# Hóa Huyết Thần Công

Tác giả: Trần Thanh Vân
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

# Chương 1 - Những biến cố ly kỳ bí hiểm

Bên ngoài bầu trời sáng tỏ. Lúc ấy vào khoảng sau giờ ngọ mà trong nhà vẫn tối tăm vì mấy cánh cửa đều đóng kín. Ánh nắng chỉ lọt qua mốt cái cửa sổ nhỏ chiếu vào.

Một thằng nhỏ chừng 13, 14 tuổi lấy sợi dây thừng dài vào khoảng 5, 6 thước để một đầu thắt thòng lọng kéo lê thê dưới đất. Gã cẩn thận chuyển động dây thừng lúc kéo đến trước cổ một con mèo đen lớn liền dừng ngay lại rồi nhấc mạnh lên.

Thòng lọng ở đầu dây chịt vào cổ con mèo.

Con mèo gào những tiến lanh lảnh ra chiều tức giận. Nó vừa giơ nanh múa vuốt vừa giãy giụa, song gã nhỏ cũng chẳng sợ gì, buộc một đầu dây thừng vào chân cái ghế độc nhật đặt ở góc nhà.

Trong căn phòng đầu nhà có tiếng ho hắng vọng ra rồi thanh âm nhát gừng của một người đàn bà cất lên:

- A Liệt!... Con Đại Hắc... về rồi ư?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Hài nhi cột nó lại để xem nó còn chạy rông được nữa không...?

Gã vừa dứt lời thì cánh cửa lớn kẹt mở. Một đại hán tiến vào.

A Liệt ngửng đầu lên nhìn thấy người mới đên thân thể cao lớn, lưng đeo đao dài. Coi cách ăn mặc và dáng điệu thì đại hán tựa hồ là một vị tiêu sư.

Đại hán đeo đao thái độ rất lạnh lùng, mắt trông ngước lên dường như mất hết thần trí.

Bỗng lại nghe đánh "binh" một tiếng. Cánh cửa gỗ khép lại, nhưng hiển nhiên đại hán này không có cử động để đóng cửa.

A Liệt lùi lại mấy bước, dương mắt lên nhìn thấy đại hán đột nhiên chuyển động thân hình tiến về phía trước. Có điều hai chân hắn cứng nhắc không duỗi ra co vào để cất bước..

A Liệt thấy thế càng kinh hãi hơn, lùi thêm mấy bước nữa cho đến khi lưng đụng vào cửa phòng trong hết đất phải dừng lại. May mà đại hán tiến vào đến giữa nhà rồi đứng trơ ra không nhúc nhích.

Trước màn kịch kỳ dị này nếu ai không lớn mật tất phải sợ hãi đến té xỉu như người gặp quỷ nhập tràng.

A Liệt tuy cũng lộ vẻ kinh hãi nhưng gã vẫn im lặng chú ý theo dõi động tĩnh của đại hán chứ không la hoảng.

Bỗng thấy bóng đen thấp thoáng. Bên ngoài cửa sổ có người đứng quay lưng vào trong nhìn ra đường như để coi chừng động tĩnh ở quanh nhà. A Liệt thấy rõ người này xuất hiện ở phía sau

đại hán thì cho là hắn bị người kia thúc đẩy. Khi gã vỡ lẽ như vậy liền thở phào một cái, chú ý nhìn người đứng bên ngoài cửa sổ.

Người này thân hình mảnh dẻ, bóng lưng yểu điệu. Mái tóc búi cao lên đỉnh đầu. Tuy gã không nhìn rõ mặt mũi nhưng cứ coi tầm vóc và bóng dáng cũng hiểu ngay là một người đàn bà.

Mụ đàn bà đứng nhìn ra ngoài hồi lâu, thủy chung không ngoảnh đầu vào, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Này nhỏ kia! Trong nhà còn ai nữa không?

Thanh âm ra chiều gắt gỏng.

A Liệt đáp:

- Còn mẫu thân tiểu tử nũa, nhưng hai bữa nay người khó ở...

Trong phòng có tiếng người ở trên giường bước xuống rồi tiếng cất bước chậm chạp. Môt thiếu phụ đứng bên cửa phòng nhìn ra ngoài.

Bà ngày có vẻ nhát gan hơn thằng nhỏ. Bà kinh hãi đến bật tiếng lạ Nhưng tiếng âm ớ tựa hồ không muốn làm kinh động đến người hàng xóm. A Liệt vội hỏi:

- Má má! Má má dậy làm chỉ...

Mụ đàn bà có búi tóc đứng mé cửa lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu chỉ có hai mẹ con ngươi thì tiện cho ta lắm. Các ngươi có oán trách mệnh hư vận xúi để ma đưa lối quỷ đưa đường cho ta lần vào đây.

Mụ vừa dứt lời đã tiến vào đến sau lưng đại hán. Động tác của mụ cực kỳ mau lẹ. Lúc này trong nhà đã sáng hơn vì cửa mở, mà cả hai mẹ con A Liệt vẫn không thể nhìn rõ mặt mụ được.

Bỗng nghe bảy tám tiếng "binh binh" vang lên, tựa hồ mụ phóng chưởng đánh vào sau lưng đại hán.

Đại hán đang đứng ngây người không nhúch nhích bây giờ phát ra những tiếng lách tách như pháo liên châu nổ không ngớt. Những tiếng này tựa hồ ở đốt xương toàn thân đại hán phát ra.

A Liệt nghiến răng thét lên:

- Ngươi làm trò quỷ gì thế? Ra đi! Cút ra đi!

Bỗng thấy đại hán thất kiếu ứa máu, cả chân tóc dường như cũng có máu rỉ ra.

Chỉ trong nháy mắt, mặt mũi và quần áo đại hán đều đầy huyết tích. Đột nhiên đại hán xoay mình chạy đi.

Đại hán chạy đến chân tường đụng mạnh đánh "sầm" một tiếng rùng rợn. Hắn đã đánh vỡ bức tường để chuồn ra. Chỗ thủng bức tường đúng như hình người mới thật là kỳ dị và khủng kiếp.

A Liệt bất giác đưa mắt nhìn chỗ tường khuyết thấy đại hán đầy mình vết máu chạy nhanh ghê gớm. Bất luận gặp cây cối hay phên giậu cản đường mà hắn đụng phải cũng pha bừa đi cho đổ

vỡ.

Mẫu thân A Liệt toàn thân run bần bật cơ hồ té xỉu.

Lúc này phụ nhân búi tóc mới liếc mắt nhìn mẹ con gã, lạnh lùng lên tiếng:

- Sắp có người tới đó! Ta phải giết mẹ con ngươi đi để bịt miệng.

Mụ vẫn quay lưng vào trong nên mẹ con A Liệt không nhìn rõ tướng mạo.

Thanh âm mụ vừa lạnh lẽo vừa đầy sát khí khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống..

Ban đầu A Liệt cũng sợ hết hồn nhưng rồi gã bình tĩnh lại ngay lớn tiếng quát:

- Mụ giết ta thì được nhưng đừng đụng đến mẫu thân ta!

Tuy gã người gầy khăng gầy kheo, mặt bủng da chì, nhưng gã đứng phưỡn ngực ra quát tháo cũng oai phong lẫm liệt. Dĩ nhiên lòng hiếu thảo đã thúc đẩy gã thành người quả cảm, ai nghe cũng phải kinh hãi và bội phục, tựa hồ khí hùng của gã khiến người ta không thể lấn át được.

Phụ nhân búi tóc nói:

- Khá khen cho thằng nhỏ hiếu thuận! Nhưng đáng tiếc là công việc bữa nay quan hệ phi thường, nên không thể tha mạng cho các ngươi được...

Mụ nói tới đây thì bên ngoài có tiếng người huyên náo vọng vào. Đại khái là những người hàng xóm đã bị đại hán máu me kia làm kinh động liền chạy đến coi.

Phụ nhân búi tóc dường nhu trong lòng có vẻ hoảng hót. Mụ lắng tai nghe rồi nói:

- Ta phải chạy đến nơi rồi!

Mụ nói rồi cất bước tiến về phía mẹ con A Liệt. Mụ đi mỗi bước một gần tuy tay không mà dường như sát khí bừng bừng, làm cho hai mẹ con A Liệt phải lùi lại phía sau.

Đột nhiên một tiếng "ngoao" thét lên rồi tiếp theo những tiếng gầm gừ.

Phụ nhân tức giận "hứ" một tiếng, khẽ quát:

- Con súc sinh đáng chết này!...

Mụ giơ chân lên đạp vào con mèo đen. Đại Hắc bị đau lại gào lên một tiếng rồi im bặt.

Bên ngoài có tiếng người hỏi:

-Thanh âm gì thế?

Tiếng bước chân nhộn nhịp, từ ngoài chạy tới. Thiếu phụ búi tóc thò đầu qua cửa sổ nhìn ra. Dường như mụ biết rằng lúc này mà còn chưa chạy tất bị người ngó thấy. Mụ liền mở cửa sổ chuồn ra. Chớp mắt đã mất hút.

A Liệt quay lại ôm lấy mẫu thân. Người gã run bần bật. Nhưng rất may mẫu thân gã lại bình tĩnh khác thường. Mụ nói:

- A Liệt! Ngươi đỡ ta vào giường.

Người bên ngoài đã phát giác ra chỗ hổng bức tường đều kinh hãi vô cùng nên la ó om sòm.

A Liệt ruột rối như mớ bòng bong. Gã đỡ mẫu thân đặt xuống giường rồi toan chạy ra thì mụ bảo:

- A Liệt! Hài nhi hãy coi chừng! Sắp có người vào tra hỏi đó. Ngươi cứ mực nói là không thấy ai đến cả. Ngươi bảo vẫn ở trong phòng ta, đột nhiên nghe tiếng động...

A Liệt cảm thấy đầu óc rối loạn chẳng còn suy nghĩ gì được nữa. Có điều thái độ rất kỳ quái của mẫu thân khiến cho gã lấy làm kỳ là trước biến diễn khủng kiếp đột ngột này quyết bà không thể bình tĩnh đến thế được mới hợp lý.

Người hàng xóm đã đẩy cửa bước vào. A Liệt chạy ra tiếp chuyện với Hoàng đại thúc, Trương A Bá là những người ở gần bên cạnh.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên một hồi rồi dùng lại ở trước cửa.

Đòn kỵ mã này không phải ít, đến 13,15 người. Có già có trẻ, có đạo sĩ có hoà thượng lại có cả một vị lão ni cô nữa.

Đoàn người này đều dắt binh khí. Động tác cực kỳ mau lẹ! Họ xuống ngựa rồi kéo ùa vào nhà. Căn nhà này chỉ có hai gian chật hẹp tưởng chừng bị họ làm cho tan nát.

Một lão già râu tóc bạc phơ lớn tiếng hô:

- Gạt những người không liên can gì đên vụ này ra ngoài, nhưng đừng để một người nào chuồng mất...

Thanh âm và động tác của lão này khiến ai ngó thấy cũng hiểu ngay lão là một người nóng nảy.

Lập tức bốn đại hán võ phục động thủ đẩy những người hàng xóm sang một bên.

Bọn đại hán vẻ mặt đã hung hãn lại đeo đao dắt kiếm nên không ai dám kháng cự, chịu để yên cho chúng đem giam vào trong một căn nhà bên cạnh.

Trong nhà A Liệt chỉ còn lại bọn kỵ mã vừa đến sau. Tuy bọn người khá đông song bầu không khí yên tĩnh trở lại. Ai cũng để ý tra xét tình hình hai gian nhà này.

Con Đại Hắc nằm chết queo thành một đống đen sì ở dưới đất. Một người đá vào xác nó nói:

- Đúng rồi! Vụ này kêu bằng giết hết, gà chó cũng không bỏ sót.

A Liệt thét to một tiếng chạy lại ôm con mèo đen lên. Gã phát giác xương cốt trong toàn thân nó đều bị gãy hết. Gã ngửng đầu lên vẻ mặt tỏ ra vừa bi ai vừa phẫn hận.

Mọi người đều đưa mắt nhìn gã. Lão già vừa rồi cất tiếng hỏi:

- Nhỏ kia! Ngươi họ tên gì? Câu chuyện vừa xảy ra như thế nào? Ngươi hãy nói thực cho ta nghe!

Thanh âm nghiêm khắc của lão có một lực lượng khiến cho mọi người phải phục tùng và tựa

như một nhân vật chuyên ra lệnh.

A Liệt tuy đang bi phẫn về cái chết của con mèo, nhưng gã cũng phục tùng đối phương, đáp:

- Tiểu tử họ Tra tên gọi Tư Liệt. Tiểu tử chẳng hiểu vụ này ra làm sao?

Gã vừa dứt lời bỗng cảm thấy trong nhà yên lặng một cách kỳ dị. Gã đưa mắt nhìn quanh thì thấy mọi con mắt đang để ý nhìn gã một cách soi mói..

Lúc này trong nhà còn mười người mà người nào mắt cũng sáng như điện, sắc bén vô cùng. A Liệt tưởng chừng như mình thân thể trần truồng và đang bị những luồng mục quang nhìn thấu vào tới ruột gan.

Gã vừa sợ hãi vừa nghi hoặc cúi đầu xuống thì nhìn ngay thấy con mèo chết trong tay Lập tức gã lại nổi cơn bi phẫn ngửng đầu lên lớn tiếng hỏi:

- Kẻ nào đã làm chết con Đại Hắc của ta?

Chỉ trong chớp nhoáng, luồng mục quang của mọi người đột nhiên mềm dịu lại.

Lão ni cô rủ ri lên tiếng:

- Đức Phật từ bi! Thằng nhỏ này còn ít tuổi lắm, chắc gã không trí trá đâu.

Một người nữa nói tiếp:

- Giả tỷ gã trá ngụy mà đóng kịch khéo đến bực này thì bọn ta sớm muộn gì cũng chết với gã không có đất mà chôn!

Người này cao nghều nghệu mà gầy khẳng kheo. Hai mái tóc đã hoa râm. Cặp mắt hăng như gà chọi. Người ta không hiểu hắn nói câu ấy là trỏ vào ai. Vì thế hắn tỏ ra con người có tà khí.

Lão ni cô sa sầm nét mặt đáp:

- Kỳ thí chủ nói vậy là muốn cho người ta giết chết cả gã này để tuyệt mối lo về sau, nhưng làm như vậy là trái với ý niệm từ bi.

Gã họ Kỳ quay lại ngó lão ni, nhưng mọi người đều cảm giác là gã nhìn chênh chếch sang người khác. Gã hững hờ hỏi:

- Mai am chủ! Kỳ mỗ bất quá thức tỉnh các vị mà thôi! Chuyện này quan trọng phi thường! Dĩ nhiên chúng ta không nên giết hại người vô tội, nhưng cũng đừng để kẻ nào bưng mắt lừa dối, có đúng thế không?

Hắn nói câu này là để giải thích ý kiến của mình, nhưng giọng nói cứng cỏi khiến cho bầu không khí trong nhà đột nhiên biến thành khẩn trương. Mọi người không ai lên tiếng, đều đứng tụ thủ bàng quan..

Trong lúc tình thế thêm phần khẩn trương thì một đạo nhân trung niên bỗng lên tiếng:

- Theo nhận xét của bần đạo thì Kỳ thí chủ lòng dạ thẳng ngay mà lạnh lùng. Lời nói của thí chủ há không phải là dò xét đến hậu quả của thằng nhỏ kia?

Đạo nhân đứng tuổi nói câu này xen vào để tỏ rõ thái độ cùng lập trường của y, đồng thời có thiên về bên Mai am chủ.

Gã họ Kỳ hắng giọng rồi nói:

- Đúng thế! Kỳ mỗ không có cái giả đạo đức như mèo khóc chuột. Cổ nhân thường nói: "Cái gì nên cắt đứt mà không cắt đứt rồi tự lãnh lấy hậu quả". Kỳ mỗ rất phục câu đó. Còn người khác muốn nghe hay không Kỳ mỗ cũng không dính vào.

Câu nói của gã lần này ý kiến hoàn toàn mâu thuẫn với lần trước. Nội dung câu này thật cứng cỏi mà giọng lưỡi lại mềm dịu, đủ tỏ gã đã cảm thấy thanh thế của đối phương mạnh hơn nên không dám đối nghịch triệt để.

Lão già tính khí nóng nảy lớn tiếng:

- Tra Tu Liệt! Ngươi quê quán ở đâu?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử ở đây.

Lão già tức giận xẵng giọng:

- Nói bậy! Ngươi không phải là người ở Khai Phong.

A Liệt chưng hửng đáp:

- Nếu vậy thì tiểu tử không biết.

Gã ngơ ngác một lúc rồi hỏi lại:

- Vậy thế tiểu tử người ở đâu?

Thật là câu hỏi đáng tức cười, nhưng mọi người không một ai nhếch mép..

Bầu không khí lại khẩn trương trầm trọng.

A Liệt là một đứa nhỏ chưa biết đời là gì, chẳng có cơ tâm chi hết. Gã cảm thấy mình đang hãm vào trong vòng nguy hiểm rất quái lạ.

Lão già kia không trả lời A Liệt lại hỏi:

- Năm nay ngươi lên mấy?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử 13 tuổi.

Nét mặt mọi người đều chuyển biến, dường như đã yên tâm được một phần, nhưng lại thêm bề thất vọng, thở phào một cái.

Mai am chủ nói:

- Việc này trước xảy ra đã mười sáu năm nay mà thằng nhỏ mới 13 tuổi thì chỉ là một chuyện

trùng hợp mà thôi.

Một vị hòa thượng nói:

- Về tuổi gã này cần điều tra cho xác thực mới yên tâm được. Nếu cuộc điều tra đủ chứng cớ như vậy thì thật là một trường hợp rất lạ.

Gã họ Kỳ nói:

- Bất Sân đại sư nói vậy là phải. Mảnh Huyết Vũ thư kia phát xuất tại đây mà thằng nhỏ cũng ở họ Tra khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến nhà họ Tra trong Hóa Huyết môn trên con đường này.

Mai am chủ nhiéu cặp lông mày đốm bạc nói:

- Nơi đây tuy chẳng có người ngoài, song Kỳ thí chủ cũng không nên nói đến nhà họ Tra và bản Huyết Vũ thư.

Mọi người trong khóe mắt đều lộ vẻ cảnh giới.

Mai am chủ cất bước tiến vào phòng trong. Mụ dùng cặp mắt sắc bén điều tra hết tình hình trong căn phòng này thì thấy phòng tuy nhỏ hẹp và thấp thê, nhưng rất sạch sẽ. Mụ lại để mắt đến người đàn bà có bịnh nằm trên giường. Mụ phát giác bà này tuy ốm o tiều tụy nhưng tướng mạo thanh tú khác thường, mới nhìn tới đã biết ngay ngày trước bà là một cô gái xinh đẹp.

Mai am chủ cất giọng ôn nhu hỏi:

- Thí chủ đừng sợ hãi chi hết, cứ đem diễn biến vừa xảy ra thuật hết lại đi. Vừa rồi có một người bị sát hại chết một cách cực kỳ thảm khốc và khủng khiếp. Vì vậy mà bọn lão ni cùng bao người đang muốn truy tầm hung thủ để xử tội hắn cho xứng đáng hay ít ra là ngăn ngừa hắn đừng gia hại kẻ khác, chắc thí chủ cũng hiểu ý cho bần ni?

Người đàn bà nằm trên giường bệnh gật đầu, ho lên mấy tiếng.

Mai am chủ ngồi xuống bên giường đưa tay ra chẩn mạch một lúc rồi nói:

- Bệnh tình của thí chủ không nhẹ mà cũng không nặng, song nếu không chạy chữa cứ để lâu ngày trong tình trạng này là nguy hiểm đấy. Bần ni sẽ làm cho mấy liều thuốc rồi phái người đưa đến. Bây giờ thí chủ hãy đem tình hình vừa qua nói cho bần ni nghe.

Mọi người bên ngoài không ai vào phòng nhưng đều lẳng lặng lắng tai nghe.

A Liệt bỏ xác con mèo xuống rồi chạy vào phòng. Nhưng gã vừa đến cửa thì đột nhiên lùi bước. Nguyên hán tử họ Kỳ nắm y kéo lại.

A Liệt há miệng muốn la lên nhưng bị tắc họng không kêu ra tiếng khiến gã khó chịu những muốn đập đầu vào tường.

Bỗng nghe người đàn bà nằm trên giường bệnh cất tiếng khàn khàn nói nhát gừng:

- Tiểu phụ không biết... gì hết... A Liệt đang cùng tiểu phụ nói... chuyện... Bỗng bên ngoài có tiếng dức lác... và tiếng sầm sập như đổ nhà... Tiểu phụ liền nắm lấy A Liệt... Đang lúc hoang

mang... lại nghe có tiếng người huyên náo... rồi bọn Vương đại thúc tiến vào...

Tuy bà không nói được nhiều nhưng cũng đủ thuật lại tình hình vừa xảy ra một cách rõ rệt.

Mai am chủ gật đầu nói:

- Những lời của thí chủ rất hợp tình hợp lý. Bần ni hoàn toàn tin tưởng. Hoặc giả còn sơ sót một vài chi tiết, tỷ như trước khi có tiếng người xôn xao, hoặc sau những tiếng ầm ầm đã có người đứng ở cửa phòng dòm ngó cảnh vật bên trong. Những chi tiết đó đều rất qung trọng. Giả tỷ thí chủ mà giúp cho bọn bần ni điều tra rõ được vụ này thì cũng là làm một thiện sự, khiến nhiều người khỏi chết oan về hung thủ.

Những người ở nhà ngoài chú ý lắng tai nghe đều lẩm nhẩm gật đầu cho là biện pháp của Mai am chủ cao minh vô cùng! Mụ làm như vậy một mặt khiến cho bệnh phụ trấn tĩnh lại, một mặt làm xúc động lòng từ thiện của bà tạ Đừng nói là người thường mà cả đến những tay lão luyện giang hồ cũng phải thổ lộ chân tình.

Bệnh phụ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Trước khi câu chuyện xảy ra tiểu phụ không thấy động tĩnh chi hết. Tiểu phụ nhớ rõ lắm... Nhất là sau khi tiếng động vang lên, mẹ con tiểu phụ chú ý nhìn ra cửa phòng, vẫn không thấy bóng một ai.

Gã họ Kỳ ở phòng ngoài buông A Liệt ra, xẵng giọng hỏi:

- Thằng nhỏ kia! Ngươi có nhìn thấy ai không?

Giả tỷ hắn hỏi han mềm mỏng như Mai am chủ thì nhất định A Liệt phải ngần ngừ rồi mới trả lời, nhưng hắn có thái độ khiến cho A Liệt ghét cay ghét đắng. Gã chẳng cần suy nghĩ gì, lắc đầu đáp ngay:

- Không! Chẳng có bóng một người nào hết!

Trong lòng gã nghĩ thầm:

- Ta không bảo ngươi đâu! Dù ngươi có đánh chết ta cũng không nói.

Gã để mối tức giận lộ ra hai con mắt khiến cho họ Kỳ là tay bôn tẩu giang hồ lâu năm vừa trông thấy đã biết ngay là gã căm tức lắm. Hắn không khỏi mắt lộ sát khí, bụng bảo dạ:

- Kỳ Kinh này mà không giết được thằng lỏi thì chẳng còn là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà nữa.

Dĩ nhiên ý nghĩ trong lòng hắn không ai nhòm thấy được, vì trên bộ mặt hốc hác của hắn có cặp mắt gà chọi, vẫn âm trầm, lạnh lẽo không lộ vẻ gì ra ngoài.

Hắn gật đầu nói:

- Giả tỷ ngươi không phải dòng giống nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà chỉ là đứa nhỏ thông thường ở thành Khai Phong thì việc ngươi không nhận ra những tay cao thủ võ lâm này cũng chẳng có chi là lạ.

Kỳ Kinh lại nhắc tới nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn khiến cho mọi người đều biến sắc ra chiều áy náy. Bao nhiêu con mắt lại đổ dồn vào A Liệt.

Bất Sân đại su đảo mắt nhìn lão già đầu râu tóc bạc hỏi:

- Đổng lão thí chủ có ý kiến gì không?

Lão già họ Đổng hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn đạo nhân đứng tuổi cất tiếng hỏi:

- Trình chân nhân phái Nga Mi giầu kinh nghiệm hơn, có cao kiến gì không?

Hai người chỉ đưa ra những câu hỏi để trưng cầu ý kiến nhưng giọng lưỡi sặc mùi sát khí khiến người nghe phải ớn da gà.

Trình chân nhân phái Nga Mi thủng thẳng đáp:

- Bản Huyết Vũ thư là tiêu ký đặc biệt của nhà họ Tra đã mất tích mười sáu năm mà tháng trước đây lại xuất hiện đầu tiên ở tệ sơn. Vừa rồi lại xuất hiện trên mình một đệ tử phái Thiếu Lâm. Đó là dấu hiệu cảnh cáo. Lần trước Huyết Vũ thư phát xuất trong xóm nông thôn, người tệ phái đã đi điều tra thì thấy một nhà có lớn nhỏ sáu người đều nát tạng phủ ra mà chết, thất khiếu ứa máu. Vụ này đầu đuôi thế nào tệ phái đã lập tức sai người đi mật báo cho các vị chưởng môn các phái liên quan đều biết…

- Không ngờ lúc chúng ta mở cuộc họp bí mật để thương nghị về vụ này thì biến diễn lại phát sinh, bần đạo đề nghị với Đổng lão thí chủ trước hết hãy điều tra cho biết rõ niên canh cùng lai lịch gã này rồi sẽ định kế hoạch.

Một người trung niên thấp lủn thủn mà béo chùn béo chụt nói xen vào:

- Nếu quả vụ này đang ở trong tình trạng cấp bách mà việc thiên hạ có nhiều khi trùng hợp thật khiến cho người ta khó tin lắm.

Lào họ Đổng quay ra ngoài gọi một tiếng. Một đại hán nai nịt gọn gàng dạ một tiếng chạy vào. Người này tướng mạo dữ tợn mà mẫn cán, khom lưng thi lễ hỏi:

- Sư phụ có điều chi dạy bảo?

Lão họ Đổng đáp:

- Lý Du! Thất Tinh môn chúng ta là địa chủ ở đây, bữa nay xảy chuyện rắc rối, vậy trách nhiệm chúng ta là phải mở cuộc điều trạ Nay Trương huynh ở phái Thiếu Lâm bị hại. Bình nhật y thường đi lại với ngươi, vậy ngươi hãy phái người điều tra hành tung của y mấy bữa nạy Ngoài ra chính ngươi sẽ phụ trách việc điều tra cho biết rõ lai lịch cùng thân thế của thằng nhỏ này, nhất là niên canh gã cần phải biết rõ.

Lý Du đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh.

Gã cúi đầu thi lễ rồi lui ra.

Mọi người nghe lão Đổng truyền lệnh cho đệ tử như vây, ai cũng biết Thất Tinh môn đã khai

sơn lập phái hàng trăm năm lịch sử ở Khai Phong có một thế lực hùng hậu ở vùng này nên ai nấy đều tin rằng họ có thể làm nhiệm vụ đến chỗ viên mãn được.

A Liệt tuy chẳng hiểu gì về chuyện giang hồ nhưng gã lớn mật mà lại tinh ý.

Ai nói câu nào gã nhớ câu ấy không sót mảy may Gả ngẫm nghĩ trong lòng hồi lâu rồi hiểu được chút manh mối. Theo chỗ gã biết thì bọn người này có cả ni cô hòa thượng hoặc giả là nhưng nhân sĩ chốn Huyền môn, nhưng họ hoàn toàn khác hẳn bọn xuất gia thông thường. Còn những người kia thì mày rậm mắt xếch đều có ít nhiều sát khí khiến cho ai cũng tự nhiên cảm thấy bọn họ đang quyết tâm làm việc gì và họ đều là những người có năng lực..

A Liệt nghe họ đối đáp đã ghi nhớ lại những danh từ "Nhà họ Tra Hóa Huyết môn ". Vậy câu chuyện xảy ra bữa nay quyết có liên quan đến nhà họ Tra không còn nghi ngờ gì nữa. Gã còn biết vì mình họ Tra nên mọi người cho là một chuyện không phải tầm thường mới để ý điều tra.

A Liệt tuy biết mình hoàn toàn không liên quan gì đến vụ này nhưng lòng gã cũng có chút hoài nghi lo lắng, có điều gã không hiểu mình băn khoăn trong dạ vì lẽ gì?

Gã tự hỏi:

- Phải chăng vì bọn này đều có tánh hung dữ? Hay còn có duyên có nào khác?

Nhưng gã không tài nào phân tích được.

Lý Du đi khỏi một lúc thì bên ngoài có tiếng người huyên náo vọng vào. Tuy đây chỉ là một chuyện cãi vã giữa hai cá nhân, nhưng mọi người đều chú ý lắng tai nghe.

# Chương 2 - Gái ngây thơ trổ tài miệng lưỡi

Trong hai người này thì một người giọng nói thổ hào, khẩu âm ở địa phương đây. Mọi người đều đoán là người trong Thất Tinh môn ở phủ Khai Phong. Còn người nữa là một thiếu nữ thanh âm trong trẻo, dường như còn nhỏ tuổi, nhiều lắm mới mười lăm.

Người tiếng nói thô lỗ có ý ngăn cản không cho cô bé qua đường mà cô này nhất định đi. Thậm chí cô đòi vào nhà coi, nên xảy cuộc gây lộn.

Cô bé mồm miệng lém lẩu, có lẽ cô đã hỏi ra đối phương không phải là người nhà quan nên tiếp tục cuộc cãi vã bằng những lời rất hách. Cô nói:

- Một là ngươi không phải người của công, hai là ngươi không phải cường đạo thì làm sao lại bá chiếm đường đi không cho người qua lại? Ta không phục tý nào, nhất định ta phải đi cho bằng được dù có đánh nhau thì đánh.

Hán tử cất giọng ồm ồm ra chiêu tức giận mắng át:

- Ngươi là một đứa con nít sao dám đến đây rắc rối? Ngươi không thấy cả người lớn cũng đều né tránh đấy ư?

Cô bé cãi lý:

- Người ta thì mặc người tạ Ta can thiệp đến họ thế nào được! Ta cứ muốn vào coi cuộc náo nhiệt thì sao? Vương pháp có cấm người đi coi trò nhiệt náo đâu? Ngươi ỷ vào điều chi mà ngăn cản tả Nếu ngươi nói đúng lý là ta trở gót liền...

Người kia đáp:

- Trong nhà này xảy chuyện lôi thôi, và nguy hiểm lắm!

Cô gái nói:

- Nguy hiểm hay không thì cứ mặc ta, mi bất tất phải quan tâm. Hừ hừ! Ta nghe ngươi nói ấp úng thì chắc đến tám phần là ngươi cũng chẳng hiểu chuyện gì. Thế mà ngươi lại ngăn trở người ta mới thật tức cười.

Cô đánh đúng vào nhược điểm đối phương vì hán tử không biết gì thật. Gã thẹn quá hóa giận lớn tiếng quát:

- Con tiểu nha đầu kia! Ngươi mà không cút ra thì ta tát cho mấy cái bây giờ!

Cô bé cười thét lên. Tiếng cười đầy vẻ trào phúng. Hán tử tuy căm hận đầy ruột nhưng nghĩ tới Thất Tinh môn là một danh môn chính phái, không dám ỷ mạnh làm càn như các nhà các phái khác nên không động thủ.

Cô bé nói:

- Ngươi thử soi gương mà coi tôn dung xem. Thực khó coi quá!

Hán tử tức giận không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Con nha đầu chết bầm này! Cút đi...

Bỗng nghe đánh bốp một tiếng! Gã vung chưởng đập vào vai cô bé rồi chính gã lại rú lên một tiếng ngã lăn ra.

Tiếng cô gái lại rõ mồm một vọng vào. Cô nói:

- Đáng chết! Chết là phải! Ai bảo ngươi động thủ đánh người ta!

Thanh âm kia mỗi lúc một gần. Cô đi rất nhanh vào tới trước cửa. Mọi người chú ý nhìn ra thì quả nhiên là một cô gái còn nhỏ chừng 14, 15 tuổi. Cô mặc quần áo thông thường hai mái tóc kết thành hai trái đào. Nhưng nhìn tới dung nhan, thì hiển nhiên chẳng phải là một cô gái tầm thường.

Mọi người đều là những tay lão luyện giang hồ vừa ngó qua đã thấy ngay.

Nước da cô trắng mịn. Mặt cô như hình trái dưa. Cặp mặt lòng đen lòng trắng rất phân minh.

Lúc cô bé đi vào nhà thì cặp mắt lớn ngấm ngầm hiện ra những tia hàn quang đủ tỏ tuy cô nhỏ tuổi mà trong mình đã mang tuyệt kỹ. Quần áo cô tuy tầm thường, nếu cô con nhà thường dân thì lấy gì dinh dưỡng để nước da trắng nõn nà? Nhất là cách ăn nói của cô lại sắc bén chẳng kém gì người lớn.

Lão họ Đổng cất tiếng hỏi:

- Tiểu cô nương! Qúi tính đại danh cô là gì? Người bên ngoài kia bây giờ ra sao?

Mọi người trong lòng tưởng chừng nếm phải mùi gừng cay xè. Đổng Công Xuyên là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lại tính tình nóng nảy mà gặp phải chuyện oái oăm này cũng hết hành động lỗ mãng.

- Tiểu tử họ Tiền, Tiền là kim tiền, tên Bối, Bối là bảo bối lịch sự mà không giống như phương danh của một cô gái.

" Tiền Bối" tiểu cô nương lại nói tiếp:

- Gã ngu ngốc ngoài kia ư? Gã không việc gì cả. Có điều nếu tiểu nữ không dùng thủ pháp độc môn để giải cứu thì đã thành chuyện to rồi.

Đổng Công Xuyên nghe nói tên đồ đệ chưa chết mà lại được thủ pháp độc môn của đối phương giải cứu, lão tạm tin là chuyện thật và hiện giờ chưa nên hạch tội cô.

Lão liền tươi cười nói:

- Tiền Bối cô nương...

Lão vừa nói mấy tiếng bỗng đỏ bừng mặt lên vì lão cảm thấy hai chữ Tiền Bối này đồng âm tiền bối là ngươi vai trên thì biết ngay là tên giả để chiếm phần tiện nghi.

Lão là người có địa vị tôn cao mà kêu cô bé bằng Tiền Bối để cho câu chuyện bật cười này đồn

đại ra ngoài, tất cả người thiên hạ phải cười thầm.

Vì vậy Đổng Công Xuyên lấy làm tức giận. Lão bật lên tiếng cười gằn, ngấm ngầm đề tụ công lực để chuẩn bị thi triển Thất Tinh chưởng lực, một thứ chưởng lực tiếng tăm lừng lẫy võ lâm.

Cô bé bật cười lớn tiếng hỏi:

- Lão tiên sinh! Tiểu nữ cứ nói một câu này ra là lửa giận của tiên sinh phải tiêu tan hết, tiên sinh có chịu nghe không?

Thanh âm cô uyển chuyển lọt tai. Đổng Công Xuyên đang cười khẩy mà không át đi được, khiến mọi người đều nghe rõ, đủ tỏ nội công cô rất thâm hậu chứ không phải tầm thường.

Đổng Công Xuyên thấy cô bé lộ ra thủ đoạn này thì trong lòng đề cao cảnh giác, không dám hành động thô lỗ. Lão liền giục:

- Cô thử nói đi, nói đi!...

Cô gái nói:

- Lúc tiểu nữ báo danh tên họ bao nhiêu người trong nhà ai cũng nhìn tiểu nữ miệng lẩm nhẩm tên họ của tiểu nữ. Vì lẽ đó lão gia mà mắc hợm thì cả bao nhiêu người cũng mắc hợm. Sao một mình lão gia lại tỏ tức giận khiến mọi người đều trông vào lão gia ra tay để cho họ hả giận.

Câu nói này hợp tình hợp lý chứ không phải nói cối nói chầy.

Đổng Công Xuyên cười lạt hỏi:

- Lão phu để cô chiếm phần tiện nghị nhưng cái đó cũng chẳng lợi gì cho cộ Vậy tên họ thật của cô là gì?

Cô gái đáp:

- Bây giờ tiểu nữ không dám lừa gạt lão gia nữa. Tiểu nữ họ Ấu Dương tên gọi là Ấu Dương Tinh ngoại hiệu là Linh Côi Tiên Nữ.

Cô nói ngoại hiệu ra rồi lấy làm đắc ý cười ngặt nghẻo.

Mọi người cũng mỉm cười vì thanh âm cô rất dễ nghe và khiến cho người ta không khỏi tưởng đến nhà Ấu Dương ở Ký Bắc.

A Liệt trân trân ngó cô gái rồi lại đưa mắt nhìn mọi người. Gã phát giác nét mặt ai nấy đều biến đổi thì biết là có duyên cớ gì đây, gã không hiểu tên họ cô bé sao lại khiến cho mọi người xúc động? Hoặc vì ngoại hiệu của cô có điều chi khác thường. Có điều gã cảm thấy cả tên họ lẫn ngoại hiệu cô rất hay họ Rồi gã lẩm bẩm:

- Bọn người này đều có vẻ hung thần ác sát khác với người thường mà cô bé làm cho bọn họ phải kinh hãi thì tất nhiên cô không phải hạng tầm thường...

Đoạn gã quyết định:

- Khi gặp cơ hội ta phải hỏi lại cô xem vì lẽ gì mà bọn này phải sợ cô và ta sẽ nghĩ cách học hỏi cô mấy điều...

Một người trong Bắc Mang Tam Xà là Kỳ Kinh cất tiếng hỏi:

- Ấu Dương cô nương! Vị nhân huynh ở ngoài kia bị cô nương làm gì hắn rồi?

Kỳ Kinh mang ngoại hiệu là Xích Luyện Xà, tâm địa và thủ đoạn hắn rất ác độc. Hắn hỏi câu này là có ý lôi cuốn Đổng Công Xuyên ở Thất Tinh môn vào vụ đó để lão phải đương đầu. Giả tỷ Ấu Dương Tinh có là người nhà họ Ấu Dương ở Ký Bắc mà lão trừng trị cô thì mối hậu hoạn ghê gớm sẽ trút lên đầu lão.

Ấu Dương Tinh tuy là người thông minh lanh lợi nhưng hiểu đâu được đến chỗ dụng tâm thâm độc của Kỳ Kinh. Cô cười đáp:

- Tiểu nữ không làm gì hắn cả.

Kỳ Kinh vừa nghe cô đáp đã hiểu ngay liền hỏi tiếp:

- Phải rồi! Chính ra cô nương không động thủ nhưng đã có chuyện gì xảy ra tới hắn?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Hắn đánh một chưởng trúng vào vai tiểu nữ, nhưng dưới lần áo tiểu nữ có miếng bá vai mỏng mảnh. Chưởng lực hắn càng mạnh thì những mũi kim nhỏ trên bá vai càng đâm vào sâu. Bàn tay ai bị mũi kim đâm vào sâu quá thì nhất định phải chết. Tiểu nữ không hiểu gã vận dụng nội lực đến mức độ nào và hắn đã chết chưa, tiểu nữ cũng không hay.

Kỳ Kinh la lên:

- Trời ơi! Té ra Ấu Dương cô nương mặc tấm bá vai dầy đặc mũi kim sắc nhọn! Dĩ nhiên cái đó chỉ cốt để phòng bị kẻ nào lấn át mình. Nhưng nếu cô nương đặt tấm bá vai đó bên ngoài áo thì người ta chẳng dại gì mà phát chưởng đánh vào cho rắc rối, có đúng như thế không?

Kỳ Kinh nói câu này là cố ý đổ tội cho Ấu dương Tinh dấu tấm bá vai dưới áo là để đặt cạm bẫy. Thế thì tuy kẻ khác đánh cô, cô không thể hết trách nhiệm đi được.

Dĩ nhiên mục đích cốt yếu của Kỳ Kinh là nêu ra những điều bất hợp lý của cả hai bên mới xảy chuyện xung đột.

Đổng Công Xuyên toan mở miệng thì A Liệt đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Nếu kẻ khác không phụ cô thì làm sao lại phóng chưởng đánh vào vai để bị kim đâm?

Mọi người chẳng ai ngờ một thằng nhỏ mặt bủng da vàng lại lên tiếng bênh vực Ấu Dương Tinh. đều lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã.

Kỳ Kinh cười rồi nói:

- Ngươi nói đúng đó. Ta coi bản sắc ngươi, thật đứa nhỏ tầm thường không thể bì kịp.

Hắn nói câu này ra tự nhiên khiến cho mọi người nghĩ ngay tới A Liệt rất có thể liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn mà gã lại tỏ ra khác hẳn với những đứa nhỏ tầm thường. Một mai mà võ công gã thành tựu đến trình độ cao siêu, há chẳng là mối lo lớn cho mọi người ư?

Ai là người không nghĩ đến câu "Nhổ cỏ nhổ tận gốc" để tuyệt mối lo về sau, nên quần hùng lộ vẻ khác trước nhiều. Chỉ có Ấu Dương Tinh đứng ngoài cửa hớn hở tươi cười hỏi:

- Ngươi đã biết nói binh ta thì nhất định là người tốt rồi. Tên họ ngươi là chi?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ họ Tra, tên gọi Tư Liệt.

Ấu Dương Tinh sửng sốt hỏi:

- Ngươi họ Tra! Thế thì có liên quan gì đến họ Tra ở Hóa Huyết môn không?

A Liệt ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại liên quan?

Ấu Dương Tinh cũng rất tế nhị. Chẳng những cô không trả lời mà còn hỏi lại:

- Sao lại không là liên quan?

A Liệt ngơ ngác đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Ấu Dương Tinh cười hỏi:

- Chú ngốc kia! Chú cũng họ Tra mà ở Hóa Huyết môn cũng có họ Tra, nếu không phải sự trùng hợp thì dĩ nhiên có liên quan với nhau. Chỉ có vậy mà chú cũng không hiểu ư?

Mọi người nghe hai đứa nhỏ đối thoại, tuy họ đều là những tay lão luyện giang hồ mà cũng không hiểu được ý tứ của chúng.

Bỗng A Liệt như người tỉnh ngộ gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Té ra là thế.

Gã dương to cặp mắt nhìn Ấu Dương Tinh từ trên xuống dưới rồi nói tiếp:

- Có điều tiểu đệ không phải chú ngốc đâu. Mấy năm nay Trần lão phu tử bảo tiểu đệ có phúc phận nhiều lắm, thường khoe tiểu đệ thông minh. Tuy tiểu đệ không theo kịp cô nương nhưng quyết không chịu là chú ngốc.

Ấu Dương Tinh cười nói:

- Ta đã thông minh hơn ngươi thì ta có thể gọi ngươi là chú ngốc thì kẻ khác không bằng người sẽ bị ngươi kêu là chú ngốc. Lý lẽ này ngươi có hiểu không?

A Liệt không đáp thế nào được nữa. Cặp lông mày nhăn tít lại nhưng không tỏ vẻ gì giận dỗi.

Ngoài cổng bỗng có thanh âm ồn ồn nói vọng vào:

- Đổng sư bá! Lý Thất đã tắt hơi chết rồi!

Đổng Công Xuyên nghe nói đã toan nổi hung. Râu tóc dựng đứng cả lên, không gió mà cũng rung động.

Ấu Dương Tinh thấy thế la lên một tiếng úi chà rồi nói:

- Hảo công phu! Tiểu nữ thường nghe thẩm thẩm nói: Người trong Thất Tinh môn đã luyện đến trình độ vận khí ra cả râu tóc thì chưởng lực họ đứng xa bảy bước còn giết người được.

Đổng Công Xuyên lớn tiếng:

- Kể ra ngươi cũng có nhãn lực đó. Lão phu không sợ nhà Ấu Dương ngươi ở Ký Bắc đâu. Có điều lão phu nghĩ tới ngươi nhỏ tuổi chưa biết gì, nếu ngươi tuân mệnh bó tay chịu trói thì lão phu tạm thời không gia hại ngươi để chờ người lớn trong nhà ngươi đến sẽ lý luận.

Ấu Dương Tinh nói:

- Úi chà! Chẳng thà tiểu nữ chịu chết dưới bàn tay của lão gia còn hơn là lão kêu người lớn đến đây.

A Liệt đã được mắt thấy tai nghe biết Đổng Công Xuyên là tay lợi hai không vừa. Lão chỉ ra tay một cái là cô bé xinh đẹp này phải uổng mạng ngay vì thế nên tuy gã có ý bất mãn với cô, nhưng sinh tử là việc lớn há vì chuyện nhỏ mà tọa thị điềm nhiên?

Gã không có võ công mà lại nhỏ tuổi, tính mạng mình còn lo giữ chưa xong thì làm sao mà giúp Ấu Dương Tinh được. Nhưng nói cho đúng thì gã cũng có biện pháp của gã. Gã liền lớn tiếng hỏi:

- Ấu Dương cô nương! Nhân mạng chú trọng há phải trò đùa. Người kia đã bị thương cô nên ra coi xem còn cách nào cứu được cũng chưa biết chừng?

Gã nói vậy là có ý xúi Ấu Dương Tinh đi ra ngoài. Nếu Lý Thất chết thật rồi liệu chừng mà chuồn. Đó là kế hoạch duy nhất mà gã có thể ám trợ Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh lắc đầu đáp:

- Ngươi thật là chú ngốc! Người ta đang cố ý tìm cách động thủ với bản cô nương thì gã Lý Thất kia chết đi là hợp với ý muốn của họ. Khi nào họ còn cho ta ra để cứu sống? Họ cho ta há chẳng tự làm mất cái mà họ ý định mượn cớ sinh sự?

A Liệt chưng hửng đáp:

- Nếu thế thì quả tiểu đệ không hiểu tâm họ được quả là chú ngốc thực.

Đổng Công Xuyên tức giận quát hỏi:

- Tụi bây nói càn nói bậy gì thế? Thất Tinh môn ta đây trước nay hành động quang minh chánh đại. Nếu môn phái ta muốn gây hấn với nhà Ấu Dương thì cứ đường hoàng mà làm việc gì phải hy sinh tính mạng một tên đệ tử?

Ấu Dương Tinh cười đáp:

- Hoặc giả lão nhân gia có ý nghĩ thế thật, nhưng kẻ khác thì khó nói lắm. Tỷ như...

Cô đưa mắt nhìn qua mặt Kỳ Kinh rồi tiếp:

- Vị này dường như là một nhân vật trong Bắc Mang Tam Xà tiếng tăm lừng lẫy, có đúng thế không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Bản nhân họ Kỳ tên Kinh. Ngoại hiệu là Xích Luyện Xà.

Ấu Dương Tinh lại chuyển động mục quang nhìn lão già râu đen áo xám sắc diện lạnh lẽo âm trầm, lưng dắt một đôi hộ thủ câu. Cô hỏi:

- Đây phải chăng là một vị cao thủ ở phái Phụng Dương Thần không?

Lão râu đen đáp:

- Nhãn lực cô nương thật không phải tầm thường. Quả không hổ đã xuất thân từ một thế gia danh môn. Lão phu họ Phàm tên Phiếm. Cô nương có điều chi day bảo.

Ấu Dương Tinh bật lên tiếng "Úi chà" rồi đáp:

- Té ra đúng là Phàm lão sư! Tiểu nữ từng được nghe tuyệt kỹ Hồi Hoàn Thất Câu của quí môn rất tinh thâm, đánh đâu được đó.

Phàm Phiếm vuốt râu nói:

- Cô nương nói vậy mà thôi. Những câu đồn đại có dễ tin đến thế?

Tuy lão nói vậy nhưng vẻ mắt không khỏi ra chiều đắc ý.

Ấu Dương Tinh lại ngó qua Bất Sân đại sư ở phái Thiếu Lâm và Nhất Trần chân nhân phái Nga Mi, nhưng mục quang cô dừng lại ở người thấp lùn béo y đứng tuổi. Lưng gã đeo một thanh trường đao lại dắt lưỡi gươm thủy thủ. Cô hỏi:

- Vị này phải chăng là Hứa tam gia. Hứa Thái Bình ở hội Thanh Long?

Gã trung niên thấp lùn béo mập hỏi:

- Sao cô nương lại biết tại hạ?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Tiểu nữ nhận ra cây Huyền Xương đoản đao của tam gia.

Hứa Thái Bình ồ lên một tiếng rồi nói:

- Kiến văn cô nương quả là bao la bát ngát. Những điều nhỏ nhặt trên chốn giang hồ mà cô cũng thấy rõ bàn tay để trước mắt. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Ấu Dương Tinh lại cười hích hích nói:

- Lạ thiệt! Sao lại có cả cao nhân phái Hoa Sơn hiện diện tại đây?

Trong phòng bỗng có tiếng Mai am chủ hỏi vọng ra:

- Bần ni là thuộc hạ phái Hoa Sơn đây. Cô nương có điều chi dạy bảo?

Ấu Dương Tinh tiến đến cửa phòng đưa mắt nhìn vào trong rồi hỏi:

- Té ra là Mai am chủ ở Kinh Sơn. Tiểu nữ cam bề thất kính.

Phái Hoa Sơn gồm toàn nữ nhi rải rác trên khắp các am chiền mọi nơi. Mai am chủ là người ở Kinh Sơn tỉnh Hồ Bắc, nhưng cũng là tay cao thủ trứ danh của phái Hoa Sơn.

Mai am chủ nói:

- Cô nương xuất thân từ một nhà thế gia nay đi ngao du giang hồ, người võ lâm chẳng ai là không ngưỡng mộ thanh danh quý phủ và muốn hết lòng tiếp đãi. Nhưng cô lại dấn mình vào trường ân oán thị phi này thì là bất trí. Nếu cô ngẫu nhiên qua đây thì bần ni sẽ có lời thỉnh quý vị đây để cô nương được trở về.

Ấu Dương Tinh vừa nghe lời Mai am chủ vừa chú ý đến bệnh phụ nằm trên giường. Cô nghĩ thầm:

Không hiểu bệnh nhân này là ai? Hiện giờ tuy bà ta hình dong tiều tụy song vẻ người đoan chính, nước da trắng mịn. Chắc trước là một giai nhân khuynh quốc.

Mai am chủ vừa dứt lời thì Đổng Công Xuyên ở nhà ngoài hắng dọng một tiếng để nhắn nhủ am chủ đừng quên Thất Tinh môn nhà lão chủ đã có người bị uổng mạng vì cô gái này.

Ấu Dương Tinh thè lưỡi nheo mắt nói:

- Mai am chủ! Am Chủ là cao nhân chính phái, đức cao vọng trọng khiến cho vãn bối kính ngưỡng vô cùng. Nhưng vãn bối đã gây thành đại họa thì làm thế nào mà dời khỏi căn nhà này một cách bình yên được.

Mai am chủ đáp:

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi. Chẳng ai có ý làm khó dễ cô đâu... Giả tỷ cô nương ra tay giải cứu cho Trần thí chủ {tức Trần Thất} ở Thất Tinh môn thì ai cũng vui mừng. Ý cô nghĩ như thế nào?

Đổng Công Xuyên ngồi ở nhà ngoài nghe nói Trần Thất có thể cứu được liền không hằn giọng nữa.

Mai am chủ lại nói:

- Qúy phủ nổi tiếng về môn ám khí có chất độc. Nếu cô mà không chịu ra tay giải cứu thì người ngoài đành chịu chẳng ai làm gì được. Theo ý bần ni thì hay hơn hết là cô nương cứu trị cho y để khỏi tổn thương hòa khí đôi bên.

Ấu Dương Tinh đáp:

- Am Chủ đã dạy thế khi nào vãn bối lại dám trái lệnh.

Cô lấy một gói nhỏ ra, bước vào phòng trao cho Mai am chủ nói tiếp:

- Người ta nhất định không tin vãn bối. Thuốc giải đây rồi, phân lạng rất ít chỉ xoa vào lỗ mũi

một chút là người đó lập tức sống lại ngay.

Mai am chủ đón lấy gói thuốc, không khỏi ngần ngại nghĩ thầm:

- Nếu đây là thuốc giải thì chẳng nói làm chi và mình cũng có chút thể diện. Bằng nó không phải là thuốc giải thì con nhỏ này lại thừa cơ mình ra ngoài, phá cửa sổ trốn đi thì mình biết trả lời Đổng Công Xuyên thế nào?

Mai am chủ tuy lòng dạ từ bi chỉ mong cho mọi người được an ninh, bà cũng không muốn nhìn thấy võ lâm gây cừu hận với nhà Ấu Dương ở Ký Bắc từng nổi tiếng. Bà muốn cởi mở và ngăn ngừa mối cừu hận có thể xảy ra giữa Thất Tinh môn và Ấu Dương gia, nên cố sức tìm cách điều giải. Nhưng bà là một tay lão luyện giang hồ, đầy đủ kinh nghiệm, chẳng lẽ lại nhẹ dạ tin lời cô bé này ngay. Vạn nhất mà Ấu Dương Tinh cố ý lừa gạt thì bà làm tổn hại đến thanh danh cả phái Hoa Sơn.

Mai am chủ tuy trong lòng suy nghĩ nhiều nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Bà khẽ nắm gói giấy thì quả nhiên là một chút thuốc tán. Bây giờ chỉ còn cách ủy thách cho người khác cầm thuốc ra cứu trị và dĩ nhiên người đó chẳng ai hơn Đổng Công Xuyên được.

Ấu Dương Tinh rất đỗi tinh ranh, cười khanh khách nói:

- Mai am chủ! Vãn bối ngưỡng mộ đức cao vọng trọng của am chủ từ lâu. Nếu am chủ không tin được vãn bối thì xin trả lại gói thuốc giải này cho vãn bối.

Mai am chủ trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm:

- Con nhỏ này lão luyện giang hồ và là tay đáo để. Thì ra còn muốn thử thách cả mình nữa. Nhưng đây là một vấn đề khó khăn. Nếu mình quá tin thị một cách khinh xuất dễ bị thị lừa gạt rồi thừa cơ trốn đi. Vậy mình bỏ đây ra ngoài không được. Bằng không tin thị mà trả thuốc cũng không ổn vì nếu là thuốc thật, thì đem thuốc ra giải cứu được Trần Thất dưới con mắt của bao người thì mình cũng phải mất mặt.

Bà xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp rồi tìm ra được quyết định tủm tỉm cười nói:

- Phúc đức thay! Phúc đức thay! Cứu sống một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ. Có lý đâu bần ni lại nghi ngờ Ấu Dương cô nương? Vậy bần ni hãy cảm ơn cô nương trước.

Bà nói xong cất bước ra khỏi phòng.

Những người ở nhà ngoài không nhìn rõ sự ngoắt ngoéo trong vụ này nên đều nhìn Mai am chủ bằng cặp mắt hào hứng. Nhưng trong lòng họ cũng khâm phục sự quyết định của lão nị Bà là một vị am chủ hay nói một cách khác là con người xuất gia thì chỉ có việc cứu người làm trọng còn những mối lo khác hãy xếp xuống hàng thứ hai.

Ấu Dương Tinh tiến vào bên giường dịu dàng hỏi bệnh nhân:

- Đại thẩm ơi! Chắc lúc bình yên đại thẩm đẹp lắm phải không?

Thiếu phụ nhăn nhó cười đáp:

- Cô nương khéo nói giỡn... Chính cô nương mới là bậc giai nhân nguyệt thẹn hoa nhường.

Ấu Dương Tinh cúi thấp người xuống khẽ nói:

- Vãn bối nghe nói Tra đại thiếu gia ở Hóa Huyết môn là một mỹ nam tử nổi tiếng ở võ lâm, chẳng kém gì Phan An Tống Ngọc, mà bản tính lại phong lưu đàng điếm. Đại thiếu gia đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Đại thẩm dung nhan khuynh quốc thì mười sáu năm trước đây lọt vào mắt xanh y cũng chẳng có chi là lạ.

Thiếu phụ ra chiều nhọc mệt nhắm mắt lại thủng thẳng đáp:

- Cô nương nói chuyện chỉ Tiểu phụ chẳng hiểu chi cả...

Cặp mắt Ấu Dương Tinh chiếu ra những tia sắc bén nhìn chầm chặp vào người thiếu phụ bệnh hoạn. Nhưng cô chẳng phát giác ra được chỗ nào sơ hở rồi khẽ thở phào một cái đứng dậy đi ra.

Mai am chủ vừa trở vào tới nơi đã nói ngay:

- Đổng lão thí chủ! Đệ tử quý phái đã hồi tỉnh rồi. Chắc y có thể hồi phục nguyên công lực ngay được.

Đổng công Xuyên chắp tay nói:

- Thật làm nhọc lòng Mai am chủ phải một phen điều giải. Lão phu xin đa tạ.

# Chương 3 - Huyết Vũ thư từ đâu xuất phát

Mọi người di chuyển mục quang nhìn thẳng vào mặt Ấu Dương Tinh đứng ở cửa phòng thì thấy cô lộ vẻ trầm tự Nhưng chỉ trong chớp mắt cô đã khôi phục lại thái độ hoạt bát, lanh lợi. Cô lớn tiếng:

- Vãn bối tin rằng người nhà này không liên quan gì đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn.

Câu này cô nói trống không chẳng chỉ rõ với ai cả.

Bất Sân đại sư phái Thiếu Lâm liền xen vào:

- Cô nương nói vậy chắc là có đủ bằng chứng. Bần tăng muốn được nghe lời cao luận.

Ấu Dương Tinh đáp:

- Đại sư dạy quá lời! Theo ngu kiến của vãn bối thì có bốn điển đáng để ý.

Vậy xin trình bày và mong các vị chỉ giáo thêm.

Cô nói bằng một giọng rất khiêm cung, nhưng cô ra tay lại cực kỳ lợi hại. Mọi người coi cô là một tay đối thủ đáng sợ. Vì thế nên tuy họ đều là những tay cao thủ các phái lớn mà đối với một cô bé xinh đẹp này không dám coi thường. Ai nấy lắng tai nghe thử xem cô đưa ra những lý do gì để chứng minh mẹ con A Liệt không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Ấu Dương Tinh nói tiếp:

- Điểm thứ nhất: Ta hãy coi Tra đại thẩm vừa nghèo vừa ốm kia! Về bệnh hoạn chẳng có chi kỳ lạ, nhưng nghèo túng thì không hợp lý chút nào! Vì lẽ Tra gia ở Hóa Huyết môn nổi tiếng giầu có, vậy bất cứ người đàn bà nào đã lọt vào mắt xanh của Tra đại thiếu gia tất không thiếu gì tiền rừng tiền biển bạc, suốt đời cơm no áo ấm là điều khỏi nói.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi xen vào:

- Sự việc chỉ cách mười năm là có thể thay đổi hết, huống chi chuyện này xảy ra từ mười sáu năm trước thì giầu sang biết thành nghèo hàn có chi là lạ?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Lý lẽ đó khi nào tiểu nữ không nghĩ đến, nhưng tiểu nữ trước hết quan sát từ căn nhà này, nhận ra Tra đại thẩm đã cư trú đến mười mấy năm. Nếu bà giầu có thì việc đổi nhà dễ như trở bàn tay Sau nữa tiểu nữ lại coi chân tay Tra đại thẩm thô kệch cứng cỏi, nhất định là một người làm ăn vất vả suốt đời cho đến ngày nay.

Phàm Phiếm vuốt râu nói:

- Ấu Dương cô nương đã quan sát rất tỷ mỷ, quả là người có kiến thức.

Ấu Dương Tin ngỏ lời cám ơn lão Phàm rồi tiếp:

- Điểm thứ hai: Tra đại thẩm thuộc giới nữ lưu, kiến thức có hạn. Nếu bà dấu diếm chân tình thì làm sao thoát được pháp nhãn của các vị tiền bối đây? Huống chi khi tiểu nữ nhắc tới Tra đại thiếu gia bà tuyệt không có phản ứng chi hết. Hai người cách biệt đã mười sáu năm Tra đại thiếu gia tuyệt vô âm tin, nay đột nhiên có kẻ nhắc tới thì dù người kín đáo đến đâu cũng không khỏi lộ vẻ sửng sốt. Đây là một nhược điểm của loài người. Những nhân vật giầu kinh nghiệm chẳng ai không biết luận cứ này rất chân thiệt.

Ấu Dương Tinh đảo mắt nhìn mọi người thấy ai cũng yên lặng. Trên môi cô bất giác thoáng qua một nụ cười đắc thắng, rồi cô thủng thẳng nói tiếp:

- Điểm thứ ba: Tra đại thiếu gia hồi sinh tiền là một mỹ nam tử nổi tiếng trong võ lâm lại có tính phong lưu đàng điếm, đi tới đâu là để tình duyên tới đó. Nhân phẩm con người đã thế lại giàu có không kém bậc vương hầu thì trên tình trường còn có chỗ nào bất lợi? Thế mà chú ngốc này...

Cô trỏ vào Tra Tư Liệt nói tiếp:

- Nếu quả là giòng dõi Tra đại thiếu gia thì tiểu nữ khó mà tin được. Các vị tiền bối coi lại mà coi: Gã có điểm nào giống phụ thân không? Người ta thường nói: "Cha hùm chẳng sinh con chó" Tra đại thiếu gia là một nhân vật như vậy, có lý nào lại sinh cậu con cục mịch thế này?

Mọi người nhìn kỹ lại A Liệt thì thấy gã trán hẹp, mũi nhọn, môi mỏng, nước da vàng ủng, thực chẳng khác con nhà dân dã nghèo nàn chút nào.

Luận cứ này có tin hay không là một chuyện khác nhưng chẳng một ai lên tiếng bài bác nên thành sự thực.

Ấu Dương Tinh càng tăng thêm phần tự tin, cô tủm tỉm cười nói:

- Còn điểm thứ tư: Giả tỷ chú nhỏ này là giòng dõi Tra gia ở Hóa Huyết môn thì dù có gặp thời cơ bất hạnh chưa được rèn Hóa Huyết thần công thì ít ra cũng biết chút võ học mới phải, mà gã chẳng hiểu tý gì.

Kỳ Kinh lên tiếng bài bác:

- Trường hợp thằng nhỏ này sinh vào thời kỳ Hóa Huyết môn đã bị tiêu diệt thì gã không biết chút võ công nào chẳng có chi là lạ.

Ấu Dương Tinh không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Đó là các hạ chỉ biết một điều chứ không biết hai. Nếu nhà này có liên quan đến Hóa Huyết môn thì Tra đại thẩm kia dù ẩn cư kín đáo đến đâu cũng có người ở Hóa Huyết môn lọt lưới tìm tới nơi được. Khi Hóa Huyết môn đã có người tìm đến thì chú nhỏ này là giọt máu duy nhất còn lại, dĩ nhiên đã được truyền thụ võ công và trải bấy nhiêu năm tất gã có căn bản khá rồi. Trái lại điểm thứ tư phải liên quan đến ba điểm trên. Chú nhỏ này chẳng hiểu chút võ công nào đủ chứng minh Tra đại thẩm không nói điều gì trá ngụy.

Mọi người dương mắt lên nhìn Ấu Dương Tinh không nói câu gì. Chẳng ai ngờ một vị tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy mà lý luận đã đến chỗ cực kỳ tinh tế, bất giác đều đem lòng tin tưởng cô.

Giữa lúc ấy tên thủ đồ của Đổng Công Xuyên vào phúc đáp căn cứ theo sự điều tra thì người

đàn ông nhà họ Tra ở đây qua đời chưa mười năm. Có người bảo Tra Tư Liệt năm nay mười ba tuổi, lại có người nói gã đã mười bốn. Tài liệu này cũng chứng tỏ mẹ con Tra Tư Liệt hoàn toàn không liên quan gì đến Hóa Huyết môn.

Mai am chủ nói:

- Ấu Dương cô nương thật là thông minh tài trí trên đời hiếm thấy. Cổ nhân đã có câu: Sông Trường Giang đợt sau xô đợt trước, lớp người mới thay đổi lớp, người xưa thật là đúng lý. Bần ni tuổi già tối tăm không ăn thua gì nữa rồi.

Đổng Công Xuyên nổi lên trận cười hào hứng hỏi:

- Mai am chủ sao lại nói thế? Ấu Dương cô nương quả là một kỳ tài thật, nhưng Mai am chủ vẫn là một cây cột đã trồng giữa giòng sông võ lâm. Nếu am chủ tự cho mình là già nua tuổi tác thì tiểu đệ đây đáng chui xuống lỗ rồi hay sao?

Xích Luyện Xà Kỳ Kinh đưa cặp mắt gà chọi ngó qua ngó lại, không hiểu là hắn nhìn ai mà cũng chẳng ai biết bụng hắn đang nghĩ gì.

Trình Nhất Trần đạo nhân ở phái Nga Mi lên tiếng:

- Cuộc hội hợp bữa nay cốt để trao đổi ý kiến về việc tình báo ngờ đâu...

Lão nói tới đây chợt cảnh giác liền dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh quả là người tinh khôn. Cô hiểu ngay bọn họ vẫn tỵ hiềm về sự hiện diện của mình, liền bụng bảo dạ:

"Bọn họ đi đâu bàn soạn thì ta cũng ngấm ngầm theo dõi xem họ nói gì?"

Cô mỉm cười bước ra ngoài cửa đoạn quay vào ngỏ lời từ biệt mọi người rồi mới băng mình đi.

Mọi người ngó Tra Tư Liệt đang ôm xác con mèo ra chiều ngơ ngác nên chẳng ai để ý gì đến gã nữa.

Trình Nhất Trân đạo nhân lại nói tiếp:

- Không ai ngờ Huyết Vũ thư lại phát sinh tại chốn này. Dường như cái đó có liên quan đến cuộc tụ hội giữa chúng ta.

Tam gia Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội cười ha hả hỏi:

- Dù cho nắm tro tàn của Tra gia ở Hóa Huyết môn có cháy trở lại thì chúng ta đã sợ cóc gì?

Mai am chủ nhíu cặp lông mày nghĩ bụng:

- Hứa Thái Bình chưa nói đã cười mà giọng lưỡi đằng đằng sát khí. Thật là một nhân vật rất nguy hiểm.

Bà chưa lên tiếng thì Kỳ Kinh đã cất giọng âm trầm:

- Theo lẽ ra thì Hóa Huyết môn chẳng thể nào khôi phục lại được nữa. Chính tiểu đệ đã tham dự vào vụ án ngày trước. Khi xong việc rồi cũng do tiểu đệ kiểm điểm số người chết thì Hóa

Huyết môn từ trên xuống dưới, từ lớn chí nhỏ, cả lão bộc nô tỳ cho đến bọn đầu bếp nấu ăn đều đủ mặt hết, chẳng sót một ai.

Hắn nhắc tới việc giết tróc năm trước, trong lòng hứng khởi lại nói tiếp:

- Khi đó tiểu đệ chỉ sợ Tra gia có người lọt lưới, nhưng nay hồi tưởng lại thì thấy mình xử trí vụ này hơi quá đáng.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Mai am chủ không nhịn được cất giọng trào phúng hỏi:

- Sao? Kỳ thí chủ cũng cảm thấy thủ đoạn của mình quá tàn nhẫn ư? Cái đó khiến cho người ta khó mà tin được.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Binh sinh tiểu đệ chẳng bao giờ đeo bộ mặt giả nhân nghĩa. Hóa Huyết thần công khắp thiên hạ còn ai không sợ? Vì thế mà nhổ cỏ phải trừ gốc. Lúc đương thời thật cần làm như vậy. Bây giờ hồi tưởng lại thì thù xưa đã trả, nhưng còn "món" này? Chúng ta chẳng ai có thể tìm ra được vật đã mất, phải vậy không? Giả tỷ bọn họ còn người sống sót thì việc tìm chỗ giấu của báu chẳng khó khăn gì.

Phàm Phiến lại vuốt râu lớn tiếng:

- Kỳ huynh nói rất có lý! Mười sáu năm nay chúng ta đều đã phế bỏ ý nghĩ tìm lại vật mất tích. Nhưng gần đây Huyết Vũ thư xuất hiện hai lần là chuyện thế nào?

Bất Sân đại sư đáp:

- Hóa Huyết chân kinh đã cão thành bảy bản, mỗi phái giữ một bản.

Nhà sư chưa dứt lời thì Kỳ Kinh đã hỏi ngay:

- Đại sư nói câu này là có ý gì?

Bất Sân đại sư sa xầm nét mặt xẵng giọng đáp:

- Bần tăng muốn nhắc các vị tình thế bữa này phức tạp hơn mười sáu năm trước nhiều.

Mọi người nghe Bất Sân đại sư nói vậy khác nào bị điện giật. Ai nấy đều sửng sốt, biến đổi sắc mặt.

Bất Sân đại sư dương cặp mắt to hơn lúc bình thời nhiều đảo nhìn mọi người, trầm giọng nói tiếp:

- Các vị đều lộ vẻ nghiêm trọng đủ chứng tỏ lời nói của bần tăng đã khiến các vị nghĩ tới rồi, có điều ai đều giấu tận đáy lòng chẳng chịu nói ra trước mà thôi.

Người khác giữ kín thì chẳng có chi kỳ lạ, nhưng Xích Luyện Xà Kỳ Kinh vẫn lặng thinh khiến cho bầu không khí trở nên khẩn trương khác thường.

Bất Sân đại sư ngó qua vẻ mặt mọi người nói tiếp:

- Từ mười sáu năm cho đến ngày nay, Tra gia ở Hóa Huyết môn đã không còn người nào sống sót ở thế gian. Trái lại bảy môn phái đều giữ Hóa Huyết chân kinh. Theo chỗ bần tăng biết thì trang đầu chân kinh đó là tờ Huyết Vũ thư nói về bí quyết của đại pháp. Bần tăng tin rằng bây giờ đưa ra điểm này rất bổ ích cho việc trừng thanh tình thế mập mờ.

Mai am chủ nói:

- Bất Sân đạo hữu nên biết vụ này chỉ có đạo hữu hoặc Trình đạo hữu nói ra là được, còn người khác dù trong lòng có ý nghi ngờ cũng không dám đề cập tới.

Trình Nhất Trần gật đầu ngắt lời:

- Mai am chủ nói đúng đó! Hiện nay chỉ có đệ tử phái Thiếu Lâm và tệ phái bị ngộ hại, vậy người ngoài dĩ nhiên có điều khó nói.

Bây giờ Kỳ Kinh mới cười khành khạch lên tiếng:

- Ngay đến môn phái có người bị hại cũng chẳng thể ngờ vực hoàn toàn. Tiểu đệ chắc điểm này cũng được nhiều vị đồng ý.

Trình Nhất Trần mặt lạnh như tiền đáp:

- Kỳ huynh nói câu này e rằng còn thiếu sự suy nghĩ.

Kỳ Kinh nói:

- Dĩ nhiên tiểu đệ có chút kiến cơ mới dám nói vậy.

Trình Nhất Trần đề tụ công lực để bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay được rồi cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Thế thì hay lắm! Kỳ huynh đã phát hiện điều chi?

Kỳ Kinh đưa đi đưa lại cặp mắt gà chọi khiến mọi người không biết hắn nhìn ai rồi đáp:

- Trình chân nhân đã có lòng hạ vấn, tiểu đệ đành phải nói trắng ra. Theo chỗ tiểu đệ biết thì bên quý phái cũng có những tay cao thủ ngang hàng với chân nhân hiện ở trong thành Khai Phong, có đúng thế không?

Mọi người liền đưa mục quang ngó Trình Nhất Trần nhưng không thấy lão lộ vẻ kinh ngạc. Mọi người chỉ muốn biết Trình Nhất Trần có phản ứng gì không, hoặc nghe lão đối đáp thế nào.

Trình Nhất Trần thoáng lộ vẽ bẽn lẽn rồi thản nhiên đáp:

- Đúng thế! Sư đệ của bần đạo là Lục Nhất Siêu cũng đến đây nhưng vụ đó lấy chi làm bằng cớ?

Kỳ Kinh đáp:

- Tiểu đệ chỉ muốn nói là Trình chân nhân không phải đến đây một mình, chứ chẵng có dụng ý gì khác... Ha... Ha...

Mọi người đều biết Kỳ Kinh muốn dẫn chứng để ngấm ngầm nói lên phái Nga Mi đã có những tay cao thủ tới phủ Khai Phong thì vụ án "Huyết Vũ thư phái" này không thể lảng ra ngoài được

mà cũng là một phần tử đáng nghi.

Mai am chủ xuất hiện ở cửa phòng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Còn Kỳ thí chủ thì sao? Những cao thủ quý phái đều ở nhà cả ư? Hay cũng còn người khác đã đến Khai Phong?

Kỳ Kinh bật tiếng cười khô khan. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, hắn tự hỏi:

- Mụ lão nhi này chắc cũng biết nhiều chuyện đấy. Ta thử phủ nhận xem mụ bảo sao?

Hắn tính vậy rồi lựa lời ướm hỏi:

- Am chủ thử đoán coi được không?

Mai am chủ đáp:

- Bần ni chẳng cần phải đoán cũng biết quý phái có một vị trong ba tay đại cao thủ là Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kính cũng ở trong khu vực Khai Phong.

Kỳ Kinh cười ruồi nói:

- Mai am chủ có nguồi tin thông thạo quá!

Lúc này mọi người đều nhận ra trong bảy phái thì hai phái Hoa Sơn và Nga Mi đã có thái độ mặc nhiên thừa nhận.

Kỳ Kinh ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Mai am chủ! Tin tức này do am chủ tự mình thám thính được hay còn cao nhân nào giúp đỡ?

Mai am chủ đáp:

- Bần ni đến phủ Khai Phong, nghỉ ở am Pháp Hoa. Am này cũng do người đồng môn thì cái đó không còn là chuyện bí mật, bất tất phải nói nhiều làm chi.

Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội lên tiếng:

- Đại danh của Tuệ sư thái ở am Pháp Hoa còn ai không biết?

Lão cười nửa miệng đưa mắt nhìn mọi người lớn tiếng:

- Chúng ta chẳng phải người vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, vậy những việc gì vô ích đừng nhắc tới nữa. Tỷ như hiện giờ các phái đều có những tay cao thủ nằm vùng trong thành Khai Phong là một điều mọi người ai cũng biết rồi.

Lão ngừng lại một chút thì Đổng Công Xuyên lên tiếng hỏi:

- Hứa huynh còn điều chi chỉ giáo?

Hứa Thái Bình lắc lư tấm thân lùn tịt vào béo y đáp:

- Không dám! Tiểu đệ chỉ nhận thấy là các phái đều có cao thủ nằm vùng ở đây, còn vụ Huyết Vũ thư thì không hiểu chi hết.

Bất Sân đại sư hỏi:

- Về Huyết Vũ thư đại pháp, nếu là người công lực không đủ thâm hậu thì chẳng thể thi triển được, sao Hứa thí chủ lại bảo hoàn toàn không hiểu?

Hứa Thái Bình đáp:

- Nếu chúng ta đi về nẻo đường này thì tại hạ xin hỏi đại sư một câu là cử động đó có lợi cho ai?

Phàm Phiếm ở Phong Dương Thần Câu môn nói theo:

- Phải rồi! Động cơ này ở đâu?

Bất Sân đại sư không trả lời, chỉ ngửa mặt lên trời cười lạt.

Phàm Phiếm đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người đều có ý trào phúng mình thì biết rằng mình đã lỡ lời liền hất hàm râu lên nói:

- Nếu các vị không trả lời được thì tiểu đệ có cách gần giống như "Tủng nhân thị thính", tức là trước hết hãy giả định Huyết Vũ thư đó không phải của dư đảng nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn bày đặt thì người ra tay là ai? Dĩ nhiên bảy môn phái chúng ta đây đều đáng hoài nghi, nhưng trước khi chưa tìm được chứng cớ ai nấy đều phải nín nhịn không dám nói ra...

Đổng Công Xuyên nóng tính không nhịn được, ngắt lời:

- Câu nói của Phàm huynh dường như chẳng có chi là lạ. Nói lui nói tới chẳng qua là ám thị về việc liên quan đến bảy bản Hóa Huyết chân kinh chứ gì?

Phàm Phiếm vuốt râu cười đáp:

- Giả tỷ còn có người hạ thủ vì mục đích khiến cho bảy môn phái chúng ta nghi kỵ lẫn nhau. Hoặc giả có người muốn xen vào môn phái lớn để nhảy lên ngôi bảo tọa làm lãnh tụ võ lâm.

Phàm Phiếm nói mấy câu này khiến cho mọi người đều kinh ngạc, ra chiều nghĩ ngợi.

Sau một lúc, Kỳ Kinh cất giọng âm trầm:

- Câu nói của Phàm huynh mới nghe tưởng là có lý, nhưng chính phái lớn trong võ lâm hiện nay đã thành định cục. Sáu bảy chục năm trời chưa từng xảy chuyện các phái lớn tranh dành thứ bậc. Tiểu đệ nhận thấy là quá lo xa.

Hứa Thái Bình đưa mắt nhìn Bất Sân đại sư mỉm cười hỏi:

- Trong chín môn phái lớn có Võ Đương và Thiên Thai là hai phái không tham dự vào vụ công án tại nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Phái Thiên Thai chẳng kể làm chi, nhưng phái Võ Đương thực lực hùng hậu lại nổi tiếng lớn. Nếu trong chín phái mà lên ngôi lãnh tụ thì dĩ nhiên không có phái nào khác ngoài phái Võ Đương. Đại sư tính có đúng không?

Lão tỏ ra rất quan tâm đến phái Thiếu Lâm vì phái này cũng phái Võ Đương thực lực ngang nhau, hơn hẳn những phái khác.

Bất Sân đại sư cười thầm nghĩ bụng:

- Bọn này có ý muốn gây trò ly gián cho bản phái cùng Võ Đương xung đột để hao tổn lực lượng. Có thế thì bảy phái kia mới nổi lên thành thế quân bình được. Chà chà! Thật là mưu sâu kế độc! Nhưng khi nào lại mắc bẫy họ?

Nhà sư liền giả bộ suy nghĩ rất nghiêm trọng và lẩm nhẩm gật đầu.

Tra đại thẩm bị bệnh nằm trong phòng. Bà lấy khăn đắp lên đầu nhưng ngấm ngầm hé mở để lắng tai nghe cuộc đối thoại giữa những người ở nhà ngoài. Bỗng bà thấy Mai am chủ đột nhiên xoay mình đi vào, liền trần người nằm quay mặt vào phía trong và chùm chăn kín lại. Từ lúc này nhà ngoài nói gì không nghe rõ nữa.

Tra Tư Liệt ngồi co ro trong góc nhà ôm xác con mèo đen. tuy gã nghe rõ hết cuộc đối thoại giữa mọi người không sao hiểu được nội dung câu chuyện của họ. Mặt gã lộ vẻ bi thảm vì cái chết của con mèo yêu dấu.

Những tay cao thủ bảy môn phái chẳng ai chú ý đến gã kể cả Kỳ Kinh.

Bỗng Đổng Công Xuyên lớn tiếng:

- Theo quy củ của Hóa Huyết môn thì Huyết Vũ thư xuất hiện ở đâu là đêm hôm ấy họ sẽ giết cả nhà, gà chó cũng không bỏ sót. Chúng ta chờ hết đêm nay xem tình hình xảy ra, nếu giống như ở phái Nga Mi, một nhà bị hại hết cả thì nhất định là dư đãng của Tra gia hạ thủ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Lão dứt lời đưa mắt nhìn mọi người không thấy ai phản đối thuyết của mình liền hỏi tiếp:

- Ở đây không phải là chỗ nói chuyện lâu dài. Mòi các vị dời gót đến tệ xá nên chăng.

A Liệt nghe tới đây biết là chẳng còn gì đáng để ý nữa, đầu óc gã liền nghĩ sang chuyện khác. Gã sực nhớ tới con người mặt trái soan mắt lớn là Âu Dương Tinh.

Bỗng trong phòng có tiếng Tra thị la gọi: gã mới phát giác trong nhà không còn bóng người nào nữa, liền hạ xác con mèo xuống, chạy vào phòng hỏi:

- Má má! má má kêu hài nhi có chuyện chi?

Tra thị đã ngồi dậy, mục quang rất sắc bén, không có vẻ bệnh hoạn gì nữa. A Liệt thấy vậy không khỏi sửng sốt, gã hoan hỉ hỏi:

- Ủa! Má má khỏi bệnh rồi ư?

Mẫu thân gã trên môi thoáng lộ một nụ cười kỳ dị, nói:

- Bọn người đó đi cả rồi. Ngươi thử theo dõi coi!

A Liệt liền chạy ra. Chỉ trong khoảnh khắc gã trở về báo:

- Họ đi hết cả rồi.

Tra thị thở phào nói:

- Tạ Ơn trời đất! Bầy giờ ngươi kể lại những câu họ nói với nhau từ đầu đến cuối cho ta nghe.

A Liệt hỏi:

- Bọn họ nói chuyện rất kỳ! Hài nhi chẳng hiểu gì ráo. Má má có hiểu không?

Tra thị giục:

- Ngươi đừng hỏi nữa! Hãy nói lại cho ta nghe!

A Liệt kể lại từ đầu đến cuối không sót câu nào mà cả thứ tự trước sau của từng người cũng không sai trật hay sơ sót một chữ nào.

Tra thị nghe xong gật đầu nói:

- Hay lắm! Lúc đó ta nghĩ nhiều chuyện quá thành ra bỏ sót mất mấy chỗ không nghe rõ.

A Liệt ngơ ngác hỏi:

- Họ nói chuyện gì vậy?

Tra thị đáp:

- Bọn họ nói chuyện nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn...

Đột nhiên bà dừng lại ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Ta đã nghĩ kỹ mà chưa hiểu có nên nói cho ngươi biết không?

A Liệt nói:

- Má má! Ba bốn năm nay má má có điều chi cũng thương lượng với hài nhị Cả cô bác hàng xóm cũng khen hài nhi hiểu việc và bảo hài nhi thông thạo bằng đứa nhỏ mười sáu mười bảy tuổi.

Tra thị vuốt má con tỏ vẻ rất thương yêu nói:

- Phải rồi! ngươi quả là một đứa nhỏ hiểu việc.

A Liệt hỏi:

- Thế thì má má còn chờ gì mà không đem chuyện tâm sự nói cho hài nhi biết?

Tra thị lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Để ta suy nghĩ lại đã.

A Liệt nóng nảy hỏi:

- Trước nay má má có thế này đâu? Sao nay lại kỳ lạ thế?

Tra thị nói:

- Hoặc giả sau này ngươi sẽ biết rõ nguyên nhân. Còn bây giờ thì ngươi nên nhớ đừng nhắc chuyện này với ai...

Bỗng ngoài cửa có tiếng gọi làm đứt đoạn câu chuyện giữa hai mẹ con.

Tra thị vội nằm xuống kéo chăn bông trùm lên đầu.

A Liệt chạy ra nhà ngoài, đưa tay lên kéo then mở cửa, gã ngần ngừ một chút rồi mới mở cánh cửa gỗ ra.

Bên ngoài ánh dương quang sáng lạn khiến cho người ta cảm thấy thế giới thực hiện chứ không phải là mộng ảo.

Một đại hán đứng ngoài cửa lưng đeo đoản đao. Vừa trông đã biết ngay là một nhân vật giang hồ đã từng luyện tập võ công.

A Liệt ngó đối phương bằng con mắt khiếp sợ, nhưng sau gã thấy vẻ mặt đại hán hiền lành mới yên tâm được phần nào.

Đại hán nhìn A Liệt gật mỉm cười nói:

- Hài tử! Đây là thang thuốc của Mai lão sư thái bảo ta đưa cho mẫu thân ngươi uống là khỏi bệnh. Sư thái còn gửi cho ít tiền để mẹ con ngươi độ nhật.

# Chương 4 - Thấp cơ thua trí ác nhân chuồn

A Liệt nói:

- Tiểu đệ thường nghe Vương lão phu tử dạy: Không có công thì đừng hưởng lộc. Hảo ý của lão sư thái, mẹ con tiểu đệ cám ơn vô cùng! Nhưng…

Đại hán xua tay để ngắt lời A Liệt rồi bước vào nhà. Y để gói thuốc và một cái bao nhỏ lên trên ghế gỗ, nói:

- Lão sư thái có lòng dạ Bồ Tát, thiên hạ đều biết tiếng. Người hốt thuốc chữa bịnh người ốm và giúp tiền gạo cho kẻ nghèo nàn là sự thường.

Y vừa nói vừa đảo mắt ngó xung quanh trong nhà. Y để ý cả đến gian phòng một lượt rồi trở gót ra cửa nói:

- Chỗ tường thủng kia nên tìm người tu bổ lại ngay đi!

A Liệt cất tiếng gọi:

- Đại ca!…

Nhưng đại hán đã dong tuốt rồi. A Liệt chạy vào phòng thì thấy Tra thị đã tung chăn ngồi dậy. Bà ho mấy tiếng đoạn bảo cậu con:

- Đại hán vừa rồi nói phải đó. Ngươi hãy đi mời Lý đại thúc vá chỗ tường bị thủng đó cho kín lại. Ngươi lại mua một cân thịt bò để biếu Lý đại thúc một nửa là được.

A Liệt đáp:

- Được rồi! Hài nhi nấu thuốc cho má uống xong sẽ đi ngay.

Tra thị chờ A Liệt nấu được thuốc rồi giục gã đi luôn.

Vào lúc hoàng hôn, chỗ tường thủng giống hình người đã vá lại xong. Hôm nay A Liệt được ăn một bữa cơm nọ Gã ngồi trên ngưỡng cửa nhìn ra phương trời xa thẳm, nghĩ lại những biến cố ly kỳ rồn rập xảy ra bữa nay Gã ngấm ngầm nhận thấy giữa mình và nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn dường như có mối liên quan. Đồng thời gã liên tưởng đến mẫu thân vốn là người đàn bà yếu đuối mà hành động cùng vẻ mặt của bà bữa nay thật khác lúc bình thời. Gã biết chắc mấy câu chuyện của nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn đã kích thích mẫu thân thành như vậy.

A Liệt còn đang ngơ ngẩn xuất thần thì đột nhiên trước mắt gã tối sầm lại. Rõ ràng một người nhảy vọt lên không tựa hồ đằng vân giá vũ lao vào trong nhà.

Người mới đến chân vừa chấm đất, bỗng bật lửa lên sáng lòa. Hắn cúi đầu nhìn khắp bốn mặt tìm thấy một cái đèn dầu để dưới gầm ghế, liền thắp lửa vào đèn rồi tiến đến trước mặt A Liệt.

Bây giờ A Liệt mới nhìn rõ người này là ai. Bất giác gã hít một hơi khí lạnh.

Gã dương mắt lên ngó người đứng tuổi gầy nhom, mặt lạnh như tiền có cặp mắt gà chọi.

Hắn chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong Bắc Mang Tam Xà. Hắn hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chỗ tường lũng tu bổ mau quá nhỉ? Thế là hay lắm! Vì lúc ta động thủ không thể để hàng xóm ngó thấy...

A Liệt đã chán ghét Kỳ Kinh, bây giờ càng tức giận hơn. Gã vượt qua cơn khiếp sợ, trở lại bình tĩnh. Gã nghĩ ngợi một chút rồi hỏi bằng một giọng có ý kháng cự:

- Các hạ đến đây làm chỉ Mẹ con tiểu tử có chuyện gì đắc tội với các hạ đâu?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Dường như ngươi không biết sợ chết là gì. Cái đó kêu bằng nghé mới sinh chưa hiểu hùm là dữ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngươi nói đúng lắm! Mẹ con ngươi quả không có chỗ nào đắc tội với ta, nhưng ta theo thường lệ đã định giết ai thì giết. Bữa nay ta quyết ý hạ sát cái mạng nhỏ xíu của ngươi, nên bây giờ ta trở lại động thủ.

A Liệt căm hận đến cực điểm. Gã không biết sợ là gì nữa, nhưng cũng không biết làm thế nào hay ăn nói làm sao cho phải.

Bỗng Kỳ Kinh lắng tai nghe rồi ngạc nhiên hỏi:

- Lạ thật! Sao mẫu thân ngươi lại không khiếp sợ kêu thét lên?

A Liệt nghiến răng đáp:

- Mẫu thân tiểu tử ngủ rồi.

Kỳ Kinh đáp:

- Ủa! Đó là kết quả sau khi mụ uống thuốc của Mai am chủ. Đã vậy ta không giết mụ nữa. Hà hà...

Hắn cười lạt hai tiếng rồi nói:

- Ta cứ tưởng mụ sợ quá la làng thì bắt buộc ta phải hạ thủ giết ngươi ngay, đồng thời giết cả mụ nữa.

A Liệt trợn mắt ngó đối phương. Gã nghe Kỳ Kình nói vậy lại sợ mẫu thân tỉnh dậy và bị giết về tay ác tặc. Bất giác gã cúi đầu xuống, tự nhủ:

- Tên ác tặc kia! Ngươi giết ta lẹ đi rồi cút cho mau!

Kỳ Kinh lạnh lùng hỏi:

- Ồ! Ngươi sợ rồi phải không?

A Liệt muốn trợn mắt lên mà thóa mạ nhưng gã sợ làm kinh động cho mẫu thân tỉnh dậy, nên gã phải cố nhịn cơn xúc động trong lòng, mà chỉ mắng thầm:

- Thằng quỷ sứ chết bầm này! Ta không sợ mi đâu!

Kỳ Kinh làm gì hiểu được gã tiểu tử rủa ngầm. Hắn nói:

- Ngươi đã khiếp sợ thì lão gia còn có cơ để ngươi sống sót...

A Liệt cúi xuống nhưng tai vẫn để ý nghe xem đối phương nói gì.

Kỳ Kinh lại nói tiếp:

- Sau khi bọn ta đi rồi lại nhận được báo cáo là có người vào trong nhà này hành động. Nếu ngươi chịu nói rõ thực tình đừng giấu giếm một tý gì thì ta tha mạng cho.

Giả tỷ A Liệt là tay lão luyện giang hồ thì có khi gã nghĩ ra được đối phương nói câu này là để lừa gạt. Nhưng đứng trước sự huy hiếp của tử thần, gã khó lòng dấu diếm nổi chân tình, huống chi gã còn là trẻ nít thì đâu làm sao được? Gã tự nhủ:

- Bọn họ đã biết có người đến hành động thì mình có nói ra cũng vậy mà thôi.

Kỳ Kinh biết thủ đoạn của mình có thể điều tra được chân tình, liền nhìn A Liệt chằm chặp, chờ gã phúc đáp. Hắn định bụng khi biết rõ tường tình rồi bất chấp A Liệt có liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn hay không cũng giết gã đi để trừ mối lo về sau.

A Liệt thủng thẳng đáp:

- Lúc ấy tiểu tử đang ở trong phòng, bỗng nghe tiếng động, liền thò đầu nhìn ra thì thấy một đại hán cao thủ lớn tiến vào nhà. Hình dạng đại hán này trông mà phát khiếp.

Đây là gã thuật lại người bị hại là một đệ tử phái Thiếu Lâm nhưng Kỳ Kinh chưa hiểu đầu đuôi đã xen vào:

- Ồ! Đúng rồi! Lời báo cũng nói là một hán tử cao lớn.

A Liệt ngấm ngần sửng sốt nói tiếp:

- Phía sau đại hán còn có một người đi theo...

Gã cố dừng lại thì Kỳ Kinh bỗng lên tiếng:

- Đó là người bị hại, ta đã biết rồi, bất tất phải nói nhiều.

Đừng nói A Liệt là đứa nhỏ thông minh, mà ngay kẻ tầm thường cũng hiểu Kỳ Kinh đã nhận được báo cáo không đúng sự thật hoàn toàn. Vì người chủ động là một phụ nữ người nhỏ nhắn, búi tóc cao lên đỉnh đầu, khác hẳn lời báo cáo cho Kỳ Kinh.

A Liệt ngập ngừng rồi tiếp:

- Tiểu tử thấy đại hán cao lớn liền sợ hết hồn, vội chui vào bên giường mẫu thân. Sau một lát, bên ngoài lại có tiếng động... tức là các vị kéo đến.

Kỳ Kinh ra vẻ trầm ngâm. Đoạn hắn hất hàm hỏi:

- Ngươi thấy hắn rồi hắn có nói gì không? Hắn đối thoại với người đến sau thế nào?

A Liệt đáp:

- Không có đâu. Nếu bên ngoài không có tiếng động cửa thì tiểu tử cũng chẳng biết là có người mới đến.

Kỳ Kinh sừng sộ nói:

- Ta hỏi ngươi một câu nữa, nếu ngươi không trả lời được là ta giết ngươi lập tức.

Giọng nói cùng vẻ mặt hắn biến thành hung dữ đáng sợ.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi. Gã biết chắc có chỗ nào không ổn rồi mà chẳng sao nghĩ ra được.

Kỳ Kinh vươn tay túm lấy ngực A Liệt, xẵng giọng cất vấn:

- Chuyện này giản dị lắm mà tại sao lúc ban ngày ngươi thà chịu chết chứ không chịu nói ra?

A Liệt ấp úng:

- Tiểu tử... tiểu tử... sợ quá...

Kỳ Kinh tức giận văng tục:

- Sợ cái cứt! Đến lão gia đây mà ngươi còn không sơ...

A Liệt nhìn vào mắt đối phương mà không hiểu cặp mắt gà chọi của hắn ngó về phương nào. Đột nhiên gã cảm thấy rất tức cười mà phải mím môi để khỏi cười lên tiếng. Bây giờ thần kinh gã không đến nỗi căng thẳng nữa. Gã trấn tĩnh tâm thần đáp:

- Tiểu tử muốn nói ra nhưng trong đầu óc vẫn phảng phất thấy hình dáng đại hán nên sợ quá.

Kỳ Kinh chuyển động cặp mắt gà chọi ra vẻ hơi tin, hắn nói:

- Người nhà họ Tra khi vận Hóa Huyết thần công, quả nhiên tỏ ra hung dữ khác thường, ngươi sợ là phải. Sao bây giờ ngươi lại dám nói?

A Liệt đang nghĩ cách trả lời thì Kỳ Kinh lại hăm:

- Câu này mà ngươi đáp không trôi là hết đời đó!

A Liệt thủng thẳng đáp:

- Má má tiểu tử... dặn tiểu tử... không nên nói dối các vi...

Kỳ Kinh nghe câu này chẳng thể không tin được hắn buông tay ra hỏi:

- Đại hán đó tướng mạo thế nào? Già hay trẻ? Có râu chưa?

A Liệt thuận miệng đáp ngay:

- Có! Hắn râu ria sồm soàm. Cặp lông mày rậm mà đen sì. Mắt lấp loáng ánh hào quang...

Lúc gã tả hình dung đại hán liền nghĩ ngay tới một pho tượng hộ pháp trong chùa rồi tiếp tục miêu tả cách ăn mặc của đại hán.

A Liệt là một đứa nhỏ rất tinh khôn. Khi nói tới cách ăn mặc của đại hán, gã liền nhớ ngay đến những nhân vật võ lâm bữa nay mà chế tạo. Thế là gã đã lừa được con cáo già Kỳ Kinh.

Kỳ Kinh tin là thằng nhỏ nói câu nào cũng thật hết, chứ không phải giả trá.

Cuộc tra hỏi thế là xong. Kỳ Kinh chỉ còn việc hạ sát A Liệt rồi bỏ đi. Đối với hắn việc giết người là chuyện quá tầm thường. Nếu không thế thì sao hắn nổi danh trên chốn giang hồ với ngoại hiệu là Xích Luyện Xà được?

Nguyên trong lòng Kỳ Kinh vốn coi A Liệt là một đứa trẻ nít chớ không phải người lớn chẳng có chi đáng ngại. Hắn lại nghĩ cử động của mình chẳng một ai hay thì cần chi phải thủ tín, hắn lạnh lùng nhìn A Liệt thì thấy ngũ quan gã có phần thanh tú, nhưng thân thể gầy còm, nước da vàng ửng. Vừa ngó đến đã biết ngay gã xuất thân ở trong một gia đình nghèo nàn không đủ dinh dưỡng.

A Liệt cảm thấy đối phương có ý bất nhân thì lửa hận trong lòng lại bốc lên, nhưng chẳng có sức lực nào để kháng cự, đành bó tay đợi chết. Thậm chí gã còn e sợ làm kinh động mẫu thân tỉnh lại, nên chỉ hy vọng đối phương động thủ thật mau lẹ để mình khỏi bật tiếng la hoảng.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa lớn có tiếng cười "Hích hích" vọng vào. Tiếp theo là thanh âm trong trẻo vang lên:

- Kỳ Kinh! Đêm nay các hạ sát hại một đứa nhỏ không biết võ công. Vụ này tiểu nữ chẳng những đem tố cáo với Mai am chủ mà còn đồn đại ra ngoài giang hồ nữa.

A Liệt nghe thanh âm này, trong đầu óc gã lại hiện lên hình dáng cô bé xinh đẹp mặt trái xoan tên gọi Ấu Dương Tinh khiến gã vừa xúc động vừa cảm kích.

Kỳ Kinh quả nhiên đâm ra ngần ngừ không quyết định. Bàn tay hắn lăm le muốn phóng chưởng rồi lại không dám, vì hắn đoán là Ấu Dương Tinh đã đứng ngoài dòm ngó từ lâu những động tác cùng vẻ mặt của hắn.

Bỗng nghe Ấu Dương Tinh nói tiếp:

- Giả tỷ các hạ buông tha hai mẹ con nhà này mà không sợ mai hậu thằng nhỏ nó lớn lên sẽ kiếm các hạ để báo thù thì tiểu nữ xin hứa là giữ kín câu chuyện, vĩnh viễn không bao giờ tiết lộ vụ này với một người thứ ba nào khác.

Cô nghĩ rằng mình có hứa lời như vậy thì đối phương mới chịu suy tính thiệt hơn và tha mẹ con Tra thị được chăng? Bằng cô cắm đầu bỏ đi, tất Kỳ Kinh thấy hành động của hắn đã bị tiết lộ, tư nhiên hắn sẽ cứ liều lĩnh giết người rồi sẽ liệu sau.

Quả nhiên Kỳ Kinh thâu chưởng về lùi lại hai bước. Hắn ngấm ngầm tính toán quảng cách và nghĩ thầm:

- Nếu mình không giết chết con nha đầu kia thì câu chuyện đêm nay phải đi đến chỗ buông tha cả hai mẹ con họ Tra.

Hắn liền hỏi:

- Có phải Ấu Dương cô nương ở ngoài đó không?

Ấu Dương Tinh đáp vọng vào:

- Hai chữ "cô nương" không xứng đáng. Tiểu nữ chả dám nhận. Các hạ cứ kêu bằng "con nha đầu" là được.

Kỳ Kinh không trả lời, ngấm ngầm đề tụ công lực rồi hỏi:

- Cô đến đây một mình hay đi với người khác?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nữ đi có một mình. Tuy tiểu nữ đã đoán ra các hạ đêm nay tất đến đây để hạ sát mẹ con Tra thị, nhưng cũng không thông báo với Mai am chủ để cùng tới đây.

Kỳ Kinh sinh lòng úy kỵ nghĩ thầm:

- Con lỏi này là người họ Ấu Dương mà nhà thị chuyện dùng thủ đoạn âm độc kỳ bí, tất thị cũng là một đứa nham hiểm, ta không thể bảo thị là đứa con nít mà coi thường được. Vạn nhất ta trúng phải ám khí kịch độc thì chẳng những khó lòng chữa khỏi được mà thanh danh một đời của ta cũng bị trôi theo dòng nước.

Nên biết Kỳ Kinh là người bụng dạ thâm trầm, tâm kế sâu xạ Hắn vừa nghe Ấu Dương Tinh nói đã hiểu được chỗ dụng tâm của hắn, liền phát giác ra cô thông tuệ khác thường. Vì thế mà hắn không dám động thủ một cách khinh xuất.

Bỗng nghe Kỳ Kinh buông tiếng cười khô khan nói:

- Bản thân ta không muốn giết người. Nếu cô không tin thì ta bỏ đi ngay nhưng, ngày sau nếu mẹ con gã xảy ra chuyện bất trắc thì cô đừng đổ trách nhiệm lên đầu ta.

Ấu Dương Tinh hỏi:

- Không được! Nếu bọn họ xảy chuyện bất trắc thì tiểu nữ cả quyết đó là hành vi của các hạ. Chà! Bây giờ các hạ bỏ đi rồi mấy ngày sẽ quay lại động thủ chứ gì?

Nếu là người già dặn trên đường đời thì lúc này không nên bức bách Kỳ Kinh quá đáng nữa, hãy cứ để hắn tạm thời rời khỏi nơi đây, rồi qua đêm nay sẽ tính. Ấu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính, cô buộc cho Kỳ Kinh phải chịu lấy trách nhiệm về sự an nguy của mẹ con Tra thị.

Chính ra Kỳ Kinh không muốn gây sự nữa, nhưng lúc này hắn bị Ấu Dương Tinh làm cho tức bực. Lửa giận nổi lên, hắn lầm bầm:

- Mi muốn rêu rao thì cứ việc rêu rao. Lão gia hãy giết mẹ con Tra thị trước, sau sẽ tính đến con nha đầu, rồi muốn ra sao thì ra.

Cặp mắt gà chọi của hắn chiếu ra những tia sáng hung dữ. A Liệt không hiểu hắn ngó mình nên sợ hãi. Gã có biết đâu tình thế lúc này rất nguy hiểm cho gã.

Đột nhiên cánh cửa hé mở. Một bóng người nhỏ bé, nhẹ nhàng né mình lách vào. Dưới ánh đèn

sáng, rõ ràng là Ấu Dương Tinh. Cô nhấp nháy cặp mắt thao thức lạnh lùng đáp:

- Chẳng phải tiểu nữ không thích sống nữa mà tự chui đầu vào cạm. Tiểu nữ đã thấy bọn Mai am chủ, Đổng tiền bối và Bất Sân đại sư cùng mấy người đang đi về phía này. Tiểu nữ còn ở đây khiến cho các hạ phải làm lạ. Nhưng các hạ ưng chịu điều kiện thì cứ chuồn cửa sổ phía sau mà ra, tiểu nữ sẽ bảo đảm gã nhỏ này không nhắc tới các hạ nữa.

Lúc này Kỳ Kinh dường như không lựa chọn được đường lối nào khác liền bước ngay vào phòng trong, chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Ấu Dương Tinh ngó theo rồi quay lại nói:

- Hắn đi rồi! Nhưng ngươi nhớ đừng nhắc tới việc hắn mới chuồn đi. Nếu không thế thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đấy.

A Liệt gật đầu, nhưng trong lòng gã nghĩ thầm:

- Cô này cứ kêu mình bằng "thằng nhỏ" và cô ta chẳng hơn mình mấy tuổi. Thế có tức cười không?

Chỉ trong nháy mắt, chỉ có tiếng chân bước nhẹ nhàng đến cửa rồi có tiếng gõ "cạch cạch".

Ấu Dương Tinh nói:

- Xin mời quý vị vào đây!

Giọng lưỡi cô chẳng khác chi cô chính là người trong nhà này.

Cánh cửa mở ra. Mấy người tiến vào là Mai am chủ ở Kinh Sơn, Bất Sân đại sư ở phái Thiếu Lâm, Trình Nhất Trần phái Nga Mi và Đổng Công Xuyên ở phái Thất Tinh môn. Cả thảy bốn người.

Bọn này lúc còn ở đằng xa đã thấy Ấu Dương Tinh đi vào nên sự hiện diện của cô không làm cho họ ngạc nhiên.

Mai am chủ hỏi A Liệt:

- Tiểu tử! Mẫu thân ngươi thế nào?

A Liệt đối với bà đã có lòng cảm kích, liền cung kính đáp:

- Thưa sư thái! Mẫu thân tiểu tử hiện nay đang ngủ say.

Đổng Công Xuyên nói theo:

- Gia cảnh ngươi không được dư giả mà việc trị bịnh chẳng phải dễ dàng. Lão phu sẽ phái người sang giúp cho ít tiền gạo.

A Liệt không đáp vì gã chẳng hiểu nên nhã nhặn hỏi:

- Ấu Dương cô nương! Chắc cô nương đã phát hiện ra điều gì nên mới trở lại chốn này?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Cũng chẳng có chi quan trọng. Tiểu nữ chỉ nghe nói một hán tử râu ria sồm soàm đã hạ thủ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Ấu Dương Tinh lại nói tiếp:

- Đó là theo lời người hàng xóm. Tiểu nữ không tin rằng chính mắt gã trông thấy.

Cô nổi lòng trẻ nít liền đem câu chuyện nghe lỏm được ở miệng A Liệt nói với Kỳ Kinh, làm bộ bí mật thốt ra. Cô đưa mắt nhìn A Liệt khiến cho gã bối rối. Mai am chủ ngó A Liệt bằng con mắt dịu dàng, chậm rãi hỏi:

- Ngươi có nhìn thấy không?

A Liệt tự giác không nên lừa dối lão ni từ bi này. Gã liền gật đầu. Sắc diện mọi người biến thành lạnh lẽo.

Mai am chủ lại lên giọng nghiêm nghị hỏi:

- Thế mà sao lúc ban ngày ngươi không chịu nói?

A Liệt kinh hãi, nhưng gã thấy bọn này lúc hỷ lúc nộ thì trong lòng lại nổi cơn tức giận, ngần ngừ không muốn trả lời. Sau gã đem những lời giả dối đã nói với Kỳ Kinh vừa rồi, phúc đáp bọn họ.

Mọi người suy nghĩ kỹ, nhìn nhận là đúng sự thực như lời A Liệt đã nói: hán tử kia râu ria sồm soàm, cặp mắt hung dữ trông rất đáng sợ. Ai nấy đều nhận định đây là Hóa Huyết thần công đúng như ý nghĩ của Kỳ Kinh.

Quần hùng đã đi đến kết luận sai trật. Trong nhà này chỉ có một mình A Liệt biết rõ hung thủ chẳng phải là đại hán râu sồm hung dữ, mà là một phụ nữ búi tóc cao trên đỉnh đầu. Chính gã cũng tiếc rằng không được nhìn rõ tướng mạo phụ nhân này.

Bọn Mai am chủ lại hấp tấp ra đi, chẳng ai buồn để mắt ngó tới mẫu thân A Liệt lần nào. Trong nhà chỉ còn lại A Liệt và Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh nổi lên tràng cười "khanh khách" không ngớt.

A Liệt rất lấy làm kỳ đưa mắt nhìn sang thì thấy cô ngửa mặt trông lên nóc nhà ôm bụng mà cười. Gã chờ đến lúc cô ngừng cơn cười mới hỏi:

- Cô nương cười gì vậy?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Ngươi coi bọn giang hồ đó có thiển cận không? Trời ơi thật tức cười đến chết!

A Liệt kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ con nha đầu này thấy rõ chỗ mình nói dối, nên ả cười bọn giang hồ lão luyện bị lừa gạt?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng gã cố nín, lẳng lặng không nói gì.

Ấu Dương Tinh lại cười thêm mấy tiếng nữa rồi nói:

- Bọn này đều là những nhân vật lừng lẫy, tiếng tăm, chẳng một ai không lão luyện giang hồ. Nhưng bô mặt giả đạo đức của họ đã lộ nguyên hình.

A Liệt bây giờ mới hiểu Ấu Dương Tinh bật cười về chuyện này gã mới yên dạ, lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Phải rồi, tiểu đệ vốn một lòng kính cẩn và cảm kích họ, mà bây giờ lại không biết nghĩ thế nào cho phải?

Ấu Dương Tinh nheo mắt nhìn gã lên giọng người lớn:

- Ngươi hãy nghe ta nói: Ở trên cõi đời này trong muôn người chưa chắc đã nhìn thấy một người tốt. Nếu kẻ nào tử tế với ngươi là trong bụng họ nhất định có mưu đồ gì khác, chỉ chờ cơ hội lợi dụng ngươi. Vậy ngươi đừng tin ai cả. Có thế thì vào chốn giang hồ mới khỏi bị mắc lừa.

A Liệt bâng khuâng nghĩ bụng:

- Vương lão phu tử đã dạy: Con người ta lúc mới sinh ra bản tính từ thiện. Thế mà cô này bảo hiếm có người tử tế, nhưng xem ra cô nói cũng có lý. Mình biết ai nói đúng?

Gã nghĩ thế rồi đầu óc hoang mang, lòng dạ rối bời.

Ấu Dương Tinh nói bằng giọng kiêu ngạo:

- Ngươi còn nhỏ tuổi quá không thể hiểu được những đạo lý này. Nhưng ngươi cứ ghi nhớ cho kỹ những lời ta dặn, quyết không lầm được.

A Liệt nghe lời nói và coi sắc mặt quyết đoán của cộ Đột nhiên gã tỉnh ngộ: Đây là những lời của người lớn trong nhà đã giáo huấn cô.

Gã liền hỏi:

- Có phải người lớn bảo vậy không?

Ấu Dương Tinh bị gã nói khích, quả nhiên lớn tiếng:

- Còn phải ai nữa? Chính gia gia ta thường khuyên ta như vây.

A Liệt cười thầm trong bụng, nhưng không dám nói ra. Gã gật đầu đáp:

- Nếu gia gia cô đã bảo thế thì nhất định đúng rồi.

Ấu Dương Tinh thấy gã sùng thượng phụ thân thì trong lòng hớn hở nét vui tươi lộ ra ngoài mặt.

A Liệt nhân lúc cô cao hứng liền hỏi:

- Chắc lệnh tôn là người bản lãnh cao thâm? Nhà cô ở đâu?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Nhà ta ở Hắc Cốc quan tại Ký Bắc, cách đây chừng mấy chục dặm. Bản lãnh gia gia ta không

phải tầm thường. Người võ lâm thường khen lão gia là trong vòng trăm bước, điểu thú mất tích, rắn rết cũng không còn. Ngươi thử nghĩ coi gia gia ta có lợi hại không?

A Liệt chẳng hiểu gì cả. Gã dướng mắt lên hỏi:

- Tại sao trong vòng trăm bước điểu thú mất tích rắn rết cũng không còn?

Ấu Dương Tin bị cụt hứng, trợn mắt lên hỏi lại:

- Sao mà ngươi ngu thế! Có vậy cũng không hiểu thật ư?

A Liệt cảm thấy mình kém thật, vì theo giọng lưỡi Ấu Dương Tinh thì dường như một đứa con nít cũng hiểu được những câu đó.

Gã bẽn lẽn cười đáp:

- Xin lỗi cô! Tiểu đệ đọc sách rất ít, nhưng cuốn sách tiểu đệ đã học không nói đến chỗ đó, nên tiểu đệ chẳng hiểu ra sao?

Ấu Dương Tinh không nhịn được. Cô xua tay lia lia, lên giọng dạy đời:

- Ngươi đã ngu thế thì ta phải cắt nghĩa cho ngươi nghe. Hễ gia gia ta đi đến đâu là các giống điểu thú đều phải lẩn tránh, cả rắn rết sâu bọ cũng đùng hòng sống.

A Liệt giật mình kinh hãi dương mắt lên hỏi:

- Thế thì lệnh tôn không có lấy một người bạn hay sao? Lão nhân gia đã đáng sợ như vậy thì ai còn dám đến gần nữa.

Ấu Dương Tinh đáp:

- Không hẳn như vậy. Gia gia ta tuy ít bạn thật, nhưng đó là gia gia ta không thích kết bạn mà thôi, chứ không phải hễ người nào đến gần đều bị chết hết. Có điều ta thừa nhận một điểm là người nào đến gần gia gia ta cũng lo sợ như bị tử thần ám ảnh.

A Liệt nói:

- Trời ơi! Bản lãnh lệnh tôn như vậy thì ghê gớm thiệt! Thảo nào lúc ban ngày những người kia đề cập tới nhà Ấu Dương ở Ký Bắc đều lộ vẻ khiếp sợ.

Ấu Dương Tinh nói:

- Nếu vậy ta dẫn ngươi về làm môn hạ gia gia ta để rèn luyện tuyệt nghệ thì ngươi không còn sợ gì người giang hồ không còn khinh khi ngươi nữa.

A Liệt trong lòng không thích, nghĩ thầm:

- Bản lãnh gia gia cô độc như vậy thì ta học làm chỉ Huống chi đến gần lão học nghệ chưa thành mà người đã chết rồi cũng chưa biết chừng.

# Chương 5 - Ai là hung thủ giết Tra nương

Tuy trọng lòng A Liệt không thích nhưng cũng không tiện cự tuyệt. Gã còn đang tìm cách chối từ thì Ấu Dương Tinh lại nói:

- Ồ! Không được! Không được!

A Liệt mừng thầm trong bụng nhưng ngoài mặt lại giả vờ thất vọng hỏi:

- Tại sao cô nương đột nhiên thay đổi ý kiến?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Không phải ta thay đổi chủ ý một cách đột ngột, nhưng ta nghĩ tới hai điều biết là không được rồi.

A Liệt liền hỏi:

- Hai điều gì?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Điều thứ nhất là bí kỹ truyền gia của nhà ta không truyền thụ cho người ngoài. Hai là gia gia ta ngẫu nhiên cao hứng đã từng thu nạp đồ đệ, nhưng về sau bọn chúng cũng không sống nổi. Vì thế mà ngươi không thể bái gia gia ta làm sư phụ được.

Cô nói tới đây chợt động tâm cơ, cười khanh khách tiếp:

- Tuy gia gia không thể thu ngươi làm đệ tử, nhưng ta có thể thu ngươi làm môn hạ được.

A Liệt bất giác nhăn tít cặp lông mày. Ấu Dương Tinh thấy vậy càng nổi nóng muốn bắt A Liệt bái mình làm sư phụ ngay.

A Liệt bị cô bức bách không sao được, phải cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Nhưng Ấu Dương Tinh chưa chịu buông ta, bắt gã phải thi hành đại lễ bái sư: Ba lần quỳ gối chín lần khấu đầu.

A Liệt đã biết rõ đối phương võ công cao cường. Nếu chàng không chịu tuân theo tất bị nhừ đòn. Gã đành theo lời hành lễ, miệng kêu "Sư phụ!".

Ấu Dương Tinh thích quá cười khanh khách thò tay vào bọc sờ soạng hồi lâu rồi nói:

- Hỏng mất rồi! Ta có mấy thứ đồ chơi nhưng toàn là nhưng vật để thắng địch, giết người, kể ra không thể cho ngươi được, song ta đã là sư phụ người thì cũng phải thưởng người cái gì cho xứng đáng.

Cô móc ra một chiếc kim nguyên bảo đặt vào lòng bàn tay cười nói:

- Kể ra không nên ban cho ngươi vàng bạc, nhưng ngoài món này ra ta chẳng có vật gì khác.

A Liệt vội nói:

- Bất tất phải thế! Cô nương để vàng lại mà dùng.

Ấu Dương Tinh tức giận hỏi:

- Sao ngươi lại xưng hô như vậy? Ta là sư phụ ngươi, ngươi cần phải nhớ kỹ.

A Liệt thấy cô nổi nóng liền đáp:

- Phải rồi! Thưa sư phụ!

Cô cầm kim nguyên bảo đưa đến trước mặt A Liệt. Gã đón lấy thật lẹ không dám chối từ. Gã nhắc thấy khá nặng thì biết vòng vàng này nặng đến trên năm lạng.

A Liệt chưa từng thấy vàng bạc bao giờ, nay gã được số vàng lớn xuýt nữa ngất xỉu.

Ấu Dương Tinh bảo gã cất đi, rồi nói:

- Bây giờ trước hết ta hãy truyền dạy cho ngươi một chút công phụ Ngươi để ta nghĩ coi nên truyền món gì cho ngươi trước.

Cô trầm ngâm hồi lâu vẫn nghĩ không ra nên bắt đầu truyền thụ môn nào. Nguyên cô từ thưở nhỏ chưa biết gì đã được huấn luyện những môn tuyệt học truyền gia. Vì thế mà võ công của cô tựa hồ thành tựu một cách thiên nhiên. Về sau cô chỉ tu luyện những chỗ cao thâm áo diệu. Bao nhiêu món sơ học cô đều không hiểu.

Cô xoay chuyển ý nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Bây giờ muộn quá rồi. Để một hai ngày nữa ta sẽ truyền võ công chọ Ngươi hãy ngủ một mạch cho đến sáng.

Cô cao hứng bỏ đi chỉ còn lại một mình A Liệt và ngọn đèn dầu lập loè sắp tắt.

Gã ngồi ngơ ngẩn xuất thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. A Liệt vào phòng nhìn mẫu thân thì thấy bà vẫn ngủ say chưa tỉnh.

A Liệt còn là đứa trẻ nít. Gã ngồi xuống cuối giường rồi chẳng bao lâu nằm phía dưới chân mẫu thân mà ngủ khoèo.

Lúc gã tỉnh dậy thì ánh sáng mặt trời đã xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Gã dụi mắt hồi tưởng lại câu chuyện hôm qua chẳng khác chi một giấc mộng.

Tra nương đã thức giấc từ trước, bà sợ làm kinh động đến cậu con cưng nên vẫn nằm yên. Bây giờ bà mới lên tiếng:

- A Liệt! Ngươi ngủ đã no mắt chưa?

Gã gật đầu hỏi lại:

- Má má thấy trong người thế nào?

Tra nương đáp:

- Ta đã khá nhiều. Linh dược của lão sư thái hiệu nghiệm.

A Liệt liền đem việc đêm qua nhất nhất thuật lại. Gã thấy mẫu thân đang chìm đắm trong những ý nghĩ thầm lặng, thì cảm thấy có điều gì khác lạ. Gã ngừng lại một lúc rồi khẽ hỏi:

- Má má! Giữa chúng ta và Hóa Huyết môn có mối liên hệ gì không?

Tra nương lộ vẻ kinh hãi. Bà định thần lại hồi lâu mới đáp:

- Ta cũng không biết. Ngươi chẳng nên hỏi gì đến chuyện đó.

A Liệt nhún vai hỏi:

- Hài nhi còn biết là mình không phải mười ba tuổi mà thôi. Hỡi ơi! Giả tỷ chúng ta có liên quan đến nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn thì sao? Má dấu làm chi không nói cho hài nhi biết?

Tra thị lắc đầu đáp:

- Chẳng có liên quan chi hết. Ngươi vẫn ở đây từ thửa nhỏ cho đến khi khôn lớn.

A Liệt ngập ngừng:

- Hài nhi cũng biết vậy. Nhưng...

Gã thấy mẫu thân đột nhiên lộ vẻ giận dữ, gã đành im miệng.

Hồi lâu không nhịn được, gã hỏi:

- Hài nhi nấu chút gì cho má má ăn nhé? Hôm qua hãy còn canh miến, hài nhi hâm nóng lại được không?

Tra nương gật đầu.

A Liệt liền đi xuống bếp, lòng gã rất là trầm trọng. Gã cảm thấy trong túi áo có vật nặng chĩu lại càng rồi loạn tâm thần.

Cả ngày hôm ấy Ấu Dương Tinh không đến. Hôm sau Tra nương dường như lại khá hơn một chút, song cặp mắt bà mơ màng không hiểu nghĩ chuyện gì?

Trời đã xế chiều, A Liệt ngồi ở mép giường, tay gã nắn lấy chiếc kim nguyên bảo trong túi, dường như có điều chi nghĩ ngợi. Tra nương cũng có tâm sự riêng. Hai người ngồi đối diện nhau ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên A Liệt bị mẫu thân đẩy một cái. Gã giật mình tỉnh táo lại, ngửng đầu nhìn lên thì thấy mẫu thân có điều khác lạ liền ấp úng hỏi:

- Má má! Điều chi vậy?

Tra thị ngần ngừ một chút rồi hỏi lại:

- Ngươi còn nhớ được gia gia đã chết rồi không?

A Liệt gật đầu.

Tra nương lại nói:

- Y không phải là gia gia ngươi mà cũng chưa chết đâu.

A Liệt kinh hãi, mắt trợn tròn xoe hỏi:

- Y không phải là gia gia hài nhi mà cũng chưa chết ư? Vậy y là ai? Hiện giờ ở đâu?

Tra nương đáp:

- Hiện giờ y ở Hứa Xương mở một tiệm tạp hóa tên hiệu là Hằng Xương. Y họ Lương tên gọi Lương đại thúc...

Bà vừa nói tới đây thì thanh âm Ấu Dương Tinh đã từ ngoài vọng vào. Cô lớn tiếng gọi:

- Đồ đệ! Đồ đệ! Ngươi ra đây mà coi cái này.

A Liệt tuy nóng lòng muốn biết đầu đuôi câu chuyện của mẫu thân đang nói dỡ dang, nhưng Ấu Dương Tinh lại tới nơi, gã liền đứng dậy đi ra.

Dưới ánh đèn ảm đạm, gã thấy Ấu Dương Tinh ôm một cái bọc đi vào đặt lên bàn. Cô miệng cười hỉ hả lại càng tăng thêm vẻ đẹp.

A Liệt tuy tâm sự chồng chất mà cũng bị sắc đẹp của cô làm cho rung động, bất giác gã đứng thộn mặt ra.

Ấu Dương Tinh vẫy tay nói:

- Sao không lại mà coi còn ngó ngẩn gì thế?

A Liệt lại gần nhìn thì thấy trong bọc ngoài y phục giầy dép chẳng thiếu thứ gì, lại có cả đồ vật dụng linh tinh nữa, gã ngẩn người ra hỏi:

- Cô nương... Sư phụ mua những thứ này làm gì?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Chú ngốc kia! Những thứ này để cho ngươi và mẫu thân ngươi dùng đó.

A Liệt hỏi:

- Để cho mẹ con đệ tử dùng ư?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi ta muốn truyền thụ võ cho ngươi, nhưng nghĩ lui nghĩ tới thì võ công của ta toàn là những môn rất tin diệu sâu xa, cần phải cầu đến gia gia ta dạy ngươi mới được.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Võ công của lão nhân gia chẳng lẽ không bằng sư phụ ư?

Ấu Dương Tinh tặc lưỡi đáp:

- Ngươi nói trăng nói cuội gì vậy? Công phu của gia gia ta đương nhiên phải cao cường hơn ta, ngoài ra lão gia còn hiểu cả những môn khai tâm, mà ta không biết, nên phải cầu đến lão gia mới được.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện đây ta nhắc ngươi một câu là ngươi phải ghi nhớ ta đã thu ngươi làm môn hạ. Đừng có xưng hô bừa bãi.

A Liệt đáp:

- Đệ tử nhớ rồi!

Ấu Dương Tinh hơi nhíu cặp lông mày nhưng không giải thích gì nữa, cô nói ngay sang chuyện khác:

- Ta đã nói với Tuệ sư thái để má má ngươi đến ở đó.

A Liệt trong lòng rất hoang mang hỏi:

- Còn đệ tử đi đâu?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Ngươi theo ta đến bái kiến gia phụ cầu người chỉ điểm cho đường lối vỡ lòng.

A Liệt không biết đáp thế nào cho phải.

Ấu Dương Tinh bản tính cố chấp, cô đã bảo gì ai nghe hay không cũng chẳng cần rồi cứ thế mà làm.

Đoạn cô giục:

- Những quần áo này ngươi cầm vào trong phòng để mẹ con thay đổi. Sáng mai là ngày khởi hành đó!

Cô lại gật đầu nói:

- Ta đã nghĩ kỹ rồi mẹ con người đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm mà có hai địch nhân là đáng sợ nhất. Một là đại hán râu sồm đã phát Huyết Vũ thư ra. Theo quy củ của Hóa Huyết môn thì Huyết Vũ thư tới đâu là người chết tới đó, cả gà chó cũng không còn. Như vậy thì mẹ con ngươi khó lòng sống nổi. Tên địch thủ thứ hai là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh ở núi Bắc Mang. Tạm thời hắn chưa động đến, nhưng chẳng sớm thì muộn hắn sẽ ra tay giết ngươi đó!

A Liệt nhớ tới người đàn bà búi tóc cao trên đỉnh đầu đã phát Huyết Vũ thư ra mà ớn lạnh xương sống. Hơn nữa Kỳ Kinh quả nhiên là một tên ác ôn ghê gớm đã nói rõ muốn giết mẹ con gã càng khiến gã không khỏi run sợ.

Ấu Dương Tinh lại nói:

- Thực tình không phải chỉ có hai tên địch đó mà thôi, thậm chí người sáu phái kia cũng đều có thể ám sát mẹ con ngươi được.

A Liệt hỏi:

- Tại sao bọn họ lại muốn ám hại mẹ con đệ tử?

Ấu Dương Tinh dương to cặp mắt lên đáp:

- Đồ ngu ngốc! Cái đó kêu bằng chặt cỏ trừ gốc. Bất chấp ngươi có phải là người Tra gia ở Hóa Huyết môn hay không, họ chỉ chém một đao cho ngươi chết là không sợ hậu họa. Mặt khác Huyết Vũ thư dù có phải từ một trong bảy môn phái lớn tung ra, họ cũng khiến cho người khác tin rằng đó là hành vi theo quy củ của Tra gia ở Hóa Huyết môn. Vì lẽ đó chẳng những phái Bắc Mang mà cả sáu phái khác cũng có thể ám sát mẹ con ngươi.

A Liệt trợn mắt lên không nói gì. Gã không hiểu tại sao lại có nhiều người muốn giết mẹ con mình. Mặt khác, Ấu Dương Tinh nói chắc như đanh đóng cột và rất có lý khiến gã chẳng thể không tin được. Đáng thương gã đã từng kinh nghiện mấy lần biến cố nên gã sợ quá đứng thộn mặt ra không biết làm thế nào cho phải.

Chính ra A Liệt chẳng quan tâm đến mình mà chỉ lo mẫu thân không được an toàn.

Nên biết hai mẹ con A Liệt nương tựa vào nhau mà sống đã lâu năm và gã lại là đứa con hiếu thảo. Lúc này gã hoang mang là tại gã lo cho thân mẫu nhiều hơn là lo cho mình.

Sau một lúc A Liệt trấn tĩnh tâm thần lại, nghĩ bụng:

- Theo lời mẫu thân thì rõ ràng mẹ con mình có liên quan đến Tra gia ở Hóa Huyết môn mà người có ý e ngại không nói ra. Chi bằng nhân cơ hội này ta thử hỏi lại sư phụ cho biết rõ.

Gã liền hỏi:

- Sư phụ! Vụ Huyết Vũ thư kia ra làm sao?

Ấu Dương Tinh nghiễm nhiên lên mặt sư phụ đáp:

- Ta nói cho ngươi hay: Huyết Vũ thư đó là lá bùa đòi mạng của Tra gia ở Hóa Huyết môn báo cho kẻ đối đầu hay Tỷ như Tra gia có thù với phái Thiếu Lâm, quyết định triệt hạ phái này thì trước hết tìm đến một đệ tử phái đó. Tên đệ tử đó mà là người bản tự Ở núi Tung Sơn thì Tra gia liền tìm lên chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn để trả thù. Tra gia thi triển độc môn pháp thủ trên người gã đó khiến cho gã mất hết thần trí chạy bổ nháo bổ nhào lên chùa Thiếu Lâm, đừng ai hòng ngăn trở được gã về thẳng tới chùa Thiếu Lâm mới dừng bước. Khi đó ngũ quan thất khiếu chẳng những ứa máu mà khắp mình mồ hôi toát ra cũng là máu cả. Vì thế mà người võ lâm kêu bằng Huyết Vũ thư.

A Liệt lắc đầu nói:

- Nếu vậy thì Tra gia ở Hóa Huyết môn quả là tàn ác, trách gì họ chẳng lắm kẻ cựu thù.

Ấu Dương Tinh nói:

- Cái đó khó nói lắm: Họ Tra ở Hóa Huyết môn đời trước vốn là danh tướng. Theo lời đồn thì

họ được dị nhân truyền thụ võ công độc đáo. Một lần họ bị hãm trong vòng vây trùng điệp của địch nhân không tài nào đưa tin ra ngoài để cầu viện được liền thi triển thuật này cho gia tướng xông đột ra ngoài. Vì thế mà được giải vây chuyển bại thành thắng.

A Liệt dương mắt lên nói:

- Té ra là thế! Nếu vậy thì bí thuật về Huyết Vũ thư quả nhiên khó phân biết được là tốt hay xấu.

Ấu Dương Tinh nói:

- Việc đời thật nhiều khi khó mà xác định được hay hay dở. Tỷ như chất tỳ sương có thể làm thuốc cứu mạng cho người mà cũng có thể giết người.

Phải coi cách dùng mới phân được là xấu hay tốt.

A Liệt gật đầu tỏ vẻ rất kính phục.

Ấu Dương Tinh hý hửng nói tiếp:

- Theo chỗ ta biết thì Tra gia ở Hóa Huyết môn tuy ít đi lại với đồng đạo võlâm, đồng thời họ luyện công phu ác độc như Huyết Vũ thư, song cũng không có tiếng tăm gì là tàn ác. Không hiểu sao đột nhiên Hóa Huyết môn lại bị bảy môn phái lớn liên thủ tiêu diệt. Cho đến bây giờ trong võ lâm vẫn nhắc nhở tới và nhiều tin đồn đại phân vân, còn duyên cớ xác thực, bảy môn phái lớn vẫn chưa công bố.

A Liệt hỏi:

- Thế thì bảy môn phái lớn cứ việc tùy ý giết người hay sao?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Những chuyện ỷ mạnh hiếp yếu là thường, chẳng có chi quái lạ. Nhưng tiêu diệt một môn phái là việc lớn làm chấn động giang hồ. Có điều bảy môn phái lớn đã liên thủ hiệp lực mà hành động thì ai cũng tin là có lý do đích đáng.

A Liệt hỏi:

- Đã là lý do đích đáng mà chẳng một ai hay, há không phải chuyện kỳ dị ư?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Người bảy môn phái lớn đã bưng kín miệng mình thì còn ai muốn dây vào thế lớn của họ nữa. Vì thế mà họ đã không nói ra cũng chẳng ai dám ỷ mạnh chất vấn.

A Liệt hỏi:

- Chẳng lẽ Tra gia ở Hóa Huyết môn lại không có lấy một vài bạn hữu hay sao?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Có thì đã làm gì? Nếu gây sự với bảy môn phái lớn mà mình thế cô là dại. Dù họ có giết mình nữa phần phải vẫn về họ. Tỷ như ngươi mà có liền quan đến Tra gia đành câm miệng, phải vậy không?

A Liệt mắt chiếu ra những tia quật cường nói:

- Cái đó không nhất định. Đệ tử biết mình không làm gì được bọn họ đành phải im hơi. Nhưng khi lớn lên đệ tử sẽ luyện võ công rồi tìm họ giết cho kỳ hết để rửa hận.

Ấu Dương Tinh nói:

- Đừng rườm lời nữa! Ngươi mà lớn lên có luyện được mấy năm công phu thì cũng chẳng thể so với lực lượng hùng hậu của họ. Người ta số đông thế lớn thì một mình ngươi làm cóc gì được!

A Liệt hỏi:

- Chẳng lẽ võ công đệ tử vĩnh viễn kém bọn họ chăng?

Ấu Dương Tinh cười đáp:

- Chà chà! Ngươi nói coi bộ dễ dàng lắm, nhưng có biết gì về đường lối võ công đâu. Nguyên việc luyện hỏa hầu đã tốn rất nhiều công phu và thời gian, lại còn phải có danh sư chỉ điểm. Nói tóm lại ngươi muốn cho bản lãnh vượt lên trên hàng cao thủ của bảy môn phái lớn là một việc chẳng bao giờ làm được.

A Liệt nói:

- Đệ tử không tin như vậy. Hoặc giả sư phụ còn có điều chưa rõ mà thôi.

Ấu Dương Tinh lộ vẻ tức giận, những muốn nổi nóng.

A Liệt lại nói:

- Giả tỷ chúng ta thỉnh giáo lệnh tôn thì lão nhân gia nhất định sẽ có kế hoạch.

Ấu Dương Tinh nghe gã nói vậy bất giác lửa giận giảm đi rất nhiều. Cô nói:

- Lời ngươi chẳng phải là vô lý. Gia gia ta biết nhiều hiểu rộng, dĩ nhiên người có biện pháp. À phải rồi! Ta nghe lão nhân gia nói Tra gia ở Hóa Huyết môn có bộ Hóa Huyết chân kinh là võ lâm chi bảo. Nếu quả lấy được cho pho kinh này thì có thể tung hoành thiên ha...

Cô chưa dứt lời đã nhăn tít cặp lông mày tỏ ra trong lòng rất đỗi hoài nghị Cô nói tiếp:

- Thế thì làm sao Tra gia lại bị bảy môn phái hủy diệt? Nếu Hóa Huyết chân kinh thần diệu vô song thì chủ nhân Tra gia phải phá được vòng vây ra mới đúng.

A Liệt nói:

- Người ngựa bảy môn phái lớn đông quá, nên Tra gia ít người không địch nổi thì cũng chẳng có chi là lạ.

Ấu Dương Tinh tức mình xẵng giọng:

- Ngươi biết cóc gì mà nói? Nếu chủ nhân Tra gia bản lãnh siêu quần thì tuy y không đánh lui được cường địch, nhưng việc phá vòng vây bỏ chạy thì tình thế dễ hơn nhiều, y phải trốn thoát mới đúng.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô mắng ta không hiểu gì thì chẳng sao, nhưng chính cô hiểu cóc gì đâu.

Tuy gã trong bụng nghĩ vậy mà phải mỉm cười vì biết cô nóng nảy cao ngạo. Nhưng đối với gã rất tốt, huống chi cô lại rất xinh đẹp với bộ mặt hình trái xoan trắng nõn nà, cặp mắt tròn và đen láy trong suốt như hai viên ngọc. Hai lý do đó khiến A Liệt không muốn làm tổn thương đến lòng tự tôn của Ấu Dương Tinh.

Ấu Dương Tinh trầm ngâm một lúc rồi trở lại vấn đề cũ. Cô nói:

- Ngươi phải biết việc tìm được minh sư là khó khăn vô cùng! Dù ngươi hiểu được ai là minh sư rồi nhưng đến cửa quy đầu, vị tất người ta đã chịu thu nạp. Nhất là ngươi hoàn toàn chưa có chút căn cơ nào hết, nhất thiết đi từ số không thì việc truyền dạy lại càng chật vật. Người ta đã hiểu đâu là ngươi có nghị lực hay không? Đồng thời chẳng biết tư chất luyện võ của ngươi thế nào? Vì vậy mà dù ngươi ta có lòng muốn thu ngươi làm đồ đệ, cũng còn phải thử thách chán. Tỷ như Hoàng Thạch Công bắt Trương Lương lượm giầy ở Di Kiều. Giả tỷ là người khác thì đã tức giận bỏ đi rồi.

Ấu Dương Tinh thuyết một hồi khiến cho A Liệt ghi vào tâm khảm suốt đời không quên.

Cô thúc giục A Liệt lên đường. Gã nói:

- Vụ này đệ tử còn thương lượng với gia mẫu đã.

Ấu Dương Tinh có ý không bằng lòng nghĩ thầm:

- Ta mất bao nhiêu hơi sức mới an bài cho hai mẹ con gã được yên ổn đâu vào đấy. Đáng lẽ gã nên cảm ơn ta mà thượng lộ ngay, còn phải thương lượng cái gì?

Cô nghĩ vậy nhưng không lên tiếng đưa mắt nhìn A Liệt chạy vào phòng.

Chỉ trong khoảnh khắc, bỗng thấy A Liệt rú lên một tiếng thê thảm rồi té huỵch xuống đất.

Ấu Dương Tinh kinh hãi vô cùng, vội nhảy vào phòng. Cô đưa mắt nhìn quanh thì thấy cửa sổ bỏ ngỏ. A Liệt nằm thẳng cẳng dưới đất bên cạnh cái giường.

Trên giường, Tra nương hai mắt nhắm nghiền. Dưới ánh đèn sáng mà căn phòng bao phủ một luồng không khí chết chóc.

Ấu Dương Tinh chạy lại sờ vào người Tra nương thì hãy còn hơi nóng, nhưng kinh mạch đã ngừng, hô hấp cũng không còn nữa. Cô biết bà ta ngộ nạn vừa xong.

Ấu Dương Tinh lại sờ vào người A Liệt thì gã vẫn còn hơi thở đều đặn liền biết ngay gã phát giác ra cái chết của mẫu thân mà bi thương quá độ đến ngất xỉu.

Cô liền đập vào huyệt đạo trước ngực A Liệt ba cái. A Liệt run hẳn người rồi mở bừng mắt ra. Gã nhớ ngay tới việc mẫu thân ngộ hại liền khóc òa lên.

Ấu Dương Tinh nắm lấy bả vai A Liệt, năm ngón tay cô như cây kim sắt bóp mạnh vào khiến cho gã đau đớn không chịu nổi.

Cô trầm giọng hỏi:

- Ngươi đừng loạn động trong căn phòng này, làm mất dấu vết cần cho công cuộc điều trạ Ngươi có nghe rõ không?

A Liệt nuốt lệ gật đầu. Ấu Dương Tinh buông tay ra nói:

- Bây giờ ngươi phải tìm ra hung thủ để báo mối thù này rồi hãy khóc cũng chưa muộn. Ta nói vậy có phải hay không?

A Liệt lại gật đầu.

Ấu Dương Tinh nói tiếp:

- Ta lên nóc nhà để kêu người điều tra bốn mặt. Ngươi đừng sợ chi hết, đã có ta ở trên nóc nhà.

A Liệt đáp:

- Đệ tử không sợ đâu. Sư phụ cứ đi đi!

Ấu Dương Tinh luồn qua cửa sổ phía sau ra ngoài. A Liệt định thần nhìn lại mẫu thân thì thấy vẻ mặt bà rất bình tĩnh, chẳng ra chiêu đau đớn chi hết, coi bà chẳng khác người đang ngủ say.

Nhưng A Liệt biết là vĩnh viễn là không hồi tỉnh lại nữa và từ đâu mẹ con cùng nhau vĩnh biệt. Còn đâu những ngày mẹ con trò chuyện? Còn đâu người mẹ hiền thổi cơm cho gã ăn hoặc may vá quần áo cho gã mặc?

A Liệt không ngờ mẫu thân bỏ gã ra đi chẳng kịp một lời trối trăn đã vĩnh viễn xa gã. Hai mẹ con nương nhau mà sống. Bà ly khai rồi không biết mình đi về phương nào?

A Liệt bất giác đưa tay ra sờ mặt mẫu thân thì thấy hơi giá lạnh khác hẳn ngày thường.

Ấu Dương Tinh ở trên nói nhà gọi ầm lên. Chỉ nháy mắt ngoài cửa lớn đã có tiếng người hỏi vọng vào:

- Việc chi vậy?

Đó là thanh âm một lão già.

Ấu Dương Tinh hỏi:

- Tứ thúc! Tứ thúc có thấy người dạ hành nào không?

Tứ thúc đáp:

- Ta vẫn ngồi trên xe chẳng thấy gì khả nghi hết. Sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ấu Dương Tinh nói:

- Tiểu nữ đang nói chuyện cùng A Liệt thì có người lẻn vào phòng trong ám sát mẫu thân gã. Tứ thúc thử điều tra xem hung thủ còn quanh đây không?

# Chương 6 - Thiếu phụ đi giầy thêu lại xuất hiện

Nàng liền theo vào phòng thì thấy A Liệt đang đưa tay ra vuốt má mẫu thân cũng cảm hấy bùi ngùi trong dạ. Trước cảnh tượng thê lương thảm đạm này, nàng không khỏi đồng tình sa lệ.

A Liệt trái lại vẫn yên lặng phóng lên tiếng khóc. Bỗng chàng ngửng đầu lên nhìn Âu Dương Tinh một cái rồi lùi lại hai bước, lặng lẽ nhìn cái xác không hồn nằm trên giường.

Âu Dương Tinh lau mắt nói:

- A Liệt! Ta có mấy lời rất trọng yếu muốn nói cho ngươi biết.

A Liệt nghiến răng, đưa mắt nhìn nàng.

Âu Dương Tinh nói:

- Bây giờ tuy ngươi rất đỗi bi thương, nhưng chẳng phải là lúc khó lóc rên rỉ. Ngươi hãy chạy mau đi để khỏi bị hung thủ gia hại.

A Liệt trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Liệu hung thủ còn trở lại không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên hắn sẽ trở lại. Có chặt cỏ trừ rễ thì hắn mới yên tâm được.

A Liệt nói:

- Nếu vậy thì tiểu đệ quyết chẳng đi đâu, cứ chờ hắn đến để liều mạng với hắn.

Đoạn chàng chạy vào góc phòng mở cái rương gỗ đã vỡ nát lấy lưỡi đao trủy thủ dài chừng 7, 8 tấc còn cả vỏ thủ bào trong bọc. Rồi chàng nói:

- Tiểu đệ dùng lưỡi đao nhỏ này đê đâm chết hắn.

Âu Dương Tinh chau mày nói:

- Không được đâu! Lưỡi đao trủy thủ này ngắn quá.

A Liệt nói:

- Được! Thanh đao này rất sắc bén, có thể đâm thủng cả áo dạ Trước nay gia mẫu không cho tiểu đệ động đến nó bao giờ.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói:

- Ngươi hãy nghe lời tạ Lưỡi đao này tuy sắc bén, nhưng tên hung thủ kia tinh thông võ nghệ, ngươi không thể đến gần hắn được. Thôi bây giờ đành thế này vậy. Ngươi làm mồi nhử hung thủ đến rồi ta giúp ngươi giết hắn cho.

A Liệt rất lấy làm cảm kích. Song chàng nghĩ tới chuyện này cực nguy hiểm liền lắc đầu hỏi:

- Giả tỷ hung thủ là một tay cực kỳ lợi hại. Như vậy há chăng để lụy cho cô nương ư?

Âu Dương Tinh nói:

- Ta có thể kêu Tứ thúc trợ lực chọ Võ công lão rất cao cường. Trong võ lâm ít người địch nổi lão...

A Liệt cúi đầu ngẫm nghĩ. Sau một lúc, một lão già áo xanh vọt vào trong phòng không một tiếng động. A Liệt vừa thấy bóng người liền nhảy sổ lại.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh hỏi ngay:

- Tứ thúc! Bên ngoài có gì khác lạ không?

Lão già áo xanh đáp:

- Không thấy chi hết.

Lão đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn trong phòng một lượt. Lúc lướt qua A Liệt, mục quang vẫn không dừng lại.

Lão bảo Âu Dương Tinh:

- Tinh thư nhi! Chúng ta về nhà quách!

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Sao! Về nhà ư? Chẳng lẽ bỏ mặc gã hay sao?

Lão già áo xanh vẻ mặt vẫn lạnh lùng đáp:

- Giữa gã và chúng ta đã không thân tình cũng không giao kết thì dính vào thế nào được? Nếu Tinh thu nhi nghĩ đến chỗ quen biết thì không nên bỏ mặc gã, song chỉ giúp gã ít tiền bạc thế là nhân nghĩa lắm rồi! Chẳng còn ai trách cô không biết điều nữa.

Âu Dương Tinh nói:

- Nhưng gã là đồ đệ của tiểu diệt...

Nàng chưa dứt lời, lão áo xanh đã chẹn họng:

- Nếu Tinh thu nhi thu gã làm đồ đệ đưa về nhà thì nhất định lão gia không chịu đâu. Cô thử nghĩ xem có đúng thế không?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Vậy diệt nữ không cho gia gia hay thì còn có chuyện gì nữa?

Lão áo xanh hỏi:

- Đến việc này mà cô cũng dám dối lão gia ư?

Âu Dương Tinh hiển nhiên rất sợ phụ thân nàng. Bỗng nàng ra chiều khó nghĩ.

A Liệt đột nhiên lên tiếng:

- Cô nương về đi thôi không nên dính vào công việc của tiểu đệ nữa.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu chúng ta bỏ đi, nhất định hung thủ sẽ xuất hiện ngay tức khắc.

A Liệt cất giọng kiên quyết:

- Tiểu đệ đã nói là không sợ hắn kia mà.

Âu Dương Tinh đưa mắt nhìn lão già áo xanh nói:

- Chúng ta giả vờ bỏ đi rồi núp vào chỗ kín, chắc là sẽ bắt được hung thủ, nếu hắn dám trở lại hạ thủ A Liệt.

Lão áo xanh hững hờ đáp:

- Giả tỷ hung thủ gia hại thằng nhỏ này sớm hơn một chút thì chúng ta có bắt được hung thủ cũng chẳng ích gì. Hơn nữa tội gì lại rước lấy sự phiền não vào mình? Lão gia mà hay biết, nhất định người bực tức lắm đó.

Âu Dương Tinh dậm chân hỏi:

- Thế thì chúng ta bỏ mặc cho hung thủ giết gã hay sao?

Lão áo xanh đáp:

- Nếu cô chỉ muốn giữ cho gã được toàn mạng thì ta có một cách rất giản dị.

A Liệt nghe lão nói vậy, nghĩ thầm:

- Nếu lão này bảo ta trốn đi thì ta quyết không nghe.

Âu Dương Tinh vội hỏi kế gì thì lão áo xanh đáp:

- Giản dị lắm! Chúng ta thông báo cho người trong bảy phái là tự nhiên họ phái cao thủ đến đây tra xét Tra phu nhân kia chết về cái gì, thì có hy vọng kiếm ra manh mối. Khi đó chúng ta sẽ thảnh thơi chẳng lo gì thằng nhỏ này không người chiếu cố.

Âu Dương Tinh nói:

- Kế ấy rất tuyệt diệu! Đại khái trong quảng thời gian ngắn, gã chưa việc gì ngay đâu. Chờ khi an táng nạn nhân xong, gã có thể tùy cơ lén đi ẩn ở địa phương nào khác. Có khi Mai am chủ sẽ giúp gã trong lúc hoang mang này cũng chưa biết đâu chừng.

Lão áo xanh nói:

- Vậy bây giờ ta báo tin đi cho họ.

Âu Dương Tinh nghĩ tới A Liệt ở trước tình trạng thê thảm này khó lòng chịu được lâu, nàng

đâm ra e ngại, vội nói:

- Không cần đến Tứ Thúc. Để tiểu nữ đi dọ tin cũng được.

Dứt lời nàng chạy đi ngay.

Lão áo xanh lớn tiếng dặn:

- Cô phải cẩn thận đó! Nhất là đừng có động thủ với ai!

A Liệt trong lòng rất cảm xúc, miệng lẩm bẩm:

- Vị Tứ thúc này đối với ta lạnh nhạt vô tình, nhưng nàng lại rất quan tâm đến tạ Hỡi ơi!

Lão già áo xanh đứng trơ ra bên cửa sổ như pho tượng đá. Nhưng cặp mắt sắc như đao vẫn đảo qua đảo lại nhìn vào trong phòng.

Sau một lúc, đột nhiên lão hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Hài tử! Ngươi ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Vậy ngươi chạy sớm đi may ra còn có thể bảo toàn được tính mạng.

A Liệt không lý gì đến lão. Chàng tiến lại hai bước tựa vào thành giường từ từ đưa tay vuốt ve da mặt mẫu thân ra chiều rất thương mến.

Động tác này của chàng khiến cho người lão áo xanh cực kỳ chấn động. Mặt lão thay đổi kịch liệt. Lão ngoảnh đầu ra chỗ khác tựa hồ không muốn nhìn vào.

Sau một lúc lão áo xanh cất bước tiến lại bên A Liệt, hạ thấp giọng xuống nói:

- Hài tử! ngươi mất mẫu thân mà nín nhịn không khóc, đủ rõ ngươi quyết chí báo thù. Có đúng thế không? Nếu ta đoán trúng thì có hai điều rất quan hệ đến cuộc trả thù muốn nói cho ngươi hay.

A Liệt rút tay về ngửng đầu trông lão.

Lão áo xanh lại nói tiếp vẫn bằng một giọng rất khẽ:

- Điều thứ nhất là người nên hạ táng mẫu thân cho mau lẹ. Khi có người bảy phái đến tra xét hung thủ, ngươi liệu tìm cơ hội lén đi. Dù đến chỗ khác mà phải ăn xin mà sống còn hơn là ở lại đây để bị hung thủ giết chết. Ngươi mà chết đi thì mối thù sâu tựa biển này vĩnh viễn không còn ai trả nũa.

A Liệt gật đầu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi!

Lão áo xanh lại nói:

- Còn điều thứ hai là thấy người bảy phái tới ngươi phải khóc rống lên đừng để cho ai nhìn thấy gan ruột ngươi quyết chí báo thù.

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chí báo thù của ngươi một khi mọi người đã biết thì hung thủ cũng biết. Hắn sẽ hết sức đề phòng và ngươi sẽ chẳng còn hy vọng nào trốn thoát được.

A Liệt nghe lão nói rất hợp ý chàng chẳng thể không tin. Đồng thời tâm tình chàng biến đổi thành cảm kích. Chàng liền nhìn lão gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng ghi nhớ rồi.

Lão áo xanh đột nhiên cất giọng lạnh lùng nghiêm khắc nói:

- Nhưng rồi đây ngươi không được đến nhà Âu Dương ở Ký Bắc, cũng không được đề cập đến tên họ tiểu thư nhà ta ra với bất cứ ai.

Dứt lời lão lui ra đến bên cửa sổ và trở lại bộ mặt lạnh như tiền.

Lòng cảm kích của A Liệt đối với lão áo xanh bây giờ lại mất hết.

Sau một lúc bên ngoài có tiếng bước chân nhộn nhịp. Chớp mắt đã có ba người chạy vào. Người đi trước là Âu Dương Tinh, Mai am chủ và Bất Sân đại sư chùa Thiếu Lâm theo sau nàng.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt vẫn quỳ phục bên giường, chưa xảy gì bất trắc. Nàng thở phào một cái nói:

- A Liệt! Mai am chủ đã phái người thông tri đi khắp nơi rồi!

A Liệt sực nhớ tới lời lão áo xanh vội cả tiếng khóc rầm. Lòng chàng chứa đầy nỗi đau khổ, chàng không cần giả vờ cũng nổi lên được nhưng tiếng khóc thiên sầu địa thảm.

Mai am chủ cùng Bất Sân đại sư lúc vào phòng đều chú ý nhìn lão áo xanh thì thất lão cực kỳ lạnh lẽo không muốn chào hỏi nói năng với ai nên hai vị cứ đi thẳng vào đến bên giường. Mấy vị coi kẻ bị nạn rồi lại đi vòng quanh nhà để xem xét mọi chỗ.

Chỉ trong khoảng khắc Đổng Công Xuyên ở Thất Tinh môn, Trịnh Nhất Trần ở phái Nga Mi, Phàn Phiếm ở Phong Dương Thần Câu môn, Hứa Thái Bình ở hội Thanh Long đều đến đủ. Sau cùng là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh ở phái Bắc Mang cũng tới nơi.

Mọi người vào tra xét tình hình trong phòng rồi, Đổng Công Xuyên hỏi:

- Bà họ Tra này bị chết tuy chẳng lấy chi làm kỳ, nhưng chúng ta cũng cần phán đoán xem có phải là hành vi của người ở Hóa Huyết môn không?

Lão đảo mắt ngó Bất Sân đại sư hỏi:

- Đại sư có cao kiến gì không?

Bất Sân đại sư đáp:

- Đổng lão thí chủ đã hạ vấn, bần tăng chẳng thể không trình bày được. Theo nhận xét của bần tăng thì bà họ Tra này bị thương ở huyệt Liêm Toàn trong cổ họng. Đó là một tử huyệt. Hơn nữa kẻ hạ thủ đã dùng chỉ lực thông thường, vì thế mà muốn tìm ra manh mối ở thương thế thì chẳng khác gì mò cá trên ngọn cây. Thật không hy vọng.

Đổng Công Xuyên lại hỏi mọi người thì ai nấy đều giải thích như vậy.

Lão chau mày hỏi tiếp:

- Nếu thế thì chúng ta chẳng những không thể đo lường được võ công của hung thủ sâu nông thế nào mà hơn nữa lúc đó họ có giết cả thằng nhỏ này không biết đường nào mà mò. Giả tỷ không có Âu Dương cô nương ở đây, liệu hung thủ có dừng tay hay tiến thêm bước nữa là giết cả thằng nhỏ rồi.

Hứa Thái Bình đáp:

- Có phải Đổng huynh nhận thấy trên quảng cửa còn có vết đất hiển nhiên là hung thủ đặt chân mà rằng võ công hung thủ rất tầm thường, nên họ không dám kinh động Âu Dương cô nương chứ gì?

Đổng Công Xuyên đáp:

- Ngoài các đó còn một điểm nữa. Nếu hung thủ là người Hóa Huyết môn thì nhất định họ đã thi triển thủ pháp độc môn của họ. Chỉ sợ chúng ta nhận không ra, nên không có cách nào đoán được lai lịch hung thủ. Vì thế lúc đó hung thủ không giết thằng nhỏ này khiến cho mọi người không biết đâu mà lường.

Kỳ Kinh cười lại hỏi:

- Nói như vậy thì người Hóa Huyết môn ra, cả đến chúng ta cũng có thể là hung thủ chăng?

Trình Nhất Trần chau mày nói:

- Bần đạo không dám ăn nói cẩu thả như Kỳ huynh.

Mai am chủ, Bất Sân đại sư cũng buông tiếng cười lạt tỏ vẻ đồng ý với Trình Nhất Trần.

Kỳ Kinh nói:

- Các vị muốn nghĩ thế thì cứ việc mà nghĩ, nhưng tại hạ không sợ thừa nhận có mối hiềm nghi này. Có điều tại hạ không động thủ là sự thực.

Trình Nhất Trần nói:

- Kỳ huynh nói thì tựa hồ bức bách mọi người phải mặc nhiên thừa nhận. Thật không thông rồi!

Âu Dương Tinh không nhịn được nói:

- Nếu hung thủ không phải là người ở Hóa Huyết môn thì dĩ nhiên bất cứ ai cũng có thể bị hiềm nghi.

Mai Am Chủ ngắt lời:

- Âu Dương cô nương không nên xen vào.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi:

- Thực ra cả y cũng đáng hiềm nghi, vì tại hạ nghĩ không ra được vì lẽ gì mà hung thủ không dám kinh động đến y?

Âu Dương Tinh tức giận hỏi lại:

- Các hạ dám nói càn đến thế ư?

Kỳ Kinh hững hờ đáp:

- Tuy cô còn nhỏ tuổi, nhưng nếu miệng cô không sạch sẽ thì ta cũng không nể đâu.

Lão già áo xanh vẫn đứng yên trong góc nhà từ trước, bây giờ mới lên tiếng:

- Chà chà! Ai dám bất lịch sự với tiểu thư nhà là gặp chuyện xúi quẩy rồi đó.

Mọi người liền đưa mắt nhìn lão.

Kỳ Kinh lớn tiếng hỏi:

- Lão là ai?

Lão già áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Vô Cụ. Bình sinh trong mắt tại hạ chỉ kính trọng có một mình gia chủ.

Cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh chớp nhấp nhoáng lộ vẻ bất mãn nhưng trong bụng mừng thầm. Hắn trở giọng hỏi:

- Kỳ mỗ thường nghe trong nhà Âu Dương có ba tên danh tướng võ công cao cường. Lão tất là một trong ba tên này? Theo lời lão nói thì ngoài Kỳ mỗ, không còn ai đáng để vào mắt phải không?

Âu Dương Vô Cụ đáp:

- Đúng thế!

Vẻ mặt mọi người từ chỗ không bằng lòng biến thành phẫn nộ miệng lẩm bẩm:

- Ngay chủ nhân của ngươi gặp chúng ta cũng còn phải khép nép mà ngươi dám cuồng vọng tự đại như vậy ư?

Kỳ Kinh muốn chọc giận mọi người rồi lấy danh nghĩa bảy phái ra tay đánh lão này thì dù có gây mối cừu hận, chắc nhà Âu Dương cũng đành nuốt giận im tiếng.

Hắn thấy mọi người đã lộ vẻ phẫn nộ liền lớn tiếng hỏi:

- Ở đây là những người trong bảy phái, và đều là những nhân vật có danh tiếng, há để cho ngươi ngông cuồng đến thế ư? Kỳ mỗ hãy thay mặt mọi người cho tên cuồng đồ một bài học.

Hắn vừa quát vừa tiến lại gần đối phương vung chưởng đánh ra. Chưởng lực của hắn đã cực kỳ mãnh liệt mà thủ pháp lại kỳ bí ác độc phi thường. Ngoài ra năm đâu ngón tay của hắn nổi lên màu sắc xanh đen, vừa trông đã biết là hắn từng luyện công phu kỳ độc.

Âu Dương Vô Cụ vội né người đi vung chưởng nghinh địch.

Hai chưởng đụng nhau nổ lên một tiếng "sầm" rùng rợn.

Hai bên mới giao nhau một chưởng mà lập tức luồng cường phong nổi lên khiến mọi người phải chấn động tâm thần.

Hai người đều lùi lại phía sau. Âu Dương Vô Cụ lùi lại nhiều hơn Kỳ Kinh một bước.

Mọi người đều kinh hãi nghĩ bụng:

- Kỳ Kinh là một trong ba tay đại cao thủ phái Bắc Mang, hiện nay trên đời ít có người địch thủ. Thế mà một tên gia tướng của nhà Âu Dương có thể đón tiếp thì đủ biết công lực lão thâm hậu cũng vào hàng cao thủ bậc nhất. Gia tướng còn như vậy thì chủ nhân không cần nói cũng hiểu là nhân vật thế nào.

Âu Dương Tinh thét lên lanh lảnh:

- Tứ thúc! Tứ thúc không nên động thủ với y.

Hiển nhiên nàng thấy bản lãnh Kỳ Kinh ghê gớm nên đã sinh lòng khiếp sợ.

Âu Dương Vô Cụ trừng mắt lên ngó Kỳ Kinh nói:

- Theo địa vị của ta, dĩ nhiên trong con mắt ta chỉ coi chủ nhân là trọng. Thế mà ngươi mượn cơ hội này để chọc giận người ngoài rồi động thủ với tạ Thật đáng tức cười.

Âu Dương Vô Cụ cũng là tay lão luyện giang hồ. Lão biết rõ đối phương lợi dụng câu nói của mình để chọc giận mọi người, nhưng lão cũng cố ý không muốn giải thích.

Mãi đến bây giờ lão đã thử công lực đối phương liền biết là những người kia cũng danh bất hư truyền, lão mới đưa lời biện bạch để phá thế liên thủ bảy phái của đối phương.

Âu Dương Vô Cụ đảo mắt nhìn mọi người nhận thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, liền nói tiếp:

- Vụ hung án đêm nay, tiểu thư nhà ta hoàn toàn không dính líu vào. Thế mà ngươi khinh y nhỏ tuổi khoác mối hoài nghi vào thì ta e rằng anh hùng thiên hạ phải cười đến trẹo quai hàm.

Tuy lão vẫn đả kích Kỳ Kinh nhưng đã bớt phấn kích, không đến nỗi bắt buộc Kỳ Kinh phải động thủ.

Kỳ Kinh đã cân nhắc lợi hại, hắn cũng nhận thấy không nên gây thù địch với nhà Âu Dương liền lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nói thế là đủ chính ngươi có hạ thủ giết người cũng không liên can gì đến tiểu thư của nhà ngươi phải không?

Âu Dương Vô Cụ bản tính cương ngạnh mà lạnh lùng, không thích tranh hơi với người, lão chỉ đáp gọn một câu:

- Đúng thế!

Kỳ Kinh lại đảo cặp mắt gà chọi cười lạt nói:

- Thế thì bất luân Âu Dương cô nương không liên can gì đến hay không nhưng vụ hung án bữa nay các ngươi cũng phải chịu một phần hiềm nghi.

Âu Dương Vô Cụ biết rằng nếu còn giải thích thì cả là một thiên nghị luận dài dòng, lão cũng không buồn lên tiếng nữa.

Âu Dương Tinh tức mình hỏi vặn:

- Vì lẽ gì Tứ thúc ta lại giết Tra đại thẩm?

Kỳ Kinh đáp:

- Những mối ẩn tình khác thì ta không hiểu rõ nhưng giả tỷ cô nương và lão dời khỏi nơi đây từ trước thì chẳng ai sinh lòng ngờ vực, nhưng vụ Huyết Vũ thư này có dính líu đến các vị thì việc hạ thủ giết người có thể là các vị cũng nên.

Mọi người không ai lên tiếng. Tuy ai cũng có cảm giác là lý do của Kỳ Kinh đưa ra có vẻ miễn cưỡng, nhưng nhà Âu Dương ở Ký Bắc từng nổi danh về môn âm độc kỳ bí thì ai mà hiểu được nó có mối liên quan ẩn bí nào với Hóa Huyết môn? Vì vậy việc giết Tra thị có thể do nhà Âu Dương gây ra.

Thế là vụ án mạng đã biến thành trăm đầu mối, như cá hóa rồng khiến người ta phải suy nghĩ đến nhức đầu mắt hoa.

Đổng Công Xuyên là nhân vật địa chủ vùng này, sau khi mở cuộc điều tra, liền báo cáo với mọi người những điểm sau đây:

Điểm thứ nhất: Án mạng phát sinh vào lúc đêm tối trong khi đó Âu Dương Tinh và Tra Tư Liệt đang trò chuyện với nhau.

Điểm thứ hai: Ở ngoài cổng, Âu Dương Vô Cụ vẫn ngồi trước cỗ xe ngựa không thấy một người dạ hành nào ra vào.

Điểm thứ ba: Tra thị bị tử thương vì một thủ pháp điểm huyệt rất thông thường và trên khung cửa sổ hãy còn vết đất đặt chân lên, dường như bản lãnh hung thủ rất tầm thường.

Điểm thứ tư: Án mạng xảy ra ngay trước khi định đưa Tra thị đến cư trú tại am Pháp Hoa núi Hoa Sơn, điểm này tỏ ra hung thủ đã giết Tra thị vào cơ hội cùng mà cũng ám chỉ hung thủ đã hiểu việc Tra thị sắp di cư.

Sự thực thì ý nghĩa về điểm này chẳng có chi đáng kể vì những tay cao thủ phái Hoa Sơn cũng như Mai am chủ núi Kinh Sơn đã đem tin này truyền đi cho sáu phái kia.

Điểm thứ năm: Đổng Công Xuyên đã phái người kiển tra thuốc thang của Mai am chủ đưa tới thì thấy là dược vật rất thông thường. Đã xét nghiệm cả bã thuốc cũng không có gì đáng ngờ.

Còn điểm sau cùng là: Người các phái đã tới Khai Phong. Ngoài bọn này còn một số hành tung chưa rõ. Cũng vì lý do trên mà mọi người chưa chịu thuyết minh.

Đổng Công Xuyên báo cáo xong quay lại nhìn Tư Liệt nói:

- Nếu ngươi đồng ý thì lão phu sẽ phái người làm và giúp ngươi hết những phí khoản về mộ phần, quan tài, pháp sư cùng mọi chi phí về mai táng không phải lo gì hết. Sáng mai có thể cử hành cuộc xuất thành.

A Liệt vừa bi thương vừa bối rối, chàng chẳng biết trả lời ra sao? Thậm chí bọn người này ra đi từ lúc nào chàng cũng không hay.

Canh khuya tịch mịch, chỉ còn nghe tiếng khóc nghẹn ngào của A Liệt thêm phần thê lương áo não. Ngọn đèn đã khô dầu nên lửa cũng tắt phụt:

Một bóng người từ trên nóc nhà mau lẹ đi xuống. Thoáng cái đã đến cửa sổ phía sau.

Người này chưa đứng vững thì đột nhiên trượt chân té xuông đánh "huỵch" một tiếng.

Người dạ hành vừa té nhào thì bóng hai đạo nhân đã vọt xuống theo đến bên người kia. Một đạo nhân cúi xuống cắp người bị té chạy đi rất mau. Còn lại một người thân hình thấp bé như con nít đứng ngoài cửa sổ nhòm vào rồi cũng len lén rút lui biến vào trong bóng tối.

A Liệt không biết gì về biến diễn xảy ra.

Sáng sớm hôm sau quan tài cùng đồ khâm liệm đua đến đầy đủ.

Tiếp theo bọn Bất Sân đại sư và những người trong bảy phái lớn lục đục kéo đến. Ngoài ra còn những người hàng xóm tới giúp việc. Gian nhà hủ lậu chật ních những người. Bọn cao thủ võ lâm tuy không có dây dưa gì với nhà họ Tra, song cũng vào làm lễ trước linh cữu.

A Liệt nằm phục bên quan tài. Chàng khóc đã khan cả tiếng.

Nhưng hễ có người hành lễ là chàng lại giữ địa vị hiếu tử đáp lại. Vụ này có Lý đại thẩm ở nhà mé hữu nhắc nhở nếu không thì chàng cũng chẳng biết có ai vào hành lễ điếu tế.

A Liệt nước mắt đầm đìa khấu đầu đáp tạ; bỗng thấy một người đi giầy thiêu mà đôi tất cũng diêm dúa đi vào.

Ban đầu chàng không biết nên chấn động tâm thần. Chàng còn nhớ người đàn bà búi tóc cao đã phát Huyết Vũ thư, nhưng lại không rõ dong mạo vì lẽ lúc đó mụ đứng xoay lưng vào không nhìn thấy mặt. Nhưng chàng nhớ rõ là mụ đi đôi giầy thêu vì mụ giẫm lên con mèo đen bị nó cào một cái rồi mụ tức giận đá chết con vật.

Sự việc này đã in sâu vào óc A Liệt. Vì mắt nhìn thấy đôi giầy thêu nên chàng ngửng đầu lên ngó xem người đó là ai.

Người đàn bà này thân hình nhỏ bé tóc dài bỏ xõa xuống. Mụ bịt đầu bằng một tấm khăn đen và phía trước cũng che lấp nửa mặt.

A Liệt chỉ ngó thất cặp mắt và tình trạng này chàng cũng chỉ có một ấn tượng mơ hồ về thiếu phụ như bữa trước chứ không được rõ rệt.

Thiếu phụ không chú ý đến động tác cùng mục quang của A Liệt. Nhưng lúc mụ trở gót thì ngưng thần nhìn chàng một lúc.

# Chương 7 - Tiểu A Liệt lên đường lánh nạn

Lúc này A Liệt đã quỳ phục xuống đất không ngửng đầu lên. Nhưng chàng vẫn ngấm ngầm lưu ý tới đôi giầy thêu. Vừa thấy thiếu phụ ra ngoài, chàng vội ngửng đầu lên nhìn mọi người trong nhà để xem có Ầu Dương Tinh không. Chàng định kiếm nàng để hỏi xem thiếu phụ là ai, nhưng chẳng thấy nàng đâu cả khiến chàng rất là thất vọng.

Những tay cao thủ trong bảy môn phái lớn đều ở cả đây, nhưng chẳng ai nói chuyện với ai, khiến cho người ta có cảm giác là giữa họ với nhau cũng đầy mối nghi ngờ.

Nguyên những người ở bảy phái lớn có liên quan với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn từ đêm qua cho đến bữa nay cách xử trí đối với A Liệt vẫn còn chia rẽ chưa giải quyết được.

Nên biết vụ án Huyết Vũ thư chỉ có một mình A Liệt là người được mục kích rồi xảy chuyện mẫu thân chàng bị chết càng tỏ ra hung thủ muốn giết mẹ con chàng để bịt miệng.

Bảy môn phái lớn bảo vệ an toàn cho A Liệt để đến khi tra xét ra hung thủ cần phải chàng nhận diện xong mới có thể bỏ mặc chàng muốn đi đâu thì đi.

Ban đầu người bảy môn phái lớn đều muốn nắm A Liệt trong tay nên đã bảo chàng đi theo để tìm nơi an trí. Nhưng mọi người lại phát giác ra trách nhiệm này cực kỳ gian nan, chẳng những khó mà bảo toàn tính mạng cho A Liệt mà còn làm tổn thương đến thanh danh đảng phái. Đồng thời có thể vì thằng nhỏ đó mà xảy chuyện hung hiểm. Nói một cách khác thì sau khi bọn họ tranh luận đều nhận rõ là A Liệt là cái mầm họa rất lớn.

Trường hợp này khiến mọi người đều muốn đem mầm họa gieo vào giữa môn phái mà họ Oán hận.

Dĩ nhiên việc này phải mưu mô kín đáo không để lộ dấu ra ngoài. Vì thế từ đêm qua đến giờ mọi người phải nghỉ ngơi mệt nhọc để tìm lời lẽ kín đáo đặng chối từ mầm họa đó.

Sáng sớm hôm nay ai cũng lộ vẻ nhọc mệt.

Xích Luyện Xà Kỳ Kinh để ý dò xét thái độ của mọi người, nhất là Mai am chủ thường thường nói chuyện với người các phái khác. Hắn ngấm ngầm nghi hoặc trong lòng. Không hiểu bà ta nói gì với những người kia. Trong đầu óc hắn thỉnh thoảng lại hiện ra cảnh tượng lúc bàn chuyện từ đêm qua cho đến sáng nay.

Trong tòa nhà đại sảnh rộng lớn đó, đèn nến sáng trưng như ban ngày. Thỉnh thoảng bọn nô bộc lại đưa nước trà nóng và đồ điểm tâm vào. Cách phục thị thật là chu đáo.

Nhưng bảy người ngồi trong đại sảnh đều chẳng thư thái chút nào chỉ vì việc an trí A Liệt. Mọi người thảo luận mãi mà không tìm ra được kết luận vì người này đều muốn đùn trách nhiệm cho người kia.

Kỳ Kinh nhớ lại lúc đó đột nhiên hắn đưa ra đề nghị là dùng A Liệt làm mồi để dẫn dụ hung thủ bằng đường lối khác.

Đầu tiên Mai am chủ phản đối đề nghị này. Rồi sau những người những người khác cũng có điều dị nghị, khiến cho Kỳ Kinh rất khó chịu, tựa hồ họ có ý để hung thủ giết chết cả A Liệt. Đồng thời hắn bị hiềm nghi nhiều nhất.

Sau Đổng Công Xuyên lại lên tiếng:

- Theo sự phỏng đoán của tiểu đệ thì người phát giác ra Huyết Vũ thư là dư nghiệt của Hóa Huyết môn. Họ muốn cho thế cục rối loạn thêm nên cố ý gia hại Tra thị mà không dùng thủ pháp của Hóa Huyết môn.

Về điểm này mọi người cũng đã nghĩ tới nên chẳng lấy chi làm kinh dị.

Đổng Công Xuyên dừng lại một chút rồi nói:

- Nếu giả thuyết này mà đúng sự thực thì chúng ta phải tìm cách bắt hung thủ để thằng nhỏ đó xác nhận rồi điều tra xem cuốn bí lục Phân Quang Kiếm của Hóa Huyết môn lạc lỏng nơi đâu.

Trình Nhất Trần ở phái Nga Mi ngấm ngầm bất mãn liền nói:

- Tệ phái không thèm thuồng bí bảo Phân Quang Kiếm, song nếu bắt được hung thủ thì tệ phái cũng trả được mối huyết cừu cho những người bị hại nên tệ phái rất quan tâm.

Lời nói của lão còn có ý ngấm ngầm chê Đổng Công Xuyên không nghĩ tới người hai phái bị hại.

Đổng Công Xuyên hiểu ngay liền nói:

- Đó dĩ nhiên là phần trong yếu: Tiểu đệ cũng không dòm ngó bí bảo của Hóa Huyết môn mà chỉ sợ chúng ta không kiếm ra được thanh bảo đao có quan hệ với Hóa Huyết chân kinh thì sớm muộn gì tất cũng sinh trường đại họa.

Phàm Phiếm hất chòm râu đen nói:

- Việc này cách đây đã mười sáu năm. Những dư đảng của Hóa Huyết môn mà tụ tập được công phu này thì họ đã tái xuất giang hồ. Ngày nay chúng ta có nóng nảy cũng chẳng ích gì.

Bất Sân đại sư nói:

- Bần tăng nhận thấy lời Đổng huynh nói rất có lý. Pho Hóa Huyết chân kinh đó là vật chí bảo võ lâm, dĩ nhiên nội dung rất tinh thâm kỳ ảo, nếu lọt vào tay người tư chất tầm thường thì dù có rèn luyện cũng chẳng ích gì. Vì thế mà mười sáu năm nay, Hóa Huyết môn không có người ra để trả thù cũng chẳng lấy chi làm lạ. Có điều pho kinh đó mà còn ở trong tay họ ngày nào là chúng ta chưa hết mối lo ngày ấy. Vậy phải diệt trừ người đó đi thì mới tiêu trừ được mọi sự lo âu.

Hứa Thái Bình xen vào:

- Như vậy thì Tra Tư Liệt là người duy nhất để nhận biết hung thủ, gã là nhân vật trọng yếu đối với chúng ta.

Bất Sân đại sư nói:

- Hứa thí chủ nói phải đấy. Thằng nhỏ đó quả nhiên trọng yếu vô cùng!

Kỳ Kinh nói:

- Đã vậy thì nên đem thằng nhỏ an trí tại chùa Thiếu Lâm là nơi an toàn nhất.

Bất Sân đại sư nói:

- Tệ tự là nơi tinh địa cửa Phật. Ai ai cũng có thể vào lễ chùa không ngăn cấm được. Vậy noi đó không ổn chút nào.

Nhà sư đã công khai cự tuyệt việc thu nhận A Liệt, nên không tiện nhắc đến nữa.

Kỳ Kinh hồi tưởng đến câu chuyện bữa nay đột nhiên chấn động tâm thần.

Hắn đưa mục quang chú ý nhìn vào bọn cao thủ các phái đi về phía hắn. Bọn này bao vây Kỳ Kinh vào giữa.

Mai am chủ lên tiếng trước:

- Mọi người đều có ý kiến mong rằng Kỳ huynh đem thằng nhỏ đi.

Kỳ Kinh hỏi:

- Thế là vì duyên cớ gì?

Mai Am Chủ hỏi lại:

- Kỳ huynh còn nhớ đã đưa ra đề nghị đem thằng nhỏ này làm mồi không?

Kỳ Kinh đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhớ lắm.

Mai Am Chủ nói:

- Chúng ta nên dùng kế hoạch đó. Theo lẽ ra Kỳ huynh nên bảo vệ cho gã. Còn bọn ta ở trong bóng tối để tiếp ứng để xem hung thủ có vào bẫy không?

Kỳ Kinh nghĩ bụng:

- Vụ này chỉ có tội chớ không có công. Trừ phi ta mắc bệnh khùng thì mới vui vẻ hứng lấy.

Hắn liền đáp:

- Tiểu đệ chỉ lo không đương nổi trách nhiệm đó.

Phàm Phiếm xen vào:

- Kỳ huynh có chỗ nào khó khăn thì cứ nói cho mọi người nghe cũng không hề gì.

Kỳ Kinh trừng mắt nhìn Phàm Phiếm, nhưng Phàm Phiếm không biết. Vì cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh nhìn về phương nào người ta không thấy rõ được.

Hắn lẩm bẩm:

- Chỗ khó nói của lão gia dĩ nhiên là nhiều lắm! Tỷ như lão gia bản tâm muốn giết thằng nhãi kia mà nay lại biến thành bảo vệ cho gã. Cái đó cũng đủ mệt rồi. Huống chi đối phó với người Hóa Huyết môn há phải chuyện dễ dàng? Bọn người ở trong bóng tối, lão gia ở ngoài ánh sáng thành mục tiêu cho đối phương theo dõi, có khi chết về tay đối phương thì thật là oan uổng?

Những chỗ khổ tâm này thật khó nói ra. Hắn hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Kể ra cái đó cũng không phải là chỗ khổ tâm.

Hứa Thái Bình nói:

- Vậy Kỳ huynh nên vì toàn thể mọi người đã yêu cầu cố nhận lấy mà làm.

Bất Sân đại sư nói theo:

- Tài năng của Kỳ huynh mà không đương nổi thì đừng nói tới người ngoài nữa.

Kỳ Kinh mắng thầm:

- Lão trọc chết đâm này! Những lời thỉnh phờ của ngươi lão gia không nghe đâu.

Trình Nhất Trần nói:

- Bất Sân đại sư nói phải lắm! Nếu Kỳ huynh không có chỗ nào khó nghĩ thì cứ tiếp tục như vậy. Bảy phái chúng ta lại phải liên thủ để đối phó với Hóa Huyết môn.

Kỳ Kinh không chịu cũng không được. Hơn nữa câu nói sau khiến cho hắn nghĩ ngợi:

- Bảy môn phái lớn há phải chuyện đùa. Dù dư đảng của Hóa Huyết môn có lợi hại đến đâu, ta cũng chẳng sợ cóc gì.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻ cất lên hỏi:

- Chắc các vị tiền bối đã đoán ra hung thủ là ai rồi?

Câu hỏi này khiến mọi người giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn ra thì thấy Ấu Dương Tinh đúng bên cửa lớn, trên môi thoáng lộ nụ cười bí ẩn.

Đổng Công Xuyên lớn tiếng hỏi:

- Hung thủ là ai?

Ấu Dương Tinh chau mày hỏi lại:

- Lão nói ta chăng?

Mai am chủ vội dịu giọng:

- Ấu Dương cô nương đừng hiểu lầm. Cô thử nghĩ coi còn ai là không nóng muốn biết hung thủ nữa?

Ấu Dương Tinh đáp:

- Am chủ nói vậy là đúng. Nhưng làm sao tiểu nữ có thể nói cho các vị hay được? Hiện giờ tiểu nữ chưa biết hung thủ là ai.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi:

- Phải chăng ngươi muốn tìm trò cười ở nơi bọn ta?

Mọi người kể cả A Liệt đều lộ vẻ không bằng lòng. Nhưng Ấu Dương Tinh vẫn ung dung đáp:

- Tuy tiểu nữ chưa biết rõ hung thủ là ai, nhưng cũng có được manh mối để các vị theo rõi điều trạ Như vậy còn chưa đủ ư?

A Liệt dương cặp mắt tháo láo lên nhìn Ấu Dương Tinh.

Bỗng chàng ngó về phía đó mé bên tả ngoài cửa lộ ra một bóng người. Cứ trông y phục mà nhận định thì chính là thiếu phụ đi giầy thêu. Chàng kinh hãi trống ngực đánh thình thịch. Vì hiển nhiên thiếu phụ thần bí kia sẽ nghe rõ câu nói của Ấu Dương Tinh mà mụ ẩn nấp một bên tức là có ý chờ cơ hội để tính toán.

Tuy nhiên, A Liệt không đủ dũng khí để lên tiếng cảnh cáo Ấu Dương Tinh, vì chàng sợ thiếu phụ càng oán ghét mình thêm.

Bỗng thấy thiếu phụ ăn mặc diêm dúa thoáng cái đã lánh đi và một người khác đứng vào vị trí của mụ.

A Liệt vừa ngó đã biết ngay người này là một trong ba tên gia tướng của nhà Ấu Dương Tinh tên gọi Ấu Dương Vô Cụ đi tới, nên mụ lánh mặt.

Tâm thần A Liệt bị những biến diễn này làm cho lúc cởi mở, lúc hoang mang, rồi chàng đâm ra mỏi mệt.

Bỗng nghe Ấu Dương Tinh lại cười khanh khách nói:

- Nếu các vị không coi tiểu nữ là đứa nhỏ vô dụng thì tiểu nữ sẽ đưa manh mối đó ra cho các vị coi. Tứ thúc! Tứ thúc hãy đem cái đó vào đây!

Nàng vừa hô hoán một tiếng liền thấy lão áo xanh xuất hiện. Lão cắp một người đi vào nhà rồi liệng xuống đất đánh "phịch" một tiếng.

Bao nhiêu mục quang đều đổ dồn ngó vào người nằm dưới đất thì thấy hắn mặc áo dạ hành màu đen, lưng đeo đao trường. Hai mắt nhắm ghiền. Không biết còn sống hay đã chết rồi.

Ấu Dương Tinh nói:

- Mặt trước mặt sau nhà này, tiểu nữ đã bố trí rất nhiều cơ quan mai phục. Không hiểu tên này lai lịch thế nào mà giữa lúc canh khuya thấy trong nhà tắt đèn liền nhảy tới cửa sổ mặt sau, có ý muốn vào nhà. Không ngờ con bọ ngựa định bắt con ve sầu thì có con chim sẻ vàng đứng ở sau lưng. Hắn trúng vào mai phục của tiểu nữ và bị bắt rồi.

Giọng nói và thái độ nàng ra chiều đắc ý, xem chừng nàng rất kiêu ngạo về việc này. Nhưng Ấu Dương Vô Cụ vẫn mặt lạnh như tiền không lộ vẻ gì.

Mấy người trong bọn cao thủ các môn phái lớn đều lộ vẻ khác lạ. Ấu Dương Tinh cho là bọn họ bị chấn động tâm thần về hành động của mình và càng đắc ý nói:

- Các vị thử điều tra lai lịch người đó không?

Kỳ Kinh đáp:

- Tiểu đệ biết y.

Ấu Dương Tinh cười hì hì nhìn người kia.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Kỳ huynh có thể cho mọi người nghe lai litch y được chăng?

Kỳ Kinh đáp:

- Sao lại không được? Y là đệ tử dưới trướng phái Thiếu Lâm.

Câu này vừa nói ra, dĩ nhiên Ấu Dương Tinh kinh ngạc vô cùng. Cả Phàm Phiếm, Hứa Thái Bình và mấy người kia cũng không khỏi ngơ ngác, bất giác đưa mắt ngó Bất Sân đai. sư thử xem lão có lộ vẻ gì không.

Bất Sân đại sư mặt lạnh như tiền, hững hờ hỏi:

- Phải rồi! Người này là đệ tử bản phái. Y làm sao?

Kỳ Kinh ngửa mặt lên trời cười lạt mấy tiếng rồi hỏi:

- Sao Đổng huynh lại chẳng nói gì?

Đổng Công Xuyên liền lên tiếng:

- Vị này là Trần huynh ở phái Thiếu Lâm, sở trường về thuật ẩn tích tiềm tông. Vì lẽ đó mà phiền y đứng trong bóng tối để giám thị. Vụ này còn có Mai am chủ và Trình đạo trưởng cũng biết. Ấu Dương cô nương lầm mất rồi.

Lời kết luận của Đổng Công Xuyên khiến cho Ấu Dương Tinh hổ thẹn vô cùng, mặt cô đỏ bừng lên.

Bỗng nhiên Ấu Dương Vô Cụ nói:

- Tiểu thư! Tại hạ đã nói trước là chúng ta không nên dính vào chuyện người ngoài, nhất là ở trong căn nhà này vị nào cũng là cao thủ nổi danh đương thế lại nhiều kinh nghiệm. Vậy tính mạng thằng nhỏ kia hà tất chúng ta phải quan tâm?

Lão đem chuyện lỗi lầm của Ấu Dương Tinh nói ra trước mặt mọi người khiến cho vị tiểu cô nương xinh đẹp cơ hồ không còn đất để dung thân. Nàng giẫm mạnh chân một cái rồi trở gót chạy ra ngoài.

Ấu Dương Vô Cụ thở dài rồi nhìn Bất Sân đại sư chắp tay nói:

- Bọn tại hạ có nhiếu chỗ lầm lỗi mong đại sư lượng thứ cho.

Lão dứt lời khom lưng sờ mình người nằm dưới đất một cái rồi lập tức trở gót rượt theo Ấu Dương Tinh.

Người nằm dưới đất ú ơ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy.

Mai am chủ nói:

- Hành động vừa rồi khiến cho vị tiểu cô nương kia tức mình bỏ đi là một việc rất bổ ích.

Kỳ Kinh trợn mắt nhìn bóng sau lưng Ấu Dương Vô Cụ nghĩ bụng:

- Thằng cha này xem chừng rất xảo quyệt, hắn cố ý đổ trách nhiệm lên đầu Ấu Dương Tinh khiến cho phái Thiếu Lâm không lẽ lại phiền trách lỗi lầm của cô bé. Mình định làm cho phái Thiếu Lâm gây thù oán với nhà Ấu Dương mà bị lão xảo quyệt đó phá tan mất rồi.

Đổng Công Xuyên đã sai người động thủ khiêng linh cữu Tra thị mai táng ở ngoài mộ địa.

Vào khoảng giữa giờ ngọ thì mọi việc đều xong xuôi.

A Liệt đứng trước mộ khóc lóc rất thảm thiết, tưởng chừng tan nát ruột gan, tâm trí bàng hoàng.

Chàng khóc không biết đã bao lâu, bỗng có người đến vỗ vai. Chàng ngửng đầu nhìn lên thì chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, người đã từng thốt ra lời định sát hại chàng.

Ở chốn hoang lương này chẳng một bóng người lại thấy một mình hắn đến A Liệt không khỏi sửng sốt, vội ngừng tiếng khóc đảo mắt nhìn hắn.

Cặp mắt gà chọi của Kỳ Kinh long lên mà không biết nhìn về phương nào.

Hắn hỏi:

- Ngươi khóc đã đủ chưa? Lão gia chờ mãi không chịu được nữa rồi.

Cặp mắt A Liệt sưng húp mà đỏ sụng. Chàng đưa tay áo lên lau mắt hỏi:

- Các hạ định làm gì tại hạ?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Ta đưa ngươi đến một chỗ để ngươi khỏi bị hung thủ giết chết.

A Liệt tưởng mình nghe lộn, tự hỏi:

- Thằng cha ác ôn này sao lại biến thành người có hảo tâm?

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Xin đa tạ các hạ. Tại hạ không sợ đâu.

Kỳ Kinh ra chiều tức giận hỏi:

- Có phải ngươi không muốn sống nữa chăng?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Tại hạ muốn để hung thủ giết đi để cùng xuống âm cung với mẫu thân hay hơn.

Kỳ Kinh tuy là người lòng dạ độc ác như rắn rét, song nghe lời nói hiếu thảo của A Liệt cũng không khỏi cảm động, liền dịu khuyên chàng:

- Dù mẫu thân ngươi chẳng bị hại thì y cũng không sống được mấy nỗi nữa. Bây giờ việc an táng xong rồi ngươi nên theo ta là hơn.

Sở dĩ A Liệt không muốn đi theo Kỳ Kinh vì lòng chàng rất chán ghét hắn.

Nhưng bây giờ Kỳ Kinh khuyên giải bằng vẻ mặt hiền từ chàng không tiện cự tuyệt liền hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Kỳ Kinh đáp:

- Tạm thời chưa quyết định được. Chúng ta cứ lên đường và xem chừng lúc nào không bị hung thủ theo dõi sẽ đem ngươi an trí vào một nơi yên ổn.

A Liệt có ý muốn chạy đến nhà Lương đại thúc ở Hứa Xương vì ngày nhỏ phụ thân chàng ở đó lâu, thì tất đại thúc chàng biết được nhiều điều bí mật. Nhưng chàng không dám nói ra cho Kỳ Kinh biết.

Chàng lừ thừ đứng lên vừa đi theo Kỳ Kinh vừa nghĩ:

- Mối thù của mẫu thân chưa trả thì ta chẳng thể nào chết đi cho được.

Lòng chàng nổi lên ý niệm trả thù, chàng phấn khởi tinh thần tăng gia cước độ rượt theo Kỳ Kinh.

Ra đến đường lớn. Kỳ Kinh vào trong bụi rậm dắt ra hai con ngựa. Hắn đưa cho A Liệt một con và hỏi chàng:

- Ngươi có biết cưỡi ngựa không?

A Liệt gật đầu trèo lên lưng ngựa. Tuy chàng không lành nghề kỵ mã, nhưng có thể ngồi vững không đến nỗi té xuống. Hai con ngựa từ từ đi về phía Tây.

Tối hôm ấy hai người đến Trịnh huyện thì vào quán trọ.

Kỳ Kinh tỏ ra bảo vệ và chiếu cố cho A Liệt một cách rất chu đáo. Hắn bảo người lấy nước nóng cho chàng tắm rửa. Chàng nằm xuống giường rồi hắn lại nắn huyệt đạo và các khớp xương cho chàng, khiến cho khỏi nhọc mệt. Rồi hắn điểm vào huyệt cho chàng ngủ một giấc thật say.

Hôm sau lúc A Liệt tỉnh giấc thì vầng thái dương đã chui quá cửa sổ chiếu ánh sáng vào nhà.

Kỳ Kinh thấy chàng vừa mở mắt liền giục chàng dậy ra đường tìm chỗ điểm tâm rồi lại tiếp tục đi về phía Tây.

Kỳ Kinh thay đổi thái độ với A Liệt, nhưng chàng vẫn còn cảm giác chán ghét hắn chưa tiêu tan hết. Vì chàng nghĩ rằng tuy ngoài mặt Kỳ Kinh như vậy mà thực ra không phải hắn có lòng tốt với chàng. Những ấn tượng về khía cạnh không hay đối với hắn đã in sâu vào tâm khảm chàng.

Vào khoảng giữa giờ ngọ, Kỳ Kinh dừng ngựa ngoảnh nhìn bốn mặt. Lúc này mặt trời đang nắng dữ. Trên đường cát vàng mờ mịt ít người qua lại. Hắn nhìn A Liệt hỏi:

- Ta nhớ phía trước cách đây không xa có một tòa thị trấn. Chúng ta tới đó sẽ nghỉ ngơi ăn uống. Ngươi có mệt lắm không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ chưa thấy mỏi mệt.

Hai người lại giục ngựa chạy nhanh. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy thị trấn, nhà đầy như bát úp. Nơi nầy vừa giữa đường thông lộ, đã tưởng thị trấn này tất là phồn thịnh.

Ngờ đâu hai người vừa đặt chân vào thị trấn liền cảm thấy tình trạng không ổn.

Mọi tiệm buôn hai bên đường lớn đóng cửa chặt, cả những đường hẹp cũng không một bóng người.

Kỳ Kinh trong ngờ vực, ngơ ngác nhìn bốn phía, bỗng nghe A Liệt cất tiếng hỏi:

- Kỳ đại thúc! Những người trong thị trấn đi đâu hết rồi?

Kỳ Kinh đáp:

- Nếu ta biết thì còn gì nói nữa. Thôi chúng ta đừng dính đến chuyện đời thì hay hơn.

Kỳ Kinh giữ mình như một kẻ qua đường muốn bỏ đi ngaỵ Hắn đã bôn tẩu giang hồ, đi suốt từ Nam chí Bắc nên biết nhiều hiểu rộng.

Tình thế trước mắt khiến cho hắn nghĩ ra sắp có đại đội quan binh tới nơi, mà không thì cũng có một thế lực khá mạnh nào của các bang phái trên chốn giang hồ sắp gây chuyện tác chiến.

Nếu là đại đội quan binh tới nơi thì chỉ trông thoáng một cái là biết ngaỵ Hiện giờ bốn bề im lặng như tờ, người nào cũng sợ rước vạ vào mình thì tất là cuộc hỏa chiến của bang phái. Một bang phái nào đó có mối quan hệ với thị trấn này nên người địa phương nghe tin liền đóng cửa để tránh nạn.

Kỳ Kinh muốn đi cho mau để khỏi vướng vào vòng thị phi, sẽ rắc rối cho mình.

Kể ra trước nay Kỳ Kinh vẫn không sợ điều gì rắc rối cho hắn miễn là việc đó không dính líu đến Huyết Vũ thụ Bây giờ hắn đang gánh trách nhiệm một việc lớn có liên quan đến Huyết Vũ thư, hắn lại càng muốn tránh mọi sự phiền phức.

Hai người không được nghỉ chân ăn uống, lật đật dời khỏi thị trấn.

Đột nhiên A Liệt cất tiếng hỏi:

- Kỳ đại thúc! Đại thúc sợ rồi ư?

Kỳ Kinh trợn mắt lên hỏi lại:

- Sợ cái gì?

# Chương 8 - Diễn biến ly kỳ trong tiệm thuốc

A Liệt đáp:

- Có một lần tiêu cục ở Tây Đại Nhai bị kẻ thù kéo đến đòi nợ máu. Hôm ấy tình trạng đường phố cũng như thế này. Bao nhiêu cửa tiệm đều đóng. Những người ẩn bên trong nhìn qua khe cửa ra ngoài. Sau quả nhiên thấy đại đội nhân mã kéo đến. Trong tiêu cục cũng có nhiều người cầm đao kiếm chiến đấu với họ. Tên đạn bắn như mưa. Người chết vô số. Vì thế mà tiểu đệ vừa trông đã biết ngay Đây nhất định có cũng như đến tiêu cục báo thù.

Kỳ Kinh nói:

- Ta không ngờ cái bị thịt như ngươi mà cũng có đôi chút kiến thức. Đúng rồi! Nơi đây sắp có chuyện rắc rối, nhưng ta chẳng để ý đến làm quái gì.

A Liệt hỏi:

- Sao chúng ta không ở lại coi một chút?

Kỳ Kinh ra chiều suy nghĩ. Hắn cho rằng nếu mình cự tuyệt tất bị thằng nhỏ khinh mình nhút nhát.

Hắn liền gật đầu bắt ngựa cho chạy trở lại.

A Liệt theo sau không hiểu Kỳ Kinh định đi đâu

Bỗng thấy Kỳ Kinh ruổi ngựa cho chạy đến trước một tòa nhà rộng lớn trong thị trấn rồi dừng lại.

Căn nhà rộng lớn này cũng cửa đóng then cài.

Kỳ Kinh quay lại nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Muốn coi nhiệt náo thì phải đến tận nơi xảy chuyện nhiệt náo mới coi được rõ. Có đúng thế không?

A Liệt kinh hãi đưa mắt nhìn vào tòa nhà hỏi lại:

- Sao Kỳ đại thúc lại biết là có chuyện ở địa phương này?

Kỳ Kinh hỏi:

- Trên cửa lớn chẳng có tiêu ký là gì đây kia?

A Liệt định thần nhìn kỹ rồi hỏi:

- Có phải hình chiếc giầy dường như dùng sắt nung áp vào đó không?

Kỳ Kinh đáp:

- Phải rồi! Đâu là ám ký của bang Thiết Hài mới nổi tiếng mấy năm nay.

Bang Thiết Hài là một gia phái hung dữ trong phe Hắc đạo. Khi gây nên án mạng họ thường giết người đem đi. Ta đã nghe danh Tam Hùng ở bang Thiết Hài từ lâu mà chưa có cơ duyên gặp mặt. Đây cũng là một cơ hội tốt để chạm trán với họ.

A Liệt buột miệng hỏi:

- Thế ra cả bang này toàn là hạng người bất hảo ư?

Kỳ Kinh vừa đưa mắt quan sát hình thế tòa nhà vừa gật đầu đáp:

- Họ đều là những hạng người không tốt.

A Liệt nói:

- Nếu thế thì những người trong tòa nhà này nhất định là hảo nhân phải không?

Kỳ Kinh đáp:

- Không phải chuyện ta chịu hay không chịu mà là người ta có vui lòng hay là không vui lòng để ta giúp đỡ. Những mối ân thù trên chốn giang hồ thường khi rất phức tạp ngươi khó mà hiểu được.

Hắn dứt lời và dường như đã quan sát đầy đủ, liền xuống ngựa trước. Hắn chờ A Liệt xuống ngựa rồi đưa dây cương cho chàng nói:

- Nếu người ta không cho mình vào thì khó mà coi được vụ náo nhiệt này.

A Liệt nói:

- Nếu nhà họ có việc thì dĩ nhiên không cho chúng ta tiến vào.

Kỳ Kinh nói:

- Ngươi nói cũng có lý, nhưng nhãn lực ngươi hãy còn tầm thường lắm! Tòa nhà này coi bề ngoài tuy có vẻ khác thường nhưng thực ra cũng chỉ là một tiệm buôn. Ngươi thử đoán coi họ buôn bán gì?

A Liệt làm gì có nhãn lực sắc bén đến thế. Chàng dương mắt lên coi hồi lâu vẫn không trả lời được.

Kỳ Kinh nói:

- Ta cho ngươi hay: Nhà này bán thuốc mà quy mô khá rộng lớn.

A Liệt hỏi:

- Bán thuốc sao lại không treo biển.

Kỳ Kinh đáp:

- Nhất định là cái biển cũ quá rồi họ sợ những người phá hủy nên cất đi.

Hắn nở một nụ cười kỳ quái nói tiếp:

- Giả tỷ đây là tiệm bán thuốc mà chúng ta gõ cửa mua được liệu họ có mở cửa chăng?

A Liệt đáp:

- Theo luật lệ của nhà bán thuốc thì dù nửa đêm có người kêu cửa cũng phải mở.

Kỳ Kinh nói:

- Như thế là phải. Ngươi hãy coi đây!

Hắn tiến đến gần tòa nhà trèo lên đến bực đá nắm lấy chiếc vòng giật luôn mấy cái. Tiếng chuông "kinh keng" vang lên phá tan bầu không khí tịch mịch trong thị trấn.

Thực ra hắn chẳng cần giựt chuông thì trong nhà cũng có người trông thấy rồi. Lập tức một người xuất hiện trước cái lỗ vuông đưa mắt nhìn ra.

Kỳ Kinh nói:

- Mở cửa cho tại hạ mua thuốc.

Người kia hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Bên kia cũng có một tiệm thuốc. Lão huynh qua đó mà mua.

Kỳ Kinh nói:

- Đừng rườm lời! Kêu chủ ra đây nói chuyện. Nếu chống cự thì đại gia hãy phong tỏa cửa tiệm này trước.

Cặp mắt gà chọi của hắn đưa đi đưa lại, thái độ coi rất cổ quái.

Người kia không hiểu lai lịch hắn, trầm ngâm một lúc rồi quả nhiên rút lui.

Chủ tiệm không ra nhưng cửa lớn đã mở rồi.

Kỳ Kinh quay lại bảo A Liệt:

- Ngươi hãy cột ngựa vào cửa rồi lại đây.

A Liệt nghe lời buộc ngựa xong bước lên thềm đi vào.

Phía trong cửa tiệm này rất rộng. Có ba người ngồi sau quầy bán hàng. Mùi thuốc thơm ngát xông vào mũi.

Lúc Kỳ Kinh vào tiệm đã nhìn rõ bốn mặt quanh nhà đều có bố trí những gia nhân.

Ba người đứng sau quầy hắn vừa trông đã biết ngay là người làm ăn buôn bán không cần phải để ý. Giữa tiệm buôn rộng rãi có đặt tấm bình phong để ngăn cách căn phòng thành hai. Phía trước tấm bình phong cảnh tượng thế nào thì không hiểu.

Kỳ Kinh lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn hốt một tễ Rể Minh tán, một liều Vạn Kim cao, một thang Đương Quý, một gói Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàng, một liều Tiếp Cốt đan.

Hắn nói một hơi năm thứ Cao Đơn Hoàn Tán và toàn là dược liệu chữa thương thế vì ẩu đả gây nên. Một người cầm bút ghi lấy vì sợ quên không nhớ hết.

Kỳ Kinh còn đọc tiếp mấy tên thang thuốc nổi danh nữa..

Một người biên xong giấy rồi mở sách ra coi theo đó hốt thuốc.

Hai người kia lấy dược liệu ra hoặc sao hoặc tán. Tiếng chầy giả thuốc bập bình vang lên không ngớt.

Kỳ Kinh cùng A Liệt ngồi xuống ghế đợi chờ.

Sau một lúc đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập chạy tới rồi dừng lại ở trước cửa tiệm thuốc.

Đoàn kỵ mã này có đến mười lăm mười sáu người. Khách kỵ mã toàn là hán tử võ phục. Người nào cũng có vẻ kiêu dũng. Sau lưng họ và bên yên ngựa đều cài khí giới. Hiển nhiên toán người ngựa này bất luân bộ chiến hay mã chiến đều thông thạo.

Giữa toán kỵ mã là một hán tử người cao lớn như tượng hộ pháp nước da đen thui, tướng mạo cực kỳ hung ác. Ai vừa trông thấy cũng đều tưởng hắn là lãnh tụ.

Ngờ đâu người lên tiếng chỉ huy lại là hán tử đứng bên tướng mạo tầm thường.

Người đó lớn tiếng quát hỏi:

- Chỗ này người ta còn mua bán cái gì?

Trong tiệm không ai đáp lại. Ba người đứng trong quầy đều cúi đầu cặm cụi hốt thuốc. Người nào cũng run bần bật, hiển nhiên khiếp sợ họ vô cùng!

Toán người kỵ mã đứng một lúc rồi tới tấp xuống ngựa.

Theo lệnh của tướng chỉ huy, bốn đại hán cầm đao mạnh ra phía sau tiệm. Còn sáu người nữa lấy cung tên ở bên yên ngựa rồi cũng tản mát đi mọi chỗ.

A Liệt đang để ý nhìn cử động của bọn này, bỗng nghe một tiếng rú thê thảm vang lên ở phía đối diện bên kia đường vọng lại.

Chàng đảo mắt nhìn qua thì thấy phía trong cửa sổ đã mở ra một nửa. Một người trước ngực bị cắm một mũi tên dài. Dĩ nhiên người này mở cửa sổ dòm trộm rồi bị ác nhân bắn chết.

Kỳ Kinh khẽ nói:

- Tiễn pháp hay tuyệt! Đáng là tay xạ thủ bậc nhất.

A Liệt vừa kinh hãi vừa tức giận nghĩ thầm:

- Một người dân lương thiện bị quân ác ôn bắn chết. Kỳ Kinh đã chẳng thương tình lại còn khen tiễn pháp của chúng.

Lúc này một người bước vào trong tiệm. Gã là một tên đại hán vâng lệnh chủ tướng tiến vào.

Gã liếc mắt lạnh lùng ngó Kỳ Kinh cùng A Liệt một cái rồi tiến thẳng vào. Gã tới bên tấm bình phong dừng bước, lớn tiếng hỏi:

- Tệ bang chúa muốn hỏi cái vật đó hiện để ở đâu?

Đột nhiên phía sau bình phong có thanh âm của một lão già cất giọng khàn khàn hỏi lại:

- Ngươi mắt chưa mù, chân chưa cụt, sao không tiến vào mà coi?

Đại hán ngẩn ngơ một chút rồi cất bước tiến vào phía trong tấm bình phong.

Bỗng nghe mất tiếng khẽ rên ư ử? rồi không thấy động tĩnh chi nữa.

Bốn người đứng ngoài chờ một hồi rồi đại hán đen thui cao lớn đặc biệt thò tay rút thanh đao lưỡi răng cưa, lớn tiếng hỏi:

- Đại ca! Chúng ta tiến vào chứ?

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt:

- Người này là đệ nhị vị trong Thiết Hài bang Tam Hùng. Y họ Trần tên Quỳ, ngoại hiệu là Tang Môn Thần. Người mà y kêu bằng đại ca là Kiến Lưu Ôn Hồng Vân.

Kiến Lưu Ôn Hồng Vân là thủ lĩnh trong toán nhân mã đáp:

- Tiến vào thì chẳng khó gì nhưng ta nghĩ rằng trở ra cũng không phải dễ.

Trần Qùy hỏi lại:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây thế này mãi hay sao?

Hồng Vân nở nụ cười âm thầm hỏi:

- Coi kìa! Người ta còn mua bán lấy tiền đó. Lão đệ có thấy không?

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt:

- Người này không trả lời vào câu hỏi thì chắc là y có âm mưu gì khác.

A Liệt hỏi:

- Còn âm mưu gì nữa?

Kỳ Kinh đáp:

- Ta cũng không rõ. Giả tỷ mình biết thân thế chủ nhân tiệm thuốc này thì hoặc giả có thể đoán được.

A Liệt hỏi:

- Không hiểu người vừa tiến vào đã gặp chuyện gì?

Kỳ Kinh hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên gã chết rồi. Nhưng không biết họ dùng thủ đoạn gì để sát nhân. Đó là một điểm mà ta cũng nóng lòng muốn biết.

Tóm lại, Kỳ Kinh cũng chưa hiểu rõ người ở phía sau bình phong là ai! Họ đã thi triển thủ pháp ác độc gì để hạ sát đại hán một cách êm ru như vậy?

Trong tiệm thuốc vẫn không yên lặng. Chưởng quỹ và hai tên gia nhân bận giã cân thuốc, sào thuốc hoặc giã thuốc rất nhộn nhịp.

Tang Môn Thần Trần Qùy cất tiếng hung dữ nói:

- Đại ca! Để tiểu đệ bắt lấy tên tài công này ra mà cắt đầu từng tên một.

Chưởng quỹ và hai tên tài công kinh hãi toàn thân bủn rủn đứng ngây người ra, không tiếp tục cân thuốc nữa.

Kỳ Kinh nổi lên tràng cười the thé nói:

- Ô hay! Hốt thuốc lẹ lên chứ! Chúng ta còn phải thượng lộ.

Hắn vừa lên tiếng đã khiến cho bọn người đứng ngoài cửa đều chú ý.

Tang Môn Thần Trần Qùy sừng sực bước vào trợn mắt lên nhìn. Những tia hung quang chiếu ra bốn phía.

Kỳ Kinh ngoảnh mặt đi. Hiển nhiên hắn không muốn nhìn Trần Quỳ. Nhưng cặp mắt gà chọi của hắn láo liên khiến cho đối phương tưởng hắn đang liếc nhìn mình. Vẻ mặt Trần Qùy càng hung dữ hơn.

A Liệt tuy là đứa nhỏ tương đương mật lớn, nhưng chàng thấy Trần Qùy thân thể cao lớn chẳng khác một vị hung thần ác sát, nên chàng không khỏi xao xuyến trong lòng, bất giác cũng lên tiếng:

- Đại thúc! Chúng ta đi thôi! Những tễ thuốc này sau sẽ trở lại lấy.

Kỳ Kinh gắt lên:

- Nói bậy! Những thứ thuốc này rất cần dùng ngay tức khắc.

Kiến Lưu Ôn Hồng Vân tiến vào kéo Trần Qùy lùi lại. Hắn chăm chú ngó Kỳ Kinh cùng A Liệt từ đầu xuống tới gót chân.

Kỳ Kinh nhìn A Liệt nói:

- Chúng ta là người ngẫu nhiên tới đây. Việc gì không liên quan đến mình, mình chẳng để tâm làm gì vô ích. Dĩ nhiên mình không muốn gây chuyện rắc rối. Vậy ngươi nên ít mồm ít miệng, đừng đắc tội với ai thì chẳng có chuyện chi hết.

Hồng Vân nghe Kỳ Kinh nói vậy liền hiểu ý tứ, gật đầu hỏi:

- Phải lắm! Phải lắm! Huynh đài đây quý tính là gì?

Kỳ Kinh đáp:

- Tại hạ họ Kỳ. Kỳ là kỳ quái.

Nguyên chữ Kỳ đồng âm với kỳ quái. Giả tỷ hắn không giải thích thì Hồng Vân nhất định hiểu ngay là chữ Kỳ kia. Nhưng Kỳ Kinh lại giải thích như vậy thành ra cố ý buột miệng nói càn.

Bỗng thanh âm khàn khàn ở phía sau bình phong cất lên:

- Hồng đại gia và Trần nhi gia cùng vì Kỳ quái nhân huynh kia! Sao các vị không vào đây nói chuyện?

Kỳ Kinh cất tiếng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã nói vụ này không liên quan gì đến mình thì chẳng để tâm làm chị Ai mà không sợ rắc rối thì cứ vào dây vào tại hạ thử coi.

Hồng Vân nghe con người có cặp mắt gà chọi nói vậy hiểu ngay hắn không có liên quan gì với người đối đầu, liền lên tiếng:

- Kỳ huynh nói phải lắm! Hừ! Chắc lão thất phu không dám gây sự với Kỳ huynh đâu.

Kỳ Kinh bỗng cất giọng lạnh lùng ngắt lời:

- Y dám hay không dám gây sự với tại hạ đó là việc của y, người ngoài bất tất chõ miệng vào.

Hắn nói như vậy tỏ ra chẳng thiên vị bên nào thì dù lời nói có cứng cỏi cũng không sợ hai mặt thù nghịch.

Hồng Vân là tay lão luyện và giảo hoạt trên chốn giang hồ, giọng lưỡi Kỳ Kinh biết ngay không phải hạng tầm thường, không nên dây vào là hơn. Hắn liền ngửa mặt lên trời lớn tiếng nói:

- Kỳ lão huynh thật là người mau mắn, thẳng thắn!

Rồi hắn quay lại hô:

- Mã Kiện Dân! Ngươi vào coi đi, nhưng đừng vượt qua tấm bình phong.

Một đại hán tay cầm đại đao cất bước vào nhà. Gã đứng lên tâm bình phong thò đâu nhìn vào. Dường như gã nhìn thấy sự vật gì rất kỳ quái, ngây người ra một chút rồi rú lên một tiếng thê thảm. Hắn buông đại đao xuống loạng choạng lùi ra. Hai tay bưng lấy mắt mà máu tươi vẫn rót qua khe ngón tay chảy xuống.

Trần Qùy lớn tiếng hỏi:

- Tiểu mã! Ngươi ngó thấy gì vậy?

Hồng Vân xua tay nói:

- Hai mắt đã bị thương rồi, đau không nhịn được. Có chuyện gì rồi sau sẽ hỏi.

Miệng hắn nói, người hắn tiến đến gần Mã Kiện Dân. Đột nhiên hắn dương tay điểm huyệt cho gã, đồng thời nắm lấy vạt áo trước ngực.

Mã Kiện Dân đã mất tri giác. Hai tay mềm rũ thõng xuống. Cặp mắt hắn vẫn ứa máu tươi, không hiểu gã bị thương bằng cách nào.

Hồng Vân vẫy tay một cái. Một tên thủ hạ liền tiến vào đem Mã Kiên Dân ra.

Hắn lại lớn tiếng gọi:

- Hà Dũng! Ngươi vào coi đi!

Một đại hán đeo kiếm chạy vào. Gã tuốt kiếm cầm tay toan tiến lên thì Hồng Vân ngăn lại:

- Hãy khoan! Ngươi hãy đeo cái này vào.

Hắn vừa dứt lời thì bất thình lình nhảy sổ về phía trước nhanh như điện chớp đứng bên tấm bình phong thò đầu ngó vào trong. Tiếp theo hắn nhảy lộn ngược trở về chỗ cũ liền. Tiến đã mau mà thoái lại mau hơn.

Kỳ Kinh nghĩ thầm trong bụng:

- Cha này xảo trá phi thường, tài trí hơn đời. Không trách hắn mới sáng lập bang Thiết Hài được mấy năm đã nổi tiếng lớn.

Hồng Vân đảo mắt nhìn Kỳ Kinh hỏi:

- Kỳ lão huynh! Lão huynh thử đoán coi phía sau bình phong cảnh tượng gì?

Kỳ Kinh đáp:

- Bất tất phải phỏng đoán. Nếu các hạ muốn nói cho tiểu đệ nghe chơi thì cũng thú.

Hồng Vân nói:

- Hồng mỗ vừa ngó vào thì thấy đủ màu sắc xanh đỏ trắng đen dáng gầy mông béo. Dĩ nhiên có bốn năm cô gái nhỏ tuổi.

Kỳ Kinh nói:

- Diệu tuyệt! Những vị nữ lang đó nhất định đều là nhân vật cao minh.

Hồng Vân nói:

- Cái đó Hồng mỗ không biết được, nhưng chợt tỉnh ngộ là tên bộ thuộc Mã Kiên Dân vì sao bị ám toán.

Kỳ Kinh hỏi:

- Mấy cô đó dùng thủ pháp gì để ám toán Mã Kiện Dân?

Hồng Vân đáp:

- Phía sau bình phong rất sáng sủa, vừa ngó vào là thấy mọi vật. Mấy cô gái nhỏ tuổi cô nào cũng lõa lồ thân thể.

Kỳ Kinh khen rằng:

- Thật là thủ đoạn cao minh kỳ diệu! Chắc Mã Kiện Dân thấy nữ lang lõa lồ thân thể tất phải ngẩn người. Đó là thường tình, chẳng có chi kỳ dị. Nhưng vừa ngẩn người ra là đã mất tròng mắt rồi.

Thủ đoạn tàn khốc kỳ bí này A Liệt tuy chưa có kinh nghiệm giang hồ, nhưng mới nghe cũng biết không phải là hạng chính phái thì trong lòng ngấm ngầm bất mãn.

Kỳ Kinh lại hỏi:

- Thế thì chắc các hạ cũng đã nhìn thấy người bộ thuộc vào đầu tiên. Bây giờ y thế nào? Sao không thấy trở ra nữa?

Hồng Vân nhún vai đáp:

- Không thấy y đâu. Hồng mỗ chắc là A Ninh bị thảm sát rồi.

Kỳ Kinh cười lạt nói:

- Các hạ có người dưới trướng bị hại liên tiếp mà vẫn tâm giữ bình khí hòa. Thật là hiếm có.

Thanh âm khàn khàn phía sau bình phong lại cất lên hỏi:

- Kỳ tiên sinh khêu gợi hắn như vậy, không hiểu có dụng tâm gì?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Hai chữ khêu gợi, tiểu đệ không dám nhận.

Người phía sau bình phong hỏi:

- Tiên sinh dùng lời nói khích mà không phải là khêu gợi ư?

Hồng Vân nghĩ bụng:

- Phải rồi! Cha này hình tích kỳ dị, lòng dạ không lường được. Hắn muốn chọc giận ta để gây thành cuộc bạo động không hiểu vì duyên cớ gì? Chi bằng ta hãy hợp lực đối phó với con người không rõ lai lịch này trước rồi sẽ tính sau.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Nhất định Kỳ huynh đã có chủ kiến.

Kỳ Kinh đáp:

- Đúng thế! Tại hạ thử hỏi bữa nay Hồng huynh thấy tình trạng này mà tại hạ không lên tiếng thì liệu hai bên có chịu bỏ đi không. Vì thế mà tại hạ chỉ nên ngồi yên không cử động. Sớm muộn gì rồi các vị cũng đi đến chỗ tranh đấu gắt gao hơn, hà tất phải đưa lời khêu gợi?

Hắn nói câu này thật không còn đánh vào đâu được nữa. Hồng Vân tuy mang ngoại hiệu là Kiến Lưu Ôn nghe hăn nói cũng đành trợn mắt cứng họng không bài bác vào đâu được.

Trong tiệm ngoài tiếng giả thuốc "kinh khoang", không ai nói gì.

Sau một lúc người phía sau bình phong mới lên tiếng:

- Bất luân Kỳ huynh giải thích thế nào, nhưng lần này đột nhiên dính vào chuyện người thì chỗ dụng tâm khó mà lường. Hồng đại gia nghĩ thế nào?

Kỳ Kinh hiểu rõ người phía sau bình phong nói câu này để thử xem có thể liên minh được không. Nếu Hồng Vân mà đồng ý thì hai phe sẽ hợp lực để đối phó với hắn.

Hắn tự nhủ:

- Tuy ta chẳng sợ gì họ. Nhưng hiện giờ còn đem theo thằng nhỏ A Liệt. Nếu không bảo vệ chu đáo được cho gã thì lấy gì phúc đáp với những người ở sáu phái lớn kia.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Kỳ Kinh lên tiếng trước:

- Thanh danh của bang Thiết Hài từng vang động võ lâm, tiểu đệ đã biết rồi. Nhưng mặt khác là những nhân vật nào thì đến nay vẫn còn chưa hiểu. Bởi lẽ đó tiểu đệ muốn dò cho biết gốc ngọn nên mới dính vào chuyện thị phi này.

Người phía sau bình phong nói:

- Nếu Kỳ huynh đối với việc bữa nay là hoàn toàn không biết tý nào thì nó chẳng liên quan gì đến Kỳ huynh. Sao Kỳ huynh không rút lui để hai bên chúng ta sinh lòng đố kỵ chẳng thể yên tâm mà làm.

Kỳ Kinh nghĩ bụng:

- Người này đối đáp mau lẹ và tâm tư kín đáo. Xem chừng tài trí và lịch duyệt của y có phần hơn Hồng Vân.

Hắn cảm thấy hứng thú, khi nào lại chịu rút lui.

Hắn đưa mắt nhấp nháy ngó Hồng Vân nói:

- Giả tỷ Hồng đại gia cũng có ý nghĩ như vậy thì tiểu đệ đương nhiên tuân lệnh dời khỏi nơi đây.

Hồng Vân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vậy Kỳ huynh rút lui là hơn.

Câu này ra ngoài sư tiên liệu của Kỳ Kinh. Hắn đã tưởng Hồng Vân sẽ lưu hắn lại để trợ lực. Nguyên một điểm này đủ khiến cho Kỳ Kinh tỉnh ngộ và hiểu rằng Hồng Vân quả là tài trí hơn người, nhất định không dám cùng đối phương của hắn là người ở phía sau bình phong.

Kỳ Kinh thấy tình trạng này biết mình hắn đang đứng đối diện với hai thực lực tương đương mà lại là những nhân vật thâm mưu kỳ bí nữa.

Nhưng hắn cũng tự cho là lời nói của mình phải là lời đáng kể.

Kỳ Kinh nghĩ vậy liền nói:

- Được rồi! Để tiểu đệ lấy thuốc xong lập tức dời khỏi nơi đây.

Người phía sau bình phong nói:

- Nếu Kỳ tiên sinh có nhã ý như vậy thì mấy thang thuốc nhỏ mọn đó tiểu điếm xin kính tặng, không lấy một đồng. Bữa nay mà tiểu điếm không bị bang Thiết Hài san thành bình địa thì rất hoan nghênh Kỳ tiên sinh khi nào có dịp trở lại trò chuyện. Tiểu điếm chờ đợi để nghênh giá.

# Chương 9 - Vào phòng trong A Liệt bị tóm

Hồng Vân cười khành khạch nói:

- Lão kêu gia nhân làm lẹ lên để Kỳ huynh còn lên đường.

Người sau bình phong ngắt lời:

- Tiểu điếm mở ra đã mấy chục năm, làm ăn thành thực. Bất luận tình thế bữa nay ra sao vẫn không thể làm dối dã để hỏng việc lớn của người. Hồng Đại gia hãy nán lòng chờ đợi một chút. Mấy liều thuốc này sớm muộn gì cũng làm xong.

Bên ngoài bỗng có tiếng xe ngựa dồn dập vọng lại.

Trần Qùy lộ vẻ vui mừng kéo Hồng Vân một cái.

Nhưng Hồng Vân ra chiều ngần ngại, cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiếng bánh xe lọc cọc đã gần tới nơi. Đột nhiên hắn quay lại hô:

- Bảo bọn họ hãy dừng lại ở ngoài một lúc.

Một cỗ xe đi đến ngoài cửa tiệm thì dừng lại. Ngoài cỗ xe còn có năm người kỵ mã hộ tống.

Kỳ Kinh vốt là tay lão luyện tinh tế. Hắn vừa ngó thấy cỗ xe ngựa rèm buông kín mít mà lại có năm người kỵ mã áp giải, ngoài ra còn hai con tuấn mã yên cương đầy đủ, liền nghĩ thầm:

- Sao lại có hai con ngựa không tới đây, vậy hai người cưỡi đi đâu? Chắc họ Ở cả trên xe. Một tên tạm quyền chức ngự xa, còn một tên ẩn mình trong xe. Nếu vậy thì cỗ xe này không phải là của bang Thiết Hài.

Hắn là người kinh nghiện phong phú, tài trí hơn đời, vừa ngó tình thế đã đoán ra bấy nhiêu lý lẽ, thật là hiếm có.

Tuy nhiên hắn không sao đoán được tình hình trong xe mà chỉ phỏng định những vật chứa trong xe có liên quan đến cục diện bữa nay.

Ngoài ra Kỳ Kinh còn hiểu rõ vì lẽ gì bang Thiết Hài không phát động thế công ngay tức khác mà chỉ sai hai tên thủ hạ kẻ trước người sau tiến vào dòm ngó.

Dụng ý của họ chắc để kéo dài thời gian đặng chờ cỗ xe ngựa tới nơi.

Bỗng nghe trưởng quỹ lên tiếng:

- Kỳ tiên sinh! Thuốc đã làm xong và gói ghém đâu vào đó.

Tiếng gã run run ra chiều khiếp sợ.

Kỳ Kinh hỏi:

- Bao nhiêu tiền cả thẩy?

Tên chưởng quỹ đáp:

- Tệ chủ nhân đã nói là đê tặng tiên sinh, vậy tiểu nhân không dám lấy một đồng nào hết.

Kỳ Kinh nói:

- Có lý nào thế được! Nếu không thu tiền thì tại hạ không lấy thuốc nữa.

Người sau bình phong lên tiếng:

- Lý chưởng quỹ! Đã thế thì chưởng quỹ lấy một chút cũng được.

Kỳ Kinh rất lấy là kỳ tự hỏi:

- Lúc cỗ xe đến. Trần Qùy lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ thằng cha ngồi phía sau bình phong cũng trông thấy chăng? Dĩ nhiên là lão đã trông thấy và hẳn lão còn biết cỗ xe ngựa kia nhất định sẽ về phe với bang Thiết Hài. Nếu sự tình như vậy thì người ngồi phía sau bình phong nên tìm cách kéo dài thời gian đặng tiện bề đối phó mới phải. Sao lão lại muốn cho ta chóng rời khỏi nơi đây?

Kỳ Kinh cảm thấy câu chuyện bữa nay có nhiều trạng thái khác biệt với những vụ thù hằn thông thường trên chốn giang hồ, mà nhân vật đầu não cả hai bên đều không phải hạng tầm thường. Hắn nhận ra vụ này có nhiều hứng thú, nên rất muốn ở lại coi cho biết rõ ngọn ngành.

Lý chưởng quỹ dạ một tiếng rồi quay sang bảo Kỳ Kinh:

- Đã thế thì chỗ thuốc này xin tính năm đồng cân bạc.

Kỳ Kinh hỏi:

- Tính như vậy chẳng là rẻ quá ư?

Lý chưởng quỹ cười đáp:

- Được tiên sinh chiếu cố tửu điếm là một điều vinh hạnh. Dĩ nhiên phải có chỗ khác người.

Kỳ Kinh nghiêm nghị nói:

- Không được! Tại hạ há phải là người tham rẻ? Vậy chưởng quỹ cứ tính cho đúng giá một cách thành thực.

Kỳ Kinh vẫn không chịu, hỏi:

- Sao lại thế? Tại hạ có đi lượm được tiền của ai mà tùy tiện thưởng cho chưởng quỹ? Bây giờ chưởng quỹ đặt bàn toán tính từng vị một. Nhiều hơn không được mà ít quá cũng không xong. Phải tính cho đúng.

Lý chưởng quỹ đưa mắt nhìn mười mấy bọc thuốc lớn. Trong mỗi bọc lại rất nhiều gói nhỏ. Nếu tính từng vị một phải mất nhiều thì giờ. Bất giác y ngẩn người ra. Nhưng y cũng cầm lấy bàn toán và bắt đầu gẩy lách cách.

Hồng Vân thấy Kỳ Kinh không chịu đi ngay thì nghĩ bụng:

- Ta cứ bỏ mặc cho thằng cha này dùng dằng chẳng can thiếp vào làm chi, mà phải dùng thủ đoạn khác để tiến hành công việc theo như kế hoạch đã định trước.

Hắn liền lớn tiếng gọi:

- Phùng lão thất phu! Ngươi sang đoạt đồ vật của bản bang có trả lại hay không thì nói dứt khoát đi!

Người phía sau bình phong lạnh lùng hỏi lại:

- Trả thì sao mà không trả thì sao?

Hồng Vân cười lạt đáp:

- Nếu trả lại bản bang thì rồi trên chốn giang hồ tất ức người biết vụ này và hiểu cho bang Thiết Hài ta đoạt lại được thể diện. Còn câu chuyện giữa chúng ta đến đây là chấm dứt.

Người sau bình phong hỏi lại:

- Cả hai người bị chết bị thương vừa rồi cũng bỏ đi chứ?

Hồng Vân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Cũng coi như xong cả.

Người sau bình phong lại hỏi:

- Giả tỷ không trả lại thì sao?

Mắt Hồng Vân chiếu ra những tia tức giận. Hắn đáp:

- Thế thì còn nói gì nữa? Chúng ta phải ra tay quyết một trận sống mái.

Người phía sau bình phong ngắt lời:

- Con đường này cũng chẳng rộng rãi gì mà lại có quý bang xuất hiện, tại hạ không tiện dấn thân vào. Vì thế chúng ta nên tỷ đấu một phen, ai mạnh thì sống, ai yếu thì chết. Như vậy hay hơn.

Hồng Vân nói:

- Đã thế thì lão Phùng đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Kỳ Kinh tủm tỉm cười nói:

- Té ra tiệm thuốc này là của: Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông chuyên dùng thuốc độc và ám khí mở ra. Tiểu đệ thất kính mất rồi! Dám đến vuốt râu hùm.

Đột nhiên Kỳ Kinh đổi giọng kiêm cung, dường như hắn tự biết không thể dây vào Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông, nên vội tỏ thái độ nhũn nhặn để tiện việc rút lui.

Nên biết trong võ lâm ở mặt Bắc Phùng Thông là tay độc hành đại đạo lừng danh một vùng. Có điều trước nay không ai điều tra được chỗ ở của lão. Nay bang Thiết Hài tìm được đến nhà cũng là một tuyệt tác khiến cho người ta phải hoan nghênh rồi.

Hồng Vân trừng mắt nhìn Kỳ Kinh nhưng không nổi nóng, rồi quay lại lớn tiếng hô:

- Lão Tam! Lai. đây!

Rèm xe ngựa hất lên, một gã thiếu niên anh tuấn ôm một cái bọc dài bước xuống đi lẹ vào tiệm.

Cặp mắt gã thiếu niến lấp lánh ánh hung quang. Vai bên trái chàng đeo một cây cung sắc vàng lưng giắt đoản kiếm.

Kỳ Kinh coi bộ dạng gã này biết ngay là người em út trong bọn Tam Hùng ở bang Thiết Hài tên gọi là Từ Mẫn, ngoại hiệu là Kim Cung Tam Lang. Gã là chàng đẹp trai nổi tiếng.

Từ Mẫn đưa mắt ngó Kỳ Kinh, gã đã được nghe thủ hạ báo cáo không hỏi gì nữa, quay lại nói với Hồng Vân:

- May mà tiểu đệ không đến nỗi nhục mạng.

Hồng Vân lớn tiếng hỏi:

- Tam đệ làm được vậy là hay lắm. Tình hình thế nào?

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn ngạo nghễ đáp:

- Tiểu đệ dùng trái đạn từ đằng xa bắn tới, phong tỏa huyệt đạo thị rồi, công việc tiến hành thuận lợi.

Hồng Vân hỏi:

- Lão Phùng! Lão có biết người trong bọn này là ai không?

Phùng Phong ở phía sau bình phong hỏi vọng ra:

- Ai vậy?

Hồng Vân kéo cái bọc để dở ra một nửa, lộ cái đầu người, tóc mây rồi tung.

Té ra là một cô gái vào hai chục tuổi. Tuy hai mắt nàng nhắm chặt nhưng nhan sắc vẫn khiến cho người ta phải động tâm.

Phùng Thông thủng thẳng hỏi:

- Ta không cần coi cũng biết cô gái này rồi. Phải vậy không?

Hồng Vân nghe giọng lão nhạt phèo mà thái độ càng ra chiều lãnh đạm liền biết ngay là không ổn. Nhưng hắn vẫn thản nhiên đáp:

- Phải rồi!

Phùng Thông hỏi:

Hồng Vân đáp:

- Nếu y là lệnh tiểu thư thì tại hạ chẳng cảm thấy chi là kinh dị.

Phùng Thông hỏi:

- Các hạ nói vậy cũng phải. Nhưng ta đoán rằng giả tỷ ta bảo y không phải là con gái ta thì các vị lại giật mình kinh hãi và không tin phải không?

Hồng Vân đáp:

- Có khi vì tình thế bức bách mà phải làm bộ lạnh nhạt. Thủ đoạn đó chẳng có chi kỳ lạ.

Phùng Thông nói:

- Trái lại, lúc này ta chỉ hy vọng các vị chém một đao giết chết y đi để chứng minh lời ta nói không phải là gian trá. Nhưng ta không hiểu các vị có đởm lược giết chết đứa con gái này không?

Những người trong tiệm khá nhiều, nhưng không một ai kinh hãi bằng A Liệt.

Chàng lớn tiếng la:

- Phùng lão bá! Lão bá đừng nói vậy, bọn họ đã giết mấy người vô tội. Có lý nào lại không dám hạ sát đại thư đây?

Hồng Vân cười khành khạch nói:

- Tiểu huynh đệ nói đúng đó. Chúng ta giết người đã nhiều, thì bây giờ có giết thêm một vài kẻ cũng chẳng có chi đáng kể.

Phùng Thông lạnh lùng nói:

- Nếu các vị tin chắc đứa nhỏ này là con gái ta thì hạ thủ giết chết y đi! Ô hay! Thế này thì thật là kỳ! Sao các vị còn chưa động thủ? Chẳng lẽ các vị lại nảy lòng lương thiện? Hay là vì đứa con gái này xinh đẹp nên không nỡ hạ độc thủ bẻ hoa? Ha ha...

Lão nói mấy câu này dường như cố ý khích động cho đối phương hạ thủ giết thiếu nữ xinh đẹp.

Nhưng điểm này khiến cho Hồng Vân cảm thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Hắn nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ. Một mặt hắn đưa tay ra ngăn cản con người nóng nảy là Tang Môn Thần Trần Qùy.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói:

- Lão Phùng! Câu nói sau cùng của lão trúng với ý nghĩ của tại hạ. Nữ lang đây người đã xinh đẹp lại đang tuổi xuân sanh hơ hớ, võ công cũng không đến nổi kém cỏi. Giả tỷ bữa nay chúng ta không biến thành thế nước lửa thì sớm muộn gì tại hạ cũng cho người đề nghị hôn sự.

Nghe giọng nói của gã có vẻ rất chân thành, nhưng trên gương mắt thoáng lộ nụ cười bí hiểm, chỉ trông qua cũng biết không phải thực lòng chỉ là câu nói khách sáo.

Kỳ Kinh vỗ vai A Liệt nói:

- Ngươi bất tất phải quan tâm. Cô gái này không chết được đâu.

Mọi người đảo mắt nhìn hắn.

A Liệt vội hỏi:

- Tại sao vậy?

Kỳ Kinh không trả lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Phùng Thông ở sau bình phong nói vọng ra:

- Lời cao luận của Kỳ tiên sinh khiến cho tiểu đệ rất lấy làm bội phục.

A Liệt lại hỏi:

- Kỳ đại thúc! Tại sao vậy?

Kỳ Kinh đáp:

- Võ công cô đã không phải tầm thường thì tự nhiên cô có đủ năng lực để bảo vệ tính mệnh cho mình.

Phùng Thông nói:

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đứa con gái này hiện giờ đã mất hết tri giác và bị bọn họ kiềm chế. Dù thị có võ công cũng bằng vô dụng. Vì thế tiểu đệ cho là họ không giết thị vì không đủ đởm lượng, chứ chẳng liên quan gì đến võ công.

Kỳ Kinh nhìn A Liệt nói:

- Ngươi đừng nghe giọng ma quỷ của lão. Ta nói cho ngươi hay lần nữa:

Thiếu nữ kia không chết hoàn toàn vì võ công của cô.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn nói:

- Đáng tiếc là tiểu đệ chẳng thể không bắt sống cô để thí nghiệm. Nếu không thế thì làm cho huynh đài biết ngay là mình lầm.

Hồng Vân cũng hỏi:

- Tại sao Kỳ huynh lại kiên quyết giữ ý kiến đó?

Kỳ Kinh đáp:

- Kỳ mỗ tưởng Hồng huynh biết thành câm rồi không muốn hỏi nên Kỳ mỗ cũng không muốn nói nhiều. Bây giờ Hồng huynh đã mở miệng, vậy Kỳ mỗ xin hỏi lại: Thiếu nữ này võ công không đến nỗi kém cỏi thì chắc các vị đã hiểu y là người ở môn phái nào?

Hồng Vân đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ điều tra thì thiếu nữ là hòn ngọc trên tay của lão Phùng tên gọi Thúy Lam. Còn về võ công thì dĩ nhiên là môn võ gia truyền của nhà cô.

Kỳ Kinh hỏi:

- Từ Mẫn huynh đã thấy võ công của y, có đúng như vậy không?

Kim Cung Tam Lang ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Kiếm pháp của y giống như gia số ở núi Thái Bạch.

Hồng Vân chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Giả tỷ con nhỏ này đúng không phải là con Phùng Thông mà là người của Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch thì bản bang bữa nay mà giết chết y là gây ra mối họa tiêu diệt bang phái. Thảo nào Phùng Thông cố ý khiêu khích để ta hạ thủ giết thị.

Dĩ nhiên A Liệt không hiểu được những nỗi bí hiểm trong vụ này chàng vội nói:

- Kỳ đại thúc! Vị tỷ tỷ này đã mất hết tri giác thì dù bản lãnh y có cao cường đến đâu cũng bằng vô dụng.

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Đó là việc riêng của bọn họ, chúng ta quan tâm làm quái gì?

A Liệt lớn tiếng:

- Nhân mạng là việc tầy đình. Tại hạ xem ý mấy vị đại thúc đây chẳng qua là muốn đòi lại vật đã mất đi mà thôi. Trên đời còn có vật gì là quý hơn mạng người nữa?

Câu nói của chàng thật là đúng chân lý mà chàng lại tỏ ra là người bạo dạn nữa. Chàng đứng thẳng người lên nói tiếp:

- Để tiểu đệ vào coi Phùng lão bá, hoặc giả có khuyên người được chăng..

Hồng Vân mừng thầm trong bụng đáp ngay:

- Tiểu huynh đệ đã nói thế thì chúng ta phải nể lời. Chúng ta hãy chờ tiểu huynh đệ vào coi xem sao.

A Liệt rảo bước tiến đến bên tấm bình phong. Chàng thấy chỉ còn cách đầu tường kia chừng hơn trượng mà bên trong còn có một tấm bình phong nữa che mất thị tuyến. Như vậy nếu không tiến vào phía sau bình phong thì chẳng thé nào nhìn rõ sự vật bên trong được.

A Liệt vừa đi tới cửa, Kỳ Kinh bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- A Liệt! Nếu người ta làm cho ngươi phải đui mắt thì ngươi tính sao?

A Liệt bất giác dùng bước lại hỏi:

- Tiểu đệ vì tính mạng của tỷ tỷ đây mà hành động. Tỷ tỷ lại là ái nữ của Phùng lão bá thì sao người lại gia hại tiểu điệt?

Kỳ Kinh đáp:

- Ngươi chưa luyện qua võ công một ngày nào, tuyệt không có sức hộ thân. Nếu ngươi gặp chuyện bất trắc thì đừng oán ta.

A Liệt lắc đầu nói:

- Không có chuyện đó đâu. Đại thúc cứ yên tâm.

Dứt lời chàng cất bước tiến vào.

Chàng đảo mắt nhìn ra thì nửa căn nhà trong rất rộng rãi song ánh sáng lờ mờ, chứ không sáng sửa như lời Hồng Vân. Chàng cũng chẳng thấy một vị nữ lang lõa thể nào hết.

A Liệt định thần nhìn lại mới phát giác ra căn phòng này trống rỗng. Chính giữa đặt một cái rương gỗ hình vuông, thể tích khá lớn.

Ngoài ra trong góc nhà còn có một người áo đen ngồi xếp bằng. Vì không đủ ánh sáng nên chàng không nhìn rõ diện mạo người đó, chàng chỉ thấy lờ mờ mái tóc lão đã bạc trắng.

Mọi người ở ngoài bỗng nghe Tra Tư Liệt lớn tiếng hỏi:

- Lão nhân gia có phải là Phùng lão báo đấy không?

Thanh âm khàn khàn của một lão già đáp lại:

- Lão phu là Phùng Thông. Ngươi hãy vào đây nói chuyện.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ bụng:

- Nếu ta không nói huỵch toẹt ra trước là thằng nhỏ này không hiểu võ công, thì e rằng người đã bị Nhiếp Hồn ra đánh tan xác rồi.

Hắn đang xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, bỗng nghe thanh âm một cô gái cất lên:

- Gia gia! Gia gia đừng hại thằng nhỏ đó.

Chính là tiếng thiếu nữ xinh đẹp mà Kim Cung Tam Lang Từ Mẫu đang ôm ở trong lòng.

Một tay lão luyện giang hồ như Kỳ Kinh thấy thế cũng không khỏi giật mình. Hắn đảo mắt nhìn ra lại càng kinh hãi.

Nguyên tình hình lúc này đột nhiên biến đổi. Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn đã bắt được nàng mà bây giờ gã lại bị nàng xoay tay lại nắm giữ. Từ Mẫn chưa mất trí giác nhưng nét mặt lại lộ vẻ rất đau đớn.

Thiếu nữ hào khí bồng bột lại càng thêm vẻ thanh xuân tươi đẹp cơ hồ khiến cho người ta phải điên đảo thần hồn. Tay mặt nàng rút thanh bội kiếm ở sau lưng Từ Mẫn ra. Kiếm quang lấp loáng. Nàng lại lớn tiếng:

- Gia gia! Hài nhi đã kiềm chế được Kim Cung Tam Lang rồi.

Biến diễn kịch liệt này khiến cho một tay nhiều cơ trí như Hồng Vân cũng phải tâm thần rối loạn, không nghĩ ra được cách nào để ứng phó.

Kỳ Kinh lớn tiếng quát:

- Phùng Thông! Lão mà gia hại thằng nhỏ đó thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chờ đợi bảy môn phái lớn hưng binh vấn tội.

Hắn biết lúc này nguy hiểm vô cùng và xem chừng Phùng Thông hiển nhiên đang tính toán gia hại A Liệt mà hắn không kịp sấn vào giải cứu. Vì thế hắn đành đưa ra cái chiêu bài bảy phái lớn ra để trấn áp lão.

Lúc này A Liệt đã đi gần tới rương đặt ở giữa phòng. Chàng phải đi qua các rương này mới tới được lão già áo đen ngồi ở góc phòng.

Bỗng thấy lão áo đen vẫy tay một cái. Một luồng tiềm lực xô ra khiến A Liệt đứng không vững phải lùi lại đến sáu bảy bước liền.

Thiếu nữ xinh đẹp kiền chế Từ Mẫn, lớn tiếng hỏi:

- Gia gia! Thằng nhỏ đó đã chết chưa?

Câu hỏi chưa dứt, ánh hàn quang lấp loáng, những đóa kiếm hoa nhắm Hồng Vân đánh tới.

Hồng Vân thấy Từ Mẫn bị thiếu nữ nắm giữ nên không dám phản kích, cứ phải né tránh. Thiếu chút nữa hắn bị thương về lưỡi kiếm của nàng. Hắn sợ toát mồ hôi lạnh ngắt.

Trường hợp này đã đưa Hồng Vân vào tình trạng không còn kế nào để đối phó.

Trần Qúy bản tính thô bạo, gầm lên một tiếng thất to cơ hồ làm thủng lá nhỉ mọi người. Bỗng thấy hắn vung lưỡi đao răng cưa lên nhằm chém thiếu nữ rất hung mãnh.

Thiếu nữ cười lạt một tiếng rồi xoay mình đi. Thoáng cái đã thay Từ Mẫn đứng vào vị trí của nàng. Vì thế mà lưỡi đao của Trần Qùy xuýt nữa chém vào cổ Từ Mẫn.

Trần Qùy tuy tánh tình hung bạo nhưng võ công không phải hồ đồ. Hắn xoay cổ tay một cái dừng lưỡi đao lại được ngay, lưỡi đao chỉ còn cách trái tai Từ Mẫn không đầy nửa tấc. Giả tỷ hắn không dừng đao lại kịp thì cái đầu của Từ Mẫn nhất định đã bị hớt mất một nữa.

Trần Qùy sợ toát mồ hôi, vội nhảy lùi lại.

Kỳ Kinh đứng ngoài bàng quan, lạnh lùng hỏi:

- Không hiểu cô nương cô phải là người ở Ma Nữ kiếm phái trên núi Thái Bạch hay không? Có điều nhất định cô là con gái Phùng Thông tên gọi Phùng Thúy Lam. Phải vậy chăng?

Thiếu nữ xinh đẹp đảo mắt trong suốt liếc nhìn Kỳ Kinh đáp:

- Phải rồi! Nếu sự việc bữa nay không liên quan gì đến các hạ thì mong rằng các hạ nên dắt thằng nhỏ kia dời khỏi nơi đây ngay tức khắc.

Kỳ Kinh nói:

- Bình sinh Kỳ mỗ làm việc gì không chịu lời chỉ thị bất cứ là của ai. Khi người ta giục Kỳ mỗ đi thì Kỳ mỗ lại nhất định không đi.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Giọng lưỡi các hạ có vẻ rất quật cường, nhưng hành vi lại khác hẳn. Nếu không thế thì các hạ cần gì phải đưa chiêu bài bảy môn phái lớn ra để hăm người? Hơn nữa tại hạ chỉ nghe nói đến chín môn phái lớn. Không hiểu bảy môn phái này là tổ chức nào? Có tự bao giờ?

Kỳ Kinh hỏi lại:

- Nếu ta nói là chín môn phái lớn thì cô nương có tin không?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Cái đó cũng còn tùy..

Kỳ Kinh ngắt lời:

- Nếu ta bảo là thằng nhỏ này được chín môn phái lớn bảo vệ chắc cô cũng chẳng chịu tin nào.

Phùng Thúy Lam gật đầu hỏi:

- Dĩ nhiên tại hạ không tin. Nhưng các hạ nói là bảy môn phái lớn chẳng lẽ khiến cho tại hạ tin được chăng?

Kỳ Kinh đáp:

- Nói thế thì ít ra là cô nương còn phải ngẫm nghĩ. Đúng vậy không?

Đột nhiên hắn quay vào phía bình phong lớn tiếng quát:

- Lão Phùng! Hãy khoan rồi sẽ hạ thủ.

A Liệt nhìn rõ thấy lão già áo đen vừa đứng dậy quả nhiên có hình tích muốn động thủ. Kỳ Kinh quát lên vừa đúng lúc, tựa hồ như hắn nhìn rõ hành động của lão già, khiến cho A Liệt kính phục vô cùng.

Kỳ Kinh lại nói tiếp:

- Về việc bảy môn phái lớn, chúng ta hãy tạm thời gác lại, mà chỉ nói đến chuyện trước mắt. Lão Phùng! Không phải tại hạ nói đùa đâu. Nếu bây giờ lão hạ thủ thằng nhỏ này thì tại hạ không còn cách nào giải thích với bạn hữu. Vậy tại hạ đành giết lệnh ái để đổi mạng. Lão thử tính kỹ xem, đừng có hạ thủ một cách lỗ mãng.

Phùng Thúy Lam tức giận hỏi:

- Hừ! Liệu ngươi có làm gì được ta không?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Kẻ khác còn vì cô nắm được con tin trong tay mới không dám trang cường. Ta cùng gã chẳng phải thân tình, cũng không giao kết. Nếu xảy động thủ thì cô giết Từ Mẫn hay là tha gã?

Phùng Thúy Lam nghĩ bụng:

- Phải rồi! Lúc hắn ra tay với mình thì mình tha người hay là giết người? Nếu tha gã thì thực lực của đối phương càng mạnh thêm. Bằng giết gã thì đối phương chẳng còn úy kỵ gì nữa, chỉ tăng thêm mối cừu hận, e rằng khó tìm lối thoát.

Thực ra những điều này chính nàng đã tự nhận thấy. Nàng không muốn giết Từ Mẫn, chắc còn có nguyên nhân nào khác.

Kỳ Kinh thấy Phùng Thúy Lam không trả lời liền lớn tiếng hô:

- A Liệt! Đi đi thôi!

A Liệt đưa mắt ngó lão già áo đen một lần nữa thì thấy lão không lộ vẻ gì.

Chàng liền xoay mình cất bước ra.

Ngờ đâu chàng mới đi được ba bước, bỗng bị người túm áo sau nhắc bổng lên.

Kỳ Kinh vừa nghe tiếng động đã ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Được lắm! Lão Phùng! Lão đã động thủ thì đừng oán ta thủ đoạn độc ác.

Lão già áo đen thấy Kỳ Kinh liệu việc rất chuẩn đích như người trong rõ thì không khỏi chấn động tâm thần, nhưng lão vẫn lạnh lùng đáp:

- Thằng nhỏ này tuy lọt vào tay ta nhưng không đến nỗi mất mạng trừ trường hợp lão huynh nhất định nhúng vào công việc bữa nay thì không kể.

Kỳ Kinh lớn tiếng:

- Thúi lắm! Lão gia muốn sao làm thế này cần gì phải ngươi khuyên bảo.

Lão già áo đen cười khành khạch nói:

- Lão huynh đừng quên rằng thằng nhỏ này còn ở trong tay ta.

Kỳ Kinh lên tiếng thách thức:

- Nếu lão không dám giết thằng nhỏ đó thì chỉ là hạng hèn nhát.

Kỳ Kinh nói vậy chẳng những lão già áo đen và Phùng Thúy Lam phải ngẩn người ra mà cả bọn Hồng Vân cũng rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi:

- Phải chăng thằng cha này giận muốn điên rồi hay sao mà dám nói vậy?

Phùng Thúy Lam cất tiếng hỏi trước:

- Các hạ bảo sao? Các hạ muốn gia phụ giết thằng nhỏ kia ư?

Kỳ Kinh cười khẩy mấy tiếng đáp:

- Đúng thế! Nhưng ta e rằng lão gia nhà cô không dám hạ thủ.

Phùng Thúy Lam hiểu tâm tính phụ thân vội la lên:

- Gia gia! Hãy khoan động thủ!

Rồi cô nghiến răng nhìn Kỳ Kinh hỏi:

- Sao lúc ban đầu các hạ lại muốn bảo vệ cho thằng nhỏ đó kia mày?

Kỳ Kinh hỏi lại:

- Đúng thế thì sao?

# Chương 10 - Những điều bí ẩn trong tiệm thuốc

Phùng Thúy Lam nét mặt xinh đẹp lộ vẻ hoài nghi hỏi:

- Sao lại kỳ vậy? Các hạ đã có lòng bảo vệ cho gã mà bây giờ lại biến đổi ý kiến ghê gớm, muốn chọc giận gia phụ để người sát hại y là nghĩa làm sao?

Kỳ Kinh tiến gần lại hai bước, ngấm ngầm đề tụ công lực chuẩn bị động thủ, miệng hắn đáp:

- Ta nói rõ cho cô hay cũng chẳng hề gì. Nguyên trước ta muốn giết gã, nhưng sau vì nhiều nguyên nhân bất ngờ khiến ta phải bảo vệ gã.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Các hạ đã có lòng muốn giết gã rồi phải thay đổi lập trường, nhưng sao các hạ đột nhiên lại muốn phế bỏ trách nhiệm?

Kỳ Kinh đáp:

- Đột nhiên ta nghĩ đến nếu mượn tay người khác giết gã đi thì ta cũng chẳng mất mát gì. Trái lại ta còn khôi phục được tự do, không bị thằng lỏi làm cho vướng chân bận tay nữa. Ta nói vậy cô tin hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Hắn đề tụ chân lực sẵn sàng để lúc nào muốn động thủ đánh chết thiếu nữ đẹp như hoa tựa ngọc kia chỉ cất tay một cái là xong.

Phùng Thúy Lam vội xoay Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn về phía trước đề phòng đối phương có ra tay cũng không thể giết nàng được ngay.

Nàng cảm thấy A Liệt cảnh cáo mình bằng một tấm lòng tha thiết liền kêu gọi phụ thân:

- Gia gia ơi! Nếu gia gia không buông tha chú em đó thì hài nhi bỏ đi đây, không can thiệp đến việc của gia gia nữa.

Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông hắn dặng một tiếng rồi thóa mạ:

- Con nha đầu chết đâm kia!

Nhưng lão cũng buông tay ra.

A Liệt vội chạy mau trở ra.

Kỳ Kinh cũng lui về ghế ngồi. Hắn tức giận lớn tiếng mắng:

- Quân tiểu súc sinh kia! Sao không ngồi xuống đây?

Phùng Thúy Lam nhìn A Liệt gật đầu như muốn gọi chàng lại, mà cũng tựa hồ tỏ vẻ cảm ơn. Đoạn nàng nhìn bọn Hồng Vân hỏi:

- Các vị muốn đòi vật kia lại hay là muốn tại ha tha y?

Hồng Vân trầm ngâm một chút, hỏi lại:

- Muốn đòi vật lại thì sao? Muốn tha người thì thế nào?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Nếu đòi vật lại thì từ Tam gia bên quý bang ắt là phải chết rồi bọn tại hạ phóng tay chiến đấu. Bằng muốn tha người thì các hạ chỉ nói rõ là bỏ vật đó không đòi nữa, cũng không bao giờ trở lại tệ xá tầm cừu hay sinh sự, đồng thời không được đề cập đến cái rương sắt với người võ lâm. Nếu các hạ chịu những điều kiện này thì tại hạ tha người tức khắc.

Hồng Vân không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Được rồi! Chắc các vị đều nghe rõ Phùng cô nương nói đây. Tại hạ tuân giữ điều kiện đó. Phùng cô nương! Cô nương hãy buông ta người anh của tại hạ ra!

Phùng Thúy Lam vừa ý gật đầu, cúi xuống nói nhỏ vào tai Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn:

- Nô gia có điều đắc tội với Tam gia. Mong rằng Tam gia đừng để lòng phẫn hận.

Đoạn nàng buông tay lùi lại mấy bước.

Kỳ Kinh cười lạt nghĩ thầm:

- Hồng Vân ưng chịu một cách nhanh chóng như vậy, dĩ nhiên vì đối phương đưa ra điều kiện có chỗ sơ hở. Biết đâu hắn chẳng giảo hoạt lỗ miệng rồi vẫn tiếp tục tiến hành việc đoạt lại đồ vật bị mất. Nhưng lão Nhiếp Hồn Sa Phùng Thông cũng là hạng thâm mưu ghê gớm, biết đâu lão chẳng còn nhiều cạm bẫy.

Kim Cung Tam Lang Từ Mẫn co duỗi gân cốt mấy cái rồi đột nhiên dương dây cung vàng lên, tức giận nói:

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện dễ dàng đến thế? Mau mau đưa trả cái rương gỗ lớn cho bọn ta, nếu để kiếm khuyết mảy may thì sau có hối cũng không kịp nữa.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Ô hay! Tam gia không nghe thấy lời hứa của lão Đại ư?

Từ Mẫn lớn tiếng đáp:

- Công việc của tệ bang trước nay đều do cả ba anh em ta cộng đồng quyết định. Đại ca ta tuy đã hứa lời, nhưng ta cùng nhị ca phản đối thì sao? Nhị ca có đồng ý thế không?

Tang Môn Thần Trần Qùy đáp:

- Đúng thế! Chúng ta nhiều lời làm chi, cứ giết mẹ chúng nó đi! Cả một con gà con chó cũng đừng bỏ sót.

Hắn nói rồi sùng sục cất bước tiến vào bên bình phong.

Từ Mẫn lớn tiếng gọi:

- Nhị ca hãy khoan!

Trần Qùy dừng bước.

Từ Mẫn lại nói:

- Ban đầu anh em chúng ta kết nghĩa, khi uống máu ăn thề đã nói rõ cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Bữa nay chúng ta ra tay quyết đấu, dĩ nhiên đại ca chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Dù đại ca có phải phản bội lời ước cũng là trường hợp bất đắc dĩ. Nhị ca nghĩ xem có đúng thế không?

Trần Qùy đáp:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Kẻ nào bảo không đúng thì lão gia chặt đầu nó.

Phùng Thúy Lam thóa mạ:

- Quân mặt dày kia!

Ánh hàn quang lấp loáng nàng đã rút trường kiếm ra.

Trần Qùy tức giận hỏi:

- Ngươi mắng ai đó?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Dĩ nhiên là ta thóa mạ cả lũ ngươi.

Trần Qùy vung đao lên chém.

Phùng Thúy Lan né mình tránh khỏi đồng thời vung kiếm phản kích.

Đoạn cả hai bên đột nhiên lùi ra không tiếp tục động thủ nữa.

Nguyên bọn họ vừa phát huy một chiêu để thử xem thực lực của đối phương, đều biết rằng đối thủ là hạng ghê gớm, nên sinh lòng úy kỵ không dám hành động lỗ mãng.

Kim Cung Tam Cang Từ Mẫn bỗng quát lên:

- Phùng cô nương! Chuyến này thử xem cô phá giải liên chân đạn của ta bằng cách nào?

Gã vừa dứt lời đã bật dây cung. Ba tiếng "veo véo" rít lên! Ánh ngân quang lấp loáng! Ba viên đạn bạc nhắm ra nhằm tập kích những đại huyệt ở trước ngực Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam liền ra chiêu "Phi Bộc Thùy Giản". Thế kiếm từ trên quét xuống vạch thành một bức màn kiếm quang. Mấy tiếng leng keng vang lên.

Ba viên đạn đã bắn đi đằng nào mất rồi.

Thủ pháp của nàng coi rất ung dung, nhưng nó cũng chứng minh tuyệt nghệ của nàng gạt đạn không phải tầm thường.

Theo lẽ thông thường mà nói thì người ta lúc ban đầu chỉ đưa ra những chiêu thức đơn giản, còn

những môn tuyệt nghệ thường để về sau. Vì thế mà Phùng Thúy Lam lộ vẻ ngưng trọng khiến người ta khỏi lo thay cho nàng.

Từ Mẫn cười ha hả nói:

- Kiếm pháp tuyệt diệu! Nhưng ta khuyên cô đem trả cái rương gỗ đi là hơn.

Phùng Thúy Lam lớn tiếng:

- Đừng rườm lời! Các ngươi đã không thử tin, sao còn dám nhiều lời?

Từ Mẫn cười lạt đáp:

- Thật ra ta chẳng muốn đả thương cô, nếu không thì ta đã đem toàn lực ra mà hạ thủ rồi.

A Liệt thấy Phùng Thúy Lam lộ vẻ khẩn trương, không khỏi sinh lòng lân mẫn.

Chàng lại thấy cặp lông mày của Từ Mẫn dương lên mặt lộ sát khí thì càng kinh hãi, buộc miệng quát lên:

- Quân mặt dầy! Quân mặt dầy!

Từ Mẫn liếc ngó vào A Liệt chầm chập xẵng giọng hỏi:

- Ngươi thóa mạ ai?

Chàng đã nhỏ tuổi lại mặt mũi sáng sủa thành ra càng lên vẻ cao ngạo.

Kỳ Kinh cảm thấy Từ Mẫn không coi mình vào đâu cũng nổi giận nói:

- Thằng nhỏ này thấy các hạ khinh khi cô nương đây nên rất đỗi bất bình. Nếu các hạ quả là người hào kiệt không thèm bắt nạt hàng hậu bối nhỏ tuổi thì sao không ra tay đối phó với Phùng huynh kia?

Từ Mẫn đưa mắt nhìn Kỳ Kinh, trong lòng vừa nghi hoặc vừa tức giận, gã tự hỏi:

- Thằng cha này không hiểu lai lịch thế nào? Chẳng những hắn bướng bỉnh ngồi lại bàng quan mà còn đắc tội với cả hai bên nữa.

Gã không quyết định được là có nên động thủ với Kỳ Kinh chăng.

Trần Qùy lại cho là Kỳ Kinh nói có lý. Hắn lớn tiếng đáp:

- Phải rồi! Ta phải kiếm lão gia nhà thị.

Hắn vừa nói vừa rảo bước tiến vào phía sau bình phong.

Hồng Vân trong lòng kinh hãi, vội ra ám hiệu cho Từ Mẫn yểm hộ Trần Quỳ.

Trần Qùy nhảy lẹ tới bên bình phong thò đầu ngó vào.

Phòng trong căn nhà rất rộng rãi. Chính giữa nhà đặt một cái rương gỗ lớn. Ngoài ra một lão già áo đen tóc bạc đứng trong góc về phía đối diện.

Trần Qùy lại rảo bước tiến về phía lão già áo đen. Nhưng hắn vừa đi tới gần cái rương gỗ dùng làm giới tuyến thì đột nhiên rên lên một tiếng, nhảy lùi lại. Có điều hắn cất bước chệnh choạng tựa hồ đã bị trúng ám toán.

Từ Mẫn toan dương cung bắn ra thì Phùng Thúy Lam quát lên:

- Nếu ngươi dám động thủ thì đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình.

Nàng uy hiếp sau lưng Từ Mẫn. Nếu không có người ngăn chặn nàng thì dĩ nhiên Từ Mẫn chẳng có cách nào để đối phó với lão áo đen.

Hồng Vân chạy lại hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Trần Qùy đã lủi ra nhưng sắt mặt biến đổi. Cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều rất khó chịu.

Hồng Vân đã nhiều kinh nghiệm, lại nhỡn lực hơn người. Hắn vừa trông thấy đã giật mình hỏi:

- Lão nhị! Có phải lão nhị đã trúng độc rồi không?

Từ phía sau bình phong có tiếng cười khẩy vọng ra rồi tiếng người nói:

- Hồng đại gia quả không hổ là Kiến Lưu Ôn. Việc gì cũng đoán trúng. Phải rồi! Trần huynh trúng độc đó. Nếu không cứu trị kịp thời thì chỉ sống được ba ngày nữa.

Hồng Vân trước không nói gì hết lão bây giờ xem tình hình này mới lớn tiếng:

- Phùng huynh đã được Truyền Độc Sư Kim Thụ, truyền thụ bí nghệ, thật khiến cho tiểu đệ ngạc nhiên. Bữa nay dù chẳng muốn nhận thua cũng không thể được rồi.

Phùng Thông nói:

- Nhãn lực của Hồng huynh thật là tuyệt diệu! Nếu Hồng huynh nhận lời không tìm đến trả thù thì tiểu đệ xin dâng thuốc giải.

Hồng Vân thấy đối phương trăm mưu nghìn kế mà mình tài trí lại kém người đành cúi đầu chịu thuạ Hắn liền hứa lời tuân giữ điều kiện mà Phùng Thúy Lam đã đưa ra.

Phùng Thúy Lam liền móc một cái bình thuốc nhỏ đưa cho Hồng Vân để hắn giải cứu đồng bạn rồi rút lui.

Kỳ Kinh thấy toàn thể bang Thiết Hài đã rút lui mà vẫn có ý không muốn đi.

Phùng Thúy Lam trò chuyện cùng A Liệt mấy câu, liền cảm thấy có điều khác lạ.

Bên ngoài có tiếng người đi bình bịch rồi dần dần có tiếng huyên náo.

A Liệt nói:

- Tiểu diệt thử ra coi!

Kỳ Kinh nói:

- Có gì hay mà coi? Bọn cường đồ chạy rồi thì thân nhân kẻ bị chết đến khóc lóc làm rùm chứ gì?

A Liệt lại ngồi yên nghĩ bụng:

- Cha này thật lòng lim dạ đá! Giả tỷ mình có bản lãnh như hắn thì nhất định chẳng để cho bọn ác đồ bang Thiết Hài tự ý giết người.

Chàng nghĩ đến đây đột nhiên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Ta cần phải học gấp cho thành người có bản lãnh, một là để báo cừu huyết hận, hai là để giúp đỡ cho dân lương thiện, ngăn cản kẻ cường đồ không được bạo hành.

Phùng Thúy Lam đã vào nhà trong bỗng lại trở ra. Tay cầm cái hộp gỗ, nàng tiến lại trước mặt Kỳ Kinh nói:

- Đây là chút lễ mọn mà gia phụ đưa ra kính tặng các hạ. Mong rằng các hạ vui lòng thu nhận và miễn thứ cho gia phụ không thể phân thân đón tiếp.

Kỳ Kinh liếc mắt nhìn chiếc hộp gỗ rồi đột nhiên vung chưởng đánh vào mặt Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam vội ngửa người về phía sau né tránh. Kỳ Kinh đã biến thế chưởng. Một luồng lực đạo đánh trúng vào cái hộp gỗ trong tay nàng. Lập tức cái hộp rớt xuống đất đánh "binh" một tiếng vỡ thành bốn năm mảnh. Những hạt châu phỉ thúy lăn ra đầy mặt đất.

Phùng Thúy Lam đã vung bàn tay thành đường vòng tròn đánh xéo vào cổ Kỳ Kinh. Kỳ Kinh vung tay đẩy lại. Hai tay đụng nhau bật lên một tiếng "chát" rùng rợn!

Kỳ Kinh bị chấn động loạng choạng người đi. Còn Phùng Thúy Lam phải lùi lại đến ba bốn bước.

Hai bên mới qua lại một chiêu. Phùng Thúy Lam đã biết ngay võ công Kỳ Kinh rất cao cường. Nàng không dám lỗ mãng, chỉ dậm chân hỏi:

- Các hạ làm thế là nghĩa gì? Cha con tại hạ đưa tặng hậu lễ, sao các hạ còn động thủ đánh người?

A Liệt cũng cảm thấy Kỳ Kinh càn rỡ, chàng thẹn đỏ mặt lên.

Nhưng Kỳ Kinh tuyệt không lộ vẻ gì áy nấy, hắn còn buông tiếng cười lạt.

Hắn vừa thử một chiêu đã biết chưởng pháp của đối phương thần diệu mà nội lực cũng thâm hậu. Tuy so với hắn nội lực nàng vẫn còn sút kém, nhưng nếu thêm phụ thân nàng nữa thì khó mà đối phó được. Vì thế hắn không nói gì, đảo mắt nhìn châu ngọc rớt dưới đất rồi hỏi:

- Hộp châu báu này giá trị không phải là nhỏ mà sao lệnh tôn lại tặng cho nhiều thế?

A Liệt lẩm bẩm:

- Dù hắn có cho là chuyện lạ thì cũng không nên động thủ mới phải.

Phùng Thúy Lam tức giận nói:

- Nếu là đồ nhỏ mọn tầm thường thì còn đưa tặng làm chỉ Các hạ thật là vô lý!

Kỳ Kinh xua tay để ngắt lời nàng. Hắn đảo mắt nhìn người chưởng quỷ vẫy tay nói:

- Này ông bạn! Hãy lại đây đã.

Người chưởng quỹ chẳng thể không tuân lời, đành rụt rè tiến lại.

Kỳ Kinh nói:

- Phiền ông bạn lượm những hạc châu này lên.

Phùng Thúy Lam cười lạt nói:

- Hừ! Té ra các hạ sợ trong hộp này có chất độc. Lý chưởng quỹ! Chưởng quỹ cứ lượm lên không sợ gì hết.

Lý chưởng quỹ khom lưng thò tay ra toan lượm thì đột nhiên phía sau bình phong có tiếng khàn khàn của lão già la lên:

- Chớ có đụng vào.

Lý chưởng quỹ vội rụt tay về. Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi:

- Sao? Có độc thật ư?

Bỗng thấy lão già cao lêu nghêu mà gầy khăng gầy kheo đi ra nhìn Kỳ Kinh chắp tay nói:

- Tại hạ ước lượng các hạ thấp quá! Thật đắc tội!

Kỳ Kinh lạnh lùng nói:

- Phùng huynh tài trí hơn người, tiểu đệ chính mắt đã trông thấy, nên trong lòng rất lấy làm bội phục.

Phùng Thúy Lam có vẻ khó chịu, dậm chân hỏi:

- Gia gia! Sao gia gia làm thế mà không bảo với hài nhi?

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Việc này lệnh tôn cần dấu cả cô thì mới may gạt được tại hạ. Nếu cô biết tất lộ vẻ khác lạ thì còn che dấu làm sao được? Lệnh tôn cao minh chính là ở chỗ đó.

Lão gia áo đen gật đầu lia lia rồi lại chắp tay thi lễ hỏi:

- Phùng Thông này muốn thỉnh giáo cao tính đại danh các hạ được chăng?

Xem chừng lão muốn giao kết.

A Liệt chỉ ngẩn ngẩn ngơ ngơ và cảm thấy bọn này cổ quái ly kỳ, dường như chưa phân rõ là bạn hay là thù.

Theo lẽ thường mà nói thì Kỳ Kinh đã mấy lần bất lịch sự với Phùng Thông. Bây giờ Phùng

Thông lại hạ độc ám toán Kỳ Kinh, dĩ nhiên hai bên biến thành cừu địch mới phải. Hay ít ra không nhắc đến chuyện đã qua nữa rồi mỗi người đi một đường, mà sao xem ra họ lại có vẻ thân thiện?

Bỗng nghe Kỳ Kinh đáp:

- Tiểu đệ họ Kỳ tên Kinh là môn hạ phái Bắc Mang.

Hắn cũng đứng dậy tay đáp lễ.

Phùng Thông bỗng reo lên:

- Té ra Kỳ huynh là một trong Bắc Mang Tam Hiệp. Tiểu đệ nghe danh đã lâu. Bữa nay được đại hiệp giáng lâm hàn xá thật là hân hạnh vô cùng! Vậy tại hạ xin sửa chén rượu nhạt để nghênh tiếp quý khách.

A Liệt cũng nhớ được Kỳ Kinh là một trong Bắc Mang Tam Xà mà bây giờ lại nghe Phùng Thông đổi thành Tam Hiệp thì chẳng hiểu ra sao. Chàng có biết đâu trên xã hội này người ta thường tâng bốc nhau. Lòng chàng rất ghét liền quay đi chỗ khác không nhìn họ nữa.

Phùng Thúy Lam đã uống thuốc giải trước nên không sợ chất độc nàng cúi xuống lượm hạt châu. Khi nàng lượm tới một cành kim thoa giác ngọc phỉ thúy liền kêu A Liệt lại nhét vào trong bọc cho chàng nói:

- Tiểu huynh đệ! Cành thoa ngọc này là của ta tặng cho tiểu huynh đệ đừng sợ chi hết, ta đã dùng thuốc giải trừ chất độc rồi không làm tổn thương gì đến tiểu huynh đệ cả.

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không! Đây chắc là một vật rất quý trọng tiểu đệ không thể dùng được.

Chàng toan móc ra trả thì Phùng Thúy Lam đã nắm tay rồi ghé sát vào tay chàng khẽ nói:

- Ta coi chừng Kỳ Kinh đối với tiểu huynh đệ không tốt đâu. Vậy tiểu huynh đệ giữ lấy vật này, ngày sau chẳng cần nương tựa vào y cũng không đến nỗi đói khát.

Câu nói này làm cho A Liệt rất xúc động. Chàng nghĩ thầm:

- Phải rồi! Giả tỷ ta muốn tìm thầy học nghệ thì phải đi nhiều nơi mà không tiền thì làm gì được?

Chàng liền đáp:

- Nếu vậy tiểu đệ xin tạ Ơn tỷ tỷ.

Phùng Thúy Lam gạt đi:

- Tiểu huynh đệ bất tất phải cám ơn tạ Tiểu huynh đệ đã giúp ta thì ta cũng giúp lại. Cành thoa này ít ra đổi được hai chục lạng vàng. Tiểu huynh đệ tìm vào tiệm lớn mà bán mới khỏi bị mắc lừa.

Bỗng nghe Kỳ Kinh lớn tiếng gọi:

- A Liệt! Những mối liên quan giữa chúng ta cùng câu chuyện ngày trước ngươi không được nói

bừa bãi với người ngoài.

Phùng Thông nói:

- Tiểu nữ đã hiểu lề luật giang hồ, nhất định y không vặn hỏi việc riêng của người khác. Kỳ đại hiệp cứ yên tâm.

A Liệt cũng đáp:

- Tiểu diệt biết rồi.

Đoạn chàng đưa mắt cho Phùng Thúy Lam rồi cất bước ra khỏi điếm. Phùng Thúy Lam không hiểu chuyện gì cũng theo chàng ra ngoài.

Hai người ra ngoài rồi. A Liệt hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phùng cô nương! Cô nương bản lĩnh cao cường thì chắc biết nhiều người giỏi võ. Tiểu đệ muốn học võ công mà không biết học ai?

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên. Cặp mắt xinh đẹp của nàng lộ vẻ nghi ngờ. A Liệt hỏi bằng một giọng rất khẩn thiết:

- Cô nương có thể trỏ cho tiểu đệ đường nào không?

Phùng Thúy Lam thủng thẳng đáp:

- Kỳ đại thúc của tiểu huynh đệ cũng là một danh gia trong chốn võ lâm ngày nay đó.

A Liệt vội nói:

- Không được! Tiểu đệ muốn bản lãnh mình còn cao hơn y.

Phùng Thúy Lam lắc đầu nói:

- Tìm người võ công cao thâm hơn y không phải là chuyện dễ. Trong chín môn phái lớn, trừ phái Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa Sơn, Nga Mi, e rằng không còn ở đâu có võ công cao hơn họ được.

A Liệt nói:

- Tiểu đệ chỉ nghe nói đến bảy phái lớn chớ không có phái Võ Đương.

Phùng Thúy Lam nói:

- Trong chín môn phái lớn ở võ lâm thì đứng đầu là Thiếu Lâm và Võ Đương sao lại không có? Nhất định tiểu huynh đệ nghe trật rồi.

A Liệt liền hỏi thăm đia điểm phái Võ Đương và muốn lên đó bái sư học nghệ thì phải làm thế nào?

Phùng Thúy Lam cho chàng hay đia chỉ núi Võ Đương rồi tiếp:

- Phái này rất đông người, đa số là làm đạo sĩ. Cách thu đồ đệ rất nghiêm nhặt. Nếu tiểu huynh không có mối liên quan thì khó mà vào làm môn hạ phái Võ Đương được. Theo tình trạng hiện

nay dù người ta có chịu thu tiểu huynh đệ làm môn đồ thì người làm sư phụ cũng chỉ là kẻ đồ đệ tầm thường của họ. Như vậy tiểu huynh đệ học được cái ích gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nhớ Vương lão phu tử có nói: Hễ tâm thành là nên việc. Tỷ tỷ nghĩ có phải không?

Phùng thúy Lam không muốn chàng chán nản liền đáp:

- Cái đó rất có lý. Tiểu huynh đệ cứ ráng đi.

Bỗng một tên gia đồng ra mời hai người vào ăn cơm.

Phùng Thúy Lam dẫn A Liệt qua tiệm thuốc vào viện sau.

Rượu thịt đã bày ra trong nhà khách sảnh rất hoa lệ. Tuy chỉ có bốn người ăn mà gia đồng bộc phụ có đến bảy tám tên đứng hầu.

A Liệt bụng đã đói meo, trông thấy cỗ bàn thịnh soạn rất thèm thuồng, chẳng kể gì có độc hay không, cứ ăn cho kỳ thích.

Kỳ Kinh và Phùng Thông hai người cười nói rất vui vẻ tựa hồ đôi bạn lâu năm cách biệt nay mới được trùng hội.

Cơm rượu xong, mọi người lại qua gian khách sảnh khác ngồi chơi.

Phùng Thông lấy một chiếc hộp gỗ khác tặng Kỳ Kinh. Trong hộp đầu châu báu, trị giá ít ra hàng vạn lạng bạc.

Kỳ Kinh cũng từ chối lấy lệ mấy câu rồi thu nhận.

A Liệt cho là không còn việc gì nữa. Chàng đưa tay lên sờ cành thoa ngọc trong bọc và chỉ muốn cáo từ khởi hành.

Kỳ Kinh nói:

- Tiểu đệ đã được Phùng huynh cho ăn uống no say lại tặng đồ rất hậu. Mối giao tình này không phải tầm thường. Nếu Phùng huynh sau này có chỗ nào dùng đến tiểu đệ thì xin hết sức giúp.

Phùng Thông cả mừng nói:

- Kỳ đại hiệp dạy quá lời! Tại hạ được biết đại hiếp đã là một sự vinh hạnh lắm rồi, còn dám mong gì hơn nữa.

Kỳ Kinh hỏi:

- Trước khi tiểu đệ cáo từ muốn hỏi cho biết bang Thiết Hài đòi cái hộp sắt là vật gì vậy?

Phùng Thông cười ha hả đáp:

- Cái đó bất quá cũng là vật đáng tiền thôi.

Kỳ Kinh nói:

- Nếu chỉ là vật đáng tiền thì tiểu đệ quyết không muốn dây vào. Phùng huynh cho coi một chút được chăng?

Phùng Thông đáp:

- Sao lại không được? Để tiểu đệ lấy cho Kỳ huynh coi.

Kỳ Kinh lắc đầu nói:

- Tiểu đệ đâu dám phiền đại giá Phùng huynh? Xin cho người cầm ra là được.

Rồi hắn kêu một tên gia nhân lại bảo:

- Phiền anh bạn vào lấy cái hộp sắt ở trong rương gỗ lớn đem ra đây. Cái rương gỗ đặt ở trong góc nhà.

Phùng Thông sa sầm nét mặt hỏi:

- Kỳ đại hiệp làm thế là có ý gì?

Kỳ Kinh đảo cặp mắt gà chọi, mặt lạnh như tiền đáp:

- Không có ý gì hết. Bình sinh Kỳ mỗ tối kỵ nhất là bị lừa. Giả tỷ Phùng huynh lấy cái hộp sắt khác đưa ra thì tiểu đệ bôn tẩu giang hồ bấy lâu chẳng là uổng lắm ru?

Phòng khách lúc này lại bao phủ một làn không khí nghi ngờ lạnh lẽo.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Hai người vừa tử tế với nhau mà bỗng trở mặt được ngay.

Phùng Thúy Lam cũng tức giận vô cùng. Nàng hắng dặng một tiếng toan nói thì Kỳ Kinh đã cướp lời:

- Giả tỷ Phùng huynh còn tiếc rẻ không chịu cho coi cái hộp sắt, như thế thì là chưa nên giao tình với nhau. Chẳng lẽ tiểu đệ lại chạy qua bên bang Thiết Hài để hỏi cho biết gốc ngọn!

Câu nói này rất có công hiệu. Phùng Thông giơ tay ra ngăn cản con gái không để nàng nổi nóng. Lão nghĩ thầm:

- Thằng cha Kỳ Kinh này là một tay cao thủ nổi danh đời nay Hắn lại có chỗ tựa rất cứng. Nếu hắn giúp bang Thiết Hài thì mình tất lâm vào cảnh gia phá thân vong.

Lão cân nhắc lợi hại rồi đành chịu khuất phục, niềm nở hỏi:

- Kỳ đại hiệp! Đừng cho là chuyện thật. Chúng ta đã có cơ duyên giao du với nhau thì cái vật ngoại thân đó sao bằng tình bạn hữu được? Có điều tiểu đệ mong rằng Kỳ đại hiếp giữ bí mật cho, thì tiểu đệ cảm ơn lắm.

Lão sai con gái đi lấy hộp rồi nói:

- Trong hộp sắt là cuốn Đan Kinh của phủ Lang Nha.

A Liệt thấy hai người chợt thù chợt bạn, rất đỗi thất thường thì trong lòng vừa chán ghét vừa

khinh bỉ.

Giả tỷ vừa rồi Kỳ Kinh nghe nhắc đến năm chữ "Lang Nha phủ Đan Kinh" mà không lộ vẻ kinh dị thì chàng cũng chẳng muốn nghe câu chuyện giữa hai người nữa.

# Chương 11 - Thúy Lam cải dạng trả thù cha

Kỳ Kinh liền hỏi ngay:

- Sao Phùng huynh lại biết đấy là một trong những thứ bí bảo ở phủ Lang Nha?

Phùng Thông đáp:

- Vì tại hạ nhìn thấy trên mặt hộp sắt kia khắc năm chữ bằng lối cổ truyền "Lang Nha phủ Đan kinh" nên mới biết thế.

Kỳ Kinh trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

- Hơn hai trăm năm nay những cái bí mật tại phủ Lang Nha kế tiếp xuất hiện ở nhân gian. Đáng tiếc là những vật xuất hiện lần nào cũng hồ đồ, chỉ có Phùng huynh kiến văn quảng bác, nhãn lực cao thâm dĩ nhiên tìm được chứng cớ thì mới có thể tin là sự vật đến tay mình không phải là giả tạo. Có điều tiểu đệ chưa hiểu Phùng huynh căn cứ vào điểm nào để phán đoán?

Phùng Thông nghe hắn hỏi như vậy trong lòng không khỏi khâm phục, bụng bảo dạ:

- Thằng cha này quả là tay lão luyện giang hồ. Hắn đã mở miệng hỏi làtrúng ngay vào mấu chốt khẩn yếu.

Lão đáp:

- Tại hạ chỉ căn cứ vào một điểm là chiếc hộp sắt này không sao mở ra được mà tin là của thật.

Kỳ Kinh ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Phùng huynh có thấy lỗ chìa khóa không?

Phùng Thông đáp:

- Dĩ nhiên là có. Tại hạ chưa rảnh để kiểm tra cho kỹ được, nhưng cũng biết rằng khóa hộp không han rỉ, cũng chưa bị hủy hoại mà cách chế tạo khóa ngầm lại cực kỳ tinh xảo. Nếu không đúng chìa khóa của nó thì khó lòng mở ra được.

Kỳ Kinh gật đầu lia lịa nói:

- Phùng huynh đã nhiều kinh nghiệm lại thừa từng trải mà còn không mở được khóa thì dĩ nhiên nó là một của báu bí mật ở phủ Lang Nha rồi.

Hai người nói chuyện tới đây thì Phùng Thúy Lam đã quay về. Trong tay nàng cầm một chiếc hộp dẹp mầu đen dài chừng thước rưỡi, rộng chừng 7, 8 tấc, cạnh dầy 4 tấc.

Phùng Thúy Lam đưa cái hộp cho phụ thân.

Phùng Thông lại đưa cho Kỳ Kinh. Kỳ Kinh đón lấy, xoay đi xoay lại coi rất kỹ. Lúc chuyển động, cái hộp quả nhiên có đựng vật gì nhưng nghe thanh âm không tài nào đoán ra được.

Kỳ Kinh coi một lúc rồi hỏi:

- Phùng huynh đã thử dùng toàn lực để mở khóa ra bao giờ chưa.

Phùng Thông đáp:

- Tại hạ đã phí nửa ngày trời và mất bao nhiêu tâm lực mà vẫn thất bại. Chẳng phải tại hạ nói khoác đâu: Nếu là thứ khóa thông thường thì tại hạ quyết mở được chẳng khó khăn gì.

Kỳ Kinh đáp:

- Phùng huynh nói thế là không sai rồi. Bây giờ chỉ còn cách đi kiếm những người thợ danh tiếng hoặc giả có thể mở ra được.

Phùng Thông hỏi:

- Ý kiến đó rất hay! Nhưng không hiểu ở đâu có thợ giỏi?

Kỳ Kinh trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Về chuyện này tiểu đệ cô lậu không hiểu mấy, nhưng theo tình lý mà nói thì e rằng chỉ có cách mang hộp đến kinh sư mới mong tìm được thợ khép.

Phùng Thông ngỏ lời cảm ơn.

Kỳ Kinh lộ vẻ không để ý dòm dỏ đến cái hộp liền cáo từ thượng lộ.

Hắn cùng A Liệt ra đường lớn rồi cho ngựa đi song song không mau mà cũng không chậm.

A Liệt không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Kỳ đại thúc! Cái hộp sắt đó liệu có đáng khiến cho mọi người đem tính mạng ra mà tranh đoạt không?

Kỳ Kinh đáp:

- Nếu nó đúng là của báu bí mật ở phủ Lang Nha thì dĩ nhiên đáng lắm.

A Liệt lại hỏi:

- Phủ Lang Nha ở đâu?

Kỳ Kinh đáp:

- Phủ Lang Nha ở Chư Thành tỉnh Sơn Đông. Nhưng đó là việc từ 200 năm trước đây, chứ bây giờ không còn di tích gì nữa.

A Liệt hỏi:

- Theo nhận xét của Kỳ đại thúc thì cái hộp đó có phải là của thật không?

Kỳ Kinh đáp:

- Theo nhận xét của ta thì mười phần có đến tám là thật. Phùng Thông chỉ nói về một điểm là

khóa hộp rất tinh xảo khó lòng mở ra được, nhưng ta còn phát giác ra cái hộp sắt này so với hộp sắt thường cùng một thể tích thì nó nặng hơn nhiều. Như vậy đủ tỏ hộp sắt này có điều khác lạ không phải là việc thông thường.

A Liệt liền hỏi đến chỗ hoài nghi tối hậu:

- Vậy sao Kỳ đại thúc lại không đoạt lấy?

Kỳ Kinh chỉ tủm tỉm cười, vẻ mặt rất thần bí, chứ không trả lời.

Trời xế chiều hai người vừa tới Lạc Dương. Kỳ Kinh vào thành mua cho chàng một cái rương dài hai thước và một ít quần áo bỏ vào đó.

A Liệt ăn cơm chiều xong, tắm rửa thay áo rồi lên giường ngủ ngay vì chàng đi đường nhọc mệt.

Vào khoảng nửa đêm không hiểu vì sao chàng đột nhiên thức giấc. Chàng dương mắt lên nhìn thấy ánh đèn chiếu vào tường vách liền nhớ ra đây là một khách sạn. Chàng liền nổi lòng nhớ mến quê hương cùng là tưởng niệm mẫu thân bị thảm tử rồi trằng trọc không ngũ nữa được.

Đột nhiên có tiếng người nói chuyện rất khẽ lọt vào tai. Chàng liền chú ý lắng tai nghe thì thanh âm rất quen thuộc của Kỳ Kinh.

Bỗng nghe hắn khẽ nói:

- Không cần đâu! Thằng nhỏ này mới ra khỏi nhà lần đầu mà bị một phen mệt muốn chết, nó ngủ say chẳng khi nào tỉnh giấc đâu.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Lần này hắn đoán trật rồi. Ngờ đâu ta lại thức giấc vào đúng lúc này. Vậy ta phải lắng lặng nghe xem hắn cùng ai bàn chuyện gì?

Một người khác hỏi lại:

- Ngươi có nhận kỹ đó là cái hộp sắt thật không?

Thanh âm này lạ lắm. A Liệt chưa từng nghe thấy bao giờ.

Kỳ Kinh đáp:

- Nhất định không sai rồi. Đại ca thử nghĩ coi cái hộp này, trên khắc năm chữ cổ truyền "Lan Nha phủ Đan kinh". Cái đó thì không sai rồi. Tiểu đệ chỉ muốn biết lúc các vị đại ca hạ thủ tình hình ra sao?

A Liệt nghĩ thầm trong bụng:

- Người mà hắn kêu bằng đại ca kia chắc là anh cả trong Bắc Mang Tam Xà. Ta nhớ rõ bọn chúng đã nhắc tới hắn tên là Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kính. Cái ngoại hiệu này nghe còn khủng khiếp hơn cả Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, không phải hành động một mình thì người đàn bà tất là Đệ nhị độc xà.

Chàng không biết trong Bắc Mang Tam Xà lão nhị tên là gì mà chỉ gọi là Đệ nhị độc xà.

Bỗng nghe Đồ Đại Kính nói:

- Ta cùng lão nhị theo sự phỏng đoán của ngươi đến đón ở con đường tắt trên núi thì quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của ngươi, Phùng Thông đi rất gấp. Chúng ta cướp được hộp rồi toan đến Bảo Phong ngay để kiếm một tay thợ khóa lành nghề là Trịnh Khánh mở hộp cho.

Kỳ Kinh nói:

- Ý kiến này rất hay, sao đại ca lại không đi ngay? Sau này chúng ta mới kiếm y thì khó lòng che mắt được kẻ khác.

Đồ Đại Kính đáp:

- Cái đó lẽ nào ta không nghĩ tới? Nhưng lúc bọn ta ra tay tập kích Phùng Thông thì đột nhiên có người đi quạ Dù chúng ta đã cải trang và che mặt nhưng cũng không dám coi thường, phai? chia nhau mỗi người chạy một ngả.

Kỳ Kinh hỏi:

- Người qua đường đó phải chăng là một kẻ sĩ nổi danh trong võ lâm? Nếu không thế thì dù các vị có gấp rút chạy trốn, e rằng cũng bị lộ tẩy mất.

Đồ Đại Kính đáp:

- Đúng thế! Nhưng ngươi khó mà đoán được người đó là ai? Y chính là Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đương.

Kỳ Kinh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Thiệt tiểu đệ không đoán ra được! Các vị có giao đấu với y không?

Đồ Đại Kinh đáp:

- Lão nhị đấu với y được 5, 6 hiệp. Lúc đó tuy ta thừa thì giờ để giết người cướp của báu vật, nhưng ta không đánh chết Phùng Thông ngay đường trường mà chỉ điểm vào kỳ kinh đại huyệt của hắn để hắn rên rỉ nằm đó rồi ta kêu lão nhị cùng chạy trốn.

Kỳ Kinh nói:

- Hành động của đại ca như vậy thật là cao minh. Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo là một tay đại hiệp đương thời, dĩ nhiên y lấy việc cứu người làm trọng mà tất phải bỏ qua các vị để cứu người trước. Khi y đã hiểu ra tình trạng của Phùng Thông biết là không còn cách nào cứu trị được thì hai vị đã xa chạy cao bay rồi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng phái Võ Đương rất nhiều kỹ thuật bí hiểm lại có linh dược thần diệu vô cùng. Giả tỷ họ cứu sống được Phùng Thông thì e rằng vụ anh em chúng ta cướp báu vật này sẽ đồn đại ra khắp giang hồ rất mau chóng.

Đồ Đại Kính trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không có đâu. Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo mà cứu sống được Phùng Thông thì

chúng ta chỉ còn nước là ẩn lánh suốt đời.

Kỳ Kinh nói:

- Tiểu đệ cũng lo xa như vậy mà thôi. Có điều lúc đó mà gặp Thạch Hỏa kiếm khách Hà Huyền Thức thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường.

Đồ Đại Kính nói:

- Chúng ta mới lần đầu qua lại mấy chiêu với tay cao thủ phái Võ Đương, nhưng cũng nhận ra bọn Phong Hỏa Song Kiếm quả là danh hư bất hư truyền. Nếu lấy một chọi một nhất định chúng ta sẽ bị thất bại. Sau này mình có chạm trán bọn họ phải cẩn thận lắm mới được. Hay hơn hết là chúng ta đừng động thủ với họ.

Kỳ Kinh nói:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Đồ Đại Kính lại nói:

- Lão nhị đã qua lại mấy chiêu với Trình Huyền Đạo, chắc y không hiểu được lai lịch bọn tạ Có điều bất cứ việc gì cũng phải cẩn thận. Ta phải nghe ngóng tình hình xem sao đã rồi sẽ xử trí báu vật của phủ Lang Nha cũng chưa muộn.

Kỳ Kinh hỏi:

- Đại ca định đem cất dấu vật đó vào đâu?

Đồ Đại Kính đáp:

- Ta đã nghĩ kỹ thì vật báu này phải tìm một nơi rất ổn thỏa mà lúc nào muốn lấy là được ngay mới xong. Theo ta nghĩ thì cứ để nó bên mình thằng nhỏ kia là ổn hơn hết.

A Liệt trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Cái hộp sắt đó khá lớn mà để trong mình ta tất bị người ngoài trông thấy. Nếu họ tưởng ta đánh cắp thì làm thế nào?

Đồng thời chàng nhớ tới Phùng Thúy Lam, nàng thiếu nữ xinh đẹp mà đối với chàng rất tử tế. Nay nàng đã mất phụ thân thì lâm vào tình trạng rất đáng sợ.

Kỳ Kinh bỗng bật tiếng cười khiến chàng lại chú ý lắng tai nghe thì thấy hắn bảo:

- Tiểu đệ đã nghĩ tới điểm này, nên lúc vào thành mua cho thằng nhỏ một cái rương bé và đã thu xếp đâu vào đó rồi. Đáy rương có hai tầng. Tầng dưới để hộp thì vĩnh viễn gã cũng không biết.

A Liệt lẩm bẩm:

- Các ngươi cứ việc mà đắc ý đi! Hiện giờ ta đã biết hết rồi. Hừ! Sớm muộn gì rồi ta sẽ quẳng cái rương đó xuống sông Hoàng Hà thử xem bọn ngươi còn kiếm lại được chăng?

Bỗng nghe Đồ Đại Kính nói:

- Nếu thế thì hay tuyệt! Thằng nhỏ này hiện nay có người bảy môn phái lớn ngấm ngầm hộ vệ. Thật là chẳng có chỗ nào ổn định hơn được.

Bọn chúng mở rương cất hộp sắt vào.

Đồ Đại Kính lại nói:

- Dọc đường ta cùng lão nhị ngấm ngầm chiếu cố, vậy ngươi cứ yên lòng.

Lát sau đèn lửa vụt tắt. A Liệt biết là Đồ Đại Kính đã len lén rút đi rồi, nhưng làn sóng tư tưởng của chàng không ngớt nhô lên hụp xuống trong cõi lòng.

Chàng nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Từ hôm đó chàng giả vờ chẳng để ý gì đến cái rương kia.

Kỳ Kinh cột rương lên yên cho chàng một cách rất chắc chắn. Giả tỷ nửa đêm hôm đó mà chàng không thức giấc nghe lỏm được câu chuyện bí mật kia thì nhất định cho là Kỳ Kinh rất quan tâm đến mình, trông nom cho từng ly từng tý.

Bọn họ nhắm về phía Tây mà đi. Đến ngày thứ tư thì đến một tòa cổ thành.

Dọc đường A Liệt vẫn lưu tâm xem có cơ hội nào là liệng rương xuống sông Hồng Hà, nhưng chẳng có dịp nào cả. Chàng cũng không nghe họ nói chuyện gì liên quan tới Phùng Thông nữa.

Ở lại thành Tây An một ngày. A Liệt nghe Vương lão phu tử nói cố đô Hàm Dương có nhiều nơi cổ tích danh thắng, chàng rất muốn đi coi, nhưng Kỳ Kinh không cho chàng ra khỏi cửa một mình, nên chàng rất lấy làm thất vọng.

Sáng sớm hôm sau. A Liệt dùng điểm tâm rồi quay ra nói chuyện với một tên điếm tiểu nhị về những nơi cổ tích trong khu vực này, thì nơi nào tiểu nhị cũng biết hết và nói cho chàng nghe.

Kỳ Kinh cũng ngồi đó nghe một lúc rồi đứng dậy ra chỗ khác.

Gã tiểu nhị liền có thái độ úp mở nói:

- Tiểu gia có một vị khách quan ở viện phía đông đang chờ đó.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Tiểu nhị đáp:

- Ycũng là một vị thiếu gia rất diêm dúa tính tìnhg khoán đạt. Công tử qua đó coi sẽ biết.

A Liệt càng kinh dị hơn, tự hỏi:

- Bình sinh ta là một đứa nhỏ nghèo nàn khổ sở, có quen biết vị thiếu gia sang trọng nào bao giờ đâu?

Chàng liền đáp:

- Thế thì y nhận lầm người đó.

Tiểu nhị vội nói:

- Không phải! Không phải! Y bảo rõ ràng công tử cứ gặp y là sẽ biết ngay Vậy công tử hãy qua đó coi xem có mất mát gì đâu.

A Liệt nổi tính hiếu kỳ, ý niệm này vượt lên trên nỗi nguy nan, liền cất bước đi ngay Khi chàng khoa chân bước vào cửa viện, sực nhớ tới vụ mẫu thân bị thảm tử mà tên hung thủ kia, theo những tin tức nhận được, còn muốn sát hại cả chàng nữa, nên chàng đi gặp người lạ mặt không khỏi e dè. Biết đâu vị thiếu gia nào đó chẳng phải là hung thủ giả trang. Khi tới nơi sẽ đối phó bằng cách nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì cả chân thứ hai cũng đã bước vào viện. Lúc này chàng muốn rút lui cho lẹ thì một bàn tay ở bên cạnh vươn ra nắm lấy chàng. Chàng bị bóp mạnh quá cơ hồ gãy xương cánh tay, đau điếng cả người. Miệng há hốc mà không kêu thành tiếng được. Chàng bị kéo tuột vào trong, người bên ngoài không trông thấy nữa.

Thế đã hết đâu! A Liệt tưởng chừng như đang đằng vân giá vũ rồi được đem vào một gian phòng. Đến bây giờ mà chàng vẫn chưa biết mặt mũi người ám toán mình.

A Liệt la thầm trong bụng:

- Cuộc đời của ta đến đây là hết!

Chàng chỉ còn chờ đao phủ đến chặt đầu.

Dè đâu luồng lực đạo nắm lấy tay chàng đột nhiên biến mất. Nỗi đau khổ cũng không còn. Bất giác chàng hít mạnh một hơi rồi ngoảnh đầu nhìn ra.

Giữa lúc ấy trước mắt chàng hiện ra một lưỡi đao trủy thủ, hàn quang lấp loáng. Mũi đao nhọn từ từ đưa tới gần chí vào cổ họng chàng rồi dừng lại không cử động.

Tình trạng này khiến cho chàng bở vía, toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Chàng tự hỏi:

- Quả nhiên người này định giết ta, nhưng không biết họ là ai.

Chàng lại nhớ tới cái chết của mẫu thân rồi cho người này là tên hung thủ đó không còn nghi ngờ gì nữa. Bất giác chàng lẩm bẩm một mình:

- Chẳng lẽ ta lại chết dưới lưỡi đao oan nghiệt của hung thủ một cách mờ ám thế này? Làm sao hung thủ sắp hạ sát mà không cho ta thấy mặt một lần.

Lửa cừu hận khích động dùng khí chàng bốc lên ầm âm. Đột nhiên chàng ngoảnh đầu trông ra thì thấy đối phương đứng đó. Chàng coi rất rõ ràng quả nhiên tiểu nhị không nói dối. Đối phương là một chàng trẻ tuổi diêm dúa, quần áo rất hoa lệ trông chẳng khác một vị thiếu gia giầu sang.

Mặt mũi đối phương chàng coi rất quen thuộc nhưng trong lúc thảng thốt chàng nghĩ không ra là đã gặp y ở đâu?

A Liệt nghiến răng hỏi:

- Ngươi là ai? Mẫu thân ta cũng bị ngươi hạ sát phải không?

Gã thiếu niên xinh đẹp kia dương cặp mặt thao láo ra rồi lắc đầu quày quạy, hạ thấp giọng xuống đáp:

- Việc giết mẫu thân ngươi không liên quan gì đến tạ Ta chỉ định giết ngươi mà thôi.

A Liệt hậm hực nói:

- Đồ hèn nhát! Không dám nói thiệt.

Thiếu niên xinh đẹp chau mày đáp:

- Nếu quả thật ta giết mẫu thân ngươi thì khi nào lại không dám nhận? Chẳng lẽ ta nói ra còn sợ ngươi làm gì được ta chăng? Thật là tức cười!

A Liệt nói:

- Dĩ nhiên là ngươi sợ hãi, nên sát nhân rồi không dám thừa nhận.

Thiếu niên xinh đẹp hỏi:

- Việc gì ta phải sợ ngươi?

A Liệt đáp:

- Những người bảy môn phái lớn kiếm được ngươi hay không ta chẳng cần biết, nhưng ngươi sợ thừa nhận rồi ta đây sẽ biến thành lệ quỷ đến kiếm ngươi để xử trí.

Thiếu niên xinh đẹp trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thôi đừng nói trăng nói cuội nữá! Ngươi có nhận được ta là ai không?

A Liệt trừng mặt lên nhìn đối phương một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Ta trông quen lắm, nhưng không nhớ được đã gặp ngươi ở đâu.

Thiếu niên xinh đẹp dùng thanh âm thường nhật của mình hỏi lại:

- Ngươi không nhận được ta thật ư?

A Liệt sửng sốt la lên:

- Ủa! Té ra là cô!

Nguyên thiếu niên xinh đẹp này thanh âm rất lọt tay Y là một cô gái. Bây giờ A Liệt mới nhận ra là Phùng Thúy Lam đã cải dạng nam trang. Bất giác chàng run sợ nên nghĩ bụng:

- May mà là nàng, chứ nếu mụ đàn bà búi tóc cao thì cái mạng ta xong đời rồi.

Nhưng chàng lạc quang không khỏi có chút quá sớm, vì lưỡi đao trủy thủ của Phùng Thúy Lam vẫn chĩ vào nơi yếu hại trên cổ họng chàng. Mũi đao sắc nhọn, chàng cảm thấy lạnh buốt và hơi

đau.

Phùng Thúy Lam nói:

- Hay lắm! Bây giờ ngươi đã nhận ra ta, vậy ta muốn giết ngươi.

A Liệt kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Ta tự biết mình không địch nổi Kỳ Kinh nên phải tìm ngươi để làm một tên tử quỷ thay hắn.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Nhưng ta với hắn.

Chàng vừa nói tới đây bỗng bên ngoài có tiếng bước chân vọng lại. A Liệt cảm thấy dưới nách bị tê chồn. Miệng chàng không phát thanh được nũa.

Tiếng bước chân đi khỏi rồi, Phùng Thúy Lam mới lạnh lùng nói:

- Tuy ta không muốn đối phó với ngươi bằng cách này, nhưng vì mối thù của phụ thân bắt buộc ta phải xử trí như vậy mới xong.

Thanh âm nàng cực kỳ lạnh lẽo tỏ ra sát khí rất mãnh liệt.

A Liệt nghe xong người run bần bật, nhưng khổ ở chỗ nói không ra tiếng. Chàng la thầm:

- Trời ơi! Ta thật chết oan rồi. Nhưng Phùng cô nương biết nội tình nên trút hận lên đầu tạ Ta chẳng thể trách nàng được.

Chàng thất đối phương đầy lửa hận thù phát ra giọng nói biết là mình sẽ bị chết uổng trong nháy mắt. Nàng chỉ khẽ chỉ mũi đao thêm một cái là sinh mạng chàng không còn nữa.

Giữa lúc cái sống và cái chết chỉ khẽ chừng sợi tóc, chàng phát giác tuy mình không lên tiếng được nhưng đầu mày khoé mắt vẫn còn chuyển động.

Phùng Thúy Lam phát giác ra A Liệt có vẻ quái dị, tỷ như chàng nhíu cặp lông mày. Tròng mắt đưa lên đưa xuống hoặc liếc ngang liếc dọc. Nàng không khỏi lấy làm kỳ, chú ý nhìn xem thì thấy tròng mắt chuyển càng mau, trán toát mồ hôi.

Phùng Thúy Lam nhíu cặp lông mày, giơ tay ra vỗ một cái, miệng khẽ quát hỏi:

- Ngươi có điều chi muốn nói phải không?

A Liệt thở một hơi thấy đã có thể thốt nên lời, liền nói ngay:

- Trời ơi! Xuýt nữa thì cô nương giết lầm người, cô có biết không?

Phùng Thúy Lam hỏi lại:

- Sao lại lầm được? Ngươi không phải là A Liệt chăng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là A Liệt. Nhưng...

Chàng chưa nói hết thì đột nhiên một luồng cương khí nổi lên đút lấy cổ họng không thốt ra lời được nữa.

Phùng Thúy Lam cười lạt nói:

- Ngươi là A Liệt thì được rồi! Ngươi có điều chi xuống dưới Diêm vương mà nói.

A Liệt không ngờ vừa ra khỏi Quỷ môn quan được hai bước lại bị kéo vào, mà lần này không còn cách nào thoát nữa. Lòng chàng chán nản, nhắm mắt lại, chẳng buồn nghĩ gì đến nàng nữa.

Giả tỷ chàng lại dương mắt liếc mày thì Phùng Thúy Lam nhất định không chịu buông thạ Nhưng chàng đột nhiên nhắm mắt chờ chết lại khiến cho nàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Gã không sợ chết chăng? Hay còn nguyên nhân nào khác?

Nàng liền đưa ngón tay ngọc giải khai huyệt đạo cho A Liệt và trầm giọng hỏi:

- Ngươi có biết bọn Kỳ Kinh đã làm việc gì không?

A Liệt chỉ lắc đầu, chàng cũng không mở mắt nữa. Chẳng phải chàng phủ nhận vụ bọn anh em Kỳ Kinh giết chết Phùng Thông mà chỉ tỏ ra không lý gì đến nàng nữa.

Phùng Thúy Lam phát giác ra A Liệt có vẻ oán hận thì vừa tức mình vừa nghi ngờ, xẳng giọng nói:

- Dù ngươi không biết nhưng ngươi cũng đồng đảng với chúng thì ta giết ngươi cũng như chặt chân tay chúng.

A Liệt không nhịn được nữa dương cặp mắt tức giận lên hỏi:

- Ai là đồng đảng vời bọn ác nhân đó? Chính hắn đã mấy lần chực hạ sát ta mà chưa có cơ hội. Hừ! Giả tỷ ta có võ công cao cường thì ta quyết tìm hắn để rửa hận.

# Chương 12 - Trình Huyền Đạo đại chiến Kỳ Kinh

Phùng Thúy Lam chợt tỉnh ngộ hỏi:

- Bữa trước ngươi có nói muốn bái một người võ công so với Kỳ Kinh còn cao thâm hơn làm sư phụ học nghề phải chăng là để trả thù hắn?

A Liệt đáp:

- Hắn khinh khi tại hạ hay đánh đập, tại hạ còn chịu được, nhưng mối thù sát hại mẫu thân thì nhất định phải trả, vì thế mà cần võ công cao hơn bọn hắn mới được.

Giọng nói của chàng đầy vẽ cừu hận, quyết không phải là lời gian trá.

Phùng Thúy Lam mười phần đã tin đến tám, nàng liền hỏi:

- Ngươi nói "bọn hắn", vậy ngoài Kỳ Kinh còn ai nữa?

A Liệt đáp:

- Bọn người bảy môn phái lớn đều có dự phần.

Rồi chàng kể luôn tên họ những tay cao thủ trong bảy phái lớn ra cho Phùng Thúy Lam nghe. Sau chàng nói tiếp:

- Hiện giờ tại hạ chưa biết rõ hung thủ là ai. Hoặc giả không phải bọn này mà là người khác cũng chưa biết chừng.

Phùng Thúy Lam nghe những tên chàng kể rồi lắc đầu nói:

- Đã đành mối thù giết hại song thân là mối thù chẳng đội trời chung, nhưng những người đó đều là nhân vật tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay Ta nhận thấy trong thiên hạ chưa một ai dám nói là thắng nổi bọn họ, vì thế ta khuyên ngươi nên dẹp bỏ ý định đó đi.

A Liệt nghiến răng nói:

- Không được! Tại hạ dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết không thay đổi chí nguyện báo thù.

Phùng Thúy Lam thu đao trủy thủ về nói:

- Dù ngươi có luyện được võ công đến trình độ tối cao thì ít ra là phải vài ba chục năm nữa. Khi ấy những người kia dù chưa chết thì họ cũng biến thành những đại trưởng lão các phái. Nếu ngươi kiếm họ trả thù tức là gây chiến với cả môn phái họ, nên ta dám nói là người chẳng có chút hy vọng gì thành công được.

A Liệt ngắt lời:

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Tại hạ mà võ công thâm hậu thì trừ phi bọn họ giết chết ngay tại hạ, bằng không tại hạ tin rằng có chí thì nên.

Phùng Thúy Lam lại hỏi:

- Ngươi đã đọc sách chưa?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nhờ Vương lão phu tử ngày ngày giảng giải nên có biết được đôi chút ít.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Bọn người bảy môn phái lớn tìm đến nhà ngươi làm chi?

A Liệt đáp:

- Đây thật là cơn tai bay vạ gió.

Rồi chàng lược thuật chuyện Huyết Vũ thư cho Phùng Thúy Lam nghe. Song cái chết của mẫu thân chàng tại sao lại có liên quan đến những người đó thì nàng không hiểu rõ.

Nhưng nàng có biết một việc liền hỏi A Liệt:

- Hiện giờ ngươi ở vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Kỳ Kinh bề ngoài ra mặt bảo vệ ngươi, đồng thời lại còn những tay cao thủ khác phái khác ám trợ tựa hồ không sơ hở chút nào, mà thật ra bọn họ dùng ngươi làm cái mồi câu để rình xem ai hạ thủ ngươi đó. Ngươi có hiểu không?

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Giả tỷ hung thủ là một người trong những phái này thì tất nhiên họ chẳng dám ra tay gia hại tại hạ.

Phùng Thúy Lam nói:

- Ngươi nghĩ thế thì lầm lắm! Bọn họ muốn ám sát ngươi thật dễ như trở bàn tay mà họ vẫn bố trí như người ngoài hạ thủ. Ngươi có chết cũng chỉ toi mạng mà thôi.

A Liệt thấy Phùng Thúy Lam nói có lý liền hỏi:

- Vậy thì tại hạ nên làm thế nào cho được?

Phùng Thúy Lam trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trước nay ngươi chưa từng lộ ý muốn thì chắc là họ không ngờ và đồng thời việc đề phòng cũng sơ hở. Vì lẽ đó ngươi có thể tìm cơ hội tẩu thoát.

Nàng thấy A Liệt ra chiều khó nghĩ liền nói tiếp:

- Ngươi đừng lo! Ở Tây An Phủ đây, gia phụ có một căn phòng dùng làm nơi bí mật, lại có mấy tên tỳ bộc có thể tin cậy được. Nếu ngươi muốn tới đó ẩn lánh trong vòng bảy, tám tháng hay một vài năm cho vụ này lắng xuống rồi hãy tìm thầy học nghề thì ta quyết bảo đảm bảy môn phái lớn không tìm đến ngươi được.

A Liệt nghe Phùng Thúy Lam bầy kế cho mình thì trong lòng rất cảm kích nhưng chàng chưa

hết dạ hoài nghi, tự hỏi:

- Tại sao y lại tử tế với ta như thế này?

Nên biết chàng từ thửa nhỏ ở vào cảnh nghèo nàn, hiểu rõ đời sống rất khó khăn và đã bị người ta đả kích khinh bỉ nhiều rồi. Vì thế nên so với những đứa nhỏ cùng tuổi là con nhà no ấm thì chàng hiểu việc hơn nhiều. Huống chi những chuyện xảy ra gần đây khiến chàng có ấn tượng xấu xa đối với người đời.

Do đó chàng nghĩ tới mình đã không có chỗ nào để người lợi dụng thì sao Phùng Thúy Lam đối với mình lại tử tế đến thế? Chẳng lẽ những hành vi của nàng đều có dạ đồng tình với chàng? Dù sao chàng cũng cảm thấy cần ra thoát khỏi bàn tay Kỳ Kinh là hay hơn hết. Còn kết quả sau này bất luận đi tới đâu chàng cũng vui lòng mạo hiểm.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Nếu tại hạ quả có nơi ẩn mình thuận lợi thì nhất định cả bảy phái lớn phải cuống cuồng. Nhất là Kỳ Kinh sẽ tức đến chết người vì mất mặt. Có đúng thế không?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Cái đó lọ là còn phải nói? Có điều vụ này không phải chuyện chơi. Ngươi ẩn lánh nên cẩn thận lắm mới được, nếu không có ngày kia bị chúng bắt về, thì nhất định ngươi phải chết.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu thế này thì mình hoàn toàn bị cô này nắm giữ không phản kháng chút nào.

Nhưng sau khi cảnh giác chàng vẫn nguyện ý thà chịu nằm trong tay Phùng Thúy Lam còn hơn là ở với Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. Vì thế chàng cả quyết chịu lời trốn đi.

Phùng Thúy Lam bèn nghĩ cách giúp chàng đào tẩu. Còn A Liệt đầu óc vẫn hoang mang, chàng lo vật báu phủ Lang Nha sẽ ra sao?

Phùng Thúy Lam nghĩ ra được biện pháp rồi nói:

- Ngươi hãy chú ý nghe ta nói. Tối nay lúc các ngươi ăn cơm xong mà vẫn còn ở khách sạn này thì ta ra cửa sau chờ đợi. Ngươi giả vờ đau bụng tìm ra cầu tiêu để trốn chạy. Nếu Kỳ Kinh chú ý đến ngươi thì ngươi chớ có vọng động. Phải chờ lúc về quán trọ rồi đang đi đường phố lớn ở mé Nam hay mé Tây, nhân lúc đông người ngươi chạy thẳng ra mé Tây. Ta sẽ ngấm ngầm theo dõi. Trường hợp mà không có người chú ý đến ngươi thì ta kêu ngươi ngay về địa phương đó. Nếu tình thế không thuận tiện thì ta không ra nữa và ngươi giả vờ mãi xem phong cảnh náo nhiệt rồi đi lầm đường.

A Liệt gật đầu lia lịa đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Phùng Thúy Lam có vẻ bất mãn nói:

- Vụ này là một chuyện tầy đình có liên quan đến sự sinh tử của ngươi. Nếu ngươi nhớ trật một điểm thì hậu quả khó mà lường được chứ chẳng phải chuyện chơi mà nhận bừa được?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nhớ kỹ thật rồi. Cô nương chưa biết tại hạ từ thửa nhỏ đã có trí nhớ dai đặc biệt. Bất luân ai nói câu chuyện gì, tại hạ chỉ nghe qua rồi sau bao lâu vẫn. kể lại được không sai một chữ. Hai ba năm trước tức là lúc còn nhỏ hơn ngày nay, nhiều câu chuyện tại hạ không hiểu nhưng cũng kể lại được.

Phùng Thúy Lam nửa tin nửa ngờ nguýt chàng nói:

- Lần này ta hy vọng ngươi còn giữ bản lĩnh đó thì hay lắm!

A Liệt nói:

- Cô nương cứ yên lòng. Nhưng tại hạ trốn rồi còn cái rương của tại hạ thì sao?

Phùng Thúy Lam có vẻ không bằng lòng hỏi lại:

- Cái rương của ngươi giá đáng bao nhiêu? Sau này sẽ mua không được hay sao?

A Liệt không nói đến chuyện bí mật về "Lang Nha phủ Đan kinh" chàng còn đợi xem hễ Phùng Thúy Lam thật dạ không có chỗ dụng tâm nào khác sẽ đem vật kia trả lại cho nàng.

Chàng liềm hăm hở đáp:

- Cái rương thì vật thử có là mấy? Nhưng quần áo trong rương đều do chính tay tiên mẫu may cho, tại hạ không nỡ dời bỏ.

A Liệt nhắc tới mẫu thân lại động lòng trẻ thơ, đột nhiên hai hàng nước mắt trào ra.

Phùng Thúy Lam thấy thế không khỏi ngẩn người rồi nàng rất cảm động, đua tay ra vỗ vai chàng dịu dàng nói:

- Thôi được! Bây giờ không phải là lúc để cho ngươi phiền lòng. Ta sẽ tính lại coi.

Nàng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Thôi đành thế này vậy. Ta dùng nhiều tiền để đút lót cho tên trà phòng, bảo gã chờ lúc ngươi ra khỏi phòng sẽ ăn cắp cái rương đó và ta sẽ phái người khác mang rương đi cho.

A Liệt lau nước mắt hỏi:

- Cách đó liệu làm được không?

Phùng Thúy Lam cười đáp:

- Chính kẻ coi đồ ăn cắp thì ai mà đề phòng cho được?

A Liệt hỏi:

- Nếu bọn họ có chút mối nghi ngờ lên đầu tên trà phòng và đánh đập tra tấn bắt gã khai ra hết thì làm sao?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Người ta ai mà dại thế? Chẳng lẽ gã không biết xin phép mấy giờ để lánh đi một nơi, chờ đến đêm tối sẽ quay về điếm hạ thủ thì còn ai nghĩ gã nữa?

A Liệt gật đầu lia lịa đáp:

- Trường hợp này tất bọn Kỳ Kinh sẽ đoán ra có người ngoài giúp cho tại hạ trốn chạy.

Phùng Thúy Lam cười đáp:

- Ta e rằng họ không nghĩ vậy mà thôi. Bọn họ rất đông người bàn đi tán lại thì càng có lợi cho chúng ta.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Khi đã đem rương quần áo đi rồi thì ngươi phải trốn ra ngay đêm mới được. Bằng không sẽ bị lộ tẩy và tính mạng ngươi cũng khó lòng an toàn được.

Dứt lời nàng giục A Liệt trở về phòng.

A Liệt từ giã còn hỏi phòng nàng ở đâu rồi mới lật đật trở về phòng mình.

Lúc này Kỳ Kinh đã ngủ một giấc rồi. A Liệt cố ý nhìn hắn hỏi:

- Kỳ đại thúc. Đại thúc không cho tiểu điệt ra ngoài thành coi những nơi danh thắng. Trong thành này cũng có nhiều cổ tích. Đại thúc có cho đi coi không?

Kỳ Kinh đáp:

- Chờ hai bữa nữa sẽ tính.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi này chắc là nghe tên trà phòng nói huênh hoang khiến gã động lòng.

Giữa hai người chả có chuyện gì mà nói nữa. Kỳ Kinh toan ngồi luyện công thì đột nhiên một tên trà phòng gõ cửa vào đưa cho hắn một tấm danh thiếp.

A Liệt đảo mắt nhìn thấy trên tâm thiếp đề tên "Luyện sĩ Trình Huyền Đạo ở phái Võ Đương"

Lòng chàng khấp khởi mừng thầm vì chàng đã nghe nói Thiên Phong kiếm hiệp Trình Huyền Đạo là một trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đương và là một trong những người có thể thắng được Bắc Mang Tam Xà.

Chàng đã có ý bái Trình Huyền Đạo làm sư phụ thì đây là cơ hội để chàng được gặp lão, trách nào chàng chẳng vui mừng.

Kỳ Kinh lớn tiếng nói:

- Đại giá Trình chân nhân đã tới! Tiểu nhị đâu? Mau mau dẫn ta nghinh tiếp.

Bỗng ngoài phòng có tiếng lão già quắc thước cất lên:

- Kỳ huynh dậy quá lời! Bần đạo được ra mắt Kỳ huynh đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Thanh âm vừa dứt, một người quyền môn vũ sĩ đã đứng ở trước cửa. Lão vào khoảng năm sáu chục tuổi, mặt mũi tuấn tú khí vũ hiên ngang mà lại có vẻ phong lưu tiêu sái. Tay lão cầm một cây thất trần chuỗi bằng bạch ngọc. Lão không đeo kiếm bên mình.

A Liệt vừa ngó thấy đã đem lòng sùng kính.

Kỳ Kinh tiến lại thi lễ. Hai người hàn huyên mấy câu rồi ngồi xuống.

Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo đảo mắt nhìn A Liệt hỏi:

- Thằng nhỏ này phải chăng là một tên có liên quan với Huyết Vũ thư?

Kỳ Kinh đáp:

- Chính là gã. A Liệt! Vị này là đại kiếm khách Trình chân nhân ở trong võ lâm hiện nay Ngươi lại mà thi lễ đi!

A Liệt lẳng lặng tiến ra thi lễ rồi lùi lại ngay Cử động này của chàng là dụng tâm để Trình Huyền Đạo chú ý đến mình.

Nguyên chàng nghe Vương lão phu tử kể cho nghe thiên cố sự về một người văn sĩ biết hành động khiến người chú ý rồi được nổi danh. Vì thế mà chàng không nói một câu gì khiến Trình Huyền Đạo động tính hiếu kỳ và có ấn tượng sâu xa về con người chàng đê sau này có gặp mặt sẽ dễ bề nói chuyện.

Trình Huyền Đạo quả nhiên nhìn kỹ chàng một lúc rồi nói:

- Thằng nhỏ này tuy tướng mạo không xinh đẹp, thân thể lại bạc nhược, nhưng bàn về căn cốt luyện võ trời phú cho thì trên đời cũng không được mấy người như gã.

Kỳ Kinh cười lạt. Nhưng lòng hắn cũng có ý muốn thu chàng làm độ đệ.

Hắn liền hỏi sang chuyện khác:

- Trình chân nhân đột nhiên qua đâ có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo thủng thẳng đáp:

- Bần đạo là kẻ xuất gia, không tiện nói quanh cọ Bần đạo đến đây là vì vụ Đan kinh của phủ Lang Nhạ Chắc Kỳ huynh cũng hiểu ý tứ của bần đạo.

Kỳ Kinh làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Trình chân nhân được tin tức về vụ này ra sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Chúng ta nên bớt những lời lẽ khách sáo vô vị. Bí bảo này đã lọt vào tay quý phái. Bần đạo nhân không kiếm thấy Đồ Đại Kính huynh, nên tìm tới Kỳ huynh để nói chuyện.

Kỳ Kinh nói:

- Nghe giọng chân nhân thì dường như Phùng Thông đã mất bảo vật đó mà chân nhân tưởng

người tệ phái lấy được. Nhưng tiểu đệ chưa được tin gì hết, nên thực tình không biết gì về vụ này.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này tệ đồng môn đã biết rõ thì đúng là sự thực, chẳng giấu diếm chân nhân làm chi nữa. Nhưng không hiểu tại sao chân nhân lại nghi ngờ cho tệ phái? Cứ địa vị và danh vọng của chân nhân thì dĩ nhiên chân nhân đã nắm được bằng chứng mới tới hỏi tiểu đệ. Vậy tiểu đệ muốn hỏi cho biết rõ.

Hắn không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Thậm chí hắn nói:

- Vụ này đã bí mật cáo tri cho đồng môn. Vì thế mà Trình Huyền Đạo càng sinh có lòng hoài nghị Nhưng nếu Trình Huyền Đạo mà không đưa được chứng cớ ra thì hắn có thể chê cười lão được. Thủ đoạn xảo nguyệt man trá của hắn thật là cao minh ít người bì kịp.

Trình Huyền Đạo chẳng lộ vẻ gì băn khoăn. Lão thủng thẳng đáp:

- Hoặc giả Kỳ huynh có điều chưa rõ. Trong những bậc tiên tổ ở phủ Lang Nha có một vị rất nổi danh về môn học tiên đạo. Bản Đan kinh này là một bí lục để luyện đan, tu đạo. Người ngoài bắt được thì hoàn toàn vô dụng. Nhưng người trong Huyền môn mà được pho kinh này lại rất có ích lợi.

Kỳ Kinh gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Vì thế mà hôm đó không có ý dòm dỏ. Dù trong bản Đan kinh này chép cả những bí thuật về võ học thượng thặng của phủ Lang Nha thì tiểu đệ có lấy được cũng bằng vô dụng. Chẳng lẽ tiểu đệ đã từng này tuổi đầu còn phế bỏ cơ sở trước kia để học lấy cái mới? Chân nhân nghĩ xem có đúng thế không?

Hắn nói câu này không có chỗ nào sơ hở để đối phương đánh vào được.

Trình Huyền Đạo gật đầu lia lịa đáp:

- Bần đạo cũng nghĩ thế. Có điều bữa trước giữa lúc Phùng Thông bị cướp, bần đạo củng đi qua đó. Thấy hai bên đang liều mạng chiến đấu, bần đạo có ra tay điều giải. Sau nghe từ miệng Phùng Thông nói ra cho biết rõ đầu đuôi. Đồng thời bần đạo lại quan sát theo thủ pháp võ công thì hiểu ngay đối phương là các vị đồng môn với Kỳ huynh. Kỳ huynh đã không biết rõ nội vụ. Vậy bần đạo không dám làm phiền.

Lão nói mấy câu rất khiêm cung lịch sự. Kỳ Kinh dĩ nhiên rất đỗi ngạc nhiên, mà A Liệt cũng lấy làm thất vọng, bụng bảo dạ.

- Lão Thiên Phong kiếm khách này đối với người cũng thế, không muốn đắc tội cùng phái Bắc Mang, chứ chẳng phải là một tay hiệp khách chủ trương chính nghĩa.

Thiếu chút nữa chàng lộ vẻ buồn rầu, tức bực. Còn Kỳ Kinh lại mừng rỡ nói:

- Chân nhận dạy quá lời! Tiểu đệ mà nhận được thông báo tất xin trình bày hết gốc ngọn để đáp lại mối thịnh tình của chân nhân đối với tiểu đệ.

Trình Huyền Đạo cũng ngỏ lời cảm ơn, thái độ vẫn thản nhiên, lão ngồi nói chuyện với Kỳ Kinh

một lúc về việc khác. Khi đề cập tới chuyện võ công, lão làm như sực nhớ ra điều gì liền nói:

- Qúy phái dùng đao pháp độc bộ theo hình con rắn để hơn thiên hạ. Bần đạo tuy có lòng hâm mộ từ lâu, nhưng trước nay chưa có cơ hội chiêm ngưỡng món tuyệt nghệ này. Nếu Kỳ huynh tha cho tội đường đột thì bần đạo rất mong được thỉnh giáo mấy chiêu để làm kỷ niệm cho cuộc gặp gỡ của chúng ta hôm nay và để chứng minh xem nhận xét của bần đạo có lầm lẫn không.

Kỳ Kinh vui vẻ chịu lời. Hắn nghĩ bụng:

- Đồ lão đại đã nói hôm ấy có đấu với lão mấy chiêu thì trước tình thế lúc ấy tất bọn họ hết sức dấu diếm võ công bản môn. Lần này lão đối chiêu để kiểm lại thì có lợi cho mình chứ không có hại. Nếu lão chứng nghiệm. không phải người bản môn tranh đoạt báu vật với Phùng Thông thì vụ công án này không đổ lên đầu bản phái nữa.

Hắn liền với lấy thanh đao treo trên vách và rút ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Thanh kiếm phóng ra khí lạnh ghê người.

Trình Huyền Đạo không đeo kiếm. Lão khoa cây phất trần lên để tỏ ra dùng cái đó làm binh khí.

Hai người lại nói mấy câu khách sáo. Bỗng Trình Huyền Đạo hô lên:

- Bần đạo đành đắc tội!

Chân bước theo đường cửu cung, lão tiến về phía Kỳ Kinh. Tay cầm cây phất trần đâm thẳng tới trước mặt đối phương.

Cây phất trần này biến thành cứng như thanh kiếm rít lên veo véo, đủ tỏ công lực của Trình Huyền Đạo cực kỳ thâm hậu. Nhất là về kiếm thuật lão càng cao thâm khôn lường. Vì thế lão dùng vật khác thay kiếm cũng có uy lực như cầm kiếm thật sự.

Thanh trường đao của Kỳ Kinh vòng vèo phóng ra. Chiêu thức cũng bất kỳ ảo ác độc. Nội lực vận đủ mười thành vào thanh đao, quả nhiên hắn có phong độ một danh giạ.

Chiêu này hai bên thử công lực của nhau rồi lập tức biến đổi cấp bách.

Bỗng thấy hai người ở trong phạm vi 7, 8 thước vuông qua lại thấy thoáng. Thân pháp đều mau lẹ khiến người coi trong hoa cả mắt.

Cả hai bên cùng thi triển mấy chiêu thủ pháp đánh xáp lá cà, vừa hung hiểm vừa ngoạn mục.

Trình Huyền Đạo tưởng chừng muốn hạ sát đối phương ngay Cây phất trần của lão không rời những yếu huyệt của Kỳ Kinh.

Mới qua lại hơn chục chiêu, Kỳ Kinh rất đỗi hoang mang vì biết là đối phương chẳng tử tế gì. Nếu mình lỡ tay một chút là mất mạng ngay đường trường.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận. Thanh trường đao cầm trong tay vũng vận dụng toàn lực để thi triển đao pháp bí truyền cực kỳ hiểm độc liều mạng phản kích.

Hắn đã định bụng dù bữa nay hắn không địch nỗi mà phải chết cũng phải để chút kỷ niệm gì

cho đối phương.

Con người khi chủ ý đánh liều mạng thì kiêu dũng phi thường. Cuộc chiến đấu vô cùng nguy hiểm. Nhưng một là Trình Huyền Đạo tấn công trước đã chiếm được tiên cợ Hai là công lực lão còn thâm hậu hơn Kỳ Kinh, vì thế mà Kỳ Kinh lâm vào tình trạng dữ nhiều lành ít. Còn Trình Huyền Đạo thì hiển nhiên có vẻ ung dung hơn.

Sau khi chiếu đấu hồi lâu và đã qua lại ngoài trăm chiêu. Trình Huyền Đạo vẫn dai sức. Nội lực mỗi lúc một mạnh thêm chứ không giảm sút.

Kỳ Kinh càng đánh lâu càng giảm chí phấn đấu. Trừ khi hắn thi triển những chiêu liều mạng đưa đến thế hai bên cùng chết thì mới có hy vọng đả thương được đối phương. Nhưng đến bây giờ thì e rằng đã chậm mất rồi.

Nên biết tuy Kỳ Kinh đã có ý liều mạng. Nhưng "liều mạng" với "hai bên cùng chết" còn cách nhau một khoảng xạ Hai bên cùng chết tức là không kể gì đến chiêu thức của đối phương, cứ vung đao phản kích. Phép đánh này trừ khi đối phương võ công cao hơn rất nhiều, còn bằng suýt soát nhau thì chỉ trong vòng năm ba chiêu là đi đến kết quả.

A Liệt coi hai bên chiến đấu hoa cả mắt, nhưng chàng cũng nhìn ra là Trình Huyền Đạo rất thắng thế thì trong lòng khoan khoái không bút nào tả xiết. Chàng phải cố nín nhịn không thì đã bật lên tiếng reo hò.

Khắp gian phòng, chỗ nào cũng có những luồng kình phong quét tới. A Liệt bị luồng đại lực xô đẩy cứ phải lùi dần. Lúc này chàng co vào góc nhà. Thỉnh thoảng chàng cảm thấy như bị nghẹt thở.

Hai người đang kịch đấu đột nhiên lùi ra.

A Liệt không bị những luồng kình lực vô hình xô đẩy nữa. Nhưng lòng chàng lại nổi lên bao niềm thất vọng vì thấy Thiên Phong kiếm khách nhảy ra ngoài vòng chiến rồi không động thủ nữa, mà Kỳ Kinh vẫn đứng trơ đó, trong người hắn chẳng bị thương tích chi hết.

Trình Huyền Đạo cúi đầu nói:

- Đao pháp của Kỳ huynh thực là tuyệt thiên hạ. Càng đánh càng mạnh. Bần đạo rất lấy làm bội phục. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin Kỳ huynh lượng thứ.

Kỳ Kinh lửa giận bốc lên ầm ầm, hận mình không thể một đao chém chết tươi lão đạo này, vì hắn tự biết mình không địch nổi lão.

Hắn cố ý làm bộ ung dung chắp tay nói:

- Chân nhân quá khen rồi! Học nghệ của tiểu đệ chưa được tinh thâm, tự lấy làm xấu hổ không thể tới chỗ tâm pháp của sư môn. Xin chân nhân phê bình chỉ giáo. Giả tỷ gặp sư huynh đệ Ở đây thì may ra chân nhân mới được vừa ý.

Hắn biết rõ đối phương có ý muốn giết mình, nhất là môn nội gia kiếm pháp của lão mà xử tới chỗ tinh vi thì địch thủ khó mà chuyển bước.

Cuộc chiến đấu diễn ra trong căn nhà nhỏ bé. Trình Huyền Đạo đã chiếm được nhiều tiện nghị

Giả tỷ lão có ý giết người thì chỉ đấu thêm trăm chiêu nữa là được như ý. Nhưng lão lại đình thủ bãi chiến. Đó là một điểm đáng ngờ, lại khiến cho Kỳ Kinh cảm thấy một điều rất may mắn cho mình. Dĩ nhiên hắn không dám đắc tội với đối phương. Hơn nữa trong lòng hắn vẫn ghi nhớ lời cảnh giới của Thập Bộ Đoạn Trường Đồ Đại Kinh là không được vọng động.

Trình Huyền Đạo cười khà khà nóia:

- Bần đạo đã làm mất nhiều thì giờ của Kỳ huynh vậy xin cáo biệt.

Tay đại kiếm khách phái Võ Đương đi khỏi rồi, Kỳ Kinh chìm đắm vào trong mối trầm tư mặc tưởng.

# Chương 13 - Nghe lỏm chuyện A Liệt kinh hồn

A Liệt thất vọng ngồi co ro trong ngóc nhà không biết đã bao lâu. Bỗng nghe Kỳ Kinh nói:

- A Liệt! Lão mũi trâu đó muốn giết ta.

A Liệt trong lòng rất mong có người giết chết Kỳ Kinh, nhưng chàng phản ứng mau lẹ, làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Thật thế ư? Sao đại thúc còn để lão đi.

Kỳ Kinh dương cặp mắt gà chọi tựa hồ nhìn ra chỗ khác mà kỳ thực hắn chú ý quan sát vẻ mặt A Liệt đáp:

- Hắn không giết được ta mà ta cũng không thắng nổi hắn.

A Liệt nói:

- Vậy đại thúc mau kiếm người giúp đỡ. Chắc lão đạo đó còn trở lại.

Kỳ Kinh nói:

- Đối phó với lão còn là việc thứ yếu. Ta hỏi ngươi: Vừa rồi chúng ta động thủ, ngươi coi tình hình ra sao?

Hắn vừa hỏi vừa nghĩ bụng:

- Nếu gã nhìn thấy ta không thắng nổi Trình Huyền Đạo thì khi nào gã chịu bái ta làm sư phụ.

A Liệt khôn ngoan né tránh cạm bẫy, liền đáp:

- Tiểu đệ không hiểu. Vừa rồi tiểu đệ mắt hoa và cảm thấy mũi miệng cơ hồ nghẹt thở.

Kỳ Kinh nghe chàng nói vậy thì tin là thật. Hắn nói:

- Lão mũi trâu đó là tay đại kiếm khách toàn quốc đều biết tiếng. Nhưng hắn muốn thắng ta không phải chuyện dễ dàng.

A Liệt không hiểu hắn khoác lác và có dụng ý gì, nhưng chàng cũng theo lời phụ họa cho xuôi chuyện.

Kỳ Kinh lại nói:

- Mấy bữa nay ta coi tư cách ngươi tuy nhỏ mật, nhưng nhân phẩm khá lắm. Giả tỷ ngươi không muốn bị người khác khinh khi thì cần học lấy chút võ nghệ để phòng thân. Hoặc giả ta có thể truyền thụ cho ngươi mấy món quyền cước. Vậy ngươi thử nghĩ coi.

A Liệt chấn động tâm thần, tự nhủ:

- Té ra hắn muốn thu ta làm đồ đệ. Chà chà! Chẳng thà ta là kẻ không biết võ công, quyết

không khi nào chịu tôn kẻ ác lên làm sư phụ.

Nguyên chàng thù hắn đến cực điểm nên nghĩ vậy chẳng có chi là lạ.

Kỳ Kinh để cho A Liệt thủng thẳng ngẫm nghĩ chứ không thúc giục chàng trả lời. Vì thế mà đến lúc ra khỏi quán trọ tìm chỗ ăn cơm tối chàng vẫn chưa trả lời.

Nguyên A Liệt dã nghĩ tới kế hoạch chạy trốn, chàng chỉ mong bỏ đi cho xong, nên không muốn trả lời.

Nhưng lúc hai người ra khỏi quán, Kỳ Kinh lại nhắc tới vấn đề kia. Hắn tỏ ra rất ôn hòa hỏi:

- A Liệt! Ngươi đã nghĩ tới vụ dùng võ chưa?

Đột nhiên hắn biến thành con người ôn hòa, đủ biết lúc ở trong nhà hắn đã nghĩ kỹ và quyết tâm thu A Liệt làm đồ đệ.

A Liệt không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Hay lắm! Nếu tiểu điệt mà học thì không lo gì bị người ta khinh rẻ, chà đạp.

Kỳ Kinh nói:

- Đúng thế! Vậy ngươi bái ta làm thầy, ta sẽ bảo đảm từ nay ngươi qua lại giang hồ, không để bất cứ một ai khi phụ ngươi nữa.

A Liệt lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Như vậy thì kẻ hung thủ ở Hóa Huyết môn gì đó mà muốn giết tiểu điệt, liệu tiểu điệt học võ rồi có đánh được hắn không?

Kỳ Kinh bật cười. Cặp mắt gà chọi của hắn chiếu ra những tia sáng xảo quyệt, đáp:

- Chỉ cần học hết tâm pháp của phái Bắc Mang ta thì dù có gặp tay cao thủ ở Hóa Huyết môn cũng không đáng ngại. Có điều cần biết là thời gian ngắn nhất cũng phải mất ít nhất bốn năm mới thành công được.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy thì tiểu diệt đến già mới qua lại giang hồ hay sao?

Kỳ Kinh đáp:

- Ta đã nghĩ vấn đề đó cho ngươi. Tên hung thủ ở Hóa Huyết môn tuy đã gặp ngươi nhưng trong vòng bốn năm hay sáu năm ngươi lớn lên ăn mặc cho hoàn toàn cải tiến, chẳng còn ai nhận ra được. Có đúng thế không?

A Liệt nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ không nghĩ tới điểm này.

Kỳ Kinh nói:

- Khi đó bản lãnh ngươi tuy không bằng đối phương, nhưng mình ở trong bóng tối mà địch ở

ngoài sáng, rất có thể dùng nhiều phương pháp giết chết hắn, đặng báo thù cho mẫu thân ngươi.

A Liệt đầu nóng lên suýt nữa chàng sụp lạy Kỳ Kinh làm thầy. Nhưng chàng định thần lại, không xúc động nữa liền nói:

- Tiểu điệt e rằng biển người mờ mịt, không biết đâu mà tìm cho được tông tích tên ác nhân kia.

Kỳ Kinh nói:

- Trừ khi hắn vĩnh viễn không ló mặt ra ngoài giang hồ chẳng nói làm chị Hắn mà còn qua lại võ lâm thì thế nào cũng gặp. Huống chi phái Bắc Mang chúng ta thế lực khá lớn, rất nhiều tai mắt. Chính ta sẽ thân hành giúp ngươi việc này thì nhất định phải bắt cho được tên hung thủ.

A Liệt nghĩ thầm:

- Ta không thể vì việc báo thù mà quên nghĩ cách thoát ra khỏi chỗ dụng tâm của hắn.

Chàng liền nói:

- Những môn phái khác đều muốn tìm ra tên ác ma kia, lo gì chẳng có người giúp đỡ.

Kỳ Kinh đáp:

- Không được! Nếu chúng ta tìm ra tên ác hán thì dừng để cho các phái khác hay biết. Vì lẽ gì thì ta sẽ cho ngươi biết sau.

A Liệt rất lấy làm thất vọng. Chàng còn phải chờ một lúc nữa mới có cơ hội chạy trốn. Nếu bây giờ không do thám nội tình thì sau này khó có dịp nào nữa.

Chàng liền hỏi ngay:

- Tại sao lại không thể để người ngoài biết được?

Kỳ Kinh đáp:

- Chờ ngươi lớn lên rồi ta sẽ cho hay cũng chưa muộn.

A Liệt phưỡn ngực ra nói:

- Bây giờ tiểu điệt cũng không phải bé nhỏ nữa rồi.

Kỳ Kinh cười nói:

- Ta cho ngươi biết khi chúng ta kiếm được tên ác hán đó, ngoài việc trả thù cho ngươi còn có thể tra hỏi Hóa Huyết chân kinh lạc lỏng nơi đâu. Báu vật đó mà lọt vào tay chúng ta thì phái Bắc Mang chỉ trong vòng hai mươi năm sẽ trở thành môn phái lớn nhất trong võ lâm, cả Thiếu Lâm, Võ Đương cũng phải cúi đầu thần phục.

A Liệt lập tức phát giác ra chỗ sơ hở liền hỏi:

- Thế sao nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn trước kia lại không thành một môn phái lớn nhất trong thiên hạ?

Kỳ Kinh thấy chàng hỏi vậy biết là mình đã tiết lộ thêm một điều bí mật, liền đáp:

- Vì nhà họ Tra trước này đời nọ truyền sang đời kia một cách rất bí mật, vĩnh viễn không truyền ra họ ngoài nên không thể mở rộng môn phái được. Ngày trước bảy môn phái lớn hợp lực tiêu diệt nhà họ Tra đã đính ước với nhau một điều kiện là sau khi thành công và tìm ra được Hóa Huyết chân kinh phải chia làm bảy phần để phái nào cũng có môn võ công này, phái nọ không thể hơn phái kia được.

A Liệt nói:

- Té ra là thế?

Chàng nghĩ bụng:

- Hôm trước Ấu Dương Tinh đã đề cập đến Hóa Huyết chân kinh. Nàng nói là theo lời gia gia thì Hóa Huyết chân kinh là vật báu võ lâm, ai lấy được kinh đó có thể thành bá chủ thiên hạ. Nàng tỏ ra không hiểu ở chỗ chủ nhân nhà họ Tra tuy ít người không đủ địch lại số đông mà vẫn có thể phá vòng vây trốn thoát. Ấu là đem vấn đề này ra hỏi Kỳ Kinh.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Nếu Hóa huyết chân kinh quả cao minh như vậy thì làm sao ngày trước các vị lại giết được chủ nhân nhà họ Tra?

Kỳ Kinh đáp:

- Ái chà! Đầu óc ngươi quả nhiên không phải tầm thường. Ta cho ngươi hay là một điều rất bí mật. Ngươi nên nhớ là không tiết lộ ra ngoài,

Hắn tưởng coi A Liệt như đồ đệ và chịu nói ra chuyện bí mật tất chàng ưng thuận ngay, nên hắn lắng tai nghe xem chàng phản ứng thế nào. Hồi lâu hắn không thấy chàng đáp liền tiếp:

- Vụ này nói ra thật là kỳ lạ! Mấy đời nhà họ Tra chỉ truyền cho một người và đời nào cũng chỉ có một đứa con. Mười sáu năm trước đây lão chủ nhân nhà họ Tra là người phong lưu, đàng điếm đi tới đâu là để duyên nợ tới đó. Khi lão bị trọng bệnh nguy kịch đến nơi thì đại thiếu gia nhà này tư chất bình thương, chưa từng luyện được tâm pháp gia truyền.

A Liệt ngắt lời:

- Đại thúc vừa nói là nhà họ Tra truyền thụ võ công một cách rất bí mật thì người ngoài làm sao hiểu đại thiếu gia nhà ấy võ công tầm thường?

Kỳ Kinh vỗ vai A Liệt đáp:

- Khá khen cho ngươi tư chất thông minh ra ngoài sự tiên liện của tạ Tuy vị đại thiếu gia đó là Tra Nhược Ẩn không tự miệng nói ra cho mọi người nghe, nhưng y ham mê nữ sắc. Hễ người đàn bà có nhan sắc thì bất luận lai lịch thế nào, y cũng dẫn dụ chơi bời. Vì thế mà y gây nên thù hận với nhiều người. Bảy môn phái lớn cũng nhân lý do đó mà thù oán y.

Kỳ Kinh thấy A Liệt mở miệng toan nói, vội giơ tay ngăn lại rồi tiếp:

- Ta đã biết trong lòng ngươi lại nảy ra nghi vấn gì rồi. Đó là ngươi nghĩ đến đệ tử phái Thiếu

Lâm toàn thể là nhà sư mà phái Nga Mi đều là đạo sĩ thì sao lại dính líu tới chuyện đàn bà? Có đúng thế không? Nhưng ngươi có chưa hiểu là người hai phái này tuy bản thân không lấy vợ song thiếu gì chị em hay cháu gái các đệ tử tục gia. Tra Nhược Vân dan díu với bọn này, họ ngấm ngầm nhịn nhục không nói ra. Trong số đó nhiều người không chịu ô nhục được mà tự sát. Mối cừu hận dù là kẻ xuất gia cũng không nhịn được.

A Liệt tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế!

Kỳ Kinh hậm hực nói:

- Tra Nhược Vân tội đáng phanh thây. Thường thường có người kiếm hắn để báo thù mà không làm gì được, nhưng cũng phát giác ra võ công hắn chưa đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Có điều người đương thời đều úy kỵ lão chủ nhân nhà họ Tra vì ai cũng công nhận lão là một tay cao thủ thiên hạ vô địch, nên chẳng ai dám tìm đến tận nhà để báo thù. Mãi tới khi lão chủ nhân mắc bệnh nặng lâm nguy, bảy môn phái lớn mới liên hiệp lại, phát động Thanh Long Lệnh, điều động mấy chục tay cao thủ đến giết hết nhà họ Tra trong một đêm.

A Liệt lẳng lặng không nói gì, Kỳ Kinh lại tiếp:

- Khi ấy vừa đúng lúc lão chủ nhân nhà họ Tra tắt thở. Tra Nhược Vân cũng là một tên tiểu tử. Hắn khóc lóc ngất đi từng hồi, thần trí mê man. Do đó phe mình hành động càng thuận lợi. Sau khi xong việc, kiểm người bị giết thì đúng với số mục đã điều tra từ trước. Ai cũng tin rằng mối hậu hoạn đã bị tiêu diệt.

A Liệt gật đầu hỏi:

- Phải rồi! Nhưng đã bảo không còn mối hậu hoạn thì sao lại còn kẻ lọt lưới?

Kỳ Kinh cười lạt đáp:

- Cho đến bây giờ ta vẫn chưa tin. Nên biết trong bảy môn phái lớn dầu sao được một bản Hóa Huyết chân kinh. Đoạn đầu là bài "Huyết Vũ hịch" Thật là một thủ pháp kỳ công. Ngày ấy pho chân kinh này được Hoa Quang trưởng lão chùa Thiếu Lâm giám định. Chiếu theo quy định lão chỉ cho coi tiết thứ nhất, nên chưa thể phát giác ra những tiết sau đều là ngụy tạo. Có điều "Huyết Vũ hịch" là sự thực và bảy môn phái lớn đều có thể thi triển thủ pháp này.

Kỳ Kinh ngửa mặt lên ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Vì duyên cớ kể trên mà việc mới xảy ra gần đây biến thành phúc tạp vô cùng! Cố nhiên nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn đã không còn mối lo gì nữa, nhưng việc đời thật khó nói! Không chừng sự thật có kẻ lọt lưới. Nhất là ngươi đã nhìn thấy tên ác hán kia, bề ngoài rất giống người ở Hóa Huyết môn. Nếu chúng ta theo manh mối này lấy được Hóa Huyết chân kinh thì phái Bắc Mang ta cao trội hơn hết sẽ đứng làm lãnh tụ chín môn phái lơn, ban lệnh cho thiên hạ, còn ai dám chẳng tuân theo.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu vậy thì nay ta có quy hàng làm môn hạ chín phái lớn cũng nghĩ tới thân thế mình. Có thể chàng dính líu tới nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn.

Chàng sực nhớ tới hôm trước mẫu thân chàng đang nhắc đến chuyện Lương đại thúc thì bị Ấu Dương Tinh tới nơi cắt đứt câu chuyện. Kế đó mẫu thân chàng bị hại. Vậy vụ bí mật này chỉ hỏi được Lương đại thúc mới biết rõ.

Chàng tự nhủ:

- Giả tỷ mình có liên quan với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn thì mình tìm học võ công gia truyền đó là việc danh chính ngôn thuận mà còn có thể trả mối thù cả nhà bị trừ diệt.

Bỗng nghe Kỳ Kinh nói:

- Chúng ta đi thôi! Trời tối rồi, chúng ta hãy đến phạm điếm ăn cơm đã.

Hai người đi trên đường phố, chỗ nào cũng đèn lửa sáng trưng người qua lại rất đông đảo.

Vào phạm điếm rồi, A liệt nhân lúc Kỳ Kinh gọi lấy đồ ăn liền đứng dậy.

Kỳ Kinh khẽ quát:

- Ngồi xuống đi.

A Liệt kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn đã nhìn thấy mình có ý muốn chống đối?

Chàng liền riu ríu ngồi xuống.

Kỳ Kinh gọi tiểu nhị lấy món ăn. Tiểu nhị đi rồi, hắn hỏi:

- Ngươi định đi đâu?

A Liệt đánh bạo đáp:

- Tiểu diệt thấy bụng đau cần phải đi tiêu.

Kỳ Kinh nói:

- Không được! Ngươi chớ rời khỏi nơi đây một bước.

A Liệ không dám nói gì nữa. Chàng không ngớt chau mày ra chiều nóng nảy.

Sau một lúc Kỳ Kinh bảo chàng:

- Nếu ngươi không nín được thì ta phải đi theo ngươi.

Hắn nói rồi đúng dậy. A Liệt thấy thế không đi không được.

Trong cầu tiêu vừa tối tăm lại vừa hôi thúi. A Liệt vào ngồi một lúc. Kỳ Kinh đứng ngoài bỗng lên tiếng:

- Lúc chúng ta ở nhà trọ tới đây, dường như có người theo dõi, nên không thể để ngươi đi một mình, sợ xảy chuyện bất trắc. Ngươi đã hiểu ý ta chưa?

A Liệt đáp:

- Tiểu điệt hiểu rồi!

Trong lòng chàng ngấm ngầm hồi hộp vì Phùng Thúy Lam chờ chàng ở cửa ngoài nhất định đang bồn chồn. Chàng nghĩ bụng:

- May ta còn hai cơ hội để tẩu thoát là sau khi ăn cơm và lúc trở về khách điếm.

Rồi chàng phấn khởi tinh thần chuẩn bị đào tẩu.

Lúc ra khỏi phạm điếm Kỳ Kinh vẫn theo sát A Liệt. Gặp chỗ đông người, hắn giục chàng đi lên trước để đề phòng có người ra tay đánh lén, hắn kịp bảo vệ.

A Liệt cả kinh nghĩ thầm:

- Giả tỷ hắn cứ chú ý đến mình không còn cơ hội thoát thân thì sau khi về quán trọ, hắn phát giác chiếc rương bị mất tất phanh phui ra vụ mình dự bị chạy trốn và sẽ mắc vào độc thủ của hắn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ thì đi tới phố lớn ở mé tâ và mé nam giao nhau. Chàng dừng bước trước cửa một tiệm hàng ngó lui ngó tới, đồng thời chú ý xem Kỳ Kinh có phát giác ra điều gì không?

Nhưng chàng vừa dừng bước thì Kỳ Kinh đã nắm tay chàng kéo đi và nhìn chàng nói:

- Chỗ này đông người rất là nguy hiểm, cần đi mau để tránh xa.

A Liệt tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống vì chàng đã mất cơ hội để trốn thoát. Có điều chàng vẫn đề cao cảnh giác, không dám lộ ra điều gì khả nghi.

Chàng đi tới trước cửa quán trọ để Kỳ Kinh bước vào quán trước cố ý đi chậm lại.

Kỳ Kinh đột nhiên quay lại nắm lấy tay chàng kéo vào trong quán. Hắn tỏ vẻ không bằng lòng đáp:

- Sao mà ngươi vô ý thế? Người ta chỉ liệng một viên đá nhỏ xíu là đủ biết ngươi. Mau về phòng đi thôi!

A Liệt kinh tâm động phách, cùng Kỳ Kinh đi vào phòng. Chàng đưa mắt nhìn xuống gầm giường quả nhiên không thấy chiếc rương nữa, thì ớn lạnh xương sống nằm xuống giường ngay mong Kỳ Kinh không chú ý tới gầm giường.

Kỳ Kinh lộ vẻ quan tâm hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

A Liệt đáp:

- Tiểu diệt thấy trong người khó chịu.

Kỳ Kinh lại sờ trán chàng hỏi:

- Nét mặt ngươi xanh lướt, hay là lại đau bụng? Nhưng không sao đâu, cứ ngủ đi một giấc là khỏi.

A Liệt nhắm mắt giả vờ ngủ. Lúc này chàng khác nào con chim trong lồng, con cá mắc lưới, đành chờ vận mệnh an bài. Chàng không dám nhìn sự thực nguy hiểm nữa, vùi đầu trong chăn nhắm mắt lại, để mặc số phận run rủi muốn ra sao thì ra, không nghĩ tới nữa.

Bỗng chàng nghe tiếng bước chân của Kỳ Kinh, dường như hắn đang đi vòng quanh trong phòng. Đó là một điều chàng chưa từng thấy bao giờ.

A Liệt còn cảm thấy Kỳ Kinh thỉnh thoảng lại ngó xuống gầm giường và chàng tự hỏi:

- Bây giờ chắc hắn đã phát giác cái rương mất tích mà sao chưa thấy động thủ hại mình?

A Liệt chuyển động thân hình thò tay vào bọc lấy ra một con đao mũi nhọn, chàng định bụng:

- Nếu hắn hạ độc thủ đánh đập hay giết mình thì mình đâm cổ tự sát còn hay hơn.

Đột nhiên chàng nghe phía ngoài cửa sổ có tiếng gõ lách cách.

Tiếp theo Kỳ Kinh trầm giọng nói:

- Vào đi!

Cửa sổ kẹt mở. Kỳ Kinh lại nói:

- Đại ca! Tiểu đệ bất đắc dĩ mà phải để đại ca mạo hiểm xuất hiện. Đại ca hãy coi.

Có tiếng người "Ồ" lên rồi hỏi:

- Không thấy rõ rồi ư?

Kỳ Kinh đáp:

- Tiểu đệ đã tra xét khắp nơi thì không thấy vết tích gì. Chắc đây là một hành vi của một tay cao thủ.

A Liệt nhận ra âm thanh người kia là Đồ Đại Kính mà chàng đã gặp lúc ban chiều.

Đồ Đại Kính lại hỏi:

- Thằng nhỏ kia ngủ rồi ư? Chúng ta nói chuyện cần phải coi chừng.

Kỳ Kinh đáp:

- Gã khó chịu trong người, đã cảm thấy đau bụng ngay lúc còn ở quán cơm, chắc không có chuyện gì lạ. Bây giờ gã ngủ rồi.

Đồ Đại Kính hỏi:

- Sao cái rương đó lại mất rồi? Theo lẽ thì trong rương chỉ có mấy bộ quần áo cùng vài thứ cần dùng chẳng đáng gì. Trừ phi họ đã biết chuyện bí mật của chúng ta.

Hai người lẳng lặng không nói gì. Hiển nhiên chúng đang suy nghĩ về chuyện bí mật.

Sau môt lúc Kỳ Kinh lại lên tiếng:

- Tiểu đệ chưa dám đoán chắc các vị có lấy đi hay không. Bây giờ mới biết là không phải các vị. Vậy có hai trường hợp khả nghi: một là người nhà họ Phùng, hai là người phái Võ Đương.

Đồ Đại Kính hỏi:

- Vấn đề không còn ở chỗ ai đã hành động, mà là tại sao đối phương lại hiểu chuyện bí mật của chúng tả Có lẽ hồi chiều lúc chúng ta thương nghị bị kẻ nghe trộm. Lúc đó chỉ có mình thằng nhỏ này phải không?

A Liệt nghe nói tới đây cực kỳ kinh hãi, trán toát mồ hôi.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ dường như để hồi tưởng lại những tình trạng đêm trước. Sau một lúc hắn mới đáp:

- Tiểu đệ còn nhớ được là đêm hôm ấy đại ca đã ngăn trở không để tiểu đệ ra tay điểm huyệt gã vì đại ca cho là thằng nhỏ này đã ngủ say rồi không lo gì gã nghe lỏm nữa.

Đồ Đại Kính vừa gật đầu vừa cất bước đi tới bên giường. Cặp mắt hắn chiếu ra những tia hào quang để tra xét tình hình A Liệt.

Đột nhiên Đồ Đại Kính vươn tay ra đập xuống đầu A Liệt.

Kỳ Kinh giật mình hỏi:

- Đại ca! Đại ca làm gì vậy?

Đồ Đại Kính đáp:

- Không phải ta giết gã mà muốn coi xem vì lẽ gì trán gã toát mồ hôi?

Kỳ Kinh "Ồ" lên một tiếng.

Đồ Đại Kính sờ lên trán A Liệt. Chàng than thầm:

- Phen này chắc chết.

Chàng không dám mở mắt, nhưng không nhịn được hơi thở trầm trọng.

A Liệt tưởng hành tung của mình đã bị bại lộ, chắc không còn cách nào thoát khỏi độc thủ.

Bỗng nghe Kỳ Kinh hỏi:

- Thế nào?

Đồ Đại Kính hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Người gã phát nhiệt nhưng không sao.

Nguyên A Liệt đã nín hơi mà người lại trùm chăn nên nhiệt độ trong mình lên cao. Đồ Đại Kính thấy người chàng nóng thì không nghi ngờ gì nữa.

Hắn quay lại thương nghị với Kỳ Kinh, đi đến kết quả nhận định là vụ này liên quan đến Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo phái Võ Đương.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu đây là hành vi của Trình Huyền Đạo thì hắn quả là một tay thâm độc. Chúng ta đã nói không hiểu Đan kinh lạc lỏng nơi đâu, thì nay chẳng thể ra mặt cướp lại. Hơn nữa thế lực phái Võ Đương rất lớn, chúng ta không nên trở mặt với họ. Đại ca nghĩ có phải không?

Đồ Đại Kính đáp:

- Chúng ta ở ngoài ánh sáng không làm gì được thì lui vào bóng tối theo dõi. Để ta nghĩ coi lão đạo này có chỗ yếu điểm nào không?

Kỳ Kinh nói:

- Thằng cha mũi trâu đó nổi tiếng hào hiệp, lại là người xuất gia rất mực thước thì làm thế nào tìm ra nhược điểm của hắn được?

Đồ Đại Kính ngửa mặt lên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão đạo này tuy coi bước đường công danh như mây trôi, coi giầu sang như cỏ rác. Xiềng xích danh lợi không ràng buộc được hắn. Nhưng hắn cũng còn có chỗ bị thiếu.

Kỳ Kinh nói:

- Tiểu đệ còn nhớ Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo dường như nổi tiếng chơi hoa. Nhưng thị hiếu đó là điều phong nhã e rằng không lợi dụng được.

Đồ Đại Kính nói:

- Chẳng những hắn thích chơi hoa mà mê nhất là mẫu đơn. Nếu chúng ta kiếm được một chậu mẫu đơn rất quý cho lão thấy thì nhất định lão cố tìm cách lấy cho bằng được.

Kỳ Kinh nói:

- Vụ này có thể làm được. Chỉ cần cho hắn mê man, say sưa. Nếu hắn không chịu trao đổi thì chúng ta có thể mời hắn ngoạn thưởng mà ngấm ngầm ám toán. Một khi bắt được hắn rồi thì lo gì phái Võ Đương không đem bí bảo đưa cho chúng ta.

Đồ Đại Kính nói:

- Chính là thế đó! Hiện giờ ở Tây Kinh có một khu vườn gọi là Hàm Hương Điêu, nổi tiếng trồng nhiều hoa lạ thứ nhất thiên hạ.

# Chương 14 - Huyền Thức lo mưu cứu A Liệt

Kỳ Kinh nói:

- Nếu Trình lão đạo là người trong đường lối này, tất hắn nhận ra. Chúng ta lấy ở Hàm Hương Viên. Vậy chúng ta phải kiếm người ra mặt đối phó với hắn.

Đồ Đại Kính nói:

- Đó là chi tiết nhỏ mọn có thể giải quyết như trở bàn tay Chừng ta chỉ quan tâm ở chỗ lão đạo kia có đi vào chỗ say mê hay không? Nếu không thì chẳng làm gì được lão. Tối nay không có cách nào tới Hàm Hương Viên để lấy hoa được, đành chờ đến tối mai và ngày mốt là biết rõ.

Lão lại thảo luận với Kỳ Kinh mấy câu nữa rồi bỏ đi.

Suốt sáng hôm sau Kỳ Kinh không có động tĩnh gì. Đến chiều đột nhiên hắn bảo A Liệt:

- Ngươi đã thích thưởng ngoạn những nơi cổ tích danh thắng bây giờ chúng ta đi chơi một chuyến.

A Liệt gật đầu. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ra đi du ngoạn càng đem lại nhiều cơ hội bỏ trốn. Còn điều mình khó mà biết được có thể liên lạc kịp thời với Phùng cô nương không.

Trước hết hai người đến chùa Từ Ấn. Chùa này có tháp Đại Nhạc. Những tiến sĩ đời nhà Đường đều đề tên vào nên nó thành một nơi trứ danh để điểm số. Những người đọc sách trong thiên hạ ai cũng muốn đến coi. A Liệt đã được theo học Phương lão phu tử mấy năm, dĩ nhiên chàng cũng nghe nói tới.

Tháp Đại nhạc hình vuông có bảy từng là một tòa cổ tháp trang nghiêm. A Liệt tới nơi mải mê thưởng ngoạn, quên cả chuyện đào tẩu.

Hôm nay đẹp trời, du khách rất nhiều, dĩ nhiên số đông là văn nhân.

Kỳ Kinh vốn chẳng ưa gì thưởng ngoạn danh thắng cùng cổ tích, nhưng hắn nghe A Liệt nói thao thao bất tuyệt, nên cũng lắng tai nghe. Sau hắn thấy bọn văn sĩ tử hợp bạn kéo về phía Đông Nam liền hỏi:

- Nẻo đó mình đã đi qua chả thấy có gì hay đẹp, không hiểu tại sao bọn người kia lại ra chiều thích thú đi về nẻo đường đó.

A Liệt đáp:

- Cách đây chừng hai dặm có ao Khúc Trì nổi danh, đời Đường những tân kha tiến sĩ đều tới đó xem sao.

Khi tới nơi chỉ thấy đồn điền bát ngát, lúa mạch xanh om, chẳng có sông ngòi đầm ao chi hết.

Kỳ Kinh ngắm nghía một lúc rồi chau mày hỏi:

- Có phải chỗ này không?

A Liệt đáp:

- Đúng rồi tiểu điệt còn nhớ trong sách có nói vua Đường Huyền Tôn mở rộng ao này chu vi tới bảy dặm và trồng toàn hoa lạ, lại dựng rất nhiều lâu đài.

Kỳ Kinh nói:

- Nhưng bây giờ.

A Liệt lắc đầu ngắt lời:

- Đại thúc không nên nói tới nữa.

Bọn văn nhân sĩ tử đều tỏ vẻ trầm ngâm ra chiều luyến tiếc phong cảnh ngày xưa mà cảm khái cho cuộc tang thương biến ảo. Người nào cũng lắc đầu lắc cổ đi tới chỗ nền lát đá vuông, chắc là di tích còn sót lại của lâu đài ngày trước. Họ bảo tiểu đồng lấy rượu thịt ra ngồi ăn uống và bày giấy bút ý chừng để vịnh thơ hoài cổ.

A Liệt dừng bước nhìn đám sĩ tử.

Kỳ Kinh khẽ bảo A Liệt:

- Ngươi hãy ở đây trà trộn với họ một lúc. Ta phải đi có việc một lát sẽ trở lại. Ngươi cần nhớ kỹ đừng có rời xa, lỡ gặp hung thủ thì nguy đấy.

A Liệt biết là hắn đã nhận được tin gì của đồng môn phải đi gặp họ. Chàng liền vâng lời cất bước tiến vào đám thư sinh nhỏ tuổi. Chàng áo quần sạch sẽ mà lại nhỏ tuổi nên không ai để ý.

Kỳ Kinh lật đật chạy đi. Chỉ trong chớp mắt thân hình hắn bị bóng cây che khuất.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một chàng sĩ tử thanh niên dẫn một tên thư đồng trắng trẻo xinh xắn từ phía đường lớn chạy tới.

A Liệt nhìn rõ diện mạo thanh niên này thì trống ngực đánh thình thịch. Chàng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm: Nguyên chàng sĩ tử này chính là Phùng Thúy Lam. Hiển nhiên nàng đã nhìn thấy A Liệt mà vẫn lờ đi như không biết.

A Liệt cũng tinh quái, không để ý nhìn nàng.

Phùng Thúy Lam mặt hướng về trái núi khẽ hỏi:

- A Liệt! Ngươi không có việc gì ư?

A Liệt cũng nhìn ra chỗ khác đáp:

- Tại hạ chẳng còn chuyện gì cả. "Ông bạn" có biết Hàm Hương Viên ở chỗ nào không?

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên đáp:

- Ở bên cạnh nhà chúng ta chỉ các có một bức tường.

A Liệt nói:

- Bọn họ muốn lấy cắp thứ mẫu đơn quý giá nhất tại Hàm Hương Viên để đánh bẫy Trình chân nhân ở phái Võ Đương. Chúng bảo Trình chân nhân rất thích mẫu đơn.

Phùng Thúy Lam khẽ nói:

- Biết rồi! Từ nay trở đi ngươi ăn cơm tối rồi, nếu trong quán có cửa sau mà ngươi gặp cơ hội thì cứ lén ra. Ta đón ngươi ở đó.

Nàng dặn xong liền dẫn tên thư đồng từ từ bước đi. Dù là người đứng gần cũng không tài nào phát giác ra hai người đứng quay lưng vào nhau đã trao đổi tin tức cho nhau.

Giữa lúc ấy Kỳ Kinh trở về, hắn nói:

- Chúng ta về thành ăn cơm đi! Ở đây không ai bán thực vật cả.

Hắn nói câu này tỏ ra khinh bỉ bọn người đi coi thắng cảnh toàn là đồ ngốc.

Lên đường lớn rồi Kỳ Kinh hỏi A Liệt:

- Trên đường lớn này còn nhiều danh thắng hơn chỗ đó, ngươi có biết không?

Dĩ nhiên câu này hắn muốn nói đùa, nhưng A Liệt thản nhiên đáp:

- Trong bài sử tứ của Lý Thái Bạch có nói đến cảnh thu trên Lạc Du Nguyên, từng ca tụng những cổ đạo ở thành Hàm Dương. Nơi đây chính là Lạc Du Nguyên mà con đường này chính là cổ đạo ở Hàm Dương. Nơi đây đã có từ đời Tần Hán, dĩ nhiên còn cổ kính hơn Khúc Giang Trì.

Kỳ Kinh thấy chàng diễn giải theo sách thì ngạc nhiên nói:

- Ngươi mới 13 tuổi mà đã biết nhiều hiểu rộng. Đáng là thần đồng.

A Liệt nghĩ bụng:

- Ta đã 15 tuổi rồi chứ đâu phải 13.

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Hai người về thành ăn uống xong lại về quán trọ nghỉ ngơi.

A Liệt biết Kỳ Kinh còn chờ tin tức của bọn Đồ Đại Kính, chàng cũng không xin đi đâu. Đến tối, Kỳ Kinh theo một người đi ra ngoài một lúc lại trở về dẫn A Liệt đi ăn cơm. Lần này hai người đến đường lớn ở phía Đông vào ăn ở một tiệm bán thịt dê.

A Liệt đã ăn qua hai lần. Lần này chàng vẫn ăn nhiều, bụng chướng lên phải đưa tay xoa không ngớt.

Kỳ Kinh bật cười nói:

- Thịt dê không ăn nhiều để nó chướng bụng lên thì khó chịu lắm.

A Liệt nói:

- Trời ơi! Bụng tiểu điệt phình ra muốn chết luôn.

Chàng muốn mượn cơ hội này để đi rửa tay, nhưng quán bán thịt dê cửa sau trông rất rõ không che mắt Kỳ Kinh được, nên chàng đành bỏ ý nghĩ đó.

Chiều hôm sau Kỳ Kinh đưa A Liệt đến rừng Du Bài. Nơi đây sĩ tử càng nhiều hơn.

A Liệt chỉ quanh quẩn ở chỗ người ta bán bìa và bán thiệp. Chàng vừa coi vừa để ý nghe người giảng lấy làm thích thú vô cùng.

Giữa lúc ấy một văn sĩ đứng tuổi cầm lấy một nắm thiếp coi rồi lắc đầu nói:

- Không phải! Tại hạ muốn mua tấm thiếp có bốn chữ "Không vương khả thác".

Chủ tiệm đáp:

- Có... có...

Rồi y lấy một tấm đưa cho văn sĩ nói:

- Lão gia quả là tay sành sỏi nhưng tấm này giá tiền hơi đắt.

Văn sĩ trung niên đón lấy coi, hỏi giá rồi trả tiền ngay Bỗng hắn đưa mắt nhìn A Liệt.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi la thầm:

- Nguy rồi!

Nguyên mục quan văn sĩ này rất sắc bén. Gần đây A Liệt đã nhìn quen những tay cao thủ võ lâm nên vừa coi người này đã biết ngay là một tay nội công rất tinh thâm, chứ không phải người đọc sách.

Chàng vừa lảng ra chỗ khác thì văn sĩ cất tiếng hỏi:

- Tiểu bằng hữu! Có phải ngươi là Tra Tư Liệt không?

A Liệt không nhận không được. Chàng đưa mắt nhìn thì không thấy Kỳ Kinh ở trong quán nữa. Trông ngực đánh thình thình, chàng tự hỏi:

- Phải chăng người này là hung thủ đã sát hại mẫu thân tả Bây giờ chắc hắn lại muốn giết ta.

Văn sĩ trung niên nói:

- Ngươi hãy theo ta!

Rồi hắn cất bước tiến đến chỗ có hai giá lớn bày đầy những tấm thiếp. Thanh âm người này có một lực lượng khiến cho A Liệt phải đi theo liền.

Văn sĩ trung niên nói:

- Ngươi cứ tự tiện vừa lấy thiếp coi vừa nói chuyện. Có thế thì lúc Kỳ Kinh trở lại mới không phát giác ra được chúng ta đã trò chuyện với nhau.

A Liệt nghe văn sĩ nói vậy, chàng trấn tĩnh lại, vừa cầm thiếp coi vừa hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại biết tên tiểu tử?

Văn sĩ trung niên đáp:

- Ta họ Hà tên gọi Huyền Thức. Chắc ngươi chưa từng nghe thấy ai nói tới.

A Liệt ngạc nhiên nhìn văn sĩ hỏi:

- Phải chăng các hạ là Thạch Hỏa kiếm khách trong Phong Hỏa Song Kiếm ở phái Võ Đương? Tiểu tử đã nghe bọn họ nói tới.

Hà Huyền Thức ra chiều an ủi gật đầu nói:

- Chính là tại hạ. Phùng cô nương đã nói chuyện của chú với tạ Vì thế mà ta tìm cách nói chuyện với chú. Lúc này chắc Kỳ Kinh ra ngoài lấy tin tức. Hôm nay có người đã ước hẹn với tệ sư huynh là Trình Huyền Đạo đi coi mẫu đơn. Bọn ta đã được tin rồi, nên tệ sư huynh sẽ dùng kế phá kế của họ.

Đột nhiên văn sĩ hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Chú có biết bọn họ cất giấu mẫu đơn ở đâu không?

A Liệt muốn nói cho văn sĩ hay mà không hiểu tại sao miệng chàng không thốt ra lời, chỉ lắc đầu quầy quậy.

Hà Huyền Thức trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thế này thì thật là kỳ!... Không hiểu sao.

A Liệt lại cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn nói thứ bí bảo ở phủ Lang Nha?

Hà Huyền Thức vội đáp:

- Đúng rồi! Chú có biết họ để đâu không?

A Liệt nói:

- Các hạ cứ hỏi Phùng cô nương sẽ biết.

Hà Huyền Thức ngó A Liệt rồi hỏi:

- Y đã mất bảo vật này rồi, chú không biết hay sao?

A Liệt nói:

- Mấy bữa trước tiểu tử còn thấy ở trong nhà cộ Bây giờ mất thật rồi ư?

Hà Huyền Thức nói:

- Theo chỗ ta biết thì báu vật đó đã bị bọn Kỳ Kinh đoạt mất rồi.

A Liệt hỏi:

- Vậy để tiểu tử ngấm ngầm tìm kiếm. Nếu thấy sẽ trả lại cho Phùng cô nương. Vì cái đó là của nhà cô, phải vậy không?

Hà Huyền Thức đáp:

- Nếu chú mà kiếm được thì giao cho ta cũng thế. Phùng cô nương có lấy vật này cũng bằng vô dụng. Ta mà được báu vật này thì chú muốn điều chi ta cũng ưng ngay.

A Liệt xúc động hỏi:

- Tiểu tử muốn học võ nghệ được chăng?

Hà Huyền Thức sững sờ một chút rồi đáp:

- Được rồi! Ta sẽ giới thiệu một nơi để chú bái sư học nghệ.

A Liệt nói:

- Không được! Tiểu tử nhất định được các hạ hoặc Trình chân nhân truyền thụ mới xong, vì bản lãnh của các vị cao thâm hơn người khác.

Hà Huyền Thức chau mày ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Hay lắm! Vụ này tuy hơi phiền một chút, nhưng cốt cách của ngươi khá lắm, chắc Trình sư huynh sẽ đồng ý.

Văn sĩ đảo mắt nhìn quanh không thấy ai chú ý tới mình liền hỏi tiếp:

- A Liệt! Ngươi định học võ công làm chi?

A Liệt đáp:

- Gia mẫu bị người giết chết. Tiểu tử cần phải trả thù.

Hà Huyền Thức hỏi:

- Ngươi có biết hung thủ là ai không?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử không biết, nhưng nghe người ta nói thì có thể là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn, không thì là người trong bảy môn phái lớn.

Hà Huyền Thức nói:

- Nếu là một tay cao thủ trong bảy môn phái lớn thì việc báo thù sẽ gây nên cuộc tranh chấp giữa các môn phái, vì thế nên điều này bị cấm ngặt. Ta cần nói rõ cho ngươi biết trước để sau này người đừng oán hận ta.

A Liệt ngửng đầu nhìn lên, thấy văn sĩ phong tư tuấn tú, lộ vẻ thành khẩn. Tình trạng này khiến cho A Liệt ngần ngừ, tự hỏi:

- Giả tỷ ta bị cấm không được trả thù thì học võ công để làm gì?

Hà Huyền Thức nói tiếp:

- Ngươi hãy nghĩ kỹ đi, mấy ngày nữa sẽ trả lời cũng được.

A Liệt đột nhiên quyết định chủ ý nói:

- Nếu tiểu tử không trả được oán thù vì bảy môn phái là hung thủ thì tiểu tử không bái sư học nghệ nữa.

Hà Huyền Thức hỏi:

- Ngoài chuyện này, chúng ta còn có thể giúp ngươi được điều gì nữa không?

A Liệt đột nhiên nghĩ tới chuyện chạy trốn liền hỏi lại:

- Tiểu tử muốn ngấm ngầm trốn đi, không ở với Kỳ đại thúc nữa, các hạ có thể giúp tiểu tử được không?

Hà Huyền Thức trầm ngâm nghĩ bụng:

- Vụ này tuy gây ra nhiều chuyện phiền phức, nhưng nếu bọn ta không ưng lời tất bị thằng nhỏ coi thường, cho là phái Võ Đương mình nhát gan, việc gì cũng sợ.

Y nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Nhưng sau khi trốn thoát ngươi định làm gì? Bọn họ ghê gớm lắm1 Trừ phi ngươi lên ẩn mình trên núi Võ Đương của chúng ta còn ngoài ra bất cứ ngươi tới đâu cũng bị họ điều tra đến đó được.

A Liệt nói:

- Tiểu tử đã có cách lánh mình không để họ tìm tới nơi.

Hà Huyền Thức thấy A Liệt không muốn nói rõ cũng không hỏi nữa, gật đầu hỏi:

- Được rồi! Ta đến đón ngươi vào lúc nào?

Y đã tưởng nhất định A Liệt hẹn mình vào khoảng nửa đêm sẽ đến đón chàng đi trốn. Ngờ đâu chàng đáp:

- Tiểu tử định vào lúc ăn cơm tối sẽ tùy cơ chạy trốn và cần chờ các hạ giúp đỡ. Hễ khi nào y không để ý là tiểu tử đi ngay.

Hà Huyền Thức kinh ngạc nghĩ thầm:

- Té ra gã đã có kế hoạch từ trước. Ta e rằng thời gian quá ngắn gã khó mà đi được tới nơi ẩn lánh.

Bất giác lão lẩm bẩm:

- À phải rồi! Chắc gã chỉ ẩn lánh quanh quần trong thành này. Đây là thành thị to lớn thì trong vòng một năm y cứ ở trong nhà không bước chân ra khỏi cửa, quả khó lòng tìm thấy gã.

Lão liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Ta sẽ tùy cơ hành động.

Lão nói rồi đi lảng ra.

A Liệt bỗng gọi giựt lại:

- Hà tiên sinh!...

Hà Huyền Thức quay lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

A Liệt hỏi:

- Tiểu tử xin hỏi tiên sinh một câu nữa: Trong thiên hạ liệu còn nhân vật nào bản lãnh cũng cao thâm như tiên sinh không?

Hà Huyền Thức cười đáp:

- Trong thiên hạ thiếu gì cao nhân hiệp sĩ. Ngay trong võ lâm cũng chẳng thiếu gì tay bản lãnh cao thâm hơn bọn ta nhiều.

A Liệt nói:

- Tiểu tử nghe nói phái Võ Đương các vị là lợi hại hơn hết.

Hà Huyền Thức nói:

- Cái đó khó mà tin được, nhân số phái Võ Đương ta rất nhiều, khắp thiên hạ đâu đâu cũng có. Hiện nay những tay kỳ cựu hơn ta còn nhiều, nhưng các vị tuổi già cân lực suy yếu không qua lại giang hồ nữa. Có vị nghiên cứu đạo pháp, có người muốn thanh tĩnh, chẳng chịu để người đời biết đến. Còn anh em ta có công việc phải qua lại giang hồ, nhiều người quen biết nói vậy mà thôi. Trừ những bậc lão thành, ngay bọn thiếu niên hậu tiến, tài ba lỗi lạc, không chứng bản lĩnh kiếm thuật cao hơn chúng ta nhiều, nhưng chưa gặp cơ hội phô trương tài nghệ. Chúng ta còn chưa biết thì người ngoài hiểu thế nào được?

A Liệt nói:

- Té ra là thế!...

Hà Huyền Thức lật đật bỏ đị,

Lát sau Kỳ Kinh đến bên A Liệt hỏi:

- A Liệt! Ngươi muốn gì thì cứ bảo ta.

A Liệt nghĩ bụng:

- Mình không muốn chịu ơn huệ của hắn nữa.

Chàng liền lắc đầu đáp:

- Để tiểu diệt quay về hỏi Vương lão phu tử mới biết được.

Kỳ Kinh cười nói:

- Ngươi ngu quá! Đường xá xa xôi như vậy há phải mỗi lúc chạy đi chạy về được? Ngươi tùy thích lựa lấy một vài chục tấm mà mua.

A Liệt sợ hắn sinh lòng ngờ vực, liền làm bộ sung sướng mua một tấm Trạch sơn vi, một cuốn Thiên tự văn bằng chữ Triện, cùng mấy cuốn tập để học viết thư bút thiếp của Đỗ Thống, chữ Triện của Đặng Thạch Nhự Sau đó hai người đi ăn cơm. Thế là lại mất một ngày nữa.

Kỳ Kinh dẫn A Liệt đến quán cơm mọi ngày. A Liệt vừa mừng thầm vừa hồi hộp. Lúc chàng gắp mấy miếng thịt dê lớn nướng mà ăn, bỗng cả thấy Kỳ Kinh vẻ mặt có chiều khác lạ. Chàng ngửng đầu trông ra thì thấy bốn đại hán võ phục rảo bước tiến vào trong quán.

Bốn đại hán la gọi lấy rượu thịt om sòm, chúng ngồi xuống bàn bên cạnh và nói chuyện oang oang.

A Liệt chú ý lắng tai nghe thì thỉnh thoảng thấy chúng lại nhắc tới tên Kỳ Kinh.

Chàng động tâm nghĩ thầm:

- Nhất định mấy người này của Hà tiên sinh phái đến.

Chàng liền đặt đũa xuống nhìn Kỳ Kinh nói:

- Kỳ đại thúc! Tiểu diệt lại thấy bụng nôn nao, cần ra sau một chút.

Kỳ Kinh hừ một tiếng rồi đáp:

- Đi lẹ lên rồi ra ngay.

A Liệt vừa đứng lên, tai còn nghe một đại hán cười hố hố nói:

- Con mẹ gã Kỳ Kinh chó chết!

Lại một người khác nói:

- Bọn Bắc Mang chỉ có hư danh mà thôi.

A Liệt đi ra đằng sau, Kỳ Kinh chất vấn bọn chúng:

- Này! Các ông bạn đã biết Kỳ Kinh rồi ư?

Một đại hán đáp:

- Biết rồi thằng cha đó ngoại hiệu là Xích Luyện Xà, khét tiếng là tay anh chị. Ngờ đâu chỉ là cái bị thịt. Ha ha!...

Kỳ Kinh đảo mắt nhìn bọn này rồi hỏi:

- Tiểu đệ cũng là người luyện võ, xem chừng lão ca đã luyện thủ pháp Ưng Trảo công, có đúng thế không?

Đại hán kia đáp:

- Tôn giá quả là tay có nhãn lực phi thường!

Kỳ Kinh sà sầm nét mặt nói:

- Mắt tiểu đệ tuy lờ mờ nhưng còn dùng được.

Đại hán kia nói ngay:

- Tôn giá đừng hiểu lầm. Tiểu đệ muốn nói là tôn giá mới trông bề ngoài đã biết công phu của tiểu đệ. Ưng Trảo công quả là một công phu rât cao minh.

Kỳ Kinh hững hờ nói:

- Bây giờ tiểu đệ cũng dùng thủ pháp Ưng Trảo công để bóp cổ ông bạn. Ông bạn hãy coi. Nó thế này đây.

Hắn vừa đứng lên, nhoài người vươn tay từ từ chụp vào cổ họng đại hán. Đại hán muốn ra tay đỡ gạt, nhưng năm ngón tay của Kỳ Kinh biến ảo phi thường. Đối phương đỡ gạt cách nào cũng bị kiềm chế.

Đại hán thấy mình không phát chiêu được, thành ra ngơ ngẩn để cho địch thủ áp bức đến gần. Người ngoài coi thấy đại hán vươn cổ rao tựa hồ để chờ đối phương chụp tới đều chẳng hiểu ra sao, nhưng bọ họ cũng không tiện dúng tay vào.

Chỉ trong chớp mắt, thủ thế của Kỳ Kinh biến thành mau lẹ, chụp cổ họng đối phương như chớp.

Đại hán không nhúc nhích được, cặp mắt trắng dã, mũi thở khìn khịt.

Kỳ Kinh cất giọng lạnh như băng nói:

- Tên tiểu tử ngu ngốc này! Mở mắt to ra mà coi. Lão gia chính là Kỳ Kinh, đệ tử phái Bắc Mang đây!

Hắn nói câu này khiến cho mọi người đều kinh dị, không thốt nên lời.

Kỳ Kinh buông tay ra. Đại hán kia vừa thở hồng hộc vừa giơ tay lên nắn bóp cổ họng.

Kỳ Kinh dương cặp mắt nhìn bọn này, nhưng cặp mắt gà chọi của hắn không ai nhận ra được là hắn nhìn người nào nên nó mất hết hiệu lực uy hiếp.

Đại hán mé tả nói:

- Các hạ là Kỳ tiền bối thì ra hồi trưa bọn tại hạ gặp phải một tên đã giả mạo đại danh. Nếu tiền bối miễn trách cho thì tại hạ muốn được coi môn "Giảo Chiều thập thức" lừng thiên hạ của quý phái. Chẳng hiểu tiền bối có chịu cho bọn tại hạ biết một vài chiêu chăng?

Kỳ Kinh hắng đặng một tiếng, ngồi xuống ghế đáp:

- Được lắm! Ông bạn đứng lên ra tay đi.

Đại hán kia ngần ngừ đáp:

- Nếu tiền bối có lòng chỉ giáo, tại hạ tưởng phải ra ngoài chỗ rộng rãi và vắng người mới được.

- Thủ pháp này của bản môn dù toàn thân bị trói, chỉ còn một cánh tay cử động cũng có thể khác địch chế thắng. Hà tất phải tìm nơi khác?

Đại hán bị Kỳ Kinh tỏ ý khinh khi thì lửa giận bốc lên, đứng phắt dậy nói:

- Tiền bối hãy coi chừng!

Đại hán hít một hơi chân khí đột nhiên vung quyền đánh tới trước mặt Kỳ Kinh. Thôi quyền này lực lượng rất hùng hậu. Tiếng gió rít lên vù vù. Hiển nhiên là một nhân vật sở trường về quyền cước, rèn luyện cả nội công lẫn ngoại công.

Kỳ Kinh thấy quyền lực của đối phương trầm trọng, thủ pháp lại kỳ diệu thì trong lòng ngấm ngầm hối hận, vì hắn biết đại hán này quả là môn hạ danh gia, bản lãnh không phải tầm thường. Nếu hắn chỉ sơ ý lỡ tay một chú thì thanh danh một đời tất phải trôi theo giòng nước. Nhưng hiện đã thành thế cưỡi hổ hắn đưa tay trái ra chụp tới một cách rất thần tốc. Động tác của hắn nhanh như chớp nhoáng, mà cánh tay tỏ ra mềm mại, kình lực nhu hòa.

Đại hán phải rụt tay về, nhưng lại tiến thêm một bước. Gã biến quyền thành chưởng chém xéo tới. Phát chưởng này vừa phóng ra liền cảm thấy không có chỗ nào đánh vào được.

Đại hán thay đổi phương vị đồng thời biến cải thế chưởng thành phép cầm nã.

Đại hán một hơi dùng ba loại thủ pháp biến hóa thành sáu bảy chiêu vẫn chưa thủ thắng, nhưng cũng không bị năm ngón tay của Kỳ Kinh chụp vào cổ được.

# Chương 15 - Cách chữa bệnh công phu của lão Ngôn

Người chung quanh náo loạn một hồi. Đại hán vẫn để hết tinh thần tỷ đấu với Kỳ Kinh. Đột nhiên gã vung chưởng đánh xuống đầu đối phương rất mau lẹ. Không ngờ Kỳ Kinh còn mau lẹ hơn. Năm ngón tay của hắn đã chụp được cổ tay đại hán. Hắn lạnh lùng quát:

- Cút đi!

Rồi hất tay mạnh một cái, đại hán bị đẩy ra đụng vào ba, bốn cái bàn. Chén bát rớt xuống đất vỡ loảng choảng.

Kỳ Kinh đã ra chiêu "Trần Diên Trích Quả" trong Giáo Chiều thập thức kiềm chế được đại hán và hất gã lăn đi. Ba đại hán kia cả kinh thất sắc, vực đồng bạn lên rồi xin lỗi Kỳ Kinh và xin bồi thường tổn hại cho chủ quán, đoạn kéo nhau lật đật đi ngay.

Bọn đại hán đã bị mất mặt, dĩ nhiên không thể ngồi lại tiếp tục ăn uống là lẽ thường. Những Kỳ Kinh chờ hồi lâu không thấy A Liệt trở ra thì trong lòng biết là có chuyện.

Hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên. Khẽ bảo tiểu nhị ra đằng sau coi thì quả nhiên không thấy A Liệt đâu nữa.

Hắn cười lạt nghĩ thầm:

- Bốn gã đại hán này hiển nhiên đã có dự mưu từ trước. Chúng làm cho mình chú ý vào bọn chúng để thừa cơ cướp A Liệt đem đi. Giả tỷ A Liệt không đi tiêu thì bọn chúng cũng tìm cách khiêu khích cho mình ra khỏi quán để đồng đảng của chúng cướp người. Nhưng A Liễt lại đi tiêu khiến bọn chúng gặp được cơ hội rất may.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc, trong lòng hắn không nóng nảy hoang mang. Hắn biết rằng đám cướp nào cũng có động cợ Vậy phải theo đầu mối mà điều tra mới ra được. Huống chi phía sau hắn còn có bảy môn phái ủng hộ thì bọn kia khó mà làm gì được A Liệt. Giả tỷ Kỳ Kinh không nóng lòng thu A Liệt làm đồ đệ thì chắc hắn chẳng để ý điều tra ra làm chị Ngờ đâu vụ công án này lại rất bí mật. Mấy bữa sau những tay cao thủ trong bảy phái lớn đều mở cuộc điều tra mà không được manh mối chi hết.

Tối hôm ấy A Liệt được đưa đến chỗ bí mật của Phùng Thúy Lam. Chàng ẩn luôn ba, bốn ngày, nhưng từ tối hôm ấy chàng cũng chẳng thấy Phùng Thúy Lam đâu nữa.

A Liệt chỉ muốn đem chuyện bí mật trong rương nói cho Phùng Thúy Lam hay nhưng không thấy nàng trở lại. Chàng ngồi buồn không có việc gì. Hàng ngày chàng chỉ ra vườn hoa phơi nắng, tập tưới hao để tiêu diệt thời giờ.

Người nhà trong Phùng phủ thường ngay chiếu cố cho A Liệt rất chu đáo. Trong đời chàng, đây là những ngày thư thái nhất. Ban đầu chàng cản thấy bịn rịn nóng lòng, hàng ngày tiêu khiển ở vườn hoa. Sau bảy, tám ngày chàng cũng quen đi.

Một hôm chàng đang ở trong vườn hoa tỉa khóm Hải Đường thì đột nhiên ngoài tường có người thò đầu vào kêu chàng một tiếng.

A Liệt ngửng đầu nhìn lên, khi nhận ra người đó, chàng giật mình kinh hãi khôn xiết!

Nguyên Phùng Thúy Lam lúc ra đi đã căn dặn chàng đừng bao giờ để người ngoài nhìn thấy. Nàng không nói đến chuyện giao tiếp với họ, nhưng đã không được chạm mặt người lạ, thì dĩ nhiên không thể nói với họ được.

A Liệt khiếp quá, hai mắt trợn lên như con thỏ phải tên.

Người ngoài tươi cười nói:

- Hài tử! Đừng sợ chi hết! Ta là người hàng xóm, họ Ngôn.

A Liệt định thần thấy người này đầu tóc bạc phơ, nết mặt hiền hoà vui vẻ, nhưng cặp mắt chiếu ra những tia sắc bén khác hẳn với lão già bình thường.

A Liệt đành phải mở miệng đáp:

- Tiểu tử là A Liệt. Ngôn lão bá! Bên lão bá có vườn hoa không?

Lão Ngôn vui vẻ đáp:

- Té ra ngươi cũng biết rồi. Ta thấy ngươi ngày ngày ở trong vườn chắc là thích hoa lắm.

A Liệt chỉ vâng dạ cho xuôi chuyện.

Lão Ngôn nói:

- Bên ta có rất nhiều phẩm vật trân quý, ngươi có muốn coi thì sang đây.

Lão nói bằng một giọng rất thành khẩn.

A Liệt nghĩ bụng:

- Nếu ta cố ý khước từ tất lão sinh lòng ngờ vực. Do đó lão sẽ đem chuyện này nói với người khác thì việc mình ẩn lánh trong này sẽ bị bại lộ.

Chàng liền thẳng thắng đáp:

- Tiểu tử đa tạ lão bá.

Rồi chàng chui giậu sang ngay Chàng thấy vườn hoa bên nhà lão rất tươi và rộng lớn. Tuy chàng không hiểu về hoa cỏ và cách trồng tỉa, nhưng trong lòng cũng nảy ra ấn tượng tao nhã.

Lão Ngôn người cao mà gầy. Lưng vẫn thẳng. Lão tủm tỉm cười hỏi:

- Không ngờ bữa nay lão phu lại được giao kết với chú bạn nhỏ. Chú thấy bên này ra sao?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử không hiểu chi hết. Xin lão bá nói lại.

Lão Ngôn mỉm cười.

A Liệt không nhịn được nói tiếp:

- Nhưng tiểu tử cũng biết phong cảnh bên lão bá rất u nhã, khiến cho người ta khoan khoái trong lòng.

Lão Ngôn không cười đáp:

- Không dám! Đây là duyên phận. Trên đời biết bao nhiêu người phải khổ công tìm tòi mới hiểu nhau được. Nguyên một điểm này, chúng ta đã thành đôi bạn rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão phu không để tâm nghiên cứu về cách sắp đặt viện đình mà bình sinh chỉ ưa hoa cỏ. Vì thế mới sưu tầm kỳ hoa dị thảo nhất thiên hạ đem về đây trồng.

Lão dắt tay A Liệt cất bước nhảy qua bờ tường thấp đên một nơi rộng chừng

một mẫu. Nơi đây hoa đẹp như gấm, phô trương vẻ thắm.

Trong biển hoa này. Có thứ trồng trong chậu. Có thứ trồng xuống đất. A Liệt nhìn kỹ thấy rất nhiều loại không sao đếm xiết.

Lòng chàng nảy mối hoài nghi cất tiếng hỏi:

- Trong những thứ hoa này có nhiều thứ không phải thời tiết sao lão bá cũng làm cho trổ bông được?

Lão Ngôn đáp:

- Câu hỏi của ngươi thật là có lý. Vụ này giản dị lắm. Vì lão phu đã đặt biệt nghĩ ra toà nhà ấm áp và bón cho nó bằng dược vật rất tốt nên có thể biến đổi thời thiết. Chỗ này có nhiều chậu hoa mà khi nắng mặt trời không đủ, cần phải đem vào trong tòa nhà ấm áp kia.

A Liệt đứng trước phong cảnh kỳ dị, liền sinh lòng kính trọng lão Ngôn. Chàng coi một hồi nữa, lão lại dẫn chàng vào trong thất. Nơi đây chàng phát giác ngoài chỗ vườn hoa này, nơi khác tuy đất rộng mà không thấy nhiều hoa cỏ.

Hai người vào ôn thất coi cách trang bị một lúc rồi lại ra vườn.

Bắt đầu từ hôm ấy, ngày nào A Liệt cũng qua Hàm Hương Viên để nghe lão Ngôn giảng giải về cách trồng hoa.

Sau mười mấy bữa, A Liệt được rỗng thêm phần kiến thức nhờ ở tư chất thông tuệ và trí nhơ cường kiện. Tuy có chỗ chàng không hiểu song những câu lão Ngôn nói chàng cũng ghi được hết vào lòng.

Một hôm A Liệt đang thung thăng đi lại trong Hàm Hương Viện, vô tình chàng đi tới một nơi bỗng dừng chân lại. Chàng ngửng đầu nhìn ra thì đó là một tòa viện bên ngoài tòa viện, chẳng còn gì khác lạ, các ôn Thất và khắp nơi trong Hàm Hương Viên đều có vết chân chàng. Chỉ có toà viện này là chưa vào bao giờ, nên chàng dừng bước.

Lão Ngôn cũng chưa đề cập tới quang cảnh trong viện. Cổng viện đóng kín nên không rõ tình hình bên trong. Chàng nghĩ ngay đến viện này tất có điều chi bí mật.

A Liệt ngần ngừ không dám tiện sấn vào. Chàng còn đang ngơ ngác, bỗng thấy một đàn chim màu lông sặc sỡ không hiểu từ đâu bay đến sà xuống.

Trong đàn chim này có một con đứng trên bờ tường. A Liệt mới nhìn tưởng là con Anh Vũ, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải. Con chim màu sắc rực rỡ đi gần lại. Lông đuôi nó xòe dài chừng nửa thước. Tuy lông nó không sặc sỡ bằng con công, nhưng có nhiều điểm tương tự. Lông đuôi nó xòe ra cụp vào bật lên những tiếng lách cách. Đàn chim đã sà xuống viện bây giờ lại bay lên liệng vòng tròn ở không gian.

A Liệt rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Con chim sặc sỡ này lúc xòe đuôi và cụp lại bật lên tiếng lách cách, phải chăng đó là ám hiệu để kêu đồng bọn trốn đi. Vụ này thật là kỳ dị! Không hiểu chim này là loại gì?

Con chim đứng trên mặt tường sù lông cổ, kêu quác quác tựa hồ nó tức giận điều chi.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Mình không dại mà dây dưa với nó, biết đâu nó không mổ mắt cho mình đui mù. Coi hình tích đàn chim mày rất khả nghi, dường như muốn đánh cắp vật gì. Chắc trước nó đã đến đây và bị Ngôn lão bá đánh đuổi, nên bây giờ nó phải e dè.

Rồi chàng tự nhủ:

- Ta không thể bỏ qua vụ này, vì Ngôn lão bá đối với ta nữa là thầy trò, nữa là bạn hữu. Ta đã đến đây mà để đàn chim ăn cắp thức vật gì quý trọng thực là không phải đạo.

Chàng liền đẩy cổng viện, nhưng trong cổng cài then, chàng không biết phải làm thế nào để mở ra.

Đàn chim vẫn bay liệng trên không dường như để chờ chàng bỏ đi rồi chúng mới sà xuống.

Chàng cho là việc quái dị, nhất định theo dõi đến cùng để xem cứu cánh.

Chàng tìm tới góc tường trèo lên ngoảnh đầu trông vào thì trong sân viện cỏ mọc xanh ngắt, cao tới một thước, coi rất ngoạn mục.

A Liệt nghĩ tới lão Ngôn bảo vệ đám cỏ công phu như vây, tất nó không phải thứ cỏ tầm thường. Chàng kiếm một cây gậy chống vào tường để trèo vào trong. Vạn nhất đàn chim sà xuống mổ thì trong tay cầm gạch liệng có phần chắc ăn hơn.

A Liệt tiến gần vào đám cỏ, chàng phát giác ra hai điểm là trong làn cỏ có dựng những phiến đá để bước chân đi vào khỏi giẫm lên cỏ. Hai là đám cỏ này đã kết rất nhiều trái mà vẫn xanh nên đứng ngoài nhìn không rõ.

A Liệt chau mày ngó con chim trên tường vung gậy lên quát:

- Phải chăng bọn mi muốn ăn cắp những trái cỏ này?

Con chim quay lại ngó chàng. Đám lông ở cổ lúc sù ra lúc cụp lại không hiểu nó mừng hay nó giận.

A Liệt thấy con chim không dám sà xuống mới hơi yên dạ. Chàng cúi xuống ngó đám cỏ thì thấy hình như chưa bị chim xéo lên cho gãy nát.

Chàng liền bước lên những phiến đá đi nhìn khắp đám cỏ một lượt.

Bỗng nghe chim vỗ cánh phành phạch, chàng ngửng đầu trông thì thấy con chim ở trên tường đã sà xuống đám cỏ mổ lấy một trái rồi lập tức bay về mặt tường.

A Liệt nổi giận vung gậy quát mắng:

- Mi mà còn ăn cắp lần nữa là ta không tha đâu.

Lạ thay! Con chim đứng ở đầu tường kêu lên một tiếng như tiếng chuông đồng nghe rất lọt tai. Nhưng nó vỗ cánh bay đi không thấy đâu nữa. Đàn chim kia cũng bay theo rồi mất hút vào phương trời xa tắp.

A Liệt ngẩn người ra, miệng lẩm bẩm:

- Giống chim này thật là kỳ! Tiếng hót rất lọt tai, dường như không phải loại ác điểu.

Chàng từ từ lui ra khỏi đám cỏ đứng nhìn một lúc nữa.

Đột nhiên cánh cổng kẹt mở, lão Ngôn lật đật chạy vào. Bữa nay vẻ mặt lão trong rất khó coi. Lão sừng sực đến gần trợn mắt lên nhìn chàng.

A Liệt thấy vẻ mặt lão hung hăng thì kinh hãi vô cùng. Chàng vội giải thích:

- Xin lỗi lão bá! Tiểu tử đã vô tình tiến vào đây.

Lão Ngôn kịt mũi mấy tiếng rồi ngửng đầu nhìn bốn phía.

A Liệt cả kinh nghĩ thầm:

- Té ra lão bá thích đàn chim kia mà bị ta đuổi đi hết rồi.

Vòm trời xanh ngắt cao xa muôn dặm, lão Ngôn đoái trông bốn phía mà bầy chim sặc sỡ đã biệt tích. Lão quay lại ngó A Liệt bằng cặp mắt hằn học.

A Liệt tuy rất đỗi băn khoăn, nhưng chàng chẳng thể im tiếng liền nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiểu tử thấy trong viện này trồng toàn cỏ lạ và đã kết trái. Tiểu tử nghĩ rằng đó là vật trân quý vô cùng của lão bá, chỉ sợ bầy chim sà xuống ăn hết, nên vượt tường vào đây.

Lão Ngôn tức quá chỉ lắc đầu quầy quậy.

A Liệt lại nói tiếp:

- Giả tỷ tiểu tử biết lão bá mong bầy chim này đến ăn trái cỏ thì dù lớn mật đến đâu cũng không dám quấy nhiễu.

Nét mặt chàng lộ vẻ vừa khiếp sợ vừ a thành thực hối hận. Lão Ngôn thấy vậy cũng bớt giận

được vài phần, gục gặt cái đầu buông tiếng thở dài, hồi lâu mới lên tiếng:

- Bầy chim này màu sắc khác thường là loại chim sinh sản ở miền Đông Hải, ít khi chúng bay vào cõi nhân hàn. Trong cổ thư chép chúng là thứ Thái Vân, bản tính thông linh, lại hiểu tiếng người.

A Liệt ồ lên một tiếng ngắt lời:

- Té ra chúng hiểu tiếng người, nên nghe tiểu tử quát mắng mà bay đi.

Lão Ngôn nói:

- Dĩ nhiên là thế! Chim Thái Vân cực kỳ lợi hại. Bách điểu đều sợ chúng. Ngươi mà vác gạch liệng chúng thì nhất định chúng mổ lòi con mắt ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta đã coi biết bao nhiêu kinh điển mới hiểu giống cỏ Bích Chi có thể khiến cho loài chim Thái Vân từ ngoài ngàn dặm bay vào lấy trái ăn. Đó là nguyên nhân đã khiến ta kiếm cỏ Bích Chi về đây trồng.

A Liệt đỏ mặt lên nói:

- Xin lỗi lão bá! Xin lỗi lão bá!

Chàng biết vụ này nghiêm trọng không phải chỉ nói câu xin lỗi là xong, nhưng chàng không biết làm thế nào đành lên tiếng xin lỗi để tỏ lòng hối hận.

Lão Ngôn đột nhiên mỉm cười nói:

- Được rồi! Đây là ý trời. Người tính không bằng trời định. Ta chẳng thể trách ngươi được.

Lão đảo mắt nhìn đám cỏ rồi tiếp:

- Bầy chim Thái Vân thật là rủi quá! Chúng từ cõi xa xăm bay tới mà không kiếm được bữa ăn.

A Liệt sợ hãi khép nép hỏi:

- Liệu bọn chúng còn trở lại nữa không?

Lão Ngôn đáp:

- Giống Thái Vân một khi đã bay đi vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa.

Lão vỗ vai A Liệt, an ủi chàng:

- Sự thực thì chim Thái Vân bay tới đây, nhưng nguyện vọng của ta vẫn không chắc có đạt được. Vậy ngươi cũng đừng băn khoăn về vụ này.

A Liệt hỏi:

- Bọn chúng đã bay tới mà sao nguyện vọng của lão bá lại chưa chắc đã đạt được?

Lão Ngôn đáp:

- Theo chỗ ta biết thì dù chim Thái Vân bay tới đây, nhưng còn trong vào khí vận có tuyệt hảo thì mới đạt nguyện vọng. Người nên biết không phải ta mong chúng bay đến để coi loại chim kỳ di, mà ta mong lợi dung chúng nên mới trồng thứ cỏ lạ này.

A Liệt hỏi:

- Lão bá muốn lợi dụng chúng điều gì?

Lão Ngôn đáp:

- Ta có trồng một thứ cây kỳ dị là Ngũ Sắc Tiên Đàm. Mấy trăm năm nay đã nhiều bậc tiền bối trồng thử mà đều thất bại. Vậy lần này ta vẫn năm phần thất bại nhiều hơn là thành công.

A Liệt hỏi:

- Phải chăng thứ Ngũ Sắc Tiên Đàm cần có chim Thái Vân bay tới mới trồng được?

Lão Ngôn đáp:

- Không phải thế! Trồng cây thì không phải là một chuyện khó, nhưng muốn cho Ngũ Sắc Tiên Đàm nở hoa, cần phải có một thứ của chim Thái Vân.

A Liệt hỏi:

- Vậy lão bá cần bắt một con hay sao?

Lão Ngôn lắc đầu đáp:

- Thái Vân là một thứ chim tinh khôn phi thường. Bất cứ cạm lưới hay tường đồng vách sắt không giữ được nó. Người đời đừng hòng cạm bẫy giống chim này.

A Liệt không hiểu lại hỏi:

- Nếu lão bá không bắt được thì làm sao lấy được vật gì trong mình nó? Có phải lão bá định bắn chết nó chăng?

Lão Ngôn đáp:

- Cũng không phải. Một là không ai giết chết được giống chim này. Hai là nó chết rồi sẽ thành vô dụng. Ta cho ngươi hay là ta chỉ mong nó ăn trái cỏ Bích Chi rồi là sẽ ra phân. Phân chim này là một thứ đồ bón rất tốt cho Ngũ Sắc Tiên Đàm và có thể khiến cho cây trổ bông.

A Liệt gật đầu nói:

- Té ra là thế! Thảo nào khi giết chết nó thành vô dụng.

Lão Ngôn lại nói tiếp:

- Nếu Ngũ Sắc Tiên Đàm trổ bông thì may ra có thể chữa bệnh cho ta khỏi chết và ngươi cũng có thể nhân cơ duyên này mà thoát thai hoán cốt. Hỡi ơi!...

A Liệt nhảy lên hỏi:

- Lão bá bảo sao?

Lão Ngôn đáp:

- Ngươi có biết vì lẽ gì ta đã đem hết những điều sở học truyền thụ cho ngươi không? Chính vì lẽ ta tự biết mình không thể sống qua năm nay mà ta không muốn để những điều mình đã học được bị thất truyền, nên ta làm ra sách vở, đồng thời lựa người truyền thụ. Dĩ nhiên khi Ngũ Sắc Tiên Đàm trổ bông cũng cần có người hiểu biết ở bên giúp đỡ và ngươi là người hợp tư cách nhất.

A Liệt cả kinh hỏi:

- Hiện nay thân thể lão bá vẫn bình yên, sao lão bá lại thốt ra những lời bất tường?

Lão Ngôn đáp:

- Đáng lý ta phải chết trước đây hai chục năm rồi, nhưng nhờ ở tinh thông nghề thuốc và kiếm hàng trăm thứ kỳ hoa dị thảo về trồng mới kéo dài thọ mạng được đến ngày nay.

A Liệt hỏi:

- Lão bá mắc chứng bịnh gì?

Lão Ngôn trầm lặng một lúc rồi đáp:

- Hai chục năm trước ta tự chẩn mạch nhận ra trong phổi mọc mụn. Mụn nhọt này bất luận thuốc gì cũng không trừ được. Nếu không biết cách kiềm chế cho nó ở nguyên tình trạng cố định thì phải uổng mạng.

Lão thở dài nói tiếp:

- Từ ngày ấy ta phải đem hết tinh lực nghiên cứu cách đối phó với mụn nhọt trong phổi rồi một phần nhờ thuốc, một phần nhờ hương vị của các loại kỳ hoa dị thảo mới kéo dài được mạng sống cho tới bây giờ.

A Liệt lúc trước mặt đỏ vì hối hận bẽ bàng, bây giờ biến thành xám ngắt.

Chàng sợ hãi hỏi:

- Lão bá có biết liệu còn thọ được bao lâu nữa không?

Lão Ngôn đáp:

- Ta đã gần 70 tuổi, kể ra chẳng còn non yểu gì nữa. Vậy ngươi bất tất phải quan tâm đến chuyện bữa nay Nhưng ngươi hỏi thì ta cũng nói cho ngươi hay là tánh mạng ta nguy ngập bất thình lình. Bất cứ lúc nào cũng có thể lăn đùng ra chết.

Lão nhẹ buông tiếng thở dài cầm tay A Liệt dẫn chàng qua dẫy hành lang, đẩy của gian phòng nói:

- Đây là Ngũ Sắc Tiên Đàm.

Trong phòng này mùi thơm đua lên sực nức khiến người hít vào tâm thần khoan khoái.

A Liệt nhìn lên giá gỗ vuông thấy có đặt một chiếc chậu lớn bằng kim thuộc loại trồng hoa. Chậu này đường kính chừng hai thước. Trong chậu chứa đầy đất cát, trồng một thứ cây mầu xanh biếc, hình dạng giống cây hoa Đàm thông thường, nhưng nhìn kỹ thì cây hoa Đàm này mầu xanh như ngọc phí thúy. Lá nó tỏa ra một mùi hương thanh nhã, ai ngửi vào cũng biết ngay là vật trân quý phi thường.

A Liệt đảo mắt nhìn bên cửa sổ thấy hai giá sách dài. Ngoài sách vở giấy bút còn có một cái rương trổ chạm rất tinh vi để ở mé tả.

- Đây toàn là những sách về y dược.

Lão cầm lấy một cuốn ở khoảng giữa nói tiếp:

- Cuốn này ta đã sưu tầm thành một bí lục nói về chim Thái Vân và cây Ngũ Sắc Tiên Đàm. Ngươi có cao hứng thì mở mà coi.

A Liệt đón lấy sách đang mở coi lão Ngôn lại hỏi:

- Chắc ngươi không thể đoán được trong cái rương kia có những vật gì?

A Liệt bâng khuâng lắc đầu hỏi lại:

- Phải chăng đó là những thứ dược vật trân quý?

Lão Ngôn đáp:

- Không phải! Đây toàn là dao kéo, kìm móc mà ta đã tốn công chế tạo.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Lão bá lại thích nghề may cắt y phục chăng?

Lão Ngôn đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Những dụng cụ này định dùng vào việc mổ bụng cắt phổi đi trừ bỏ mụn nhọt đi.

A Liệt nghe nói, rùng mình hỏi:

- Có thể mổ bụng vào đến phế phủ được ư?

Lão Ngôn đáp:

- Ta nhận ra có thể làm được, nhưng đáng tiếc là mình chưa gặp cơ hội nào để thí nghiệm thử.

A Liệt kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

- Nếu lão bá không thể chính tay mình động thủ mà bảo ta làm việc này thì thật rắc rối.

Chàng run rẩy hỏi:

- Lão bá tự cầm dao mổ ngực mình được chăng?

Lão Ngôn đáp:

- Dỉ nhiên không được.

A Liệt trống ngực đánh thình thịch lẩm bẩm:

- Bất luân lão bá muốn nói thế nào thì nói, ta quyết không vâng lời lão được.

Chàng nhìn lão Ngôn ấp úng hỏi:

- Lão bá mà không tự mình ra tay động thủ thì chế tạo món dụng cụ này để làm gì?

Lão Ngôn đáp:

- Ta mong có người được ta truyền thụ y dược rồi ta sẽ truyền luôn cả bí thuật giải phẩu cho y Như vậy sao lại chẳng có người mổ dùm ta?

A Liệt rất sợ lão nói câu này. Chàng giật bắn người lên, mặt xám như tro tàn.

Lão Ngôn thấy vậy không khỏi quan tâm lão hỏi:

- A Liệt! Ngươi có việc gì không? Ta coi vẻ mặt người đã thất sắc.

A Liệt đáp:

- Tiểu tử vẫn bình yên, có điều trong lòng sợ hãi quá mà thôi.

Lão Ngôn nói:

- Ha Ha! Có phải ngươi sợ ta bảo ngươi động thủ không? Nhưng ta nói cho ngươi hay đó chỉ là ý nghĩ ngày trước của ta mà thôi. Nay ta đã tuổi già mà không sống được khỏe mạnh thì cũng chẳng tiếc gì đời nữa, nên ta quyết không yêu cầu ngươi động thủ đâu.

A Liệt nghe lão nói vậy mới thở phào một cái. Mặt chàng bây giờ mới có chút huyết sắc. Nhưng chàng lại rất quan tâm đến sự yên nguy của đối phương liền hỏi:

- Nhưng nếu không mổ thì e rằng lão bá không sống thêm được nữa, biết làm thế nào?

Lão Ngôn đáp:

- Ngoài ra chẳng có biện pháp nào khác, vả lại ta đã nói nay mình đã già rồi thì sống thêm mấy tuổi nữa hay chết trước mươi năm cũng vậy mà thôi, chẳng có gì đáng tiếc.

# Chương 16 - Phùng Thúy Lam xuất hiện đột ngột

A Liệt ngần ngừ một lúc, bỗng chàng buột miệng hỏi:

- Tiểu tử có thể khai đao được không?

Lão Ngôn lộ vẻ cảm động đáp:

- Ngươi quả là người có nghĩa khí. Có lý đâu ta lại cô phụ tấm lòng tốt của ngươi.

A Liệt lúc này không thể hối hận được nữa, vỉ chàng rất sợ phải cầm đao mổ bụng lão Ngôn. Chàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan muốn chết ngay mà không được.

Lão Ngôn mở rương gỗ ra thì thấy những dũng cụ toàn chế bằng thép nguyên chất. Nguyên dao sắc đã đến mười con lớn nhỏ đủ cỡ, ngoài ra nào kìm, nào cặp, nào kim khâu, hàn quang chói mắt.

Lão Ngôn giải thích cách dùng từng thứ một, miệng nói thao thao bất tuyệt. A Liệt sợ quá mà không biết nói thế nào, đứng ngẩn người ra.

Lúc chàng tỉnh táo thì trong phòng chỉ còn có một mình, không hiểu lảo Ngôn đã bỏ đi từ hồi nào.

Dao kéo kìm cặp còn bày đầy ra trước mắt, A Liệt vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Chàng không dám nghĩ đến chuyện khai đao, liền mở cuốn sách trong tay ra coi để giết thì giờ.

Chàng mở đúng tới chỗ bí lục về chim Thái Vân bỗng giật nẩy mình. Bất giác chàng ngưng thần đọc sách.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên tiếng ho hen làm chàng kinh động. Cơn ho kịch liệt từ phía ngoài vọng vào.

A Liệt đặt sách xuống ra bên cửa nhìn thì thấy lão Ngôn đang đứng ngoài sân cúi xuông ho rũ đi không ngớt.

A Liệt vội chạy ra đấm lưng cho lão một hồi, lão mới dừng lại. Chàng đỡ lão vào thềm nhà đặt ngồi xuống rồi hỏi:

- Lão bá làm sao thế?

Lão Ngôn đáp:

- Đây là một triệu chứng rất nguy hiểm. Nếu nổi cơn ho lần nữa là phải chết đứt.

Thanh âm lão lúc này rất yếu ớt khác nào ngọn đèn tàn trước gió.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ tình hình hiện tai thì lúc này mà mổ bụng là ta phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Vậy vụ mổ bụng đành bỏ không nghĩ tới nữa.

A Liệt lớn tiếng:

- Ngôn lão bá! Lão bá phấn khởi lên! May còn có thể cứu được.

Lão Ngôn thều thào hỏi:

- Ngươi nói vậy có nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử vừa được coi bản thảo của lão bá mới biết là nếu nghe được tiếng chim Thái Vân hót thì đó là triệu chứng nó đã ra phân.

Lão Ngôn phấn khởi tinh thần ngửng đầu lên hỏi:

- Phải rồi! Có phải lúc nãy nó đã hót một tiếng không?

A Liệt đáp:

- Con chim hót đó dường như là lãnh tụ, cứ đứng trên bờ tường để phòng bị. Sau nó sà xuống sân ăn một trái cỏ rồi lại vọt lên tường đứng nghĩ một lúc. Cuối cùng nó vỗ cánh bay lên đồng thời khát ra tiếng kêu.

Lão Ngôn nói:

- Không chừng nó đã ỉa cục phân trên đầu tường. Ngươi thử ra coi, nếu thấy cục phân ngũ sắc là của nó đó.

A Liệt liền chạy ra trèo lên bờ tường dòm. Bỗng chàng lớn tiếng gọi:

- Ngôn lão bá! Ở đây quả có cục phân. Lão bá có thể sống được rồi.

Dưới sư chỉ huy của lão Ngôn. A Liệt gắp cục phân của con Thái Vân đem bỏ vào chậu vàng, trát lên góc cây Ngũ Sắc Tiên Đàm.

Bây giờ hai người chỉ còn việc yên lặng ngồi chờ Ngũ Sắc Tiên Đàm nở hoa.

Theo sách vở ghi chép thì trường hợp này chỉ trong vòng hai giờ là thấy hiệu quả.

Lão Ngôn lấy trong rương gỗ ra hai cái ống nhỏ bằng bạc. Lão giữ một cái còn một cái đưa cho A Liệt nói:

- Lúc hoa nở sẽ tiết ra một thứ sương. Sương này là tinh hoa của trời đất. Mụn nhọt trong phổi ta tuy đáng sợ, nhưng chỉ uống nước sương hoa Tiên Đàm là có thể khỏi ngay tức khắc.

A Liệt nói:

- Chỉ mong sao chữa bệnh được cho lão bá, còn tiểu diệt thì không cần.

Lão Ngôn cười nói:

- Hoa Đàm hai lần tiết ra tiên lộ. Ta hút một lần rồi ngủ say liền. Tiên lộ tiết ra lần thứ hai thì ta

không biết gì nữa, ngươi không hút lấy tiên lộ cũng uổng.

A Liệt gật đầu đáp:

- Nếu vậy tiểu diệt xin nghe lời lão bá.

Lão Ngôn nói:

- Sau khi ngươi uống nước sương hoa Tiên Đàm là lập tức thoát thai hoán cốt, chẳng những sức mạnh vô cùng mà ngươi lại nhẹ như chim ém có thể lướt nhanh trên không. Hơn nữa cánh hoa Tiên Đàm lại có công hiệu trừ mọi độc. Trong mình người mang báu vật này có thể thành tấm thân bất tử.

A Liệt trong lòng sung sướng nghĩ thầm:

- Sau khi ta có sức mạnh và tấm thân nhẹ nhàng thì còn sợ gì những người ở bảy phái lớn.

Đột nhiên một mùi hương kỳ dị tỏa ra khắp gian phòng. Lá Đàm bật lên tiếng ve ve nhỏ nhẹ.

Lão Ngôn cùng A Liêt nhìn cây Tiên Đàm thì thấy mép lá nẩy mầm non màu hông. Chiếc mầm non này sinh trưởng rất mau lẹ. Người ta trông thấy nó phá kẽ lá trồi ra.

Tiếng vo ve tức là mần non phá kẽ lá chui lên. Cảnh tượng kỳ dị này khiến cho A Liệt đem lòng rất tin tưởng vào cây Tiên Đàm.

Lão Ngôn vùa quan sát, vừa khẽ bảo A Liệt:

- Hài tử! Đây là một kỳ cảnh ngàn năm một thuở. Chúng ta được hưởng một phần hạnh phúc này là chuyện hiếm có ở đời.

Lão nói bằng một giọng rất thành kính.

A Liệt cũng nghiêm nghị ra chiều cảm kích.

Cái mầm non theo kẽ lá trồi lên rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã lên cao nửa thước và vẫn tiếp tục dài ra.

A Liệt trợn mắt lên nói:

- Tiểu diệt thật không ngờ giống Tiên Đàm này lại nẩy mầm lẹ đến thế!

Lão Ngôn đáp:

- Cổ nhân có nói hoa đàm nở ra rồi tàn tạ ngay và đem vụ này hình dung những chuyện mau lẹ phi thường. Hoa Đàm nở vào lúc nửa đêm và sau hai giơ nó đã tàn rồi. Còn giống Ngũ Sắc Tiên Đàm này thời gian càng rút ngắn hơn nhiều. Ngươi phải ghi nhớ đừng có đụng tay vào mà phải dùng chiếc ống bạc để hút sương hoa. Nếu hoa Tiên Đàm vừa nở mà tay người đụng vào là héo ngay lập tức.

A Liệt đáp:

- Tiểu điệt nhớ rồi!

Chiếc mầm non vẫn tiếp tục lên cao và đầu nó đã thành nhị. Tiếng vo ve khẽ vang lên không ngớt. Nhị hoa mỗi lúc một phình ra.

Nhị hoa lên cao đến nử thước. A liệt lẩm bẩm.

- Lúc hoa Đàm nở chắc phải lớn tới một thước. Đây chắc là một buồng hoa lớn mà suốt đời mình chưa bao giờ được trông thấy.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn chung trà nóng. A Liệt khẽ reo lên:

- Coi kìa! Hoa Đàm bắt đầu nở.

Lão Ngôn gật đầu nói:

- Lạ thiệt! Lúc này ta bắt đầu cảm thấy khí huyết trong người lưu thông một cách thuận lợi. Chắc mùi hoa thơm đã thấm vào phủ tạng.

A Liệt nói:

- Thế thì hay quá!

Nhị hoa dần dần nở ra. Cánh hoa đầu nhọn rung đôgn trông tuyệt đẹp. Khi đó nở hết tất khiến cho người ta phải say sưa không biết đến thế nào mà nói.

Hoa Ngũ Sắc Tiên Đàm tỏa mùi hương thấm vào lòng người nẩy ra một cảm giác khôn tả và khiến người ta xúc động những muốn quỳ xuống mà lạy trước hoa, dù có phải chết cũng lấy làm mãn nguyện.

A Liệt đưa mắt nhìn lão Ngôn, thấ lão chắp tay lại mà ngồi vẻ mặt như ngây như dại. Đầu lão cúi thấp gần xuống để ngửi mùi hoa.

Nguyên A Liệt có một trí nhớ rất cường kiện. Chàng nhớ lại lời lão Ngôn vừa dặn là không được đụng vào hoa. Bây giơ chính lão lại mê mẩn tâm thần đưa gần mũi vào, chàng sợ lão vô tình chạm vào bông hoa liền cất tiếng gọi:

- Ngôn lão bá!... Ngôn lão bá!!...

Lão Ngôn dường như không nghe tiếng mà cúi gần mãi vào.

A Liệt thấy vẻ mặt lão như ngây như dại từ hồ đang đi vào giấc mê lỵ Chàng vội thò tay ra nắm lấy vai lão hỏi:

- Ngôn lão bá! Lão bá làm gì vậy?

Lão Ngôn giật mình choàng tỉnh giấc quay lại bảo A Liệt:

- Úi chào! Thật là nguy quá! Xuýt nữa ta bị mùi hương làm mê mẩn đụng đầu vào hoa thì hỏng bét. Trường hợp này mà xảy ra thì chúng ta không được hút tiên lộ nữa.

A Liệt nói:

- Tiểu diệt cũng muốn dính mũi vào để ngủi hương, nhưng nhớ lời lão bá nên không dám.

Lão Ngôn vỗ vai chàng ngắt lời:

- Bữa nay ta qua được "cửa ải" này là hoàn toàn trông vào ngươi.

Đột nhiên mùi thơm càng sực nức xông vào mũi hai ngươi. Lão Ngôn hỏi:

- A Liệt! Ngươi có ngửi thấy không?

A Liệt đáp:

- Có! Tiểu diệt cảm thấy đầu óc rất minh mẫn và khoan khoái.

Lão Ngôn nói:

- Đó là mùi hương của tiên lộ.

A Liệt nói:

- Tiên lộ đã tiết ra vậy lão bá hãy động thủ đi thôi.

Lão Ngôn miệng ngậm ống bạc kề vào bông hoa một cách rất thận trọng.

Lúc này hoa Tiên Đàm đã nở thật lớn, lớn hơn cả mặt lão, khiến cho người ta nghĩ ngay đến chuyện ong bướm hút mật hoa.

Lão Ngôn đứng dậy sau khi hút rồi, lão bỏ ống bạc xuống nói:

- Tiểu bằng hữu! Ngươi phải lưu ý chờ cho Tiên Đàm tiết sương ra lần thứ hai mà hút lấy. E rằng ta không kịp nhắc ngươi đâu.

Dứt lời lão mở miệng ngáp dài đi lại góc tường vớ lấy chăn chiếu giải ra nằm xuống.

Lão nói tiếp:

- Uống xong tiên lộ nằm ngủ một lúc rồi khi tỉnh lại người sẽ biến thành người khác.

A Liệt nói:

- Giả tỷ tiểu diệt mà chống được thì chạy về bên nhà ngủ để người nhà khỏi lo lắng bổ đi tìm kiếm.

Chàng chưa dứt lời đã thấy lão Ngôn nhắm mắt lại, vẻ mặt rất hòa, hơi thở đều đặn. Hiển nhiên lão đã đi vào giấc ngủ say sưa.

A Liệt mỉm cười gục gặc cái đầu rồi quay lại để ý nhìn đón hoa Tiên Đàm.

Chàng cũng cảm thấy mùi hương làm cho ngây ngất.

Chàng vẫn đinh ninh nhớ lời dặn của lão Ngôn không dám cúi gần vào sợ lúc mê đi da thịt sẽ đụng vào hoa.

Sau chừng nửa giờ, mùi hương sức nức hơn xông vào mũi. A Liệt biết sương hoa đã tiết ra lần thứ hai. Chàng liền ngậm ống bạc đặt cẩn thận vào lòng hoa nhẹ nhàng hút lấy. Lập tức chàng cảm thấy mùi thanh hương qua miệng vào trước ngực rồi xuống huyệt đan điền.

Chàng nó lại thấy sương hoa đã hút sạch liền bỏ ống bạc xuống.

Bông hoa lớn tươi đẹp kỳ tuyệt đã bắt đầu thất sắc để đi vào chỗ tàn tạ khiến cho lòng chàng luyến tiếc vô cùng và không sao vãn hồi được.

Bông Tiên Đàm tiếp tục teo lại rồi nhỏ xíu.

A Liệt buông tiếng thở dài. Chàng ngửng đầu trông vào vách tường thấy lão Ngôn vẫn ngủ say sưa không nhúc nhích.

Chỉ trong chớp mắt chàng cũng cảm thấy người mình mỏi mệt, mí mắt trầm trọng. Chàng phải cố gắng phấn khỏi tinh thần chạy ra ngoài viện xoay tay khép cửa lại rồi chạy về nhà.

Vừa vào phòng, mắt chàng dịp lại, chàng không kịp cởi giầy nằm ngả xuống giường ngủ ngay.

Khi chàng tỉnh dậy, mặt trời đã mọc cao chiếu ánh vào qua cửa sổ. Chàng ngồi dậy thì thấy giầy chưa cởi liền nhớ lại chuyện kỳ ngộ hôm trước và biết rằng mình đã ngủ một ngày một đêm liền.

A Liệt muốn bước xuống, bỗng cảm thấy toàn thân cứng nhắc, hai chân đau ê ẩm thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng cúi xuống nhìn liền phát giác ra đôi giày bị căng thẳng. Hiển nhiên hai chân chàng mới qua một đêm đã lớn lên nhiều. Đồng thời quần áo trong mình cũng vậy.

A Liệt tủm tỉm cười, bụng bảo dạ:

- Ngôn lão bá đã nói là sương hoa có công phu thoát thai hoán cốt. Cái đó chưa biết như thế nào, nhưng hiện giờ thân thể ta cao lớn rất mau thật là một điều quái dị, ta có nói với người ngoài cũng chẳng ai tin.

Chàng vừa nghĩ vừa đưa tay tụt giầy, nhưng tay vừa sờ vào thì đôi giầy liền rách tan tựa như đồ mục nát. Chàng lại ngả lưng nằm xuống thì các khớp xương khắp trong mình chuyển rắc lẫn vời tiếng quần áo rách sột sạt.

A Liệt cảm thấy tinh thần và khí lực trong người khác trước nhiều. Chàng xiết nỗi vui mừng!

Đột nhiên chàng phát giác ra quần áo bị rách tứ tung thì trong lòng kinh hãi.

Sau chàng hiểu ngay vì người mình to lớn mau lẹ quá chừng nên quần áo chật hẹp không chịu được mà phải rách tan.

A Liệt vứt bỏ những quần áo bị rách chỉ còn lại chiếc quần đùi. Chàng đến bên cửa sổ hít mạnh một hơi chân khí rồi nhình đến thân thể thì thấy bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, gân xương cứng cáp, chứ không phải là đứa nhỏ gầy còm như bữa trước.

A Liệt lại thò tay với lấy bình trà dốc vào miệng uống. Đột nhiên tay chàng bóp mạnh một chút thì chiếc bình trà vỡ tan.

Bây giờ A Liệt mới biết lão Ngôn bảo chàng biến thành người sức mạnh vô cùng là đúng sự thực, vì cái bình sành mà chàng còn bóp vỡ được.

A Liệt thấy mình cần đi lại thì rất đỗi hoang mang. Chàng quay vào mở rương lấy quần áo, song chàng không khỏi thất vọng vì những quần áo trong rương này vừa ngắn vừa chật không còn cái nào mặc vừa mình được.

A Liệt còn đang ngơ ngác không biết lấy đâu ra quần áo mặc chẳng lẽ mình trần như nhộng mà gặp người trông thấy thì sao cho tiện?

Giữa lúc ấy có tiếng bước chân vọng lại. A Liệt ngửng đầu nhìn ra thì thấy lão bộc A Phúc Bá.

A Liệt đánh bạo nói:

- A Phúc Bá! Áo quần của tiểu tử.

A Phúc Bá dương mắt lên ngó chàng giật mình kinh hãi ngắt lời:

- Trời ơi! Công tử làm sao vậy? Bữa nay tuy trời không lạnh nhưng công tử cũng không nên cởi trần.

A Liệt nhăn nhó cười đáp:

- Những quần áo đây không mặc được nữa.

A Phúc Bá cũng la hoảng:

- Úi chà! Lão nô đang định hỏi công tử cũng hồng hào khác hôm qua nhiều. Lão nô đã từng này tuổi đầu chưa từng thấy ai lớn mau như vậy.

A Liệt nói:

- Tiểu tử ngủ một giấc rồi lúc tỉnh lại liền thấy thế này. E rằng đây là pháp thuật của tiên gia cũng chưa biết chừng.

A Phúc Bá cho là chàng nói có lý, liền đem lòng kính trọng đáp:

- Nhất định là diệu thuật của tiên gia rồi. Nếu không thì sao lại biến hóa mau lẹ đến thế được? Lão nô đi kiếm quần áo để cho công tử mặc.

Ba ngày liền, người A Liệt cao lớn rất nhiều, mỗi ngày phải thay đổi một cỡ áo. Chàng lại ăn uống rất nhiều. Mỗi bữa ngoài cá thịt, chàng còn ăn hết một bát cơm rất lớn. Nô bộc trong nhà thấy tình trạng này cũng đều nhận định chàng là quyến thuộc của tiên gia nên đem lòng cung kính.

Đến ngày thứ tư, A Liệt chạy nhảy ngoài vườn thấy sinh lực toàn thân đầy rẫy, nhảy một cái xa đến hai trượng. Người chàng lại nhẹ như chim én.

A Liệt thung thăng trong vườn hoa nhưng không thấy lão Ngôn xuất hiện như trước thì lòng chàng không khỏi buồn rầu.

A Liệt trở về phòng mình. A Thúc thấy chàng bữa nay giữ mực hôm qua không cao lớn một cách đột ngột như mấy bữa qua, lão mới yên tâm thở phào một cái, rồi lui ra nói chuyện với mọi người.

A Liệt ngồi một mình ở trong phòng, chàng chợt để mắt đến cái rương gỗ và nhớ tới một vật dấu ở dưới từng đáy thứ hai, bỗng chàng động tâm.

A Liệt ngơ ngẩn một hồi rồi chạy lại mở rương quần áo ra. Chàng nạy lần đáy giả, nhìn cái hộp

bằng sắt đen sì.

Chàng nghĩ bung:

- Những tay võ công ghê gớm như Bộc Hành Đại Đạo Phùng Không cùng Bắc Mang Tam Xà còn chẳng mở được hộp sắt này huống chi là ta.

Nhưng chàng động tính hiếu kỳ cầm cái hộp xoay đi xoay lại ngắm nghía hồi lâu mà chẳng thấy có chỗ nào để tra chìa khóa, cả kẽ hở cũng không có.

Chàng muốn mở mà không biết bấm móng tay vào đâu?

Lúc chàng nghiêng hộp đi nhìn thây có ánh sáng chiếu vào, chàng pháp giác ra một kẽ rất nhỏ trông bằng sợi tóc. Mục lức chàng nay đã hơn người nên mới nhìn thấy.

A Liệt ngó quanh thấy không có ai liền cầm chiếc họp sắt đến ben cửa sổ để xét nghiệm. Lúc này chàng đã nhìn rõ thấy đường dây nhét vào kẽ hở dường như có thể kéo ra được. Ngoài đường dây còn có một lỗ tròn cũng nhỏ quá cơ hồ trông không rõ.

A Liệt lấy tay sờ thì toàn thể cái hộp chỗ nào cũng nhẵn thín.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu sực nhớ tới hộp dụng cụ của lão Ngôn thì dường như trong dó có lưỡi dao rất nhỏ và mỏng dính. Chàng liền đậy rương cẩn thận lại chạy sang phòng lão Ngôn.

A Liệt vào phòng thì không thấy chậu Ngũ Sắc Tiên Đàm đâu nữa. Trên bàn có đặt một phong thơ và một cái hộp bằng bạc hình dẹp.

Ngoài phong thơ chữ rõ: " A Liệt tiểu hữ mở coi"

A Liệt bó thơ ra thì chỉ thấy thảo mấy lời nói là sau khi hút hương hoa, mụn nhọt trong phổi đã tan đi có thể thoát chết. Nhưng lão không muốn ở lại hồng trần và bỏ mà đi tu đạo. Trong thơ lão còn dặn mấy cánh hoa đàm đặt ở trong hộp bạc là để tặng chàng. Những cánh hoa này ngăn được bách độc. Cách dùng thế nào, lão cũng nói rõ.

A Liệt ngơ ngẩn một hồi rồi mở cái hộp dụng cụ cũng đặt ở trên bàn ra. Chàng lấy dao nhỏ vạch vào đường tơ ba lần thì kẽ hở lõm xuống biến thành một lỗ nhỏ.

A Liệt trong bụng mừng thầm. Chàng liền cầm chiếc dùi nhỏ mũi nhọn cắm vào lỗ nạy nắp hộp cho bật ra.

A Liệt mở được hộp rồi thấy trong đựng cuốn sách mỏng trên đề chữ đỏ "Kim Đan thần công bí bản". Chàng thấy hình thù bản này khác hẳn vở bản " Kim Đan thần công"

A Liệt mở bảng Lang Nha Đan kinh ra đọc trang đầu thì toàn nói về thuật luyện đan, khiến cho chàng đầu nhứt mắt hoa.

Chàng lật trang cuối cùng có một thiên nói rõ bản kinh này nguyên của một đạo gia và cách tham luyên kinh như thế nào.

A Liệt lắc đầu thất vọng đặt sách xuống một bên. Chàng lại cầm cuốn "Kim Đan thần công" lên nói. Trang đầu là một bài tựa nói: Đây là một thứ nội công thượng thặng. Nếu người luyện môn này mà thiên tư đặc biệt lại thân thể thuần dương thì chỉ trong vòng trăm ngày có thể thành tựu.

A Liệt trong lòng phấn khởi hít mạnh một hơi chân khí rồi coi tiếp:

Bài tưa Kim đan Thần Công còn nói rõ quá trăm ngày thì luồng chân khí hộ thân khiến cho đao kiếm không đả thương được. Về sau công lực càng luyện càng thâm hậu có thể đi tới chỗ sắt thép chém không vào. Nhưng nếu không phải đồng thân thì cuộc thành tựu kém hẳn.

A Liệt thấy mình còn là đồng thân liền coi tiếp xuống dưới. Cuối cùng bài tựa có ghi rõ là của Ngọc Đồng Tử soạn ra vào năm Hồng Võ thứ bạ Chàng mới biết bản bí lục nội công này là do một cao nhân hồi sơ diệp nhà Minh truyền lại.

A Liệt quyết định lấy bản này. Chàng để bản lang nha đan kinh vào hộp rồi đậy nắp lại như cũ. Bất luân là ai nếu không biết cách cũng không thể mở ra được.

A Liệt đặt cái hộp sắt vào đáy rương như cũ bỏ cuốn Kim Đan thần công vào bọc rồi len lén chạy về phòng mình.

Chàng đặt cái hộp sắt vào đáy rương chỗ cũ để người khác có kiếm ra hoặc bọn Kỳ Kinh có đoạt lại thì chàng cũng chỉ mất cuốn bí điển của đạo gia mà thôi.

Bắt đầu từ hôm ấy, A Liệt không đi đâu bắt đầu dụng tâm nghiên cứu Kim Đan thần công. Chàng cố gắng tu luyện. Về môn nội công này phải ngoài nhưng buổi tu luyện sáng, trưa chiều tối, còn có ngoài công. Ngay tức lúc ngủ cũng tiếp tục rèn luyện không để gián đoạn.

A Liệt luyện công phát giác ra mỗi ngày một tiến bộ thì trong lòng phấn khởi không biết mỏi mệt là gì nữa.

Quan âm thấm thoát bao lâu đã hết trăm ngày. Gặp buổi trong mùa đông, bên ngoài tiết trời rét lạnh mà A Liệt chỉ mặc một manh áo cũng không thấy giá lạnh chi hết.

Chẳng những A Liệt không sợ giá lạnh mà thỉnh thoảng còn cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyệt đan điền bốc lên. Luồng nhiệt khí này tùy theo ý muốn chu lưu khắp các bộ phận trong thân thể.

A Liệt biết đó là luồng chân khí nói ở trong sách. Nếu đúng như lời trong sách thì đao kiếm không thể đả thương được chàng nữa.

A Liệt không dám tin như vậy. Chàng liền lấy mũi trủy thủ đâm vào vẫn thấy sứt da chảy máu, chàng biết là công phu mình luyện chưa thành.

Một hôm A Liệt đang ở trong buồng chạy đi chạy lại luyện tập gân cốt, bỗng một luồng kình phong thổi vào mặt. Chàng ngẩn đầu nhìn ra thì thấy một khối tuyết lớn bằng nắm tay bay tới.

Khối tuyết bay rất nhanh đập vào mặt chàng đánh "bốp" một cái rồi bắn xuống đầy người chàng.

A Liệt đã nhìn thấy người liệng tuyết ẩn ở phí sau gốc cây cách đó chừng hai trượng. Ban đầu chàng tức giận vô cùng, nhưng chàng nghĩ đây bất quá là người ta muốn trêu cợt chàng, vả lại nắm tuyết nhỏ bé không làm cho chàng đau đớn chi hết, nên lửa giận tiêu tan ngay Có điều chàng muốn biết người liện tuyết tới là ai, liền rảo bước tiến lại.

A Liệt quanh đến sau gốc cây lại thấy tiếng gió rít lên. Một nắm tuyết nữa liệng trúng mặt. Lần này chàng cũng thấy đau đớn, nhưng luồng lực đạo so với trước còn mạnh hơn nhiều.

A Liệt lại nổi cơn tức giận. Chàng thấy bóng người thấp thoáng lùi lại gốc cây cách đó chừng hơn trượng. Chàng liền nhảy vọt lại nhanh như điện chớp.

Sau gốc cây thấp thoáng bóng người đưa chân ra móc. A Liệt vọt đi nhanh quá vướng phải chân người kia liền lăn đi một vòng té xuống.

A Liệt nằm dưới đất không đứng dậy tựa hồ người đã bị thương không bò dậy được.

Cặp mắt chàng như đôi nhạc đồng trợn lên nhìn người vừa khều chân cho mình té xuống. Bỗng chàng lộ vẻ kinh nghi, vì người này chính là Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam tuy cải dạng nam trang, nhưng A Liệt đã thấy qua, nên vừa nhìn liền nhận ra ngaỵ Sở dĩ chàng sinh nghi là vì chàng không hiểu tại sao nàng lại trêu chọc mình? Nhất là nét mặt nàng lúc này sa sầm, mắt lộ hung quang, dường như có ý bất lợi cho chàng.

A Liệt đoán đã không lầm. Phùng Thúy Lam đột nhiên rút trường kiếm đâm vào trước ngực A Liệt.

A Liệt rất lấy làm kỳ quên cả né tránh. Chàng thấy mũi kiếm phóng tới la lên một tiếng:

- Phùng cô nương!

Mũi kiếm đã đụng vào người chàng.

May mà Phùng Thúy Lam không có ý hạ sát nên thế kiếm đột nhiên dừng lại. Phùng Thúy Lam chau mày hỏi:

- Ngươi là ai?

A Liệt vội đáp:

- Tại hạ là A Liệt. Cô nương không nhận ra ư?

Phùng Thúy Lam lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Sao? Ngươi là A Liệt? Ngươi nói nhăng rồi!...

A Liệt đáp:

- Tại hạ đúng là A Liệt. Cô nương quên rồi chăng?

Phùng Thúy Lam trở lại thái độ bình thường mỉm cười hỏi:

- Ngươi hãy đứng dậy đi!

# Chương 17 - Phùng Thúy Lam thổ lộ chân tình

A Liệt lóp ngóp đứng dậy. Phùng Thúy Lam đột nhiên vung tay tát chàng đánh "bốp" một cái.

A Liệt chẳng hiểu ra sao toan lên tiếng chất vấn thì má bên phải lại trúng một cái tán nữa. Phát tát thứ hai này khiến chàng phải lùi lại sáu, bảy bước. Chân bước loạng choạng cơ hồ muốn té.

A Liệt hai tay bưng mặt kêu rầm lên:

- Phùng cô nương! Sao cô lại đánh tại hạ?

Phùng Thúy Lam nhảy vọt về phía trước, đứng cách A Liệt chừng ba thước.

Mắt lộ hung quang nàng lạnh lùng đáp:

- Ngươi muốn lừa gạt ta, ta đánh ngươi không được ư?

A Liệt không nói gì nữa vì chàng cho là do câu chuyện Lang Nha Đan kinh.

Đáng lý chàng phải nói trước cho nàng hay.

Phùng Thúy Lam xích gần lại nữa bước hỏi:

- Sao? Ngươi không cãi được nữa rồi chứ?

Ánh hàn quang lóe lên. Nàng lại vung trường kiếm chỉ ào cổ họng A Liệt. Nàng nói:

- Bây giờ ta chưa giết chết ngươi ngay mà cần hỏi cho biết đã xảy chuyện gì?

A Liệt ấp úng:

- Tại hạ. tại hạ.

Chàng không biết nói thế nào cho phải, nhất là lúc này nàng đang nóng giận khiến lòng chàng hồi hộp.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Ngươi muốn sống hay là muốn chết?

A Liệt buột miệng đáp:

- Dĩ nhiên là tại hạ muốn sống.

Phùng Thúy Lam nói:

- Vậy ngươi giơ tay lên để ta khỏi hoài nghi là ngươi có ý phản kháng. Không thì ta có thể lỡ tay đâm chết ngươi đó.

A Liệt khi nào dám phản đối. Chàng vội giơ tay thẳng lên.

Phùng Thúy Lam nói:

- Tham sống sợ chết là thường tình của con người. Ta lo gì ngươi không trả lời.

Nàng ngó A Liệt bằng cặp mắt lạnh lùng rất sắc bén. A Liệt nhìn nàng bất giác run sợ.

Cho đén bây giờ A Liệt vẫn chưa hay tại sao Phùng Thúy Lam trở mặt với mình. Bất giác chàng ngấm ngầm sinh lòng ngờ vực và coi nàng cũng là hạng như Kỳ Kinh.

Phùng Thúy Lam khẽ đưa mũi kiếm về phía trước. A Liệt ngửa đầu về phía sau.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Bây giờ ta bắt đầu hỏi ngươi. Ngươi không được giả dối. Đã nghe rõ chưa?

A Liệt đáp:

- Nghe rõ rồi!

Phùng Thúy Lam nói:

- Trước hết ngươi hãy báo tên họ đi!

A Liệt đáp ngay:

- Tại hạ họ Tra tên gọi Tư Liệt.

Phùng Thúy Lam hắng dặng một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Quê quán ngươi ở đâu?

A Liệt đáp:

- Tại hạ quê ở Phủ Khai Phong tỉnh Hà Nam.

Phùng Thúy Lam hỏi tới:

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

A Liệt đáp:

- Tại hạ 13 tuổi.

Phùng Thúy Lam bĩu môi cất tiếng mắng:

- Thất là nói trăng nói cuội! Ngươi mới 13 tuổi thôi ư? Ngươi nói láo như vậy mà mong có người tin được sao?

A Liệ không nói gì nữa vì thật sự chàng đã 16 tuổi. Nhưng đó là điều bí mật phải giữ kín không thể tiết lộ với ai được. Cả Phùng Thúy Lam chàng cũng không dám để nàng biết điều đó.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi:

- Hay lắm! Hãy cứ kể ngươi đúng tên là Tra Tư Liệt, quê ở Phủ Khai Phong và năm nay 13 tuổi. Bây giờ ta hỏi ngươi đến đây làm chi.

A Liệ không cần nghĩ ngợi gì, chàng đem những chuyện đã xẫy ra kể hết lại.

Thậm chí chàng vào ở đây bao nhiêu ngày cũng nói rất chính xác. Cách trả lời này quả nhiên Phùng Thúy Lam không bắt bẻ vào đâu được. Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Câu chuyện này ai đã nói cho ngươi hay?

A Liệt như người ngủ mơ mới tỉnh giấc. Chàng hỏi lại:

- Phùng cô nương! Phải chăng cô không tin tại hạ là A Liệt?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Đúng thế! Tuy ngươi đối đáp trôi chảy. Nhưng đó có thể là ngươi đã nghe ở miệng A Liệt chân chính thuật lại nên biết hết mọi chi tiết..

A Liệt nói:

- Tại sao cô nương lại không tin tại hạ là A Liệt mà tai. hạ vẫn nhận ra cô?

Phùng Thúy Lam nghiến răng xẵng giọng:

- Ngươi là một tên ác đồ, một kẻ đốn mạt. Ngươi tưởng ta không giết ngươi chăng?

A Liệt kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm, vì mũi kiếm của Phùng Thúy Lam tỳ vào dưới càm chàng. Nàmg chỉ đâm thêm một chút là vào sau chỗ thịt mềm nhũn và làm chàng chết ngay được. Trách nào chàng bở vía.

Phùng Thúy Lam lại nói:

- Bình sinh ta mới gặp một tên lừa gạt lớn mật như ngươi lần này là lần đầu. Không trách cổ nhân có câu: "Bầu trời bao la bát ngát, trong thiên hạ chẳng thiếu một chuyện lạ nào là không có".

A Liệt kiễng chân lên cho mũi kiến khỏi tỳ mạnh vào dưới cằm mới thốt ra lời được. Chàng hỏi:

- Phùng cô nương!... Tại hạ không hiểu vì lẽ gì mà cô nương lại không nhận ra tại hạ được? Phải chăng vì tại hạ vừa cao vừa lớn hơn ít ngày trước đây rất nhiều.

Phùng Thúy Lam trợn mắt lên đáp:

- Há phải chỉ cao lớn hơn trước mà thôi? Thân thể ngươi cường tráng, phong tư ngươi anh tuân có thể khiến cho nhiều cô gái thấy ngươi phải xiêu lòng. Nhưng.

Nhưng làm sao nàng không nói nữa. Nàng chỉ thêm mũi kiếm một chút đê tỏ ra nàng không siêu lòng mà còn muốn giết chàng nữa.

A Liệt bị mũi kiếm đưa tới, không nghển cổ cao lên được nữa. Nếu chàng cất tiếng, hàm dưới cử động là bị mũi kiếm đâm vào da thịt.

Lúc này A Liệt chỉ còn khò khè lỗ mũi chứ không dám nói.

Phùng Thúy Lam lẳng lặng ngó A Liệt một hồi. Bỗng nàng hạ thấp thanh trường kiếm trong tay

xuống một chút.

A Liệt liền đứng ngay đầu lại như thường.

Bất thình lình Phùng Thúy Lam điểm ngón tay vào dưới cạnh sườn A Liệt. A Liệt thấy nửa người hoàn toàn tê dại. Cả đầu lưỡi cũng cứng đơ không cử động được.

Lúc này A Liệt dĩ nhiên không mở miệng lên tiếng. Phùng Thúy Lam ngó chàng bằng cặp mắt lạnh như băng. Tiếp theo nàng kịt mũi mấy tiếng tỏ ra trong lòng đã nảy ác ý.

A Liệt lộ vẻ khủng khiếp ra khoé mắt. Chàng đăm đăm ngó vị nữ lang xinh đẹp.

A Liệt đau khổ nhất ở chỗ Phùng Thúy Lam không cho chàng mở miệng để giải thích.

Phùng Thúy Lam tự nói một mình

- Gã này thật là đáng chết! Nhưng nếu ta đâm một kiếm cho gã chết ngay, há chẳng là chuyện làm phúc cho gã? Không được! Ta phải nghĩ cách khác thu thập gã mới xong.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:

- Hay lắm! Ta đã có cách này là cầm mớ lửa đốt chết ngươi. Hiện nay giá trời tiết lạnh. Vậy ta muốn cho ngươi được nếm mùi ấm áp.

Lúc cô nó đến câu "Tiết trời giá lạnh", đột nhiên nàng chú ý tới đối phương chỉ mặc một tâm áo đơn thì rất lấy làm kinh ngạc.

Nàng nghĩ thầm:

- Bữa nay trời rét, người thường mặc áo dao áo bông hãy còn thấy rét. Vậy mà thằng lỏi này chỉ mặc một mảnh áo đơn vẫn chịu đựng được thì đủ biết nội công gã cao thâm khôn lường. Có điều sao gã lại hoàn toàn không ra sức phản kháng. Thậm chí vừa rồi ta chỉ đưa chân ra khiến cho gã phải té nhào, người lăn long lóc.

Phùng Thúy Lam mỗi lúc một đi vào chỗ mờ mịt không hiểu, nên nàng cẩn thận hơn.

Phùng Thúy Lam bây giờ mới để ý nhìn kỹ thấy chàng trán rộng mặt vuông, mũi thẳng. Ánh mắt chàng lộ vẻ nội công rất tinh thâm. Chàng còn là một gã bảnh trai hiếm có ở đời.

Phùng Thúy Lam động tâm nghĩ thầm:

- Nếu ta gặp gã không phải ở trong tình trang này thì ta bất tất phải đoái hoài đến gã nữa.

Rút lại bây giờ nàng không thể giết A Liệt một cách hồ đồ, mà cần phải điều tra cho rõ.

Nàng đập gã một cái.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí. Chàng cảm thấy tuy chưa hoạt động được nhưng đầu lưỡi đã cởi mở có thể nói nên lời rồi. Gã liền cất tiếng:

- Phùng cô nương! Tiểu đệ đúng là A Liệt đây mà.

Phùng Thúy Lam nói:

- Ngươi mới 13 tuổi vốn thấp hơn ta nhiều mà sao mới cách trong vòng ba tháng, ngươi đã cao hơn ta một cái đầu, hầu như biến đổi thành người khác.

Chàng nói:

- Cái đó... là vì tiểu đệ đã uống nước sương trong hoa Tiên Đàm.

Rồi chàng kể thao thao bất tuyệt những chuyện đã xảy ra. Sau cùng chàng nói:

- Nếu tỷ tỷ không tin thì cứ hỏi người trong nhà sẽ biết. Mấy bữa nay tiểu đệ cao lớn lên nhiều lắm. Mỗi ngày họ phải mua áo mới cho tiểu đệ mặc.

Phùng Thúy Lam vẫn chua tin. Sau nàng hỏi rõ mới biết Ngôn lão bá ở Hàm Hương Viên ngay bên cạnh đã qui y đầu Phật. Nàng liền nói:

- Để ta đi hỏi người nhà xem sao.

Nàng bỏ đi một lúc rồi trở lại giải khai huyệt đạo cho A Liệt, đổi giọng nói:

- Quả nhiên đúng thật. Hỡi ơi! Suýt nữa ta giết lầm người.

A Liệt đáp:

- Cái đó không thể trách tỷ tỷ được vì tiểu đệ đã hoàn toàn khác trước.

Phùng Thúy Lam cười đáp:

- Hay lắm! Đến ta còn không nhận ra ngươi thì dĩ nhiên người khác không biết được. Bây giờ ngươi có ra đường cũng không lo bọn họ tìm đến bắt bớ nữa.

A Liệt phấn khởi tinh thần nói:

- Ủa! Tiểu đệ lại chưa nghĩ tới điểm này.

Phùng Thúy Lam nói:

- Nhưng ta nói cho ngươi hay là ngươi cần mua một bộ áo da mà mặc, để người ngoài trông thấy ngươi khỏi nhận ra là con người đã tu luyện cả nội ngoại công, người ta mà biết điểm này là phiền cho ngươi lắm đó.

A Liệt hớn hở vui mừng đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Phùng Thúy Lam ngửng đầu trông gã, lắc đầu nói:

- Hỡi ơi! Thật là khó tin quá! Ngươi cao hơn ta nhiều quá! Đúng là một người lớn.

Nàng cùng A Liệt trở về phòng. A Liệt mấy lần đo đắn toan đem chuyện Lang Nha Đan kinh nói cho Phùng Thúy Lam nghe thì nàng đã lên tiếng:

- Bên ngoài gần đây lại xảy ra những chuyện trời long đất lở. Huyết Vũ thư lại xuất hiện thêm hai lần. Hiện giờ những môn phái lớn nghe nhắc tới chuyện Huyết Vũ bí thư đều cả kinh thất sắc.

A Liệt chua kịp mở miệng thì Phùng Thúy Lam lại nói tiếp:

- Còn một điểm nữa chắc làm cho ngươi hứng thú là người ta đồn rằng những vụ huyết án này có liên quan đến ngươi, vì thế nên ngươi đột nhiên mất tích. Chỉ có mình ta là biết ngươi trong sạch và vô tội. Nhưng ta biết hay không cũng chẳng ích gì. Vì lời của một mình ta thì bọn người võ lâm quyết chẳng tin vào. Huống chi ngươi lại được uống linh dược, cả con người đã thoát thai hoán cốt. Không ai có thể tưởng tượng mới trong một thời gian ngắn ngủi vài ba tháng đã xảy ra nhiều chuyện lạ như vậy.

A Liệt trợn mắt líu lưỡi hồi lâu mới nói:

- Nếu vậy tiểu đệ đã thành người mà võ lâm cố tình bắt cho bằng được mới cam tâm. Hởi ơi! Thật là mối oan động trời.

Phùng Thúy Lam nói:

- Hiện giờ nhà họ Tra có liên quan đến Hóa Huyết môn tất cả bảy nhà thì năm nhà điều gặp nạn Huyết Vũ thự Nên bảy nhà này rất đỗi hoang mang. Cả những gia phái khác trong võ lâm cũng cực kỳ xao xuyến. Tình thế vô cùng hỗn loạn. Nói một cách khác thì hiện nay giang hồ rất khẩn trương, hễ thấy ai có vẻ khả nghi là họ theo dõi một cách rất gắt gao.

A Liệt liếc mắt nhìn Phùng Thúy Lam nói:

- Cô nương cải dạng nam trang qua lại giang hồ e rằng có điều bất tiện.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Ngươi bất tất phải nhọc lòng lo lắng cho tạ Ma Nữ kiếm phái ta cũng có chút thế lực trên chốn giang hồ. Ngoại trừ một khu đặc biệt ở miệt Giang Nam, còn chẳng ai dám dây dưa với bọn ta.

A Liệt hỏi lại:

- Đia. khu nào ở mặt Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Ta cho ngươi hay cũng chẳng hề chị Địa khu đó tại Giang Nam phía Tây từ Lư Châu, Tuyên Thành, phía Nam đến Hàng Châu. Mặt dòng đến bờ biển. Trong giải đất mấy trăm dặm vuông này ngoài Ma Nữ kiếm phái ta không dám tự tiện tiến vào.

A Liệt nghe nàng nói thấy địa khu này rất rộng bao quát cả miền Kim Lăng mà bọn Phùng Thúy Lam không dám tới nơi, gã chợt động tính hiếu kỳ liền thận trọng ước hỏi:

- Về vụ gia phái của tỷ tỷ không dám tiến vào địa khu đó có ai, biết rõ nguyên nhân không?

Phùng Thúy Lam mỉm cười đáp:

- Những người có chút địa vị trong võ lâm điều hiểu hết, nếu không thì ta chẳng nói với ngươi. Có điều ngươi cũng nên giữ gìn không nên đề cập tợi chuyện này với người khác là hơn.

A Liệt vội hỏi:

- Dĩ nhiên là thế! Nhưng tỷ tỷ sợ gì vậy?

Phùng Thúy Lam nói:

- Trong địa khu đó có rất nhiều danh thủ võ lâm của hầu hết các gia phái, và lực lượng mạnh nhất là Cái bang. Sự thực thì hiện nay thế lực Cái bang đã phát triển khắp các nơi trên hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang, chứ không phải chỉ hạn chế trong một khu vực mà ta vừa nói. Bảy, tám chục năm trước, Ma Nữ kiếm phái ta đã gây cừu hận cùng Cái bang. May ở chỗ hai bên cách nhau xa nên ít khi đụng chạm nhau.

A Liệt nói:

- Té ra là thế, nhưng cừu hận từ bảy chục năm trước tất bây giờ đã phai lạt đi nhiều. Vả lại hai bên ít đụng đầu nhau thì cũng không thành vấn đề nữa.

Phùng Thúy Lam nói:

- Nếu dễ dàng như vậy thì ta chẳng úy kỵ làm chỉ Sự thực Ma Nữ kiếm phái ta cứ cách bảy, tám hay mười năm lại có cao nhân xuất hiện. Những nhân vật này luyện được kiếm thuật rồi lại đến Giang Nam đối phó với Cái bang.

A Liệt nghĩ bụng:

- Thế là bọn tỷ tỷ gây sự với người ta chứ không phải người ta gây sự với mình. Tỷ tỷ chuyên đi tìm người để rắc rối.

Phùng Thúy Lam lại nói:

- Trong mấy chục năm, trước sau có năm người đến Giang Nam báo thù rửa hận thì chỉ thấy hai người còn sống trở về còn ba người nữa không hiểu sống chết thế nào.

A Liệt kinh hãi hỏi:

- Té ra là thế. Nếu vậy bọn Cái bang thủ đoạn quá tàn nhẫn và mối thù mỗi ngày một sâu cay.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Ba người đó sống chết không hay đã đành. Đáng căm hận hơn hết là hai người còn sống trở về đều bị độc thủ hành hạ tàn nhẫn, bị cướp trinh tiết. Chân nguyên âm đã mất không thể luyện Ma Nữ kiếm đến hạng thượng thừa được nữa. Đồng thời tâm thần bị thương tổn rồi biến thành tính tình cổ quái. Sau này muốn trở lại báo thù cho cũng không được nữa.

A Liệt nói:

- Đã có năm vị cao thủ tuyệt thế đi báo thù mà đều bị thất bại thì tất võ công của Cái bang phái cực kỳ cao minh và nhân tài rất nhiều vậy các vị còn tiếp tục tính chuyện báo thù làm chi nữa?

Phùng Thúy Lam biến sắc tỏ vẻ không bằng lòng đáp:

- Theo chỗ ta biết thì bọn Cái bang không phải là nhiều kỳ nhân dị sĩ mà vì bọn chúng thủ đoạn đê hèn, đã lợi dụng vật chí bảo Ma Nữ kiếm phái, khiến bọn ta không còn sức tranh đấu.

A Liệt dương cặp mắt thao láo, đầy vẻ hồ nghi ra chiều không hiểu.

Phùng Thúy Lam liền giải thích cái đó kêu bằng "Tru Tâm diệu kiếm", một vật báu chí bảo để trấn sơn. Hình thù nói cũng như thanh kiếm thông thường, nhưng nó có ba thứ đặc biệt là mùi hương kỳ lạ, âm kỳ lạ và ánh sáng kỳ lạ. Tỷ như khi nó đụng vào khí giới của bên địch liền tiết ra mùi hương kỳ dị làm giao động tâm khí đối phương. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ, ánh sáng ngũ sắc loé lên cũng làm cho tâm thần bên địch phải lung lay.

A Liệt hỏi:

- Sao báu vật đó lại lọt vào tay người Cái bang.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Câu chuyện rất dài nhưng tóm lại chỉ vì nó mà bản phái cùng Cái bang kết mối tâm thù. Báu vật này lọt vào tay Cái bang 35 năm trước đây. Sau 30 năm bên ta đã có hai tay cao thủ đến trả thù và mong đoạt lại vật báu của sư môn. Một người không biết lạc lõng nơi đâu. Còn một người trở về thì tình hình cũng bi thảm như mấy người trước.

Bây giờ A Liệt mới hiểu nội dung câu chuyện, bụng bảo dạ:

- Thanh Tru Tâm diệu kiếm ban đầu nhất định là báu vật của mình. Thế rồi trước đây 30 măn thanh bảo kiếm này bị Cái bang cướp lấy. Vậy những chuyện ân oán thị phi giữa hai phe này không ai biết mà phê bình cho đúng.

Đột nhiên gã giật mình kinh hãi, trợn mắt lên nhìn Phùng Thúy Lam hỏi:

- Phùng cô nương! Cô nương không đi Giang Nam để báo thù và lấy lại bảo kiếm ư?

Phùng Thúy Lam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Ta biết ngươi thật khó lòng quan tâm đến ta, nên ta không lừa dối ngươi làm chị Ta đã được lựa chọn vào công việc đó. Trong ba tháng nay ta hết sức luyện kiếm pháp tinh diệu của bản môn cùng vì nhiệm vụ khó khăn này. Nếu không thì gia gia ta đã gã chồng rồi.

A Liệt lắc đầu hỏi:

- Công việc này khó lòng quá! Cô nương không đi nữa là hơn, hoặc kiếm người khác đi thay.

Phùng Thúy Lam nói:

- Không được! Vụ này là một hành động bí mật của bản phái, hai là nguy hiểm vô cùng, mất mạng như chơi. Vậy người khác còn ai muốn bán mạng thay mình?

A Liệt hỏi:

- Theo lời cô nương thì dường như hiện nay thế lực Cái bang rất mạnh. Sao cô không chờ khi họ suy vi sẽ hành động?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp:

- Chờ cho Cái bang suy yếu thì có khác gì ôm cây đợi thỏ. Ta đã nghĩ kỹ rồi. Bước đầu tiên là ta hãy tìm cách đâm chết bang chúa Cái bang là Lục Minh Vũ. Cái bang mất người cầm đầu thì bất luận họ có bao nhiêu trưởng lão cùng cao thủ cũng lâm vào cảnh suy đồi trong một thời gian.

Bước thứ hai ta mới đem toàn lực ra để đoạt bảo kiếm về. Bước thứ ba là ta nhờ Trụ Tâm diệu kiếm mà giết chết bốn tay đại trưởng lão nổi tiếng ở Cái bang. Sau cùng sẽ phân phát lại những tay cao thủ tuổi trẻ đi các nơi. Có thế thì cái bang mới vĩnh viễn không ngóc đầu dậy.

Đột nhiên nàng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi:

- Những điều ta cho ngươi biết đây, ngươi không được tiết lộ với bất cứ ai. Nếu trên chốn giang hồ có người hay biết thì ta cứ ngươi mà truy vấn.

A Liệt nói:

- Phùng cô nương! Cô bất tất phải quan tâm. Nếu tiểu đệ tiết lộ chuyện bí mật của cô nương, hay nói câu gì có hại đến cô thì gươm kề cổ tiểu đê cũng chẳng hở môi.

Gã còn lộ vẻ không bằng lòng vì Phùng Thúy Lam còn có ý hoài nghị Thái độ này có sức mạnh hơn là thiên ngôn vạn ngữ. Phùng thúy Lam không nghi ngờ gì nữa, ra chiều ấy nấy nói:

- Chẳng phải ta nghi ngờ ngươi có ý hại ta, mà ta chỉ e ngươi không hiểu vụ này quan trọng đến thế nào, rồi có khi lỡ lời nói ra. Nếu ta không tin ngươi thì đã chẳng nói cho ngươi hay.

A Liệt như người được an ủi, nét mặt trở lại bình thường. Gã hỏi:

- Cô nương có biết sào huyệt Cái bang ở đâu không?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Tổng đàn công khai của bọn họ Ở Kim Lăng, nhưng sào huyệt bí mật di chuyển luôn. Gần đây bọn ta có tin báo là ở Vu Hồ.

A Liệt hỏi:

- Chừng nào cô nương sẽ khởi hành xuống Giang Nam?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Ngươi đừng hỏi đến hành động của ta là hơn.

A Liệt hỏi:

- Cô nương không tin được tiểu đệ hay sao?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Chẳng phải ta không tin ngươi, nhưng ta thấy ngươi có biết cũng bằng vô dụng chẳng lợi ích gì.

A Liệt nói:

- Có khi tiểu đệ cũng đến Giang Nam mà trùng hợp vào lúc hành động của cô nương thì tiểu đệ sẽ vì cô ra sức.

Phùng Thúy Lam kinh ngạc hỏi:

- Ngươi cũng đến Giang Nam ừ?

A Liệt đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa có ý định đó, nhưng việc đời biết đâu mà lường được.

Phùng Thúy Lam nói:

- Ngươi nói vậy cũng có lý. Đáng tiếc là hiện giờ ta chưa biết lúc nào sẽ hành động.

Cô ngừng một chút rồi hỏi:

- Ngươi có muốn đi không?

A Liệt gật đầu đáp:

- Bây giờ tiểu đệ không đến nỗi gầy yếu bất lực như trước, nên vẫn muốn đi cầu danh thủ truyền nghệ. May ở chỗ đến cô nương còn không nhận ra tiểu đệ. Thì dĩ nhiên người khác chẳng thể phát giác được.

Phùng Thúy Lam nói:

- Ta luyện môn kiếm thuật cần phải giữ vững chân nguyên âm nên chẳng thể giúp ngươi. Ngươi cầu danh sư là phải. Nhưng ngươi nên nhớ trên chốn giang hồ, lòng người giả dối không lường nhất là người võ lâm càng bụng dạ hẹp hòi, khi nào có truyền tuyệt kỹ bản môn cho kẻ khác. Người ta còn tưởng ngươi là người phái khác đến học lỏm tuyệt nghệ của họ, có khi nuôi hại sát thân. Vì vậy ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- À phải rồi! Gia gia ta có mấy bộ áo da, chắc ngươi mặc vừa đấy. Ngươi lựa lấy một bộ mà mặc để cho người ta khỏi thấy trời rét mà ngươi vẫn không lạnh. Đó cũng là một điều khiến kẻ tò mò chú ý.

Nàng nói rồi chạy đi liền.

A Liệt ngồi một mình chờ đợi. Chàng muốn chờ Phùng Thúy Lam trở ra để đem việc Lang Nha Đan kinh nói cho nàng nghe.

Sau một lúc Phùng Thúy Lam cầm tấm áo bào da đưa cho A Liệt mặc vào.

Chàng bổng biến thành một chàng phong lưu công tử trong cõi đời ô trọc, chứ không còn là một tên tiểu đồng ốm o như ngày trước nữa.

A Liệt thay áo rồi. Những tấm áo gã cởi ra gói lại thành một bộ.

Chàng trỏ cái rương gỗ trong góc nhà nói:

- Trong rương này.

# Chương 18 - Trong Đường Hầm Đôi Bạn Chia Tay

A Liệt chưa dứt lời bất thình lình có hai tiếng nhạc không biết từ đâu vọng lại.

Phùng Thúy Lam cả kinh thất sắc giật nảy mình lên nói:

- Đây là tiếng nhạc cảnh cáo có người lợi hại lẻn vào. Chúng ta phải chia nhau rời khỏi nơi đây và từ rày vĩnh viễn đừng trở lại chỗ này.

A Liệt trong lòng cực kỳ xao xuyến. Chàng thấy Phùng Thúy Lam đẩy cái cột sang một bên. Phía sau hở một cái cửa Nàng quay lại nói:

- Chúng ta qua cửa này, phía trong có hai nẻo đường ra thoát được bọn người ngoài bao vây.

Nàng chưa dứt lời đã khoa chân bước vào.

A Liệt vội hỏi:

- Sau này tiểu đệ đến đâu để kiếm cô nương?

Phùng Thúy Lam quay lại thò tay ra nắm lấy cổ tay chàng kéo mạnh vào rồi đặt cây cột lại nguyên chỗ để che lấp cửa ngầm.

Nàng xoay mình thì đụng vào ngực A Liệt.

A Liệt vội ôm lấy nàng hỏi:

- Chúng ta gặp nhau ở đâu?

Phùng Thúy Lam không trả lời. Tấm thân mềm mại tựa vào người chàng.

Ban đầu A Liệt chưa thấy gì. Nhưng sau cả người nàng cùng đầu tóc tiết ra mùi hương xông vào mũi khiến cho chàng chợt nhớ tới người thiếu nữ xinh đẹp và phát sinh phản ứng tự nhiên của người khác giới. Tâm thần chàng bị dao động, bất giác chàng ôm nàng chặt hơn.

Phùng Thúy Lam chìa cặp môi vào gần. Lòng gã buâng khuâng cảm thấy mùi vị khôn tả, Phùng Thúy Lam cựa ra khỏi bàn tay gã khẽ nói:

- Chạy mau đi! Cái cửa ngầm này bọn chúng có thể tìm ra được ngay.

Rồi nàng dắt tay A Liệt theo đường tối tăm mà đi. Đi chừag được hai trượng thi tới bực đá. Xuống hơn mười bậc hiển nhiên đã vào đường hầm.

Phùng Thúy Lam dừng bước đưa tay ra sờ khuôn mặt A Liệt khẽ bảo chàng:

- Ngươi theo mé tả mà đi. Cửa ra bước lên khu vườn hoang rồi trượt qua góc trong ở mé tây bắc, qua ngõ hẻm để ra đường phố.

A Liệt cảm thấy ngón tay nhỏ nhắn và mềm mại chuyển động trên mặt mình, trong lòng rất khoan khoái. Ngoài mối tình êm dịu, chàng còn cảm thấy niềm từ bi của người mẹ đối với con.

Biến diễn này khiến gã cảm động ứa ra mấy hạt lệ.

Bỗng nghe Phùng Thúy Lam khẽ nói:

- Bị người theo dõi hành tung. Ta ra khỏi đây phải tìm cách ẩn lánh. Ngươi khó mà gặp được ta, nhưng cũng nên ghi nhớ, hễ khi nào nào thấy đồ hình tam giác bên trong vẽ thanh kiếm nhỏ thì đó là tiêu chí của ta. Mũi kiếm trỏ về mé nào là ta ẩn thân ở phía đó. Nhưng ngươi chớ có kiếm ta mà chỉ vạch một chữ thập vào dưới đồ hình là ta biết rồi. Ngươi ở đâu đến đêm ta sẽ tìm tới.

A Liệt ghi nhớ vào lòng. Phùng Thúy Lam lại nói:

- Dường như ta còn nhiều điều muốn nói với ngươi. Nhưng thời giờ cấp bách quá rồi.

Ngươi chạy đi thôi!

Nàng đẩy A Liệt về mé tả. A Liệt chào một tiếng xong rảo bước đi ngay. Phùng Thúy Lam dừng lại một chút rồi mới leo vào đường mé hữu mà đi.

Phùng Thúy Lam vừa đi được bảy tám bước, bỗng nghe tiếng rú “úi chao”. Nàng lẩm bẩm:

- Hỏng bét! Ta quên dặn gã đừng đến thăm phần mộ mẫu thân nữa, vì chỗ đó nhất định có người đang nấp.. A Liệt lúc này đã chạy xa. Chàng bao lâu gã ra khỏi khu vườn hoang đón đường phố.

Chàng nhìn lại cái bọc trong tay, sực nhớ tới mình chưa đem cái rương đi theo mà cũng chua kịp đem chuyện Lang Nha đan kinh nói cho Phùng Thúy Lam nghe. Chàng cũng không hối hận gì, lắc đầu mấy cái ra chiều phế bỏ việc đó rồi tiếp bước.

Hiện giờ chàng không phải là thằng nhỏ cùng khổ như mấy tháng trước. Nhất là về đường kinh nghiệm chàng đã từng trải hơn nhiều.

A Liệt mướn một cỗ xe lớn để đi đến Đồng Quan.

Lúc ngồi trên xe chàng lẳng lặng suy tính đường lối hành động thì nhận ra rằng mình phải xa chạy cao bay đồng thời để tìm kiếm danh sư. Chuyến này chàng đi không biết bao giờ mới trở lại Bắc Phương. Dĩ nhiên chàng nhớ ngay tới việc đến trước phần mộ mẫu thân để bái biệt.

Bước đầu chàng chỉ nghĩ đến việc bái mộ và bỏ mọi chuyện khác.

Chàng lấy cuốn sách trong túi ra coi.

Nên biết mấy tháng nay tuy A Liệt đã theo cuốn Kim đan thần công bí lục để tu luyện chân khí, nhưng nghi ngờ khônh hiểu là đến trình độ nào thì nóng lạnh không thể xâm nhập vào người và đao kiếm cũng không hại mình được nữa.

Sự thực lưỡi trủy thủ trong bọc đã xiên rách da chàng thì luồng chân khí kia tựa hồ chưa có tác dụng gì, nên chàng mở xem đoạn văn này cho kỹ lại.

Tuy chàng đã thuộc lòng mà vẫn băn khoăn, phải mở sách coi lại.

Cỗ xe lúc lắc, nếu là người thường, thì khó lòng chuyên tâm coi sách được, hoặc gắng gượng coi tất phải váng đầu hoa mắt.

Ban đầu A liệt cũng cảm thấy hơi khó chịu, nhưng chỉ sau một lúc hai tay chàng chỉ khẽ động tác cũng làm tiêu tan được sự chấn động trong xe.

Nguyên chàng là người cảm giác linh mẫn, hễ cỗ xe lúc lắc là chàng di động khuỷu tay để khắc chế lực lượng bên ngoài, và tay chàng cầm sách vẫn ổn định.

A Liệt coi động tác ở tay mình một lát liền hiểu ngay. Hễ lúc nào phân tâm suy nghĩ, dừng tay lại là xe lại lúc lắc. Vì thế mà chàng trút bỏ tạp niệm, chỉ để tâm vào bi lục.

A Liệt đọc từng chữ, đồng thời chàng hồi tưởng lại tình hình lúc luyện công và phát giác ra những hiện tượng cùng cảm giác qua từng giai đoạn thì đều thấy rất đúng chẳng sai trật chữ nào. Đáng lý tấm thân chàng hiện nay đao thương không vào mới phải, vậy mà sao lại không chống nổi lưỡi đao trủy thủ.

A Liệt nghĩ mãi không tìm ra được đáp án. Chàng tự hỏi:

- Nếu bí lục này để lừa gạt người thì tất cả mọi điều không linh nghiệm mới phải. Sao ta lại đạt tới trình độ phát huy chân khí từ huyệt đan điền, cùng là nóng lạnh không thẩm vào người được?

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu cho đến khi ăn cơm trưa vẫn không tìm ra được manh mối.

Lòng chàng không khỏi bồn chồn vì theo lời chỉ thị của Phùng Thúy Lam, tuy chàng đã nội lực thâm hậu, thân thể nhẹ nhàng khác với người thường, nhưng nếu chạm trán với kẻ địch vũ công cao cường thì tất nhiên sẽ bị thất bại. Như vậy công việc cấp bách là chàng phải có tấm thân đao thương chém không vào, hay ít ra bớt được mối lo bị người sát hại. Còn về chiêu số võ công phu thì rồi thủng thẳng sẽ tìm danh sư truyền thụ cũng không muộn.

Sau một hồi lao tâm khổ tứ, chàng trút bỏ tạp niệm nhắm mắt điều dưỡng, luyện công.

Khi cỗ xe dừng lại, A Liệt mới mở mắt ra. Người dong xe cho chàng hay là đã đến quán trọ cần nghỉ lại qua đêm rồi sáng mai sẽ thượng lộ.

A Liệt toan xuống xe, bỗng nghe một âm thanh nhỏ bé lọt vào tai. Khẩu âm của một lão già cất lên hỏi:

- Lão Chu muốn thuê phòng cho ai vậy?

Lão Chu (tức người đánh xe) hỏi lại:

- Phải? rồi! Nhưng lão hỏi làm chi vậy?

A Liệt nghe hai bên đối đáp không khỏi chấn động tâm thần. Chàng chưa xuống xe vội, chú ý lắng tai nghe.

Tiếng lão già lại cất ên:

- Hình dạng y thế nào? Y chừng bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?

Lăc chu hỏi lại:

- Ông bạn hỏi làm gì?

Tiếng lão già đáp:

- Lão chu cho ta hay. Nếu là người đem rắc rối thì đi kiếm nơi khác mà trọ. Chúng ta không muốn có chuyện lôi thôi.

Lão Chu đáp:

Sao lại kỳ vậy? Lão đã mở tiệm thì dù giặc cướp cũng phải đón tiếp. Huống chi khách hàng không có chuyện gì rắc rối cho lão đâu, A Liệt bụng bảo dạ:

- Té ra lão già kia là chủ quán. Lão chu nói rất phải:

những điều chủ quán hỏi thật vô lý.

Bỗng nghe chủ quán nói:

- Trong vòng hai tháng nay, bản quán đã xảy hai chuyện rắc rối to. Xuýt nữa cả cái mạng già này cũng toi rồi. Sao lão chu lại bảo không rắc rối đến ta? Lão hãy cho ta biết ngay bộ dạng người khách đó thế nào.

Lão Chu đáp:

- Y là người có học. Coi cách ăn mặc dường như là tay có tiền. Chuyến này y đi tới Đồng quan và đem theo mấy bộ quần áo, dường như để tìm bạn. Chắc lão cũng biết những chàng đọc sách tính giao du với bạn.

Chủ quán hỏi:

- Y chừng bao nhiêu tuổi? Tướng mạo thế nào?

Lão chu đáp:

Y vào trạc, tướng mạo rất tình tứ. Đáng tiếc Hoàng lão không phải đàn bà, không thì cũng mê tít. Ha hạ..

Chủ quán họ Hoàng gạt di:

- Đừng nói giỡn nữa! Y có đàn bà đi theo không?

Lão Chu đáp:

- Chẳng có. Chẳng có ai hết, chỉ có y coi bộ rất hùng tráng.

Chủ quán thở phào một cái nói:

- Vậy thì được rồi! Hai phe rắc rối đều là thanh niên có đàn bà đi kèm mà xảy ra. Nửa đêm không hiểu ở đâu tới bọn người trên tường vượt nóc lao vào khiến Hoàng mỗ xuýt bị toi mạng.

A Liệt nghe tới đây trong lòng đã hiểu rõ nội vụ. Chàng vừa xuống xe vừa lẩm bẩm:

- Té ra băng người kia đang lùng Phùng cô nương. Chắc là bọn Kỳ Hình ở phái Bắc mang chứ không còn ai.

Nghĩ tới đây A Liệt trong lòng muốn chạm trán Kỳ Kinh để xem hắn có nhận ra được chàng

không.

Đêm hôm ấy quả nhiên có việc xảy ra. A Liệt đang ngủ say đột nhiên thức giấc. Tai chàng nghe trên mái ngói có tiếng bước chân rất khẽ và bên ngoài phòng nghỉ của chàng có tiếng bước chân người tiến lại. chàng nghe rõ, trong lòng không khỏi kinh ngạc tự hỏi:

- Thính giác của ta ghê gớm đến thế này ư?

Người đến bên cửa rồi đứng yên không nhúc nhích.

A Liệt cố ý ngáy đều như người đang ngủ say.

Chỉ trong khoảnh khắc cửa phòng mở ra, gió lạnh ùa vào xuýt làm tắt cả ngọn đèn trên bàn.

Sau đó đèn lửa sáng rực. Một người đến đẩy A Liệt. Gã mở bừng mắt ra làm bộ ngơ ngác.

Hai người đứng ở bên giường một cao một thấp đều khoác áo đen đầu đội mũ da rộng vành. Có nét mặt phỏng đoán thì người cao vào trạc tuổi, phong tư tuấn nhã, khí vũ hiên ngang.

Người lùn da mặt dăn deo tuổi ngoại lục tuần. Nhưng cặp mắt ti hí của lão chiếu ra những tia hàn quang lạnh người. Mới coi đã biết ngay là con người xảo quyệt mưu kế sâu xa.

Người cao ồ lên một tiếng. A Liệt toan ngồi dậy thì thấy đối phương tay cầm đơn đao trỏ vào trước ngực chàng. Động tác của người này mau lẹ khôn tả.

Lão già vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nói:

- Hay hơn hết là ngươi đừng tính đường vọng đông. Bọn ta không phải là giặc cướp, chỉ muốn hỏi ngươi mấy câu mà thôi.

A Liệt hỏi lại:

- Các hạ có điều chi muốn hỏi để đến sáng mai có được không? Sao lại hỏi ngay bây giờ?

Lão thấp lùn buông tiếng cười lạt, nhe bộ răng vàng khè đáp:

- Tuy ngươi có vẻ kinh hãi nhưng nghe giọng nói không phài là người nhút nhát. Xuýt nữa thì bọn ta mắc lừa. Bây giờ ngươi hãy lắng tai mà nghe ta hỏi một câu thì ngươi đáp một câu. Nếu ngươi nói dối là ngực ngươi bị thủng đó.

A Liệt chau mày hỏi:

- Nếu tại hạ không trả lời thì sao?

Người cao biến sắc hỏi lại:

- Ngươi dám bướng ư?

A Liệt đáp:

Các hạ đừng nổi nóng. Không phải tại hạ có ý chọc giận mà chỉ nghĩ rằng mình nói trật một câu có thể mất mạng, nên không muốn nói.

Kể ra câu này cũng không hợp lý, nhưng thần sắc A Liệt khiến cho đối phương nhận ra là chàng

có lý. Quả nhiên người cao bớt giận không nói gì nữa. Lão lùn hỏi:

- Ngươi họ tên gì? Quê quán ở đâu? Có hiểu võ nghệ không?

A Liệt đã nghĩ từ trước về câu hỏi này liền đáp ngay:

- Tại hạ họ Bạch tên gọi Chi phố. Nguyên quán ở gần Khai phong...

Gã ngừng lại nốt chút roi tiếp Võ nghệ cũng biết đôi chút. Từ thuở nhỏ đã học môn quyền cước Hai năm trước đây lại được dị nhân truyền thụ cách hô hấp nên thân thể cường kiện.

Lão lùn hắng dặng một tràng rồi nói:

- Giả tỷ ngươi trả lời là hoàn toàn không hiểu võ nghệ thì ta cắt lưỡi ngươi ngay.

Người cao cũng nói theo:

- Xem chừng gã này không có gì đáng hoài nghi.

Lão lùn nói:

- Bọn ta đã thấy gã thì không được buông tha gã một cách khinh xuất. Ngươi hãy sục tìm trong bọc gã xem.

Lão vừa nói vừa tự tay mình cởi áo A Liệt.

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ thầm:

- Nếu họ lục thấy pho Kim đan thần công bí lục tất họ lấy mất mà mình còn khó lòng tránh khỏi vạ sát thân.

Nhưng hai người trong tay đều cầm binh khí nên gã không dám động thủ, chỉ dương cặp mắt lên nhìn và để họ muốn làm gì thì làm.

Người cao lật cái bọc lên đảo mắt nhin qua rồi nói:

- Đây toàn quần áo và đồ dùng của đàn ông mà lại không phải toàn đồ mới.

Lão lùn thò tay vào sờ soạng chứ không lật túi áo ra. Lão nói:

- Gã có một đĩnh bạc và một cành kim thoa nạm hạt châu.

Lão rụt tay về lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là đàn ông sao lại dùng cành hoa này?

A Liệt thử lay động cánh tay không thấy lão ngăn cản liền móc cành kim thoa dát ngọc phỉ thúy đưa ra cho lão coi rồi nói:

- Cành thoa này đáng giá hai chục lạng vàng trở lên. Tại hạ đem theo bên mình để phòng khi hết tiền xài sẽ bán nó đi chi dụng chứ không có ý gì khác.

Lão lùa đưa mắt ngó chưa kịp nói gì thi người cao đã lên tiếng:

- Vật này là đồ dùng của đàn bà. Hiển nhiên ngươi đã nói nhăng.

A Liệt hỏi:

- Phải chăng các hạ tưởng tại hạ là đàn bà?

Lão lùn nói:

- Ngươi cất cái đó đi. Đừng cãi lời chúng ta nữa....

Lão lùi lại hai bước tựa hồ muốn rút lui.

Người cao hỏi:

Ủa! Chúng ta buông tha gã hay sao?

Lão lùn đáp:

- Ta coi gã không còn có lý do gì đáng ngờ nữa.

Người cao hỏi:

- Thế còn cành thoa này....

Lão lùn ngắt lời:

- Cành thoa đó rất đắt, bất luận người con gái nào ra cửa cũng không dùng đồ vật quí trọng đó, nên ta tin rằng đúng là gã đem đi để phòng khi thiếu tiền.

Người cao nói:

- Tại hạ thấy có điều chưa được ổn lắm.

Lão lùn vừa trở gót bước đi vừa nói:

- Nếu ông bạn không tin thì sao chẳng sờ tay mó vào người gã để biết chân giả?

Người cao quả nhiên thò tay vào trong chăn sờ hạ bộ A Liệt rồi không nói gì nữa cũng xoay minh ra đi.

A Liệt cầm cành kim thoa lại nhớ tới Phùng Thúy Lam. Chàng còn liên tưởng tới đối phương có cử động này thì rõ ràng họ nghi ngờ mình là Phùng Thúy Lam đã cải dạng nam trang.

Chàng không ngờ đối phương lại bỏ đi ngay. Nhưng vụ này có liên quan đến Phùng Thúy Lam, chẳng lẽ chàng lại làm ngơ.

A Liệt liền lớn tiếng gọi:

Hai vị khoan rồi hãy đi!

Cả lão lùn cùng người cao cùng dừng bước. Người cao quay lại hỏi:

- Sao l Phải chăng ngươi không phục, muốn tỷ đấu mấy chiêu?

A Liệt vội đáp:

Không phải đâu! Tại hạ thấy hai vị giữa lúc đêm tối mà đi lại như không, trong lòng rất lấy làm bội phục nên muốn thỉnh giáo cao tính đại danh hai vị để sau này có gặp ngoài đường biết mà chào hỏi.

Lão lùn trước không quay đầu lại, bây giờ bỗng trở gót đi vào bên cạnh giường, mắt sắc như kiếm ngó A Liệt chằm chặp, không hiểu lão có điều chi ngờ vực.

Người cao nói:

- Đi thôi l Cháng ta có rảnh đâu mả lằng nhằng với gã.

Lão lùn chậm rãi đáp:

- Thằng cha này có điều ngoắt ngoéo. Mười phần có đến tám là gã quen biết ở kia nên mới hỏi họ tên chúng ta.

A Liệt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Thảo nào lúc họ nói với nhau không kêu tên tuổi, khiến mình không biết đâu mà lần.

Nếu chúng kêu tên gọi họ nhau thì ít khi mình cũng nắm được đôi phần cùng mối liên quan giữa bọn chúng.

Không những A Liệt suy nghĩ về điểm đó, đồng thời chàng cảm thấy những nhân vật này đều lão luyện giang hồ ăn nói rất ý tứ.

Người cao lại nói tiếp:

- Câu này chỉ đoán mò nhưng cũng có lý. Hay hơn hết chúng ta cứ bắt gã đem đi là yên chuyện.

Lão lùn đáp:

- Bắt gã đem đi dĩ nhiên là biện pháp an toàn nhất, nhưng chúng ta hành động sai trật để lỡ việc người ta rồi câu chuyện đồn đại ra ngoài giang hồ thì còn chi là thể diện?

A Liệt có ý tức mình nghĩ bụng:

- Bọn này chỉ nghĩ đến thể diện chúng mà không xin lỗi mình. Xem chừng họ cũng chẳng tử tế gì hơn Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. Đều là phường tư lợi.

Người cao đáp:

- Chắc vụ này không đồn đại ra ngoài võ lâm đâu mà ngại.

Lão lùn trầm ngâm chưa nói gì thì A Liệt đứng phắt dậy cướp lời.

- Được lắm! Để tại hạ đi theo quý vị.

Giọng nói của chàng có ý thách thức xem bọn kia làm gì.

Người cao tức giận hỏi:

- Thằng nhãi con giỏi lắm! Ngươi tưởng bọn ta không dám ư?

Lão lùn nói:

- Bắt gã này đem đi làm chi vô đụng!

Tuy miệng lão nói ra chẳng muốn bắt A Liệt mà cặp mắt diều hâu của lão theo dõi từng cử động của A Liệt.

A Liệt đứng dậy mặc quần áo vào.

Lão lùn hỏi:

- Hãy khoan! Ta hỏi ngươi câu nữa:

Ngươi có phải là người võ lâm không?

A Liệt đáp:

- Không phải.

Lão lùn cười lạt nói:

- Ta coi lúc ngươi tung chăn ngồi dậy, trời lạnh thế này mà ngươi không biết rất tỏ ra nội công ngươi cực kỳ thâm hậu.

A Liệt hối hận nghĩ thầm:

- Mình thật là khờ để chi tiết nhỏ nhặt sơ hở đến nỗi lọt vào mắt chúng. Lão già kia rất quỷ quái. Chẳng sớm thì muộn mình cũng bị hắn phát giác ra nhiều chỗ sơ hở khác. Đáng lo nhất lả pho bí lục không khéo bị hắn đoạt mất.

Nhưng chàng hối hận thì đã chậm mất rồi. Lão lùn đột nhiên phóng tay điếm vào huyệt thiên b nh trong người chàng.

A Liệt chưa kịp la lên thì người đã cứng đơ như cây gỗ, không nhúc nhích được nữa.

Lão gật đầu ra hiệu cho người cao. Còn chính lão thu lượm quần áo của A Liệt.

Người cao buộc A Liệt lên vai rồi rảo bước ra đi.

Bên ngoài trời vẫn tối đen, nhưng A Liệt cũng nhìn rõ. Đáng tiếc chàng không cúi đầu xuống được mà cũng không thể ngảnh đầu hai bên.

Chàng chỉ biết chẳng bao lâu hai người đã đem mình ra ngoài thành đến một nơi hoang dã hẻo lánh.

Sau một lúc chúng đi vào trong một căn nhà. A Liệt trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Sao ta không nghe tiếng kẹt cửa hay đây là căn nhà bỏ trống? Nếu ta đoán không lầm thì đây là căn nhà hoang.

Người cao đem A Liệt đặt xuống góc nhà. Bỗng A Liệt thấy trước mắt tối sầm lại chẳng nhìn rõ chi tiết. Chàng chắc đối phương đã lấy tấm áo đen phủ lên đầu chàng.

A Liệt nghe rõ đối phương ngồi xuống ghế và tiếng nhấc chậu trà lên nhưng không nghe thấy tiếng thắp đèn lửa Trong lòng rất lấy làm kinh dị, gã nghĩ thầm:

- Nếu chúng không thắp đèn thì hành tung chúng rất bí mật. Không hiểu lai lịch chúng thế nào?

Lát sau bỗng nghe lão lùn cất tiếng:

- Hay lắm! Mọi người đều đã về đến. Bữa nay thì ta động tính hiếu kỳ nên đem gã này về đây để các vị coi xem.

Một thanh âm lạ tai cất lên:

- Đã vậy mở áo choàng để bọn ta coi thử.

Lại một người khác nói:

- Không cần. Không cần! Bọn ta chưa điều tra ra gốc gác gã mà lại để gã khám phá ra lai lịch bọn mình chẳng là thua lựa ư. Bây giờ hãy đem gã vào góc nhà bắt quay mặt vào tường rồi hãy mở áo ra. Người nào muốn coi gã phải bịt mặt lại. Có thế thì gã chỉ trông thấy góc nhà hay nhiều lắm là ngó thẩy một người mà thôi.

Đề nghị này được thông qua. Một người kéo A Liệt vào góc nhà để chàng quav mặt vào tường rồi mới mở áo choàng ra.

Nếu là người thường thì trong chỗ tối mò đã chẳng nhìn thấy gì. Nhưng A Liệt trông rõ hai bức tường lâu ngày hư nát, cát vữa rớt hết, trông rõ gạch xây.

Một người tiến lại góc nhà nhưng che mặt bằng tấm khăn đen và cả thân mình cũng có áo choàng phủ kín nên A Liệt không trông rõ phục sức của đối phương. Điều này làm cho chàng thất vọng, vì chàng định coi cách ăn mặc và hy vọng tìm ra được manh mối gì chăng.

Người kia giơ cao chiếc đèn ló. Một tia sáng vàng chiếu vào mặt A Liệt, người ngoài trông chàng rất rõ mà chàng không nhìn thấy đối phương.

Người này coi một hồi không nói câu gì bỏ ra chỗ khác. Đến lượt mấy người kia cũng vậy. Thế là ngoài người cao và lão lùn còn bốn người nữa.

Cả bọn kéo ra ngoài nhà thì thầm bàn nhau.

Trước tình hình này, A Liệt cũng khám phá ra một điều là người đến coi chàng sau cùng là đàn bà, vì tóc y có bôi dầu thơm nên chàng ngửi thấy.

Chỉ trong khoảnh khắc bọn người lại tiến vào. Lão lùn khẽ nói bằng một giọng nghiêm khắc:

- Bạch Chi Phổ! Bọn ta đều nhận thấy ngươi không phải là một nhân vật võ lâm từng qua lại giang hồ. Vậy người có thế nào mau mau nói thực đi! Bây giò ta giải khai huyệt đạo cho ngươi. Nếu ngươi không muốn trả lời thì cứ việc xông ra khỏi căn nhà này. Bọn ta tuyệt không làm khó dễ gì ngươi. Ngươi nên nhớ lúc phá vòng vây phải cẩn thận một chút. Đao thương không có mắt, vạn nhất ngươi bị giết chết thì đừng oán trách bọn ta lòng dạ độc ác.

Lão lùn nói xong đập tay vào lưng A Liệt, giải khai huyệt đạo cho chàng rồi hỏi:

- Ngươi là người môn phái nào? Nói mau đi!

# Chương 19 - Trong Đền Hoang Cặp Gái Cuồng Dâm

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí, chàng phát giác mở miệng nói năng được liền hỏi:

- Nếu tại hạ không nói rõ người ở gia phái nào thì các vị nhất định không chịu buông tha:

phải vậy không?

Lão lùn đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

A Liệt nói:

- Vậy các vị muốn tại hạ Ở gia phái nào thì cứ kể như tiểu đệ Ở gia phái ấy.

Người cao tức giận văng tục:

Mẹ kiếp! Thằng lỏi này láo thật!

Hắn giơ tay lên tát A Liệt một cái.

Lão lùn nói:

Đừng nổi nóng! Gã có vẻ tức giận mà nói vậy, sự thực gã đáp rất hợp lý chứ không phải cố ý trêu chọc chúng ta....

Người cao ngắt lời:

- Dù gã không muốn chọc giận chúng ta nhưng hiện gã đã bị lọt vào tay mtnh, chàng lẽ còn để gã nhe nanh múa vuốt.

A Liệt chợt động tâm linh, lên tiếng kháng cự:

- Kẻ sĩ thân chết chứ không chịu nhục. Đừng nói vỏn vẹn đứng trước mấy kẻ cường nhân mà ngay dưới kim loan điện, trước mặt đấng Vạn Thắng chí Tôn, tại hạ cũng thẳng thắng tâu bày.

Chàng đánh bạo hy sinh cả tính mạng đề tỏ ra là con người có học tận trung với nước vi chàng nghĩ rằng:

- Lão già này là một nhân vật giang hồ đã có chút động tâm mà không coi mình vào hạng võ công bậc nhất thì mình nói vậy chắc lão thêm phần tin tưởng không còn nghi ngờ gì nữa.

Bầu không khí yên tĩnh lại một lúc. A Liệt bỗng cảm thấy người bị thọc ngón tay vào sau lưng. lập tức toàn thân cứng đờ, không nhúc nhích.

Mọi người chạy ra bên ngoài thì thầm thương nghị hồi lâu. Sau lão lùn lên tiếng:

- Được rồi! Chúng ta hãy giữ ngươi ở đây để coi tình trạng thế nào rồi sẽ liệu.

Kế đó bốn bề yên lặng. Dường như bọn người kia đã giải tán, nhưng không hiểu bọn chúng di dâu.

A Liệt quay mặt vào góc nhà, trông như một lão tăng nhập định.

Sau một lúc lâu, A Liệt nghĩ quanh, nghĩ quẩn. Đột nhiên chàng nhớ tới cuốn bí lục ở trong bọc rồi tự nhủ:

- Chuyến này ta mà khôi phục lại được tự do thì ta phải cất dấu ngay cuốn bí lục để phòng khi có gặp trường hợp này không sợ lọt vào tay kẻ khác.

Nhớ tới bí lục, chàng liên tưởng tới luồng chân khí. Theo lời ghi trên bí lục thì chỉ việc vận động chân khí là giải khai được những huyệt đạo kiềm chế.

Trước nay gã chưa hiểu huyệt đạo kiềm chế là thế nào. Bây giờ gã mới tỉnh ngộ liền theo đúng pháp môn để tụ chân khí vào huyệt đan điền.

Ban đầu chàng cảm thấy luồng chân khí đi đằng nào mất, không câu lưu theo ý định của mình. Nếu là lúc bình thời thì không chừng chàng đã vứt bỏ ý nghĩ nảy. Nhưng hiện giờ chàng chẳng có việc gì nên tiếp tục vận động theo đúng phương pháp.

Sau một lúc lâu đột nhiên một luồng nhiệt lưu từ huyệt đan điền ở bụng dưới bốc lên rồi chu lưu ra hết các kinh mạch trong người.

Quả nhiên chàng cảm thấy mình đã khôi phục lại được tự do. Nhưng chàng rất cẩn thận không cử động chân tay để thí nghiệm mà vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Gĩữa lúc tịch mịch bỗng nghe có tiếng hô hấp ở phía sau vọng lại rất khẽ. A Liệt lắng tai nghe một lúc rồi trong khóe mắt lộ ra một tia mỉm cười, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Lúc nãy huyệt đạo ta bị kiềm chế thành ra thính giác cũng bị ảnh hưởng nên lúc trước không nghc tiếng hô hấp bé nhỏ. Không hiểu người này là ai. Họ đã ở phía sau để giám thị mình mà mình cử động tất bị phát giác và họ sẽ động thủ bắt mình...

Bên ngoài nhà gió bắc réo lên vù vủ thổi vào trong nhà từng cơn lạnh buốt. Thỉnh thoảng lại có mấy mảng tuyết theo gió bay vào rớt xuống đầu, xuống mặt A Liệt.

Tiếng hô hấp ở phía sau dần dần biến thành trầm trọng và chuyển động như gần như xa. A Liệt chỉ muốn quay đầu lại coi, chàng tưởng chừng người giám thị là một cô gái.

Trong đầu óc đã có ba cô không lúc nào chàng quên được. Đầu tiên là Phùng Thúy Lam. Thứ nhì là Âu Dương Tinh, thứ ba là thiếu phụ có búi tóc cao, tức con người đã khiến cho cuộc sống của chàng phát sinh nhiều biến cố trọng đại. Mụ cũng là người đã thi triển Huyết Vũ bí công làm náo loạn thiên hạ.

A Liệt càng nghĩ tới thiếu phụ bao nhiêu càng nóng lòng muốn coi xem người giám thị mình phải chăng là mụ.

Sau cùng những bước chân rất khẽ nổi lên. Người giám thị A Liệt đã ra ngoài nhà.

A Liệt quay đầu nhìn ngoài cửa vừa thấy bóng người thấp thoáng rồi mất hút Chàng chưa kịp

nhìn rõ thân thể cùng y phục người đó.

A Liệt đã biết rõ căn nhà này lả một ngôi đền cũ kỹ bỏ hoang phế từ lâu, không còn cổng ngõ chi hết.

A Liệt đứng lên cử động. Gã nghĩ thầm:

- Bọn người này đã mượn ngôi đền làm nơi tụ hội thì chắc một số ở quanh đây. Gần ngôi đền này hẳn có nhà cửa. Thế thì lai lịch bọn họ nhất định tương hợp với ngôi đền.

Chung quanh toàn người thôn quê. Dẫu ban ngày có trông thấy cũng không lấy gì làm lạ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lập tức chàng đoán ra rất nhiều manh mối.

Chàng nghĩ ngay tới bọn đối đầu với Phùng Thúy Lam liền cho đây là bọn Cái Bang.

Hơn nữa ngôi đền này có liên quan với họ. Vì họ là người Cái Bang, nên dân quê không chú ý.

A Liệt cho là mình đoán trúng. Ngờ đâu sự thực chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Chàng gặp phải bọn người có mối ân oán với Phùng Thúy Lam nên suy luận thư thể. Còn sự phỏng đoán có đúng hay không phải chờ sự thực chứng minh.

Bên ngoài gió reo tuyết bay. Khí lạnh ùa vào trong đền. A Liệt nhìn thấy những dấu chân còn in lại trên mặt tuyết rất rõ. Vết chân này quanh ra mé hữu mà đi. Nhưng vết chân rất lớn dường như không phải đàn bà lưu lại.

A Liệt rất là thất vọng. Bỗng nghe có tiếng động, gã vội trở về chỗ cũ ngồi quay vào như trước.

Chớp mắt có người tiến vào đền và tiếng sột soạt tựa hồ giẫm lên cỏ khô. Tiếng bước chân dường như lại bước xuống đất rồi đi đến sau lưng A Liệt. Người kia nắm lấy hai khuỷu tay chàng xách ra đặt xuống đám cỏ dầy mềm mại.

Người kia lại phóng chưởng đập vào sau lưng A Liệt ba cái, chàng vẫn không nhúc nhích. Người kia bật tiếng kinh ngạc tự hỏi:

- Lạ thật! Chẳng lẽ gã bị lạnh cứng đơ người ra rồi!

Tiếp theo một bàn tay sờ vào mặt chàng. Bàn tay này rất mềm mại lại có mùi thơm.

Đúng là tay đàn bà.

Người đàn bà tự nói một mình:

- Không phải gã bị rét cóng. Thế mà gã không cử động mới thật là kỳ.

A Liệt bay giờ mới đoán ra là người này đập vào lưng để giải khai huyệt đạo cho mình.

Chàng liền đánh bạo, bất luận đoán có trúng hay không, để người nhũn ra rồi nằm xuống.

Bây giờ A Liệt nhìn rõ người đứng bên mình là đàn bà. Người này mặc ít quần áo trông rõ cả tấm thân mảnh dẻ.

A Liệt thở phào một cái. Lòng chàng được an ủi phần nào, nhưng vẫn không khỏi thất vọng. Vì

lẽ người này là một thiếu phụ xinh đẹp nhưng không phải con người đã gây náo loạn giang hồ đến trời long đất lở.

Thiếu phụ xinh đẹp giương mắt lên nhìn A Liệt, dường như trong đền tối quá, mụ không nhìn rõ lắm. Nhưng A Liệt coi rõ như ban ngày. Gương mặt mụ hoàn toàn lọt vào mắt chàng.

Thoạt trông thiếu phụ xinh đẹp có vẻ rất trang nghiêm, nhưng nhin kỹ thì trong khóe mắt mụ đã ẩn dấu tính tình phóng đãng lả lơi. Làn da trắng mịn của mụ có lộ gân xanh khác với người thông thường. Đó là tướng đào hoa. A Liệt chưa hiểu gì vụ xuân tình cũng biết là người đàn bà khác thường.

Thiếu phụ xinh đẹp nghiêng đầu phía trước chăm chú ngó A Liệt cất giọng ôn nhu nói:

- Chỉ cần ngươi không phải là người mà bọn họ tìm kiếm là không việc gì. Ngươi bất tất phải sợ hãi.

Mụ nói câu này vẻ mặt không cười mà tựa hồ như người đang cười, để hở hai hàm răng đều đặn trắng bóng. Mụ có vẻ đẹp tiêu hồn.

A Liệt hỏi:

- Tôn giá cùng đi với họ mà không phải cùng một phe ư?

Thiếu phụ nhẹ buông tiếng thở đài đáp:

- Trước kia thì không phải một đường, nhưng hiện giờ chẳng thể không thừa nhận là cùng phe với họ.

Miệng mụ thở hơi thơm ngát vào mặt A Liệt.

A Liệt cũng khôn ngoan giả vờ không ngó thấy mụ, mặt gã lộ vẻ bâng khuâng.

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi:

- Ngươi có lạnh không? Ta có thể kiếm cho ngươi một cái chăn...

A Liệt ngắt lời:

- Tại hạ không lạnh.

Lòng gã cực kỳ kinh ngạc về thái độ thân thiện của đối phương.

Thiếu phụ cúi xuống ngó A Liệt một lúc rồi nói:

- Chắc ngươi lấy làm kỳ tại sao ta lại đối đãi thân thiết với ngươi. Ngươi nghĩ rằng đây có thể là một cạm bẫy để lừa gạt ngươi phải thổ lộ chân tình.

A Liệt quả nghĩ như vậy, nên chàng không phủ nhận.

Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Sự thực không phải thế đâu. Nếu ngươi muốn ta giải thích thì ta có thể nói vắn tắt với ngươi là ta cũng coi bọn chúng như quân thù nghịch nên ta có chỗ đồng tình với ngươi. Bất luận ngươl có

đối nghịch với họ hay không ta đều cảm thấy có chỗ gần gũi ngươi được.

Mụ nói câu này khiến A Liệt lại càng hồ đồ. Bỗng mụ ngồi xuống đống cỏ bên A Liệt.

Mông mụ sát vào người chàng khiến chàng phát sinh cảm giác khác lạ. Thiếu phụ lại nói:

- Nội tình vụ này có nhiều điều ngoắt ngoéo phức tạp, ngươi bất tất phải hỏi làm chi.

Hiện giờ chỉ có một nguyên nhân là bọn chúng đi cả rồi, lưu một mình ta lại coi giữ ngươi.

Đêm dài hiu quạtth không khỏi có điều tịch mịch.

A Liệt tự hỏi:

- Cử động táo tợn của mụ phải chăng là có tình ý gì? Chắc mụ cũng ngờ ta không phải đàn ông nên mới lần lữa thế này.

Nên biết A Liệt hãy còn nhỏ tuổi. Năm nay chàng mới mà cơ quan phát dục mau lẹ thành một người lớn. Hơn nữa chàng trải qua bao nhiêu lần tai nạn, gặp bao nhiêu chuyện khó khăn, nên kiến thức cũng như trí tuệ đi xa trước tuổi cửa chàng nhiều.

Về mối tình nam nữ, chàng tựa hồ đã hiểu đôi chút mà giống như không hiểu. Bất luận là ai cơ quan phát dục đã đến trình độ người lớn thì đối với phái khác kề cận tất nhiên phát sinh phản ứng.

Thiếu phụ xinh đẹp, hơi thở như lan lại ngồi sát vào A Liệt. Con người phốp pháp của mụ dường như có chút phát xạ, khiến mạch máu A Liệt chạy rần rần, sóng lòng dào dạt.

Chàng cảm thấy như bị hấp lực thu hút. Giả tỷ vào lúc bình thường thì trước hoàn cảnh này, A Liệt tất có cử động khó mà lường được. Nhưng hiện giờ chàng đang ở trong vòng nguy ngập không dám có ý nghĩ phóng túng. Chàng chỉ mong sao được bình yên và thoát khỏi tay người này.

Đột nhiên bàn tạy của thiếu phụ đưa lên vuốt má A Liệt, cười khanh khách nói:

- Ngươi chưa mọc râu mà trông đã giống người lớn.

A I.iệt đáp:

- Tại hạ trời sinh không mọc râu mà thôi, chứ không phải vì còn nhỏ tuổi.

Thiếu phụ liền hỏi:

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? hay?

A Liệt đáp:

- Đâu phải còn nhỏ như vậy. Năm nay tại hạ đã.

Thiếu phụ Ồ lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Thật khó đoán đúng tuổi ngươi được. Có lẽ ngươi thật. Không hiểu ngươi đã lấy vợ chưa?

A I.iệt nghĩ thầm:

- Chàng trai tuổi nếu là nhà phú quí thì cơ nghiệp đầy đàn chẳng nói làm chi. Còn người thường cũng ít khi chưa thành gia thất.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, miệng chàng đáp:

- Cổ nhân đã có câu "Chưa diệt xong bên địch, sao đã tính bề gia thất". Tại hạ không phải là người có hào khí như cổ nhân, nhưng chưa lập được công danh, quyết chẳng nghĩ đến chuyện lập gia đình. Vì vậy nên đến nay vẫn chưa lấy vợ.

Thiếu phụ đưa tay sờ mũi chàng nói:

- Quả nhiên ngươi còn là "xử nam." Dứt lời mụ nổi lên tràng cười khanh khách.

A Liệt nghe mụ nói suồng sã như vậy, bất giác thẹn đỏ mặt lên. Chàng toan hỏi vì lẽ gì mà sờ mũi cũng hiểu là xử nam. Nhưng chàng cám thấy có vẻ thô tục chỉ tiện nói ra trên đường hoa nguyệt nên không hỏi nữa.

A Liệt lại cảm thấy bàn tay đối phương đưa lên vuốt mặt chàng bằng cử động rất ôn nhu khiến cho người ta sinh lòng ham muốn. Chàng liền tỏ ra có điều úy kỵ cất giọng hỏi:

- Bọn họ đã sắp về chưa?

Thiếu phụ dáp:

- Tùy ngươi muốn kêu ta là Tô đại thư hay Lục phu nhân cũng được.

A Liệt giật mình kinh hãi. Câu chuyện của Thúy Lam lại hiện lên trong đầu óc chàng Nàng đã bảo cho chàng hay bang chúa Cái Bang hiện nay là Lục minh Vũ, một nhân vật có hùng tâm đại lượng, trùng hưng bang phái, đồng thời trong Ma nữ kiếm phái có người xuống Giang Nam kiếm kẻ thù rồi không trở về. Cứ tình hình này thì chắc Tô đại thư là người Ma nữ kiếm phái xuống Giang Nam tầm cừu rồi bị Lục Minh Vũ bắt sống và biến thành Lục phu nhân.

A Liệt muốn hỏi mụ cho biết rõ nhưng bản tính cẩn thận không dám mạo muội. Đồng thời cử động của Tô đại thư khiến tâm thần chàng phải phân tán.

Tô đại thư đột nhiên nằm kềnh ra song song với A Liệt. Chẳng những thân thể mụ đụng vào người gã. Đồng thời mụ còn vươn cánh tay ôm chặt lấy đối phương khẽ nói:

- Nếu ngươi không cởi tấm áo trường bào bằng da con điêu làm chăn đắp thì dễ chịu hơn...

A Liệt không hiểu sao mụ đã cởi được áo trường bào của chàng ra đắp lên mình, và mụ cũng chui vào trong tấm chăn này. Chàng cũng không hiểu mụ đã cởi áo ngoài từ lúc nào.

Tấm thân đầy nhựa sống cựa quậy trong lòng chàng khiến lửa dục cháy bùng lên.

Tô đại thư toàn thân nóng hổi như hòn than. Mụ sờ soạng tấm thân cường kiện của A Liệt. Miệng mụ cắn vào bả vai cùng cánh tay chàng.

A Liệt nói qua kẽ răng:

- Tô đại thư! Đại thư là người đàn bà có chồng. Chúng ta làm thế này coi không được.

Tô đại thư hỏi lại:

- Ai bảo ta là gái có chồng?

Mụ không chờ đã mở miệng. Cặp môi nóng bỏng đã phong tỏa miệng chàng.

A Liệt phải vất vả mới thốt ra lời:

- Đại thư đã nói ra là Lục phu nhân.

Tô đại thư đáp:

- Cái đó chỉ là cách xưng hô thông thường của người Cái Bang. Đến tư cách làm cơ thiếp của hắn cũng không danh chính ngôn thuận, nên ta chẳng cần bọn chúng nghĩ sao thì nghĩ, kêu bằng gì thì kêu.

A Liệt lại hỏi:

- Lão ho Lục giữ địa vị gì ở Cát Bang?

Tô đại thư đáp:

- Ngươi hỏi đến hắn làm chi? Ta dính vào hắn rồi, hắn còn có vẻ quyển luyến mà chẳng cho ta chút địa vị gì.

A Liệt nói:

- Thì ra là thế! Thảo nào đại thư tức bực lão.

Tô đại thư nói:

- Không phải đâu. Trái lại, ta vẫn yêu hắn.. Hỡi ơi! Bây giờ không nói chuyện đó nữa.

Mụi khác nào con rắn quần quại trong lòng A Liệt. Chính A Liệt cũng bị biển dục lút đầu, chàng chỉ còn trông thấy mảnh gỗ bình bồng ở chỗ mụ là gái có chồng để níu lấy mà ngồi lên. Ngờ đâu mảnh gỗ cũng chỉ là ảo ảnh, tay gã chụp vào khoảng không. Gã chìm đắm đến nơi rồi.

A Liệt cố nén lòng hỏi:

- Trên đời này thiếu chi người mà đại thư phải tìm đến tại hạ?

Tô Đại Thư cười khúc khích vẻ phong tình. Mụ đáp:

- Ta phải kiếm người hơn hắn. Nhưng vòm trời bát ngát vẫn khó kiếm được người hợp ý.

Ngươi là kẻ thứ chín lọt vào mắt ta, nhưng ta chỉ mong cuộc gặp gỡ này không phải hão huyền là đủ rồi.

A Liệt giật mình kinh hãi. Chàng nghe giọng lưỡi mụ nhận ra hai điểm rõ rệt. Một là mụ phi thường dâm đãng. Hai là mụ muốn kiếm người thay việc lão họ Lục. Nếu chàng được coi là trúng tuyển sẽ bị mụ quấn quýt suốt đời chẳng bao giờ thoát thân được.

Chàng còn hiểu có muốn hỏi dò cũng chẳng được mụ nói thật nào. Chàng liền giả vờ vô tình hỏi:

- Tỷ như có người hơn được lão họ Lục, nhưng Đại Thư đã yêu lão rồi thì chắc gì Đại Thư chịu lìa bỏ lão?

Tô Đại Thư đáp:

- Quả có thế thật. Có điều người nào hơn được hắn thì sau này hoặc giả ta không quyết tâm với hắn nữa, để khỏi bất cứ việc gì cũng phải phục tùng hắn.

A Liệt đụng vào da thịt mụ. Phần thì lửa dục cháy bừng, phần thì động tính hiếu kỳ, nên chàng chẳng nghĩ gì nữa, để mình chìm đắm vào cơn phượng đảo loan điên.

Ngoài đền vẫn gió may mưa tuyết rét lạnh thấu xương, mà trong đền xuân mộng triền miên.

Sau khi lửa lòng bình tĩnh lại, Tô đại nương khẽ nói:

- Mặc quần áo vào lẹ đi! Bọn chúng sắp về rồi đó!

A Liệt vừa mặc áo vừa hỏi:

- Bọn chúng là ai? Phải chăng là người Cái Bang?

Tô Đại Thư đáp:

Hẳn thế! Trong bọn này có hai người là trưởng lão, oai quyền rất lớn. Nếu họ biết chúng ta làm chuyện này là giết chết ngay đó.

A Liệt tặc lưỡi nói:

- Nếu vậy phải dậy cho mau. Trời ơi! Tai hạ biết đại thư là người không nên đụng vào.

Tô Đại Thư cười hỏi:

- Ngươi hối hận rồi chăng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ trên còn cha mẹ, dưới có vợ con. Nếu bỏ xác nơi đây, há chẳng... Tô đại nương khẽ tát gã một cái ngắt lời:

- Ngươi nói nhăng gì thế? Hiển nhiên ngươi là tấm thân đồng nam. Ngươi tưởng ta không khám phá ra được hay sao!

A Liệt mặc quần áo rồi lại nằm xuống đống cỏ. Còn Tô Đại Thư thì ra ngồi trên chiếc ghế gỗ vỡ nát. Mặt mụ nhơn nhơn đắc ý. Mắt chiếu ra những tia thỏa mãn.

A Liệt không cần hỏi cũng biết mụ thỏa mãn thú tính hơn là với lão họ Lục. Nhưng chàng cũng chẳng quan tâm. Điều chàng muốn biết là bọn này sẽ xử trí với chàng bằng cách nào.

Tô đại thư lắng tai nghe hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Tiểu Bạch! Ngươi có biết bọn chúng định phát lạc ngươi bằng cách nào không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không biết, đang định hỏi đại thư về vụ này.

Tô đại thư nói:

- Nếu giữa ngươi và ta vừa rồi không thành hảo sự thì bọn chúng đối phó với ngươi bằng một trong hai cách. Một là buông tha ngươi. Hai là chôn sống ngươi.

A Liệt chẳng những không kinh hãi mà còn tức giận, hỏi:

- Sao lại thế được? Bọn chúng căn cứ vào điều chi mà gia hại tại hạ? Chẳng lẽ Cái Bang cũng chỉ là một bọn cường đạo ư?

Tô đại thư đáp:

- Ngươi đừng nổi nóng. Nên biết chuyện này bọn chúng lên mặt đeo sứ mạng rất nặng nề. Vì muốn giữ cho câu chuyện hoàn toàn bí mật nên bất đắc dĩ phải giết ngươi.

A Liệt hỏi:

- Bọn chúng tưởng tại hạ tiết lộ bí mật hay sao?

Tô đại thư đáp:

- Không phải bọn chúng mà là ta đây. Nếu ngươi không thành hảo sự với ta thì ta nhất định trỏ ngươi làm tiết lộ bí mật để bọn chúng hạ sát ngươi.

A Liệt trong lòng rất lấy làm bất mãn, nói thầm:

- Thật là một con dâm phụ độc ác.

Bỗng chàng cảm thấy thẹn thùng vì đã để cho một người đàn bà mê hoặc. Đáng tiếc bây giờ chàng mới biết ngoài tính dâm đãng, lòng dạ mụ còn độc ác. Nếu chàng biết trước thì đã không đụng độ với mụ.

Tô đại thư không hiểu A Liệt nảy lòng khinh bỉ. Mụ cười khanh khách nói:

- Bây giờ ngươi cứ yên tâm! Ta nhất định sẽ can thiệp cho ngươi được buông tha.

A Liệt trong lòng rất là khó chiu. Sau chàng quyết định lợi dụng mối liên quan để dò hỏi xem Cái Bang có mưu đồ gì.

Chàng liền hỏi:

- Tại hạ nghe nói thực lực Cái Bang rất lớn mà sao họ lại nhát gan như vậy? Đã lảm việc gì còn sợ mưu cơ bại lộ.

Tô đại thư đáp:

- Ngươi hiểu thế nào được! Thực lực Cái Bang lớn thật nhưng chỉ trong phạm vi hai mặt nam bắc sông Đại Giang mà thôi. Từ lưu vực sông Hoàng Hà ngược lên là ra ngoài phạm vi thế lực. Bọn chúng muốn đuổi cho xa hoặc giết chết một người con gái để mưu đồ cuộc yên tĩnh trong vòng mười năm. Nếu để tiết lộ cơ quan khiến cho các phái võ lâm hiểu biết thì khó mà hạ thủ được.

A Liệt hỏi:

- Người con gái đó là ai? Có phải y vẫn cải dạng nam trang?

Tô đại thư đáp:

- Thị là...

Rồi mụ dừng lại, lắc đầu nói tiếp:

- Bất tất phải nói đến tên thị. Ngươi có biết cũng chẳng ích gì. Không phải lúc nào thị cũng giả dạng nam trang mà là mới gần đây thị muốn xuống Giang Nam để đối phó với Cái Bang, nên thị chuẩn bị luyện tập cử chỉ của đàn ông.

A Liệt hỏi:

- Sao bọn chúng lại biết là gần đây thị mới hóa trang làm đàn ông?

Tô đại thư đáp:

- Mấy tháng trước trên chốn giang hồ xảy vụ Bang Thiết Hài động thủ cùng người phe Hắc Đạo có dinh líu đến võ công của gia phái thị nên mới khám phá ra.

# Chương 20 - Lão Giang Hồ Lo Mưu Thiết Kế

A Liệt nghe nói tới việc Bang Thiết Hài, chàng đã đích thân dính vào trong cuộc này nên hiểu rõ đầu đuôi. Vì vậy mà Tô đại thư nhắc tới thiếu nữ chàng hiểu ngay là Phùng Thúy Lam.

Ngoài ra còn chứng cớ khác là mới đây Phùng Thúy Lam cải dạng nam trang và nàng đã nói là muốn đi tìm Cái Bang để báo thù cùng đoạt lại báu vật.

Bề ngoài chàng giả vờ như không biết gì, lại hỏi:

- Tại hạ càng nghe càng hồ đồ. Vì lẽ gì mà Cái bang lại lượm được tin tức từ nơi khác mới biết ra người con gái đó? Phải chăng song phương đều có mối thù cừu hận chua cay?

Tô đại thư đáp:

- Con nhỏ đó xuất thân từ một gia phái trong võ lâm. Kiếm thuật của thị cực kỳ cao thâm. Những năm gần đây phái đó ra tay một cách tàn độc mà hành tung lại không nhất định.

Thanh danh họ chấn động cả miền bắc võ lâm. Huống chi họ phải đề phòng Cái Bang hạ thủ nên việc thu nạp nhân tài kiệt sĩ họ giữ rất bí mật. Cả Cái Bang cũng khó lòng thám thính ra được.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cái Bang gia tâm phòng phạm rất gắt gao. Mỗi khi do thám ra được một nhân vật hậu bối mà tài ba xuất chúng là nhất định trừ khử cho bằng được bất cứ với một thủ đoạn nào.

Thiếu nữ kia tuy hiện giờ còn lọt lưới, nhưng chỉ trong thời gian ngắn là Cái Bang sẽ điều động mấy chục tay cao thủ lùng bắt tới cùng để giết đi. Nói cách khác là thị chẳng thể nào sống sót được.

A Liệt liếc mắt nhìn xuống đất thấy người mụ đẫy đà, chàng không khỏi nghĩ tới khoảnh khắc đê mê vừa qua. Nhưng chàng không có tình yêu mà mụ này bản tính dâm đãng, nên lòng chàng càng nguội ngắt. Mụ lại còn thêm hành động thất đức phản bội sư môn mà chàng đều biết cả. Nếu không thế thì con người xinh đẹp đã có một giai đoạn ái ân với chàng trai nào là chàng trai đó ghi một mối tình cảm sâu xa vào trong đầu óc.

A Liệt cảm thấy mình chẳng thể nào yêu mụ được, bất giác chàng hối hận lắc đầu hỏi:

- Tại hạ coi đại thư kiểu cách như vậy thì làm sao hợp với nhân cách người Cái Bang.

Tô đại thư ban đầu sửng sốt, nhưng rồi mụ nhăn nhó cười đáp:

- Dĩ nhiên ta không phải là người Cái Bang. Con người ta thế này mà bảo ta đi xin cơm để sinh sống được ư? Hỡi ơi.

Mụ buông tiếng thở dài rồi không nói nữa.

A Liệt thoáng lộ một tia hy vọng. Chàrg nghĩ rằng giả tỷ mình tìm cách khích cho mụ hối hận

rút lui khỏi giang hồ cũng đủ khiến cho mụ có cảm giác biến đổi tâm tính.

Chàng liền hỏi:

- Đại thư! Đại thư đã không phải là người Cái Bang, lại cũng chẳng có danh phận gì thì còn theo họ làm chi?

Tô đại thư đáp:

- Ta đã nói là không thể bỏ được lão oan gia họ Lục.

Mụ nhìn A Liệt bằng con mắt lãnh đạm đáp:

- Ta cũng biết ngươi quyết chẳng chủ ý lấy ta làm vợ. Mà dù ngươi có chí muốn lấy ta thật, ta cũng không chịu.

A Liệt hỏi:

- Đại thư nói vậy thì tại hạ không bằng lão hay sao?

Tô đại thư đáp:

Cũng không phải thế. Nên biết hiện tại chẳng có gì quý bằng thanh xuân mà không có gì vô tình bằng thời giờ. Thanh xuân ta đã qua rồi, thời giờ không lưu lại được. Ngươi còn nhỏ tuổi thì sánh duyên với ta thế nào được. Huống chi ngươi xuất thân ở một nhà thế gia thì không hợp với hạng vợ con như ta. Vì thế ta quyết không có ý niệm thành vợ chồng với ngươi.

Mụ nói rất hợp tình hợp lý, nên A Liệt chẳng còn ý kiến gì nữa.

Chàng lẳng lặng không nói gì. Tô đại thư bảo chàng:

- Ngươi hãy nằm yên một lúc. Ta cũng ngồi nghỉ dưỡng thần...

A Liệt nhắm mắt lại điều hòa chân khí theo phép rèn luyện Kim đan thần công, Gả cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyệt đan điền bốc lên như ngày thường rồi chu lưu khắp thân thể, không có sự gì khác.

Trong lúc yên lặng A Liệt bỗng nghe thấy tiếng chân người từ đằng xa vọng lại. Tiếng bước chân người đi đầu rất nhàn và đều đặn. Quả nhiên chẳng bao lâu có người tiến vào đền nói chuyện với Tô đại thư.

A Liệt chú ý lắng tai. Chàng nghe rõ tiếng ba người đang nói chuyện với Tô đại thư.

Tiếp theo lại một người nữa tiến vào. Tiếng bước chân người thứ năm lại giống người vào đầu tiên.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Người đầu trên là lão già gầy nhom và thấp lùn bắt ta hôm trước. Theo lẽ thường mà đoán thì võ công lão này còn thâm hậu hơn những người kia. Chắc lão là một vị trưởng lão mà Tô đại thư đã đề cập đến. Còn người thứ năm võ công cũng tương đương. Hiển nhiên hắn cũng là trưởng lão. Có điều khẩu âm hắn chưa phải là người già..... Trong đền đã thắp đèn sáng. Năm người đàn ông và Tô đại thư nồi chuyện với nhau rất khẽ. A Liệt chú ý lắng tai nghe không sót câu

nào. Chàng biết bọn chúng có rất nhiều tai mắt. Sau một đêm thu nhận những tin tình báo, họ cùng nhau tham khảo nghiên cứu.

Theo kết luận của bọn họ thì Phùng Thúy Lam đã lọt vào mắt chúng, chàng đi trốn về phía đông.

Sau cùng lão già lên tiếng:

- Thị mà đi về phía đông là chạm trán với bọn người mà chúng ta triệu về. Chỉ lát nữa là họ sẽ cấp báo cho ta hay là họ đã giăng lưới quyết thị không thể thoát được.

Tô đại thư đột nhiên xen vào:

- Giả tỷ thị được tin tức lẹ hơn chúng ta mà chạy trước rồi, thì thị còn cơ hội khác.

Lão lùn nói:

- Không được đâu. Cách truyền tin của bản bang còn lẹ hơn cả những nhà quân dịch cấp báo. Thị làm sao mà biết trước được.

Một tên trong bọn hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta phát lạc gã Tiểu Bạch này bằng cách nào?

A Liệt thấy gã nói tới vận mệnh mình cũng chú ý lắng tai nghe.

Một người khác đáp:

- Chúng ta cần phải đề phòng đừng để tin tức lọt ra ngoài là hơn.

Lại một người nữa nói:

- Nếu vậy chỉ có cách xử tử là yên hơn hết.

A Liệt nghe người nói câu này đúng là người thứ năm mà võ công cao thâm hơn hết.

Bất giác lòng chàng nổi lên mối thù nghịch khôn tả. Chàng nghĩ rằng nếu bọn này thông qua vụ giết chàng để bịt miệng thì dù không có sức chống cự cũng thử liều mạng chạy trốn, chẳng lẽ cứ bó tay chịu chết.

Bỗng thanh âm của Tô đại thư vang lên:

- Việc gì mà các vị phải hốt hoảng lo sợ? Thằng lỏi này còn có đáng để chúng ta phải quan tâm không?

Lão lùn trịnh trọng hỏi:

- Lục phu nhân có cao kiến gì xin nói cho nghe?

Tô đại thư đáp:

- Một khi chúng ta đã phóng tin ra là lập tức tiến về phía đông thành thế tiền hậu giáp công. Vậy cứ bỏ thằng lỏi này lại đây, bất luận gã dùng cách gì đưa tin được đến nơi thì chúng ta cũng đã xong việc trở về rồi. Có đúng thế không? Huống chi ta lại không biết gốc gác gã và gã cũng

không hiểu lai lịch cùng mục đích của chúng ta. Vậy dù gã có truyền tin ra chốn giang hồ thì cũng chẳng gì đầu đuôi câu chuyện ra sao.

Lão lùn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lời Lục phu nhân rất có lý. Chúng ta nên theo phu nhân mà làm.

Những người kia không ai phản ứng.

Tô đại thư lại lên tiếng:

- Huỳnh trưởng lão! Việc nầy không nên chậm trễ mà phải lên đường ngay tức khắc.

A Liệt muốn trở mặt ra coi để ghi nhớ lẩy tướng mạo năm người mới trở về. Nhưng lại nghĩ rằng cử động này có thể làm cho mình thêm rắc rối, có khi còn phải uổng mạng cũng chưa biết chừng. Vì thế mà chàng giả vờ ngủ say nằm yên không nhúc nhích. Tới chừng nghe bước chân quanh trớ lại mà đúng là tiếng bước chân của người thứ năm.

A Liệt thấy bước chân người này nhẹ nhàng như tiếng mèo đi. Hắn tiến gần lại tự hỏi:

- Thằng cha này bề ngoài có ý nghe theo lời Huỳnh trưởng lão mà sao lại còn ngấm ngầm quay trở lại? Phải chăng hắn có ý muốn gia hại ta?

Nên biết A Liệt đã biết qua những nhân vật giang hồ thường có thủ đoạn cực kỳ lợi hại, vì thế mà chàng không muốn giây vào. Bọn chúng giết người như một trò đùa.

Tiếng bước chân tiến đến gần A Liệt thì dừng lại rồi không thấy động tĩnh gì nữa, tựa hồ hắn đứng lại mà cũng giống như hắn bỏ đi rồi:

A Liệt không dám nhúc nhích. Thực ra trong mình chàng đã không có võ công tuyệt kỹ để chống cự thì chỉ còn cách lẳng lặng để coi diễn biến muốn ra sao thì ra.

Sau một lúc tiểng bước chân lại vang lên đi lẹ ra cửa đền.

A Liệt thở phào một cái nghĩ bụng:

- Thằng cha này cũng không động thủ đụng vào mình ta. Thế thì hắn quay lại làm chi?

Thật khó mà lường được...

Bỗng chàng ngồi bật dậy đảo mắt nhìn quanh thấy bọc áo của mình vẫn còn đó.

Chàng liền lượm lấy rồi chạy ra ngoài cửa.

A Liệt sực nhớ tới Phùng Thúy Lam hiện đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, chàng nóng lòng chạy đi báo tin cho nàng hay nên không nghĩ gì sự an nguy cho mình.

Dè đâu chàng không biết hiện thời mình ở chỗ nào, cứ cắm đầu chạy về phía trước cho tới trời sáng. Sau chàng hỏi thăm người qua đường mới biết là mình đi lạc phương hướng và hiểu rằng đã lọt vào phía sau bọn Cái Bang. Nhưng chàng chẳng làm thế nào hơn được, đành gắng sức tim đường mà đi.

Hôm sau vào khoảng giờ ngọ, A Liệt đi tới tỉnh Lạc Dương. Lúc này người chàng nhuộm đầy gió

bụi biến thành đen sì. Gương mặt chàng già đi bằng người hơn hai chục tuổi.

A Liệt vào thành lật đật tìm chỗ ăn trưa rồi ra khỏi? thành Lạc Dương nhằm phía đông mà đi. Chàng đi trên đường lớn thấy xe ngựa qua lại đông như mắc cửi chứ không thưa thớt như ở miền tây bắc.

A Liệt đi chừng hai giờ, bỗng thấy bên đường có một dẫy cây cổ thụ. Dưới bóng cây một lá cờ bán rượu bay phất phới.

Nơi đây còn có rất nhiều xe ngựa đỗ lại. A Liệt thả bước từ từ đến bên đoàn xe ngựa thì dừng lại để quan sát địa hình những nơi phụ cận.

Bên kia đường có bốn năm căn nhà thông thường. Chỉ có hai gỉan thông nhau là quán rượu, còn ngoài ra toàn hàng tạp hóa. Phía sau những cửa tiệm dường như cũng có phòng ốc.

A Liệt không để ý đến những gian phòng phía sau mà chỉ nhìn vào tửu quán thì thấy đã có mười mấy người đang ngồi uống rượu. Trong bọn này có mấy người ăn mặc ra kiểu giang hồ, còn toàn là dân quê hoặc khách buôn qua đường vào ăn uống.

A Liệt biết những nơi này rất dễ nghe tin tức. Chàng ngó lui ngó tới một lúc rồi vào hàng để nghe ngóng. Chàng phát giác ra trong quán rượu số người không nhiều mà cũng không ít. Cứ coi những cỗ xe ngựa ở gốc cây thì ngoài những người nhà quê và một ít khách bộ hành chàng xác định còn hai con ngựa và một cỗ xe chưa thấy chủ đâu.

A Liệt còn hiểu khách giang hồ khi ra cửa có nhiều qui củ. Trên xe đóng cửa mà người không xuống hết là xe chở nhiều người. Còn ngựa đóng đủ yên cương thì dĩ nhiên có người cưỡi đến không sai.

A Liệt coi một lúc bất giác sinh lòng nghi hoặc. Ánh trăng soi tới ba cỗ xe, chàng phát giác trong một cỗ hãy còn có người. Điều này thực là khó hiểu vì sao họ không vào quán ăn uống lại ngồi ở trên xe. Nhưng rèm xe buông rủ chàng không nhìn rõ là hạng người thế nào.

A Liệt cũng không tiết lộ vết tích gì. Chàng cứ ngồi yên ra chiều mệt nhọc, dựa lưng vào gốc cây mà nhắm mắt lại.

Chỉ trong khoảnh khắc lòng chàng bình tĩnh lại. Đột nhiên chàng phát giác trong quán có tiếng người.

Quán này cách xa chỗ gã chừng năm, sáu trượng, nhưng người trong quán nói gì chàng đều nghe rõ hết.

# Chương 21 - Trong Phá Miếu Âu Dương Tinh Xuất Hiện

A Liệt nghe câu chuyện giang hồ ra chiều thú vị. Nhưng không bao lâu chàng lại nghe tiếng người nói thì thào. Thanh âm đã nhỏ bé mà lời nói lại nửa kín nửa hở không sao hiểu được. Chàng cũng không biết từ phía nào vọng lại tiếng người đề cập đến mình, chàng bỏ hết chuyện khác, ngưng thần lắng tai nghe câu chuyện có liền quan đến mình.

Tuy chàng chi nghe lào thào được mấy câu mà cũng biết người đó đề cập đến việc chàng xuất thân ở đâu, lai lịch thế nào? Nhưng là câu chuyện có lợi cho chàng vì họ đoán chắc chàng không phải là người giang hồ.

A Liệt nghe tiếng hai người này đã quen tai, nhưng đáng tiếc lời nói rất hời hợt nên chàng cố ý lắng tai mà cũng không nhận ra được phương vị.

Bỗng nghe một người nói:

- Chúng ta hãy chờ một lúc nếu tệ sư đệ không rượt tới nơi thì ta cứ để ám ký lại rồi đánh xe đi.

Người khác đáp:

- Vậy là được rồi! Bất luận trường hợp nào cũng phải điều tra cho ra một chút manh mối mới xong.

Người trước lại nói:

- Số đông nhận thấy nên phong tỏa phủ Khai Phong chu vi trong vòng trăm dặm.

Nhưng ta tưởng cho ra một đạo kỳ binh để đối phương nghi ngờ chúng ta đang tra xét vùng Hứa Xương.

Người kìa nói:

- Ý kiến đó rất hay! Sao không làm như vậy? Có ai hạn chế đâu bạn mình đâu.

Người nhất đáp:

- Ta cũng đã nghĩ kỹ rồi và lại được coi tên ma đầu kia nhiều lần ra tay. Ta đã điều tra tỉ mĩ thì phát giác ra được tên ma đầu đó tâm tư rất kín đáo thủ đoạn rất độc ác khiến người ta khôn biết được mà lường. Vì thế chúng ta phải hành động cẩn thận để hắn không thừa cơ được.

Người thứ hai “ồ” lên một tiếng rồi hỏi:

- Phóng tầm mắt nhìn khắp võ lâm hiện nay thì ai là người làm gì được Trình Chân Nhân Người thứ nhất đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy! Đại sư đã không phải là người ngoài bần đạo có thể nói thẳng không cần dấu diếm. Hiện giờ các gia các phái trong võ lâm rất phức tạp. Bần đạo cho là

ngoài việc phòng ngừa bọn Ma đầu còn phải để tâm đề phòng những người đồng đạo nữa.

Người thứ hai nói:

- Bần ni cũng có cảm giác như vậy mà chỉ để trong lòng không nói ra miệng.

A Liệt nghe tới đây giật mình tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Phải rồi hai người này là Trình Huyền Đạo chân nhân ở phái Võ Đương và một người nữa là Mai Am chủ ở Kinh Sơn, một tay cao thủ ở phái Hoa Sơn. Không hiểu họ Ở chỗ nào mà lại nhìn thấy mình Trong lúc ấy A Liệt đã đoán ra hai tay cao thủ đương thời hiện ẩn trong xe bàn nhỏ với nhau. Sự thực cỗ xe cách chừng hơn trượng mà không hiểu vì lẽ gì thanh âm lại chập chờn như gần như xa, khiến người ta khó mà tìm ra được địa điểm.

A Liệt vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thực tình những luồng tư tưởng trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn.

Điều khiến cho chàng xúc động nhất là bọn kia đã nhìn thấy chàng. Dĩ nhiên mấy tháng trước chàng chỉ là đứa nhỏ thì bây giờ họ khó mà xác định được.

Hơn nữa con người mà họ muốn đuổi bắt là kẻ đã thi triển Huyết Vũ thần công làm náo loạn thiên hạ. Người đó bất luận thế nào cũng có liên quan với nhà họ Tra ở Hoá Huyết Môn. Vì thế, A Liệt đối với con người cao thâm khôn lường này nảy ra mối cảm tình muốn thân cận với họ.

Theo đúng lý mà nói thì hiện nay A Liệt phải phiêu bạt giang hồ, từ mẫu bị thảm tử cũng hoàn toàn do người thiếu phụ có búi cao đã thi triển Huyết Vũ thần công mà ra. Đáng lẽ chàng căm hận mụ mới đúng mà trái lại chàng nẩy mối đồng tình thân thiết thì đây là một điều khó hiểu.

Còn một ý niệm khác luôn xoay chuyển trong đầu óc chàng là cuộc đối thoại giữa Trình chân nhân và Mai Am chủ sao lại lững lờ vô định. Người họ Ở gần trong gang tấc mà vì lẽ gì thanh âm lại tựa hồ ở nơi xa vọng tới?

Điểm này khiến cho chàng phải suy nghĩ mà chàng lại cảm thấy hứng thú. Chàng nghĩ đi nghĩ lại và chắc là có chuyện bí ẩn gì đây. Không chừng nhờ ở chỗ khác thường này mà tìm được ra manh mối.

A Liệt ngáp dài, đảo mắt vươn vai làm bộ ngồi ở gốc cây không được khoan khoái bước tới gốc cây khác cách đó chừng bảy tám thước.

Chàng thay đổi chỗ ngồi như thế bốn năm lần mà dù xa dù gần hiện trạng vẫn y nguyên. Lần nào chàng cũng tự tin là mình thay đổi vị trí như vậy tất có thể phán đoán ra được phương hướng và khoảng cách.

A Liệt lại nghĩ rằng Trịnh Chân Nhân và Mai Am chủ tựa hồ đạ dùng phép truyền thanh làm cho thính giác của chàng phải kinh ngạc.

Chính vì khi người ta vận nội công cho thanh âm nhỏ nhẹ mà thành ra tiếng nói lững lờ không nhất định.

Trong khi vô tình A Liêt đã vận dụng trí tuệ để tìm ra đáp án về bí quyết này mà chàng thu lượm được kết quả bất ngờ.

Giữa lúc A Liệt đang nhắm mắt giả vờ ngủ, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa từ đằng xa đi tới. Sau cùng họ đến trước mặt chàng thì dừng lại.

A Liệt giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng bọn người Cái Bang đã tới?

Chàng liền dương mắt lên nhìn người mới đến. Gã vừa thấy hắn liền giật mình kinh hãi.

Nguyên người này là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong bọn Bắc Mang Tam Xà. Kỳ Kinh dừng ngựa trước mặt A Liệt, nhưng cặp mắt gà chọi của hắn lại không ngó vào người chàng.

A Liệt vội kiềm chế mối xúc động trong lòng để giữ vẻ thản nhiên không ra chiều kinh ngạc.

Giữa lúc Kỳ Kinh cúi đầu xuống. Tuy bốn mắt chạm nhau nhưng chỉ có cặp mắt A Liệt là nhìn thẳng vào gã còn cặp mắt Kỳ Kinh bề ngoài như nhìn vào đối phương nhưng thực ra lại nhòm qua phía khác.

May mà A Liệt đã hiểu cặp mắt gà chọi kia nhìn về phương nào nên chàng hết sức giữ gìn không để lộ vẻ gì kinh ngạc. Chàng đưa mắt ngó ra chỗ khác một cách rất tự nhiên, nhưng như thầm trong bụng.

- Phải chăng Kỳ Kinh không nhận ra được ta? Người khác không nhận ra là thường, nhưng hắn mà không nhận ra được thì khắp thiên hạ chẳng còn có ai biết được thân thế ta nữa.

Khoảng thời gian chóp nhoáng này A Liệt tưởng chừng như đã lâu lắm. Sau cùng Kỳ Klnh chuyển động mục quang, cặp môi mấp máy nhưng không phát ra thanh âm.

A Liệt nhắm mắt laI, ngưng thần suy nghĩ. Bỗng chàng nghe như tiếng muỗi vo ve lọt vào tai. Đó chỉ là tiếng của Kỳ Kinh. Hắn hỏi Trình Chân Nhân:

- Trình Chân Nhân và Mai Am Chủ! Có phải hai vị Ở trong xe không?

Thanh âm của hai vị Trình, Mai từ trong xe vọng ra.

Kỳ Kinh lại nói:

- Hiện giờ chúng ta thu hẹp vòng vây lại. Trừ phi tên đó từ nay mai danh ẩn tích, không thì nhất định bị chúng ta bắt được.

Trình Chân Nhân hỏi:

- Kỳ huynh đã điều tra được tướng mạo chân thực của người đó chăng?

Kỳ Kinh hỏi lại:

- Trình Chân Nhân có được manh mối nào khác lạ không? Những đầu mối từ trước đến giờ có điều khả nghi.

Trình Chân Nhân đáp:

- Bần đạo không được manh mối chi hết. Một điều rất kỳ quái là hung thủ đã lộ diện hẳn hoi mà lực lượng của chúng bao nhiêu người sao không điều tra ra được một chút manh mối nào hết?

Kỳ Kinh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Theo cao kiến của Trình Chân Nhân thì vì duyên cớ gì mà có tình trạng này?

Trình Chân Nhân đáp:

- Hoặc giả hung thủ đã thay hình đổi dạng. Có khi những vụ tình báo từ trước đến nay hoàn toàn thất thiệt cũng chưa biết chừng.

Kỳ Kinh nói:

- Trình Chân Nhân nói vậy thật là có lý. Tại hạ đã nghiên cứu tỉ mỉ chứ hiện tình mà nói thì hung thủ gây ra hai vụ huyết án gần đây đã bị chúng ta nghiêm mật phong tỏa các đường yếu đạo trong vòng ngàn dặm vuông. Bây giờ chúng ta quyết định thu hẹp lại đến đất Khai Phong và điều tra ráo riết. Nếu không thu lượm được kết quả nào thì đành phải thay đổi đường lối mới được.

Trình Chân Nhân nói:

- Đó cũng là một biện pháp để khảo nghiệm chân giả.

Mai Am Chủ nói:

- Bất luận cách khảo nghiệm nào mà từ đây trở đi hung thủ tuyệt tích, song những vụ huyết án còn tiếp diễn thì đúng là hung thủ đã thay hình đổi dạng hoàn toàn, do đó bất cứ cách gì cũng không tìm ra được manh mối.

A Liệt nghe tới đây ngấm ngầm kinh hãi, vì bọn lão giang hồ này thật là lợi hại. Chúng có thể theo đường rẽ rồi quay trở lại. Giả tỷ thiếu phụ có búi tóc cao vẫn tiếp tục gây ra huyết án thì lần này khó lòng thoát khỏi con mắt ghê gớm của những nhân vật lão luyện giang hồ này.

Kỳ Kinh hỏi:

- Tại hạ tiếp tục liên lạc với phía trước, còn hai vi có chương trình hành động gì không?

Trình Chân Nhân thủng thẳng đáp:

- Bần đạo vừa thương nghị với Mai Am Chủ thì Mai Am Chủ nên lưu lại đây. Còn một mình bần đạo chuyển qua Hứa Xương hoặc giả có được tin tức gì chăng?

Kỳ Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Trình Chân Nhân chuyển qua Hứa Xương thật là một hành động đột ngột khiến tại hạ không sao hiểu được. Liệu Chân nhân có thể cho biết thêm được một vài điều chăng?

Trình Chân nhân đáp:

- Cái đó cũng không có chi là lạ. Bần đạo định đến Hứa Xương để nhắc nhở Ưng Trảo Môn kêu lão thí chủ kia về. Bần đạo nghĩ rằng chuyến này mình đi tới nơi e cũng chậm mất rồi.

Kỳ Kinh sửng sốt nói:

- Trình Chân Nhân nghĩ vậy kể cũng đột ngột. Ưng Trảo Môn đã suy vi hai chục năm nay, nhân

tài kém cỏi phiêu lưu. Thậm chí số đông bọn ta không nghĩ tới phái này nữa.

Trình Chân Nhân chậm rãi nói:

- Kỳ huynh chưa cho biết chỗ cao kiến. Bần đạo mong rằng Kỳ huynh nói rõ những điều phỏng đoán hơn một chút.

Kỳ Kinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu việc khác thì tiểu đệ nhứt định không khi nào phản đối cao kiến của Chân Nhân, nhưng vụ này không phải tầm thường. Nếu mà chụp được hung thủ thì khi đó tất gây ra một trường huyết chiến khốc liệt. Lúc đó chân nhân không ở đây thì bọn ta thực lực kém đi rất nhiều.

Mai Am Chủ nói:

- Bần ni cũng đã khuyên Trình Chân Nhân như vậy, nhưng Trình Chân Nhân lại kiên quyết định đi Hứa Xương, Chân Nhân cho là cuộc dò xét ở đây không tìm được hung thủ.

oo Kỳ Kinh nói:

- Đã vậy thì chúng ta bất tất phải nói nhiều. Hay hơn hết là cần lưu lại một cách thông tin mau lẹ đề phòng khi cần đến là thông tri cho Chân Nhân được ngay để cấp tốc trở về.

Trình Chân Nhân đáp:

- Cái đó chẳng khó khăn gì. Trước kia bần đạo trên núi nhân khi nhàn rỗi đã nuôi chim bồ câu làm vui và lâu ngày đã huấn luyện được một số có thể đưa thơ. Bây giờ bần đạo gọi một tên đệ tử tới đây gặp Kỳ huynh. Hễ khi có việc, Kỳ huynh cứ bảo gã là bần đạo nhận được tin rất mau chóng.

Kỳ Kinh lập tức từ biệt mọi người rồi phóng ngựa đi ngay.

A Liệt cũng vỗ đít đứng dậy chạy ra đường lớn. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Kỳ Kinh vừa nói bọn họ phong tỏa chung quanh thành Khai Phong. Nếu ta tiếp tục tiến về phía trước tức là tự chui đầu vào cạm bẫy của chúng. Tuy bọn chúng không nhận ra được ta, nhưng giả tỷ bọn người Cái Bang giúp đỡ chúng thì lại có thể nhận ra lai lịch ta được. Chi bằng ta tránh cạm bẫy của chúng là hơn. Trước hết ta hãy đi Hứa Xương để xem Trình Chân Nhân hối hả tới đó có việc chi? Đồng thời bọn Kỳ Kinh có tìm ra manh mối gì cũng đưa tới đó cho lão, ta cũng có thể biết được.

Ý kiến của chàng tuy rất hay nhưng trong lòng lúc nào cũng băn khoăn về Phùng Thúy Lam. Một mình nàng bị bao nhiêu tay cao thủ Cái Bang truy nã rất gắt. Chẳng hiểu nàng có tránh được nanh vuốt của bọn chúng không?

May ở chỗ hiện giờ bọn họ vẫn phải theo đường Khai Phong mà đi cho đến Trịnh Huyện mới rẽ qua phía nam để tới Hứa Xương được Dọc đường A Liệt không gặp một nhân vật nào khả nghi, vì thế mà chàng không hiểu họ đã giăng lưới phong tỏa bằng cách nào?

A Liệt vẫn theo dõi đối phương cách một quãng khá xa. Đến trưa, chàng tìm vào quán bán bánh ăn qua loa cho xong bữa rồi lại ra đi.

Vào khoảng giờ thân thì đến Trịnh Huyện.

Kỳ Kinh đi một lúc nữa thì trời đã gần tối. Dọc đường xe ngựa cùng khách bộ hành đều ra chiều mỏi mệt. Vừa trông đã biết là bọn này đi suốt ngày vất vả ráng đi cho chóng tới nơi ngủ trọ.

A Liệt cảm thấy phía sau có người theo dõi. Lúc gần đến Trịnh Huyện thì người rất đông. Nhưng từ Trịnh Huyện xuống phía nam người thưa thớt dần nên gã nhận rất dễ dàng có người theo dõi. A Liệt vừa đi vừa ngấm ngầm phỏng đoán những người theo dõi mình là ai?

Nhưng lúc chàng dừng bước quay đầu nhìn lại chẳng thấy gì. Chàng liền tiếp tục đi về phía trước.

Bức màn đêm đã buông xuống A Liệt đột nhiên phát giác ra có điều không ổn. Vì nếu chàng đi đường có mục đích thì phải lo tìm chỗ ngủ trọ. Bằng trái lại chàng đi vu vơ tất khiến người sinh lòng ngờ vực, tất bị kẻ truy tung tiến lạI tra hỏi.

Ý nghĩ này khiến lòng chàng rất đỗi băn khoăn. Bất giác chân chàng bước chậm lại.

Giữa lúc trời tối lại ở nơi hoang dã trên đường không người qua lại, chàng không để ý đến đường đi nên chân chàng thỉnh thoảng vấp phải mỏm đá, may là không đến nỗi ngã lăn xuống đất.

A Liệt đi một đoạn đường nữa, ngoảnh nhìn bốn phía càng thấy hoang vu tịch mịch.

Không hiểu nơi đây có thôn xóm hoặc thị trấn để ngủ trọ chăng, chốc chốc chàng lại ngần ngừ liếc nhìn chung quanh tìm chỗ nghỉ chân.

Giữa lúc ấy đột nhiên người phía sau đuổi tới nơi. A Liệt vẫn băn khoăn từ trước, bây giờ chàng phát giác ra, cũng lờ đi như không thấy gì chớ không quay đầu nhìn lại.

Nhờ cảm giác linh mẫn báo cho chàng hay một người đến sát sau lưng chỉ còn cách chừng hai ba thước. Chàng giật mình kinh hãi la thầm:

- Nếu người này vung đao đâm một nhát là mình phải chết ngay tức khắc.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ thì cảm thấy người phía sau vươn tay ra chụp lấy vai chàng.

A Liệt không quay đầu nhìn lại, chàng cũng không rõ tại sao cảm giác mình lại biết cả hành động của đối phương?

Quả nhiên bả vai chàng bị một bàn tay nắm lấy. Chàng giật mình kinh hãi dừng bước lại từ từ quay đầu nhìn vào bàn tay chụp trên vai thì thấy da bàn tay này răn răn reo, vừa trông đã biết ngay một ông già. Đồng thời chàng nhìn rõ là một người mặc áo màu xám, tay áo rộng thùng thình.

Người đi sau cất tiếng hỏi:

- Hài tử! Phải chăng ngươi giật mình kinh hãi?

A Liệt nghe thanh âm hiền từ, cảm thấy trong lòng cởi mở liền quay đầu nhln lại và gật đầu đáp:

- Đúng thế! Thiếu chút nữa thì tiểu tử sợ đến ngất đi.

Người này mình mặc áo đạo bào. Đầu tóc bạc phơ. Tướng mạo thanh cao. Tay cầm một cái bọc

dài. Đại khái là một thanh trường kiếm.

A Liệt vừa nghe thanh âm đã biết ngay là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo.

một người trong Phong hỏa song kiếm ở phái Võ Đương.

Một là A Liệt đã biết những nhân vật phái Võ Đương hầu hết là người nghĩa hiệp chính phái, không giống như bọn Kỳ Kinh, lòng dạ đã hiểm sâu độc ác, tính tình lại tráo trở vô thường. Hai là Trình Chân Nhân đã nói đến Hứa Xương thì chàng gặp lão ở đây cũng chẳng có chi kỳ lạ.

Trịnh Huyền Đạo nhìn A Liệt tủm tỉm cười hỏi:

- Trong một ngày trời mà ngươi đi được từ Lạc Dương tới đây thì cước trình khá mau lẹ mà lòng nhẫn nại cũng kiên cường. Thật ít người được như ngươi. Bần đạo họ Trình, hiệu Huyền Đạo. Còn quí tính đại danh thí chủ là gì?

A Liệt buột miệng đáp:

- Tiểu tử họ Bạch...

Đột nhiên chàng nhớ tới mình đã xưng danh với người Cái Bang bằng một ca l tên giả, thì bây giờ có đổi tên khác cũng chẳng sao.

Chàng liền nói tiếp:

- Tiện danh là Phi Khanh. Lão tiên trưởng có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo thấy thí chủ chân bước chậm lại mà vấp luôn mấy cái dường như đã mỏi mệt.

Vậy thí chủ không thuộc đường thì nên tìm đến một nơi ăn uống và nghĩ trọ có phải hơn không?

A Liệt đáp:

- Lão tiên trưởng liệu việc như thần.

Trình Huyền Đạo cười nói:

- Bần đạo tuy từ núi Võ Đương tới đây, nhưng đường lối vùng này đều thuộc bết. Bần đạo biết gần đây không có nhà ở nhưng phía trước cách đây chừng hơn một dặm có một tòa miếu cũ. Tuy ngôi miếu đó hoang phế lâu ngày, song tựa hồ có đạo nhân giữ việc hương lửa. Vậy chúng ta tới đó nghỉ lại một đêm.

Hai người liền rảo bước tiến về phía trước chẳng mấy chốc đã đến tòa phá miếu.

Trong miếu tuy có đèn lửa nhưng chẳng có thức gì ăn, chỉ có nước uống.

Hai người tiến vào ngồi trong một căn nhà ở mé hữu đại viện, tường vách chưa sụp đổ.

Ngọn gió đêm thổi vù vù, khí hậu cực kỳ rét lạnh.

Trình Huyền Đạo lấy trong bọc ra một cái bình và mấy cánh trà để pha nước và lấy một chút lương khô chia cho A Liệt.

A Liệt từ thủơ nhỏ đã quen sống trong cảnh thanh bần nên chỉ một chút lương khô và chung nước trà xanh cũng lấy làm ngon lành.

A Liệt uống nửa chung trà, đột nhiên phát giác ra nước trà rất trong mà lại có mùi thơm xông lên mũi khiến tâm thần rất khoan khoái.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiên trưởng! Trà gì vậy?

Trình Chân Nhân đáp:

- Đây là một thứ trà rất quý trồng tận trên Ngọn núi cao chót vót và phải gia tâm vun bón mới thành. Khi nó nẩy búp là hái ngay để dùng. Thật là một thứ trà rất quý, Người trên thế gian dù là bậc đế vương công hầu cũng hiếm khi được nếm.

Lão tủm tỉm cười nói tiếp:

- Bần đạo thỉnh thoảng có việc lại phải xuống núi hành động nhưng lòng người giang hồ nguy hiểm khôn lường, chẳng thiếu chi chuyện cổ quái. Họ thường hạ độc mưu hại, nên bần đạo bào chế thứ trà này bỏ thêm một ít hoa cỏ, chẳng những trà đặc biệt thơm ngon mà còn có chất tiêu giải độc vật nữa. Mỗi khi ra ngoài có người cho thực phẩm uống trà này trước rồi hãy ăn thì không lo gì nữa.

A Liệt nghe nói trợn mắt há miệng. Chàng gật đầu lia lịa, tán dương không ngớt.

Hai người uống trà rồi A Liệt ngồi tựa lưng vào tường nhắm mắt. Trình Huyền Đạo vẫn ngồi xếp bằng để chuẩn bị qua một đêm giá lạnh.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Ban đầu A Liệt vẫn ngồi yên không mở mắt ra.

Lát sau, tiếng vó ngựa mỗI lúc một gần. Trình Huyền Đạo cất tiếng gọi chàng.

A Liệt hỏi ngay:

- Lão tiên trưởng có điều chi dạy bảo?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Nơi đây phía trước chẳng có thôn trang, phía sau lại không có quán trọ. Trong đêm tối mà có người cưỡi ngựa chạy đến thì thật là kỳ. Chờ lát nữa nếu xảy ra chuyện gì thì hay hơn hết là tiểu thí chủ đừng lên tiếng.

Lão đảo mắt nhìn quanh nhà một lượt rồi tiếp:

- Nếu có chuyện xảy ra thì tiểu thí chủ ẩn mình vào phía sau cái quầy vỡ nát kia.

A Liệt dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn vào mặt Trình Huyền Đạo nhưng lão lộ vẻ rất trang nghiêm, tựa hồ người ngựa tới đây lão chẳng lấy chi làm kỳ mà dường như lão còn có mối liên quan rất lớn với họ.

Chỉ trong khoảnh khắc người kỵ mã đã tới cửa miếu. Trình Huyền Đạo đứng lên còn dặn A Liệt:

- Bần đạo thử ra coi xem ai.

Dứt lời lão rảo bước chạy ra ngoài.

A Liệt cũng đứng lên dòm qua khe cửa sổ. Vì bị cửa che khuất nên chàng chỉ trông thấy một bên cửa điện Lúc này tuy trời tối đen nhưng cũng không làm trở ngại nhãn tuyến của A Liệt, chàng vẫn trông rõ như ban ngày. Đó là nhờ ở chỗ đã được uống nước sương của hoa Tiên Đàm nên cặp mắt tinh anh dị thường.

Tiếng vó ngựa vừa dừng, chớp mắt đã thấy một người đi vào.

Người mới đến là một thiếu nữ, mái tóc dài bỏ xõa xuống ngang vai. Thân hình cô mảnh dẻ. Dường như cô đã nhìn thấy vật gì nên đột nhiên dừng lại. Ánh mắt cô đụng vào thị tuyến của A Liệt.

A Liệt chấn động tâm thần. Gã vừa ra chiều kinh ngạc vừa có ý mừng thầm. Cô gái này chính là Âu Dương Tinh trước kia đã giúp chàng rất nhiều.

Mấy tháng trời cách mặt, dường như bữa nay cô xinh đẹp hơn trước gấp mấy lần.

A Liệt thấy Âu Dương Tinh bất giác tim gã đập thình thình. Tình trạng kỳ dị này gã không hiểu duyên cớ vì đâu.

Âu Dương Tinh đảo cặp mắt to đen láy ngó quanh một lượt rồi chú ý nhìn thẳng vào chiếc bàn thờ đặt ở trước thần tượng.

A Liệt trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Trình chân nhân cũng đứng đó nhưng dường như hai người chưa nhìn thấy nhau. Bằng không sao họ lại chưa nói năng câu nào? Vậy Trình chân nhân đứng đó làm gì?

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ. Âu Dương Tinh đã “ồ” lên một tiếng rất trong trẻo lọt vào tai chàng, khiến lòng chàng nổi lên một cảm giác quen thuộc và thân thiết.

Mắt Âu Dương Tinh chỉ nhìn thấy bóng sau lưng lão đạo đứng trước mặt. Sau khi cô đã xác nhận là bốn mặt không có điều gì khác lạ cô mới lên tiếng dường như để cho lão đạo quay đầu lại.

Trình Huyền Đạo cũng không ngờ người tới đã lại là một cô gái. Lão nghe khẩu âm cô đã thấy hãy còn nhỏ tuổi thì rất đổi ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Trong thần điện rất tối tăm, Trình Huyền Đạo dường như chưa nhìn rõ đối phương. Lão thủng thẳng cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Âu Dương Tinh không trả lời, hỏi lại:

- Lão đạo trưởng! Lão đạo trưởng cũng ở đây ư?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Phải rồI! Cô nương là ai?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đạo trưởng có thấy người nào cưỡi con ngựa đen tới đây không?... Đột ngột cô dừng lại ra vẻ trầm ngâm.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Người đó tướng mạo thế nào?

Âu Dương Tinh xua tay nói:

- Thôi bỏ chuyện đó đi. Trong miếu này đạo trưởng có thấy người nào khác nữa không?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nhưng cô hỏi vậy kể ra cũng kỳ.

Âu Dương Tinh nói:

Tiểu nữ muốn ngủ lại đây một đêm để sáng mai lại lên đường.

Trình Huyền Đạo khêu cao ngọn đèn để trước thần tượng mà ánh sáng vẫn không đủ rõ. Quang cảnh trong điện chỉ thấy lờ mờ ảm đạm.

Lão giả vờ nhờ có ánh sáng đèn để đưa mắt ngó sang Âu Dương Tinh rồi nói:

- Toà miếu này ngoài điện thờ ra chỉ có hai gian tạm thời dung thân được. Nhưng một gian lão đạo và một tên nấu bếp ở rồi. Còn một gian nữa lại có chàng trai trẻ tuổi chiếm mất. Nếu cô nương muốn tạm nghỉ lại đây một đêm thì đành ở trong điện đường vậy.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Chàng thanh niên đó là ai?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Gã là điệt tử của bần đạo.

Âu Dương Tinh hắng dặng một tiếng ra vẻ không tin. Cô bắt đầu xục tìm căn nhà bên cạnh thì thấy A Liệt.

Dưới ánh lửa sáng, nguyên cô đã bật lửa lên, cô nhìn thấy A Liệt ngồi trên đống cỏ.

Tay cô có cầm ngọn nến nhưng chỉ là một khúc nhỏ bé và rất ngắn. Cô đặt ngọn nến lên mặt quầy.

Ánh sáng yếu ớt nhưng cũng soi rõ khuôn mặt anh tuấn của A Liệt đang độ xuân xanh.

A Liệt dương cặp mắt thao láo lên nhìn Âu Dương Tinh, tuyệt không tỏ vẻ rụt rè lo sợ.

Sự thực Âu Dương Tinh là một cô nương rất xinh đẹp, chàng trai trông thấy chỉ đem lòng ái mộ chứ chẳng sợ hãi gì. Dù cho chàng không dám nhìn thẳng vào mặt cô, cũng bị tấm nhan sắc kiều diễm uy hiếp mà phải bẽn lẽn vô cùng.

A Liệt nghĩ thầm:

- Lạ thật! Mấy tháng trước đây ta đã thấy cô này xinh đẹp nhưng bữa nay ngoài cái xinh đẹp, cô còn hấp dẫn khiến cho người ta phải mê man tâm thần, những muốn kề cận một cách tha thiết.

Âu Dương Tinh "chút" miệng một cái rồi hỏi:

- Sao ngươi lại nhìn ta chòng chọc?

A Liệt vội cúi đầu xuống bụng bảo dạ:

- Nhất định không phải chỉ có mình ta nhìn, chính cô cũng nhìn ta mà sao cô lại có vẻ hung dữ thế?

Âu Dương Tinh lạnh lùng nói:

-Ngươi hãy ngửng đầu lên!

A Liệt ngơ ngác ngửng đầu lên ngó Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh nói:

- Cặp mắt của ngươi rất xắc mắc, nhất định không phải là người tốt.

A Liệt lắc đầu đáp:

-Sao cô nương lại xử nhục người ta. Tại hạ là kẻ đọc sách hiểu biết lễ nghĩa, đâu phải hạng gian tà?

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi đọc sách giữ lễ gì ta không biết, nhưng ta coi bộ ngươi thì chẳng thể nào tin ngươi là người quân tử chân chính được.

A Liệt tủm tỉm cười nói:

Cô nương đã sẵn thành kiến trong lòng thành ra cố chấp. Dù tại hạ có trăm miệng cũng khó bề phân biện. Nhưng tại hạ trộm nghĩ con người đối với bất kỳ việc gì khi chưa đủ chứng cớ xác thực thì hay hơn hết là đừng buông lời võ đoán. Đức Khổng Phu Tử đã nói:

Nếu coi mặt mà dùng người thì hãy lấy việc Tử Vũ làm gương. Sao cô nương lại nói một câu hời hợt đẩy người đọc sách xuống lòng sông.

Âu Dương Tình nói:

- Ngươi chỉ là kẻ lém miệng. Ta e trong lúc công việc đáo đầu thì lời nói khác hẳn hành động. Gia gia ta thường bảo phàm con người nào ăn nói dễ nghe thường là kẻ rất đốn mạt.

A Liệt nói:

- Lệnh tôn dạy thế là chí lý. Thậm chí những người danh dự cao sang nổi tiếng mà tâm địa lại hoàn toàn khác hẳn.

Âu Dương Tinh nghe chàng tán thành lời nói của mình thì lòng tức giận lập tức tiêu tan.

A Liệt lại nói tiếp:

- Nhưng tại hạ không dám nói bao nhiêu người nổi tiếng đạo đức hoàn toàn là kẻ đê hèn.

Hai câu sau này đã đảo lộn lập luận trước. Âu Dương Tinh lại tức mình. Cô nghiến răng tỏ ra có hành động bất lợi cho chàng.

Lúc này Trình Huyền Đạo hắng đặng một tiếng rồi từ từ bước lại gần nói:

- Cô nương hãy uống một chén trà đã.

Âu Dương Tinh liền quên ngay việc đối phó với A Liệt quay lại hỏi:

- Hay quá! Đạo trưởng có trà ư?

A Liệt đứng lên rót trà hai tay bưng lại.

Âu Dương Tinh lườm chàng một cái muốn đón lấy chén trà nhưng rồi lại buông tay xuống.

A Liệt biết cô chưa hết giận, liền cười nói:

- Cô nương đừng nghi chi hết. Tại hạ đã rửa sạch chén rồi, không có chất độc đâu. Âu Dương Tinh nghe nói đến chất độc liền ngửa mặt lên trời cười khẩy đáp:

- Trên thế gian này khó mà tìm được chất độc làm cho ta chết. Nếu ngươi có chất độc trong mình thì cứ lấy ra thử coi.

Trình Huyền Đạo vội giải hòa:

- Cô nương không nên nghe gã nói càng. Đây là cửa Thiền môn thanh tĩnh làm gì có chất độc.

Âu Dương Tinh đón lấy chung trà nhấp một chút thấy mùi thơm đưa lên mũi mà nước trà lại nóng xua tan khí lạnh trong người. Cô liền uống từng hớp một. Chẳng bao lâu đã cạn chung.

A Liệt đón lấy chung, giật mình kinh hãi nói:

- Cô nương làm thế này là không được rồi.

Âu Dương Tinh sắc mặt hồng hào xinh đẹp bỗng biến thành lợt lạt. Cặp lông mày nhíu lại tựa hồ ra chiều rất đau khổ.

Trình Huyền Đạo giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao vậy? Thứ trà này của bần đạo có công hiệu trừ chướng giải độc mà sao cô nương lại cảm thấy có điều khó chịu?

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thôi chết rồI! Nguyên trà này có chất trừ độc. Mau lấy... cho ta một chén nước trong...

A Liệt sửng sốt, chạy đi lấy nước.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Có người đến đây ư?

A Liệt lắng tai nghe rồi đáp:

- Phải rồI! Có tiếng vó ngựa.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lẹ lên! Đó nhất định là kẻ thù của ta.

Cô hoang mang đảo mắt nhìn quanh tựa hồ muốn tìm nơi ẩn lánh.

A Liệt hỏi:

- Cô nương ẩn vào phía sau cái quầy vỡ nát kia được không?

Âu Dương Tinh:

- Ngươi đỡ ta vào đó lẹ lên.

A Liệt đặt chén nước xuống nắm lấy tay cô vừa đưa vào vừa hỏi:

- Cô còn dùng chén nước kia nữa không?

Âu Dương Tinh lấy một gói phấn nhỏ ra, ấp úng bảo chàng:

- Bỏ thuốc này vào nước cho ta uống...

A Liệt ôm lấy cô thấy tấm thân mềm mại mà lại có mùi thơm tho. Chàng không nỡ buông tay. Nhưng chàng gấp rút muốn cho cô giải trừ mối đau đớn nên phải đưa lẹ vào phía sau quầy rồi một tay cầm lấy cái gói nhỏ.

Âu Dương Tinh lắp bắp:

- Hãy coi chừng!.... Thuốc này độc lắm!.... Đừng để nó dính vào tay.

A Liệt hấp tấp trút thuốc vào nước nóng rồi bưng lại cho Âu Dương Tinh.

Tiếng vó ngựa nghe đã gần kề.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo ra ngoài xem sao, nếu đối phó được với người mới đến thì cô nương có thể yên tâm ngơi nghỉ.

Âu Dương Tinh lại lắp bắp:

- Mau! Thổi tắt đèn đi!....

A Liệt lập tức thổi tắt nến và cầm chén nước để lên mặt quầy rồi mới quanh ra góc tường khẽ hỏi:

- Cô nương! Có phải bảo gói phấn đó là thuốc độc không?

Âu Dương Tinh thều thào đáp:

- Phải rồi.

A Liệt hỏi:

- Cô nương định uống hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Đưa cho ta! Đau đến chết mất...

A Liệt nói:

- Tưởng cô nương thà là chịu đau, còn hơn uống thuốc độc để chết người. Tại hạ quyết không lấy nước này cho cô uống...

Âu Dương Tinh tức giận quát lên:

- Cút đi.

Rồi cô vừa rên vừa nói:

- Đưa đây mau!.... Đưa đây mau!.... Ta hết hơi rồi....

Tiếng vó nhựa đã vào đến cửa miếu. Âu Dương Tinh nghiến răng khẽ nói:

- Đưa nước đây!.... Ngươi cũng ẩn vào trong này.

A Liệt biết cô sợ người ngoài nghe tiếng nên gã cúi xuống đi vào bên cô khẽ nói:

- Đó là thuốc độc thì chẳng những tại hạ không lấy cho cô mà còn cản trở chẳng để cô uống.

Lúc này bên ngoài tiếng người đối đáp đã vọng vào. Người mới đến thanh âm không cao cũng không thấp. Tiếng nói đều đều, khiến người nghe không được rõ lắm.

A Liệt đoán người này nhất định mặt mũi đáng ghét không ai muốn đến gần. Nhưng chàng cũng không hiểu hắn là ai mà khiế cho Đại tiểu thư nhà Âu Dương ở Ký Bắc phải sợ hãi đến thế.

Người kia đã dự bị đủ đèn lửa. Y tả hình dáng Âu Dương Tinh và cách phục sức của cô, y nói cô là điệt nữ vì bị nhà trách mắng nên cô bỏ nhà trốn đi.

Đại khái những người nghe họ nói lý do này đều tin là sự thực vì đã là người lớn trong nhà có trách nhiệm trông nom dạy bảo trẻ nhỏ thì nhất định họ nói thực. Âu Dương Tinh ở vào tình trạng này.

A Liệt khẽ hỏi:

- Y đúng là bá phụ của cô nương ư?

Chàng vừa dứt lời thì một bàn tay mềm mại đưa lên bịt lấy miệng chàng.

Mùi hương trong bàn tay nàng khiến cho A Liệt điên đảo thần hồn. Chàng lặng lẽ để hưởng thụ

cảnh êm dịu.

Bỗng nhiên giọng nói ồm ồm của Trình Huyền Đạo.

- Bần đạo không thấy cô nào đến đây cả. Hoặc giả đi rồi mà bần đạo không để ý.

Thanh âm lào thào kia lại cất lên:

- Không phải đâu! Hiện giờ đêm tối mà lại gió lạnh tuyết rơi đến tại hạ còn không chịu nổi thì tất y phải tìm nơi nghỉ chân. Gần đây không hiểu có thôn trang nào chăng?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Có có! Cách đây chừng ba dặm có một thôn trang.

Người kia nói:

- Hay lắm! Vậy tại hạ thử đi coi.

# Chương 22 - Bồi Liễu Phu Nhân Hựu Chiết Binh

A Liệt thở phào một cái miệng môi mấp máy nắm chặt lấy tay cô.

Đột nhiên chàng cảm thấy tấm thân mềm mại của cô ngã xuống người chàng.

A Liệt mừng quá nghiêng đầu lên hôn vào má cô. Được đằng chân lân đằng đầu, chàng lại tìm đến cặp môi thắm nhẹ nhànlg đặt môi vào rồi hôn mạnh một cái.

Âu Dương Tinh tuy không dãy dụa nhưng cô cũng không phản ứng. A Liệt trong lòng có ý hối hận nghĩ thầm:

- Lẽ dĩ nhiên nàng đau vì mất hết khí lực nên để ta muốn làm gì thì làm. Nhưng tình trạng này cũng chẳng có chi là thú. Hỡi ơi! Ta thật là một kẻ hành động lỗ mãng, lại tưởng là nàng xiêu lòng với mình.

Nguyên A Liệt rất tôn trọng nhân phẩm của con người mà cũng tự trọng mình. Khi chàng hối hận rồi liền nâng đỡ nàng dậy đặt nàng tựa vào tường. Vì người nàng mềm nhũn nên chàng muốn xếp đặt thế nào tùy ý. Chàng còn tưởng là nàng mất hết tri giác.

Bỗng giọng nói trầm trầm lại cất lên:

- Lão đạo! Phải chăng lão đạo chỉ qua đây mà thôi chứ không phải người coi giữ ngôi miếu này?

Trình Huyền Đạo kinh ngạc hỏi:

- Sao thí chủ lại biết rõ thế?

Thanh âm kia đáp:

- Giả tỷ lão đạo là người coi sóc miếu này thì vừa rồi nhất định đã nói rõ tên thôn trang kia là thôn gì. Hừ! Lão đừng tưởng bịt mắt ta. Ta cứ sục tìm là biết rõ hết.

Trịnh Huyền Đạo nói:

- Vậy mời thí chủ vào mà sục tìm.

Thanh âm kia nói:

- Cái đó đã hẳn. Nếu ta tìm ra được người thì ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của lão đó.

Người kia cất bước tiến vào. Ánh đèn lay động. Thoáng cái hắn đã vào đến gian thiên phòng.

A Liệt không dám lên tiếng, chàng dương mắt nhìn lên ngọn đèn lồng.

Thanh âm đều đều lại vang lên:

- Lão đạo! Ta đã ngửi thấy mùi nến thắp rồi. Phải chăng ở đây có cây đèn cầy? Ta còn dám đánh cuộc là cây đèn cầy mới thổi tắt đi.

A Liệt nghe đến đây đánh bạo từ sau quầy nhảy ra cất tiếng hỏi:

- Bá phụ! Người đó là ai vậy?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn vào người kia.

Dưới ánh đèn càng trông rõ người này tầm thước vừa phải, không gầy không béo.

Quần áo hắn cũng thông thường chẳng có chi đặc biệt. Về tướng mạo cũng như về y phục chẳng có chi kỳ lạ. Ngũ quan ngay thẳng, không có chỗ nào mẻ sứt. Tuy nhiên A Liệt vừa nhìn thấy đã cảm thấy chán ghét. Đó là một sự phản ứng rất kỳ quái. Người này đã chẳng có chỗ nào đặc biệt lại không đắc tội với chàng mà tại sao chàng lại nảy lòng chán ghét hắn?

Người này vào trạc bốn, năm mươi tuổi, trẻ chưa qua già chưa tới lại không có chỗ nào đặc biệt mà khiến người ta ghét chỉ muốn lánh xa. Nguyên nhân này A Liệt không sao hiểu được.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Thí chủ đến đây để tìm một người. Ngươi cứ việc nằm ngủ, đừng dính vào chuyện người ta.

A Liệt miễn cưỡng vâng lời lại chui vào nằm co ro trong quầy.

Trình Huyền Đạo chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Gã thiếu niên này thật là trông minh. Gã biết lợi dụng động tác để giải thích vì lẽ gì gã nằm ẩn trong quầy. Con người cấp trí như gã tưởng không phải hạng tầm thường.

Người trung niên kia cất tiếng hỏi:

- Hài tử! Ngươi vào trong miếu này từ hồi nào?

A Liệt không trả lời vì thanh âm của gã tuy không lộ vẻ gì hách dịch mà càng khiến cho chàng rất chán ghét.

Người trung niên hỏi lại lần nữa. A Liệt tỏ vẻ không bằng lòng trợn mắt lên hỏi lại:

- Cái đó sao các hạ không hỏi ở nơi bá phụ tại hạ?

Người kia vẫn giữ giọng đều đều nói:

- Ta hỏi ngươi thì ngươi trả lời, ta không hỏi lão đạo.

A Liệt không lý gì đến hắn. Chàng quay lại hỏi Trình Huyền Đạo.

- Đại bá phụ! Tiểu điệt có cần trả lời y không?

Trình Huyền Đạo cười mát nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này hay tuyệt! Gã muốn đưa cái việc vô vị này cho ta nhưng ta để mặc gã xem sao.

Lão liền hỏi lại:

- Tại sao ngươi không muốn trả lời?

A Liệt cười khì khì, nhe hai hàm răng trắng ởn rất đều đặn. Hàm răng này tỏ ra chàng là người trẻ tuổi nhanh nhảu. Chàng lớn tiếng:

- Tiểu điệt không hiểu vì lẽ gì mà phát ngán không muốn trả lời y.

Trình Huyền Đạo khen thầm, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này đáo để thật! Lời nói của gã có vẻ gây sự nhưng ta đã nhận là bá phụ gã, lẽ nào không dây vào. Cứ tình trạng này thì gã đã biết rõ thân phận ta nên không sợ hãi gì mà còn có ý lật tẩy người kia nữa.

Trình Huyền Đạo tuy chẳng cam tâm để chàng thiếu niên lợi dụng. Nhưng hiện giờ nếu lão nói huỵch toẹt sự thực tức là phủ nhận mối quan hệ bác cháu với chàng. Ngoài cách đó lão cũng không còn có biện pháp nào để đổ trách nhiệm cho thoát lấy mình.

Nhưng lão lại là một người trong Võ Đương Song Kiếm tiếng tăm lừng lẫy thì làm thế coi sao cho tiện.

A Liệt thấy Trình Huyền Đạo chuyển động cặp mắt đã đoán ra ý nghĩ của lão. Chàng không nhịn được bất giác mỉm cười.

Người kia cũng bật lên mấy tiếng cười hô hố. Tiếng cười của hắn cũng đều một làn không cao không thấp và cũng khiến cho người ta phải chán ghét.

Hắn ngừng tiếng cười rồi nói:

- Tiểu tử! Ngươi nói kể ra cũng đúng đấy. Ta có cái ngoại hiệu khắp thiên hạ hễ đã nghe thấy là không một ai dị nghị, ngươi có đoán ra được không?

A Liệt lạnh lùng đáp:

- Nếu vậy để tại hạ nghĩ xem sao đã.

Người kia đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo hỏi:

- Cả lão đạo cũng đoán coi xem có được không?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo không muốn tổn thương cân não. Vả lại những việc ngoài trần tục không liên quan gì đến bần đạo.

Người kia hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Tỷ như tại hạ đánh thằng nhỏ này. Chẳng lẽ lão đạo lại không can thiệp?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bần đạo không nghĩ tới điểm này. Giả tỷ bần đạo trông thấy cũng chẳng làm gì được thì can thiệp hay không cũng vậy mà thôi....

Lão đáp câu này kể cũng hơi lạ mà cũng giống như chưa trả lời.

A Liệt bây giờ mới xen vào:

- Tại hạ chẳng có cách nào nghĩ ra được. Giả tỷ tự mình đặt ra cái ngoại hiệu thì e rằng làm cho các hạ phải nổi nóng. Chi bằng không nói nữa thì hơn.

Người kia nói:

- Ngươi cứ việc nói thẳng ra không hề gì. Trong đời ta có chỗ sở trường đặc biệt là không nổi giận với ai bao giờ. Đó là chỗ yếu điểm của ta.

A Liệt nói:

- Các hạ đã không nóng giận thì tại hạ thử nói ra.

Ngườl kia đáp:

- Hay lắm! Ngươi thử nói nghe.

A Liệt hỏi:

- Có phải người ta kêu các hạ bằng Lão yếm vật không?

Người kia đáp:

- Không phải! Ngươi chỉ nói trúng có một chữ.

A Liệt chưng hửng hỏi:

- Chữ trúng đó là chữ nào?

Người kia đáp:

- Ngoại hiệu của ta là:

"Quỷ yếm thần tăng" (Ma chê quỷ hờn) vậy ngươi chỉ nói đúng có một chữ "yếm" nhưng kể ra cũng là khá rồi.

Hắn vẫn nói bằng một giọng đều đều như cũ nhưng tựa hồ lộ vẻ mừng vui. Song đó cũng là một điều làm cho A Liệt phải kinh ngạc không sao hiểu được. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này lại lấy chuyện người ta chán ghét mình làm hãnh diện?

Chàng cũng là tay lớn mật chau mày nói:

- Hay lắm! Tại hạ nói thế là đủ rồi. Bây giờ đừng hòng tại hạ nói thêm nữa.

Trình Huyền Đạo ra điều trách móc:

- Sao ngươi vô lễ thế?

A Liệt đáp:

- Đại bá phụ! Tiểu điệt biết rằng trong lòng Đại bá phụ cũng chẳng ưa gì lão. Có điều Đại bá phụ không nói ra mà thôi. Còn tiểu điệt không nghĩ vậy. Đã chán ghét là chán ghét, hà tất phải

nói dối.

Chàng nói đến đây đảo mắt nhìn người kia một cái rồi quay lại liếc nhìn ra chỗ khác, nét mặt lộ vẻ buồn thiu.

Người tự xưng là quỷ yếm thần tăng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã không thích nói dối. Vậy ngươi thử nói cho ta nghe có cô gái nào xinh đẹp đến đây không?

A Liệt chắp tay xá dài nói:

- Tại hạ năn nỉ các hạ đừng hỏi tại hạ nữa.

Trình Huyền Đạo cười thầm trong bụng, nghĩ:

- Thằng nhỏ này khéo đây. Gã dùng cách này để khỏi trả lời. Nhưng thằng cha kia đã là kẻ ma chê quỉ hờn thì gã cũng khó lòng thoát thân được.

Rồi lão đứng thẳng người lên coi màn kịch, lẳng lặng không nói gì.

Quỉ yếm thần tăng lại hỏi:

- Tiểu tử! Nhà ngươi ở đâu?

A Liệt đáp:

- Dù các hạ có đánh chết tại bạ cũng không nói để khỏi phải đưa các hạ về nhà.

Quỷ yếm thần tăng nói:

- Ngươi nói rất có lý. Nhưng ngươi nên nhớ rằng ta cứ bám sát ngươi. Sớm muộn gì ngươi cũng phải về. Có đúng thế không?

A Liệt hỏi:

- Tại hạ tuy sợ các hạ nhưng tại hạ đã đi theo bá phụ thì các hạ chẳng thể ở trong miếu này mãi được.

Quỷ yếm thần tăng bật lên tiếng cười rất khả ố nói:

- Sao mà không được? Ta đã quyết định theo sát ngươi thì e rằng ngươi có chui xuống mười tám tầng địa ngục ta cũng không bỏ. Ta chính là một cô hồn dã quỷ bất cứ ở chỗ nào cũng lảng vãng tới.

Hai người quay ra đấu lý, mỗi lúc một nói nhiều. Sau A Liệt hối hận, ngậm miệng không nói gì nữa.

Trình Huyền Đạo ngồi xếp hàng xuống một bên nhắm hai mắt lại.

A Liệt quyết tâm dùng cách im lặng để đối phó với con người chán ghét kia. Ngờ đâu sau khoảng thời gian chàng uống cạn tuần trà, chàng biết mình không thể thành công được.

Nguyên Quỷ yếm thần tăng vẫn cất giọng nói đều đều hỏi hoài, hỏi mãi một vấn đề.

Miệng hắn dai như chão khiến cho A Liệt phải buồn nôn. Chàng hận mình chẳng thể nhảy xổ đến mà tống cổ hắn ra ngoài.

Quỷ yếm thần tăng hỏi đi hỏi lại câu:

- Có thấy Âu Dương Tinh đâu không?

A Liệt nghĩ rằng nếu không phản ứng tức là khuất phục là còn bị hắn hỏi lẵng nhẵng mãi.

Chàng liền thở dài chau mày hỏi lại:

- Giả tỷ tại hạ trả lời các hạ về vấn đề này, các hạ có đi không?

Quỷ yếm thần tăng đáp:

- Tuy ta có cái ngoại hiệu “Ma chê quỉ hờn” nhưng ta cũng có điều tin cậy được. Vậy ngươi hảy tin ta đi.

Hắn càu nhàu nói mãi khiến cho A Liệt đã chán lại càng chán hơn. Chàng không có cách nào không nghe được. Tuy chàng là người thông minh mà cũng không dấu được vẻ mặt chán chường.

Quỷ Yếm thần tăng dường như ra chiều thoa? mãn liền dõng dạc nói một câu:

- Ngươi mà nói thật là ta vỗ đít đi ngay.

A Liệt nhảy lên hỏi:

- Các hạ nói thật chăng?

Qùy Yếm thần tăng đáp:

- Dĩ nhiên là ta nói thật.

A Liệt bỗng lo thay cho Âu Dương Tinh. Chàng hỏi lại:

- Các hạ tìm đến cô ta để làm gì?

Quỷ yếm thần tăng cười hề hề đáp:

- Ta muốt thi triển tuyệt kỹ vào người thị.

A Liệt hỏi:

- Tuyệt kỹ gì?

Quỷ Yếm thần tăng đáp:

- Ta sợ ngươi chán ghét nên ta muốn làm cho thị phải phiền não. Khi đó chỉ còn có cái tử thi không làm gì được nữa là ta bỏ đi.

A Liệt hầm hầm trợn mắt lên hỏi:

- Sao các hạ định hạ sát y?

Người kia lại cười hề hề hỏi lại:

- Ái chà! Phải chăng ngươi coi thị đã vừa dạ?

A Liệt đáp:

- Thực ra tại hạ chẳng còn quan tâm đến y. Y nhất định còn có người nhà, có bạn hữu.

Các hạ mà làm cho y chết thì nhất định người nhà y cũng làm cho các hạ phải chết.

Chàng nói câu này bất giác nghiến răng ken két và dường như đã trút được mối hận, nên cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Quỷ Yếm thần tăng nói:

- Ngươi khéo nói giỡn hoài. Nếu Tăng lão tam này mà ai muốn đánh chết cũng được thì đã chết hàng trăm ngàn lần rồi. Con lỏi kia là Âu Dương Tinh ở Ký Bắc. Thị đã dùng mọi thủ đoạn với ta. Thậm chí thị đã hạ độc mà vẫn chẳng làm gì được ta. Ha ha...

A Liệt nói:

- Dù các hạ có bản lãnh cao thâm, nhưng y tìm nhiều viện thủ thì chắc lão cũng không địch nổi.

Tăng lão tam nói:

- Ngươi cứ đi hỏi người ta coi. Quỷ Yếm thần tăng Tăng lão tam chẳng sợ ai bao giờ.

Chẳng một người nào trong nhà Âu Dương dám gây chuyện với ta. Thế mà đứa cháu gái nhà này chẳng biết trời cao đất dầy lại hỗn láo với ta thì nhất định ta phải thu thập thị.

A Liệt nói:

- Các hạ là một người đã cao niên mà y là cô gái nhỏ tuổi thì chấp với y làm chi? Tưởng các hạ nên tha y quách.

Tăng lão tam đáp:

- Được rồi! Ta để cho ngươi hai đường. Một là ngươi chịu tội thay cho y. Còn đường thứ hai thì y phải bái ta làm cha nuôi, thị phụng ta trong vòng một năm hay dăm bảy tháng.

A Liệt kinh hãi la lên một tiếng rồi nói:

- Trời ơi! Bái các hạ làm cha nuôi để thị phụng một năm hay dăm bảy tháng ư? Nếu vậy thì thà chết đi còn hơn. Còn điều bảo tại hạ lãnh tội thay cho y thì tại hạ không đủ bản lãnh.

Trình Huyền Đạo đột nhiên xen vào:

- Vô Lượng Thọ Phật! Cái đó kêu bằng tội chết dễ chịu hơn tội sống. Tăng thí chủ!

Sao thí chủ lại không buông tha thằng nhỏ này?

Tăng lão tam không ngoảnh đầu lại. Cặp mắt hắn lấp loáng lộ vẻ cảnh giác. Miệng hắn đáp:

- Không được! Trừ phi gã chịu nói rõ con nhỏ kia lạc lõng nơi đâu?

Trình Huyền Đạo hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Chắc y về nhà rồi, sao thí chủ không đến đó mà kiếm? Tăng lão Tam đáp; - Lão đạo nói giỡn rồi! Nhà thị Ở cách đây mấy ngàn dặm. Hiện giờ khi nào thị đã về tới nhà được? Nhưng lão đạo đã nói vậy thì chúng ta cùng đi một chuyến thử xem thị đã về được đến nhà chưa?

Rồi miệng lão lẩm nhẩm tính lộ trình nói mãi không hết.

Thanh âm Tăng lão tam bây giờ lúc lên bỗng lúc xuống trầm khiến người nghe lại càng chán tai chỉ muốn trốn chạy....

A Liệt lên tiếng:

- Đại bá phụ? Trong nhà này bứt rứt khó chịu quá. Tiểu điệt muốn bỏ đi.

Trình Huyền Đạo nói:

- Phải đấy! Ngươi hãy ra ngoài tản bộ một lúc cũng được.

A Liệt đứng dậy ra cửa, Tăng lão tam đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo. Hắn không ngăn trở mà cũng không hỏi gì đến A Liệt nữa.

Trình Huyền Đạo vẫn nhắm mắt ngồi yên. Khi lão nghe tiếng bước chân A Liệt đã ra ngòal rồi mới lên tiếng:

- Tăng thí chủ! Bần đạo là người trong cửa Huyền môn cần trấn tĩnh tâm thần, thả hồn vào cõi hư vô. Thí chủ có nói rách đầu lưỡi cũng bằng vô dụng.

Tăng lão tam nổi lên tràng cười lớn hồi lâu mới dừng lại hỏi:

- Lão đạo, phải chăng lão muốn khiêu chiến với ta?

Trình Huyền Đạo cười mát hỏi lại:

- Nếu thí chủ là yêu tinh quỷ quái thì bần đạo triệu thỉnh Lôi thần đánh chết. Đáng tiếc thí chủ làm cho con người ta chán ghét lại không phải là tà ma quỷ quái thì bần đạo đối với thí chủ thế nào cũng được.

Tăng lão tam đáp:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lời pháp giáo của lão đạo quả cao minh. Đạo hạnh của lão đạo cũng rất cao thâm. Vậy tại hạ đi kiếm thằng cháu của lão đạo hay hơn.

Hắn vừa dứt lời thì có tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa đi tới.

Tăng lão tam nghe tiếng vó ngựa, lạng người đi một cái ra đến cửa miếu nhanh như điện chớp. Nhưng đột nhiên hắn đứng sững không nhúc nhích dương mắt lên nhìn Trình Huyền Đạo.

Chắc hắn thấy tiếng vó ngựa chạy nhanh, tốc độ kinh người, tự biết không đuổi kịp, nên hắn đành bỏ để A Liệt đánh cắp ngựa của hắn mà cứ lằng nhằng với lão đạo để khỏi hỏng cả hai đường.

Trình Huyền Đạo mỉm cười nói:

- Tăng thí chủ quả là người lão luyện không trách nổi danh trên chốn giang hồ. Đáng tiếc bữa nay gặp phải lão đạo thành ra mất cả phu nhân lại hao binh tổn tướng. () () Thời Tam Quốc, Chu Du bố trí phục binh định ngăn cản không cho Tôn phu nhân qui Thục. Gia Cát Khổng Minh bày kề vừa rước được Tôn phu nhân về với Lưu Bị. Thế là Đông Ngô vừa mất Tôn phu chân vừa bị thua phải hao binh tổn tướng. Nên quân Thục reo hò câu "Chu Du quỉ kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân hữu chiết binh" nghĩa là:

ngụy kế của Chu Du mong bình trị thiên hạ mà để mất phu nhân lại hao binh tổn tướng. Chu Du nghe lời hô hoán tức quá hộc máu ngất đi.

Tăng lão tam hỏi:

- Lão đạo nói vậy là nghĩa làm sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Con ngựa của thí chủ để cho thằng nhỏ đỡ mỏi chân có thể đi đường xa mà không khó nhọc gì. Còn bần đạo chẳng có điều chi sở trường nhưng cước lực đến chỗ độc đáo, e rằng thí chủ theo được bần đạo không phải chuyện dễ dàng. Thí chủ có muốn thử coi không?

Tăng Lão Tam cười lên mấy tiếng cơ hồ khiến cho Âu Dương Tinh nằm trong gầm quầy phải bò ra.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Tăng thí chủ cười gì vậy?

Tăng lão tam đáp:

- Nếu lão đạo không tự lượng sức mình đốt lửa thiêu thân thì để tại hạ giải quyết cho.

Tại hạ chỉ tìm con nhỏ kia để trả hận chứ không tỷ thí cước trình với lão đạo đâu.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Bần đạo chỉ cần nghĩ cách chuồn đi là thí chủ chịu thua phải không?

Tăng lão tam đáp:

- Tuy lão nói vậy nhưng hành động này cũng không xong đâu. Ồ! Phải rồI! Lão đạo còn chưa cho tại hạ biết rõ lai lịch.

Thanh âm của hắn tuyệt không chút tình cảm mà giọng nói khiến người nghe cực kỳ chán ghét. Không trách người ta kêu lão bằng ma chê quỷ hờn vì nguyên một thanh âm lão cũng đủ khiến cho người ta muốn bưng tai lại rồi.

Trình Huyền Đạo nói:

- Khi nào bần đạo chịu nói rõ lai lịch để cho quỷ tìm đến nhà. Thí chủ hãy coi chừng bần đạo sắp chuồn đây.

Tăng lão tam nói:

- Được lắm! Xin lão đạo tùy tiện.

Trình Huyền Đạo giơ tay phải lên như lưỡi đao tựa hồ muốn chém xuống. Nhưng lão chưa ra chiêu mà đã khiến cho người ta phải rét run.

Tăng lão tam vội lùi lại. Tay phải hắn rút đao ra khỏi vỏ nhanh như cắt. Đao quang lấp loáng, đột nhiên dừng lại. Cả gian phòng tối đen như mực. Nguyên ngọn đèn lồng cửa Tăng lão tam tự nhiên bị tắt phụt.

Đèn tắt rồi, tiếng gió còn phành phạch. Hiển nhiên có người nhảy ra ngoài cửa.

Tăng lão tam tuy biết vậy mà không dám rượt theo. Vì hắn sợ đối phương nấp ngoài cửa để ám toán thì tất hắn bị thất bại, có khi còn mất mạng nữa.

Bây giờ Tăng lão tam mới phát giác ra lão đạo này không phải nhân vật tầm thường.

Nhất là võ công Trình Huyền Đạo cao thâm như vậy, thật ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Đồng thời tài trí của Trình Huyền Đạo cũng hơn người. Lão ngấm ngầm để những viên đá nhỏ dưới bàn chân tung vọt lên giả làm ám khí khiến cho đối phương phải phân tâm mà thật ra mục đích lão hất đá sỏi lên là để tắt đèn.

Tâm kế lão như vậy cố nhiên cao minh khôn lường. Nhưng nếu bản lãnh lão tầm thường thì cái đó cũng bằng vô dụng.

Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ tưởng cũng ít người dùng ngón chân mà phóng được ám khí.

Trình Huyền Đạo dừng lại một lúc rồi mới vận toàn lực vọt ra ngoài cửa.

Bốn bề tối đen như mực. Lão đạo đã mất hút chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa..

Tăng lão tam từ ngày ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên lão bị một vố cay. Hắn càng uất ức vì bên địch có hai người thì một là thằng nhỏ chưa trải sự đời. Trước tình hình này hắn đã yên trí thừa sức đối phó không còn điều gì đáng ngại. Vậy mà lão đạo lại thốt ra câu “Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh” làm cho hắn càng hổ thẹn, càng tức giận.

Âu Dương Tinh ẩn mình sau bức tường thở phào một cái. Tinh thần cô được cởi mở nhưng chưa dám đứng dậy mà cũng không dám lên tiếng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên cô nghe tiếng bước chân nhè nhẹ đi vào trong phòng. Tiếng bước chân rất khẽ như mèo đi. Giả tỷ không là nơi tịch mịch mà cô không lắng tai chú ý thì không thể nghe thấy được.

Trong lòng lại khẩn trương cô nghĩ thầm:

- Nếu người tiến vào đây là Tăng lão tam, con người đáng buồn nôn kia phát giác ra mình thì thảm trạng không biết đến thế nào mà nói.

Âu Dương Tinh còn đang kinh nghi, bỗng nghe có tiếng người khẽ hỏi:

- Âu Dương Tinh! Cô còn ở đó không?

Cô nghe rõ là khẩu âm của Trình Huyền Đạo thì vui mừng khôn xiết nghiêng mình chuồn ra đáp:

- Tiểu nữ còn đây! Đạo trưởng trở lại thật là phước cho tiểu nữ.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo lo thằng nhỏ kia bị hắn đuổi kịp. Thuật truy tung của hắn thật là thiên hạ vô song. Nếu giữa ban ngày thì đến bần đạo cũng khó lòng chuồn thoát. Hỡi ơi! Thằng cha đó thật là đáng ngán. Bần đạo tưởng đến hàng trăm ngàn năm cũng chưa có người nào dai dẳng như hắn.

Hai người đột nhiên dừng lại không nói nữa, chú ý lắng tai nghe. Nguyên bên ngoài bỗng có tiếng động khác lạ vọng vào. Dường như có người sắp tới nơi.

# Chương 23 - Cô Gái Ký Bắc, Con Người Khó Hiểu

Liên Thiên Phong Kiếm Trịnh Huyền Đạo là một nhân vật ghê gớm như vậy cũng không khỏi hoang mang, dự đoán theo tình lý thì người trở lại này ngoài Tăng Lão Tam không còn ai khác.

Hai người ở trong bóng tối đều vận công chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng khi cần đến là hành động được ngay. Hoặc phải ra tay nghinh địch hoặc thừa cơ chạy trốn, bất cứ gặp trường hợp nào cũng định đoạt ngay được.

Quả nhiên người kia đi gần tới cửa miếu liền dừng lại.

Trịnh Huyền Đạo cùng Âu Dương Tinh ở trong xó tối nhìn ra thấy bóng người đứng sững bên cửa không tiến vào mà cũng chẳng lùi lại.

Hai bên ở vào thế giằng co hồi lâu rồi người ngoài cửa mới lên tiếng:

- Úi chà! Té ra các vị Ở cả đây, thế mà khiến cho tại hạ sợ muốn chết.

Thanh âm vừa lọt vào tai hai người đã nhận ra ngay, đều thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nguyên người này chính là A Liệt chớ không phải Tăng Lão Tam.

Âu Dương Tinh trong lòng đang xao xuyến bỗng được cởi mở, nàng cảm thấy mệt nhoài hai chân nhũn ra rồi té nhào xuống. A Liệt vội chạy vào ôm nàng dậy.

Trịnh Huyền Đạo ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Sao lại kỳ thế được? Ngươi đứng ngoài cửa nhìn vào trong bóng tối mà cũng phân biệt được mọi sự vật ở trong này ư?

Nguyên công lực chàng rất thâm hậu, nhất là cặp mắt lại được huấn luyện một cách đặc biệt. Vì trong phòng tối quá mắt chàng chỉ trông thấp thoáng thấy bóng người.

Hai người ở trong nhà trông ra ngoài cửa tương đối còn sáng hơn mà không nhận ra được A Liệt. Nhưng A Liệt lại nhận ra được hai người.

Lúc Âu Dương Tinh té xuống, A Liệt cũng nhìn thấy ngay. Chàng chạy ôm lấy nàng.

Trình Huyền Đạo tuy là tay lão luyện hơn đời mà cũng lấy làm kinh ngạc, nên mới hỏi vậy.

A Liệt đáp:

- Tiểu tử từ thuở nhỏ đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong đêm tối cho nên người ta kêu tiểu tử bằng Quỉ nhãn.

Trình Huyền Đạo nói:

- Giả tỷ thật tình trời sinh ra ngươi đã thế thì phải kêu bằng Thần nhãn chứ không phải là Quỉ nhãn. Nhưng bần đạo xem ra thì không phải trời sinh ngươi như vậy. Ta nhận thấy bước chân

ngươi rất hời hợt nhỏ nhẹ, tựa hồ là một nhân vật võ công cực kỳ cao minh.

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa vì đồng thời lão nhớ lại lúc A Liệt tới đây tiếng bước chân tuy nhẹ nhàng mà không được đều đặn. Hiển nhiên võ công chàng chưa đến trình độ xuất thần nhập hóa. Vì bước chân này hãy còn lật đật không thể che dấu người khác được.

A Liệt nói:

- Thật tình tiểu tử từ lúc trời sinh cũng đã như vậy.

Bỗng chàng ngó lại Âu Dương Tinh la lên:

- Trời ơi! Cô nương đây người run bần bật biết làm thế nào?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Ngươi hãy thắp đèn lên để ta coi xem.

A Liệt bồng nàng đặt xuống đống cỏ khô rồi thắp đèn cầy lên cầm lại Nhờ ánh đèn sáng Trình Huyền Đạo nhìn kỹ tình trạng Âu Dương Tinh rồi đưa tay ra nắm lấy huyệt mạch môn trong người nàng. Lão nhắm mắt chẩn mạch và nghe hơi thở.

Âu Dương Tinh miệng không ngớt rên la. Toàn thân nàng run bần bật khó lòng giữ cho mạch trái tim ổn định lại được.

Hồi lâu Trình Huyền Đạo phải khó nhọc mới tìm ra bệnh chứng của Âu Dương Tinh.

Đột nhiên ngoài cửa lại có thanh âm khàn khàn cất lên:

- Hay quá! Cả ba người đều ở đây. Tăng Lão Tam này còn hên vận.

Hắn vừa nói đã xuất hiện. Con người không có chỗ nào khác lạ mà khi hắn tiến vào trong nhà, lập tức bầu không khí trở nên nặng nề khó thở.

Tăng Lão Tam lại hỏi:

- Lạ thật! Lạ thật! Con tiểu yêu tinh chuyên nghề dùng độc mà sao chính thị cũng trúng độc.

A Liệt quay đầu nhìn ra. Chàng nhắm mắt lại không muốn ngó hắn nữa.

Trình Huyền Đạo ngấm ngầm vận công thủ thế để bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công bên địch. Công lực lão đã vào hạng nhất trên đời, nhất là về môn ám toán thì e rằng trong thiên hạ khó có người đỡ kịp.

Tăng Lão Tam không hiểu gì đến chuyện nguy hiểm đang rình rập. Hắn vừa cười vừa nói:

- Các vị liệu mà bỏ đi cho lẹ, giao con tiểu yêu tinh này lại cho lão. Hỡi ơi! Các vị làm hại Tăng mỗ phải chạy uổng công mất mười dặm đường. Nhưng thôi, lão Tăng cũng chẳng nói đến nữa, miễn sao lấy được con nhỏ kia là xong hết.

Trình Huyền Đạo đã chuẩn bị sẵn sàng. Lão toan đứng dậy động thủ để trừ khử con người khả ố.

Ngờ đâu A Liệt đột nhiên đứng dậy khiến cho lão phải ngạc nhiên.

Chàng còn đứng án ngữ ngay trước mặt để cản trở lão không ra tay được.

A Liệt không nhìn Tăng Lão Tam cái nào. Chàng theo mé sau đi ra.

Tăng Lão Tam như bóng ma quỉ vọt theo A Liệt không một tiếng động.

Chắc hắn đã biết A Liệt định làm gì rồi mà diễn biến này khiến cho Trình Huyền Đạo lỡ mất cơ hội tập kích đối phương để đả thương hắn.

A Liệt muốn vươn tay ra toan lấy bát nước nhưng một cánh tay vươn ra cản trở động tác của chàng. Đồng thời một tràng cười khả ố lại vang lên bên tai.

A Liệt rất lấy làm khó chịu. Chàng vội tránh ra mấy bước và chau mày nhìn đối phương hỏi:

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Tăng Lão Tam đáp.

- Chẳng có ý gì cả. Tăng mỗ chạy lui chạy tới suốt một ngày đang khát nước lắm. Tăng mỗ không muốn ngươi đưa cho, tự mình cầm lấy mà uống.

A Liệt lớn tiếng nói:

- Tại hạ lấy nước cho cô này uống chứ không phải lấy cho lão.

Tăng Lão Tam nói:

- Chính vì thế vừa rồi ta mới chịu để ngươi đi. Giả tỷ ngươi không đứng dậy ngăn trở lão đạo này khiến cho lão đánh lén ta được thì ta vẫn chưa chịu tin ngươi đâu.

Trình Huyền Đạo sửng sốt nói:

- Nhãn lực của Tăng thí chủ thực là cao minh.

Tăng Lão Tam nói:

- Lão đạo quá khen rồi. Nếu tại hạ không bắt được thằng nhỏ này thì lấy gì để làm con tin?

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo rất ngu muội nghĩ không ra được vì lẽ gì?

Tăng Lão Tam đáp:

- Nói ra rất giản dị. Vì gã vốn không phải là cháu của lão.

Trình Huyền Đạo lúc này quả đem lòng bội phục nói:

- Không trách thí chủ ngang dọc giang hồ đã lâu năm, biết bao nhiêu người căm giận thí chủ thấu xương mà không làm gì được, chỉ vì nhãn lực của thí chủ thật là ghê gớm, trông rõ cả chỗ bí ẩn của người ta. Bần đạo rất lấy làm kính phục.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Được lão tặng khen một câu khiến cho tại hạ sung sướng bằng kẻ khác ca tụng đến hàng vạn lời.

Lão bưng bát nước lên. A Liệt gật đầu nói:

- Để tại hạ lấy bát khác cho vì bát này đã nguội rồi.

Tăng Lão Tam nói:

- Nếu nước nóng quá thì con nhỏ kia không thể uống một hơi cạn hết được có đúng thế không? Ngươi thật là cẩn thận quá chừng. Tăng Lão Tam này không thích uống nước nóng đâu.

Lão cầm bát nước để kề vào miệng. A Liệt không dấu nổi lòng chán ghét. Chàng trợn mắt lên mà ngó Tăng Lão Tam.

Tăng Lão Tam lại lấy thế làm khoan khoái, cười nói:

- Mỗi khi gặp người nào chán ghét ta là ta lại thấy hứng thú, vì ta chuyên làm cho kẻ khác chán ghét mình. Chắc ngươi không nghĩ tới điều này.

A Liệt đáp:

- Lão muốn uống thì uống ngay mà không uống thì đổ đi, tại hạ không muốn nói gì với lão.

Tăng Lão Tam nói:

- Ngươi nói câu này là ý kiến trái ngược. Hiển nhiên ngươi muốn ta đừng uống để ngươi đưa cho con nhỏ kia. Chà chà! Gã này thật khôn ngoan.

A Liệt bỗng dịu giọng nói:

- Bây giờ tại hạ muốn cho y uống trước một nửa được không?

Tăng Lão Tam hỏi:

- Thị chờ một lúc cũng không sao chết khát được. Hà tất ngươi phải nóng nảy như vậy?

Muốn cho đối phương thêm nóng ruột, Tăng Lão Tam liền bắt đầu uống nước.

Tăng Lão Tam quả không hổ với cái tên ma chê quỉ hờn. Hắn vừa uống vừa ngó vẻ mặt bồn chồn của A Liệt lấy làm thích thú. Sự đau khổ của người ta khiến cho hắn khoan khoái.

Hắn chờ A Liệt liếc mắt nhìn ra chỗ khác mới uống một hơi cạn sạch. Tiện tay hắn liệng cái bát vào tường đánh choang một tiếng, bát vỡ tan tành. Tiếp theo mảnh bát lả tả rớt xuống.

A Liệt kinh hãi muốn quay lại kêu Trình Huyền Đạo.

Trình Huyền Đạo từ từ đứng dậy nói:

- Phi khanh! Ngươi hãy chiếu cố cô bé này.

Tăng Lão Tam cười hỏi:

- Con nhỏ đó ư? Lão đừng nói giỡn. Một đôi nam nữ thanh niên kề cận nhau thì có khác gì để lửa gần rơm.

Hắn vừa nói vừa cười mà tiếng cười lại có vẻ quái dị. Nó vừa quái vừa vô duyên làm cho người ta càng thêm chán ghét.

A Liệt trong lòng đã biết rõ bát nước kia trong có chất độc và chất độc đã phát sinh hiệu lực. Ban đầu chàng làm bộ khiến cho đối phương thích thú khi trông thấy sự đau khổ của người. Có thế hắn mới ham uống bát nước độc. Bây giờ cơ hồ chàng không nén được nỗi lòng vui sướng, bụng bảo dạ:

- Bát nước độc kia cực kỳ lợi hại. Âu Dương cô nương đã từng nhắc ta là đừng để dây ra tay. Thằng cha khả ố này lại uống hết cả bát thử xem hắn có sống được không?

Giả tỷ không có Trình Huyền Đạo đứng bên thì A Liệt đã buông tiếng cười rộ rồi.

Nhưng chàng không muốn để lão Trình nghĩ mình là kẻ tàn nhẫn chỉ thích giết người nên chàng giữ kín trong lòng. Đồng thời chàng nâng đỡ Âu Dương Tinh để che dấu cho ý nghĩ khỏi lộ ra ngoài mặt.

Nhưng Trình Huyền Đạo lại nổi lên tràng cười đắc ý. Lão chú ý nhìn đối phương.

Chẳng những thế, mặt lão còn sát khí bừng bừng.

Tăng Lão Tam khi nào phát giác ra được đối phương bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm tấn công. Hắn tập trung toàn lực để chống cự chất kịch độc. Hắn ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Ở lại cũng dở mà bỏ đi cũng không được. Trước tình trạng này chắc hắn phải hoang mang vô cùng.

Hắn cũng đã tự biết mình là một vật chướng tai gai mắt trong chốn giang hồ khác nào kẻ loạn thần ai cũng có quyền giết chết.

Trình Huyền Đạo nếu có cơ hội hạ sát hắn được, thì bạn hữu võ lâm cũng vỗ tay hoan hô, chứ chẳng ai trách móc.

Trình Huyền Đạo bật lên tràng cười, nói:

- Phi Khanh! Ngươi thử trông lão này coi, dường như lão có bộ mặt sắp chết, dữ nhiều lành ít thì phải.

A Liệt ngửng đầu trông lên rồi gật đầu đáp!

- Phải rồi! Hiện giờ dường như lão không có vẻ khả ố như trước nữa chẳng hiểu vì duyên cớ gì?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Ngươi khẽ động thủ một cái để lão ngã lăn ra là ta coi có thể biết được lão sống hay chết?

Tăng Lão Tam chớp mắt mấy cái nghĩ bụng:

- Té ra lão đạo này thi hành thủ đoạn thâm hiểm mà gã thiếu niên kia không hiểu. Ta lại tưởng gã cũng biết rồi mà chỉ giả vờ để lừa ta chui vào bẫy. Nếu gã thiếu niên mà biết thì thật là kẻ

thâm mưu kinh người.

Hắn tự biết hắn đang lâm vào tình trạng nguy hiểm. Nhất là chất kịch độc trong người hắn cực kỳ lợi hại. Giả tỷ người khác trúng chất độc này thì tất phải đứt ruột gan ra mà chết rồi.

Trình Huyền Đạo đề phòng Tăng Lão Tam lúc sắp chết còn phản kích được, nên lão dương mắt nhìn chằm chặp vào người hắn.

A Liệt cũng dương cặp mắt hiếu kỳ lên nhìn Tăng Lão Tam. Hai người bốn mắt chăm chú theo dõi diễn biến tuần tự của đối phương một cách rất rõ ràng.

Nét mặt Tăng Lão Tam mỗi lúc một trắng bợt. Nhãn thần của hắn cũng dần dần tối lại.

Nhưng tiếp theo, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra khiến cho Trình Huyền Đạo là tay biết nhiều hiểu rộng phải trợn mắt há miệng.

A Liệt mới bước chân vào chốn giang hồ nên không hiểu được.

Nguyên mí mắt Tăng Lão Tam đột nhiên có bao nhiêu lông mi rụng xuống lả tả không còn một sợi.

Bộ mặt bình thường hiện ra một vẻ đặc biệt khiến cho người đã nhìn thấy không bao giờ quên được.

Lông mi trụi hết rồi, hai bên tóc mai cũng bắt đầu rơi rụng như mưa.

Chỉ trông khoảnh khắc cả cái đầu lão biến thành trọc tếu.

Bộ mặt trắng bợt của hắn dưới cái đầu trọc lóc coi càng đáng sợ. Bất cứ ai trông vào cũng phát giác ra tử thần đã đứng liền bên cạnh, chỉ vươn tay ra là nắm lấy sinh mạng của hắn.

Trình Huyền Đạo niệm Phật hiệu rồi nói:

- Vô lượng thọ Phật! Người này tự làm nên tội nghiệp không thể sống được nữa. Phi Khanh! Ngươi đem tiểu cô nương này ra ngoài rồi bần đạo cũng đi theo.

A Liệt không muốn nhìn Tăng Lão Tam ngã lăn ra. Nhứt là tướng mạo hắn đã đáng sợ thì lúc hắn té xuống hẳn còn đáng sợ hơn.

Chàng liền ôm lấy Âu Dương Tinh. Mùi hương trong người nàng tiết ra khiến cho chàng thư thái trong lòng. Chàng cắp ngang Âu Dương Tinh lật đật chạy ra ngoài phòng.

Trong điện tối đen như mực nhưng trời cũng sắp sáng rồi.

Sau một lúc Âu Dương Tinh lại nghe tiếng rên rĩ thì biết là từ nãy tới giờ nàng cố nhịn đau khổ. Đồng thời chàng cũng nhận ra thần trí nàng vẫn còn tri giác.

Sau một lúc nàng hiểu biết những việc đã trải qua. Nàng giơ hai tay ôm lấy cổ A Liệt tựa hồ yêu cầu chàng chiếu cố cho mình.

A Liệt muốn cúi đầu xuống hôn nhưng ấn tượng rùng rợn của Tăng Lão Tam hãy còn vẩn vơ trong đầu óc, lòng chàng hãy còn sợ hãi, nên chưa nghĩ đến chuyện âu yếm.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh thều thào nói khẽ vào tai. Nàng ấp úng nói không ra hơi:

- Mau... mau chạy đị..Lão đạo kiạ.. sớm muộn gì rồi cũng thu thập được ngươi đó... Chạy mau đi!

A Liệt giật mình kinh hãi nói:

- Không phải đâu! Đạo trưởng là người chính nhân quân tử...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Lão muốn giết cả bọn ta để cho tiếng xấu khỏi đồn đại ngoài giang hồ.

A Liệt không tin hỏi:

- Hiện giờ lão ở trong ấy làm gì?

Âu Dương Tinh không trả lời lại giục chàng:

- Chạy lẹ đi. Nếu còn trùng trình thì không kịp nữa.

Mặt nàng chúi vào lòng A Liệt khiến chàng cực kỳ hồi hộp và không nỡ trái ý nàng.

Chàng liền chạy ra khỏi điện.

Nhân lúc đêm tối, A Liệt chạy thẳng ra ngoài nơi hoang dã. Nếu chàng không được uống sương hoa Tiên Đàm và đã thoát thai hoá cốt thì gặp buổi trời rét lạnh như đêm nay tất là khó chịu lắm. Và đường sá lại gập ghềnh có lẽ cất chân không nổi.

A Liệt đi cho đến lúc trời sáng. Chàng dừng bước quay lại nói:

- Phía trước có tòa thôn trang chúng ta tìm vào đó nghỉ chân một chút, đồng thời tìm kiếm thứ gì ăn cho đỡ đói.

Âu Dương Tinh gạt đi:

- Không được đâu, mình mà tiến vào thôn trang là lập tức có tin đồn ra ngoài và lão đạo sẽ biết ngay.

A Liệt hỏi:

- Vậy biết làm thế nào? Bên kia thung lũng cũng có một gian lều cỏ, chúng ta qua đó được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Được rồi! Bây giờ đang gió lộng tuyết rơi, nhất định trong lều không có người.

Chúng ta vào đó tạm trú một lúc cũng không hề gì.

Hiện giờ nàng không có gì là đau khổ nữa nhưng vẫn để cho A Liệt bồng trên tay mà chạy chứ không chịu xuống đi bộ.

A Liệt vẫn còn dư sức. Chàng lại thích ôm người đẹp trong lòng.

Chỉ khoảnh khắc chàng đã chạy tới lều cỏ.

Trong lều quả nhiên không một bóng người. A Liệt tiến vào rồi giải đống cỏ khô ra đặt Âu Dương Tinh nằm xuống rồi đóng tấm phên dùng làm cửa lại.

Chàng theo lời Âu Dương Tinh ngồi xuống bên nàng cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Cô nương thấy trong mình thế nào?

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Bây giờ đã khá lắm. Có thể đứng đậy giết người được rồi.

A Liệt chau mày nói:

- Cô nương nói chuyện giết người dường như không phải lúc.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi đã không thích thế thì ta thu hồi câu đó vậy.

Nàng đảo mắt nhìn A Liệt mấy lần hỏi:

- Ngươi không sợ ta ư?

A Liệt hỏi lại:

- Tại sao tại hạ phải sợ cô?

Âu Dương Tinh đáp:

- Vì ta chuyên nghề dùng độc. Nếu ta tức mình một chút là giết ngươi ngay, ta mà gia hại ngươi cũng không có chi là lạ. Ngươi là người thông minh chắc cũng đã biết tới điểm này rồi.

Nàng mỉm cười nói câu này tựa hồ là điều nói giỡn nhưng A Liệt đã từng thấy những người ngoài miệng tươi cười mà vẫn có thể phóng dao hạ sát nên chàng không dám cho là câu nói đùa.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Hiện giờ chúng ta có hai kẻ địch. Nếu kể cả ngươi thì là ba chứ không phải hai.

A Liệt đáp:

- Dù cô nương cũng là kẻ địch thật, tại hạ cũng có hai mới phải:

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi quên thằng cha ma chê quỉ hờn Tăng Lão Tam rồi ư?

A Liệt kinh ngạc hỏi lại - Cô nương tưởng lão còn sống được ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Lần đầu ta bị hắn lừa gạt rồi. Nhưng bây giờ ta nghĩ ra thì lão thi triển đại Pháp “Kim thiền thoát xác” hắn để chất độc ở lần da ngoài rồi thoát ra được. Công lực hắn cực kỳ cao thâm mà lại rất nhiều quỷ kế. Thật là con người đáng sợ!

A Liệt nói:

- Nếu hắn mà không chết thật thì quả là điều đáng sợ. Còn như lão đạo trưởng kia chẳng hiểu đối với cô nương thế nào, nhưng tại hạ chắc hẳn không có chuyện gì.

Âu Dương Tinh cười lạt nói:

- Ta không hiểu lão có làm phiền gì cho ngươi không? Nhưng đối với ta thì không nhất định, trừ phi ta đem lòng yêu ngươi, nhưng e rằng việc này không thể được.

A Liệt nhớ tới đã hôn nàng nên trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng vì chuyện đó mà nàng tức giận ta?

Âu Dương Tinh thấy chàng biến sắc liền cười khanh khách nói:

- Thế thì đúng rồi. Con người ngươi có vẻ anh tuấn lại thông tuệ hơn đời, nhưng ta đã có ý trung nhân. Vậy ngươi đừng hòng ta đem lòng quyến luyến ngươi.

A Liệt thủng thẳng hỏi:

- Dù có thế nữa thì tại hạ cũng chẳng làm hại gì cho cô, sao cô lại muốn đối phó với tại hạ?

Âu Dương Tinh nói:

- Ta vì việc riêng của nhà mà phải hạ sát ngươi rồi chôn giấu thi thể ngươi mới được.

Khi đó Tăng Lão Tam cùng lão đạo kia đều nóng nẩy tìm kiếm ngươi, ta mới ung dung tự tại được.

A Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương nghĩ như vậy vị tất đã làm được. Hơn nữa chỗ dụng tâm của cô thật quá tàn độc. Không hiểu bao giờ cô mới định hạ thủ. Cô dùng đao hay dùng độc để giết tại hạ?

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi hỏi cái đó làm chi? Phải chăng ngươi muốn kháng cự?

A Liệt đáp:

- Tại hạ nghĩ đến người đời sao lại lắm hạng lòng dạ hiểm sâu thủ đoạn độc ác đến thế? Chúng ta vốn không thù oán mà còn giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn nữa. Thế mà cô quay lại giết tại hạ ư? Hỡi ơi!

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Ta đem nguyên nhân chân chính nói cho ngươi hay. Sở dĩ ta phải giết ngươi là vì ta e rằng ta sẽ đem lòng yêu ngươi, mà đó là một điều tối kỵ không thể làm được.

A Liệt nghe nói rõ lý do chàng không khỏi kinh ngạc, bất giác chàng dương cặp mắt thao láo lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh cười hỏi:

- Tiểu muội nói là sợ mình sẽ đem lòng thương yêu Tiểu ca ca, liệu ca ca có tin được không?

A Liệt không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Tiểu huynh không thể tin được.

Chàng tự nhủ thầm trong bụng:

- Ta là một kẻ côi cút nghèo hèn lại lênh đênh trôi dạt mà không có một chút sở trường gì thì khi nào xứng đáng với một vị đại tiểu thư con nhà hiển hách võ lâm là nhà Âu Dương ở Ký Bắc?

Âu Dương Tinh sa sầm nét mặt, ra chiều tức giận nói:

- Tiểu muội không ngờ ca ca lại là con người kiểu cách giả dối như vậy.

A Liệt đáp:

- Tại hạ là kẻ ngu muội, cả đến việc dối trá lừa bịp cũng không hiểu được. Cỗ nương nói vậy thật là oan uổng cho tại hạ quá.

Âu Dương Tinh nói:

- Ca ca còn già mồm chối cãi phải không? Bất quá tiểu muội muốn nói chơi mấy câu để ca ca lấy làm vinh hạnh một cách hão huyền mà thôi. Hừ hừ! Ta không mắc bẫy ca ca đâu.

Nàng thốt xong đứng dậy. A Liệt không sao được cũng chỉ lắc đầu dương mắt lên nhìn nàng chứ không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh lại càng tức giận hỏi:

- Sao? Ngươi tưởng ta nói sai trật chăng?

A Liệt đáp:

- Nếu cô nương cho phép tại hạ nói thật thì quả nhiên cô nương nghĩ sai rồi.

Âu Dương Tinh cho là A Liệt giả bộ như vậy khiến nàng càng thêm tức giận mơ hồ chịu không nổi, bụng bảo dạ:

- Âu là trước hết ta hãy làm cho mặt gã biến hình không phải là chàng trai anh tuấn nữa.

Nàng nghĩ tới đây liền co đầu gối cúi thấp người xuống rồi đập mạnh mình đánh “binh” một cái xuống người chàng.

A Liệt bị Âu Dương Tinh đụng trúng vào mặt lập tức ngã lộn về phía sau lăn lông lốc trên đống cỏ khô. Chàng liền bò dậy. Nhưng chàng lại thấy một luồng kình phong xô tới.

Mặt chàng bị một cái bạt tai.

A Liệt đang lồm cồm bò dậy, bị cái tát mắt nẩy đom đóm người chàng lại lăn đi mấy vòng.

A Liệt đang lồm cồm còm bò dậy lần thứ hai, nhưng mắt chàng bỗng ngó thấy ống quần nàng đứng ngay bên cạnh thì biết rằng nếu mình ngồi dậy tất bị chân nàng lại đá lộn đi.

# Chương 24 - Cuộc Đấu Trí Giữa Cô Gái Ký Bắc Và A Liệt

A Liệt thấy vậy liền dừng lại không đứng lên nữa và cứ ngồi cúi đầu xuống đất. Như vậy Âu Dương Tinh chỉ có thể đá vào lưng hay vào cạnh sườn chàng mà không đánh trúng mặt chàng được.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nổi lên một tràng cười dường như trong lòng rất khoan khoái. A Liệt bụng bảo dạ:

- Y vốn xuất thân ở một gia đình không thuộc hàng quí phái nên cử động thâm độc tàn nhẫn, lấy chuyện đả thương người làm thích thú.

Ý niệm này khiến chàng sinh lòng chán ghét Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Cô chờ một lúc nữa rồi ngồi xuống bên cạnh ra chiều đắc ý hỏi:

- Này! Bạch Phi Khanh! Sao ngươi không dám ngửng đầu lên? À! Ta biết rồi! Nhất định ngươi còn luyến tiếc nét mặt tuấn nhã. Ngươi biết mặt mũi sưng vù xanh xám rất khó coi nên không dám nhìn ta. Có đúng thế không?

A Liệt đã nảy lòng phản kháng. Chàng cất giọng quật cường đáp:

- Không đúng!

Âu Dương Tinh không ngờ A Liệt dám buông lời phản kháng, cô sửng sốt hỏi:

- Ta nói không đúng ở chỗ nào?

A Liệt đáp:

- Bây giờ cô nương chỉ muốn moi móc tìm cớ đánh tại hạ, muốn buộc tội cho tại thiếu gì cách. Huống chi cô bản lãnh cao cường, tại hạ địch không nổi, chẳng ngửng đầu lên làm gì nữa để tùy cô muốn đánh vào đâu thì đánh.

Âu Dương Tinh nói:

- Được lắm! Té ra ngươi cố ý không để cho ta được như nguyện. Như vậy thì có khó gì!

Ta kéo đầu ngươi lên đánh thêm mấy đòn, thử xem người làm sao?

A Liệt đáp:

- Cô đã là ngươi giỏi võ thì muốn làm thế nào chẳng được. Có điều tại hạ không chịu tự động ngửng đầu lên để cho cô đánh. Hừ! Bản lãnh cô dù cao thâm đến đâu cũng chẳng thể bức bách tại hạ ngửng đầu lên để cho cô đánh.

Âu Dương Tinh ngửa mặt lên trời cười khẩy hỏi:

- Thực là ngươi tự an ủi chớ gì? Dĩ nhiên ta không bắt ngươi tự động ngửng đầu lên cho ta đánh. Nhưng cái đó cũng chẳng phải là ngươi đã thắng lợi. Chà! Ngươi thử nghĩ coi ý tưởng của ngươi có đáng tức cười không?

A Liệt đáp:

- Cô nương đã thừa nhận giữa chúng ta không có thù oán gì. Cô nương muốn đánh tại hạ thì đã đánh rồi. Bây giờ cô nương để một mình tại hạ chạy đi được không?

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi biến đổi câu chuyện rất mau chóng. Được rồi! Ngươi muô ll tự động bỏ đi thì hãy cãi lẽ lúc nữa, kỳ cho đến khi lý do của ta không đứng vững được rồi ngươi hãy đi.

A Liệt nói:

- Giả tỷ từ nay giữa chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau nữa thì còn điều chi mà nói?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi nói thúi lắm! Ngươi mà còn sống ở thế gian thì ta khó lòng không nghĩ tới ngươi được. Dù ngươi không luẩn quẩn bên ta thì cũng có lúc ta nghĩ tới ngươi. Như vậy cũng đủ khiến cho việc luyện công của ta không thể thành tựu.

A Liệt hỏi:

- Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một điều:

Cô nương quyết đinh ở vậy suốt đời không đi lấy chồng hay sao?

Âu Dương Tinh hứ một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng ngươi nguyền rủa ta cô độc đến già?

A Liệt đáp:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Nếu cô nương lấy chồng thì việc luyện võ của cô nương không thành tựu được.

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Ngươi thì hiểu cóc gì mà nói. Ta lấy chồng là một chuyện, mà không động tình là chuyện khác. Ta có thể làm vợ chồng trên danh nghĩa nhưng vĩnh viễn không ở chung một phòng. Như vậy há chẳng vẹn hai bề ư?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Diệu pháp này tại hạ dù có ngủ mơ cũng không nghĩ tới được. Tại hạ rất khâm phục cô nương.

Âu Dương Tinh nói:

- Nói một cách khác thì ngươt chết cũng nhắm mắt được rồi phải vậy không?

A Liệt thở dài đáp:

- Tình thực mà nói thì tính mạng tại hạ có chết về tay cô nương cũng đành, nhưng nếu tâm nguyện chưa đạt thì chết vẫn không nhắm mắt.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó ngươi chỉ nên tự trách mình số phận rủi ro. Ai bảo ngươi gặp ta làm chi? Có điều tâm nguyện ngươi thế nào hãy nói cho ta nghe. Nếu ta làm được sẽ thành toàn cho, ta chỉ e mình làm không nổi.

A Liệt kinh ngạc hỏi:

- Sao cô nương lại biết thế?

Âu Dương Tinh đáp:

Ta cũng lấy làm bất hạnh là gặp phải con người phàm tục như ngươi. Tâm nguyện của ngươi bất quá là công danh chưa đạt để mặc áo gấm về làng chớ gì? Dĩ nhiên ta không có cách nào mưu thủ công danh cho ngươi được?

A Liệt nói:

- Con người ta sinh ra ở đời bất luận là hề gì cần phải có ích cho người, để lại sự nghiệp bất hủ. Còn về công danh mà lo ích quốc lợi dân tưởng chẳng có gì phàm tục.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi:

- Tục lắm! Tục lắm! Ta tưởng mười năm ngồi bên cửa học hỏi để đổi lấy một bọn khom lưng vâng dạ mà bảo không tục sao được?

A Liệt hỏi lại:

- Vậy thế nào mới là không tục? Tỷ như cô nương tiếu ngạo giang hồ, động một tý là giết người, còn chẳng làm việc gì hết mới là không tục hay sao?

Âu Dương Tinh bị dồn vào chỗ cứng lưỡi không thể trả lời được. Cô đảo mắt nhìn để tìm lời bài xích.

A Liệt lại nói tiếp:

- Theo ngu kiến của tại hạ thì thanh nhã hay phàm tục là ở lòng người mà ra. Con người kiến thức bao la chẳng chịu làm một việc gì thì gọi là thanh nhã cũng được hay phàm tục cũng được. Có điều người không làm việc gì tự cho là thanh nhã thì cái thanh nhã đó cũng chỉ là phù phiếm. Không hiểu cao kiến của cô nương thế nào.

Âu Dương Tinh đáp:

- Những lời biện bác của người thật hùng hồn. đáng tiếc ngươi lại sắp chết đến nơi và chẳng bao lâu sẽ mục nát với cỏ cây.

Bây giờ A Liệt nổi lòng hào khí, chẳng quan tâm đến lời đe dọa của Âu Dương Tinh, chàng

dõng dạc nói:

- Tại hạ chỉ mong đạo lý của mình không sai lầm là đủ. Dù có mục nát với cỏ cây cũng hơn kẻ sống mà đần độn.

Chàng châm chọc khiến cho Âu Dương Tinh không biết đường nào mà trả lời. Chàng yên trí cô không nhẫn nại được tất nhiên phải động thủ. Bất giác chàng sờ tay vào chuôi đao truỷ thủ. Chàng chuẩn bị gặp lúc sống dở chết dở thì dùng lưỡi đao này để tự huỷ mình.

Lòng chàng nổi lên muôn vàn cảm khái và chàng cầm chuôi đao chuẩn bị tự sát không phải đây là lần đầu. Chàng lại nghĩ tới lúc phải họa sát thân thì cái gì cũng tan đi hết, chẳng còn chi là đạo lý để nói nữa.

Âu Dương Tinh vung quyền đánh trúng lưng A Liệt khiến người chàng lộn ra xa mấy thước và bây giờ chàng nằm ngửa mặt lên.

Thoi quyền của Âu Dương Tinh tuy mới dùng đến ba thành chân lực, nhưng ngườl tầm thường cũng không chịu đựng nổi phải ngất xỉu có khi còn bị gẫy xương sườn nữa.

Nàng đứng ngẫn người ra tự hỏi:

- Lạ thiệt! Sao ta không hạ độc thủ để đánh chết gã? Phải chăng ta đã đem lòng yêu gã? Cô nghĩ tới đây rồi không chạy về phía đối phương. Trái lại cô rời gót ngọc đến bên cửa sắp sửa bỏ đi.

A Liệt nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích. Chàng chờ cho Âu Dương Tinh mở cổng chợt nghe phía ngoài tiếng gió lạnh rít lên vù vù. Đột nhiên chàng nghĩ tới mình nên khuyên Âu Dương Tinh ở lại đừng ra đi giữa lúc gió lạnh này.

Chàng đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh chưa bước chân khỏi cửa và vừa gặp lúc cô quay đầu lại thành ra bốn mắt chạm nhau.

Trời đã sáng tỏ ở trong lều cỏ này, Âu Dương Tinh đã nhìn rõ mặt A Liệt thì chẳng thấy thương tích gí hết. Ngoài ra cặp mắt chàng vẫn loang loáng, tỏ ra thoi quyền vừa rồi chưa đánh chàng bị nội thương.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm:

- Xuýt nữa ta sơ sót một điều là gã đã bôn tẩu từ trước khi trời tối mà chân bước không lật đật. Đồng thời tay gã còn phải cắp ta đi theo chạy cho đến nửa đêm mà không lộ vẻ gì mỏi mệt thì gã thực không phải người tầm thường.

Trong lòng xoay chiều ý nghĩ, cô trở gót đi vào tiến về phía A Liệt.

A Liệt vội đứng lên không để cô quì gối xuống người chàng.

Động tác của chàng rất mau lẹ khiến cho cô không khỏi kinh hãi.

A Liệt đứng lên rồi, Âu Dương Tinh không dám động thủ một cách khinh xuất vì cũng sợ chàng phản kích. Nhưng cô vẫn sán gần lại lạnh lùng hỏi:

- Này! Ngươi là ai vậy?

A Liệt giật nảy mình lên tự hỏi:

- Chẳng lẽ thị đã nhận ra ta rồi?

Âu Dương Tinh nhắc lại câu hỏi lần nữa, chàng mới đáp:

- Cô nương tưởng tại hạ là ai?

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi không phải là Bạch Phi Khanh.

A Liệt hỏi:

- Cô nương nhận ra tại hạ rồi chăng?

Âu Dương Tinh nghe chàng nói câu này thì hiển nhiên cô đã gặp chàng rồi, nhưng cô bới tìm trong ký ức tuyệt không thấy một ấn tượng gì.

A Liệt lại nói:

- Bên ngoài lạnh lắm. Cô nương hãy lưu lại đây được không?

Chàng toan nói thêm:

Để tại hạ đi trước. Nhưng chàng chưa kịp thốt ra lời thì Âu Dương Tinh đã tức giận vung chưởng tát "bốp" một cái vào mặt chàng.

A Liệt vội nói:

- Cô nương chớ hiểu lầm. Tại ha.....

Chàng vừa dứt lời thì cái tát thứ hai đã ngăn chận lời chàng, không cho giải thích.

A Liệt đâu phải con người bằng đất. Huống chi chàng đang độ thanh xuân, huyết khí rất thịnh, chàng có nhẫn nại đến đâu cũng không nhịn được. Nhất là chàng đã vì hảo ý mà khuyên cô ở lại, ngờ đâu bị tát hai cái thì cô thật là người vô lý.

Lửa giận bốc lên, A Liệt trợn mắt tròn xoe lớn tiếng hỏi:

- Sao cô lại đánh người ta? Nếu biết sớm...

Âu Dương Tinh đã vận dụng công lực toàn thân để chuẩn bị chống cự đối phương phản kích. Đồng thời cô ngắt lời:

- Bây giờ ngươi có hối hận thì cũng không kịp nữa, có nói lắm cũng bằng vô dụng. Nếu ngươi không nhịn được thì ra tay đánh chết ta đi. Đó là cách làm cho hả giận.

A Liệt nghe Âu Dương Tinh nói vậy chợt nghĩ ra một điều là chàng không đối phó lại được với cô gái này. Chàng cũng ngấm ngầm xoay chuyển ý nghĩ:

- Ta không đánh nổi thị thì đừng hòng nói chuyện phải trái với thị. Chỉ có cách trốn đi mới tránh khỏi họa sát thân. Nhưng trốn bằng cách nào? Đó là một điều làm cho ta phải điên đầu.

Trong lúc chàng nghĩ kế hoạch, Âu Dương Tinh thấy chàng vẫn chưa nguôi giận mà còn lộ vẻ oai phong, nên nàng không dám khinh địch và không động thủ đánh chàng nữa, muốn đợi chàng động thủ trước để coi chiêu số cho biết lai lịch của chàng.

A Liệt sợ Âu Dương Tinh hạ độc thủ đột ngột liền trầm giọng nói:

- Âu Dương cô nương! Cô nương bức bách tại hạ hoài, tại hạ không thể lịch sự được nữa.

Chàng cố ý hư trương thanh thế để hăm dọa đối phương mà thực ra đó chỉ là kế hoãn binh.

Quả nhiên Âu Dương Tinh kinh hãi nghĩ bụng:

- Thằng cha này chịu nhục cho đến bây giờ mới quyết ý ra tay, đủ tỏ gã rất thâm trầm hiếm có ở đời. Do đó mà đoán biết gã là con người rất cao thâm. Ta chỉ sơ ý một chút là có thể mất mạng về tay gã.

Nét mặt và tiếng nói của A Liệt đã biến đổi rất nhiều, tựa hồ chàng là người mang tuyệt kỹ trong mình. Cái đó là vì chàng vừa buột miệng gọi tên đối phương muốn tự đề cao lên ngang hàng đối phương.

Nên biết ngày chàng mới gặp Âu Dương Tinh cô là tiểu thư một danh gia. Ngay ở trước mặt cao thủ các phái, cô cũng cười nói tự nhiên. Khi đó A Liệt còn là một thằng nhỏ ốm nhắt, nước da vàng ủng mà lại cô đơn nghèo nàn. Vì thế chàng đã có thành kiến là mình hèn kém hơn đối phương nhiều. Đồng thời không dám nghĩ đến chuyện đối địch, thậm chí đứng trước một cô bé dung nhan diễm lệ tóc xõa xuống vai như Âu Dương Tinh chàng không dám tươi cười chọc ghẹo.

A Liệt lại chậm rãi hỏi:

- Cô nương quả là người thông minh vừa nghe tại hạ toan động thủ đã lập tức đề tụ chân lực, chuẩn bị đối phó. Phải chăng cô nương đã biết tại hạ không phải hạng người tầm thường? Tại hạ có chỗ nào sơ hở để cô nương khám phá ra?

Âu Dương Tinh cười lạt đáp:

- Nếu ngươi quả là người tầm thường mà chạy suốt nửa đêm tất phải mệt nhoài. Vậy mà ngươi vẫn chưa thấy gì. Thậm chí ngươi chạy trong đêm tối cũng không vấp ngã lần nào.

A Liệt nói:

- Cái đó là trời phú cho tại hạ có sức dẻo dai. Chẳng lẽ cô nương tưởng trên đời này không có ai như vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nhưng ngươi còn chịu đựng được quyền đấm chân đá của ta. Mặt ngươi bị tát cũng không sưng vù hay tím bầm lại, nếu chẳng phải là con người chân lực khác thường thì làm sao chịu đựng nổi? Trừ phi là người đã luyện võ công đến trình độ cực cao mới vận chân khí để chống đỡ được quyền cước.

A Liệt gật đầu như người tỉnh ngộ. Chàng nghe Âu Dương Tinh nói câu vận khí hộ thân liền nhớ tới Kim đan thần công quả là có hiệu lực mà chân khí có chỗ diệu dụng. Trước nay chàng

vẫn không tin chân khí bảo vệ được thân mình vì chàng đã chích mũi đao vào da thì da rách máu chảy.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Có thể chân khí không chống được đao kiếm mà chống được quyền cước. Phải rồI!

Ta đã chịu đựng được khá nhiều. Dù bị hất ra xa vẫn không thấy đau đớn. Giả tỷ ta tận dụng khí lực thì không thể hất đi được.

Ý nghĩ như vậy chỉ thoáng qua, cũng muốn lưu lại để sau này sẽ rút kinh nghiệm. Hiện giờ chàng cần vận dụng tài trí để mưu đồ thoát thân. Chàng cười mát nói:

- Hay lắm! Có lẽ tại hạ ngu muội mà không nghĩ ra điểm này. Tại hạ đã đắc tội với Quỉ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam để cứu cô nương, lại chịu nhục để cô đánh đấm mà không phản kích. những cái đó dĩ nhiên là có duyên cớ. Phải vậy không? Như cô nương cố ý bức bách tại hạ phải ra tay tức là tự tìm đường chết. Bữa nay cô nương có bị uổng mạng nơi đây cũng không thể trách tại hạ được.

Chàng biết rằng càng nói đến việc hạ sát cô dễ như trở bàn tay càng khiến cho cô sinh dạ hoài nghi mà không dám động thủ đánh chàng một cách khinh xuất.

Quả nhiên Âu Dương Tinh nhận thấy chàng là nhân vật không vừa, tựa hồ tay nắm quyền sinh sát cả một phái, khi nào còn dám khinh thị. Cô đáp:

- Ngươi đừng khoác lác nữa. Như có bản lãnh thì hạ thủ giết chết ta đi. Hừ! Ta chắc ngươi còn nhỏ tuổi như vậy thì bản lãnh cũng chỉ có chừng mà thôi.

A Liệt ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Còn cô nương thì sao? Cô chẳng đã tự phụ võ công cao cường là gì? Cả những tay cao thủ danh gia cô cũng không coi vào đâu. Người ta có thể nể vì thanh danh cùng thế lực của lệnh tôn mà không dám dây vào. Nhưng tại hạ biết cô là người khinh thế ngạo vật chẳng coi võ sĩ thiên hạ vào đâu.

Âu Dương Tinh không ngờ chàng nói câu này, dương mắt lên hỏi:

- Sao ngươi tại biết thế?

A Liệt đáp:

- Nhà Âu Dương ở Ký Bắc đã sản xuất những nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Cả ba tên đại tướng cũng không đi theo thị phụng cô nương, đủ tỏ cô nương tự tin mình độc lực có thể đối phó với bất cứ trường hợp nào, nên cô cho bọn bọ rút lui cả.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Dường như ngươi biết khá nhiều về võ công của ta?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Tại hạ biết nhiều đến chỗ cô không thể tưởng tượng được.

Chàng nói tới đây, Âu Dương Tinh lộ vẻ nóng nảy ngắt lời:

- Được rồi! Đừng nói chuyện vu vơ nữa. Ta muốn động thủ rồi đây.

Tuy miệng cô nói vậy, nhưng thấy A Liệt vẫn đứng yên, tỏ ra phong độ một tay cao thủ tuyệt đỉnh bất cứ muốn tấn công lúc nào cũng được, lòng cô không khỏi hồi hộp, bất giác lùi lại hai bước.

A Liệt "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Xuýt nữa tại hạ quên khuấy đi mất là không nói cho cô hay vì lẽ gì tại hạ đã ngấm ngầm viện trợ cô nương. Bây giờ mà không nói ra thì e rằng không còn cơ hội nào nữa.

Âu Dương Tinh bĩu môi hỏi:

- Ngươi định hạ sát ta chăng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ có giết được cô nương hay không chưa cần bàn tới nhưng cô nương mà nhất định giết tại hạ thì cô đã thử qua rồi và có đủ bằng chứng.

Âu Dương Tinh tuy biết A Liệt có điều khoa trương, nhưng thực ra trong mình chàng đã có luồng chân khí thần kỳ hộ vệ thì giết chàng không phải chuyện dễ. Cô liền hỏi lảng sang chuyện khác.

- Tại sao lúc trước ngươi lại giúp ta?

A Liệt đáp:

- Tại hạ xin thanh minh trước không phải vì thấy cô xinh đẹp. Đối với cô nương tại hạ tuyệt không có chút tà tâm.

Âu Dương Tinh ra chiều khoan khoái hỏi:

- Ngươi thấy ta dễ coi lắm sao?

A Liệt đáp:

- Dễ coi hay không cái đó không quan hệ. Chỉ vì tại hạ trả ơn thay cho một người.

Âu Dương Tinh càng sửng sốt hỏi:

- Trả ơn ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy?

Cô biết mình thường trêu chọc người, ít khi tính đến chuyện giúp đỡ ai. Cô nghĩ không ra nên càng kinh ngạc.

A Liệt luôn luôn vận động trí óc. Lúc nào chàng cũng nghĩ xem câu nói của mình trúng hay trật, có cần phải sửa sai không.

Chàng chợt động tâm linh đáp:

- Người đó là một thằng nhỏ rất đáng thương. Gã bị bệnh mà chết hơn tháng nay rồi.

Âu Dương Tinh la hoảng:

- Sao? Thằng nhỏ ư? Có phải gã họ Tra không?

A Liệt ra chiều đắc ý. Chàng cho là mình bịa chuyện này thật cao minh. Chàng liền đáp:

- Tại hạ không biết mà chỉ thấy người ta kêu gã bằng A Lực...

Chàng cố ý nói trệch chữ Liệt ra chữ Lực, để đối phương cho chàng là quả nhiên không biết rõ thằng nhỏ kia.

Đoạn chàng tiếp:

- Trước khi gã lâm tử có di ngôn là trên đời này chỉ có một người rất tử tế với gã khiến gã không bao giờ quên được. Người đó chính là cô nương.

Âu Dương Tinh la lên:

- Trời ơi! Té ra gã chết rồi. Thật là tội nghiệp! Chẳng hiểu gã còn di ngôn gì nữa không?

A Liệt đáp:

- Có! Gã ủy thác cho tại hạ quét mồ thắp hương cho vong mẫu của gã.

Chàng nói tới đây suýt nữa sa lệ, nhưng phải cố nén lòng để đối phương không khám phá ra được tông tích chàng. Có điều giọng nói chàng rất đồng tình với A Lực ai nghe cũng biết. Vì thế mà những mối nghi ngờ trong lòng Âu Dương Tinh đột nhiên biến mất, cô tự hỏi:

- Gã đồng tình với A Lực dĩ nhiên là chuyện thật. Nhưng dù mối đồng tình có mãnh liệt đến đâu thì gã cũng chẳng chịu để ta làm nhục.

Sau khi Âu Dương Tinh đã tin, chàng còn bịa chuyện gặp A Lực trong một hang núi và phát giác ra gã nhất định phải chết không tài nào cứu trị được. Rồi gã chết thật.

A Liệt lại hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn biết lai lịch của tại hạ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Ngươi ở môn phái nào?

A Liệt hỏi lại:

- Cô nương có nhận ra lão đạo trưởng trước đây là ai không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta có nghe nói đến tướng mạo và binh khí cùng cách phục sức thì lão là một cao thủ danh gia có liên quaa đến các phái võ lâm nhưng lão là ai thì ta không nhận ra được. Cứ coi tướng mạo thanh kỳ tao nhã thì ta tưởng lão là người thuộc phái Võ Đương. Nhưng lão lại không đeo thanh Tùng văn cổ kiếm lừng danh, hơn nữa lão lại không dám nhìn thẳng vào mặt Tăng Lão Tam, nên ta không dám phỏng đoán lão là một nhân vật trứ danh ở phái Võ Đương.

A Liệt thủng thẳng nói.

- Thực ra cô nương đoán không lầm. Lão nhân gia chính là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo sư bá.

Âu Dương Tinh liếc mắt ngó A Liệt, nói:

- Té ra ngươi là đệ tử phái Võ Đương. Thảo nào vẻ người phong nhã lại có chân khí hộ thân tuyệt diệu.

A Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương quá khen rồi! Kể ra đối với Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam bọn tại hạ chẳng sợ gì hắn, nhưng không muốn để hắn vướng víu hoài vì bọn tại hạ còn có việc gấp phải làm nên mới khuyên cô nương đừng đi vội, tại hạ phải chạy theo Trình sư bá.

Âu Dương Tinh đỏ mặt lên la:

- Trời ơi! Vậy mà ta cứ tưởng ngươi đối với ta chẳng tử tế gì nên ta tức muốn chết.

Giọng cô nói không còn có ý đối nghịch nữa.

A Liệt mừng thầm trong bụng nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, vì chàng phải làm bộ khẩn trương mới tránh khỏi cô khám phá ra câu chuyện bịa đặt.

Chàng chau mày ra chiều bực bội nói:

- Bây giờ cô mới nói là hiểu lầm tại hạ có điều phi lễ mà hung hăng muốn giết tại hạ, nhưng lúc ban đầu cô lại nói vì Tăng Lão Tam.

Chàng đã chắc chất vấn câu này thì đối phương không trả lời được và đi đến hai giải pháp. Một là cúi đầu nhận lỗi xin mình lượng thứ cho. Kết quả như vậy thì thật là hay. Hai là cô thẹn quá hóa giận muốn liều mạng với chàng. Khi đó chàng không phảl lựa chọn gì nữa, đột nhiên chạy trốn khiến cho cô phải ngạc nhiên. Khi cô tỉnh ngộ rượt theo thì chàng đã chạy xa rồi.

A Liệt chăm chú chờ đợi phản ứng của đối phương.

Âu Dương Tinh quả nhiên biến sắc lúc tỏ vẻ hung dữ lúc tỏ vẻ hòa hoãn.

# Chương 25 - Đả Lão Tăng Giải Cứu Giai Nhân

Hồi lâu nàng mới nói:

- Được rồi! Ngươi đã bắt buộc ta phải nói thì ta nói với ngươi:

Lúc ngươi còn ở trong miếu, ngươi bồng ta ẩn vào phía sau quầy, nhân lúc toàn thân ta mất hết sức lực ngươi đã làm gì? Hừ! Ngươi tưởng ta không biết hay sao?

A Liệt chưng hửng. Người chàng rủn ra đáp:

- Hỡi ôi! Ai bảo cô nương xinh đẹp quá chừng khiến cho tại hạ không nhịn được mởi thân cận một chút. Đó cũng là thường tình.

Âu Dương Tinh nặng mặt sa mày trông rất hung dữ. Cô tức giận:

- Ngươi đã chiếm phần tiện nghi mà còn bảo người ta lầm lỡ. Vậy chúng ta đi hỏi người khác coi.

Cô vừa dứt lời thì phía ngoài có người lên tiếng:

- Còn phải hỏi ai nữa? Lão Tăng là người trung gian không thiên lệch bên nào, xin đứng ra xử vụ này cho.

Âu Dương Tinh nghe giọng nói phát ngán, bỗng nàng thất sắc. Giả tỷ vừa rồi không có chuyện tranh chấp với A Liệt thì e rằng lúc ấy nàng phải ẩn nấp vào sau lưng chàng.

Tiếng kẹt cửa vang lên. Một người thò một chân vào rồi đứng yên không nhúc nhích.

Hắn không vào hẳn mà cũng không có ý lùi ra.

Từ lúc hắn xuất hiện, đây là lần đầu tiên có cử động quái gở. Còn trước kia thì hắn đi đứng cũng cứng nhắc chẳng có chi kỳ lạ đã đủ khiến cho người ta chán ghét rồi.

A Liệt nổi tính hiếu kỳ, chợt động tâm linh nghĩ thầm:

- Thằng cha này có lẽ vì phòng bị đánh lén mà cũng vì ngăn trở bọn mình đào tẩu nên mới có tư thế cổ quái này. Nhưng dù hắn cố tình làm cho người ta chán ghét mà chưa phải là tay cao thủ tuyệt đối, vẫn có thể đả kích được.

Dĩ nhiên chàng không nói ra mà chỉ thu hồi cặp mắt hiếu kỳ để lộ vẻ chán ghét. Chàng lớn tiếng:

- Tăng lão huynh! Lão quả là một oan hồn không tiêu tán mới tới được nơi đây.

Tăng lão Tam thấy chàng lộ vẻ chán ghét cùng sợ hãi thì lấy làm thích thú đáp:

- Ngươi lại quá khen rồi, Lão Tăng này chẳng có chi sở trường, nhưng về công phu bới lông tìm vết và bảo vệ sinh mạng mình thật có chỗ độc đáo. Nếu ngươi nguyện ý thì Lão Tăng thu ngươi

làm đồ đệ để truyền tuyệt kỹ cho.

Đây là hắn nói giỡn, chứ còn ai muốn sớm hôm nhìn mặt hắn để tự sát.

Âu Dương Tinh thét lên:

- Đừng nói càn. Y là một cao đồ của phái Võ Đương, có lý đâu còn bái lão làm thầy.

Tăng Lão Tam nói:

- Té ra gã là người trong Võ Đương. Nếu thế thì lão đạo lúc trước quả là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo. Thảo nào lão dám đắc tội với lão Tăng rồi cũng trốn thoát được.

Tăng Lão Tam còn một điều khiến cho người ta tức giận là khi hắn nhắc tới một việc kinh dị mà giọng nói cùng nét mặt hắn vẫn trơ như gỗ.

A Liệt lẳng lặng ngẫm nghĩ để tìm ra yếu điểm của hắn để phá tan vấn đề này. Chàng không nói gì nữa.

Âu Dương Tinh thấy chàng không lên tiếng thì cho là chàng chẳng chịu giúp mình nữa, lòng cảm thấy cô đơn và sinh lòng khiếp nhược.

Trong căn nhà tranh trầm lặng hồi lâu, Âu Dương Tinh không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Ngươi không giúp ta nữa phải chăng?

A Liệt hỏi lại:

- Về việc khác tại hạ có thể giúp cô được, nhưng đối với người này thuộc phạm vi câu chuyện chưa giải quyết xong. Khi nào tại hạ lại bỏ nửa chừng không hỏi đến nữa. Cô nương tính chúng ta phải đối phó với lão thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta hợp lực động thủ thì có thể giết hắn được.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão lẩn tránh tài lắm, e rằng khó hạ sát được.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta đã có biện pháp.

Cô chạy đến bên A Liệt rỉ tai khẽ nói:

- Ngươi dùng chân khí hộ thân. Lúc giao thủ nhân khi bất ý cứ chịu đòn hắn rồi ôm chặt lấy là ta có thể thừa cơ giết hắn được.

A Liệt cả mừng nói:

- Kế ấy tuyệt diệu!

Cả hai cặp mắt cùng chú ý Tăng Lão Tam nhưng không thấy hắn lộ vẻ gì hết. Nửa người hắn

hơi ngửa về phía sau, dường như chuẩn bị lui ra ngoài nhà nếu phải động thủ.

Âu Dương Tinh lại bảo thêm A Liệt:

- Để ta nói dối hắn khiến hắn tưởng chúng ta không dám đánh hắn thật thì có hy vọng thành công.

A Liệt gật đầu, vẻ mặt nghiêm trang nói nhỏ với Âu Dương Tinh?

- Tại hạ giả vờ không hiểu võ công mới tiện hành động.

Âu Dương Tinh gật đầu rồi lớn tiếng hỏi:

- Nầy Lão Tăng! Vị này là Bạch thiếu hiệp trong hàng hậu bối phái Võ Đương, thêm vào tuyệt kỹ độc môn của ta, bữa nay quyết địnhh hạ sát lão. Nếu lão ưng chịu hai bên không xâm phạm nhau thì mọi việc đều buông trôi hết. Đường ai người nấy đi. Lão có chịu không?

Tẵng Lão Tam đáp:

- Biện pháp này kể ra rất hợp lý, nhưng ta chưa hiểu võ công gã thì ưng chịu thế nào được?

Âu Dương Tinh lại lớn tiếng:

- Nếu đi đến chỗ động thủ thì sau lão muốn ưng thuận cũng không kịp nữa.

Tăng Lão Tam cười ha hả nói:

- Ta vốn là người cố chấp, chẳng thà chết thì chết cũng phải coi cho biết rõ mới cam tâm.

Âu Dương Tinh lạnh lùng đáp:

- Được rồi! Vậy chúng ta tỷ thí một phen.

Cô rút trong tay ảo ra một cây ngân quản dài một thước lớn bằng ngón tay cái. Đầu ngân quản có một trái cầu nhỏ và tròn trông giống như dùi trống. Cô đứng yên, vung tay ra. Cây ngân quản rít lên một tiếng phóng tới.

Tăng Lão Tam dựng thanh đao lên gạt. Âu Dương Tinh rụt ngân quản về mấy thước rồi lại phóng ra.

Lúc nầy A Liệt mới trông rõ giữa trái ngân cầu và cây ngân quản có buộc bằng một sợi giây bạc rất nhỏ. Chàng chắc sợi giây đó chế bằng một chất gì kỳ lạ. Nếu không thế thì thanh đao của đối phương chỉ khều một cái là đứt.

A Liệt cảm thấy mình không động thủ không được. May chàng cũng biết được vài chiêu số của Ma Nữ kiếm phái. Đồng thời chàng còn nhớ ngày trước Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo đã dùng phất trần để đối phó với Kỳ Kinh. Chàng liền lượm một cành trúc trong góc nhà rồi chạy lại theo chiêu thức của Phùng Thúy Lam đâm tới.

Chiêu thức của chàng như đúng mà không phải đúng khiến cho Tăng Lão Tam chẳng hiểu sâu rộng thế nào. Hắn vội lùi ra ngoài cửa.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Quả nhiên hắn sợ ta rồi, chắc là chiêu thức của ta có chỗ hữu dụng thật sự.

Chàng liền nhảy xổ ra vung cành trúc đâm tới.

Lần nảy chàng thêm lòng tin tưởng, dùng cành trúc làm trường kiếm, hết sức phóng ra.

Nội lực chàng thâm hậu khiến cho cành trúc rít lên veo véo lợi hại kinh người.

Tăng lão Tam kinh hãi vội lạng người đi né tránh, lão nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này có thể ỷ vào thanh kiếm xưng hùng thiên hạ có lẽ còn hơn cả Võ Đương song kiếm.

Giả tỷ A Liệt thu tay về thì nhất định Tăng Lão Tam khiếp sợ phải bỏ chạy, vĩnh viễn không dám gây sự với chàng. Nhưng chàng chẳng hiểu gì, thấy đối phương né tránh liền vung tay quét ngang một cái.

Tăng Lão Tam vì tinh thế bắt buộc phải vung đao lên gạt.

Chát một tiếng! Cành trúc đụng phải cương đao bi hất ngược lên. Đầu cành bị lưỡi đao chặt đứt chừng hai tấc.

Tăng Lão Tam cười hô hố nói:

- Ta tưởng võ công ngươi đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Dè đâu chỉ có bề ngoài. Xuýt nữa lão Tăng này phải sỡ hết hồn.

Nguyên chàng để cành trúc bị gãy là tỏ ra nội lực không đủ. Khi lâm trận dù là tay đại kiếm gia cũng không dám cố ý để đối phương chặt đứt cành trúc. Nói một cách khác chàng đã lộ bản tướng.

Không thấy Âu Dương Tinh tiến lên, A Liệt than thầm:

- Nguy to rồi!

Đoạn chàng bụng bảo dạ:

- Thị đã nhân cơ hội nầy bỏ trốn rồi chắc? Ta mà chết về tay đối phương thì sư trưởng của ta nhất định không chịu bỏ qua. Hỡi ôi! Thị có biết đâu là ta đã mạo xưng như vậy.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì trái ngân cầu đã bay vèo tới. Chàng phấn khởi tinh thần vung cành trúc lên đâm nữa.

Chiêu này chẳng có pháp độ nào hết mà chàng cảm thấy đối phương dường như cớ chỗ sơ bở nên đâm bừa vào.

Ngờ đâu chiêu thức của chàng lại gặp may. Đối phương không thể cứu vãn được chỗ sơ hở trí mạng.

Tăng lão Tam chấn động tâm thần, vội biến chiêu đỡ gạt. Lưỡi đao vừa đụng vào cành trúc lại chặt đứt thêm mấy khúc. Giả tỷ lúc này Tăng Lão Tam ra tay phản kích thì A Liệt nhất định bị trúng đao. May thay! Trái ngân cầu lấp loáng lại quấn ngay vào đơn đao của địch nhân.

Âu Dương Tỉnh bỗng nhảy vọt ra vận dụng toàn thân công lực giựt mạnh thanh đơn đao của Tăng Lão Tam một cái.

Tăng Lão Tam không ngờ cô có cử động đột ngột này. Thế đao trượt ra ngoài bỏ trống môn hộ.

Nên biết cú đánh này của Âu Dương Tinh tuy kéo trệch thanh đao của địch nhân nhưng phạm vào một điều tối kỵ trong võ học. Đối phương chỉ cần hoãn lại một chút là có thể giữ cho binh khí khỏi trệch đi và đánh cô một đòn tri mạng.

A Liệt thấy thanh đao của địch nhân trệch đi chàng không sợ gì nữa, quát lên một tiếng thật to, bỏ cành trúc xuống nhảy xổ vào.

Tăng Lão Tam quát hỏi:

- Ngươi muốn chết chăng?

Hắn vừa nói vừa phóng chưởng đánh ra.

Bình một tiếng vang lên. Phát chưởng đã đánh trúng trước ngực A Liệt.

Phát chưởng nầy không phải tầm thường, dù là tay cao thủ hạng nhất càng bị trọng thương nội phủ đến ngã lăn ra. Nhưng A Liệt chỉ thấy hơi rát, tâm trạng rung động một chút rồi không thấy gì khác lạ. Tiện đà chàng ôm chặt lấy đối phương vật xuống đất.

Tăng lão Tam cảm thấy nội lực của đối phương cương mãnh tuyệt luân, dường như chàng chưa bị thương. Hắn kinh hãi vô cùng. Rồi trong lúc luống cuống không biết dẫy dụa cách nào.

Âu Dương Tinh nhảy xổ lại, đoạt lấy thanh đơn đao, miệng cười lạt hỏi:

- Ngươi còn sống được nữa chăng?

Nàng vừa quát vừa cầm đao đâm vào Tăng Lão Tam.

Tăng Lão Tam cố sức né tránh mà cũng bị mũi đao đâm vào bả vai, máu tươi vọt ra lênh láng. Hắn đau quá thét lên be be.

Âu Dương Tinh lại vung đao đâm tới.

Võ công Tăng Lão Tam nổi tiếng một thời mới có ngoại hiệu là Quỉ yếm thần tăng. Hắn hoành hành thiên hạ lâu năm, nếu bản lĩnh tầm thường thì đã bị loạn đao phân thây rồi.

Âu Dương Tinh nhằm yếu điểm đâm xuống. Đao phong rít lên veo véo.

Tăng Lão Tam không cần đưa mắt nhìn cũng biết cô nhắm vào bộ vị nào rồi và đường lực đạo mạnh đến đâu.

Bổng thấy hắn co chân lại chống xuống đất vận động kình lực vật A Liệt lên, thành ra chàng nằm trên để làm mộc che thân cho lão.

Thế đao của Âu Dương Tinh vừa mau vừa mạnh. Chẳng những cô không kịp biến chiêu mà còn không kịp cảm giác nữa. Mũi đao đâm đúng trên lưng A Liệt.

Bất giác cô nhắm mắt lại không nỡ nhìn thấy A Liệt bất hạnh thảm tử.

Tăng lão Tam cười rộ ra chiều đắc ý nói:

- Cô nương ơi! Đao pháp cô như thế thì hỏng bét. Cô đâm xuống lưng gã rồi.

A Liệt cảm thấy mũi đao đâm trúng sau lưng, chàng không khỏi bở vía la thầm:

- Thì ra mạng ta hết rồi.

Chỉ trong nháy mắt tứ chi chàng trở nên bất lực chỉ còn đợi chết. Tăng Lão Tam hất A Liệt lên tung đi như một bó rơm cao khỏi mặt đất rồi rớt xuống góc nhà tưởng chừng phá bể cả tường vách.

Đồng thời Tăng Lão Tam miệng cười ha hả không ngớt, nhảy vọt về phía Âu Dương Tinh.

Lúc này tuy hai lão tay không mà Âu Dương Tinh thì cầm đao, song dường như lão chẳng thèm đề ý cứ xông thẳng tới.

Âu Dương Tinh khiếp sợ lùi lại, bước. Bây giờ cô đã tỉnh lại dược một chút. Cô phấn khởi tinh thần vung đao chống cự địch nhân.

Tăng Lão Tam nói:

- Hỡi ơi! Ngươi thật không hiểu thời vụ. Biết điều thì trả đao lại cho ta. Hoặc giả ta có thể tha mạng cho ngươi. Nếu không thế thì Tăng lão Tam này sẽ làm cho ngươi sống không sống được, chết không chết cho.

Âu Dương Tỉnh nét mặt xám xanh đáp:

- Lão có bản lĩnh thì cứ việc động thủ đi.

Tuy nàng nói cứng nhưng thanh âm lộ ra rất khiếp sợ.

Tăng Lão Tam nói:

- Ngươi vẫn u mê không tỉnh thì ta cũng không làm thế nào được. Bữa nay ta cho ngươi được mở rộng tầm mắt. Chỉ trong vòng ba chiêu chẳng những ta có thể đoạt lại đơn đao mà có khi còn giết chết ngươi nữa.

Hắn bật tràng cười khô khan nói tiếp:

- Đáng tiếc là đến lúc bấy giờ ngươi muốn mở rộng tầm mắt cũng không còn cơ hội.

Âu Dương Tinh lại lùi thêm một bước, trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Tăng Lão Tam đột nhiên giơ thẳng hai tay lên như hai thanh trường đao veo véo đâm tới mấy chiêu.

Âu Dương Tính thấy hai tay đối phương ra chiêu rất lợi hại, lại sợ hắn đoạt mất trường đao nên không dám phản kích. Cô chỉ múa đao để bảo vệ thân mình.

Tăng Lão Tam lạng người tiến đánh sát gần vào bên cạnh. Hắn vẫn xoay tay định đoạt đao. Đồng thời ngấm ngầm chuẩn bị sát thủ để chờ cơ hội là đánh ra kiềm chế bên địch.

Bản lĩnh Âu Dương Tinh cũng vào hạng cao cường, nhưng cô không quen xử đao, lại vừa đề phòng đối phương cướp đao giết người thành ra võ công mười phần chỉ phát động được năm sáu.

Lúc này cô bị đối phương bức bách phải lùi dần. Sau cô phát giác ra lưng mình đã sắp chạm vào tường không còn đất lùi.

Tăng Lão Tam bỗng bỏ cử động đoạt đao, tấn công đối phương một cách đột ngột.

Chỉ trong nháy mắt không hiểu hắn làm thế nào mà điểm trúng ma huyệt của Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh vừa thấy người tê chồn thì địch nhân đã giơ năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp trúng vào huyệt mạch bả vai cô. Thế là cô không nhúc nhích được.

Âu Dương Tinh vừa phát giác ra mình đã lọt vào bàn tay đối phương thì trong lòng vừa khiếp sợ vừa bi phẫn khôn tả. Hai hàng lệ trào ra.

Năm ngón tay Tăng Lão Tam nắm lấy vai Âu Dương Tinh, dúi cô vào tường. Miệng lão phát ra tiếng cười cợt khả ố hồi lâu không ngớt.

Tiếng cười lão khác nào tiếng ruồi nhặng tung bay nhảy múa vo ve trên đầu và trước mặt cô khiến cô càng khó chịu.

Tăng Lão Tam cười hồi lâu rồi dừng lại hỏi:

- Ngươi khóc làm chi vậy? Tăng Lão Tam này có điều gì không tốt với ngươi đâu?

Âu Dương Tinh dĩ nhiên không vì câu nói đó mà ngừng sa lệ. Tăng Lão Tam ngắm nghía cô một lúc rồi nói:

- Chà chà! Thật là một vị cô nương kiều diễm! Mặt tựa trái xoan, tóc dài như mây và đặc biệt là cặp mắt sáng ngời. Phải một tay danh họa mới vẽ nên được bức tranh mỹ nhân này.

Âu Dương Tinh kêu thét lên. Cô vừa sa lệ vừa la:

- Trời ơi! Ngươi định làm gì ta?

Tăng Lão Tam nói:

- Ngươi bảo ta định làm gì ư? Ta muốn nuốt ngươi vào bụng.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu ngươi dám có ý niệm cục xúc đụng đến mình ta thì nhất định gia gia ta sẽ hạ sát ngươi.

Tăng Lão Tam cười nói:

- Việc này hãy để đó. Chỉ mong sao chúng ta cùng mãn nguyện. Gạo đã thành cơm thì gia gia ngươi có biết cũng không làm gì được. Phải vậy không?

Âu dương Tinh lại gầm thét như người điên, thân thể run bần bật. Trước đây cô vốn được nuông chiều, lớn mặt không coi ai vào đâu mà bây giờ chẳng khác con gà bị con quạ vồ, coi thiệt đáng thương.

Tăng Lão Tam cười hi hi nói:

- Ngươi nên biết vừa rồi ta đã nói chỉ trong vòng ba chiêu là đoạt được đao lại và có thể giết chết ngươi. Thực ra khi nào ta nỡ hạ độc thủ bẻ hoa. Chỉ vì ngươi gia tâm phòng bị đoạt đao mà đến nỗi không giữ mình được an toàn. Ha ha! Biện pháp này quả là hữu hiệu. Ta đã coi số mạng an bài là sẽ có người như ngươi phải theo ta.

Âu Dương Tinh thét lên lanh lảnh:

- Thà rằng ta chết ngay tại đây, chứ không chịu theo ngươi.

Tăng Lão Tam nói:

- Xin lỗi cô. Cô đã bị hãm vào tinh trạng sống dở, chết dở. Ta đã bảo với cô như vậy rồi. Quả nhiên lời nói không sai.

Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói tiếp:

- Bây giờ dù có Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo một người trong Võ Đương song kiếm, đến đây cũng chẳng làm gì được nữa.

Lão chuyển động mục quang quay lại ngó Âu Dương Tinh. Nhưng nàng sợ hắn như rắn rết, quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Ngẫu nhiên, mục quang cô ngó vào người A Liệt nằm trong góc nhà, chàng vừa ngồi bật dậy khiến cô kinh hãi vô cùng.

Giữa lúc tình thế nguy cấp, cô chợt động tâm cơ, lớn tiếng:

- Nếu Thiên Phong kiếm khách mà đến đây thi ngươi đến ngày mạt vận.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Làm gì mà mạt vận? Ngươi đừng nói chuyện người đui nữa.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm trong bụng:

- Bạch Phi Khanh trúng đao của ta mà vẫn không chết. Gã có thể giúp ta thoát nạn cũng chưa biết chừng.

Cô liền đáp:

- Hừ! Giả tỷ Thiên phong kiếm khách tới đây mà ngươi không biết thì tiên sinh phóng quyền đánh vào huyệt đạo trọng yếu của ngươi. Khi đó tất ngươi phải hạ thấp khuỷu tay để chống đỡ, đồng thời lạng người sang bên né tránh. Tiên sinh sẽ nhân cơ hội đó nhằm đập vào cánh tay ngươi, là ngươi phải buông ta ra.

Tăng Lão Tâm cười hô hố nói:

- Ngươi quả là một vị cô nương rất thông minh. Phải chăng cô muốn lợi dụng những mũi độc châm khoác trên vai để làm cho ta bị thương? Nếu ta không chịu buông tay tất đưa bàn tay lên chụp lấy vai cô là mắc bẫy chứ gì?

Hắn vừa dứt lời, Âu Dương Tinh hỏi ngay:

- Này! Chúng ta hãy thương lượng với nhau một điều kiện được chăng?

Cô thấy A Liệt đã len lén đứng lên và cô biết võ công Tăng Lão Tam vào hạng trác tuyệt. Tai mắt hắn linh mẫn ít người bi kịp. Vì thế cô cần kiếm chuyện để hắn phân tâm giảm bớt tài lực cùng thính lực.

Thông thường thì người hỏi phải đợi đối phương đáp lại. Nhưng Âu Dương Tình miệng không ngừng lời. Vừa hết câu nọ đã nối tiếp câu kia.

Cô nói:

- Dĩ nhiên điều kiện của ta đưa ra có thể tiếp thụ được. Nếu ngươi không chịu thì ta chẳng nói làm chi cho phí lời. Đáng tiếc ngươi là con người đáng chán ghét. Vì vậy ta không có cách nào nói trước được.

Lúc này A Liệt đã đến gần sau lưng Tăng Lão Tam. Chàng cử động rất cẩn thận. Hiển nhiên chàng cũng tự cảnh giác không dám để phát ra tiếng động cho đối phương nghe thấy mà kịp thời đề phòng.

Âu Dương Tinh lại nói luôn:

- Vụ nầy trên chồn giang hồ có nhiều người biết mà ngươi không nhắc lại với ta thì thực chính ngươi cũng chưa được nghe thấy. Ngươi đã là hạng ma chê quỷ hờn thì còn ai muốn đem tin tức quan trọng nói cho ngươi nghe nữa...

Tăng Lão Tam ngắt lời:

- Cô hiểu lắm chuyện hơn ta. Nhưng việc đó là việc gì?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt chỉ còn cách sau lưng đối phương chừng vài bước. Đây là lúc quan trọng vô cùng. Cô bèn vận dụng thiên tài bịa chuyện nói ngay:

- Ngươi không biết thật ư? Đây là một chuyện có thể làm cho biến đổi bộ mặt võ lâm trong thiên hạ. Hiện giờ ai cũng biết rằng nếu muốn kiếm ra manh mối vụ này, không tìm đến ta không xong.

Cô nói tới đây thì A Liệt đã tới gần thêm có thể ra tay giải vây cho cô. Cô liền thở phào một cái đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Tăng Lão Tam ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Ngươi muốn bịa chuyện chăng?

Hắn nói dứt câu này mà chưa thấy A Liệt động thủ.

Âu Dương Tinh kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

- Phải chăng gã đột nhiên nổi lòng cừu hận ta nên thay đổi chủ ý?

Bây giờ A Liệt là cứu tinh duy nhất của cô. Giả tỷ chàng không động thủ để lỡ cơ hội thì dù phụ thân cô có đến nơi một cách đột ngột cũng sợ ném chuột lo vỡ đồ, chẳng làm gì được. Cô lại

nghĩ:

- Nếu bị thằng cha khả ố nầy bắt đem đi và biến thành thê thiếp của hắn thì suốt ngày phải chạm mặt hắn là một điều đáng sợ nhất trên thế gian. Cô vừa sợ hãi vừa bồn chồn.

Đây là cơ hội duy nhất để thoát thân, nó chỉ diễn ra trong nháy mắt rồi vụt qua ngay. Bình sinh cô chưa từng thấy bao giờ khốn quẫn như lúc nầy.

Bất giác hai hàng châu lệ lại trào ra, cặp mắt đen láy trào lệ làm cho mờ đi, khiến cô càng đáng thương mà lại càng xinh đẹp.

A Liệt quả nhiên nghĩ tới cô cực kỳ lạnh nhạt với chàng, nên đến lúc tối hậu quan đầu, chàng nẩy ra ý nghĩ muốn bỏ đi. Nhưng chàng thấy cô châu lệ đầm đìa thật đáng thương, tâm hồn chàng càng rung động, sinh lòng lân mẫn, thay đổi chủ ý.

A Liệt nhớ lại Âu Dương Tinh đã dạy cho chàng cách vận toàn thân công lực để uy hiếp nơi yếu hại trong mình Tăng Lão Tam.

Lúc chàng vung quyền ra theo đúng lời Âu Dương Tinh đập vào khuỷu tay hắn. Bình một tiếng! Thoi quyền của A Liệt đã đánh trúng Tăng Lão Tam. Tiếp theo con người ai cũng chán ghét bị bắn văng ra ra, thước nằm kềnh dưới đất.

Lúc Tăng Lão Tam bị thoi quyền bắn văng đi, tay hắn bất giác hất Âu Dương Tính té lăn xuống một bên. Vì lúc hắn trúng quyền, chỉ lực xiết chặt lại khiến cho Âu Dương Tinh sắc mặt lợt lạt. Cô không bò dậy được, miệng bật tiếng rên la.

A Liệt giật mình kinh hãi, vội thò tay ra bồng cô lên thấy người cô run bần bật như người bị rét cóng, liền ẵm cô vào lòng lấy nhiệt độ Ở trong mình làm cho cô ấm lại.

A Liệt đảo mắt ngó Tăng Lão Tam mới thấy hắn ngồi tựa vào tường sắc mặt xanh lợt thở hồng hộc. Hiển nhiên hắn trúng quyền đã bị trọng thương.

Hiện thời cả hai người dường như đều mất sức cử động.

A Liệt nghĩ thầm:

- Giả tỷ lúc này có Kỳ Kinh ở đây tất hắn nhân cơ hội này hạ thủ giết chết Tăng Lão Tam. Giữa mình với lão Tăng vốn không thù oán. Tuy hắn là người rất khả ố nhưng tội chưa đáng chết.

Chàng biết là nếu Tăng Lão Tam không thốt ra lời bất nhã muốn dầy vò Âu Dương Tinh thì thoi quyền của không cũng không đánh ra mạnh đến thế được.

Âu Dương Tinh cặp mắt đầy lệ lúc nhắm lúc mở thỉnh thoảng lại dương lên ngó A Liệt khiến lòng chàng rạo rực, tự hỏi:

- Bây giờ nàng ở trong tay ta, chẳng lẽ còn hung dữ được chăng?

# Chương 26 - Đuổi Lão Tăng lạc vào đất lạ

A Liệt nghĩ vậy rồi cúi đầu xuống hôn vào môi nàng.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn chàng, nhưng nàng bất lực không làm gì được. Hai má nàng ửng đỏ.

A Liệt không tiện khi phụ nàng nữa. Mùi hương ở môi nàng đủ khiến cho chàng mê mẩn tâm thần.

Trong căn nhà tranh yên lặng hồi lâu không một tiếng động.

Lúc này Tăng lão Tam hơi thở hồng hộc đã dần dần hạ xuống.

A Liệt cảm thấy Âu Dương Tinh cựa quậy trong lòng. Chàng đưa mắt nhìn lại thấy nàng đang giương mắt lên nhìn chàng. Lúc mục quang chạm vào nhau, nét mặt Âu Dương Tinh tựa như cười mà không phải cười. Cặp môi tươi thắm bĩu ra.

A Liệt mừng thầm trong bụng tự nhủ:

- Chắc nàng muốn ta hôn nữa! Nếu vậy là một diễm phúc mong mỏi không được. Chàng không ngần ngừ liền đặt miệng vào môi son của nàng.

Ban đầu dường như nàng muốn cục cựa rồi nàng ra vẻ hợp tác một cách nồng nhiệt.

Lưỡi nàng thè ra khiến A Liệt điên đảo thần hồn, không biết hiện mình ở đâu.

Hồi lâu A Liệt mới ngửng đầu lên. Âu Dương Tinh mặt thẹn đỏ bừng, hơi thở hồn hển lại khiển cho chàng say sưa ngây ngất.

A Liệt chú ý ngắm nghía người đẹp trong tình trạng này nghĩ bụng:

- Mấy tháng trước, ta còn là đứa nhỏ nghèo khố, phải kêu nàng bằng sư phụ. Ngờ đâu bữa nay lại được ẵm nàng trong lòng hưởng thụ mùi hương ngây ngất.

Chàng còn đang xoay chuyền ý nghĩ, Âu Dương Tinh phải cố gắng mới thốt nên lời:

- Ngươi lại giết Tăng Lão Tam lẹ đi!

A Liệt sửng sốt bụng bảo dạ:

- Lúc này và ở nơi đây mà nàng còn nói đến chuyện giết người, thì thật là một nữ sát tinh, chẳng có tình tứ gì.

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng vội đưa mắt nhìn Tăng Lão Tam, thấy hắn dương to cặp mắt ra chiều đã nghe rõ câu nói của Âu Dương Tinh.

Mục quang hai người vừa chạm nhau, A Liệt lại nhớ tới thủ đoạn hành động của Kỳ Kinh lúc giết người, chàng không muốn tha Tăng Lão Tam nữa vì thế mà mặt chàng lộ đầy sát khí.

Tăng Lão Tam giật mình kinh hãi hấp tấp đứng đậy. Nhưng người hắn lảo đảo tựa hồ đứng không vững.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng hiểu hắn có té xuống không?

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tăng Lão Tam đã co giò chạy tuốt như một dây khói ra khỏi lều gianh. Động tác cực kỳ thần tốc.

A Liệt vừa la lên một tràng ”Úi chà” thì Tăng Lão Tam đã mất hút. Chàng đành ngồi xuống ngó Âu Dương Tinh nói:

- Hắn chạy trốn mất rồi!

Âu Dương Tinh hằn học trợn mắt nhìn chàng nói:

- Đồ ngu! Bữa nay ngươi để hắn trốn thoát thì sau này đừng hòng có cơ hội nào nữa.

A Liệt nói:

- Tại hạ không sợ.

Nhưng chàng thấy Âu Dương Tinh nói năng khó nhọc thì trong lòng không nỡ liền nói tiếp:

- Bây giờ không nghĩ đến chuyện đó vội. Phải làm sao cho cô nương khôi phục lại sức khỏe là điều cần thiết.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi không sợ ư? Hừ! Chờ hắn điều dưỡng một lúc quay trở lại đây rồi ngươi sẽ biết mùi. Hắn sẽ ngày đêm theo dõi ngươi khác gì đỉa đói không sao dứt ra được. Ngươi đừng hòng làm việc gì nữa. Ngươi thử tưởng tượng xem có đáng sợ hay không đáng sợ?

A Liệt chợt nhớ tới việc mình đi cầu thầy học nghệ. Nếu bị con người ma chê quỷ hờn đó theo dõi thì làm sao mà hành động bí mật để đạt mục đích được!

Chàng kinh hãi đáp:

- Như vậy quả nhiên đáng sợ thật.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu vậy ngươi phải tìm cơ hội giết hắn đi. Không thế thì rồi đây chúng ta nhất định bị chết về tay lão ta.

A Liệt nói:

- Nhưng bây giờ hắn trốn biệt tích rồi.

Âu Dương Tinh nói:

- Không hề chi. Đó là hắn gắng gượng vận công chống đỡ thương thế tất chưa trốn xa được. Vả lại hắn hao phí rất nhiều khí lực mới khôi phục được võ nghệ. Bây giờ chúng ta rượt theo ngay

có thể đuổi kịp.

A Liệt hỏi:

- Cô nương có đi được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi cõng ta đi, ta sẽ chỉ điểm đường lối theo dõi.

A Liệt toan nói:

nếu để người ta coi thấy thì có điều bất tiện. Nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa. từ từ buông tay ra và bảo nàng:

- Cô nương đứng cho vững để tại hạ xoay mình lại.

A Liệt cõng Âu Dương Tinh lên chạy ra khỏi căn nhà gianh.

Bên ngoài đường ngang lối dọc. Phía trước chừng hơn mười trượng thấy bóng người thấp thoáng trong rừng cây. Ngoài ra không có gì đáng ngờ cả.

A Liệt chẳng chờ Âu Dương Tinh ra hiệu, phóng cước chạy tới. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chuyển qua khu rừng cây trước mặt, một khu đồng bằng không có chỗ nào ẩn nấp được.

Chàng ngẩng đầu trông vào rừng cây. Âu Dương Tinh nói:

- Đúng rồi! Chúng ta cứ vào rừng sẽ tìm thấy hắn.

A Liệt ôm lấy cặp đùi nàng, tuy cũng có mùi vị khác nhưng rất là bất tiện. Chàng ngần ngừ hỏi:

- Vạn nhất hắn ẩn trong rừng cây đột nhiên động thủ đánh lén thì làm thể nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Toàn thân ngươi đao kiếm chạm không vào thì còn sợ gì nữa.

A Liệt thấy nàng nói như kẻ vô tình thì lòng chàng ớn lạnh, nhưng chàng cũng nói:

- Tại hạ sợ hắn đả thương cô nương.

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Ngươi úy thủ úy vĩ như vậy thì còn làm gì được nữa?

A Liệt chấn động tâm thần tự nhủ:

- Phải rồi! Con người sợ sệt mọi điều thì còn hành động thế nào được!

Bỗng sinh lòng giác ngộ, liền phóng chân chạy vào rừng. May ở chỗ khu rừng này không dầy cây cối đi lại rất dễ dàng.

Hai người nhìn tả ngó hữu chú ý tra xét.

Đi được một quãng, phần trong rừng cây dày hơn.

Âu Dương Tinh nói:

- Thì ra khu rừng này hình dài. Chúng ta cứ vào sâu nữa đi rồi chạy về phía trước. Khi tới tận đầu sẽ tính kế khác.

Hình thế khu rừng không đúng như sự tiên liệu của hai người, càng vào sâu càng dày đặc và tối tăm, cỏ dại mọc đầy, chông gai khắp chỗ mà địa thế rất thấp.

A Liệt muốn tiếp tục chạy nữa, nhưng Âu Dương Tinh cảm thấy có điều không ổn liền nói:

- Phi Khanh! Hãy chờ lại một chút.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Chuyện gì?

Miệng chàng hỏi, mắt chàng dòm ngó tình hình bốn mặt hy vọng tìm thấy tông tích Tăng lão Tam.

Trong lúc nhất thời chàng quên khuấy trên lưng mình cõng một cô gái, nhưng hiện giờ chàng cảm thấy ngực nàng nẩy lên và toàn thân cùng cặp giò nàng đều khiến chàng phải tiêu hồn như chạm vào điện.

Âu Dương Tinh kề miệng vào mắt chàng hỏi:

- Ta coi tình thế này có chỗ không đúng. Không hiểu có nên mạo hiểm vào sâu nữa chăng!

A Liệt ngây ngất hỏi:

- Điều chi không đúng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Vừa rồi rừng còn thưa cây nhìn không rõ được. Bây giờ đã đến chỗ cỏ mọc chi chít, có thể nhìn thấy vết chân người đi. Ngươi thử coi mé tả phải chăng có một lối đi nhẵn?

A Liệt đáp:

- Có thể là những người trong làng ở quanh đây vào đốn củi hoặc hái thuốc gì đó. Vậy thấy lối đi có gì là lạ?

Đầu óc chàng chỉ có phân nửa nghĩ vào công việc, còn phân nửa tưởng đến sự cọ xát vào người nàng nẩy ra cảm giác khác lạ.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng càng vào sâu địa thế càng hiểm hóc. Những người quanh đây không lọt vào làm chi.

A Liệt ậm ừ một tiếng.

Âu Dương Tính lại hỏi:

- Ta nói ngươi có nghe thấy không?

A Liệt dáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Có lúc ta thấy ngươi dường như điên đảo thần hồn, ngươi nghĩ gì vậy?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không nghĩ gì hết. Nếu cô nương nhận thấy có điều không ổn thì chúng ta quay về thôi.

Dĩ nhiên chàng tự hiểu mình nghĩ gì, nhưng điều bí mật đó không thể thổ lộ ra được.

Âu Dương Tinh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhưng ta đã phát giác ra những cành cây vừa bị gãy, có thể Tăng Lão Tam hiện đang trốn lánh ngay phía trước mặt cũng chưa biết chừng. Nếu là lúc bình thường thì hắn đi trước không để cành cây gãy. Bây giờ thương thế hắn khá trầm trọng nên cử động không giữ gìn được. Bữa nay mà để hắn chạy thoát thì không bao giờ gặp lại cơ hội này.

A Liệt chỉ ầm ừ, chàng chẳng nghĩ gì đến chuyện rượt theo hay quay về. Âu Dương Tinh quyết định thể nào là chàng làm theo như vậy vì tâm thần chàng tập trung vào những cảm giác khác lạ do sự đụng chạm phát ra.

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Chúng ta lại rượt theo một đoạn nữa được không?

A Liệt đáp:

- Được!

Đoạn chàng cất bước, nhưng mới đi được mấy thước lại tìm ra được con đường nhỏ dễ đi hơn.

Hai người đi một lúc nữa, đột nhiên phía trước hiện ra một con đường rộng rãi bằng phẳng đầy đá vụn. Hai bên đường cổ thụ um tùm cao ngất, trái ngược với cảnh tượng đất thấp mọc đầy cỏ dại cùng gai góc vừa rồi.

A Liệt bất giác dừng bước lại đảo mắt nhìn bốn phía.

Âu Dương Tinh khẽ nói:

- Lạ thiệt? Sau khu rừng rậm sao lại có một chỗ thế này? Nơi đây tuy có vẻ hùng vĩ nhưng bao phủ một làn không khí âm u lạnh lẽo.

A Liệt tỏ vẻ đồng ý nói theo:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy có điều âm u đáng sợ, có thể nói là nguy hiểm nữa.

Chàng bước chân lên đường đá vụn tiến về phía trước, quanh qua góc rừng thì trông rõ một tòa nhà và là nơi tận cùng của con đường lớn.

Tòa nhà này bằng đá xanh xếp lên, hình thù cổ quái. Nó không giống đền chùa mà cũng không phải nhà ở.

Tòa nhà khá cao nhưng bị cổ thụ che lấp thành ra có vẻ âm u. Hơn nữa màu sắc đá khiến cho người ta phảng phất tưởng đây là ngôi nhà trong một thế giới khác.

Trước tòa nhà đá xanh nầy có bức tường vây cũng bằng đá thấp thế bao quanh một khu đất trống. Cỏ mọc trên khu đất này bằng phẳng như một tấm thảm xanh. Ngoài ra còn trồng những cây hoa đủ mầu sắc. Lối đi ngang dọc mới trông dường như rất tề chỉnh, nhưng nhìn kỹ lại thấy rối loạn vô cùng. Hơn nữa hoa cỏ nơi đây lại ít thấy ngoài đời, bề ngoài coi rất tươi đẹp mà trong lại có ẩn tượng không thích thú.

Nhận xét đầu tiên của hai người là từ bốn mặt cho đến tòa nhà đá xanh cùng hoa viên đều có một đặc tính khiến cho người ta khó hiểu. Trong cái đẹp có cái xấu. Trong cái tề chỉnh có cái rối loạn. Trong cái rộng lớn có cái âm u. Trong cái chân thật có cái huyền ảo.

Âu Dương Tinh khẽ la lên:

- Hỡi ôi! Đây là đâu? Tình thực mà nói thì ta cảm thấy có điều e sợ.

A Liệt hỏi:

- Trong căn nhà này nhất định có người ở phải không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nhưng chúng ta quay về thôi. Xem chừng chỗ này chẳng tử tế gì.

A Liệt đáp:

- Đến cô nương còn sợ thì chắc người trong nhà này đều là những tay bản lĩnh phi thường.

Âu Dương Tinh nói:

- Đây nhất định là kỳ nhân dị sĩ ẩn cư cách biệt với đời. Bản lĩnh họ cố nhiên ghê gớm, đồng thời tính tình cũng khác người thường. Thường khi chúng ta chẳng xâm phạm gì tới họ mà họ vẫn giết chúng ta cũng chưa biết chừng.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu quả là người có bản lãnh mà không qua lại trên thế gian thì đúng với ý nghĩ của ta đi tìm sư phụ.

Chàng nghĩ vậy khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, liền nói:

- Cô nương đừng sợ. Để tại hạ một mình vào trước coi. Còn cô nương cứ ẩn ở ngoài này. Nếu tại hạ gặp điều bất hạnh thì cô nương trốn đi.

Âu Dương Tinh can chàng:

- Không vào được đâu. Ta nhất quyết nơi đây nguy hiểm muôn phần.

A Liệt nói:

- Cô nương vừa bảo con người mà úy thủ úy vĩ thì chẳng làm nên trò trống gì. Vì thế tại hạ nhất định tiến vào tới nơi. Cô nương để tại hạ đưa vào ẩn chỗ kín được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chúng ta đã ước hẹn với nhau mọi việc do ta quyết định. Vậy ngươi phải theo ta trở ra cho lẹ.

A Liệt nói:

- Không được! Chúng ta đi xa quá rồi và đã vượt qua ước định. Bây giờ cô nương hãy nghe theo tại hạ.

Âu Dương Tinh tức quá trợn mắt lên nhưng A Liệt không lý gì đến nàng, cứ cõng bừa đến sau một gốc cây lớn rồi nói:

- Cô hãy ẩn phía sau gốc cây này để một mình tại hạ vào thăm dò.

Chàng đặt Âu Dương Tinh xuống rồi lại ẵm nàng lên đặt xuống đám cỏ sau gốc cây.

Âu Dương Tinh không làm gì được đành phải giải thích:

- Hỡi ôi! Ngươi không chịu nghe lời ta thì rồi ngươi hối cũng không kịp nữa.

A Liệt đặt nàng xuống rồi mỉm cười nói:

- Chính cô nương cũng muốn giết tại nạ. Nếu tại hạ có chết ở trong căn nhà cổ quái kia là vừa ý cô phải chăng?

Âu Dương Tinh trợn mắt lên nhìn chàng một cái, nhưng mục quang nàng biến thành hòa dịu ngay, nàng hỏi:

- Cái đó không biết chừng. Trước kia tuy ta muốn giết ngươi thật nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý nghĩ. Ngươi có tin như thế không?

Âu Dương Tinh nói câu này rồi đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ cách A Liệt không đầy nửa thước.

A Liệt mỉm cười. Mắt chàng hoa lên tưởng chừng như trước mắt mình mới nở một bông hoa tươi thắm.

Chàng đáp:

- Tuy cô nương chẳng muốn giết tại hạ nữa, nhưng đối với tại hạ chẳng có chút tình cảm gì. Nói một cách khác thì tại hạ là người dưng ở trước mắt cô. Như vậy tại hạ sống hay chết cô cũng chẳng quan tâm làm quái gì.

Âu Dương Tinh cất tiếng dịu dàng hỏi:

- Ai bảo thế?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt thêm về phía trước rồi cặp môi hai người dính liền vào nhau.

A Liệt chỉ xiết hai cánh tay một chút là ôm chặt lấy người nàng.

Tâm hồn chàng lúc này hoàn toàn mê ly vào cái hôn đằm thắm, dù cho có trời long đất lở chàng cũng không hay.

Cái hôn không biết kéo dài bao lâu. A Liệt bỗng mở bừng mắt ra thì thấy Âu Dương Tinh đang vịn vào một cành cây rủ xuồng.

Đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân giá lạnh, chàng ngửng đầu lên nhìn cô gái đã khiến cho chàng điên đảo thần hồn.

Âu Dương Tinh chuyển động cặp mắt cười hỏi:

- Bây giờ ngươi tin là ta quan tâm đến sự sinh tử của ngươi rồi chớ?

Trong đầu óc A Liệt lại hiện ra cảnh tượng một tay nàng mân mê cành lá thì lòng chàng không khỏi đau khổ. Tuy chàng chưa giàu kinh nghiệm về mối tình nam nữ, nhưng cứ phán đoán theo sự thường thức thì nàng đang ở trong cái hôn nồng nhiệt mà còn tinh nghịch cành cây đủ tỏ nàng chẳng say đắm gì trong cái hôn đó.

Do đó chàng đoán ra Âu Dương Tinh đã lợi dụng sắc đẹp và cái hôn nồng nhiệt để lừa chàng chui vào cạm bẫy. Nghe lời nàng nói mà suy luận thì khi đưa nàng ra khỏi khu rừng rồi, sau này nàng khôi phục lại võ công có thể trở mặt lắm. Tử tế thì nàng cũng lìa bỏ mình mà tệ hại có thể đi đến chỗ hạ sát chàng.

A Liệt tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Chàng kiên quyết nói:

- Tại hạ nhất định nên vào một chuyến.

Âu Dương Tinh rất đỗi ngạc nhiên, mối bất mãn lộ ra hai khóe mắt, nàng hỏi:

- Thì ra ngươi định bỏ ta ở đây ư? Nhưng ta chẳng tự mình đi được thì làm thế nào đây?

A Liệt đã buồn càng buồn thêm, bụng bảo dạ:

- Y đã thổ lộ chân tâm ra lời nói rồi. Y mà chạy nhảy được đã đá phốc mình đi ngay.

Chàng dậm chân kiên quyết đáp:

- Tại hạ nhất định tiến vào.

Âu Dương Tinh không sao được vội hỏi:

- Được rồi! Ta không ngờ ngươi lại là con người cố chấp đến thế! Ngươi đã nhất định đòi đi thì ta cũng đi theo.

Tuy ta làm cho cử động của ngươi có điều trở ngại nhưng ta giàu kinh nghiệm giang hồ hơn và thông hiểu về độc vật. Hay dở ta cũng có thể giúp ngươi một tay.

Câu nói này lại khiến cho A Liệt cảm thấy vui vui. Chính chàng cũng lấy làm lạ cho mình vì cảm giác đối với nàng sao lại biến hóa mau lẹ đến thế!

A Liệt đang trầm ngâm thì Âu Dương Tinh lại nói tiếp:

- Nếu ngươi không đem ta đi theo, ta quyết chẳng buông tha để ngươi đi một mình.

A Liệt không tiện trái ý nàng liền gật đầu rồi cõng nàng lên lưng.

Rời khỏi gốc cây, A Liệt tiến mau về phía tòa nhà đá xanh. Chỉ trong chớp mắt chàng đã chạy đến bức tường vây thấp thè. Khoảng giữa có để cổng mà không đóng. Có đóng cũng bằng vô dụng vì bất cứ ai cũng có thể vượt qua tường vào trong được vì bức tường này cao không đầy ba thước.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy khoan một chút đã.

A Liệt dừng bước hỏi:

- Để làm gì?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu chúng ta cứ qua cổng này mà vào trong thì họ không cần động thủ, tự nhiên chúng ta cũng ngã lăn ra.

A Liệt trong lòng ngờ vực nhìn vào phía trong bức tường thì thấy đây là một vườn hoa không có gì đáng ngờ.

Tòa nhà đá xanh ở phía trong có cửa lớn sơn đen đóng kín. Đứng xa trông vào thấy khung cửa có khảm một đôi vòng vàng như đập vào mắt.

A Liệt không hiểu liền hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đây là một điều chứng minh ngươi đưa ta đi theo có lợi chứ chẳng hại gì. Ngươi coi lại mà coi:

Khu vườn hoa này đâu có thể bước chân vào một cách dễ dàng? Đầu tiên ta hãy nói ngay đến trong đám kỳ hoa dị thảo kia chẳng thiếu gì thứ có chất độc. Những hoa lạ ít có trên thế gian cũng là những thứ kịch độc nhả mùi hương ra đủ làm cho bách vạn hùng binh phải ngã ra biến thành xương trắng, không một người sống sót...

A Liệt tỉnh ngộ ngắt lời:

- Phải rồi! Vườn hoa rực rỡ này mà không thấy một con ong con bướm lượn, thì tất nhiên phải có duyên cớ.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không ngờ ngươi lại thông minh đến thế. Ta không nghĩ ra vườn hoa không có ong bướm tức là hoa độc. Sự thực ta chưa từng thấy qua những cây hoa kịch độc này, nhưng gia gia đã lấy họa đồ ra giảng giải, và trong người ta có đủ chất kháng độc, ta không sợ những thứ hoa cỏ độc ác này. Nhưng ngươi thì không được. Hễ bước chân vào vườn là phải uổng mạng.

A Liệt nói:

- Dù nó không độc ghê gớm đến thế, nhưng mình đã hiểu rồi, dĩ nhiên đừng tiến vào là hơn.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi:

- Sao lại không độc đến thế? Ta nói cho ngươi hay là một khi ngươi té xuống rồi ta muốn cứu cũng không được nữa.

A Liệt nói:

- Tại hạ quen miệng nói vậy mà thôi, chứ chẳng phải không tin lời cô nương. Xin đừng hiểu lầm.

Âu Dương Tinh nghe chừng đã bớt giận đáp:

- Ngươi nói thế thì còn nghe được. Bây giờ ta nói tới điểm thứ hai:

Ngoài hoa cỏ kịch độc, những luống hoa rối loạn kia là một kỳ môn trận pháp rất bí mật. Nếu ngươi không hiểu về môn này mà cứ tiến vào thì không tìm được đường ra nữa. Ngươi chạy chọt cho đến khi kiệt lực rồi nằm lăn ra mà chết. Thế là xong đời.

Âu Dương Tinh tưởng nói về kỳ môn trận pháp khó lòng khiến cho A Liệt tin được vì những luống hoa rất thấp. Cả một khu vực chẳng có gì che lấp thị tuyến thì dù là người không hiểu trận pháp nhưng mắt trông xa được thì sao lại không tìm thấy đường ra!

Ngờ đâu A Liệt chẳng những lộ vẻ tin ngay mà còn biến thành nét mặt nghiêm trọng nói:

- Kể ra môn học đó còn truyền lại ở thế gian. Đây chắc giống chuyện Gia Cát Võ Hầu đã lấy đá bày thành Bát trận đồ ở bến Ngư phúc đã khiến cho Lục Tốn ở Đông Ngô suýt nữa mất mạng.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi tin thế là hay, ta đỡ phải nói nhiều mà ngươi cũng hiểu được.

A Liệt hỏi:

- Đã vậy thì không thể tiến vào được ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Tuy ta có cách chống độc, nhưng còn kỳ môn trận pháp e rằng tính lầm mà bị hãm vào.

A Liệt hỏi:

- Cô nương đã học qua môn đó rồi ư?

Âu Dương Tính đáp:

- Dĩ nhiên ta đã học qua. Gia gia ta hiện là đệ nhất kỳ nhân đời nay. Điều gì cũng biết, điều gì cũng hiểu. Nhưng cái đó rắc rối lắm, ta nhìn vào là phải nhức đầu. Tuy ta quyết tâm ráng học mà chung qui không sao am hiểu được.

A Liệt đi theo bức tường vây nói:

- Chúng ta thử quanh ra phía sau xem sao?

Tòa nhà đá xanh hai bên đều có tường nhà, chớ không liên lạc. Nhưng tường cao đến ba trượng lại không có cửa sổ, cũng không có chỗ nào bấu víu.

Phía sau không có vườn nhưng có cửa vào và cửa sổ. Những cây cổ thụ um tùm mọc sát cạnh nhà khiến cho thị tuyến đầy ngăn trở, nhưng đây cũng là một điều giúp ích cho A Liệt.

# Chương 27 - Hai Người Bị Hãm Kỳ Môn Trận

Nhờ những cây cổ thụ che lấp mà A Liệt cùng Âu Dương Tinh có thể ẩn nấp không sợ người trong nhà phát giác ra.

A Liệt đi vòng quanh nhà một lần rồi trở về phía sau khẽ hỏi:

- Cô nương có cao kiến gì không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chúng ta có hai cách vào nhà. Một là trèo lên cây đối diện với cửa sổ tìm cách mở cửa ra để chuồn vào. Còn một cách nữa là mở cổng lớn phía sau vào cũng được.

A Liệt nói:

- Tòa nhà này vừa cao vừa rộng mà chỉ có hai cửa vào, một ở phía trước một ở phía sau khiến cho người ta phát sợ. Bây giờ cô nương hãy ngồi đây một lúc để tại hạ đi coi tình hình cửa vào và cửa sổ. Phía trên ít ra là có đến mười mấy cửa sổ mà cửa nào cũng gần cổ thụ. Vậy chúng ta điều tra cho biết rõ rồi hãy vào cũng chưa muộn.

Âu Dương Tinh gật đầu.

A Liệt liền bỏ nàng xuống. Đầu tiên chàng lại phía cửa sau. Đây là một khuôn cửa gỗ sơn đen. Chàng cẩn thận đưa tay ra đẩy. Ngón tay vừa đụng vào cửa, chàng giật mình vì thấy tay mát lạnh, mới biết đó là cửa sắt quét sơn đen, khiến người ta tưởng là cửa gỗ.

A Liệt định thần lại đẩy nữa. Cánh cửa chuyển động và hé ra chừng nửa thước. Chàng ngước mắt ngó vào phía trong là một lối đi. Chừng hơn trượng lối đi bắt thành khúc quanh nên không nhìn rõ.

A Liệt không mở cửa rộng thêm nữa. Chàng trở ra trèo lên cây gần cửa sổ nhất. Chàng vươn tay khẽ đẩy, cửa sổ này cũng mở được ngay. Cũng dòm vào thì đây là một căn phòng nhỏ chứa đồ lặt vặt cùng bàn, ghế, tủ, rương. Nếu muốn biết thêm tình hình bên trong thì phải vào nhà.

A Liệt lại đi chỗ khác để xem xét thì cửa sổ thứ ba cũng mở ra được dễ dàng. Đây là một gian phòng bỏ trống.

A Liệt tiếp tục đi coi các cửa khác. Cả thảy mười hai khuôn cửa sổ thì có sáu khuôn đồng chất. Còn sáu cửa nữa mở ra coi thấy bốn phòng trống rỗng, một phòng chứa đồ vật và một phòng lớn hơn dùng làm phòng ngủ. Phòng này có giường chiếu và đồ cần thiết khác. Nhưng trên giường chẳng có chăn đệm chi hết. Hiển nhiên không có người.

A Liệt xem khắp mọi chỗ rồi lại cẩn thận bò xuống. Đột nhiên chàng dừng bước nhìn vào xà nhà rồi hai mắt trợn ngược không nhúc nhích nữa.

Âu Dương Tinh ngồi chờ đã lâu không thấy A Liệt trở lại thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Phải chăng gã đã gặp điều gì bất trắc?

Nàng không nhịn được gắng gượng đứng lên dò lần tiến về phía trước để tìm kiếm. Tuy hai chân bủn rủn khí huyết không lưu thông khoan khoái được, tưởng chừng cố sức cất bước thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi. Nhưng nàng vẫn lần từng bước một đảo mắt nhìn quanh.

Âu Dương Tinh đi chừng hơn chục bước, đột nhiên có người từ trên cây nhảy xuống khiến nàng kinh hãi giật bắn người lên. Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng nhận ra là A Liệt thì trong bụng mừng thầm. Tâm trí nàng hết căng thẳng, nàng lập tức té nhào. A Liệt vội ôm lấy nàng hỏi liền mấy câu:

- Cô nương làm sao vậy?

Âu Dương Tinh thở hồng hộc một hồi rồi đáp:

- Ta không sao cả. Có điều thấy ngươi không việc gì. Tinh thần trở lại thoải mái thành ra kiệt lực không chống được nữa phải té nhào.

A Liệt tươi cười hỏi:

- Tại hạ khiến cho cô nương bồn chồn đến thế ư?

Âu Dương Tinh tuy biết đây là tình thực, nhưng miệng nàng không chịu khiếp nhược liền đáp:

- Ta chỉ nghĩ cho ta. Giả tỷ ngươi gặp chuyện bất trắc thì ta cũng khó lòng trốn khỏi nơi đây.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng, nàng cảm thấy hối hận.

A Liệt tựa hồ không quan tâm gi đến lời này nên không có phản ứng. Âu Dương Tinh thở phào một cái.

Sự thực làm gi A Liệt không nghe rõ. Câu nói của Âu Dương Tinh khiển chàng lấy làm khó chịu, nhưng chàng giả vờ như không để ý.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi điều tra thấy tình hình ra sao?

A Liệt liền thuật lại những điều đã nhận xét.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu vậy chúng ta vào lối nào cũng được. Còn chuyện vào nhà rồi gặp nguy hiểm thì đi lối cửa vào hay chuồn qua cửa sổ cũng vậy mà thôi, bất tất phải nghiên cứu thêm nữa.

A Liệt lắc đầu nói:

- Tại hạ nhận thầy có điều không ổn chút nào. Chúng ta cứ lấy lẽ thường mà phỏng đoán thì phía trước tòa nhà đã bố trí hung hiểm như vậy bước vào là chết, thì mặt sau không có lý nào lại sơ khoáng được.

Âu Dương Tinh nói.

- Cũng có thể hiện giờ sự đề phòng sơ hở nên mới như vậy. Nếu chúng ta định vào nhà thì nhứt định phải vào lối cửa sau.

A Liệt nói:

- Cô nương nói trật rồi, tại hạ tưởng nên vào mặt trước mới phải.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi dám đi qua vườn hoa đó chăng?

A Liệt đáp:

- Giả tỷ có một mình tại hạ thì dĩ nhiên không dám tiến vào.

Âu Dương Tinh nói:

- Ta cũng không vào được.

A Liệt nói:

- Cô nương hãy nghe tại hạ nói. Vì lẽ gì mà ta nên vào mặt trước. Theo nhận xét của tại hạ thì những cửa vào cửa sổ phía sau họ cố ý bỏ ngỏ để cho người vào một cách dễ dàng.

Chủ nhân này đã bố trí mặt trước ghê gớm thì dĩ nhiên những cửa vào phía sau họ bỏ ngỏ cho mình tự chui đầu vào bẫy...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chỗ dụng ý của chủ nhân như vậy đã rõ ràng lắm rồi. Mặt trước không những có hoa độc cản đường lại còn bày kỳ môn trận pháp. Vậy những người muốn tiến vào trừ phi là hạng phàm tục ngu dốt, không thì đều có thể khám phá ra nếu vào tất bị uổng mạng...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Ngươi nói cũng có lý. Vườn hoa độc thì còn khó lòng phát giác, nhưng về kỳ môn thì cũng nhận ra được. Hoa độc khiến cho loài côn trùng phải xa lánh, những tay lão luyện giang hồ ngó thấy là biết. Và ai cũng tìm cách do thám cho ra.

A Liệt nói:

- Cô nương đã cho là tại hạ nói có lý thì chúng ta không nên theo mặt sau tiến vào.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi cho là chủ nhân tòa nhà này cố ý khiến cho người ta vào mặt sau chăng?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Tại hạ đoán là họ cố ý bắt sống địch. Phía trước thường có tân khách hoặc bạn hữu chúng ra vào luôn tất trong nhà không tiện đặt nhiều cơ quan bố trí nên dùng thủ đoạn độc ác đóng chặt lại. Khi có bạn hữu đến bái phỏng chỉ cần đi qua vườn hoa là không việc gì. Tại hạ muốn nói về kỳ môn trận pháp. Còn hoa độc thì chỉ cần chút thuốc giải là đi qua được.

Âu Dương Tinh khen:

- Ừ! Ngươi nghĩ được nhiều điều có lý đấy!

A Liệt nói:

- Vì thế mà chúng ta phải nghĩ cách theo cửa trước mà vào. Vào được rồi sẽ tìm cách mở cửa lớn trong nhà.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Ngươi hãy nghĩ cách qua vườn hoa trước rồi hãy tính chuyện mở cửa.

A Liệt nói:

- Cái đó không khó giải quyết vì chúng ta đã phá được phân nửa uy lực mà chỉ còn vấn đề trận pháp. Giá tỷ lý luận của tại hạ không trật thì tòa kỳ môn trận pháp kia cũng không nguy hiểm thái quá đâu.

Hai người lại quanh ra cửa trước. Âu Dương Tinh đưa cho A Liệt một viên thuốc nhét vào lỗ mũi rồi bảo chàng ẵm mình lên đứng trên bức tường để quan sát các môn hộ trận pháp.

Nàng xem xét hồi lâu rồi thở phào một cái nói:

- Ngươi đoán quả nhiên không sai chút nào. Chúng ta chỉ dùng một sợi dây làm công cụ là có thể đi qua kỳ trận này.

A Liệt hỏi:

- Trong mình chúng ta làm gì có dây?

Âu Dương Tinh chau mày hỏi lại:

- Như vậy biết làm thế nào?

A Liệt nói.

- Cô nương cần dây để cột cái gì thử nói cho nghe. Hoặc giả tại hạ có thể tìm cái khác thay vào.

Âu Dương Tinh nói:

- Chẳng buộc vào đâu cả. Mình kéo dây để phòng khi vào trận rồi bị mê man lạc lối thì theo đường dây để trở ra. Sau đó sẽ tính kế khác.

A Liệt nói:

- Nếu vậy sao không đem theo ít cành khô hay sỏi đá rắc ở dọc đường để làm ký hiệu?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi tưởng người ta cũng ngu ngốc như ngươi cả chăng? Ta cũng đã nghĩ tới biện pháp này rồi. Nhưng một khi đầu óc hôn mê trong trận, tai mắt không còn minh mẫn, trông chẳng thấy vật nghe không rõ tiếng thì những ký hiệu đó phỏng được ích gì? Vì thế phải lần theo đường dây mà ra mới có hy vọng thoát thân.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Nhưng không hẳn là chẳng có cách nào giải quyết.

Chàng buột miệng nói câu này không cần nghĩ ngợi chi hết, dù có tâm tư rất mẫn tiệp.

Chàng nói tiếp:

- Tại hạ xé một mảnh vải rút những đường tơ ra nối lại với nhau muốn dài bao nhiêu cũng được. Có điều đường tơ dễ đứt chẳng thể kéo mạnh được.

Âu Dương Tinh tuy là một thiếu nữ, nhưng chẳng bao giờ sờ đến kim chỉ nên không nghĩ ra được biện pháp này. Trong lòng rất cảm phục trí thông minh của A Liệt nhưng miệng cũng trủng trẳng nói:

- Đồ ngốc! Ai giựt mạnh làm chi!

A Liệt cũng không nói gì nữa. Chàng xé tà áo lấy một mảnh rồi xé vụn thành nhiều đường dây. Âu Dương Tinh nối lại với nhau.

Hai người cùng ra tay, chỉ trong khoảnh khắc đã nối thành sợi dây dài mấy trượng.

Âu Dương Tính nói:

- Được rồi, ngươi vào trước đi coi. Nếu không đủ rồi sẽ nối thêm cũng được.

A Liệt buộc một đầu giây vào gốc cây còn một đầu cuộn lại thành trái châu, chỉ còn việc đi tới đâu rải ra tới đó.

Dưới sự chỉ huy của Âu Dương Tinh, A Liệt chạy vào khu giữa vườn hoa. Giả tỷ đi thẳng đường lớn thì giản dị hơn, nhưng đó là kỳ môn đạo trận nên phải đi quanh co. Hai người càng đi càng tới gần tòa nhà đá xanh, A Liệt không tiện nói nhiều, đảo mắt nhìn quanh, quan sát bốn mặt thì chẳng thấy triệu chứng gì kỳ lạ.

Đi một lúc nữa, bỗng Âu Dương Tinh khẽ nói:

- Hỏng rồi A Liệt dừng bước hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hết cả dây rồi.

A Liệt thở phào một cái hỏi:

- Nối thêm vào không được ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ai không biết thế! Nhưng nối dài bao nhiêu cho đủ?

Thanh âm nàng tỏ ra rất thiểu não, chán nản.

A Liệt kinh ngạc dương mắt lên nhìn về phía trước thì chỉ thấy cách một luống hoa rộng chừng, thước là hoàn toàn thoát ra ngoài phạm vi kỳ môn đại trận.

Do đó chàng đi đến hai kết luận:

một là những cái gì mình nhìn thấy hoàn toàn là ảo ảnh. Hai là luống hoa này tuy cách rất gần nhưng ở trong kỳ môn trận pháp nó có thể biến thành tường cao hào sâu không thể vượt qua được. Nếu cứ coi thường mà vượt qua tất gặp nạn lớn.

Chàng nghĩ vậy rồi rụt rè không dám loạn động. Vì chàng phải cõng Âu Dương Tinh trên lưng nên việc nối dây do nàng phụ trách.

Đột nhiên Âu Dương Tinh giật nảy mình lên nói:

- Nguy đến nơi rồi!

A Liệt kinh hãi hỏi:

- Việc gì mà nguy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đầu dây rớt xuống đất mất rồi.

A Liệt nghe nàng nói vậy mới trấn tĩnh trở lại, lẩm bẩm:

- Cô này thật lắm chuyện! Đầu dây rớt xuống thì lượm lên chứ sao!

Nhưng chàng cũng không cười nàng, thản nhiên đáp:

- Để tại hạ kiếm cho.

Âu Dương Tinh vội nói:

- Coi chừng! Chớ có vọng động. Đầu dây không còn ở trong tay, di chuyển đi một chút là bị hãm vào tử địa.

A Liệt nghe nàng nói có vẻ nghiêm trọng không dám di chuyển thân hình. Chàng cúi đầu xuống ngó thấy đầu dây nằm dưới đất cách độ hai, ba bước, chỉ lùi lại một bước là lượm được. Chàng toan khom lưng nhoai người ra để lượm lên.

Nhưng có thể đây là cảnh tượng huyền ảo, không chừng đầu sợi dây thực ra nằm ngay dưới chân mà chàng hoa mắt coi như ở xa mấy thước. Nếu dời gót bước đi là lập tức bị hãm vào trọng địa.

A Liệt hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm thế nào?

Âu Dương Tinh buồn rầu đáp:

- Ta biết làm sao được!

A Liệt lên giọng trách móc:

- Cô thật chẳng cẩn thận chút nào. Điều quan trọng như vậy mà để tuột tay... Âu Dương Tinh tức giận ngắt lời:

- Ta đã không phải là người cẩn thận, sao ngươi không làm lấy? Bây giờ còn mắng ai?

A Liệt không muốn gây gỗ, đành nín nhịn nói:

- Không phải tại hạ mắng cô. Cô đừng buồn. Lúc trở ra tại hạ sẽ xin tạ tội.

Chàng lại cúi đầu nhìn xuống, nhận thấy đầu sợi dây dường như xa thêm mấy bước.

Trong lòng rất đỗi kinh dị, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đầu dây bị gió thổi ra đó? Nhưng hiển nhiên có gió máy gì đâu? Đây nhất định là ảo tưởng rồi! May mà ta chưa rời bước bừa bãi. Nếu không thì hậu quả khó mà lường được.

Bên tai chàng nghe tiếng Âu Dương Tinh thở vù vù. Nàng tức giận nói:

- Thật là tức mình! Tại sao đầu dây lại rớt xuống được? Đây nhất định do lực lượng trận pháp đã gây ra.

A Liệt khuyên giải; - Cô nương bất tất tự trách mình làm chi. Đầu dây nhỏ bé ai cũng có thể lỡ tay được.

Âu Dương Tinh đáp:

- Người khác lỡ tay là chuyện thường, nhưng ta đã từng huấn luyện, nếu là lúc bình thời thì chẳng bao giờ để rớt được. Hỡi ôi! Dường như có người kéo cho đầu dây tuột khỏi tay ta!

A Liệt vội ngoảnh đầu trông lại. Chẳng hiểu vì lòng hoang mang hay vì lẽ gì, chàng thấp thoáng thấy ngoài vườn hoa dường như có người thấp thoáng.

Chàng hoang mang dương mắt lên nghĩ thầm:

- Nếu có người thật thì nhất định họ nằm phục dưới chân bức tường thấp.

Nhưng rồi chàng nghĩ lại, tự trách thầm trong bụng:

- Ta còn điều tra làm chi. Hiển nhiên trước mắt mình toàn là ảo ảnh. Dù có nhìn thấy người hay thấy ra quỉ kỳ quái gì nữa cũng không nên hoang mang và đừng nhìn nữa là xong.

Âu Dương Tinh nói:

- Phi Khanh! Ngươi cúi thấp mình xuống vươn tay ra chừng hai thước để sờ xem có thấy đầu dây không?

A Liệt y lời cúi rạp xuống. Lúc này cả người Âu Dương Tinh đã nằm phục trên lưng chàng, nên chàng không cần phải giữ hai chân nàng, cứ việc vươn hai tay sờ dưới đất.

Tuy chàng trông thấy đầu dây mà nó cách xa chỗ chàng đứng mấy thước. Chàng vẫn mặc kệ, cẩn thận sờ lần từng tấc một. Chàng sờ mó một lúc chẳng thấy gì hết, liền hỏi Âu Dương Tinh:

- Cô nương có nhìn thấy đầu đây không?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Cái đó lọ là ngươi còn phải hỏi. Nếu ta nhìn thấy đã chẳng bảo ngươi sờ soạng.

A Liệt không nhịn cười được. Bây giờ chàng xác định mình trông thấy gì cũng là ảo ảnh. Chàng lầm bầm:

- Y đã không nhìn thấy thì đủ biết đây là chỗ diệu dụng của kỳ môn đại trận lừa gạt ta rời gót lượm dây để ta bi hãm vâo sâu trong trận không thoát ra được nữa.

Mục quang chàng lờ mờ nhìn qua luống hoa vào tới căn nhà đá xanh. Tuy chàng chẳng thấy gì là bị hãm vào trong trận nhưng chàng tự tin nếu mình cứ vượt qua luống hoa là nhất định bị lâm vào tình trạng nguy hiểm, khác nào rớt xuống vực thẳm không bò lên được.

Bỗng thấy cánh cửa đen sì mở hé mà bên trong thấp thoáng có bóng người.

A Liệt la thầm:

- Uy lực của kỳ môn đại trận đã bắt đầu phát động. Chắc còn xảy ra biến hóa để bọn mình mê man thần trí.

Chàng liếc mắt ngó qua đã nhìn thấy bóng người đàn bà mặc xiêm áo mầu xanh. Hành động của người đàn bà này chập chờn như ma quỉ lướt sang mé hữu.

A Liệt tuy chăm chú ngó diện mạo người đó mà chỉ thấy lờ mờ màu xanh thấp thoáng, không trông rõ được mặt mũi, khiển chàng cảm thấy một cái gì huyền ảo khôn lường.

Khi người đàn bà lướt qua rất mau lẹ sang mé hữu rồi, A Liệt liền bỏ hình bóng nầy nhin ra phía trái ngược, nghĩ thầm:

- Kể ra bên này cũng phải có hiện tượng gì quái đản xảy ra mới phải.

Nhưng cánh cửa bên trái hoàn toàn tịch mịch.

Nữ lang khi lướt sang mé hữu lại đi quanh tới gần vườn hoa. Khi còn cách chừng hai, ba trượng, nữ lang lẳng lặng dừng bước lại.

Mục quang A Liệt lướt nhìn nữ lang rồi không dừng lại, chàng giả vờ như chưa ngó thấy nữ lang đứng đó.

Âu Dương Tinh cũng liếc mắt nhìn quanh. Vẻ mặt thiểu não, nàng nói:

- Ngươi đứng yên đừng quay đi quay lại có được không?

A Liệt lẩm bẩm:

- Phải rồi! Mình đã biết nhất thiết mọi cảnh tượng đều là ảo ảnh thì còn ngó làm chi nữa.

Đoạn chàng lên tiếng đáp:

- Những cử động của tại hạ hoàn toàn không có ý nghĩa gì, đó chỉ là thói quen nhìn ngang nhìn ngửa mà thôi. Cô nương có ngó thấy ảo tượng gì không? Tỷ như người đầu trâu mặt ngựa chẳng hạn.

Âu Dương Tinh người run bần bật. Hiển nhiên nàng sợ quá rồi! Bất giác nàng lại quay lại ngó quanh một lượt rồi gục mặt xuống vai A Liệt đáp:

- Không! Ta không nhìn thấy chi hết.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Y đã không trông thấy gì thì nữ lang áo xanh đứng ngoài ba trượng kia chỉ là một ảo ảnh, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng lại đưa mắt nhìn nữ lang áo xanh thì phát giác ra nữ lang này đã che mặt bằng tấm khăn sa mỏng. Có lẽ vì thế mà người đứng xa chỉ nhìn thấy lờ mờ không nhìn rõ tướng mạo chi hết.

Bất giác chàng cười thầm vì chàng nghĩ rằng đã là ảo ảnh thì không còn lý do để nhìn rõ cả mặt mũi được. Nhưng giả tỷ nữ lang này đột nhiên biến thành một người mặt xanh răng nồi, thất khiếu chảy máu thì khi đó sẽ giải thích ra sao?

A Liệt nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi không dám ngó về phía nữ lang nữa. Đồng thời hai tay chàng vẫn tiếp tục sờ soạng dưới đất, hy vọng tìm thấy đầu sợi dây để chuồn ra khỏi tòa kỳ môn đại trận này.

Âu Dương Tinh lẩm bẩm một mình:

- Giả tỷ chỉ có mình ta ở đây thì sợ đến chết mất.

A Liệt nói:

- Không ngờ cô nương lại nhát gan đến thế! Từ nay cô đừng hung hăng với người ta nữa là hay hơn.

Âu Dương Tính thở dài nói:

- Bản tính ta không muốn hung hăng với ai hết, nhất là đối với ngươi. Nhưng cũng có lúc bực mình không chịu nổi.

A Liệt nói:

- Được rồi! Để sau khi thoát khỏi trận này rồi sẽ thảo luận về vấn đề đó. Không phải tại hạ có ý trêu tức cô, thật tình tại hạ không thấy sợ hãi chi hết. Cô nương bảo có lạ không?

Chàng vừa nói vừa khẽ nhích người đi một chút để hai tay có thể sờ ra xa hơn.

Khoé mắt chàng vẫn còn thấy rõ nữ lang áo xanh đứng gần đó. Chàng vẫn thèm khát được ngó rõ diện mạo qua tấm sa xanh.

Âu Dương Tinh buồn bã thở dài hỏi:

- Người ta thường nói:

Học đến đâu lúc thực dụng cũng còn thấy ít, thật là phải lắm.

Hỡi ơi! Sao ta lại lạc lõng thế này!

A Liệt khuyên giải:

- Cô nương đừng sợ chi hết. Khu vực nhó bé này, chúng ta sờ lần mãi cũng ra khỏi được.

Chàng nói câu này cố ý cất cao giọng, nhưng không ngó về phía nữ lang.

Nguyên chàng chợt phát giác ra một ý nghĩ kỳ lạ, tự nhủ:

- Nữ lang áo xanh là ảo ảnh cũng được mà là người thật cũng mặc. Ta cứ giả vờ như không ngó thấy và chờ một lúc, nhất định lát sau sẽ có diễn biến.

Giả tỷ nữ lang này có là người thiệt thì chàng giả vờ không ngó thấy dĩ nhiên có lợi chứ chẳng hại gì. Bằng đó chỉ là ảo ảnh thì chàng không nhìn tới để khỏi thấy hình tượng biến hóa làm cho mê loạn tâm thần cũng hay hơn.

Lúc này, A Liệt còn phát giác ra một điều mới lạ là đầu dây bây giờ đã bắt đầu tụt lùi lại. Về điềm này chàng thấy khá rõ ràng. Không phải như lúc trước đầu dây chỉ cách chừng vài thước mà bây giờ nó di chuyển lùi dần rồi mất hút vừa trông đã biết ngay có người ở ngoài xa rút đi.

A Liệt cũng không ngửng mặt nhìn ra nữa, dù vừa rồi chàng đã nhìn thấy thấp thoáng bóng người.

Sau một lúc chàng cảm thấy về phía nữ lang áo xanh đứng có thêm một người.

Người mới đến sau cũng ăn mặc hoàn toàn giống người trước.

A Liệt giả vờ đưa cặp mắt bâng khuâng liếc quanh bốn mặt. Mục quang chàng lướt qua bọn họ hai lần.

Ngoài mặt chàng giả vờ hoàn toàn không ngó thấy bọn nữ lang, thực ra chàng đã phân biệt được hai người đàn bà này có chỗ không giống nhau.

Nữ lang thứ nhất cổ tay đeo vòng vàng, người cao hơn. Nữ lang thứ nhì mái tóc rất đẹp dường như có cài trâm ngọc.

A Liệt xoay thiếu nữ trên lưng về phía trước, hai tay ôm lấy nàng bụng bảo dạ:

- Giả tỷ có người tập kích thì ta giơ lưng ra mà chịu đòn. Nếu để y trên lưng mà phía sau có người đánh lén, y có bị thương, thì mình cũng không hay.

# Chương 28 - Thấy Tượng Thần Không Khỏi Bẽ Bàng

Đột nhiên A Liệt nghe tiếng hai nữ lang kia nói chuyện nhỏ với nhau.

Nữ lang người cao đeo vòng vàng nói:

- Chà! Thằng nhỏ này khí lực gớm lắm!

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Còn con bé nhỏ tuổi mà ốm nhách thì có gì đáng lo mà tỷ tỷ phải kinh hãi?

Nữ lang đeo vòng vàng hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Ngươi là kẻ có mắt không tròng. Ta coi tình hình bọn họ, nhận ra thằng nhỏ cõng thị trên lưng và đã đi đường dài mà vẫn chẳng có vẻ chi nhọc mệt nên ta bảo khí lực gã ghê gớm.

A Liệt nghe tới đây, lập tức chàng nhận ra hai điểm:

Một là nhiều người đang theo dõi chàng nhận xét đến cả chỗ nhỏ bé và lý luận rất đúng. Vậy lúc phòng phạm phải coi chừng lắm mới được.

Điểm thứ hai là hai nữ lang đây không phải là ảo ảnh mà đúng là người thật.Nhưng chàng còn hoài nghi vì chưa được chỉ thị gì của Âu Dương Tinh. Đáng lẽ nàng cũng trông thấy rồi mới phải, hay ít ra nàng đã nghe tiếng hai người kia nói chuyện. Nếu nàng vẫn không nhìn thấy người hay nghe thấy tiếng thì hai nữ lang đó là ảo ảnh hay là người thật khó mà phân biệt.

Bỗng nghe nữ lang cài trâm ngọc cười nói:

- Được rồi! Bất luận khí lực gã ghê gớm đến đâu song đã lần vào đây chẳng sớm thì muộn cũng thành người của cung Ất Mộc.

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Cái đó đã hẳn. Theo chỗ ta biết thì những người đã vào đây không ai ra thoát. Bây giờ chúng ta thử qua bên kia xem ba người bạn thế nào rồi sẽ thu thập chúng cũng chưa muộn.

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Cái đó không được. Hiện giờ trong cung gặp lúc không người. Nếu chúng ta quay vào mặt sau tra xét, lỡ để bọn chúng trốn mất thì làm thế nào?

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Giỡn hoài! Ta chỉ lo người kia trốn chạy mà thôi. Còn nơi đây chẳng có chi đáng ngại.

Thế rồi hai cô trở gót bỏ đi mất hút vào phía trong cánh cửa đen.

A Liệt khẽ cất tiếng hỏi:

- Âu Dương Tinh cô nương! Cô có thấy cảnh tượng gì khác lạ không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta chỉ thấy một màu tối om. Chẳng lẽ ngươi đã phát hiện ra điều chi?

A Liệt nói:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy như bị nhốt vào đêm tối. Theo lời cô thì người nào đã bi mê man trong trận đều không nhìn thấy vật nữa hay sao?

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Đừng rườm lời nữa! Đã mê man trong trận thì có nhìn thấy chi được?

A Liệt nói:

- Cô nương dẹp lòng nóng nảy xuống được không? Tại hạ chỉ muốn biết cô có thấy ảo ảnh gì kỳ dị không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hiện giờ thì chưa có. Nhưng khi chúng ta bị hãm vào cửa tử là những ảo ảnh sẽ tới tấp hiện ra theo như mường tượng trong đầu óc. Có điều chúng ta hãy còn nói chuyện với nhau được, điều đó chứng tỏ mình chưa bị hãm vào khu tử địa.

A Liệt nói:

- Nếu lời cô nương nói không sai thì để tại hạ thử coi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi muốn thử cái gì?

A Liệt đáp:

-Tuy tại nạ phải nghe lệnh cô để di chuyển. Nhưng có một điều tại hạ thấy đích xác là hiện giờ chúng ta đang đứng ở tận phía trong vườn. Chỉ nhảy qua luống hoa này là có thể trông rõ những bậc thềm dưới khuôn cửa đen.

Âu Dương Tinh kinh hãi hỏi:

- Ngươi nhìn rõ như vậy thật ư? Nếu ngươi nói không lầm thì có thể nhảy qua coi.

Đột nhiên A Liệt tung mình lên qua luống hoa thì chẳng thấy có gì trở ngại và vẫn bình yên đứng xuống.

Âu Dương Tinh ở trong lòng cũng run lên một hồi rồi cả mừng nói:

- Úi chà! Quả nhiên chúng ta nhảy ra ngoài trận pháp. Ta đã nhìn thấy rồi.

A Liệt nói:

- Cô nương đừng to tiếng. Theo lẽ thì chúng ta nên chạy trốn đi. Nhưng lỡ ra trong nhà này có người rượt theo thì trốn cũng không thoát. Chi bằng vào sâu hổ huyệt để điều tra xem trong này có gì bí mật.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi bỗng trở nên con người gan dạ, thật là khiến ta không thể ngờ được.

A Liệt nói:

- Cái đó đã ăn thua gì!

Dứt lời chàng rảo bước trèo bậc đi lên. Chớp mắt đã đến khuôn cửa. Hai cánh cửa khép hờ còn có một kẽ hớ.

A Liệt nhìn qua kẽ hở vào trong thì đây là tòa sảnh đường cao lớn. Phía trong còn có một cái sân. Trong sân lại đặt tấm bình phong vừa cao vừa lớn che khuất thị tuyến.

A Liệt liền đẩy cửa bước vào. Âu Dương Tinh quay đầu nhìn lại một cái rồi nói:

- Úi chà! Chỗ này không tốt đâu, ta đang ngửi thấy mùi gì khác.

A Liệt hỏi:

- Đó là mùi hương mùi nến. Phải chăng phía trong có thờ thần linh gì?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Đúng là mùi hương nến. Nhưng tòa nhà nầy không phải đền chùa, sao lại có thờ thần linh?

A Liệt nhớ lại hai người đàn bà vừa rồi đã nói tới đây là cung Ất Mộc thì nghĩ thầm:

- Tuy tòa nhà này bên ngoài không giống đền chùa, nhưng đã gọi là cung thì chắc có chỗ thờ thần thánh gì đó.

Chàng đi qua sân đến bên tấm bình phong, đưa mắt nhìn vào bất giác ngẩn người ra.

Nguyên đây là một nhà đại sảnh rộng rãi mà cao. Bốn vách đều treo màu sắc rực rỡ.

Dưới đất trải một tấm thảm màu xanh rất dầy.

Trên nóc nhà có treo mấy ngọn đèn pha lê chiếu ánh sáng huyền ảo. Ai vừa trông thấy màu sắc rực rỡ cũng đủ biết là một chốn cực kỳ hào hoa.

Trên tường ở phía đối diện có trổ một khám thờ hình cánh cung. Màn trướng buông rủ.

Phía dưới đặt một bàn thờ bằng gỗ đàn vừa dài vừa rộng. Trên bàn thờ bày mười mấy chậu hoa vừa lớn vừa nhỏ, hồng tía đang tươi coi rất đẹp mắt.

A Liệt dừng lại không tiến vào. Âu Dương Tinh lại nói:

- Nơi đây thật lắm điều kỳ ảo, không hiểu là địa phương nào? Cách trần thiết cũng đặc biệt hiếm

thấy ở thế gian. Hỡi ơi! Thử vào coi xem trong khám thờ thần gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng đang muốn vào coi nhưng không dám lỗ mãng.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Vậy ta là người lỗ mãng hay sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không có ý nói vậy. Cô nương đừng hiểu lầm. Giả tỷ chỉ có một mình thì tại hạ đã chạy vào vén rèm lên để coi rồi...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Ủa! Thế ra ta đã làm phiền lụy cho ngươi.

A Liệt hỏi:

- Cô nương đừng nói móc tại hạ được không? Bây giờ chúng ta đang ở nơi hiểm địa phải che chở đùm bọc nhau. Sao cô nương còn giận dỗi cho mất thì giờ?

Âu Dương Tinh hừ một tiếng rồi nói:

- Vừa rồi ta bảo ngửi thấy mùi kỳ dị thì ngươi nói đó bất quá là mùi hương nến. Bây giờ ngươi lại bảo hiện đang hãm vào hiểm địa thì ra lại không phải là mùi hương nến nữa hay sao?

A Liệt đáp:

- Đó là lỗi tại hạ, cô đừng nói tới nữa được không?

Âu Dương Tinh hần học:

- Sao lại không nói?

A Liệt tức mình nói luôn:

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ lỗi lầm. Bây giờ cô nương có cao kiến gì không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Điều khẩn yếu trước tiên là coi xem nơi đây thờ thần gì. Do đó chúng ta mà phỏng đoán ra lai lịch nơi đây. Các hạ không phản đối tiện nhân này chứ?

A Liệt chẳng phải là không nghĩ tới điểm ấy, nhưng trước khi tiến vào chàng chưa nghĩ cách làm sao đừng lưu vết tích để người trong cung Ất Mộc khỏi nhận ra là chàng đã vào tới đây. Bây giờ bị thôi thúc chàng chợt động tâm linh, vội đặt Âu Dương Tinh xuống rồi cởi giầy ra nói:

- Phiền cô nương cầm giầy dùm, chúng ta thử vào coi.

Âu Dương Tinh không sao được đành cầm đôi giầy cho chàng, nhưng nàng nhăn mặt nói:

- Hôi quá!

A Liệt ôm Âu Dương Tinh đi vào. Chân chàng bước lên tấm thảm xanh rất dầy cảm thấy êm ái dễ chịu.

Hai người đến trước bàn thờ được bình yên vô sự. A Liệt ôm Âu Dương Tinh một bên tay, còn một tay đưa ra vén màn.

Chàng nhìn thấy khám thờ thụt vào trong tường khá sâu rộng. Bên trên có ánh dương quang chiếu xuống nên nhìn càng rõ. Thần tượng trong khám chỉ liếc qua là thấy hết không sót một chút gì.

Hai người? vừa chú ý nhìn bỗng giật mình kinh hãi vội đưa mục quang ra chỗ khác.

Âu Dương Tinh tặc lưỡi hỏi:

- Thật chán quá! Thờ thần là thế này ư!

A Liệt chưa trả lời, mục quang chàng lại ngó thần tượng. Bỗng chàng giật mình kinh hãi vì phía ngoài có tiếng thét lanh lảnh vọng vào và đúng là khẩu âm đàn bà.

Chàng không cần nghĩ ngợi gì cũng biết là tiếng hai cô gái áo xanh. Hai cô này ra phía trước phát giác trong trận không còn thẩy người đâu nữa, rồi một trong hai cô bật tiếng la thất thanh.

Dĩ nhiên Âu Dương Tinh cũng nghe tiếng. Nàng nói:

- Úi chào! Phía ngoài có người đến.

A Liệt nói:

- Hỏng bét! Chúng ta chưa tìm được chỗ ẩn thân.

Âu Dương Tinh nói:

- Mau ẩn vào trong khám.

Bỗng nàng dừng lại đổi giọng:

- Không được. Chúng ta tìm nơi khác mà ẩn.

Nguyên trong khám sáng sủa này có hai pho thần tượng lớn bằng người thật. Hai pho tượng này bằng ngọc thạch màu trắng chạm trổ khá tinh vi. Những chỗ râu tóc mồm miệng có tô màu. Tóc đen môi hồng. Cặp mắt đen láy linh động như người sống.

Nguyên nhân khiến hai người kinh hãi muốn tránh là vì hai pho tượng bạch thạch này là một nam một nữ đều lõa thể nửa ôm nửa giữ kiểu cách rất dâm ô.

Giả tỷ cảnh tượng này lọt vào những tay lão giang hồ lớn tuổi thì họ không kinh hãi mà còn chú ý nhìn ngắm thưởng ngoạn. Nhưng A Liệt và Âu Dương Tinh là đôi nam nữ nhỏ tuổi thì nhìn vào cảnh dâm đãng thế nào được! Vì thế chàng và nàng vừa ngó tới đều bẽ bàng nhìn ra chỗ khác.

Cũng vì thế Âu Dương Tinh nhận thấy ẩn ở trong này có điều bất tiện.

A Liệt cũng lẩy làm phải đáp:

- Cô nương nói phải đó. Chúng ta tìm chỗ khác ẩn mình là hơn.

Chàng vừa dứt lời, bên ngoài bỗng có tiểng kẹt cửa vang lên. Chàng ngoảnh đầu trông ra nhận thấy không còn có cơ hội để lựa chọn nữa, vì chàng đi ra ngoài tấm bình phong là chạm trán người tiến vào.

A Liệt đành vận kình nhảy lên bàn thờ rồi bước vào trong khám buông rèm xuống.

Chàng lại nhanh tay giữ lấy rèm không để rung động.

Chỉ trong chớp mắt hai nữ lang nói chuyện với nhau. A Liệt cùng Âu Dương Tinh đều nghe tiểng.

Một cô hỏi:

- Chẳng lẽ chúng dám sấn vào nội cung?

Cô kia đáp:

- Đừng nói bậy! Ta nhận thấy bọn chúng không dám thì phải.

Nhưng chúng ta thử điều tra xem trên thảm có bụi bặm bùn đất gì không. Nếu không có dấu vết gì thì đi kiếm nơi khác.

Cô này hỏi:

- Sao trên thảm lại có đất cát?

Cô kia đáp:

- Ngươi thật là sơ tâm. Theo nội qui thì ai vào điện chiêu hồn phải đi chân không. Nếu bọn chúng đi giày tất tha cả đất cát vào làm dơ bẩn tấm thảm. Vậy trước hết chúng ta coi lại tấm thảm đã.

Cô kia nói:

- Tỷ tỷ nói phải đó. Chúng ta điều tra cẩn thận coi. Nểu không thấy vết tích gì thì có thể khẳng định là bọn chúng đã theo đường cũ trốn mất rồi.

Sau một lúc, một cô nói:

- Không có một chút bụi bặm hay một dấu tích chi hết.

Cô kia đồng ý nói:

- Phải rồi! Chúng ta đi lẹ lên! Hỡi ôi! Nhờ Hoan Hỉ tiên tử phù hộ cho đừng để chủ nhân đến ngay lúc này.

Cô này buồn rầu thở dài nói:

- E rằng chúng ta không còn đủ thì giờ để rượt theo.

Bên ngoài không có thanh âm gì nữa, A Liệt thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng vén rèm lên coi rõ ngoài không thấy bóng người liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Âu Dương cô nương! Chúng ta bỏ đi hay là tìm chỗ khác ẩn thân?

Âu Dương Tinh ngó hai pho tượng Hoan hỉ tiên nhân, nét mặt nàng thoáng hiện màu hồng. Cặp mắt to đột nhiên biến thành mơ màng. Nàng đáp:

- Ta cũng không biết nên làm cách nào!

Thanh âm nàng hồ đồ không rõ.

A Liệt thấy nàng như vậy, tâm thần không khỏi bâng khuâng.

Nên biết chàng không phải là đứa con nít vô tri. Hai pho tượng khoa? thân đã khiến lửa dục bốc lên. Bất giác hai tay chàng ôm chặt lại.

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi nói:

- Úi chao! Ta nghẹt thở mất rồi.

A Liệt đột nhiên tỉnh táo lại. Chàng gắng gượng thu thập lòng hươu dạ vượn, ngẫm nghĩ đến cục diện trước mặt một lúc rồi rói:

- Chúng ta đã không thể trốn khỏi nơi đây thì đành tìm chỗ khác trong tòa nhà này mà ẩn nấp. Vì theo lời bọn chúng nói thì chủ nhân bất chợt không biết về lúc nào. Nếu chúng ta ra đi e rằng sẽ bị chạm trán.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tòa nhà đá xanh này chiếm một khu khá rộng. Vậy chúng ta thử điều tra lại coi, nhất định còn có chỗ lẩn tránh. Thật chúng ta không nên ở lại trong điện Tiêu Hồn này nữa.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi biết đích xác căn nhà này còn có chỗ lẩn tránh ư?

A Liệt đáp:

- Dù sao kiếm nơi khác cũng còn hơn ở ại đây.

Chàng vén rèm bước ra nhẩy xuống đất.

Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay A Liệt ngó trộm bức rèm xanh còn lay động. Tuy nàng không nhìn thấy hai pho tượng tượng Hoan Hỉ tiên nhân nữa nhưng ấn tượng đã in sâu vào đầu óc vẫn hiển hiện lên trước mắt nàng.

A Liệt tiến ra phía trước vừa đi được năm, sáu bước bỗng dừng chân lại.

Nguyên chàng đã nghe thấy tiếng động bên tấm bình phong ngoài cửa. Cả hai cùng nhận ra là có mấy người tiến vào nên bước chân nhộp nhịp và tiếng nói chuyện lao xao.

A Liệt ngẩn người một chút rồi lập tức xoay mình chạy lộn trở lại khám thờ.

Ngựa quen đường cũ. Chớp mắt chàng đã chuồn vào trong khám.

Âu Dương Tinh thò tay ra giữ cho bức rèm xanh khỏi lay động. Nàng vừa khẩn trương vừa cảm thấy nỗi vui mừng thần bí, nhưng vì lẽ gì mà nàng có ý vui mừng thì chính nàng cũng không hiểu.

Tiếng người nói chuyển vào trong điện. Một người rõ ràng là thanh âm đàn ông chân khí đầy rẫy, giọng nói choang choang hỏi:

- Hiện giờ tình trạng bọn chúng ra sao?

Thanh âm một người đàn bà đáp lại:

-Tuy chúng đã bị bắt giữ, nhưng chỉ có một tên bất lực không phản kháng được. Còn hai tên vẫn ngoan cố kháng cự.

Người đàn ông " ồ" lên một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Lai lịch của bọn chúng đã điều tra chưa?

Người đàn bà đáp:

- Một tên là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo, một tên vào hàng hậu bối của Ưng Trảo môn họ Chiêu tên gọi Thế Ẩn hãy còn nhỏ tuổi. Tên thứ ba phong độ rất tầm thường, trong mình dường như bị nội thương. Hắn xưng ra họ Tăng nhưng chưa hiểu thuộc gia phái nào.

Người đàn ông trầm giọng hỏi:

- Sao các ngươi không cật vấn vì lẽ gì chỉ có một tên là bất lực không kháng cự được.

Người dàn bà giọng nói ra chiều khiếp sợ đáp:

- Phải rồi! Vì hắn bị thương nên hoàn toàn bất lực. Bọn tiện thiếp thấy hắn tầm thường quá sinh lòng chán ghét và không biết tại sao chẳng muốn nói với hắn câu nào nữa.

Người đàn ông trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy chắc người đó là Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam, một nhân vật lừng danh trên chốn giang hồ. Thế thì không khỏi trách ngươi được.

Người kia vừa nói ra đã đúng lai lịch của Tăng Lão Tam. Dù A Liệt là người chưa mấy từng trải giang hồ nhưng cũng biết hắn là một nhân vật không phải tầm thường.

Âu Dương Tinh bấm A Liệt để tỏ vẻ nàng rất lấy làm kinh dị.

A Liệt trong lòng khiếp sợ, vì chàng đang ở vào tình trạng nguy hiểm. Nghe thanh âm và lời phán đoán của người đàn ông thì hiển nhiên hắn là một tay bản lãnh siêu quần. Nếu bọn chúng tiến lại mở màn thì rồi không hiểu sẽ ra sao.

Chàng quay đi ngó vào trong khám thì bỗng phát giác sau hai pho tượng dường như còn đất trống. Chàng liền chuyển động rất khẽ ra phía sau tượng đá.

Phía sau hai pho tượng so với mặt trước còn chật hẹp hơn nhiều. A Liệt đặt Âu Dương Tinh

xuống rồi chàng cúi rạp chuồn vào. Pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân nửa nằm nửa ngồi. Phía dưới còn một khối đá hình như cái giường, nên hai người có thể tạm ẩn ở phía sau được một lúc.

Có điều ánh sáng trong khám thờ rõ quá. Nếu người ngoài vém rèm cao lên là phát giác ra một cách dễ dàng hoặc vì đầu tóc, hoặc vì tà áo chìa ra, và có thể bắt được ngay.

A Liệt chỉ mong họ đừng vén rèm lên. Đồng thời chàng chú ý lắng tai nghe câu chuyện của họ, nên không rảnh để coi sau lưng Hoa Hỷ tiên nhân.

Âu Dương Tinh không còn lực lượng để hành động, nàng đâm lỳ không quan târn mấy đến tình thế an nguy nữa. Bỗng nàng để mắt nhìn tới hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân thì thấy thợ điêu khắc rất tinh vi. Da dẻ mỡ màng như người thiệt. Còn trình độ dâm ô cũng giảm bớt hơn ở phía trước nhiều vì đây chỉ là bối cảnh của hai người lõa thể.

Tuy nhiên nàng không khỏi rạo rực tâm hồn. Trái tim đập nhộn lên tựa hồ không có chỗ để đặt nó yên lại. Đây là lần đầu trong đời nàng phát ra cảm giác kỳ dị. Trước kia nàng ngây thơ chất phác, tuy nàng có hiểu đôi chút về tình nam nữ, nhưng không bao giờ trái tìm xúc động như bữa nay.

Âu Dương Tinh cảm thấy nhiệt lực trong mình A Liệt, nhất là người chàng cơ hồ đè lên mình nàng, khiến nàng đỏ mặt lên, hơi thở hổn hển.

A Liệt cũng cảm thấy tấm thân yêu kiều của Âu Dương Tinh dường như nóng bỏng.

Nhưng câu chuyện của người ngoài khiến chàng để hết tâm thần chú ý. Nếu không thế thì chàng đã nhận ra Âu Dương Tinh lửa tình bốc lên như lửa và chàng chẳng thể trì thủ được nửa, làm chuyện náo loạn đến trời cũng không biết.

A Liệt lắng tai nghe thấy người đàn ông đoán ra Tăng Lão Tam rồi nói tiếp:

- Ưng Trảo môn suy vì đã lâu. Chưởng môn hiện nay là Chiêu Cẩm tuổi tác già nua mà bản lãnh hãy còn cao minh. Gã Chiêu Thế Ẩn bị hãm ở hậu cung chắc là hậu bối của lão, có khi là con lão cũng nên.

Bây giờ lại có tiếng một ngườ đàn ông khác đáp:

- Giáo chủ nói phải lắm! Chiêu Thế Ẩn con trai thứ ba của Chiêu Cẩm. Hai người huynh trưởng của gã đã từ trần, nên tuy gã là thứ ba mà thực ra lại là con một. Ưng Trảo môn có bốn tên đệ tử đều do Chiêu Cẩm chiêu nạp ngày trước, nhưng tư chất họ bình thường không có gì đáng kể Bốn tên đệ tử này đã lâu năm chuyên nghề nông và thương mại, chưa từng tham dự vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ.

Người này nói rất rõ ràng và đề cập chuyện Ưng Trảo môn như người trong nhà. Theo khẩu âm mà đoán thì hắn là người Giang Nam vào cở bốn, năm chục tuổi.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Nhất định người này quen biết Chiêu gia.

Người đàn ông được kêu bằng giáo chủ lại hỏi:

- Võ công Chiêu Thế Ẩn ra sao? Tướng mạo cùng căn cốt gã thế nào?

Người kia đáp:

- Chiêu Thế Ẩn tu luyện cả nội ngoại công, bản lãnh cao cường.Gã có thể là một nhân tài trung hưng môn phái này.

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ cất lên:

- Dư Thái lão! Lão còn chưa nói tới tướng mạo và căn cốt của Chiêu Thế Ẩn...

Dư Thái lão đáp:

- Ta chưa được gặp gã nhưng gã đã được cao nhân phái Võ Đương thu nạp truyền nội gia tâm pháp cho thì nhân phẩm cùng cốt cách gã nhất định có chỗ đặc biệt rồi.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Té ra hắn chưa biết mặt Chiêu Thế Ẩn. Nếu vậy thì hắn không quen thuộc gì mấy với nhà họ Chiêu.

iáo chủ lại cất giọng oai nghiêm nói:

- Thái can huynh! Lát nữa can huynh phụ trách việc can thiệp thấm vấn. Nếu Trình Huyền Đạo và Chiêu Thế Ẩn không cố ý đến bản cung để do thám thì lập tức xử tử và mai táng ngay, đừng để lại dấu vết gì hết.

Dư thái can đáp:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Lại nghe thanh âm một người đàn ông lạ khác lên tiếng:

- Thái lão! Nên nhớ đừng để lộ chân tướng hay hơn.

Dư Thái Can cười đáp:

- Đại sư! Nói giỡn rồi! Có lý nào tại hạ vô ý đến thế?

Tiếng cô gái lại cất lên:

- Quản đại sư qủa là người chi ly, nhưng cũng có lúc không khỏi tỏ ra nhu nhược.

Quản đại sư mỉm cười không nói nữa.

Dư Thái Can bày trò hỏi:

- Ủa! Liễu nương tử định mắng y là con người úy thủ úy vĩ không dám tỏ ra ân cần với nương tử chăng?

Liễu nương tử hừ một tiếng rồi nói:

- Tiện thiếp quí lão lắm hay sao? Hắn đã chẳng phải mỹ nam tử nổi danh mà Liễu Phiêu Hương này coi người đời quá nhiều. Hắn đã ăn thua gì?

# Chương 29 - Lơ Là Chức Phận Phải Chịu Thảm Hình

Liễu nương tử nói câu này khiến cho giáo chủ cũng phải phì cười.

A Liệt muốn mạo hiểm lồm cồm bò ra để nghe trộm bọn họ nói chuyện.

Ý niệm này vừa thoáng qua trong đầu óc chàng thì bức rèm phát ra tiếng động. Mắt chàng bỗng sáng lên. Nguyên bức rèm xanh treo trước cửa khám thờ đã mở rẽ sang hai bên.

A Liệt vội nằm phục xuống, khẽ bẩm Âu Dương Tinh.

Mãi đến lúc này Âu Dương Tinh hãy còn rạo rực xuân tâm, nàng đột nhiên cảnh giác.

Hai người phải nín thở vì bên ngoài có người, chỉ hơi động một chút là họ biết ngay Bầu không khí đột nhlên biến thành yên tĩnh khiến hai ngườI không hiểu tình thế ra sao, đều tự hỏi:

- Phải chăng bọn họ đang chiêm ngưỡng tư thế bỉ ổi của Hoan Hỷ tiên nhân? Hay là họ phát giác trong khám có người mà mở rèm?

Sau một lúc, thanh âm giáo chủ lại vang lên:

- Chúng ta đã tham kiến tiên nhân. Theo lệ thường còn một chút nghi thức. Nhưng hiện giờ phải xử trí với bọn người xâm nhập bản cung, vậy tạm thời hãy hoãn việc làm theo nghi thức lại.

Dư Thái Can nói:

- Gíao chủ thật là người thần cơ diệu đoán, thiên hạ không ai bì kịp. Giáo chủ đã nói vậy tất có thâm ý.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Giáo chủ! Xin giáo chủ đừng nói chuyện đường dài nữa. Việc đó là việc gì?

Giáo chủ thủng thẳng đáp:

- Nương tử cứ hỏi lại bọn thủ hạ sẽ rõ. Chắc chúng còn mãi vui thú chuyện gì nên chưa bẩm rõ.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc “ủa” lên một tiếng rồi hỏi:

- Sao? Hai con nha đầu đó lớn mật đến thế ư? Thanh Nang! Linh Chi! Lại đây nói rõ cho ta nghẹ. Hai thiếu nữ mặt bịt khăn sa đều khiếp sợ run lên qùi mọp xuống đất.

Thiếu nữ cao hơn tên gọi Thanh Nang lên tiếng:

- Kính bẩm nương tử! Không phải tiểu tỳ lớn mật dấu diếm mà thực ra chưa có cơ hội trình lại.

Linh Chi cũng ấp úng:

- Bọn tiểu tỳ đâu dám lớn mật dấu diếm nương tử?

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói:

Các ngươi hãy đem đầu đuôi mọi việc kể cho họn ta nghe.

Thanh Nang nói:

- Lúc trước có cặp thanh niên nam nữ nhỏ tuổi bị hãm vào Mê Hồn đại trận phía trước cửa cung. Nhân bọn tỳ tử vừa mới bắt được ba người phía sau, cặp nam nữ kia tai mắt đã mất phần linh mẫn mê man trong trận, nên chạy vào để coi ba người bị hãm phía sau cung xem thế nào. Ngờ đâu đến lúc trở ra thì cặp nam nữ kia đã mất hút.

Liễu Phiêu Hương hỏi:.

- Phải chăng bọn ngươi đã phát giác cặp nam nữ thanh niên trốn chạy mà không rượt theo?

Thanh Nang đáp:.

- Sự thực thư vậy. Mong nương tử khoan dung cho bọn nô tỳ.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ta e rằng muốn khoan dung cũnh không được.

Mụ lại cật vấn bọn nô tỳ cho biết rõ mặt mũi cùng y phục của A Liệt và Âu Dương Tinh, rồi buông tiếng cười lạt nói:

- Các ngươi làm lám lỡ việc quân cơ rồi. Gỉa tỷ các ngươi nói trước thì nhất định rượt theo bắt lại được một cách dễ dàng. Bây giờ hơi chậm thành ra mất nhiều công phu. Linh Chi và Thanh Nang khiếp sợ đến cùng cực, quì mọp dưới đất dập đầu lạy " binh binh " để xin tha mạng.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng lẽ vì chuyện cỏn con này mà chúng cũng giết người?

Bầu không khí trong nhà đại đường biến thành trầm lặng. Ai cũng lắng tai nghe xem Liễu Phiêu Hương phát lạc hai tên nô tỳ bằng cách nào.

A Liệt rất tiếc! Đến bây giờ vẫn chưa nhìn rõ mặt Thanh Nang cùng Linh Chi. Chàng hy vọng một trong hai cô gái này là nhân vật đã thi triển huyết vũ bí công thì việc điều tra vụ nghi án của chàng rất dể dàng. Chàng lẩm bẩm:

- Giả tỷ một trong hai tên nô tỳ kia đã thi triển huyết vũ bí công động thủ tàn nhẫn, thì chúng có bị Liễu Phiêu Hương xử tử cũng là đáng tội, chẳng nên thương tiếc.

Liễu Phiêu Hương đột nhiên lên tiếng phá tan bầu không khí trầm tịch. Mụ nói:

- Theo qui củ của bản cung mà chắc các ngươi đã thuộc kỹ thì về vụ này các ngươi đã phạm vào tội lơ là chức vụ. Thanh Nang! Trước đây ngươi vốn thuộc luật lệ, vậy hãy đọc điều lệ lơ là chức vụ cho ta nghe.

Thanh Nang người run bần bật, cũng phải gượng gạo đáp:

- Người chủ sự trong bản cung mà lơ là chức vụ sẽ bị xử tử.

A Liệt nghĩ thầm:

- Luật lệ Ở đây nghiêm khắc quá!

Bỗng thấy Âu Dương Tinh kéo bàn tay chàng ra viết chữ vào:

- Dù là những ông vua bạo ngược ngày trước cũng không đến nỗi hung tàn như vậy.

A Liệt lẩm bẩm:

- Đúng thế! Lơ là chức vụ chia làm nhiều hạng. Nhưng bất luận trường họp nào cũng không đến nỗi bị xử tử. Xem thể đủ biết cung Ất Mộc này la một tổ chức cực kỳ tà ác.

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng hỏi:

- Hay lắm! Ngươi đã nhớ luật cũng hiểu rõ hình phạt nghiêm khắc mà sao còn dám lơ là?

Phải chăng các ngươi không sợ chết?

Đã đến lúc sinh tử tối hậu, Thanh Nang đành liều giải thích:

- Bẩm nương tử! Lúc đó bọn nô tài đã khám xát cặp nam nữ thanh niên đó một cách rất thận trọng. Đúng là bọn chúng bị hãm vào trận pháp rồi mới dám bỏ đi.

Quản đại sư đột nhiên xen vào:

- Phải chăng các ngươi muốn nói là tòa trận pháp kia mất hết hiệu lực nên bọn chúng ung dung trốn thoátc?

Giọng nói của hắn ra chiều tức giận. A Liệt nghe hắn nói biết ngay trận pháp kia do hắn bố trí.

A Liệt vốn người lớn mật. Lúc này chàng không nhịn được nửa muốn ngó xem tình hình bọn họ thế lào. Chàng từ từ ngửng đầu lên.

Âu Dương Tinh nửa người bị chàng đè lên nên A Liệt có động tác gì nàng cũng biết ngay. Lúc này nàng khiếp sợ cơ hồ bễ mật. Vì bọn người kia nhất định là cao thủ hạng nhất hiện nay, chỉ hơi nhúc nhích một chút lạ bị phát giác. Chẳng những tiếng lịch kịch mới làm kinh động bọn bọ mà chỉ một hơi thở cũng không thể qua tai mắt chúng được.

Ngoài ra Âu Dương Tỉnh lại biết nhiều hiểu rộng hơn A Liệt. Nàng mới nghe chúng nói thế cũng đoán ra chúng còn điều bí mật gì khác. Tỷ như giáo chủ phái Dư Thái Can đi thẩm vấn Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo thì quản đại sư nhắc Dư đừng để lộ chân tướng.

Hơn nửa Âu Dương Tinh xuất thân dòng dõi thế gia mà chưa từng nghe nói tới trên chốn giang hồ có gíao phái nào kêu bằng Ất Mộc cung. Nàng kết luận bọn ma đầu này là những cao thủ nổi tiếng trong võ lâm nên bọn chúng giữ tuyệt đối bí mật mọi hành động. Bọn chúng đã cố ý giữ chuyện bí mật khỏi tiết lộ mà phát giác ra trong khám thờ còn có người nghe lỏm thì cách đối phó với những kẻ đó không cần hỏi cũng biết.

Âu Dương Tinh tuy biết cử động của A Liệt rất nguy hiểm mà nàng không dám lên tiếng cảnh chàng, chỉ bấm tay ra hiệu.

A Liệt không lý gì đến nàng cứ ngẩn đầu lên, dòm qua khe hở hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân thì thấy khắp tòa đại điện đều giải thảm xanh. Mé bên hữu khám thờ cách chừng hơn trượng đặt sáu cỗ ghế Thái sư và một chiếc bàn bát tiên bằg gỗ hồng.

Cách bày sáu cổ ghế cũng kì dỵ Một chiếc đặt tựa vào bên bàn lưng hướng về phía khám thờ. Người ngồi trên ghế đặt cánh tay lên mặt bàn.

Còn năm chiếc ghế kia đặt ở phía đối diện cách xa chừng sáu, thướt bảy và thành hàng chữ nhất, hướng về phía khám thờ. Bắt đầu từ mé bên trái, ba ghế đã có người ngồi. Thế là còn hai ghế bỏ không.

Hai ả nữ tỳ Thanh Nang và Linh Chi quì mọp dưới đất ở mé bên trái cách đó vài thước.

Coi tình trạng chúng sợ sệt tưởng chừng muốn chui xuống đất.

A Liệt dĩ nhiên không trông rõ mặt người ngồi xây xưng về phía khám thờ, nhưng cứ trông y quan thì rõ là một văn sĩ đứng tuổi.

Ba người quay mặt vào khám thờ, chàng coi thấy rõ. Người thứ nhất là Liễu Phiêu Hương.

Mụ mặt trắng môi hồng, cặp mắt đào hoa ướt rượt, dáng điệu rất lẳng lơ, cách ăn mặc cực kỳ lộng lẫy. Mặt không cười mà tựa như cười. Hiển nhiên là một phụ nhân dâm đãng.

Coi bề ngoài mụ chỉ vào trạc trên hai chục tuổi. Nhưng tuồi của đàn bà không thể coi bề ngoài mà đoán trúng được.

Mé bên trái mụ là một vị đại hòa thượng khoác áo cà sa, lối bốn năm chục tuổi. Nhà sư này vừa gầy vừa cao.

Nhà sư đeo một tràng hạt ở cổ. Những hạt đen bóng không hiểu chế bằng chất gì.

Sau nữa là một lão già trạc ngoài. Ba chòm râu dài thõng xuống ngực. Mình mặc áo thân sĩ. Má bên phải có một nốt ruồi. Nơi đây mọc ba sợi lông dài đen.

Tướng mạo lão này có chỗ đặc biệt khác người, mới trông đã biết ngay không phải hạng tầm thường. Lão chắc là Dư Thái Can.

Sau khi nhìn rõ mặt mấy người, A Liệt lại đảo mục quang ngó hai nữ lang quì mọp dưới đất, bụng bảo dạ:

- Không ngờ hai cô này vì sai lầm một chút mà sắp phải xử tử. Thật là đáng thương!

Liễu Phiêu Hương cười khanh KhÁch hỏi:

- Quản đại sư! Sao đại sư lại chấp nhặt với bọn nô tỳ Đại? sư nói vậy há chẳng chẹn họng bọn chúng?

Lúc mụ nói câu này, A Liệt liếc mắt nhìn thấy mụ lộ ra nụ cười dâm đãng khiêu gợi khiến chàng không khỏi ngẩn ngơ.

Quản đại sư đáp?

- Được rồi! Được rồi! Bản tăng không mở miệng nửa là xong.

Hai ả nữ tỳ ngửng đầu lên nói:

- Nô tỳ lãnh thụ gia pháp dù chết cũng chẳng dám oán hận, nhưng không hiểu cặp nam nữ kia mới trong một lát mà sao đã trốn thoát ra khỏi đại trận?

Liễu Phiêu Hương hỏi:.

- Bên ngoài trận có ai tiếp ứng dẫn đường cho chúng thoát thân không?

Thanh Nang đáp:

- Không có. Nô tỳ đã tra xét cẩn thận bốn mặt thì không thấy bè đảng của chúng mới yên tâm bỏ đi.

Liễu Phiêu Hương, ồ lên một tiếng rồi nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ! Ngươi hãy thuật lại đầu đuôi cho ta nghe!

Thanh Nang lập tức kể lại từ đuôi đến cuối. Do đó A Liệt mới hiểu người bị bắt giữ là Chiêu Thế Ẩn đã vào đây trước ba hôm và bị hãm trong thạch thất. Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo bị khốn trước đây hai giờ. Còn Quỉ yếm thần tăng Tăng Thần Tăng vừa mới tới. Sau cùng là chàng và Âu Dương Tinh bị hãm trang đại trận.

Thanh lương còn nhấn mạnh:

- Trước khi bỏ đi, nô tỳ đã rút sợi dây trong tay thiếu nữ. Nhưng nô tỳ không kéo ra ngoài ngay mà còn để chúng ngó thấy cúi xuống lượm. Nhưng gã trai hai tay sờ soạng dưới đất. Cặp mắt gã tuy thần quang sung túc mà không nhìn rõ.. A Liệt lẩm bẩm:

- Ta trông thấy rõ ràng hai ả này, ta sợ ả dẫn dụ vào bẫy nên mới không vươn tay ra lượm đầu dây.

Thanh Nang lại nói tiếp:

- Tỳ tử đã dùng cách rút dây này thử hai lần. Lần thứ hai cố ý kéo xa đầu dây ra một chút. Hơn nữa Linh Chi cũng xuất hiện ngay trước mặt gã trai mà mục quang gã thủy chung không dừng lại ngó y. Hiển nhiên gã không nhìn rõ chi hết.

Liễu Phiêu Hương sẽ qúat hỏi:

- Sao ngươi chỉ nói đến gã trai? Chẳng lẽ ả kia chết rồi ư?

Thanh Nang đáp:

- Thiếu nữ mục quang hôn ám, mắt nhắm cày cạy tỏ ra bi trận pháp kiềm chế. Vả lại thủy chung thị được gã trai cõng trên lưng, hiển nhiên thị đã bị thương không hành động được.

Chỉ có gã trai chân bước mau lẹ cặp mắt lấp loáng, nên bọn nô tỳ mới thử gã hai ba lần.

Thanh Nang thuật rõ tình hình xong rồi. Liễu Phiêu Hương dường như đắm chìm vào cơn suy nghĩ, lẳng lặng không nói gì.

Sau một lúc, Quản đại sư lên tiếng:

- Theo chỗ bần tăng nhận xét thì trận này tuy không lấy gì làm huyền diệu cho lắm, nhưng củng đủ cản trở những tay cao thủ hạng nhất. Người bạn của gã trai đã bị kiềm chế thì gã cũng không ra ngoài thể lệ đó được.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Nhất định có người ngoài trận tiếp ứng chỉ dẫn bọn chúng ra khỏi hay sao? Theo chỗ bản toa. biết thì uy lực trận thế này khiến cho người bị hãm như bị lạc vào đám mây mù năm dặm, không nhìn được phương hướng nữa mà cũng không nhìn rõ cảnh vật dưới đất, nhưng người ngoài trận vẫn có thể nhìn rõ bọn họ mồn một.

Quản đại sư hỏi:

- Người ngoài trận có thể nhìn rõ thật, nhưng họ dùng cách gì để chỉ dẫn? Bần tăng tưởng ngoài cách phá trận xông vào không còn biện pháp nào khác.

Nhà sư đừng lại một chút rồi tiếp:

- Đồng thời bần tăng lại nghĩ tới trong cặp nam nữ thanh niên đã một tên bị thương mà đến sau Tăng Lão Tam một chút thì bọn họ Ở dọc đường đã xẩy chuyện gì. E rằng thương thế của họ có liên quan đến cả hai bên.

Dư Thái Can nói:

- Đúng rồi! Còn Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo không chừng cũng có mối liên quan với Chiêu Thể Ẩn. Như vậy thì họ là người ở bốn phe mà chia làm hai toán.

Nguyên lời phỏng đoán này đã đủ khiến cho A Liệt rất khâm phục bụng bảo dạ:

- Lão này không hiểu ở phe tà hay phe chính, nhưng tài trí lão thật hiếm có.

Bỗng nghe Dư Thái Can nói tiếp:

- Người bốn lộ chia làm hai toán. Do đó ta có thể đoán ra tình thế khá quan trọng là Chiêu Thế Ẩn và Trình Huyền Đạo là một toán. Chúng đến đây để do thám bản cung trước.

Còn toán sau đều có người bị thương thì hoặc giả một bên chạy trốn một bên rượt theo rồi lầm đường lọt vào đây.

Bây giờ gíao chủ mới lên tiếng:

- Can thái huynh suy đoán rất tinh vi, quyệt không cứng không lầm được.

Dường như hắn đưa mắt ngó Quản đại sư hỏi:

- Đại sư có cao kiến gì không?

Quản đại sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Dư thái lão suy luận quả nhiên rất cao hiệu. Bần dạo thiết nghĩ toán người này bất luận có ý do thám bản cung hay không cũng nên giết đi để bịt miệng. Bây giờ cần tra xét toán thứ nhất nếu

chúng có ý do thám bản cung thì động cơ nó ở đâu?

Chúng đã theo đường lối nào mò tới đây?

Giáo chủ lẩm nhẩm gật đầu:

Liễu Phiêu Hương nói:

- Việc thẩm vấn còn thủng thẳng được. Điều khẩn yếu là phải bắt ại cặp nam nữ kia.

Mụ quay ra ngó hai nữ tỳ quì dưới đất hỏi:

- Dù các ngươi không có thì giờ rượt theo nhưng cũng phải xục tìm khắp nơi bản cung này chớ?

Thanh Nang đáp:

- Nô tỳ đã điều tra khắp cả. Đầu tiên là điện Tiêu hồn. Nô tỳ khám xét kỹ lưỡng mặt đất thì tuyệt không thấy chút bụi đất nào để lại mới yên tâm đi xục tìm phía sau.

A Liệt tự nói:

- Nghe giọng nói thì dường như trong cung này, nơi quan trọng nhất là điện Tiêu hồn, không hiểu vì lẽ gì?

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng hỏi tiếp:

- Ngươi bảo trên mặt đất không để chút vết bụi nào là nhất định không có người tiến vào rồi ư?

Thanh Nang kinh hãi ấp úng:

- Lúc đó... Nô tỳ nghĩ như vậy.

Liễu Phiêu Hương lại hỏi:

- Phạm vi kiểm tra của ngươi rộng tới đâu?

Thanh Nang giơ cánh tay trỏ ra đáp:

- Khắp những chỗ này.

Mắt hơi sáng lên, Liễu Phiêu Hương nói:

- Vậy thì còn được. Nhưng ngươi nên biết kẻ tới đây có thể hết sức tung mình nhẩy vọt vào xa. Nếu các ngươi không kiểm tra tới mà bây giờ mặt thảm bị gót giầy của chúng ta làm thành vết nhơ thì chẳng thể nào đoán được bọn chúng có vào trong điện này hay không?

Mụ nói câu này không những khiến A Liệt khâm phục về điểm mụ tinh vi đồng thời nó nhắc chàng một điểm là những tên ma đầu ở đây coi điện Tiêu hồn như một nơi cấm điện, không để người ngoài bước chân vào.

Trong điện lại chỉ có hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân là đặc biệt. Chàng liền đoán ra sở dĩ bọn họ úy kỵ người khác tò mò ngó thấy chuyện bí mật của Hoan Hỷ tiên nhân sẽ đồn ra ngoài, nên Chúng thấy người ngoài chưa bước vào trong điện dường như tỏ ra đã yên tâm được phần lớn.

Thanh Nang đột nhiên khẽ nói:

- Bẩm nương tử! Bọn nô tỳ xin nương tử cho lệnh rượt theo may ra bắt lại được chúng để đem công chuộc tội.

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Hà tất bọn ngươi phải xuất mã? Đã có hai vị trong bản cung phong tỏa mọi nẻo đường vào đây. Bản tọa còn phái cao thủ rượt theo nữa.Trong vòng trăm dặm đã mở cuộc điều tra, chắc cặp nam nữ kia không thể thoát khỏi màng lưới của bản cung được.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nội qui của bản cung đã ra nghiêm lệnh cho mọi người khi phát gíac điều khác lặ phải đến ngay cửa ải dựng tiêu chí để báo tin. Đồng thời các nẻo giao thông đều bố trí trận pháp. Ngoài ra còn có người tra xét trong vòng trăm dặm vuông để trừ hậu hoạn. Cứ thời gian mà tính thì cặp nam nữ kia dù cước trình mau lẹ đến đâu cũng chỉ ra tới bờ cõi bản cung là không thoát được.

Cuộc phòng thủ và điều tra của bọn này dĩ nhiên khiến cho người ta phải kinh hãi, nhưng Liễu Phiêu Hương càng khoe khoang, A Liệt càng cao ngạo, vì chàng đã quyết định ẩn vào trong điện. Quyết định này thật cao minh khôn lường!

Quản đại sư thủng thẳng nói:

- Chiêu Thế Ẩn đã bị gìam hãm ba ngày, theo lẽ thì gã phải đói lả người, sắp chết đến nơi, nhưng theo lời báo cáo của thị nữ thì dường như gã vẫn còn sung sức để phản kháng.

Nếu vậy nhất định gã đem theo lương khô, nước uống và linh dược mới có thể duy trì sức lực được. Điểm này có thể chứng thực là gã cố ý đến đây. Chắc gã cũng nghe tiếng đồn gần bản cung có rừng mê hồn và chuẩn bị đủ thức ăn cần dùng phòng khi lạc đường phải mất đến nửa tháng hay mười ngày mới tìm ra lối thoát.

Dư Thái Can nói:

- Pháp nhãn của đại sư sáng như đuốc soi rõ cả đến chỗ tối tăm. Tại hạ khâm phục vô cùng!

Liễu Phiêu Hương nói:

- Kỳ môn trận pháp của bản cung khiến cho rừng cây bốn mặt biến thành mê lâm, tiếng đồn ta ngoài thì thệt là diệu kế. Nông dân quanh vùng này không dám thiện tiến tiến vào.

Bản tòa hy vọng Mê lâm sẽ ngăn cản cặp nam nữ kia không trốn thoát được. Còn về Chiêu Thế Ẩn, bản tòa đề nghị Dư Thái lão mau mau mở cuộc thẩm vấn để còn quyết định cách đối phó.

Mụ đưa mắt nhìn giáo chủ thì thấy hắn vẫn thản nhiên. Do đó Dư Thái Can không dám rời chỗ ngồi bỏ đi.

Quản đại sư nói:

- Chắc gíao chủ còn có diệu kế khác?

Giáo chủ thủng thẳng đáp:

- Trước kia bản tòa định nhờ Dư Thái huynh thẩm vấn, thưng tình thế bây giờ khác rồi.

Để Liễu nương tử dùng nhu chế cương hay hơn. Nên biết Chiêu Thể Ẩn tuy là kẻ thù dưới trướng, nhưng gã đã dám một mình phạm hiểm lại đem sẳn lương khô để duy trì sức lực thì đủ rõ là một hán tử trí dũng song toàn. Gã đã cứng cỏi lại có mưu trí thì không thể chỉ dùng lời nói khéo léo hoặc trọng hình thảm khốc để đi tới hiệu quả được. Vả lại một đằng hao phí sức lực, một đằng dùng thủ đoạn âm nhu bản tòa thiết tưởng nên dùng phương pháp mềm dẻo là hơn. Chúng ta vừa có thể hỏi ra chân tình, vừa có thể lợi dụng gà cũng chưa biết chừng. Các vị cung phụng nghĩ sao?

Cả ba người đều thán phục.

A Liệt ẩn trong khám thờ cũng phục sát đất nghĩ thầm:

Lão gíao chủ này soi xét tâm lý người khác rất tinh vi. Đối với mỗi người hắn dùng một thủ đoạn riêng. Thảo nào cung Ất Mộc này ở giữa thế gian mà chẳng ai hay.

Giáo chủ lại nói:

- Liệu nương tử có thể tìm cách đem Chiêu Thế Ẩn vào trong viện này. Chúng ta đứng ở kẽ vách để quan sát. Nếu có chỗ nào sơ hở sẽ dùng ám hiệu thông tri cho nương tử.

Ngoài việc này nương tử hãy phát lạc hai nữ tỳ dưới trướng cho xong đi!

Liễu Phiêu Hương nghiêm nghị đáp:

- Tệ tòa xin tuân mạng.

Hắn ngoảnh đầu nhìn hai tên nữ tỳ lạnh lùng nói:

- Các người ngửng đầu lên!

Thanh Nang và Linh Chi biết hắn sắp tuyên án, sợ quá toàn thân run bần bật, gắng gượng ngẩng đầu lên.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Các ngươi hãy bỏ tấm sa che mặt đi!

A Liệt nghe nói vậy chuẩn động tâm thần, chú ý nhìn ra.

Hai ả thị nữ kéo tấm sa xuống để lộ tướng mạo kiều diễm. Tuy mỗi người một vẻ nhưng xuân lan thu cúc mặn mà cả hai.

A Liệt định thần nhìn lại mà không nhận ra được đây có phải là phụ nhân đã thi triển Huyết vũ thần công hay không?

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói:

- Nhan sắc các ngươi rất xinh đẹp và trước nay ta vẫn trọng đại. Nhưng vì ngươi phạm luật mà đem xử tử thật cũng đáng tiếc.

Thanh Nang, Linh Chi không ngớt la lên:

- Xin nương tử rộng ơn cho!

Hai ả không biết nói câu gì thêm nữa.

Liễu Phiêu Hương lại tiếp:

- Đây là qui củ của bản cung. Trừ khi giáo chủ xuống dụ ân xá không thì các ngươi phải chết.

Lúc mụ nói câu này đồng thời đưa mắt ra hiệu cho hai ả.

Hai tên thị nữ hiểu ý biết mụ xui mình năn nỉ giáo chủ, liền quì gối lê lại trước mặt giáo chủ dập đầu binh binh.

A Liệt thấy hai ả xinh đẹp như hoa mà lâm vào tình trạng nguy hiểm thì không khỏi nảy lòng thương hương tiếc ngọc. Nhưng hiện chính thân chàng còn chưa giữ vững, nói chi đến chuyện giúp ai? Chàng tự nhủ:

- Gỉa tỷ ta có bản lãnh nghiêng trời thì gặp chuyện bất bình dĩ nhiên ra tay cứu giúp giải nguy cho chúng được. Phải rồi! Ta cần phải học võ ngay cho thành tài.

Bỗng giáo chủ cất tiếng hỏi:

- Các vị cung phụng ở đây có ai binh vực chúng không?

Ý kiến của hắn đã rõ rệt:

Nếu không người năn nỉ tất hắn hạ sát. Bằng có lời xin cho thì hai ả mới thoát chết.

A Liệt ngó Quản đại sư và Dư Thái Can thấy chúng vẫn lãnh đạm, dường như chẳng quan tâm chi hết. Chàng không khỏi thất vọng nghĩ thầm:

- Bọn họ có năn nỉ cho chúng cũng chẳng mất mát gì. Vậy mà họ mặt sứa gan lim để đôi mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường biến thành con quỉ mất đầu.

Liễu Phiêu Hương vỗ tay một cái. Một cô gái ăn mặc ra kiểu thị tỳ, cử chỉ thướt tha, khép nép hỏi:

- Nương tử có điều chi dạy bảo:

Liễu Phiêu Hương lạnh lùng đáp:

- Ngươi bảo bọn đao phủ chuẩn bị hành bình.

Thị nữ áo xanh “ dạ “ một tiếng rồi trở gót đi ngay. Vì thị bịt mặt bằng tấm sa nên không nhìn rõ tướng mạo và không hiểu vẻ mặt thế nào. Có điều chàng coi động tác và nghe thanh âm mà phỏng đoán thì dường như không lộ ra chút gì là thương xót hai người đồng bạn xấu số.

# Chương 30 - Liễu Phiêu Hương Trổ Tài Quyến Rũ

Liệt lòng như se lại nghĩ thầm:

- Những người trong cung này đều lạnh lẽo vô tình tựa hồ ma quỉ. Nếu hai ả thị nữ kia cũng thế thì có chết cũng chẳng oan. Ta bất tất bận tâm đến chúng làm chi.

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng không khỏi sinh lòng lân tuất.

Quản đại sư bỗng lên tiếng:

- Năng lực của bản tăng chỉ có hạn, nên năn nỉ giáo chủ cho một trong hai người mà thôi.

Người lên tiếng đầu tiên lại là Quản đại sư khiến cho A Liệt rất đỗi ngạc nhiên. Vì lão đã xuất gia, lý đương nhiên chẳng có liên quan gì đến hai ả thị nữ. Coi tình hình này thì đây chỉ là một giáo phái dâm loạn. Giả tỷ Dư Thái Can đứng ra năn nỉ cho hai tên thị nữ thì là chuyện thường. Chàng yên trí nếu có người xin tha thì phải là họ Dư.

Giáo chủ đáp:

- Đại sư lại khách khí rồi. Lực lượng của đại sư dù có xin cả cho hai tên cũng thừa sức.

Nhưng đại sư đã quyết định như vậy thì bản tòa cũng theo thế. Đại sư xin cho tên nào hãy nói ra đi để bản toà tha mạng cho thị.

- Qủan đại sư đưa mắt nhìn hai cô, ngần ngừ không quyết.

A Liệt rất đỗi khẩn trương tự hỏi:

- Hỡi ơi! Không hiểu lão xin cho ai? Theo ý ta thì cả hai thị đều là hảo nhân.

Quản đại sư trỏ vào Linh Chi đáp:

- Bần tăng xin cho vị thí chủ này.

Linh Chi lộ vẻ vui mừng khôn xiết! Còn Thanh Nang mặt xám như tro tàn. Mí mắt rủ xuống. Toàn thân run bần bật. Tình trạng này dù là cô gái tầm thường cũng khiến cho người ta thương tiếc, huống chi là một thiếu nữ kiều diễm.

A Liệt ngó tình trạng đau khổ của Thanh Nang, những muốn chạy ra xin dùm vì dong mạo thì chẳng kém gì Linh Chi mà thị còn nói năng hoạt bát hơn. Xuýt nửa chàng dậm chân thở dài.

Linh Chi hướng về mọi người khấu đầu xong đứng dậy lùi lại đứng ở sau lưng Quản đại sư.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thanh Nang bị bỏ rơi không ai can thiệp thì tệ tòa phải kêu người ra hành hình.

-Vừa dứt lời, Thanh Nang xuýt nửa ngất xỉu.

Dư Thái Can đột nhiên lên tiếng:

- Quản đại sư rất ít khi can thiệp đến người ngoài mà bữa nay đứng ra chịu lấy gánh nặng, nếu tại hạ không nói gì thì e bị người ta chê cười. Vì vậy tại hạ lớn mật xin giáo chủ tha mạng cho cô gái kia:

Thanh Nang vừa nghe câu đó lập tức phấn khởi tinh thần. Lưng thị đã ngay lên.

Liễu Phiêu Hương cười nói:

- Thế mới phải chứ! Dư huynh với cô gái đó đã có mối duyên hương lửa mà không can thiệp càng tỏ ra thị không được một điểm gì. Con người đã vô dụng như thế thì đem xử tử là phải. Bây giờ Dư huynh đã xin tha mạng cho thị đủ tỏ thị cũng có chỗ hơn người.

Mụ đã đem việc riêng của người ta ra nói công khai, còn bình luận thêm vào khiến A Liệt nghe càng chối tai. Ngoài ra chàng còn nghĩ tới giọng lưỡi họ xin tha mạng cho hai ả thị nữ là chuyện rất nhiêu khê. Vì thế hai lão Quản, Dư quanh co mãi mới dám lên tiếng. Giả tỷ là việc dễ dàng thì họ đã chẳng cần suy nghĩ gì. Đã là đàn ông chẳng ai chê mỹ nữ trừ khi họ sợ phiền lụy đến mình.

Thực ra những người này tuy cùng trong một tập đoàn mà vẫn e dè nhau.

Bỗng nghe giáo chủ đáp:

- Hay lắm! Trước ki đã có trường hợp tương tự, bản giáo chủ nhường cho người bênh vực thi hành. Hai tên thị nữ này đã lơ là chức vụ mà không trừng trị thì tội trạng đổ sang người khác. Thế là không công bằng.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế mà bản tòa tiếp tục dùng biện pháp khác...

Hắn lại ngắt lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Giáo chủ để mấy người lộ vẻ khẩn trương mới nói tiếp:

- Bản tòa thi triển một loại thủ pháp tân kỳ phá hủy dung mạo của hai thị và khiến cho toàn thân cùng mũi miệng chúng đều có mùi xú uế, nhưng hai vị cung phụng nên đồng tịch đồng sàng với chúng.

Mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi thất sắc.

Liễu Phiêu Hương đau lòng cho hai tên thủ hạ tâm phúc. Còn lão Quản, Dư vì sao mà tái mặt tưởng không cần phải giải thích.

Thanh Nang và Linh Chi cảm thấy hình phạt qúa nặng sống không bằng chết. Dĩ nhiên chúng không dám lên tiếng vì buông lời phạm thượng vô lễ theo luật lệ bản cung phải chịa thảm hình không ai chịu nỗi.

Liễu Phiêu Hương bất đắc dĩ phải theo hùa:

- Tài trí của gíao chủ thật là quán thế nghĩ ra được biện pháp này đã giữ được công bằng mà còn

khiến cho người năn nỉ cũng phải chia phần đau xót.

Giáo chủ nói:

- Bản toà chỉ nói đại khái, còn những chi tiết thực khiến cho người ta phải kinh dị. Các vị hãy lắng tai nghe, đừng có lầm lộn.

Lúc giáo chủ nói những câu này, A Liệt không nhìn rõ mặt hắn nhưng chàng cũng đoán ra được là lão nở nụ cười tự mãn và tàn nhẫn.

Giáo chủ từ từ nói tiếp:

- Nghệ thuật phá hủy dung nhan của bản toà cổ kim chưa từng có. Đây không phải là phá hủy toàn thể dung nhan mà chỉ hủy phần nửa. Mùi xú uế cùng hơi thở cũng không nặng lắm.

trừ trường hợp giao hoan với đàn ông hay bị đàn ông ôm vào lòng mà ngủ mới thấy nặng mùi. Dĩ nhiên chỉ có một thời hạn mà thôi. Nếu không thì các vị suốt đời không chịu ngủ chung với chúng. Kỳ hạn này ít ra bảy ngày các vị cho biết một khoảng thời gian bao lâu để làm cho xong việc. Vậy kỳ hạn do các vị tự định lấy. Nếu ngắn quá thì e rằng sẽ bị thất bại mà lâu quá bản tòa chưa chắc đã phê chuẩn.

- Quán, Dư đồng thời xin một thời hạn bảy ngày là đủ. Bọn họ đều là người quyết đoán.

Thà rằng cho công việc mau kết thúc còn hơn nếm mùi đau khổ lâu dài.

Đây thật là một chủ ý rất ghê gớm. Thanh Nang cùng Linh Chi nghĩ tới dong mạo bị phá hủy lại toàn thân tiết ra mùi ô uế khí đều hận mình chẳng được chết ngay đương trường.

Gíao chủ lấy hai viên thuốc cho hai ả thị nữ uống, lại vung chưởng đập vào mặt hai thị.

Chỉ trong chớp mắt mặt mũi chúng đều méo xệch, môi dày gấp đôi. Thương thay cho những tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường biến thành cô gái cực kỳ xấu xa!

A Liệt vừa kinh hãi vừa thương xót bụng bảo dạ:

- Hiện giờ thế này cũng khó coi lắm rồi! Không hiểu dong mạo hoàn toàn bị phá hủy thì hình thù sẽ ra sao? Giả tỷ mình là một trong hai cô gái này thì quyết tự sát chứ chẳng sống làm chi nửa.

Bỗng nghe giáo chủ lớn tiếng:

- Hai vị cung phụng cần chú ý bọn chúng nẩy ra ý định tự sát. Nếu các vị không đề phòng thì rồi đây phải lãnh lấy hậu quả.

A Liệt hần học lẩm bẩm:

- Không hiểu lão gíao chủ mặt mũi ra sao mà thủ đoạn tàn ác đến độ cả cấm người ta tự sát nửa.

Bỗng thấy Quản đại sư và Dư Thái Can phóng tay ra điểm huyệt đạo hai ả thị nữ rồi ra lệnh cho hai trắng hán vào ôm hai thị ra ngoài.

Liễu Phiêu Hương đứng dậy nói:

- Bây giờ tệ tòa đem Chiêu Thế Ẩn vào đây.

Bỗng một đại hán áo xanh tiến vào khom lưng thi lễ nói lớn:

- Khải bẩm giáo chủ! Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được manh mối về hai người trốn chạy Quản đại sư hỏi ngay:

- Không hiểu chúng có ẩn nấp trong bản cung chăng?

Đại hán áo xanh đáp:

- Đã xục tìm khắp nơi mà chẳng thấy gì.

Dư Thái Can nói:

- Thế thì chỉ còn điện Tiêu hồn này là chưa điều tra.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Cặp nam nữ đó không vào điện chẳng nói làm chi, nếu chúng vào đây tất đã ngó thấy Hoan Hỷ tiên nhân. Theo nhận xét của bản tòa thì chưa một ai qua được ải này. Nếu chúng ở trong điện giao hoan thì khi nào chúng ta lại không phát giác!

Dư Thái Can đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ tới điểm này nhưng sự thực bọn chúng tuyệt vô tông tích thì chẳng lẽ chúng đã mọc cánh bay lên trời rồi ư?

Giáo chủ nói:

- Ngươi hạ lệnh tiếp tục cuộc điều tra.

Đại hán áo xanh khom lưng dạ một tiếng rồi chạy đi ngay.

Liễu Phiêu Hương cũng ra khỏi điện.

Giáo chủ đứng lên đi tới chân tường mé tả. Quản, Dư liền theo sau hắn.

Bỗng thấy giáo chủ sờ tay vào tường. Bức tường liền hở ra một cửa. Nhưng hắn chưa vào ngay, dừng lại hỏi:

- Hai vị cung phụng đã vì hai ả tỳ nữ hay vì sau khi xong việc được kề cận Liễu cung phụng một đêm mà đứng ra xin cho chúng? Nếu là trường hợp thứ hai, bản tòa chẳng lấy chi làm lạ vì Liễu Phiêu Hương là vưu vật nhất đời. Ai kề cận một phen là suốt đời không quên được?

Dư Thái Can mau miệng đáp ngay:

- Thực tình thuộc hạ đã vì Liễu Phiêu Hương là nguyên nhân chính. Hơn nửa Quản đại sư đã lên tiếng chẳng lẽ thuộc hạ lại im hơi thì mất mặt.

Quản đại sư ngần ngừ một chút rồi nói:

- Lý luận của bần tăng khác với Dư huynh, nhưng xin giáo cùng Dư huynh đừng hiểu lầm cho là bản tăng có ý làm ra vẻ thanh cao. Lúc đó bản tăng không nghĩ tới vấn đề Liễu cô nương mà chỉ

nghĩ về chuyện giáo chủ mở đường nếu ai cũng ngại ngùng không nói thì e rằng giáo chủ sẽ cảm thấy nuôi quân vô dụng. Vì vậy bần đạo phải lên tiếng gánh lấy.

Nhà sư dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bản tăng cũng không dấu giếm. Sau khi lên tiếng, bản tăng có nghĩ tới Liễu cô nương nên không hối hận chi nửa.

Gíao chủ cười mát nói:

- Bây giờ chúng ta hãy ẩn thân vào khe tường này để coi Liễu cung phụng thi triển tuyệt nghệ khiến thằng lỏi kia cung khai chân tình.

Ba người vào khe tường rồi. Cửa đóng kín lại không để lộ vết tích gì.

A Liệt biết bọn họ còn trông rõ tình trạng trong điện, nhưng bây giờ chúng đã xa hơn và không nhìn thấy chàng nên nỗi uy hiếp giảm đi rất nhiều. Chàng mới phát gíac ra xuyết nằm đè lên Âu Dương Tinh.

Tư thế này và sự đụng chạm nhau khiến cho A Liệt khí huyết phương cương cảm thấy rạo rực mãnh liệt. Nhất là hai pho tượng Hoan Hỉ chân nhân, dù chỉ nhìn phía sau lưng cũng đủ khiến cho huyết địch trong người chàng chạy rần rần. Lửa dục bốc lên cao độ.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí xích người lui ra một chút nhưng Âu Dương Tinh lại đưa hai tay ôm chặt lấy mình chàng.

A Liệt không thể nhịn được cuối thấp đầu xuống đặt lên môi nàng, một cái hôn nóng hổi.

Lúc này một cặp nam nữ thanh niên xinh đẹp lộ vẻ khẩn trương đi theo đường hẻm chạy vào. Bọn chúng chớp mắt đã qua sân phía trước. Người mỹ nữ cung trang đột nhiên dừng bước kéo tay gã trai trở về mé hữu ra hiệu.

Gã đưa mắt nhìn theo thì thấy tấm màn dầy buông rũ, mới trông đã biết ngay là tòa đại sảnh ở phía trong bức màn Gã nghi ngờ hỏi:

- Đây là đâu?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Đây là cấm địa trong bản cung không ai được vào, trừ phi có lệnh của giáo chủ. Hiện giờ giáo chủ ở xa ngoài ngàn dặm, nhưng bọn cao thủ bản cung tuần phòng bốn mặt rất nghiêm mật.

Gã trai xinh đẹp hỏi:

- Phải chăng cô nương có ý muốn tạm thời dấu tại hạ vào trong này?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Phải rồi! Công tử hãy ẩn vào đây để tiện thiếp do thám tình hình bên ngoài xem sao rồi sẽ quay về kiếm đường đưa công tử chạy trốn.

Gã trai gật đầu, đảo tia mắt sắc bén nhìn nữ lang một lượt. Mỹ nữ cung trang hai má ửng hồng ra chiều e lệ.

Nguyên mỹ nữ cung trang mặc áo quần mỏng như cánh chuồn, nên nhìn rõ da thịt.

Nữ lang ra chiều e thẹn vì đối phương ngó chằm chặp vào người mụ. Đối phương tuy không có lòng tiết mạn, nhưng nữ lang thức tỉnh gả đây là một vưu vật khiến gã phải rạo rực tâm hồn.

Mỹ nữ cung trang thoăn thoắt bước đi, những nét cong cớn trong người mụ nổi lên rất rõ. Gã trai ở đằng sau ngó càng rõ hơn. Hai người vén tấm rèm bằng vải dầy lên ngó vào đại điện thấy không có một ai, mà còn ngửi thấy mùi hương ngào ngạt. Dưới đất trải tấm thảm dầy tinh mỹ vô cùng. Hơn nữa hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân ở trong khám thờ hợp lại thành một màn bí mật, kỳ dị và xúc động.

Hai người vào trong điện rồi, mỹ nữ cung trang nói:

- Trong này nhất định không có người, công tử cứ yên tâm ngồi chờ một lúc, tiện thiếp ra ngoài điều tra một lượt rồi trở vào ngay.

Gã thiếu niên anh tuấn đáp:

- Được rồi! Cô nương nên cẩn thận một chút.

Mỹ nữ cung trang liền lạng người bước ra ngoài.

Câu chuyện giữa hai người đã làm kinh động A Liệt. Chàng đang chìm đắm vào trong biển dục bỗng giật mình tỉnh lại.

A LIệt ngửng đầu ngó qua kẽ hở, chàng nhìn rõ mặt gã trai anh tuấn vì gã nghển cổ lên ngó hai pho tượng nam nữ khỏa thân linh động như người thật.

A Liệt nhìn rõ thiểu niên đã bị thần tượng làm cho mê mẩn không thể di chuyển mục quang ra chỗ khác được. Chàng nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này nhất định là Chiêu Thế Ẩn ở Ưng Trảo Môn rồi. Mụ Liễu Phiêu Hương thật là lợi hại, đã dẫn dụ được gã tới chốn này. Ta nghe giọng lưỡi giáo chủ thì dường như cặp Hoan Hỷ tiên nhân có một ma lực ghê gớm, khiến người nào ngó thấy là không giữ vàng định lực được nửa.

Chàng thấy Chiêu Thế Ẩn lộ vẻ mê man, cặp mắt chiếu ra những tia dục vọng ghê gớm, gã đứng yên không nhúc nhích.

Sau một lúc khá lâu có bóng người vén rèm tiến vào khẽ huýt lên một tiếng còi.

Chiêu Thế Ẩn giật mình quay đầu nhìn ra. Tia mắt gã vừa ngó thấy mỹ nữ cung trang đã rạo rực tâm thần. Gã liều lĩnh, nhìn chằm chặp đối phương.

Liễu Phiêu Hương ra chiều e lệ hỏi:

- Trời ơi! Làm gì mà công tử ngó dữ vậy?

Chiêu Thế Ẩn thấy đối phương tỏ vẻ e lẹ càng làm già nói:

- Cô nương thử nghĩ coi y phục của cô nương như vậy thì có khác gì không mặc quần áo.

Dù sắt đá cũng chẳng khỏi say sưa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thiếu gia đừng quên rằng thiếu gia đang ở hoàn cảnh nào. Hỡi ơi! Tiện thiếp cũng muốn đi theo thiếu gia để thiếu gia muốn làm gì thì làm, nhưng chúng ta còn phải trốn thoát khỏi nơi đây!

Chiêu Thế Ẩn ngoan ngoãn đáp:

- Cô nương nói phải đó. Bây giờ đã có cơ hội chưa?

Liễu Phiêu Hương lắc đầu, chậm rãi nói:

- Chưa được! Tiện thiếp đã thăm dò hai nẻo đường có thể đi được, thì đều bị những tay cao thủ rất tinh tế ở bản cung luân phiên canh gác. Tiện thiếp không sợ gì nhưng e rằng chúng phát giác ra bọn ta, lập tức phát động trận pháp cùng cơ quan mai phục thì bản lãnh thiếu gia có cao minh đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi số kiếp… Mụ vừa nói vừa cất bước tiến lại, nét mặt ra chiều sợ hãi, bất giác đứng tựa vào người gã trai.

Chiêu Thế Ẩn làm bộ bảo vệ phía yếu liền dang tay ra ôm lấy mụ. Thế là toàn thân Liễu Phiêu Hương lọt vào trong lòng gã.

Bàn tay Chiêu Thế Ẩn đụng vào người mụ tuy cách lần áo mỏng mà cảm thấy như đụng vào da mụ.

Bất giác ôm chặt mụ hơn và hai cặp môi bám sát vào nhau như keo sơn. Tiếp theo bàn tay gã chuyển động khắp mình đối phương.

Lúc này có một điều khiến cho A Liệt không biết là Chiêu Thế Ẩn đã biết rõ nơi đây nguy cơ chồng chất mà sao đột nhiên gã hoàn toàn quên hết để cho lửa dục đốt mình?

Chỉ trong khoảnh khắc cặp nam nữ đã nằm lăn xuống tấm thảm dầy. A Liệt bây giờ mới tỉnh ngộ thì ra cái thảm này còn dùng làm giường nằm nửa.

Chiêu Thế Ẩn toan cởi y phục Liễu Phiêu Hương, nhưng may thay! Liễu Phiêu Hương nắm tay tay gã cản trở. Một mặt mụ cựa mạnh cho cái đầu bị đối phương phong toả, thò được ra ngoài nói:

- Hãy khoan! Thiếu gia coi tiện thiếp tà hạng người nào? Chỉ vì tiện thiếp chẳng can tâm làm đồ chơi cho bọn trai, nên mới tìm đường rời khỏi chốn này… Chiêu Thế Ẩn như say sưa, như điên cuồng, ngắt lời:

- Tại hạ chưa có vợ con. Chúng ta trốn khỏi nơi đây rồi sẽ thành vợ chồng, sao bảo là làm đồ chơi?

Liễu Phiêu Hương hôn gã một cái nồng nhiệt rồi nói:

- Hay lắm! Thân này đã có nơi nương tựa, dù chết cũng không đáng tiếc. Nhưng lang quân tên họ là gì? nếu tiện thiếp không biết họ tên chồng há chẳng phải một trò cười?

Chiêu Thế Ẩn liền nói rõ họ tên.

Liễu Phiêu Hương cũng tự báo daah rồi hỏi:

- Hoặc giả đây là lòng trời xui khiến cho tiện thiếp được nương bóng tùng quân. Có điều tiện thiếp chưa hiểu lang quân tìm vào nơi hoang vắng này vì việc gì?

A Liệt bụng bảo dạ:

- Chiêu Thế Ẩn mà xưng danh, tất nhiên tính mạng khôn toàn. Hỡi ôi! Mụ dùng kế mỹ nhân thật là lợi hại, so với biện pháp uy hiếp còn mạnh gấp trăm ngàn lần.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nhiên Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tại hạ vô tình lạc vào địa phương quỉ qúai này.

Liễu Phiêu Hương cắn gã một cái rồi nói:

- Người ta bảo bản cung phòng vệ rất nghiêm mật và đặc biệt chú ý không để người ngoài lầm lạc vào đây được, nên tiện thiếp ở đây đã lâu năm mà chưa thấy ai lầm đường vào đây cả. Chiêu Thế Ẩn “ ồ “ lên một tiếng ngửng đầu lên liếc nhìn bốn phía.

A Liệt chợt phác giác ra mục quang của Chiêu Thế Ẩn rất linh lợi sắc bén dường như thần trí gã đã tỉnh táo lại. Thảo nào gã không nói rõ nội tình. Nguyên một điểm này đã khiến cho chàng rất khâm phục, bụng bảo dạ:

- Gã đã qua được cửa ải mỹ nhân, thật đáng mặt anh hùng? Gỉa tỷ ta ở vào địa vị gã... Chàng không dám nghĩ thêm nữa. Giữa lúc này chàng đã phác giác ra Chiêu Thế Ẩn chú ý ngó vào khám thờ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, mục quang gã đang linh lợi bỗng biến thành lờ đờ bâng khuâng.

A Liệt nhận thấy động tác của Chiêu Thế Ẩn liền chứng minh ngay được một điều là ma lực của hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân đã đưa gã vào tình trạng mơ màng này. Do đó Liễu Phiêu Hương dắt gã vào Tiêu hồn điện để đem thói quyến rũ.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Thiếu gia hãy nói cho tiện thiếp hay vì lẽ gì thiếu gia vào đây?

Những động tác tầm gửi lần cành của Chiêu Thế Ẩn bị mụ cự tuyệt không được thoa? mãn. Chắc gã đã lâm vào bước đường không chịu đựng nổi những mối dẫn dụ mê hoặc mãnh liệt, gã đáp:

-Tại hạ không lừa gạt cô nương đâu. Tình thật lạc bước vào đây.

Liễu Phiêu Hương hờn mát hỏi:

- Tiện thiếp không tin như vậy. Phải chăng thiếu gia không tin tiện thiếp là người trong nhà.

Chiêu Thế Ẩn không sao được đành đáp:

- Tại hạ xin giải thích để cô nương hiểu. Sở dĩ tại hạ không dám vào khám xét chỉ đứng đằng xa dòm ngó và phát giác ra đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm. Mấy tháng nay tại hạ đã chuẩn bị kỹ càng rồi mời dám trở lại.

Liễu Phiêu Hương mắt sáng lên hỏi:

- May mà thiếu gia còn trở lại. Bằng không thì kiếp này tiện thiếp đừng hòng ra khỏi nơi đây. Vậy lý do khiến cho thiếu gia trở lại cũng không ngoài vì tính hiếu kỳ phải chăng?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Đúng thế! Lần thứ nhất tại hạ đến đây là vì nhớ tới một người, tại hạ ngờ họ Ở trong này mà chúa gặp nay tại hạ mới chuẩn bị đến điều tra lần thứ hai cho rõ ngọn ngành.

Gã nói câu này có phần chân thật mà cũng có phần gỉa dối. Liễu Phiêu Hương lộ vẻ nghi ngờ, trầm ngâm chưa biết nói thế nào.

Chiêu Thế Ẩn lại hoạt động phóng túng khêu gợi cuộc truy hoan, nhưng Liễu Phiêu Hương đột nhiên đẩy mạnh gã ra lớn tiếng:

- Đừng đụng vào người ta. Thiếu gia đến đây để kiếm ai?

Chiêu Thế Ẩn ngơ ngác hỏi lại:

- Tại hạ kiếm ai ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nhất định là thiếu gia kiếm một nữ nhân. Ha ha! Toàn bản cung chỉ có đàn bà con gái.

Thiếu gia muốn chối cũng không được đâu.

Chiêu Thế Ẩn thấy mụ nổi cơn ghen không khỏi phì cười nói:

- Đúng rồi! Không phải tại hạ đến kiếm một người đàn ông. Nhưng tại hạ kiếm người này có liên quan đến máu mủ dòng họ nên mới phải mạo hiểm. Cô nương đừng ăn dấm chua cho uổng.

Liễu Phiêu Hương gạn hỏi người ấy là a mà lạ hỏi vòng quanh:

- Đã vậy chắc người nhà thiếu hiệp cũng biết thiếu gia tới đây rồi chứ?

Chiêu Thế Ẩn gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên y hiểu rồi.

Gã vừa dứt lời đột nhiên dưới nách tê chồn, toàn thân bủn rủn. Mỹ nhân lõa lồ đứng phắt dậy trước mặt gã. Mụ cúi xuống dòm gã.

Chiêu Thế Ẩn đột nhiên bị điểm huyệt, gã mới tỉnh táo lại, lửa dục đều bị tiêu tan.

Nhưng đối phương vẫn là người diễm lệ với những đường cong rõ rệt. Những chỗ vi diệu trình bày hết ra trước mắt mà lòng gã không thấy rạo rực, chỉ tràn ngập những mối bẽ bàng bi phẫn.

Liễu Phiêu Hương đổi giọng nói:

- Chiêu Thế Ẩn! Ngươi bất quá là thằng nhỏ miệng còn hôi sửa mà ta đây đã từng phen dâu biển. Có lý nào ta lại say đắm ngươi được? Ta khuyên ngươi đừng mơ tưởng hảo huyền.

Hạng người như ngươi đừng hòng chiếm được minh ta.

Chiêu Thế Ẩn tuy người không cử động được, song miệng vẫn có thể nói năng. Gã chau mày hỏi:

- Phải chăng đây là cung Ất Mộc của Cực Lạc gíao?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng rồi! Cực Lạc giáo chủ hiện đang ở đây. Đáng tiếc đạo hạnh của ngươi hãy còn nông cạn, không thể gặp người được.

Chiêu Thế Ẩn lại hỏi:

- Y tên họ gì? Quê quán ở đâu?

Liễu Phiêu Hương ngẩm nghỉ một lúc rồi đáp:

- Giáo chủ đã chỉ thị có thể đem họ tên nói cho ngươi biết vậy chắc chắn ngươi phải chết. Lão nhân gia họ Lý tên húy là Thiên Đông. Còn quê quán lão nhân gia ở đâu thì ta cũng không rõ.

Chiêu Thế Ẩn nhẩm đi nhẩm lại mấy chục lần câu “ Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông “ rồi nói:

- Tại hạ dẫu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng muốn cô nương gia ơn cho tại hạ được biết gia tỷ yên nguy thế nào? Lạc lõng nơi đâu? Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Tỷ tỷ ngươi là ai? Trong bản cung không có người đàn bà nào họ Chiêu hết.

Mụ nói tới đây bỗng dừng lại. Đồng thời đưa tay ra hiệu cho đối phương im lặng. Dường như mụ lắng tai nghe một âm thanh không được rõ ràng.

# Chương 31 - Chăn Mê Hồn Phá Kiếp Tu Hành

Sau một lúc Liễu Phiêu Hương lại cất tiếng hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì nhất định tỷ tỷ ngươi là cô gái họ Yên ở Lâm Nhữ, tên gọi Song Ngọc, phải không?

Chiêu Thế Ẩn sửng sốt hỏi lại:

- Sao cô lại biết rõ thế?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Giáo chủ của chúng ta thần thông quảng đại. Câu chuyện nhỏ mọn này có chi đáng kể?

Chiêu Thế Ẩn cười khanh khách nói:

- Cái đó chưa chắc. Nếu y thần thông quảng đại đã chẳng dùng đến mỹ nhân kế để dụ dỗ hỏi khẩu cung ta. Trong con mắt ta, ngươi bất quá là một tên kỷ nữ mà thôi.

Liễu Phiêu Hương tức giận nói:

- Câm miệng đi! Cái đó là tự ngươi rước lấy đau khổ vào mình đừng trách ta nữa nhé.

Gương mặt anh tuấn của Chiêu Thế Ẩn thoáng lộ vẻ hối hận nói:

- Ta không sợ phải chịu đựng những nổi đau khổ ê chề Có điều ngươi xử đối với ta kể ra cũng tử tế. Thế mà ta nhục mạ ngươi thì trong lòng không khỏi có một chút băn khoăn.

Nét mặt Liễu Phiêu Hương trở lại hoà hoãn bình thường.

A Liệt nghĩ thầm:

- Chiêu Thế Ẩn tuy còn ít tuổi mà cách ứng phó với người thật là lão luyện. Lúc trước gã nghe đối phương nói tên họ của tỷ tỷ mình ra đã lộ vẻ giật mình. Đây nhất định là một điề bí ẩn mà đối phương cũng biết khiến gã phải biến sắc. Dĩ nhiên cũng có thể gã cố ý dụ đối phương đi vào đường lầm lạc. Thực ra người đàn bà tên gọi Yên Song Ngọc gì đó chưa chắc đã phải là tỷ tỷ của gã...

Bỗng nghe Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Tình thực giả tỷ yên nguy thế nào? Sống chết ra sao? Ngươi cho ta hay để ta yên tâm chờ chết.

Gã nhắc đến chữ chết, quả nhiên đối phương không dấu diếm nữa, đáp ngay:

- Thị đã qua bên thế giới Cực Lạc rồi.

Chiêu Thế Ẩn trợn mắt lên hỏi:

- Y chết rồi ư?

Thanh âm gã đượm màu đau khổ.

Bây giờ A Liệt mới khẳng định không phải gã cố ý bày ra nghi trận mà Yên Song Ngọc ở Nhữ Nam quả là chị ruột Chiêu Thế Ẩn.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng thế! Thị chết rồi! Ta nói rõ cho ngươi hay thị chết đi còn hơn là sống. Vì thị vi phạm lề luật bản cung đã bị nghi xử đúng phép là biến thành người xấu hơn quỉ xứ. Suốt ngày phải làm công tác cực nhục và bị đòn vọt đau đớn ê chề.

Chiêu Thế Ẩn nghiến răng hỏi:

- Vì lẽ gì y gặp điều bất hạnh như vậy?

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Luật lệ bản cung rất nghiêm ngặt. Hình phạt mà thị phải chịu đó chưa đến nỗi vào hàng cùng cực. Hiện giờ trong bản cung còn mấy chục nữ nô phạm luật, ngày đêm phải làm công việc đê tiện, lại bị đòn vọt nát thân. Nỗi đau khổ chưa biết đến năm nào tháng nào mới kết thúc.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Ta không tin như vậy. Nhân số trong cung Ất Mộc các ngươi dường như chẳng có mấy.

Công việc vặt như quét tước chẻ củi nấu ăn, mấy chục nô tỳ chỉ làm trong nháy mắt là xong, có chi là khổ?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đó là ngươi chỉ xét bề ngoài, còn về thực tế thì nỗi đau khổ của bọn chúng không bút nào tả xiết. Tỷ như ra phía sau bản cung đẽo đá lấy ngọc thạch rồi lại nghiền cho nát vụn.

Nhiệm vụ này dù hàng mấy trăm người làm cả ngàn năm cũng không xong được.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Lấy ngọc thạch nghiền cho nát vụn để làm gì?

Liễu Phiêu Hương nở một nụ cười rất quyến rũ hỏi lại:

- Phải chăng ngươi muốn khám xét những điều bí ẩn trong bản cung? Hơn nữa ngươi chết trong sớm tối, còn hỏi làm chi?

Mụ không trả lời vấn đề này khiến A Liệt cũng ngứa ngáy trong lòng.

Bỗng chàng khẽ bấm Âu Dương Tinh một cái để ra hiệu cho chàng phải coi chừng, vì lúc này bọn Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông, Dư Thái Can, Quản đại sư ba người đã vén rèm lên nối đuôi nhau tiến vào.

Bọn chúng đều khoác áo choàng mầu xanh. Phía trên cũng quấn vải đen che kín cả đầu, chỉ để

hở hai con mắt. Vì vậy đừng nòi đến chuyện không nhìn thấy mặt mũi chúng mà cả tầm vóc cũng không nhận ra được.

Liễu Phiêu Hương tuy thân thể lõa lồ mụ vẫn thản nhiên đi tới trước mặt Cực Lạc giáo chủ hỏi:

- Phải chăng sắp đem xử tử gã họ Chiêu này? Có thế mới khỏi phải trông coi gã?

A Liệt nhìn thấy tấm thân mỹ diệm của Liễu Phiêu Hương cũng không khỏi rạo rực trong người, nhưng mụ tàn nhẫn vô tình khiến chàng lại thất vọng tự nhủ:

- Phía trong con người mỹ lệ kia chứa toàn lòng dạ cực kỳ hiểm độc đáng sợ. Trách nào Đức Khổng Phu Tử hai ngàn năm trước đây đã có lời cảnh cáo:

Chớ coi diện mạo khi dùng người. Hỡi ôi!... Chàng có ý luyến tiếc thay cho con người xinh đẹp mà tâm địa lại độc ác. Đồng thời chàng thấy Chiêu Thế Ẩn khó lòng thoát chết, nên chàng cũng bồn chồn thay cho gã, Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông lên tiếng:

- Lưu thằng nhỏ này lại quả phiền cho mình. Chỉ sơ ý một chút để gã trốn thoát là mầm họa lớn lao vô cùng! Ý kiến của Liễu Phiêu Hương rất thỏa đáng.

Dư Thái Can và Quản đại sư đứng bên đều dương cặp mắt lấp loáng cơ hồ nẩy lửa ngó chầm chặp con người vưu vật. Dường như họ chẳng để ý gì đến cái sống chết của Chiêu Thế Ẩn.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Nhưng hiện giờ không nên quá gấp rút. Trước khi chúng ta rời khỏi nơi đây hãy đem gã thủ tiêu cũng được.

Liễu Phiêu Hương vỗ tay một cái. Lập tức một cô gái áo xanh chạy vào.

Cô này mặt không bịt bằng tấm sa để lộ nhan sắc xinh đẹp một cách lờ mờ.

Liễu Phiêu Hương giơ tay ra hiệu. Mỹ nữ áo xanh ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Xin tuân lệnh.

Đoạn thị cởi tấm áo xanh bên ngoài.

Trong đại điện lại thêm hai ả mỹ nữ mình trần tiến vào mà ả nào cũng dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, nước da trắng nõn, những đường cong rạo rực xuân tình khiến người nhìn không chán mắt.

Dư Thái Can cười hỏi:

- Liễu cô nương làm gì vậy? Phải chăng cô không mặc áo để cho bọn thuộc hạ đều được chiêm ngưỡng?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dư lão huynh dương cặp mắt lên nhìn sẽ rõ.

Dư Thái Can cất cao giọng cãi:

- Cặp mắt tại hạ hiện đã dương lên rồi.

Liễu Phiêu Hương mỉm cười rất quyến rũ, mụ lấy tấm áo xanh khoác vào mình để che đậy tấm thân khêu gợi.

Lúc này những tia muc quang lại chuyển sang ngó mấy ả mỹ nữ cởi trần, nhưng ai cũng cảm thấy kém phần rạo rực so với khi nhìn Liễu Phiêu Hương.

Sở dĩ Liễu Phiêu Hương ở cung Ất Mộc chiếm được địa vị kỳ cao trong võ lâm là nhờ ở tấm thân, nước da cùng những đường cong tuyệt mỹ. Hơn nữa dường như mụ có một thứ ma lực rất hấp dẫn khác xa với những đàn bà thông thường. Mụ vừa che kín tấm thân nở nang đã khiến cho giáo chúng tưởng chừng vừa trải qua một cuộc tang thương biến cải.

Mụ ngó mấy tên thuộc hạ gật đầu. Bọn mỹ nữ cởi trần lập tức ôm Chiêu Thế Ẩn đi ra ngoài điện.

Lý Thiên Đông thủng thẳng hỏi:

- Các vị cung phụng có cao kiến gì không?

Quản đại sư đáp:

- Lời của Chiêu Thế Ẩn đã cho chúng ta biết rõ hành tung gã. Do đó vụ Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo ở phái Võ Đương cũng đến theo chàng có chi là lạ. Bản giáo chỉ cần điều tra vụ này rồi sẽ hoạch định kế sách đối phó.

Dư Thái Can nói:

- Họ đã đến rồi thì chỉ có cách trừ diệt để bịt miệng.

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nhà họ Yên ở Lâm Nhữ đến mấy chục người điều không hiểu võ công. Vậy việc trù diệt để bịt miệng chẳng khó khăn gì Nhưng còn nhà họ Chiêu của Ưng Trảo Môn ở Hứa Xương thì hiện giờ tuy đã suy vi nhưng họ còn rất nhiều bạn hữu. Thật là một điều đáng ngại.

Dư Thái Can nói:

- Đó là việc không thể tránh được, chúng ta chỉ có cách làm cho hết sức.

Lý Thiên Đông quay lại hỏi Quản đại sư:

- Đại sư tính thế nào?

Quản đại sư trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trường hợp mà Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo tới đây đúng vì Chiêu Thế Ẩn thì việc này dễ lắm. Trình Huyền Đạo là nhân vật có danh vọng, hành động cực kỳ tinh tế.

Trước khi lão chưa điều tra rõ nội tình, quyết không nói với ai.

Mọi người lẩm nhẩm gật đầu tỏ ra khâm phục những lời phân tích của Quản đại sư.

Quản đại sư nói tiếp:

Tiến thêm bước nữa ta nhận thấy Chiêu Cẩm ở Ưng Trảo Môn mời được Trình Huyền Đạo thân hành đến tra xét thì danh vọng của lão dĩ nhiên đủ làm cho Chiêu Cẩm rất yên tâm.

Tất nhiên y chờ cho đến khi Trình Huyền Đạo bị thất bại rồi mới kiếm người khác giúp đỡ.

Mọi người gật đầu tỏ ý tán đồng những lời suy luận của Quản đại sư.

Quản đại sư lại nói tiếp:

- Vậy bây giờ chúng ta cần điều tra coi có phải Trình Huyền Đạo chịu lời ủy thác của Chiêu gia mà tới đây không? Sau đó sẽ tính bề đối phó.

Liễu Phiêu Hương cất cao giọng nói:

- Phải rồi! Gỉa tỷ Trình Huyền Đạo là người mà Chiêu Cẩm thỉnh đến thì bản cung nên hành động ngay đi, tức là huy diệt nhà họ Chiêu và nhà họ Yên khiến cho bao nhiêu manh mối đều bị cắt đứt.

Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông nói:

- Các vị nói đều đúng lý, nhưng phải dùng cách nào thật sâu độc khiến cho Trình Huyền Đạo xưng ra sự thực? Lão này không phải như bọn người tầm thường trên chốn giang hồ, lại là đệ tử Huyền môn. Bản toà nghe nói đạo hạnh của lão rất sâu rộng, e rằng mỹ nhân kế của Liễu cung phụng chẳng những khó thành công, còn khiên lão biết thêm phần bí mật của ta.

Liễu Phiêu Hương có ý không phục, hăng dặng một tiếng rồi đáp:

- Qúa lắm thì ta dùng đến bản cung tam bảo, tệ tòa tin rằng lão không chịu nổi.

Quản đại sư chậm rãi nói:

- Liễu cô nương! Lực lượng của bản cung tam bảo quả nhiên khiến lão phải nép mính dưới bóng quần hồng. Đừng nói tới phải dùng cả tam bảo là chỉ một chiếc chăn mê hồn, hoặc “ Đoạt chí túng tình tán “ phối hợp với Hoan Hỷ tiên nhân là bần đạo chắc sẽ thành công.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Đã thế sao giáo chủ lại không ban lệnh thi hành!

Quản đại sư đáp:

- Nên biết đạo tâm của Trình Huyền Đạo rất thâm hậu, dù lão có bị sắc tướng của cô nương làm cho mê hoặc, nhưng lão đã tu luyện một điểm linh quang lâm năm vẫn có thể bảo hộ tấm thân, e rằng những điều cô nương muốn biết lão không chịu nói thật đâu.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Có chuyện đó ư? Tệ tòa thử thí nghiệm coi.

A Liệt thấy Liễu Phiêu Hương kiên quyết đòi làm theo ý mụ, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Bất luận Trình chân nhân có thổ lộ chân tình hay không, nhưng đạo nhân bị nhơ nhuốc với mụ yêu nữ này thì thật là điều đáng sợ.

Bỗng nghe Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông đưa ra kết luận:

- Bản toà tự có cách do lường lời cung của Trình Huyền Đạo là chân hay giả. Liễu cung phụng nếu không gặp cơ hội để thi triển tuyệt thế thần công chắc là còn thắc thỏm. Vậy Liễu cung phụng cứ việc thi hành và đem sắc tướng bố thí đến trình độ tối cao, cũng chẳng mất mát gì.

Dĩ nhiên Dư, Quản hai lão không thể phản đối được nữa.

Lý Thiên Đông lại nói:

- Vụ này phải cử hành trong điện Tiêu hồn, còn Liễu cung phụng muốn xử dụng thủ đoạn gì thì cứ việc tùy tiện.

Hắn quay lại bảo Quản, Dư:

- Chúng ta hãy về phòng yên nghĩ một lúc, chờ cho Liễu cung phụng chuẩn bị xong đâu đấy rồi sẽ để khe vách để coi động tĩnh.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Tệ tòa muốn mượn sức chăn mê hồn, mà bản cung hiện giờ chỉ còn một tấm…

Lý Thiên Đông ngắt lời:

- Cái đó không quan hệ. Cung phụng cứ lấy mà dùng. Lát lữa Bản tòa hội kiến với Nghiêm cung phụng sẽ nghiên cứu xem phải mất bao nhiêu ngày giờ để chế tạo bảo vật đó.

Mấy người ra khỏi đại điện. Trước khi bỏ đi họ còn buông bức rèm xanh che trước khám thờ xuống.

Bây giờ A Liệt mới thở phào một cái ngồi ngay người dậy.

Chàng khẽ bấm Âu Dương Tinh một cái cho nàng ngửng đầu trông lên rồi mới mở hé tấm rèm một chút nhìn trộm ra ngoài. Động tác của chàng cực kỳ cẩn thận.

Chàng thấy Liễu Phiêu Hương đứng ngay trước cửa điện bất giác la thầm:

- May quá! Mình chỉ sơ ý một chút để phát ra một mảy tiếng động là bị mụ phát giác, rước lấy vạ lớn.

Bỗng thấy hai tên đại hán khiêng một cái giường lớn đi vào. Tiếp theo hai thiếu nữ áo xanh che mặt ôm chăn đệm tới. chúng giải đệm đâu đấy rồi mới cùng hai tên đại hán lui ra.

A Liệt đã nhìn rõ hai tên đại hán mặt đầy sứt sẹo, mũi huếch miệng lệch, xấu xa vô cùng, thì trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Hai ả Thanh Nang và Linh Chi phạm luật bị trừng phạt khiến cho mặt mũi biến thành quỉ sứ và trong người tiết ra mùi hôi thối đã đành, còn hai gã trai này chắc cũng không phải trời sinh xấu xa như vậy. Hay là chúng cũng phạm tội phải chịu hình phạt.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Liễu Phiêu Hương đi tới bên giường, đưa tay ra mân mê cái chăn dầy, mặt lộ vẻ kỳ dị. Tâm hồn mụ bâng khuâng, trên môi thoáng qua nụ cười tươi thắm.

Liễu Phiêu Hương xoay mình tha thướt đi ra.

A Liệt tuy ngó trong điện không còn ai, nhưng trước chàng đã thấy bọn Lý Thiên Đông ẩn trong khe vách nên bây giờ chàng vẫn e dè. Chàng cầm tay Âu Dương Tinh viết một câu:

"Mụ sắp đối phó với Trình chân nhân." Âu Dương Tinh xoay lại viết lên bàn tay chàng để hỏi:

- Được lắm! Chúng ta thử coi định lực của lão đạo tới đâu?

A Liệt viết:

- Đối phương dùng chăn mê hồn, thủ đoạn rất thâm độc. Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi yên mà ngó hay sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Chẳng ngồi yên thì làm thế nào?

A Liệt viết:

- Dĩ nhiên tại hạ đành chịu rồi, nhưng cô là người nhà Âu Dương ở Ký Bắc, chẳng lẽ cũng thúc thủ vô sách hay sao?

Âu Dương Tinh thấy A Liệt đề cập đến nhà Âu Dương, chẳng lẽ nàng chịu khiếp nhược, ngưng thần ngẫm nghĩ hồi lâu mới viết:

- Ta nghĩ mãi thì chỉ có một cách, nhưng thật là mạo hiểm, cách này nhất định hiệu nghiệm. Song thực hành rất đổi nguy nan.

A Liệt viết:

- Cô nương thử nói nghe.

Âu Dương Tinh viết:

- Ta đưa cho ngươi một thứ thuốc, ngươi xuống rắc vào chăn đệm. Nếu không may mà ngươi bị bắt thì chúng ta chỉ có đường chết. Dù ngươi thành công, song thứ thuốc này chưa chắc đã thắng nổi mê lực về tấm chăn mê hồn của đối phương.

A Liệt viết:

- Cách dùng thuốc thế nào?

Âu Dương Tinh viết:

- Hễ nó dính vào người dù cách lem áo, cũng phát ngớt ghê gớm.

A Liệt không hiểu lại viết:

- Tại hạ tưởng thuốc này làm tiêu tan ma lực trong chăn mê hồn. Nếu nó chỉ làm cho người

ngứa ngáy thì ăn thua gì?

Âu Dương Tinh viết:

- Đồ ngốc! Con người đã bị ngứa ngáy khó chịu thì còn nổi dục niệm được chăng?

A Liệt chợt tĩnh ngộ gật đầu, nhưng rồi chàng lại viết:

- Nếu nó thông dính vào Trình chân nhân mà chỉ dính vào Liễu Phiêu Hương thì cứu cánh sẽ ra sao?

Âu Dương Tinh viết:

- Đồ ngốc! Đồ ngốc!

A Liệt viết:

- Tại hạ ngốc thật, nếu không ngốc đã chẳng hỏi cô?

Âu Dương Tinh thấy chàng tự nhận mình là đồ ngốc đành viết:

- Nếu mụ đã ngứa ngáy bồn chồn liệu còn dẫn dụ Trình chân nhân được chăng?

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc thấy hành động này cực kỳ mạo hiểm. Sau cùng gật đầu toan đứng dậy, Âu Dương Tinh nắm chàng lại lấy tay viết chữ:

- Ta bỗng nẩy ra một chủ ý là giả tỷ ngươi sợ đối phương thành công thì có thể đổi dùng một chất kịch độc khiến cho Trình chân nhân chết đi.

A Liệt giật mình kinh hãi, nhưng sau gật đầu viết:

- Đó cũng là một biện pháp. Chắc Trình chân nhân không muốn chết. Đáng tiếc mình không có cách nào để hỏi ý chân nhân.

Chàng nói rồi ngồi ngay người lên nhưng cũng bị Âu Dương Tinh nắm lại.

A Liệt tự hỏi:

- Cô này thật lắm mưu nhiều kế, không hiểu cô còn trò gì nữa?

Vẫn thấy Âu Dương Tinh cặp mắt lim dim dường như đang ngẫm nghĩ. Đoạn nàng viết:

- Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

A Liệt nhìn nàng mỉm cười lẻ ra bên rèm. Chàng để ý nhìn ra ngoài thấy vẫn yên lặng như tờ, liền đánh bạo vọt ra.

Chàng đi rất lẹ tới bên giường, mở gói giấy trong bàn tay ra vung lên một cái, một làn mù trắng rất mỏng bay ra rớt xuống tấm chăn mềm nhũn và rất dầy.

Chàng đã gan liền nên không nghĩ gì đến sự yên nguy cho mình nửa. Cồ điều chàng sợ công việc sắp thành mà bị thất bại thì thành ra hy sinh vô ích. Vì thế trống ngực đánh thình thịch,chỉ sợ có người tiến vào một cách đột ngột.

Âu Dương Tinh vẫn nằm ngửa im lặng không nhúc nhích. Tuy nàng cũng cực kỳ khẩn trương, song thấy bên ngoài không có động tĩnh gì nàng chắc A Liệt sẽ an toàn vô sự. Có điều lòng nàng lúc này lại càng thêm phần hồi hộp.

Cặp mắt nàng long lên, chợt nhìn thấy phía trong dường như còn đất. Cuộc phát giác này khiến cho trống ngực nàng đập loạn lên.

Có thể khám thờ này phía sau còn đường bí mật dẫn tới Nếu vậy hai người rất hy vọng trốn khỏi nơi đây.

Do đó, bây giờ nàng càng lo âu A Liệt không quay trở lại được.Vì nếu không có chàng thì dù tìm được thông lộ cũng bằng uổng.

Xuýt nữa nàng buông tiếng thở dài. Trong lòng rất đỗi hoang mang. Bỗng thấy tấm rèm rung động, nàng dương to cặp mắt tự hỏi:

- A Liệt bình yên trở về hay là người nào bắt gã đem vào?

Đến khi A Liệt lần tới trước mặt, nàng mới thở phào một cái, vội nắm tay tày chàng và trở về phía sau.

A Liệt ngó theo thủ thế thì thấy phía sau tuy rất chật hẹp nhưng có một đường thông lộ. Song muốn chui vào phải cúi rạp người về phía trước.

Chàng không nói gì nữa bồng ngay lấy Âu Dương Tinh dậy chuyển về phía thông đạo... Lúc tới gần chàng đột nhiên nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ta bỏ mặc Trình chân nhân ra đi? Hay giở gì cũng phải coi cho biết rõ mới phải...

Nhưng trong thâm tâm chàng lại cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất. Vì đối phương đang chú trọng vào Trình chân nhân mà mình lẩn trốn thì càng tăng thêm phần hy vọng.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt dừng bước ngần ngừ, liền kéo tay chàng. A Liệt tỉnh táo lại tự nhủ:

- Ta chẳng thể chỉ nghĩ tới Trình chân nhân mà không lý gì đến sự yên nguy của cô này.

Muốn vẹn cả hai bề thì chỉ có cách là đưa cô tới một nơi an toàn rồi sẽ quay trở lại xem sao?

Quyết định rồi chàng không chần chừ nữa chuồn vào thông đạo dẫn về phía trước.

Lúc này cái rất phiền cho A Liệt là không biết bồng Âu Dương Tinh cách nào vì chàng đã phải cúi khom khom thì chẳng thể bồng nàng ngay người lên được vì đường bí đạo rất chật hẹp, mà muốn cắp ngang cũng không xong. Còn để nàng cõng lên lưng thì lúc cất bước tiến về phía trước tất khiến nàng bị thương vì người nàng ở trên sẽ đụng vào nóc đường hầm.

A Liệt đã cúi thấp đến cùng rồi, muốn cúi thêm cũng không được nữa Chàng liền đứng bước lại khẽ hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Âu Dương Tinh bị hai tay A Liệt ôm chặt cứng khiến tim nàng hồi hộp, người nàng nhủn ra.

Hai mắt nhắm lại để mặc A Liệt muốn làm sao thì làm. Nàng nghe A Liệt hỏi dậy uể oải đáp:

- Ngươi liệu đấy làm sao được thì làm.

A Liệt lắc đầu nghĩ thầm:

- Có lẽ con đường hầm này họ làm ra để đối phó với mình.

Đó là một chuyện không có lý nhưng chàng nghĩ tới đây càng xao xuyến trong lòng, miệng lẩm bẩm:

- Đường lối gì mà vừa thấp vừa chật như vậy? Không chừng kiến trúc này chỉ để cho loài súc sanh qua lại. Ồ! Không xong rồi! Ta phải cẩn thận lắm mới được.

Chàng lâm vào tình trạng bắt buộc, đành nghiến răng cắn rách vạt áo trước ngực để thò tay ra chống xuống đất. Còn một tay nữa phải ôm giữ lấy hai chân Âu Dương Tinh. Tư thế này khiến chàng không nhìn về phía trước được, đồng thời mặt chàng tựa chui vào trước ngực Âu Dương Tinh. Mùi u hương ngào ngạt xông lên lui khiến chàng như tỉnh như mê.

May mà A Liệt đã giải quyết được vấn đề bồng Âu Dương Tinh.

A Liệt tiến về phía trước khá lâu mới được hơn mười thước. Bốn bề tối đen như mực, đột nhiên chàng cảm thấy phía trước không có đường thông lộ. Âu Dương Tinh đụng đầu đánh " kịch " một tiếng.

A Liệt vội đặt nàng xuống, vươn tay ra sờ thì thấy phía trước vừa lạnh vừa cứng nhắc.

Nguyên đó là một cánh cửa thép chặn mất đường đi.

A Liệt sờ vào một lúc thấy bốn bề chẳng có kẻ hở nào thì rất nản lòng, khẽ nói:

Đường này bế tắc rồi chúng ta đành quay trở lại.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy chờ một chút để ta xem sao.

Nàng đưa tay ra sờ và di chuyển bàn tay ấn tường vách.

Bỗng nàng lên tiếng:

- Ngươi thử lay tấm thiết bản xem sao?

A Liệt kinh dị vừa lay tấm thiết bản vừa nói:

- Sao cô nương lại sờ ra bên đó.

Âu Dương Tinh đáp:

- Loại cơ quan này ta đâu có chịu.

# Chương 32 - Hai Người Ra Thoát Chốn Hang Hùm

A Liệt kéo tấm thiết bản lên, Âu Dương Tinh cố ngẩng đầu nhìn và bảo chàng:

- Tấm cửa thép đã lên cao hai tấc. Nội lực ngươi có thể đẩy lên được rồi.

A Liệt liền vươn tay chuồn năm ngón qua kẽ hở hết sức đẩy mạnh. Cánh cửa quả nhiên từ từ lên cao đến hơn một thước. Bên kia đã có ánh sáng lọt ra.

A Liệt cuối rạp xuống nhìn vào phía trong. Đột nhiên chàng giật mình kinh hãi. Nguyên chỗ đó đặt một cái cũi, hai con kim tiền báo nằm trong gốc, cách bên này chừng bốn trượng.

Cũi thú này khá lớn. Nhòm qua khe cũi sắt thấy bên ngoài là một toà viên lạc, cổ thụ cao lớn, cành lá rậm um. Phía ngoài tường là thế giới tự do.

Nếu không có đôi kim tiền báo cản đường thì A Liệt dĩ nhiên ra ngay được. Hiện giờ chàng không dám cử động vì chàng nghe nói báo là giống mãnh thú rất hung dữ, hung dữ hơn cả cọp cùng sư tử.

Ngoài cái sợ về đôi báo dữ tợn, chàng còn lo Âu Dương Tinh không hành động được, cần chàng bồng đưa ra. Nếu báo nhẩy lại vồ là phải chết.

Đôi kim tiền báo này ra chiều mệt mỏi.

A Liệt ngó một lúc rồi ghé miệng sát vào tai Âu Dương Tinh, nhưng nàng khẽ hỏi trước:

- Ngươi nhìn thấy gì vậy?

A Liệt đáp:

- Phía trong có đôi kim tiền báo.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi ra đập chết chúng đi.

A Liệt ngập ngừng:

- Tại hạ nghe nói báo dữ lắm...

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi sợ ư? Mình ngươi đao kiếm chém không vào thì con báo đã ăn thua gì?

A Liệt ngẫm nghỉ cũng cho là phải.

Nên biết chàng từ thuở thỏ nghèo nàn bị người khinh mạn đã quen. Vì thế trong tâm lý chàng vẫn mặc cảm tự coi mình là hạng hèn kém. Hơn nữa việc đao kiếm không hại được chàng mới

xẩy ra hai ngày, chàng chưa quen nên không nhớ tới.

A Liệt đáp:

- Vậy tại hạ hãy ra giết đôi mãnh thú rồi sẽ quay vào đem cô ra.

Âu Dương Tinh thấy chàng có vẻ sợ sệt liền tìm lời cỗ võ:

- Ngươi nhất định thành công. Có điều ngươi nên nhớ đừng để móng chân báo chụp vào mắt là được.

A Liệt nói:

- Dĩ nhiên tại hạ phải chú ý về điểm này.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy khoan! Hay hơn hết là người cởi bỏ y phục cho khỏi bị báo cào, rách và để dấu vết lại.

A Liệt nhận thấy đề nghị của nàng rất hợp lý liền cởi áo ra. Vì một tay phải nâng đở cánh cửa nên cử động chậm chạp.

Dĩ nhiên chàng không dám cởi bỏ hết quần áo, dù Âu Dương Tinh chẳng nói gì, nhưng như vậy cũng khó coi. Chàng vẫn để lại chiếc quần đùi mặc vào mình.

Âu Dương Tinh thò tay sờ lưng chàng nói:

- Ngươi đừng sợ gì hết. Con kim tiền báo đó quyết không thể đã thương ngươi được.

Bàn tay nhỏ nhắn của Âu Dương Tinh sờ vào khiến chàng nẩy ra cảm giác êm dịu, dũng khí tăng lên rất nhiều, luồng máu nóng chạy rần rần.

A Liệt chui qua cửa rồi từ từ hạ cửa sắt xuống để khỏi phát ra thanh âm làm kinh động đến người trong cung Ất Mộc.

Đôi Kim tiền báo dường như đã phát giác có người tiến đến mà chúng vẫn nằm yên.

A Liệt đứng thẳng người lên tiến về phía đôi báo. Khi còn cách chúng chừng hai trượng mà chúng vẫn không nhúc nhích.

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu đôi báo này đã già quá hoặc vì duyên cớ nào khác nó không đột kích loài người thì ta đỡ tốn hơi sức rất nhiều.

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng một con cử động.

Tiếp theo A Liệt chưa nhìn rõ thì con báo này đã nhẩy vọt đến trước mặt chàng. Luồng gió hơi hám xông vào mũi.

A Liệt nhớ tới Âu Dương Tinh đã dặn đừng để móng báo chụp vào mắt. Chàng vội nhắm mắt lại, đồng thời vung quyền đánh ra.

Binh một tiếng vang lên! Thoi quyền của A Liệt đã đánh trúng đầu báo. Nhưng mặt mũi và mấy

nơi trong người chàng cũng bị móng báo bám lấy. Một luồng cường lực xung kích mãnh liệt vô cùng khiến chàng cơ hồ đứng không vững.

Dĩ nhiên lúc này A Liệt lão đão người đi để rời khỏi móng báo. Đồng thời làm cho sức đẩy mạnh của báo cũng tiêu tan.

Đột nhiên chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Nếu mình chỉ ỷ vào tư chất đặc biệt không sợ đao kiếm thì một khi chạm trán với người sức mạnh phi thường, họ đánh một quyền cho mình ngã lăn cũng là hỏng bét. Mình cần phải làm tiêu tan lực lượng xung kích của đối phương, mới được...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì con báo kia đã chụp trúng vào bụng. Chàng vừa lùi vừa đẩy lại thoát ra được, đồng thời làm cho mãnh lực của báo phải tiêu tan.

A Liệt ngoài cái may làm tiêu lan lực đạo của đối phương, chàng còn tỉnh ngộ một điều là giống báo quả nhiên hung dữ mà giảo quyệt hơn các loài mãnh thú khác. Ban đầu chàng thấy chúng nằm ra chiều uể oải mệt nhọc mà đột nhiên lúc tập kích thì động tắc nhanh như điện chớp.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi. A Liệt bị báo vừa chụp vừa cắn đến, lần. Thế công của chúng như gió táp mưa sa đủ khiến cho người ta kinh hồn táng đởm. Nhất là đôi báo này lại réo lên không ngớt. Tiếng reo của chúng chỉ gầm gừ trong miệng mà cũng khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Cặp mắt chàng nửa nhắm nửa mờ vì chàng sợ động tác của chúng lẹ quá có thể khiến mắt chàng bị đui mù trong nháy mắt.

Trong chớp nhoáng, chàng lại bị báo cắn, chụp mấy lần. Sau không biết tại sao chàng ngó thấy một luồng ánh sáng rực rỡ như gấm đem theo mùi tanh hôi đập vào bụng chàng rồi ôm chặt lấy. Chàng đã bị con báo ôm chặt mà không biết làm cách nào cho nó chết được vì nó cựa.

rất mạnh. Bản năng phản ứng của chàng vật báo té xuống rồi đè lên trên. Chàng nắm một tai báo mà dập miệng mũi nó xuống đất. Sau một lúc con báo không cựa cậy được nữa.

Nguyên khí lực của chàng cực kỳ hùng hậu đã bẻ gãy cổ báo. Đồng thời ấn đầu nó xuống đất cát. Thế là nó chết tươi.

Còn con kia đã ấn vào góc lường.

A Liệt nhẩy lên, dũng khí phấn khởi. Chàng không sợ gì nửa rảo bước tiến lại.

Giả tỷ chàng không chuyên chú vào con báo thì chàng đã phát giác ra người chàng trần truồng không mặc một mảnh quần áo nào.

Nguyên lúc vật báo đã trụt mất cả quần đùi.

Con báo kia vào đến gốc tường hết đất lùi đành co mình lại.

Trong đầu óc A Liệt bỗng nhớ tới câu nói “ con thú đến bước đường “ là rất ghê gớm!

chàng tự hỏi:

- Giả tỷ lúc này mình chạy đi, chẳng hiểu con báo kia có rượt theo không?

Nghĩ thế rồi chàng dừng bước lại. Chàng thấy con kim tiền báo đã mất hết oai hùng, cúi đầu cụp đuôi lêu têu như chó mất chủ.

A Liệt gục gặc cái đầu trở gót toan đi thì đột nhiên sau gáy bị móng sắc đánh trúng.

Người chàng xiêu về phía trước, nhưng chàng mượn thế thúc khuỷu lay về đằng sau.

Huỵch một tiếng, con báo đã bay xa bốn thước rớt xuống đất.

Nộ khí bồng bột, A Liệt xoay mình nhẩy xổ lại. Chàng nắm lấy đuôi nó vận kình nhắc lên quật xuống như người đập lúa. Chàng cảm thấy dễ dàng chẳng nhọc nhặc gì, dù con báo này nặng đến hơn trăm cân.

Chàng quật bốn, năm cái liền. Những tiếng binh binh vang lên không ngớt.

Lúc A Liệt ngó lại thì đầu báo đã nát như bùn chết tươi rồi.

A Liệt liền nhớ ngay đến chuyện phải rời khỏi nơi đây lập tức, chàng liền chạy về phía cửa sắt, đẩy tấm cửa lên. Còn một tay thò vào cắp Âu Dương Tinh ra.

Nàng đã ôm quần áo cho chàng và thẹn thùng đứng đó.

Dưới ánh sáng mặt trời nàng thấy A Liệt toàn thân trần truồng thì đỏ mặt lên, tắc lưỡi một cái rồi cúi đầu xuống.

Nhưng khi cúi đầu mới phát giác ra là không ổn vội xoay lưng lại.

A Liệt tưởng nàng giận dỗi điều chi liền nói:

- Nếu cô nương không đi được thì tại hạ lại bồng đi.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói:

- Trời ơi! Ngươi chẳng khác gì một dã nhân. Chắc thường thường ngươi không quen mặc áo.

A Liệt ngó lại mình Chàng thẹn quá mặt đỏ bừng lên, vội cầm lấy quần áo mặc vào.

Âu Dương Tinh chờ chàng mặc quần áo xong mới ngửng đầu nhìn quanh. Nàng vừa dòm thấy, bất giác khẽ la lên:

- Trời ơi! Đây là những con kim tiền báo, một giống mãnh thú lợi hại nhất. Dù ta chưa mất võ công cũng không dám đấu với chúng.

A Liệt nói:

- Chuyện này để về sau hãy nói. Bây giờ chúng ta phải đi cho lẹ.

Âu Dương Tinh nói:

- Không được! Trước hết ngươi hãy lượm những mảnh quần đùi rách, đừng để sót một chút gì. Địa thế nơi đây vắng vẻ, chắc không có người đi tuần tới.

A Liệt biết Âu Dương Tinh rất giầu kinh nghiệm giang hồ, chàng liền làm theo.

Âu Dương Tinh chậm chạp bước tới cửa chuồng sắt đưa tay lên kéo then cửa mở ra.

Chẳng bao lâu, hai người đã đi đến bên tường. A Liệt bồng Âu Dương Tinh nhẩy vọt lên tường. Ngoài tường là một khi rừng hoang cỏ rậm. Nơi đây đã ra ngoài tệ cung Ất Mộc thần bí. Hai người nhẩy xuống rồi, A Liệt chân không dừng bước chân thẳng vào rừng.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi phải coi chừng! Bọn họ đã bảo những rừng cây bốn mặt cung Ất Mộc đều bày trận pháp. Vậy ngươi đứng để bị hãm vào trong trận...

A Liệt không lý gì đến nàng. Chàng nhận định phương hướng rồi chạy thẳng về phía trước.

Nên biết A Liệt là người thông minh tuyệt đỉnh. Tuy có lúc chàng tỏ ra ngớ ngẩn, nhưng đó chỉ là thiếu phần lịch duyệt giang hồ. Hơn nữa nhiều việc chàng chưa đủ tự tin nên không quyết định được mà thôi. Còn nói về trận pháp thì chàng đã nắm vững, vì lúc trước hai người bị hãm vào kỳ môn trận pháp ở mặt tiền cung Ất Mộc. Khi Âu Dương Tinh đã mê mân không biết đường mà chàng vẫn nhìn rõ mồn một. Do đó chàng nhận thấy về phương diện này chàng có đủ năng lực đối phó. Một khi A Liệt tự tin ở sức mình, chàng tỏ ra là người quyết đoán. Hiển nhiên tài trí chàng không phải tầm thường.

Âu Dương Tinh nhắc nhở mấy lần thấy chàng không thèm để ý, nàng cũng tức mình không nói nữa.

A Liệt phóng cước chạy như bay chừng một giờ thì ra khỏi khu rừng cỏ. Chàng đã thấy đồng nội bát ngát và ở phía xa xa những làn khói xanh trong thôn ồ bốc lên cuồn cuộn.

Âu Dương Tinh reo lên:

- Ái chà! Ta tưởng chừng mới ra khỏi quỉ môn quay trở về dương thế.

A Liệt hỏi:

- Thế sao cô bảo tại hạ đừng chạy vào rừng?

Âu Dương Tinh trong lòng cao hứng nên không lức giận. Nàng nói:

- Kìa! Ngươi thử nhìn xem. Bên kia chân núi đã có thôn trang và người ở. Họ đang thổi cơm. Chúng ta tìm tới đó kiếm chút gì ăn cho đỡ đói.

A Liệt đáp:

- Hay lắm! Tại hạ đưa cô nương tới đó tạm nghỉ, còn tại hạ không rãnh để bồi tiếp cô nương được.

Âm Dương Tinh nói:

- Ngươi nói thế nghĩa là làm sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không yên tâm về vụ Trình chân nhân phải trở lại xem thế nào.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi có mấy mạng mà dám trở lại cung Ất Mộc?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đành phải mạo hiểm may mà qua được tai mắt bọn chúng, thì còn định cứu cả Chiêu Thế Ân vì gã cũng là một trang hảo hán.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi có cứu thằng cha ma chê quỉ hờn Tăng Lão Tam không?

A Liệt chiếu ý Âu Dương Tinh vừa cõng nàng lên ưng chạy về phía thôn trang vừa đáp.

- Dĩ nhiên cứu cả hắn.

Âu Dương Tinh tức giận hỏi:

- Ngươi cứu hắn làm chi? Phải chăng để hắn đến đây thu thập ta?

A Liệt cố ý trêu nàng, liền tìm lý do để bài bác. Chàng nghĩ được biện pháp xong liền đáp:

- Cô nương đừng vội nóng. Tại hạ xin hỏi bọn người trong cung Ất Mộc của Cực Lạc giáo là hạng người nào?

Âu Dương Tinh lớn tiếng:

- Bất luận bọn chúng là hạng người nào cũng không thể cứu Tăng Lão Tam được. Ngươi đã nghe rõ chưa?

A Liệt đáp:

- Cô nương to tiếng như vậy, dĩ nhiên tại hạ nghe rõ rồi. Nhưng tại hạ ngnĩ rằng:

Cực lạc giáo bí mật như vậy, tên nào cũng không để lộ chân tướng, ngoại trừ mấy người đàn bà. Do đó tại hạ đoán chắc bọn chúng sợ người ngoài biết rõ họ.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó đã hẳn. Nếu không thì việc gì họ thấy ai lầm đường lạc vào cung Ất Mộc là giết chết.

A Liệt nói:

- Nếu chúng ta không đem được Tăng Lão Tam ra thì không chừng hắn bị chúng tra hỏi sẽ cung xưng cả họ tên chúng ta ra nữa.

Âu Dương Tinh cũng phải thừa nhận lời chàng có lý nên lặng im.

A Liệt lại hỏi:

- Lại còn Trình chân nhân cũng biết rõ chúng ta. Vậy thì dù cung Ất Mộc là nơi đầm rồng hang

cọp, tại hạ cũng phải đi chuyến nửa. Có đúng thế không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không phản đối ngươi về việc cứu Trình chân nhân, còn Tăng Lão Tam thì ngươi cứ giết hắn đi để bịt miệng là xong. Biện pháp này tuyệt diệu.

A Liệt đáp:

- Hay lắm! Cô nương nói rất hợp lý. Có điều tại hạ bình sinh chưa từng hạ sát ai bao giờ, chàng hiểu lúc đến việc có hạ thủ được hay không?

Âu Dương Tinh tức giận nói:

- Ta cậy ngươi làm một việc mà ngươi cứ chối bai bải.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô này coi chuyện giết người là tầm thường, nhưng mình không thể làm được.

Chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra. Chẳng bao lâu chàng đã chạy gần đến thôn trang.

Hiện đang vào tháng trọng đông nên ngoài dỏng ruộng không thấy có người canh tác.

Âu Dương Tinh nằm trên lưng A Liệt, đột nhiên nàng cắn vào tai chàng.

A Liệt vừa động tâm, lập tức một luồng nhiệt khí từ huyệt đan điền đưa lên trái tai và không thấy đau đớn gì nữa. Nhưng chàng không hiểu hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta tức giận ngươi.

A Liệt giật mình hỏi:

- Tại hạ có chỗ nào không phải đâu mà cô hờn giận?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi nghĩ lại coi:

Có phải ngươi đã khinh mạn ta không?

A Liệt nhớ lại lúc ở trong miếu không dằn lòng được đã hôn lén nàng. Sau chàng lại thấy món tóc mai thỉnh thoảng chạm vào mặt, chàng còn ôm nàng vâo lòng. Bây giờ nàng bảo chàng khinh mạn chắc là chuyện này.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Hãy dừng lại một chút.

A Liệt nghĩ thầm:

- Chắc cô này lại tìm cơ hội nổi nóng. Có điều bây giờ cô chưa cử động được như thường, không hiểu cô dùng thủ đoạn gì đối phó với mình?

A Liệt vừa dừng bước, Âu Dương Tinh hỏi:

- Thôn trang này chỉ cách cung Ất Mộc một khu rừng, khó mà qua được tai mắt bọn Cực Lạc Giáo. Nếu chúng ta vào thôn xóm tìm thức ăn há chẳng tự chui đầu vào bẫy?

A Liệt hỏi lại:

- Theo ý cô thì nên làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hãy tiến thêm về phía trước.

A Liệt thoạt nghe thấy nàng nói có lý, sau chàng chợt động tâm linh, liền nói:

- Theo ý cô thì phải tìm đến một bang hội nào mới được chứ gì?

Cực Lạc giáo cũng là một bang hội bí mật phi thường. Theo ý tại hạ thì chúng quyết không lưu lại ở khu phụ cận tòa bí cung kia một dấu vết nào vì như vậy dĩ nhiên có thể dò la được động tĩnh xung quanh, nhưng trái lại đó là một đầu mối để cho, đối thủ tinh minh theo dõi mà khám phá bí mật về Cực Lạc Giáo.

Âu Dương Tinh dương mắt lên đáp:

- Những lời ngươi nói tuy không hợp với qui củ giang hồ, song cũng có lý. Té ra ngươi giả vờ ngớ ngẩn mà thực ra giáo quyệt hơn người.

A Liệt nói:

- Thật oan uổng cho tại hạ. Giả tỷ cô nương bảo tại hạ tinh minh thì còn nghe được nhưng nói là giảo quyệt thì tại nhất định không chịu thừa nhận.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi có hiểu võ công không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đã học qua công phu hô hấp của nội gia. Còn võ công thực tình không hiểu chi hết. Có điều về những câu chuyện võ lâm, tại hạ cũng biết được khá.

Hai người đã vào đến đầu đường cạnh thôn xóm. A Liệt đặt Âu Dương Tinh xuống hỏi:

- Cô nương có đi được không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Cô thể gắng gượng đi được.

Nàng quay lại ngó A Liệt Mục quang dán vào bộ mặt tuấn tú của chàng mà không hiểu lòng nàng nghĩ gì.

A Liệt phát ngượng hỏi:

- Cô nương ngó gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta coi bộ ngươi dường như còn có phần thần bí hơn cả người Cực Lạc giáo. Có điều là chắc ngươi không phải kẻ hư đốn.

A Liệt mở một nụ cười hân hạnh rồi cũng nhìn nàng chầm chặp.

Hai người nhìn nhau một lúc. Bỗng Âu Dương Tinh mặt ngọc đỏ bừng rồi cúi đầu nhìn xuống để tránh mục quang của đối phương.

Vẻ thẹn thùng này khiến cho phái nam rất động tâm mà cũng khiến họ nẩy ra ý niệm muốn chụp lấy người phái yếu. A Liệt không hiểu định luật này đột nhiên chàng cũng giang hai tay ôm chặt nàng vào lòng.

Âu Dương Tinh không phản đối. Nàng nói:

- Hãy coi chừng! Trông thôn trang nhất định có người ngó thấy bọn ta.

A Liệt càng táo tợn hơn:

- Nếu không có người ngó thấy thì sao? Cô có bảo là tại hạ khinh mạn không?

Âu Dương Tinh không trả lời mà cũng không nổi nóng. Dĩ nhiên nàng dã biểu lộ đồng tình.

A Liệt cực kỳ cao hứng. Tuy chàng đang ở vào tình cảnh phiêu lưu nguy cơ trùng điệp mà những cái đó chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc khoái lạc của chàng.

Hai người đi vào thôn trang. Khi tới nơi thấy nhà cửa thấp thè, vừa trông đã biết ngay là thôn xóm nghèo nàn. Mọi người đều ngồi trong nhà để tỵ hàn. Thỉnh thoảng mới có người ở bên ngoài, họ đều ngó A Liệt và Âu Dương Tinh bằng con mắt kinh dị.

Tuy nhiên không có ai ra hỏi han gì. Thậm chí lúc A Liệt quay lại nhìn họ thì họ lẩn tránh mục quang chàng.

Về điểm này chứng tỏ người thôn xóm đây thật thà chất phát.

A Liệt nói:

- Cô nương coi đó! Tại hạ đã đoán không lầm. Dân cư chôn xóm này đều chất phác.

Chúng ta vào nhà mé hữu kia để nghĩ chân một lúc.

Hai người tới nơi thi cửa nhà vừa mở. Một lão già bước ra.

A Liệt chắp tay nói:

- Thưa lão trượng! Vợ chồng tại hạ có việc qua đây, muốn mua một chút gì ăn cho đỡ đói. Không hiểu lão trượng có giúp được chăng?

Lão này tuy áo quần xoàng xỉnh, nhưng rất sạch sẽ gọn gàng. Mới trông đã biết là một bậc lão thành trong bản thôn.

Lão cúi xuống đáp lễ rồi ngó A Liệt và Âu Dương Tinh. Tuy lão tuổi già nhưng bị chàng trai tuấn tú và cô gái kiều diễm dòm ngó khiến lão biến thành ngơ ngẫn đáp:

- Thiếu gia dạy quá lời. Nếu hai vị đói bụng, xin mời vào tệ xá tùy tiện dùng cơm. Nhưng nơi đây quê mùa chỉ có cơm hẩm canh lạt, e rằng thiếu gia và phu nhân không quen dùng... Hai người nói mấy câu khách sáo rồi tiến vào nhà. Bên ngoài gió lạnh thấu xương, trong nhà ấm áp hơn nhiều.

Bọn A Liệt được mời vào ngồi bên bàn bát tiên. Chẳng bao lâu trên bàn bày ra mấy món canh rau thịt nướng. Lại có cả bánh bao và cơm gạo nhỏ hột hơi bốc lên nghi ngút khiến hai người thèm thuồng cơ hồ chảy nước miếng.

A Liệt ăn liên hồi một bữa thật no. Còn Âu Dương Tinh ăn uống nhỏ nhẻ.

Hai người hỏi mới biết lão trượng này họ Trương.

Lúc A Liệt đề cập tới cuộc tân hôn, Âu Dương Tinh ngấm ngầm bấm chàng. Nàng chờ cho Tương lão trượng ra ngoài rồi mới bĩu môi hỏi:

- Sao ngươi lấn át ta hoài?

A Liệt nhún vai hỏi lại:

- Không nói thế thì nói sao cho ổn?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Sao ngươi không kêu ta bằng cô cô và ngươi tự xưng là điệt tử. Chẳng lẽ họ không tin hay sao?

A Liệt đáp:

- Được rồi! Lần sau tại hạ sẽ nói thế. Ở đây thì không đổi giọng được nữa rồi. Cô nương chịu khuất tất một chút, tạm thời nhận là vợ tại hạ và đừng quên là đối với tại hạ phải tỏ ra nồng nhiệt một chút.

Âu Dương Tinh ngoài mặt làm bộ dằn dỗi mà thật tình trong bụng mừng thầm.

Lập tức nàng phát giác ra phản ứng của mình rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Lạ thật! Ta đi khắp giang hồ thấy bao nhiêu anh hùng tuấn tú mà chưa một ai ta để ý.

Ngờ đâu lại nẩy ra ý nghĩ làm vợ gã này mới thật là kỳ! Chẳng lẽ ta yêu gã rồi chăng?

Nàng lòng tự hỏi lòng xong cơn hờn mát tựa hồ biến thành chuyện thật.

A Liệt giật mình kinh hãi. Trong lòng hối hận nghĩ thầm:

- Nàng xuất thân ở một thế gia thì khi nào lại bằng lòng ta? Hỡi ơi! Đáng lý ta không nên giỡn cợt kiểu này? Mình làm thể là tự rước lấy cái nhục vào mình.

Chàng nghĩ vậy càng kiên quyết trở lại cung Ất Mộc cứu người và chỉ mong được tránh xa nàng cho thật lẹ.

# Chương 33 - A Liệt Lại Vào Cung Ất Mộc

A Liệt hỏi về nội thương của Âu Dương Tinh mới biết là muốn cho hoàn toàn bình phục không phải chuyện dễ dàng và sau khi bình phục phải nghỉ ngơi một ngày hay ít ra là nửa ngày mới có thể hoạt động như trước.

Lúc Trương lão trở lại bên bàn chàng đưa ra lời thỉnh cầu muốn gửi Âu Dương Tinh tạm thời để chàng đi mướn xe.

Trương lão ưng ngay. A Liệt vẫn còn tự thẹn trong lòng, chàng hấp tấp không kịp tạ Ơn Trương lão, vội vã ra đi.

Chàng ra khỏi cửa quay đầu nhìn lại thấy Âu Dương Tinh đứng bên cửa, nét mặt còn ra chiều ai oán khiến chàng phải động tâm.

Dường như nàng có đến trăm ngàn câu muốn căn dặn, nhưng A Liệt đã nói đi mướn xe chứ không phải vĩnh biệt nên nàng rụt rè.

A Liệt cắm đầu đi. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã ra khỏi thôn trang. Đi được một đoạn, trong lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- Nàng lộ ra xúc động, nhưng ta không thể coi đó là vì nàng nghĩ tới sự yên nguy cho ta..

Rồi chàng rảo bước chạy mau.

A Liệt vượt qua khu đồng ruộng tiến vào vùng hoang dã đầy cỏ dại. Chàng đi một lúc nữa thì đến khu rừng rậm rạp mà người ta kêu bằng rừng Mê hồn.

A Liệt vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã xuyên qua khu rừng không biết bao nhiêu dặm đường. Đột nhiên chàng giật nẩy mình lên, tự nghĩ:

- Không được rồi! Nếu hai con báo chết kia bị người Cực Lạc giáo phát giác lập tức họ đoán được có người trốn ra đường này. Dĩ nhiên họ phái nhiều người theo phương hướng mà truy tầm. Họ ra khỏi khu rừng rậm nhìn thấy thôn trang ở phía xa xa. Như vậy Âu Dương Tinh làm sao thoát được?

Bây giờ chàng mới nghĩ tới thì muộn mất rồI, vì đối phượng chắc đã phát động cuộc truy nã. Những dấu vết mà hai người còn để lại tất bị đối phương tìm ra.

A Liệt chỉ còn chút by vọng duy nhất là đối phương chưa phát giác hai con báo bị đập chết. Chàng muốn tới nơi để nghĩ cách tiêu trừ mọi dấu vết hoặc bố trí cách nào để đánh lạc đường đối phương.

A Liệt ngẫm nghĩ không tìm ra được biện pháp nào khác, chàng đành liều mạo hiểm thử coi. Chẳng bao lâu đi hết khu rừng, chàng nhẩy lên bờ tường đảo mắt nhìn vào thì thấy trong chuồng thú khá rộng, hai con kim tiền báo hãy còn nguyên chỗ, chưa ai đụng đến.

A Liệt nghĩ bụng:

- Bất luận đối phương cao minh đến đâu cũng quyết không nghĩ tới là ta còn trở lại chốn này. Vì thế bọn chúng dù có xét nghiệm xác chết hai con báo thì vị trí và tư thế nhật định đã thay đổi. Cứ tình hình này thì chưa ai phát giác. Nhưng trong chớp mắt không chừng có người tiến vào. Như vậy khi ta động thủ phải cho thiệt lẹ mới được.

A Liệt nghĩ thế nhưng không xuống ngay. Chàng ẩn nấp vào chỗ kín rồi nghĩ cách bố trí cho cẩn thận.

May ở chỗ A Liệt đã trải qua những cơn sóng gió và đã hiểu biết biết thủ đoạn trên chốn giang hồ, nên kế hoạch của chàng cao hơn người một bậc.

Thoạt tiên chàng thị sát chỗ mình đặt chân xuống xem gần đó có điều gì khác lạ không.

Lập tức chàng nhờ tia mắt sắc bén ngó thấy dấu vết mà người khác không thể nhận ra được.

Trên đầu tượng rêu xanh bị mất đi một chút và cát đá còn vết tích chuyển động. Chàng không có cách nào để bổ xung vào chỗ đó, liền nghĩ tới biện phát làm rối loạn tai mắt địch nhân.

Bỗng thấy A Liệt đứng lên cất bước lưu vết chân chii chít trên mặt tường một quãng dài hơn ba trượng rồi mới dừng lại.

Tiếp theo chàng ngẫm nghĩ cách đối phó với hai con báo ròi quết tâm đem xác chúng ra chỗ khác. Nếu đối phương không kiếm thấy là tuyệt diệu, bằng kiếm thấy thì cũng phải nghi ngờ.

A Liệt nhẩy xuống trong viện đi ẹ vào chuồng báo.

Lần đầu chàng đem xác một con dấu vào bụi cỏ rậm trong rừng và hết sức giữ cho không để lại vết tích gì.

Xác con thứ hai chàng đem ra cũng toan làm như vậy. Bỗng chàng xoay chuyển ý nghĩ căn cứ vào lúc đến đây lần đầu, chàng đã có một ấn tượng đi quanh một vòng, chàng vội đến mặt sau cung Ất Mộc.

Mấy hồi trước đã nói mặt sau cung này có hai tầng lầu chia thành nhiều phòng và trổ nhiều cửa sổ, mấy nơi cánh cửa nửa khép nửa mở có thể lẻn vào được.

Tầng lầu cao khó trèo chàng liền lựa một phòng ở dưới nhà. Khi gần tới nơi chàng thấy phòng này bỏ trống, dường như chẳng có điều chi khả nghi. Chàng không ngần ngừ gì lữa, liệng con báo vào phòng đánh ” huỵch “ một tiếng.

A Liệt một mặt chú ý xem có ai bị kinh động không, một mặt khảo sát trong phòng xem có biến chuyển gì khác lạ.

Chỉ trong nháy mắt chàng phát giác ra vấn đề thử hai. Phòng này đặc biệt ở chỗ ngoài cửa sổ có một làn mù rất mỏng cơ hồ không trông thấy phun ra.

Vì chàng thò đầu vào phòng nên gặp phải mùi hương thoang thoảng xông vào lỗ mũi, khiến chàng mê man xuýt nữa ngất đi.

A Liệt kinh hãi không biết đến thế nào mà nói. Bản năng thiên nhiên thúc đẩy luồng chân khí từ huyệt đan điền xông lên. Chỉ trong chớp mắt luồng nhiệt khí đã chuyển đi khắp kinh mạch

trong người, chàng tỉnh táo lại và cảm giác ngất xỉu cũng bị tiêu tan.

A Liệt kinh hãi thò tay vào túi lấy ra một vật. Đây là cánh hoa tiên đàm ngũ sắc. Theo lời Ngôn lão bá thì vật này có công hiệu giải được những chất kỳ độc trong thiên hạ.

Nhưng tiếp theo chàng bật cười cất cánh hoa đi, tự nhủ:

- Ta đã uống nước sương tiên đàn thì chẳng cần nhờ vật gì khác cũng đủ chống các chất độc rồi.

Bây giờ chàng càng hiểu rõ gian phòng trống không nãy lại là nơi bố trí mai phục rất ghê gớm.

Những luồng mù mỏng này có thể làm cho những tay cao thủ bất cứ hạng nào đều phải té xỉu. Giả tỷ chàng không có nhiệt lực tuyệt vời thì cũng không khám phá ra được cách bố trí lợi hại này.

A Liệt nhẩy vào phòng ra cửa trông ra ngoài thấy có dãy hành lang mà trên đầu là lối lên tầng lầu hai.

Dãy hành lang men theo một cái sân hình vuông. Hai bên đều có cửa. Một bên chẳng hiểu tình hình ra sao, còn bên sân thì trăm hoa đua nở. Áp chân tường còn có những khóm cây rậm rạp. Phong cảnh coi rất ưa nhìn.

A Liệt tự nghĩ:

- Nơi đây vắng vẻ không người. Giả tỷ có địch nhân vào té xỉu trong phòng dễ thường cũng ít người biết. Nhưng không có lý. Cách trang trí trong phòng này đã cực kỳ tinh xảo thì đủ rõ mỗi phòng tuyến của đối phương đều mất nhiều công phu. Vậy khi có người bước chân vào phòng thì nhất định ai có trách nhiệm tuần phòng nơi đây phải biết ngay... Ý nghỉ này vừa phát sinh, chính chàng cũng không hiểu tại sao mình lại minh mẫn đến thế được? Chàng lập tức coi lại xác con báo thì phát giác ra đây là con bị chàng ấn xuống đất nghẹt thở mà chết.

Trong mình nó chẳng có thương tích chi hết.

A Liệt vội lau những đất cát nơi mũi miệng con vật không để dấu vết nào rồi cũng lập tức chạy ra khỏi phòng, ẩn mình trong bụi cây dậm.

A Liệt vừa ẩn xong đã thấy hai ả thị nữ áo xanh chạy vào. Hai cô này cũng xinh đẹp phi thường mà dáng người tha thướt coi thật đáng yêu. Cả hai cô cùng đeo trường kiếm.

A Liệt bụng bảo dạ:

- May mà ta đã khám phá ra cơ quan kịp thời. Cứ xem chúng không ngơ ngác ngần chờ chạy thẳng ngay vào căn phòng kia thì đã biết chúng đã được tin cảnh cáo xác thực đúng căn phòng phát sinh diễn biến.

A Liệt khoan khoái vô cũng, nở một nụ cười rồi nghĩ tiếp:

- Giả tỷ ta chạm trán bọn họ mà họ vung kiếm giết ta ta cũng. chẳng thể đâm chết những cô gái tươi đẹp như thế này.

Hai mỹ nữ áo xanh phát giác ra điều kinh dị khẽ cất tiếng la vì hai cô đã nhìn thấy con kim tiền báo nằm úp sấp dưới đất không nhúc nhích.

Một cô hỏi:

- Lạ thiệt! Sao con báo này...

Cô kia ngắt lời:

- Trân châu! Ngươi đi bẩm báo cùng Liễu tiên tử. Ta ở lại đây tra xét xem xao.

Trân Châu bỉu môi đáp:

- Sao tỷ tỷ không đi? Tiểu muội không biết bẩm ở đâu.

Thị lùi ại mấy bước rồi nói tiếp:

- Mai Côi! Ngươi quên còn một con nửa rồi ư? Thằng cha nào đó dữ quá r Cả hai cô cùng lộ vẻ úy kỵ.

Nguyên hai cô này đã được biết đôi kim tiền báo từng xé xác những tay võ lâm rất cao cường mà chính mắt các cô được ngó thấy. Các cô sợ hãi thất sắc.

Hai thiếu nữ đứng liền vào nhau ngó quanh tả hửu. Trân Châu nói:

- Được rồi! Để tiểu muội đi báo cáo Liễu tiên tử.

Mai Côi đáp:

- Không được! Ngươi phải ở lại đây với ta.

Rồi hai cô đứng yên không cất bước. A Liệt thấy vậy rất đổi hoài nghi chẳng hiểu ra thế nào?

Sau một lúc Trân Châu lại nói:

- Hỡi ôi! Tiểu muội tưởng chúng ta nên đi báo cáo với vị cung phụng nào khác. Hiện giờ Liễu tiên tử đang đối phó với lão đạo. Nghe nói lão đó đạo tâm rất kiên quyết, Liễu tiên tử không thắng được hắn, tức muốn chết người.

Mai Côi nói:

- Chúng ta hãy vào thạch lao coi xem nếu lão đạo lại đem giam vào đó rồi thì Liễu tiên tử bây giờ nhàn rỗi. Ta phải báo cáo với Liễu cung phụng mới được.

A Liệt bây giờ mới biết bọn chúng ngần ngừ không hoạt động là vì lẽ đó. Chàng chờ cho bọn chúng đi rồi mới dời đi khỏi bụi cây chuyển vào một gian thạch thất cao lớn.

A Liệt ẩn ở bên ngoài tìm cách điều tra tình hình bên trong.

Chỉ trong khoảnh khắc hai tiểu nữ mặt buồn rười rượi trở ra đứng bên cửa thương nghị với nhau, Mai Côi nói:

- Không được rồi! Liễu tiên tử đang đối phó với lão đạo mà chúng ta đến gặp tiên tử la rước lấy cái đau khổ vào mình...

Trân Châu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Không cần! Cùng lắm là tiên tử bắt chúng ta cho bọn ác hán hưởng thụ mấy ngày còn hơn là phạm tôi để lỡ công việc.

A Liệt nghe rõ ràng, chàng hiểu câu chúng nói để cho bọn ác hán hưởng thụ, thì không khỏi sinh lòng lân tuất không muốn để mình ngọc cho ngâu vầy.

Mai Côi hỏi:

- Chúng ta làm gì nên tội? Hỡi ôi! Theo ý ta thì chẳng thà mình chịu tội còn hơn để lọt vào tay bọn ác hán.

Trân Châu nói:

- Tỷ tỷ chớ nói cứng. Tiểu muội e rằng đến lúc tối hậu tỷ tỷ lại tình nguyện muốn sống.

Mai Côi nói:

- Để cho bọn bọn ác hắn dầm dặt thì còn chịu đựng nổi, nhưng nếu như bọn Linh Chi Thanh Nang chỉ trong một đêm mặt mũi biến thành xấu như quỉ sứ mà trong người lại tiết ra mùi hôi hám thì ta nhất định chết chứ không sống nửa.

Trân Châu thở dài nói:

- Dĩ nhiên là thế. Ai mà chịu nỗi cực hình đó?

Đột nhiên cô kinh hãi nói tiếp:

- Không xong rồi chúng ta chẳng thể chần chờ được nửa, mau mau đi báo tin cho tiên tử biết là hơn.

Hai cô lập tức chạy đi. A Liệt nhìn phương hướng đã biết rồi. Chàng liền mạo hiểm chuồn vào trong thạch thất, tìm chỗ ẩn thân.

Bỗng thấy bên trong là một tòa sảnh đường. Cách bố trí cực kỳ nghiêm ngặt chẳng khác gì tổ quỉ. Hai bên đều có đường thông đạo. A Liệt vừa trông đã biết ngay trong hai đường này tất có những phòng giam.

Một đại hán áo xanh hung dữ xấu xa chồng kiếm đứng đó. Ngẫu nhiên gã tiến ra trước thềm.

A Liệt tự hỏi:

- Có người canh gác ở đây, mình làm thế nào mà đi qua được?

Xem chừng chỉ có cách giết gã hay đánh cho ngất đi. Trước nay ta chưa từng động thủ đánh ai, chẳng hiểu có làm được không hay lại bị gã đánh té?

Đây là phản ứng về bản năng của chàng. Vì chàng mới biến thành người khác nên trong tiềm thức chưa thành tập quán. Ngoài ra chàng mới học được vài môn quyền thô sơ mà những người mắt thấy tai nghe lại toàn là những nhân vật ghê gớm, trách người nào chàng chẳng nẩy ra cảm giác khó lòng địch nỗi.

Sau chàng nhớ lại hồi trước một vị tiêu sư dạy quyền cho chàng có nói đến một thủ pháp đánh trúng sau gáy làm cho đối phương chết giấc.

Chàng liền nhận định địa thế chờ cơ hội. Ác hán vừa xoay mình chàng đã nhẩy ra xổ lại vung chưởng đánh vào sau gáy.

Động tác của chàng nhanh như điện chớp. Chưởng thế sắp hạ xuống dường như ác hán nghe thấy chưởng phong. nhưng gã chưa kịp xoay mình lại đã rê lên một tiếng, chúi về phía trước, té huỵch xuống đất không nhúc nhích được nữa.

A Liệt vội cắp ác hán ra tựa vào ghế. Đầu ngửa về phía sau, tựa hồ người đang ngủ.

Sau đó chàng chạy lẹ vào mé hữu đường thông đạo.

Quả nhiên đúng như lời chàng đoán. Trong đường thông đạo này toàn những phòng giam, cửa sắt đen ngòm và tường là những phiến đá lớn xếp lên đến tận nóc, khiến người ta cơ hồ nghẹt thở.

Số phòng giam có đến tám căn, may mà cửa sắt còn có một lỗ vuông chừng một thước mới thở được. Lỗ vuông cũng có song sắt để tù phạm hết đường chui qua.

A Liệt coi gian thứ nhất thấy không có tù nhân, gian thứ hai có một người nằm trên ván cỏ.

A Liệt trông quần áo người này nhận ra chính là Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam. Sau Chàng lại trông thấy cái đầu trọc óc vì hắn đã uống nhầm thuốc độc, khi trục được chất độc ra, đầu tóc lại rụng hết. Người vào không biết đầu đuôi tưởng hắn hói đầu ngay từ thủa sơ sinh.

A Liệt đang lúc khẩn trương, trong đầu óc chợt thoảng qua một ý nghĩ:

- Giả tỷ ta muốn người khác khỏi nhận ra mình thì cứ coi bài học của lần này là làm cho tóc rụng hết đi. Ha ha!

Chàng vừa nghĩ vừa cúi đầu xuống nhìn cánh cửa thì thấy khóa chỉ mốc vào nhưng chưa khóa lại.

Dĩ nhiên lão Tăng Lão Tam đang phải bệnh nặng sắp chết, nên họ không đề phòng cẩn mật.

Chàng lại nghiêng đầu nhìn vào qua lỗ vuông thì thấy Tăng Lão Tam nằm đờ người ra không nhúc nhích. Tuy trong phòng ánh sáng yếu ớt nhưng cũng nhìn thấy sắc mặt lão vàng lợt không còn chút sinh khí nào nữa.

A Liệt sửng sốt nghĩ thầm:

- Hắn chỉ còn thoi thóp thở, mình có nên hạ độc thủ nữa hay thôi? Mình mà không động thủ thì về trả lời Âu Dương Tinh thế nào? Bằng cứ hạ thủ trong trường hợp này thì đâu phải là hành vi của anh hùng hảo hán?

Chàng chưa biết tính thế nào. Sau khi ngẫm nghĩ một lúc chàng quyết lâm rời khỏi căn phòng này tiến vào phía trong.

Bây giờ chàng muốn kiếm Chiêu Thế Ẩn vì gã có mối liên quan với Trình chân nhân.

Chàng cảm thấy cần phải cứu gã mới được.

Đi tới phòng thứ ba, A Liệt đã nhìn thấy Chiêu Thế Ẩn đầu tóc rối bời, áo quần nhiều chỗ rách

nát để lộ những vết thương tím bầm. Khí sắc gã cực kỳ suy nhược.

A Liệt cả mừng cất tiếng gọi:

- Chiêu Thế Ẩn! Các hạ cảm thấy thế nào?

Nên biết A Liệt là người rất cẩn thận. Chàng đã tính toán trước nên kêu rõ danh tự để khỏi tiết lộ thân phận của mình.

Chiêu Thế Ẩn từ từ ngửng đầu lên nhìn nhưng không nói gì.

A Liệt lại nói:

- Các hạ đừng nghi ngờ gì nữa. Tại hạ là bạn với Hà huyền thúc tiên sinh.

Trong con mắt đối phương bỗng lộ ra một tia hy vọng, gã cất bước lại hỏi:

- Tôn tính đại danh là gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh. Trình chân nhân có quen tại hạ.

Chàng thò tay vào then cửa có đặt khóa rồi nói:

- Tại hạ tìm cách mở khóa này.

Chiêu Thế Ẩn ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Đây là nơi đầm rồng hang cọp mà y còn vào nổi thì cái khóa kia ngăn trở thế nào được?

Bỗng gã sinh nghi lạnh lùng hỏi:

- Bạch huynh làm sao tiến vào được? Bên ngoài không cồ người canh giữ ư?

A Liệt đáp:

- Có chứ! Tại hạ đánh gã té xỉu rồi... Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Trong mình gã không có chìa khóa hay sao?

A Liệt nghe âm thanh biết là gã sinh lòng nghi hoặc. Đó là cử động hợp ý. Một là gã đã bị gạt trước rồi. Hai là gã biết rõ đây là đâu. Mình đã tiến vào được thì đâu phải là người không có biện pháp mở cửa. Nhưng sự thực chàng không hiểu lề luật giang hồ nên không biết giải thích thế nào.

Đầu óc vừa thoáng qua một ý nghĩ, chàng đáp ngay:

- Không có đâu. Gã đó không đeo chìa khóa bên mình. Bây giờ ta làm thế nào?

Chiêu Thế Ẩn tuy còn nhỏ tuổi nhưng là tay cao thủ từng trải việc đời, đáp ngay:

- Thử bẻ trẹo cái khóa đi coi.

Gã nói câu này đã nghĩ ngay đến nếu ngón tay đối phương không luyện nội công thượng thặng

thì chẳng thể nào bẻ được cái khóa to lớn đó.

Gã còn đang ngẩm nghĩ thì bên ngoài đã vang lên mấy tiếng " rắc rắc ". Tiếp theo then cửa lay động cửa sắt mở ra.

Chiêu Thể Ẩn trợn mắt lên ngẩn người ra mà ngón tay chàng đang cầm cái khóa lớn đã bị bẻ cong. Chàng hỏi:

- Chiêu huynh có thể đi được không thì đi trước đi. Tại hạ vào trong xem còn ai nữa không?

Chàng nói tới đây rồi cất bước chạy vào.

Chiêu Thế Ẩn phấn khởi tinh thần gắng gượng nhịn đau chạy theo A Liệt. Gã hỏi:

- Bạch huynh có biết những người phía trong là ai không?

A liệt đáp:

- Tiểu đệ không biết, nhưng tin chắc là bọn đối đầu với Cực Lạc giáo trong cung Ất Mộc, mình tha người ta ra là bất lợi cho chúng. Chiêu Thế Ẩn còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì A Liệt đã ngó được bốn gian không thấy ai. Y liền chạy vào nhìn gian thứ năm.

A Liệt điều tra đến gian thứ bảy vẫn không thấy tù nhân nào, Chiêu Thế Ẩn nóng ruột không nhịn được liền hỏi:

- Nếu những người bị cầm tù là người của cung Ất Mộc thì Bạch huynh tính sao?

A Liệt đáp ngay:

- Dĩ nhiên cũng buông tha.

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Bọn chúng ra rồi tìm cách báo cáo đem công chuộc tội thì sao?

A Liệt chau mày hỏi lại:

- Bây giờ tiểu đệ để Chiêu huynh trốn ra trước được không?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Hiện giờ tay họ không có ai canh giữ khu này.

A Liệt nói:

- Bên kia còn một dãy nhà lao cũng giống bên này...

Chàng còn đang nói thì đã đi tới gian thứ tám mà là gian cuối cùng. Chàng liếc mắt trông vào rồi trầm giọng nói:

- Trong phòng này có một người.

Chiêu Thế Ẩn tự mắng thầm:

- Ta thật là ngu ngốc. Dĩ nhiên gã hiểu ở gian cuối cùng còn có người. Giả tỷ gã là của địch nhân phái đến thì ta nói gì cũng bằng thừa. Sao ta lại hấp tấp vội tin người quá thế?

A Liệt nhìn vào phía cửa phòng cất tiếng hỏi:

- Này các hạ là ai? Người bị giam trong phòng râu tóc bù xù, áo quần rách tướng. Mùi hôi hám lọt qua lỗ vuông trên cửa đưa ra ngoài rất khó ngửi. Nguyên một luồng khí vị này cũng đủ biết người đó bị cầm tù nơi đây đã lâu ngày.

Chiêu Thế Ẩn liếc mắt nhìn vào thì vừa lúc người kia quay đầu ra. Mục quang sắc bén của gã nhìn người kia một chút rồi lùi lại nói:

- Bạch huynh nói gì thì nói đi.

A Liệt đáp:

- Được rồi! Chiêu huynh đi trước đi!

Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Còn Bạch huynh thì sao? Chúng ta không đi với nhau một lúc ư?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ có trốn được hay không cũng chưa biết. Chúng ta phải đi từng người một.

Sau này nếu còn cơ hội gặp nhau sẽ nói chuyện.

Chiêu Thế Ẩn thấy A Liệt nói vậy tôi sinh lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- Gã mà không cùng đường với ta thì chẳng có chỗ nào lợi dụng ta được. Dù gã biết tên họ ta, nhưng tha ta đi trước thì có ngấm ngầm theo dõi cũng chẳng ích gì.

Gã quyết định rồi trở gót đi ngay.

A Liệt lại hỏi:

- Này! Các hạ là ai? Tại hạ không có nhiều thì giờ, xin trả lời mau.

Măt mũi người kia đầy lông lá lên không nhìn rõ tướng mạo, nhưng cặp mắt rất sắc bén.

A Liệt nghĩ thầm:

- Võ công người này chắc đã vầo hàng cao thâm khôn lường, lên bị cầm tù lâu nay mà vẫn giữ được mục quang trong suốt và sắc bén! Người kia chu ý nhìn A Liệt, lạnh lùng đáp:

Nghe khẩu khí các bạ thì dường như có ý muốn giúp ta trốn thoát?

A Liệt lại bỏi:

- Tại hạ muốn biết trước các hạ là ai?

Người kia đáp:

- Bất luật các hạ không bị thật hay giả vờ không biết ta cũng nói rõ chẳng ngại gì. Ta họ Trác tên gọi Vân Trình. Người giang hồ thường kêu bằng Thần Ưng! Vậy các hạ đã nghe thấy bao giờ chưa?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Cái tên này tại hạ nghe đã quen tai. Bây giờ các hạ có muốn ra hay không?

Trác Vân Trình hỏi lại:

- Tại sao các hạ lại nói ta có muốn ra hay không?Qui tích đại danh là gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh, người ở Lạc Dương.

Trác Vân Trình rảo bước đến bên cửa. A Liệt nắm lấy chiếc khóa.

Chàng đã có kinh nghiệm chỉ vặn mạnh một cái là mở ra được. Nhưng chàng sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

- Trác Vân Trình không vặn hỏi lai lịch cùng thân thế ta, bảo đi là đi chẳng úy kỵ gì.Tuy hắn nóng lòng ra khỏi lao tù, nhưng chưa biết đầu đuôi thì bất cứ là ai cũng đáng nghi ngờ.

Chàng nghĩ thế rồi chưa bẻ khóa vội.

Trác Vân Trình hắng dặng một tiếng rồi giục:

- Mở cửa ra.

A Liệt nói:

- Cái khóa này chắc quá.

Chàng tự nhủ:

- Giả tỷ hắn là người ở cung Ất Mộc vì phạm tội mà bị cầm tù hay vì họ cố ý đăm giam vào đây mà ta tha hắn, có thể hắn ra tay chụp lấy ta.

Chàng nghĩ vậy rất hợp lý rồi vừa đụng cho chiếc khóa kêu lách cách vừa hỏi:

- Tại sao các hạ bị cầm tù nơi đây?

Trắc Vân Trình đáp:

- Vì ta biết đây là một tổ chức tà giáo lại hiểu rõ thân phận một vị cung phụng trong giáo phái này.

# Chương 34 - Vào Thủy Lao Giải Cứu Chân Nhân

A Liệt hỏi:

- Ai vậy? Các hạ có thể cho tại hạ biết được không?

Trác Vân Trình chăm chú nhìn chàng, nhe răng cười đáp:

- Không được. Vì ta bưng kín miệng bình mới sống được đến ngày nay.

A Liệt nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì thủ đoạn của bọn họ ghê gớm phi thường nhất là cạm bẫy nữ sắc còn đáng sợ hơn là chất độc. Vậy các hạ không nói cũng phải.

Trác Vân Trình thò đầu lưỡi liếm mép rồi hỏi:

- Những người đàn bà đó ư? Đúng thế thật. Nhất mụ họ Liễu quả là một vưu vật ở nhân gian. chỉ vui thú một đêm là suốt đời không quên được. Ha ha! Nhưng bọn chúng đã thất bại rồi. Chúng cho ta hưởng thụ mấy đêm mà chẳng kéo lại được chút gì.

A Liệt hiểu ý mỉm cười nói:

- Cái đó phải coi chừng mới được không thì bọn chúng thẹn quá hóa giận là nguy đấy.

Trác Vân Trình nói:

- Dường như công tử đã hiểu được khá nhiều. Đúng thế! Bọn chúng thẹn quá hóa giận, nhưng ta đã có biện pháp hiểu được nơi đây, lại biết rõ thân phận một người trong này, cái đó chứng tỏ bọn chúng còn chỗ sơ hở cần tìm ra cho biết và lập kín đi bất cứ bằng một giá nào. Hơn nữa bọn chúng còn muốn lợi dụng ta, lấy đời sống của ta uy hiếp bạn hữu ta không dám tiết lộ chuyện bí mật mà họ đã nghe được.

A Liệt bâng khuâng hỏi:

- Nghe được chuyện gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Ta đã bố trí đâu vào đấy. Nếu trong ba tháng mà ta không lấy được tin tức gì cho bạn hữu thì họ sẽ đem điều bí mật mà ta ủy thác giao cho chưởng môn phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương.

A Liệt hỏi:

- Nếu chúng bắt hết bạn hữu của các hạ thì chúng còn lo gì nữa?

Trác Vân Trình hỏi lại:

- Tỷ như ta đem điều bí mật giao cho một nhà buôn chính đáng hay một người bạn ở trong làng thì liệu chúng có thể bắt hết được không?

A Liệt gật đầu nói:

- Quả không được thật. Thảo nào bọn chúng không còn biện pháp nào khác.

Trạc Vân Trình nói:

- Không hẳn như vậy. Bọn chúng cầm tù ta ở đây, chính ta mới không có biện pháp nào.

A Liệt nghĩ lui nghĩ tới thấy Trác Vân Trình ăn nói rất kín đáo không có chỗ nào sơ hở liền hỏi:

- Nếu tại hạ thả các hạ ra thì các hạ làm gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Cái đó còn phải coi tình hình xem sao đã. Nếu chạy được là hơn hết, bằng không thì cũng phải quyết một trận sinh tử để kiếm lấy một tên theo mình xuống chầu Diêm Vương.

A Liệt lại hỏi:

- Trác tiên sinh! Nguyên trước tiên sinh làm nghề gì?

Trác Vân Trình đáp:

- Ta làm nghề bảo tiêu.

A Liệt sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi:

- Thế thì không đúng rồi. Nếu tiên sinh làm nghề bảo tiêu thì sao lại lần mò tới đây để cho chúng bắt?

Trác Vân Trình sửng sốt hỏi lại:

- Ô hay! Ngươi chỉ biết có vậy thật, hay là ngươi giả vờ? Đây là một tà giáo, ngoài chuyện dâm đãng, họ còn cướp vàng bạc châu báu. Ta đoán đây là nơi bọn chúng tích tụ tài hóa. Ba năm trước ta đã bảo tiêu một món hàng châu báu đáng giá trên hai chục vạn lạng bị bọn chúng cướp mất.

A Liệt vận kình vào ngón tay bẻ khóa đánh “rắc” một tiếng. Khóa gãy, cửa mở ra.

Chàng nói:

- Đã vậy xin mời tiên sinh!

Trác Vân Trình ra rồi coi lại cái khóa, giật mình hỏi:

- Chỉ lực của lão huynh mạnh đến thế ư? Lão huynh ở môn phái nào?

A Liệt không trả lời, giục:

- Tiên sinh đi đi thôi!

Đoạn chàng cất bước đi trước. Lúc chàng trở ra thấy Chiêu Thế Ẩn vẫn còn đứng ở cửa ngách chứ chưa đi. Chàng liền tới gần hỏi:

- Sao Chiêu huynh còn ở lại đây chưa đi?

Chiêu Thế Ẩn hỏi lại:

- Trong này còn một người nữa huynh đài có nhìn thấy không?

A Liệt gật đầu đáp:

- Nhìn thấy rồi. Nhưng chẳng biết hắn là ai nên không muốn cứu ra.

Chiêu Thế Ẩn nói:

- Huynh đệ nói vậy thì thật là kỳ!

A Liệt đáp:

- Tuy tiểu đệ chẳng cừu hận y, song y bị nội thương rất nặng cũng chẳng có cách nào chạy thoát được.

Chiêu Thế Ẩn ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế! Vậy chúng ta đi thôi.

Trác Vân Trình hỏi xen vào:

- Bạch huynh! Hắn là ai vậy?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không biết tên thật của y, chỉ nghe nói hắn là Tăng Lão Tam, ngoại hiệu là Quỉ yếm thần tăng.

Chiêu Thế Ẩn ủa lên một tiếng. Còn Trác Vân Trình cả kinh thất sắc nói!

- Trời ơi! Té ra là hắn. Chúng ta đi thôi.

A Liệt nói:

- Các vị hãy đi trước. Tại hạ còn muốn qua bên kia coi.

Trác Vân Trình nhún vai nói:

- Được rồi! Nhưng ta e rằng ra khỏi cửa này là có người xuất hiện ngay tức khắc.

Rồi hắn lại nghĩ rằng không thể thế, vì nếu bọn Cực Lạc giáo muốn thu tập hắn thì cần gì phải chờ lúc trốn đi mới bắt lại?

Đoạn hắn đổi giọng:

- Có thể họ bố trí cạm bẫy, nhưng ta cũng không sợ, nếu trốn chẳng thoát thì quay lại đây nằm một thời gian nữa là cùng.

A Liệt không lý gì đến Trác Vân Trình, chàng quay gót trở ra lối cửa ngách. Đột nhiên có tiếng người hô hoán, khiến chàng phải dừng bước. Đó là thanh âm của Tăng Lão Tam. Hắn vào

không lộ vẻ gì biến đổi và cũng không ra chiều tức tối, lạnh lùng nói:

- Bạch Phi Khanh! Nếu ngươi mở cửa cho ta ra thì có ngày ta sẽ tạ Ơn.

A Liệt đáp:

- Không được! Một là ta không muốn giúp lão. Hai là lão không cử động được.

Trác Vân Trinh và Chiêu Thế Ẩn cũng dừng chân lại để nghe cuộc đối thoại giữa hai người. Dĩ nhiên chúng muốn nghe ngóng để phán đoán xem A Liệt có đúng là người ở ngoài cứu chúng không? Hay đây chỉ là một vụ âm mưu nào của Bạch Độc giáo?

Lại nghe Tăng Lão Tam cất giọng khả ố:

- Ta vẫn cử động được, chẳng làm phiền đến ngươi.

A Liệt hỏi:

- Thật thế không? Sao vừa rồi ta thấy lão nằm thẳng cẳng không cử động được.

Chàng ngó qua khe cửa vào trong thấy Tăng Lão Tam đã đứng thẳng lên rồi. Tuy hắn đầu trọc, khuôn mặt gầy nhom, lông mi trụi hết, trông thực khó coi, song cặp mắt lấp loáng tỏ ra hắn đã khu trừ chất kích độc và đã hết nội thương.

A Liệt giật mình nghĩ thầm:

- Thằng cha này quả nhiên lợi hại. Muốn hạ sát hắn không phải chuyện dễ.

Chàng lại nghĩ:

- Nếu không giết hắn để bịt miệng thì dĩ nhiên Cực Lạc Giáo sẽ biết gốc gác chàng và Âu Dương Tinh. Chàng còn sợ hơn nữa là Cực Lạc Giáo có thể lợi dụng hắn để đối phó với chàng. Vì thế chàng chẳng thể bỏ đi, nhưng vào đây để giết hắn thì là một thủ đoạn rất khốn nạn.

A Liệt lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Chàng ngẩn người không biết làm thế nào?

Chiêu Thế Ẩn trẻ tuổi nóng tính. Gã không nhịn được lớn tiếng hỏi:

- Bạch huynh! Bạch huynh làm gì đó?

A Liệt nghe tiếng gã gọi liền quay đầu nhìn lại, ngó thấy Trác Vân Trình. Chàng chợt động tâm linh, liền bảo Tăng Lão Tam:

- Ta tha cho cũng chẳng khó gì nhưng phải chịu theo ba điều kiện của ta. Một là sau khi lão khôi phục tự do không được quấy rầy thiếu nữ kia cùng Trình chân nhân.

Quỉ yếm thần tăng Tăng Lão Tam hỏi:

- Còn điều kiện thứ hai?

A Liệt đáp:

- Điều kiện thứ hai là lão phải hết sức đối phó với bọn Cực Lạc Giáo ở Cung Ất Mộc.

Giả tỷ lão làm cho bọn chúng hết đường thì khi đó mới có quyền đối phó với bọn ta.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Còn điều thứ ba?

Thanh âm hắn vẫn trơ trẽn khiến người chán ghét mà cũng không dò xét được tâm tình hắn ra sao?

A Liệt hỏi lại:

- Điều kiện thứ ba là bọn ta ngoài kia còn có hai người để làm chứng thì lão tính sao?

Tăng Lão Tam hăng dặng một tiếng, nghĩ thầm:

- Thằng lỏi này gớm thiệt, tinh quái hơn cả cáo già. Gã đưa ra hai người chứng là đẩy ta vào chỗ không thủ tín không xong. Nếu ta mà bội ước thì phải giải quyết xong hai chứng nhân kia đã.

Nhưng đã đến nước này, lão chẳng có cách nào hơn được, liền đáp:

- Được rồi. Hai người kia tên là gì?

A Liệt đáp:

- Một vị là Trác Vân Trình lão sư và một vị là Chiêu Thế Ẩn huynh đài. Hai vị đó cũng bị bọn Cực Lạc giáo gia hại.

Chàng vừa nói vừa rút then cửa sắt.

Bốn người ra khỏi nhà lao đi vào sảnh đường. Trác Vân Trình nói:

- Tên canh giữ nơi đây đã bị chết rồi.

Tăng Lão Tam chạy lại ngó, không khỏi bật tiếng la hoảng.

A Liệt nghe tiếng động tâm liền hỏi:

- Tăng lão sư! Phải chăng lão đã nhận ra người đó?

Tăng Lão Tam đáp:

- Ta không quen biết gã.

A Liệt hỏi vặn:

- Thế thì sao lão lại hoang mang kinh ngạc?

Tăng Lão Tam hỏi lại:

- Ngươi nhất định bắt ta phải trả lời chăng?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là thế? Nếu lão không trả lời tức là muốn làm phiền cho tại hạ và có ý phản bội lời hứa.

Tăng Lão Tam tuy có cách giải thích, nhưng hiện giờ không phải là lúc nói nhiều, hắn liền đáp:

- Thiệt tình ta không nhận biết gã. Có điều ta trông bộ mặt gã liền hiểu ngay gã là chân tay của ai rồi.

A Liệt nói:

- Té ra là thế. Thảo nào người ta chỉ nghe trình báo về tướng mạo của thủ hạ liền lập tức nhận ra chủ nhân là ai.

Chiêu Thế Ẩn ngạc nhiên hỏi:

- Sao Bạch huynh lại biết rõ nhiều câu chuyện nơi đây như vậy?

A Liệt đáp:

- Vì tiểu đệ lúc đó ẩn ở trong Tiêu hồn điện nên nghe được khá nhiều chuyện bí mật.

Tăng Lão Tam đột nhiên biến sắc. A Liệt cũng nghe tiếng động. Lập tức chàng ra hiệu cho mọi người hay rồi chàng ẩn vào sau cánh cửa.

Chiêu Thế Ẩn và Trạc Văn Trình cũng tìm nơi ẩn nấp. Còn Tăng Lão Tam thì chạy ra nắm lấy xác chết cua hán tử xấu xa cùng đem đi ẩn.

Hành động của Tăng Lão Tam, A Liệt nhìn rõ và trong lòng ngờ vực không hiểu.

Tiếng bước chân đã tới gần. Chỉ trong chớp mắt mấy người tiến lại là hai hán tử xấu xa nâng đỡ Trình Huyền Đạo cùng đi. Phía trước còn có một người che mặt mình mặc áo xanh.

A Liệt vừa trông thấy đã nhận ra hắn là Dư Thái Can.

Bỗng một hán tử bật tiếng la:

- Ô hay! Lão Lý chạy đi đằng nào mất rồi?

Một tên khác đáp:

- Chắc hắn vào trong lao kiểm tra tù phạm.

Dư Thái Can nói:

- Hãy đem lão đạo này giam vào thủy lao.

Đột nhiên A Liệt nghe thanh âm Tăng Lão Tam lọt vào tai:

- Ngươi có dám mạo hiểm theo kế hoạch của ta thử ra tay không? Nếu làm được ổn thỏa thì có thể nhận rõ chân tướng người này và cũng làm cho Cực Lạc giáo phải nhụt nhuệ khí.

A Liệt biết rõ nếu muốn cứu Trình Chân Nhân, tất phải trông cậy vào lực lượng Tăng Lão Tam. Chàng nghe lão đề nghị như vậy thì trong lòng mừng rỡ vô cùng! Chàng không biết hiện giờ Tăng Lão Tam ẩn ở đâu nhưng đoán được là lão vẫn nhìn thấy mình, liền gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Tăng Lão Tam liền dùng phép truyền âm nói:

- Bước đầu tiên là chúng ta tìm cách bắt người ra hiệu lệnh giam vào trong lao. Bước thứ hai ta chỉ thi hành một thủ pháp đơn giản khiến hắn phải tự động bỏ tấm khăn đen che mặt xuống.

Bỗng thấy Dư Thái Can rẽ vào ngõ ngách mé hữu. Phía trong là những phòng giam, mà A Liệt vừa cứu mấy người ra.

Tăng Lão Tam liền cất giọng khả ố bằng phép truyền âm:

- Tiểu Bạch! Bản lãnh thằng cha này rất cao minh. Tăng mỗ không dám tự khoe là thắng được hắn, nên cần phải có ngươi giúp đỡ mới bắt hắn giam lại. được. Ngươi phải để ý coi chừng chờ hắn tiến vào phòng giam thứ nhất, hắn phát giác ra điều khác lạ tất mò vào điều tra. Nhiệm vụ của ngươi là đóng chặt cửa sắt phòng lao, ta sẽ yểm trợ ngươi và bức bách hắn phải lui vào. Vụ này mà chỉ có một người thì chẳng thể đồng thời làm hai việc.

A Liệt nghĩ tới Tăng Lão Tam có thể bán rẻ chàng, bày ra cạm bẫy này để cho Dư Thất Can bắt chàng, đặng hắn thừa cơ tẩu thoát.

Nhưng Tăng Lão Tam vừa dứt lời thì Dư Thái Can đã đi tới cửa phòng giam thứ nhất, hắn ngó vào trong.

Bỗng thấy Dư Thái Can đứng ngoài cửa ngơ ngác một chút rồi đẩy cửa sắt mở ra. Đây là cơ hội chớp nhoáng. A Liệt lập tức nhẩy xổ lại băng mình vào ngõ ngách.

Tăng Lão Tam cũng hành động mau lẹ như A Liệt. Lúc chàng vào đến cửa phòng thò tay ra giữ cửa sắt thì một luồng kình phong tập kích vào Thiên linh cái chàng.

Vì lúc này A Liệt đứng khom lưng nên thiên linh cái chàng cúi xuống hướng vào trong lao thì vừa gặp đối phương phản kích.

Đầu là nơi yếu hại của con người nên ai bị tập kích cũng phải né tránh mà địch nhân ra tay không cần tìm được bộ vị nào khác.

Nhưng A Liệt nhất quyết chịu đòn để giữ chặt cửa sắt phòng lao. Thiên linh cái chàng bị một đòn nặng đánh hất lùi lại mà tay chàng vẫn không buông, hấp tấp cài then ngoài.

“Cách” một tiếng vang lên! Chàng đã cài then và khóa cửa rồi.

Bấy nhiêu động tác A Liệt đã nhờ Tăng Lão Tam giúp được phần lớn. Hắn liệng ám khí ra khiến Dư Thái Can vừa đánh một đòn lập tức phải lùi lại. Lúc chàng đóng cửa sắt, Lão Tam đứng bên cài then. Động tác của hai người đồng thời diễn biến.

Giả tỷ Tăng Lão Tam không phóng ám khí thì Dư Thái Can sau khi đánh một đòn còn có thể dùng thân pháp mau lẹ đẩy cửa mở ra, hay ít nhất cũng không để cho hai người kịp cài then. Bây giờ quả đúng như lời Tăng Lão Tam, Dư Thái Can bị giam trong lao rồi.

Tăng Lão Tam nắm tay A Liệt hỏi:

- Ngươi có bị thương không?

A Liệt đáp:

- Không hề gì!

Tăng Lão Tam nói:

- Nếu vậy thì mau điểm huyệt hai thằng lỏi kia đi. Bên này không còn gì. Đến ta còn không ra được thì dĩ nhiên kẻ khác chẳng thể trốn thoát.

A Liệt cùng Tăng Lão Tam chạy vội ra, nhưng hai hán tử xấu xa đã áp giải Trình Huyền Đạo tiến vào ngách mé tả, nên lúc hai người nhảy ra thì không thấy bọn chúng đâu nữa.

Lúc hai tên hán tử đi vào ngách mé tả thì Chiêu Thế Ẩn và Trác Vân Trình lạng người ra. Tăng Lão Tam bảo hai người chặn đường rút lui của chúng rồi nói:

- Có khi chúng ta tha ra từng tên một, vậy các vị nhân lúc bất ngờ mà tập kích thì dễ dàng hơn.

Hắn nói thế rồi không chờ Trác, Chiêu trả lời đã kéo A Liệt tiến vào. Vừa vào tới gian đầu đã thấy cửa sắt mở toang, một hán tử áo xanh đứng bên cửa, còn tên nửa không thấy đâu. Dĩ nhiên gã áp giải Trình chân nhân tiến vào lao rồi.

Tăng Lão Tam cùng A Liệt động tác đà mau lẹ lại không một tiếng động nên vào đến cửa lao mà hán tử vẫn chưa phát giác.

Tăng Lão Tam nhìn A Liệt đưa tay ra hiệu. A Liệt liền nhảy xổ lại dang hai tay ra ôm lấy hán tử. Chàng ỷ mình đao thương chém không vào mới dám có cử động như vậy để bắt sống địch nhân. Nhưng giả tỉ Tăng Lão Tam thi triển công phu điểm huyệt cho đối phương té nhào há chẳng hay hơn?

A Liệt cũng có ý hoài nghi, song vẫn ra tay ôm chặt lấy hán tử áo xanh. Nhưng chính chàng cũng bị khuỷu tay địch nhân thúc vào trước ngực. Dù là con người có tấm thân sắt thép chém không vào, cũng khó chịu nổi cái thúc này. Nếu chàng là người đã được huấn luyện võ công tự nhiên né tránh, chẳng để đối phương đánh trúng và như vậy thì không ôm chặt đối phương được nữa.

Hán tử áo xanh kinh hãi la lên làm kinh động mọi người trong lao.

Gian thủy lao này chưa có nước. Vào qua cửa đến một đường bậc đá chừng bảy, tám bậc. Trình Huyền Đạo cùng một tên hán tử áo xanh khác đi xuống.

Giữa phòng có một cái cột đá lớn vuông vắn chừng hai thước. Trên cột có gắn vòng sắt. Mới trông đã biết ngay là để khóa tù phạm.

Lúc này Trình Huyền Đạo chưa bị khóa vào cột. Đại hán áo xanh kia quay lại nhìn thấy tình trạng ngoài cửa, vẫn phản ứng chậm chạp ra ngoài sự tiên liệu của A Liệt.

Nguyên đại hán kia đã không sợ hãi trốn chạy mà trái lại gã cứ ôm Trình Huyền Đạo xoay lại dừng ở phía sau. Gã dùng Trình Huyền Đạo làm lá mộc để người ngoài không dám dùng ám khí phản kích.

Giữa lúc ấy hán tử áo xanh rút một thanh đoản đao mũi nhọn hoắt chĩa vào cổ Trình Huyền Đạo. Gã chỉ đâm khẽ một nhát là cổ họng Chân nhân bị đứt lìa.

A Liệt giật mình nói:

- Tăng lão sư chớ vội hoang mang.

Tăng Lão Tam đáp:

- Dĩ nhiên ta không hoang mang chút nào vì lão mũi trâu này không phải là bạn hữu với ta.

Hán tử áo xanh lớn tiếng:

- Đừng hòng ném cát vào mặt bọn quang côn. Các ngươi vào đây nhất định vì mục đích cứu lão đạo này. Vậy các ngươi có nói đến hàng ngàn hàng vạn câu xảo trá cũng bằng vô dụng. Bây giờ các ngươi nên cút đi cho lẹ.

Tăng Lão Tam lạnh lùng đáp:

- Không ăn thua đâu. Lão gia đây cũng chính là một người bị hãm hại, ngươi không nhận ra ư? Nói một cách khác ta vào đây không phải chỉ vì mục đích để cứu lão đạo kia. Có đúng thế không?

Hán tử áo xanh tuy trong lòng đã nhận thấy Tăng Lão Tam nói câu này không phải là giả dối, nhưng gã chẳng có cách nào làm khác được liền lớn tiếng quát:

- Các ngươi hãy tránh ra!

Tăng Lão Tam nói:

- Đâu có thể dễ dàng thế được? Ngươi buông tha lão đạo này, hoặc giả ta có thể tha mạng cho ngươi.

Hán tử áo xanh nghiến răng. Mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Gã đẩy Trình Chân nhân treo bậc đá đi xuống. Coi thái độ gã hiển nhiên quyết chí liều mạng. Nếu bọn A Liệt không chịu tránh, chắc gã giết chết Trình Huyền Đạo trước.

A Liệt giật mình kinh hãi. Tăng Lão Tam cũng ngần ngừ một chút rồi lùi lại.

Cửa buồng không có người ngăn chặn. Đại hán áo xanh đánh bạo ra được ngoài cửa.

A Liệt và Tăng Lão Tam đều đứng ở phía trong đường thông đạo nhưng không về bên phía cửa này.

Hán tử nhìn ra cửa không có địch nhân rồi lùi trở lại đối với bọn Tăng Lão Tam. Gã vẫn ôm chặt Trình Huyền Đạo để làm tấm bình phong.

Trước cục diện này nếu hán tử lui ra thì hai người mai phục bên ngoài là Chiêu Thế Ẩn và Trác Vân Trình dĩ nhiên có thề ám toán, nhưng Trình Huyền Đạo vẫn bị nguy đến tánh mạng.

Đang lúc nguy cấp, A Liệt bỗng nghe tiếng Tăng Lão Tam.

Đột nhiên hán tử áo xanh ở trong tay chàng cựa thoát ra được. Chàng vội níu lấy gã rồi cả hai người xô đẩy cùng ngã lăn xuống đất.

Tăng Lão Tam đang lúc lùi ra đường ngách vội chạy lại giúp A Liệt kiềm chế gã áo xanh. Hán tử

áo xanh đành bỏ Trình Huyền Đạo để chạy thoát thân.

Dè đâu gã vừa chạy ra cửa thì hai bên đều có bóng người xuất hiện tập kích.

Hán tử áo xanh chỉ kịp ối lên nửa tiếng đã bị Chiêu Thế Ẩn nắm lấy cổ họng. Đây là môn Ưng Trảo tuyệt kỹ cực kỳ lợi hại. Luồng lực đạo vừa phát ra đã làm gẫy xương cổ đối phương chết ngay đương trường.

Chiêu Thế Ẩn liền chạy lại ôm lấy Trình Huyền Đạo thì thấy cặp mắt lão mơ màng, thần trí không tỉnh táo. Gã không hiểu vì duyên cớ gì nhưng may ở chỗ chưa bị dao cắt họng.

Bên này Tăng Lão Tam đã phóng chỉ điểm vào tử huyệt của hán tử thứ hai làm cho gã chết ngoẻo.

A Liệt sửng sốt nghĩ bụng:

- Lão này thật là tàn độc, vừa ra tay đã giết chết mạng người.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tranh luận. Chàng nhẩy lên nói:

- Hú vía! May mà lão bảo ta buông tay để gã kia cực thoát.

Tăng Lão Tam nói:

- Đó là chỗ nhược điểm của con người. Gã thấy mình đã đối phó với người kia nên chỉ nghĩ cách thoát thân cho lẹ. Cách này mình làm trăm lần trúng cả trăm, không còn nghi ngờ gì nữa.

Mấy người chạy đến bên Trình Huyền Đạo. A Liệt nghĩ tới việc vừa rồi lại hỏi Tăng Lão Tam:

- Có phải vừa rồi lão đã liệu trước tất gã uy hiếp cách đó mới bảo ta ôm chặt lấy gã phải không?

Tăng Lão Tam đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Đối phương thấy trong tay bọn mình đã nắm được người của bọn chúng thì dù chúng lạnh lẽo đến đâu cũng không gia hại người của bọn mình để khỏi xẩy chuyện báo thù. Đó là phản ứng tất nhiên của con người.

Hắn ngó Trình Huyền Đạo rồi nói tiếp:

- Đối phương bị hai đường giáp công mà biến thành thế này. Một là lão mũi trâu bị người ta điểm huyệt. Hai là trúng phải chất độc gì đó.

A Liệt nói:

- Có cách nào giải cứu được không?

Tăng Lão Tam vạch mắt Trình Huyền Đạo ra nhìn rồi đáp:

- Phép giải trừ rất giản dị. Chỉ cần khai thông huyệt đạo là xong. Nhưng thủ pháp điểm huyệt này ta chưa được thấy qua mà chỉ biét huyệt Đại thần và huyệt Chương môn bị bế tắc nên khí huyết không lưu thông được.

# Chương 35 - Dùng Y Thuật Giải Cứu Hai Người

A Liệt lại hỏi:

- Tại sao cứ giải khai huyệt đạo cho Trình chân nhân là y không việc gì nửa?

Tăng Lão Tam đáp:

- Vì lão bị chất độc không mãnh liệt chỉ có tác dụng chậm chạp khiến cho Trình chân nhân bị hôn mê không tỉnh mà thôi, phải lâu ngày mới chết được. Công lực lão rất thâm hậu, sau khi lão khôi phục được tự do là sức đề phòng trong người tự nhiên phản ứng và chẳng bao lâu lão sẽ tỉnh lại. Khi đó lão vận Huyền công có thể tiêu trừ chất độc hay ít ra làm cho nó tự vào một cho rồi từ từ tìm phương giải cứu.

A Liệt thấy Tăng Lão Tam sắp bỏ đi liền hỏi:

- Lão đi đâu bây giờ?

Tăng Lão Tam đáp:

- Ta đi coi xem thằng cha kia là ai?

A Liệt nói:

- Hắn tên gọi là Dư Thái Can, một tên cung phụng ở trong cung này.

Tăng Lão Tam sửng sốt nói:

- Lạ thiệt! Sao ngươi biết nhiều chuyện thế?

A Liệt không trả lời đi theo hắn vào những phòng giam ở mé hữu.

Khi đến gian phòng thứ nhất, Tăng Lão Tam giơ tay lên liệng một vật vào trong. Chỉ trong khoảnh khắc dưới đất bốc lửa cháy. Bầu không khí nóng như thiêu đốt, thanh thế cực kỳ khủng khiếp.

Dư Thái Can ẩn trong góc nhà ngó thấy trong biển lửa, Tăng Lão Tam vẫn qua lại được.

Bỗng Lão Tăng cười nói:

- Lão Dư! Đây bất quá Tăng Tam Lão này mới làm lễ kiến diện mà thôi. Nếu Tăng mỗ muốn cho lão bị thương thì lập tức toàn thân không còn một miếng da nào khiến lão biến thành sống dở chết dở. Lão có tin như vậy không?

Dư Thái Can ở trong phòng nghe giọng khả ố biết hắn là Quỉ yếm thần tăng Tăng Lão Tam liền hỏi Lại:

- Tin thì sao mà không tin thì sao?

Tăng Lão Tam đáp:

- Nếu tin thì bỏ tấm khăn che mặt để ta coi chân tướng. Dù ta không tha lão nhưng cũng không gia hại. Bằng lão chẳng tin thì... ha hạ.. Ta sẽ cung hỷ cho lão.

Dư Thái Can và A Liệt nghe Lão Tam nói đều mờ mịt chẳng hiệu gì hết. Dư Thái Can hỏi:

- Có gì mà cung hỷ?

Tăng Lão Tam đáp:

- Lúc đó lão cháy thành than, không ai nhận diện được nữa, như vậy là lão thỏa chí, không phải lộ chân tướng. Há chẳng dám mừng ru?

Bản tính Tăng Lão Tam vẫn ưa rắc rối sinh sự với người. Dư Thái Can nghe giọng lưỡi hắn phải buồn nôn, lắc đầu hỏi:

- Ta chưa muốn chết. Lão có gì bảo đảm là không gia hại ta?

Tăng Lão Tam đáp:

- Một lời của bậc đại trượng phu gía đáng ngàn vàng. Chúng ta đã là người giang hồ trọng nhất là chữ tín. Tăng Lão Tam này ai không biết tiếng. Chẳng lẻ đã hứa lời còn chưa đủ ư?

Dư Thái Can chán ngáy giọng nói của Lão Tăng, sợ hắn ba hoa nửa liền đáp:

- Được lắm! Quân tử nhất ngôn. Đây lão huynh coi đi.

Dư vừa nói vừa bỏ tấm khăn che mặt. Tăng Lão Tam định thần nhìn lại rồi la lên:

- Trời ơi! Té ra là lão!

Dư Thái Can nói:

- Nếu lão huynh giữ bí mật cho tiểu đệ thì ơn đức này vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Tăng Lão Tam nói:

- Cái đó sẽ nói chuyện sau. Bây giờ phải gấp tìm cách thoát khỏi nơi đăm rồng hang cọp này. Nếu lão tin là ta có thể trốn ra được tất không để ta coi chân tướng một cách chóng vánh như vậy!

Dư Thái Can nghe tới đây phải đưa hai tay lên bịt tai lại. NhưngTăng Lão Tam vẫn lải nhải nói tiếp:

- Nếu ta giữ bí mật thì lão có chịu chỉ điểm bến mê không? Thời giờ rất cần kíp, lão trả lời ngay đi, không thì ta trở gót.

A Liệt cười khúc khích hỏi:

- Tăng lão sư! Lão nói câu ấy chẳng là thừa ư? Hắn đang mong lão đi cho lẹ. Vả lại người ta bịt tai lại rồi thì lão còn nói làm chi nữa?

Tăng lão Tam đáp:

- Ta đã dùng nội lực thúc đẩy thanh âm thì dù hắn có dùng tảng đá ngàn cân bịt lấy lỗ tai cũng chẳng thể không nghe được.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Vậy bây giờ lão đi hay là không đi?

Tăng Lão Tam đáp:

- Cái đó còn phải chờ nơi lão Dư, xem lão có mạo hiểm không đã rồi mới quyết định được?

Dư Thái Can đáp:

- Xin miễn thứ cho ta không thể chỉ điểm đường lối được.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Vậy thì khi ta trốn khỏi nơi đây sẽ tuyên dương việc lão đầu hàng gia nhập Cực Lạc giáo với bạn hữu giang hồ, lão có sợ không?

Dư Thái Can nhăn nhó cười đáp:

- Đó là một việc ta chẳng có cách nào làm được. Nếu ta chỉ điểm đường lối cho lão trốn thoát thì lúc quay lại không toàn mạng nữa.

Tăng Lão Tam hỏ:

- Phải chăng lúc đó Cực Lạc giáo chủ sẽ hạ sát lão?

Dư Thái Can đáp:.

- Đúng thế!

Dư Thái Can rất khó chịu phải nghe đối phương nói. Lão đã buồn nôn mà vẫn phải nghe. Hơn nữa còn phải trả lời mới thật là đau khổ.

Tăng Lão Tam đột nhiên đổi giọng hỏi:

- Sự thực lão là ai?

Dư Thái Can hỏi lại:

- Sao? Lão còn chưa biết ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Vừa rồi ta coi tôn dung thì rõ ràng là Phân Kim Thủ Du Nhất Phong. Chẳng hiểu có đúng không?

Du Thái Can nói:

- Đúng hay không ta cũng chẳng biết.

Tăng Lão Tam lên giọng hách dịch:

- Đừng có nói bướng! Ở trước mặt Tăng Lão Tam này, lão còn kém xa lắm. Lão nên biết ta rất quen thuộc với Du Nhất Phong.

Du Thái Can nói:

- Lão đã muốn dằng dai câu chuyện thì cứ việc mà nói!

Tăng Lão Tam nói:

- Ha ha! Lão tưởng ta nói dối chăng? Ta nói thật cho lão hay Du Nhất Phong đã biết rõ ta có bản lãnh bắt buộc người phải nghe chuyện. Thế mà lão ngây ngô giở trò bưng tai. Ta vừa coi đã biết ngay là lão giả mạo.

Rồi hắn nhơn nhơn đắc ý ngó A Liệt nói tiếp:

- Chắc lão đã đề phòng từ trước là có khi bị lột mặt nạ, nữa nên sau tấm khăn che mặt còn có một bộ mặt giả nữa. Kế hoạch đó kể ra đã cao thâm, nhưng gặp phải ta thì ngụy kế này không hiệu nghiệm đâu.

A Liệt nóng ruột khẽ nói:

- Chúng ta không thể chần chờ được nữa.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Lạ nhỉ! Ngươi dám đi liền với ta ư?

A Liệt vội đáp:

- Không phải thế! Chúng ta chia nhau mỗi người đi một ngả. Đó là ta nhắc lão mà thôi.

Bây giờ ta hãy đi trước.

Tăng Lão Tam nói:

- Được rồi! Ta đốt cháy lão này đã rồi sẽ tìm đường trốn ra.

Ngươi bất tất phải lo cho ta.

A Liệt mắng thầm:

- Quỉ nó lo cho sự sống chết của ngươi. Có điều ta sợ bọn Cực Lạc giáo bắt được cái quái vật này thì ta cùng Âu Dương Tinh phải bại lộ hành tung, nên ta mới mong cho ngươi trốn thoát mà thôi.

Chàng chợt nghĩ ra điều gì, bụng bảo dạ:

- Sao mà ta ngốc thế? Người ta đã đoán ra mình với Tăng Lão Tam là cùng một đường đi. Thế thì dù lão có trốn thoát mà sau này bọn Cực Lạc giáo kiếm được hắn cũng sẽ tra hỏi cho ra lai lịch của mình cùng A Tinh.

Câu chuyện giữa hai người dĩ nhiên Dư Thái Can ở trong phòng lao cũng nghe rõ. Vì thế lúc Tăng Lão Tam uy hiếp hắn, hắn liền ngoan ngoãn bỏ tấm khăn che mặt để lộ chân tướng khác.

A Liệt đứng ở đằng sau Tăng Lão Tam mà trong phòng lao ánh sáng lờ mờ, nếu là người khác thì không trông rõ mặt Dư Thái Can được. Nhưng mục lục của chàng có thể nhìn qua đám mây mù, trong đêm tối cũng như ban ngày, nên chàng nhìn rất rõ. Chàng giả vờ hỏi:

- Sao? Lão đã bỏ tấm khăn che mặt rồi ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Chẳng lẽ còn chưa ư? Dĩ nhiên lão muốn sống lâu mà sợ ta đốt chết.

A Liệt cười thầm nói:

- Đã thế thì tại hạ đi trước. Sau đây chúng ta còn cơ hội gặp nhau, lão tam sẽ nói cho tại hạ hay cũng chưa muộn.

Rồi chàng băng mình vọt đi, nghĩ thầm trong bụng:

- Tăng Lão Tam vẫn chưa chịu nói thực. Chắc lão đã biết Dư Thái Can là ai rồi, vì thế lão không sợ đối phương hạ thủ.

A Liệt ra đến bên ngoài thì chỉ thấy Chiêu Thế Ẩn đang nâng đỡ Trịnh Chân Nhân.

Còn Trác Vân Trinh không biết đi đâu rồi.

Chiêu Thế Ẩn thấy chàng trở ra, lộ vẻ bồn chồn hỏi:

- Trắc Vân Trình bỏ đi rồi. Chẳng hiểu hắn có phải gian tế không?

A Liệt đáp:

- Không phải đâu!

Chàng chưa dứt lời thì Tăng Lão Tam đột nhiên xuất hiện khẽ hỏi hai người:

- Các ngươi còn chưa đi ư?

A Liệt nghĩ thầm:

- Ta hiểu rồi! Lão này muốn dùng kể nghi binh như Trác Vân Trình. Gỉa tỷ lão quái vật bị bọn Cực Lạc giáo bắt được, hắn sẽ nói là giao mật thư vào tay ta. Sau một thời gian ước định không thấy bắn trở ra hãy mở thư coi, và sẽ đem lai lịch nhân chính của Dư Thái Can công bố với thiên hạ.

Bụng chàng nghĩ vậy nhưng không nói ra miệng. Chàng giúp Chiêu Thế Ẩn để gã cõng Trình Chân Nhân lên lưng rồi lật đật chạy đi.

Tăng Lão Tam quả nhiên đưa ra đến ngoài cửa. A Liệt đã liệu trước như vậy, vì muốn viết một phong thư phải cần một đoạn thời gian.

A Liệt cắm đầu chạy đi, chớp mắt đã đến toà nhà phía sau.

Lúc hai người xuyên nhà vượt viện chẳng thấy bóng một địch nhân nào, liền đi thẳng vào trong một căn phòng ở tòa nhà lầu phía sau. Hai người chỉ còn việc chuồn qua cửa sổ vượt qua vườn

loa nửa là ra khỏi cung Ất Mộc.

Chiêu Thế Ẩn đứng bên cửa sổ nhìn ra nói:

- May quá! Bên ngoái không có bóng địch nhân.

A Liệt kéo tay gã lộ vẻ suy nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Lúc tại hạ vào đây, trong nhà này thường thấy bóng người thì đủ biết trong cung Ất Mộc này không thiếu thủ hạ. Chúng ta vừa gây náo loạn bên kia, dù không dám kinh động đối phương nhưng chắc họ cũng biết rồi.

Chiêu Thế Ẩn cười lạt hỏi:

- Dĩ nhiên có thể như vậy. Nhưng nếu chúng ta bị bại lộ hành tung thì sao đối phương chưa vây bắt? Chẳng lẽ họ cố nín để cho chúng ta trốn ra ngoài ư?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng ngờ như vậy. Nếu quả đối phương ỷ có lực lượng hùng mạnh thì dĩ nhiên họ cố ý buông tha chúng ta đi rồi ngấm ngầm theo hút, một là để điều tra nẻo đường chạy trốn của bọn ta, hai là nếu mình có vây cánh họ sẽ quăng một mẻ lưới là quét hết.

Chlêu Thế Ẩn tỉnh ngộ nói:

- Rất có lý! Chúng ta phải coi chừng. Nhưng...

A Liệt nói bằng một giọng cả quyết:

- Tại hạ tin rằng hiện giờ chúng ta đang ở trong vòng gíam thị của địch nhân. Chúng ta đừng đi nữa để xem họ ứng phó cách nào?

Chiêu Thế Ẩn giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Không đi thì ở lại đây ư?

A Liệt thò cổ ra ngoài cửa sồ nhìn quanh rồi đáp:

- Phải rồi! Ngoài chuyện đó, có thể địch nhân không tiên liệu đến cách hành động này của chúng ta.

Mục quang chàng bỗng chú ý đến một bụi hoa rậm trước mặt, chàng nói tiếp:

- Vừa rồi Tăng Lão Tăng bảo:

Cần giải khai huyệt đạo cho Trình Chân nhân mới có thể tiêu trừ chất độc trong người lão gia phải không?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Đúng thế!

Đột nhiên gã chau mày tựa hồ ngẫu nhiên gặp cơn đau khổ A Liệt vừa quay đầu lại nhìn thấy liền hỏi:

- Chiêu huynh làm sao thế?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tiểu đệ không sao cả! Chỉ bị thương một chút thành ra thỉng thoảng tưởng chừng mũi kim đâm vào làm cho đau nhói. Cốt sao ra khỏi nơi đây uống vài thang thuốc là khỏi.

A Liệt gật đầu nói:

- Chiêu huynh bị thương ở Thái âm phế kinh nên có hiện tượng như vậy. Tuy hiện giờ chưa có gì nghiêm trọng, nhưng nếu phải động thủ chiến đấu thì lúc lúc để tụ chân khí bị ảnh hưởng rất nhiều.

Chàng nói nguyên lý này là theo y thuật của Ngôn lão bá đã truyền thụ cho và chàng đã tiến hơn một bước đi vào phương diện võ công.

Chiêu Thế Ẩn rất khâm phục nói:.

- Đúng lắm! Tiểu đệ bị thương ở huyệt khúc trạch. Bạch huynh vừa nghe nói đã hiểu ngay là đụng vào Thái âm phế kinh, thực đáng mặt y thần.

A Liệt mừng thầm trong bụng, khiêm tốn đáp:

- Tại hạ chẳng biết gì mấy. Đó là buột miệng đoán càn. Có điều tại hạ thử một phen xem có chữa được nội thương cho Chiêu huynh chăng?

Chàng nhảy vọt ra ngoài cửa sổ hái bốn thứ hoa cỏ đem vào. Chàng lựa ba thứ vò vào với nhau đưa cho Chiêu Thế Ẩn và bảo gã:

- Nơi đây không có ấm nồi để nấu thuốc mà cũng không có chày giã để vắt nước. Vậy Chiêu huynh đành nhai cho thật nát rồi nuốt vào vậy.

Chiêu Thế Ẩn không lẽ chối từ, đón lấy nắm thuốc nghĩ bụng:

- Đây một là phước hai là họa. Nếu là họa cũng chẳng thể tránh được. Mình đã theo gã từ nhà tù trốn ra thì hoài nghi gã cũng bằng vô dụng.

Chiêu Thế Ẩn nghĩ vậy bỏ nắm hoa cỏ vào miệng mà nhai thật kỹ thì thấy nó vừa ngọt vừa đắng lại cay sè nữa. Lạ thay! Gã nuốt nước vào bụng chẳng bao lâu rồi nuốt luôn cả bã.

A Liệt nói:

- Chiêu huynh hãy chờ một chút để cảm thấy trong ngực có luồng nhiệt khí lưu chuyển thì đó là dược lực phát sinh hiệu nghiệm. Chiêu huynh có thể yên tâm là thương thế sẽ khỏi ngay.

Trong tay chàng còn một nắm cỏ lẫn với mấy bông hoa nhỏ màu xanh lợt. Chàng lấy chiếc khăn tay bỏ vào rồi vo tròn lại.

Lát sau quả nhiên Chieu Thế Ẩn lên tiếng:

- Trong ngực tiểu đệ đã thấy có một luồng nhiệt khí bốc lên A Liệt nói:

- Như thế chứng tỏ tại hạ đoán không lầm. Vậy bây giờ Chiêu huynh hãy động thủ giải cứu cho Trình đạo trưởng. Nếu đạo trưởng tiêu trừ được chất độc, khôi phục được thần trí thì may ra có thể giải khai được huyệt đạo.

Chàng đặt đạo trưởng ngồi xuống ngửa cổ lên rồi vắt nước hoa cỏ cho nhỏ vào miệng Trình Huyền Đạo.

Chỉ trong khoảnh khắc, Trình Huyền Đạo mở bừng mắt nhìn quanh bốn mặt tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giác.

Trình Huyền Đạo vừa ngó thấy A Liệt đả "ủa" lên một tiếng. Khi lão nhìn rõ Chiêu Thế Ẩn càng ngạc nhiên hơn. A Liệt liền đem những việc đả xảy ra thuật lại cho Trình Huyền Đạo nghe. Trình Huyền Đạo chợt tỉnh ngộ hỏi:

- Phải chăng hiện giờ chúng ta đang bị hãm mình ở nơi hiểm địa? Hỡi ơi! Ta cần khôi phục lại sức lực ngay mới có thể xông ra khỏi chốn đầm rồng hang cọp.

A Liệt đột nhiên hỏi lại:

- Trình đạo trưởng! Vãn bối đã hiểu việc Liễu Phiêu Hương thi triển môn bảo bối và lấy sắc dục quyến rũ người. Nhưng về sau thế nào vãn bối không hiểu. Đạo trưởng có thể nói cho nghe được chăng?

Trình Huyền Đạo chú ý nhìn chàng đáp:

- Những tin tức mà thí chủ lượm được rất đúng. Mụ đã dùng nữ sắc để mê hoặc bần đạo, nhưng không thấy có bảo bối gì hết. Sao thí chủ lại biết rõ?

A Liệt đáp:

- Lúc đó vãn bối ẩn ở phía sau tượng thần Hoan Hỷ tiên nhân và nghe rõ Cực Lạc giáo chủ bảo Liễu Phiêu Hương dùng chăn mê hồn, một trong ba thứ bảo bối của cung Ất Mộc để đối phó với đạo trưởng. Lúc bọn họ đi rồi, A Tinh bàn định với vãn bối rồi cô đưa cho vãn bối một loại thuốc bột tung vào chăn mê hồn. Thuốc này hễ dính vào da một chút là ngứa không chịu được. Theo lời A Tinh thì chất đó có thể phá được độc kế của bên địch.

Trình Huyền Đạo cả kinh nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy thì thí chủ cùng Âu Dương cô nương đều là ân nhân cứu mạng cho bần đạo. Phải rồi! Lúc đó quả nhiên bần đạo bị ngứa kịch liệt mà lại không gãi được, đành vận công khắc cự. Nỗi đau khổ kể sao cho xiết! Có điều bần đạo trong lòng cũng hiểu nhờ cơn ngứa kỳ quái này mà tâm thần phân tán, nếu không thì mấy chục năm dầy công cấm giới nhất định trôi theo dòng nước.

A Liệt nghe lão nói nhận thấy ngay là nhân vật chính phái có sao nói vậy, dù là vụ này cũng không phủ nhận.

A Liệt hỏi sang chuyện khác:

- Liệu Chân nhân có tự giải khai huyệt đạo được chăng?

Trình Huyền Đạo lắc đầu đáp:

- Không được! Cần phải có ngoại lực giúp đỡ thì mới đả thông được huyệt đạo bị phong toa? Lão đưa mát nhìn Chiêu Thế Ẩn hỏi:

- Hiền điệt thử giúp ta xem thế nào?

Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tiểu điệt rất vui lòng ra sức, nhưng không hiểu hạ thủ vào đâu.

Trình Huyền Đạo liền bảo gã vận công lực ra đầu ngón tay trước hết đánh vào huyệt Tương đài rồi theo đường kinh mạch đi tới chỗ bế tắc.

Chiêu Thế Ẩn không đám chần chừ, ngưng thần để tụ chân lực. Trong lúc gã vận công quả nhiên phát giác ra nội thương trong mình đã khỏi hẳn. Bất giác gã sinh lòng kinh ngưởng A Liệt là tay học rộng tài cao.

Trình Huyền Đạo ngồi xếp bằng. Chiêu Thế Ẩn chuyển qua sau lưng lão chỉ đầu ngón tay vào huyệt Tương đài Chân nhân.

Đầu ngón tay vừa đụng vào, Trình Huyền Đạo khẻ la gọi:

- Hãy khoan!

Chiêu Thế Ẩn rụt tay về hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Trình Huyền Đạo thở dài đáp:

- Công lực của ngươi tuy thâm hậu nhưng theo đường cương mãnh không hợp với đường lối của ta.

Chiêu Thế Ẩn biết ngay là Trình Huyền Đạo đã đoán ra công lực của gã chưa tinh thâm. Lão nói vậy là để gỡ thể diện cho gã. Gã đưa mắt nhìn A Liệt tự hỏi:

- Không hiểu công lực anh chàng này ra sao?

Nhưng trong con mắt gã thì chàng là một nhân vật trẻ tuổi hơn gã nhiều và cũng là một nhân vật hiếm có trong võ lâm hiện nay. Nếu A Liệt không giúp được thì thật khó lòng.

A Liệt ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Vãn bối muốn thử coi được chăng?

Trình Huyền Đạo cũng nghĩ như Chiêu Thế Ẩn:

Vụ này cần phải dùng đến công lực, chứ trí thông minh không làm gì được. Nhưng lão không tiện cự tuyệt liền đáp:

- Nếu vậy lại phiền thí chủ giúp cho, bằng lộ số không hợp, bần đạo sẽ nói với thí chủ.

A Liệt vận động thần công. Đầu ngón tay chàng nóng kinh người.

Chính chàng cũng cảm thấy nhiệt độ lên cao vô cùng.Chàng không hiểu huyệt Tương đài ở chỗ nào quay lại hỏi Chiêu Thế Ẩn.

Chiêu Thế Ẩn rất lấy làm kỳ nhưng cũng trỏ cho chàng biết.

A Liệt định thần chỉ ngón tay vào Trình Huyền Đạo liền cảm thấy một luồng nhiệt khí mãnh liệt từ huyệt đạo thấu vào kình mạch. Chỉ trong khoảnh khắc huyệt Đại cự bị bế tắc được nhiệt lực tấn công đến nơi.

Huyệt Đại cực thuộc về Thái âm phế kinh ở một bên bụng dưới. Trình Huyền Đạo cảm thầy luồng nhiệt khí thúc vào kình mạch, huyệt đạo liền được đả thông. Lão mừng quá nhưng đang lúc khăn yếu không dám lộ vẻ vui mừng. Lão toàn thần chú ý tự đề tụ chân khí bản thân để tiếp với luồng lực đạo bên ngoài.. Hiện chỉ còn huyệt hương môn bị bế tắc, có đả thông được hết mới khôi phục sức lực như thường.

Lão cảm thấy luồng nhiệt khí xuyên qua mấy huyệt đạo rồi dừng lại không tiến nữa thì trong lòng rất lấy làm kỳ, không hiểu vì lẽ gì A Liệt đột nhiên án binh bất động.

Nếu lão không phải để tụ chân khí thì đã mở miệng hỏi chàng.

Bây giờ mà lão mở miệng phân tâm thì có thể bị giảm sút mấy thành công lực. Vì thế lão cứ phải nhắm mắt tĩnh tọa. Còn A Liệt cũng thấy lòng dạ bối rối, vì chàng phát giác ra rất nhiều thông lộ mà không biết chỉ huy luồng chân khí của mình thúc vào nẻo nào cho đúng.

Chàng thấy Trình Chân nhân nhắm mắt không nói gì, vẻ mặt ra chiều nghiêm trọng, chàng cũng sợ mình lên tiếng làm cho lão phân tâm nên không dám hỏi.

Sau một lúc A Liệt bồn chồn, mồ hôi trán toát ra đầm đìa mà không biết làm thế nào cho phải.

Nên biết luồng Kim đan chân khí của chàng thuộc về chân khí tiên thiên không giống luồng chân lực nội gia của mọi người. Vì thế chàng đả thông huyệt Đại cự một cách dễ dàng. Nhưng cũng vì luồng chân khí mãnh liệt phá vỡ cả những vật cứng rắn, nên bao nhiêu huyệt mạch trong người Trình Huyền Đạo không ngăn trở được. Do đó chàng cảm thấy mất căn cứ về đường tiến không biết thúc đẩy chân khí vào đâu cho phải.

Chiêu Thế Ẩn thấy A Liệt trán toát mồ hôi, bãt giác cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm:

- Nhất định khí lực y bị kiệt quệ mới thành hiện tượng này Nếu vậy thì Trình Chân nhân vẫn mang bệnh mà cả y cũng mất sức.

Gã vội chụp lấy ngón tay A Liệt hy vọng chàng kịp thời thu về một ít nguyên khí. Ngờ đâu tay gã vừa đụng vào thì một luồng nhiệt khí rất mãnh liệt dang bừng bừng muốn nhảy vọt lên.

Chiêu Thế Ẩn rất đỗi kinh nghi. Gã quyết định do thám cho ra cứu cánh, liền ngấm ngầm để tụ nội lực cho luồng chân khí từ bàn tay tiế ra.

Luồng chân khí của gã như con thuyền trên mặy nước, nó đi theo luồng nhiệt lưu vào đến huyệt Đại cự không bị ngăn trở chi hết. Sau lão thám ra luồng nhiệt lưu dừng lại ở gần huyệt Chương môn. Chỉ cần đã thông huyệt đạo này nữa là xong việc.

# Chương 36 - Trong Rừng Rậm Lắng Nghe Động Tĩnh

Chiêu Thế Ẩn chợt tỉnh ngộ nghĩ bụng:

- Té ra huyệt Chương môn khó đã thông hơn huyệt Đại cự, nên Bạch huynh không hoàn thành được. Âu là ta phải giúp y một tay.

Gã liền dẫn đường cho luồng chân khí của A Liệt xông vào huyệt Chương môn một cách rất dễ dàng.

Trình Huyền Đạo đã để tụ được chân khí rồi. A Liệt tự nhiên thu chân lực về nhìn Chiêu Thế Ẩn cười nói:

- Đa tạ Chiêu huynh.

Chiêu Thể Ẩn được an ủi rất nhiều vì gã đã đưa một phần lực lượng vào. Gã nói:

- Sao Bạch huynh lại nói thế? Bạch huynh hao tốn chân lực rất nhiều, cần điều dưỡng một lúc mới được.

Lúc A Liệt nói câu trước chàng đã vận khí hành công khắp các kinh mạch trong toàn thân thấy không có gì khác lạ, liền đáp:

- Tiểu đệ không có gì đáng ngại. Không hiểu Trình Chân nhân đã bình phục chưa?

Trình Huyền Đạo dương mắt lên đáp:

- Hay lắm! Bạch thí chủ thần công tuyệt thế! Bần đạo tuy đã khổ luyện lâu năm mà nội lực còn kém tôn gía rất xa nên khâm phục thí chủ vô cùng!

Chiêu Thế Ẩn nghe Trình Huyền Đạo tỏ vẻ khâm phục A Liệt thái quá thì có ý không chịu liền hỏi:

- Trình Chân nhân! Chân nhân thử nghĩ coi Bạch huynh có cần điều dưỡng một lúc không? Vừa rồi y toát mồ hôi rất nhiều.

Trình Huyền Đạo hoài nghi lắc đầu đáp:

- Thật là kỳ quái! Thần công của Bạch thí chủ như vậy mà vừa rồi sao lại đình trệ lâu thế?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không hiểu đường lối kinh mạch. Lúc đó cảm thấy trong mình Chân nhân rất nhiều lô l rẽ mà tại hạ không biết dẫn chân khí theo đường nào nên trong lòng nóng nảy vô cùng, sợ toát mồ hôi.

Chiêu Thế Ẩn nghe thấy ngẩn người ra.

A Liệt lại nói tiếp:

- May mà được Chiêu huynh kịp thời giúp đỡ chỉ dẫn đường lối:

Nếu không thì tại hạ luống cuống chẳng biết làm thế nào.

Chàng nói bằng một giọng nói rất thành thật, ai nghe cũng phải tin.

Chiêu Thế Ẩn bây giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra mình đã lầm to. Mình tưởng công lực y kiệt quệ phải ra tay viện trợ. Giả tỷ mình sớm biết vậy thì chỉ cần dùng lời rồi giải thích cho y là đủ mà khỏi phí mất gần hai giờ.

Vì gã có ý tưởng lầm lẫn nên không khỏi bẽ bàng.

Trình Huyền Đạo nhìn A Liệt hỏi:

- Hiện giờ thần công của thí chủ trong thiên hạ ít người bì kịp mà sao thí chủ chưa hiểu các huyệt mạch trong người.

A Liệt trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Một đằng chàng muốn thổ lộ chân tình để xin Trình Huyền Đạo truyền thụ võ học cho. Một đằng chàng lai. lo tiết lộ lai lịch là một điều bất lợi.

Sau chàng tỉnh ngộ tự nhủ:

- Bữa trước Hà Huyền thúc tiền bối đã nói là vì e ngại gây nên mối tranh chấp trong môn phái nên không dám truyền thụ Võ đương bí thuật cho mình. Trình Chân nhân đây tất cũng có điều úy kỵ đó. Vậy ta tội gì mà tiết lộ những bí mật một cách vô ích?

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Từ thuở nhỏ vãn bối được một dị nhân truyền thụ nội công, nhưng từ đó tới nay vẫn chưa thấy dị nhân xuất hiện lần thứ hai, nên chỉ biết có vậy mà thôi. Còn ngoài ra chẳng hiểu chi hết.

Trình Huyền Đạo tuy đã biết nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng trường hợp của A Liệt. lão chưa được nghe qua nên rất lấy làm hứng thú. Lão hỏi:

- Bậc dị nhân đó là ai?

A Liệt đáp:

- Vãn bối cũng không biết.

Trình Huyền Đạo lại hỏi:

- Hình dạng người đó thế nào?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Y người thấp lủn thủn mà gầy khẳng gầy kheo. Mày râu bạc trắng... Hỡi ơi! Vãn bối không nhớ rõ nữa rồi.

Trình Huyền Đạo dương mắt lên ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Có phải lão để bộ râu dê mà giọng nói khem khép như tiếng vịt đực không?

A Liệt đáp:

- Hầu giống như thế!

Trình Huyền Đạo chau mày nói:

- Không thể là lão được. Lão ma đó mà có thu đồ đệ chăng nữa cũng chẳng chịu để thí chủ ở nhà.

Chân nhân ngó A Liệt một cái rồi đáp:

- Bần đạo hoài nghi y là Ma Sa Thiên Hoàn:

Nhưng lão một là chưa từng thu đồ đệ, hai là đường lối không giống thí chủ.

Đoạn lão hỏi thêm một câu:

- Thí chủ có nhớ y thấp lùn ốm o như thế nào không?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Vãn bối không nhớ rõ được.., bây giờ hồi tưởng lại thì dường như tướng mạo lão biến đổi luôn.

Chàng nói một cách hồ đồ cho xong chuyện. Ngờ đâu Trình Huyền Đạo lại vỗ đùi đánh "đét" một cái nói:

- Bần đạo biết rồi. Nhất định là Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh. Lão đùa cợt ở nhân gian mấy chục năm, tướng mạo thường biến đổi. Cho đến nay không một ai hay chân tướng của lão. Nhất định là lão rồi. Nếu không phải lão thì còn ai có môn thần công vô thượng như vậy nữa?

A Liệt hỏi:

- Bản lĩnh của lão nhân gia cao minh lắm ư? So với Chân nhân thế nào?

Trình Huyền Đạo cười đáp:

- Bần đạo dĩ nhiên còn kém lão xa.

Chiêu Thể Ẩn xen vào:

- Nhưng gia phụ thường nói trên đời hiện nay chỉ có Trình Chân nhân sánh kịp Tiêu lão.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Đó là lệnh tôn quá khen mà thôi. Những người đạo hạnh tầm thường như bần đạo bây giờ có hàng mấy chục người.

Đây là một điều mà A Liệt rất quan tâm. Chàng vẫn nuôi hy vọng kiếm được một tay võ hiệp danh gia để bái sư học thành võ công đặng báo cừu tuyết hận.

Vì thế chàng chẳng bỏ qua cơ hội nào đề hiểu biết gốc ngọn những tay cao thủ tuyệt định hiện nay. Chàng nghe Trình Huyền Đạo nói vậy thì trong lòng rất lấy làm thất vọng, buột miệng hỏi:

- Chân nhân nói vậy thì ra trăm cay nghìn đắng luyện thành bản lãnh như Chân nhân vẫn chưa xưng hùng thiên hạ được hay sao? Hỡi ôi! Nếu vậy thì vãn bối chẳng cầu sư học nghệ làm chi nữa.

Trình Huyền Đạo không hiểu rõ lai lịch chàng thiếu niên này. Bây giờ gặp cơ hội lão muốn thám thính cho ra liền hỏi:

- Nếu mục đích học võ chỉ để tự vệ thì thần công cua Bạch thí chủ là khá lắm rồi! Hà tất phải bôn tẩu giang hồ cầu sư học nghệ làm chi nữa?

A Liệt đột nhiên tỉnh ngộ liền đổi giọng nói:

- Giả tỷ vãn bối gặp được cơ hội để xưng hùng thiên hạ thì cũng không đến nỗi uổng phí một đời. Cái đó kêu bằng tham vọng của con người muốn với cao cũng như nước chì len lõi chảy xuống chỗ thấp. Xin Chân nhân chớ cười...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vãn bối rất muốn tìm kiếm dị nhân kia để cầu lão nhân gia truyền thụ võ công nên bỏ cửa nhà đi xa muôn dặm. Không ngờ dọc đường gặp nhiều sóng gió. Hèn chi cố nhân có câu “sẩy nhà ra thất nghiệp” thật là đúng lắm.

Trình Huyền Đạo gật đầu nói:

- Ra cửa là chịu đựng gian nan. Xưa đã thế mà nay vẫn thế. nhưng Bạch thí chủ đã bị lôi cuốn vào trong võ lâm thì cần phải hiểu biết nhiều chuyện bí ẩn.

A Liệt hỏi:

- Giáo chủ Cực Lạc giáo trong cung Ất Mộc là ai? Chân nhân có nghe ai nói đến chưa?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Bần đạo chưa biết gì về giáo phái này? Cả mụ yêu phụ kia cũng chưa từng nghe ai đề cập tới. Nếu không vì chuyện Chiêu hiền điệt thì bần đạo quyết chẳng đến đây mà những sự bí mật về tà giáo này đã làm bao nhiêu tội ác bây giờ người đời mới biết tới.

A Liệt nghe giọng lưỡi Trình Huyền Đạo biết lão căm hận tà giáo này đến cực điểm liền đem những chuyện mình đã mắt thấy tai nghe thuật lại. Chàng nói cả đến câu chuyện giữa Tăng Lão Tam và Dư Thái Can cho Trinh Chân nhân biết.

Trình Huyền Đạo nghe rồi trạm ngâm một lúc mới hỏi:

- Ban đầu bần đạo nghe lời nói và cử động của Liễu Phiêu Hương đoạn mụ ra tay điểm huyệt cùng những sự bố trí trong đại điện mới nhận ra đây là một tà giáo bí mật đáng sợ mà võ công họ lại cao cường, e rằng chẳng kém gì những nhân vật lừng danh trong võ lâm. Theo những tài liệu của Bạch thí chủ bổ sung mà xét đoán thì đây là nơi rất tà ác. Vậy giáo chủ Cực Lạc giáo nhất định là tên ác ma vào bậc nhất.

Lão buồn rầu thở dài nói tiếp:

- Giáo chủ Cực Lạc giáo hành động kỳ bí như vậy tức là một nhân vật nổi danh trong võ tâm. Cả

những tên cung phụng dưới trướng hắn đa số cũng là những tay cao thủ khét tiếng không còn nghi ngờ gì nữa. Hắn sáng lập ra tà giáo này thì những người đã gia nhập cố nhiên suốt đời bị kiềm chế không dám phản bạn. Vụ này đồn đại ra ngoài giang hồ tất ai cũng nghe cũng phải kinh hãi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Những quân tà ác trong thiên hạ đại khái đều thế cả. Sao Trình Chân nhân riêng đối với tà giáo này lại sợ hãi hơn hết?

Trình Huyền Đạo thấy câu hỏi có ý nhị liền ngó chàng một cái rồi đáp:

- Bạch thí chủ! Thí chủ một mình qua lại giang hồ nên chẳng có điều chi úy kỵ. Còn bần đạo đã ở trong môn phái, nhân số rất nhiều, khó lòng tránh khỏi có kẻ hay người dở. Ké nào tâm thuật bất chính rất dễ bị lôi cuốn vào đường tội lỗi mà biến thành một phần tử trong tà giáo. Vì thế bần đạo lòng nóng như lửa đốt.

A Liệt nghe lão nói có lý liền hỏi:

- Nếu vậy thì các gia phái khác đều có điều úy kỵ đó chăng?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Đúng thế! Nếu tin tức này mà đồn đại ra ngoài giang hồ thì võ lâm còn nổi nhiều trận phong ba chẳng kém gì vụ Huyết vũ bí thư.

A Liệt là người thông minh Chàng biết rằng nếu mình hỏi thêm về vụ Huyết Vũ thần công nhất định sẽ khiến lão đạo sinh lòng ngờ vực. Chàng hỏi phớt qua về vụ này Trình Chân nhân cũng không chịu nói nhiều. Lão chỉ cho chàng hay đây là một vụ đại án rất lớn trong võ lâm, nội tình rất phức tạp. Khi nào có cơ hội lão sẽ kể tường tận cho chàng nghe.

Hai người lại trở về câu chuyện Cực Lạc giáo.

Chiêu Thế Ẩn kể cho Trình Huyền Đạo nghe vì gã có người biểu muội mất tích phải ra sức điều tra. Gã đã trải qua rất nhiều chi tiết rồi mới đi tới cung Ất Mộc này.

A Liệt cũng nói thêm trong cung này có nhiều thiếu nữ xinh đẹp và theo điều lệ nghiêm khắc của bản cung, tất nhiều cô đã bị hại. Chiêu Thế Ẩn lặng lẽ không nói gì nữa nhưng mắt gã chiếu ra những tia cừu hận ghê gớm.

A Liệt liền thức tỉnh bọn họ:

- Hiện chúng ta còn ở trong phạm vi thế lực của địch nhân. Bây giờ dùng cách gì đã trốn ra được, xin Trinh Chân nhân chỉ điểm cho.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Cho đến bây giờ mà địch nhân chưa tìm tới đây thì thật ra ngoài tình lý:

Bạch thí chủ nói rất đúng. Chúng ta bị con mắt của họ giám thị rồi. Bọn họ mà để chúng ta trốn chạy là có ý do thám dư đảng để tung một mẻ lưới quét hết.

Chiêu Thế Ẩn tức khí lòng lên tận cổ đứng dậy nói:

- Tiểu điệt xông vào liều mạng với bọn họ còn rảnh Chân nhân cùng Bạch huynh nên thừa cơ trốn đị..

A Liệt vội nắm lấy tay gã.

Trình Huyền Đạo cũng nói:

- Hiền điệt không nên nóng nẩy. Địch mạnh ta yếu. Địch trong bóng tối mà ta lộ ra ánh sáng. Trước tình thế này không thể tranh phong được. Công việc trọng yếu của chúng ta là hủy diệt Cực Lạc Giáo đến tên cội rễ, chứ không phải chỉ mong trốn thoát mà thôi.

A Liệt cũng nói theo:

- Đúng thế! Chiêu huynh ơi! Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Trình Chân nhân nhất định không chịu ngồi nhìn bọn ma tà tác ác.

Chiêu Thế Ẩn tuy nghiến răng căm hận, nhưng không làm sao được, đành hỏi lại:

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ ẩn núp ở đây hoài?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bọn Cực Lạc giáo chẳng những có cao thủ võ lâm mà còn nhiều kỳ nhân dị sĩ trợ lực.

Cứ coi kỷ môn trận pháp ở ngoài? cửa trước và những kỳ hoa dị thảo trong viện là đủ chứng minh vụ này.

Đột nhiên lão tủm tỉm cười nói tiếp:

- Bọn kỳ nhân dị sĩ đã biến cái chốn này thành nơi nguy hiểm, nhưng cái đó có lợi mà cũng có hại.

Chiêu Thế Ẩn kinh ngạc hỏi:

- Tiểu điệt chưa hiểu có hại ở chỗ nào?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì những nhân vật đó trên đời làm gì có nhiều, nên việc điều tra cũng dễ.

A Liệt cả mừng nói:

- Phải rồi! Có điều chúng ta phải trốn thoát đã rồi mới bắt tay vào cuộc điều tra.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bây giờ chúng ta tương kế cựu kế. Chiêu hiền điệt giả vờ bị thương trầm trọng. Bần đạo vẫn hôn mê bất tỉnh nhân sự. Chúng ta chờ đến lúc trời tối, Bạch thí chủ cõng bần đạo và dắt Chiêu hiền điệt thì bọn chúnh không nghi ngờ gì nữa và cho là chúng ta phải ở lại trong này một ngày là chuyện hợp lý. Khi chúng ta ra đến khu rừng rậm rạp sẽ chia đường mà chạy trốn. Đối phương trở tay không kịp, có bắt cũng chẳng bắt được hết, nói một cách khác là bọn ta còn có

người ra thoát.

A Liệt hỏi ngay:

- Chúng ta trốn ra rồi tập hợp ở đâu? Theo ý vãn bối thì tin tức này cần đưa ra ngoài nhưng đưa cho ai?

Trình Huyền Đạo buột miệng đáp:

- Thí chủ ứng biến rất mau lẹ. Với tài trí này mà thí chủ lại luyện thành võ công tất trở nên một nhân vật thiên hạ vô song. Bần đạo chúc cho thí chủ tái ngộ dị nhân kia để người truyền thụ võ học.

Lão nói bằng một giọng rất thành khẩn nên A Liệt tin ngay là lão có chân tâm cầu cho mình được toại nguyện. Do đó chàng nhìn ra những lão nhân chính phái khí độ khác người, không đem lòng ghen tỵ với ai.

Trình Chân nhân trầm ngâm một lúc rồi lấy trong bọc ra một tấm ngọc phù giao cho A Liệt nói:

- Đây là vật tùy thân của bần đạo. Thi chủ cầm đưa đến cho tệ sư đệ là Hà Huyền Thúc và thuật rõ tình hình với y, tất y sẽ biết cách hành động.

A Liệt cất cẩn thận tấm ngọc phù vào bọc. Trình Huyền Đạo lại dặn:

- Thí chủ qua lại giang hồ chớ có tiết lộ những chuyện bữa nay vì Cực Lạc giáo là một tổ chức kỳ bí khôn lường. Không hiểu họ có bao nhiêu cao thủ nổi danh tham gia vào giáo phái này. Nếu thí chủ gặp đâu nói đấy tất bị bọ ám toán.

Lão quay lại dặn Chiêu Thế Ẩn:

- Nếu hiền điệt trốn thoát được khỏi nơi đây thì chỉ ngấm ngầm tìm cách báo cho lệnh tôn biết là hiền điệt vẫn bình yên. Hiền điệt chớ có về nhà khiến toàn gia sẽ bị liên lụy.

A Liệt và Chiêu Thế Ẩn đều cảm thấy vụ này rất nghiêm trọng nên lộ vẻ lo âu.

Mãi đến bây giờ A Liệt mới nói chỗ Âu Dương Tinh ẩn mình cho hai người hay. Chàng mà ra thoát thì việc đầu tiên là đi kiếm cô.

Trình Huyền Đạo hỏi về tình hình Âu Dương Tinh rồi bảo A Liệt:

- Bần đạo chủ trương ba người chúng ta đừng đi về phía Âu Dương cô nương để tránh con mắt theo dõi cửa địch nhân. ứớ tình hình hiện tại mà phán đoán thì một là cô đã phục hồi nguyên lực và bỏ đi rồi. Hai là chúng ta chưa chắc phá được vòng vây của địch mà đề cô biết hết những điều bí mật về Cực Lạc giáo thì cô trở nên một con cờ tất trọng yếu.

A Liệt không đồng ý với Trình Huyền Đạo về điểm này nhưng chàng cũng không bài bác mà chi hàm hồ gật đầu.

Ba người bàn định tìm phương hướng chạy trốn A Liệt đi về phía đông mà Âu Dương Tinh ở phía tây tức là đi về phương hướng trái ngược.

Nhưng sau Trình Huyền Đạo ngẫm nghĩ một lúc lại nói:

- Bần đạo nhận thấy đường lối như vậy không ổn. Bạch thí chủ đi về phía tây nam hay hơn. Còn Chiêu hiền điệt đi về ngả đông mới đúng.

A Liệt mừng thầm trong bụng vì nẻo đường này chàng có thể rẽ vào kiếm Âu Dương Tinh.

Nhưng chàng cố ý hỏi:

- Tại sao vậy?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì thành Hứa Xương ở về phía tây nam. Nếu Chiêu hiền điệt đi về ngã đó thì địch nhân đoán ngay được y không về nhà, nên phải đi về hướng trái ngược, địch nhân sẽ đoán là y cố đánh lạc đườn bọn chúng mà thật ra y đi đường quanh để trở về Hứa Xương, nọ sẽ đem lực lượng để chẹn đường này.

A Liệt và Chiêu Thế Ẩn đều khen Trình Chân Nhân là mưu thâm. Mọi người liền vận công đều tức để phục hồi sức lực đặng phá vòng vây trốn đi.

Trời nhá nhem tối, Trình Chân nhân nói:

- Chỉ lát nữa là chúng ta sẽ biết phải chăng đối phương cố ý tha cho bọn mình trốn chạy để tiện bề quăng lưới bắt một mẻ. Nếu chúng có ý như vậy thì bọn ta thế nào cũng có một hai người trốn thoát được.

Lão đảo cặp mắt lấp loáng chăm chú nhìn hai chàng thiếu niên, càng tăng thêm phần tin cậy.

Nguyên Trình Huyền Đạo phát giác ra ở hai chàng thiếu niên tướng mạo rất hay, không đến nổi bị chết bất đắc kỳ tử. Do đó lão chứa chan hy vọng là kế hoạch của mình sẽ thành công.

Trình Huyền Đạo hạ thấp giọng xuống nói:

- Bây giờ chúng ta nên khởi hành ngay.

Lão nói bằng một giọng lạc quan và kiên quyết khiến hai chàng thiếu niên tăng thêm dũng khí.

A Liệt theo kế cõng Trình Huyền Đạo lên lưng, còn một tay nâng đỡ Chiêu Thế Ẩn chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Ba người vượt qua khu đất trống không có gì yểm hộ một cách rất mau lẹ rồi nấp vào trong bụi cây rậm.

Chiêu Thế Ẩn chân bước loạng choạng, biểu diễn người bị thương rất khéo.

Cả ba người trong lòng đều rất đổi khẩn trương vì bây giờ là lúc tối hậu quan đầu.

Giả tỷ bọn địch nhân xuất hiệu cả đại đội thì nhất định không thể thoát được theo như lời phỏng đoán của Trình Chân nhân.

Ba người dừng chân một lúc trong bụi rậm rồi lại ra đi nhằm chạy về phía rừng cây rậm rạp. Đoạn đường này ba người vượt qua một cách bình yên, tiến vào rừng cây.

Chiêu Thế Ẩn thỉnh thoảng lại đụng người vào thân cây, chân gã bước trầm trọng.

A Liệt nói khẽ để cổ vũ cho gã hăng hái lên.

Quả nhiên vừa vào rừng được mấy trượng thì mười mấy cặp mắt ở trong bóng tối theo dõi bọn họ. Giả tỷ Chiêu Thế Ẩn mà không giả vờ bị thương thì địch thân tất ra lệnh cho người bốn mặt đổ tới để tấn công. Trình Huyền Đạo đã tính toán rất chuẩn đích về điểm này.

Ba người dắt dúm nhau đi trong rừng cây được hơn mười trượng thì nhỡn quang mỗi lúc một tối đen lại. Trình Huyền Đạo đột nhiên phát ám hiệu, ba người đột nhiên biến thành u linh quỷ mỵ, chia đường chạy trốn. Chớp mắt đã không thấy bóng đâu nửa.

Phía sau cách chừng ba, bốn trượng, bất thình lình nổi hiệu còi rất cấp bách. Chẳng cần nói cũng biết đây là tín hiệu của Cực Lạc giáo thông báo cho mọi người chia nhau đuổi bắt.

A Liệt nhờ có thị lực trông qua được mây mù, nên tuy ban đêm ở trong rừng cây mà chàng vẫn thấy rõ sự vật như giữa ban ngày.

Khinh công chàng cũng tuyệt xảo, không bước lên những lá khô nên không phát ra những tiếng sột soạt.

Thỉnh thoảng A Liệt quay đầu nhìn lại vẫn thấy rõ bóng người chuyển động nhưng chàng tin chắc họ chưa nhìn thấy chàng mà cũng chưa nghe thấy tiếng bước chân của chàng.

A Liêt tiến về phía trước rất lẹ mà không hấp tấp. Chàng nhận định phương hướng rồi chạy về phía Âu Dương Tinh ẩn thân.

A Liệt sắp ra khỏi khu rừng bỗng thấy phía trước có bóng người lố nhố chàng liền thả bước chậm lại. Chàng đi quanh sau mấy cây lớn quả nhiên thấy giữa lùm cây rậm có bóng người ngồi. Thanh trường đao cắm xuống đất ngay bên cạnh đề tùy tiện lúc nào rút lấy cũng được.

Chàng đảo mắt nhìn quanh lại thấy một người ngồi trên cành cây cao chừng một trượng. Vừa ngó cách ăn mặc và diện mạo xấu xa chàng nhận được ngay là bọn Cực Lạc giáo.

A Liệt trong lòng rất xao xuyến tự hỏi:

- Phải chăng bọn chúng đã điều tra ra chỗ A Tinh nên có người đợi mình ở đây? Hỏng rồi! Nhất định A Tinh bị họ bắt đem đi. Bọn này còn chờ mình tự chui đầu vào bẫy.

Giữa lúc kinh hãi nóng nãy, chàng động tâm linh nghĩ ra một kế. Chàng lượm một viên đá nhỏ nhắm rất trúng đích liệng tới.

Viên đá rớt xuống trước mắt hai người cách chừng một trượng đánh “cạch” một tiếng.

Hai người kia liền chú ý tra xét. Sau một lúc chúng không thấy gì khác lạ một đại hán khẽ hỏi:

- Này Trần Tam! Ngươi có nghe thấy thanh âm gì không?

Đại hán trên cây đáp:

- Nghe thấy rồi, nhưng không thìn thấy một bóng ma nào Đại hán dưới đất nói:

- Chúng ta không thấy là hay hơn. Con nhỏ đã bị bắt. Còn thằng lỏi nếu cũng bị bắt nốt thì chúng ta chẳng lo gì nữa.

Gã Trần Tam ở trên cây “ hừ “ một tiếng rồi nói:

- Lý Tôn! Ngày trước ta coi ngươi cũng à một nhân vật số một mà bây giờ thấy ngươi nhút nhát quá.

Lý Tôn gạt đi:

- Đừng nhắc tới chuyện cũ nữa. Bây giờ qua được ngày nào biết ngày nấy. Chi cần sao có gái đẹp để vui thú. Còn ngoài ra không thiết gì.

Trần Tam nói:

- Con nhỏ vừa rồi cũng đẹp đấy chứ! Chắc bây giờ thị Ở trong lòng giáo chủ và giáo chủ đang hưởng thụ cuộc vui lớn nhất ở dương gian.

Lý Tôn nuốt nước miếng nói:

- Cái đó lọ là còn phải nói? Cực Lạc giáo chủ của chúng ta dĩ nhiên phải có chỗ đặc biệt mới khỏi uổng phí làm giáo chủ. Bất cứ cô ả nào đã vào tay người là suốt đời quyến luyến, tình nguyện vĩnh viễn làm đồ chơi cho lão nhân gia. Có đúng thế không?

A Liệt nghe tới đây máu trong huyết quản chạy rần rần. Lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Chàng muốn chạy tới đập chết hai gã đại hán này Nhưng chàng cố nhẫn nại, bụng bảo dạ:

- Thế này là A Tinh bị con quỉ háo sắc bắt rồi. Không hiểu nàng bị bắt từ lúc nào? Nếu nàng bị bắt từ lúc ban ngày thì đến bây giờ đã lâu quá rồi. Dĩ nhiên nàng chẳng thể giữ được tấm thân trinh bạch nửa.

Chàng nghiến răng dằn nổi đau khổ trong lòng, tự nhủ:

- Nếu nàng vừa bị bắt thì giữa lúc chúng ta chạy trốn, chẳng lẽ Cực Lạc giáo chủ lại không đốc xuất mọi việc? Sau một giờ ba khắc ta chưa gặp A Tinh thì bây giờ cũng không nên hành động nóng nảy, phải tìm cách nghe ngóng xem sao rồi sẽ tính.

Chàng nghĩ vậy liền để ý nghc câu chuyện giữa hai đại hán.

Lúc này hai tên đều lẳng lặng không nói gì nửa. Chắc chúng chờ nghe động tĩnh.

A Liệt lại lượm một viên đá, buông tiếng cười lạt trong bóng tối rồi liệng đá ra.

Viên đá lại rớt xuống chỗ cũ. Cả hai đại hán đều dương tai trố mắt mà nhìn nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Trần Tam cất tiếng hỏi:

- Lý Tôn! Ngươi có thấy gì không?

Lý Tôn đáp:

- Có nghe tiếng động nhưng không thấy bóng người.

Trần Tam “ hứ ” một tiếng rồi nói:

- Đừng nói chuyện ma quỷ nữa. Dường như có tiếng bước chân lên lá cây sột soạt.

Lý Tôn nói:

- Kệ họ! Ta chỉ nghĩ đến con nhỏ bị bắt đem đi, chắc lúc này đang ở trong lòng giáo chủ và thành tiên rồi.

Trần Tam nói:

- Cái đó đã hẳn. Ngươi còn nói làm chi?

Lúc nầy A Liệt không căm hận nữa mà lòng chàng nảy ra không biết bao nhiêu là mối hoài nghi.

Chàng tự hỏi:

- Vụ này thật là kỳ! Sao hai tên đại hán còn nói lại lần thứ hai những câu chúng đã nói trước? Nghe bọn chúng tưởng chừng như đứa con nít đọc đi đọc lại một bài trong sách.

Bỗng mắt chàng sáng lên miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Đây là một câu sáo ngữ. Tất có người cố ý dạy chúng lặp đi lặp lại. Mỗi khi chúng nghe thấy tiếng động khả nghi mà không thấy hành tung địch nhân là lại nhắc lại mấy câu vừa rồi. Nhưng bọn chúng làm thế là có dụng ý gì?

A Liệt đã sinh dạ hoài nghi không hành động hấp tấp nữa.

Trong bóng đêm đen tối Trần Tam và Lý Tôn ẩn mình nguyên chỗ cũ và dừng lại không nói chuyện nữa.

# Chương 37 - Diệu Kế Ác Ma Lừa Thiếu Hiệp

A Liệt ngẫm nghỉ một lúc chợt tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Bọn chúng nói vậy là có dụng ý về hai điểm. Một là dụ ta lập tức trở lại cung Ất Mộc. Hai là nếu ta không tin chúng cũng vào trong thôn xóm nằm vùng để do thám. Dĩ nhiên bọn Cực Lạc giáo đã bố trí cạm bẫy ở hai nơi này để ta tự chui đầu vào.

Chàng lại cười thầm trong bụng rồi tự hỏi:

- Ta vừa trốn ra khỏi cung Ất Mộc. Nơi đó có đáng kể là đầm rồng hang cọp không?

Chàng đã ra chiều khinh thị Cực Lạc giáo. Nhưng rồi chàng lại xao xuyến trong lòng, nghĩ bụng:

- Không phải! Giả tỷ lần này ta trở vào cung Ất Mộc thì nhất định mò tới chỗ bí mật để kiếm A Tinh và như vậy tình thế sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

Hiện giờ chàng chỉ có hai đường, một là mạo hiểm v ào cứu Âu Dương Tinh, hai là trốn khỏi nơi đây.

Muốn cứu Âu Dương Tinh thì A Liệt cần phải võ công tinh thâm, nhưng chàng chỉ có sức mạnh và thân thể nhẹ nhàng cùng mục lực hơn người mà thôi. Chỗ sở trường của chàng không thể tác dụng để đối phó với những tay cao thủ.

Bỏ mặc Âu Dương Tinh, chẳng quản đến sự yên nguy của nàng hòng thoát thân lấy mình là hành động hèn nhát không thể làm được, huống chi chàng cảm thấy Âu Dương Tinh có tình ý với mình và chàng cũng phát sinh lòng quyến luyến. Trước tình trạng này, chẳng khi nào chàng tìm cách để tự yên thân lấy một mình.

Trên nguyên tắc, A Liệt nhất định đến cứu Âu Dương Tinh, vấn đề là ở chỗ dùng biện pháp gì mới có thể thành công được?

Chàng không muốn rút giây động rừng, nên lén lén lùi lại ẩn mình trên cành cây rậm rạp.

A Liệt vừa ngẫm nghĩ vừa đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên thấy một bóng người lướt nhanh thư điện chớp, hạ xuống chỗ bụi cây chúng ẩn trước.

A Liệt lầm bầm:

- May qúa! Vừa rồi nếu mình không sớm rời khỏi chỗ đó thì đã bị người kia phát giác ra rồi.

Bóng người ra vào bụi cây chàng không nhìn rõ mặt và y phục. Trng lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ thầm:

- Lạ thiệt! Mình đã tưởng người này cũng là một tay cao thủ trong Cực Lạc giáo, vì mình liệng hai viên đá phát ra tiếng động tưởng họ đến xục tìm nhưng bây giờ coi ra thì lại không phải người Cực Lạc giáo.

Nhưng trong đầu óc chàng đã có một ấn tượng là người đó lúc nhảy vào lùm cây bằng một tư

thế hung mãng tựa chim ưng vồ thỏ.

Người kia ẩn vào bụi cây một lát rồi cũng lượm một viên đá liệng tới trước mặt bọn Trần Tam như A Liệt lúc nãy.

Trên Tam và Lý Tôn ngơ ngác ngó quanh, đồng thời đối đáp với nhau mấy câu, nội dung cũng tương tự như lúc trước, tỏ ra chúng đã học lại những câu này của chủ nhân chúng.

Bóng người trong lùm cây nhẹ nhàng và mau lẹ vọt tới, chẳng khác người lướt trên ngọn cỏ không phát ra một tiếng động.

Chỉ trong chớp mắt người đó đã lướt tới phía sau Lý Tôn rồi nhẩy vọt lên trên cây chỗ Trần Tam nhanh như điện chớp. Tiếp theo người đó chụp được Trần Tam nhẩy xuống.

Lạ Ở chỗ Trần Tam không động tĩnh gì mà cả Lý Tôn ở dưới đất cũng chưa kêu la.

A Liệt tuy bị cành lá che lấp thị tuyến không nhìn được rõ lắm, nhưng cũng có thể ý hội người kia lúc phát động thế công để kiềm chế Lý Tôn. Thân thủ người đó khiến cho A Liệt phải trợn mắt há miệng. Chàng khâm phục vô cùng nghĩ thầm:

- Võ công người nầy có lẽ còn cao thâm hơn cả Trình Chân Nhân.

Bỗng thấy người kia lôi Trần Tam lui về bụi cây vừa ẩn nấp khẽ quát hỏi:

- Người muốn sống hay là muốn chết?

Trần Tam cất tiếng run run đáp:

- Dĩ nhiên... tiểu nhân muốn sống.

Người kia lạnh lùng nói:

- Như vậy ngươi biết chuyện gì phải nói cho hết. Đầu tiên là câu chuyện có liên quan đến con nhỏ ở trong thôn xóm.

Trần Tam lắp bắp đáp:

- Tiểu nhân nhất định..., cứ thực cung khai...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cô này đang nằm trên giường bệnh, nên người tệ cung tới nơi là bắt được ngay chẳng khó khăn gì.

Người kia hăng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bọn ngươi chuyên khinh khi kẻ yếu ót. Ta hãy hỏi ngươi họ tên cô bé đó đã điều tra chưa?

Trần Tam đâp:

- Nghe nói cô là người họ Âu Dương gì đó. Tệ cung đã có người nhận ra cô, không cần tra hỏi nhiều.

Người kia lại hỏi:

- Ủa! té ra là người nhà Âu Dương ở Ký Bắc. Nếu vậy y là Âu Dương Tinh rồi. Lạ thiệt!

Sao y lại tới đây? Y mắc bệnh thế nào?

Trần Tam ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão gia cũng cùng đường lối với vị cô nương kia chăng?

Người kia lạnh lùng xằng giọng:

- Phải rồi! Ta hãy hỏi ngươi:

Hiện giờ Âu Dương cô nương ở đâu?

Trần Tam đáp:.

- Y...còn ở trong thôn kia.

Người kia hỏi:

- Nói láo. Sao y lại còn ở trong thôn?

Trần Tam vội đáp:

- Tiểu nhân xin thề là đúng như vậy. Đó là mệnh lệnh của tệ chủ nhân. Người nhận thấy trong cung bố trí nghiêm mật quá chừng địch nhân không dám mạo hiểm, nên để cô ta ở lại trong thôn khiến cho cá dễ mắc câu.

Người kia hỏi:

- Ngươi nói vậy có lý. Ngươi có biết ta muốn làm gì không?

Trần Tam kinh hãi đáp:

- Tiểu nhân... không biết.

Người kia nói:

- Nếu ngươi chịu giúp ta thì ta không làm khó dễ gì ngươi hết.

Trần Tam nòi ngay:

- Xin lão gia cứ sai bảo.

Người kia hỏi:

- Ta muốn phái ngươi đem tin này đến báo cho nhà Âu Dương ở Ký Bắc. Còn ta hết sức giải cứu Âu Dương Tinh. Như vậy nếu ta không may bị hại, trên đời còn người khác biết.

Phải vậy không?

Trần Tam vội đáp:

- Dạ, đúng thế!

Người kia cười lạt, tiếng cười chứa đầy sát khí rùng rợn, khiến ai nghe cũng bở vía.

Người lại cất giọng hung dữ nói:

- Nhưng ta không tin ngươi được. Chỉ có cách cho ngươi cùng đồng bạn đưa nhau xuống chầu Diêm Vương.

Trần Tam chỉ kịp la lên một tiếng xin tha mạng thì chưởng thế của người kia đã đánh xuống sau lưng gã. Thế là gã im bặt.

Người kia đứng lên. Bây giờ A Liệt mới trông rõ y mặc áo dạ hành nai nịt rất gọn gàng, lưng đeo trường kiếm, tuổi ngoài tứ tuần, mặt mũi thanh tú.

Thủ đoạn của người kia cực kỳ tàn độc khiến A Liệt không hiểu nên bội phục hay là nên chê trách?

Có điều chàng đã biết người đó không phải cùng phe Cực Lạc giáo và có lòng muốn cứu Âu Dương Tinh. Đó là mấy điều rát trọng yếu.

A Liệt nhẩy xuống đất nói:

- Xin tiền bối đừng hiểu lầm mà động thủ.

Người kia hơi chấn động, quay đầu lại nhìn A Liệt. Vì thị tuyến tối quá nên y phải dương to cặp mắt mà tựa hồ chỉ nhìn thấy lờ mờ.

A Liệt nói:

- Thấy lời nói và hành động của tiền bối hiển nhiên đối đầu với cung Ất Mộc, tại hạ mới dám lộ diện.

Người kia tiến gần thêm mấy bước ngó chầm chập vào mặt A Liệt lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Sao ngươi biết ta không phải ở Cực Lạc giáo?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Bạch Phi Khanh. Chính là nhân vật mà bọn Cực Lạc giáo đang bố trí cuộc vây bắt. Vì cô nương trong thôn xóm kia là người cùng đi với tại hạ.

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Gỉa tỷ ngươi là người Cực Lạc giáo mà mạo xưng kẻ khác cũng có thể được. Tình thực mà nói thì ta chưa được yên tâm. Nhưng thái độ ngươi khiến cho ta tin được đôi phần.. A Liệt nói:

- Tiền bối tin cũng phải mà không tin cũng phải. Chúng ta không đi một đường thì chẳng có điều gì đáng ngại. Giả tỷ tại hạ không chịu xuất hiện thì tiền bối cũng chẳng thể nào phát giác được. Có đúng thế không?

Ngưu kia đáp:

- Đó chính là điểm ta vừa nghĩ tới. Nếu không thế thì khi nào ta có thể tin người được một phần. Ngươi đã lộ diện tất là có điều muốn nói với. Ta đoán có đúng không?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Về điểm thứ nhất, tại hạ xin thỉnh giáo cách xưng hô tiền bối.

Người kia ngần ngừ một chút rồi nói:

- Ta họ Hạ tên Vĩ. Ngươi đã nghe thấy danh tính của ta bao giờ chưa?

A Liệt gượng cười đáp:

- Thực ra tại hạ chưa phải là người trong võ lâm, kiến văn rất hũ lậu nên chưa được nghe danh Hạ tiền bối.

Hạ Vĩ nói:

- Cái đó cũng có chi là lạ. Tuy ta là người phái Thiếu Lâm, nhưng chứa đáng kể là nhân vật nổi danh trên trốn giang hồ.

A Liệt sinh lòng kính cẩn đáp:

- Té ra Hạ tiền bối ở phái Thiếu Lâm. Thảo nào hai tên thủ vệ không chịu nổi một đòn của tiền bối.

Hạ Vĩ nở nụ cười ngạo nghễ nói:

- Bọn chúng bất quá là lũ chuột nhắt. Việc thu thập chúng phỏng có chi đáng kể?

Tuy miệng y nói vậy, nhưng A Liệt cũng cảm thấy trong lòng y lộ vẻ vui mừng.

Hiện nay A Liệt đã khác ngày trước xa lắm. Về sự quan sát hình sắc và nhân tâm người đời chàng hiểu khá nhiều. Vì thế chàng coi giá trị tay cao thủ phái Thiếu Lâm này kém đi mấy phần. Chàng nghĩ bụng:

- Gỉa tỷ ta hỏi câu này với Trình Chân Nhân thì nhất định Chân Nhân không giở giọng lưỡi kêu ngạo như vậy.

Bỗng nghe Hạ Vĩ hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Ngươi có tính toán gì về vụ cô bé kia không?

A Liệt đáp:

- Đó chính là điểm thứ hai mà tại hạ muốn thỉnh giáo tiền bối. Tại hạ ra khỏi nhà chưa được bao lâu, ít hiểu việc giang hồ. Vì vậy mà không sao đoán được bọn Cực Lạc giáo sẽ đối phó với cô thế nào!

Hạ Vĩ hỏi:

- Ngươi có biết tên họ y không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết lắm. Y là Âu Dương Tinh.

Hạ Vĩ bỏi:

- Sao các ngươi lại đi đôi với nhau? Phải chăng là bạn hữu?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên gặp cô ở dọc đường, vì lúc đó có một người kêu bằng " Ma chê quỉ hờn " toan gia hại cô. Tại hạ ngấm ngầm giúp cô ẩn lánh, nhưng sau vẫn bị Tăng Lão Tam tìm ra được. Thế rồi cả hai người cùng bị thương, theo đuổi nhau, bất giác lạc vào địa phương khủng khiếp này.

Hạ Vĩ hỏi:

- Ủa! Té ra là thế. Nếu vậy thì võ công ngươi nhất định rất tinh thâm. Ai đã truyền thụ tuyệt nghệ cho ngươi?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không hiểu võ công. Tiền bối tin như vậy chăng?

Dĩ nhiên Hạ Vĩ không tin. A Liệt liền nói tiếp:

- Kể ra tại hạ có sức mạch và tấm thân nhẹ nhàng hơn người thường, nhãn lực cũng khá lắm, nên chạy trốn mà kẻ khác không đuổi kịp.

Bây giờ Hạ Vĩ mới hơi tin nói:

- Nếu quả đúng thế thì thật là một kỳ văn hiếm có.

Y ngẩm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Ta tưởng bây giờ địch nhân chưa phát giác mấy tên này đã chết ngoẻo, nên vào thôn xóm ngay. Nếu cứu được Âu Dương Tinh thì lập tức phải xa chạy cao bay.

A Liệt nói:

- Biện pháp này đấy! Nhưng...

Chàng muốn hỏi Hạ Vĩ chàng có nhiệm vụ gì khác nữa không? Theo lẽ ra thì y xuất hiện nơi đây nhất định phải có nguyên nhân, nên chàng sợ lỡ công việc của y.

Hạ Vĩ ngắt lời:

- Phải chăng ngươi sợ gặp nguy hiểm? Cái đó ngươi khỏi lo, ta không coi bọn Cực Lạc giáo vào đâu.

Y ngạo nghễ sờ thanh trường đao ở sau lưng nói tiếp:

- Thanh thần đao của ta có tuyệt nghệ vô địch. Cho đến nay ta chưa gặp một địch thủ nào. Nếu bọn họ có nhân vật chiến đấu được với ta thì cũng là một điều ta rất mong mỏi.

Trong lòng A Liệt nổi lên cảm giác khó tin tưởng. Chàng tự nghĩ:

- Đến Trình Chân nhân lừng lẫy tiếng tăm là thế mà còn sợ bọn Cực Lạc giáo, cẩn thận từng

bước. Chẳng lẽ lão này lại giỏi hơn Trình Chân nhân:

Dĩ nhiên chàng chỉ nghĩ vậy trang lòng, chứ không tiết lộ ra ngoài mặt. Chàng đáp:

- Nếu được Hạ tiền bối giúp đỡ thì còn gì hay hơn nửa.

Hai người liền nhằm phía thôn xóm chạy tới. Ban đầu A Liệt đi trước. Chàng vừa đi vừa nhìn tả ngó hữu chỉ sợ đụng phải cạm bẫy địch nhân. Nhưng sau Hạ Vĩ vọt lên trước, y cất bước chạy rất mau lẹ chẳng sợ sệt gì hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã vào đến thôn xóm. Bây giờ Hạ Vĩ mới cảnh giới lún thấp người xuống mà đi vào. Lão chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới phía ngoài căn nhà Âu Dương Tinh ở đậu.

Y quay lại chờ A Liệt tới gần khẽ hỏi:

- Có phải thị Ở trong phòng kia tại tòa nhà này không?

A Liệt gật đầu đáp:

-Phải rồi! Sao tiền bối lại biết được?

Hạ Vĩ cười nói:

- Những người giang hồ kinh nghiệm phong phú, nhiều việc chỉ ngó qua là biết. Cái đó có chi là lạ?

A Liệt nói:

- Nếu tại hạ có bản lãnh như vậy thì hay biết chừng nào! Chàng tiến lại đẩy cửa. Hạ Vĩ xua tay ngăn lại rồi vọt lên nóc nhà như một giây khói.

A Liệt cũng nhẩy lên một cách dễ dàng. Chàng theo sát Hạ Vĩ.

Hạ Vĩ ở trong bóng tối chau mày trợn mắt lên nhìn chàng một cái rồi mới nhẹ nhàng nhẩy xuống.

Thái độ của Hạ Vĩ đã lọt vào mắt A Liệt.

Hai người nhẩy xuống rồi, A Liệt chuyển đến cửa phòng. Lòng chàng vừa phấn khởi lại vừa khẩn trương. Chàng đưa tay đẩy cửa thị cửa phòng lập tức mở ra không một tiếng động.

Trong phòng có thấp đèn dầu sáng sủa. Một người đàn bà nằm trên giường mặt hướng ra ngoài.

A Liệt vâ Âu Dương Tinh vừa nhìn thấy nhau chàng nhẩy xổ vào đứng trước đầu giường mừng rỡ khôn xiết, đưa tay ra sờ má nàng hỏi:

- A Tinh! Cô còn ở đây ư? Thương thế cô đã khá chưa?

Âu Dương Tinh trố mắt ra nhìn tựa hồ không thể tin được A Liệt lai. tới đây. Nàng đưa bàn tay ngọc nắm lầy cổ tay chàng nói:

- Ái chà! Ngươi làm ta nóng ruột muốn chết. Ta tưởng ngươi... Đột nhiên nàng dừng lại tựa hồ

bị người bịt lấy miệng.

A Liệt trông vẻ mặt nàng biết ngay là vì nàng đã ngó thấy Hạ Vĩ theo sau mình.

Chàng liền nói:

- Cô nương đừng sợ. Đây là Hạ Vĩ tiền bối ở phái Thiếu Lâm. Hạ tiền bối đã giúp tại hạ đến đây cứu cô.

Mục quang cuả Âu Dương Tinh chuyển qua ngó Hạ Vĩ. Nàng vẫn lộ vẻ khiếp sợ.

A Liệt vươn tay ôm nàng dậy. Chàng đã nhiều kinh nghiệm về chuyện này nên đưa chuyển nàng lên lưng một cách rất mau lẹ.

A Liệt cử động rất thần tốc cho khỏi mất thì giờ nên chàng chưa quay lại lần nào. Bây giờ chàng cõng Âu Dương Tinh lên rồi xoay mình lại dương mắt lên mới hiểu vì lẽ gì mà Âu Dương Tinh khiếp sợ đến thế. Nguyên Hạ Vĩ cầm ngay thanh đao đứng đó tựa hồ có ý ngăn cản, vẻ mặt lại tỏ ra chẳng tử tế gì. Hơn nửa phía ngoài cửa sổ, cửa phòng, dường như đều có bóng người.. A Liệt kinh ngạc hỏi:

- Hạ tiền bối! Tiền bối làm sao vậy?

Hạ Vĩ cười đáp:

- Ta vẫn mạnh giỏi, không sao cả.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy chúng ta đi thôi chứ?

Âu Dương Tinh bây giờ mới la lên:

- Hắn là người ở Cực Lạc giáo. Vừa rồi ta đã thấy hắn tới đây.

A Liệt sửng sốt:

- Không phải đâu? Chính mắt tại hạ đã trông thấy Hạ tiền bối ra tay giết chết người Cực Lạc giáo kia mà?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi đã kiểm điểm chắc chưa?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ không kiểm điểm, vì mắt tại đã ngó thấy.

Âu Dương Tinh la lên:

- Trời ơi! Sao mà ngươi ngốc thế! Đáng lẽ ngươi đừng tới đây nữa, mới phải. Bọn chúng hóa trang cả đấy.

A Liệt lộ vẻ tức giận nhìn Hạ Vĩ bỏi:

- Y nói vậy có thật không?

Hạ Vĩ hỏi lại:

- Thật thì sao mà giả thì sao?

Â Liệt không trả lời, vẫn đầy vẻ tức giận lại hỏi:

- Vậy tiền bối có phải là người phái Thiếu Lâm thật không?

Hạ Vĩ đáp:

- Thật thật, giả giả, khó mà biết được.

A Liệt hỏi Âu Dương Tinh:

- A Tinh! Cô có biết phải chăng hắn là người phái Thiếu Lâm?

Âu Dương Tinh đáp:

- Coi kiểu cách cầm đao của hắn thì tựa hồ là một tay cao thủ phái thiếu Lâm.

A Liệt quay lại ngó rồi hỏi:

- Nếu vậy thì Cực Lạc giáo chủ cũng đến đây rồi. Có đúng thế không?

Hạ Vĩ cười lạt đáp:

- Ngươi hỏi nhiều quá. Nhưng ta nói cho ngươi hay cũng chẳng hề chi. Giáo chủ còn có việc trọng đại khác, ngài chưa tới. Nhưng nơi đây chẳng thiếu gì cao thủ. Đừng nói bọn trẻ nít các ngươi mà ngay những nhân vật vào cỡ Trình Huyền Đạo đến thì được nhưng đi thì không xong.

A Liệt trợn mắt lên thoá mạ:

- Cái đó chưa chắc! Trình Chân nhân là một nhân vật rất cao minh ở phái Võ Đương.

Bụng dạ quảng bác, đâu có ti tiện vô liêm sĩ như ngươi?

Chàng mở đầu bằng câu này rồi tiếp tục thóa mạ liên hồi mười mấy câu mới dừng lại.

Hạ Vĩ hững hờ đáp:

- Ngươi bất quá là đứa con nít vô tri. Bây giờ ngươi tha hồ thóa mạ cho sướng miệng lát nữa đại giá giáo chủ tới đây, ngươi sẽ hiểu bản giáo lợi hại thế nào.

Hắn chưa dứt lời, đột nhiên A Liệt nhẩy xồ lại vung quyền đánh tới nhanh như điện chớp.

Động tác của chàng đã vô cùng mau lẹ lại đột ngột phi thường. Đồng thời chàng chẳng để ý gì đến sự an nguy của thân mình, đem toàn lực đánh một đòn khủng khiếp.

Đòn đánh trên đời hiếm có này, nay Hạ Vĩ mới gặp là lần thứ nhất. Hạ Vĩ vung đao chém vào cánh tay đối phương. Ngực hắn trúng quyền của A Liệt mà thoi quyền này lại ở cánh tay kia phóng.

Hạ Vĩ tuy võ công tinh thâm đến trình độ người thường cầm thiết trùy giáng xuống hắn cũng chịu được, người vẫn đứng trơ như đá, vững như đồng. Nhưng lần này thật là quái lạ! A Liệt đánh một quyền làm cho cả người hắn bị hất tung lên khỏi mặt đất, đập vào tường đánh “ binh “ một tiếng rồi mới té huỵch xuống đất.

Cánh tay A Liệt vẫn không việc gì. Chàng tung mình xông ra ngoài cửa.

Bỗng một lưỡi dao nhằm bổ xuống đầu chàng. Mé bên lại có một cây thương đâm xéo tới. Tiếng gió rít lên vù vù nhằm đâm vào bụng dưới A Liệt.

Cả hai cây khí giới đánh tới rất nguy hiểm. Đừng nói A Liệt à người không hiểu võ công, mà cả nhân vật bản lãnh phi thường cũng phải ghê cho đối phương đều là cao thủ hạng nhất.

Người chàng đang xông thẳng về phía trước thì đồng thời một đao một thương nhằm đánh vào mình.

Gỉa tỷ hai cây binh khí này phát huy toàn lực và không bị A Liệt vươn tay cướp khí giới cứ để đánh trúng thực sự vào người chàng thì luồng chân khí trong mình có chống được hay không cũng chưa biết. Nhưng hiện giờ không ai ngờ chàng xông ra cửa một cách đột ngột. Địch nhân ra chiêu trong lúc thảng thốt, lại thấy chàng vươn hai tay đoạt đao thương, khiến cho chiêu thức phải trệch đi. Biến thế này dĩ nhiên làm cho đòn đánh giảm sức khá nhiều.

Đầu A Liệt chịu đựng một đao, bụng chàng chịu đựng một thương, mà chàng chẳng những không té xuống, lại còn tăng gia tốc độ chạy nhanh hơn. Đồng thời chàng tiện tay đoạt được thanh trường đao rồi vọt ra khỏi nhà.

Lúc này A Liệt không ẩn mình nữa mà ra sức chạy cho mau. Trong đêm tối bóng chàng như một cơn gió thoảng, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Trong nhà lại thêm năm, sáu bóng người ào ạt nhảy ra rượt theo.Nhưng chàng bao lâu một hồi còi lanh lảnh thét lên từ trong xóm vọng ra miền khoáng.

Lát sau trong gian nhà kia đèn lửa sáng chưng. Người đến tụ tập rất đông đảo. Trừ hai mỹ nữ áo xanh và hai hán tử xấu xa là để lộ chân tướng, còn ngoài ra mọi người đều mặc áo trường bào chùng đến gót chân và che cả đầu lẫn mặt.

Một người che mặt đảo mắt nhìn quanh, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Được lắm! Các ngươi về hết cả rồi. Chuyện này là thế nào?

Một người che mặt khác tiến lên một bước khom lưng đáp:

- Vụ này nói ra e rằng giáo chủ khó mà tin được. Thằng lỏi đó cõng Âu Dương Tinh xông ra khỏi căn nhà này còn đả thương cung phụng, lại đoạt mất trường đao của Lương cung phụng.

Cực Lạo giáo chủ tay trái nâng bông mai vàng trước ngực, khịt mũi cười lạt.

Mọi người không ai dám hở miệng. Sau một lúc, Liễu Phiêu Hương đứng bên giáo chủ cất tiếng hỏi:

- Nghiêm cung phụng! gã ở gia phái nào? Có bị thương không?

Nghiêm cung phụng đáp:

- Thủ pháp gã không vào chương pháp nào hết, thật không thể hiểu rõ gia phái gã.

Điều đáng sợ nhất là dường như gã đã luyện tấm thân sắt thép chém không vào.

# Chương 38 - Âu Dương Tinh Phục Tài Hào Kiệt

Nghiêm Cung Phụng ngừng một chút rồi đem tình hình vừa qua thuật rõ lại.

Cực Lạc giáo chủ buông tay rời khỏi bông mai vàng hỏi:

- Nếu vậy thì quả nhiên đao thương chém không vào người gã. Nhưng khắp gầm trời dường như chưa ai luyện được trình độ này, huống chi là gã thiếu niên. Phải chăng ở trong còn có điều ngoắt ngoéo?

Liễu Phiêu Hương hỏi lại:

- Theo nhận xét của giáo chủ thì gã kia có báu vật gì hộ thân nên đao thương chém không vào phải không?

Cực Lạc giáo chủ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều bất luận gã nhân có bảo vật gì hộ thân mà trốn thoát ta cũng không nên coi thường gã. Vì cước trình gã mau lẹ đến trình độ chớp mắt đã mất hút, là võ công gã nhất định rất cao thâm.

Hắn ngửa mặt lên ngẩm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Hiện giờ là lúc bản giáo đang hưng thịnh, thế lực rất lớn, đột nhiên xảy ra biến cố đưa cường địch tới. Đó là ý trời muốn chúng ta phải rèn luyện thêm. Nếu chúng ta không dẹp được những trận sóng gió này, thì bản giáo tự nhiên không còn đất đứng.

Mọi người không ai dám nói gì. Chúng biết tác phong của giáo chủ là trước khi tuyên bố điều gì trọng đại, cũng đưa ra một thiên luận thuyết hùng hồn.

Quả nhiên Cực Lạc giáo chủ nói tiếp:

- Bàn cung trước nay quyết định cử hành đại hội đồng mỗi năm hai kỳ. Đây là thịnh điền duy nhất của bản cung. Nhưng lần này tạm phải thủ tiêu.

Liễu Phiêu Hương la lên:

- Ủa! Nếu vậy thật mất hết hứng thú! Mỗi năm chúng ta chỉ có hai đại hội...

Cực Lạc giáo chủ xua tay ngắt lời:

- Lần này nhất định phải hoãn cuộc đại hội. Đồng thời hết thẩy mọi người phải tập trung hành động vào công cuộc tiêu diệt hết địch nhân mới được.

Nghiêm cung phụng hỏi:

- Theo lời giáo chủ thì cả những người phụ trách công việc trong cung cũng phải điều động ra ngoài cả hay sao?

Cực Lạc giáo chủ đáp:

- Phải rồi! Tạm thời bản cung hãy đóng cửa. Đại bản doanh đem đi thiết lập nơi khác.

Bản tọa trịnh trọng tuyên bố:

Bất luận vị cung phụng nào mà bắt sống hoặc giết được Bạch Phi Khanh sẽ lập tức thăng lên chức phó giáo chủ. Nếu người lập được công này là cấp dưới thì lập tức lên chức cung plụng và được bản toa. truyền thụ bí nghê.....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngoài ra ai bắt tay giết được bọn Trình Huyền Đạo, bản tọa cũng đặc biệt trọng thưởng. Công việc của chúng ta hiện nay là truy sát hết mọi người đã biết được những điều bí mật của bản cung.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Việc khẩn cấp hiện nay đại khái là chúng ta phải hợp lực đuổi bắt Bạch Phi Khanh cùng Âu Dương Tinh, có đúng thế không?

Cực Lực giáo chủ đáp:

- Đúng thế! Bản tọa đã sắp đặt kế hoạch cứ theo thứ tự thi hành. Việc trước mắt là phải đem toàn lực để giải quyết cho xong gã Bạch Phi Khanh.

Đèn lửa trong nhà sau đó tắt phụt. Quần ma ở trong bóng tối len lén rút lui.

Nhắc lại A Liệt cõng Âu Dương Tinh chạy như bay. Chàng chạy liền một mạch cho đến lúc trời sáng thì đã đi trên đường lớn được đến trăm dặm. Chàng dừng chân lại trong một cái quán nghỉ mát, định hạ Âu Dương Tinh xuống.

Âu Dương Tinh vội nói:

- Chúng ta không nên dừng lại ở đây vì mình đã để dấu vết cho bọn địch nhân theo dõi.

A Liệt lại lật đật ra đi. Chàng vừa rẽ vào đường nhỏ vừa hỏi:

- Không hiểu hiện giờ chúng ta ở địa phương nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Theo ta phỏng đoán thì đại khái gần tới Hứa Xương. Nếu cứ tiếp tục chạy về phía trước thì vào trong thành nghỉ ngơi.

A Liệt nói:

- Té ra chúng ta đã chạy quanh một vòng tròn. Thế là hỏng bét! Nếu cô nương đoán trúng thì bọn Cực Lạc giáo có thể đuổi kịp chúng ta một cách dễ dàng.. Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Bọn ma quỉ này rất đáng sợ. Tên nào cũng che mặt không ai nhận được chúng. Khi chúng ra ngoài, chỉ cần để lộ chân tướng là biến thành những nhân vật thanh danh tốt đẹp. CàI đồ nghĩa là bọn địch khiến ta không biết đường đề phòng. Ngươi đã bỏ thanh đao đó đi chưa?

A Liệt hỏi lại:

- Tại hạ vẫn còn giữ. Phải chăng thanh đao này cũng là một dấu vết của bọn chúng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Té ra ngươi đã nghỉ tới điều đó. Nếu vậy ngươi thông minh thật đấy chứ không phải ta thổi ngươi lên đâu. Bây giờ ngươi thử coi xem có ra manh mối gì không?

A Liệt chạy vào trong bụi cỏ tại một gốc cây lớn đặt Âu Dương Tinh xuống. Miệng chàng đáp:

- Tại hạ chẳng hiểu chi hết. Cô nương thử coi xem.

Âu Dương Tinh đón lấy binh đao xoay xở ngấm nghía một lúc rồi nói:

- Về thước tấc cùng hình thức thì thanh trường đao này rất giống đao thường, chẳng có chi đặc biệt. Nếu là người kiến văn hẹp hòi thì dù có coi đến mấy ngày cũng chẳng ra được manh mối gì.

A Liệt hỏi:

- Theo lời cô nương thì dường như kẻ khác không coi ra được mà cô nương đã nhận thấy có điều khác lạ phải không?

Âu Dương Tinh nở tlụ cười ngạo nghễ đáp:

- Đúng thế! Ta có thể tự hào gia học thâm uyên. Vì nhà Âu Dương đã thu thập rất nhiều cuốn sách nói về binh khí nên ta hiểu cả đến thứ binh khí giá trị vô cùng. Hàng ngày ta nghe những người trong nhà nghiên cứu, lý luận mới thành tay sành sỏi.

Nàng cầm trường đao trả lại cho A Liệt nói tiếp:

- Thoạt đầu ta coi thanh đao này thấy vết tay cầm đã phát giác ra chủ nhân của nó dùng nó làm vật hộ thân quí báu. Sau nửa nó là một thứ binh khí trầm trọng của sư môn truyền lại. Như vậy đã đủ tỏ những người rèn luyện bằng đao này là những tay tuyệt nghệ không còn nghi ngờ gì nữa.

A Liệt hỏi:

- Nhưnn cô lương nói vậy thì vẫn chưa đoán ra được chủ nhân của nó là ai?

Âu Dương Tinh lườm chàng:

- Ngươi đừng vội tự khoe mình thông minh. Dĩ nhiên ta còn phải lý luận trước đã.

Nàng lên mặt nghiêm nghị như một vị lão phu tử giảng sách cho đồ đệ. Điệu bộ này khiến cho A Liệt nhớ lại ngày trước Âu Dương Tinh đã ép buộc chàng kêu nàng bằng sư phụ thì không khỏi mỉm cười.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên ngó chàng nói:

- Thanh đao này vừa cầm nào trong tay đã cảm thấy nó nặng hơn đao thường nhiều thì biết rằng có chứa thép nguyên chất và đã được những tay thợ lành nghề đúc nên. Người thợ này muốn nó thành một thanh đao quí tất họ nghĩ cách khiến cho hình thù có chỗ đặc biệt khác với đao

thường. Đại đao nào của phái Cửu cung lưu truyền lại có ba thanh nổi tiếng và hình thù đều giống như vậy.

A Liệt "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Té ra là thế! Nếu vậy người sử dụng đao này nhất định có mối liên quan với phái Cửu cung hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Há phải chỉ liên quan mà thôi. Chắc hắn là một tay cao thủ trong phái đó, không còn nghi ngờ gì nữa.

A Liệt thấy nàng hào khí bồng bột, muốn làm cho tỏa nhuệ một phen để nàng thay đổi thái độ. Chàng liền chộp lấy cơ hội hất hàm cãi lại:

- Cái đó chưa chắc. Dù thanh đao này có phải là một danh phẩm của phái Cửu Cung, nhưng biết đâu nó đã chẳng lọt vào tay người khác? Bởi vậy tại hạ chỉ nói người sử dụng nó có mối liên quan với phái đó chứ không dám khẳng định:

Có đúng thế không?

Âu Dương Tinh chưng hửng. Tuy trong lòng nàng biết chàng nói có lý song ngoài miệng vẫn chẳng chịu thua, liền cãi lại:

- Nếu thanh đao này lọt vào tay kẻ khác thì nó chẳng có liên quan gì với phái Cửu Cung.

A Liệt lại cười nói:

- Xét theo tình lí thì người phái Cửu Cung rất trân quí đồ dùng của sư môn, quyết chẳng khi nào bị người lấy cắp mà không phát giác. Vì vậy cứ kiếm được kẻ cầm đao này bất luận họ cưỡng đoạt hay lấy được bằng cách nào thì người phái Cửu Cung cũng biết rồi và nhất định có mối liên quan hoặc ân oán gì với nhau. Tại hạ tưởng chúng ta hãy thám thính phái Cửu Cung hoặc giả tìm ra được manh mối.

Chàng ngừng lại một chút rồi đổi giọng ôn hoà nói:

- Chúng ta bất tất phải tranh biện nữa. Hiện giờ thanh đao này đối với chúng ta đã thành vật vô dụng.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

A Liệt đáp:

- Một là ta nó không hợp với cách sử dụng của mình lại khiến cho người ngoài chú ý.

Hai là đối phương thấy chúng ta giữ đao này tất nhiên úy kỵ mà khó bề điều tra ra người sử dụng.

Âu Dương Tinh thấy chàng nói rất có lý nhưng trong lúc nhất thời nàng chưa nghĩ ra được nên xử trí bằng cách nào, bất giác cất tiếng hỏi:

- Vậy nên làm thế nào?

A Liệt đáp:

- Chúng ta đành phế bỏ thanh đao này nhưng đừng để đối phương kiếm thấy. Có thế mới được hai điều lợi.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Có điều gì lợi?

A Liệt đáp:

- Điều thứ nhất là chủ nhân mất thứ binh khí chuyên dùng thành thuộc, do đó võ công phải kém sút. Điều thứ hai là khiến đối phương sinh lòng ngờ vực, không hiểu được bọn ta đã biết được những điểm nào? Cất thanh đao ở đâu? Như vậy là chúng ta thắng đối phương về đường tâm chế.

Âu Dương Tinh nói:

- Phải lắm! Ngươi chôn thanh đao này xuống đất rồi làm ký hiệu để nhớ lấy là được.

A Liệt đáp:

- Cô nương nói vậy rất có lý.

Đoạn chàng lập tức đi chôn đao. Sau một lát lại trở về bên mình nàng.

Âu Dương Tinh nói:

- Theo chỗ ta biết thì người phái Cửu Cung hiện thời lưu lạc tản mát không còn mấy.

Tứ hai ba chục năm trước họ đã gia nhập vào Thanh Long hội. Vậy người sử đao này chắc là một nhân vật có địa vị khá lớn ở hội Thanh Long.

A Liệt đối với một bang hội lớn là hội Thanh Long đã có một ấn tượng sâu xa, vì nó là một trong bảy môn phái lớn đã tham dự vào việc tiêu diệt nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn.

Chàng đã được gặp Tam đương gia Hứa Thái Bình ở bang hội này. Nhưng chàng không dám nói ra để Âu Dương Tinh nhận thấy mình hiểu biết nhiều mà sinh dạ hoài nghi. Chàng nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Tại hạ dường như đã nghe có người nói đến Thanh Long hội, nhưng không hiểu những tay cao thủ ở phái này có bao nhiêu người sử đao?

Âu Dương Tinh từ từ trở lại thái độ nghiêm nghị đáp:

- Ta cho ngươi hay:

Thanh Long hội vốn không phải là một mồll pha l võ làm mà là một bang hội do nhiều tay cao thủ võ lâm cùng nhau tổ chức. Nếu miễn cưỡng coi đó là một môn phái thì mấy chục năm nay nó đã sản xuất ra rất nhiều cao thủ. Lớp người dựng ra tổ chức này hoặc đã chết già, hoặc đã

qui ẩn gần hết rồi. Theo chỗ ta biết thì những tay cao thủ nổi danh ở Thanh Long hội hiện còn hai người.

Một là Tam đương gia Hứa Thái Bình và một người nữa là Ngũ đương gia Lôi Đồng. Cả hai người này đều là nhân vật vào hàng nhị đại trong bang hội đó, nên không hiểu người nào thuộc phái Cửu Cung. Không phải ta nói khoe:

hiện giờ số người giang hồ biết rõ nội tình phái Cửu Cung lèo tèo chẳng có mấy.

A Liệt chau mày một mặt để đối phó với thái độ bác bậc của Âu Dương Tinh bằng cách tỏ vẻ bất mãn, một mặt vì nội vụ phức tạp khiến chàng phải nhức đầu. Chàng nói:

- Cô nương bảo phái Cửu Cung có ba thanh đao nổi tiếng này và hai người sử dụng loại đó là Hứa Thái Bình và Lôi Đồng cũng chẳng có chi là lạ. Suy xét sau hơn một bước thì ba thanh đao mới mất có một vậy còn những hai. Ta phải tìm cách nào lấy được một thanh nữa mới có thể điều tra cho biết manh mối. Như vậy bất luận mình đoán trúng về khía cạnh nào cũng chưa đủ để tìm ra được ngay người bí mật gia nhập Cực Lạc giáo kia là ai? Hỡi ơi!

Đây quả là một vấn đề khó giải quyết!

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Gã này quả nhiên không phải tầm thường mới suy tưởng ra được nhiều đạo lý như vậy. Nàng liền hỏi:

- Theo ngươi tính toán thì liệu chúng ta có hy vọng điều tra ra được chủ nhân thanh đao này là ai không?

A Liệt đáp:

- Nếu chúng ta hên vận thì tuy vụ này lắm điều rắc rối, vẫn có thể tra ra được.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Có điều tại hạ chưa rõ là Hạ Vĩ tự xưng ở phái Thiếu Lâm, chẳng hiểu có đúng không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dù ta mới coi qua một chiêu đao pháp cũng nhận ra khí thế và thủ thức hắn rất giống đệ tử Thiếu Lâm. Còn hắn có phải là Hạ Vĩ thật không thì ta chưa rõ?

A Liệt lại hỏi:

- Phái Thiếu Lâm quả có người tên là Hạ Vĩ ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng thế! Hạ Vĩ là một nhân vật có danh vọng ta tưởng hắn không đến nổi bị thương về thoi quyền đầu tiên của ngươi mới phải. Có khi hắn là một tên đồ đệ nào khác ở phải Thiếu Lâm mạo danh Hạ Vĩ cũng chưa biết chừng A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nhất định hắn là Hạ Vĩ rồi. Nếu hắn không phải là một tay cao thủ thì quyết nhiên Cực Lạc giáo không để hắn phụ trách việc dụ địch trọng yếu này. Hẳn cô nương còn nhớ lúc cô nói

huỵch toẹt hắn là địch nhân, hắn vẫn thản nhiên và coi bọn mình là cá mắc lưới rồi. Nếu Hạ Vĩ là tay cao thủ võ lâm thì đúng hắn đấy.

Những lời phán đoán này rất tinh tế khiến Âu Dương Tinh chẳng thể không phục. Nàng nói:

- Hay lắm! Dù hắn đúng là Hạ Vĩ nhưng người đã bị trọng thương thì chẳng thể phụ trách công việc trọng đại trong Cực Lạc giáo được và đối với chúng ta không còn có chỗ nào để lợi dụng.

A Liệt lộ vẻ suy nghĩ mong lung chậm rãi nói:

- Cái đó còn tùy ở nơi chúng ta có biện pháp hay không. Tỷ như ta lợi dụng con cờ Hạ Vĩ để lôi cuốn phái Thiếu Lâm vào phe chống đối Cực Lạc giáo thì dĩ nhiên rất bổ ích.

Lúc này trời đã sáng rõ. Trên đường quan lộ tiếng xe ngựa nhộn nhịp vang lên.

A Liệt ẩn ở gần bên đường dòm ngó một lúc rồi quay lại bảo Âu Dương Tinh:

- Thương thể của cô nương còn phải điều trị cho lẹ. Nếu không thì chúng ta chỉ có phần chịu đòn chứ không đủ sức phản kích.

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta cũng nghĩ đến phải mau phục hồi nguyên khí.

A Liệt nói:

- Giả tỷ là người khác thì tại hạ có cách giúp được. Nhưng thể chất của cô nương khác với người thường, tại hạ e làm hại cho cô.

Âu Dương Tinh không hiểu hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ thông hiểu về tính chất hoa cỏ, và biết đường chữa bệnh. Dù là nội thương tại hạ cũng chữa được dễ dàng. Nhưng lần trước thấy cô nương chỉ vì uống một chung trà có thuốc giải độc mà cô đau đớn cơ hồ không chịu nổi nên tại hạ sợ thể chất cô khác người thường mà không dám ra tay điều trị.

Âu Dương Tinh nói:

- Miễn là thuốc của ngươi đừng có tính chất giải độc là chẳng có điều chi đáng ngại.

A Liệt nói:

- Vậy cô nương có muốn thử một lần coi? Tại hạ vừa thấy mấy thứ hoa cỏ có thể dùng vào việc trị nội thương cho cô.

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên ta muốn thử lắm! Nhưng ở đây không có nồi niêu cùng bếp lò thì nấu thuốc làm sao được?

A Liệt đáp:

- Không cần! Chỉ việc lấy một chút nước là được.

Dứt lời chàng xoay mình chạy đi. Lần sau cùng trở về với hai thứ thực vật!

Âu Dương Tinh xé một mảnh áo. A Liệt dùng mảnh áo bọc nắm hoa cỏ rồi vặn thật mạnh cho chảy nước ra nhổ vào miệng Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh nuốt nước cỏ, sau một lúc mặt nàng trắng bệt cất giọng yếu ớt nói:

- Hỏng bét! Ta cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thân thể nhu nhược. Trái tim đập loạn lên:

A Liệt giật mình kinh hãi. Bây giờ chàng càng hiểu rõ thể chất nàng hoàn toàn khác người. Hiện trạng nàng càng suy nhược và biến thành nguy ngập.

Âu Dương Tinh người mệt lử nằm lăn vào lòng A Liệt, thều thào nói:

- Tạ.. e rằng...nguy mất.

A Liệt giật mình kinh hãi ôm chặt lấy nàng, giải thích:

- Không sao đâu! Mấy thứ hoa cỏ này không làm chết người được. Dù thể chất cô không giống người thường thì cũng chỉ khó chịu một lúc mà thôi, chớ chẳng hề xẩy chuyện bất trắc.

Âu Dương Tinh nói:

- Trái tim ta dường như sắp ngừng đập. Ngươi thử nghe coi.

A Liệt trong lòng cực kinh hãi nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ tự tin đáp:

- Đâu có chuyện đó được. Để tại hạ thử nghe coi.

Chàng cúi xuống trước ngực để nghe trái tim nàng đập thì thấy tâm trạng bình thường chẳng có chi kỳ quái. Chàng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Gặp lúc thần kinh không căng thẳng, A Liệt liền cảm thấy ngực của cô gái khác với đàn ông, nẩy ên bừng bừng, khiến chàng úp mặt vào sâu hơn. Đồng thời trên xiêm áo nàng cũng tỏa một mùi hương đưa vào mũi.

Ban đầu bao nhiêu tâm lý chàng chú ý hết vào trái tim đập của Âu Dương Tinh vì chuyện này có liên quan đến sự sinh tử tồn vong nên đầu óc khẩn trương không nghĩ đến chuyện khác, còn bây giờ chàng yên tâm lại thì mối cảm giác đê mê khiến trái tim chàng đập mạnh hơn, tâm hồn say sưa ngây ngất.

Nên biết A Liệt không phải là người xa lạ với mối quan hệ nam nữ, nên sự tiếp xúc với người khác phái thức tỉnh những kinh nghiệm quá khứ khiến lòng chàng rạo rực.

Âu Dương Tinh cất tiếng hỏi:

- Phi Khanh! Phải chăng có điều không ổn?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Tại hạ vẫn không thấy gì khác lạ.

Chàng miễn cưỡng ngửng đầu lên liếc mắt nhìn tấm thân Âu Dương Tinh phô bày một cách quyến rũ đến điên đảo tâm hồn. Nhưng chàng lại cảm thấy mục quang của nàng có ẩn dấu một ý nghĩa khôn tả.

A Liệt đột nhiên phát sinh cảnh giác tự hỏi:

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi. Cặp mắt trong sáng của Âu Dương Tinh dường như choáng lộ vẻ trào lộng giảo hoạt.

A Liệt chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng nàng đã biết vừa rồi ta đối với nàng có ý niệm ngoắt ngoéo nên nàng ngấm ngầm chê cười? Không chừng nàng cố ý lừa gạt để ta làm như vậy cho bại lộ chỗ xấu xa của mình?

Tuy nhiên vẻ giảo hoạt trào lộng của Âu Dương Tinh chỉ là bản năng của một cô gái, chứ không phải do tâm cơ ngụy kế phát ra, nhưng cái đó cũng làm cho A Liệt cực kỳ bẽn lẽn, chàng khác kẻ làm điều tội lỗi ngấm ngầm bị người khác bắt gặp.

Chàng liền cất tiếng để che lấp:

- Tâm trạng cô nương có việc gì đâu?

Âu Dương Tinh sắc mặt xanh lợt thoáng lộ nụ cười, nhưng không nói gì. A Liệt không hiểu nguyên nhân cái cười của nàng. Chàng không nhịn được hỏi:

- Cô cười gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu ngươi không tức giận thì ta sẽ nói cho ngươi nghe.

A Liệt nghĩ bụng:

- Nàng bắt đầu chế giễu ta rồi đây.

Miệng chàng đáp:

- Được rồi! Nhất định tại hạ không tức giận chi hết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Dường như ngươi cũng hơi biết về y đạo. Có đúng thế không?

A Liệt thầy nàng nói vậy không khỏi ngạc nhiên, gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại có biết sơ qua về y đạo.

Âu Dương Tinh nói:

- Theo chỗ ta biết thì lúc thầy lang xem mạch bịnh nhân không ngoài mắt trông, tai nghe,

miệng hỏi. Nhưng ngươi còn thêm một yếu quyết nữa. Ai đã dạy ngươi điều đó?

A Liệt hơi đỏ mặt lên đáp:

- Cái đó có phải bí quyết gì đâu.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Thế là phải lắm. Nếu đó là một bí quyết thì nên đem ông thầy đó mà giết đi. Theo chỗ ta biết thì trong cung cấm hoặc ở nhà quyền quí cao sang, nữ quyến có mời thầy thuốc chẩn mạch chỉ dùng một sợi dây buộc vào cổ tay nữ bệnh nhân, còn một đầu thò ra ngoài trướng Thầy lang cầm đầu giây chẩn mạch, không được nhìn thấy mặt cùng sờ vào cổ tay bệnh nhân. Khi nào họ để cho thầy lang cúi xuống trước ngực mà nghe tim đập?

A Liệt nghe nàng nói tới đây, thẹn quá mặt đỏ đến mang tai.

Chàng bị cặp mắt trong suốt của đối phương nhìn chằm chặp thành ra chân tay luống cuống. Không kịp nghĩ gì nữa, chàng ấp úng đáp:

- Tại hạ nhất quyết không có lòng khinh bạc mà vì lúc bồn chồn trong dạ không kịp suy nghĩ kỹ càng.

Âu Dương Tinh mỉm cười nói:

- Ngươi nói vậy thì có khác gì tên hung thủ nói nhân lúc phẩn khích quá độ giết người để mong quan toà xử cho vô tội?

Tuy nàng vẫn trảo lộng không chịu buông tha mà thái độ rất ôn hàa. A Liệt không có đường đón đỡ được liền phát sinh ý niệm phản kháng.

Chàng lắc đầu đáp:

- Sao cô lại tỷ dụ một cách kỳ cục như vậy? Giết người là hủy diệt, người chết không sống lại được. Còn cử động của tại hạ vì trong lòng nóng nẩy cứu người, bất quá chỉ ra ngoài lễ giáo một chút, phạm vào câu nam nữ thọ thọ bất thân, một câu sáo ngữ để phòng ngừa bọn nam nữ không giữ mình nghiêm cẩn.

Âu Dương Tinh gật đầu nói:

- Ngươi nói cũng có lý. Gặp trường hợp nguy nan, dĩ nhiên không hề câu nệ lễ pháp thông thường, tỷ như một người đàn ông nắm tay một cô gái ở dưới nước kéo lên cho khỏi chết đối. Nhưng nếu người đàn ông lại nhân cơ hội đó mà nãy ý niệm thâu hương thì không được.

# Chương 39 - Cánh Hoa Đàm Cứu Người Trúng Độc

Âu Dương Tinh có ý chê vụ A Liệt gặp nàng ở trong miếu chàng đã nhân lúc nguy nan gây ra bởi Quỉ yếm thần tăng Tăng Lão Tam mà hôn lén nàng. Chàng lẽn bẽn nghĩ thầm:

- Hiển nhiên nàng khó chịu với ta. Hay là bây giờ ta không lý gì đến nàng nữa... Vừa nghĩ đến đây, chàng buông tay ra đáp:

- Cô nương nói vậy là nhận xét tại hạ có lòng khinh bạc. Nếu cô nương đã ghét cay ghét đắng tại hạ thì chúng xa rời nhau là hơn.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt thao láo chiếu ra những tia sợ hãi rồi nàng chau mày.

Thái độ này khiến cho người sanh lòng lân tuất, nhưng mặt khác nó tỏ cho đối phương biết là không chịu bỏ qua.

A Liệt cũng nghĩ tới điểm sau, chàng khẻ đẩy nàng ra muốn để nàng ngồi dậy. Chàng nói:

- Chẳng phải tại hạ không muốn giúp đỡ cô nương mà cảm thấy chúng ta ở một chỗ với nhau không còn ý nghĩa nữa, nên tại hạ ra đi. Vòm trời bát ngát, biển trời mờ mịt. Từ đây khó lòng gặp nhau. Mong rằng cô nương quên hết chuyện này đi.

Âu Dương Tinh không ngồi dậy, nàng tựa đầu vào vai A Liệt. Mớ tóc quây quẹt cả vào mặt vào cổ chàng.

Nàng khẽ nói:

- Ủa! Thực ra ta không nên nói nhiều làm cho ngươi bực tức. Phải chăng trong thâm tâm ngươi đang thóa mạ ta?

A Liệt nhớ đến lời hứa nhất quyết không nổi lòng bực tức, chàng đâm ra ngượng mặt vì bậc đại trượng phu mà lại không thủ tín với một cô gái.

Chàng vội chữa:

- Đây là tại hạ nói chuyện đời. Cô nương thử nghĩ coi bây giờ tại hạ đã nên đi chưa?

Âu Dương Tinh thều thào đáp:

- Nếu quả ngươi vỗ đít ra đi thì ta cũng chẳng làm thế nào được. Ngươi định bỏ ta ở đây chăng? Tuy ta đã luyện võ công, nhưng bây giờ mạng sống còn chưa biết có giữ được không, lấy đâu ra lực lượng để tự bảo vệ cho mình? Dù là người tầm thường muốn khinh khi ta cũng chịu.

A Liệt nói:

- Trong mình tại hạ còn có việc trọng yếu phải làm, nên mới nóng lòng ra đi, chứ không phải có ý bỏ mặc cô nương chẳng nhìn gì đến.

Lý do chàng nói đây ai nghe cũng biết là miễn cưỡng. Nhưng Âu Dương Tinh không trêu chọc chàng nữa, nàng nói:

- Nếu quả ngươi có việc trọng yếu thì cứ việc đi đi. Ta nằm đây một lúc, may ra khôi phục được chút lực lượng rồi tự mình dò lần vào Hứa Xương tìm nơi nghỉ ngơi cũng được.

A Liệt nói:

- Bây giờ mà cô gặp người Cực Lạc giáo thì chẳng khác gì con cá trên thớt để cho người muốn băm vằm mổ xẻ thế nào cũng được.

Âu Dương Tinh đáp:

- Bọn Cực Lạc giáo tuy cục xúc hèn hạ, hành động vô pháp vô biên, nhưng dù sao họ cũng còn úy kỵ Oai danh của gia phụ, chắc chẳng dám làm gì ta.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô nói thế thì lạ thiệt! Bọn họ là những nhân vật tà giáo, hành tung bí mật, thiên hạ ít người biết tới. Đến lúc phụ thân cô mà được tin cô bị hại thì đã mây tan khói tỏa, chẳng còn chứng cớ gì, có muốn báo thù cũng khó lòng. Khi nào chúng lại không dám?

Dĩ nhiên chàng cũng hiểu cô lấy cách thoái để mà tiến, cố ý nói ra không cần gì, nhưng kỳ thực trong lòng cô không nghĩ thế.

Chàng liền nói:

- Nếu cô không phản đối thì tại hạ chờ đến lúc cô phục hồi sức khỏe sẽ xa rời.

Chàng dừng lại không thấy đối phương tỏ ý phản đối, liền nói tiếp:

- Tại hạ muốn trông vào thời vận, đi tìm một căn nhà cô đơn mà chủ nhân chịu giữ bí mật cho thì chúng ta tới đó ở trọ năm ba ngày.

Lúc chàng nói tới đây, bất giác nghĩ tới Phùng Thúy Lam đang bị bọn Cái Bang truy tầm, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Chàng cần phải tìm đến nàng cho lẹ, đưa tin cho nàng hay để biết đường mà trốn tránh. Chàng lo lắng sau năm ba ngày mới đi báo tin thì chậm mất rồi.

Vì vậy chàng vừa lo thay cho Phùng Thúy Lam, vừa tự thẹn với lòng mình.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh vui vẽ đáp:

- Nếu chúng ta tìm được căn nhà phong cảnh u nhã để trọ mấy ngày cho khoan khoái thì hay biết chừng nào!

A Liệt gật đầu. Chàng cầm lấy bàn tay ngọc để chẩn mạch thì cảm thấy dường như bệnh trạng nàng khá lắm. Nhưng thực ra về đường chẩn mạch chàng mới học được ở lão Ngôn trong thời gian ngắn ngủi, chứ chưa kinh nghiệm lần nào, nên tuy chàng nhận tay Âu Dương Tinh không có điều gì đáng ngại mà chàng không dám nói quyết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi thấy thế nào?

A Liệt đáp:

- Chung quanh bụng dưới cô còn hơi đau phải không? Nếu tại hạ đoán không lầm thì cô cần nghỉ năm ba ngày mới bình phục được.

Âu Dương Tinh nói ngay:

- Ngươi nói đúng lắm. Y đạo ngươi rất cao minh.

A Liệt gượng cười đáp:

- Tại hạ chưa biết gì mấy, đâu có thể nhận là cao minh được?

Chàng nghĩ thầm:

- Mình bịa chuyện như vậy để thử cô mà cô cũng thừa nhận, đủ tỏ cô đã dối mình.

Tuy A Liệt phát giác Âu Dương Tinh giả vờ mang bịnh, nhưng thủy chung không dám nhất quyết, chàng phải nín nhịn không nói huỵch toẹt ra để thử lại lần nữa.

Chàng liền nói:

- Cô hãy nằm yên đây đừng có cử động nào khác. Tại hạ đi kiếm một nơi yên nghĩ cho vừa ý. Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta đi với ngươi không được hay sao?

A Liệt đáp:

- Chẳng phải là không được, nhưng làm thế khiến người ta chú ý và sinh lòng ngờ vực. Có khi họ sợ làm phiền mà không chịu cho mình ở đậu.

Âu Dương Tinh thấy chàng nói có lý liền giục?

- Vậy ngươi đi lẹ lên!

A Liệt đừng dậy cất bước. Chàng vừa trở gót, bỗng dừng chân quay lại hỏi:

- Cô ở đây một mình có sợ không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không sợ. Ngươi cứ yên tâm mà đi.

A Liệt cố ý làm ra bộ cao hứng, hỏi:

- Sao cô lại không sợ? Nếu có kẻ thấy cô xinh đẹp lại nằm một mình mà không sức kháng cự, họ đem lòng khinh mạn thì làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta làm gì mà họ khinh mạn ta? Nếu họ trêu chọc, ta đã có cách để họ chỉ đụng vào người ta một chút là chết nhăn thây tức khắc. Bằng không thế ta chỉ kề miệng vào miệng họ là họ phải

trúng độc chết tươi.

Nguyên nàng xuất thân ở một thế gia chuyên dùng độc. Nàng nói câu này là đúng sự thực, A Liệt bất giác thè lưỡi ra nói:

- Giỏi quá! Hôn người để mà giết thì thật là một thủ đoạn khủng khiếp!

Âu Dương Tinh cười nói:

- Ngươi bất tất phải sợ hãi. Chẳng phải suốt ngày suốt đêm lúc nào ta cũng nắm chất độc. Chỉ khi nào gặp cơn nguy cấp mới phải làm như vậy mà thôi.

A Liệt lắc đầu nói:

- Đó là một điều đại bí mật, tưởng cô không nên nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi là kẻ nhát gan, có cho hay cũng chẳng hề chi. Chẳng lẽ ngươi lại dám hôn ẩu ta ư?

A Liệt đáp:

- Không phải câu chuyện như vậy. Tinh thực mà nói thì mối tình của con người có lúc cầm lòng không đậu. Thế mà cô nương lại nói rõ điều bí mật không ngậm độc suốt ngày thì là bất tri.

Âu Dương Tinh nở một nụ cười say đắm nói:

- Ý ta muốn tìm cách cho người hiểu ngầm, nhưng ngươi ngốc qúa mà không thì cũng là hạng ngây ngô chất phác.

Phải chăng câu này cô có ý ngấm ngầm chỉ thị A Liệt? Hay là cô muốn trêu chọc chàng đã hôn cô bữa trước.

A Liệt bị Âu Dương Tinh làm cho hổ thẹn, vừa hứng khởi, vừa lo âu.

A Liệt nghiến răng quay đầu chạy đi, tựa hồ gạt bỏ mọi chuyện trong đầu óc.

Chàng đi được mấy dặm thì thấy bốn mặt hoang lương. Trên sườn đồi ở phía xa xa có một toà phòng ốc, xung quanh bao bọc lũy tre. Cảnh trí rất thanh nhã tỉnh mịch.

A Liệt cả mừng nghĩ bụng:

- Nơi đây rất quạnh hiu. Phía sau phía trước đều không có nhà ở. Hoặc giả bên kia mới có thôn xóm nhỏ. Căn nhà này tựa hồ cách biệt thế gian. Ta thử lại đó coi, nếu chủ nhân chịu cho ở đậu thì dù có phải trả ít tiền cũng chả sao.

Chàng nghĩ vậy liền chạy tới. Khi đến gần mới phát giác ra phía trước căn nhà có một con đường vòng vèo trên sườn núi mà không hiểu thông tới đâu. Con đường này đã cỏ dại mọc đầy, tựa hồ không may khi có người qua lại.

A Liệtt quan sát hoa cỏ đã quen. Chàng vừa trông liền biết ngay những cỏ dại trên đường dường như vừa bị bánh xe lướt qua.

A Liệt đứng trước dậu cây cao tới ngực ngó vào phía trong thì thấy tòa nhà khá rộng và kiên cố. Bên cạnh nhà này lại có tầu ngựa và buồng để xe. Một cổ xe ngựa hiện đậu lại đó.

Căn nhà ở bên sườn núi, coi bề ngoài cách trang trí rất thanh nhã, phòng ốc kiên cố tỏ ra là một nhà quí phái. Như vậy trong nhà có xe có ngựa là sự thường nhưng A Liệt cảm thấy có điều không ổn.

Ban đầu chàng không thấy điều chi khác lạ. Sau một lúc nhận xét kỹ càng mới khám phá ra chuyện bất thường.

Nguyên con ngựa trong tầu không ngớt thở phì phì. Vó ngựa đạp xuống ván gỗ bật lên tiếng thình thỉnh.

Chàng định tiến vào xem vì lẽ gì con ngưa. có trạng thái như vậy. Không hiểu nó mắc bệnh hay nó đói khát?

Chàng còn lấy làm lạ hơn là con ngựa đã không ngớt có cử động bất thường mà sao người trong nhà lại không trông nom tới?

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ người nhà này đi vắng hết nếu không ai chiếu cố cho con vật?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Trong nhà có ai không?

Chàng hỏi liền bốn, năm câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại liền đẩy cổng tiến vào. Vào đến cửa, chàng giơ tay lên khẽ đẩy thì cánh cửa mở ra liền.

Nguyên cửa này bên trong không cài then.

A Liệt chẳng phải là phường vô lại, thấy chủ không ở nhà, chàng không tiện sấn vào.

Nhưng phía trong cửa có người nằm sóng sượt khiến A Liệt vừa nhìn thấy đã giật nẫy mình lên. Chàng cúi xuống điều tra thì thấy người này tóc đã hoa râm. Quần áo mặc trong mình may bằng tơ lụa rất đẹp. Vừa trông đã biết ngay là người giầu có.

Người này nằm úp sấp dưới sàn nhà. Một tay vươn ra phía trước. Cái tư thế tựa hồ đang định lấy vật gì nhưng chưa với được đã té xuống.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Y muốn mở cửa đi ra, nhưng không hiểu vì lẽ gì vừa rút then cài liền té xuống. Chẳng hiểu họ còn sống hay đã chết rồi?

Kể ra gặp án mạng này chẳng ai muốn rước lấy phiền lụy vào thân, vì sợ động đến quan nha. Không khéo mình là người ngay mà bị vướng vào vòng tội lỗi.

# Chương 40 - Sợ Người đẹp Thử Lòng Không Dám Lần Khân

A Liệt một là tuổi nhỏ tính nóng hai là thấy tình trạng con ngựa mà phán đoán nhận ra vụ này mới phát sinh, nếu không thì con vật đã đói quá tất phải thét lên be be.

Chàng thò tay sờ mạch thì thấy người giá lạnh tựa hồ chết rồi nhưng chàng chưa chịu bỏ, tiếp tục chẩn mạch vì chàng nghĩ rằng dù là người mạnh khỏe đặt tay xuống đất một lúc cũng thành giá lạnh, huống chi người đã mất hết tri giác. A Liệt nghe rõ mạch còn chạy dù là chạy rất yếu ớt, Chàng thấy người còn sống thì trong bụng cả mừng, thầm nghĩ:

- Mình còn dừng lại là phải. Nếu đi rồi thành lỡ cơ hội.

Chàng liền bước vào ôm xốc người kia chạy vào căn phòng né bên.

A Liệt không rảnh để chú ý đến cách trần thiết trong phòng rất hoa lệ, chàng đạt người kia xung giường có giải đệm dầy rồi mới ngó lại bịnh nhân.

Người này vào trạc ngũ tuần, tướng mạo quê mùa hủ hậu. nhưng có vẻ thực thà trung hậu. Da mặt xám đen, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

A Liệt vạch mí mắt lên coi thì lão này trúng độc. Chàng liền ung dung bước ra ngoài dòm ngó hoa cỏ trong vườn, nhưng không thấy thứ nào dùng để chữa bệnh được, liền tự nhủ:

- Ta đành phải dùng cánh hoa Tiên Đàm đề giải độc. Lão này đang lúc hôn mê không biết ta dùng thuốc gì thì chàng thè đem vật chí bão này đồn đại ra ngoài giang hồ.

Nên biết cánh hoa Tiên Đàm là một vật dùng để cứu mạng quí báu vô cùng! Chẳng những nó giải được bất cứ chất độc gì trên thế gian mà còn có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Nếu vật đồ truyền ra ngoài là lập tức không biết bao nhiêu người tham tâm tìm cách tranh cướp. Hơn nữa hoa Tiên Đàm phải dùng rất hạn chế. Theo lời lão Ngôn nói trong thư thì mỗi cánh chỉ dùng được ba lần là bỏ.

Vì thế A Liệt chỉ dùng vào những trường hợp khẩn trương tối hậu, còn gặp trường hợp bình thường quyết chẳng chịu sử dụng.

A Liệt mở cuốn Kim đan thần công bên trong có cài hai cánh hoa. Chàng lấy một cánh xé làm ba, cầm một phần nhét vào miệng lão kia.

Chỉ trong khoảnh khắc màu xám đen trên mặt lão biến hết, da thịt trở lại hồng hào.

Bỗng lão thở phào một cái, nói:

- Buồn đến chết người!

Lão dương mắt lên nhìn thấy A Liệt, thì lộ vẻ ngạc nhiên. Đồng thời lão cảm thấy trong miệng có vật gì, liền nhổ ra coi nhưng cũng không hiểu.

A Liệt lên tiếng:

- Đây là dược vật. Tại hạ thấy các hạ nằm chết giấc liền dùng thuốc này để giải độc.

Cao tính đại danh các hạ là gì? Tại sao có một mình ở đây? Và đã trúng độc hôn mê trong trường hợp nào?

Nét mặt trung hậu của người kia lộ vẻ ngạc nhiên đáp:

- Tại hạ cũng không rõ duyên cớ vì đâu?

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Tại hạ họ Khương tên Trạch, người Khương gia tập, cách đây mấy dặm về phía tây bắc. Ngày trước tại hạ có học được một ít chữ nghĩa, thích vào chốn lâm tuyền ẩn dật, nên xa lánh chỗ phồn hoa dô bội, đến đây dựng tòa biệt dã...

Lão ngừng lại ngẫm nghĩ, A Liệt biết rằng lão chợt nhớ tới điều chi cổ quái, chàng không lên tiếng đề khỏi cắt đứt luồng tư tưởng của lão.

Sau một lúc Khương Trạch lại nói tiếp:

- Tại hạ đi cùng người tiểu thiếp tới đây. Vì nay là sinh nhật, y muốn tại hạ bầu bạn suốt ngày hôm nay. Hiện giờ là giờ gì? Có phải trời đã xế chiều?

A Liệt đáp:

- Không phải! Hiện còn là buổi sáng.

Khương Trạch kinh hãi hỏi:

- Nếu vậy thì đã sang ngày thứ hai rồi. Tại sao không thấy bóng người tiểu thiếp của tại hạ?

A Liệt đáp:

- Hoặc giả y có việc phải đi đâu, hay y về nhà cũng chưa biết chừng.

Khương Trạch hỏi:

- Sao y lại bỏ tại hạ Ở đây, một mình ra về?

A Liệt dĩ nhiên không thể trả lời những vấn đề này. Ngày trước mà gặp trường hợp tương tự thì chàng chẳng thể nào nghĩ thêm được gì nữa, nhưng hiện nay chàng đã rút được kinh nghiệm khá nhiều về trò đời và biết lòng người ác độc, man trá, có thể làm hết mọi việc tỷ như Tổ đại thư tức Lục Minh Vũ phu nhân, bang chúa Cái Bang. Mụ đã yêu Lục Minh Vũ mà vẫn còn đi tìm cuộc vui mới lạ. Do đó chàng nghĩ ngay đến có thể là ái thiếp của Khương Trạch đã mưu hại lão.

Chàng liền hỏi:

- Khương lão tiên sinh!Vị phu nhân đó là người ở đâu, độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp:

- Y là người ở thôn xóm bên cạnh. Tại hạ kêu y bằng Lý Cơ, năm nay mới tuổi. Y chưa hiểu việc đời. Chắc y sợ quá nên bỏ chạy.

A Liệt nghĩ thầm:

- Lão tiên sinh này trung hậu quá chừng, lại còn nghĩ dùm lý do cho Lý Cơ. Chà chà!

Thị mới tuổi, đang độ xuân xanh hơ hớ. Nếu thị có ngoại tình thi việc mưu sát lão cũng chẳng có chi là lạ.

Bỗng nghe Khương Trạch hỏi:

- Giả tỷ tại hạ có hôn mê thì qua một ngày một đêm rồi đáng lý phải có gia nhân tìm tới đây. Hay là Lý Cơ không về nhà, nên họ tưởng hai người vẫn ở đây. Vậy thì Lý Cơ đi đâu?

Hay y gặp việc gì bất trắc?

A Liệt cười thầm trong bụng, tự nghĩ:

- Lão này không nghĩ đến chuyện mình bị mưu sát thì thật là ngớ ngẩn đáng thương.

Chàng bảo lão:

- Khương lão tiên sinh! Tiên sinh thử về nhà coi sẽ rõ, hà tất phải ngồi đây phỏng đoán?

Khương Trạch đáp:

- Phải phải! Tại hạ về mới được. Nhưng chưa hiểucao tính đại danh ân công là gì? Liệu có thể cho biết được chăng?

A Liệt đưa ra một tên giả rồi giục:

- Tiên sinh nên về coi xem là biết rõ đầu đuôi.

Khương Trạch vẫn không hiểu ý câu nói của A Liệt. Lão đáp:

- Phải rồi! Vậy mời ân công cùng đi. Tại hạ thành tâm muốn khoản đãi ân công một phen để tạ Ơn.

A Liệt đi với lão ra ngoài thì thấy lão chân bước mau lẹ. Chàng nghĩ bụng:

- Cánh hoa Tiên Đàm thật là vật báu hi hữu, linh nghiệm phi thường!

Chàng nói:

- Tại hạ không đi nữa. Ngẫu nhiên ta gặp nhau, giúp nhau một chút là thường, có chi đáng gọi là ân huệ?

Khương Trạch nói:

- Thế nào cũng mời ân công đến tệ xá chơi một chuyến. Nếu không thì tại hạ rất áy náy.

Đột nhiên lão giật mình kinh hãi, ngừng lại không nói nữa, trợn mắt nhìn vào tầu ngựa.

A Liệt tưởng Lý Cơ trơ lại, chàng quay đầu nhìn vào, nhưng trong tàu ngựa chẳng chấy bóng một người nào hết.

Khương Trạch lại nói:

- Lạ thiệt! Xe ngựa còn để cả đây, Lý Cơ đi bằng gì? Chẳng lẽ y đi chân về nhà?

Không phải rồi! Chân y đúng là gót sen ba tấc thì sao đi nổi quãng đường dài?

A Liệt nghĩ thầm:

- Nếu thị có gian phu tiếp ứng thì dĩ nhiên chẳng phải đi chân. Đáp án này rất giản dị mà lão cũng không nghĩ ra mới thật là đần độn.

Khương Trạch quay lại khẩn khoản mời A Liệt cùng về nhà. Chàng hỏi cho biết rõ vị trí Khương gia tập rồi hỏi:

- Trong nhà tiên sinh còn có bao nhiêu người?

Khương Trạch đáp:

- Trong nhà tại hạ còn Khâu thị là vợ nguyên phối, hai đứa con dâu, ba đứa cháu và Lý Cơ. Hai thằng con trai hiện đi làm quan, không ở nhà.

A Liệt nói:

- Vậy tiên sinh là lão thái gia ở Khương gia tập rồi.

Khương Trạch đáp:

- Tại hạ nhờ tổ ấm, gia đình sung túc. Nhưng hương thân trong trấn tập đều kêu bằng Viên ngoại.

A Liệt lại hỏi:

- Không hiểu trong nhà Khương Viên ngoại có bao nhiêu tỳ bộc?

Khương Trạch không hiểu vì lẽ gì A Liệt lại hỏi kẽ tóc chân tơ như vậy. Nhưng càng hỏi câu gì, lão cũng trả lời câu đó. Lão đáp:

- Hàn gia có mười hai nam bộc, và mười lăm, mười sáu nữ bộc, kể cả già lẫn trẻ.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi lại hỏi:

- Trong nhà tiên sinh còn có thầy dạy học hoặc quản lý nào không?

Khương Trạch đáp:

- Trước kia có một ông thầy dạy trẻ đọc sách, nhưng năm nay tuổi già ông nghỉ rồi.

Bây giờ việc dạy dỗ đàn trẻ tạm giao cho một người thân thích. Ngoài ra còn, người giúp việc nhưng chỉ có một lão già ở hàn gia, còn ngoài ra chúng về nhà riêng.

A Liệt gật đầu nghĩ thầm:

- Thế thì chắc là người thầy dạy học trong nhà lão đã gây ra vụ này.

Chàng đoán theo lẽ thường. Thầy đồ tương đối có địa vị đặc biệt, lại trông nom dạy dỗ con trẻ, có nhiều cơ hội tiếp cận nội quyến.

Nhà Khương Viên ngoại tuy là hàn gia nhưng ở chốn hương thôn, cách phòng ngừa trong ngoài không nghiêm mật như những nhà phiệt duyệt chốn kinh sư. A Liệt phỏng đoán theo tình lý thông thường rồi hỏi:

- Thầy dạy trong quí phủ năm nay độ bao nhiêu tuổi?

Khương Trạch đáp:

- Đại khái y mới, tuổi. Tuy y trẻ người non dại, nhưng học vấn khá làm. Đường công danh mai hậu có cơ hiển đạt.

A Liệt lại hỏi:

- Tại hạ không muốn quấy nhiểu quí phủ, chỉ yêu cầu Viên ngoại một điều không hiểu viên ngoại có chịu giúp chăng?

Khương viên ngoại đáp ngay:

- Nếu sức tại hạ có thể làm được nhất định sẽ làm cho ân công được thỏa mãn.

Lão chắc chàng muốn mượn tiền bạc nên trả lời một cách chống vánh, vì chuyện này đối với lão chẳng khó khăn gì.

A Liệt nói:

- Tại hạ xin Viên ngoại cho mượn ngôi biệt thự để tạm trú trong, bữa.

Khương Trạch không ngờ chàng yêu cầu điều này, liền hỏi lại ngay. Có vậy thôi ư?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Lại còn thêm một điều kiện trọng yếu là Viên ngoại tuyệt đối đừng để cho ai biết. Những người thân cận ở quí phủ cũng giữ kín được càng hay. Tại hạ chỉ ở đậu ba, bốn ngày rồi tạt lên đường.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Nguyên nhân khiến cho tại hạ không để người khác hay biết là vì còn một vì cô nương đi theo. Y không được mạnh khỏe còn phải nhờ quí viện điều dưỡng mấy ngày.

Vì chàng muốn đề phòng Khương Trạch trở về nhà rồi không thấy Lý Cơ đâu sau nghe tin có đàn bà con gái ở nơi này khỏi xẩy chuyện hiểu lầm, nên chàng phải nói trước.

Khương Trạch dương mắt lên hỏi:

- Còn vị cô nương nữa ư?

Lão thở một hơi rồi lắc đầu nói tiếp:

- Coi tình hình này thì ân công tất cớ điều bí ẩn khó nói.

Tại hạ xin hết lòng giúp đỡ song nếu có điều gì trái với lương tâm đạo đức thì ân công nên quả quyết hồi đầu là hay.

Lão tỏ vẻ thành khẩn khiến A Liệt tuyệt không phát sinh phản cảm.

A Liệt thủng thẳng đáp:

- Tại hạ thay việc nghĩa là làm, mục đích chỉ vì muốn cứu một vị cô nương mà thôi. Hiện giờ cô đang bị rất nhiều ác nhân theo dõi hành tung mà cô ta bị nội thương không thể đối phó với bọn địch, nên mới mượn biệt thự của Viên ngoại. Giữa tại hạ và cô ta cũng chỉ cỏ mối quan hệ như giữa chúng ta mà thôi. Giả tỷ ở với nhau lâu ngày gây nên mối đồng tình thì đó là chuyện ngẫu nhiên, chứ chẳng có chỗ nào trái lương tâm cả. Hảo ý của viên ngoại khiến cho tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Khương Trạch chăm chú nhìn A Liệt một hồi rồi hỏi:

- Lời nói của ân công đủ khiến cho tại hạ tin lòng. Tại hạ xin cáo từ về nhà. Không hiểu ân công có cần thứ gì nữa chăng, như thực vật chẳng hạn?

Rồi lão bật cười nói tiếp:

- Tại hạ hồ đồ mất rồi. Trong nhà còn có gạo nước, dưới bếp còn có thức ăn tầm thường. Nếu ân công chỉ ở đây ba, bốn ngày thì bấy nhiêu cũng dư dùng. Như vậy hai vị bất tất phải vào thì trấn sắm sửa.

A Liệt nói:

- Thế thì hay lắm! Có điều nếu phu nhân chưa trở về, tất kinh động quan nha. Nếu có trường hợp nào xẩy ra, mong rằng ân công tìm cách thông báo trước để bọn tại hạ kịp lánh đi. Tại hạ chắc rằng quan nha sẽ đến đây mở cuộc điều tra.

Khương Trạch đáp:

- Ân công bất tất phải lo ngại điều đó.

Lão đóng ngựa vào xe rồi cùng A Liệt rời khỏi biệt thự.

A Liệt về thẳng chỗ Âu Dương Tinh để đưa nàng dến Cô Sơn biệt thự. Khi chàng gấn tới nơi liền đi rón rén cho khỏi phát ra tiếng động rồi ẩn vào nơi phụ cận chỗ nàng nằm.

Chàng vạch cành lá nhìn thấy Âu Dương Tinh liền dừng bước, không một tiếng dộng.

Như vậy mà không giấu được tai mắt nàng thì cũng đành chịu.

Bỗng thấy Âu Dương Tinh nằm ngửa trên đám cỏ, vẻ mặt ra chiều khẩn trương, tựa hồ nóng ruột chờ chàng.

Trên đường quan lô, tiếng xe ngựa vang lại tới nơi khiến cho người ta có cảm giác chỗ này chẳng lấy gì làm hiu quạnh cho lắm. Sở dĩ nàng nóng ruột chỉ vì lý do trông ngóng A Liệt.

Âu Dương Tinh mỗi lúc một thêm lộ vẻ bồn chồn. Sắc mặt nàng lợt lạt mà lại nằm thẳng cẳng không nhúc nhích coi rất đáng thương.

A Liệt vẫn thi gan không xuất hiện vội.

Sau khoảng thời giao khá lâu chừng cháy tàn nén hương, chàng thấy nàng từ từ ngồi nhỏm đậy. Lúc này sắc mặt nàng không lợt lạt nửa. Cặp mắt xinh đẹp loang loáng đầy đủ tinh thần. Chàng giật mình kinh hãi, tự nhủ:

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của ta. Chẳng phải nàng đã mất hết năng lực hành động. Tại sao nàng cố ý làm ra như vậy? Giả tỷ nàng không bắt ta cõng trên lưng thì đã trốn được xa hơn nhiều rồi.

Âu Dương Tinh còn đứng thẳng người lên. Động tác của nàng mẫn tiệp dị thường.

A Liệt đã dự định từ trước. Chàng giơ tay mặt lên. Một viên đá bay đi rớt xuống cách chỗ bụi cây chừng vài trượng phát ra tiếng động.

Âu Dương Tinh lập tức nằm ngay xuống. Sắc diện nàng khôi phục lại vẻ lợt lạt tiều tụy.

A Liệt lắc đầu quầy quậy nghĩ thầm:

- Mình vẫn hoài nghi cô ả giả vờ, nên mới thử coi. Chắc cô chưa biết mình về ngồi đây.

Lúc mình chẩn mạch cho cô đã sinh lòng ngờ vực. Huống chi chất nước vắt mấy vị hoa cỏ ra cho cô uống, tuyệt chẳng thể nào gây nên hậu quả này.

Chàng lại cố ý làm cho phát ra một chút tiếng động rồi mới rời khỏi nơi ẩn nấp tiến đến bên nàng, cất tiếng hỏi:

- Bây giờ cô nương thấy thế nào?

Âu Dương Tinh thều thào hỏi lại:

- Chẳng lẽ lại khác trước rồi hay sao? Sao ngươi đi lâu thế? Làm cho ta nóng ruột muốn chết.

A Liệt đáp:

- Vì tại hạ gặp phải vụ án mưu sát.

Đoạn chàng đem kể câu chuyện vừa xẩy ra ở Cô Sơn biệt thự.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi đoán trúng đó. Vụ này nhất định là ông thầy dạy học tác quái. Đôi gian phu dâm phụ kia nếu còn ở Khương gia mà thấy Khương Trạch trở về tất phải sợ bở vía. Nhưng ta tin chắc con dâm phu biệt tích rồi.

A Liệt hỏi:

- Sao cô lại đoán chắc thế?

Âu Dương Tinh đáp:

- Giả tỷ thị trở về nhà, người khác thấy chủ nhân chưa về, nhất định sinh lòng ngờ vực.

Hơn nữa thị chẳng có cách gì để rửa sạch mối hiềm nghi nên ta dám đánh cuộc với ngươi là gian phu dâm phụ đã xa chạy cao bay.

A Liệt nói:

- Tuy cô không cử động được, nhưng đầu óc vẫn sáng suốt như trước. Đáng tiếc là cô chưa phục hồi sức lực, không thì đêm nay chúng ta lẻn đến Khương phủ để coi cho biết rõ ngọn ngành.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Như dâm phụ đi rồi thì còn coi cái gì?

A Liệt đáp:

- Nếu gian phu đem Lý Cơ đi dấu một nơi rồi trở về Khương phủ làm bộ ngay tình đề khỏi bi quan nha họa dồ hình truy nã thì tối nay nhất định có màn kịch rất hay. Tên hung thủ kia chắc còn trở lại tìm cách mưu hại lão Viên ngoại ngây ngô chất phác.

A Liệt lý luận quả nhiên khiến Âu Dương Tinh ngứa ngáy, nàng đáp:

- Không chừng tối nay thế lực ta phục hồi cũng nên. Bây giờ chúng ta hãy đến Cô Sơn biệt thự trước.

A Liệt cười thầm trong bọng tự nhủ:

- Rồi ta phải lừa ả một phen khiến cho ả đêm nay tự động khôi phục khí lực. Có thể ta mới rời ả để đi làm công việc của mình được.

Đoạn chàng bồng con người xinh đẹp tóc dài, mắt to, cất bước tiến về phía trước.

Đồng thời chàng nói:

- Trong biệt thự có đủ thực vật. Tại hạ cần ngủ một giấc, không thì cũng mệt quá. Tại hạ chỉ sợ mình đang ngủ, Thượng Viên ngoại đưa tin có quan nha đến mở cuộc điều tra mà mình chưa tỉnh thì thật rầy rà.

Âu Dương Tinh nói:

- Lúc đó ta sẽ đánh thức ngươi. Hỡi ơi! Nếu ngươi không có công lực tinh thâm, tư chất hơn ngươi, thì hai ngày vất vả th ế này tất ngươi phải mệt nhoài.

Thanh âm nàng lộ vẻ rất quan tâm đến A Liệt.

A Liệt sửng sốt hỏi:

- Dường như cô nương đối với tại hạ đã có chiều biến cải?

Âu Dương Tinh ôm chặt lấy cổ chàng đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Trái tim ta cũng bằng thịt, ngươi vì ta mà phải gian lao cực nhọc, chẳng lẽ lòng ta lại không có chút cảm động hay sao?

A Liệt cả gan nhìn chầm chặp vào mắt nàng hỏi:

- Liệu chúng ta có thể ở với nhau một cách hòa bình được chăng?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Ngươi hỏi thế là nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ còn nhớ trước kia cô nương đã nói trong lòng có đối tượng rồi. Ngoài ra ca cô còn bảo muốn thái nhỏ tại hạ ra vì cô sợ phát sinh tình cảm với tại hạ. Tại hạ nói có đúng không? Nếu đúng thì dĩ nhiên tại hạ chỉ sợ cô nương khôi phục lại võ công.

Âu Dương Tinh nở nụ cười rất ý nhị đáp:

- Ngươi hiểu lầm rồi. Ta muốn giết ngươi thì giết lúc nào không được.

A liệt cười thầm trong bụng, lẩm bẩm:

- Cô tưởng ta chưa biết chuyện cô đã phục hồi sức lực, nên nói một cách ăn chắc như vậy. Chà! Cô ả này tâm địa giảo quyệt khó mà dò được. Không hiểu cô muốn giở trò gì? Ta cần phải điều tra cho rõ mới được.

Chàng lại lắc đầu quầy quậy nói:

- Nếu cô chưa khôi phục võ công thì cô muốn hư trương thanh thế hăm dọa cách nào, tại hạ cũng không sợ đâu.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt tròn xoe nhìn A Liệt chầm chặp hỏi:

- Nếu ta khôi phục nguyên lực thì ngươi bỏ đi cho lẹ. Có đúng thế không?

A Liệt đáp:

- Cái đó chưa chưa hẳn thế. Có điều khi ấy tại hạ nhất định phải coi chừng cô nương.

Đột nhiên nàng cúi xuống cắn vào vai chàng. A Liệt tuy cũng cảm giác được nhưng không thấy đau. Chàng hỏi:

- Sao? Cô ngứa răng ngứa lợi hay là cô đói bụng mà muốn ăn cả thịt người?

Âu Dương Tinh hậm hực hỏi:

- Ngươi đừng nói những lời đa tình không được hay sao?

A Liệt cúi đầu nhìn nàng đáp:

- Cái đó cô nương phải dạy tại hạ mới được. Tại hạ tự biết mình trước nay chưa từng có nghiệm nghiệm đó.

Âu Dương Tinh chụt miệng nói:

- Nói bậy! Ngươi nhiều kinh nghiệm đối với đàn bà con gái rồi. Trước nay những gã trai chạm

trán ta đều chân tay luống cuống. có khi họ càn lớn tuổi hơn ngươi mà rất ít kẻ dám nhìn thẳng vào mặt ta. Còn ngươi...

A Liệt hỏi:

- Tại hạ làm sao?

Thanh âm chàng dường như lộ vê vui mừng.

Âu Dương Tinh ngập ngừng đáp:

- Ngươi hư đốn lắm! Lần đầu gặp ta trong tòa phá miếu ngươi đã... đã... ta rồi... A Liệt liền hỏi vặn:

- Tại hạ làm gì cô?

Dĩ nhiên chàng biết cô muốn nói:

"ngươi đã hôn lén ta". Nhưng chàng cố ý hỏi vặn để miệng nàng tự nói ra.

Âu Dương Tinh dằn dỗi:

- Ngươi đừng giả vờ ngốc dại. Ta nhất định ngươi là một tay đáo để trong nghề ghẹo gái.

A Liệt cười hề hề hỏi:

- Cô quả khoa trương tại hạ mà thôi. Tại hạ chỉ là một gã thư sinh chẳng có chỗ nào hơn người, lại chưa thành sự nghiệp thì làm gì mà có tư cách chọc gái được.

Âu Dương Tinh trừng mắt lên nhìn A Liệt bỗng nàng buông tiếng thở dài tựa đầu vào vai chàng, hai tay ôm chặt lấy cổ chàng.

Tại sao Âu Dương Tinh trở nên nhu nhuyễn tựa hồ để chàng muốn làm gì thì làm?

A Liệt không sao đoán ra được điểm này thì mặt nàng tựa như ghé vào bên miệng chàng. Mái tóc nàng tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Cả hơi thở nàng chàng cũng cảm giác rõ rệt. Vì thế chàng không nhịn được nghiêng đầu hôn vào má nàng.

Bộ má nhẳn nhụi khiến cho cặp môi chàng có cảm giác dễ chịu khác thường.

Ngoài ra, chẳng những nàng không phản đối mà cặp mắt lim dim như muốn nhắm lại. Tình trạng này cám dỗ A Liệt rất mãnh liệt. Chàng không nhịn được để cho cặp môi trượt xuống đôi môi hồng của đối phương rồi bất giác dừng lại, liều lĩnh hôn nàng một hồi rất nồng nhiệt.

Không biết thời gian trai qua đã bao lâu. Hai cặp môi mới rời nhau.

A Liệt đảo mắt nhìn ra không nhớ mình dừng bước lúc nào, bật cười nói:

- Trời ơi! Sao chúng ta lại không đến Cô Sơn biệt thự? Cứ đứng đây để ai ngó thấy thì thẹn chết!

Âu Dương Tinh cặp mắt hé mở như người mơ mộng vẻ mặt say sư. Mặt ngọc môi son lồ kộ, khiến người ngó thì phải tiêu hòn.

A Liệt nghiến răng cố nhịn nỗi lòng rạo rực, chỉ muốn lại hôn nàng. Chàng cất bước chạy nhanh

cho quên hết mọi sự.

Chỉ trong khoảnh khắc A Liệt đã chạy tới sườn núi gần Cô Sơn biệt thự. Chàng xuyên qua khu vườn muốn đẩy cửa đi vào, Âu Dương Tinh bỗng la lên:

- Không! Không! Ta không thể vào được.

A Liệt không hiểu chuyện gì xẩy ra. Chàng giật bắn người lên, dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi đã tệ hại lại liều lĩnh. Ta sợ ngươi lắm!

A Liệt bây giờ mới hiểu chuyện, chàng hỏi:

- Làm sao cô nương phải sợ hãi? Tại hạ có ăn thịt người đâu?

Âu Dương Tinh đáp:

- Không! Ta sợ lắm rồi! Ngươi còn hung dữ hơn hổ đói. Nếu vào trong phòng kia một trai một gái nhất định sẽ xẩy ra nhưng việc khủng khiếp hơn cả ăn thịt.

A Liệt tự hỏi:

- Có lúc nào ta nẩy dục niệm đâu?

Nhưng miệng chàng nói:

- Cái đó chưa chắc. Chúng ta không ở trong bóng tối, huống chi cô nương đã không đồng ý...

Chàng nghĩ rằng chuyện này như cả hai bên nam nữ mà không đều bằng lòng thì làm thế nào được? Giả tỷ ta chưa biết võ công nàng đã khôi phục có khi còn nghĩ đến thủ đoạn cường áp Nhưng nàng đã đầy đủ võ lực thì chuyện áp bức không xong rồi nên thực tâm ta không nghĩ tới.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Hỡi ơi! Tứ chi ta đã bất lực thì ngươi muốn cắt muốn mổ thế nào là tùy ý ngươi chứ ta còn chống cự thế nào được.

Nàng nói câu này có khác gì ngấm ngầm bảo A Liệt:

“ngươi cứ làm tới đi!” A Liệt sửng sốt, dương mắt lên nhìn nàng.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Ngươi tệ lắm! Ta biết rằng nhất định không tránh khỏi tai nạn này rồi.

A Liệt nghĩ thầm:

- Hiển nhiên thị giả vờ, nhưng cũng không nên vũ nhục ta. Được lắm! Đã vậy ta cố ý giả vờ thử xem cô giở trò gì?

Rồi chàng đẩy cửa tiến vào, xoay tay cài then lại, ôm nàng thẳng vào phòng đặt xuống giường.

Âu Dương Tinh hai má đỏ hồng. Cặp mắt nàng nửa nhắm nửa mở mà nhìn rõ ướt rượt như người say sưa. Nàng tỏ ra hoàn toàn bất lực nằm nhủn xuống giường.

A Liệt ngồi xuống bên nhìn nàng. Bỗng chàng cảm thấy khóe mắt rất quen thuộc dường như đã nhìn thấy ở đâu, nên chàng cứ ngó hoài.

Khoảnh khắc, trong đầu óc chàng hiện lên hình bóng một người đàn bà mà là một người đàn bà rất xinh đẹp. Chính là Lục phu nhân lúc chui vào tấm áo da của chàng. Mụ đã tự xưng là Tô Đại Đởm.

Người đàn bà lẳng lơ kia đã khiến chàng từ thằng nhỏ vô tri biến thành người lớn. Mắt Âu Dương Tinh lúc này cũng như mặt Lục phu nhân lúc đó.

A Liệt phát giác ra tình trung này, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Tại sao mắt hai người đột nhiên biến thành giống nhau như vậy? Khiến cho ta bất giác nhớ tới Lục phu nhân.

Chàng hãy còn ít kinh nghiệm nên không hiểu được lý do cặp mắt của hai người đàn bà có chỗ tương đồng. Cái đó chỉ vì tâm trạng hai người giống nhau.

Giả tỷ chàng là người giầu kinh nghiệm thì chàng cần ngần ngừ gì nửa, muốn làm gì cũng không thành vấn đề.

Nhưng A Liệt cảm thấy ở trước mặt Âu Dương Tinh mà lại nghĩ tới người đàn bà khác là một chuyện vũ nhục nàng một cách quá đáng. Vì thế chàng ngồi ngay người lại giả vờ đảo mắt nhìn khắp mọi chỗ trong phòng. Chàng định thân lại cúi đầu nhìn nàng, thì nàng vội nhắm mắt lại.

A Liệt lại cúi xuống hôn nàng, nhưng chàng chợt nhớ tới chuyện nàng giả trang liền nói:

- Cô nương nói đúng lắm! Một trai một gái ở chỗ này thật khó mà kiềm chế được nỗi lòng.

Rồi chàng động thủ cởi áo. Âu Dương Tinh miệng ú ớ:

- Không... không...

Nhưng hai tay nàng không có động tác phản kháng.

Chẳng bao lâu chàng cởi được áo ngoài Âu Dương Tinh ra rồi, thìn rõ hai cánh tay và cặp đùi lồ lộ trắng như tuyết.

Tình trạng quyến rũ này khiến chàng rạo rực vô cùng. May ở chỗ chàng nhớ lại những chuyện cũ, nên đè ép lòng dục được.

A Liệt lại thò tay cởi áo trong Âu Dương Tỉnh. Đồng thời miệng hăm dọa:

- Bây giờ tại hạ phải bóc trần cô nương mới được.

Âu Dương Tinh không lên tiếng không chống cự, cũng không mở mắt.

A Liệt lại hỏi:

- Cô đã nghe thấy chưa? Tại hạ muốn bóc trần cô nương.

Bây giờ Âu Dương Tinh mới thở dài tựa hồ như để mắng chàng:

- Đồ ngốc!

Cho đến bây giờ Âu Dương Tinh vẫn chưa lộ vẻ kháng cự. A Liệt lửa dục bốc cháy ầm ầm. Chàng gắng gượng hỏi:

- A Tinh! Sao cô không thử nói một câu.

Bây giờ Âu Dương Tinh mới mở mắt ra khẽ hỏi:

- Ngươi muốn ta nói gì?

A Liệt đáp:

- Tùy cô muốn nói gì cũng được.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta đã nói rồi đấy không phải ư?

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí đáp:

- Phải lắm! Bây giờ tại hạ mới nhớ ra. Giả tỷ cô không mang bịnh hoạn thì e rằng tại hạ đã làm một việc đáng sợ. Nhưng bây giờ thì không sợ rồi. Một là tại hạ không dám khinh khi.

Hai là thân cô rất quan trọng. Tại hạ phải đi kiếm cái gì cho cô ăn đã.

Chàng nói rồi trở gót đi ra. Thái độ rất kiên quyết không quay đầu lại.

Âu Dương Tinh gọi luôn mấy câu, chàng cũng không dừng bước.

Chẳng bao lâu dưới bếp mùi cơm canh bốc lên.

Âu Dương Tinh hằn học dương mắt nhìn trên không, nhưng nàng không quên mặc áo chỉnh tề lại. Vì lòng tự tôn, nàng quyết không để A Liệt tưởng nàng cám dỗ chàng. Nàng còn muốn cho chàng hay là chàng phải cầu đến nàng.

Lúc ăn cơm, mặt nàng vẫn lầm lỳ, nhưng mùi cơm canh thơm ngon khiến nộ khí của nàng tiêu tan rất mau. Rồi nàng cùng A Liệt cười nói như thường.

Đến lúc trời tối, hai người đều cảm thấy trong mình nhẹ nhõm, nót nói cười cười.

Âu Dương Tinh kể cho A Liệt nghe nàng mới ở nhà ra đi. Vì phụ thân nàng đóng cửa luyện phép, không ai quản thúc nên nàng được tự do đi đây đi đó. Tiện đường nàng điều tra về vụ "Huyết vũ thư" Bất ngờ giữa đường gặp Tăng Lão Tam. Nàng đắc tội với hắn, bị hắn rượt theo nên nàng phải chạy trốn, ngựa không dừng bước, rồi gặp A Liệt trong tòa phá miếu.

Nhắc tới Quỷ yếm thần tăng Tăng Lão Tam, nàng chưa hết sợ, bình luận:

- Hỡi ơi! Thằng cha đó quả là một người chớ nên dây vào. Ta xui quá mà gặp phải hắn.

Rồi đây không biết dùng cách gì để thoát hắn được.

A Liệt cười nói:

- Cô nương đừng sợ. Hễ cô không có điều gì đắc tội với tại hạ thì từ nay tại hạ xin giữ cho cô được vô sự. Vì hắn đã hứa hẹn với tại hạ không bao giờ kiếm cô để quấy rầy. Dĩ nhiên tại hạ có thể thủ tiêu lời hứa hẹn của hán, cô nương nghĩ có đúng không?

Âu Dương Tinh lộ vê khâm phục, chăm chú nhin A liệt đáp:

- Ngươi đã biết Tăng Lão Tam nổi tiếng từ lâu, lan chưa ngán ai bao giờ. Hắn đã tuyên bố đối phó với ai là thu thập được người đó làm cho sống giở chết giở rồi sau mới tùy tình trạng nặng hay nhẹ, hoặc là xử tử, hoặc bắt chịu điều kiện mời buông tha. Vậy mà hắn hứa lời với ngươi buông tha ta thì thật là một kỳ văn trong thiên hạ.

A Liệt nói:

- Tại hạ xem ra người đó tuy đáng ngán như cái ngoại hiệu của hắn nhưng thật ra không phải hoàn toàn đốn mạt, hắn cũng còn có điều ân nghĩa minh. Vì cô khiếp sợ hắn quá mà coi hắn tệ hại một cách bất công.

Âu Dương Tinh dương cặp mắt xinh đẹp ra chiều kinh nghiệm nói:

- Trời ơi! Thật là những lời nghị luận kinh người. Khắp thiên hạ chưa một ai bảo Tăng Lão Tam là người không tệ hại. A Liệt xua tay nói:

- Cô nương hễ động một cái là lấy làm to chuyện. Bây giờ tại hạ muốn đến Khương gia tập ngay để coi tình hình Khương Trạch thế nào?

Âu Dương Tinh lộ vẻ vui mừng nói:

- Theo lời ngươi thì ái thiếp của lão là Lý Cơ đã về nhà rồi mới không có người đến đây tra xét. Con yêu phụ đó ở nhà thấy Khương Trạch còn sống, có thể lại thi hành độc thủ. Có phải ngươi đoán như vậy không?

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Âu Dương Tinh hỏi:

- Không hiểu đêm nay có xẩy cuộc động thủ chăng? Ta e rằng chẳng có chuyện mau lẹ thế được.

A Liệt đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Người xưa đã có câu "tối độc phụ nhân tâm" thị đã cả gan hạ độc thủ lần thứ nhất thì có thể dám ra tay lần thứ hai.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi nói vậy là vơ đũa cả nắm. Nhưng ta không muốn tranh biện với ngươi về vấn đề này. Nếu con yêu nữ lại hạ thủ ngay đêm nay ta cũng muốn đi coi để mở rộng tầm mắt.

A Liệt nghĩ bụng:

- Cô à không già? vờ được nữa rồi.

Chàng liền đáp:

- Nếu cô đi được thì tại hạ rất vui lòng cùng đi một chuyến, vì chúng ta chưa biết rõ gian phu là ai. Huống chi thị còn có thể tìm cách nào để đổ trách nhiệm cũng chưa biết chừng. Tại hạ rất muốn biết rõ về điểm này.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi thử đoán coi nếu Lý Cơ lại toan việc mưu sát Khương Trạch thì thị dùng thủ pháp gì?

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ không thể biết được. Nhưng nhất định là một cách rất tự nhiên, tỷ như sập tường đè chết người, hoặc xẩy chân rớt xuống Kim ngư trì...

Âu Dương Tinh nói:

- Đẩy cho sập tường há phải chuyện dễ dàng? Chắc là dùng cách sểnh chân ngã xuống ao chết chìm hay hơn.

A Liệt nói:

- Dường như cô nương đặc biệt thích coi cách hạ thủ của Lý Cơ. Giả tỷ cô nương chưa có bản lãnh thì tại hạ đến phải hiểu lầm là cô học trước cách mưu sát thân phu.

Âu Dương Tinh bĩu môi nói:

- Ngươi cứ yên tâm ta không lấy ai đâu.

A Liệt rất tinh khôn, chàng lảng sang chuyện khác:

- Chúng ta hãy nằm nghỉ một lúc cho khỏe tinh thần để rồi còn thượng lộ.

# Chương 41 - Gái Lăng Loàn Toan Hại Thân Phu

Âu Dương Tinh cũng đồng ý về điểm này rồi cô nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khoảng thời gian chừng hơn một giờ, cô đứng dậy bước xuống thấy A Liệt nằm ngủ trưa ghế liền đánh thức chàng dậy nói:

- Thực ta không nỡ khua ngươi tỉnh dậy, nhưng bây giờ đêm đã khuya rồi, nếu muốn đến Khương gia tập thì nên lên đường thật.

A Liệt đứng phắt dậy đáp:

- Hỡi ơi? Tại hạ chỉ muốn nằm ngủ một chút thành ra chậm trễ. Không chừng gian phu dâm phụ đã thành sự rồi thì thật là một đêm hối hận suốt đời. Bấy giờ phải đi ngay không trùng trình một phút nào nữa.

Hai người chạy trên đường, A Liệt giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Lạ thiệt! Cô nương hoàn toàn bình phục rồi ư? Lát nữa có thể trông cậy vào cô nương để thu thập con dâm phụ khả ố kia.

Âu Dương Tinh nở một nụ cười thần bí nói:

- Ta đã nghĩ lại thì Lý Cơ chưa chắc đã có lòng ám toán Khương Trạch. Mụ thấy lão trúng độc ngã lăn xuống đất sợ quá, bỏ trốn về nhà.

A Liệt nói:

- Lý thuyết của cô khác nào để trống trên đỉnh núi cho lăn xuống.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Để trống trên núi cho lăn xuống nghĩa là làm sao?

A Liệt đáp:

- Cô thử đặt cái trống trên núi cao cho nó lăn xuống, nó sẽ bật thành những tiếng "Không thông, không thông"... Tại hạ nói thế nghĩa là cô nói chẳng thông chút nào.

Âu Dương Tinh chỉ bật cười chứ không tức giận, cô hỏi:

- Ta nói không thông ở chỗ nào?

A Liệt đáp:

- Cô bảo Lý Cơ thấy Khương Trạch té xỉu rồi kinh hãi một mình trốn về nhà. Nhưng đã trải qua một ngày một đêm chẳng lẽ mụ còn chưa bình tĩnh lại được ư? Mụ đã không bảo người đến xem xét tức là mụ có dạ bất lương. Vấn đề này dù mụ có dùng cách nào cũng không thoát khỏi mối liên can.

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ rồi nói:

- Khương Trạch đột nhiên bị trúng độc lăn ra chết. Lão chết vì trúng độc thì bất luận Lý Cơ chối cãi cách nào cũng khó thoát khỏi mối liên can. Ta nhận thấy trong vụ này còn có điều phức tạp, tỷ như mụ bị kẻ khác khoác vạ vào mình. Ta nói như vậy không phải là để trống trên ngọn núi cho lăn xuống.

A Liệt nói:

- Cô phỏng đoán như vậy thì còn nghe được, nhưng tại hạ vẫn hoài nghi Lý Cơ là kẻ chủ mưu. Có điều tại hạ không hiểu mụ sẽ dùng cách gì để thoát mối liên can, và kẻ đứng sau lưng chống đỡ cho mụ là ai?

Hai người chạy mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chẳng mấy chốc đã nhìn thấy phía trước thấp thoáng có ánh đèn lửa.

Hai người đi đến sát thị trấn, A Liệt mới dừng chân lại nói:

- Khương viên ngoại đã nói thị trấn này là nơi mấu chốt giao thông, rất phồn thịnh.

Hiện giờ đã nửa đêm mà còn đèn lửa sáng rực thì đúng là chuyện thật.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Thị trấn này lớn hay nhỏ, thịnh vượng hay không thì có liên quan gì đến hành động của chúng ta?

A Liệt đáp:

- Coi bề ngoài chẳng có gì quan hệ, nhưng nghĩ kỹ lại không phải thế vì lẽ khu vực thì trấn rộng rãi, dân cư trù mật, làm ăn phồn thịnh thì không giống như thị trấn thông thường, mọi người đều quen biết nhau. Nói một cách khác nơi đây có đủ mặt tứ chiếng giang hồ. Cô nương nghĩ có phải không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Tuy ngươi nói vậy mà ta vẫn chưa nhận ra chỗ nào liên quan đến hành động của mình.

A Liệt đáp:

- Tỷ như Lý Cơ có quen biết người ngoài tất là một nhân vật giang hồ ở nơi khắc đến.

Hơn nữa nơi đây còn thuộc phạm vi thế lực cung Ất Mộc mà Khương viên ngoại là nhà phú hộ nổi tiếng, thì người Cực Lạc giáo muốn cướp đoạt tài sản của lão không phải là chuyện lạ.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu Cực Lạc giáo mà dính líu đến chuyện này thì thật là đáng sợ. Bất cứ việc trọng đại gì cũng có thể xẩy ra, vụ án giết một người chẳng có chi đáng kể.

A Liệt nói:

- Chính vì thế mà tại hạ muốn nhắc cô nương nên coi chừng, đừng can thiệp vào việc không đâu

để mắc bẫy bọn Cực Lạc giáo. Hai người đi quanh thị trấn một lúc liền ngó thấy mấy toà nhà cao lớn.

A Liệt khẽ nói:

- Chúng ta dọ phía sau tòa nhà này tiến vào. Bây giờ chia nhau mỗi người đi một ngả để coi rõ hình thế rồi hội họp ở đằng sau. Tại hạ tính rằng phải đi cách nào để vào ngay được phòng ngủ của Lý Cơ.

Âu Dương Tinh kéo tay chàng nói:

- Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

A Liệt vỗ vào tay cô đáp:

- Nhất định tại hạ không lỗ mãng rồi. Cô nương cũng nên coi chừng.

Hai người chia hai ngả mà đi.

Âu Dương Tinh quả nhiên hành động cực kỳ thận trọng. Cô chú ý nhìn kỹ không thấy người lạ nào ẩn hiện. Thân pháp cô đã mau lẹ lại giầu kinh nghiệm về chuyện đi đêm. Cô không làm kinh động đến con chó trong nhà.

Chẳng bao lâu cô đã quanh ra đến mặt sau. Không thấy A Liệt tới cô hồi hộp trong lòng.

Âu Dương Tinh chạy một lúc trong bóng tối. Bỗng cô phì cười nghĩ thầm:

- Khinh công gã rất kỳ diệu mà toàn thân đao thương chém không vào thì ta còn lo gì nữa. Huống chi gã có xẩy chuyện gì cũng chẳng liên can tới ta, hà tất ta phải quan tâm cho mệt trí?

Sự thực trong thâm tâm cô đã yêu chàng thanh niên anh tuấn và thông minh này rồi, chỉ vì lòng tự tôn mà cô không chịu thừa nhận, cô cũng không dám nghĩ tới nữa.

Thời gian lúc này dường như chậm lại. Âu Dương Tinh mới chờ A Liệt một lúc mà cô tưởng chừng đã lâu lắm. Sau thấy bóng người thấp thoáng từ trong bóng tối bên kia chạy tới. Cộ thở phào một cái nhẹ nhõm. Bóng người kia đi rất mau chớp mắt đã tới gần.

Âu Dương Tinh nhìn rõ A Liệt mới ở trong bóng tối chuồn ra.

A Liệt khẽ nói:

- Người trong Khương phủ rất đông, đại khái đều ở khu này.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta cũng nghĩ thế. Không hiểu sao ngươi phải phí một quảng thời gian khá lâu mới quanh ra tới đây?

A Liệt đáp:

- Tại hạ còn quân sát tình hình trong nhà. Nhất là nơi tầu ngựa có mấy con ngựa rất tốt.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Khương viên ngoại là nhà giầu có thi mấy con ngựa tất có chi là lạ?

A Liệt đáp:

- Tại hạ quan sát kỹ càng thì trong đám tuấn mã có hai con mình ướt đẫm mồ hôi, dường như vừa mới rong ruổi một quãng đường trường. Vì thế mà tại hạ đến chậm một lúc. Nhưng kết quả thu lượm cũng không ít. Chúng ta đã hiểu có người vừa về, đồng thời lại cỡi ngựa tốt thì không phải hạng thấp kém.

Âu Dương tinh hỏi:

- Trong huyện thanh Khương gia cũng có người làm ăn buôn bán thì người đi lại có chi là lạ?

A Liệt cười đáp:

- Nếu cô nương biết được tại hạ đã phát giác ra hai con ngựa không phải là của nhà họ Khương thì tất cô không coi thường tại hạ nữa. Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Sao ngươi biết hai con ngựa đó không phải là ngựa của nhà họ Khương? Dù những con vật có ký hiệu khắc trên mình cũng chưa đủ bằng chứng.

A Liệt nói:

- Về điểm này là một chứng cớ. Thoạt tiên tại hạ tra xét những con ngựa khác đều thấy có tiêu ký của Thương gia. Chỉ hai con này là không mà thôi. Vì thế tại hạ nhận định thêm một bước nữa.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ vào tìm gian phòng trong tầu ngựa thấy có nhiều giá đặt yên cương cả thẩy hơn hai chục bộ. Tại hạ xem xét kỹ lại thì bao nhiêu yên cương nhà họ Khương đều do một nơi cung cấp và đều có tiêu ký. Chỉ có hai bộ do một tiệm ở Lạc Dương chế ra là chẳng có tiêu ký của Khương gia.

Âu Dương Tinh nghe tới đây tắc họng không nói được nữa, cô hỏi:

- Hai con ngựa tất mới đến kia đúng là có ngoại khách rồi. Chúng ta phải điều tra xem sao chứ?

A Liệt đáp:

- Hai cỗ yên cương chế tạo ở Lạc Dương hãy còn ướt đầm mồ hôi, nên tại hạ có thể khẳng định vừa tháo ở đôi ngựa kia xuống. Thế rồi tại hạ điều tra kỹ càng hơn xem có tìm ra được manh nối gì nữa chăng?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi có điều tra thêm được điều gì không?

A Liệt đáp:

- Có chứ! Điểm thứ nhất là bên trên có dấu vết dường như bị vật gì cứng rắn cọ sát vào. Do đó tại hạ không cần nghĩ nhiều cũng biết hai con ngựa kia lúc ở nhà rời đi có đeo đao kiếm vào hai bên.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu thế thì hai người kỵ mã không phải hạng tầm thường mà nhất định là nhân vật võ lâm.

A Liệt nói:

- Cái đó nhất định rồi. Ngoài ra tại hạ sờ vào túi yên còn thấy một vật cần phải cô giám định mới biết rõ lai lịch.

Chàng đưa một vật bằng kim thuộc cho Âu Dương Tinh. Cô cúi xuống nhìn thì một mũi ngân tiêu, nhưng nhỏ hơn tiêu thường nhiều.

Âu Dương Tinh khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta vừa trông đã biết ngay là Thất Tinh tiêu, độc môn ám khí của Thất Tinh môn.

A Liệt ồ một tràng rồi nói:

- Nếu vậy người tới đây là người ở Thất Tinh môn rồi, như là người môn phái khác thì họ thấy Thất Tinh tiêu, có nhiều uy lực nên theo đó mà chế ra để sử dụng.

Âu Dương Tinh xùy một tiếng rồi nói:

- Ngươi nói thế là trật rồi. Mũi tiêu đã nhỏ, phân lạng lại nhẹ. Lúc sử dụng không bắn đi xa được, lực lượng cũng rất hạn chế. Trừ phi tay cao thủ của Thất Tinh Môn đã được chân truyền mới có thủ pháp đặc biệt phóng đi xa được mà uy lực cũng mãnh liệt. Ngươi tưởng ai cũng sử dụng được Thất Tinh tiêu chăng?

A Liệt nhún vai nói:

- Té ra là thế. Tại hạ cứ tưởng nhân vật nào võ công cao mình là có thể phát huy chân lực nội gia phóng tiêu này ra vừa đi xa vừa mãnh liệt.

Âu Dương Tinh nói:

- Đâu có phải chuyện thế. Người có chân lực tuyệt cao có thể phóng tiêu đi xa nhưng chưa chắc đã trúng đích. Ta nói cho ngươi hay:

Đại phàm những ám khí độc môn là có quan hệ dặc biệt với nội công phái đó. Người phái khác chẳng tội gì lãng phí thời giờ học ám khí của phái khác. Họ để thì giờ đó luyện thủ pháp phóng ám khí của bản môn.

A Liệt nói:

- Mấy câu sau mới là mấu chốt. Tại hạ hiểu rồi. Thế ra thủ pháp võ công của các phái cũng đi đôi với ám khí. Vì vậy mà trên đời chia thành nhiều môn phái phải không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đúng là thế đó. Ngươi muốn biết những chỗ sở trường về võ công của các phái, cùng lai lịch, nguồn gốc của họ chỉ một ngày kia ta sẽ nói kỹ cho ngươi nghe chứ không phải bây giờ.

Liệt dắt Âu Dương Tinh nói:

- Cô nương hãy đi theo tại hạ.

Trong đêm tối, A Liệt cũng trông rõ sự vật như ban ngày. Hơn nữa thân pháp chàng lẹ như chim én. Chàng trèo tường vượt nóc chung khác gì đi trên đất bằng.

Liệt vượt qua mấy căn nhà thì đến một tha viện lạc. Chàng khẽ nói:

- Trên thượng phòng kia là nhà ở của vợ lớn Thương Trạch. Lý Cơ ở trong tòa thạch lâu hai tầng cách đó một viện.

Âu Dương Tinh liếc mắt nhìn ra rồi nói:

- Đèn lửa trên thượng phòng đã tắt hết, chắc người ta ngủ cả rồi. Chúng ta qua lầu bên kia coi.

A Liệt nói:

- Tại hạ cho rằng Khương viên ngoại không ở đó, nhưng người Thất Tinh môn không lộ tông tích, tại hạ muốn coi xem để biết đích thực lão có ở trong phòng không?

Âu Dương Tinh mỉm cười nói:

- Ngươi nên vào mở màn ra coi hay sao? Như vậy chồng người ta đang trần như nhộng... A Liệt lắc đầu ngắt lời:

- Một là tại hạ không mở màn lên coi. Hai là dù họ có cởi bỏ xiêm y nhưng trời lạnh tất phải đắp chăn thì cũng chẳng nhìn thấy gì.

Âu Dương Tinh vừa cười vừa đẩy A Liệt nói:

- Được rồi! Ngươi vào coi đi.

A liệt đi tới dưới cửa sổ tìm một khe hở nhìn vào rồi quay ra nói:

- Khương viên ngoại quả nhiên không ở trong này. Hỡi ơi! Nếu lão ham mê luyến sắc đêm nay còn chung chăn gối với Lý Cơ là tự rước lấy họa diệt thân.

Âu Dương Tinh nói:

- Đừng nghi luận tràng giang đại hải nữa. Đến nơi coi sẽ rõ. Sao ngươi biết Khương viên ngoại không ở trong phòng?

A Liệt đáp:

- Theo lý mà đoán là biết. Nếu viên ngoại ngủ ở phòng này thì trước giường nhất định có giày đàn ông. Tại hạ ngó vào trong phòng chỉ thấy đôi nữ hài nên dám chắc lão không ở trên giường.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi có vẻ là người tinh khôn chẳng khác một nhân vật lâu ngày bôn tẩu giang hồ.

Nhưng sự thực lại không đúng thế. Nếu ngươi thông minh tài trí mà nghĩ ra được thì thật đáng

phục.

A Liệt nói:

- Cô nương quá khen rồi! Nếu tại hạ là người thông minh thì trong lòng đã không phiền não. Đi thôi! Chúng ta sang bên kia coi.

Hai người vượt qua bức tường đến một hoa viên cảnh vật rất trang nhã. Đúng là khí tượng một nhà giàu sang.

Ngoài hai trượng có tòa thạch lâu hai tầng cao ngất giữa đám hoa cỏ xinh tươi.

Hai người tiến về phía trước điều tra các nơi không thấy có bóng người nào.

Âu Dương Tinh còn đang xem xét. Bỗng A Liệt hỏi:

- Lạ thật! Khắp các nơi trong vườn đều không có bóng người chẳng lẽ họ mai phục cả ở trên nóc nhà? Hay là họ vào nhà lâu rồi?

Nguyên trong gian dưới thạch lâu còn ánh đèn chiếu ra ngoài cửa. Hiển nhiên người trong nhà chưa đi ngủ.

Âu Dương Tinh nói:

- Hãy coi chừng! Hoa cỏ nơi đây rất rậm rạp. Nếu họ ẩn nấp bên trong thì khó lòng nhìn thấy được ngay.

A Liệt cười hỏi:

- Cô nương điều tra kĩ lại coi! Để mình tại hạ đến xem quang cảnh trong nhà được không?

Đoạn chàng không chờ Âu Dương Tinh trả lời đã chạy đi liền.

Âu Dương Tinh mắng thầm một câu:

- Thật là con quỷ mạo hiểm!

Cô tiếp tục điều tra ngoài vườn.

A Liệt chạy đến chỗ cửa sổ gần nhất. Chàng cẩn thận lợi dụng cây cột hành lang cùng hoa cỏ để che kín thân hình.

Chàng đưa mục quang dòm qua cánh cửa khép hờ liền phát giác đây là một gian cảnh đường có bày tiệc rượu. Ba người ngồi quanh một cái bà tròn.

Khương Trạch ngồi chủ vị. Nét mặt xấn xa mà trung hậu của lão ra chiều rất phiền não.

Bên trái lão là một nữ lang ít tuổi, tóc búi cao lên. Mặt tô son điểm phấn, quần áo diêm dúa. Tuy chàng chỉ nhìn thấy mé hữu cũng biết là một người xinh đẹp lẳng lơ. Chàng đoán chắc mụ là Lý Cơ.

Mé hữu Khương Trạch là một tên tráng hán ngoài tuổi cao lớn mặt đen thui, lưng cài trường đao. Gã ngồi phưỡn ngực ra vẻ cuồng ngạo.

A Liệt mới ngó đã biết là người lạ chưa từng gặp qua. Chàng chú ý lắng tai nghe.

Bỗng Khương Trạch lên tiếng:

- Hỡi ơi! Thế thì các vị quá lắm! Đã mưu giết ta bây giờ lại yêu sách một món tiền lớn, thì ra các vị không coi vương pháp vào đâu. Các vị biết điều thì mau mau rời khỏi nơi đây, ta cũng không muốn đa sự, bỏ qua việc trước không nói đến.

A Liệt sửng sốt nghĩ thầm:

- Lão nói vậy nghĩa là làm sao? Lão không truy cứu việc mưu sát đã đành, chẳng lẽ lại còn đưa dâm phụ cho gian phu. Thế này thì khiếp nhược quá!

Lại nghe Lý Cơ cất giọng âm trầm nói:

- Khương lão gia! Chúng ta đã nói nhiều rồi, nếu lão gia còn kiên trì giữ ý kiến của mình thì nô gia không can thiệp vào việc của các vị nữa. E rằng khi đó có hối cũng không kịp.

Tên tráng hán đứng dậy đẩy đổ cái ghế phát ra thanh âm chát chúa.

A Liệt nhìn rõ Khương Trạch người run bần bật. Lão nguyên là một nhà phú hào trung hậu quê mùa mà bị nhân vật giang hồ hung dữ hăm dọa, trách nào chẳng khiếp vía.

Lão nhìn đại hán lắp bắp:

- Tống...Tống nhị ca! Nhị ca có điều gì cứ từ từ mà nói đừng làm kinh động người bên cạnh.

Hán tử kêu bằng Tống nhị ca thân hình to lớn, mặt mũi hung dữ. Gã lạnh lùng đáp:

- Đừng nói nữa! Câu chuyện đêm nay đến đây là hết. Ngươi chưa nhìn thấy quan tài nên không sa lệ! Lão gia phải xẻo thịt ngươi để ngươi đừng nói lôi thôi nữa.

Đột nhiên đại hán trông ra ngoài quát hỏi:

- Ai đó?

Hắn nhảy vọt ra ngoài cửa sổ rồi tung mình lên nóc nhà.

A Liệt ẩn ở bên cột hành lang thấy Tống nhị quanh ra phía sau rồi nhảy xuống đất.

Đoạn gã từ của sổ phía bên nhẩy vào sảnh đường.

A Liệt coi động tác của đại hán hiển nhiên không phải xục tìm người mà gã đã phát giác.

Trong lòng A Liệt còn đang kinh ngạc thì thấy Tống nhị vào sảnh đường tay cầm thanh đơn đao sáng loáng, ánh đèn chiếu vào càng rực rỡ làm cho loá mắt.

Khương Trạch sợ quá năn nỉ:

- Được rồi! Được rồi! Tống nhị gia dạy thế nào, tại hạ xin tuân theo như vậy.

A Liệt đột nhiên tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Thằng cha này thái độ hung ác lại có tài trèo tường vượt nóc chẳng khác một tên giang dương

đại đạo. Đến mình ở địa vị thượng viên ngoại cũng phải khiếp sợ. Tống nhi đã có lòng bất lương mà lão nhà giàu lại sợ chết không dám báo quan e xẩy chuyện trả thù.

Hỡi ơi! Nếu không có người bênh vực thì nhất định Khương Trạch bi gã uy hiếp suốt đời.

A Liệt vốn ghét cay ghét đắng những kẻ ỷ vào bạo lực để lấn át người thiện lương.

Huống chi Tống nhị chẳng những lấn át Khương Trạch còn cưỡng đoạt ái thiếp, sách thủ tiền tài thì chàng còn chịu làm sao được?

A Liệt bừng bừng nổi giận toan nhảy vào sảnh đường thì đột nhiên bên ngoài có thanh âm trong trẻo rớt vào tai:

- Chớ có động nộ! Người này không phải tầm thường. Hay hơn hết là hiện giờ chúng ta giữ mình đừng để họ phát giác.

Hiển nhiên là thanh âm của Âu Dương Tinh. A Liệt trước đã được nghe Vô Vãng lão ni nói chuyện với Trình Huyền Đạo Chân Nhân, nên chàng phán đoán ra được thanh âm từ phía nào đưa tới.

Chàng liếc mắt nhìn ra quả nhiên thấy Âu Dương Tinh ẩn mình trong bóng tối ở phía sau cửa sổ bên kia.

Nàng ngưng tụ mục quang, cặp lông mày nhăn tít lại Vẻ mặt trầm trọng tỏ ra cô đang suy nghĩ, phỏng đoán xem Tổng nhị còn ngụy kế gì khác hoặc có nhân vật đứng sau bức màn.

A liệt cố nén lại giận trong lòng, châu ngó vào sảnh đường thì thấy Tống nhị ngửa mặt lên trời cười ha hả ra chiều cuồng vọng. Thái độ tiểu nhân đắc ý của gã khiến cho A Liệt càng căm phẫn. Dù gã có quỳ xuống vũng máu mà năn nỉ, chàng cũng không nảy lòng thương xót.

Tống nhị dùng tiếng cười vẩy tay ra hiệu cho Khương Trạch ra ngoài.

Bây giờ Khương Trạch mới dám cất bước rời khỏi nhà đại sảnh.

Lão vừa khoa chân bước qua cửa thì đột nhiên có người túm lấy cổ không sao nhúc nhích được nữa.

Người nắm Khương Trạch là Tống nhị. Gã nở nụ cười đanh ác ghé vào tai lão nói:

- Khương lão đâu! Nếu lão không muốn sống nữa thì cứ việc đi cáo giác quan nha hay kêu gọi người khác. Lão nhớ cho kỹ câu gì ta đã nói với lão.

Tống nhị buông Khương Trạch ra rồi lão thở phào một cái, nhưng mặt lão lại buồn thiu, thở dài sườn sượt.

A Liệt chưa biết nên đi theo Khương Trạch hay tiếp tục theo dõi Tống nhị thì giữa lúc ấy thanh âm của Âu Dương Tinh lại lọt vào tai:

Phi Khanh! Ngươi ở lại đây, để ta theo dõi Khương Trạch xem đêm nay nghỉ chỗ nào đặng bảo vệ cho lão.

A Liệt quay đầu nhìn ra thấy Âu Dương Tinh đã vọt người đi như con chim én.

Chàng lại đảo mắt nhìn vào sảnh đường thấy Tống nhị Ôm lấy Lý Cơ mà hôn. Dưới ánh đèn sáng mà chúng mặt dầy dám giở trò bỉ ổi thì thật là khả ố khiến A Liệt cơ hồ chịu không nổi. Nhưng chàng theo ý kiến của Âu Dương Tinh là ở lại theo dõi Tống nhị xem gã còn giở những trò gì, nên vẫn đứng yên.

Sau một lúc đôi gian phu dâm phụ rời nhau ra. Lý Cơ nhõng nhẹo hỏi:

- Nhị ca! Nhị ca để mặc lão quỷ về phòng mà yên tâm được ư?

Tống nhị cười lại đáp:

- Chắc lão không dám giở trò gì đâu.

Lý Cơ nói:

- Theo ý tiểu muội thì nên giết quách lão đi. Tiểu muội theo nhị ca đến ở nơi nào xa lạ cho yên ổn hơn.

Tống nhị nói:

- Như thế không được. Nếu lão mà chết trong biệt thự đúng theo kế hoạch của chúng ta, thì muội muội mới được chia nửa sản nghiệp. Nhưng nếu ta giết lão thì việc đoạt sản nghiệp khó trôi lắm, nên chúng ta đành dùng kế thứ hai này là cưỡng bách lão phải nộp tiền bạc.

Lý Cơ nói:

- Nhưng tiểu muội cảm thấy băn khoăn trong dạ. Vạn nhất mà lão đi kêu người đến thì dù bản lãnh đại ca cao thâm đến đâu càng không địch nổi số đông.

Tống nhị vỗ ngực nói:

- Cái đó thì không sợ rồi. Dù lão có kêu đến năm ba chục người gia đinh cùng đánh, ta cũng không sợ. Nếu lão kêu người biết võ công đến thì ta còn có một tay giúp sức, khi đó y mới xuất đầu lộ diện.

Lý Cơ nói:

- Nhị ca nói thế nào thì tiểu muội cũng tin như vậy Bây giờ tiểu muội yên tâm rồi. Nhi ca thử sờ mà coi:

trái tim của tiểu muội không đập mình nữa.

Tống nhị híp mắt lại cười đáp:

- Được lắm! Để ta thử sờ coi.

Gã đưa tay chuồn qua cổ áo sờ soạng một lúc rồi cũng cười khanh khách. Thái độ lả lơi rất khả ố.

A Liệt ngấm ngầm lắc đầu. Đột nhiên chàng nghe có tiếng động khác lạ, vội quay đầu nhìn ra thì phát giác trên đầu tường ngoài vườn cách đó chừng vài trượng thấp thoáng có bóng người. Chàng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng đây là đồng bọn với Tống nhị?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lại thấy bóng người kia xuất hiện toàn thân đi về phía chàng. Chàng nhận ra chính là Âu Dương Tinh mới yên dạ.

Âu Dương Tinh đến bên A Liệt vừa liếc mắt nhìn vào sảnh đường, vừa ghé tai bảo nhỏ chàng:

- Khương Trạch chuồn vào một gian nhà khách. Chắc lão không dám lên thượng phòng ngủ...

# Chương 42 - Giúp Khương Trạch Bày mưu Kế

Bỗng Âu Dương Tinh khẽ la lên:

- Trời ơi! Chúng làm gì thế kia?

A Liệt cũng nhìn theo. Tống nhị đã cởi ảo Lý Cơ để hở ngực ra.

A Liệt ôm lấy lưng Âu Dương Tinh tựa hồ cũng muốn làm thế.

Âu Dương Tinh vội đẩy chàng ra khẽ hỏi:

- Ngươi làm gì thế này? Không định thu thập bọn chúng hay sao?

A Liệt không phải có ý như vậy. Chàng dừng tay lại, nói khẽ vào tai cô:

- Vừa rồi cô đoán trúng đó. Chúng ta không nên đụng vào gã vì gã còn một tên đồng đảng... Nghe giọng lưỡi gã thì tên đồng đảng dường như võ công cao thâm khôn lường!

Âu Dương Tinh đắc ý cười nói:

- Ta đoán có sai đâu?

Trong sảnh đường đôi nam nữ nổi lên tràng cười dâm đãng. Hai người chú ý nhìn vào thì thấy Lý Cơ đã ngồi lên đầu gối Tống nhị. Rồi thì không ngớt ỏng ẹo, làm nũng.

A Liệt nói:

- Thật đáng giết!

Âu Dương Tinh nói theo:

- Trên đời này lắm kẻ khẩu thị tâm phi, lên mặt đạo mạo mà trong bóng tối toan điều trộm chó bắt gà chẳng khiêng nể điều gì. Dĩ nhiên không phải ta nói ngươi mà nhắc cho ngươi trên đời rất nhiều nguỵ quân tử.

A Liệt lẳng lặng không nói. Trong đầu áp chàng hiện lên vẻ mặt cùng nụ cười của Lục phu nhân, lòng chàng không khỏi rạo rực, tự nhủ:

- Cô này nói đúng lắm! Hôm đó ta không chịu được để mỹ sắc quyến rũ cùng Tô đại phu làm chuyện cẩu thả. Giả tỷ chuyện đó mà lọt vào mắt ngươi nào có liên quan đến Lục bang chúa thì tất trong lòng họ tất cũng nghi như ta lúc này. Họ cho ta là kẻ hiếu sắc ham dâm, chấm mút cả người đàn bà có chồng, dù chết đến trăm lần cũng không đủ để che hết tội lỗi.

Tâm tình chàng lúc này thật là thiểu não. Chàng cảm thấy mình không đủ tư cách để phê phán con người ở trong sảnh đường, vì chính chàng cũng là kẻ phạm tội, mà tộI chàng e còn có phần nặng hơn Tống nhị.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nói:

- Gia gia ta thường khuyên dạy ta những điều này, ta tưởng lão nhân gia nói quá cỡ.

Nhưng bây giờ thấy rõ sự tình mới biết lời cảnh cáo của lão nhân gia thật hữu lí.

A Liệt bỗng đưa ra câu hỏi rất sắc bén:

- Thế lệnh tôn không làm chuyện bại hoại hay sao? Lão nhân gia bảo người đời đa số khẩu thị tâm phi, vậy lão nhân gia thì sao? Lão có bịa chuyện bịp người bao giờ không?

Âu Dương Tinh tức giận hỏi lại:

- Sao ngươi lại nói đến gia gia ta? Ta có gây chuyện với ngươi đâu?

A Liệt tự biết bản thân mình quá kịch liệt. Nhưng thực ra không phải chàng có ý công kích phụ thân cô. Chàng vội xin lỗi:

- Tại hạ có điề không phải và xin cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ chỉ có ý nhắc tới lời nói và việc làm của lệnh tôn để giúp mình giải quyết một vấn đề khó khăn mà thôi.

Lúc này trong sảnh đường đôi gian phu dâm phụ Ôm chặt lấy nhau cười đùa rỡn cợt. Vì thế mà A Liệt cùng Âu Dương Tinh tạm thời không chú ý đến.

Âu Dương Tinh thấy thái độ A Liệt tỏ ra rất thành thực nên lửa giận đã tiêu tan quá nửa, cô hỏi:

- Ngươi có vấn đề gì khó giải quyết?

A Liệt bụng bảo dạ:

- Vụ xấu xa của ta sao kể cho cô nghe được.

Chàng liền đáp cho xuôi chuyện:

- Tại hạ đang nghĩ đến chính mình cũng là người khẩu thị tâm phi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi làm sao? Ta vẫn chưa thấy ngươi mất khí phách của con người nghĩa hiệp. Thỉnh thoảng lại vì việc của kẻ khác mà không tiếc mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Ngoài ra ngươi còn biết thủ lễ và ta càng khâm phục ngươi về điểm này.

A Liệt lắc đầu nghĩ thầm:

- Ta đã xâm phạm vào người đàn bà có chủ thì đâu phải là hạng quân tử thủ lễ? Hỡi ơi ... Âu Dương Tinh lại nói:

- Ta nghĩ rằng con người đã biết thủ lễ và trọng nghĩa là đủ đáng kính rồi.

A Liệt ậm ừ đáp:

- Cô nương nói rất đúng.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó không phải tự ta phát minh mà là do gia gia dạy bảo.

A Liệt nói:

- Nếu vậy lệnh tôn là một nhân vật rất thông tình đạt lý tất nhiều học vấn nữa.

Âu Dương Tinh không ngần ngừ gì nói ngay:

- Cái đó đã hẳn! Lão nhân gia chẳng có điều gì là không biết, nên người thiên hạ không dám gây sự với lão nhân gia.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng điểm thứ nhất là Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam dám gây với lão nhân gia.

Điểm thứ hai là cô nương không chịu tuân lời lão gia thỉnh thoảng lại lén đi chơi. Về hai điều này cô nương giải thích thế nào?

Chàng nói những câu này bằng vẻ mặt nghiêm trang, giọng nói chàng chân thành khiến người nghe biết ngay chẳng phải chàng có ý công kích.

Âu Dương Tinh nhún vai đáp:

- Tăng lão Tam bản lĩnh rất cao minh, ta chịu thừa nhận điểm này. Nhưng nếu có gia tướng đi theo thì vị tất hắn đã dám trêu vào ta. Bằng gia gia ta ở đây thì chắc hắn sẽ còn sợ nữa.

A liệt nói:

- Cái đó chưa chắc. Có khi lệnh tôn không chịu gây chuyện với hắn.

Âu Dương Tinh gật đầu nói:

- Đại khái là như vậy, vì họ đều là những nhân vật oai danh chấn động võ lâm. Nếu xẩy cuộc tương tranh thì đôi cọp tất có một con bị thương.

A Liệt lại hỏi:

- Thế còn cô thi sao? Lệnh tôn không cai quản nổi cô ư?

Âu Dương Tinh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Xưa nay ta làm việc gì là cứ ý mình. Trước kia thì không sao, nhưng bây giờ không khỏi có lúc nổi hận về việc mình đã làm. Nhưng ai bảo lão nhân gia cứ đóng cửa luyện công?

A Liệt hỏi:

- Trong nhà cô còn có ai không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Kể ra thì nhiều người, nhưng không ai hợp với ta. Ta còn kế mẫu và ba thằng em, nhưng ta không ưa họ.

A Liệt gật đầu nói:

- Té ra là thế.

Chàng chuyển động mục quang thấy Lý Cơ đã ngồi ngay người dậy, vạt áo trước ngực hãy còn trễ xuống.

Tống nhị chăm chú nhìn vào trước ngực mụ hỏi:

- Muội muội làm gì mà vội thế?

Lý Cơ đáp:

- Lát nữa Sầm đại gia tới đây để y trông thấy thì khó coi quá.

Tống Nhị nói:

- Cần cóc gì? Y cũng thích món này. Hai con nha đầu của muội muội làm cho y mê mẩn tâm thần không muốn bỏ đi nữa. Y bảo hai con nha đầu đó tuyệt diệu hết chỗ nói. Ta cười y là anh chàng quê mùa lóa mắt trước ánh sáng kinh thành.

Lý Cơ nói:

- Sao nhị ca không thử xem có tốt không?

Tống nhị nheo mặt, cười lẳng lơ hỏi:

- Tốt thì tốt rồi. Nhưng muội muội có chịu để ta thử chăng?

Lý Cơ thò tay ra chỉ vào mũi gã nói:

- Hừ! Thử lòng một chút quả nhiên lộ nguyên hình. Nếu nhị gia dở trò khỉ với hai con nha đầu thì đối với muội muội ra làm sao? Đối với Sầm Đại gia còn ra thế nào?

Tống nhị trợn mắt lên hỏi lại:

- Hay lắm! Muội muội muốn thay đổi món ăn phải không? Con tiểu dâm phụ này bất cứ gã trai nào cũng muốn chớp.

Lý Cơ cười ngặt nghẹo. Thanh âm cực kỳ dâm đãng, chẳng úy kỵ chi hết.

Tống nhị hừ một tiếng rồi nói:

- Ta cùng Sầm lão đại nói to một tiếng, thay đổi nhau chơi.

Lý Cơ đang cười thì bên ngoài có tiếng ho hắng.

Tống nhị hỏi:

- Ai đó! Có phải Sầm lão đại không?

Một người bước vào. Thân thể gầy nhom, vào trạc tứ tuần. Mũi hắn như mũi chim Ưng, còn đôi mắt xảo quyệt như mắt diều hâu.

Người này hành động mau lẹ, toàn thân đầy kinh lực, hắn hỏi:

- Lão quỷ kia bây giờ ra làm sao?

Hắn vừa nói vừa đưa cặp mắt sắc bén nhìn vào trước ngực Lý Cơ chưa cài cúc hẳn. Hắn quanh quẩn không muốn bỏ đi. Lý Cơ lại có ý cựa quậy cho bộ ngực lộ thêm ra.

Tống Nhị cười ha hả nói:

- Còn sợ lão không khuất phục chăng? Lão này há phải là người khó đối phó?

Gã ngừng lại một chút xem chừng đối phương rất khoái Lý Cơ liền nói tiếp:

- Sầm Du huynh! Tiểu đệ muốn ra ngoài một chút phiền lão ca tạm thời chiếu cố cho nương tử để khỏi xẩy chuyện bất ngờ.

Sầm Du gật đầu đáp:

- Hiện chúng ta đã điều tra rất kỹ thị trấn này không có nhân vật võ lâm mà Khương gia trước nay không quen biết người giang hồ.

Vì thế chúng ta có thể thoải mái được. Nhưng bất luận thế nào cũng phải giữ nguyên tắc đừng kêu tên gọi họ để khỏi vì bất cẩn mà gây nên tai vạ.

Tống Nhị cười khanh khách nói:

- Tưởng hai người chúng ta ở đây thì dù có nhân vật giang hồ cũng chẳng đáng quan tâm. Có điều Sầm huynh đã nói, tiểu đệ cũng xin ghi nhớ.

Gã giơ tay từ biệt rảo bước đi ra. Gã vừa khoa chân bước qua cửa lớn, đột nhiên dừng ngay lại quay vào nói:

- Phải rồi! Chúng ta không phải là hạng người mới bước chân vào chốn giang hồ.Vậy mà lão quỉ kia hiển nhiên đã té xỉu sao lại hồi tỉnh được? Đó là một điều rất khả nghi, chúng ta quên chưa hỏi vặn lão.

Sầm Du trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Chờ đến sáng mai sẽ hỏi lại. Cần phải cho lão nếm mùi đau khổ để biết đích xác vì lý do gì lão hồi tỉnh.

Tống Nhị đi rồi, Âu Dương Tinh để A Liệt ngấm ngầm giám thị Sầm Du. Còn cô đi theo dõi hành tung Tống Nhị.

Sầm Du chưa có động tác gì thì Lý Cơ đã đóng cửa sảnh đường lại lôi Sầm Du vào phòng.

A Liệt đã hiểu thế sự, chàng biết đôi nam nữ này sắp làm việc khó coi, nên trong phòng tuy có ánh đèn sáng chàng cũng không dòm trộm.

A Liệt đến bên cửa sổ chia một phần tinh thần nghe tiếng động trong phòng để xác định Sầm Du cùng Lý Cơ còn đủ đôi là không cần lưu ý đến bọn chúng làm gì.

Nhưng chàng cũng nghe thấy Lý Cơ đến dụ Sầm Du. Sau cùng mụ nói trắng với Sầm Du là đã bàn với Tống Nhị đổi bạn.

Sầm Du nghe nói vậy chịu liền.

A Liệt nghĩ thầm:

- Bọn này chỉ ham mùi khoái lạc. Chúng không còn biết lễ nghĩa liêm sỉ là gì. Giả tỷ Sầm Du không phải là đứa dâm tà thì dù Lý Cơ nói vậy hắn cũng không chịu làm việc cẩu thả mới đúng.

Đó là chỗ phân biệt kẻ thiện người ác, kẻ chính người tà. Nếu A Liệt chưa gặp kinh nghiệm thảm hại thì chàng cũng chẳng nghĩ tới vấn đề này.

Trong phòng vọng ra tiếng mưa gió dâm đãng, nhưng A Liệt vẫn bình tĩnh ngồi yên, tâm trí không bị ảnh hưởng chút nào, vì chàng đã phát giác chuyện thứ dục như vậy cũng có ý vị gì chỉ thoa? mãn mối kích thích trong một lúc mà thôi. Sau cuộc mây mưa nó khiến cho người ta hối hận trong lòng.

Cảm giác này khiến A Liệt đi vào một cảnh giới khác thường. Bất giác luồng chân khi từ huyệt Đan điền nổi lên vận ra toàn thân khiến chànng tự mãn, không bị ảnh hưởng vì ngoại cảnh. Thính giác và thần giác của chàng dường như hợp với xúc giác và khứu giác.

Đột nhiên chàng cảm giác những động tĩnh chung quanh như mắt nhìn thấy rõ.

Chàng không biếu môn Kim đan thần công đã tiến bộ một bước dài. Sương hoa tiên đàm ngày trước phát sinh hiệu nghiệm khiến chàng luyện mau thành chân khí. Luồng chân khí này tuy có thể chống lại được với đao thương quyền chưởng đánh tới, nhưng đó chỉ là một lực lượng bên ngoài mà thôi.

Hiện giờ A Liệt đã bước vào lãnh vực khác. Luồng chân khí kết hợp với tâm trạng thành một thứ lực lượng nội ngoại đồng nhất. Đây là môn võ học thượng thừa tiến đến phạm vi “Tiên thiên chân khí.

Trên đời thường xẩy ra những vụ trân quí phi thường hoặc vô cùng khốn nạn tựa hồ ngẫu nhiên mà gặp. Bề ngoài dường như chẳng một chút công phu, nhưng thực ra nó tiềm tàng đầy đủ điều kiện từ bao giờ.

A Liệt hiểu mình đã tiến vào một lĩnh vực khác. Cảm giác của chàng rất sắc bén bao quanh một phạm vi khá rộng. Chàng lẳng lặng giữ nguyên trạng thái này. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, chàng phát giác Âu Dương Tinh trở lại.

Thực ra Âu Dương Tinh còn ở xa đến, trượng mà hai người lúc này cách nhau mấy lớp phòng ốc ngăn trở. Chân Âu Dương Tinh cất bước lại không phát ra tiếng động.

A Liệt thấy cô len lén chạy đến, nét mặt có điều kỳ dị khiến chàng biết trong lòng cô rất hồi hộp.

Chàng không hiểu tại sao cô lại biến thành trạng thái như vậy. Nhất là lúc cô đi tới bức tường ngăn cách ngoại viện, cô dừng bước lại để thở một hồi rồi mới chạy về.

A Liệt cũng không lên tiếng. Âu Dương Tinh giơ tay ra hiệu.

A Liệt biết cô có ý muốn chàng qua bên đó liền tiến về phía Âu Dương Tinh.

Hiện giờ chàng có tài trèo tường vượt nóc như đi trên đường lớn rất êm ái nhẹ nhàng tuyệt không phát ra tiếng động. Cả tiếng gió lay động tà áo cũng không nốt.

Chàng tự nhủ:

Cứ tình hình này thì ta chỉ cần trừng thanh tạp niệm giữ cho tâm cảnh trống rỗng là có thể ngự trị trên vạn vật tương hợp với sự hồn nhiên của trời đất.

Hai người vượt qua một tòa viên lạc. Âu Dương Tinh dừng bước nhưng A Liệt lại kéo cô đi thêm mấy trượng đến cha ló tối mới nói khẽ:

- Trong phòng kia vừa rồi có người đàn bà trở dậy. Nếu y dòm qua khe cửa thấy chúng ta tất là khiếp sợ kêu thét lên làm kinh động cả nhà.

Âu Dương Tinh cười hỏi:

- Đừng nói nhảm. Ngươi chưa tra xét sao biết có người dậy rồi. Nếu ngươi biết thì hình dạng người đàn bà đó thế nào?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cảm thấy như vậy, bất luận có đúng hay không, chúng ta cũng nên cẩn thận là hơn.

Âu Dương Tinh lạng người đi như một dây khói hạ mình xuống ngoài cửa sổ căn phòng, chú ý dòm vào.

Dĩ nhiên kỹ thuật dòm trộm của cô rất tinh điệu không để người trong phòng phát giác. Nếu không thế thì sao đáng kể là nhân vật đã giầu kinh nghiệm giang hồ?

Cô thấy đèn vặn rất nhỏ. Quả nhiên một nữ nhân vén mùng bước xuống đất.

Cô chẳng thể không phục A Liệt nhẩy về góc sân hỏi:

- Ngươi cảm giác rất đúng. Có điều ta chưa hiểu ngươi có cảm giác này từ hồi nào?

A Liệt đáp:

- Cái đó vừa mới phát sinh. Chuyện không cần hãy để đó. Cô nương đã phát giác ra điều chi mà cồ vẻ hồi hộp như vậy?

Âu Dương Tinh sửng sốt đáp:

Chẳng có chuyện gì cả, ngươi đừng hỏi nữa được không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là được. Nhưng cô đã nhận rõ Tống Nhị đi đâu chưa?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nhận rõ rồi.

Mặt cô ửng hồng khiến cô càng khả ái.

A Liệt vuốt má cô nói:

- Cô nương đẹp quá!

Âu Dương Tinh nghiêng người về phía trước tựa vào ngực A Liệt. Cô làm như chàng có lực lượng lớn lao bảo vệ cho cô.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên nhìn A Liệt hỏi:

- Ngươi muốn nghe ta nói đã gặp chuyện gì hay sao?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Cô nương nói cho tại hạ biết.

Âu Dương Tinh nói:

- Tống Nhị đến một tòa viện lạc, tiến vào một căn phòng không một tiếng động. Gã khêu đèn cho thật sáng. Lúc đó trên một chiếc giường lớn, mùng đã móc lên, ta trông rõ hai cô gái nằm đắp chăn.

Cô hít một hơi chân khí rồi nói tiếp:

- Tồng Nhị đứng ở bên giường. Hai ả gương mắt lên, nhìn mà chẳng có vẻ sợ hãi chi hết.

Chúng còn cười khanh khách. Tống Nhị liền mở chăn ra. Thật là một sự bất ngờ. Hai cô kia đều trần như nhộng...A Liệt quàng tay ra ôm lấy lưng... Âu Dương Tinh nói:

- Bọn chúng chỉ ưa dâm loạn nên mới làm những việc thương thiên bại lí không biết xấu hổ. Thằng cha Sầm Du cũng vậy. Thật loài vô sỉ đê hạ. Chàng nói bằng một giọng bình thản dường như chuyện đó không đáng đề cập đến.

Âu Dương Tinh đang rạo rực xuân tình nghe chàng nói vậy cũng bình tĩnh lại khá nhiều.

Cô hít một hơi chân khí rồi người không run rẩy nữa.

Cô hỏi:

- Sầm Du cũng làm điều vô lễ với Lý Cơ rồi ư?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Bọn chúng gian dâm vợ con người ta thật là đáng giết. Huống chi chúng còn muốn giết người cướp của. Tại hạ nhận thấy chúng đáng chết lắm. Vậy thì lúc hạ thủ không còn ngần ngại chi nữa.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Ngươi đừng tưởng chuyện dễ. Hai người đó đều là cao thủ Thất Tinh Môn nổi tiếng giang hồ, Sầm Du được chân truyền về phép phóng Thất tinh ngân tiêu không trật bao giờ.

A Liệt nhớ lại một nhân vật khác ở Thất Tinh Môn râu tóc bạc phơ mà tính nóng như lửa. Lão là Đồng Công Xuyên, oai phong lẫm liệt. Ngày ở phủ khai phong, Âu Dương Tinh xuất hiện lần đầu đã đả thương người Thất Tinh Môn.

Coi Đồng Công Xuyên có vẻ là người chính phái. Không ngờ Sầm Du lại là hạng tồi bại, tàn ác bất nhân.

Chàng liền hỏi:

- Phải chăng Sầm Du là một nhân vật cao thâm nhất Thất Tinh Môn?

Âu Dương Tinh đáp:

- Nhân tài Thất Tinh Môn rất đông. Cả già lẫn trả có đến hơn hai chục người nổi tiếng trong võ lâm. Sầm Du cũng là một tên trong bọn đó. Tuy hắn là người Thất Tinh Môn nhưng trước nay chuyên bôn tẩu miệt Giang Nam, thường đi lại với tụi quan trường cùng đám bảo tiêu. Ta nghe nói bản lãnh hắn không phải tầm thường. Từ ngày hắn ra đời đến nay đã được mười mấy năm, trải qua không giết bao phen chiến đấu mà hắn chưa từng thất bại.

A Liệt nói:

- Té ra là thế.

Chàng buồn bực nghĩ thầm:

- Thất Tinh Môn còn nhlều tay cao thủ. Nếu mình giết Sầm Du là kết oán với Thất Tinh Môn, há chẳng phát sinh biết bao nhiêu hoạn nạn cho mình?

Âu Dương Tinh lại nói:

- Tống Nhị là một tay cao thủ ở Thanh Long hội. Trong hội này người rất phức tạp, số cao thủ cũng chẳng kém gì Thất Tinh Môn. Tống Nhị nổi tiếng là con người tàn bạo ở hội đó.

A Liệt đáp:

- Nếu chúng ta giết chết hai người này thì không khỏi kết mối thâm cừu với hai phái đó.

E rằng có điều không ổn.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi sợ rồi ư?

A Liệt đáp:

- Cô nương đừng nói khích tại hạ. Đó là sự thực, có đúng thế không?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Được lắm! Ta thừa nhận ngươi nói có lý. Nhưng chẳng lẽ đến đây lại buông tha chúng ư?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên không tha được, trừ khi chúng ta chỉ dương mắt lên nhìn bọn chúng cướp bóc ra đi.

Âu Dương Tinh nói:

- Giết chúng thì sợ gây thù oán, mà không giết cũng chẳng đành lòng. Ta không có cách nào làm quân sư về vụ này, ngươi đi tìm kẻ khác cao minh hơn.

A Liệt chợt động tâm cơ như người tỉnh ngộ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- A Tinh!Ta có một kế không hiểu có thông chăng?

Rồi chàng đưa kế hoạch của mình ra.

Âu Dương Tinh nghe xong hớn hở đáp:

- Thế thì thú lắm!

Hai người liền y kế thi hành, cùng nhau vượt cửa sổ liến vào trong phòng Khương Trạch nói với lão một hồi.

Khương Trạch thấy hai người có tài trèo tường vượt nóc mà kế hoạch có lợi cho lão, dĩ nhiên lão chịu ngay.

Hành động của Khương Trạch là sáng sớm hôm sau giăng lưới, sắp sẵn năm vạn lạng bạc để đưa cho Tống Nhị, Sầm Du. Nhưng lúc lão thấy Tống nhị, Sầm Du định đưa ra điều kiện thì ngoài hai gã Tống, Sầm còn có mụ Lý Cơ dâm đãng cũng ở đó.

Khương Trạch yêu cầu nói chuyện riêng với hai gã Tống, Sầm. Lý Cơ cũng chịu lui ra ngoài.

Khương Trạch nói:

- Lão phu đã chuẩn bị đầy đủ khoản tiền kia còn tình nguyện dâng cả Lý Cơ và hai tên nha hoàn, cho hai vị đại gia.

Sầm Du chuyển động cặp mắt lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Đột nhiên sao lão lại rộng lượng đến thế?

Tống Vĩnh Thắng (tức Tống Nhị) cười rộ hỏi:

- Lão dám trở mặt chăng? Lão kia! Ta cho lão hay. Nếu lão rộng rãi như vậy thì bọn ta không gia hại lão nữa.

Sầm Du lắc đầu nói:

- Trong vụ này ít có điều chi quái lạ.

Tống Vĩnh Thắng lớn tiếng:

- Lão dám thế chăng? Hừ! Chúng ta giết lão chẳng qua như giết một con kiến.

Khương Trạch vội nói:

- Hai vị bất tất phải đa nghi. Đây chẳng qua là lão phu tính đường như vậy. Nếu hai vị đồng ý thì ta cứ thế. Bằng hai vị không đồng ý thì coi như lão phu không đưa ra đề nghị này.

Tống Vĩnh Thắng hỏi:

- Sao lão lại đưa ra đề nghị đó.

Khương Trạch đáp:

- Lão phu nhận thấy Lý Cơ tính tình dâm đãng. Thị là con tiện nhân ai cũng làm chồng được. Còn đi với hai vị thì thị bất quá là tham lam của mới, và muốn đòi món mà thôi.

Sầm Du nghĩ tới chuyện chăn gối đêm qua không khỏi chau mày, Tống Vĩnh Thắng lại cười ha hả, không hiểu bụng hắn nghĩ sao?

Khương Trạch cười hỏi:

Thị đối với các vị cũng chẳng khác gì đối với lão phu. Các vị có đồng ý không?

Tống Vĩnh Thắng bực mình đáp:

- Lão đã già nua, mặt mũi khó coi, cân lực suy yếu, bì với bọn ta thế nào được? Chà!

Té ra lão không biết tự lượng.

# Chương 43 - Vào Thị Trấn Tìm Lương Đại Thúc

Khương Trạch nói:

- Không phải thế. Trong con mắt thị thì hai vị với lão phu chẳng có gì hơn kém.

Bất quá thị muốn đùa với các vị và kiếm thêm ít tiền. Nếu Tống gia không tin lão phu có cách chứng minh.

Sầm Du hỏi:

- Lão chứng minh bằng cách nào?

Khương Trạch đáp:

- Hai vị đưa khoản tiền đó giao vào tay thị lão phu dám bảo đảm chỉ trong vòng mười ngày là thị nhất định tìm cách nuốt món tiền đó.

Tống Vĩnh Thắng kịt mũi nói:

- Thị không bội phản bọn ta đâu. Dù cho thị muốn thế cũng chẳng tài nào thoát được khỏi bàn tay chúng ta.

Khương Trạch nói:

- Vậy các vị cứ thử coi.

Tống Vĩnh Thắng hỏi:

- Thử thì thử chứ sao. Nhưng chẳng lẽ chúng ta còn trở lại đây báo cáo kết quả cho lão hay?

Khương Trạch đáp:

- Hai vị không trở lại thì lão phu biết thế nào được?

Sầm Du cười lạt nói:

- Phải rồi lão nói lui nói tới là có dụng ý muốn cho bọn ta trở lại.

Tống Vĩnh Thắng hỏi:

- Nếu chúng ta trở lại thì lão làm gì?

Sầm Du đáp:

- Lão chưa hiểu bản lãnh chúng ta thế nào? Lão cho là mấy tên quyền sư thông thường hoặc mấy tên bộ khoái chốn công môn đủ chế phục bọn ta. Lão có biết đâu chính ta không sợ.

Tống Vĩnh Thắng nói:

- Vậy chúng ta trở lại cho lão coi.

Sầm Du nói:

- Bất tất phải thế. Bọn bộ khoái ở công môn tuy chẳng có bản lãnh gì nhưng nếu bị chúng ta lỡ tay giết chết cũng rắc rối cho mình, phải vậy không?

Khương Trạch ra chiều thất vọng.

Tống Vĩnh Thắng cười ha hả thu lấy số bạc rồi vẫy tay nói:

- Lão già kia! Bước đi! Đêm nay bọn ta tha mạng cho lão là nghĩ tới lão còn có tính chất phác. Nhưng nếu lão ăn nói lôi thôi tiết lộ ra ngoài tthì lão gia giết chết đó.

Khương Trạch kinh hãi lui ra. Tuy lão là người trung hậu sợ sệt nhưng vụ cướp đoạt tỳ thiếp, sách thủ tiền tài này khiến lão căm hận vô cùng. Vì thế lão diễn màn kịch này không phải chuyện dễ dàng. Lão cố nén lòng mới diễn xong vai trò không đến nỗi lộ liễu.

Lão yên tâm là từ đây hai người này không sinh sự mà cũng không trở lại nữa. Vạn nhất bọn A Liệt làm được là hay. Bằng không lão cũng hết nỗi lo âu.

Trong nhà chỉ còn lại hai gã Tống, Sầm. Tống Vĩnh Thắng nói:

- Sầm huynh! Chúng ta đi thôi!

Sầm Du nói:

- Lão già kia nói không sai đâu. Mụ Lý Cơ này đối với hạng trai đều coi như nhau.

Tống Vĩnh Thắng đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy y đối với chúng ta không có gì lầm lỗi. Lão già kia bì với chúng ta thế nào được?

Sầm Du trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu chúng ta đem khoản tiền lớn này đưa cả cho thị thì liệu thị còn giữ tấm lòng đó nữa không?

Tống Vĩnh Thắng hỏi lại:

- Chẳng lẽ y ôm bạc chạy trốn chăng?

Sầm Du đáp:

- Cái đó chưa thể biết được. Nếu thị không có ngoại viện thì dĩ nhên không dám.

Tổng Vĩnh Thắng cười nói:

- Té ra Sầm huynh ngờ y có nhân tình.

Sầm huynh nói:

- Thị có nhân tình chẳng phải là chuyện lạ. Theo ý ta thì nên thử thị xem sao? Nếu thị không có nhân tình chúng ta mới có thể đưa thị đi. Còn thị có nhân tình thì sau này họ tìm đến sào huyệt

của chúng ta há chẳng rắc rối ư?

Tống Vĩnh Thắng đáp:

- Như vậy cũng hay. Chúng ta cứ thử đi.

Gã kêu Lý Cơ vào nhà cầm số bạc bỏ vào trong cái hộp nhỏ giao cho Lý Cơ và dặn thị giữ lấy.

Lý Cơ ngó số bạc mắt sáng rực lên. Hai gã Sầm, Tống đều nhìn rõ. Vì thế mà lúc thị cầm cái hộp bỏ vào trong rương lớn của thị. Tống Vĩnh Thắng không nhịn được nói:

- Tiểu bảo bối! Cô giữ món bạc này cho cẩn thận và đừng thấy của tối mắt toan bài nuốt trôi đấy nhé.

Lý Cơ làm mặt giận hỏi:

- Tiểu muội không rời xa nhị ca thì nuốt trôi làm sao được?

Tống Vĩnh thắng làm bộ nhăn nhở đáp:

- Biết đâu lúc cô coi kẻ khác hay mắt lại không cuốn gói chạy theo?

Lý Cơ vùng vằng nhõng nhẹo:

- Nói bậy! Nói bậy! Lòng tiểu muội chỉ hướng về nhị ca còn ai hơn nhị ca được?

Thị nói câu này thực hay dối là chuyện khác. Nhưng Tổng Vĩnh Thắng nghe rất lọt tai.

Gã khoái trí nổi lên tràng cười khanh khách.

Giữa lúc ấy thị lại đưa mắt rất nhanh cho Sầm Du.

Sầm Du thấy thị nhìn mình rất lẳng lơ lại nhớ tới cuộc vui đêm qua bất giác nghĩ thầm trong bụng:

- Thị vẫn có tình ý nhiều hơn với Tống nhị. Cái đưa mắt này để ta khỏi tức mình mà thôi.

Hừ! Đêm qua thị cùng ta phượng đảo loan điên, giả tỷ Tổng nhị mà ngó thấy thì nhất định gã bảo thị yêu ta chứ không phải yêu gã.

Hắn đáp lại bằng cái mỉm cười.

Mọi người lên đường. Sầm, Tống cưỡi ngựa riêng của mình. Còn Lý Cơ và hai ả nữ tỳ đi chung một xe ra khỏi Khương gia tập.

Trên đường lớn ngoài tòa thị trấn đoàn xe ngựa đi được một lúc thì A Liệt chạy theo đến nơi. Nhưng chàng lại không nhằm thẳng hướng xe ngựa mà rượt, chàng đã vào nơi hoang dã.

A Liệt cùng Âu Dương Tinh ngồi dưới một gốc cây lớn. Âu Dương Tinh nói:

- Hán tử dong xe hiển nhiên không phải là mã phu thông thường cứ coi thủ pháp cùng cách ăn mặc của gã là đủ biết.

A Liệt hỏi:

- Vậy gã là thủ hạ của bọn Sầm, Tống hay sao?

Âu Dương Tinh gật đầu nói lại:

- Ngươi ẩn cách nhà đại sảnh đến năm sáu trượng có nghe thấy gì không?

Giọng nói của cô ra chiều nghi hoặc. Cô cho là A Liệt cách đối phương khá xa thì chàng thế nào nghe rõ thanh âm được.

A Liệt chỉ mỉm cười. Chàng cảm thấy không nên giải thích nhiều liền đáp:

- Sau tại hạ chuyển đến gần, may không bị bọn chúng phát giác nên đã nghe rõ được hết.

Chàng liền đem tình hình trong nhà đại sảnh từ lúc có mặc Khương Trạch cho đến lúc Lý Cơ thu món tiền lớn để lên đường thuật lai cho cô nghe.

Chàng lại nòi:

- Mưu kế của chúng ta có thể thành công. Nếu chúng ta mà có biện pháp làm cho Lý Cơ thất tung một cách êm thắm thì hai gã Sầm, Tống trước hết còn xẩy chuyện nghi ngờ đấm đá lẫn nhau chí mạng cũng không điều tra rõ vụ này được.

Âu Dương Tinh nói:

- Thế thì hay lắm! Bọn chúng đánh chết nhau, thủ hạ trở về báo cáo thì người Cực Lạc giáo sẽ tìm cách làm cho mai một dấu vết. Như vậy bọn Thất Tinh Môn và Thanh Long Hội không tìm đến chúng ta nữa.

A Liệt gật đầu hỏi:

- Nghe giọng lưỡi cô nương thì dường như muốn thừa cơ hạ thủ bắt Lý Cơ biến bọn chúng liều mạng với nhau có đúng thế không? Kế đó rất diệu, nhưng thực hành bằng cách nào cho được việc?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta sẽ có biện pháp. Bây giờ chúng ta hãy tính coi xem đêm nay chúng trọ Ở đâu.

Phải chăng chúng sẽ đến Hứa Xương tìm chỗ ngủ?

A Liệt gật đầu hỏi:

- Đúng rồi! Chúng ta cùng đến Hứa Xương hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên. Bước thứ nhất ngươi phụ trách công việc làm cho Lý Cơ mất tích. Ta khiến bọn Sầm, Tống đánh chết nhau. Việc làm cho Lý Cơ mất tích là chuyện riêng của ngươi không cần hỏi đến ta.

Trong lúc nhất thời A Liệt tuy chưa nghĩ ra được kế gì. Nhưng chàng lại nóng lòng đi tìm Lương đại thúc để hỏi cho biết rõ thân thế mình.

Nhân đó chàng nghĩ được mưu kế nhưng làm bộ tức mình nói:

- Được lắm! Chúng ta ai nấy trổ tài chia nhau mà làm. Tại hạ vào Hứa Xương trước rồi cô đi sau để người ta khỏi biết mình là một nhóm.

Âu Dương Tinh cười hỏi:

- Ngươi không vui lòng hay sao?

A Liệt lắc đầu, Âu Dương Tinh lại nói:

- Nếu ngươi không vui lòng thì chúng ta thương nghị lại.

Đột nhiên cô biến thành ôn nhu khiến A Liệt cảm thấy cô rất khả ái nhưng trong lòng chàng còn chỗ lo buồn khác, nên phải bỏ một cơ hội êm ái này.

Chàng kiên quyết đáp:

- Không phải! Tại hạ nhận thấy chúng ta chia đường vào thành mới ổn, vì bọn người Cực Lạc giáo đã biết cô bị thương. Trong vòng, ngày họ chắc cô chưa hành động được.

Chúng không ngờ cô đã bình phục như thường và nhất định cô không đi một mình được. Họ chỉ chú ý đến một đôi nam nữ. Bây giờ chúng ta phân làm hai mới thu được hiệu quả.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi nói rất có lý. Vậy ngươi đi trước đi!

A Liệt nói:

- Không nên hoang mang. Chúng ta còn phải nhờ đến Khương viên ngoại giúp cho mới được.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Cầu lão giúp ư? Lão có bản lãnh gì?

A Liệt đáp:

- Tuy lão không có bản lãnh nhưng là đại thân sỉ một phương, quen thuộc nhiều người.

Chúng ta cần lão giới thiệu với mấy ông bạn lão để yểm hộ cho chúng ta thay đổi hình dạng.

Âu Dương Tinh nói:

- Phải đấy! Ở Hứa Xương cũng cần cô chỗ trú chân để tiện việc hành động.

- Việc này chẳng khó khăn gì. Khương Trạch chỉ viết mấy phong thơ giao cho hai người.

A Liệt cùng Âu Dương Tinh lên đường theo lời chỉ điểm của Khương Trạch đi tắt vào khu hoang dã thẳng đến Hứa Xương, một là để đuổi kịp bọn Sầm, Tống, hai là để khỏi lộ hình tích trên đường lớn.

Hai người còn cách Hứa Xương chừng vài dặm liền vào một thôn trang tìm đến nhà họ Chu là bạn hữu của Khương Trạch. Mọi việc đều ổn thỏa và giữ rất bí mật.

Chẳng bao lâu A Liệt đã biến thành một kẻ nông dân cùng một lão già nữa đánh xe vào thành.

Bao nhiêu đồ vật cùng quần áo của chàng đều gói lại thành một bọc gác lên xe.

Chàng ngồi trên một cái xe bò bỏ trống bốn mặt. Tuy xe lúc lắc rất mạnh mà chàng vẫn ngồi trên cao, cốt không cần che dấu hành tàng. Lòng chàng rất vui sướng. Nhưng chàng cũng không quên thứ ánh mắt sáng ngời. Về điểm này Âu Dương Tinh đã nhắc chàng.

Xe tiến vào cửa thành, chàng đã gặp trên đường lớn khá nhiều nhân vật võ lâm. Tuy mỗi tốp chỉ hai ba người, nhưng trước tình thế này chàng cũng biếc được là lời phỏng đoán của Trình Huyền Đạo rất đúng. Bọn Cực Lạc giáo đã canh giữ những mấu chốt giao thông để ngăn chặn Chiêu Thế Ẩn trở về Hứa Xương.

Chàng còn hiểu nếu không được Khương Trạch giúp đỡ thì khó lòng phá nổi một tấm lưới vây bọc một cách bình yên. Hơn nữa chàng tăng thêm phần tự tin ở tài mình.

A Liệt đàng hoàng vào thành. Người đi đường đều tưởng đây là hai cha con một nhà nông thôn, tuyệt đối không nghĩ tới chuyện giả mạo.

Cỗ xe bò đi quanh hết các đường phố trong thành Hứa Xương thì trời vừa tối.

A Liệt dẫn lão già đến trọ một nơi đã chỉ định trước. Đó là một tiệm có liên quan tới nhà họ Chu. Còn chàng cầm lấy bọc áo đi ra cửa A Liệt đi tới một cửa tiệm tạp hóa ngửng đầu lên nhìn thấy tấm biển đề ba chữ “Hiệu Hằng Xương” Tiệm tạp hóa này hiện đã lên đèn và rất ít khách, vì bây giờ đã qua thời gian mua hàng.

A Liệt trái tim đập mạnh hơn. Chàng nghĩ tới thân thế mịt mù của mình sắp được phanh phui, không hiểu mùi vị sẽ ra sao?

Chàng trấn tĩnh tinh thần khoa chân bước vào cửa tiệm. Cách ăn mặc của chàng không ai chú ý đến.

Phía sau quầy bán hàng, một lão già tóc bạc đang chăm chú gẩy bàn tính dưới ánh đèn. Những con toán phát ra tiếng lách cách.

Ngoài lão già còn một thằng nhỏ, nét mặt gầy nhom, cặp mắt vô thần.

A Liệt ngó thấy thằng nhỏ lại nhớ tới mình nửa năm trước cũng vậy. Bấc giác chàng sinh lòng lân mẩn và nẩy ra ý nghĩ vô cùng cảm khái.

Thằng nhỏ chạy lại đưa mắt nhìn A Liệt. Chàng cười nói:

- Ta muốn gặp chủ nhân của ngươi.

Thằng nhỏ uể oải đáp:

- Ông ấy đó.

Gã vừa nói vừa trỏ vào lão già ngồi sau quầy.

A Liệt cất bước tiến lại trước quầy. Lão già đang cúi xuống tính toán nên không nhìn rõ mặt.

Dưới ánh đèn, A Liệt bỗng nẩy ra một mối hoài cảm ngày xưa. Hồi chàng còn nhỏ vẫn kêu lão bằng phụ thân mà bây giờ lão biến thành lão già cô độc trong tay lão nắm một vụ rất bí mật.

A Liệt còn đang bâng khuâng ngẫm nghĩ, lão già vẫn chưa ngửng đầu lên tựa hồ không biết chàng đã tới.

Tuy nhiên A Liệt cũng cảm thấy mọi động tác của lão già có vẻ chậm chạp ngớ ngẩn.

Chàng rút được nhiều kinh nghiệm mới đây và hiền lão đang phân tâm không thể chuyên chú vào công tác tính toán.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng lão đã ngó thấy mình đừng trước quầy? Nhưng sao lão không ngửng đầu lên nhìn mình mà làm bộ như chưa thấy gì?

A Liệt đứng lẳng lặng một lúc nửa. Lão già mới dừng tay lại ngửng đầu lên nhìn. Lão chớp mắt mấy cái rồi hỏi:

- Chú nhỏ muốn mua gì?

A Liệt giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Ô hay! Lão không phải là Lương đại thúc ư?

Ngoài mặc chàng vẫn thản nhiên đáp:

Xin hỏi lão bá một câu:

Ở đây có vị nào họ Lương mà vẫn kêu là Lương đại thúc không?

Lão già chau mày hỏi lại:

- Ai?

A Liệt nhắc lại câu hỏi lần nửa. Lão kia đáp:

- Ở đây không có ai họ Lương hết.

Gỉa tỷ là ngày trước thì chàng đã hỏi dồn và nói rất nhiều. Nhưng hiện nay chàng đã khác hẳn, chỉ gật đầu xin lỗi:

- Nếu vậy thì tại hạ nhận lầm. Hoặc giả còn có tiệm tạp hóa khác cũng mang hiệu Hằng Xương. Tại hạ lại đi kiếm nếu kiếm không thấy thì đành chịu.

Chàng trở gót đi mấy bước. đột nhiên quay lại hỏi:

- Có người nhờ tại hạ đưa tin muốn nói cho lão trượng nghe được chăng?

Lão già lắc đầu đáp:

- Không cần! Cứ đi kiếm nơi khác coi.

A Liệt nói:

- Thế cũng được. Tại hạ đoán chừng tin này chỉ là câu chuyện nói chơi. Bà ta lúc lâm tử, thần trí không tỉnh táo mà dặn lầm. Nhưng bất luận trường hợp nào, số bạc kia lại không phải là giả.

Mắt lão già sáng lên tựa hồ chấn động tâm thần.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Câu nói của ta chỉ có chữ “lâm tử” làm cho lão chú ý. Nếu quả lão giả vờ không biết Lương đại thúc thì nghe tin chết người dĩ nhiên cũng phả giật mình.

Chàng lại xoay mình bước ra cửa tiệm.

Lão già gọi giật lại:

- Này này! Chú vừa nói gì vậy?

A Liệt dừng bước quay lại lớn tiếng:

- Có phải lão trượng muốn biết tin đó không? Nếu lão muốn nghe thì tại hạ mới nói.

Lão già với chàng lại bảo:

- Chú nói nhỏ cho ta nghe cũng được.

A Liệt nói:

- Một người đàn bà dặn tại hạ đưa tin cho Lương đại thúc.

Lão già hỏi:

- Tin gì?

A Liệt hỏi lại:

- Dường như lão trượng biết Lương đại thúc thì phải Lão già đáp:

- Chú có vẻ thông minh khác hẳn với bề ngoài.

A Liệt mỉm cười nói:

- Phải rồi! Tại hạ cũng giống hệt lão trượng.

Lão gìa chau mày hỏi:

- Giống hệt cái gì?

A Liệt đáp:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thực. Chúng ta đều giả trang cả. Lão trượng chính là Lương đại thúc mà tại hạ không phải là kẻ đưa tin.

Lão giả cười nói?

- Ngươi nói cái gì? Ta nghe không hiểu.

A Liệt tiến lại thêm chút nữa chỉ cách lão không đầy hai thước. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia hàn quang làm chấn động tâm thần đối phương. Chàng hỏi bằng một giọng kiên quyết:

- Lão đúng là Lương đại thúc phải không?

Lão già hỏi lại:

- Ngươi nhất định tìm đến lão ư?

A Liệt đáp:

- Cái đó đã hẳn. Tại hạ nhìn kỹ lại mấy lần đã nhận ra gương mặt lão trượng. Phải rồi lão trượng chính là người mà tại hạ hc nhỏ tuổi thường kêu bằng gia gia.

Lão già chấn động tâm thần, chậm rãi hỏi:

- Ngươi tên họ là chi?

A Liệt đáp:

- Tại hạ họ Tra tên gọi Tư Liệt, thường kêu bằng A Liệt.

Lão gìa thở dài nói:

- Ta sống đã bằng này tuổi đầu mà còn gặp quái sự. Ngươi đi đi! Ta hoàn toàn chẳng hiểu gì ráo.

A Liệt chưng hửng im tiếng. Chàng đã tưởng mình nói tên họ là lão lập tức thay đổi thái độ đưa vào hậu đường nói hết sự thực nhưng phản ứng của lão đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Đồng thời lão giục chàng đi bằng một giọng rất kiên quyết.

Vụ này là thế nào? Phải chăng lão không đúng là Lương đại thúc?

Nhưng A Liệt lại nhận ra lão chính là Lương đại thúc. Tuy lão đã đầu bạc, mặt mũi dăn deo mà chàng vẫn nhận ra được. Ký ức của chàng rất dai dẳng. Chỉ trong dây lát là bao nhiêu chuyện ngày trước chàng nhớ ra hết.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ tuy nghĩ không thông nhưng cũng nói cho lão nghe. Gia mẫu bị hại rồi.

Chàng vừa nhắc tới mẫu thân nước mắt chảy ra đầm đìa. Vẻ bị thương thống thiết này không thể nào giả trang được.

Lão già hỏi:

- Y bị hại rồi ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Đúng thế! Gia mẫu bị hại chỉ vì vụ Huyết vũ thư.

Lão già nói:

- Tuy ta nghe không hiểu nhưng cũng biết là ngươi nói thật.

Lão đứng lên lảo đảo bước ra cửa ngó tình hình trên đường phố rồi quay vào bảo A Liệt:

- Ngươi hay theo ta.

A Liệt theo ão vào nhà trong đến một gian phòng rộng lớn.

Lão già mời chàng ngồi và rót nước chàng uống rồi nói:

- Ta đúng ở họ Lương. Nhưng người ngươi muốn kiếm là đệ đệ của ta. Ngươi muốn nói gì với y thì cứ dặn ta cũng dược.

A Liệt đáp:

- Lão trượng nói vậy tuy có lý, nhưng tại hạ lại nhận ra lão trượng chính là Lương đại thúc.

Lão già nhìn kỹ A Liệt một hồi, khóe miệng khẽ nở một nụ cười khó hiểu hỏi:

- Được rồi! Cứ kể ta là Lương đại thúc đi. Ngươi có điều chi.

A Liệt cất giọng thành thực:

- Nếu quả lão trượng là Lương đại thúc thì là thân nhân duy thất của tại hạ. Lão không nên lạnh nhạt như vậy.

Mặt chàng đầy nước mắt khiến cho lão không khỏi cảm động.

Lão gia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lạ thật! Ta vốn là người lắm mưu nhiều kế, tự kiềm chế được mình. Nhưng lời nói và nét mặt của ngươi khiến ta không thể bình tĩnh được. Hỡi ơi! Thật là một việc khó hiểu.

A Liệt nói ngay:

- Lương đại thúc! Tiểu tử đúng là A Liệt. Giả tỷ đại thúc gặp tiểu tử nửa năm trước thì không nghi ngờ gì nửa, vì khi đó tiểu tử vẫn là đứa nhỏ ốm nhom. Nhưng nửa năm nay thay đổi rất nhiều. Tiểu tử biến ra người lớn và cũng do đố nóng lòng tìm cho được đại thúc.

Lão già hỏi:

- Mọi trong vòng nửa năm mà con người biến đổi ghê gớm đến thế ư?

A Liệt đáp:

- Đại thúc hãy để tiểu tử nói rõ nội tình sẽ biết. Tiểu tử không thể chần chờ lâu được, vì hiện giờ của có vị tiểu thư nhân Âu Dương ở Ký Bắc đi theo. Dĩ nhiên cô không biết lai lịch tiểu tử. Thực ra trước kia đã gặp tiểu tử ở phủ Khai Phong mà bây giờ cũng không nhận ra tiểu tử nữa.

Lão già hỏi:

- Ngươi càng giải thích ta càng hồ đồ. Chẳng lẽ ta đã già lẩn kinh khủng đến thế ư?

A Liệt tủm tỉm cười. Chàng liền thuật chuyện từ vụ án Huyết vũ thư cho đến chỗ uống sương hoa tiên đàm, thoát cân dịch cốt. Chàng lại kể cả chuyện lạc vào Cái Bang và gặp ma nữ kiếm

phái ở núi Thái Bạch. Sau cùng đến vụ Cực Lạc giáo cực kỳ bí hiểm.

Tuy chàng rút ngắn câu chuyện mà cũng mất khá nhiều thì giờ. Lúc chàng kể đến chỗ mâu thân bị thảm tử, nước mắt lại trào ra.

Lão già nghe chàng thuật chuyện, nét mặt vẫn không lộ vẻ gì khiến người ta khó mà đoán được lão có hiểu hay không? Dù lão hiểu chưa chắc lão đã tin là sự thực.

Trong lòng yên lặng như tờ. A Liệt nóng lòng trầm giọng hỏi:

- Lương đại thúc! Đại thúc còn chưa tin tiểu tử hay sao?

Lão già chấn động đáp:

- Hỡi ơi! Dong mạo ngươi cũng giống công tử ngày trước và giọng nói cũng chẳng khác gì.

A Liệt dương mắt lên hỏi:

- Vị công tử nào? Phải chăng y là phụ thân của tiểu tử?

Lão già không trả lời, ngửng đầu trông lên mái ngói đen si.

A Liệt đột nhiên kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu lão này là nhân vật nào khác trong võ lâm đã gia hại Lương đại thúc chân chính rồi ở đây chờ những kẻ có liên quan đến Hóa Huyết môn cũng ở họ Tra thì ta mắc bẫy họ rồi.

Chàng nghĩ tới đây, nhưng sự thực trong lòng không thể tin là có việc đó.

Dù sao chàng cũng ngấm ngầm phòng bị. Chàng định thần để tụ chân khí vào huyệt Đan điền rồi phát huy ra toàn thân. Hiện giờ chẳng những chàng có thể chống cự với bất cứ cuột tập kích nào, mà chàng còn có thể tùy thời tấn công. Chàng còn nghe được tiếng động chung quanh trong vòng mấy trượng.

Lão già trông lên mái ngói, A Liệt thấy cặp mắt lão lấp loáng hàn quang, nước mắt trào ra. Lão đã tuổi già như vậy mà còn sa lệ dĩ nhiên là lão bị xúc động đến cực điểm.

# Chương 44 - Bắt Dâm Phụ, Đại Thúc Lo Mưu

A Liệt thở phào một cái. Chàng cảm động cất giọng ôn nhu hoà:

- Lương đại thúc! Đại thúc làm sao thế?

Lão già đứng ngay lên rồi đột nhiên quì xuống nói:

- Tiểu nhân là Lương Trung Sơn, xin tham kiến Tra công tử.

A Liệt chân tay luống cuống. Chàng muốn dắt lão đứng lên nhưng không nổi cũng quì xuống nói:

- Lương đại thúc không nên làm thế.

Lương Trung Sơn gạt nước mắt đáp:

- Công tử có điều chưa hiểu. Tiểu nhân rất lấy làm hối hận vì Tra gia ở Hóa Huyết Môn chỉ còn một giọt máu để lại chính là công tử. Thế mà tiểu nhân lại tham sống sợ chết không đem tuyệt kỹ của Tra gia truyền cho công tử, bỏ mặc mẹ con công tử chịu đau khổ trong sự nghèo nàn. Nay chủ mẫu gặp họa bất ngờ. Hỡi ơi! Tội lỗi của tiểu nhân trọng đại không biết đến thế nào mà kể!

Nước mắt lão lại chan hòa.

A Liệt nói:

- Lương đại thúc bất tất phải tự trách mình. Đại thúc phải làm như vậy nhất định bởi một lý do nào đó.

Lương Trung Sơn nói:

- Tiểu nhân dám tự khoe mình là lắm mưu nhiều kế. Ngày ấy tiểu nhân lo nghĩ suốt ba ngày ba đêm rồi quyết định rút lui khỏi giang hồ, chỉ cốt sao bảo tồn được giọt máu của Tra gia. Vì thế tiểu nhân bắt đầu kế hoạch bằng cách làm cho tiêu tan hết mọi vết tích. Chủ mẫu đi vào cảnh bần hàn cũng là một điều trong kế hoạch đó.

A Liệt xen vào:

- Phải rồi! Bọn họ điều tra cũng nhận rằng nhà ta cũng nghèo khốn khổ không thể là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn được.

Chàng vừa nói câu này vừa kéo Lương đại thúc đứng dậy rồi hai người ngồi xuống ghế.

Lương Trung Sơn nói:

- May mà kế hoạch của tiểu nhân bố trí không đến nỗi uổng công. Rút cuộc thu được hiệu quả rất lớn. Nếu không thế thì các vị chịu khổ vô ích. Ngoài ra tiểu nhân không đem công phu của Hóa Huyết môn truyền thụ cho công tử cũng vì mục đích làm tiêu tan dấu vết.

Bây giờ lão nói một cách dễ dàng mà thực ra đã hao tổn rất nhiều tâm huyết.

A Liệt nghe nói rất lấy làm bội phục.

Lương Trung Sơn lại nói:

- Hiện giờ dong nhạo thiếu gia giống hệt chủ nhân ngày trước. Tiểu nhân vừa ngó thấy đã sửng sốt, nhưng không đám tin ngay vì sợ kẻ thù cố ý thám thính những điều bí mật, dĩ nhiên họ phải kiếm người hao hao giống chủ nhân. Có điều thái độ và thanh âm thì dĩ nhiên họ không thể mô phỏng được. Do đó thiếu gia nói câu sau cùng tiểu nhân hoàn toàn tin ngay không còn nghi ngờ gì nửa.

Lão đưa mắt đảo nhìn khắp căn phòng một lượt rồi nói tiếp:

- Thiếu gia đã thấy chưa? Tiểu nhân chôn dấu hỏa dược trong căn phòng này. Nếu thiếu gia là kẻ giả mạo thì tiểu nhân chỉ cất tay một cái là đôi ta cùng chết.

A Liệt cười nói:

- Nhưng Lương đại thúc chưa chắc đã chụp được cơ hội, vì đại thúc muốn đợi kẻ thù đến đây càng nhiều càng hay. Lòng tham đó có thể làm lỡ cơ hội.

Lương Trung Sơn ngạc nhiên nói:

- Thiếu gia nói rất đúng. Hỡi ơi! Tài trí của thiếu gia vượt mức, trên đời hiếm có. Tiểu nhân không lo gì nửa.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều thiếu gia hãy còn quên một điểm là tiểu nhân ở trong Hóa Huyết môn, tuy công phu không được bao nhiêu, nhưng võ công của môn phát ta đã nổi tiếng thiên hạ vô song. Tiểu nhân mới luyện chút vỏ ngoài cũng có thể chống đối được năm bảy chục chiêu với bất luận tay cao thủ nào trên chốn giang hồ, chứ chẳng chịu thua ngay.

A Liệt cả mừng nói:

- Nếu vậy tiểu tử bất tất phải đi kiếm danh sư nào nữa mà chỉ sử dụng môn võ gia truyền. Như thế là danh chính môn thuận. Đại thúc định đến bao giờ mới dậy tiểu tử?

Lương Trung Sơn đáp:

- Thiếu gia để tiểu nhân tính lại coi, vì thiếu gia khác với người thường. Khi thiếu gia sử dụng tuyệt nghệ của Hóa Huyết môn là chỉ có phần thắng chứ không thất bại. Thiếu gia tự liệu nội lực đã đủ chiến đấu với mọi người trong thiêu hạ mà không ai địch nỗi chưa? Có thế mới sử dụng được võ công gia truyền dụng được võ công gia truyền.

A Liệt gật đầu nói:

.

- Đúng thế! Nếu tuyệt nghệ không tinh mà tin tức đã đồn đại ngoài là tự rước họa vào mình.

Lương Trung Sơn nói:

- Võ công của Hoa Huyết môn có thể nói là thiên hạ vô sông. Nó tuyệt diệu ở chỗ tinh hoa hoàn toàn trông vào nội công. Người ta kêu bằng Hóa Huyết thần công nên phải luyện thành căn bản công phu này mới sử dụng được. Lúc ra trận động thủ hoàn toàn trông vào nội công cao hay thấp để phân biệt mạnh hay yếu. Tiểu nhân mới luyện được ba bậc, luồng lực đạo ở quyền chưởng sử ra được ba thành. Lão chủ nhân luyện đến bậc là tối cao.

Trong Hóa Huyết chân kinh nói là tầng trời. Khi lão chủ nhân ra tay, lực lượng vô cùng vô tận, khác nào núi lỡ trời long, hiếm người đủ sức chống đỡ.

A Liệt giác ngộ nói:

- Thế là đã đến trình độ dung hợp với điểm tối cao của trời đất không hiểu tiên phụ ngày trước luyện được đến bậc nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Võ công của chủ nhân so với lão chủ nhân hãy còn kém xa. Theo lời đồn thì chủ nhân bị phiền lụy về nữ sắc tiểu nhân tưởng chủ nhân đại khái mới luyện được chừng bậc.

A Liệt nói:

- Thế thì trách nào Tra gia không bị họa diệt tộc. Nếu gia gia cũng luyện bằng được nội tổ đến bậc thứ trong thiên hạ không ai địch nổi thì khi nào tan tát cả gia phái?

Lương Trung Sơn gật đầu. Lão rất trưng thành với chủ nhân nên không nuốn bàn nhiều về những sở đoản cửa y.

A Liệt lại nói:

- Cảnh tao ngộ của tiên phụ là tấm gương cho tiểu tử. Từ nay tiểu tử không dám gần nữ sắc.

Lương Trung Sơn vội nói:

- Thiếu gia đừng khắc kỷ quá độ. Chủ nhân vì quá mê nữ sắc mà trễ nải luyện công. Nếu giữ được chừng mực thì kề cận nữ nhân cũng chẳng hại gì. Lão chủ nhân ngày trước có kiêng kỵ nữ sắc đâu? Trong phủ ba phòng cơ thiếp mà vẫn là một nhân vật võ công cao thâm nhất thiên hạ.

Lão biết vẫn đề này rất nghiêm trọng nếu không nói rõ, A Liệt vì việc luyện võ công, bất cận nữ nhân để đến nỗi tuyệt tự lại càng nguy nửa. Vì thế lão phải trình bày thêm chỗ sở đoản của chủ nhân.

Lương Trung Sơn lại nói tiếp:

- Chủ nhân được sung sướng từ thủa nhỏ lại được nuông chiều, thành ra không chuyên tâm luyện võ. Hơn nữa chhủ nhân tướng mạo thanh tú, tiền nhiều thế lớn nên lão gia đã yêu cô nào là thỏa mãn được ngay. Suốt đời chủ nhân chìm đắm vào vòng tửu sắc mới đến nỗi thế. Thiếu gia chỉ cần giữ mình đừng qúa độ là đủ.

A Liệt nói:

- Thế là theo đạo trung dung của Đức Khổng Tử. Thái quả cũng như bất cập đều không được cả.

Lương Trung Sơn nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

A Liệt đột nhiên nói:

- Nghe nói họ Tra chúng ta lúc gặp nạn, bọn cừu gia đã kiểm điểm di hài, cả những nha hoàn nô bộc trong nhà không thiếu một ai, - Sao đại thúc lại lọt lưới?

Lương Trung Sơn đáp:

- Về điểm này tiểu nhân có thể giải thích được ngay. Nên biết những người làm việc trong nhà rất nhiều. Từ trên xuống dưới đều có công tác riêng biệt. Tiểu nhân là kẻ hầu cận chủ nhân mà cũng là gia tướng, nên đã học qua võ công. Những vấn đề thông thường đều do tiểu nhân phát lạc Lão nghĩ một chút rồi thở dài nói:

- Chủ nhân là người phong lưu suốt đời. Những đàn bà giao thiệp với chủ nhân có cả hàng trăm hàng ngàn, đều do tiểu nhân chu cấp. Về sau bao nhiêu công chuyện đối với bọn phụ nữ đều do tiểu nhân trù liệu, nên tiểu nhân thường ở bên ngoài, hoặc ngấm ngầm đưa tiền bạc, hoặc thu xếp những việc vặt.

A Liệt bây giờ càng hiểu rõ. Lương đại thúc đã cùng mẫu thân chàng giả vờ làm vợ chồng lâu năm. Về điểm này tuy chàng không muốn quan tâm nhưng trong tiềm thức chàng cũng hy vọng hiểu biết lý đo.

Lại nghe Lương Trung Sơn nói:

- Có lão chủ nhân đã phiền trách chủ nhân về tội chơi bời quá độ làm nhơ nhuốc vợ con người ta, nên tiểu nhân hành động phải giữ cực kỳ bí mật. Bọn đàn bà con gái kia phần lớn không biết rõ thân thế cùng lai lịch của chủ nhân. Khi nào sinh nở mới đưa cả mẹ con về trong phủ.

A Liệt gật đầu nói:

- Nếu vậy thì tiểu tử có rất nhiều anh chị bị ngộ hại phải không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Thiếu gia có năm vị ca ca và ba vị tỷ tỷ đều bị hại cả. Lúc đó tiểu nhân ở ngoài và do người khác thay vào nên trong phủ vẫn đầy đủ nhân số. Căn cứ vào danh sách mà điểm thì không sót một ai.

A Liệt nói:

- Té ra là thế. Phải chăng đại thúc được phát đi đem mẹ con tiểu tử về phủ?

Lương Trung Sơn đắp:

- Tiền nhân vâng mệnh ngấm ngầm đi đưa tiền và khám phá ra sắp đến ngày chủ mẫu khai hoa, chưa kịp về báo thì ở nhà phát sinh đại họa.

A Liệt nói:

- Được rồi! Những chi tiết nhỏ nhặt khác sau này sẽ nói. Hiện giờ hãy bàn về võ công.

Tiểu tử tuy đã luyện thành tấm thân đao thương chém không vào, nhưng lúc động thủ không thành pháp độ, vẫn là chưa được.

Lương Trung Sơn đáp:

- Tiểu nhân đã được lão chủ nhân lựa lấy chiêu tâm pháp truyền thụ cho. Tư cách của tiểu thân nhân chỉ học được đến thế. Ngoài ra tiểu nhân tuy đã coi thuộc lòng, nhưng nếu không có Hóa Huyết chân kinh cũng chẳng làm gì được. Hiện giờ tiểu nhân chỉ có thể truyền lại cho thiếu gia về Hóa Huyết thần công và chiêu thủ pháp mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu nhân đã biết chỗ để Hóa Huyết chân kinh. Nếu tìm thấy mới có hy vọng.

Bây giờ lão đứng ngay người, ánh mắt sáng ngời không có vẻ già nua lụ khụ như vừa rồi nửa.

A Liệt cả mừng nói:

- Hóa Huyết chân kinh tuy chia làm phần nhưng chỉ có chương nói về Huyết vũ thư là quan trọng hơn hết. Nếu chúng ta tìm được bi lục đó thì dù phải luyện đến O năm mới thành. tiểu tử cũng không quản ngại.

Lương Trung Sơn đáp:

- Trước hết thiếu gia hãy tu luyện môn Hóa Huyết thành công. Bằng không thì lúc ra tay chẳng có uy lực gì đáng kể. Đó là phép đánh vào các bộ phận theo những huyết mạch độc môn về Hóa Huyết thần công. Muốn đả thương địch nhân phải luyện thần công của bản môn mà luyện đến trình độ như lão chủ nhân. Địch nhân bị đả thương rồi lục phủ ngũ tạng đều hóa ra máu mà chết. Nếu không có thần công đúng mức thi dù học được thủ pháp cũng bằng vô dụng, vì đánh trúng địch nhân mà không đủ uy lực hóa huyết.

A Liệt gật đầu nói:

- Tiểu tử hiểu rõ điểm này rồi.

Lương Trung Sơn lại nói:

- Võ công các gia phái khác nhau ở chỗ tu luyện nội công không giống nhau. Do đó sự chú trọng về bô vị mỗi người một cách. Tỷ như huyệt Phong thị bên đùi chỉ là một huyệt đạo bình thường thuộc Túc thiếu dương bàng kinh, chẳng gia phái nào để ý đến, nhưng theo thủ pháp Hóa Huyết môn chúng ta lại có thể khiến cho huyệt đạo này biến thành tử huyệt. Nếu thiếu gia chưa luyện được Hóa Huyết thần công thì dù chiêu số kỳ diệu của bản môn có đánh trúng vào huyệt đạo của địch nhân cũng không làm họ bị thương đến nội tạng được.

A Liệt tỉnh ngộ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Vậy ra thủ pháp của bản môn phần nhiều đánh vào những huyệt đạo mà người ta không để ý đến?

Lương Trung Sơn đáp:

- Phải rồi! Các phái trong thiên hạ nhất định phòng bị cẩn thận mấy huyệt đạo trọng yếu mà họ coi thường những huyệt đạo bên ngoài.

A Liệt nói:

- Nhưng gia phái khác tất cũng có thủ pháp độc môn chuyên đả thương vào những huyệt đạo mà người khác không chú ý.

Lương Trung Sơn đáp:

- Có chứ! Nhưng chỉ khác nhau ở chỗ uy lực mạch hay yếu. Tỷ như phái Thiếu Lâm có tuyệt chiêu "Kim ty chiền uyển" là một thủ pháp rất thông thường, gia phái nào cũng sử dụng được, nhưng chỉ có môn hạ phái Thiếu Lâm đánh trúng là địch nhân té liền. Chưởng lực "Tiểu thiên tinh" của phái Thiếu Lâm khiến cho địch nhân không thể điều hòa chân khí mà thành nội thương.

Lão đưa ra tỷ dụ rất dễ hiểu, chẳng những A Liệt nhìn thấy ngay chàng còn thấu triệt rất nhiều đạo lý. Chàng lại hỏi:

- Tiểu tử hỏi đại thúc câu nữa:

Nhưng tay đại hành gia lại có thể trông chỗ bị thương mà biết được do gia phái nào hạ thủ. Tỷ như tiểu tử sử dụng chiêu thức "Kim ty chiền uyển" đánh ngã địch nhân, đại hành gia ngó thấy cũng biết là chẳng phải đệ tử của Phái Thiếu Lâm. Có đúng thế không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Nhưng cái đó không có mấy. Giả tỷ thiếu gia không hiểu chưởng lực Tiêu thiên tinh thì thùờng thường thiếu gia không sử dụng chlêu này.

A Liệt nói:

- Tiểu tử muốn nói là mình chỉ học thủ pháp về chiêu thức của bản môn nhưng chưa luyện thành môn Hóa Huyết thần công thì đã có sử dụng chiêu thức của bản môn cũng không đến nỗi bại lộ hình tích.

Lương Trung Sơn trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Thông thường thì người ta không nhận ra được, trừ phi gặp phải tay cao thủ hạng nhất biết nhiều hiểu rộng mới biết mà thôi.

A Liệt nỏi:

- Dù họ có nhận ra được cũng chẳng cần gì, vì người bị tiểu tử đánh trúng, thương thế không hiện ra tình trạng của Hóa Huyết thần công. Khi đó họ cho là người nào có thủ pháp tương tự như Hóa Huyết công mà thôi.

Lương Trung Sơn vừa ngạc nhiên vừa bội phục nói:

- Thiếu gia quả là tinh tế!

A Liệt nói:

- Đại thúc ở võ lâm lâu ngày có nghe nói đến Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh bao giờ chưa?

Lương Trung Sơn ngạc nhiên đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nhân nghe thấy rồi. Lão được thiên hạ công nhận là người duy nhất có thể so bì với nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Nhưng hành tung lão không nhất định, lão tiêu dao ngày tháng ở những nơi núi to sông lớn, không hỏi gì đến thế sự.....

A Liệt xua tay ngắt lời, hỏi xen vào:

- Tiểu tử muốn đại thúc nói thật cho hay:

Tiêu Dao lão nhân đã tỷ đấu với Tra gia lần nào chưa?

Lương Trung Sơn cười đáp:

- Thiếu gia hỏi câu này hay quá. Thiếu gia thử đoán coi lão đã đến đây bao giờ chưa.

A Liệt đáp:

- Tiểu tử đoán là nhất định lão đã tới đây.

Lương Trung Sơn nói:

- Đó là một điều rất bí mật trong võ lâm chưa ai biết cả. Tuy tiểu nhân được biết nhưng chủ nhân đã căn dặn nên trước nay không dám tiết lộ.

A Liệt hỏi:

- Phải chăng nội tổ đã thua lão một chút?

Lương Tnlag Son đáp:

- Đúng thế! Việc này đã xẩy ra ngoài năm chục năm về trước. Khi đó Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh mới vào quãng tuổi. Ngày lão đến Tra phủ chủ nhân còn là cái bào thai mà tiểu nhân mới lên một lên hai gì đó. Nghe nói lão chủ nhân cùng Tiêu lão nói chuyện rất vui vẻ và mến tài nhau. Hai vị chơi với nhau đến quá nửa tháng mới tỷ thí võ công.

A Liệt nói:

- Tất nhiên hai vị không làm việc gì vô ý nghĩa, nên mới chuyện trò với nhau nửa tháng trời. Trong vụ này hẳn có chỗ tác dụng thác. Lương Trưng Sơn khâm phục vô cùng đáp:

- Trời ơi! Thiếu gia thật là sáng suốt trông rõ cả mấu chốt bên trong. Qủa nhiên hai vị quan sát lẫn nhau từ lời nói đến cử chỉ hằng ngày cũng là sinh hoạt tập quán hết mọi khía cạnh. Các vị dò dẫm tính tình đối phương để tìm ra nhược điểm. Theo lời chủ nhân thì lão chủ nhân và Tiêu Lão nhân đều kính phục nhau hết chỗ nói. Mối tình hữu nghị này trải bao lâu cũng không quên được.

A Liệt lại hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Lương Trung Sơn đáp:

- Sau hai vị chọn ngày tỷ thí võ công. Cá hai cùng chuẩn bị ráo riết để lúc diễn xuất còn có thể vượt qua mức độ đã ấn định.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai vị đã là những tay cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ, kể ra chẳng cần động thủ, chỉ tỷ võ bằng miệng cũng đủ rồi.

A Liệt thở dài nói:

- Đại thúc nói nội tổ bị thất bại thật là một việc khó mà tưởng tượng.

Lương Trung Sơn không lộ vẻ gì buồn bã. Lão nói:

- Đó là một điều không sao tránh được. Hai tay cao thủ trùm đời đã đấu võ miệng suốt ba ngày ba đêm không lúc nào dừng lại, tính ra có đến mấy ngàn chiêu.

A Liệt ngẩn mặt lên cười hỏi:

- Chà! Phải chăng đại thúc muốn dối tiểu tử? Một là nội tổ không thất bại. Hai là các vị làm sao lại tỷ đấu đến mấy ngàn chiêu được? Dù kể cả lên trời xuống đất, lăn mình dưới nước cũng chẳng lấy đâu ra được mấy ngàn chiêu thức.

Lương Trung Sơn đáp:

- Hai vị tuy tỷ đấu mấy ngàn chiêu, đó là kể cả bộ pháp cùng tư thức không giống nhau.

Một chiêu sử dụng rồi. ại sử dụng lần thứ hai, nó chỉ khác nhau ở chỗ hoặc đánh vào phía trước, phía sau hay hai bên, hoặc ở trên cao hay ở dưới thấp, chỉ thay đổi một chút, đánh đi đánh lại thành ra đến mấy ngàn chiêu.

Bỗng lão vui cười hỏi:

- Còn vấn đề thắng phụ thì thiếu gia đoán thế nào?

A Liệt đáp:

- Đại thúc là người trung trình như vậy nếu nội tổ mà thua thì sao đại thúc không lộ vẻ buồn bã nên tiểu tử nhận thấy nội tình còn có điều khác lạ.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia quan sát lòng người một cách rất sắc bén, chẳng những tiểu nhân vui mừng và khâm phục, mà còn dám nói trong thiên hạ ít có người bì kịp thiếu gia.

Lão tán dương rồi trở lại chính đề:

- Cuộc đấu này lão chủ nhân quả thực thua một chiêu. Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh rất lấy làm đắc ý lúc ra đi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Lão đi thật ư? Nhất định lão còn quay lại mới phải.

Lương Trung Sơn nói:

- Phải rồi! Nửa tháng sau lão trở lại. Vừa trông thấy lão chủ nhân, lão đã chấp tay nhận thua.

Lúc này đã bàn tới chỗ tinh vi về võ công. A Liệt dù thông minh đến đâu cũng không nghĩ ra được chỗ huyền diệu.

Chàng lại hỏi:

- Không hiểu nội tổ đã thắng trong trường hợp nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Lần này hai người không động thủ.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ quái là ở chỗ đó. Lão vừa đến đã nhận thua ngay tin chắc rằng trong vòng nữa tháng lão đã phát giác ra chỗ thắng bại của vấn đề. Nhưng sao lúc tỷ đấu hai vị lại không phát giác?

Lương Trung Sơn đáp:

- Theo chỗ tiểu nhân biết thì lão chủ nhân rất lịch sự không chịu thừa nhận là mình thắng nhưng thực ra lão gia thắng tất có duyên cớ mà thuỷ chung tiểu nhân không hiểu rõ được.

A Liệt gật đầu. Trong đầu ốc chàng hiện lên oai phong lẫm liệt của nội tổ bất giác chàng ngơ ngẩn xuất thần hồi lâu.

Đột nhiên chàng giật mình nói:

- Chết chưa! Tiểu tử còn phải làm việc theo lời ước hẹn là đi bắt phụ nhân kia.

Lương Trung sơn kinh hãi hỏi:

- Phu nhân nào?

A Liệt đầu óc đang mãi suy nghĩ cách hạ thủ không để ý đến vẻ mặt kinh hãi của Lương Trung Sơn. Chàng đáp:

- Phu nhân này còn trẻ tuổi nhưng cực kỳ dâm đãng.

Lương Trung Sơn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, bụng bảo dạ:

- Hỏng bét! Thiếu gia này cũng đam mê nữ sắc như chủ nhân ngày trước.

A Liệt lại nói:

- Ngoài ra còn món tiền lớn phải cướp được vào tay mới xong.

Lương Trung Sơn lẩm bẩm:

- Thế thì càng nguy! Ngày trước chủ nhân chỉ mê nữ sắc chớ không tham tiền bạc. Còn thiếu gia đã ham tài lại hiếu sắc.

Trong lòng cực kỳ thất vọng, lão không nói gì nữa, tưởng chừng như mất hết khí lực, ngồi tựa xuống ghế.

A Liệt ngẫm nghỉ một lúc. Chàng tính rằng hạ thủ bắt Lý Cơ bất luận là làm cho mụ hôn mê hay không cũng được, nhưng khó mà giữ cho khỏi để dấu vết lại.

Vấn đề là ở chỗ làm sao cho người Cực lạc gíao điều tra nhận thấy sự nhất tung của Lý Cơ hợp tình hợp lý rồi họ không truy cứu nửa.

Dù sao chàng cũng là người nhỏ tuổi chưa hiểu sâu thế cố, nên nghĩ mãi vẫn không tìm ra được quyết định. Chàng thấy thời gian không còn sớm nữa nên càng nóng ruột.

A Liệt quay lại thấy Lương Trung Sơn ngồi thừ người ra vẻ mặt có chiều khác lạ, chàng không khỏi băn khoăn cất tiếng hỏi:

- Đại thúc khó ở hay sao?

Lương Trung Sơn lắc đầu. Hồi lâu lão gượng cười hỏi:

- Phu nhân đó là ai? Xinh đẹp lắm phải không? Mụ giầu có lắm hay sao?

Nếu lão không hỏi, A Liệt không hiểu được tâm sự lão Bây giờ chàng tĩnh ngộ biết là lão tưởng chàng đi vào con đường tội lỗi thì cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Cái đó không thể trách lão được. Ai bảo tiên phụ mình là giống Phong lưu đa tình.

Chàng liền đem đoạn cuối cùng câu chuyện về việc gặp Khương Trạch, Lý Cơ, Tống Vĩnh Thắng, Sầm Du cùng những tay cao thủ Cực lạc giáo kể lại cho lão nghe. Đồng thời chàng nói rõ mình đã lập mưu thế nào để giết Tống, Sầm cho hợp lý không để bọn Cực Lạc giáo hoài nghi thì Khương Trạch mới tránh được hậu hoạn. Lương Trung Sơn nghe chàng kể chuyện mới yên tâm. Lão là tay lão luyện giang hồ, trí kế hơn đời. Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Vụ cướp Lý Cơ mà muốn không để vết tích đặng tránh tai vạ cbo Khương Trạch thiệt không phải chuyện dễ dàng. Nhưng tiểu nhân có một kế.

A Liệt cả mừng hỏi:

- Đại thúc có diệu kế gì?

Lương Trung Sơn đáp:

- Tiểu nhân nói ra không đủ mà phải thực hành nữa. Nữ nhân đó để tiểu nhân xử lý. Chờ bao giờ Âu Dương cô nương giết chết được hai gã Tống, Sầm, thiếu gia giả làm đại hán dong xe. Âu Dương cô nương hóa trang làm Lý Cơ. Thế rồi hai người ruổi xe rời khỏi Hứa Xương. Sau một hai ngày công việc mới phát gíac thì các vị đã đi rồi, chỉ cần bỏ lại xe ngựa mà đi là xong.

A Liệt nói:

- Tuyệt diệu! Nhất định họ cho là người Cực lạc giáo đã ruổi xe đi ăn cướp thu.á tiền tài cùng

phụ nữ. Dĩ nhiên họ bỏ mặc không đuổi xe nữa, chia ra một phần nhân lực để điều tra tên bạn đồ. Như thế chúng ta còn có thể ngấm ngầm khám phá ra những điều bí mật và thân thế của địch nhân...

# Chương 45 - Xông Mê Hương Hạ Lũ Gian Nhân

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Nhưng vấn đề này cóà ba điểm. Một là tiểu tử không giống gã dong xe thì làm thế nào để giả mạo gã được? Còn A Tinh giả làm Lý Cơ thì không thành vấn đề.Hai là tên dong xe tiểu tử xem chừng không phải hạng tầm thường. Ngoài ra còn Lý Cơ, đại thúc tính nên xử trí thế nào?

Lương Trung Sơn cười đáp:

- Tiểu nhân sợ nói ra làm cho thiếu gia phải kinh hãi:

A Liệt nói:

- Không cần! Tiểu tử không phải là hạng nhát gan.

Lương trung Sơn nói:

- Nhát gan còn vào hạng thứ hai, tiểu nhân e rằng thiếu gia cho tiểu nhân thủ đoạn qúa tàn độc mà ngăn cản. Còn vấn đề thứ hai thì tiểu nhân đã có cách giải quyết.

A Liệt hỏi:

- Phải chăng đại thúc định giết bọn chúng?

Lương Trung Sơn gật đầu đáp:

- Sau căn phòng này là khu vườn rau đã có sẵn bốn cái huyệt đào sâu đất bỏ lên thành đống một bên, chỉ bỏ xác chúng xuống lấp đi là xong. Công việc dễ như trở bàn tay và vĩnh viễn không bại lộ.

A Liệt nói:

- Hay lắm! Lý Cơ là con tiện nhân dâm ác, muôn thác cũng không đủ đền tội. Còn tên dong xe là người Cực Lạc giẹo, giết chết đi cũng chẳng oan gì.

Lương Trung Sơn nói:

- Công tử tán thành đề nghị của tiểu nhân là hay lắm. Có khi mình gặp phải những kẻ bại hoại, không thể nới tay được. Nếu khoan dung cho họ là bị chúng gia bại. Vấn đề thứ nhất thì tiểu nhân biết cách thay đổi một bộ mặt dù là người trong quán cũng không phát giác ra được.

Quyết định kế hoạch rồi A Liệt trở về nhà kia để hội kiến với Âu Dương Tinh.

A Cô thấy chàng trở về thì vừa vui mừng lại vừa tức giận. Mừng vì chàng trai tuấn tú không mắc mưu chuyện gì, giận vì chàng trở lại chậm trễ.

Âu Dương Tinh trách móc A Liệt mấy câu, nhưng khi nghe chàng đưa ra kế hoạch, cô rất đổi kinh dị nói:

- Kế ấy tuyệt diệu. Cháng ta chỉ chan nhờ đến đêm khuya lằ tới khách sạn. Ta sẽ thi triển công phu gia truyền đánh thuốc độc cho cả tụi đứa nam nữ đó ngã hết.

A Liệt không nhắc tởl Lương Trung Sơn, Âu Dương Tinh cũng không hiểu chàng có người giúp đỡ.

Hai người mượn một gian phòng riêng để tạm trú và ăn uống. Sau bữa cơm tồi, ai nấy ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Đến nửa đêm hai ngươi chuẩn bị động thân. A Liệt chợt nhớ ra điều gì, bất giác chau mày khẽ nói:

- Hỏng bét! Hỏng bét! Trong kế hoạch này còn có chỗ sơ hỡ rất lớn.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Chỗ nào sơ hở?

A Liệt đáp:

- Cô nương bảo định thuốc độc bạ bọn người đó, mà cô lại muốn cho kẻ khác tin tưởng bọn chúng đánh lẫn nhau rồi bị thiệt mạng, nhưng khi người ta khám nghiệm thấy bọn chúng trúng độc thì làm gì chẳng lộ ra chỗ sơ hở?

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Cái đó ngươi khỏi lo. Chất độc của ta phải sau một tháng mới xét nghiệm ra được. Khi đó đã chôn cất rồi thì còn khám phá thế nào được? Bọn chúng chỉ có ngoại thương bất cứ ai cũng định chịu bó tay.

A Liệt yên tâm nói:

- Nếu vậy nên tiến hành ngay.

Hai người đi trên đường phố vắng tanh vẫn tối mịt. Nhà nào nhà nấy cửa đóng cài then ngủ hết rồi.

Trong lòng A Liệt nói lên một cảm giác như lạc vào một thế giới khác. Chàng đảo mắt nhìn quanh tựa hồ để nhớ kỹ cảnh tượng bốn mặt.

Âu Dương Tinh thấy thế giật nẩy người lên. Cô vội đưa mắt nhìn theo mà chẳng thấy gì liền hỏi:

- Ngươi đã phát giác ra điều chi?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Tại hạ chỉ cảm thấy lúc mình hành động ban ngay với biện giờ thật khác nhau xa, tưởng chừng như mình đi vào một thế giới mới mẻ. Chẳng hay cô nương có cảm giác như vậy không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta không thấy gì hết. Có điều lời ngươi nói Cũng đtíng. Ban đêm là thế giới của khách giang

hồ, người thường có muốn tiến vào dòm ngó cũng chẳng thấy gì.

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Chà! Không ngờ ngươi thật là con người đa cảm đến thế. Thông thường kẻ sĩ luyện võ công không có cảm giác như ngươi.

A Liệt không trả lời mấy câu trào phúng của âu Dương Tinh, chúng tiếp tục chạy về phía trước. Chàng mới chạy được mấy trượng thì Âu Dương Tinh vượt lên ngăn chàng lại, đồng thời đẩy chàng vào bóng tối.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương phát giác ra có người chăng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi vẫn là người thông minh tài trí mà còn đòi ta giải thích nữa chăng? Ngươi hành động như vậy thì đừng nói đến tay lão luyện giang hồ mà ngay kẻ phàm phu tục tử cũng nhận ra ngươi một cách dễ dàng.

A Liệt tủm tỉm cười nghĩ bụng:

- Cô này không biết thính thị của ta linh mẫn khác thường. Trong vòng mấy trượng ta đều ngạc rõ động tĩnh. Vì thế mà ta cứ đàng hoàng cất bước. Khi gặp người, lập tức ta sẽ ẩn thân kịp thời.

Rồi chàng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

- Bản lãnh của ta là do trong tâm linh phát ra một năng lực phi thường, khó lòng giải thích cho rõ. Hơn nữa khó làm cho cô tín được, chi bằng kín tiếng là hơn.

Chàng liền không giải thích chi hết chỉ gật đầu đáp:

- Vậy bây giờ tại hạ đi theo cô nương là xong.

Âu Dương Tinh nói:

- Trong võ học có mấy loại công phu thượng thặng về ẩn tích tiềm tung, tỷ như Mộc Thạch tiềm tung, Ngũ Hành độn pháp của đạo gia hay Ẩn Hình thần thông của nhà Phật chẳng hạn. Ngoài ra các gia phái đều coi thuật dạ hành rất quan trọng, khảo cứu cách đi vào bóng tối, tránh chỗ ánh sáng, cùng cách dùng địa hình để ẩn thân. Những cái đó phối hợp với thân pháp đặc biệt ngõ hầu khi hành động ban đêm bỗng để người vô tình ngó thấy. Cách chạy nhẩy của ngươi về mặt kinh thế hãi tục thì có thừa, xong về mặt ẩn tích tiềm tung còn chưa đủ.

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chưa từng luyện võ công làm sao hiểu được nhiều bí quyết như vậy?

Có điều tại hạ nghĩ rằng những độn pháp cùng thuật tàng hình gì gì nhiều khi cũng thành vô dụng...

Âu Dương Tinh lắc đầu ngắt lại:

- Trước nay ta chưa từng nghe ai nói câu này. Phải chăng ngươi muốn bảo người thông minh thưởng bị cái thông minh làm cho lầm lẫn?

A Liệt đáp:

- Có thể như vậy. Nói tóm lại những công phu kia có lúc dùng được mà cũng có lúc hoàn toàn vô dụng. Việc thiên hạ đại khái là như vậy.

Chàng đưa ra những triết lý cực kỳ ảo diệu, vì trên đời chẳng có chi là tuyệt đối. Có điều lý luận này quá trừu tượng. không phải ai cũng lĩnh hội được. Vả lại trong hiện thực lý luận vẫn là lý luận, nên Âu Dương Tinh chỉ cười mát hỏi:

- Không biết ngươi còn đưa lý thuyết của người tới đâu? Thôi! Chúng ta hãy tiến về phía trước.

Hai người vượt qua bao nhiêu phòng ốc trong đêm tối. Chẳng mấy chốc đã thấy trên đường phố, trước mặt, trên cửa một căn tiệm mé hữu còn thắp đèn lồng ngoài viết chữ “điếm” thật lớn.

Đó chính là khách sạn mà hai người muốn tìm đến. Âu Dương Tinh biết A Liệt chưa thám thính ra bọn Tống, Sầm ở phòng nào trong khách sạn, cô liền quanh ra mé bên định vượt tường vào điều tra cho biết.

Hai người đi tới chân tường mé hữu, A Liệt vươn tay ra ôm lấy lưng Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh không nhẩy lên được, khẽ cựa quậy hỏi:

- Có phải chúng ta đến đây để giỡn đâu? Ngươi giữ ta là có ý gì?

A Liệt kề môi vào má cô nói:

- Chà Chà! Thơm quá!

Âu Dương Tinh dừng lại rồi tựa vào lòng chàng hỏi:

- Trời ơi! Đừng giỡn nữa? Chúng ta phải hành động thôi chứ! Ngươi quên rồi ư?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không quên đâu. Phải chăng cô muốn vượt tường vào trong?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Nếu không vào điều tra thì làm sao mà biết được phòng ngủ của bọn chúng?

A Liệt khẽ đáp:

- Không vào bên này đtrợc, người ta có thể phát giác ra ngay.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Nói nhảm! Ai phát giác được?

Sau một lúc lâu, Âu Dương Tinh không nhẫn nại được nữa hỏi:

- Gỉa tỷ người mà gã chờ đến sáng mới tới thì chúng ta đành bỏ lỡ cơ hội không hạ thủ nữa hay sao?

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng tại hạ đoán là không có ai đến. Nếu cô muốn hạ thủ thì hiện giờ có cơ hội đó.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

A Liệt đáp:

- Sầm Du đã lên giường và sắp ngủ say. Vậy cô nương hạ thủ là đúng lúc lắm. Gã đi ngủ đủ tỏ ra người hắn chờ đã quá thời gian chắc là không tới.

Âu Dương Tinh theo li lại dòm vào quả nhiên trong phòng đèn lửa đã tắt hết. Bên cửa sổ dường như không còn người đứng.

Cô giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng cha nầy thần thông quảng đại đến thế! Dường như việc gì gã cũng biết trước. Nhưng bây giờ tạm gác chuyện này lại, ta hãy hạ thủ xong rồi sẽ tính.

Cô nghĩ vậy rồi tung mình nhẩy vào trong viện. A Liệt cũng vào theo để giúp cô tìm những gian phòng có người khác ở. May ở chỗ cùng một dẫy nhà nên việc tìm kiếm rất mau chóng.

Âu Dương Tinh thi triển kỹ thuật gia truyền. Cô ngắm nghía tình hình trong phòng thì gian ngoài bỏ trống. Tuy có giường phản, nhưng mọi người ngủ cả ở gian trong.

Cô bỏ một vật gì vào qua khe cửa sồ rồi mới lấy ra một cái chậu sắt nhỏ, hai đầu đều có một cái ống.

A Liệt thấy thế mà không hiểu cô làm trò gì?

- Bỗng thấy Âu Dương Tinh káo một cái ống dài ra đến hơn thước. Cô xoay ống vào trong cửa sổ. Miệng cô ngậm vào đầu ống kia khẽ thổi mấy cái.

Chỉ trong khoảnh khắc mùi hương lọt vào phòng, A Liệt cũng ngửi thấy. Chàng tự biết mình không sợ chất độc nên không phong tỏa đường hô hấp. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu cô mà dùng thứ này để đối phó với mình tất cô sẽ bị thảm bại.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, Âu Dương Tinh làm như bất cẩn để phát ra tiếng động bên cửa sổ.

A Liệt giật mình kinh hãi kéo cô xuống. Chàng lộ vẻ hoang mang tựa hồ đã xẩy ra biến cố.

Nguyên thần kinh thị thính của chàng linh mẫn vô cùng, đã tiếp nhận được cảnh báo.

Chàng hiểu rõ trong phòng có người trở dậy và len lén đi ra. Vì trong phòng tối quá, nên chàng không rõ ai.

Người kia ra ngoài, Âu Dương Tinh cũng đã đình chỉ động tác thổi hơi vào phòng. Cô rụt đầu về mà tay trái vẫn còn giữ cái chậu thò ống vào trong cửa sổ.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng! A Liệt với cặp nhãn thần đã nhìn rõ là một mũi ám khí nhỏ như mũi kim xuyên qua lớp giấy dán cửa bắn ra ngoài.

Giả tỷ Âu Dương Tinh còn đứng đó thôi thì nhất định bị ám khí bắn trúng mặt.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Âu Dương Tinh sử dụng độc khí vẫn không làm ngã được đối phương là nghĩa làm sao? Liệu có tránh khỏi một cuộc ác chiến không?

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc, bỗng thấy Âu Dương Tinh thu chậu sắt về rồi chân cô trượt đánh binh" một tiếng.

A Liệt tuy là người thông minh nhưng lúc này đầu óc chàng đang suy nghĩ mung lung, không hiểu cô muốn giở trò gì. Có điều chàng cũng biết rõ một điểm là Âu Dương Tinh đã cảm giác được bên đối phương có người trở dậy, vì thế nên chàng vẫn yên lòng.

Trong đầu óc A Liệt cảm giác người kia đã nhẩy tới bên cửa thi không cần hỏi cũng biết họ muốn mở cửa ra ngoài để kiếm địch nhân phóng hơi độc.

Chàng ngấm ngầm để tụ công lực chuẩn bị ra tay.

Ngờ đâu cửa phòng chưa thấy động tĩnh gì thì người kia té huỵch xuống đất.

Âu Dương Tinh khẽ bật cười. Cô cũng không đẩy cửa phòng coi xem, lại nhẩy qua phòng bên cạnh và làm như trước. Sau cô đến phòng thứ ba. Phòng này chỉ có một buồng là chỗ chứa xe của Tống, Sầm.

Lần này Âu Dương Tinh thay đổi lấy ra chiếc chậu đồng. Đồng thời cô không bỏ một vật gì vào trước.

Âu Dương Tinh lập tức trở lại gian phòng thứ nhất. A Liệt đi theo cô thì thấy cô đẩy cửa, nhưng phát giác ra bên trong cài then. Cô liền lấy trong túi ra mật đồ vật cắm vào khe cửa nậy mấy cái. Cánh cửa liền bật ra.

Ngay bên của phòng có người nằm đó y phục khá chỉnh tề.

A Liệt không cần đèn lửa cũng nhìn rõ được gã này chính là Sầm Du với cái mũi khoằm khoằm, thân hình gầy nhom rất dễ nhận.

Ngoài ra chàng còn trông thấy dưới đất bên khoé cửa rất nhiều mũi châm kỳ dị. Mũi nào cũng hướng lên trên dài chừng nửa thước.

Về điểm này chàng rất nghi ngờ không hiểu, nghĩ thầm:

- A Tinh lợi dụng nắm độc châm này bày ra làm cạm bẫy vầ cố ý phát lên tiếng động cho địch

nhân phát giác chạy ra coi rồi ngộ nạn. Kế này thật cao minh. Bất luận là ai khi phát giác có người sử dụng mê hương vì bản lãnh kém cao thâm để phát ra tiếng động, nhất định họ không lên tiếng lén lán đi ra để bắt người ám toán. Như vậy tuyệt nhiên họ không làm kinh động đến kẻ khác.

A Liệt nghĩ tới đây, vẻ mặt chàng càng thêm nghi hoặc, bụng bảo dạ:

- Nhưng cô làm thế nào để đặt hàng trăm mũi châm, mũi nhọn đều hướng lên trên được?

Đừng nói cô đã bỏ qua sổ, mà ngay bày ra dưới đất ở trước mặt cũng rất khó lòng.

A LIệt khoa chân bước vào. Âu Dương Tinh giật mình cản lại nói?

- Hãy khoan! Để ta dẹp hết chỗ này rồi ngươi hãy vào.

A Liệt cười nói:

- Tại hạ đã nhìn thấy những mũi kim nhỏ trên mặt đất rồi, định tiến vào coi thủ pháp của cô ra sao mà mũi kim nào cũng chổng ngược lên.

Âu Dương Tinh lắc đầu nói:

- Nhãn lực của ngươi thật là lợi hại khiến người ta khó mà tin được.

A Liệt đã khoa chân bước vào. Trước khi đặt chân xuống đất, chàng vừa gạt những mũi châm nhỏ vừa đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì số người nhìn rõ trong đêm tối cũng chẳng hiếm gì, có chi là lạ?

Âu Dương Tinh nói:

- Sao ngươi biết đây là độc châm của ta? Những độc châm này lại quét sơn cho đen lại, rắc xuống đất ngay giữa ban ngày cũng khó lòng nhìn thấy. Còn trong bóng đêm thì nhãn lực ai cao thâm đến đâu cũng chẳng tài nào nhìn rõ được.

A Liệt lượm lấy một mũi nhìn kỹ lại thì thấy kim rất nhỏ, một đầu thô và sờn. Vì lẽ đó rắc kim ra đầu lớn hạ xuống, mũi nhọn chỏng lên. Nói ra tuy dễ dàng, nhưng cách chế tạo thật vất vả vô cùng.

Âu Dương Tinh cảnh cáo chàng:

- Coi chừng! Chỉ sát da một chút là chất độc thấm vào trong được.

A Liệt mỉm cười trả lại độc châm nói:

- Cô hãy cẩn thận lấy mình cô, bất tất phải lo cho tại hạ.

Âu Dương Tinh nói:

- Tay ta đã mặc một lần bao có tẩm thuốc phòng ngừa chẳng còn lo gì nữa. Bây giờ ta vào giết con dâm phụ đang nằm mê man trên giường.

A Liệt gật đầu. Chàng nhìn cô tiến vào phòng trong, nghĩ bụng:

- Cô này nói chuyện giết người một cách rất ung đung tựa hồ đi rửa mặt hay ăn cơm thì thật là đáng sợ. Đại khái gia thế cô như vậy đã quen rồi.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác cúi đầu xuống ngó thi thể Sầm Du. Đột nhiên chàng cảm thầy buồn nôn muốn ói mửa.

Chàng đảo mắt nhìn lại thấy Âu Dương Tinh đã trở ra. Tuy trong bóng tối mà chàng cũng nhìn thấy vẻ mặt cô buồn rười rượi.

A Liệt đã tưởng cô hạ thủ giết người lòng dạ vẫn thản nhiên. Huống chi đêm nay lại hạ sát những kẻ tội ác ngập đầu thì cỏn phản cảm gì nữa? Chàng thấy cô buồn rầu tựa hồ phải làm một việc bất như ý thì trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Chàng liền nghĩ ngay đến tất là mấy ả thị nữ thân thể trần truồng khó coi khiến cho cộ bực mình.

Rồi chàng lại đoán cô đã thất vọng vì trên giường chẳng có ai và cô chưa hoàn thành sứ mạng.

Chàng vội hỏi ngay:

- Sao? Đã xẩy chuyện gì rồi?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hỡi ơi! Nói ra thật không tiện. Ta không thể nào hạ thủ giết chết bọn chúng được.

A Liệt nghe cô nói vậy rất đổi ngạc nhiên, nhưng mừng thầm trong bụng. Chàng hiểu rõ một điều là cô đã có lòng trắc ẩn từ thiện, nhưng không tiện táu dương ngay bây giờ, vì chốn giang hồ nham hiểm đáng sợ này mà còn có cái nhân nghĩa của đàn bà là mối họa rất lớn có thể đưa đến chỗ bị địch nhân ám toán.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bọn phụ đó tội đáng chết lắm. Có điều cô nương đã không quen thì để tại hạ nghĩ cách, nhưng tại hạ không hiểu chừng nào bọn chúng sẽ tỉnh lại?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đại khái là ba giờ trở lên. Huống chi ta đã điểm huyệt chúng. Hỡi ơi! Ta thật không hiểu vì lẽ gì mình không hạ thủ được? Nhưng lúc ta thả độc châm và sau cùng đối phó với tên dong xe ta đã dùng độc hương mà chẳng ngần ngại gì. Phải chăng ta đối phó với bọn đàn ông dễ dàng hơn nhiều?

A Liệt đáp:

- Tình thực mà nói thì tại hạ ngó thấy thi thể ở đây, trong bụng phải buồn nôn. Giả tỷ tại hạ đi giết mấy cô gái lại không đến nỗi khó chịu bằng.

Sự thực chàng đã nghĩ tới người lão bộc Lương Trung Sơn nói mới dám mạnh dạn chịu lời. Chàng nói:

- Tại hạ đem bọn nam nữ này chuyển vận đến một địa phương rất ổn thỏa đã lựa chọn từ ban

ngày. Tại hạ hóa trang xong là lập tức trở lại đây. Cô nương cũng tìm lấy tấm áo ngoài của Lý Cơ mà mặc. Chúng ta rời khỏi nơi đây vào lúc tờ mờ sáng.

Chàng chạy vào buồng trong cắp hai cô gái lên thấy thân thể chúng đẫy đà mà khắp mình không còn manh áo nên cảm thấy nóng hổi.

Chàng liền dùng tấm áo ngoài quấn người hai ả lại cắp sang phòng bên.

Lúc này Âu Dương Tinh đã thu độc châm lại và đá xác Tống Vinh Thắng ra chỗ khác.

A Liệt tiến vào gian trong mở chăn lên thấy Lý Cơ ngủ mê như người chết. Mụ cũng thân thể lõa lồ để lộ nước da trắng bạch và những nét cong nhô lên thụt xuống, trông tới phải mê hồn.

Chàng thấy Lý Cơ tuổi chưa đầy hai mươi. Thật là cành đào mơn mỡn, hoa xuân đương độ. Người thị lại chắc nịch, da trắng nõn nà thì lòng bâng khuâng rung động sao được?

A Liệt trong lòng chưa chất bao nhiêu sát khí, nhưng lúc lâm sự chàng không khỏi sinh ra ngần ngừ, chưa biết làm thế nào.

Trong lòng xao xuyến, chàng nghĩ thầm:

- Người đẹp như thế này mà giết chết thì không khỏi có điều tàn nhẫn. Ta chẳng thể không có một chút lòng thương hương tiếc ngọc. Biết làm sao bây giờ? Buông tha bọ thì nhất định không yên dạ. Đem thị giao cho lão Lương đại thúc thì lão tuyệt đối không thương đến cỏ nội hoa hèn, bọn chúng nhất định phải chết.

May mà lúc ấy Âu Dương Tinh đã qua bên kia để coi tình trạng đại hán dong xe nên cô không nhìn thấy chàng đã do dự.

Lúc Âu Dương Tinh trở lại thấy A Liệt đã ra khỏi phòng. Trên vai chàng vác ba cái bọc dài đài mà chỉ dùng áo ngoài che phủ.

Mỗi cơn gió thổi, tấm áo tung bay, để lộ mấy chiếc đùi non trắnh hớ.

Cô chau mày nói:

- Nếu ngươi đi đường mà bị người ta dòm thấy thì chắc xẩy nhiều chuyện rắc rối. Chỉ trong ba ngày là mười ba tỉnh nam bắc sông Đại Giang họ sẽ biết hết.

# Chương 46 - Trung Sơn Bày Kế Cứu Phùng Nương

A Liệt nhìn mấy chiếc đùi thõng xuống trước ngực, cũng thừa nhận:

- Đây quả là một việc khiến ai ngó thấy cũng phải kinh hãi. Nhưng vụ này giản dị lắm, chỉ cần người ta không trông thấy là xong. Đường của cô nương xa hơn, cách chuyển vận mất nhiều thì giờ. Cô bất tất phải lo cho tại hạ, chỉ cần nghĩ đến việc riêng của cô là được.

Âu Dương Tinh tức mình nói:

- Ta có lòng tốt thức tỉnh ngươi, mà ngươi còn làm bộ.

A Liệt đáp:

- Tại hạ biết rồi. Cô cứ yên tâm mà đi.

Trong lòng vẫn áy náy, Âu Dương Tinh trở gót chạy vào phòng kéo Sầm Du ra thì A Liệt đã đi mất hút. A Liệt vượt tường ra khỏi khách sạn chạy thẳng về nẻo hoang dã ngoài thành đã lựa chọn từ lúc ban ngày A Liệt về gần tới tiệm tạp hóa. Đột nhiên chàng dừng bước tự hỏi:

- Hỡi ơi! Chẳng lẽ ta để Lý Cơ chết thật ư?

Rồi chàng lại nghĩ:

- Ả mà không chết, nhất định bị bọn Cực Lạc giáo điều tra ra gốc ngọn là đại sự hỏng bét.

Chàng nghĩ vậy tưởng đã yên tâm để cho mụ chết, nhưng một ý niệm khác lại nổi lên:

- Nhan sắc thị thật khiến người ta phải rung động. Con người đẹp đang độ thanh xuân mà phải thiệt mạng thì thật là đúng vớI câu hồng nhan bạc mệnh. Than ôi! Tỷ như ta đem dấu thị một nơi làm người bạn tình bí mật thì sao? Thị là một vưu vật của trời sinh. Gã trai nào chiếm được thị, thật khoái lạc vô cùng..

Ý nghĩ trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn, lớp này chưa qua thì lớp khác đã xô đến.

Nên biết đây là thiên tính của nam nhân, nhất là gặp được cô gái vô chủ như liễu rũ bên đường, ai vin cành cũng được. Đồng thời nhan sắc thị làm mê mẩn lòng người thì chẳng có lý do nào ngăn cản dục niệm của chàng trai, trừ phi chàng bất lực mới ra ngoài thông lệ này.

Như vậy dục niệm cùng lý tính giao chiến trong lòng A Liệt là một chuyện rất hợp với nhân tình, không thể trách chàng được.

Ngày sau nếu chàng tín ngưỡng một loại triết học hoặc tôn giáo nào mà nhận ra rằng ý nghĩ bữa nay của mình không được chính đáng thì đó lại là chuyện khác. Còn bây giờ chàng chưa hiểu đạo lý hay tín ngưỡng đó thì không thể nghiêm cấm chàng được.

Đột nhiên bỗng có người trước xa sau gần rón rén đi tới còn cách chỗ A Liệt chừng một trượng,

chàng mới phát giác. Chàng giật mình kinh hãi vội quay đầu nhìn lại.

Dù trongg đêm tối chàng cũng nhìn rõ người này râu tóc nửa đen nửa trắng, mình mặc áo trường bào, lưng thắt đai vải.

Lão chính là Lương Đại thúc. Cặp mắt lão lấp loáng chòng chọc nhìn A Liệt. Tất nhiên lão cũng ngó thấy mấy cái đùi nõn nà làm cho mất vẻ nhã nhặn.

Lương đại thúc vội nói:

- Thiếu gia! Thiếu gia hãy vào nhà cho lẹ.

Dứt lời lão xoay mình chạy trước vượt qua bốn, năm tòa nhà về đến tiệm tạp hóa.

Trong căn phòng ở phía sau, A Liệt đặt ba ả xuống áo ngoài mở ra thân thể lõa lồ trước ánh đèn sáng một màu tuyết trắng hiện ra lóa mắt.

A Liệt thở dài than thầm:

- Ta bỏ chúng thế nào được?

Lương đại thúc ngó chàng bằng cặp mắt sâu thẩm rồi cúi xuống nhìn ba cô gái, lão còn kéo từng cô một ra để nhìn cho rõ gương mặt.

Sau lão trỏ vào cô nằm giữa hỏi:

- Phải chăng ả này là Lý Cơ? Quả nhiên thị đẹp lắm khiến chàng trai nào cũng phải động tâm.

A Liệt buồn bã gật đầu không nói gì.

Lương đại thúc lại gần chàng hỏi:

-Thiếu gia! Thiếu gia có tâm sự gì vậy?

A Liệt lắc đầu nhưng rồi chàng lộ vẻ hoan hỷ đáp:

- Lương đại thúc! Tiểu tử muốn đem mối nghi ngờ đưa ra nhờ đại thúc chỉ giáo:

Lương đại thúc nghiêm nghị nói:

- Tiểu chủ nói đi! lão nô nghe đây.

A Liệt nói:

- Tiểu tử không nhẫn tâm hạ sát Lý Cơ mà muốn đem thị dấu một nơi để làm tình nhân.

Nghĩ như vậy có đáng sợ không?

Lương đại thúc đáp:

- Cái đó chẳng có chi đáng sợ!

A Liệt nhún vai. Lương đại thúc lại hỏi:

- Nhất định tiểu chủ có điều chi cảm xúc mới cho là đáng sợ.

A Liệt đáp:

- Tiểu tử muốn hỏi có nên hay không. Tỷ như vừa rồi trong lòng tiểu tử rối loạn, đại thúc đến sau lưng cơ hồ cũng không phát giác, há chẳng là điều đáng sợ?

Lương đại thúc hỏi:

- Nữ sắc làm cho người ta mê mệt đều như thế cả. Tỷ như người đàn bà này có thể khiến cho tiểu chủ làm việc tồi bại hoặc tiêu tan chí báo thù thì tiểu chủ có muốn dung nạp thị hay không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên không thể bao dung thị được.

Lương đại thúc nói:

- Vậy tiểu chủ nên ghi nhớ ả này tính tình dâm đãng, bản tính vô lương, bán rẻ chủ nhân, cùng người cẩu hợp. Hạng đàn bà như vậy phỏng có khác gì liễu ngõ hoa tường mà đáng cho mình mạo hiểm để tiết lộ cơ quan. Tình thực mà nói thì chỉ tha mạng cho thị thì nguy cơ còn hạn định ở chỗ bọn Cực lạc giáo điều tra ra nội tình chân thực. Bằng thu thị làm tình nhân thì thân thế tiểu chủ chẳng sớm thì muộn cũng bị bại lộ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn nói về việc thị làm cho tiểu chủ rối loạn tâm thần, lão nô đến gần cũng chưa phát giác, tưởng tiểu chủ bất tất phải lo lắng về điểm này. Lão nô xuất thân ở Hóa Huyết môn, khinh công rất cao minh thế mà còn ở ngoài một trượng tiểu chủ đã phát giác tất cơ cảnh hơn nhiều người lắm rồi.

Lão có biết đâu đây chính là một điểm mà A liệt sợ nhất. Nguyên chàng có thể thấy rõ mọi việc trong vòng mười trượng. Cảm giác của chàng đã dung hợp với tâm linh mới tới dược trình độ này, nhưng chàng phải giữ tâm linh cho yên lặng. Vụ Lý Cơ làm giảm bớt năng lực trách nào chàng chẳng kinh tâm động phách.

A Liệt đã tiếp thụ được một bài học là nhất thiết phải giữ tâm hồn cho thoải mái, không để sắc dục quấy rối, nhất là chàng phải giữ được tâm trạng cảnh giác, nếu sóng lòng dào dạt có khi mang họa sát thân.

A Liệt nghe Lương Trung Sơn thuyết một hồi tuy trong lòng còn vướng víu nhưng không nói ra miệng, đành dương mắt nhìn lão cắp ba cô gái ra vườn sau.

Chàng trở lại khách sạn đem thi thể tên phu xe đến. Lương Trung Sơn lật mặt gã này coi thật kỹ rồi đem ra vườn sau.

Lão về phòng mở túi da lấy ra một gói nhỏ rộng bằng bàn tay dài chừng gấp đôi.

Lão mở bao lấy năm cái hộp tròn lớn bằng đồng tiền mà mỏng dính.

A Liệt nhìn những vật này bằng cặp mắt hiếu kỳ.

Lương Trung Sơn nói:

- Bộ mặt này so với chân tay của tiểu chủ còn đen hơn nhiều, cần phải làm cho đen thêm mới được. Đó là một yếu quyết thứ nhất trong thuật hóa trang.

Trong những hộp nhỏ đựng màu sắc đủ loại, vàng có, đỏ có.

A Liệt chờ Lương Trung Sơn bôi mặt cho minh, hỏi:

- Tỷ như muốn hóa trang làm người da trắng thì chẳng có cách nào phải không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Nhà họ Tra chúng ta rất cao thâm về thuật hóa trang. Đó chỉ là vấn đề khó khăn với những người khác, còn với chúng ta là thường lắm.

Lão mở túi móc một ít màng trắng ra. Vật này mỏng như cánh ve sầu không hiểu nó là cái gì.

Lương Trưng Sơn trỏ vào những màng trắng đó ngạo nghễ nói:

- Đây là một tấm mặt nạ, cách bào chế rất tinh diệu. Đeo nó vào mặt, ngũ quan vẫn giữ nguyên hình dạng không thay đổi, nhưng nước da biến thành trắng bạch. Dù đến gần chú ý nhìn cũng khó lòng nhận ra được là mình đeo mặt nạ. Trên đời có nhiều mặt nạ đeo vào rồi mắt mũi biến hình da thịt cứng đơ không lộ vẻ gì, mới trông qua cũng nhận ra có điều khác lạ.

A Liệt hỏi:

- Đây thật là một vụ tiểu tử chưa từng được nghe. Giả tỷ tiểu tử đeo mặt nạ vào rồi thì dù là người quen thuộc cũng không nhìn ra được chỗ sơ hở mà chỉ thấy sắc mặt biến thành trắng bạch thôi phải không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Vì vậy nếu tiểu chủ muốn hóa trang làm người mặt trắng thì đeo tấm mặt nạ này vào rồi sẽ hạ thủ vẽ lông mày, lại lợi dụng bóng đen thẫm hay lạt để làm cho bộ mặt thành có chỗ lồi chỗ lõm.

Lão vừa nói vừa bịt mặt nạ, vẽ lông mày và sau cùng gắn một bộ râu giả cho chàng.

Lương Trung Sơn đưa gương cho chàng soi. A Liệt trông vào gương rồi cười nói:

- Quả nhiên rất giống gã phu xe. Đại thúc thật là tài tình! Khi nào rảnh tiểu tử nhất định xin đại thúc dạy tuyệt kỹ này cho.

Lương Trung Sơn nói:

- Dĩ nhiên tiểu nhân truyền cái trò chơi đó cho tiểu chủ. Chỉ mấy ngày là làm được mấy tấm da mặt để mà dùng.

A Liệt kinh hãi hỏi:

- Sao? Đại thúc dám tính chuyện lấy da mặt của bọn Lý Cơ để chế tạo ư? Thế thì đáng sợ thật. Nếu tiểu tử đeo vào tất là khó chịu vô cùng.

Lương Trung Sơn cười hỏi lại:

- Tiểu chủ thấy nó đáng sợ Ở chỗ nào?

A Liệt đáp:

- Đại thúc thử nghĩ coi. Bọn chúng là những cô gái đẹp nhưng lột da ra máu chảy đầm đìa thì ai mà không sợ? Chẳng lẽ đại thúc không thấy thế ư?

Lương Trung Sơn nói:

- Tình thực tiểu nhân không thấy chi hết. Có điều tiểu chủ cứ yên tâm, vì tấm da hiện tại không phải là bóc ở da mặt họ ra.

A Liệt ngắt lời:

- Chuyện này hãy để đó. Bây giờ tiểu tử phải trở về khách sạn. Sau này chúng ta muốn gặp nhau thì làm thế nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Nếu hai vị Ở với nhau thì thực tình tiểu nhân không tiện lộ diện.

A Liệt nói:

- Tiểu tử ra khỏi thành này rồi bỏ xe lại sẽ cùng Âu Dương cô nương chia tay mỗi người một ngả.

Lương Trung Sơn đáp:

- Như vậy thì hay lắm! Tiểu nhân lập tức dẫn tiểu chủ đến một nơi để tìm kiếm bí lục về Hóa Huyết thần công.

Lão ngắm lại A Liệt từ đầu xuống đến gót chân một hồi rồi nói:

- Tiểu nhân còn có vấn đề cần phải nghiên cứu với tiểu chủ, nhưng bây giờ chưa tới lúc, đành chờ sau này tái hội sẽ bàn.

A Liệt nói:

- Tiểu tử cũng không vội lắm, đến sáng hãy trở về khách sạn. Trước hết tiểu tử muốn biết rõ bộ bí lục đó hiện ở địa phương nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Tiểu nhân cũng chưa thấy qua cuốn bí lục này, nhưng chủ nhân đặc biệt tín nhiệm đã được nghe lão nhân gia nhắc tới. Cuốn bí lục nầy không hiểu làm bằng chất gì, lại mỏng như cánh ve sầu. Tuy có nhiều trang nhưng cuộn lại chỉ bằng đầu ngón tay và nhét vào trong chuôi một thanh bảo kiếm truyền đời của nhà họ Tra kêu băng Phân quang kiếm.

A Liệt hỏi:

- Kích thước cuốn bí lục đó bé thôi phải không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Đại khái độ, tấc. Tiểu nhân cũng không biết rõ.

A Liệt hít một hơi khí lạnh hỏi:

- Đại thúc có biết nó bằng chất gì không?

Lương Trung Sơn hỏi lại:

- Tiểu chủ biết nó làm bằng gì ư?

A Liệt đáp:

- Nhất định nó chế bằng da người.

Lương Trung Sơn ngẩn người cười nói:

- Tiểu chủ đoán như vậy cũng có lý vì Hóa Huyết môn chúng ta có thuật chế luyện da người hay nhất thiên hạ thì quả nhiên cuốn sách này có thể chế bằng da người.

A Liệt lắc đầu hỏi:

- Không hiểu phải mất bao nhiêu da người?

Lương Trung Sơn đáp:

- Ngoại trừ bộ mặt con người, còn da ngực, da chân đều dùng được hết. Muốn hoàn thành pho bí lục chỉ cần da mấy người là đủ.

A Liệt lại lắc đầu nghĩ thầm:

“Lương đại thúc nói đến chuyện này mà giọng lưỡi hời hợt như không thì ra đại thúc coi nhân mạng rất tầm thường. Nếu vậy họ Tra nhà mình không phải là chính phái.” Chàng nghĩ tới điểm này trong lòng cực kỳ buồn bã không dám nghĩ hơn nữa, vì nếu quả họ Tra ở Hóa Huyết môn không phải là chính phái thì sát nghiệp thâm trọng. Hơn nữa phụ thân chàng là Tra Nhược Vân đi tới đâu gian dâm phụ nữ nhà người ta đến đấy thì có bị trừng phạt diệt tộc cũng là đáng tội.” Lương Trung Sơn cũng trong lòng cảm khái vì thấy tiểu chủ tuy là người rất thông minh cơ cảnh chẳng thẹn là dòng dõi hổ môn, nhưng lại không có tính cách anh hùng hảo hán mà lại nhát gan. Lão cho là tính tình con người như chàng không đủ làm cho oai danh chấn động giang hồ.

Hai bên mỗi người đi theo một ý nghĩ riêng nhưng không lộ ra ngoài mặt. A Liệt hỏi sang chuyện khác:

- Thanh Phân quang kiếm hình thù thế nào? Nó đặc biệt ở điểm gì?

Lương Trung Sơn đáp:

- Tiểu nhân nghe nói thanh kiếm này sắc bén nhất thiện hạ, trong vũ trụ này không còn thứ khí giới nào bì kịp. Nhưng hình thù nó ra sao tiểu nhân cũng không biết.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Vậy chúng ta đi kiếm nó ở địa phương nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Trong tòa Tra gia của chúng ta có một cái kho bí mật, bọn đối đầu nhất định không tìm thấy. Tiểu chủ mà mở được kho bí mật đó ra sẽ trở nên người giàu có thứ nhất địa phương này. Tiền của tha hồ xài không hết. Dĩ nhiên Phân quang kiếm và bí lục thần công đều ở trong kho.

A Liệt nghe lão nói vậy rất lấy làm cảm động đáp:

- Đại thúc là người trung hậu khác thường, không lấy tài vật trong kho bí mật làm của riêng mình.

Lương Trung Sơn mỉm cười đáp:

- Tiểu nhân làm gì có phúc phận đó. Tiểu nhân đoán rằng trong cho bí mật kia nhất định còn nhiều sự vật kỳ lạ khó mà tưởng tượng được. Đây là tiểu nhân ngẫu nhiên được nghe người nói tới mà suy đoán ra.

Đột nhiên lão lộ vẻ hứng khởi. Nguyên lúc lão nói đến chuyện mình phán đoán chợt nhớ ra trong nhà họ Tra có một môn kỳ dược bí truyền. Ai uống thuốc đó vào rồi dù nhút nhát đến đâu cũng biến thành lớn mật giết người không ớn tay. Thứ thuốc này rất cần dùng cho A Liệt.

Lão được an ủi vô cùng, tự nhủ:

- Chỉ cần sao tiểu chủ thay đổi lòng dạ cho thật tàn độc là đủ, vì thân thể chàng đã thoát thai hoán cốt. Nếu chàng luyện thành công tuyệt kỹ của bản môn thì lo gì không hoành hành thiên hạ để khôi phục oai danh chấn động của Hóa Huyết môn.

A Liệt thấy vẻ mặt lão hứng khởi hỏi lão đã nghĩ gì thì lão chỉ ậm ừ chứ không nói rõ cho chàng biết.

A Liệt cũng không hỏi nữa, chàng nói:

- Tiểu tử định rời khỏi thành Hứa Xương chừng mấy chục dặm là bỏ xe ngựa lại cùng Âu Dương Tinh chia tay. Tiểu tử đến thành Khai Phong tế mộ gia mẫu, vì sau này e rằng ít có thì giờ rảnh đến đó tế điện... Chàng nói tới đây động mối thương tâm. Hàng châu lã chã khôn cầm.

Lương Trung Sơn trong lòng áy náy nhưng thấy chàng đang lúc thương tâm, không tiện ngăn trở, đành gật đầu hỏi:

- Vậy bao giờ chúng ta mới lại gặp nhau?

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Đến Chu Tiên trấn được chăng? Âu Dương Tính có qua nơi đó không?

A Liệt đáp:

- Tiểu tử cũng không rõ. Chúng ta đến Khai Phong hay hơn, vì đại thúc còn phải giúp tiểu tử một việc.

Lương Trung Sơn ngấm ngầm kinh dị vì lão tưởng A Liệt hãy còn tấm thân cô độc thì sao lại nhiều việc thế?

A Liệt đem vụ Phùng Thúy Lam vắn tắt thuật lại.

Đoạn chàng nói:

- Hiện giờ Cái Bang đã giăng lưới, một mặt họ dùng cách phi báo độc môn thông tri cho mười mấy tay cao thủ từ hai miền nam bắc chuyển qua hướng tây vừa đi vừa điều tra.

Còn năm, sáu người nhằm hướng đông mà rượt theo thành thế tiền hậu giáp công. Giả như thông báo cho nàng biết trước thì may ra nàng thoát được đại nạn.

Lương Trung Sơn nói:

- Phùng cô nương đã có ơn cứu mạng tiểu chủ thì bất luận trường hợp nào chúng ta cũng phải giúp đỡ cô.

Lão nhắm mắt lại ngẫm nghĩ một lúc rồi mở mắt ra nói:

- Tình hình Phùng cô nương thật nguy nan đến tột độ vì theo sự phỏng đoán của tiểu nhân thì nơi hội họp của Cái Bang chắc là ở thành Khai Phong. Đồng thời bảy môn phái lớn truy nã người giả làm Hóa Huyết môn cũng lấy Khai Phong làm trung tâm điểm. Họ bố trí cạm bẫy rồi thắt nhỏ dần dần vòng vây lại. Gia dĩ bọn Cực lạc giáo có khi cũng đi về phía đông kéo đến Khai Phong. Thế là ba lộ quân nầy cùng bất lợi phi thường cho Phùng cô nương.

Trừ lộ quân Cái Bang không kể đến, lộ quân của bảy môn phải lớn hễ phát giác ra người khả nghi là động thủ tróc nã, Phùng cô nương đù có được giải thích cặn kẽ nhưng tung tích cô đã bị bại lộ thì nguy hiểm không biết đến thế nào mà nói! Còn bọn Cực Lạc giáo, ngoài chuyện hiểu lầm, chúng lại có hành động dâm dục tồi tàn.

Lương Trung Sơn phân tích như vậy, hiển nhiên Phùng Thúy Lam đang bị hãm vào mấy tầng nguy cơ.

A Liệt cấp bách nhảy bổ lên hỏi:

- Thế thì làm thế nào cho được?

Lương Truns Sơn mặt lạnh như băng nhắm mắt ngẫm nghĩ một lúc rồi nhếch một nụ cười, mở mắt ra nói:

- Tiểu nhân có kế này để tạm giải mối nguy cho Phùng cô nương và có lợi cho chúng ta. Nhưng không hiểu có làm được chăng?

A Liệt vội hỏi:

- Đại thúc có diệu kế gì? Nói mau đi!

Lương Trung Sơn đáp:

- Lộ nhân mã Cái Bang hãy tạm thời gác sang một bên, hãy nói đến hai lộ là môn phái lớn và Cực Lạc giáo, muốn làm cho họ rối loạn cũng chẳng khó gì. Chúng ta chia nhau ra mà động thủ phát tín hiệu báo thù ở những nơi khá xa quanh thành Khai Pllong. Hai lộ nhân mã kia bị dẫn dụ chuyển hướng đi nơi khác. Cử động này còn có chỗ hay nữa là con người giả mạo bản môn cũng phải kinh hãi, họ sẽ hết sức điều tra. Động tác của họ thế nào cũng lộ manh mối. Hơn nữa

địch nhân càng rối loạn thì cuộc mưu đồ của chúng ta càng có lợi.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Sự thực Hóa Huyết môn chúng ta đang chuẩn bị trả thù nên nhân cơ hội này tiêu diệt bớt một phần tay chân của Cực Lạc giáo cũng là hay lắm.

A Liệt nói:

- Tiểu tử rất tán thành điều này.

Lương Trung Sơn nói:

- Bây giờ tiểu nhân lập tức đem bí quyết về việc truyền huyết vũ thư dạy cho tiểu chủ để tiểu chủ đối phó với Cực Lạc giáo.

A Liệt nói:

- Trong phái lớn thì tiểu tử căm hận nhất là phát Bắc Mang cùng Thanh Long Hội. Nhờ đại thúc hạ thủ hai phái đó.

Lương Trung Sơn đáp:

- Được rồi! Chúng ta chia nhau phát Huyết Vũ thư. Nếu dọc đường quả thấy ám ký của Phùng cô nương thì tự nhiên phải thông tri cho cô biết ngay. Nhưng tiểu chủ cần chấp thuận một điều của tiểu nhân.

A Liệt hỏi:

- Điều gì?

Lương Trung Sơn đáp:

- Trước khi chúng ta chưa hội diện được, tiểu chủ đã đến phủ Khai Phong thì hãy tế mộ trước đi, chờ tiểu nhân tới nơi sẽ cùng nhau hành động.

A Liệt nói:

- Hay lắm!

Lương Trung Sơn nói:

- Tiểu nhân thường qua lại với một nhà buôn bán ở Khal Phong, vậy tiểu nhân viết thư giới thiệu, tiểu chủ đến đó tạm trú. Ngoài ra nếu tiểu chủ muốn thay đổi sắc mặt thì đem đi một bình rượu là được.

A Liệt cầm lấy phong thơ trở về đến khách sạn thì trời dã gần sáng.

Âu Dương Tinh thấy chàng về lại trách móc chàng đi lâu quá.

Một lúc sau trời sáng rõ, A Liệt mặc bộ áo của người phu xe vào tàu ngựa chuẩn bi đóng xe rồi trở ra trả tiền cho chủ quán. Đoạn chàng đưa Lý Cơ giả (tức Âu Dương Tinh) lên xe đi ngay.

Nhà quán tuy thấy số người ít đi nhưng cũng không dám hỏi vì họ sợ nhất là những nhân vật

giang hồ đeo đao kiếm bên mình.

Ra khỏi thành, A Liệt vừa gia roi cho ngựa chạy vừa hỏi:

- A Tinh! Cô định đi về phương nào?

Âu Dương Tinh lặng lẽ một lúc rồi hỏi lại:

- Ngươi có việc gấp phải làm hay sao?

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Âu Dương Tinh nói:

- Ta biết ngươi không phải hạng tầm thường vì thuật cải trang của ngươi đủ khiến cho ta ngó thấy nhiều manh mối.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Đây đúng là một điều sơ hở rất lớn. Néu cô này biết mình là người Hóa Huyết môn thì hỏng bét.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh cười khanh khách hỏi:

- Ta đã nghiên cứu thì những lời ngươi nói cũng có ít nhiều sự thực!

A Liệt hỏi:

- Kết quả cuộc nghiên cứu của cô thế nào?

Âu Dương Tinh không trả lời, dường như cô đắm chìm vào trong dòng tư tưởng mông lung.

A Liệt cũng không tiện nói nhiều, giục ngựa ruỗi xe, chẳng mấy chốc đã đi được ngoài hai mươi dặm. Chàng trấn tĩnh tâm thần, tự nghĩ:

“Ta phải bỏ đi mới được. Cỗ xe này để lại nhiều vết tích, nên hủy đi là hơn. Vả lại ta cần hành động đơn độc.” Không còn đang ngẫm nghĩ toan lên tiếng thì đột nhiên phía trước mặt gần đó có hai con trâu đang húc nhau trên đường. Hai gã mục đồng chạy ra quát tháo mà không phân khai hai con vật được.

Bị hai con trâu cản đường, cỗ xe ngựa không đường vượt qua.

A Liệt đành kìm ngựa lại chờ cho bọn mục đồng đuổi hai con trâu.

Chỉ trong nháy mắt hai đầu đường lớn bao nhiêu xe ngựa đều bị ngăn chặn. Chẳng ai dám đến gần.

Trong bọn khách đi đường, một người lớn tiếng chỉ dẫn cho hai tên mục đồng làm theo.

Sau một lúc nhốn nháo. A Liệt liếc mắt nhìn thấy bên cỗ xe có bốn, năm người đứng.

Trong đám này có một lão ăn xin người cao mà gầy, mặt đen thui lại nhiều vết nhăn.

Cái đó chẳng có chi là lạ, nhưng A Liệt động tâm tự hỏi:

- "Phải chăng lão là người Cái Bang?" Trước đây chưa bao lâu chàng bị người Cái Bang bắt đem đi. Cảnh tượng đó lại hiện ra trong đầu óc. Không hiểu chàng căm hận hay có tâm sự gì?

Chàng tự nhủ:

- Bất luận lão này có phải người Cái Bang hay không, mình cũng phải điều tra cho biết, đêm nay không hiểu nên đối phó với lão thế nào?

Hiện giờ chàng đã hóa trang, nếu không thì chàng đã bị bại lộ hành tung.

A Liệt liền nhảy xuống xe, chàng xem lại con ngựa rồi quanh đến bên lão cái hết sức đổi thành giọng ồm ồm hỏi:

- Phải chăng lão trượng vừa ở Hứa Xương tới đây?

Chàng hỏi một cách đột ngột dường như để chờ đối phương trả lời rồi sẽ hỏi tiếp về nội dung câu chuyện.

# Chương 47 - Cắp Ống Nhòm Xong Lại Đốt Xe

Lão cái nheo mắt nhìn chàng đáp:

- Không phải...

A Liệt nhún vai nói:

- Tại hạ coi lầm người rồi.

Lão cái lạnh lùng hỏi:

-Coi lầm người nào?

A Liệt trừng mắt lên hỏi lại:

- Coi lầm người nào mà không được?

Lão cái lẳng lặng lảng ra chỗ khác.

A Liệt cười thầm trong bụng tự nghĩ:

- Cha này muốn giả mạo khẩu âm người phương bắc nhưng vừa nghe đã biết ngay là một tên trong bọn tối hôm qua và bọn chúng kêu bằng Huỳnh trưởng lão. Hừ? Bây giờ lão còn phải giữ qui củ Cái Bang không dám sinh sự gây lộn với người thường. Âu là ta nhân cơ hội này nhục mạ lão một phen cho hả giận. May ở chỗ chẳng bao lâu ta trở lại chân tướng, hình dạng này không còn tồn tại nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thấy lão Cái đã lảng ra xa ba thước, liền lớn - tiếng quát:

- Này! Hãy đứng lại!

Mấy người hành khách đứng quanh đó đều quay đầu nhìn lại quả thấy lão Cái dừng bước, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

A Liệt liền chạy tạt giơ đầu ngón tay ra như muốn đâm vào mũi lão. Chàng làm mặt -giận nói:

- Lão quỉ này muốn làm trò gì? Vừa rồi ở trong thành chính lão đã gây sự rắc rối.

Lão cái sửng sốt. Chính lão cũng chẳng hiểu mình đã gây ra việc gì ... Lão liền hỏi:

- Việc gì mới được chứ?

A Liệt quay lại hỏi Âu Dương Tinh:

- Đại tiểu thư! Có phải lão khiếu hóa này không?

Âu Dương Tmh ngồi trong xe vén rèm hé mở ra đáp:

- Phải rồi! Chính lão đó.

Sự thực cô cũng không hiểu A Liệt muốn giở trò gì mà chỉ biết theo hùa giúp chàng cho nên việc.

A Liệt quắc mắt nhìn lão Cải hầm hầm quát mắng:

- Lão con khỉ này muốn chết chăng? Lão đã vén rèm lên để ngó trộm gì?

Mọi người chợt tỉnh ngộ cho là lão Cái dòm trộm xe của người ta. Hành vi này chắc để ăn cắp vặt gì chứ không còn sai nữa..

Vì thế mọi người đối với lão Cái đều lộ vẻ khinh bỉ chán ghét. Dù A Liệt có động thủ đánh lão, cũng chẳng ai can thiệp. Lão Cái chau mày hỏi lại:

- Thế này thì kỳ thật! Lão hóa tử chưa từng bước vào tỉnh Hứa Xương thì làm sao lại có hành động đó được?

A Liệt nắm tay khoa lên trước mặt lão hai lần lớn tiếng quát:

- Lão gia coi bộ lão rụt đầu rụt cổ, đúng không phải người lương thiện. Lão gia muốn nện cho lão một quyền, nhưng chỉ sợ lão già suy nhược chẳng chịu nổi.

Chàng nói phun cả nước bọt bắn vào mặt Lão Cái, thật khiến cho người ta khó chịu.

Nhưng chàng đã coi đúng lão là một tay cao thủ giữ địa vị trưởng lão Cái Bang nên lão phải gìn giữ lề luật, không dám động thủ một cách khinh xuất, đành lùi lại mấy bước liền.

A Liệt còn liên hồi thóa mạ lão con khỉ, lão phải gió, lão chó má rồi mới trở về lên xe.

Chàng cầm roi ngựa còn trợn mắt nhìn lão một lần ra chiều rất phẫn nộ.

Sau một lúc lâu, hai con trâu rời nhau ra rồi, đường lối đã qua lại được. A Liệt gia roi cho ngựa chạy. Vó ngựa đập xuống đường cuốn lên một vùng cát bụi.

Xe đi được chừng bốn, năm dặm, A Liệt nói:

- A Tinh! Chúng ta nên bỏ xe thôi.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi hãy thử coi chừng xem sao?

A Liệt hỏi:

- Theo ý cô nương thì liệu lão Cái có theo dõi chúng ta không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Cái đó đã hẳn. Bây giờ nhất cử nhất động ở cỗ xe này đều trong vòng giám thị của họ.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ quan sát không biết ai là người giám thị?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hẳn thế! Người ta ở ngoài xa giám thị chứ khi nào họ tới gần.

A Liệt hỏi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Âu Dương Tinh đáp:

- Giả tỷ ngươi biết lão Khiếu Hóa đó lai lịch thế nào, chắc ngươi không vũ nhục lão đến thế!

Câu nầy tựa hồ là một câu cảnh cáo mà thực ra cô có ý ám thi chàng:

Nếu chàng không nói vì duyên cớ gì thì cô cũng không cho chàng hay bất cứ chuyện gì.

A Liệt nói:

- Bất chấp lai lịch lão thế nào, lão cũng chỉ là người xin cơm.

Âu Dương Tinh đáp:

- Đã thế ta không nói nhiều nữa.

A Liệt hỏi:

- Sự thực cô đã biết những gì?

Âu Dương Tinh hỏi:

.

- Ngươi không mắc bịnh thần kinh thì sao vô duyên vô cớ lại nhục mạ người ta làm chi?

A Liệt nói:

- Tại hạ cố ý lưu lại một ấn tượng sâu xa vào đầu óc người ta. Có làm thế thì mọi người mới biết là cỗ xe này đã qua đây.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Rồi sao nữa?

A Liệt đáp:

- Rồi cô nương đến Tôn giả tập, tại hạ đi làm việc của tại hạ.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó là tùy ngươi. Nhưng ta nói cho ngươi hay:

Hễ bỏ xe là có người chặn đường chất vấn liền.

A Liệt nghĩ thầm; - Cô không chịu nói thì ta không hỏi nữa.

Rồi chàng nói:

- Vậy bây giờ hãy thử xem lời nói của cô nương có ứng nghiệm không?

Hai bên đã găng nhau rồi. Âu Dương Tinh cũng biết thế. Theo bản tính của cô thì bất luận trường hợp nào cô cũng không chịu nhượng bộ, nhưng lúc này lòng cô nhũn ra, muốn thi gan không được.

Bỗng cô thở dài nói:

- Ngươi cũng biết lão Khiếu Hóa là một tay cao thủ Cái Bang rồi phải không? Theo lẽ ngươi nên biết nghệ thuật bí mật của Cái Bang một chút. Nhất là nghệ thuật “Thập lý tiềm khuy” càng nên hiểu rõ. Vậy ngươi mà bỏ xe thì làm sao che mắt được bọn đối phương.

A Quệt lên tiếng:

- A Tinh! Tin hay không là ở nơi cô. Sự thực tại hạ không hiểu gì về nghệ thuật của Cái Bang. Nhưng tại hạ thừa nhận có biết Cái Bang và lão Khiếu hóa đó là Huỳnh trưởng lão.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nghe người ta nói thì Cái Bang không cho đệ tử gây sự trước mặt người thường, nên tại hạ mới vũ nhục lão trước mặt khách qua đường.

Chàng càng nói càng ra chiều cứng cỏi thì Âu Dương Tinh càng nghe càng cảm thấy mình mềm yếu không dám chọc giận chàng, cô nhỏ nhẹ đáp:

- Thế ra ngươi không hiểu, vậy ta không thể trách ngươi chỉ bàn đến chuyện bỏ xe.

Thuật “Thập lý tiềm khuy” theo chỗ ta biết là một công cụ chế ra bằng một cái ống tre nhét pha lê vào để trông thấy cảnh vật ở xa vượt hơn cặp mắt thịt đến mấy lần. Nhưng ta đã theo kiểu làm một cái mà hoàn toàn vô dụng.

A Liệt nói:

- Đó chắc chỉ là lời đồn không đúng sự thực.

Âu Dương Tinh nói:

- Cái đó khó mà biết dược, nhưng nhiều người liên thủ với Cái Bang để đối phó với kẻ thù đã xác nhận họ sử dụng thứ ống nhòm kỳ dị này và quả nhiên có thể trông thấy cảnh vật ở xa như gần trước mắt. Những người nói chuyện này đều là hạng có đanh vọng, tuyệt đối không phải họ bịa chuyện.

A Liệt hỏi:

- Bây giờ hãy tin là chuyện đó có thật. Chờ chúng ta hoặc ăn cắp hoặc đoạt được một ống về coi là biết chân giả ngay.

Âu Dương Tinh nói:

- Ăn cấp thì nhất định không được rồi. Còn dùng cách cưỡng đoạt thì một là đối phương không phải hạng dễ chơi. Hai là không nên gây thù oán với Cái Bang. Có phải thế không?

A Liệt gật đầu khen phải. Thực ra trong thâm tâm chàng đã có chủ ý đối với việc nầy.

Bây giờ đã không nên bỏ xe, A Liệt phải suy nghĩ cách nào giải quyết mối nguy cơ do cỗ xe này đem lại.

Chẳng bao lâu mặt trời đóng ngọ. A Liệt cho xe đi vào thị trấn dừng lại trước cửa tiệm bán mì. Lúc này trong tiệm rất đông khách. A Liệt liền xuống xe quanh ra mé bên làm bộ cung kính nói:

-A Tinh! Người ta thấy tại hạ hình dáng thế này, nhất định đoán cô nương là chủ nhân.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi nói nhỏ một chút đừng để người nghe tiếng.

A Liệt nói:

- Tại hạ đi mua một bát mì cho cô nương.

Âu Dương Tinh nói:

- Đừng lấy mì. Chỉ cần một ít thịt bò khô và mấy tấm bánh là đủ rồi.

A Liệt khom lưng dạ một tiếng rồi rảo bước chạy vào điếm mua thịt bò cùng bánh mì đưa lên xe. Đoạn chàng lại trở vào điếm đảo mắt nhìn quanh một lượt. Quả nhiên chàng phát giác ra con người chàng muốn kiếm ngồi bên cái bàn nhỏ trong góc phòng. Đại hán này ăn mặc theo kiểu phu khuân vác đang ngồi ăn mì. May các bàn khác ăn đều đông cả, chàng liền lại ngồi đối diện với hán tử.

Hán tử chỉ ngó A Liệt một cái rồi không chú ý đến chàng nữa.

A Liệt đoán chắc hán tử này là người chỉ làm ăn bằng tay chân, còn đầu óc gã giản dị lắm.

Chàng liền nói:

- Này chú! Nếu chú giúp ta một chút thì ta có cơ hội làm tiền và thù lao cho chú mấy lạng bạc.

Mấy lạng bạc thời bấy giờ đối với một người phu khuân vác là một món tiền lớn. Vì thế đại hán ngạc nhiên ngửng đầu nhìn chòng chọc vào mặt A Liệt. A Liệt hỏi ngay:

- Ngoài kia có cỗ xe ngựa, chú có đánh xe được không?

Đại hán đáp:

- Đó là nghề nghiệp của tiểu nhân, sao lại không được?

A Liệt nói:

- Thế thì hay lắm! Chú hãy nghe cho kỹ. Dọc đường ta còn phải chạy đi làm một việc, nhưng không muốn cho tiểu thư ngồi trong xe hay biết. Nếu ta bỏ xe đi lúc trở về nhà tất bị lão gia nghiêm trách. Vậy lúc ấy chú ngồi cầm roi ngựa thay ta một đoạn đường. Ta chạy đi một lúc xong việc rồi trở về len lén thay đổi vào chỗ chú. Chú có hiểu không?

Đại hán đáp:

- Cái đó dễ quá rồi. Nhưng lúc tiểu thư hỏi tiểu nhân điều gì thì làm thế nào?

A Liệt cười đáp:

- Tiểu thư vừa ăn xong bao giờ cũng nằm ngủ, chẳng hỏi gì đâu. Ta biết chắc như vậy.

Đại hán thấy A liệt thẩy ra một đĩnh bạc nặng tới, lượng rồi úp bát che đi đẩy tới trước mặt mình thì trong lòng mừng rỡ không biết đến thế nào ma nói.

Bỗng nghe A Liệt bảo:

- Xong việc rồi ta còn tặng cho chú một đĩnh bạc nữa. Bây giờ chú hãy thu lấy số bạc này và nghe ta dặn. Trước hết chủ ra tiệm đầu tóc bảo họ làm cho bộ râu giả rồi ra đầu thị trấn đến khúc quanh có cây lớn, chú ở đó chờ xe ta đi qua, ta sẽ quăng cho chú một bọc áo. Chú thay áo rồi lại theo đường nhỏ tiến về phía trước. Chú thấy chỗ nào chuyển vào rừng cây thì ẩn trong đó mà đợi.

Đại hán đáp:

- Ra khỏi trấn này chừng dặm tới quán lương đình, lại đi thêm mấy chục bước là đến một khu rừng. Nhiều người không muốn đi đường vòng cho xa thường xuyên tắt qua khu rừng này.

A Liệt cả mừng nói:

- Thế thì tuyệt diệu! Chúng ta đổi người ở đó. Nhưng đến chỗ nào sẽ quay trở lại?

Đại ían ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Đi chừng, dặm là đến chỗ ngã ba thông tới Thạch Kiều. Từ ngã ba đường rẽ vào chừng hơn hai chục bước có tòa miếu Thổ Địa. Tôn giá ẩn ở phía sau miếu. Tiểu nhân giả vờ đi tiểu để tôn giá lên xe trở lại.

A Liệt nghĩ thầm:

- Gã này rất thuộc đường đất đủ tỏ gã là người địa phương này không còn sai nữa.

A Liệt giục đại hán ăn uống, đồng thời hỏi tên họ gã. Gã cho hay tên là Trương Phát.

Trương Phát ra khỏi quán trước để chuẩn bị bộ râu giả. A Liệt ăn xong cũng đứng lên thủng thẳng lên xe cho đi thong thả để chờ Trương Phát.

Xe tới quán Lương đình, A Liệt theo lời Trương Phát dặn, cho xe xuyên qua khu rừng.

Khi cỗ xe ngựa ra khỏi khu rừng thì người ngồi trong xe là Trương Phát.

A Liệt nhảy lên cây chuyền tới ven rừng, ẩn vào trong đám cành lá rậm rạp nhìn ra ngoài.

Mục lực của chàng khác với người thường. Quả nhiên cũng nhìn thấy trên sườn núi cách đó chừng dặm thấp thoáng có bóng người đứng dưới gốc cây. Người này lại dùng chỗ cỏ mọc cao để ẩn mình. Mục lực chàng không phải hạng tầm thường mới nhìn rõ được.

Chẳng bao lâu chàng đã đi quanh đến chỗ sườn núi đó. Bây giờ chàng nhìn rõ mặt nhân vật khả nghi ở dưới gốc cây rồi thì thấy hắn ăn mặc theo kiểu khất cái, tay cầm ống trúc dài hơn thước. Hắn để đầu ống trúc vào mắt mà nhìn ra xa. A Liệt cười thầm trong bụng, đảo mắt nhìn xuống

theo chiều hướng ống trúc thì thấy rõ khu đồng ruộng bát ngát có đường lớn ngoằn nghoèo chạy qua. Khách bộ hành cùng xe ngựa đông như kiến bày ra trước mắt.

Chàng thấy cỗ xe của mình đã ở ngoài xa mấy dặm, nghĩ bụng:

- "Chỉ cần nhãn lực minh mẫn là trông xa cũng rõ, hà tất phải dùng ống nhòm" Nhưng rồi chàng lại xoay chuyển ý nghĩ:

- "A! Ta hiểu rồi! Bọn người Cái Bang quả nhiên lão luyện và cẩn thận. Nếu họ không có ống nhòm thì chẳng thể nào nhìn rõ mặt mũi người trên xe được." Chàng nghĩ tới đây lập tức sinh lòng kính phục người Cái Bang hơn trước nhiều.

Chàng nhớ lại lời Âu Dương Tinh nói nhân vật sử dụng ống nhòm tất là tay cao thủ, nên không dám liều lĩnh hấp tấp. Chàng vắt óc để nghĩ biện pháp lấy cho bằng được cái ống trúc kia.

A Liệt chờ một lúc bỗng thấy người khất cái đứng dậy vươn vai rời cái ống trúc khỏi tầm mắt, Chàng biết vì hắn ngưng thần chú ý đã lâu nên mỏi mắt cần phải nghĩ ngơi.

A Liệt đảo mắt nhìn lẹ xuống phía dưới thì thấy cỗ xe ngựa của mình đi tới đoạn đường giữa khoảng bình nguyên, bốn mặt bát ngát, không có thứ gì che lấp thị tuyến.

Chàng lẩm bẩm:

- Thảo nào thằng cha này bỏ ống nhòm không cần dùng nữa.

Người khất cái đó lối tuổi, mới nhìn đã biết ngay người Giang Nam. Hắn đặt ống nhòm xuống phiến đá rồi đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

A Liệt mừng thầm nghĩ bụng:

- Nếu hắn đi giải hay đi tiểu lúc này thì thật là một cơ hội rất tốt cho ta hạ thủ.

Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc, A Liệt liền chạy như bay lướt tới mau lẹ vô cùng.

Lúc này tên khất cái đã đi vào lùm cây rậm cách dó chừng hơn trượng. A Liệt quyết tâm tự nhủ:

- Dù gã khất cái phát giác cũng đành, ta phải đoạt lấy ống nhòm kia mới xong.

Chàng lướt tới không một tiếng động mà thần tốc phi thường.

Quãng cách vài trượng chớp mắt đã tới, A Liệt chẳng kể gì đối phương có phát giác ra mình hay không, chàng vươn tay chụp lấy ống trúc rồi trở gót chạy về lối cũ.

Chàng không thấy sau lưng có tiếng động thì đoán chắc là mình đã đắc thủ một cách bình yên. Chàng liền chạy theo đường vòng quanh thật lẹ xuống núi, chân không dừng bước.

Dọc đường dĩ nhiên thỉnh thoảng chàng quay đầu nhìn lại vẫn không thấy người đuổi theo. Chàng liền chạy một mạch theo đường chính cung đến chỗ hẹn cách đó chừng hơn mười dặm.

A Liệt ẩn sau miếu thổ địa một lúc lâu mới thấy cỗ xe ngựa đi tới. Trương Phát dừng xe chạy đến phía trước miếu để cùng A Liệt hội diện.

A Liệt đưa cho gã một đĩnh bạc. Gã cởi bỏ áo ngoài tháo chòm râu giả gói cả vào với quần áo

không để rớt một sợi nào xuống đất.

Trương Phát lại theo rừng cây chạy đi. Còn A Liệt trở về ngồi trên xe. Tiện tay chàng nhét bọc quần áo vào trong thùng xe rồi quay lại bảo Âu Dương Tinh:

- Cô nương lưu tâm kiểm tra lại một lần coi, nhưng đừng để lộ ra vết tích gì mới được.

Âu Dương Tinh đã biết A Liệt bỏ đi một lúc, cô đang hồi hộp trong lòng vì sợ chàng đi biệt tích, nhưng vì muốn giữ thể diện, cô vẫn kín tiếng.

Âu Dương Tinh theo lời A Liệt kiểm tra lại, phát giác ra chiếc ống trúc thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lúc cô ngẩng đầu nhìn lên thấy A Liệt đã ruỗi xe trở ra đến đường lớn liền dùng phép truyền thanh hỏi:

- Ngươi làm sao lấy được cái đó?

A Liệt không hiếu cách truyền thanh, đành lẳng lặng không nói gì.

Âu Dương Tinh lại phát giác ra gói râu giả liền hiểu ý A Liệt, nàng không dám để vương vãi, gói cẩn thận lại.

Đoạn cô dùng phép truyền thanh nhìn A Liệt nói:

- Bọn Cái Bang mất cái này tất chúng tìm đến bọn ta.

A Liệt vẫn không trả lời, Âu Dương Tinh bấy giờ mới tỉnh ngộ. Cô nói khẽ:

- Có khi họ chưa phác giác được ngay vì họ chưa hay biết việc thay người. Họ cho rằng chúng ta hiện ở dưới tầm mắt giám thị của họ và chẳng có cách nào hành động được.

Nhưng sau cùng không tìm được manh mối gì họ sẽ thử lần mò đến chỗ chúng ta.

A Liệt ngồi đằng trước gật đầu tỏ ý tán đồng giả thuyết của cô.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Ta không hiểu ngươi tìm cách lấy cho bằng được cái này để làm gì? Ta nhận thấy đó là mầm hoa. sát thân. Một ngày kia Cái Bang điều tra ra vụ này, nhất định sẽ đem toàn lực đối phó với chúng ta.

A Liệt khẽ nói:

- Bây giờ người cưỡi ngựa đã đi qua rồi, tại hạ có thể lên tiếng. Cô nương nhắc tới mầm họa sát thân là một điều cảnh cáo rất đích đáng.

Âu Dương Tinh lại nói:

- Khi bọn người Cái Bang không tìm ra được manh mối nào khác nhất định họ sẽ nêu ra giả thuyết chúng ta là một đoàn thể nào đó nhử mồi dẫn dụ cho họ theo dõi để thừa cơ đánh cắp ống trúc. Chúng ta cần chuẩn bị cách đối phó mới được.

A Liệt hỏi:

- Cô nương tính chúng ta nên làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta cũng không biết..

A Liệt nói:

-Hiện giờ việc cần kíp là phải tiêu hủy cỗ xe này, nhưng mình hiện đang ở dưới tầm mắt giám thị của Cái Bang thật khó mà thi hành được.

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu dùng thủ pháp của người Hắc Đạo thì cũng không lấy gì làm khó lắm.

A Liệt hỏi:

- Theo phương pháp của người Hắc Đạo thì làm thế nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Họ sẽ tìm cách giết chết một người đặt vào trong xe. Ngươi chờ cho ta đi khỏi rồi hãy phóng hỏa đốt xe và trốn đi. Trong đống tro ta còn lại xác chết nhưng không chứng minh được hài cốt đó có phải của ta hay không.

A Liệt nói:

- Biện pháp đó hay lắm. Chúng ta có thể dùng được.

Âu Dương Tinh nói:

- Gã thay ngươi vừa rồi đúng là nhân vật hy sinh hay nhất vì cử động này bịt miệng gã nữa. Thật là nhất cử lưỡng đắc.

A Liệt nói:

- Cái đó không nên. Gã không có tội, sao mình lại tùy tiện hạ sát gã được!

Âu Dương Tinh nói:

- Nếu vậy thì ngươi còn biện pháp nào khác?

A Liệt nói:

- Tại hạ đã có biện pháp. Kia kìa! Phía trước có một cây cổ thụ bóng che rợp cả đường cái, cô có trông thấy không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta thấy rồi. Ngươi tính sao?

A Liệt nói:

- Lúc xe ngựa qua đó cô nhảy lên cành cây mà ngồi. Dĩ nhiên cô đem cả mọi vật tùy thân mới

dược. Thế rồi xe chạy khỏi một quãng xa cô nhảy xuống đi làm việc của cô.

Chúng ta sẽ gặp nhau ở Phủ Khai Phong được không?

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ta có đem cái ống trúc kia đi không?

A Liệt đáp:

- Không được! Tại hạ còn muốn lợi dụng nó.

Cỗ xe đi qua cây cổ thụ rồi, A Liệt liền cho xe chạy mỗi lúc một nhanh hơn, xe đi chừng được hơn hai chục dặm thì gần đến bờ sông. A Liệt bỏ đường lớn, cho xe chạy rẽ ngang theo bờ sông, chứ không xuống bến đò. Xe chạy đến một khu đất cao thì dùng lại.

A Liệt châm lửa đốt xe ngựa. Chành dấu cái ống nhòm của Cái Bang vào trong mình.

Chờ cho khói bốc lên mù mịt chàng thả ngựa đi rồi đẩy xe đến tận bờ sông. Lửa cháy bốc lên ùn ùn rồi rớt xuống sông vỡ tan tành.

Dĩ nhiên A Liệt làm cách này thì không còn ai có thể kiểm tra một cách tỷ mỹ cỗ xe này được nữa. Chàng vỗ hai tay rồi đường hoàng trở lại đường lớn đi xuống bến đò.

A Liệt không cho làm thế là tránh được thị tuyến của Cái Bang trái lại chàng nhận thấy cử động của mình đã hoàn toàn lọt vào mắt họ.

Bây giờ chàng muốn coi xem người Cái Bang đối phó với mình bằng cách vào? Chàng lý luận là giả tỷ người Cái Bang phải vận dụng một số lớn nhân vật để đối phó với mình thì tự nhiên lực lượng đối phó với Phùng Thúy Lam sẽ giảm bớt. Do đó mà nàng thoát khỏi đại nạn cũng chưa biết chừng.

A Liệt đi xuống bến đò chờ một lúc thấy ba người nữa lục tục đi tới cộng tám người đang chờ thuyền qua sông. Chàng ngó trong đám người này không có một tên khất cái nào

# Chương 48 - Những Cuộc Theo Dõi Như Đèn Kéo Quân

A Liệt trong lòng kinh nghi tự hỏi:

- Phải chăng bọn Cái Bang đã bỏ băng mình rồi? Phải chăng họ huy động số dông nhân lực vào việc tìm kiếm kẻ đánh cắp ống nhòm nên không rảnh chú ý đến ta?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì con thuyền đã chèo tới.

A Liệt không chú ý nhìn những người này nữa. Chàng ngấm ngầm quan sát thấy trong bọn có hai tên ra vẻ dũng mãnh, đúng là người võ lâm.

Thuyền đến gần. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Chớp mắt hai người kỵ mã tới nơi.

A Liệt liếc mắt nhìn, mừng thầm trong dạ, miệng lầm bầm:

- Tam Xích Luyện xà kỳ Kinh và Tam đương gia ở Thanh Long hội là Hứa Thái Bình. Đã có hai lão này tới đây chắc bọn người Cái Bang không động thủ với mình.

Chớp mắt thuyền ghé vào bến. Bao nhiêu hành khách lục tục lên bờ.

Bây giờ A Liệt mới nhìn lại trong bọn khách qua đò có ba tên tiểu hóa tử, chàng chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Phải rồi! Té ra bọn họ không để người bờ bên này mà thực ra họ đã phái người xuống thuyền trước từ bờ bên kia để mình không lưu ý đặng bao vây mình một cách dễ dàng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã lướt qua bên mình Kỳ Kinh. Ba tên khất cái đều cúi đầu xuống mà đi.

Con thuyền ra khỏi bờ, A Liệt nghe tiếng Kỳ Kinh nói rất nhỏ hỏi Hứa Thái Bình:

- Chắc Hứa huynh cũng nhận thấy rồi, không hiểu bọn cao thủ Cái Bang lục tục kéo lên miền Bắc làm gì nhiều thế?

Hứa Thái Bình cũng hạ thấp giọng xuống đáp:

- Chính tiểu đệ đang muốn thỉnh giáo Kỳ huynh về vụ này.

Kỳ Kinh nói:

- Hiện nay thế lực Cái Bang rất lớn, biệt lập thành một tổ chức ra ngoài chín phái lớn.

Vì địa khu rải rác khắp nơi, nên những cao thủ trong bang ít khi đi vu vơ, thường thường mang theo trách nhiệm bên mình.

Hứa Thái Bình nói:

- Kỳ huynh nói rất đúng. Tệ hội tuy rất lưu tâm đến công việc giang hồ, mà đối với vụ Cái Bang phái cao thủ ngược lên phía bắc, tuyệt không hiểu gì hết, nên rất lấy làm kỳ.

Kỳ Kinh hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Không chừng vụ nầy có liên quan tới chúng ta.

Hứa Thái Bình nói:

- Cái đó không thể biết được. Nhưng vạn nhất mà có dính líu đấn chúng ta thì việc mình đối phó với họ không phải dễ dàng.

Kỳ Kinh gật đầu ngẫm nghĩ không nói gì nữa.

A Liệt chợt động linh cơ nghĩ bụng:

- Ta lấy cái ống nhòm chỉ cốt giá họa cho kẻ khác. Kỳ Kinh làm ác đã nhiều chết cũng đáng kiếp. Cái bằng ta nhét vật này vào người hắn. Giả tỷ người Cái Bang giết chết hắn đi thì vụ này nhốn nháo còn lâu.

Quyết định rồi, chàng chau mày nghĩ kế hoạch. Chàng thấy thuyền đã gần tới bờ đối diện, nước sông cạn rồi, liền lập tức hành động.

Đột nhiên một chàng trai la thất thanh rồi ngã tòm xuống nước.

Mọi người bất giác chú ý nhìn xương sông, chỉ có A Liệt không để ý chàng ẩn vào phía sau người khác rồi chuồn ống nhòm vào trong cặp đeo bên yên ngựa Kỳ linh.

Gã trai kia do A Liệt ngấm ngầm đẩy xuống sông. Vì thế chàng chẳng cần nhìn theo.

Có điều chàng biết, quanh mình toàn những tay giàu kinh nghiệm giang hồ, nên không để họ phát giác ra thái độ của mình khác với mọi người. Sau khi hành động xong, chàng trà trộn vào đám đông thò cổ ra nhìn xuống sông.

Một khách quá giang hảo tâm kéo chàng vào nói:

- Ông bạn hãy coi chừng kẻo rớt xuống nước.

Câu này khiến cho Kỳ Kinh cùng Hứa Thái Bình liếc mắt nhìn lại một cái rồi chúng khôi phục vẻ thản nhiên. Đó là thái độ thường xuyên của những tay lão luyện giang hồ.

Chỗ này nước cạn, người bị té xuống sông đi vào bờ được, không đến nỗi chết chìm.

Thuyền vừa vào bờ, người đó đã theo sau tới nơi.

Gã nổi giận đùng đùng muốn tìm cho ra kẻ đã chèn ép mình rớt xuống nước. Nhưng lúc này người ở dưới thuyền lên xen lẫn người ở trên bờ lên xuống nhộn nhịp, gã chẳng có cách nào hỏi cho ra được, đành ngoác miệng chửi trừ mấy câu.

A Liệt lên bờ rồi nghĩ bụng:

"Nếu ta đi theo sát Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình thì bọn Cái Bang chẳng làm gì ta được" Kể ra chàng rất có thể tìm một nơi hẻoo lánh, vứt bỏ đồ hóa trang thì dễ lắm. Nhưng vấn đề khó khăn

là ở chỗ chàng đã bị cao thủ Cái Bang bắt một lần, nếu nay lại để lộ chân tướng tất nhiên họ nghi ngờ. Huống chi chàng chạm trán Kỳ Kinh. Hắn là một nhân vật lão luyện nhất định nhận ra được.

Còn một điểm nữa là chàng rất lo nghĩ về vấn đề Cực Lạc Giáo.

Nếu chàng lộ nguyên hình thì giáo phái này sẽ huy động toàn lực đối phó với chàng.

Vì thế sau một hồi suy đi tính lại chàng đành để nguyên bộ mặt giả tiến đến Khai Phong.

Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình lên ngựa rồi nhưng không đi mau.

A Liệt thấy vậy mừng thầm trong bụng. Chàng liền theo dõi. Chàng đi được mấy trượng thấy bên đường có một cái quán nhỏ, trong quán đã có hai tên khất cái.

A Liệt ngưng thần lắng tai thấy Kỳ, Hứa hai người dường như đang nói chuyện rất khẽ nhưng họ chỉ hạ thấp giọng chứ không dùng thuật truyền thanh nên A Liệt chẳng cần mất chút hơi sức nào cũng nghe rõ.

Kỳ Kinh nhìn Hứa Thái Bình nói:

- Thái Bình huynh! Xem chừng nơi đây xung khắc với đại danh của lão huynh.

Đại ý hắn bảo nơi đây chẳng được thái bình chút nào.

Hứa Thái Bình nói:

- Tai mắt chúng ta chẳng phải là kém cỏi gì, mà vụ Cái Bang đột nhiên phái nhiều người lên miền Bắc, trong đó có cả bọn trưởng lão thì thật là chuyện lạ mà chúng ta không ai hiểu được mục đích của họ thế nào?

Kỳ Kinh nói:

- Thế lực Cái Bang ngày thêm hưng thịnh. Nghe nói họ định khuếch trương lên miền Bắc sông Đại Giang, tựa hồ không coi bạn hữu phương Bắc vào đâu!

A Liệt cười thầm trong bụng vì chàng hiểu sâu xa tâm tính Kỳ Kinh, hắn thích gây chuyện rắc rối và khêu gợi mối ly tán. Hắn nói mấy câu này không có chuyện gì thì chẳng sao, nhưng nếu đúng chỗ là gieo được mầm tranh chấp giữa Thanh Long hội cùng Cái Bang.

Hứa Thái Bình trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hành động bí ẩn của Cái Bang dường như không phải để khuếch trương phạm vi thế lực.

Kỳ Kinh nói:

- Được vậy là may. Nếu không thì Kỳ mỗ cũng phải ngấm ngầm tranh đấu với bọn họ.

Hứa Thái Bình nói:

- Như chúng ta chịu khó bí mật điều tra tất phát giác ra được nhiều chuyện hứng thú.

Kỳ Kinh nói:

- Thái Bình huynh vốn thận trọng lời nói mà đã phát ngôn như vậy tất nhiên đã tìm ra được ít nhiều manh mối hoặc đã được nghe lời đồn của bạn hữu giang hồ. Trường hợp mà Thái Bình huynh quả đã bắt được đầu mối, tiểu đệ xin đi theo để coi náo nhiệt cũng vui.

Hứa Thái Bình nói:

- Chẳng dấu gì Kỳ huynh. Đây bất quá là ý nghĩ lâm thời của tiểu đệ chứ chưa có vết tích gì đáng kể. Tiểu đệ chợt nghĩ tới kẻ công địch của chúnng đã thần bí như vậy đến nay vẫn chưa được manh mối gì, thì sao chúng ta không thay đổi địa phương để điều tra một chuyến.

Kỳ Kinh trầm ngâm đáp:

- May ở chỗ chỉ có hai người chúng ta, nói thật cũng chẳng hề chi. Nếu chúng ta chuyển hướng dò xét Cái Bang, không khéo lại gây nên sóng gió.

Hứa Thái Bình nói:

- Đã vậy thì làm thế nào?

Kỳ Kinh đáp:

- Không phải tiểu đệ sợ việc mà chỉ muốn nói rõ trước là chúng ta không nên để việc nầy cho người thứ ba nào hay biết mới được.

Thái Bình trịnh trọng nói:

- Dĩ nhiên là thế! Việc này phải giữ tuyệt đối bí mật. Chúng ta có thể bắt một hai người để thẩm vấn.

Kỳ Kinh giật mình nghĩ bụng:

- Thế là chơi nhau với Cái Bang rồi. Chà! Nhất định lão này có mưu đồ chuyện gì.

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng liền đáp:

- Được đấy. Nhưng tiểu đệ xin nói trước hình dong tiểu đệ mọi người đều nhận biết nên không thể ra mặt được.

Hứa Thái Bình nói:

- Cái đó không thành vấn đề. Chúng ta đã bôn tẩu giang hồ bấy nhiêu năm, chẳng lẽ không có cách nào che dấu ư?

Trên đường lớn khách bộ hành và xe ngựa đi lại đông đảo. Chu Tiên Trấn ở phía trước không còn xa mấy.

Hứa Thái Bình lại nói:

- Kỳ huynh. Chúng ta chưa đến tìm họ thì họ đã nhìn thấy mình Kỳ Kinh nói:

- Phải đấy! Hai tên khất cái này đã chờ ở bến đò từ trước. Không hiểu có phải chúng đón bọn ta

chăng?

A Liệt nghe Kỳ Kinh nói câu này lại cười thầm trong bụng.

Hứa Thái Bình yên lặng một lúc rồi lại lên tiếng:

- Cái đó khó nói lắm. Có thể chúng theo dõi gã dong xe đi sau chúng ta cũng chưa biết chừng.

A Liệt chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- Bọn họ quả là những nhân vật rất lão luyện và tinh tế.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ. Hứa Thái Bình đã nói tiếp:

- Tiểu đệ đã hoài nghi gã từ trước rồi vì có người khác chăm chú theo dõi gã.

Kỳ Kinh đáp:

- Gã đó tuy giả làm người gánh vác, mà bề ngoài không có chỗ nào sơ hở. Nhưng gã chăm chú giám thị tên dong xe lại quên mất có kẻ khác đã khám phá ra động tác của gã đang theo dõi người khác.

Hứa Thái Bình nói:

- Những hạng này là hạng vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ không đáng để ta quan tâm.

Kỳ Kinh nói:

- Võ công bọn chúng tầm thường là chuyện không sai rồi. Chỉ nghe tiếng bước chân của tên dong xe nặng nhẹ không đều, thước tấc cũng khác là đủ biết. Tên phu gánh bước chân cát bụi bay lên mà gã quảy gánh đồ cũng chẳng có chi nặng nhọc đủ tỏ bản lãnh cũng kém cỏi. Có điều hành vi của chúng không phải như hạng giang hồ tầm thường... Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo lẽ ra oai danh của Thái Bình huynh rất hiển hách trong những khu phụ cận lưu vực sông Hoàng Hà. Nguyên một tiêu chí trên yên ngựa của Thái Bình huynh cũng đủ khiến cho bạn hữu giang hồ xa lánh. Vậy mà hai người đó vẫn nghiễm nhiên đủ hiểu nội tình không phải giản đơn.

Kỳ Kinh lý luận xác đáng khiến A Liệt cũng phải thán phục.

Hứa Thái Bình đáp:

- Bạn hữu giang hồ không nhất định là ai cũng biết ám ký của tệ hội.

Kỳ Kinh cười nói:

- Đừng nói giỡn! Đã không biết tiêu ký của Thanh Long hội thì còn bôn tẩu giang hồ thế nào được? Hừ! Tiểu đệ xem chừng hai người này lai lịch khá lớn. Tên giám thị người dong xe thì chưa đáng kể, nhưng tên phu gánh nhất định không phải hạng tầm thường ít ra là hắn có thế lực khá lớn hậu thuẫn cho.

Hứa Thái Bình nói:

- Mặc kệ hắnn. Chúng ta vào thị trấn tìm cách bắt một tên khất cái để tra hỏi nên chăng?

Kỳ Kinh đáp:

- Lão huynh đi tới đâu là có biện pháp tới đó. Tiểu đệ tin rằng về nhân lực đối với lão huynh không thành vấn đề.

A Liệt vừa chú ý nghe vừa nghĩ thầm:

- Ban đầu Hứa Thái Bình không hiểu vô tình hay hữu ý nói tên phu gánh kia không đáng coi trọng mà bây giờ câu chuyện xoay ra thế khác. Phải chăng người kia với lão có mối liên quan. Ái chà! Nếu Hứa Thái Bình cũng là người Cực Lạc giáo, thì lai lịch tên phu gánh không cần hỏi cũng biết, mà lão ngấm ngầm hộ vệ gã. Giải thích như vậy nghe cũng được lắm.

Hiệp tại A Liệt đang bị hai tầng giám thi, nhưng không hiểu Hứa Thái Bình chuyển hướng đối phó với Cái Bang là có dụng ý gì?

Chàng chỉ khẳng đinh được một điểm là người Cái Bang không tham gia vào Cực Lạc Giáo. Nếu Hứa Thái Bình đã là một phần tử của Cực Lạc Giáo mà lão lại còn có mối liên quan với Cái Bang tất không tùy tiện bắt người để thẩm vấn. Bỗng nghe Hứa Thái Bình nói:

- Tiểu đệ còn có cách khiến cho người Cái Bang không hiểu là ai đã thẩm vấn bọn họ.

Kỳ Kinh hỏi:

- Thái Bình huynh có biện pháp gì?

Hứa Thái Bình cười mát đáp:

- Đem họ đến công đình mà khảo vấn. Tiếp theo lại cho vào phòng kín tra hỏi thì còn sợ gì không tra ra được lời chân thực của chúng.

Kỳ Kinh nói:

- Như vậy thật là tuyệt diệu! Lão huynh cứ thế mà làm.

Hai lão nồi chuyện rất nhỏ, những người ở gần còn khó nghe thấy, huống chi A Liệt cách xa hơn trượng. Thế mới biết tuy chúng là những người cẩn thận phi thường mà chỉ vì sơ tâm một chút để cho câu chuyện của chúng lại lọt vào tai chàng hết.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ, chàng xúc động tâm linh, lập tức rảo bước đi mau. Chẳng mấy chốc chàng đã vượt qua Hứa Thái Bình và Kỳ Kinh để đi lên trước.

Tên phu gánh lát sau cũng vượt qua Kỳ Kinh. Chỉ còn hai tên khất cái là lọt lại sau A Liệt vừa chạy vừa tính toán. Chàng đi chừng ngoài ba chục trượng mới trông thấy phòng ốc ở Chu Tiên Trấn.

Chàng càng tới gần Chu Tiên Trấn càng đăm chiêu suy nghĩ vì dọc đường chàng đã để ý mà không thấy chỗ nào có thể động thủ được.

Chàng lại khôug gặp nhân vật mà chàng đự đoán trong lòng.

A Liệt đi trên đường lớn lúc chuyển vào rừng mới thở phào một cái. Chàng thấy con đường này quanh co chỉ trong vài trượng là không nhìn rõ cảnh vật, bất luận ở phía trước hay phía sau. Tên

phu gánh ở phía sau chàng không xa mấy mà không nhìn thấy nhau.

Bên đường lớn có một người áo quần lam lũ đang đứng tựa vào thân cây.

A Liệt tự nhủ:

"Ta đoán quả đã không sai. Khi nào Cái Bang lại không đặt người coi giữ nơi đây" Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi đột nhiên phóng bộ chạy vào rừng cây tưởng chừng chàng cảnh giác người Cái Bang này bất lợi cho mình nên phải trốn lánh.

Người đứng dưới gốc cây thấy động tác của A Liệt không khỏi sửng sốt.Gã cũng lướt người đi chừng hai trượng đến chỗ A Liệt chuyền vào rừng cây. Gã lớn tiếng gọi:

- Này ông bạn! Đừng chạy nữa!

A Liệt dĩ nhiên không lý gì đến gã chạy vội vào rừng. Sự thực chàng chỉ vận dụng nửa phần tốc độ. Vì chàng mà chạy hết sức thì nhất định đối phương đành bỏ không chịu rượt theo.

Lúc này tên phu gánh cũng chuyển tới đường lớn vừa trông rõ và nghe rõ người rượt theo A Liệt vào rừng là một lão cái đầu tóc bù xù, áo rách tả tơi.

Gã không khỏi sửng sốt một chút, nhưng rồi cũng co chân chạy thật lẹ. Gã trông ra thì bóng người trong rừng không thấy đâu nữa.

Gã còn đang ngần ngừ không biết có nên vào rừng coi thử hay không ... Bỗng trong rừng có tiếng thê thảm vọng ra cách đó chừng, trượng. Vì muốn biết rõ duyên do, gã phu gánh không ngần ngừ gì nữa, đặt gánh xuống, xông vào rừng liền.

Nhưng gã điều tra bốn mặt chừng mười mấy đến hai mươi trượng không phát giác ra được manh mối gì đành lùi trở ra khỏi khu rừng. Ngoài rừng hai người kỵ mã đã đứng ở bên đường, mắt như cú vọ nhìn gã chầm chặp.

Tên phu gánh ngửng đầu lên thấy một người có cặp mắt gà chọi, gà không nhìn ra được người này đang nhìn về phương nào thì trong lòng tức cười mà không dám cười lên tiếng. Gã cúi đầu xuống muốn chạy đi... Người có cặp mắt gà chọi chính là Kỳ Kinh lạnh lùng quát:

- Đứng lại!

Người phu gánh quả nhiên đừng bước dương mắt lên nhìn lão hỏi:

- Chuyện gì?

Kỳ Kinh đáp:

- Người bỏ quên gánh đồ rồi.

Gã phu gánh chau mày hỏi:

- Ta có quên đâu. Ta đi kiếm một vật rồi trở lại lấy không được hay sao?

Kỳ Kinh nói:

- Té ra là thế! Ngươi là một nhân tài lại nói năng hoạt bát mà làm nghề bán hơi sức nầy há

chẳng đáng tiếc lắm ru? Ta muốn tìm đường khác cho ngươi được chăng?

Gã phu gánh dương mắt lên hỏi lại:

- Qúi tính đại danh là gì?

Kỳ Kinh chưa kịp trả lời thì Hứa Thái Bình đứng bên đã lên tiếng:

- Vị này là một cao nhân trứ danh ở phái Bắc Mang tên gọi Kỳ Kinh chắc ngươi đã nghe tiếng. Còn cách xưng hô ngươi làm sao, hay hành động ở đường nào?

Hứa Thái Bình là một nhân vật cao cấp ở Thanh Long, lão biết gần hết mọi bang phái trong võ lâm, nên vừa mở miệng đã dùng giọng lưỡi giang hồ tỏ cho đối phương biết người này không phải là phu gánh vác thật sự thì cái đó chẳng có chi là lạ. Tuy Kỳ Kinh đã hiểu rồi, nhưng hắn giả vờ ngớ ngẩn cho đối phương khoái chí. Hắn thấy Hứa Thái Bình nói huỵch toẹt ra chưa rõ vì mục đích gì?

Bỗng thấy tên phu gánh lập tức lộ vẻ cung kính nhìn Kỳ Kinh thi lễ nói:

- Tiểu nhân có mắt mà không biết núi Thái Sơn. Kỳ tiên sinh là một cao nhân có danh tiếng. Tiểu nhân tên gọi Lý Sơ đệ tử Thất Tinh môn.

Gã đưa mắt nhìn Hứa Thái Bình hỏi:

- Còn vị này phải chăng là Hứa đại gia?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp:

- Không dám! Chính là tại hạ.

Bấy giờ Kỳ Kinh chẳng thể không phục Hứa Thái Bình có con mắt tinh đời. Vì lão đã khám phá ra đối phương xuất thân ở nơi nào, nên tự giới thiệu lai lịch của mình để khỏi có sự hiểu lầm và gây ra xích mích.

Hứa Thái Bình lại hỏi:

- Lý huynh theo dõi gã dong xe làm chi? Gã là ai vậy?

Lý Sơ đáp:

- Hành tung người đó rất khả nghi. Tiểu nhân vâng lệnh trên theo dõi y từ Hứa Xương nhưng gã đắc tội với Cái Bang, vừa bị một lão khất cái ngăn chận và rượt theo vào rừng rồi phát ra tiếng rú thê thảm. Chắc gã bị lão cái bắt đem đi rồi. Còn gã là ai hiện giờ tiểu nhân cũng chưa biết.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Lý huynh có nhìn rõ tướng mạo lão cái đó không?

Lý Sơ đáp:

- Tuy tiểu nhân chỉ ngó một bên mặt, nhưng mũi lão như mỏ chim Ưng, cặp mắt sâu hoắm, tướng mạo rất dễ nhận.

Hứa Thái Bình ngó Kỳ Kinh hỏi:

- Kỳ huynh có biết người đó là ai không?

Kỳ Kinh đáp:

- Có lẽ là Dạ Ưng Nghê Dương.

Hứa Thái Bình nói:

- Tiểu đệ cũng đoán là lão. Vị trưởng lão Cái Bang này thân hành lộ diện đi lên phương bắc, thật khiến người ta khó hiểu. Với bản lãnh của lão thì việc bắt tên dong xe dĩ nhiên chẳng khó khăn gì.

Hứa Thái Bình và Kỳ Kinh lại nói mấy câu khách sáo với Lý Sơ rồi giục ngựa lên đường.

Lý Sơ chờ một lúc lâu đoạn trở gót quay về đường cũ. Khi gã sắp ra khỏi rừng cây thì thấy một đại hán trung niên cưỡi lừa, trên lưng tải hai bì rượu từ từ chuyển vào rừng. Lý Sơ tiến lại hỏi:

- Lão huynh! Có bán rượu không?

Đại hán không trả lời tiếp tục cất bước.

Lý Sơ tức giận hỏi:

- Không bán thì thôi sao lại làm phách?

Đại hán kia dừng bước lại hỏi:

- Tiểu đệ là Hoàng Cửu. Còn lão huynh?

Lý Sơ trở lại nét mặt tươi cười đáp:

- Tại hạ là Lý Sơ, phiền Hoàng huynh mau mau về báo thượng cấp là gã đó đã bị Dạ Ưng Nghê Dương, trưởng lão Cái Bang bắt đem đi rồi.

Đoạn gã hạ thấp giọng xuống kể lại tình hình vừa qua. Gã nói:

- Tiểu đệ không biết người mắt gà chọi đó chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh. May mà có Hứa Cung Phụng đứng bên ra ám hiệu, nói rõ thân phận cùng họ tên Kỳ Kinh mới không đến nỗi lỡ việc.

Hoàng Cửu nói:

- Té ra Tam đương gia Hứa Thái Bình ở Thanh Long Hội lại là cung phụng ở Cực Lạc giáo chúng ta. Được rồi! Tiểu đệ sẽ báo về thượng cấp.

Hai bên từ biệt nhau rồi cùng thượng lộ.

Sau khi hai gã đi rồi, một người ở sau gốc cây chuồn ra. Chính là A Liệt. Bây giờ chàng đã khôi phục lại chân tướng, mình mặc bào da coi rất phong lưu nho nhã, bất cứ ai cũng không thể ngờ chính gã dong xe lúc nẫy.

A Liệt cất bước lên đường vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Hiện giờ tình thế đúng như ta phỏng đoán:

Cái Bang bị Cực Lạc giáo theo dõi, tất còn xảy nhiều chuyện phiền phức. May nhất ở chỗ ta đã hiểu rõ Hứa Thái Bình là cung phụng của Cực Lạc giáo. Từ nay ta cứ nhè lão mà tìm ra manh mối.

Hiện giờ chàng chỉ ngại chạm trán với mấy người Cái Bang mà nguy nhất là họ nhận ra chàng, còn chàng lại không nhận được họ.

Chẳng mấy chốc A Liệt đã tiến vào Chu Tiên trấn. Trong trấn ngoài trấn thỉnh thoảng lại gặp những nhân vật võ lâm võ phục áo ngắn qua lại. Dĩ nhiên còn một số ẩn vào xó xỉnh để dòm dỏ khách qua đường.

A Liệt đi nhanh vào một phạn điếm, vì chàng nhận ra người Cái Bang bất luận địa vị cao cả đến đâu cũng không vào tiệm ăn cơm, vậy tiệm cơm hiện giờ tương đối là khu vực an toàn cho chàng. Còn việc người ta ở ngoài hay tiến vào tiệm điều tra thì lại là chuyện khác.

Chàng theo tập quán gần đây đảo mắt để ý điều tra khắp nơi như trên cửa sổ, trên tường vách xem có ám hiệu của Phùng Thúy Lam lưu lại không?

Ngoài ra chàng chú ý đến những người có thể nhìn rõ mặt. Đột nhiên chàng phát giác ra một điều làm cho chàng ngơ ngác.

Nguyên ở góc tường mé tả có vạch một hình tam giác, trong hình tam giác là hình một thanh kiếm.

Dưới tiêu ký này còn có hình chữ thập. Đó chính là ký hiệu mà Phùng Thúy Lam đã ước hẹn với chàng. Hình tam giác cùng thanh tiểu kiếm chỉ thị phương hướng nàng ẩn mình. Còn chữ thập ở dưới là của người khác phúc đáp. Nàng ngó thấy như vậy liền biết A Liệt đã tới và sẽ cùng nhau hội kiến đêm nay.

Theo lời dặn của Phùng Thúy Lam mũi kiếm trỏ về phương nào thì mé hữu nó là nơi ẩn thân của nàng. Hiện giờ mũi kiếm trỏ xuống, mé hữu là phương đông. Vậy nàng ở một nơi về hướng đông.

# Chương 49 - Giả Tiểu Nhị Dò La Khách Sạn

Vấn đề là ở chỗ ngoài A Liệt chỉ có một mình Lương đại thúc hiểu biết ám hiệu này.

Hiện giờ Lương đại thúc chưa rời khỏi Hứa Xương. Vậy ai đã gạch chữ thập vào dưới tiêu ký để phúc đáp Phùng Thúy Lam?

A Liệt đứng ngẩn người ngẫm nghĩ một lúc rồi nhất định người phúc đáp là Lương đại thúc, vì Lương đại thúc đã ước hẹn cùng chàng gặp mặt ở Khai Phong. Có thể lão nóng ruột đến Khai Phong sớm hơn và nhìn thấy tiêu ký này.

Ban đầu chàng lo hiện giờ rất nhiều người Cái Bang ở gần đây, Phùng Thúy Lam có thể gặp nạn, nhưng sau chàng nghĩ ngay tới nếu nàng đã lọt vào tay Cái Bang thì những toán khất cái này tất giải tán rồi, chứ chẳng lưu lại đây làm gì nhiều thế.

Bây giờ chỉ còn lại một điểm cần điều tra là thời gian lưu tiêu ký mới đây hay từ lâu rồi.

Nếu nó đã có từ cách nay mấy tháng trước thì bây giờ hoàn toàn vô dụng. Giả tỷ Lương đại thúc mới động thân đêm qua thì nhanh nhất là sáng nay qua đây. Trường hợp mà dấu đáp phúc là của lão thì cuộc tương hội sẽ diễn ra đêm nay. Do đó chàng lộ vẻ vui mừng. Chàng ăn qua loa rồi hỏi thăm tiểu nhị biết rằng ở trần này có hai khách sạn nhỏ. Chàng liền hỏi rõ địa điểm. Khi trả tiền hàng chàng còn thưởng cho tiểu nhị ít tiền.

Tiểu nhị vui vẻ nói:

- Đa tạ thiếu gia. Bữa nay tiểu nhân hên vận quá. Chắc là còn phát tài nữa..

A Liệt vô tình hỏi:

- Hên vận thì sao?

Tiểu nhị cười hì hì đáp:

- Trưa nay có vị tân khách cũng vào hỏi thăm mấy câu rồi thưởng cho khá nhiều tiền.

Bây giờ đến thiếu gia là người thứ hai rồi.

A Liệt động tâm, làm bộ hững hờ nói:

- Té ra còn người lười hơn ta. Giữa trưa đã đi tìm chỗ ngủ. Vị khách đó chắc là thân thể mắc bệnh nên kiếm phòng nghỉ.

Tiểu nhị đáp:

- Bà ta hai má đỏ hồng, tinh thần rất cường kiện có yếu đau gì đâu?

A Liệt “ủa”lên một tiếng rồi hỏi:

- Bà đến có một mình hay sao?

Tiểu nhị đáp:

- Dĩ nhiên không phải một mình mà đi với một nhân tài đẹp đẽ tương tự như thiếu gia.

Có diều y nhiều tuổi hơn một chút mà tính nết trầm tĩnh.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bà khách tuy ăn xài rộng rãi mà đại gia kia lại mặc áo bào trên vai vá một miếng nhỏ mới thật là kỳ?

A Liệt trống ngực đánh thình thình khẽ hỏi:

- Bà khách người có đẹp lắm không?

Tiểu nhị nheo mắt cười đáp:

- Đẹp lắm! Như tiểu nhân là vị đại gia đó thì dù giữa ban ngày cũng ngủ thêm mấy giờ nữa. Ha hạ..

A Liệt cũng cười nhưng trong lòng kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng mụ là phu nhân của Lục bang chúa?

Thật ra A Liệt giật mình kinh hãi vì nghe nói có cặp vợ chồng này đến. Phùng Thúy Lam đã để tiêu ký lại trong nhà khách sạn, ám ký này nàng cho chàng hay vào lúc gặp tình thế cấp bách, nó có thể là ám ký của Ma nữ kiếm phái ở núi Thái Bạch. Lục bang chúa phu nhân Tô đại thư cũng là ngươi của Ma nữ kiếm phái nên nhận được ám hiệu của bản môn. Vậy dấu hiệu phúc đáp rất có thể là do Tô dại thư để lại.

May mà tiêu ký này mới để trưa hôm nay thì còn có cơ cứu vãn được Nhưng cứu vãn bằng cách nào? Đó mới là vấn đề làm cho chàng phải điên đầu.

Nên biết Cái Bang bang chúa Lực Minh Vũ mà đến đây thì số đông cao thủ cũng ở vùng này. Vì thế đêm nay nhất định họ bày thiên la địa võng rất nghiêm mật để phòng ngừa Phùng Thủy Lam lọt lưới. Dĩ nhiên tình thế bữa nay nguy hiểm trăm phần.

A Liệt tính toán một hồi thấy tình thế dữ nhiều lành ít, bất giác cặp lông mày nhăn tít lại.

Tiểu nhị bỏ đi một lúc rồi đến bên chàng khẽ nói:

- Thiếu gia bất tất phải nghĩ ngợi nhiều cho mệt. Thái độ những người này không phải hạng tầm thường. Cứ coi vẻ uy nghiêm của họ, tiểu nhân đoán chắc họ là một nhà quan.

A Liệt cười dở khóc dở. Chàng biết gã tiểu nhị tưởng mình dang nghĩ đến Tô đại thư.

Chàng lắc đầu rồi buông tiếng thở dài. Tiểu nhị lại nói:

- Thị trấn nầy không phải nhỏ bé, còn nhiều nhân vật xuất sắc, thiếu gia cứ đi coi chắc là sẽ được như ý.

A Liệt lại lắc đầu.

Tiểu nhị định bỏ đi. Đột nhiên chàng xúc động tâm cơ nghĩ thầm:

“Ít ra ta chưa biết cặp vợ chồng này là ai. Ta cứ ở trong điếm chờ coi một cách công nhiên.” Chàng liền vẫy tiểu nhị lại, lấy ra một đĩnh bạc năm lạng để lên bàn hỏi:

- Đây là bạc ròng không thể hư giả được. Chẳng hiểu ngươi có thích không?

Tiểu nhị hít một hơi khí lạnh, ngẩn người ra hồi lâu rồi hỏi:

- Trời ơi! Phải chăng tiểu nhân đã đến ngày khá giả?

A Liệt nói:

- Ta chỉ muốn được coi bà khách đó!

Tiểu nhị hít mạnh một hơi hỏi lại:

- Thiếu gia xài nhiều tiền như vậy mà chỉ muốn coi bà một cái thôi ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Ta phải cái tánh dở hơi như vậy.

Tiểu nhị lẩm bẩm:

- Cái tánh dở hơi này hay lắm. Hàng ngày tiểu nhân muốn đi kiếm đàn bà cho thiếu gia coi.

A Liệt hỏi:

- Liệu ngươi có làm được không?

Tiểu nhị chau mày hỏi lại:

- Người ta không ra khỏi phòng thì làm thế nào?

A Liệt đáp:

- Ta biết bảo ngươi làm cách nào bây giờ?

Tiểu nhị thè lưỡi ra nói:

- Tiền bạc này khó nuốt đây. Được rồi! Để tiểu nhân nghĩ lại coi.

Quả nhiên gã nghĩ được kế hoạch. Lát sau A Liệt đã đi tới tiểu khách sạn vào trong một gian phòng đứng đối diện với đôi nam nữ.

Tay chàng bưng một cái mâm có bốn món ăn nhỏ bốc hơi nghi ngút. Từ lúc chàng đẩy cửa vào phòng cho tới khi bày xong đồ ăn lên bàn, chàng chưa ngó nữ khách lần nào.

Nhưng người đàn ông chàng đã nhìn rõ. Y là một hán tử lối ba bốn chục tuổi, mình mặc áo bào da bên ngoài bằng đoạn màu lam. Thân thể cao lớn, tướng mạo oai nghiêm.

Giả tỷ người này đúng là Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang thì A Liệt cũng không thất vọng, vì Lục Minh Vũ có một địa vị tôn cao phong độ như vầy là phải. Bằng tướng mạo hắn xấu xa thì dĩ

nhiên không có cách nào giữ cho Tô đại thư nhất tâm với y được.

Hai người này dường như không chú ý gì đến A Liệt. Khi chàng bày thức ăn xong rồi theo lệ thường mời khách ăn uống. Người đàn ông lạnh lùng ngó chàng một cái, nói:

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra..

A Liệt trở gót đi ngay.

Lúc chànng xoay mình liền thừa cơ ngó nhanh nữ khách một cái. Bất giác chàng chấn động tâm thần vì mụ chính là Tô đại thư, người đã cùng chàng bướm lả ong lơi.

Tô đại thư không chú ý đến A Liệt khiến chàng thở phào một cái bước lẹ ra khỏi cửa phòng. Đột nhiên người đàn ông cất tiếng gọi:

- Tiểu nhị!

A Liệt liền dừng bước quay đầu lại thì thầy luồng nhỡn quang uy nghiêm của y bao trùm lấy người chàng.

A Liệt trong lòng kinh hãi hơi lộ vẻ luống cuống.

Chàng tự cảm thấy thẹn thùng, tự hỏi:

- Tại sao người ta trông mình một cái mà mình đã hoảng hốt?

Chàng không cam tâm để khí thế đối phương lấn át, vì như thế bị chạm đến lòng tự tôn. Chàng liền nghếch mắt phưỡn bụng, tỏ ra không sợ hãi.

Ngờ đâu đối phương đột nhiên cười mát nói:

- Ngươi hãy chờ ở ngoài cửa. Không chừng chúng ta còn muốn uống rượu!

Câu này thức tỉnh A Liệt về địa vị của chàng. Hiện giờ chàng đã thành tên tiểu nhị trong một toà tiểu khách sạn thì dĩ nhiên phải chịu khuất phục trước bang chúa Cái Bang.

Nếu không thế tất người ta sinh lòng ngờ vực.

Chàng liền khom lưng vâng dạ bước ra, cẩn thận khép cửa phòng lại rồi đứng chờ ngoài hành lang.

Tuy A Liệt biểu diễn thân phận tiểu nhị khá lắm; nhưng trong lòng chàng hổ thẹn phi thường, vì chàng tự hiểu hiện giờ chàng không lo về vai trò mình đóng mà hiển nhiên vì oai phong của đối phương làm cho lòng chàng xao xuyến.

A Liệt thấy lòng tự tôn bi tổn thương, nghĩ thầm:

- Bây giờ mình không phải là đứa con nít mà sao khi gặp nhân vật cao cả lại lộ bản tướng đê hèn.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Tô đại thư cất tiếng oanh có thể làm cho người đàn ông phải mạch máu căng thẳng, thần hồn phiêu đãng. Phá lên tiếng cười khanh khách, Lục phu nhân hỏi:

- Minh Vũ! Chàng hù dọa tên tiểu nhị làm chi?

Lục Minh Vũ thủng thẳng hỏi:

- Chúng ta ăn chút gì đây?

Tô đại thư làm nũng đáp:

- Không! Chàng chưa trả lời tiện thiếp.

Lục Minh Vũ cười đáp:

- Muốn quan sát một người thì tốt nhất là lúc họ hoàn toàn không phòng bị mới thấy rõ chân tướng. Giả tỷ gã đó mà có ý giả mạo thì ta vừa trợn mắt lên nhất định gã phản ứng rồi.

Đó là bản năng thiên bẩm của con người.

Tô dại thư nói:

- Té ra là thế. Có điều sự thực khi chàng trợn mắt, tiện thiếp nhận thấy chẳng mấy người là không sợ Oai phong, nên dù gã là kẻ hữu tâm cũng sợ sệt thực sự.

A Liệt ngấm ngầm kinh hãi mắng thầm:

- Mụ đàn bà này thật là khả ố! Mụ lắm miệng làm gì vậy?

Lục Minh Vũ lại nói:

- Nếu gã sợ thật thì chỉ là hạng tầm thường chẳng có chi đáng kể, mình bận tâm làm quái gì?

Tô đại thư đáp:

- Nhiệm vụ của gã bất quá là thám thính bọn ta, thì cần gì phải hạng lớn hay hạng nhỏ, miễn sao hắn đạt được mục đích thám thính là đủ, tưởng chàng nên cẩn thận hơn một chút.

Lục Minh Vũ nói:

- Phu nhân nói cũng phải. Có điều ta chỉ đùng thần quang đôi mắt thử gã một chút để xem chỗ dụng ý của gã thâm thiển thế nào mà thôi, còn việc có phải gã thám thính bọn mình hay không đã có người khác điều tra. Hiện giờ đệ tử bản bang đang tra xét gã, nếu lai lịch gã không rõ ràng thì đệ tử bản bang sẽ bắt gã ngay. Vì thế ta đã quyết định mình bất tất phải ra tay. Phu nhân hiểuu chưa?

Tô đại thư tỉnh ngộ đáp:

-Té ra là thế. Có điều tiện thiếp mới nhận thấy cách thám sát của chàng vẫn còn sơ hở, tỷ như võ công gã cao cường, nhưng không đảm lược nên vừa thấy hào mục của chàng mà phát khiếp cũng không có chi là lạ.

Lục Minh Vũ nói:

- Phu Nhân chỉ biết một điều chớ chưa biết hai. Đại phàm người đã luyện võ đến trình độ cao thâm lại phải qua một thời gian tu luyện Tọa công. Tọa công đã thành tựu thì tâm tính của con

người đều đã qua thời kỳ mài rũa về khi chạm phải mục quang của ta tự nhiên nảy ra sức phản kháng.

Y dừng lại một chút rồi giải thích thêm:

- Công phu tĩnh tọa mà thành tựu, tâm linh khí phách tự nhiên kiên cường hơn người thường nhiều. Thế thì dù tâm linh gã không địch nổi mục quang của ta, vẫn phát sinh kháng lực đến một trình độ nào mới phải. Ta quan sát kháng lực mạnh hay yếu có thể đo lường được bản lãnh họ đến trình độ nào.

Tô đại thư cười khành khạch đáp:

- Bây giờ tiện thiếp hiểu rồi. Không trách ai cũng bảo chàng là người giám định lực lượng kẻ khác trùm đời hiện nay, thì ra môn học vấn này cũng lớn lắm.

A Liệt nghe tới đây, chàng đang tựa cột hành lang bỗng cảm thấy tâm tình khoan khoái. Một là chàng trà trộn vào đây phải trải qua sự an bài của chủ nhân, lal lịch đã có căn cứ. Người Cái Bang chẳng phải là thổ công trong nhà thì điều tra làm sao được? Hai là lòng tự tôn bị khuất nhục không lấy làm đau đớn nữa, vì đối phương đã sử dụng kỳ thuỷ công tâm mà chàng chưa tu luyện tâm linh thì bị áp chế là đáng. Sau hết chàng liên tưởng đến bước đường luyện công của mình sau này phải coi trọng về đường tâm linh mà gia tâm huấn luyện thì lúc lâm địch động thủ mới khỏi bị đối phương lấn át.

Lại nghe Tô đại thư nổi lên tràng cười rồi kêu lấy thêm thức ăn.

Bỗng mụ ngừng lại nói:

- Lạ thật, dường như tiện thiếp có quen gã này.

Lục Minh Vũ hỏi ngay:

- Phu nhân thấy gã giống ai?

Tô đại thư đáp:

- Gã rất giống một thanh niên trước đây tiện thiếp cùng Huỳnh trưởng lão và Lý trưởng lão đã bắt được. Sau vì gã không có liên quan gì đến ta nên buông tha ra.

Lục Minh Vũ “ồ” lên một tiếng rồi hỏi:

- Phu nhân có muốn coi lại gã lần nữa không?

Tô đại thư đáp:

- Không cần! Thực ra tướng mạo gã không giống lắm. Gã thiếu niên kia mặt mũi trắng trẻo hồng hào, còn gã này nước da vàng ủng mà cặp lông mày rậm hơn nhiều. Có thể nói là hoàn toàn không giống, song tiện thiếp cảm thấy khuôn mặt hao hao, thái độ tương tự. Đó chẳng qua là mắt mình quen như vậy.

Lục Minh Vũ nói:

- Trên đời người hao hao giống nhau là thường. Nhưng gã này khiến cho phu nhân nhớ đến một

người khác thì gã thiếu niên kia đã có ở trong đầu óc phu nhân một ấn tượng sâu xa.

Tô đại thư cười khanh khách đáp:

- Bây giờ tiện thiếp nói cho chàng hay. Tiện thiếp... A Liệt trống ngực đập hơn trống làng, tự hỏi:

- Chẳng lẽ mụ đem thực tình kể hết ra mà Lục Minh Vũ cũng không phản ứng chăng? Y không phải là người chịu đựng được tất cả mọi sự Ô nhục.

Tô đại thư đột nhiên dừng lại khiến cho A Liệt càng khó hiểu. Chàng chú ý lắng tai bỗng phát giác ra trong phòng có tiếng bước chân thêm một người nữa. Chàng liền tỉnh ngộ mừng thầm, bụng bảo dạ:

- May có người vào phòng vừa kịp cắt đứt câu chuyện của mụ.

Sự thực Lục Minh Vũ và Tô đại thư nói chuyện với nhau bằng thanh âm nhỏ nhẹ. Giả tỷ có người đứng ngoài cửa cũng khó lòng nghe rõ, huống chi A Liệt đứng tựa cột hành lang cách xa đến hơn trượng.

Ngoài ra tiếng bước chân người mới vào phòng cũng hời hợt như không, nếu thính giác của A Liệt không kỳ dị đặc biệt cũng đừng hòng nghe rõ.

Người đó vào phòng không nói câu nào chỉ dừng lại một phút rồi vượt của sổ ra ngoài.

A Liệt còn đang kinh ngạc, lại nghe Tô đại thư nói tiếp:

- Chàng quả coi đã không lầm. Tên tiểu nhị đó lai lịch không có chỗ nào khả nghi.

Lục Minh Vũ buông tiếng cười ngạo nghễ hỏi:

- Phu thân với gã thiếu niên đó làm sao?

Tô đại thư đáp:

- Chẳng có chuyện gì cả. Tiện thiếp không lý gì đến gã. Gã bất quá như một tên sĩ tử đi khảo thí mà thôi.

Lục Minh Vũ thở phào một cái nói:

- Phu nhân cũng nên trở lại bình thường, đừng có động một chút đã giật gân. Phu nhân nên biết ta vì nàng mà phải giết người.

Tô đại thư trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chàng nói thế nghĩa là đã không đếm xỉa đến việc tiện thiếp “trộm người” chăng?

Lục Minh Vũ đáp:

- Đếm xỉa hay không đếm xỉa là chuyện khác. Nhẫn nại được hay không nhẫn nại được cũng là một vấn đề khác. Ta chỉ nói cho phu nhân rõ là ta không muốn nhẫn nại về tính dâm đãng của phu nhân nữa.

Tô đại thư chẳng sợ hãi gì.Mụ nổi lên tràng cười lẳng lơ nói:

- Trước kia chàng được kích thích rất lấy làm thú vị nhưng bây giờ chán rồi. Trước kia chàng đã thả lỏng tiện thiếp và ngấm ngầm cổ võ cho tiện thiếp làm nbư vậy. Tiện thiếp quen nết mất rồi, chẳng có cách nào thay đổi được thì biết tính sao bây giờ?

Lục Minh Vũ cười mát đáp:

- Ta hiểu lòng nàng muốn đối phó với ta một cách kịch liệt, nhưng nàng hiểu lầm rồi. Ta định chính thức lấy nàng làm phu nhân nên từ đây nàng không được vượt ra ngoài qui củ.

Tô đại thư kinh hãi la lên một tràng, hỏi:

- Tai thiếp nghe lầm chăng?

Lục Minh Vũ hỏi lại:

- Ta lấy nàng làm vợ chẳng lẽ không danh chính ngôn thuận hay sao?

Tô đại thư thở dài đáp:

- Nếu sớm biết chàng chân tâm như vậy thì tiện thiếp đã không làm loạn. Hỡi ơi! Những lỗi lầm trước kia không thể vãn hồi được nữa.

Lục Minh Vũ nói:

- Thôi đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa, hãy ăn cơm xong đi rồi nghĩ một lúc.

Tô đại thư hỏi:

- Tiện thiếp biến thành người cao quí từ hồi nào?

Lục Minh Vũ cười khanh khách đáp:

- Nàng quên rằng ta tinh thông cả y đạo ư? Nàng mới mang thai được hơn mười ngày, nhưng ta cũng biết rồi.

Tô đại thư "ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Chàng vì thế mà quyết định chính thức thành hôn với tiện thiếp ư?

Lục Minh Vũ đáp:

- Mọi người bản bang đều tôn xưng nàng làm phu nhân, còn ta há lại không muốn mình định danh phận phụ mẫu trước khi đứa nhỏ ra đời?

Lúc này vẻ mặt Tô đại thư thế nào, A Liệt không nhìn thấy, chàng cũng chẳng buồn nghĩ tới, vì đầu óc chàng như bị sét đánh làm cho choáng váng. Bao nhiêu huyết dịch trong người chạy ngược lên đầu.

Nên biết chàng chẳng phải là người ngốc. Việc Tô đại thư có con dĩ nhiên chàng cũng tính ngày thì đứa nhỏ kia có thể thụ thai do cuộc đụng chạm bữa trước giữa chàng với mụ.

Dĩ nhiên đứa nhỏ có thể là con Lục Minh Vũ hay người đàn ông nào khác. Tô đại thư đã là

người phong lưu dâm đãng sau cuộc truy hoan trong tòa phá miếu với A Liệt, biết đâu mụ chẳng đi kiếm người đàn ông khác?

Dù sao đi nữa thì việc phỏng đoán bước đầu đứa nhỏ này là dòng máu của A Liệt cũng chiếm phần hơn, nên chàng đầu nhức mắt hoa, ruột rối tơ vò.Một bàn tay to tướng không biết đưa ra đặt vào vai chàng từ hồi nào. Chàng vừa phát giác liền giựt nảy mình lên.

A Liệt quay đầu nhìnn lại thì thấy người này thân thể to lớn, mình mặc võ phục, lưng cài trường đao. Tuy mặt y nở nụ cười mà vẫn giữ vẻ kiêu hãnh. Người đó nói:

- Đừng sợ gì hết. Ta muốn biết trong gian phòng kia có ai trú ngụ.

A Liệt ấp úng đáp:

- Cái đó các hạ phải hỏi chưởng quĩ mới biết.

Dĩ nhiên đó là câu nói cho xuôi chuyện. Theo lề luật chàng là một tên tiểu nhị không nên phúc đáp câu hỏi này.

Đại hán trợn mắt lên trầm giọng hỏi:

- Có phải một nam một nữ không?

A Liệt vội gật đầu.

Đại hán lại hỏi:

- Người nam vào hàng đứng tuổi, thái độ Oai nghiêm phải không?

A Liệt lại gật đầu. Chàng lẩm bẩm:

- Thằng lỏi con đừng làm dữ. Lát nữa ngươi biết là Lục Minh Vũ thì biến thành một đứa con cháu của hắn.

Đại hán ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa mắt nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đứng đây làm chi?

A Liệt đáp:

- Vị khách quan đó bảo tiểu nhân chờ đây, không chừng hai vị còn kêu lấy rượu.

Đại hán cất bước tiến lại cửa phòng gõ cửa.

Bên trong có người hỏi vọng ra:

- Ai đó Đại hán đáp:

- Nếu Lục bang chúa vui lòng tiếp khách bất thường thì tiểu đệ sẽ báo danh!

Cửa phòng mở, Lục Minh Vũ đứng cách đối phương chừng bốn, năm thước. Hai người nhìn nhau từ đầu xuống đến gót chân. A Liệt thấy đại hán kia vẫn không có vẻ gì khiếp sợ thì không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm:

- Không hiểu người này là ai mà đối với một nhân vật hiển hách như bang chúa Cái Bang vẫn không lộ vẻ sợ hãi. Đởm lược y đã vậy thì tất nhiên không phải hạng tầm thường Lục Minh Vũ chắp tay nói:

- Bỉ nhân chính là Lục Minh Vũ!

Đại hán trầm giọng nói:

- Tiểu đệ họ Cao tên gọi Thanh Vân. Tiểu đệ từng nghe oai danh của Lục bang chúa đến nay được hội diện thật là may mắn.

Lục Minh Vũ niềm nở đáp:

- Té ra là Cao Thanh Vân huynh, một bông hoa lạ Ở phái Thiên Thai. Thảo nào cốt cách hơn đời phong độ siêu phàm thoát tục.

Cao Thanh Vân nói:

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ bất quá là một tên đệ tử bất tiếu ở phái Thiên Thai, chỉ làm điếm nhục danh dự sư môn, không dám nhận là hoa thơm, sao sáng như ngài bang chúa vừa nói.

Lục Minh Vũ ung dung cười đáp:

- Chắc Cao huynh vì đoạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách (Thích khách giữa ban ngày) mà lúc nào cũng bận tâm. Thực ra đó chỉ là ý kiến của người thế tục. Còn tại hạ hâm mộ phi thường chỉ hận mình vô duyên chưa được hội ngộ.

Hắn tủm tỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ không nhịn được câu nói thực:

Nếu Cao huynh không phải là nhân vật phi thường thì làm sao tới đây mà không phát ra một tiếng động ...Ha ha ... Lục Minh Vũ nói câu này đã rõ lắm rồi:

Không thiếu gì cao thủ Cái Bang coi giữ ở đây, nếu chẳng phải Bạch Nhật Thích Khách có thân thủ tuyệt vời thì tự nhiên đã làm kinh động kẻ khác và chẳng thể tới gần Lục Minh Vũ được.

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Gã Cao Thanh Vân này quả là lợi hại! Lúc nẫy tuy tâm thần ta bị dao động, nhưng tai mắt so với người thường vẫn còn minh mẫn hơn. Thế mà gã đến vỗ vai ta mới phát giác. Vậy gã đạt được ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách thật là đáng lắm.

# Chương 50 - Lục Minh Vũ Thuê Người Giết Vợ

Cao Thanh Vân dương cặp mắt diều hâu lên nhìn đối phương. Vẻ mặt gã dần dần biến thành lạnb lẽo nghiêm trọng nói:

- Lục bang chúa quá khen rồi! Tiểu đệ tuy không mất nhiều tâm lực mà đến được trước cửa phòng, nhưng tiểu đệ sinh nhai bằng nghề hành thích không phải học một sáng một chiều mà được, thật ra phải có chút kinh nghiệm. Tiểu đệ đã quan sát thấy dường như bang chúa cố ý sơ hở để chờ một người nào tới đây. Dĩ nhiên người mà bang chúa chờ đợi chẳng phải là tiểu đệ. Còn tiểu đệ bất quá may gặp cơ hội này lợi dụng cho mình thành ra không làm kinh động đến người quí bang mà thôi.

Gã ngừng lại một chúa rồi hỏi:

- Tiểu đệ không muốn hỏi đến công việc của quí bang, vậy không cần biết người khách sắp tới là ai, chỉ xin Lục bang chúa cho biết là tiểu đệ hãy chờ lại hoặc có thể nói chuyện ngay?

Gã là người chóng vánh mau lẹ, lại có lực lượng uy hiếp người.

Coi đó đủ biết lúc gã ra tay hành thích, nhất định làm rất nhanh nhẹn không để chút dấu vết nào.

Lục Minh Vũ cười mát đáp:

- Không cần! Cao huynh có điều chi dạy báo xin cứ nói ngay bây giờ!

Cao Thanh Vân gật đầu lớn tiếng hô:

- Tiểu nhị! Ra đi!

A Liệt dạ một tiếng rồi xoay mình đi ra.

Những tay cao thủ thông thường đừng cách nhau chừng bốn trượng là không nghe lỏm được gì hết nhưng A Liệt có thể nghe rõ mồn một.

Cao Thanh Vân nhìn Lục Minh Vũ nói:

- Cuộc đàm thoại giữa chúng ta hay hơn hết là đừng quấy rối cô nương ở trong phòng.

Lục Minh Vũ đáp.

- Không sao đâu. Tại hạ không ngờ Cao huynh lại là người cẩn thận đến thế!

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Tiểu đệ bất quá không muốn để lụy đến người vô tội mà thôi. Con người hùng tài đại lược, thủ đoạn ghê gớm như bang chúa chẳng nói làm chi. Còn để người khác nghe tiếng há chẳng gieo họa sát thân cho họ?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cao huynh nói vậy cũng có lý..

Bây giờ A Liệt mới biết Cao Thanh Vân hô mình lui ra là để cho mình khỏi uổng mạng, bất giác chàng sinh ngay lòng hảo cảm với đại hán kiêu hãnh kia. Đồng thời chàng sinh lòng chán ghét bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân chậm rãi hỏi:

- Đi vào chính đề ngay, tiểu đệ xin hỏi Lục Bang chúa:

Những vụ án hành thích giữa ban ngày mới phát sinh trong vòng gần năm nay ở bốn nơi Kim Lăng, Hàng Châu, Hán Dương, Nam Xương, phải chăng là kiệt tác của bang chúa?

Lục Minh Vũ hỏi lại:

- Cao huynh đã điều tra ra được nhiều hay ít?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nhiều hay ít cái đó không quan hệ. Tiểu đệ xin bang chúa trả lời một câu:

có phải là hành vi của bang chúa hay không mà thôi?

Lục Minh Vũ đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải trả lời vấn đề này. Nhưng chẳng lẽ Cao huynh đi đường xa muôn dặm vào đến Trung Nguyên chỉ để hỏi tại hạ một câu này thôi ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Việc về sau để sau này hãy nhớ tới. Tiểu đệ thích làm việc từng bước một.

Lục Minh Vũ nói:

- Được rồi!Nếu tại hạ không trả lời dứt khoát, tất Cao huynh không vui lòng. Vậy tại hạ trả lời một tiếng “phải”. Dĩ nhiên nội vụ còn nhiều điều ngoắt ngoéo. Nếu Cao huynh muốn nghe tại hạ sẽ nói tiếp.

Cao Thanh Vân gật đầu ra chiều thỏa mãn đáp:

- Mấy vụ đó rõ ràng quá rồi. Nếu không phải là nhân vật như bang chúa thì người khác làm không nổi. Bây giờ tiểu đệ cũng vui lòng trả lời những câu bang chúa hỏi.

Lục Minh Vũ hỏi thử:

- Thế thì Cao huynh rời khỏi nơi đây không truy cứu nữa hay sao?

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười đáp:

- Lục bang chúa hiện nay là một lãnh tụ một bang hội lớn, thế lực hùng hậu. Còn tiểu đệ tuy là con người kiêu ngạo bất thuần, nhưng không đến nỗi chẳng biết tự lượng, đòi hỏi bang chúa đến trình độ quá đáng.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Cao huynh đã coi trọng tại hạ như vậy, thì chúng ta thương lượng cùng nhau được chăng? Nếu Cao huynh coi là chuyện giao dịch cũng phải.

Cao Thanh Vân cặp mắt chiếu ra những tia sáng tham lam, hoan hỉ. Tuy nhiên gã vẫn chưa trả lời ngay.

Lục Minh Vũ nhẫn nại chờ một lúc. Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Giao dịch thế nào?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cao huynh mà ưng thuận thì tại hạ mời Cao huynh thi triển tuyệt kỹ Cao Thanh Vân nói:

- Lục bang chúa đừng tìm cách làm vui lòng tiểu đệ. Trong thiên hạ còn có người nào mà bang chúa muốn giết không được?

Lục Minh Vũ đáp:

- Dĩ nhiên là có. Nếu không thì tại hạ tội gì phí thì giờ nhiều như vậy? Chờ đằng đẵng một năm trời mới thấy Cao huynh tới đây.

Cao Thanh Vân nửa tin nửa ngờ giục:

- Vậy bang chúa thử nói nghe.

Lục Minh Vũ nói:

- Cao huynh làm xong vụ này có thể rửa tay qui ẩn để hưởng phúc lành. Vì tại hạ đã quyết chí làm cho bằng được, dù phải trả giá đắt cũng vui lòng...

Cao Thanh Vân xua tay ngắt lời:

- Hy khoan!Có hai việc tiểu đệ không hiểu, trong lòng vẫn còn thắc mắc. Điều thứ nhất là trong võ lâm còn ai có thể khiến cho bang chúa thúc thủ vô sách không? Điều thứ hai bang chúa đã nói rõ bất cứ phải trả bằng một giá nào thì ra cổ võ cho tiểu đệ đòi thật nhiều. Cái đó phản lại thường tình. Hai chỗ nghi ngờ khiến tiểu đệ nhận thấy cuộc mua bán này không thể tiếp thụ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ nói:

- Cái đó không có chi kỳ lạ. Về điều thứ nhất vì có người tại hạ không muốn ra tay hạ sát, cũng có người không thể tự mình động thủ. Còn điều thứ hai tại hạ nhận thấy nếu mình nói tên ra, dĩ nhiên Cao huynh mặc cả lôi thôi. Chi bằng nói phô sông ra trước là tại hạ đã quyết tâm thì không hà tiện trong việc đền đáp.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút. Đột nhiên gã lạng người nhanh như điện chớp.

Thoáng cái thanh trường đao ở sau lưng đã cầm tay chém lẹ xuống đối phương.

Lục Minh Vũ tay cầm trượng trúc quét một cái cũng thần tốc phi thường, dường như đã tính trước đối phương động thủ vào phút này, nên vung trượng thủ thế vừa đúng lúc.

Choang một tiếng! Thanh thường đao của Cao Thanh Vân bị cây trượng trúc của đối phương gạt trệch đi.

Bỗng thấy Lục Minh Vũ vung ngón tay trái ra điểm. Cao Thanh Vân quạt ngang bàn tay vừa đủ gạt chiêu thức của đối phương.

Hai bên đứng nhìn nhau một lúc. Cao Tbanh Vân bỗng lùi lại.

Thế lùi lại của gã dĩ nhiên cũng tính toán kỹ lắm, nên bức bách Lục Minh Vũ phải đi theo.

Hai người thoáng cái đã tới giữa viện. Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Cao huynh đừng động thủ hay hơn.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ quyết ý thỉnh giáo cao chiêu của bang chứa, mong bang chúa chỉ giáo cho đừng hà tiện nữa.

Vừa dứt lời, gã đã vung trường đao một cái. Bóng đao trùng điệp tấn công rất rát.

Lục Minh Vũ cũng vung trượng trúc lên phòng thủ ngiêm mật.

Trận đấu nầy cả hai bên cùng thi triển kỳ công tuyệt nghệ ảo ảnh dồn dập liên miên không ngớt. Sự thực lúc này cả tòa khách sạn lọt vào mắt giám thị của tay cao thủ. Bất luận người nào ra vào cũng chẳng qua mắt họ được.

A Liệt nghe tiếng đao trượng nổi lên vi vút thi biết là cuộc chiến đấu đã khai diễn.

Chàng còn biết nếu mình đi dòm trộm thì dù có che được mắt hai người đang giao thủ, nhưng không tránh khỏi mục quang những tay cao thủ giám thị, nên chàng không dám mạo muội.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Hai tay cao thủ như Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân tỷ đấu đối với mình là kẻ chưa được sư thừa chân chính truyền thụ võ công coi thấy lại càng bổ ích.

Huống chi A Liệt không muốn bỏ qua cuộc kịch đấu thần diệu này. Chàng đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra được chân tường có lỗ chó chui, liền di chuyển thân mình rất lẹ về phía đó, nhìn qua lỗ chó chui vào phòng.

Qua nhiên hai người Lục, Cao không phát giác ra vì họ đang phóng tay đối phó với địch nhân.

Hai bên kịch đấu ngoài năm chục chiêu, tay trái Lục Minh Vũ bắt đầu hoạt động thỉnh thoảng lại điểm cách không. Chỉ lực bắn ra veo véo. Trong khoảnh khác, mười phần Lục Minh Vũ đã chiếm được thế công đến tám. Cao Thanh Vân miễn cưỡng chống được hơn bốn chục chiêu, xem chừng tình thế bất lợi, liền cất tiếng hỏi:

- Lực bang chúa quên chuyện giao dịch rồi chăng?

Lục Minh Vũ là nhân vật như vậy làm gì chẳng hiểu đối phương có ý nhận thua. Y liền nhảy ra khỏi vòng chiến mỉm cười đáp:

- Đao pháp nội gia chính tông của Cao huynh thực khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt.

Cao Thanh Vân hít liền mấy hơi chân khí mới điều hòa hơi thở được. Gã nói:

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tiểu đệ tuy vùi đầu khổ luyện mấy năm trời, ai ngờ hãy còn thua bang chúa xa lắm. Nếu không khổ luyện thêm hai năm thì không phải là đối thủ của bang chúa.

Lục Minh Vũ "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra hai năm nay Cao huynh biệt tích vì ẩn mình tu luyện võ công tâm pháp. Thật là đáng kính.

Cao Thanh Vân nói:

- Xin bang chúa thứ tội cho tiểu đệ đã mạo phạm hổ oai. Nên biết tiểu đệ mà không thử sức để hiểu rõ thực lực của bang chúa thì chẳng có cách nào mặc cả được. Hiện giờ đã biết rõ bang chúa bản lãnh còn cao hơn tiểu đệ một bậc thì chuyện giao dịch cũng khó mà tiếp thụ được, vì cái việc bang chúa muốn tiểu đệ đại lao thật khó khăn và phí khoản tất nhiên cao lắm.

Lục Minh Vũ cười đáp:

- Cao huynh đừng khinh thường tại hạ là một tên khiếu hóa. Nói về tiền bạc, e rằng trên đời khó có người so bì được với tại hạ.

A Liệt coi đấu võ đã ngẩn người, bây giờ nghe họ nói chuyện lại càng ngơ ngác.

Vừa rồi hai bên chuyển động thân hình, đao qua trượng lại kịch đấu chàng đã coi rõ mồn một. Kể ra chiêu thức nhanh như gió, dữ như sấm sét đã khiến chàng phát sợ. Nhưng sự thực chàng cũng cảm thấy thủ pháp của hai bên phóng ra những chiêu thức chưa được nghiêm mật cho lắm. Nói một cách khác tức là chàng vẫn cảm thấy còn chỗ sơ hở có thể công kích được. Nhưng lúc chàng nhập trận có lợi dụng được những chỗ sơ hở đó hay không còn là nghi vấn.

Ngoài ra Lục Minh Vũ thắng đối phương mà lại đem việc trọng đại phi thường giao cho Cao Thanh Vân mới là chuyện chàng nghĩ điên đầu không ra duyên cớ.

Cao Thanh Vân cười khanh khách nói:

- Hay lắm! Lục bang chúa đã không tiếc tiền thì tiểu đệ có thể bán cho được.

Lục Minh Vũ quay đầu nhìn vào phòng thấy có đèn lửa ánh ra ngoài nhưng không một bóng người. Y liền hạ thấp giọng xuống nói:

- Cao huynh cứ tùy tiện ra giá đi! Tại hạ muốn đặt giá nhờ Cao huynh làm ba vụ án.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc thứ nhất là nữ nhân trong phòng này. Mụ họ Tô tên gọi Ngọc Quyên, phiền Cao huynh hạ sát mụ.

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp:

- Được lắm! Chỉ cần bang chúa cho biết giá tiền.

Câu này gã nói rất khẽ. Dù có người đứng bên cũng không nghe thấy nhưng A Liệt vẫn nghe rõ mồn một.

Lục Minh Vũ hỏi rất khẽ:

-Việc hạ sát mụ này không khó gì. Tại hạ định trả giá một vạn lượng được chăng?

Cao Thanh Vân đáp.:

- Nếu hạ sát chẳng khó khăn gì thì hợp với công việc chuyên môn của tiểu đệ, mà có lẽ nó còn là việc đáng trả giá cao nhất. Được rồi! Tiểu đệ xin tiếp nhận. Có điều Lục bang chúa cần xét nghiệm lại tử thi hay không?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp lẹ:

- Không cần. Cao huynh là cao thủ đệ nhất về nghề này. Phiền Cao huynh tiêu tan thi thể đừng để lại vết tích gì. Tại hạ chỉ cần một lời hứa của Cao huynh là đủ yên tâm rồi.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tiểu đệ tính dụ mụ ra ngoài rồi hãy hạ thủ, bang chúa tính sao?

Lục Minh Vũ đáp:

- Vậy thì hay lắm. Nhưng cần sao mụ ra đi trước nửa đêm để khỏi phương hại đến kế hoạch của tại hạ.

Cao Thanh Vân vỗ ngực nói:

- Xin bang chúa cứ tin vào tại hạ.

Gã giơ tay làm hiệu rồi la lên một tiếng “ái chà” Lục Minh Vũ hiểu ý cười ha hả lớn tiếng nói:

- Cao huynh thủng thẳng ra về, miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Bất cứ ai nghe nói vậy cũng tưởng Cao Thanh Vân thất bại bị thương trốn đi, còn Lục Minh Vũ ra điều chế nhạo.

Lục Minh Vũ lập tức trở gót vào phòng.

A Liệt ngồi dưới đất nhòm thấy Cao Thanh Vân ẩn mình trong bóng tối. Ngoài ra những tay cao thủ Cái Bang bốn mặt đều triệt thoái hết.

Lòng chàng thắc mắc không yên. Một mặt chàng tức giận Lục Minh Vũ là con người lạnh nhạt vô tình. Mặt khác chàng lo thay cho Tô đại thư nhất là mụ đang mang thai. Cái bào thai đó có thể là của Lục Minh Vũ mà sao y lại nhẫn tâm mời tay thích khách đệ nhất để hạ sát hai mẹ con mụ.

A Liệt càng nghĩ càng tức giận. Sau một lúc chàng yên tĩnh trở lại định thần nhìn ra thì thấy Cao Thanh Vân ngồi xếp bằng trong góc nhà tựa hồ đang vận công điều tức. Nhưng sắc mặt gã

không ngớt thay đổi hiển nhiên tâm tình gã đang bối rối chẳng hiểu vì chuyện gì.

A Liệt lắng tai nghe. Trong thượng phòng có tiếng nói rất khẽ vọng ra Lục Minh Vũ nói:

- Con nữ tặc họ Phùng đó đến nửa đêm mới xuất hiện, ta muốn nhân cơ hội này thương nghị với người bản bang về việc làm hôn thú với nàng.

Tô đại thư hoan hỉ đáp:

- Hay lắm! Bang chúa đi lẹ lên.

A Liệt trong lòng đã hiểu rõ Lục Minh Vũ nói vậy để rời khỏi Tô đại thư, cho Cao Thanh Vân thừa cơ hạ thủ.

Trống ngực đánh thình thình, A Liệt nghĩ ngay tới Cao Thanh Vân sắp đến hạ thủ. Gã thích khách kia đã lừng danh thiên hạ giết người không gớm tay, dĩ nhiên chẳng thương tiếc gì Ngọc Quyên mà buông tha mụ. Vậy chàng làm thế nào? Tụ thủ bàng quan chăng? Dĩ nhiên chàng không muốn thế, nhưng chẳng có biện pháp nào cứu vãn.

Nên biết Cao Thanh Vân không phải là nhân vật tầm thường. A Liệt tuy tự tin ở luồng chân khí hộ thân, nhưng đụng phải tay cao thủ tuyệt đích này dĩ nhiên chàng phải tính khác.

A Liệt muốn nhân lúc đối phương nhắm mắt ngồi yên, len lén đi tời dùng thanh trủy thủ vẫn đeo luôn bên mình để đâm chết gã nhưng chàng không làm, vì một là dù chàng thành công thì Lục Minh Vũ cũng dùng cách khác để giết Tô Ngọc Quyên, hai là chàng có cảm giác Cao Thanh Vân không phải là người tồi bại nhưng chàng không hiểu vì lý do gì, nên chàng cũng không muốn sát hại gã.

Tại sao chàng biết Cao Thanh Vân không phải người tồi bại? Cái đó chàng không lý luận được. Có thể vì gã hô chàng lui ra cho khỏi bị Lục Minh Vũ giết chết để bịt miệng. Có thể vì tư cách Cao Thanh Vân làm chàng cảm thấy gã không phải là người hèn mạt.

Cao Thanh Vân đột nhiên đứng dậy. Truước hết gã rũ áo, vuốt lại cho thẳng thắng rồi sờ thanh trường đao cài ở sau lưng. Gã ngang nhiên bước lên bậc đá tiến lại cửa phòng.

Trong phòng hãy còn thắp đèn. Cao Thanh Vân đến cửa, gã không ngần ngừ gì giơ tay lên khẽ gõ hai cái.

Giữa lúc đêm tối, cảnh vật im lìm. Hai tiếng gõ cửa lách cách nghe càng rõ hơn.

Tô đại thư ở trong phòng giật mình kinh hãi. Lát sau mụ cất tiếng hỏi:

- Ai gõ cửa đó?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Cao Thanh Vân đây mà!

Tô Đại thư nghe tiếng báo danh, tuy âm thanh lạnh lẽo nhưng cũng yên tâm được một phần. Mụ đưa tay lên kéo then mở cửa. Mục quang mụ đụng ngay vào cặp mắt Cao Thanh Vân chứa đầy sát khí.

Mụ run lên một cái rồi đứng thẳng người, phưỡn ngực, ra chiều không sợ hãi gì. Mụ nói:

- Ta không nhận ra ngươi! Hừ! Tuy tiếng gõ cửa của ngươi có điều quái dị nhưng ta chẳng phải là kẻ ai cũng hăm dọa được.

A Liệt nghe mụ nói vậy mói tỉnh ngộ. Hai tiếng gõ cửa vừa rồi quả nhiên lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải kinh hãi và biết ngay chẳng tử tế gì.

Còn Cao Thanh Vân gõ cửa làm sao lại biểu lộ sát khí trong lòng gã ra được thì thật khiến người ta không hiểu thấu.

Cao Thanh Vân ngắm nghía Tô Ngọc Quyên từ đầu xuống đến gót chân.

A Liệt đứng ở phía sau nhìn thấy động tác của gã cũng cảm giác được mục quang gã không chút cảm tình. Tình trạng này giống như một động vật nhìn một động vật khác không còn sinh mạng, hay hơn nữa một tên đồ tể ngắm nghía con vật đem ra hạ sát xem nên xuống đao vào cho nào cho phải.

Tô đại thư nhún vai nói:

- Ngươi là một người lạ mà sao kỳ quái như vậy? Đáng lẽ ta phải cảnh cáo ngươi, nhưng bữa nay ta không muốn rắc rối. Vậy ngươi nên đi đi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Ngươi đã biết rõ lời nói của mình không thu được hiệu quả thì còn nói ra làm chi?

Tô đại thư đáp:

- Phải rồi! Chắc ngươi đã nhắm đúng cơ hội mới tìm đến đây phải không? Hỡi ơi! Ta cũng không hiểu tại sao mình lại biến thành ân từ đến thế?

Cao Thanh Vân nói:

- Có thể là vì ruột gan ngươi quá mềm nhũn.

Tô đại thư lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Ta có thể giết người không gớm tay.

Cao Thanh Vân nói:

- Hoặc giả tướng mạo ta khiến ngươi nghĩ đến người nào đó mà sinh lòng bất nhẫn.

Tôi đại thư đáp:

- Cũng không phải. Ta chẳng quen ngươi một nét nào.

Đột nhiên mụ như người tỉnh giấc, giậm chân nói tiếp:

- Lòng dạ ta bữa nay sao lại bối rối đi nói với ngươi những câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không có một điểm nào khiến cho người khác yêu như tính tình hiếu thuận, hòa ái còn kiêm... Tô đại thư trợn mắt lên xẵng giọng:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao? Ta phải tống cổ ngươi đi mới được Cao Thanh Vân nói:

- Đừng có lỗ mãng. Ngươi đã không sợ ta thì nói thêm mấy câu nữa cũng chẳng ăn nhằm gì. Ta không thích đứng ngoài cửa nói chuyện.

Dút lời gã khoa chân bước qua ngưỡng cửa Lạ thay! Tô đại thư thấy thế lùi lại nhường chỗ cho đối phương bước vào phòng.

A Liệt đề tụ chân khí. Người chàng lẹ như chim én liệng tới bên cửa.

Lức này hai cánh cửa khép lại nhưng còn kẽ hở, nên chàng dòm vào rất rõ.

Cao Thanh Vân ngồi ngất ngưởng trên ghế. Gã còn ra hiệu cho đối phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tô đại thư ngần ngừ một chút rồi mụ chau mày trở gót đi vào phòng trong. Phòng ngoài chỉ còn lại một mình Cao Thanh Vân. Gã vẫn ngồi ngay như cũ, tựa hồ biết chắc Tô Ngọc Quyên chẳng những không bỏ trốn mà còn tự động trở ra.

Quả nhiên gã tiên liệu rất đúng. Tấm rèm vén lên, Tô Ngọc Quyên lại đi ra, Nhưng lúc này tay mụ cầm trường kiếm chưa rút khỏi vỏ. Mắt lộ sát khí.

Cao Thanh Vân nói:

- Ngươi chưa hỏi rõ lai lịch và mục đích ta đến đây là quyết chưa động thủ. Vậy ta khuyên ngươi đừng làm bộ tịch nữa, hãy ngoan ngoãn ngồi xuống đây hỏi cho biết rõ rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cao Thanh Vân nói vậy rất hợp tình hợp lý. Tô Ngọc Quyên không ngờ đối phương đưa ra dòn này, bất giác mụ ngẩn người không biết trả lời thế nào.

Tuy nhiên không phải mụ hoàn toàn bất lực, dám ngồi đối diện với người đàn ông thô hào hung hãn. Mụ nói:

- Ta cũng khuyên ngươi một câu là đừng ước lượng ta quá thấp. Bọn đàn ông các ngươi thường coi nữ nhân không vào đâu tưởng mình nắm trọn quyền sinh sát trong tay. Nhưng ta không phải hạng đàn bà đó đâu Cao Thanh Vân nói:

- Ngươi lầm rồi! Nếu ngươi chỉ là người đàn bà thông thường thì đã không hiểu đến cái nguy hiểm bữa nay. Bây giờ ngươi rât quan tâm đến điều bất hạnh của mình Tô Ngọc Quyên thực ra cũng kinh hãi nghi ngờ nhưng lòng nhẫn nại chỉ có hạn, bây giờ mụ muốn nổi nóng. Bỗng nghe Cao Thanh Vân đổi giọng hỏi:

- Tại hạ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Không hiểu cô nương đã nghe ai nói đến bao giờ chưa?

Tô Ngọc Quyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao? Các hạ là Bạch Nhật Thích Khách chuyên môn đâm thuê chém mướn?

Quả nhiên mụ bị Cao Thanh Vân hỏi một câu hời hợt làm cho tiêu bớt tính nóng đến phân nữa.

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Tại hạ được ai thuê mướn đến đối phó với cô nương chắc cô nương muốn nghe lắm, chứ không cự tuyệt tại hạ nữa.

Tô Ngọc Quyên hoàn toàn thủ tiêu ý nghĩ nổi nóng. Mụ vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, chăm chú ngó đối phương. Nụ cười quyến rũ trên môi mọi ngày bữa nay hoàn toàn mất biến.

Mụ hỏi:

- Các hạ chịu nói cho tiện thiếp hay ư?

Cao Thanh Vân đáp.:

- Dĩ nhiên tại hạ cho cô nương hay nhưng cô nương hãy chờ tại hạ quyết định có hạ sát bay không đã. Nói một cách khác:

Bất luận tại hạ động thủ hay không động thủ thì khi có quyết định rồi cũng nói thật cho cô hay.

Tô Ngọc Quyên hỏi:

- Các hạ làm thế nào để quyết định hạ thủ hay không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Giản dị lắm! Tại hạ chỉ cần coi cô nương có cùng một loại người như tại hạ không. Nếu cô đồng loại với tại hạ thì dĩ nhiên tại hạ không giết cô, cô hiểu rồi chứ

# Chương 51 - Giả Tiểu Nhị Lên Tiếng Cứu Lục Phu Nhân

Tô Ngọc Quyên ngập ngừng đáp:

- Hiểu thì hiểu rồi nhưng...

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Đã hiểu là được, không còn nhưng gì nữa. Muốn biết cô có phải là người đúng loại với tại hạ hay không, câu chuyện giản dị lắm. Tại hạ hỏi cô mấy vấn đề cô chỉ thành thật trả lời là tại hạ biết kết quả ngay. Chẳng hiểu Tô cô nương có vui lòng phúc đáp chăng?

Tô Ngọc Quyên chau mày ngẫm nghĩ. Giả tỷ đối phương dùng võ lực uy hiếp thì dù hiển nhiên không địch nổi, mụ cũng chịu chết chứ không trả lời song tình hình hiện giờ lại khác hẳn.

Vấn đề là ở chỗ Cao Thanh Vân đem người sai khiến mình ra làm mồi chứ không phải ở chỗ gã có giết chết được mụ hay không. Mụ không còn bị mất mặt nữa. Đây là một cuộc trao đổi thuần túy.

Dĩ nhiên Tô Ngọc Quyên nóng lòng muốn biết ai là kẻ thuê mướn hung thủ. Còn mụ bị giết hay không là vấn đề thứ hai.

Mụ ngẫm nghỉ một lúc rồi nói:

- Trước hết tiện thiếp muốn hiểu rõ các hạ có giữ lời hứa hay không? Khi tiện thiếp trả lời các hạ rồi, các hạ nhất định cho tiện thiếp hay kẻ nào chỉ sử vụ này chứ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tuy tại hạ mang tiếng là người hung ác không tử tế gì nhưng bình sinh coi trọng nhất là chữ tín. Một khi đã hứa với ai điều gì quyết chẳng sai lời.

Tô Ngọc Quyên bất giác mỉm cười hỏi:

- Hay lắm! Tiện thiếp tin ở các hạ. Nếu các hạ không phải là người thủ tín thì còn ai dám mướn các hạ giết người, có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cô nương đã đồng ý, vậy tại hạ xin hỏi:

Cô nương có phải là người lòng dạ lạnh lùng, tính tình độc ác không?

Tô Ngọc Quyên xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Hắn chuyên nghề đâm thuê chém mướn, dĩ nhiên thủ đoạn tàn ác lòng dạ lạnh lùng.

Vậy ta nói thẳng ra mới là người đồng loại với hắn.

Mụ liền đáp:

- Đúng thế!

Cao Thanh Vân không lộ vẻ gì lại hỏi:

- Vậy cô nương đã làm việc nào thương thiên bại lý, mất cả nhân tính chưa?

Tô Ngọc Quyên gật đầu đáp:

- Có rồi Trong đầu óc mụ liền nhớ lại mụ đã phản bội sư môn, tàn sát đồng đạo.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương có phải là người phóng đãng không?

Tô Ngọc Quyên cười đáp:

- Các hạ thử coi sẽ rõ.

Cao Thanh Vân chẳng những không thích gì nụ cười của mụ, hắn còn lộ vẻ nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ không dám. Cô nương là người xinh dẹp như vậy, tấm thân lại cực kỳ khêu gợi, nếu tại hạ thử thách tất khó lòng tránh khỏi sa vào cạm bẫy ôn nhu. Đây là một cấm giới nghiêm ngặt nhất đối với người hành nghề như tại hạ.

Tô Ngọc Quyên thản nhiên cười hỏi:

- Cái đó là tùy tâm các hạ. Các hạ còn hỏi gì nữa không?

Cao Thanh Vân hỏi:

- Những lời phúc đáp của cô nương khiến cho tại hạ vô cùng thỏa mãn. Bây giờ chỉ còn vấn đề làm thế nào để chứng minh những lời cô hoàn toàn đúng sự thực thì tại hạ mới tin được.

Hắn nói vậy rất là hợp lý. Tô Ngọc Quyên đáp:

- Tiện thiếp nói cho các hạ hay là tiện thiếp đã phản bội sư môn còn trợ giúp đối phương giết chết khá nhiều đồng môn. Hiện giờ cũng đang tiến hành việc hạ sát một tiểu sư muội.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ quyết định xong rồi.

Tô Ngọc Quyên giục:

- Vậy các hạ nói mau. Tiện thiếp nóng lòng muốn biết.

Cao Thanh Vân ngập ngừng đáp:

- Tuy tại hạ làm thích khách để lấy tiền, hay gọi là hung thủ cũng thế, nhưng cũng có điều cấm kỵ nhất là không hạ sát người tử tế. Nếu cô nương quả là hảo nhân thì tại hạ quyết chẳng ra tay. Đó chính là nguyên nhân khiến cho tại hạ đã phí nước bọt và mất thì giờ.

Tô Ngọc Quyên biến sắc hỏi:

- Các hạ cũng là bạo đồ của phái Thiên Thai, còn nói chuyện xấu tốt gì nữa?

Cao Thanh Vân mặt lạnh như tiền đáp:

- Đó chỉ là bề ngoài mà thôi! Sự thực tại hạ không thừa nhận.

Tô Ngọc Quyên hỏi:

- Chà chà! Việc đó mà các hạ còn phủ nhận được ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó là việc riêng của tại hạ, cô nương bất tất phải nhọc lòng. Bây giờ cô nương muốn biết ai đã mướn tại hạ giết cô phải không?

Tô Ngọc Quyên hằn học đáp:

- Nói đi! Các hạ nói xong là tiện thiếp ra tay hạ sát các hạ.

Cao Thanh Vân nói:

- Hai năm nay tại bạ khổ công luyện môn " Tam tài nhất thức" của tệ phái đến trình độ xuất thần nhập hóa. Chiêu thực này gồm ba chiêu thiên địa nhân dung hợp vào một đao phóng ra. Khắp thiên hạ không còn ai là địch thủ. Chờ lát nữa chúng ta động thủ, cô nương chỉ cần coi tại hạ phóng ra một đao là đánh rơi được kiếm trong tay cô nương. Khi đó cô nương phải nhắm mắt chờ chết.

Tô Ngọc Quyên nửa tin nửa ngờ. Mụ đứng đậy vung cước đá về phía sau. Cái ghế ngồi bay ra hơn trượng đánh "binb" một tiếng.

Động tác của mụ mau đến nỗi không thể hình dung được. Lúc này mụ đã rút kiếm ra khỏi vỏ, ngưng thần để chờ đối phương động thủ. Mụ nói:

- Đừng khoác lác nữa. Ta chưa từng nghe nói đến tuyệt nghệ "tam tài nhất thức" của phái Thiên Thai thì nó không thể là một môn thiên hạ vô địch.

Cao Thanh Vân đứng dậy nói:

- Đêm nay thế nào cô cũng phải chết nên tại hạ không sợ tiết lộ bí mật. "Tam tài nhất thức" tuy là môn võ của phái Thiên Thai do ba đại tuyệt chiêu Thiên, Địa, Nhân hợp lại mà thành, nhưng nó lại do đệ nhất cao thủ Tiêu Dao lão nhân Tiêu Lãnh lão tiền bối truyền thụ.

Lão hãy còn sống ở thế gian nên tại bạ chưa thành thiên hạ vô địch.

Tô Ngọc Quyên lộ vẻ khiếp sợ hỏi:

- Cái đó có thật do Tiêu Dao lão nhân truyền cho ngươi không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bản lãnh lão nhân gia đã đến trình độ siêu phàm nhập thánh. Lão nhân gia qua lại giang hồ

gặp người có duyên là chỉ điểm cho. Tại hạ may có cơ duyên được lão nhân gia chỉ điểm. Sau khi thành tuyệt nghệ mới dám trở lại giang hồ.

Y ngừng lai một chút rồi hỏi:

- Nếu tại hạ không nắm vững được phần thắng đối với anh hùng thiên hạ thì khi nào dám xuống núi?

Tô Ngọc Quyên khẽ cắn môi, lộ vẻ sợ hãi, tuy không phải là thái độ xin tha mạng, ả cũng khiến cho người ta mềm lòng khó bề hạ thủ.

Cao Thanh Vân lại nói.

-Sau khi tại hạ luyện thành tuyệt nghệ, cô nương là ngươi đầu tiên được nhìn thấy chiêu này. Vì thế mà tại hạ nói rõ cho cô hay nếu tại hạ đánh một đòn không trúng đích thì từ nay quyết không đem ra thi triển với một tay cao thủ hạng nhất nào khác.

Tô Ngọc Quyên chẳng còn điều gì mà nói. Mụ chau mày hỏi:

- Ngươi bất quá chỉ là một kẻ khinh khi người lương thiện sợ hãi kẻ hung ác, có chi đáng kể là tài?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dù có thế nữa cũng không sao. Tiêu dao tiền bối đã nói nếu không giầu kinh nghiệm thì cũng khó mà thi triển được chiêu đao này vì một đòn không trúng là khi đó ít ra là có đến bảy chỗ sơ hở để địch nhân phản kích làm cho toi mạng. Bởi thế mà cho đến nay, tại hạ chưa từng dùng đến chiêu đó.

Tô Ngọc Quyên hỏi:

- Ai đã mướn ngươi làm việc này?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Tô Ngọc Quyên sắc mạt lợt lạt cơ hồ ngất xỉu. Mục quang thất thần, mụ nhìn đối phương lẩm bẩm:

- Ta không tin... không thể tin được... Ta đã mang thai với y... khi nào y lại giết ta?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Tình trạng của cô đúng là kết quả do nội công tâm pháp của chúng ta đã thu hoạch được. Tại hạ đưa ra tay là có thể nhân yếu điểm mà hạ sát cô được ngay.

Tô Ngọc Quyên thở phào một cái nói:

- Ngươi nói thế thì ra chỉ có đòn cân não chứ không phải sự thực hay sao? Người thuê mướn ngươi không phải là Lục Minh Vũ, có đúng thế không?

Tô Ngọc Quyên nói đến đây, A Liệt cảm thấy khó chịu, dù mụ chẳng tử tế gì, đã là phản đồ, lại

tính tình dâm đãng, nhưng mụ đối với con người có mối liên quan mật thiết vẫn đem lòng tin cẩn.

Chàng thấy mụ hoang mang cũng đem lòng thương xót. Hơn nữa lúc mụ bướm lả ong lơi với chàng, mụ cũng nói rõ có mối thâm tình với Lục Minh Vũ. Đó là chân tâm chứ không phải giả dối.

Về điểm nầy Cao Thanh Vân cũng nhận thấy, nhưng gã cứ tình thật bảo mụ:

-Tại hạ không nói dối cô dâu. Quả là Lục Minh Vũ đã mướn tại hạ giết cô đó.

Tô Ngọc Quyên mặt xám như tro tàn hỏi:

- Hỡi ơi! Làm sao mà ta có thể tin được ... Y muốn giết ta thật ư?

Cao Thanh Vân chờ một lúc cho mụ yên tĩnh lại rồi nói:

- Tại hạ nhận thấy cô nương tính tình phóng đãng, thì Lục Minh Vũ có tâm địa như vậy bất quá chỉ làm cho cô thất vọng hay khủng khiếp là cùng. Sao cô lại đau đớn buồn phiền như vậy?

Tô Ngọc Quyên thở dài đáp:

- Ta cũng không hiểu nữa. Có thề vì ta yêu y quá...

Cao Thanh Vân chặn lời:

- Nói bậy! Nếu vì lý do nào khác may ra tại hạ còn có thể nghe được. Còn cô nói là chân tâm yêu y thì sao cô lại.. đi tư thông với kẻ khác?

Tô Ngọc Quyên lắc đầu vẻ mặt chán nản thành ra cái đẹp đáng thương. Mụ nói:

- Ngươi không thể hiểu được. Ta làm việc tội lỗi, lòng ta tuy khổ. Nhưng ta thích tự hành hạ mình và định hành hạ cả y nữa.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được! Tại hạ cũng không muốn hiểu nữa.

Tô Ngọc Quyên vẻ mặt bơ phờ, hiển nhiên không phòng bị gì hết.

Cao Thanh Vân khôi phục lại vẻ lạnh nhạt nói:

- Chúng ta nói chuyện nhiều rồi. Vấn đề trọng yếu là tại hạ đã quyết định cô nương đáng chết. Vậy tại hạ sắp ra tay đây. Nếu cô không kháng cự cũng chết. Muốn cho công bằng, tại hạ đặc biệt thức tỉnh cô để cô có cơ hội phản kháng.

Gã nói bằng một giọng phi thường kiên quyết. Thanh đao trong tay gã thấp thoáng ánh hàn quang khiến cho cả gian phòng dàn dụa sát khí thật là ghê rợn!

A Liệt cũng hiểu Cao Thanh Vân không thể kéo dài thì giờ hơn được nữa. Tuy gã không thay đổi chủ ý buông tha Tô Ngọc Quyên mà chàng vẫn đem lòng kính phục con người hung dữ mang ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách.

Nhân cơ hội này A Liệt đã nhận thấy Cao Thanh Vân quả là người lỗi lạc. Sở dĩ gã nói nhiều như vậy chỉ vì mục đích muốn hỏi cho ra đối phương là người thế nào. Hắn cần tìm được lý do đáng chết của mụ rồi mới hạ thủ.

Nói một cách khác thì giả tỷ đối phương là hảo nhân, nhất định gã không giết chết.

A Liệt chẳng còn thì giờ nghĩ thêm được nữa, chàng lên tiếng:

- Cao Thanh Vân! Các hạ hãy giết tại hạ đi rồi hãy hạ sát người đàn bà yếu ớt đó cũng chưa muộn.

Khi nói câu này, chàng đã vận hết khí lực, chỉ còn chờ đối phương cử dộng là chàng sẽ phản ứng. Trường hợp mà Cao Thanh Vân chưa giết Tô Ngọc Quyên vọt lại bắt chàng thì chàng chạy trốn. Bằng gã hạ thủ bất lợi cho Tô Ngọc Quyên chàng đành xông vào phòng để cứu cấp. Chàng cũng chưa nghĩ đến giải cứu bằng cách nào.

Hai người trong phòng đều kinh ngạc. Cao Thanh Vân kinh ngạc vì có người nghe lỏm hết chuyện mà gã không biết. Còn Tô Ngọc Quyên lại kinh ngạc vì mụ nghe rõ khẩu âm của Bạch Phi Khanh, con người đã có cơ duyên đụng chạm với mụ.

Đèn lửa trong phòng đột nhiên tắt hết. Cửa phòng vừa đánh "bình" một tiếng đã mở ra liền. Đồng thời cửa sau cũng vang lên tiếng kẹt, ngoài sân thêm một bóng người đứng sững.

Người này chính là Cao Thanh Vân. Ngoài động tác thần tốc phi thường gã càng tỏ ra có bản sắc là tên thích khách lợi hại. Gã vừa tắt đèn vừa đóng cửa vừa phá cửa sổ mà đối phương không nhìn được rõ gã chuồn ra sân theo cửa phòng hay cửa sổ.

Cao Thanh Vân vừa hạ mình xuống đất đã thấy bóng người thấp thoáng bên cửa tò vò đầu dãy lành lang.

Cùng trong lúc chớp nhoáng này, Cao Thanh Vân đã nhìn rõ bóng sau lưng đối phương và màu sắc quần áo.

Cao Thanh Vân trải qua sóng gió đã nhiều hiểu biết đủ loại nhân vật mà lúc này cũng phải ngẩn người ra tự hỏi:

- Té ra là tên tiểu nhị lúc trước, chẳng những mắt ta lầm mà đường đường Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ cũng bị gã lừa gạt ư? Gã là ai vậy?

Nên biết Cao Thanh Vân bề ngoài tuy hung hãn thô hào mà trong lòng cực kỳ tinh tế.

Đường lịch duyệt cũng cao hơn người một bậc. Như không thế thì sao gã thành một tay thích khách lợi hại trong võ lâm được?

Còn Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang, đã chấn động giang hồ là tay hùng tâm đại lược, thị tuyến cùng nhĩ lực hơn đời thì dĩ nhiên chẳng để con người khả nghi trà trộn đến bên mình. Cao Thanh Vân an trí như vậy nên không gia tâm quan sát A Liệt.

Về phương diện Lục Minh Vũ lúc này y rất nhiều tâm sự và tin ở bọn thủ hạ phòng phạm nghiêm mật nên cũng bớt phần xét nét.

Cao Thanh Vân vận nội lực nhìn về phía bóng người mất hút lên tiếng:

- Đừng chạy gấp quá mà té đấy!

Gã vừa dứt lời đã nhảy qua đầu tường. Thân hình gã lướt trên không gian tựa hồ con chim khổng lồ. Hai lần nhô lên núp xuống gã đã vượt qua hai nóc nhà hạ mình xuống chân tường.

Mé tả Cao Thanh Vân cách đó chừng hơn trượng là một khuôn cửa. Chỗ A Liệt đứng là một đường hầm khá rộng.

Cao Thanh Vân vừa đứng vững thì phía trong cửa có bóng người vọt ra, động tác rất mau lẹ. Người này ăn mặc như kiểu tiểu nhị. Hai người vừa chạm mặt nhau đều ngẩn người ra.

Cao Thanh Vân cười thầm nghĩ bụng:

- Thân thủ gã này tuy mau lẹ nhưng tư cách chưa có một chút căn bản nào nên những nét bối rối lô ra ngoài mặt.

Người bị Cao Thanh Vân ngăn chặn chính là A Liệt. Chàng tự hỏi:

- Mình đã chạy lẹ đến thế mà sao thằng cha này đã đến chặn trước mặt mình được?

Cao Thanh Vân nói:

- Tôn giá đừng chạy nữa. Chúng ta hãy nói mấy câu đã.

A Liệt thừa nhận nếu mình còn trốn chạy thì thật là ngớ ngẩn. Chàng liền gật đầu nói:

- Cao huynh có điều chi dạy bảo?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tôn giá biết họ tên tiểu đệ mà tiểu đệ chưa thỉnh giáo quí tính cao danh thì thật là vô lễ. Tôn giá cho nghe được chăng?

A Liệt đáp:

- Thực tình tiểu đê không tiện trình bày.

Cao Thanh Vân lắc đầu hỏi:

- Phải chăng tôn giá coi thường tiểu đệ?

A Liệt vội phủ nhận đáp:

- Nguyên một thân thủ của Cao huynh, tiểu đệ đã kính phục vô cùng. Khi nào còn dám coi thường.

Cao Thanh Vân nói:

- Cử động ngăn chặn tôn giá kịp thời bất quá là một tiểu kỹ. Nếu không thế thì mang danh Bạch Nhật Thích Khách thế nào được?

A Liệt hỏi:

- Cao huynh có chịu cho tiểu đệ biết cách thi triển thân pháp đó chăng?

Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân đáp:

- Lúc tại hạ vào đây đã coi địa hình tổng quát. Trừ phi tại hạ muốn buông tha, bằng không tôn giả chẳng thể nào trốn khỏi bàn tay tại hạ.

A Liệt trong lòng kinh hãi. Nếu chàng không đích thân kinh nghiệm thì chẳng thể tin được đối phương lợi hại đến thế!

Bây giờ chàng hiểu rõ bản lĩnh Cao Thanh Vân đã đến độ thần sầu quỉ khóc. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lẩm bẩm:

- Nguy to! Xem chừng ta chẳng thể nào trốn thoát được nữa rồi.

Đầu óc chàng nghĩ tới mấy vấn đề. Một là không hiểu lúc này Tô Ngọc Quyên đã trốn chạy chưa? Hai là sau khi thân hình chàng bị lộ tất bị Lục Minh Vũ phát giác. Ba là vấn đề chủ yết liên quan đến sự yên nguy của Phùng Thúy Lam. Nếu chàng không đến gặp nàng trước thì e rằng nàng sẽ bị lọt vào tay Lục Minh Vũ.

Vi những nguyên nhân trên nên A Liệt không thể để cho Cao Thanh Vân bắt giữ.

Chàng cũng hiểu rõ mình ngoài nhỡn lực và khinh công, chàng chẳng có môn gì để đối phó với Cao Thanh Vân được. Sự thực e rằng chân chàng cũng không mau lẹ bằng đối phương, còn nội lực thì chưa hiểu ra sao.

Lâm vào tình trạng cấp bách A Liệt không muốn nói nhiều nữa chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí vào tay mặt. Bất thình lình chàng tiến lên một bước vung quyền đánh xuống trước ngực Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân thấy quyền phong rít lên, kình lực mãnh liệt, gã không dám trực tiếp hứng lấy thoi quyền của A Liệt. Gã xoè tay để đỡ gạt.

Lúc này A Liệt muốn thu quyền về cũng không được nữa, quyền chưởng hai bên đụng nhau, A Liệt cảm thấy bàn tay đối phương mềm như bún không có chút lực lượng nào. Vậy mà quyền lực của chàng bị chưởng phong của đối phương hóa giải hết.

Lại thấy Cao Thanh Vân mượn thế quyền của A Liệt đẩy người gã bay lên như diều giấy đứt dây ra xa đến hai trượng.

A Liệt mừng thầm tự nhủ:

- Té ra gã không chịu nổi rồi.

Chàng có biết đâu Cao Thanh Vân làm thế là để hóa giải quyền lực của chàng. Chàng lại thấy người Cao Thanh Vân khác nào một dãy khói xanh xoay chuyển trên không rất nhẹ nhàng hạ xuống như chiếc lá rụng.

A Liệt rất lấy làm kỳ. Chàng định thần nhìn lại đã thấy Cao Thanh Vân đứng vững như núi. Bây giờ chàng mới biết nội lực gã cũng ghê gớm vô cùng. Có đánh nhau cũng không thắng nổi gã.

Cặp mắt Cao Thanh Vân chiếu hàn quang bốn mặt vây lấy A Liệt. Gã lạnh lùng nói:

- Tôn giá nên thủ tiêu ý nghĩ phản kháng đi là hơn.

A Liệt đột nhiên xoay mình co giò chạy ngay. Chớp mắt chàng đã biến thành dãy khói bay trên mặt tường.

Bên cạnh bức tường có một cái giàn dây leo. Dưới gầm giàn là lối đi thông ra viện trước. A Liệt muốn chạy ra đó vì nơi đây có đông khách thì Cao Thanh Vân không tiện động thủ.

Chàng liền vận kình lực vào hai chân lao về phía trước, bỗng nghe phía trên giàn dây leo có tiếng động nhỏ, đồng thời một bóng người rớt xuống vừa đúng trước mặt chàng để chặn đường.

A Liệt vội dừng bước liền bị người kia phóng chưởng đánh trúng vai. Tai chàng nghe gã khẽ quát:

- Này!

A Liệt tưởng chừng phát chưởng của đối phương trầm trọng như một chùy sắt đánh vào, chàng liền té xuống.

Cao Thanh Vân tức giận vì A Liệt mấy lần chạy trốn, nên gã vận toàn lực để phóng chưởng. Gã thấy A Liệt lăn người đi rồi động đậy. Mặt chàng ngoài vẻ đau đớn, sợ sệt, không tỏ ra bị thương.

Cao Thanh Vân rung động hai vai. Gã nhảy tới trước mặt A Liệt khẽ hú lên một tiếng.

Gã xoay tay một cái thanh trường đao thấp thoáng ánh xanh lè nhắm hớt đầu vai A Liệt.

A Liệt vội né mình. Lưỡi đao lướt qua bên người chàng.

Cao Thanh Vân lại vung thanh trường đao phát ra một luồng kỳ quang..

A Liệt thấy ánh sáng xanh lè lạnh ngắt thì không khỏi run lên. Kể ra sau khi chàng uống nước sương hoa Tiên đàm là không sợ gì đao kiếm, nhưng lúc này chàng cảm thấy không thể chịu nổi lưỡi đao của đối phương, nhất là đao quang lạnh buốt xô tới người chàng, chàng cảm thấy lông tóc đứng dựng cả lên. Tinh thần đã bị uy hiếp, chàng không dám đem thân mình thử với lưỡi đao ác liệt kia.

Bị đao quang của Cao Thanh Vân uy hiếp, A Liệt lần đầu tiên trong lòng khủng khiếp.

Người chàng né tả tránh hữu không vào chương pháp nào hết. May mà Cao Thanh Vân chỉ cho lưỡi đao lướt qua bên mình và cái đó cũng đủ làm cho chàng bở vía.

Sau năm chiêu đao như vậy, A Liệt toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng chợt hiểu Cao Thanh Vân thực tình không muốn hạ thủ giết chàng. Nếu không thì đao pháp tinh diệu biến ảo của gã đã hạ chàng rồi.

Ý niệm này xúc động tới linh cảm như một tia chớp loá lên trong đầu óc A Liệt. Chàng liền đứng yên lại không nhảy nhót né tránh nữa.

Lưỡi đao của Cao Thanh Vân lướt qua trước mặt chàng đánh "véo" một tiếng tưởng chừng như đã hớt đứt mũi chàng Cao Thanh Vân thấy A Liệt đứng yên không nhúc nhích ra vẻ coi chết như về thì trong lòng rất ngạc nhiên. Gã kề đao vào cổ chàng, chỉ cần hớt một cái là chàng nằm

lan trong vũng máu.

Giả tỷ lúc này A Liệt lộ vẻ sợ sệt thì e rằng khó lòng tránh khỏi lưới đao chặt cổ. Cao Thanh Vân dương cặp mắt sáng như điện nhìn thấu tâm can chàng thì dù chàng có bộ mặt trá ngụy cũng không thể dấu diếm được.

Cao Thanh Vân thấy A Liệt không mảy may sợ hãi, liền cười hỏi:

- Ngươi không sợ chết thật ư?

A Liệt nhăn nhó cười đáp:

- Đao pháp của Cao huynh lợi hại quá chừng! Tiểu đệ né tránh không được thì thà rằng đưa cổ ra chịu chặt còn hay hơn.

Cao Thanh Vân lớn tiếng hỏi:

- Tên họ ngươi là chi?

A Liệt đảo mắt nhìn gã đáp:

- Bạch Phi Khanh.

Cao Thanh Vân ngắm nghía A Liệt mấy lần thấy chàng tuy ăn mặc theo kiểu tiểu nhị, nhưng có phong độ khác thường thì tự hỏi:

- Con người khí phách thế này có lý đâu lại làm tên tiểu nhị hầu hạ thực khách trong khách sạn? Nhất định gã không phải làm nghề nghiệp này.

A Liệt thấy Cao Thanh Vân ngần ngừ thì biết đối phương đang dò xét mình. Chàng cho là nếu mình cứ ngơ ngẩn hoài, đối phương không nhịn được sẽ chém mình một đao là hết đời. Chàng toan lên tiếng, bỗng nghe Cao Thanh Vân xẵng giọng hỏi.

- Phải chăng ngươi tưởng là nhất định ta không hạ sát ngươi? Nếu thế thì người lầm rồi.

A Liệt quay mặt vào phía trong. Lúc này mắt chàng dòm thấy một bóng người lướt qua góc lầu thoáng cái đã mất hút.

Chàng đứng cách xa song nhờ cặp mắt rất minh mẫn trông rõ sự vật trong bóng tối mới dòm thấy một chút, chứ kẻ khác thì không tài nào phát giác ra được.

# Chương 52 - Trong Ngõ Hẻm Oan Gia Chạm Trán

A Liệt thở phào một cái vì chàng coi bóng dáng cũng đủ đoán chắc người đó là Tô Ngọc Quyên. Như vậy chàng liều mạng cứu nậu không đến nỗi uổng Công. Bây giờ chàng chỉ còn lo rồi đây không biết Tô Ngọc Quyên có trốn thoát khỏi tay Lục Minh Vũ hay không mà thôi.

Chàng yên tâm hít mạnh một hơi chân khí, nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

- Cao huynh! Mời cao huynh động thủ đi thôi.

Cao Thanh Vân Chau mày. Thanh đao rung động, hàn quang lấp loáng. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Thanh đao đã tra vào vỏ.

A Liệt nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ biết Cao huynh không muốn hạ thủ.

Cao Thanh Vân cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại sao vậy?

A Liệt đáp:

Vì vừa rồi tiểu đệ nghe được cuộc đối thoại giữa Cao huynh với Lục phu nhân. Tuy Cao huynh manh ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách nhưng không phải hạ thủ giết người một cách dễ đàng. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân cười lạt:

- Cái đó cũng không nhất định.

A Liệt nói:

- Tiểu đệ vì không nỡ nhìn thấy Lục phu nhân chết về lưỡi đao của Cao huynh mà lên tiếng cảnh giới, thực không có ý đối nghịch Cao huynh. Xin Cao huynh bớt giận.

Cao Thanh Vân hững hờ đáp:

- Ai hơi? đâu mà đếm xỉa đến ý nghĩ của ngươi? Cao mỗ đã nói là làm.... Huống chi giết mụ đàn bà kia là lãnh được một vạn lạng bạc của họ Lục, như vậy là đáng lắm.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Sự thực ngươi là ai?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ muốn nói rõ cho Cao huynh hay, nhưng biết rằng cái đó khiến cho Cao huynh không hạ thủ giết tiểu đệ nữa. Vậy xin Cao huynh miễn thứ, tiểu đệ không muốn trình bày...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy có người đi nhanh tới.

Chàng vừa phát giác thì Cao Thanh Vân đã sấn đến gần. Hai tay vung ra nhanh như điện chớp nắm lấy hai vai A Liệt. Gã chí đầu ngón chân vọt người lên cao rồi hạ mình xuống bên hòn non bộ Ở mé hữu.

Cử động của Cao Thanh Vân nhanh như chớp. Gã vừa buông tay đã phóng chỉ điểm vào huyệt Khí hải ở bụng dưới A Liệt.

A Liệt cảm thấy người tê dại rồi đứng ngay đơ như tượng gỗ, không nhúc nhích được.

Cao Thanh Vân liền vọt người về chỗ cũ. Mấy động tác của gã liên tục như nước chảy mây trôi, vừa mau lẹ vừa thận trọng.

Cao Thanh Vân vừa dừng thì một tiếng "sột soạt" vang lên trên giàn dưa. Một người như chim én liệng mình hạ xuống. Người này vừa xuất hiện, A Liệt bất giác run lên nghĩ bụng:

- Thật là một phen hú vía.

Nguyên người này chính là bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ. Cặp mắt hắn lấp lánh trong đêm tối.

Chàng biết sở dĩ Cao Thanh Vân điểm huyệt và để chàng đây không phải vì ác ý mà là để che dấu hành động.

A Liệt có năng lực tự mình hóa giải được huyệt đạo bị phong tỏa nên chàng chẳng quan tâm gì cho lắm, chàng ngấm ngầm ngưng thần đề khí đồng thời không bỏ qua một câu nào giữa cuộc đối thoại của hai người kia.

Bỗng nghe Cao Thanh Vân hỏi:

- Lục bang chúa về mau quá nhỉ?

Giọng nói gã có vẻ không bằng lòng.

Lục Minh Vũ lạnh lùng hỏi:

- Dường như Cao huynh chưa làm xong nhiệm vụ phải không?

Cao Thanh Vân trầm giọng đáp:

- Lục bang chúa cứ yên lòng! Cao mỗ đã nhận làm việc gì, chưa sai hẹn bao giờ!

Lục Minh Vũ hỏi:

- Cao huynh dám nói vậy thì ra đã liệu lý đâu vào đó cả rồi ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tạm thời để y sống thêm một lúc, Lục bang chúa bất tất phải thúc giục.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ tin là Cao huynh sẽ xử lý vụ này được ổn thỏa.

Lúc y nói câu này thì hai bóng người vọt tới. Đó là hai lão hóa tử áo quần lam lũ.

Lục Minh Vũ vội chạy lại đón hai người kia rồi ba người thì thầm một lúc.

Lúc này A Liệt đã để tụ chân khí vào huyệt đan điền. Luồng chân khí này theo huyết mạch chu lưu khắp huyệt đạo trong toàn thân để tự giải khai huyệt đạo. Chàng biết lúc này mà không chạy trốn thì không còn cơ hội nào nữa.

Thế là chàng không rảnh để dò xét mấy người kia. Chàng đi quanh hòn non bộ chạy về phía viện trước.

Khách sạn này có hai tòa viện rất rộng lởn. Bây giờ mắt chàng đã nhìn thấy một lão cái ngồi trên trường kỷ bằng gỗ. Chàng vội cúi đầu xuống vì lúc chàng giả làm người đánh xe đã nhục mạ chính lão này. Nếu đối phương phát giác ra chàng, dĩ nhiên chẳng chịu buông tha.

Lão hóa tử gác một chân lên ghế. Trước mặt bày một gói đậu phộng và một bình rượu.

Lão đang khề khà uống từng hớp một.

A Liệt thấy cảnh tiêu dao tự tại của lão mà thèm, nhưng chàng vội cúi đầu lướt đi.

Chàng hy vọng lão hóa tử chăm chú uống rượu đừng phát giác ra mình. Ngờ đâu lão hóa tử, ngoảnh đầu ra gọi:

- Ô kìa, ông bạn!

A Liệt lờ đi như không nghe tiếng, vẫn bước đều.

Lão hóa tử sấn lên một bước, vỗ vai chàng nói:

- Đứng lại đã!

A Liệt không thể giả vờ được nữa, đành liều đứng lại ngơ ngác hỏi:

- Lão kêu tại hạ phải chăng?

Lão hóa tử quắc cặp mắt đầy dây máu tức giận đáp:

- Con mẹ nó! Chả kêu ngươi thì kêu ai? Thằng lỏi này có điếc tai đâu!

A Liệt tự nghĩ:

- Bây giờ chi có hai đường:

một là nhanh chân chạy trốn, hai là đánh liều một trận chẳng nghĩ gì nữa.

Chàng tính vậy rồi quyết định phấn đấu và nhận thấy có thể đột kích đối phương may ra không kinh động đến người khắc.

Nên biết Cái Bang rất nhiều cao thủ tụ tập trong khách sạn này. Dù A Liệt không sơ.

lão thì cũng phải úy kỵ bao nhiêu người khác, nhất là bang chúa Lục Minh Vũ. Huống chi còn thêm Cao Thanh Vân nữa. Những người này không thể dây vào được.

A Liệt từ từ quay lại. Chàng vẫn cúi đầu.

Lão hóa tử nhảy lên hỏi:

- Mẹ kiếp! Mi đã là một đứa quật cường còn sợ ai nữa.

A Liệt đoán đối phương chưa nhận ra mình, chàng phóng tâm được một phần, ngửng đầu lên cười hỏi:

- Lão gia tha lỗi cho! Tiểu nhân ra ngoài mua đồ cho khách quan. Lão gia có chuyện gì, tiểu nhân sẽ quay lại bàn tính được không?

Chàng nói mấy câu này kể ra cũng hợp lý và không kém gì giọng lưỡi bọn phong trần.

Nhưng lão hóa tử đảo lộn cặp mắt đỏ ngầu cười lạt nói:

- Không được! Ngươi làm việc cho ta trước, ta chờ ngươi hằng nửa ngày rồi.

Lão hóa tử móc trong tay áo ra một đĩnh bạc nặng đến năm lượng lớn tiếng thóa mạ:

- Con bà nó! Quần áo mình tuy rách rưới thật, nhưng trong lưng còn có tiền. Ngươi gọi chưởng quĩ ra đây.

A Liệt không khỏi la thầm vì chàng đã mạo xưng tiểu nhị. Nếu đi kiếm chưởng quĩ há chẳng lộ tẩy ư.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người tiến vào. A Liệt vừa kinh hãi vừa mừng thầm nghĩ bụng:

- Có khi đây là cứu tinh cho mình cũng chưa biết chừng.

Chàng đảo mắt nhìn ra thì thấy một lão hóa đầu bạc và một tên hóa tử thấp lùn, tóc ngắn.

Hai tên khiếu hóa này vừa trông cũng biết ngay là những nhân vật có địa vị kha khá trong Cái Bang. áo quần tuy rách rưới mà rất sạch sẽ. Thái độ trầm lặng.

Hai tên khất cái thấy lão hóa tử kia dức lác liền dừng bước lại. Gã thấp lùn chau mày lên tiếng:

- Hứa lão thất!...

Lão hóa tử tóc bạc kéo gã nói:

- Mặc kệ họ, chúng ta đi làm việc của mình đã.

Thế là hai người bỏ đi. Bao nhiêu hy vọng của A Liệt lại tan mất. Lòng chàng rất xao xuyến nhưng chàng biết mình càng phải cẩn thận đối phó với tình trạng trước mắt, liền cười nói:

- Lão gia sao lại nói vậy? Tiểu nhân có mấy cái đầu mà dám coi thường Thất gia.

Chàng vừa được nghe hai tên khất cái nói ra lão này họ Hứa, ở hàng thứ bảy, liền gia?

làm người nhà kêu bằng Thất gia.

Lão hóa tử đảo cặp mắt đỏ ngầu "hừ" một tiếng rồi hỏi:

- Thằng lỏi này còn có chút nhãn lực. Thất gia chỉ bảo mi làm việc chứ có bảo mi giải thích đâu.

Lão hóa tử nói tới đây hai tay khẽ vặn một cái. Đỉnh bạc liền bể thành hai phần to bé không đều. Lão nhét khối bạc nhỏ vào tay A Liệt nói:

- Ngươi hãy thu lấy cái này đã!

A Liệt đón lấy bạc khom lưng đáp:

- Đa tạ Thất gia! Đây là Thất gia...

Lão hóa tử đảo cặp mắt đỏ ngầu nhìn hai bên rồi cất giọng lè nhè hỏi:

- Con nhãi ở khách sảnh mé tây tên là gì vậy?

A Liệt hiểu ngay liền cười đáp:

- Ủa! Té ra Thất gia hỏi vụ này. Vị Cô nương đó là Phấn Cúc Hoa. Thất gia hỏi Cô làm chi?

Lão hóa lử mặt nổi gân xanh, toét miệng cười đáp:

- Ta thích y.

A Liệt ngập ngừng:

- Lão gia có ý...

Lão hóa tử cười hềnh hệch vỗ lưng A Liệt nói:

- Bữa nay Hứa lão thất đại khai sắc giới. Ngươi làm cho ta một cái phòng rồi kêu.... ha ha.... Phấn Cúc Hoa đến cho ta.

A Liệt gật đầu đáp:

- Được rồi!

Lão hóa tử cười khanh khách nói:

- Chỉ có vậy thôi. Việc này ngươi phải giữ kín cho ta không được bép xép. Ngươi mà hớt lẻo là ta rạch miệng ra đó.

A Liệt tức giận muốn vugn quyền đấm vào mặt lão, chỉ sợ lão giả say hét rùm. Chàng liền đẩy lão ngồi xuống nói:

- Lão tiên sinh ngồi nghỉ đây một chút để tiểu nhân vào trong coi rồi sẽ dẫn y tới xem có được không? Thất gia mà uy hiếp là khó lòng lắm đấy.

Lão hóa tử cười ha hả nói:

- Cái đó lão gia biết rồi. Ngươi làm thành sự cho ta, còn có thưởng nữa.

A Liệt hắng dặng một tiếng lùi khỏi tay lão, chàng trở gót giả vờ chạy đi gọi gái.

A Liệt tiến về phía trước vài bước thấy mấy khóm trúc gió thổi vang lên những tiếng kẽo kẹt.

Chàng mượn bụi trúc che khuất mình khỏi thị tuyến của lão hóa tử rồi cúi thấp người xuống, chờ lão không chú ý là chạy trốn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy hai người từ trong bóng tối đi quạ Chàng ẩn mình sau bụi trúc không sợ bị phát giác mà chàng trông rõ đối phương.

Hai người nào phải ai xa lạ. Chính là Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ và Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân.

Hai người bước lẹ về phía cửa ngoài. Bỗng nghe Lục bang chúa cười lạt nói:

- Nếu để mụ đàn bà đó chạy mất thì Cao huynh phí Công quá!

Cao Thanh Vân đáp:

- Lục bang chúa bất tất phải quan tâm. Bang chúa cứ làm việc của mình đi!

Lục Minh Vũ cười lạt nói:

- Cao huynh hãy dừng bước. Sau khi xong việc này tại hạ còn trọng thác việc khác.

Khi đó chúng ta sẽ nói chuyện.

Cao Thanh Vân chắp tay nói:

- Xin bang chúa tùy tiện.

Lục Minh Vũ đi lẹ ra ngoài cửa lớn rồi biến vào trong bóng đêm.

Cao Thanh Vân đứng ở trước cửa, nghiêng đầu ngó lão hóa tử một cái rồi xoay mình đi vào phía sương phòng.

Trăng mờ gió lộng. Trên không lèo tèo mấy chòm sao. Con chó vàng cất tiếng sủa gâu gâu. Lục Minh Vũ lẹ bước đi tới. Con chó không sủa nữa. Nó nhìn Lục Minh Vũ một cái rồi cúp đuôi bỏ đi.

Lục Minh Vũ cũng không quay đầu lại. Hắn đi vào ngõ hẻm.

Phía chính diện đã trông thấy bức tường phạn điếm kia. Bỗng hắn dừng bước, cười lạt một tiếng rồi rảo bước tiến về phía trước.

Dưới chân tường một vị Cô nương đứng đó. Lưng Cô đeo trường kiếm, đầu bít khăn đen. Cô giương cặp lông mày ra chiều tức giận, dường như đã phải chờ một lúc khá lâu.

Lục Minh Vũ đi tới còn cách Cô chừng một trượng thì đứng lại lên tiếng:

- Hay quá! Cô nương đã đến đây trước!

Cô kia ra chiều khiếp sợ đáp:

- Phải rồi! Tiện thiếp hậu giá từ lâu.

Lục Minh Vũ mục quang lấp loáng nhìn thẳng vào mắt của nữ lang kia hỏi ngay:

- Phùng Thúy Lam! Cô nương chờ tại hạ ư?

Phùng Thúy Lam đứng thẳng người, giơ bàn tay ngọc lên. Một thanh bảo kiếm lấp loáng có ánh sáng đã rút ra khỏi vỏ. Nàng tiến lại một bước nói:

- Lục Bang chúa! Đừng rườm lời nữa! Có phải bang chúa tìm bản nhân hoài? Bữa nay bản nhân đã tới đây, Bang chúa có bản lãnh thì ra tay luôn đi. Bản nhãn đánh không lại thì chết chẳng có chí đáng tiếc.

Lục Minh Vũ lùi lại một bước. Mặt hắn lộ vẻ trầm tư, nhưng chỉ thoáng cái đã mất tiêu.

Hắn ra chiều tỉnh ngộ, bỗng nghiêng người chăm chú nhìn lên tầng lầu cách đó chừng ba trượng. Cặp lông mày dài nhăn tít lại, lớn tiếng gọi:

-Tô Ngọc Quyên! Nàng có thể xuống đi.

Tòa lầu này bỏ lâu ngày không sửa chữa, tường vách xiêu vẹo.

Lục Minh Vũ đứng lại một lúc, quả thấy trên lầu có bóng người xuất hiện rồi nhảy le.

xuống. Chính là Tô Ngọc Quyên.

Giữa lúc ấy ở góc đông bắc tối đen, cặp mắt A Liệt lấp loáng ánh hàn quang. Chàng phát giác ra Tô Ngọc Quyên thì không khỏi kinh nghi mà nghĩ mãi không sao hiểu được.

Tô Ngọc Quyên đứng vững rồi lớn tiếng hỏi:

- Tiện thiếp ra rồi thì bang chúa làm gì?

Lục Minh Vũ cười khánh khách hỏi lại:

- Nàng theo ta đã bấy lâu tưởng hiểu rõ ta rồi. Sao còn hỏi câu này?

Tô Ngọc Quyên run lên. Hai hàm răng mụ cắn chặt lại. Cặp mắt vô cùng phẫn nộ lại ra chiều kinh hãi. Hồi lâu mụ mới nói:

- Lục Minh Vũ! Lòng dạ ngươi thật là độc địa! Bây giờ ta đã ra đây, ngươi muốn giết thì giết đi, sao còn mượn tay kẻ khác?

Lục Minh Vũ cũng lộ vẻ tức giận, cười lạt một tiếng rồi lùi lại nửa bước không nói câu gì.

Tô Ngọc Quyên biến sắc. Dường như mụ phát giác ra điều gì ghê gớm trong thái đô.

lạnh nhạt căng trì của Lục Minh Vũ, đột nhiên mụ lùi lại hai bước.

Lục Minh Vũ đảo cặp mắt sắc bén nhìn qua hai bên. Lập tức hai bóng người nhẩy ra đứng cạnh hắn.

Hai người này một cao, một lùn. Chính là hai vị trưởng lão địa vị khá cao trong Cái Bang. Người cao thân thể ốm nhách tóc bạc rủ xuống vai, mày dài mắt thỏ hai tai vành rộng.

Người lùn tóc ngắn mới để râu mép.

Hai người này tuổi ngoại lục tuần. Chính là hai lão cái mà A Liệt vừa gặp trong khách sạn.

Chúng vừa xuất hiện đã chia hai ngả tiến từng bước một về phía Tô Ngọc Quyên.

Tô Ngọc Quyên sắc mặt đã lợt lạt, lúc nầy càng lợt lạt hơn. Mụ rút kiếm ra hỏi:

- Tô trưởng lão! Các vị muốn làm gì?

Lão cái tóc bạc đáp:

- Bản Tô vâng lệnh bang chúa bắt giữ Lục phu nhân.

Thanh âm lão lạnh như đồng không lộ vẻ gì xúc động.

Trưởng lão thấp lùn cũng lạnh lùng nói tiếp:

- Lục phu nhân! Những năm trước phu nhân ỷ mình được bang chúa sủng ái, làm càn làm bậy, dâm đãng thất đức. Cái Bang ta vì phu nhân mà mất mặt.

A Liệt ẩn mình trong bóng tối nhìn ra, thấy khí thế Cái Bang ghê gớm, chàng cũng hồi hộp trong lòng thì đủ biết Tô Ngọc Quyên xao xuyến đến chừng nảo!

A Liệt nhờ có thị lực đặc biệt nên nhìn rõ cả vẻ khiếp sợ của Tô Ngọc Quyên. Chàng không sao hiểu sự tình phát triển ra sao mà chỉ lăm le toan xông lại ngăn chặn hai tên trưởng lão Cái Bang.

A Liệt còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng thấy Tô Ngọc Quyên vung trường kiếm lên đánh véo một tiếng nhằm đâm vào trước ngực lão họ Tô tóc bạc. Chiêu kiếm phóng ra nhanh như điện chớp.

Tô trưởng lão không nói gì, hai chân nhảy lên một cái, nhoai mình như con vượn. Hắn ta ôm đầu gối trông người tròn ủng như quả cầu lăn đi một cái ra xa ngoài tám thước. Hai tay lão đã cầm đôi trủy thủ dài chừng hơn thước.

Tô Ngọc Quyên hai mặt thụ địch. Thân pháp mụ cực kỳ linh hoạt.

Người mụ xoay chuyển như bướm xuyên hoa. Mụ đã bay lại bên lão thấp lùn tóc ngắn, hươi kiếm ra chiêu trường hồng quán nhật lấp loáng ánh kỳ quang, nhằm bổ xuống vai Tần trưởng lão (tức lão thấp lùn).

Tần trưởng lão vung tay áo một cái. Tay lão cầm một thứ khí giới đen sì dài chừng hơn thước đưa lên gạt trường kiếm của Tô Ngọc Quyên. Bỗng nghe một tiếng choảng vang lên.

Tô Ngọc Quyên theo đà kiếm nhảy lên cao hơn trượng.

Thân pháp của mụ coi rất ngoạn mục, chẳng khác con én lướt mình trên không.

Nhưng Tô trưởng lão từ phương hướng đối diện vọt lên. Tay lão cầm thanh trủy thu?

hình con rắn quét ngang một cái bật lên tiếng choang choảng.

Tiếp theo Tô trưởng lão quát to một tiếng. Hai người còn chơi vơi trên không đụng vào nhau rồi lại phân khai hạ mình xuống.

Tô trưởng lão vừa hạ mình xuống đất thì thanh trủy thủ hình rắn cầm trong tay đã không thấy nữa. Không hiểu lão dùng thủ pháp gì cất trủy thủ vào trong đầu gối.

Bên kia Tô Ngọc Quyên cũng hạ mình xuống nhưng thân pháp mụ không được linh hoạt như trước. Chân mụ vừa chấm đất đã lảo đảo người đi. Miệng khẽ bật tiếng rên lạ Mu.

phải chống thanh kiếm xuống đất đề miễn cưỡng đứng lại. Sắc mặt lợt lạt mồ hôi ứa ra.

Tay trái mụ giữ lấy trước ngực. Máu tươi theo kẽ ngón tay nhỏ xuống.

A Liệt ở trong bóng tồi và Phùng Thúy Lam ở ngoài trường thấy thế không khỏi giật mình kinh hãi vì Tô Ngọc Quyên bị thương ở trước ngực thì e rằng khó lòng sống được.

A Liệt run bắn người lên. Chàng nghiến răng toan nhảy ra, bỗng tai nghe Tô Ngọc Quyên nổi lên tràng cười rộ rất thê thảm. Bất giác chàng dừng chân lại.

Lại thấy Tô Ngọc Quyên lúc này xõa tóc chống kiếm, sắc mặt xanh lợt. Một tay vẫn nắm chỗ bị thương. Chân mụ loạng choạng cất bước.

Mụ từ từ giơ thanh kiếm lên trỏ vào mặt Lục Mlnh Vũ thét lên:

- Lục Minh Vũ! Thủ đoạn của ngươi thật là độc ác!

Lục Minh Vũ nét mặt vẫn thản nhiên, người vẫn đứng nguyên như cũ lạnh lùng bỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Tuy chỉ vẻn vẹn mấy tiếng nhưng từ miệng bang chúa Cái Bang thốt ra thì có uy lực tôn nghiêm vô cùng!

Tô Ngọc Quyên run lên một cái rồi trầm giọng đáp:

- Bây giờ ta hiểu rồi. Ngươi đã sắp đặt vụ này từ trước. Lòng dạ ngươi thật là hung dữ!

Lục Minh Vũ là người hung tàn bụng dạ thâm hiểm mà nghe câu này cũng phải chấn động, đủ tỏ lời nói của Tô Ngọc Quyên có ẩn ý sâu xa.

Phùng Thúy Lam lớn tiếng:

- Lục bang chúa! Bang chúa nhất định giết y để bịt miệng cho khỏi tiết lộ tình hình phía trong bức màn phải không?

Lục Minh Vũ là nhân vật ghê gớm có lý đâu để Phùng Thúy Lam nói mấy câu hời hợt mà chịu chùn nhụt.

Lúc này vừa trong bóng tối vừa ngoài ánh sáng cả thảy mười con mắt chăm chú nhìn vào thái độ ung dung của bang chúa Cái Bang.

Tô Ngọc Quyên cũng hiểu nếu Lục Mlnh Vũ mà không muốn để mụ nói thêm thì dù mu.

cố cướp lời cũng bằng vô dụng. Mụ chỉ nói được vài ba câu là đã chết về tay hai tên trưởng lão Tô, Tần. Vì thế mụ chờ xem Lục Minh Vũ bảo sao.

Lục Minh Vũ lạnh lùng hỏi:

- Tô Ngọc Quyên! Hẳn ngươi đã rõ lực lượng bản bang và thân thủ của hai vị trưởng lão Tô Tần

chỉ trong nháy mắt đã hạ sát xong ngươi. Có đúng thế không?

Đột nhiên y lảng sang chuyện khác khiến người ta không sao hiểu được.

Tô Ngọc Quyên bất giác gật đầu.

Lục Minh Vũ lại hỏi tiếp:

- Đã thế ngươi cũng hiểu ta đây chẳng phải là ngươi để kẻ khác đưa vào thế bí một cách dễ dàng. Có đúng hay không?

Y nói câu này để biểu thị rõ ràng là mụ không còn cơ cơ hội giải thích.

Tô Ngọc Quyên tức giận nói:

- Sau khi ta chết rồi nhất định sẽ biến thành lệ quỷ để trả thù.

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Con người chết rồi thành quỉ hay không hãy tạm để đó. Vừa rồi ta đã nói rõ là định làm việc gì thì không chịu ảnh hưởng của người khác. Bây giờ trong lòng ngươi còn điều chi nữa thì nói ra đi!

Y quyết định như vậy khiến cho bao nhiêu người trong trường phải điên đầu cũng không đoán ra được tâm lý của y.

Phùng Thúy Lam cất cao giọng hỏi:

- Tô thư thư! Thư thư còn chống chọi được để nói hết lời không?

Tô Ngọc Quyên gật đầu. Phùng Thúy Lam hỏi:

- Thế thì kỳ thiệt! Hắn đã coi rõ thư thư không chống nổi nữa mới để thư thư lên tiếng kia mà!

Tô Ngọc Quyên đáp:

- Cái đó ta cũng không rõ.

Mụ chợt nhớ ra điều gì, nghĩ thầm:

- Hắn vẫn không tin ta đã khám phá ra âm mưu của hắn nên cho ta nói để tiện chứng thực. Hừ! Lục Minh Vũ! Ngươi coi Tô Ngọc Quyên này thường quá!

Nên biết Tô Ngọc Quyên suv luận rất hợp lý. Đại khái những bậc trí giả thường tự phu.

khi minh đà bố trí âm mưu gì không để kẻ khác khám phá ra được. Lục Minh Vũ cũng quan niệm như vậy mới để Tô Ngọc Quyên nói ra.

Tô Ngọc Quyên hít một hơi chân khí, cầm cự với thương thế, lên tiếng:

- Lục Minh Vũ! Một phương diện ngươi lợi dụng ta để đối phó với người sư môn, mặt khác ngươi lại tùy thời muốn giết ta lúc nào cũng được.

# Chương 53 - Phùng Thúy Lam Đả Tử Thần Cái

Phùng Thúy Lam bỗng xen vào:

- Hắn muốn giết thư thư sao lại phải giăng lưới ghê gớm thế này?

Tô Ngọc Quyên đáp:

- Dĩ nhiên việc gì cũng phải có nguyên nhân. Hắn là bang chúa Cái Bang thì nhất cư?

nhất động đều được đệ tử toàn bang theo dõi. Hắn muốn giết một vị phu nhân như ta phải có lý do đầy đủ mới khỏi mất uy tín.

Mụ thở hồng hộc mấy tiếng rồi tiếp:

- Hắn đã có bản tính tàn ác lại thêm vào thủ đoạn thâm độc. Còn ta bất giác mang tiếng là phụ nhân dâm đãng.

Đột nhiên mụ xúc động phi thường, lớn tiếng la:

- Lục Minh Vũ! Bữa nay tuy ta chết về tay ngươi. Nhưng ngươi đừng tưởng lấy được thanh Tru tiên kiếm kia về. Ha ha...

Mụ thổ ra một búng máu tươi.

Tuy nhiên mụ vẫn không ngăn nổi mối phẫn kích trong lòng, hết sức la lên:

- Ai cũng có thể thóa mạ Tô Ngọc Quyên nầy là kẻ dâm đãng đê hèn nhưng chỉ có mình Lục Minh Vũ nhà ngươi là không đáng. Ngươi không đáng...

Mụ lại phun máu tươi ra. Người mụ lảo đảo coi chừng sắp té.

Mọi người trong trường ai cũng kinh hãi, chỉ có Lục Minh Vũ vẫn thản nhiên. Cặp mắt hắn lấp loáng oai nghiêm đầy sát khí, lạnh lùng hỏi:

- Tô, Tần nhị vị trưởng lão! Các vị còn do dự gì nữa! Phải chăng muốn chờ bản tòa thân hành động thủ.

Hai tên trưởng lão Tô Tần đột nhiên tỉnh táo lại kính cẩn chắp tay nói:

- Xin tuân lệnh!

Hai vị trưởng lão xoay mình toan nhảy xổ tới.

Lúc này Phùng Thủy Lam tay sờ vào chuôi kiếm. A Liệt cũng muốn nhảy ra. Hai cặp mắt cơ hồ tóe lửa.

Trong bóng tối đột nhiên có tiếng quát:

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng bước chân trầm trọng vọng lên. Một người từ từ tiến vào trường.

Tiếng bước chân thình thịch phối hợp với tư thức trầm trọng thành một khí thế kiên cường tựa hồ không ai ngăn cản được.

Hai vị trưởng lão cũng hơi ngạc nhiên, bất giác lùi một bước. Người kia tiến lại thì hai lão lùi thêm một bước, hai bước...

Mọi người? sợ uy thế không dám thở mạnh. Sau đó người đó dừng bước lại bên mình Tô Ngọc Quyên, xoay tay ôm lấy mụ khi người mụ sắp té xuống.

A Liệt đã nhận ra người này, chàng la thầm trong bụng:

- Cao Thanh Vân!

Lòng chàng khích động suýt nữa bật tiếng hô hoán.

Người đó xuất hiện cắp lấy Tô Ngọc Quyên rồi thì ai cũng cho là trừ phi Lục Minh Vũ giết người đó trước, không thì chẳng có cách nào hạ sát Tô Ngọc Quyên được.

Tô trưởng lão lớn tiếng quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Tần trưởng lão trấn tĩnh tâm thần nói theo:

- Các hạ đã to gan dám nhúng tay vào việc của Cái Bang thì tất nhiên không phải hạng vô danh.

Cao Thanh Vân không nhìn gì đến bọn này. Cặp mắt sắc bén của gã từ lúc mới đến chi?

chăm chú nhìn Lục Minh Vũ. Gã lạnh lùng hỏi:

- Sao Lục bang chúa đã nói ra lời còn phản tại?

Lục Minh Vũ tức giận hỏi lại:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu Lục bang chúa tiếc một vạn lạng bạc thì tại hạ dừng tay cũng không sao.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô Ngọc Quyên rồi gật đầu nói:

- Con đàn bà này thuộc về các hạ cũng được.

Cao Thanh Vân xoay mình cắp Tô Ngọc Quyên bước đi. Tiếng bước chân trầm trọng bật lên thanh âm làm chấn động tâm thần mọi người đứng đó. Chỉ trong khoảnh khắc không thấy bóng gã đâu nữa. Tiếng bước chân cũng im bặt.

Hai tên trưởng lão đều xoay mình lại. Lão hóa tử tóc bạc, mắt lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Bang chúa! Người đó là ai? Ty tòa có nên theo dõi không?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp:

- Không cần.

Lão hóa tử tóc bạc không dám nói gì nữa lẳng lặng rút lui.

Lục Minh Vũ lại đưa mắt nhìn Phùng Thủy Lam đứng ở dưới chân tường. Nàng lên tiếng trước:

- Lục Bang Chúa! Phải chăng bây giờ đến lượt chúng ta?

Lục Minh Vũ gật đầu đáp:

Tại hạ tán thưởng gan dạ của cô nương.

Phùng Thúy Lam lộ vẻ nghi ngờ ra khóe mắt hỏi:

- Trước khi động thủ, tiện thiếp có hai điểm nghi vấn muốn thỉnh giáo bang chúa được chăng?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cô nương thử nói nghe.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Tại sao Lục Bang chúa lại biết Tô Ngọc Quyên ẩn mình trên tiểu lâu?

Lục Minh Vũ cười đáp:

- Vấn đề cô nương hỏi rất thiển cận.

Phùng Thúy Lam chau mày lạnh lùng không nói gì nữa.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp:

- Lục mỗ tuy chẳng có ba đầu sáu tay nhưng làm chủ một bang thì đừng nói đối phó với một người cô thân như cô nương mà bất cứ với một vị chưởng môn nào trong chín phái lớn hiện nay, Lục mỗ cũng dám quyết một trận tử chiến...

Hắn ngừng tạt một chút rồi lạnh lùng tiếp:

- Thế mà cô nương không lộ vẻ gì sợ hãi. Dù cho cô đã gác hẳn sự sinh tử ra ngoài cũng không thể thế được. Nguyên một điểm này cũng đủ trả lời câu hỏi của cô nương.

Phùng Thúy Lam chau mày hỏi:

- Nhưng cái đó chưa thuyết minh được tại sao Tô Ngọc Quyên ở chỗ này?

Lục Minh Vũ đáp:

- Tại hạ biết rằng cô nương đã khổ tâm rèm luyện võ công để đối phó với kiếm pháp của tại hạ. Cô nương chỉ có mối sợ duy nhất là tại hạ dùng Tru tiên kiếm để đối phó với cộ Trong tay tại hạ mà không có thanh kiếm này, cô cho là một cơ hội có thê?

quyết đấu được. Vì thế mà cô đứng sững không sợ hãi gì. Thanh Tru tiên kiếm là Tô Ngọc

Quyên cất dấu đã lâu năm. Dĩ nhiên thị đã nói chuyện này cho cô hay, nên cô càng yên tâm, chuẩn bị xử dụng bí luyện kiếm pháp để quyết chiến với tại hạ. Cứ trông vẻ mặt cô cũng hiểu ngay rằng vì lý do Tô Ngọc Quyên ở gần đâu đây.

Những lý do Lục Minh Vũ suy luận nói ra hàng tràng, nhưng nó bất quá chỉ là một câu chuyện ngắn ngủi trong nháy mắt.

Phùng Thúy Lam cúi đầu ngẫm nghĩ, nàng thấy Lục Minh Vũ là tay mưu trí hơn đời thì trong lòng không khỏi khâm phục.

Lục Minh Vũ lại mỉm cười nói:

- Nếu cô chỉ trông vào mấy chiêu kiếm pháp mà muốn tranh hơn thua với Lục mỗ thì e rằng cô nương không biết tự lượng.

Phùng Thúy Lam tức giận nói:

- Lục bang chúa là người soi xét tỷ mỹ, quả không hổ làm chúa tể một bang. Có điều bang chúa tự đề cao mình thái quá thì khó lòng tránh khỏi lầm lỡ. Tưởng bang chúa nên chín chắn hơn một chút là hay.

Lục Minh Vũ lại hỏi:

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Pùng Thúy Lam đáp:

- Vấn đề này chắc bang chúa khó lòng giải đáp. Xin hỏi người áo đen vừa rồi lả ai? Tại sao Lục bang chúa lại để y cướp Tô Ngọc Quyên đem đi?

Lục Minh Vũ không muốn bàn về việc này, song hiện tình không trả lời không được.

Hắn đáp:

- Người đó họ Cao tên gọi Thanh Vân. Cô nương đã nghe ai nói tới bao giờ chưa?

Mọi người đều giật mình kinh hãi, vì họ đều nghe danh Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân từ lâu rồi.

Phùng Thúy Lam nói:

- Người này là Bạch Nhật thích khách thì thật không ngờ. Té ra chẳng những y hành thích ban ngày mà cả ban đêm cũng không được rảnh. Lục bang chúa có một tay viện thu?

như vậy, trách nào chẳng coi ai vào đâu.

Lục Minh Vu lạnh lùng đáp:

- Cao Thanh Vân đã chịu lời ủy thác của ai là quyết giữ lời hứa. Tô Ngọc Quyên để y xử lý là đúng lắm.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi:

- Người ủy thác cho gã phải chăng là Lục bang chúa?

Lục Minh Vũ đáp.

- Phải rồi!

Hắn nhìn Phùng Thúy Lam bằng cặp mắt sác bén, lạnh lùng hỏi:

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp:

- Hết rồi.

Nàng vươn tay rút trường kiềm ra.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô trưởng lão ở mé tả. Tô trưởng lão lập tức tiến ra, dõng dạc nói:

- Vẻn vẹn một cô gái, việc gì đến bang chúa phải động thủ!

Lục Minh Vũ gật đầu đáp:

- Tô trưởng lão ra tay là hay lắm rồi! Có điều cô nương đây tuy còn nhỏ tuổi song võ công không phải tầm thường, nhất là Ma Nữ kiếm pháp của cô lại càng lợi hại, chứ không phải như Tô Ngọc Quyên đâu.

Tô trưởng lão đáp:

- Xin bang chúa cứ yên lòng.

Lục Minh Vũ lùi lại hai bước đứng ra ngoài.

Tô trưởng lão tiến về phía Phùng Thúy Ḷam còn cách chừng, thước thì dừng lại.

Phùng Thúy Lam đảo cặp mắt sắc như nước chăm chú nhìn đối phương, lạnh lùng hỏi:

- Tên họ các hạ là gì?

Tô trưởng lão đáp:

- Lão phu là Tô Tử Kiến. Người ta kêu bằng Bạch Phát Thần Cái chắc cô nương cũng nghe nói rồi.

Phùng Thúy Lam nghĩ thầm trong bụng:

- Hóa ra lão này là Bạch Phát Thần Cái. Ta đã nghe nói từ lâu lão là một người trong Lục Đại Kim Cương của Cái Bang. Võ công lão rất ghê gớm! Ta phải cẩn thận mới được.

Cặp mắt bộc lộ sát khí, nàng lạnh lùng đáp:

- Hay lắm! Ta hãy bắt Bạch phát Thần Cái trước để tế kiếm.

Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương.

Lục Minh Vũ đứng ngoài, khóe miệng thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười lạt không hiểu trong óc

hắn nghĩ gì.

Bạch Phát Thần Cái cất chân nhẹ nhàng tiến lên một bước. Thanh gươm trủy thủ lão đã cầm tay Cặp mắt lấp loáng đảo sùng sục nhằm chỗ hở đối phương đề hạ thủ.

Phùng Thúy Lam vung trường kiếm lên chú ý nhìn động tác của đối phương, nàng cũng ung dung chứ không nóng nảy.

Tô Tử Kiến lại khoa chân tiến bước theo bộ vị trung cung. Đó là triệu chứng sắp ra tay Quả nhiên lão xoay bước chân, hai tay cầm hai thanh trủy thủ một trên một dưới nhằm đâm vào ngực và bụng Phùng Thúy Lam.

Đối với phụ nữ nhất là một vị cô nương thì khi động thủ ra chỉêu, kỵ nhất là trước ngực, vì đó là nơi phát dục. Dù không có sách vở nào ấn định, nhưng người võ lâm đã thành tập quán coi là một nguyên tắc cần tuân giữ.

Bạch Phát Thần Cái vừa ra tay, Phùng Thúy Lam đã không nén được cơn giận lớn tiếng quát:

- Thật là một tên cuồng đồ!

Nàng vung kiếm lên gạt phát ra một luồng bạch quang. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Khí giới chạm nhau rùng rợn! Hai người hợp rồi lại phân.

Tô Tử Kiến hắng dặng một tiếng tiến vào lần thứ hai. Khí giới trong tay lão phóng ra một chiêu cực kỳ tàn độc.

A Liệt đứng trong bóng tối thấy thế lo thay cho Phùng Thúy Lam. Khắp mình chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Nhưng Phùng Thúy Lam trong bụng đã sẵn thành kiến nên nàng vẫn không hoang mang.

Nàng quát lên một tiếng rồi tấm thân lả lướt lật ngửa về phía sau tựa hồ muốn gián xuống đất. Bỗng nàng xoay mình một cái. Thanh trường kiếm của nàng thi triển tuyệt chiêu “Nộ kiếm cuồng hoa” mà nàng đã dầy công rèn luyện. Kiếm quang lấp loáng loé ra một bông kiếm hoa. Trong vầng kiếm hoa biến ảo thành vô số mũi kiếm nhằm đâm tới ngũ quan trên mặt Tô Tử Kiến.

Tô Tử Kiến giật mình kinh hãi vì trong bài học về binh khí đã nói “dài một tấc, mạnh một phần. Ngắn một tấc là nguy hiểm hơn một bậc”. Đôi trủy thủ hình rắn của lão chỉ phát huy được khi nào đánh xáp lá cà với địch nhân. Bây giờ Phùng Thúy Lam chuyển động thân hình qua mé tả đối phương. Nàng huy động trường kiếm uy hiếp lão ở ngoài ba thước.

Chiêu kiếm nầy của Phùng Thúy Lam làm cho Tô Tử Kiến kinh hồn vì lão mới thấy đây là lần đầu. Lão không biết kiếm thức phát ra từ phương nào. Lão hoang mang vội sử bô.

pháp Đảo thái liên chi lùi lại.

Kiếm quang lấp loáng phát ra một tiếng véo rất khẽ. Trên không bóng trắng tỏa ra như muôn ngàn sợi tơ bạc bay xuống.

Tô trưởng lão đảo mắt nhìn ra thấy mớ tóc dài trên đầu mình đã bị đối phương hớt mất. Chỉ còn cách mấy phân là cái mạng già khó nỗi bảo toàn. Lão khiếp vía không biết đến thế nào mà kể.

Lục Minh Vũ thấy thế vội lớn tiếng hô:

- Tô trưởng lão tuổi đã già rồi. Lùi lại đi để bản tòa đối phó với thị.

Tô Tử Kiến lắc đầu đáp:

- Chưa phân sống mái, bang chúa bất tất phải bồn chồn.

Lão chí đầu ngón chân xuống nhảy vọt lại.

Vị trưởng lão Cái bang mang ngoại hiệu Bạch Phát Thần Cái quả nhiên thân pháp không phải tầm thường. Lúc lão vọt người lên không thì chân tay và mình lão co lại một rúm như đứa con nít ba thước, tức là nó ngắn chủn ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Đột nhiên lão ruỗi hai chân nhằm đá vào vai Phùng Thúy Lam.

Còn tay lão cầm đôi trủy thủ một trên một dưới chụp xuống. Toàn thân Phùng Thúy Lam tựa hồ bị đặt vào trong lồng của cặp khí giới kia. Nếu nó đụng vào người là nhất định nàng phải chết.

A Liệt đứng trong góc tường ngó thấy tâm thần chấn động, xuýt bật tiếng lạ Chàng có muốn nhảy xổ lại cứu cũng chậm mất rồi:

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, A Liệt sợ quá không dám nhìn nữa.

Chàng chưa kịp nhắm mắt lại thì Phùng Thúy Lam đã ra tay chống chọi. Cả người lẫn kiếm bay vọt lên nghinh tiếp Tô trưởng lão. Một làn kiếm quang lóa mắt lơ lửng trên không đụng vào đối phương.

Phùng Thúy Lam đã thi triển môn võ bí truyền “Trảm hồn thất kiếm” chuyên môn đê?

đối phó với Cái Bang.

Bỗng nghe khí giới chạm nhau bật tiếng “choang” rùng rợn. Tiếp theo Tô trưởng lão rên lên một tràng. Bóng người phân ra rồi rớt xuống.

Phùng Thúy Lam nhẹ nhàng như chim én hạ mình xuống một bên.

Tô trưởng lão hạ xuống sân loạng choạng như người say rượu, lảo đảo bước đi.

Bỗng thấy hai mắt lão lồi ra, hô hấp cấp bách. Bên cổ lão thủng một lỗ lớn bằng miệng chén. Máu tươi phun ra ồng ộc.

Lão bước tới trước mặt Lục Minh Vũ mở miệng nói được một tiếng:

- Bang chúa!...

Rồi té huỵch xuống dất. Hai thanh trủy thủ vẫn nắm chặt trong tay nhưng đâm sâu xuống đất.

Trường đấu dàn dụa máu tanh coi rất khủng khiếp.

Tần trưởng lão chạy lại lật người Tô trưởng lão lên, miệng lắp bắp:

- Chết.... rồi!

Hắn dương cặp mắt khiếp sợ ngửng đầu nhìn Lục Minh Vũ không thốt nên lời.

Lục Minh Vũ không lộ vẻ gì, tiến lại mấy bước cúi xuống dòm thấy Tô trưởng lão chết thật rồi liền lạnh lùng nói:

- Tô trưởng lão không nghe lời bản tòa khuyên can nên đi vào kết quả này.

Hắn quay lại nhìn Tần trưởng lão nói:

- Kêu người đem thi thể Tô trưởng lão kiếm nơi mai táng ở gần đây.

Phùng Thúy Lam giết được một tay cao thủ trứ danh của Cái Bang, lòng tự tin tăng lên rất nhiều. Nàng lớn tiếng khiêu chiến:

- Còn vị nào muốn tứ giáo xin mời ra đây.

Tần trưởng lão đưa mắt nhìn Lục Minh Vũ toan đánh bạo tiến ra.

Lục Minh Vũ giơ tay ngăn lại nói:

- Để bản tòa đối phó với y.

Hắn đủng đỉnh bước ra cười lạt nói:

- Phùng cô nương! Thảo nào cô dám dõng dạc khiêu chiến. Quả nhiên võ công cô không phải tầm trưởng. Tô trưởng lão khinh địch tự rước lấy bại vong. Bản tòa không phiền trách cô...

Phùng Thúy Lam chống trường kiếm ngắt lời:

- Qui bang thiếu gì nhân vật! Mới chết một người đã đáng kể vào đâu! Có điều thái độ của các hạ đối với Tô Tử Kiến như vậy thì hơi lạnh nhạt.

Lục Minh Vũ gật đầu đáp.

- Có nương nói đúng. Cái chết của Tô trưởng lão một phần vì bản lãnh kém cỏi, còn một phần do chỗ an bài của bản tòa.

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên:

- Tiểu nữ không hiểu chỗ dụng ý của các hạ.

Lục Minh Vũ bật lên tiếng cười lạt, mắt chiếu ra nhưng tia lạnh lẽo đáp:

- Cô nương không hiểu thì bản tòa có thể nói cho hay:

Tô trưởng lão ở Cái Bang tính nết cương cường lại tự phụ quá đỗi. Có khi y dám bán cả bản tòa. Vì thế mà bản tòa mượn tay cô nương trừ khử mối lo tâm phúc đó đi. Cô đã hiểu ý bản tòa chưa?

A Liệt nghe hắn nói vậy thì không khỏi run lên nghĩ thầm:

- Thằng cha Lục Minh Vũ này quả nhiên lợi hại!

Rồi chàng đối với hắn thêm phần chán ghét. Nhưng về phương diện khác thì Lục Minh Vũ mưu

kế sâu xa, tâm cơ xảo quyệt lại khiến cho chàng tâm phục. Chàng chăm chú nhìn ra chiến trường, lòng tự hỏi lòng:

- Không hiểu Phùng Thúy Lam có địch nổi Lục Minh Vũ chăng?

Chàng đã nhận thấy Lục Minh Vũ là tay nham hiểm trầm mặc thì không khỏi lo thay cho nàng đến mướt mồ hôi.

Giữa lúc ấy một bóng người di chuyển đến bên chàng không một tiếng động.

A Liệt đột nhiên nghiêng mình. Người kia cũng giật mình kinh hãi dừng bước lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. A Liệt nhận ra người này chính là Bạch Nhật Thích khách Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân đảo mục quang sắc bén qua mặt chàng một vòng rồi đưa ngón tay tro?

lên môi.

A Liệt hiểu ngay y ra hiệu cho mình đừng lên tiếng. Chảng liền gật đầu để đáp lại.

Trước tình hình này dĩ nhiên hai người không nói chuyện gì với nhau. Nhất là cả hai cùng đang quan tâm đến cuộc đấu giữa Phùng Thúy Lam và Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân và A Liệt đảo mắt nhìn ra không trường. Bỗng nghe Lục Minh Vũ cười nói:

- Lục mỗ bất tài. Đêm nay muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của Phùng cô nương. Xin cô nương đừng khách khí, cứ trổ hết công phu kiếm pháp xem có thể làm gì được Lục mỗ chăng?

Phùng Thúy Lam lạnh lùng đáp:

- Được lắm.

Nàng tấn công trước. Đột nhiên tiến ra mấy thước, nàng trỏ mũi kiếm chênh chếch vào đỉnh đầu Lục Minh Vũ và nhảy sổ lại.

Lục Minh Vũ liền ra tay nghinh địch. Hắn phất tay áo rộng thùng thình quét tới thanh kiếm của Phùng Thúy Lam.

Hai bên chưa đụng nhau đã phân khai.

A Liệt ít lâu nay qua lại giang hồ, tầm mắt đã rộng, không đến nỗi ngây ngô như trước.

Lúc này chàng thấy hai bên động chủ phóng chiêu thứ nhất liền đoán là họ đang thăm dò thực lực đối phương. Còn những chiêu quyết đấu sẽ diễn ra sau.

Quả nhiên A Liệt đoán trúng. Bỗng thấy Lục Minh Vũ di chuyển thân hình như nước chảy mây trôi đến sau lưng Phùng Thúy Lam.

A Liệt khẽ la lên:

- Coi chừng!

Lại thấy Lục Minh Vũ xòe mười đầu ngón tay nhằm chụp xuống hai vai Phùng Thúy Lam. A

Liệt tuy không hiểu rõ những chỗ biến hóa vi diệu về chiêu thức, nhưng chàng cũng biết nếu hai vai bị bóp trúng huyệt thì người đau đớn không thể hiểu được.

Không biết tại sao lúc này chàng lại đưa mắt ngó lẹ Cao Thanh Vân một cái nhưng thấy thần sắc đối phương chẳng mảy may biến đổi. Hắn để hết tinh thần vào cuộc đấu ngoài trường.

Mục quang của A Liệt lại di chuyển ngó ra trường đấu. Chàng không hiểu Phùng Thúy Lam đã dùng thân pháp gì tránh khỏi đòn tập kích của đối phương. Lúc này hai người đã khai diễn cuộc đấu.

Kiếm quang lấp loáng, quyền phong vi vút. Thật là một trường ác chiến.

Phùng Thúy Lam tuy tay cầm trường kiếm nhưng không chiếm được phần tiện nghi nào.

Trái lại Lục Minh Vũ bóng người thấp thoáng huy động hai tay, lúc thành quyền lúc là chưởng nào điểm nào đánh biến hóa ly kỳ.

A Liệt lại liếc mắt nhìn Cao Thanh Vân thì thấy gã tủm tỉm cười lạt, dường như đã thấy rõ cuộc thắng phụ và trong lòng đã có định kiến.

Bất thình lình thanh trường kiếm vọt lên không như sông Ngân Hà treo ngược rồi bay đi rớt xuống ngoài mấy trượng đánh “choang” một tiếng.

Phùng Thúy Lam la lên:

- Úi chao!

Nàng nhảy sang bên để tránh. Thanh trường kiếm trong tay nàng đã bị tay áo của đối phương cuốn mất.

Lục Minh Vũ buông tiếng cười rộ rồi nhảy xồ tới.

Lúc này A Liệt không còn úy kỵ gì nữa. Chàng toan nhảy vọt ra thì đột nhiên cổ tay bi.

nắm chặt. Chàng đã bị Cao Thanh Vân giữ lại.

Cao Thanh Vân vẻ mặt rất trấn tĩnh khẽ nói:

- Không được loạn động.

A Liệt ngẩn người ra. Cao Thanh Vân lại nói:

Yên tâm! Y không chết đâu.

A Liệt vội ngó ra trường đấu thì lúc này Phùng Thúy Lam đang đưa hai tay không chiến đấu với Lục Minh Vũ. Nàng ra tay nhanh như điện chớp nhận chiêu nã huyệt cực kỳ linh hoạt, A Liệt rất lấy làm bội phục, nhưng chàng chưa hết lo vì nàng gặp phải đối thủ quá lợi hại.

Trong trường hai người đã trao đổi mấy chục chiêu. Phùng Thúy Lam đầu tóc bơ phờ, thỉnh thoảng lại phát ho.

Ngọn gió đêm thổi rì rào, tiết trời càng lạnh. Tần trưởng lão đứng bên lặng lẽ quan chiến, nét mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đột nhiên Lục Minh Vũ nắm được cổ tay Phùng Thúy Lam, nhưng Phùng Thúy Lam xoay chuyển thân mình vung tay mặt đánh Lục Minh Vũ một chưởng.

Đáng tiếc là cường lực của nàng yếu quá, người Lục Minh Vũ chỉ hơi xiêu đi một chút.

Chẳng những hắn không buông tay mà còn ra chiêu rất thần tốc đâm vào cạnh sườn mé hữu Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam lảo đảo người đi rồi té xuống.

A Liệt khích động vô cùng, nhưng cổ tay chàng bị nắm chặt như đóng đai sắt. Không cần hỏi cũng biết Cao Thanh Vân kiên quyết ngăn cản không để chàng xông ra. Đầu óc chàng rộn lên rất nhiều nghi vấn:

- Gã này là người tốt hay người xấu? Gã về phe với Lục Minh Vũ hay ngược lại? Có một điều chắc chắn là dường như gã không có ác ý với chàng. Nếu không thì gã đã hạ thu?

trước rồi và nhất định chàng không thể trốn thoát.

# Chương 54 - Kết Quả Thê Lương Của Lục Phu Nhân

Tần trưởng lão đưa cặp mắt sắc bén nhìn chầm chặp Lục bang chúa, chỉ chờ hắn ra lệnh một tiếng là lập tức kết liễu tính mạng của Phùng Thúy Lam.

Lục Minh Vũ nét mặt vẫn thản nhiên khiến mọi người không ai đoán được trong lòng hắn nghĩ gì.

Bầu không khí trong trường lặng lẽ hồi lâu. Tần trưởng lão thấy bang chúa ngần ngừ không quyết định, liền lớn tiếng:

- Bang chúa! Con nhỏ đó nhất định không nên lưu lại.

Lục Minh Vũ hững hờ đáp:

- Bản tòa tự có chủ trương.

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tần trưởng lão? Phải chăng trưởng lão tưởng bản tòa buông tha thị một cách khinh xuất?

Tần trưởng lão khom lưng đáp:

- Tệ ty không dám đoán càn.

Lục Minh Vũ nói:

- Bên ta bắt được con nhỏ đó chẳng khác gì đã nắm được thanh Tru tiên kiếm vào tay.

Vì thế hiện giờ chẳng thể giết thị được. Bản tòa đem thị đi trước. Trưởng lão ở lại đây thanh lý mọi việc xong rồi lập tức đến hội họp với bản tòa.

Tần trưởng lão đáp:

- Ty tòa xin tuân lệnh.

Lục Minh Vũ cắp Phùng Thúy Lam lên cất bước.

A Liệt bỗng cảm thấy cổ tay mình được buông ra. Chàng quay lại ngó thì thấy Cao Thanh Vân đã nhảy ra xa hơn trượng và đang nhìn chàng vẫy tay.

A Liệt biết là có chuyện nên len lén tiến về phía Cao Thanh Vân.

Đoạn hai người xuyên qua một đường phố lớn.

Bỗng Cao Thanh Vân dừng bước dưới chân một bức tường cao.

A Liệt trong lòng hồi hộp hỏi:

- Cao đại ca có điều chi dạy bảo?

Cao Thanh Vân ngó chàng đáp:

- Ngươi tự giải khai được huyệt đạo thì ta không thể coi thường ngươi được.

A Liệt tự hỏi:

- Chẳng lẽ hắn muốn đối phó với mình!

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Nhưng chuyện gì cũng gác lại. Bây giờ ta có một việc muốn nhờ ngươi, ngươi có chịu giúp ta không?

A Liệt nghe giọng nói và trông ánh mắt kiên quyết của đối phương thì nghĩ ngay đến y muốn ra lệnh cho mình mà sao còn trưng cầu ý kiến.

Cao Thanh Vân thấy chàng do dự không đáp liền tỏ vẻ bực mình nói:

- Vụ này không cần ngươi suy nghĩ gì nữa, nhất đinh phải ưng thuận. Nếu không thì ta bắt ngươi giao cho Lục Minh Vũ.

Y nói câu này, vẻ mặt rất hung dữ, đúng không phải trò đùa. A Liệt tuy biết y lợi hại thế nào rồi, nhưng chàng hiểu rõ tình thế lúc này liền mỉm cười hỏi:

- Việc gì? Xin Cao huynh nói ra, bất tất phải hăm dọa tiểu đệ nữa.

Cao Thanh Vân bất giác ngẩn người ra hỏi lại:

- Ngươi bảo ta hăm dọa ngươi ư?

A Liệt đáp:

- Nếu Cao huynh định bắt tiểu đệ đưa cho Lục Minh Vũ thì đã chẳng đợi đến bây giờ.

Cao huynh tuy bề ngoài coi có vẻ ghê gớm mà thực ra không phải con người hung dữ. Cao huynh nghĩ gì tiểu đệ không hay Có điều tại hạ biết Cao huynh không đứng về phe Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân ngó chàng bằng con mắt kinh dị lạnh lùng nói:

- Đó là theo ý nghĩ của ngươi, bây giờ ta không rỗi để bàn đến chuyện đó, ta chỉ yêu cầu ngươi chiếu cố cho một người.

A Liệt còn đang ngơ ngác thì Cao Thanh Vân lại nói tiếp:

- Người đó là Tô Ngọc Quyên. Chắc ngươi mong mỏi như vậy.

A Liệt giật mình kinh hãi trợn mắt lên hỏi:

- Y còn sống ư?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại:

- Sao? Ngươi mong cho mụ chết chăng?

A Liệt đỏ mặt lên lắc đầu.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Ngươi đừng nói nhiều nữa. Mụ không sống được đâu, nhưng bây giờ mụ đã chết chưa ta cũng không hay Nói cho cùng thì mụ sống hay chết đều là việc của ngươi.

A Liệt gật đầu ấp úng hỏi:

Hiện giờ y ở đâu?

Cao Thanh Vân trỏ về phía bắc đáp:

- Đi thẳng lối này tới một lò gạch rồi rẽ sang mé tả, đi chừng hơn dặm nữa là đến một căn nhà gianh. Căn nhà này là nơi người ta chất rơm ra. cùng củi khộ Tô Ngọc Quyên ơ?

trong đó. Thôi ngươi đi đi.

A Liệt gật đầu nhưng chàng không nhịn được hỏi:

- Tại sao Cao huynh lại bảo tiểu đệ tới đó? Nếu y chết rồi thì tại hạ phải làm gì?

Cao Thanh Vân ngó chàng lạnh lùng đáp:

- Bạch Phi Khanh! Hiện giờ y đang hấp hối.

Rồi hắn nói tiếp:

- Con người lúc sắp chết nói câu gì cũng phải. Tô Ngọc Quyên trước kia dù có nhiều điều tội lỗi, nhưng lúc này mụ thật đáng thương. Mụ đang mong có người quan tâm đến mụ.

Vậy ngươi đi đi!

Hắn nói tới đây, rung mình một cái rồi biến vào trong bóng đêm.

A Liệt định thần nghĩ bụng:

- Chắc Tô đại thư đã nói nhiều điều với Cao Thanh Vân rồi.

Đoạn chàng tự nhủ:

- Nhưng Cao Thanh Vân vốn không phải là kẻ vô tình bạc nghĩa.

Cơn gió lạnh thổi quạ A Liệt nắm chặt hai bàn tay Lúc này trong đầu óc chàng nổi lên hình ảnh thê thảm của Tô Ngọc Quyên. Thậm chí chàng tưởng chừng nghe tiếng mụ rên la đau khổ. Bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục, chàng cất bước chạy liền. A Liệt đi chừng dược hơn dặm quả nhiên trông thấy lò gạch, lửa cháy bừng bừng, khói bốc lên cao thành một đống đen lù lù giữa lúc đêm tối yên lặng.

A Liệt vẫn không dừng bước. Trong bóng tối phát ra những tiếng lạo xạo dường như giẫm phải vật gì cứng rắn. Đồng thời phía sau có tiếng người hô hoán:

- Mẹ kiếp! Mắt để đâu không nhìn? Cứ chạy như người đến chỗ đưa ma!

Lúc này A Liệt đã chạy xa mấy trượng. Chàng nghe tiếng người hô hoán mới quay đầu nhìn lại thì thấy một đống gạch ngói đổ xuống. Bây giờ chàng mới biết là mình đã chạy vội xô đổ đống gạch của họ.

Chàng biết mình có lỗi, không thể trách người được, nhưng hán tử vừa nói câu chạy đến chỗ đưa ma chàng cảm thấy câu nói là điềm bất tường Lập tức bụng xúc động mối thương cảm. Trong lòng nóng nảy, chàng lại hối hả chạy đi.

Chàng chạy chưa được hơn dặm đường thì trước mắt hiện ra khu đất bẳng phẳng, khô khan. Bốn mặt trồng toàn lúa ngộ Gió thổi qua lá ngô đụng vào nhau sột soạt.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trong lòng A Liệt xúc động vô cùng! Chàng tưởng chừng có điều cần kíp phải gặp Tô Ngọc Quyên ngay tức khắc.

Trong khu ruộng đã bẻ ngô rồi, nổi lên một căn nhà gianh nhỏ bé lụp xụp. A Liệt lẩm bẩm:

- Nhất định ở trong kia rồi!

Chàng chạy đến trước nhà đưa tay đẩy tấm cửa phên xông vào trong.

Một điều ra ngoài sự tiên liệu của chàng đã xuất hiện:

Trong phòng có một ngọn đèn dầu đang cháy bốc khói đen lên. Ánh sáng vàng khè leo lét, tưởng chừng có thể tắt lúc nào không biết.

Trong căn nhà này chứa mọi thứ lương thảo, nào lúa mạch, nào lúa ngộ Lại có đống co?

khô lớn chắc là để nuôi trâu bò. A Liệt đảo mắt nhìn quanh không thấy Tô Ngọc Quyên đâu.

Chàng bồn chồn trong dạ, buột miệng hô:

- Đại thư!

Tiếng chàng hơi run run. Trước ngọn đèn leo lét, chàng cảm thấy có điều rùng rợn, đồng thời bao nhiêu nỗi thất vọng, cừu hận xâm chiếm tâm hồn chàng. Đột nhiên hai chân chàng nhủn ra, chàng không tự chủ được ngồi phệt xuống đất, tự hỏi:

- Tại sao Tô đại thư không ở đây? Phải chăng có người phát giác ra và đem y đi rồi?

Có thể y đã từ trần.

Đống cỏ khô bỗng nhiên động đậy. Chiếc giày thêu của người đàn bà thò ra, tiếp theo là tiếng rên rỉ.

A Liệt trấn tĩnh tâm thần, đứng phắt dậy hỏi:

- Có phải đại thư đấy không?

Trong đống cỏ có tiếng sột soạt. Một người đàn bà gắng gượng ngồi dậy cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi.... ngươi là ai?

A Liệt vội chạy tới. Giả tỷ chàng chưa biết trước đó là Tô đại thư mà gặp nhau một cách đột ngột thì không thể nhận ra được nữa.

Người đàn bà trước mặt chàng, đầu tóc rối bù, sắc mặt lợt lạt. Khắp mình đầy huyết tích. Đầu mặt dính đầy rơm rác. Mụ ngồi tựa vào đống cỏ. Một tay chống xuống đất. Ngực nhô ra hóp vào, coi kiểu cách thật là đáng sợ.

A Liệt cúi xuống nhìn. ánh đèn chiếu vào mặt mụ trông càng tiều tụy không giống ngày trước chút nào. Chỉ có cặp mắt trong sáng là A Liệt thấy còn quen thuộc.

Chàng nắm lấy hai tay mụ ngập ngừng đáp:

- Đại Thư! Tiểu đệ đây mà...

Hai giọt lệ trào rạTô Ngọc Quyên người run bần bật, miệng lắp bắp:

- Bạch Phi Khanh!.... Lạ thiệt!.... Ta vừa nghĩ tới ngươi.... quả nhiên ngươi đến thiệt.

Mụ nói mấy câu này tỏ ra rất xúc động và tốn rất nhiều hơi sức.

A Liệt vội ôm mụ vào lòng. Lúc tay chàng chạm vào, thấy toàn thân mụ nóng ran mà mồ hôi ướt đẫm.

Tô Ngọc Quyên để chàng ôm lấy và toàn thân tựa vào lòng đối phương. Mụ thở phào một cái, ấp úng nói:

- Phi Khanh! Sau hôm ấy rồi.... ta nhớ đến ngươi hoài.... quả nhiên ngươi đã trở lại...

nhưng.... chậm mất rồi.

A Liệt cắn chặt môi cơ hồ chảy máu.

Bỗng chàng đẩy mụ ra nói:

- Không chậm! Để tiểu đệ coi đại thư xem.

Tô Ngọc Quyên khẽ rên một tiếng. Mụ bị A Liệt đẩy lăn xuống đống cỏ.

Lúc này mụ đau khổ vô cùng, song mụ gắng gượng nở một nụ cười duyên dáng. Nhãn quang mụ tựa hồ có vẻ thèm khát, chăm chú thìa nhìn A Liệt hỏi:

- Ngươi.... còn hy vọng.... gì nữa?

A Liệt đưa tay ra khẽ chẩn mạch cho Tô Ngọc Quyên. Mụ nhăn nhó cười hỏi:

- Liệu còn cứu được không?

Mụ vừa nói vừa đưa bàn tay đầy vết máu lên sờ đầu A Liệt. Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu nhỏ bằng hạt đậu, tình trạng coi càng thảm hại.

A Liệt buông tay ra rồi cúi đầu xuống ngó cặp mắt mụ. Bỗng chàng ngơ ngác không nhúc nhích nữa.

Tô Ngọc Quyên nói:

- Phi Khanh! Đừng sợ! Người ta ai mà không chết. Lúc này ngươi đến coi ta.... là ta mãn nguyện lắm rồi. Ngươi.... hãy bồng ta lên...

A Liệt cảm thấy cặp mắt cay sè. Hai hàng lệ trào ra. Chàng ôm chặt Tô Ngọc Quyên vào lòng mà hôn vào mặt vào cổ, vào đầu tóc mụ như người phát điên. Đây là triệu chứng máu trong huyết quản chàng đang chảy mạnh vì mối cảm xúc đứng trước một người sắp chết.

Đột nhiên Tô Ngọc Quyên đẩy chàng ra. Dưới ánh đèn, sắc mặt mụ không lợt lạt nữa biến thành hồng hào như bông hoa đào. Cặp mắt mụ rất tình tứ ngó A Liệt.

A Liệt giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Người ta thường nói lúc ngườl sắp chết trở lại hồng hào như tàn rơm lóe lên một cải rồi tắt ngấm. Phải chăng đại thư...

Chàng nghĩ tới đây bất giác run lên. Mối tiên cảm đắm ngọc chìm châu, mây tan khói lạnh nổi lên trong đầu óc.

Bỗng nghe Tô Ngọc Quyên cất tiếng nhát gừng:

- Phi Khanh!.... Tỷ tỷ sắp đi đây.... Xuýt nữa ta quên chưa bảo ngươi hai điều trọng yếu.... Ngươi hãy lắng tai nghe.

Giọng nói mụ tha thiết tựa hồ chị trối trăng cho em ruột. A Liệt chỉ ngây người ra mà nhìn mụ không dám nói gì mà cũng không nỡ trái ý mụ.

Tô Ngọc Quyên khẽ ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Việc thứ nhất có liên quan đến thanh Tru liên kiếm.... hỡi ơi.... Nếu nó còn ở trong tay Phùng Thúy Lam thì Lục Minh Vũ.... không địch nổi y.

A Liệt hỏi:

- Hiện giờ Phùng Thúy Lam đã lọt vào tay Lục Minh Vũ, không hiểu sống chết ra sao...

Tô Ngọc Quyên thều thào đáp:

- Ngươi cứ yên tâm. Lục Minh Vũ là con quỉ.... háo sắc.... nên y không chết đâu. Bây giờ ta hãy nói về thanh kiếm kia.

Rồi mụ bảo A Liệt:

- Ngươi hãy lắng tai mà nghe ta dặn:

thanh Tru tiên kiếm là báu vật trấn sơn của Ma nữ kiếm phái.... Người võ lâm đều thèm chảy nước miếng.... nhất là Lục Minh Vũ.

Mụ ngừng lại thở rồi nói tiếp:

- Nếu hắn lấy được thanh kiếm này.... thì Ma nữ kiếm phái vĩnh viễn không còn ngày nào ngóc đầu lên được.... Bằng trái lại, thanh kiếm đó mà ở trong tay phái Ma nữ, nhất là ở nơi Phùng Thúy Lam.... Y đang luyện kiếm thuật chuyên để đối phó với võ công của Cái Bang...

Y mà cầm thanh kiếm đó trong tay thì Lục Minh Vũ nhất định phải chết.

A Liệt nghe mụ nói tới đây, chàng hiểu rõ được hai việc:

một là Phùng Thúy Lam nhờ thanh kiếm kia mà giết được Tô trưởng lão Cái Bang một cách dễ dàng. Hai là Lục Minh Vũ sở dĩ mượn tay Cao Thanh Vân hạ sát Tô Ngọc Quyên vì hắn vẫn úy kỵ thanh Tru tâm kiếm.

Hắn đem Tô Ngọc Quyên đến Bắc Phương rồi mới hạ thủ vì biết rõ trong mình Tô Ngọc Quyên không dắt thanh kiếm này.

Tô Ngọc Quyên lại nói tiếp:

- Ta dấu thanh bảo kiếm đó ở tầng thứ sáu trên cây tháp bảy tầng trong chùa Bạch Tháp tại Tây Hồ.... Trong phòng này có mười ba cỗ quan tài thì thanh Tru tâm kiếm đặt ở?

dưới đáy quan tài đá thứ chín.... trên mặt cỗ quan tài đó có khắc sáu chữ "Giang Nam Huỳnh thị Sấu Âu". Ngươi đã nhớ chưa?

Tô Ngọc Quyên nắm chặt lấy tay A Liệt hỏi lại:

- Ngươi đã nhớ chưa?

A Liệt gật đầu.

Tô Ngọc Quyên thở hắt ra nói:

- Còn việc thứ hai.... Mụ nói tới đây lại thở dài, nước mắt tuôn ra như suối. Mụ nói tiếp:

- Đứa nhỏ trong bụng ta.... không phải của ngươi.... vậy ngươi yên tâm được rồi.

A Liệt người run bần bật. Chàng thấy Tô Ngọc Quyên nằm trên đống cỏ người mu.

càng run rẩy hơn. Mụ khẽ vuốt má chàng thều thào nói:

- Thật thế!.... Ta không lừa gạt ngươi...

Bỗng tay mụ từ trên má chàng tuột xuống. Cặp mắt mụ như đóa hoa bách hợp từ từ nhắm lại.

A Liệt chấn động tâm thần la gọi:

- Đại thư! Đại thư!

Chàng đưa tay sờ vào mặt mụ thấy hơi nóng tiêu dần rồi biến thành lạnh ngắt.... Mặt mụ, lúc tắt thở, biến thành trắng như tuyết. Mái tóc dài đen xõa xuống trông càng hắc bạch phân minh.

A Liệt hít một hơi khí lạnh khẽ la lên:

- Đại thư ơi!

Rồi chàng quì xuống trước tử thi của Tô Ngọc Quyên. Trong lòng đau xót chàng nghẹn ngào:

- Đại thư! Tiểu đệ còn có điều muốn nói cho thư thư hay nhưng chưa kịp thì đại thư đã chết rồi.... Đại thư đối với tiểu đệ bằng một mối chân tình như vậy mà tiểu đệ hãy còn lừa dối đại

thư.... thậm chí trước khi đại thư lâm tử cũng chưa biết tên thật của tiểu đê.... Như vậy thật là bất công...

Chàng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài tỏ ra trong lòng đầy nỗi bi thương hối hận.

A Liệt ôm thi thể Tô Ngọc Quyên lên. Ngọn đèn dầu trong phòng dường như càng mờ ám hơn. Từ phía xa xa chàng nghe có tiếng người gõ mõ. A Liệt liền thổi tắt đèn đi, ôm tư?

thi Tô Ngọc quyên đứng trong bóng tối một lúc rồi uể oải cất bước ra khỏi lều tranh.

Trên trời chỉ lác đác có vài ngôi sao nhỏ nhấp nhánh. Chó rừng thỉnh thoảng lại sủa lên một tiếng.

Một ngọn gió đêm thổi qua mặt khiến cho đầu óc A Liệt tỉnh táo. Chàng ôm chặt thi thể Tô Ngọc Quyên, than thầm:

- Thân thế y thật là đáng thương, chết còn phơi thây ở chốn tha hương. Ta phải mai táng cho y mới được.

Đoạn chàng cất bước đi ra mảnh ruộng khộ Hai bên có rất nhiều cây hòe đang mùa nở hoa, trắng cả một vùng. Chàng đi thêm lúc nữa đến một nơi đất đầy cỏ mọc. Phía trước là mấy bụi trúc cành lá rườm rà. Nơi đây vừa rậm rạp vừa yên tĩnh.

A Liệt từ từ đặt thi thể Tô Ngọc Quyên xuống nghĩ bụng:

- Chỗ này được đây. Ta tạm thời an táng để y yên giấc ngàn thu.

Chàng liền rút đao ra khoét một cái huyệt. Đất chỗ này mềm và dễ đào nên chàng không tốn bao nhiêu khí lực đã đào xong A Liệt toan đặt thi thể Ngọc Quyên xuống huyệt. Bỗng lòng chàng nổi lên mối bi thương vô hạn.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài. Lúc này chàng nghĩ tới giấc mộng êm đềm trong tòa phá miếu ngày trước. Mụ đã nhìn chàng bằng cặp mắt đắm đuối và miệng mụ đã nói ra bao nhiêu câu tình tứ.

Ngọn gió đêm lay động mớ tóc đen láy của người chết, nhưng thân thể lạnh ngắt cứng đơ, sắc mặt xám xịt. Những cái đó khiến chàng cảm giác là mụ chết thật rồi, vĩnh viễn từ giã cuộc đời.

Chàng toan đặt thi thể Tô Ngọc Quyên xuống huyệt thì đột nhiên có ngườl khẽ vỗ vai chàng rồi khẩu âm một phụ nhân la lên:

- Trời ơi!

A Liệt giật bắn người, quay phắt lại thì thấy phụ nhân mình mặc áo đen, thân hình nho?

nhắn, cử chỉ yểu điệu.

Phụ nhân kia thấy chàng quay lại cũng giật mình lùi về phía sau năm thước.

A Liệt nhìn rõ phụ nhân mặt mũi thanh tú, thân hình óng ả. Cặp mắt trong sáng lóe ra, cái nhìn thâm thúy. Phong độ hiển nhiên vào hàng quí phái.

A Liệt trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm:

- Một người đàn bà tư cách thượng lưu mà lại xuất hiện nơi đây vào giữa lúc này thi thật là kỳ!

Chàng từ từ đứng dậy ngập ngừng hỏi:

- Tôn giá là…

Phụ nhân đưa mát ngó Tô Ngọc Quyên nằm dưới đất hỏi:

- Y là ai?

A Liệt cũng đưa mắt nhìn tử thi đáp:

- Y là một người bất hạnh.

Phụ nhân lại hỏi:

- Y chết trong trường hợp nào? Tại sao lại chết ở đây?

A Liệt khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Thân thế y thật là đáng thương! Suốt đời chạy theo ảo mộng tươi đẹp không thành.

Rồi cuối cùng đi tới kết quả này.

Giọng chàng tỏ ra rất đỗi bi ai cảm khái mà không trả lời thẳng vào câu hỏi của phu.

nhân.

Phu nhân đưa mắt ngó lại người chàng. Thái độ hòa hoãn hơn trước, mụ hỏi:

- Ngươi là ai?

A Liệt nghiêng mình đáp:

- Tiểu nhân là Bạch Phi Khanh. Còn tôn tính đại danh của phu nhân…

Phụ nhân mỉm cười ngắt lời:

- Ngươi khoan rồi hãy hỏi tạ Giữa ngươi và người bạc mệnh nảy có mối quan hệ thế nào?

A Liệt đáp:

- Có thể nói lả bạn hữu.

Phụ nhân đưa đẩy cặp thu ba hỏi:

- Chi là bạn thôi ư? Sao ta coi ngươi có vẻ thương tâm lắm.

A Liệt đưa mắt nhìn đối phương, trong lòng hơi bối rối, không muốn trả lời vấn đề này, nhưng thấy đối phương tỏ ra có lòng dạ quan hoài không tiện chối từ. Chàng liền gật đầu đáp:

- Ngày trước tiểu nhân có nhờ ơn cô này cứu mạng, chứ mối giao tình không có gì đáng kể.

Phụ nhân gật đầu nói:

- Té ra là thế.

Mụ lại cười mát hỏi:

- Bạch Phi Khanh! Ta coi ngươi nói năng không đến nỗi phàm tục mà nhân phẩm cũng đường hoàng, không giống kẻ làm tôi mọi cho người, mà sao cách ăn mặc của ngươi như vậy?

A Liệt hiểu ngay mụ thấy chàng ăn mặc quần áo tên điếm tiểu nhị, nhưng không tiện nói rõ, liền hàm hồ đáp:

- Vụ này dĩ nhiên có nguyên nhân, nhưng xin miễn thứ cho tiểu nhân không thể trình bày được.

Phụ nhân hỏi:

- Có điều chi khó nói?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không không! Hỡi ơi! Để tiểu nhân mai táng cô này rồi sẽ nói chuyện.

Phụ nhân nói:

- Ngươi hãy nói cho ta biết trước mới có thể mai táng được.

A Liệt lấy làm kỳ nhìn mụ hỏi:

- Tại sao vậy?

Phụ nhân nghiêm nghị đáp:

- Mảnh đất này là của ta thì khi nào ta lại để ngươi đem người chết đến chôn táng một cách hồ đồ?

A Liệt cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Thôi được! Phu nhân muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Phụ nhân hỏi:

- Bây giờ bắt đầu từ cô này trước. Y chết trong trường hợp nào? Ai đã giết y?

A Liệt ngẫm nghĩ cho là có nói ra cũng chẳng hề gì. Chàng liền thẳng thắng đáp:

- Y bị bang chúa Cái Bang Lục Minh Vũ giết chết. Phu nhân có biết hắn không?

Phụ nhân cặp mắt sáng lên đáp:

- Ta có nhận biết Lục Minh Vũ.

Mụ tiến lại nhìn kỹ thi thể Tô Ngọc Quyên rồi hỏi:

- Lục Minh Vũ là bang chúa Cái Bang, thế lực rất lớn. Tuy ta không quen thuộc hắn nhưng cũng biết hắn là người chính trực, võ công cao cường. Một nhân vật có địa vị như vậy sao lại hạ độc thủ giết một người đàn bà?

A Liệt đưa mắt nhìn đối phương, nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó tiểu nhân cũng không rõ mà chỉ biết người đàn bà này là vợ Lục Minh Vũ.

Phụ nhân khẽ “ủa” lên một tiếng rồi nói:

- Như vậy cô này là Tô Ngọc Quyên mà người giang hồ thường đồn đại. Ta cũng có nghe tiếng cô.

# Chương 55 - Quần Hùng Thiết Kế Hạ Thanh Vân

A Liệt gật đầu nói:

- Đúng là Tô Ngọc Quyên.

Cặp mắt xinh đẹp của phụ nhân lộ tính hiếu kỳ, mụ nhìn chàng hỏi:

- Ngươi vừa nói Tô Ngọc Quyên đối với ngươi có ơn cứu mạng, vậy y đã cứu ngươi ở?

đâu?

A Liệt đáp:

- Ở trên đường Hàm Lạc.

Phụ nhân hỏi:

- Thế mà sao người lại gặp y ở đây và nhất là lúc y chết?

A Liệt thở dài đáp:

- Câu chuyện khá dài, phu nhân nhất định muốn biết ư?

Phụ nhân cười mát gật đầu. Tuy thái độ ung dung nhưng có vẻ oai nghiêm khiến cho người ta không dám trái ý.

A Liệt gật đầu nói tiếp:

- Được rồi! Phu nhân hỏi câu gì tiểu nhân đáp câu ấy. Nhưng trước khi trả lời tiểu nhân muốn biết phu nhân là ai?

Phụ nhân hỏi lại:

- Ngươi đã nghe ai nói đến Thần Câu môn ở Phụng Dương bao giờ chưa?

A Liệt chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Úi chà! Thì ra mụ là người ở Thần Câu Môn. May mình chưa nói tên họ thật cho mụ biết.

Chàng làm bộ ngoẹo đầu suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Dường như tiểu nhân đã được nghe có người nói tới.

Phụ nhân nói:

- Ta chính là người ở môn phái đó. Bạn hữu giang hồ thường kêu ta bằng Bùi phu nhân.

Trượng phu ta là Bùi Khôn Lượng, chưởng môn Thần Câu Môn.

A Liệt chắp tay nghiêng mình nói:

- Té ra là Bùi Phu nhân! Tiểu nhân thật là thật kính!

Bùi phu nhân gật đầu đảo mắt nhìn A Liệt từ đầu xuống đến gót chân rồi nói:

- Ta xem ngươi không phải là người hư đốn, trái lại rất có lòng trung hậu. Ta hỏi câu gì ngươi phát nói thật và hỏi đâu nói đấy chứ đừng chẹn họng ta.

A Liệt cung kính đáp:

- Tiểu nhân đã biết lai lịch phu nhân, dĩ nhiên không dám dối trá.

Bùi phu nhân nói:

- Hay lắm! Ta muốn ngươi đem trường hợp ngươi gặp Tô Ngọc Quyên cùng mối dây liên hệ với Cái Bang nói cho ta biết.

A Liệt liền lược thuật chuyện gặp gỡ ngày trước ở trong tòa phá miếu trên đường Hàm Lạc, sau gặp Trình Chân Nhân và Quỉ Yếm thần tăng Tăng Lão Tam lược thuật một lượt.

Bùi phu nhân chú ý lắng tai nghe, bỗng hỏi xen vào:

- Nếu vậy thì giữa ngươi và người Cái Bang đã thành thù nghịch hay sao? Vả lại Tăng lão tam ta e rằng còn khó chịu hơn bọn Cái Bang. Ngươi đắc tội với hắn rồi sau xử trí ra sao?

A Liệt thở dài đáp:

- Vụ này thật khá ly kỳ... Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Phu nhân có biết một tổ chức trên chốn giang hồ kêu bằng Cực Lạc giáo không?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp:

- Ta chưa từng nghe ai nói tới Cực Lạc giáo cả.

A Liệt nói:

- Tiểu tử sở dĩ tới đây, nguyên nhân chính là bị Cực Lạc giáo bức bách. Giáo phái này là một tổ chức dâm tà ác độc, lợi hại vô cùng!

Bùi phu nhân đưa cặp mắt sắc bén nhìn chàng, nhưng không cắt ngang câu chuyện.

A Liệt liền đem chuyện mình cùng Âu Dương Tinh bị khốn trong Cực Lạc giáo lược thuật lại cho mụ nghe. Trong vụ này dĩ nhiên chàng đề cập đến cả Trình Nhất Trần và Qui?

Yếm thần tăng Tăng Lão Tam.

Bùi phu nhân chờ cho A Liệt kể hết rồi lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Nghe ngươi nói vậy thì vụ này dường như có thật. Nếu cả Trình chân nhân ở phái Võ Đương và Tăng Lão Tam cũng bị giam cầm ở đó thì Cực Lạc giáo quả nhiên có nhiều cao nhân rất lợi hại.

Mụ đưa cặp mắt trong suốt nhìn A Liệt hỏi tiếp:

- Nếu vậy thì ngươi hiện giờ ở vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Cực lạc giáo tất truy tầm ngươi để hạ sát phải không?

A Liệt gật đầu đáp:

- Vì thế mà tiểu tử phải tỵ nạn đến đây, hóa trang làm tên tiểu nhị. Ngờ đâu vẫn không thoát khỏi vòng ân oán.

Bùi phu nhân phân tích nội vụ hỏi:

- Sở dĩ Cực Lạc giáo mà muốn bắt ngươi là vì nguyên nhân ngươi đã biết nhiều chuyện bí mật của họ. Họ còn giết ngươi đi để bịt miệng, có đúng thế không?

A Liệt gật đầu đáp:

- Đúng là thế đó.

Bùi phu nhân tủm tỉm cười nói:

- Việc này rất dễ giải quyết. Rồi đây ta phụ trách công việc đem Cực Lạc giáo báo cáo cho các phái lớn trên chốn giang hồ đều biết rõ. Như vậy thì cái nguyên nhân họ muốn giữ kín chuyện không còn ý nghĩa gì nữa. Và họ khỏi rượt theo để hạ sát ngươi.

A Liệt chắp tay nói:

- Xin đa tạ phu nhân.

Bùi phu nhân nói:

- Ta còn một điểm nghi vấn muốn hỏi ngươi.

A Liệt nghiêng mình đáp:

- Xin phu nhân cứ hỏi, tiểu tử mà biết xin đáp ngay.

Bùi phu nhân thủng thẳng hỏi:

- Theo chỗ ta biết thì vụ hạ sát Tô Ngọc Quyên họ không cần phải đem lên miền Bắc, mà sao y lại bị hạ sát ở đây?

A Liệt thấy Bùi phu nhân là người rất tinh tế thì sinh lòng bội phục. Chàng ngẫm - nghĩ một lúc rồi đáp:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì Tô Ngọc Quyên xuất thân ở Ma nữ môn. Y có người sư muội tên gọi Phùng Thúy lam, dường như hai người vẫn ngấm ngầm thông tin cho nhau. Phùng Thúy Lam luyện Ma nữ kiếm pháp cực kỳ lợi hại, chuyên để đối phó với bọn Cái Bang.

Chuyến nầy Phùng Thúy Lam cũng đến Tru Tiên trấn. Còn việc Lục Minh Vũ tại sao lại sát hại Tô Ngọc Quyên thì dường như trong vụ này có mối liên quan đến tư nhân của bọn họ, tiểu tử không biết rõ.

Bùi phu nhân gật đầu hỏi:

- Hiện giờ Phùng Thúy Lam ở đâu?

A Liệt đáp:

- Y bị Lục Minh Vũ bắt, chưa hiểu sống chết ra sao.

Bùi phu nhân ngửa mặt lên trời, sắc mặt lộ vẻ suy tư, nhưng A Liệt không hiểu mụ nghĩ gì.

Bỗng ngọn gió đêm thổi tới. Trong tiếng gió dường như có lẫn tiếng người vọng lại. Bùi phu nhân cùng A Liệt đều phát giác. Phu nhân liền bảo chàng:

- Ta có mấy vị bằng hữu tới nơi. Ngươi không nên có mặt ở đây, vậy hãy tạm tránh đi.

Mụ vừa nói vừa giơ tay trỏ ngôi mộ cổ cách đấy chừng, trượng. Mụ lại dặn chàng:

- Ngươi hãy ẩn thân vào sau tấm bia mộ kia, chớ có cử động chi hết. Ngươi nên biết những người tới đây đều là tay cao thủ khét tiếng, ngươi chỉ bất cẩn một chút liền bi ho.

phát giác và bị hiểu lầm là cố ý dòm trộm hay nghe trộm việc bí mật. Khi đó ta có muốn cứu ngươi cũng không được. Dĩ nhiên ngươi ở ngoài đó thì chẳng thể nghe thấy gì. Vậy ngươi đi đi!

A Liệt vội ôm thi thể Tô Ngọc Quyên chạy đến phía sau ngôi cổ mộ. Chàng vừa ẩn mình sau tấm bia liền thấy bóng người thấp thoáng Lúc này ánh trăng sao lại sáng tỏ. A Liệt mục lực hơn người nên tuy chàng ở cách khá xa mà cũng trông rõ hình dáng một lão giá tóc đen mình mặc áo xám. Chàng tự hỏi:

- Lão này chẳng phải là Phàn Phiếm, một tay cao thủ trong Thần Câu môn tại Phụng Dương, thì còn ai vào đây?

Trí nhớ của A Liệt thật không phải tầm thường. Ngày trước lúc những tay cao thủ bảy môn phái lớn tụ họp ở nhà chàng, Âu Dương Tinh đã nói tên từng người cho chàng nghe.

Nhất nhất chàng ghi nhớ trong đầu óc. Vì thế mà bây giờ chàng vừa trông thấy Phàn Phiếm ở Thần Câu môn đã nhận ra ngay.

Phàn Phiếm vừa tới nơi liền chắp tay nhìn Bùi phu nhân thi lễ nói:

- Phiền Bùi phu nhân chờ đợi khá lâu.

Bùi phu nhân gật đầu hỏi:

- Phàn lão sư lại một phen nhọc mệt. Những người ước hẹn có đến hết không?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Họ đến đông đủ cả.

Hai người đối đáp vởi nhau thanh âm không lớn mấy. Theo lẽ thông thường thì người đứng gần cũng không nghe rõ, huống chi A Liệt cách xa chừng, trượng. Nhưng chàng gàp chuyện kỳ ngộ đặc biệt đã thoát thai hoán cốt, tai mắt linh mẫn dị thường. Chầng có thể nhin rõ những cái mà người ta không ngó thấy, nghe rõ thanh âm mà người ta không nghe được. Vì thế nên cuộc đối thoại giữa Phàn Phiếm và Bùi Phu nhân đều lọt vào tai chàng.

Lúc này ở mé tả phía trước lại thêm hai người đi đến. Hai người này thân pháp mau lẹ di.

thường. Chớp mắt đã gần tới nơi. Khi họ đứng lại, A Liệt nhìn thấy một lão người cao nghều, ốm nhắt, mái tóc đốm bạc. Còn người kia là hán tử trung niên vừa lùn vừa mập, lưng cài đơn đao.

Hai người này A Liệt đều quen thuộc. Nhất là lão cao gầy đét. Chàng nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được thân hình, hắn chăng phải ai xa lạ mà chính là Xích Luyện Xà Kỳ Kinh, một trong Bắc mang tam xà. Kỳ Kinh đặc biệt ở chỗ có cặp mắt gà chọi.

Còn người lưng cài đơn đao, cùng phe với Kỳ Kinh tên gọi Tam đương gia Hứa Thái Bìnhìơ Thanh Long Hội.

Trước kia hai người này đã có thái độ nấp lánh khiến cho A Liệt chú ý. Không ngờ bây giờ họ lại tụ tập ở đây. Chàng không hiểu bọn này sắp làm trò gì?

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ thì lại một lão nữa đến. Lão nầy vào trạc lục tuần, người không cao mấy, dưới cằm để chòm râu dệ Sau lưng đeo một vật bọc bằng vải vàng. Chăng vừa trông đã biết ngay đó là một thứ binh khí. A Liệt chưa từng gặp lão bao giờ.

Bỗng thấy Phàn Phiếm chấp tay thi lễ hỏi:

- Phải chăng các hạ là Vương Đạo Toàn, môn hạ Thất Tinh môn? Nay được gặp đây thật là hạnh hội!

Người mới đến gật đầu đáp:

- Chỉnh là tại hạ. Chắc huynh đài là Phàn lão sư ở Thần Câu môn.Sao Lục huynh lại chưa thấy đến?

Phàn Phiếm đáp:

- Y cũng sắp đến đây. Tại hạ được nghe danh huynh đài từ lâu, vì vô duyên chưa được hội diện. Nhưng Đồng lão sư ở quí môn thì lại là chỗ bạn thân với tại hạ.

Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn gật đầu đáp:

- Phải rồi! Chuyện này lúc sắp ra đi, Đồng sư huynh có gởi lời hỏi thăm các vị.

Lão quay sang nhìn Kỳ Kinh nói:

- Kỳ huynh! Đã lâu chúng ta chưa được gặp nhau..

Kỳ Kinh lạnh lùng đáp:

- Vương huynh còn ở đằng xa, tại hạ đã nhận ra rồi. Thân pháp của quí môn thật là tuyệt diệu! Lúc đi đường nửa người trên không cử động. Vừa rồi tại hạ coi thân pháp lão huynh nên biết ngay là công lực của lão huynh mấy nằm gần đây đã tiến bộ rất nhiều.

Vương Đạo Toàn cười khanh khách nói:

- Công phu của bỉ nhân dù có giỏi đến đâu cũng không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Kỳ nhị gia.

Lão vừa nói vừa quay lại ngó Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội. Qua mấy lời hàn huyên với Hứa Thái Bình, Vương Đạo Toàn quay sang Bùi phu nhân nghiêng mình kính cẩn chào:

- Bùi phu nhân vẫn bình yên đấy ả Bỉ nhân may được gặp đây!

Bùi phu nhân đáp lễ rồi hỏi:

- Vương lão sư có đi cùng Lục sư phó ở phái Nga Mi đến đây không?

Vương Đạo Toàn lắc đầu đáp:

- Không phải! Lục huynh chỉ đưa tin cho bỉ nhân hay đêm nay có cuộc hội họp với Phàn lão cạ Không ngờ Bùi phu nhân cũng tới đây!

Bùi phu nhân nói:

- Bản nhân ngẫu nhiên mà gặp.

Kỳ Kinh bỗng xen vào:

- Lục Nhất Điều huynh ở phái Nga My sao lại không tới? Phàn huynh đã đưa tin cho y chưa?

Bùi phu nhân đáp:

- Kỳ lão sư bất tất phải đa nghị Lục tiên sinh đến kia rồi!

Bỗng thấy một bóng người đang lao vùn vụt tới nơi. Chớp mắt đã đến gần.

A Liệt đứng đằng xa ngấm ngầm dòm ngó người mới đến thì thấy một hán tử lối o tuổi ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Người này lưng đeo trường kiếm, khí vũ không phải tầm thường.

Phàn Phiếm tiến ra lớn tiếng hỏi:

- Có phải Lục Nhất Điều huynh đây không?

Người kia đứng lại đập:

- Xin lỗi Phàn huynh. Giũa đường tiểu đệ mắc chút công chuyện thành ra đến chậm một bước, để các vị phải chờ đợi.

Đoạn văn sĩ quay lại nhìn Bùi phu nhân nói:

- Đã mấy năm không được gặp đại tẩu mà phong độ vẫn y nguyên như trước, chắc đại tẩu giỏi truật trụ nhan.

Bùi phu nhân tủm tỉm cười hỏi lại:

- Lục tiên sinh thật khéo vẽ vời! Trình chân nhân ở quí phái vẫn bình yên chứ?

Lục Nhất Điều vẻ mặt không được tự nhiên đáp:

- Vẫn như thường.

Kỳ Kinh đứng bên không nhẫn nại được, hỏi xen vào:

- Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, Phàn huynh nên cho hay dụng ý triệu bọn tại ha.

đến đây có việc gì?

Phàn Phiếm mắt nhìn Bùi phu nhân đáp:

- Tiểu đệ mời các vị tới đây vì có một việc trọng yếu cầu phải thương nghị.

Lúc này mọi người đều ngồi xuống nên tiếng nói chuyện biến thành nhỏ đi. A Liệt ẩn trong bóng tối, nếu không chú ý lắng tai thì chẳng nghe thấy gì.

Bỗng nghe Phàn Phiếm lên tiếng:

- Đêm nay tiểu đệ mời các vị đến đây tụ hội là để thương nghị về vần đề có liên quan đến thuyết vũ thêu.

Họ Phàn vừa nói câu này, mấy người đều lộ vẻ kinh dị, chú ý lắng tai nghe.

A Liệt nghe lỏm được càng kinh hãi, giật bắn người lên.

Phàn Phiếm hắng dặng một tiếng rồi nói tiếp:

- Người phát “Huyệt vũ thư” đã xuất hiện ở tệ xứ.

Lục Nhất Điều hỏi:

- Phàn huynh đã thấy mặt người đó rồi ư?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Hứa Thái Bình chau mày lắc đầu nhưng không nói gì.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi:

- Phàn lão ca! Tại hạ nhận thấy tin tức này của lão ca chưa chắc đã xác thực. Người ấy là ai?

Vương Đạo Toàn xen vào:

- Nếu nguồn tin này mà đúng sự thực thì người đó dĩ nhiên là một nhân vật rất lợi hại.

Phàn huynh có biết tên họ y không?

Phàn Phiếm đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi. Người này quả là một nhân vật lợi hại.

Mọi người đều yên lòng để chờ xem Phàn Phiếm nói tên họ người đó là ai?

A Liệt lúc này trong lòng lại càng khẩn trương.

Phàn Phiếm đưa mục quang sắc bén nhìn thẳng vào mặt Kỳ Kinh nói tiếp:

- Trên chốn giang hồ có một tay cao thủ mà người ta kêu bằng Bạch Nhật Thích Khách.

Bạch Nhật Thích Khách hiện giờ ở đây.

Kỳ Kinh ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng Phàn lão huynh muốn nói Cao Thanh Vân ở phái Thiên Nhai?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Chính hắn!

Kỳ Kinh trầm ngâm hỏi:

Cao Thanh Vân.... là người phát “Huyết vũ thư” ư?

Tiếp theo y ngó Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn hỏi:

- Vương huynh tưởng có thể thế được chăng?

Vương Đạo Toàn thản nhiên đáp:

- Thực tình tại hạ không dám tin lắm...

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành im lặng.

A Liệt nghe bọn họ đối đáp bất giác cười thầm. Vì trên đời chỉ có chàng biết người phát “Huyết vũ thư” là một phụ nhân búi tóc cao lên đỉnh đầu.

Ý kiến của Phàn Phiếm dường như bị lật nhào. Bây giờ Bùi phu nhân mới đưa mắt nhìn Lục Nhất Điều hỏi:

- Lục tiên sinh có cao kiến gì không?

Lục Nhất Điều đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì tin tức của Phàn huynh chưa chắc đã sai trật. Người phát “Huyết vũ thư” rất có thể đúng là Cao Thanh Vân.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Lục huynh căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Lục Nhất Điều đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng bao nhiêu người trong bọn chúng ta mất gần ba tháng trời điều tra mà không ai được tin tức gì có liên quan đến người đó thì đủ thấy y từ võ công đến tài trí hẳn không phải tầm thường. Vì thế mà tại hạ cho rằng chỉ Cao Thanh Vân mới có đủ tư cách như vậy.

Lục Nhất Điều đưa mắt nhìn Bùi phu nhân hỏi:

- Nhận xét của tại hạ phu nhân thấy thế nào?

Bùi phu nhân gật đầu đáp:

- Lục tiên sinh nói rất có lý.

Phàn Phiếm lại ngó Kỳ Kinh hỏi:

- Kỳ huynh bảo sao?

Kỳ Kinh cũng gật đầu đáp:

- Lục huynh nói dường như có lý. Hứa huynh có ý kiến gì không?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp:

- Cao Thanh Vân quả có thân thủ như vậy, hắn còn là một nhân vật thần bí khác thường.

Phàn Phiếm đưa ra kết luận:

- Các vị đều nhận là có lý thì tiểu đệ xin nói thực là hành tung của Cao Thanh Vân đã bị bọn tiểu đệ gíam thị. Theo lời báo cáo thì hiện giờ công việc của Cao Thanh Vân ở đây dường như đã hoàn thành, chắc hắn sắp đi nơi khác. Vì vậy mà chúng ta cần động thủ bắt hắn ngay lập tức.

Kỳ Kinh nói:

- Phải đấy! Chúng ta nên hành động ngay bây giờ.

Vương Đạo Toàn nói:

- Theo ngu kiến của tại hạ thì sáu người bọn ta nên chia làm ba toán...

Kỳ Kinh đưa mắt nhìn Hứa Thái Bình, tính thầm trong bụng:

“Nếu chia làm ba toán thì thế nào cũng có một toán chạm trán Cao Thanh Vân trước.

Nói một cách khác toán nào đụng phải Cao Thanh Vân đầu tiên là gặp nguy hiểm nhiều hơn, theo chỗ ta biết Cao Thanh Vân đã mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách chắc vì hắn có tuyệt nghệ giết người nên kẻ động thủ trước nhất định phải thất bại. Trong bọn quần hào đây ta gần gũi Hứa Thái Bình hơn hết mà xem chừng y lại hung hãn thành ra mình không có tay nào trợ thủ đắc lực Hắn nghĩ tới đây liền nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chúng ta nên tập trung lực lượng hay hơn!

Phàn Phiếm đưa mắt nhìn Bùi phu nhân hỏi:

- Phu nhân có ý kiến gì không?

Bùi Phu nhân gật đầu đáp:

- Kỳ tiên sinh tính như vậy không phải là không có lý do...

Phàn Phiếm gật đầu ngắt lời:

- Được rồi! Vậy chúng ta đi cả với nhau là xong.

Bùi phu nhân chợt nhớ tới điều gì liền nói:

- Trước khi phát động, bản nhân muốn cho các vị hay một việc.

Mọi người quay lại nhìn Bùi phu nhân, mụ lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Các vị có biết hay có nghe nói đến một tổ chức bí mật kêu bằng Cực Lạc giáo bao giờ chưa?

Mọi người ngơ ngác lắc đầu. Hứa Thái Binh mắt chiếu ra những tia kỳ quang hỏi:

- Phu nhân lượm được tin tức này ở đâu ra thế?

Bùi phu nhân thản nhiên đáp:

- Cực Lạc giáo là một tổ chức dâm tà rất bí mật. Theo lời đồn thì trong giáo phái này rất nhiều cao nhân. Bạn đồng đạo đã có người bị đau khổ rồi.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Có việc đó ư? Nhưng ai đã bị đau khổ?

Bùi phu nhân đáp:

- Trình Chân Nhân ở phái Võ Đương và Quỉ Yếm thần tăng Tăng Lão Tam đều là cao nhân cùng bị bọn Cực Lạc giáo giam hãm một thời kỳ, xuýt nữa phải bỏ mạng.

Hứa Thái Bình lại hỏi:

- Sao phu nhân biết việc đó?

Bùi phu nhân mỉm cười đáp:

- Dĩ nhiên phải có người ở trong ấy trốn thoát ra, không thì làm sao mà biết được?

Kỳ Kinh láo liêng cặp mắt gà chọi không biết hắn nhìn ai, nhưng lời nói của hắn đúng là đưa ra để hỏi Bùi phu nhân. Hắn lên tiếng:

- Vụ này thật kỳ quái! Đây là lần đầu tiên tại hạ mới nghe đến tên Cực Lạc giáo. Trên chốn giang hồ có tổ chức này từ bao giờ?

Lục Nhất Điều nói:

- Vụ này dĩ nhiên phải điều tra cho thật rõ. Nhưng hiện giờ việc đối phó với Cao Thanh Vân là cần kíp hơn.

Mọi người đều đứng dậy. Hứa Thái Bình nhìn Phàn Phiếm hỏi:

- Phàn huynh đã điều tra được chỗ cư ngụ của Cao Thanh Vân một cách xác thực chưa?

Phàn Phiếm gật đầu kiên quyết đáp:

- Về điểm này các vị cứ yên tâm, thân tín của tiểu đệ đã theo dõi hắn từng bước Lục Nhất Điều nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Phàn Phiếm nhìn Bùi phu nhân hỏi:

- Phu nhân còn có ý kiến gì nữa không?

Bùi phu nhân chợt nhớ tới A Liệt, liền nói:

- Các vị hãy đi trước một bước, bản nhân lại đằng này một chút rồi trở lại ngay.

Phàn Phiếm xoay mình cất bước tiến về phía trước. Mọi người đều đi theo hắn.

Bùi phu nhân chờ cho quần hào đi khá xa rồi mới xoay mình chạy đến bên tòa cổ mô.

lớn. Mụ vừa dừng chân đã cất tiếng gọi:

- Bạch Phi Khanh! Bây giờ ngươi ra được rồi.

Mụ gọi luôn hai câu vẫn không thấy tiếng người đáp lại. Mụ rất đỗi ngạc nhiên, đi vòng quanh ngôi cổ mộ xem xét một lượt nhưng chẳng thấy tông tích Bạch Phi Khanh đâu.

# Chương 56 - Nghe Giọng Nói Sanh Lòng Ngờ Vực

Bùi phu nhân ngậm ngùi rồi tự nhủ:

- Gã Bạch Phi Khanh có nhiều hình tích rất khả nghị Tỷ như gã từ đường Hàm Lạc đi vòng thẳng đến Chu Tiên trấn. Trong khi đó gã trải qua nhiều cơn nguy biến ở Cái Bang và Cực Lạc giáo mà được vô sự. Dù cho gã có phúc tinh hộ vệ, nhưng chắc chắn võ công cũng phải tinh thâm mới được. Ta phải điều tra xem gã xuất thân ở môn phái nào? Gã chen chân vào chốn giang hồ với mục đích gì?

Trong đêm tối, ngôi cổ mộ quạnh quẽ làn gió vi vu càng làm tăng vẻ thê lương.

Bạch Phi Khanh không còn ở đây, Bùi phu nhân vừa nóng nãy ra chiều nghi vấn, vừa buồn bực trong lòng mà không có cách nào tìm được đáp án.

Mụ xoay mình phóng cước chạy nhanh trông như một vì sao sa lướt trên không lao về phía trước ngôi chùa hoang.

Ngôi chùa hoang mà Cao Thanh Vân dùng làm chỗ tạm trú ở bên con đường nhỏ phía trước. A Liệt đang chạy thật nhanh về đó vì chàng nghe lỏm được câu chuyện ở miệng Phàn Phiếm nói với mọi người. Bây giờ chàng đối với Cao Thanh Vân chẳng những không có quan hệ cừu địch mà còn phát sinh mối tình thân thiết, cảm động. Về vụ "Huyết vũ thư" thì sự thực chỉ có mình chàng biết mà thôi. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân không phải là ngươi phát "Huyết vũ thư" vì người đó là một phụ nhân.

Tại sao người ta đem vụ này trút lên đầu Cao Thanh Vân cũng chỉ có mình A Liệt hiểu, vì bữa trước chàng mô tả hung thủ, hình dáng bề ngoài giống hệt Cao Thanh Vân. Chàng tư.

nghĩ:

"Dù bản lĩnh Cao Thanh Vân có xuất quỉ nhập thần thì lấy sức một người chọi với bấy nhiêu tay cao thủ vẫn còn kém xạ" Vì thế chàng cần đến gặp họ Cao trước bọn kia để thông tri cho y biết mà đề phòng.

A Liệt thi triển khinh công đến tột độ chạy chừng được hơn mười dặm thì trước mặt hiện ra một ngôi chùa. Chàng thở phào một cái nhẹ vì biết mình đã đi đúng đường. Có điều lúc này chàng không dám chạy nhanh thêm nữa vì Phàn Phiếm nói là đã phái người ở trong bóng tối giám thị Cao Thanh Vân. Nếu chàng không cẩn thận thì e rằng làm kinh động đến bọn tai mắt của Phàn Phiếm.

A Liệt đến trước chùa liền dừng bước lại. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trong chùa tối om, dường như không có một đạo nhân nào.

Đột nhiên A Liệt nhảy qua bức tường vây đi thẳng vào phía sau ẩn mình.

Trong hậu điện có một thiền phòng hãy còn ánh đèn lọt qua khe cửa hắt ra ngoài. A Liệt nghĩ bụng:

“Nếu Cao Thanh Vân còn ở trong chùa thì nhất định trú nơi gian phòng kịạ” Chàng rón rén tiến về phía trước mấy bước rồi đột nhiên dừng chân. Trong đầu óc minh mẫn của chàng hiện ra mối cảnh giác, chàng nhìn về phía góc tường. Đột nhiên cớ tiếng cười lạt rồi tiếng người hỏi vọng ra:

- Ngươi đến đây làm chi?

A Liệt giật nảy mình. Lúc chàng định thần nhìn lại thì thấy Cao Thanh Vân đã từ trong góc tường rảo bước ra, cặp mắt loang loáng của hắn trong bóng tối càng oai nghiêm trấn áp lòng người.

Cao Thanh Vân tiến đến trước mặt A Liệt nói:

- Thị giác và thính giác ngươi quả nhiên lợi hại mới biết ta ở chỗ này.

A Liệt hối hả nói nhanh:

- Tiểu đệ đến kiếm Cao huynh.

Cao Thanh Vân trầm giọng hỏi:

- Ngươi nói vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

A Liệt gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đã xảy ra việc rất quan trọng.

Cao Thanh Vân giục:

- Việc gì ngươi hãy nói ra đi.

A Liệt càng lộ vẻ khẩn trương đáp:

- Tưởng chúng ta nên núp vào chỗ nào đã. Bằng không bọn chúng đến nơi nhìn thấy thì thật rầy rà.

Cao Thanh Vân nói:

- Không cần đâu, ngươi hãy nói trước đi!

Dĩ nhiên Cao Thanh Vân lộ vẻ kiêu hãnh không sợ sệt gì khiến A Liệt tăng thêm dũng khí. Chàng liền đáp:

- Đó là việc có liên quan đến “Huyết vũ thư” Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Huyết vũ thư ư? Huyết vũ thư thì có liên quan gì đến ta?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ, nhưng bọn họ nhận định Cao huynh là người đã phát Huyết vũ thự Hiện giờ mấy tay cao thủ hợp lực lại để đối phó với Cao huynh.

Cao Thanh Vân bây giờ đã cảm thấy việc này nghiêm trọng. Y nghe A Liệt nói bất giác lùi lại mấy bước đứng vào trong bóng tối ở bên tường.

A Liệt cũng theo y ẩn vào bóng tối.

Bỗng nghe Cao Thanh Vân hỏi:

- Những người tới đây là ai?

Y lộ vẻ trầm trọng, cặp mắt càng sắc bén chăm chú ngó A Liệt dường như muốn nhìn thấu tâm trạng chàng.

A Liệt liền nói tên mấy người kia cho y nghe.

Cao Thanh Vân trầm ngâm, không nói gì.

A Liệt hoang mang hỏi:

- Sao Cao huynh không tránh đi?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại:

- Tại sao ta phải lẩn tránh?

A Liệt lấy làm kỳ hỏi lại:

- Phải chăng một mình Cao huynh đủ đối phó với bọn họ?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Những người đó đều là cao thủ nổi danh. Nếu bọn họ liên thủ hiệp lực thì một mình ta làm sao chống nổi?

A Liệt nói:

- Hỡi ơi! Đã vậy thì Cao huynh nên lánh mình trước đi. Bây giờ Cao huynh không đi ngay thì chẳng còn có cơ hội nào nữa. Vì thế mà tiểu đệ đã phải lật đật đến đây để báo tin. Tiểu đệ nghĩ rằng khi đã chạm trán bọn họ là họ ra tay ác độc ngay chứ chẳng nể nang gì đâu.

Cao Thanh Vân bỗng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã quan tâm đến vụ này phải chăng chính ngươi có liên quan đến “Huyết vũ thư”?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Cái đó không liên quan gì đến tiểu đệ!

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Không liên quan là hay lắm rồi. Bọn họ tuy đông người nhưng ta cần phanh phui cho ra vụ này, ngươi hãy lánh đi. Dính vào vụ này thì e rằng mấy năm cũng chưa xong.

A Liệt phưỡn ngực ra đáp:

- Tiểu đệ cũng không sợ.

Cao Thanh Vân hơi ngạc nhiên nhìn chàng gật đầu mỉm cười, khiến chàng càng thêm vững dạ.

Cao Thanh Vân bỗng vươn tay ra nắm lấy vai A Liệt đẩy vào chỗ tối. Lúc này A Liệt đã nghe tiếng bước chân vọng lại từ bên này đi tới Cao Thanh Vân giơ tay ra hiệu cho A Liệt, chàng định ẩn thân vào trong bóng tối ơ?

góc tường.

Cao Thanh Vân đàng hoàng tiến về phía trước và đứng ở giữa sân.

A Liệt thấy y có phong độ hiên ngang đúng là một bậc đại trượng phu càng sinh lòng kính phục.

Trước tình thế hiện thời, thực ra trong thâm tâm chàng lo lắng cho Cao Thanh Vân vì võ công y dù cao thâm đến bực nào nhưng sức một người chẳng thể nào địch lại số đông cao thủ hạng nhất. Tiếng bước chân đã đến gần, tay mặt Cao Thanh Vân từ từ rút thanh bảo đao xanh lè, vẻ mặt y vẫn bình tĩnh.

Lúc này trên thiền điện trong chùa bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Một bóng đen nhẹ nhàng hạ mình xuống mé đông trong sân.

Tiếp theo hai bóng người từ trên nóc nhà nhảy xuống hai bên hành lang.

A Liệt nhận ra người đầu tiên là Phàn Phiếm ở Thần Câu môn. Còn hai người nữa là Xích luyện xà Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình.

Ba người này cùng hạ mình xuống đất như đồng thời, từ ba phương hướng khác nhau tiến gần vầo.

Bọn họ vừa xuất hiện đã nhìn thấy một người đứng ở giữa sân mà người đó chính là Cao Thanh Vân khiến họ không khỏi sửng sốt.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn ba người rồi chắp tay nói:

- Cao mỗ chờ các vị Ở đây đã lâu rồi.

Phàn Phiếm cười khanh khách nói:

- Cao Thanh Vân! Chắc các hạ đã tự biết là bất luận trường hợp nào cũng không thê?

trốn qua được đêm nay.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Phải chăng các hạ là Phàn lão sư ở Thần Câu môn?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Chính thế!

Cao Thanh Vân lại đưa mắt nhìn Kỳ Kinh thấy hắn đặc biệt có đôi mắt gà chọi, liền cười lạt nói:

- Phải chăng các hạ là Kỳ thị gia trong Bắc mang tam xà?

Kỳ Kinh gật đầu đáp:

- Chính tại hạ!

Cao Thanh Vân sau cùng nhìn Hứa Thái Bình. Hứa Thái Bình chắp tay nói:

- Tại hạ họ Hứa...

Cao Thanh Vân tiếp ngay:

- Chắc các hạ là Hứa Thái Bình ở Thăng Long hội?

Cao Thanh Vân mới liếc mắt ngó qua ba người đã biết rõ lai lịch. Phàn Phiếm tiến lên mấy bước lạnh lùng hỏi:

- Cao huynh đã biết rõ bọn ta tất cũng hiểu chúng ta đến đây với mục đích gì?

Cao Thanh Vân ngửa mặt trông lên nóc điện rồi đưa mắt ngó trên ngọn một cây lớn.

Cạp mắt y loang loáng có ánh sáng tỏ ra nội công tinh thâm và cơ trí hơn người. Y hững hờ đáp:

- Nếu Cao mỗ đoán không lầm thì dường như còn mấy vi bằng hữu chưa xuất hiện. Các vi đã giá lâm sao không ra đây để cùng nhau tương kiến?

Trên nóc điện có tiếng cười lạt đáp:

- Cao huynh quả không hổ danh là người có ngoại hiệu Bạch Nhật Thích Khách. Công phu thính thị thật có chỗ hơn người.

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện, chính là văn sĩ, người này lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt hiên ngang, khí vũ không phải tầm thường.

Cao Thanh Vân chưa kịp lên tiếng thì một người khác từ trên ngọn cây lớn tung mình nhảy xuống. Hai cái nhấp nhô, người đã đến trước mặt.

Cao Thanh Vân thấy người này là một lão già cằm để râu dệ Lão không chờ Cao Thanh Vân hỏi đã tự báo tên họ:

- Tại hạ là Vương Đạo Toàn.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Tiểu đệ chỉ nghe được danh chứ chưa từng biết mặt Vương huynh. Vương huynh là một tay cao thủ ở Thất Tinh môn, tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.

Đoạn y đưa mắt nhìn hán tử ăn mặc ra kiểu văn sĩ nói:

- Vị này tất nhiên là Lục Nhất Điều lão sư ở phái Nga Mi?

Lục Nhất Điều gật đầu không nói gì.

Năm người mười con mắt đều nhìn cả vào Cao Thanh Vân với một vẻ thâm trầm thù nghịch.

Lúc này cánh cửa gỗ bên ngoài tường bị đẩy ra, Bùi phu nhân đang thoăn thoắt tiến vào.

Bùi phu nhân còn cách Cao Thanh Vân chừng hơn trượng, dừng bước lại nói:

- Xin lỗi! Bản nhân đến trễ một bước.

Mọi người liếc mắt ngó mụ một cái rồi lại nhìn vào mình Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân chăm chú nhìn Bùi phu nhân, cặp lông mày nhíu lại. Phàn Phiếm liền giới thiệu:

- Vị này là Bùi phu nhân, nội tướng của chưởng môn tệ phái.

Cao Thanh Vân chắp tay nói:

- Hân hạnh được hội kiến cùng phu nhân.

Bùi phu nhàn cũng gật đầu nói:

- Chúng ta đã được nghe đại danh của Cao tiên sinh từ lâu, rất lấy làm ngưỡng mộ.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn mọi người, cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Các vị đều là hào kiệt nổi danh trên chốn giang hồ. Tại hạ không hiểu các vị liên hiệp ra mặt có điều chi dậy bảo?

Phàn Phiếm hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Cao tiên sinh! Bọn tại hạ xin nói thẳng là trong con mắt bọn quang côn cát bụi không lọt vào được. Cao bằng hữu, ông bạn không hiểu nguyên nhân bọn tại hạ đến đây thật ư?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Kỳ Kinh bật lên tiếng cười quái gở nói:

- Được rồi! Các hạ đã không hiểu thì tại hạ xin nói huỵch toẹt một câu là bọn tại ha.

tới đây vì vụ “Huyết vũ thư”.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Kỳ huynh nói câu này càng khiến Cao mỗ mù tịt.

Kỳ Kinh cười khanh khách nói:

- Cao bằng hữu! ông bạn đừng giả vờ nữa. Vụ này Phàn huynh đã nắm được đầy đu?

bằng chứng.

Hắn quay lại hỏi Phàn Phiếm:

- Phải vậy không Phàn huynh?

Tuy hắu ngó Phàn Phiếm, nhưng cặp mắt gà chọi lại hướng về phía khác.

Phàn Phiếm hiểu ngay Kỳ Kinh có ý trút trách nhiệm lên đầu mình. Nhưng lúc này hắn đành

liều nhận lấy, liền gật đầu đáp:

- Đúng, tại hạ công nhận người đã phát Huyết vũ thư và giết chết phụ nhân họ Tra chính là các hạ.

Cao Thanh Vân tủm tỉm cười nói:

- Như thế thì thú thật.

Lục Nhất Điều lạnh lùng hỏi:

- Cao huynh tưởng chỉ cười xòa một cái là xong việc chăng?

Vương Đạo Toàn cũng cười lạt nói:

- Đêm nay bọn tại hạ yêu cầu cắc hạ phúc đáp một cách hợp lý. Không thì hà hà.... bọn tại hạ chẳng nể nang gì.

Kỳ Kinh mượn thanh thế mọi người lớn tiếng hỏi:

- Họ Cao kia! Ngươi còn chối được chăng?

Cao Thanh Vân không trả lời. Trong đêm tối chỉ nghe tiếng gió lạnh hắt hiu khiến cho bầu không khí biến thành khẩn trương đến cực điểm. Bọn Bùi phu nhân gồm sáu tay cao thủ đều chú ý nhìn vào ngườI thích khách khét tiếng trong võ lâm chằm chặp vừa để phòng ngừa hắn hại người một cách bất thình lình, vừa chuẩn bi cùng nhau tấn công.

A Liệt ngồi co ro sau bụi cây thấp. Chàng rất đỗi hồi hộp không dám thở mạnh.

Tình thực mà nói nếu chàng sợ bọn cao thủ hạ sát thì chàng đã nhảy ra cáo tố người phát "Huyết vũ thư" không phải là Cao ThanhVân.

Nên biết trường hợp mà chàng nói rõ nội vụ thì chính chàng lại rước lấy những sự rắc rối cùng nguy hiểm vào mình gấp mười hiện giờ.

Vấn đề trọng yếu còn ở chỗ bản lãnh Cao Thanh Vân tinh thâm quán thế, liệu sáu tay đại cao thủ có thể hạ sát được y không? Đó còn là một nghi vấn. Nếu chàng biết chắc Cao Thanh Vân tất bị hạ sát thì chắc chàng không chịu ngồi yên.

Cao Thanh Vân cúi mình thấp xuống, cầm ngang thanh đao đặt trước ngực. Đây là tư thế chuẩn bi cự địch hoặc tấn công. Theo võ học thì những người mã bộ càng thấp xuống bao nhiêu lúc chuyển động càng mau lẹ bấy nhiêu. Đúng là một tư thế cốt yếu để di chuyển thân hình mau chóng.

Bùi phu nhân hô:

- Nào các vị! Động thủ đi thôi!

Mụ vừa dứt lời, tất cả sáu người bắt đầu cất bước vây quanh Cao Thanh Vân.

A Liệt chấn động tâm thần, suýt nữa chàng gây tiếng động thì thế nào cũng lọt vào tai bọn kia.

Chàng phải khó ngọc trấn tĩnh tinh thần rồi tự nghĩ:

“Trời ơi! Thanh âm của Bùi phu nhân làm sao lại giống hệt người đàn bà có búi tóc cao đã phát “Huyết vũ thư”? Lạ thực, trước kia lúc ta thấy người phụ nữ nào hiểu võ công ty?

như Tô đại thư liền để tâm dò xét, sao ta lại không hoài nghi Bùi phu nhân” Chàng mới gặp Bùi phu nhân lần đau mà không nẩy lòng ngờ vực thật đúng là một chuyện kỳ dị.

A Liệt hồi tưởng lại những chuyện đã qua tù lúc gặp Bùi phu nhân ở nơi khoảng đất.

Lúc ấy chàng đang sắp mai táng cho Tô Ngọc Quyên, trong lòng chứa đầy nỗi bi ai thống khổ. Chàng chợt tỉnh ngộ tự nhủ:

- Phải rồi! Tuy phu nhân rất xinh đẹp nhưng tuổi đã vào hạng nạ dòng nên ta chẳng những không có quan niệm gì khác, mà thậm chí vừa trông thấy phu nhân liền nhớ tới má má.

Huống chi thanh âm của bà lại tỏ ra đồng tình với ta nên ta hoàn toàn không nghĩ tới bà là hung thủ.

Bên ngoài mọi người vẫn chuyển động chung quanh bao vây Cao Thanh Vân vào giữa.

Cục diện đã thành kiếm tuốt cung dương. Bầu không khí mối lúc một khẩn trương hơn. A Liệt lại nghĩ thầm:

“Lúc phu nhân hô mọi người động thủ, trong lòng bà nhất định chứa đầy sát khí, cũng giống như ngày trước bà muốn giết ta nên thanh âm mới phát ra như vậy. Có điều ta không hiểu những người đàn bà khác khi trong lòng họ chứa đầy sát khí, thanh âm ho.

có giống thế không” Trí nhớ chàng hơn người một bậc, chàng thấy rõ thanh âm người đàn bà có búi tóc cao giống hệt thanh âm Bùi phu nhân mà trong thâm tâm chàng lại không muốn xác nhận Bùi phu nhân là hung thủ đã phát Huyết vũ thư.

Nên biết một ngày kia mà chàng xác định Bùi phu nhân đúng là hung thủ thì vấn đề này trở nên rộng lớn vô cùng. Trước hết chàng nghĩ đến mình bị cảnh nhà tan người chết phiêu lưu cô độc. Sau..nữa nếu Bùi phu nhân là hung thủ sát hại mẫu thân chàng thì chàng phải giết mụ. Mặt khác, vì Bùi phu nhân mà A Liệt nảy ra cảm giác nhớ tới mẫu thân, nên chàng rất hy vọng phu nhân không phải là hung thủ.

Bóng người vẫn chuyển động, ánh đao kiếm lấp loáng không ngừng. Hai tiếng choang choang vang lên phá tan bầu không khí trầm tịch lúc canh khuya.

Đó là Kỳ Kinh và Hứa Thái Bình đồng thời phát động thế công.

Nhưng chiêu thức của họ đều bị Cao Thanh Vân đón đỡ bật lên thành tiếng chát chúa.

Sau đó lại khôi phục thế bao vây và cục điện thêm phần khẩn trương.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Bùi phu nhân ở địa vị phu nhân chưởng môn Thân Câu môn tại Phụng Dương thì sao bà lại phát Huyết vũ thư khiến cho mình trở nên hung thủ gây ra cuộc đại loạn làm khô?

thiên hạ?

Rồi chàng lại nghĩ:

Ta ngấm ngầm quan sát thì hiển nhiên phu nhân là người đứng sau bức màn huy động mọi người đối phó với Cao Thanh Vân và đẩy y ra làm hung thủ. Điểm này chứng minh bà có dụng ý gì? Phải chăng mục đích bà muốn cho bảy môn phái lớn sau khi tìm ra hung thủ giả rồi không cần truy cứu đến chân hung nữa? Đồng thời cử động này còn có thể kéo một môn phái nữa xuống nước khiến cho cục diện thêm hỗn loạn.

Sau khi suy đi nghĩ lại thì mặt nào cũng có lý, A Liệt cảm thấy đau khổ vô cùng chi?

muốn la lên một tràng để triệt bỏ mối hận trong lòng.

Đột nhiên bên ngoài Cao Thanh Vân lớn tiếng hỏi:

- Giả tỷ tại hạ buông đao đầu hàng để chờ các vị điều tra cho rõ chân tướng thì các vi.

định đối phó với tại hạ ra sao?

Cả mấy người đồng thanh đáp lại, nhưng thanh âm của Bùi phu nhân lạnh lẽo nhất, chói lói nhất lấn át hết những tiếng người kia. Mụ nói:

- Trước hết bọn ta điểm huyệt ngươi, đem giam vào một nơi bí mật. Một mặt phái người điều tra cho rõ chân tướng.

Cao Thanh Vân hắng dặng một tiếng, chưa trả lời ngay.

A Liệt nấp sau bụi cây suýt nữa lên tiếng bảo Cao Thanh Vân ưng chịu đi và buông đao đầu hàng, vì chàng cảm thấy sáu tay đại cao thủ vây đánh, chàng ở ngoài cũng đã phát run. Do đó chàng biết Cao Thanh Vân ở vào hoàn cảnh nguy hiểm đến thế nào! Mặt khác, Cao Thanh Vân không phải là hung thủ thì còn lo gì họ mở cuộc điều trạ Như vậy là vẹn ca?

mọi bề.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Bản nhân từ ngày ra đời tiếng tăm còn kém xa các vị. Vậy mà đêm nay lại được sáu tay đại cao thủ phải hợp lực đối phó với một mình bản nhân, tưởng không còn gì vinh hạnh hơn nữa.

Bùi phu nhân nói:

- Bọn ta tuy nhân số rất đông, nhưng nếu ngươi quá lại tu luyện võ công của Hoá huyết môn tất tình thế lại khác hẳn.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trơi cười ha hả nói:

- Võ công của Hóa huyết môn thì có gì đáng sợ? Chẳng lẽ trong thiên hạ không còn thứ võ công nào bằng được Hóa huyết môn ư?

Bùi phu nhân lạnh lùng đáp:

- Đêm nay bất luận ngươi nói thế nào cũng mặc. Trừ phi ngươi chịu tuân theo điều kiện của ta, buông đao đầu bàng chịu trói, còn không thì đừng hòng rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Bà nói câu này khiến cho Cao Thanh Vân không thể đề cập đến vấn đề võ công được nữa. Vì nếu y còn nói tới tức là y sợ bọn họ mà tìm cách giải thích. Sự thực Cao Thanh Vân chỉ muốn nói mình là hóa danh đệ tử của Tiêu Dao lão nhân. Nếu y đưa được chứng cớ ra thì tình thế sẽ thay đổi.

Mắt A Liệt dương lên như hai ngọn đèn lồng. Không phải chàng quan tâm về câu trả lời của Cao Thanh Vân. Chàng dương mắt lên là để nhìn cặp giò chỉ cách chàng hơn trượng.

Đây đúng là hai chân của Bùi phu nhân. Phần thõng xuống bị Ống quần che đi không nhìn thấy hở ra chút nào, nhất là trong đêm tối dù có để hở cả đùi thì người khác nhiều lắm cũng chỉ trông thấy màu trắng còn phải bổ túc thêm bằng óc tưởng tượng.

Nhưng thị lực của A Liệt linh mẫn hơn các cao thủ võ lâm rất nhiều. Chàng trông rõ mồn một hai chân của Bùi phu nhân như người thường coi thấy lúc ban ngày một vật cách xa chi?

bằng ba bốn thước.

A Liệt trông rõ cả Bùi phu nhân đi đôi giầy thêu đỏ mềm tuy nó không có gì đặc biệt mà vẫn là đôi giày mụ đi ngày trước. Đồng thời tư thế mụ đúng có chỗ đặc biệt khiến A Liệt không quên được. Vì vậy mà chàng dương cặp mắt thật tọ Hiện giờ A Liệt có thể xác định người đã phát Huyết vũ thư đẩy võ lâm thiên hạ vào tình thế trời long đất lở và khiến chàng nhà tan người chết chính là người đàn bà này, là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Phụng Dương.

A Liệt ban đầu nảy ra ý niệm rất xúc động những muốn thẩm vấn ngay trốc gốc ngọn của phu nhân, nhưng rồi chàng lại bị lý trí ngăn trở. Chàng nghĩ thầm:

“Chỉ cần biết là mụ, rồi lo gì không có cơ hội? Bây giờ nếu mình ra tay thì chẳng những không ích gì mà còn tự rước lấy cái thất bại chua cay...”

# Chương 57 - Hứa Thái Bình Bại lộ Hành Tung

Cao Thanh Vân dường như lâm vào tình trạng càng thêm nguy cấp nhưng chí phấn đấu càng lộ ra mãnh liệt. Có điều ai cũng hiểu rằng người nào đã bị sáu tay cao thủ bậc nhất đương thời vây đánh thì không tài nào chống nổi, mặc dầu bao khí dũng mãnh chưa hề giảm sút.

Kỳ Kinh cười lạt hỏi:

- Cao Thanh Vân! Sao ngươi chưa buông đao chịu trói để bọn ta điều tra cho rõ chân tướng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Một là tại hạ chưa tin được các vị, có thể dễ dàng bị chết oan. Hai là Cao mỗ hành tung bí mật trước nay không để lộ dấu vết gì thì các vị làm sao mà điều tra cho biết rõ chân tướng được?

A Liệt nghe y nói vậy cảm thấy lý do đó rất xác đáng, không trách thà y thí mạng còn hơn buông đao chịu trói. Chàng xoay chuyển ý nghĩ hy vọng giúp y một cơ hội để phá vòng vây.

Nguyên chàng là người thông minh cơ cảnh. Chỉ trong chớp mắt chàng đã nhìn rõ muốn giúp Cao Thanh Vân xung đột trùng vi chỉ có hai phương pháp. Một là ra tay ám toán bất cứ một người nào trong bọn đối phương để y nhân chỗ sơ hở mà xông ra. Hai là phương pháp thanh đông kích vây chàng gây ra tiếng động ở chỗ khác khiến họn đối phương phân tán tâm thần, Cao Thanh Vân cũng có thể thừa cơ đào tẩu.

Nhưng hai phương pháp này đều làm cho bộc lộ nhân hình. Trước chàng đã được Cao Thanh Vân giáo huấn và hiểu rằng đối phương tràn đầy kinh nghiệm duyệt lịch thì truy tầm ra chàng chẳng khó khăn gì. Vì thế nên chàng chưa dám mạo hiểm động thủ.

A ḷiệt thấy cơ hội tối hậu sắp tan mất, tức là sáu tay đại cao thủ khi phát động cuộc tấn công mãnh liệt thì dù chàng có liều lĩnh không úy kỵ gì nữa nhưng phát ra tiếng động cũng mất tác dụng giải vây rồi.

A Liệt thò tay vào túi sờ đến thanh đoản đao sắc bén phi thường, đột nhiên chàng nẩy ra một ý niệm kỳ dị liền rút đao ra.

Bọn Bùi phu nhân sáu tay cao thủ bậc nhất toan phát động cuộc tấn công ráo riết đột nhiên Kỳ Kinh bật tiếng la thất thanh:

- Ô bẫy!

Rồi lùi lại hai bước, mặt hơi ngửa lên.

Mọi người tuy không hiểu cặp mắt gà chọi của hắn đang nhìn về phương nào và đã thấy gì nhưng thấy hắn hơi ngửa mặt lên cũng đoán ra có chuyện xảy ra ở trên cao. Vả lại hắn là người nhiều kinh nghiệm mà không thấy điều chi khác lạ thì đã chẳng lộ vẻ khẩn trương bật tiếng la hoảng. Thế rồi mọi người bất giác đảo mắt trông theo về phía đầu tường.

Quần hùng lướt mục quang đưa qua một lượt.

Nhưng trên đầu tường nào có gì đâu? Ai cũng trông rõ chẳng có vật chi kỳ dị như đầu lâu chảy máu, hoặc xác người đàn bà khỏa thân mà chỉ là một túm cây, gió thổi khiến cho cành lá lắc lư và bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống. Hiện trạng ấy còn tỏ ra túm cây đó không phải mọc ở đầu tường.

Nhãn lực của những tay cao thủ chỉ thoáng qua một cái là bao nhiêu sự thực chung quanh đã in vào đầu óc. Họ không cần suy xét cũng đoán ra ngay túm cây đó không bám rễ vào tường.

Giữa lúc quần hùng phân tán tâm thần trong chớp nhoáng thì một bóng người cắp đao từ giữa vòng vây bay vù một cái nhanh như chớp vọt lên nóc nhà.

Dĩ nhiên người này là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân đang bị bao vây nghiêm mật, y vọt lên nóc nhà rồi thi triển khinh công kinh thế hãi tục chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Sáu tay cao thủ không ai rượt theo, đều đứng trơ ra đó, tư thế cũng không thay đổi.

Bùi phu nhân trở lại thái độ ung dung trước tiên. Năm người kia cũng bừng tỉnh thu khi giới về. Người thì lắc đầu, kẻ thì khẽ cất tiếng thóa mạ.

Kỳ Kinh nói:

- Các vị cũng không nên trách tiểu đệ đã làm rối loạn trong quân vì tiều đệ ngó thấy một túm cây bay lên đầu tường, bất giác giật mình rồi nghĩ rằng không chừng có người lợi dụng túm cây đó để che dấu thân hình...

Bùi phu nhân ngắt lời:

- Cái đó trách Kỳ tiên sinh thế nào được! Bất cứ là ai gặp trường hợp nầy cũng không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn ra. Có điều bản nhân rất khâm phục Cao Thanh Vân phản ứng mau lẹ kinh người. Mình mới sơ hở một chút mà hắn chụp ngay được cơ hội trốn thoát.

Lục Nhất Điều hỏi:

- Theo lời Kỳ huynh thì kẻ lợi dụng túm cây để phân tán tâm thần chúng ta, ngoài mục đích khiến bọn ta kinh ngạc, họ còn có ý che dấu thân hình nữa phải không?

Hứa Thái Bình gật đầu đáp:

- Lục huynh nói phải lắm! Người kia tất có dụng ý như vậy.

Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn nhảy vọt lên tường vừa kịp giữ túm cây cho khỏi rớt xuống. Hắn cúi đầu nhìn dưới đất rồi lớn tiếng:

- Túm cây này mọc ở dưới đất vừa bị dao chặt đứt.

Mọi người đều chau mày. Nên biết bọn này đều là những tay từng trải giang hồ nên vừa nghe Vương Đạo Toàn nói vậy liền phát giác ra một điều là có người trong bóng tối đã nghĩ cách này để cứu Cao Thanh Vân. Người đó phải có thanh đao nhỏ sắc bén phi thường mới chặt cây được mà không phát ra tiếng động. Như không thế thì họ phải dùng chỉ lực đê?

bẻ gãy cành cây cho được an thân hơn và khỏi làm kinh động quần hào.

Ngoài điểm này mọi người còn nghi hoặc tự hỏi:

- Kẻ ám trợ Cao Thanh Vân nhất định là chỗ bạn hữu với hắn và tất nhiên bản lãnh phi thường. Đã thế sao họ không lộ diện để giải thích cho họ Cao nghe nên đầu hàng để mơ?

cuộc điều trạ Bằng như họ không muốn làm thế thì cứ việc nhảy lên đầu tường cũng thu được hiệu quả như vậy, tức là tạo cho Cao Thanh Vân một cơ hội đào tẩu, việc gì phải lẩn tránh?

Kỳ Kinh hắng dặng một tiếng rồi la lên:

- Lục bang chúa! Đúng rồi. Nhất định là Lục Minh Vũ.

Mọi người không cần giải thích cũng như Kỳ Kinh đã bảo người đứng trong bóng tối là Lục Minh Vũ tất nhiên hắn căn cứ vào lý do nào đó.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Phải chăng Kỳ huynh muốn nói Lục bang chúa ngấm ngầm ám trợ Cao Thanh Vân mà chẳng muốn bộc lộ thân hình?

Kỳ Kinh thấy dường như bọn họ có ý bài xích ý kiến của mình thì nghĩ thầm trong bụng:

“Xem chừng Hứa Thái Bình o bế Lục Minh Vũ, không hiểu vì duyên cớ gì?” Vì giữa đám đông mà hắn lại có mối giao tình với Hứa Thái Bình nên không tiện hỏi tội ỵ Không thì hắn đã tìm cách làm cho y phải bẽ mặt.

Kỳ Kinh đáp bằng một giọng ôn hòa:

- Tiểu đệ quả có ý nghĩ như vậy.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Nếu quả là Lục bang chúa thì y chẳng cần phải thận trọng. Trường hợp Cao Thanh Vân đúng là hung thủ thì Lục Bang chúa đã chẳng chịu giúp. Hắn đã đắc tội với đồng đạo võ lâm. Bằng như Lục Bang chúa hiểu rõ Cao Thanh Vân không phải là hung thủ thì chẳng lẽ y còn chưa dủ tư cách ngăn cản chúng ta? Việc gì y phải lén lút giúp cho Cao Thanh Vân chạy trốn?

Hứa Thái Bình phân tích như vậy rất có lý. Kỳ Kinh chau mày toan bài bác nhưng rồi hắn lại nín nhịn.

Bùi phu nhân bỗng lên tiếng:

- Ở đây không có ai là người ngoài, bản nhân nói câu này không phải là gây chuyện thi.

phi...

Mụ đưa mục quang hỏi ý kiến Hứa Thái Bình.

Hứa Thái Bình bèn gật đầu đáp:

- Xin Bùi phu nhân cứ nói. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Bùi phu nhân nói:

- Giả tỷ Lục bang chúa có việc trọng yếu ủy thác cho Cao Thanh Vân và chỉ có Cao Thanh Vân mới làm được ổn thỏa thì y hãy ngấm ngầm ám trợ hắn một phen rồi sẽ tìm cách bổ cứu sau, tưởng cũng không phải là vô lý.

Vương Đạo Toàn phụ họa trước:

- Lời Bùi phu nhân rất có lý.

Hứa Thái Bình nói:

- Tại hạ cũng nhận thấy Bùi phu nhân nói đúng, nhưng lại nghĩ rằng lực lượng của Lục bang chúa hùng hậu như vậy thì còn việc gì làm không nổI? Nhất là Cao Thanh Vân chuyên đâm thuê chém mướn, Lục bang chúa có việc ủy thác cho hắn cũng không ngoài chuyện giết người. Chẳng lẽ đường đường một vị bang chúa Cái Bang lại không giết nổi một người mà phải nhờ đến tay hắn.

Vương Đạo Toàn nói:

- Lời phân tích của Hứa huynh thật tinh vi khiến cho ai cũng phải bội phục.

Hắn vừa phụ họa với Bùi phu nhân, bây giờ lại thừa nhận Hứa Thái Bình nói có lý thì ra lão ba phải.

Bùi phu nhân không chịu kém, cãi lại:

- Giả tỷ Lục Minh Vũ phải mượn tay Cao Thanh Vân vì đối tượng là một nguyên nhân phức tạp khiến y không thể tự mình ra tay Vả lại y làm chủ một bang thế lực phân chia đi bố trì khắp miền nam sông Đại giang mà việc y cần xử lý lại xảy ra rất cấp bách, y không thể sai người chạy bổ nháo bổ nhào tìm kiếm đệ tử. Có khi y định giết một người hành tung không nhất định mà cũng không thể do bọn đệ tử ra tay được thì tất phải mượn đến một nhân vật như Cao Thanh Vân.

Kỳ Kinh không nhịn được lên tiếng:

- Đúng thế! Trên chốn giang hồ còn ai không biết Cao Thanh Vân là một tên đao phu?

có thể mua bằng tiền, lại khiến hắn giữ bí mật vĩnh viễn không xảy ra chuyện gì đáng ngại.

Hứa Thái Bình nói:

- Nếu vậy thì bọn chúng ta nhiều người, có thể cử đại biểu đến trực tiếp gặp Lục Minh Vũ hỏi rõ trắng đen, tội gì cứ đoán mò cho bận tâm.

Lục Nhất Điều lên tiếng:

- Ý kiến này hay lắm! Nếu bây giờ không truy cứu cho ra gốc ngọn thì để lâu ngày càng khó việc điều tra.

Mọi người tán thành ý kiến của Hứa Thái Bình, chỉ còn Bùi phu nhân và Phàn Phiếm là số ít dĩ nhiên không thể phản đối.

Kỳ Kinh nói:

- Hiện giờ Lục bang chúa tạm trú ở trong thị trấn, việc tìm kiếm chẳng khó khăn gì.

Nhưng hành tung y nay đây mai đó, vì vậy mà chúng ta không kiếm y thì thôi, bằng muốn kiếm y thì nên hành động ngay bây giờ.

Hứa Thái Bình đáp:

- Dù y đã rời khỏi nơi đây mà chúng ta muốn rượt theo cũng chẳng khó gì.

Quần hùng không nhắc nhở gì đến vấn đề Cao Thanh Vân vì ba nguyên nhân. Một là hắn đã lộ hành tung thì dù tài lẩn tránh đến đâu cũng luôn có mục tiêu theo dõi không phải chuyện đáy biển mò kim như trước kia. Hai là đã có người ám trợ Cao Thanh Vâa thì vụ này trở nên phức tạp. Người ám trợ lại là Bang chúa Cái Bang, một nhân vật không phải tầm thường, nếu không phanh phui cho biết gốc ngọn thì e rằng rút dây động rừng làm cho mất mạng dễ như chơi. Ba là bọn nhận thấy Hứa Thái Bình cực lực muốn rửa tiếng cho Lục Minh Vũ thi rất lấy làm kỳ. Họ hy vọng lúc chạm trán Lục Minh Vũ có thể điều tra ra mối liên quan giữa Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ.

Ý kiến được số đông tán thành nên lập tức hành động. Chẳng mấy chốc đoàn người đã về tới Thu tiên trấn.

Mấy nhà khách sạn chỉ một lúc là điều tra hết ngay, nhưng chẳng thấy Lục Minh Vũ đâu, khách sạn Lục Minh Vũ dùng làm nơi tạm trú cho quần hào hay rằng Lục Bang chúa đã trả tiền và ra đi rồi.

Bùi phu nhân đã được nghe A Liệt nhắc tới Phùng Thúy Lam thì nghĩ ngay đến y bắt nàng rồi trở về Giang Nam, nên mới chủ trương tạm thời đình việc rượt theo Lục bang chúa, yêu cầu quần hùng đuổi bắt Cao Thanh Vân trước.

Theo lẽ ra thì Hứa Thái Bình tán đồng ý kiến ấy mới phải. Đằng này y lại chẳng nói gì chỉ chờ người khác phát biểu đề nghị rồi mới lên tiếng phụ họa:

- Căn cớ vào kết quả cuộc điều tra mới rồi hiển nhiên nhân mã của Lục Bang chúa đã xảy chuyện gì. Nếu đúng vậy thì dĩ nhiên y không trú ngụ Ở đây nữa. Do đó chúng ta cứ đặt giả thuyết là y chưa dời khỏi thị trấn này. Vậy chứng ta chia nhau đi tìm kiếm các ngả. Thi.

trấn này tuy rộng nhưng chúng ta cũng chỉ điều tra trong một thời gian ngắn là biết ngay.

Mọi người đều đồng ý cả Bùi phu nhân cũng vậy; liền chia nhau đi tìm các ngã trong thi.

trấn.

Sự thực giữa lúc mọi người thương nghị, Bùi phu nhân đã dùng phép truyền âm hỏi ý kiến Vương Đạo Toàn và Lục Nhất Điều thì họ tán thành việc theo dõi Hứa Thái Bình.

Hứa Thái Bình phụ trách xục tìm khu Tây Bắc mà khu này chính y đã lựa chọn.

Hứa Thái Bình cứ chạy thẳng trên đường phố, chung quanh mấy khúc quanh rồi đi vào ngõ hẻm.

Ba người đi sau cách xa xa theo dõi hành tung. Tuy nhiên họ vẫn sợ mất hút. Vì đối phương cũng là một tay cao thủ nổi tiếng cơ cảnh phi thường, nên không dám rượt mau.

Bọn họ thấy Hứa Thái Bình vào hẻm rồi mất hút.

Ba người lặng nhìn nhau thương nghị. Lục Nhất Điều hỏi trước:

- Hứa Thái Bình chạy đi ngay, không ngần ngừ chi hết. Hiển nhiên y đã biết là cần đi đường nầy, nhất quyết y đến gặp Lục Minh Vũ.

Vương Đạo Toàn khẽ nói:

- Đường hẻm này khá dài mà hai dãy nhà hai bên đều có cửa hậu. Phía trong đều có vườn hoa. Nếu chúng ta cứ xục tìm ở cửa trước thì khó lòng kiếm thấy. Huống chi y lại cố tìm cớ xuyên qua đường hẻm mà đi.

Bùi phu nhân đột nhiên nói:

- Không đâu. Bản nhân có biện pháp tìm thấy y ngay tức khắc.

Vương Đạo Toàn và Lục Nhất Điều ngạc nhiên quay lại nhìn phu nhân thấy bà đang đảo mắt nhìn quanh dường như tìm kiếm vật gì.

Đoạn mụ nói rất khẽ:

- Xin hai vị theo bản nhân.

Rồi mụ đi trước vượt qua đầu tường. Thân pháp mụ vừa mau lẹ vừa ngoạn mục. Mu.

nhảy vọt lên ngọn cây cao.

Cây này cành lá rậm rạp, nếu tìm được chỗ đứng cho đúng vị thế có thể nhìn rõ động tĩnh trong cái hẻm dài này.

Vương, Lục hai người cũng nhảy theo lên cây hết sức giữ cho khỏi phát ra tiếng động để đến gần chỗ Bùi phu nhân.

Canh khuya tịch mịch, gió lạnh căm căm làm cóng cả hai tay.

Hai người đứng gần phu nhân. Thỉnh thoảng mùi thơm thoang thoảng từ mớ tóc đen láy và quần áo mụ tiết ra khiến hai người không tài nào quên được mụ là người đàn bà diễm lệ.

Hai tay cao thủ danh gia thần hồn không khỏi mơ màng. May mà chỉ trong khoảnh khắc, căn nhà thứ ba trong hẻm có một bóng người đi ra cửa vườn sau, khiến ai nấy đều chú ý nhìn họ.

Tuy chỉ cách chừng ba, bốn trượng, song vì đêm tối nên nhìn không rõ diện mạo người kia, coi y phục thì nhất định không phải Hứa Thái Bình.

Người này xuất hiện một cách bí mật mặc quần áo dạ hành cất bước không có ve?

chập choạng mà theo kiểu dạ hành chính tông, thỉnh thoảng lại che dấu thân hình.

Giả tỷ bọn Bùi phu nhân không ẩn mình trong bóng tối từ trước và ngồi trên cao dòm xuống thì khó lòng phát giác ra được người đó xuất hiện. Người dạ hành đi theo đường hẻm chợt tả chợt hữu nhảy vọt đi. Khi ra đến đầu hẻm hắn còn quanh quẩn điều tra một lúc rồi mới trở về trong

hẻm.

Bây giờ hắn không giữ bí mật nữa đi thẳng đến cửa sau gian nhà thứ ba đẩy cửa đi vào.

Bọn Bùi phu nhân chờ người kia đi vào rồi mới đứng thẳng người lên vạch lá nhìn ra.

Vương Đạo Toàn khẽ nói trước:

- Bùi phu nhân! Họ là người Cái Bang! Coi cách ăn mặc và thân thủ thì đúng là một tay cao thủ vào hàng trưởng lão không còn nghi ngờ gì nữa...

Bùi phu nhân đáp:

- Đúng rồi! Ngoài Lục Minh Vũ thì còn ai sai khiến được những tay cao thủ vào địa vị trưởng lão đi ra ngoài tra xét tình hình.

Lục Nhất Điều nói:

- Vậy ra Bùi phu nhân đoán chắc Lục Minh Vũ không vững dạ nên phái người ra ngoài dò la xem có ai theo dõi hành tung Hứa Thái Bình không. Một nhân vật hùng tâm đại lực như Lục Minh Vũ tất nhiên có phản ứng. Vậy mà tại hạ không nghĩ ra, đủ tỏ Bùi phu nhân kiến thức cao hơn người một bậc.

Bùi phu nhân nói:

- Lục tiên sinh dạy quá lời. Sự thực bất quá bản nhân ngẫu nhiên cảm thấy có thể như vậy chứ không phải tâm kế chi hết. Bây giờ chúng ta làm thế nào?

Vương Đạo Toàn đáp:

- Dĩ nhiên ta tiến vào xem sao.

Lục Nhất Điều nói:

- Lục Minh Vũ đã là người cơ tính cẩn thận, thì liệu chúng ta vào nhà có được không?

Bùi phu nhân nghĩ thế nào?

Bùi phu nhân gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Nhất định y đã phái nhiều cao thủ phòng ngừa trên lối đi vào nhà. Mình mà tiến vào thì họ Ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng là bất lợi. Nhưng dù sao mình cũng phải vào thám thính chứ?

Vương Đạo Toàn nói:

- Hiện giờ tuy ta biết Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ ngấm ngầm thông tin cho nhau, nhưng cái đó cũng chẳng có tội gì vì mình không chứng minh được.Nhất định là phải tiến vào rồi, nhưng tiến vào bằng cách nào? Xin Bùi phu nhân nhọc lòng nghĩ biện pháp cho mới được.

Bùi phu nhân tự nhủ:

- Lục Nhất Điều đề cao mình thái quá là bất lợi cho mình, nhưng dù sao mình cũng phải có ý

kiến đưa ra.

Mụ làm bộ trầm tư mà kỳ thực đã có định kiến. Mụ nói:

- Chúng ta đã không thể dùng kế điệu hổ ly sơn được thì chỉ còn đường hành động mạo hiểm một cách đột ngột. Giả tỷ chúng ta mà điều tra được hình thức kiến trúc của nhà này thì có thể đoán ra Lục Minh Vũ hiện trú ở chỗ nào. Sau đó chúng ta không đi trên nóc nhà mà nên qua cửa vượt viện đi như người thường, may ra đối phương lại không phát giác.

Lục Nhất Điều nói:

- Kế ấy hay lắm! Có ai mà ngờ đến chúng ta lại đàng hoàng đi dưới đất tiến vào bao giờ!

Vương Đạo Toàn nói:

- Chúng ta thử mạo hiểm cách này coi.

Ba người liền chia nhau đi điều tra và ước định gặp nhau ở cửa trước.

Khi ba người ra đến cửa trước đều nói sự dò xét của mình hợp vào nhau thì nhìn ra tòa nhà này có ba trang viện lớn. Tòa viện ở gần vườn hoa phía sau hình như là chỗ trú chân của Lục Minh Vũ.

Ba người liền vượt qua cửa trước đi vào, cứ theo hành lang rồi xuyên cửa qua viện trước tiến tới hậu viện. Dĩ nhiên bọn họ vừa đi vừa đề phòng chớ không phải đường hoàng.

Ba người đã lý luận Lục Minh Vũ cùng bọn thủ hạ ra vào theo cửa sau, nếu do vườn hoa phía sau tiến vào tất gặp nhiều trở ngại hơn.

Ba người bước vào tiến về phía trước không phát ra tiếng động.

Xuyên qua hai tầng phòng ốc vẫn không thấy động tĩnh gì. Ai cũng hồi hộp trong lòng nhưng cho là có thể thành công được.

Ba người lầm lũi tới bên cửa hậu viện. Bùi phu nhân đưa tay ra ngăn cản Lục Nhất Điều vì hắn toan nhảy vào.

Vương Đạo Toàn tới nơi sau cùng, hắn vươn cổ ra nhìn nội tình phía trong.

Lục Nhất Điều bị kẹt vào giữa hai người một trước một sau nên không cử động gì được. Thực ra hắn cũng không muốn cử động vì Bùi phu nhân tựa sát vào lòng hắn. Đầu tóc mụ tiết ra mùi hương thoang thoảng. Da thịt mụ cọ sát vào người khiến cho tay cao thủ phái Nga Mi không khỏi nổi lòng hươu dạ vượn, lửa dục bốc lên ngùn ngụt.

Ba người đứng bên cửa một lúc, đột nhiên Bùi phu nhân thúc khuỷu tay vào bụng dưới Lục Nhất Điều. Cái thúc này tuy đường lực đạo rất nhẹ chẳng đau đớn gì, nhưng khiến cho Lục Nhất Điều như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Hắn tự thẹn với mình nghĩ bụng:

“Mình thế này thì tệ quá! Mụ đã là gái có chồng mà trượng phu của mụ lại là chưởng môn Thần Câu môn ở Phụng Dương. Dù không phải thế nữa thì ta đã mang danh nhân vật trên đường nghĩa hiệp sao lại có ý đê hèn bỉ ổi thế được?” Hắn tĩnh tâm lại rồi nhìn vào trong viện thấy có ánh đèn lọt qua cửa từ một gian phòng chiếu ra ngoài, và có bóng người lay động, trên tường ở

phía đối điện, một bóng người đứng sững không nhúc nhích. Giả tỷ bọn này cứ sấn vào trong viện hoặc vượt qua đầu tường tất bị người kia phát giác.

Lục Nhất Điều biết Bùi phu nhân huých khuỷu tay vào mình một là có ý để hỏi mình xem có kế hoạch gì vào được không, hai là để cảnh tỉnh đừng có ý nghĩ dâm tà.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc mà chẳng có cách nào qua được tai mắt người đứng trên bờ tường, đành lấy khuỷu tay huých Vương Đạo Toàn.

Bùi phu nhân đột nhiên đưa cả tấm thân về phía sau. Cử động đó khiến Lục Nhất Điều lại nỗi lòng phản ứng. Trước tình hình này hắn không còn cách nào che dấu được. Dù hắn lùi lại thì trong người cũng phát tình trạng khác lạ cũng chẳng dấu nỗi Bùi phu nhân.

Giả tỷ Lục Nhất Điều là kẻ dâm tà thì trước tình hình này có thể đưa tay ra ôm ngang lưng Bùi phu nhân và thừa cơ sờ soạng một phen. Nhưng hắn là người biết giữ thanh danh, trong lòng không khỏi hổ thẹn.

Bùi phu nhân chấn động thân hình, hiển nhiên mụ cũng không ngờ phát sinh ra trạng thái này. Dù đối phương có ngữi mừi hương thì cũng phải kiềm chế trong lòng, sao dám vô lễ?

Mụ là người xinh đẹp thân thể nở nang, không biết bao nhiêu đàn ông thèm đến chảy nước miếng. Hiện giờ mụ đang độ hoa niên, lòng xuân phơi phới. Sự kích thlch bất ngờ khiến mụ phải rung động. Lúc này chỉ có Vương Đạo Toàn là tĩnh tâm, lòng không tạp niệm.

Hắn thấy cửa phòng đã mở ra. Bên cửa có hai người, đúng là Hứa Thái Bình và Cái Bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Coi tình hình thì Hứa Thái Bình toan ra khỏi phòng nên mới mở cửa. Bùi phu nhân vừa rồi đã ngó thấy nên phải dựa người về phía sau. Không ngờ sự đụng chạm với Lục Nhất Điều đã khiến cho hai bên đều động lòng dục, thần hồn mê mẩn.

Giả tỷ lúc nãy Bùi phu nhân tránh về phía trước một chút. Lục Nhất điều lui về phía sau thì không có chuyện gì. Nhưng Bùi phu nhân lại không nhúc nhlch, cũng không tỏ ra bất bình, cả cái huých khuỷu tay cũng không có.

Lục Nhất điều trong lòng không sao giải thoát được bèn thở mạnh một cái. Cánh tay hắn bỗng thò ra ôm lấy Bùi phu nhân.

Hắn liền phát giác ra con người sắc đẹp mê hồn dường như toàn thân muốn nhũn ra để mặc cho hắn ôm lấy, nếu hắn buông tay thì nhất định mụ té xuống đất phát ra tiếng động. Vì thế Lục Nhất Điều đành phải ôm chặt mụ.

Vương Đạo Toàn chú ý lắng tai mới nghe được câu Lục Minh Vũ bảo Hứa Thái Bình:

- Bản tòa đi ngay bây giờ. Nếu tiên smh có việc gì thì đến Bí Cung mà kiếm.

Vương Đạo Toàn kinh ngạc nghi thầm:

- Không hiểu Bí Cung ở chỗ nào? Mặt khác dù Lục Minh Vũ địa vị tối cao cũng không nên giở giọng lưỡi này như có ý sai bảo Hứa Thái Bình.

# Chương 58 - Đôi Hào Kiệt Thiết Kế Cứu Phùng Nương

Hứa Thái Bình khom lưng đáp:

- Dạ!

Lục Minh Vũ vỗ vai y cười nói:

- Tiên sinh nhất định đi chứ? Liễu Phiêu Hương cũng ở đó, có điều giờ đây tính nết mụ không được dễ chịu lắm.

Hứa Thái Bình cười đáp:

- Nếu vậy thì tệ tòa phải lánh xa hay hơn.

Y xoay mình bước đi, nhảy lên đầu tường ra hiệu cho người canh chừng rồi lẩn vào trong bóng đêm.

Cửa phòng vang lên một tiếng kẹt rồi đóng chặt lại.

Vương Đạo Toàn lùi lại một bước, tiện tay vỗ vai Lục Nhất Biều.

Lục Nhất Biều ôm Bùi phu nhân lùi lại nửa bước, quay đầu nhìn ra.

Vương Đạo Toàn giơ tay ra hiệu theo đường cũ rời khỏi đây. Lục Nhất Biều gật đầu. Vương Đạo Toàn vọt đi trước. Lục Nhất Biều từ từ buông tay ra, nhưng Bùi phu nhân nghiêng mình đi móc lấy tay hắn.

Bộ ngực nở của mụ chạm vào cánh tay Lục Nhất Biều khiến hắn tưởng chừng bị điện giật.

Nhưng hiện giờ không thể lằng nhằng được nữa, vì nếu Vương đạo Toàn quay đầu lại là phát giác thái độ khác lạ của hai người. Lục Nhất Biều đưa tay kia ra giữ lấy mặt mụ để rút cánh tay này về. Ba người đi trên hành lang rồi tìm chỗ tối dừng bước lại thương nghị.

Một mình Vương Đạo Toàn không bị lửa dục đốt cháy tâm can, nên vừa rồi nghe rõ câu chuyện giữa Lục Minh Vũ và Hứa Thái Bình. Y ngó hai người kia nói:

- Bùi phu nhân cùng Lục huynh hẳn đã nghe họ nói với nhau những gì rồi. Bây giờ chúng ta phải hành động tức khắc mới được.

Lục Nhất Biều hàm hồ đáp:

- Phải đấy! Chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Bùi phu nhân nói:

- Theo ý Vương lão sư thì.. Vương Đạo Toàn ngắt lời:

- Hứa Thái Bình cùng Lục Minh Vũ đã cấu kết với nhau thực sự bằng một mối quan hệ kỳ bí khác thường. Chúng ta phải theo dõi điều tra ngay cho biết rõ đầu đuôi. Không chừng Hứa Thái Bình lật đật ra đi cũng vì chuyện bí mật nào đó.

Y ngừng lại một chút thấy Lục Nhất Biều và Bùi phu nhân gật đầu lia lịa tỏ ý tán đồng ý kiến của y thì rất lấy làm sung sướng. Y có biết đâu hai người này vừa rồi tâm thần mê man chẳng để ý gì những câu chuyện giữa Hứa Thái Bình và Lục Minh Vũ. Họ đành nghĩ ra cách này để dò la biến diễn ở miệng Vương Đạo Toàn. Vương Đạo Toàn lại hỏi:

- Lục Minh Vũ nhắc tới một nơi gọi là Bí Cung, ở đó còn có một người đàn bà kêu bằng Liễu Phiêu Hương. Hai vị có cao kiến gì đối với vụ này không? Bùi phu nhân đáp:

- Vương lão sư bất tất phải khách sáo.Trong bụng lão sư đã có kế hoạch thì cứ đưa ra để cùng nhau thương lượng.

Vương đạo Toàn nói:

- Lục Minh Vũ đã cho Hứa Thái Bình hay là đêm này rời đến Bí Cung, tưởng chúng ta nên nhân cơ hội này ngấm ngầm theo dõi hành tung.. Bùi phu nhân nói:

- Kế ấy hay lắm! Chúng ta không làm thế không xong.

Vương Đạo Toàn được mụ tâng bốc lại càng hứng chí nói tiếp:

- Nếu chờ sau này sẽ theo dõi Hứa Thái Bình thì e rằng chậm quá.

Lục Nhất Biều đã hiểu Bùi phu nhân hết sức tâng bốc Vương Đạo Toàn liền nói:

- Theo dõi Lục Minh Vũ dĩ nhiên là hay tuyệt rồi! Nhưng chúng ta hành động cách nào, cần phải tính toán đã.

Bùi, Lục hai người vừa rồi chẳng hiểu gì ráo, chi có Vương Đạo Toàn lòng không tạp niệm nên mới nghe rõ. Hai người liền tìm cách thúc đẩy Vương nói ra.

Vương Đạo Toàn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lục huynh nói chí lý. Nếu cả ba chúng ta đều không trở về tất Hứa Thái Bình sinh lòng ngờ vực và có thể điều tra ra được ngay công cuộc theo dõi hành tung Lục Minh Vũ của chúng ta.

Lục phu nhân hỏi:

- Theo lời Vương lão sư thì chúng ta chỉ nên lưu lại một người theo dõi Lục Minh Vũ thôi phải không?

Vương Đạo Toàn gật đầu đáp:

- Đúng thế! Còn hai người kia nên trở về tìm cách bưng bít, đừng để Hứa Thái Bình sinh dạ hoài nghi.

Bùi phu nhân và Lục Nhất Biều cùng nhau kẻ tung người hứng đưa đẩy cho Vương Đạo Toàn tự động nhận lấy trách nhiệm giám thị hành tung Lục Minh Vũ. Hai người liền theo lối cũ rời khỏi tòa nhà.

Ra ngoài rồi, hai người dừng bước lại trong bóng tối bên đường không nhìn nhau mà cũng không lên tiếng. Bầu không khí có vẻ bẽ bàng.

Nên biết hiện giờ hai người thần trí đã tỉnh táo lại và hiểu rõ thiện ác, phải quấy.

Vừa rồi lửa dục che lấp lý trí mà bị lỗi lầm. Nếu tình trạng đó tiếp tục phát triển thêm bước nữa thì nhưng điều phải quấy họ đều quên hết. Dĩ nhiên họ cũng hiểu rõ chuyện này không nên phát triển là hay. Nhưng lý trí là một việc, tình dục có ngăn được hay không là việc khác. Hiện giờ hai người tựa hồ đang đứng bên bờ vực thẳm, một là sảy chân, hai là quay đầu lại. Điều đó khó mà đoán trước. Người và thú vật phân cách nhau chỉ khe chừng sợi tóc.

Hai người lặng lẽ đứng trong bóng tối, không nhìn nhau, không mở miệng. Đó là một điều rất khó chịu. Vì hai bên đều muốn giữ cho tình thế cùng phát triển thêm, nhưng bảo họ cắt đứt cuộc tao ngộ kỳ khôi này thật cũng khó lỏng. Do đó mà gây nên hiện trạng lặng lẽ ngần ngừ.

Sau một hồi im lặng, bầu không khí bẽ bàng hoàn toàn tiêu tan.

Lục Nhất Biều đột nhiên đưa tay ra ôm choàng lấy phu nhân vào lòng, rồi hôn hít mụ. Mụ cũng phản ứng bằng những động tác nhiệt liệt.. Trời sắp sáng rồi. Khắp xa gần tiếng gà gáy nổi lên từng hồi báo hiệu canh tàn.

A Liệt đứng dưới gốc hòe nghĩ thầm:

- Chỉ trong chốc lát là ta không thể ẩn ở đây được nữa. Người qua đường bất cứ ai cũng nhìn thấy mình. Hỡi ơi! Không trách người giang hồ muốn đêm dài vĩnh viễn bất tuyệt là phải lắm.

Chàng đang bồn chồn trong dạ, bỗng thấy một bóng người từ trên nóc nhà sa xuống. A Liệt liền dương cặp lông mày lên bước ra nghênh tiếp.

Bóng người này chính là Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân. Y nắm lấy tay A Liệt nói:

- Tiểu huynh đệ! Ta vừa thám thính được nhiều chuyện hay, chắc ngươi muốn nghe lắm.

Y nghiêng đầu ra hiệu rồi dẫn A Liệt rời khỏi? nơi đây.

Hai người chuồn vào một căn nhà đổ nát. Trong nhà chứa toàn rơm cỏ cùng dụng cụ về xe ngựa. Hai người ngồi xuống đống cỏ khô vừa yên ổn vừa ấm áp.

A Liệt lên tiếng trước:

- Cao huynh! Tiểu đệ giám thị con đường này suốt đêm thì chẳng thấy một ai rời khỏi Tru tiên trấn.

Cao thanh Vân đáp:

- Nếu vậy càng hay! Họ mà bỏ đi thì bên ngoài trời cao biển rộng khiến mình tốn công tìm kiếm.

A Liệt nói:

- Người ta không có nhưng có người tiến vào mà tiểu đệ lại nhận biết.

Cao thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Lúc đó đã quá nửa đêm, còn ai đến nữa?

A Liệt đáp:

- Hắn là Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam.

Cao thanh Vân hỏi:

- Ủa! Hắn ư?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ nhận biết hắn trong trường hợp nào, phải nói lại từ đầu đến cuối Cao huynh mới hiểu được.

Cao thanh Vân nói:

- Không cần. Trước nay bất cứ việc gì, ta cũng thích giản dị hóa. Hiện giờ có hai việc cần phải làm ngay. Một là tìm hiểu vì lẽ gì ta lại biến thành vật tế thần chịu tội thay cho kẻ phát Huyết vũ thư.

Việc thứ hai là điều tra cho biết rõ Lục Minh Vũ chui vào đâu để tiểu huynh đệ cứu Phùng thúy Lam.

A Liệt đáp:

- Vậy tiểu đệ không nói nữa. Cao huynh đã điều tra được những gì?

Cao thanh Vân đáp:

- Ta đã dò được hành tung Lục Minh Vũ. Hiện hắn ở trong một phòng lớn mà người ta kêu bằng Bí cung. Ta chưa tiến vào để coi tình hình trong đó được. Còn việc của ta thì lại chưa thấy manh mối gì.

A Liệt trợn mắt há miệng cho đến lúc Cao thanh Vân đẩy chàng một cái, chàng mới tỉnh táo lại hỏi:

- Cao huynh! Bí cung là hành cung bí mật của Cực lạc giáo. Trời ơi! Giáo chủ Cực lạc giáo mà là Cái bang bang chúa Lục Minh Vũ ư?

Cao thanh Vân cười đáp:

- Vì ngươi có ít kiến thức nên cái gì cũng cho là quái lạ. Ta nghĩ rằng Lục Minh Vũ có làm giáo chủ Cực lạc giáo cũng là chuyện thường.

A Liệt hỏi:

- Tại sao vậy? Địa vị y đã làm đến Bang chúa Cái bang thì bao nhiêu sự vật trong thiên hạ, bất luận vàng bạc châu báu hay mỹ nữ yêu cơ, chỉ vươn tay ra là nắm được, còn lập ra giáo phái bí mật tà ác đó làm chi?

Cao thanh Vân đáp:

- Câu hỏi này tương đối khó mà giải thích được. Cái thị hiếu của con người nhiều lúc rất kỳ khôi. Tỷ như trân châu phải bỏ tiền ra mua, họ không quý bằng đi sang đoạt hoặc ăn cắp được. Một tỷ dụ khác như gái đẹp chẳng hạn, họ lấy được một cách chính đáng thì không mấy thích thú, nhưng nếu họ lừa gạt dụ dỗ mà lấy được thì cao hứng muôn phần. Mùi đời mỗi người ưa một vị. Người thường thì thế nào cũng được, nhưng người kỳ dị lại ham những chuyện oái oăm. Vì thế mà trên đời xuất hiện nhiều kỳ hình quái trạng.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện đây ta cho ngươi biết một việc:

Bùi phu nhân không phải là người đứng đắn, mụ đã tư thông với Lục nhất Biều ở phái Nga Mi.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Bà ta đã là một vị phu nhân của chưởng môn Thần Câu môn mà còn quên phụ đạo ư?

Cao thanh Vân đáp:

- Mười năm trước mụ nổi tiếng giang hồ là người kiều diễm. Ai cũng bảo mụ đẹp như đào lý, lạnh như băng sương. Sau khi mụ lấy Bùi khôn Lượng rồi, đại khái chỉ giao du với Tra đại thiếu gia ở Hóa huyết môn.

A Liệt chấn động tâm thần, thiếu chút nữa mối xúc động lộ ra ngoài mặt. Chàng những muốn tự tát cho mình mấy cái vì đã quá ngu muội không nghĩ tới Bùi phu nhân có thể là người đã phát Huyết vũ thư và làm cho thiên hạ đại loạn chỉ vì mối tình năm trước.

Bùi phu nhân đã là người tình của phụ thân chàng mà nay đi thông gian với Lục nhất Biều là một điều khiến chàng khó chịu.

Dưới ánh sáng ban mai, Cao thanh Vân liếc nhìn chàng thiếu niên lai lịch thần bí dường như đã phát giác ra chàng có điều khác lạ. Bất giác y cười nói:

- Bạch huynh đệ! Nếu ngươi coi người đàn bà đó vừa mắt thì chẳng có gì khó đâu, nhất định là thỏa mãn được. Có điều ta khuyên ngươi đừng dính vào.

Dĩ nhiên A Liệt không dám dính vào mà cũng không nghĩ tới. Nhưng chàng không hiểu tại sao Cao thanh Vân lại bảo mình không nên dính vào. Chàng liền hỏi:

- Cao huynh đã có lời khuyên nhủ, tiểu đệ khi nào lại chẳng tuân theo, nhưng không hiểu Cao huynh có đạo lý gì?

Cao thanh Vân đáp:

- Giản dị lắm! Bùi phu nhân trước nay vẫn có thanh danh tử tế, nhưng bây giờ chính mắt ta thấy mụ cùng Lục nhất Biều ở trong bóng tối ôm nhau hôn hít, sau lại đưa nhau vào một gian phòng trống là một điều có thực trăm phần trăm. Do đó ta nghĩ sâu xa hơn. Một là mụ từ phương bắc xuống đây một mình, nỗi cô đơn nơi đất khách đã ảnh hưởng đến tâm lý nên bỏ đi những thái độ ngày thường. Mụ gặp Lục nhất Biều liền ưng ngay rồi sinh ra những mối gian tình. Hai là ta đoán Bùi phu nhân muốn nắm lấy một số cao thủ để tăng cường lực lượng cho mụ ngõ hầu hoàn thành một công cuộc nào trong kế hoạch.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hai nguyên nhân này có thể hợp vào làm một thúc đẩy mụ tư thông với Lục nhất Biều một cách dễ dàng. Bạch huynh đệ là một trang thiếu niên anh tuấn lại sức lực hơn người, tất nhiên Bùi phu nhân muốn thu làm một kẻ bầy tôi dưới bóng quần hồng. Có điều làm như vậy là ngươi tự hãm mình vào trong bể nghiệt khó lòng thoát ra được.

A Liệt nghe nói sinh lòng kính trọng đáp:

- Tiểu đệ nhất định không liên quan gì đến Bùi phu nhân. Cao huynh có lời khuyến cáo, tiểu đệ rất cảm kích.

Cao thanh Vân nói:

- Bạch huynh đệ muốn cứu Phùng thúy Lam thì nên đến Bí cung trước. Ta sẽ gặp mặt Lục Minh Vũ bằng một phương pháp khác. Sự thực ta chẳng thể phân thân giúp ngươi được. Một mình ngươi đơn thương độc mã mà lần vào hang cọp đầm rồng thì thật vô cùng nguy hiểm.

A Liệt nói:

- Cao huynh! Sự thực đã rõ ràng. Nếu tiểu đệ không đi cứu nàng thì khi Lục Minh Vũ đã xếp đặt Bí cung xong xuôi rồi, Phùng thúy Lam cô nương đừng hòng giữ được tấm thân thanh bạch. Có đúng thế không?

Cao thanh Vân đáp:

- Sự tình tuy là thế, nhưng tiểu huynh đệ đi một mình, thật mạo hiểm vô cùng!

Đột nhiên dường như y tỉnh ngộ hỏi:

- Ngươi coi Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam là người như thế nào? Hắn có chịu giúp ngươi không?

A Liệt giật mình kinh hãi đáp:

- Nhờ y giúp đỡ ư? Hỡi ơi! Không được đâu. Không được đâu!

Cao thanh Vân nói:

- Hắn không chịu giúp đỡ là điều mình đã tiên liệu rồi. Hắn tính tình rất cổ quái, thuộc vào loại người không có cách nào thương lượng được.

A Liệt ngắt lời:

- Không phải thế. Tiểu đệ tin rằng hắn nhất định chịu giúp mình, nhưng tiểu đệ không dám nhờ đến hắn.

Cao thanh Vân cười nói:

- Xin lỗi! Ta quên hắn là con người đáng chán vô cùng. Vậy đành nghĩ biện pháp khác vậy.

A Liệt bỗng lộ vẻ trầm ngâm. Cao thanh Vân vừa nhìn đã biết chàng đang nghĩ chuyện gì, không khỏi lấy làm kinh dị, nắm lấy tay chàng thân thiết nói:

- Ngươi bất tất phải miễn cưỡng. Theo chỗ ta biết thì chẳng ai đi với Tăng lão Tam mà không bị hắn làm cho buồn ruột muốn chết.

A Liệt hỏi:

- Hắn là người giúp việc rất đắc lực, có đúng thế không? Nhất là sau khi bị Cực lạc giáo cầm tù, hắn đã nói ra miệng nhất quyết trả thù.

Cao thanh Vân đáp:

- Ta thừa nhận hắn là tay viện thủ rất đắc lực. Nhất là dùng hắn vào việc đánh trận đầu thì không còn lo gì nữa. Dù hắn có lỡ tay bị bắt hắn cũng không tiết lộ hành tung của ngươi.

A Liệt không hiểu, hỏi lại:

- Tại sao thế?

Cao thanh Vân đáp:

- Ai cũng tin chắc chẳng có người nào kết bạn với Tăng lão Tam được. Vì thế mà hắn có bị bắt, bên địch cũng quyết không chịu phí hơi sức đi sục tìm dư đảng. Ngươi thử nghĩ xem có phải là tuyệt diệu không?

A Liệt nhảy lên nói:

- Cao huynh! Cao huynh buông ra để tiểu đệ đi tìm hắn. Tiểu đệ biết rằng chuyến này đi cứu Phùng thúy Lam nhất định thành công. Chỉ còn những chi tiết nhỏ nhặt là chưa lo được xong xuôi.

Cao thanh Vân hỏi:

- Nếu ngươi coi ta như tình bằng hữu thì hãy nói kế hoạch cho ta nghẹ. A Liệt đáp:

- Tiểu đệ mà tìm được Tăng lão Tam cầu hắn viện trợ là cố ý để đối phương bắt được hắn.

Đó là kế điệu hổ ly sơn tuyệt diệu. Tiểu đệ thừa cơ lúc hắn cùng những tay đầu não đối phương lằng nhằng với nhau để cứu Phùng thúy Lam chạy đi.

Cao thanh Vân gật đầu luôn mấy cái hỏi:

- Kế ấy quả nhiên tuyệt diệu, nhưng không hiểu ngươi làm thế nào thuyết phục được Tăng lão Tam? Ngoài ra ngươi phải nghĩ cách nào để bảo toàn tánh mạng cho hắn. Nếu không thì phải có biện pháp đủ bảo đảm hắn khỏi bị đối phương hạ sát. Không thế thì chẳng khi nào hắn chịu cố ý để đối phương bắt được.

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Chàng hãm vào luồng tư tưởng mông lung, cặp lông mày nhíu lại.

Sau một lúc trầm ngâm, chàng chuyển động cặp mắt nhìn Cao thanh Vân hỏi:

- Cao huynh biết nhiều hiểu rộng, trí mưu tuyệt thế, có cách gì chỉ điểm cho không?

Cao thanh Vân cười đáp:

- Ta không tính đến chuyện này, vì cảm thấy nó không thông, lo nghĩ làm gì cho mệt cân não?

A Liệt nói:

- Có điều quái lạ là trong lòng tiểu đệ ngấm ngầm cảm thấy đối phương không muốn hạ sát Tăng lão Tam, nhưng vì lẽ gì thì nghĩ mãi không ra.

Chàng nắm tay đấm vào đầu tỏ ra trí óc khốn quẫn phi thường.

Cao thanh Vân tỏ vẻ đồng tình nói:

- Ngươi khổ não cũng bằng vô dụng. Nếu Lục Minh Vũ quả là Cực Lạc giáo chủ mà bị Tăng lão Tam phanh phui ra chuyện bí mật thì bất luận trường hợp nào Lục bang chúa cũng giết hắn đi để bịt miệng, trừ phi hắn không nhìn thấy chân tướng của Lục bang chúa. Hoặc giả vì một duyên cớ nào đó khiến cho đối phương không dám hạ sát hắn. Nhưng cái đó chưa lấy gì làm chắc.

A Liệt đột nhiên giương cặp lông mày lên nói:

- Phải rồi! Nếu Tăng lão Tam mà nắm được một bí mật quan trọng đủ để làm cho Lục Minh Vũ phải chấn động cần để hắn sống để hỏi cho ra thì mới không hạ sát.

Cao thanh Vân hỏi:

- Điều bí mật gì mà Lục Minh Vũ coi trọng đến thế:

- Có, có! Đó là thanh Tru tiên kiếm, một vật chí bảo của Ma Nữ kiếm phái. Thanh bảo kiếm kia mà còn thì tính mạng Lục Minh Vũ có thể coi như đất cát, lúc nào cũng lo bị giết.

Cao thanh Vân nói:

- Ta cũng được nghe một vị lão tiền bối võ lâm nhắc tới thanh kiếm này. Theo lời lão nhân gia thì thanh kiếm đó kêu bằng Tru tâm hảo kiếm. Ngươi nói còn thiếu chữ □hảo□ chẳng hiểu có phải nó không?

A Liệt đáp:

- Chắc là đúng rồi. Cao huynh thử nghĩ coi điều bí mật đó thế nào? Có đủ khiến cho Lục Minh Vũ không dám hạ độc thủ không?

Cao thanh Vân đáp:

- Nếu báu vật đó có mối quan hệ trọng đại đến Lục Minh Vũ thì ta tin nó đủ uy hiếp y không dám hạ độc thủ. Có điều ngươi nên nhớ kỹ phải cứu Phùng thúy Lam cho kịp thời. Điều đó còn quan hệ hơn cả Tru tâm hảo kiếm. Đồng thời Tăng lão Tam phải ám thị cho Lục Minh Vũ tin rằng Phùng thúy Lam cũng hiểu chỗ dấu bảo kiếm. Như vậy thì hắn càng nóng nảy hơn.

A Liệt nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ đi kiếm Tăng lão Tam.

Cao thanh Vân nói:

- Nếu Tăng lão Tam không chịu giúp đỡ mà ta lại thoát khỏi bọn Bùi phu nhân rượt theo thì có thể giúp ngươi được một tay.

A Liệt ngỏ lời cảm ơn một cách chân thành.

Nên biết Cao thanh Vân cùng A Liệt bất quá mới là tình bèo nước gặp nhau, ngoài mấy việc giúp đỡ lẫn nhau, chưa có mối quan hệ sâu xa. Thế thì Cao thanh Vân không chịu thẳng thắng đứng ra viện trợ cho A Liệt cũng chẳng có gì phi lý.

A Liệt chuồn ra khỏi căn nhà gỗ chạy thật lẹ, chớp mắt đã đến một căn nhà ở đầu thị trấn.

Đêm vừa qua chàng canh giữ ở đầu đường đã thấy Tăng lão Tam đi qua rồi tiến vào căn nhà này.

Chàng sợ bị địch nhân đi đường trông thấy, nên chẳng suy nghĩ gì nữa, nhảy vọt vào trong nhà.

Chân vừa chấm đất, chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt đã nhận ra đây là một căn nhà trống không có người ở. Chàng mở cửa sảnh đường trông vào thì nền nhà đầy cát bụi màng nhện chằng chịt khắp nơi. Tuy trong nhà cũng có mấy thứ đồ vật, nhưng đều cũ kỹ rách nát.

A Liệt định thần liền cảm giác mé tả cách chừng hơn trượng dường như có người ẩn nấp.

Chàng liền chuyển mình chạy về phía đó thì thấy trong góc nhà xếp đống mấy cánh cửa mục nát cùng bình phong cũ. Nếu sau những vật này có người ẩn nấp thì chỉ là một đứa nhỏ chừng, tuổi, vì khoảng trống rất chật hẹp, không đủ chỗ cho người lớn ẩn thân.

A Liệt tự tin ở tai mình nghe không trật, chàng càng lấy làm kinh dị tự hỏi:

- Chẳng lẽ ai đem một đứa con nít bỏ vào đây?

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ thì một bóng người thấp thoáng từ phía sau món tạp vật vọt ra. Hắn chính là Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam mà người thiên hạ mới nghe danh đã sợ thất sắc.

A Liệt xiết nỗi vui mừng tiến lại nghênh tiếp nói:

- Quả nhiên tiền bối tạm trú ở đây.

Giọng nói chàng tỏ ra rất thân thiết thành thực.

Tăng lão Tam chấn động thân hình lùi lại hai bước cơ hồ gặp phải chuyện gì rất khủng khiếp.

A Liệt không khỏi sửng sốt, vội dừng bước lại hỏi:

- Sao? Diện mạo vãn bối có gì kỳ lạ đâu?.. Tăng lão Tam ngắt lời:

- Không phải diện mạo mà là tâm tình. Tăng lão Tam này từ ngày ra đời đến nay chưa thấy một người nào gặp mình mà lại lộ vẻ cao hứng một cách thành thực bao giờ.. A Liệt thở phào một cái hỏi:

- Dù có thế nữa tiền bối cũng bất tất phải kinh hãi. Trái lại khi có người thấy tiền bối mà cao hứng thì người đó tất không có ác ý. Có đúng thế không?

Tăng lão Tam cười lạt đáp:

- Ta lại hoan nghênh những người có ác ý. Còn kẻ nào có thiện ý thì ta chịu không được. A Liệt nghe hắn giải thích gật đầu luôn mấy cái. Có điều thanh âm của hắn lần này không đến nỗi đáng ghét lắm. Chàng muốn nói ra ngay đến đây với mục đích gì liền hô:

- Tăng tiền bối!...

Tăng lão Tam xua tay ngắt lời:

- Nếu ngươi không kêu ta bằng Tăng lão Tam thì ta không nói chuyện với ngươi nữa!

A Liệt thấy hắn nói một cách thành thật liền nói:

- Hay lắm! Cung kính không gì bằng tuân mệnh. Bây giò tại hạ xin nói rõ đến đây với mục đích gì.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Tại hạ có người bạn lọt vào tay Cực lạc giáo chủ mà chỉ có một mình không đủ sức, nên phải đến cầu Lão Tam viện trợ cho.

Tăng lão Tam đáp:

- Ngươi hãy trả lời cho ta ba vấn đề này rồi ta sẽ cho ngươi biết có đi giúp ngươi hay không!

A Liệt kinh ngạc không nói ra lời. Chàng nghĩ thầm:

- Tăng lão Tam quả là nhân vật rất lợi hại. Mình mới nói một câu hắn đã đưa ra ba vấn đề.

Lại nghe Tăng lão Tam nói tiếp:

- Điều thứ nhất:

Bạn ngươi là ai Điều thứ hai:

Giáo chủ Cực lạc giáo là ai? Điều thứ ba:

Tại sao ngươi lại cầu ta giúp đỡ?

Mọi ngày hắn vẫn dây cà dây muống mà bữa nay hắn đặt ba câu hỏi rất gọn gàng. A Liệt thấy thế nhận ra được mấy ưu điểm của hắn:

Quả quyết, cơ trí, mẫn tiệp và lão luyện. Những cái đó mới là duyên cớ để lão sống bình yên cho tới ngày nay. Nếu không có mấy điểm sở trường này thì võ công lão có cao đến đâu cũng không tránh khỏi bị người ám toán.

A Liệt đáp:

- Người bạn của tại hạ là Phùng thúy Lam.

Tăng lão Tam nói:

- Ồ, y là một người đàn bà. Ta không quen biết y.

A Liệt gật đầu đáp:

- Cực lạc giáo chủ là Cái bang bang chúa Lục minh Vũ.

Tăng lão Tam thở phào một cái nói:

- Mẹ Ơi! Là hắn ư? Thằng lỏi này thủ đoạn tàn độc, lòng dạ hiểm sâu. Thật là một tay đáo để.

Ta chỉ biết giáo chủ Cực lạc giáo là một nhân vật không phải tầm thường, sau ta biết rõ y mà vẫn còn sợ. Chà! Lục Minh Vũ, thằng lỏi này.. A Liệt nói:

- Vấn đề thứ ba là tại hạ nhận thấy võ công và cơ trí của Lão Tam có thể yểm hộ cho tại hạ tiến vào cứu người. Bất cứ là ai cũng không ngờ Lão Tam còn có người cùng phe với mình.

Tăng lão Tam vỗ tay hoan hô:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Đó đúng là một điều không bao giờ đối phương nghĩ ra được.

Đột nhiên lão chau mày ngẫm nghĩ và nét mặt tỏ ra có ý muốn cự tuyệt không chịu giúp A Liệt.

# Chương 59 - Vào Bí Cung Dò La Động Tĩnh

A Liệt hỏi:

- Sao? Lão Tam không xuất hiện thì e rằng không xong. Phải có lão gây hỗn loạn cho địch nhân chú ý ra chỗ khác thì tại hạ mới hạ thủ được.

Tăng lão Tam đáp:

- Vạn nhất ta lọt vào tay bọn cao thủ của hắn bao vây, nhất là chính Lục Minh Vũ thân hành ra tay, ta chẳng có cách gì để bảo vệ, thì ra ngươi bảo ta đi chịu chết chăng? Kế này không thông rồi. A Liệt nói:

- Tại hạ cũng biết có điều khó khăn. Tuy chàng nói vậy vẫn chưa chịu thôi mà còn cố gắng lần cuối cùng, chàng nói tiếp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhận rõ phải có một điều bí mật khiến Lục Minh Vũ không dám giết Lão Tam.

Tỷ như lão lộ ra có điều bí ẩn mà hắn muốn biết.

Tăng lão Tam hỏi:

- Điều gì bí mật đủ khiến cho con người kiêu hùng như Lục Minh Vũ cũng không dám hạ thủ?

A Liệt ngần ngừ đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không chắc, nhưng tại hạ nhận ra là một điều rất quan trọng đối với hắn.

Tăng lão Tam cười mát hỏi:

- Những điều ngươi nghĩ còn nhiều nhân tố chưa xác đáng thì làm sao mả nhất định thành công được?

A Liệt là người thiện lương thành thật. Chàng nghe Tăng lão Tam nói vậy bất giác mặt đỏ bừng lên.

Tăng lão Tam chăm chú nhìn chàng, đột nhiên hỏi:

- Tiểu Bạch! Ta giúp ngươi vụ này, ngươi thích lắm chứ?

A Liệt cả mừng hỏi lại:

- Có thật không?

Chàng ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp:

- Lão Tam muốn tại hạ báo đáp bằng cách nào?

Tăng lão Tam đáp:

- Trong đời ta từ trước đến giờ chưa gặp việc gì mà tự mình không đủ sức giải quyết, nên ta chưa

thể cho ngươi biết muốn ngươi báo đáp bằng cách nào. Ta nguyện ý hãy lưu lại mối giao tình này, hoặc giả một ngày kia ta cần đến ngươi giúp đỡ.

A Liệt vội nói:

- Chỉ mong lão có cơ hội dùng đến, tại hạ nhất định hết sức mà làm.

Tăng lão Tam nhún vai nói:

- Ta không cần ngươi nói cũng biết rồi. Kẻ nào đáng tin cậy mà mình không hay là tự tìm lấy phiền não.

A Liệt không những là người lương thiện mà ý nghĩ chàng cũng thô sơ. Chàng còn thiếu cả kinh nghiệm về ưu điểm và khuyết điểm, nhưng chính những cái đó khiến cho người ta muốn thân cận.

Vì vậy mà Tăng lão Tam, một kẻ đáng chán ghét nhất thiên hạ cũng chịu kết bạn với chàng.

Hai người bàn định kế hoạch rồi lập tức phát động.

A Liệt đi tới phía sau tòa nhà lớn này. Chàng không ngờ nó lại sâu rộng đến thế. Hai người ước định là Tăng lão Tam xuất hiện ở cửa trước thi triển môn tuyệt kỹ làm cho tên giữ cửa giở sống giở chết để gây chuyện.

Dĩ nhiên hắn động thủ cốt để cho nhân vật cao cấp dây vào thì mới đến tai Lục Minh Vũ. Chỉ cần Lục Minh Vũ biết là Tăng lão Tam đến thì nhất định hắn không ngờ đây là kế điệu hổ ly sơn. Vì Tăng lão Tam nổi tiếng giang hồ đã lâu năm, ai cũng biết lão chẳng có một người bạn hữu nào.

A Liệt đứng trước một tình trạng rất khó khăn là tòa nhà quá sâu rộng nên không nghe rõ được thanh âm từ cửa trước phát ra, dù là tiếng quát tháo cũng không nghe thấy.

Ngoài cổng sau là một khu đất hoang trồng mấy luống rau xanh. Ngoài nữa là những thứ cây phức tạp cao có thấp có.

A Liệt biết đối phương không phải là một môn phái võ lâm thông thường mà là một bang hội, cách tổ chức hiểm ác vượt lên trên một bậc. Vì vậy mà sự hành động cần phải phối hợp cho ăn khớp. Vào sớm hay hành động chậm một chút đều có thể mất mạng như chơi.

A Liệt rất đỗi hoang mang, chàng vừa huy động cân não vừa ẩn sau bụi trúc khu đất hoang.

Nơi này quạnh quẽ vô cùng. Mặt trời lên cao ba ngũ mà chung quanh vẫn chưa có bóng người.

A Liệt phát huy thính lực cùng thị lực siêu phàm để tra xét mà chàng đã nhận ra một người ở phía trong cửa tòa nhà mé hữu. Ngoài ra còn một người nữa ở trong tầng lầu căn nhà khác sâu hơn.

Chỉ người trên lầu mới nhìn thấy tình hình khu đất hoang. Còn người ở gần cổng hậu trong tòa nhà mé hữu thì thị tuyến lại bị ngăn trở, chỉ có thể giám thị cổng ngõ và hai bên tường vây.

A Liệt định thần nhìn về phía tòa lầu cách đó chừng hơn năm trượng thấy một đại hán ngồi tựa cửa sổ, nhưng mục quang người đó không hướng ra ngoài.

A Liệt toan nắm lấy cơ hội này để vượt qua khu đất hoang, nép mình vào chân tường bên cổng hậu, nhưng chàng chưa hành động, chỉ chú ý nhìn ra phía xa xa. Nếu là người khác thì chẳng thể nào nhìn thấy người phía trong cửa sổ trên lầu vì cách đó khá xa, mà ánh sáng trong nhà lại lờ mờ.

Đột nhiên đại hán kia ngồi thẳng người lên, mặt vẫn hướng về trong nhà tỏ ra đang nói gì với ai.

Tiếp theo đại hán ngẩng đầu nhìn ra, dường như để coi xem bên ngoài có động tĩnh gì không. Động tác của hắn có vẻ rất hoang mang.

A Liệt thở phào một cái nghĩ thầm:

- Có lẽ ta đoán trúng rồi. Quả nhiên người kia nghe cửa trước có kẻ đến quấy nhiễu nên lộ vẻ khẩn trương, nên quay ra dò xét khu đất hoang ở mặt sau.

Chàng vẫn nín thở, không cử động. Lát sau đại hán kia lại quay vào. Người hắn hơi nghiêng về phía trước khôi phục lại kiểu cách ung dung.

A Liệt cả mừng lẩm bẩm:

- Bây giờ hắn đang nghe người đưa tin vào. Khách đến lại là một tay khét tiếng Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam. Chắc chúng đang đàm luận về chuyện Tăng lão Tam tuyệt không có người bạn hữu nào và không hợp tác với ai, nên đã yên tâm trở lại.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng nhảy vọt ra rồi như một dây khói vượt qua khu đất hoang. Chàng đứng nép vào chân tường bên cửa sau lắng tai nghe ngóng một lúc rồi vọt mình qua đầu tường, hạ xuống bên trong.

Lúc người chàng hạ xuống đất liền nhìn thấy phía trong cửa sổ toà nhà mé hữu quả có bóng người chuyển động. Bên ngoài cũng có một người đứng ở dưới mái hiên chõ miệng vào nói với người kia.

A Liệt phải nhân cơ hội này mọa hiểm vượt tường. Nếu chờ đến lúc bọn họ không nói với nhau nữa thì khó lòng vượt qua được cửa quan này.

Chân vừa chấm đất, chàng vội nằm phục xuống dưới cửa sổ thì dù người bên trong có nhìn ra cũng không thấy.

Dĩ nhiên người đứng ngoài hiên đang mải nói chuyện nên không chú ý. Đồng thời từ đằng xa cũng có tiếng người vọng lại. Không hỏi cũng biết đó là tiếng quân canh đang nói chuyện với người ở trên lầu.

Quả nhiên họ bàn về chuyện Tăng lão Tam. Bỗng nghe hán tử đứng ngoài hiên nói:

- Chán quá! Phải đi báo cáo với Liễu Hương chủ mới được.

Người trong nhà tắc lưỡi hai tiếng đáp:

- Hảo tiểu tử! Vụ này trút lên đầu ngươi là may cho ngươi đó. Không kể chuyện khác, chỉ được nhìn thấy người đẹp cũng đủ mê hồn.

Người đứng ngoài hiên cười nói:

- Lão huynh! Đừng đỏ mắt lên vội. Lão Triệu này đã bao lâu nay không có cơ hội gần mụ. Còn các vị đều được nếm mùi rồi. Hỡi ơi! Nói ra thật oan uổng cho tiểu đệ.

Người trong nhà cười hỏi:

- Ngươi bi bô gì thế? Ai bảo ngươi đến đây để giữ hành cung? Liễu Phiêu Hương chưa từng ngó thấy hình thù ngươi thì làm sao kéo ngươi đến hưởng những phút tiêu hồn được?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ là cơ hội của ngươi đó! Đáng tiếc ngươi báo cáo việc này thì e rằng mụ không được vui lòng để cùng ngươi thủ lạc.

Lão Triệu nói:

- Đúng quá! Mình thật xúi quá.

Người trong nhà nói:

- Cái đó chưa nhất định là xúi đâu. Ngươi nên biết Liễu Phiêu Hương chủ chuyên về □Thái bổ đại pháp□, người đàn ông nào gặp y rồi, sau khi xong việc cũng phải nằm dài năm ba ngày. Nên y kêu ai thì người đó vừa mừng vừa sợ.

Lão Triệu đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Này! Tiểu Cao! Ngươi theo mụ đã khá lâu, không hiểu giáo chủ của chúng ta có tiêu khiển với mụ không?

Tiểu Cao đáp:

- Ngươi hỏi câu này thật ngớ ngẩn! Mụ là người được giáo chủ rất sủng ái sao lại chẳng cùng nhau vui thú?

Lão Triệu hỏi:

- Vậy giáo chủ có phải nằm mấy ngày không?

Tiểu Cao đáp:

- Giáo chủ là nhân vật thế nào, bản lãnh cao thâm tới đâu ngươi còn chưa biết ư? Liễu Phiêu Hương đối với giáo chủ đã ăn thua gì?

Lão Triệu cười khúc khích nói:

- Phải có người kiềm chế được con hồ ly tinh chứ!

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Tiểu Cao! Ngươi nghĩ gì vậy?

Tiểu Cao đáp:

- Ngươi nhắc tới thì ta cũng không nghĩ đến chuyện này. Kể ra cũng kỳ thật! Liễu Phiêu Hương

chỉ phải phục thị một mình giáo chủ, nhưng dường như ta chưa từng thấy hai người hành lạc.. Lão Triệu nói:

- Tuy chúng ta cùng là người trong bản giáo, nhưng ai ngó thấy cũng chẳng có chi ly kỳ. Còn địa vị giáo chủ thì khác hẳn, dĩ nhiên không để người ngoài dòm thấy.

Tiểu Cao nói:

- Giáo chủ không để ý đến chuyện đó đâu, nhưng thủy chung không giao hoan với Liễu Phiêu Hương mới thật là kỳ! Khi nào có cơ hội ta phải hỏi Liễu Phiêu Hương mới được!

Lão Triệu nói:

- Mụ chịu nói là hay rồi. Nhưng nếu mụ không cao hứng thì coi chừng cái đầu của ngươi đó.

Tiểu Cao toét miệng cười nói:

- Ta đã bảo có cơ hội mới hỏi, quyết mụ không phẫn nộ đâu.

Hai gã này nói chuyện rông dài rồi cười với nhau.

Lão Triệu lại nói:

- Úi chà! Ta phải đi lẹ mới được. Không chừng mụ đang chỉnh con nhỏ Phùng thúy Lam nào đó.

Người thị cũng hay lắm. Ta đến coi xem mới được.

Tiểu Cao lớn tiếng:

- Mẹ Ơi! Ngươi làm ta động hỏa rồi. Ta phải cột thằng lỏi này lại để đi kiếm mụ.

Lão Triệu cả cười đáp:

- Con nhỏ đó nhất định là vừa non vừa trắng. Ta phải nghĩ cách mò vào thị mấy cái.

Tiếng bước chân vang lên trên dãy hành lang. A Liệt điều tra hình thế biết rằng chỉ cần chuồn qua cửa mà Tiểu Cao ở trong nhà không phát giác ra là có thể đi theo lão Triệu được.

Chàng cẩn thận đứng nép vào bên cửa sổ thò đầu nhìn vào thấy Tiểu Cao đang ngó ra ngoài cửa sổ. Chàng lập tức chuồn đi theo dãy hành lang.

Chớp mắt đã xuyên qua một tầng viện lạc, đột nhiên chàng thấy sáng lòa. Nguyên đây là một cái sân rộng, cỏ xanh phẳng lì.

Mé hữu sân cỏ này cây hoa tươi tốt. Có tiểu khê có cầu bắc ngang, lại có viên đình, núi giả.

Cảnh sắc thật trang nhã, như một nơi ngoài vòng trần tục.

Xa hơn chút nữa là một tòa lâu các dựng lên giữa đám hoa cỏ.

A Liệt đảo mục quang nhìn ra thấy bóng sau lưng lão Triệu thấp thoáng dưới rặng liễu. Chàng hít một hơi chân khí lướt thật nhanh qua khu vườn cỏ. Từ đây chàng không lo bị lộ tung tích nữa. A Liệt nhảy qua tiểu khê tiến đến tòa lầu hai tầng, ngước mắt nhìn lên thì thấy tòa lầu này kiến trúc bằng gạch và bằng cây trông rất xinh đẹp, chẳng khác gì Tiêu Sơn lầu các trong tranh

vẽ.

Chàng không ngờ trong khu này lại có những cảnh vật ngoạn mục đến thế. Chàng tiếc cho tòa lầu kiến trúc công phu lại để dung nạp những bọn dâm tà.

A Liệt lại nghe tiếng bước chân người đang lên lầu. Dĩ nhiên là lão Triệu lên yết kiến Liễu Phiêu Hương.

Sảnh đường trên lầu rất rộng rãi. Ván gác trải một tấm thảm rất dầy.

Chính giữa sảnh đường áp vách đó đặt khám thần, trước cửa khám buông rèm không nhìn vào trong được.

Các cửa sổ bốn mặt cũng đều che rèm vừa nhũn vừa dày. Vì thế trong sảnh đường phải thắp đến hơn hai chục ngọn đèn nến mới khỏi tối tăm.

Lão Triệu dừng bước ở trước cửa sảnh đường cũng có buông rèm.

Gã gõ cửa ba tiếng. Hai tiếng trước mau, còn tiếng sau chậm. A Liệt vừa nghe đã biết ngay đó là ám hiệu của chúng.

Phía trong sảnh đường có giọng nói yêu kiều vọng ra:

- Vào đi!

- Sự thực thì trước khi có thanh âm vọng ra, tấm rèm cửa đã mở một đường.

Lão Triệu hít mạnh một hơi chân khí rồi vén rèm đi vào.

Rèm cửa vào sảnh đường có tất cả bốn lần. Lão Triệu vén rèm từng tầng một tiến vào trong sảnh đường. Trước mặt gã có một mỹ nhân đứng đó.

Mỹ nữ tay cầm một cây ngọc xích dài ba thước. Vừa rồi thị đã dùng ngọc xích để vén bốn tầng rèm cửa thành một đường nhỏ. Không hiểu họ đặt nhiều tầng rèm như vậy là có ý gì.

Lão Triệu đưa mắt nhìn vào, bỗng hít một hơi khí lạnh rồi? đứng ngẩn người ra.

Nguyên trong sảnh đường ngoài những đồ bài trí rất xinh đẹp còn một bộ ghế nằm đặt ở dưới? chân giá đèn. Ánh đèn soi ra người nằm ở trên ghế.

Đó là một nữ nhân còn đẹp hơn cả thần tượng trong tranh vẽ. Nước da trắng như tuyết dưới ánh đèn càng khiến cho bọn nam nhân phải điên cuồng.

Tuy người đàn bà có mặc tấm áo ngoài bằng sa mỏng, nhưng thân hình cũng bộc lộ rõ rệt.

Tấm thân dưới làn sa mỏng lại càng quyến rũ.

Lão Triệu đứng trước cảnh này trách nào gã chẳng ngẩn người ra. May mà người đàn bà kia không trông đến gã, mụ còn ngó người đàn ông khác.

Lão Triệu tuy đã luyện công phu bí truyền của Cực lạc giáo mà cũng không kiềm chế nổi mối rạo rực trong lòng.

Người đàn ông kia đứng cách Liễu Phiêu Hương chừng, thước. Hắn chăm chú để hết tinh thần thưởng ngoạn con người ngọc.

Lão Triệu thấy thế lửa hờn ghen bốc lên ngùn ngụt. Gã ngấm ngầm nghiến răng nghiến lợi.

Trước mặt người đàn ông kia có đặt một cải bàn. Trên bàn giải một tấm lụa cùng những dụng cụ để vẽ. Ai nhìn tới cũng biết ngay hắn là một tên họa sư, nhưng lão Triệu cũng ghen tức vô cùng, vì họa sư kia được quyền ngắm mụ công khai và thưởng ngoạn những đường tuyệt mỹ. Đó là nhãn phúc của họa sĩ, không ai có thể dị nghị được.

Lão Triệu còn đang ngơ ngác thì đột nhiên bả vai đau nhói lên. Gã đảo mắt nhìn lại thì thấy tấm ngọc xích rụt về rồi.

Mỹ nữ đứng bên cửa hỏi:

- Ngươi có việc gì sao chưa bẩm báo?

Lão Triệu như người trong mộng choàng tỉnh giấc, lớn tiếng hô:

- Khải bẩm Liễu Hương chủ! Hiện có địch nhân đang quấy nhiễu ở cửa trước.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc ngoảnh đầu ra ngó lão Triệu một cái.

Cái nhìn của mụ có sức tiêu hồn khiến lão Triệu mê man tâm thần.

Liễu Phiêu Hương đã quen tình trạng này, nên không trách gã. Mụ hỏi:

- Ai quấy nhiễu?

Lão Triệu đáp:

- Quỷ yếm thần tăng Tăng lão Tam.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Ủa! Tăng Lão Tam ư?

Lão Triệu đáp:

- Bang chúa chỉ sai thuộc hạ đến báo cáo với Hương chủ một tiếng mà thôi. Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Đã thông tri cho trạm canh ở cửa hậu biết chưa?

Lão Triệu đáp:

- Thông tri rồi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng đây chỉ là theo thủ tục hiện hành. Theo ý bang chúa thì Tăng Lão Tam quyết chẳng có trợ thủ. Liễu Phiêu Hương cũng cười nói:

- Phải rồi! Tăng lão Tam thì còn ma nào trợ thủ cho lão!

Nụ cười của mụ càng khiến cho lão như điên đảo thần hồn.

Liễu Phiêu Hương quay lại ngó họa sư.

Họa sư là một chàng trai thanh tú lối tuổi, mình mặc trường bào coi rất nho nhã. Hắn thấy mụ nhìn mình thì mặt đỏ lên như người say rượu. Bất cứ ai nhìn thấy tia mắt của mụ, lửa dục cũng nổi lên bùng bùng. Liễu Phiêu Hương coi bộ dạng họa sư như vậy lại chuyển động cặp mắt. Trên môi bỗng hé một nụ cười rồi quay sang nhìn lão Triệu nói:

- Người bản bang đều là tân khách trong nhà của ta, nhưng ngươi dường như ta chưa thấy mặt qua bao giờ. Lão Triệu tưởng chừng huyết mạch trong người đều căng thẳng.

Gã vội đáp:

- Thuộc hạ vâng lệnh trông coi hành cung.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Té ra là thế.

Lão Triệu không thể kiềm chế nỗi lòng được nữa, đột nhiên chạy tới.

Tên thị nữ xinh đẹp đứng bên cửa chỉ cười khanh khách chứ không ngăn cản.

Lão Triệu chạy đến bên ghế Liễu Phiêu Hương quì xuống nói:

- Liễu Hương chủ! Xin tha thứ cho thuộc hạ càn rỡ.

Gã không chờ mụ lên tiếng đã nhảy chồm lên, ôm lấy mụ mà hôn.

Ả thị nữ tuy biết nhiều hiểu rộng cũng không khỏi ngẩn người ra.

Chàng họa sư trẻ tuổi bỗng nhảy xổ tới, tức giận quát lên:

- Tránh ra!

Tiếng quát chưa dứt bỗng nghe đánh binh một tiếng. Họa sư bị đánh văng trở ra đến / thước ngã lăn xuống đất. Nguyên hắn bị lão Triệu phóng cước đá trúng bụng.

Ả thị nữ bất giác bật tiếng cười vội chạy đến bên họa sư.

Lúc này A Liệt đứng bên tấm rèm ở ngoài hành lang chú ý lắng tai nghe.

Chàng nhờ có thính giác siêu phàm, đã biết lão Triệu vào sảnh đường. Nhưng sau đó khác nào đá chìm đáy biển, không còn thấy tiếng tăm gì nữa.

A Liệt rất đỗi kinh ngạc, chàng quyết định mạo hiểm lên lầu thám thính.

Lên lầu rồi, chàng đứng sát bức rèm mà vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Bất đắc dĩ chàng phải thò tay từ từ hé mở tấm rèm thành một khe trống. Chàng phát giác bên trong còn từng rèm nữa.

Sau chàng khám phá ra tất cả có bốn lần rèm. Bây giờ thanh âm ở bên trong mới qua kẽ hở lọt

ra ngoài được. Mặt khác chàng hiểu ngay vì lẽ gì lúc trước chàng không nghe tiếng động.

Té ra họ đặt bốn tầng rèm là để ngăn chặn thanh âm, đến không khí cũng chẳng lọt vào được, dĩ nhiên thanh âm bị chặn lại.

A Liệt chỉ nghe thấy thanh âm ả thị nữ hỏi han tên họa sư, ngoài ra là tiếng động ú ớ rất kỳ quái. Tiếng này khiến chàng nghĩ ngay tới Phùng Thúy Lam và cho là nàng đang bị một tên ác ma dày vò dâm dục.

Huyết mạch trong người chạy rần rần, chàng phẫn nộ không ngăn cản được nên chẳng nghĩ ngợi gì nữa toan sấn vào.

Chàng vừa thò đầu qua rèm đã nhìn thấy lão Triệu đang đè một người đàn bà. Chàng nghiến răng ken két.

Ngoài ra chàng thấy tên thị nữ xinh đẹp đang đỡ tên họa sư tuổi trẻ dậy.

Họa sư ôm bụng rên la không ngồi dậy được.

Ả thị nữ liền bảo hắn:

- Tiên sinh hãy nằm đây một lúc.

Họa sư lắc đầu. Đột nhiên hắn muốn nhảy xổ về phía ghế nằm. Tên thị nữ liền kéo hắn lại khẽ hỏi:

- Tiên sinh muốn chết hay sao?

A Liệt cũng xông vào sảnh đường. Chàng phát giác ra tình trạng khác lạ, bất giác chàng dừng bước.

Nguyên A Liệt đã ngó thấy hai gót chân đeo giây chuyền liền biết ngay là Liễu Phiêu Hương, nên chàng liền cảnh giác.

A Liệt ngó qua mé bên kia nhà đại sảnh thì thấy buông màn hồng, che kín tường vách, chẳng hiểu để làm gì?

Ngoài ra trong sảnh đường tuy rất nhiều đồ dùng, nhưng không có chỗ nào ẩn thân được.

A Liệt toan lùi trở ra thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Không những A Liệt kinh hãi mà cả những người khác cũng giật mình.

A Liệt biết không thê lùi lại được liền nhảy đến chân tường.

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Coi xem ai đó!

Thanh âm mụ hồ đồ đủ hiểu mụ miễn cưỡng đẩy đối phương ra khỏi môi miệng để lên tiếng.

A Liệt đến chân tường liền giơ tay ra sờ vào bên trong tấm màn thì thấy trống không. Trong bụng mừng thầm, chàng khẽ la:

- Tạ Ơn Trời Đất.

Lúc này chàng không còn đủ thì giờ để tìm cửa màn vội nằm xuống lăn vào. Lúc ả thị nữ xinh đẹp xoay mình đi thì A Liệt đã tràn vào phía sau tấm màn.

A Liệt phát giác ra phía sau tấm màn còn chỗ trống cách tường đến gần hai thước.

Ả thị nữ dùng ngọc xích thọc qua bức rèm cửa hỏi:

- Ai đó?

Người bên ngoài đáp:

- Thuộc hạ là Phùng Trân có việc bẩm báo.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Việc gì?

Phùng Trân lớn tiếng đáp:

- Tăng lão Tam đã chạy trốn rồi.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ta biết.

Đột nhiên mụ đẩy tay một cái. Lão Trlệu nằm trên người mụ bị hất ra xa mấy thước.

Liễu Phiêu Hương không có vẻ gì giận dỗi. Mụ cười nói:

- Hãy chờ đây một chút.

Lão Triệu đứng phắt dậy khom lưng đáp:

- Dạ dạ!...

# Chương 60 - Quang Minh Thất Phùng Thị Hôn Mê

Liễu Phiêu Hương đảo mắt nhìn họa sư từ đầu đến chân một hồi rồi cất giọng ôn nhu hỏi:

- Sao? Có đau lắm không?

Họa sư gật đầu rồi lại lắc đầu. Vẻ mặt hắn bâng khuâng ai trông hắn cũng biết Liễu Phiêu Hương lảm cho mê man tâm thần, không còn chút sáng suốt nào nữa.

Liễu Phiêu Hương cười hỏi:

- Bây giờ chúng ta nói mấy câu chuyện đứng đắn được không?

Dĩ nhiên họa sư không dám phản đối, đáp ngay:

- Được lắm! Được lắm!

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Có phải ta đã hẹn cho ngươi ba ngày không?

Họa sư chấn động tâm thần, tỉnh táo lại ngay. Nguyên thời hạn ba ngày này có quan hệ đến sự sống chết của hắn. Bất cứ ai đã lâm vào tình trạng nguy hiểm đều bở vía và lửa dục bị tiêu diệt liền. Gã ấp úng đáp:

- Đúng thế. Nhưng.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời:

- Ngươi bất tất phải hoang mang. Ta không hạ lệnh giết ngươi đâu.

Họa sư thở phào một cái những muốn quì mọp ngay xuống.

Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Có điều ngươi sống chẳng ra sống. Để ta còn coi bản lĩnh của ngươi. Bây giờ ta ra một đề mục để ngươi họa, nếu vẽ không được thì đừng hòng sống.

Họa sư vội đáp:

- Cô nương đã sai bảo việc gì khi nào tiểu nhân dám chẳng hết lòng?

Liễu Phiêu Hương gật đầu hỏi:

- Vậy ta hỏi ngươi:

Tại sao đã ba ngày trời mà ngươi còn chưa hạ bút? Chẳng lẽ ta khó họa đến thế ư?

Họa sư khiếp sợ ấp úng:

- Cái đó.. cái đó.. Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Theo chỗ ta biết thì nghề họa của Kim Cung Hữu nhà ngươi nổi tiếng lắm, nhất là họa người.

Vậy mà sao ba ngày trời ngươi chưa vẽ xong đồ hình ta?

Kim Cung Hữu đáp:

- Tiểu nhân nói thực ra chỉ sợ cô nương nổi nóng.

Liễu Phiêu Hương trầm ngâm một lúc rồi thủng thẳng nói:

- Ngươi thử nói nghe.

Kim Cung Hữu biết rằng không nói cũng không được liền đáp:

- Phương dung cùng da dẻ của cô nương là vưu vật tuyệt mỹ trong thiên hạ. Tiểu nhân coi mỹ nữ đã nhiều nhưng không ai bì kịp cô nương.

Liễu Phiêu Hương khoan khoái cười mê ly hỏi:

- Thế thì làm sao?

Kim Cung Hữu đáp:

- Sở dĩ tiểu nhân không hạ bút được là vì kiểu nằm của cô nương tự nhiên khiến cho người ta nổi dục vọng. Tuy tiểu nhân đã cố gắng mà không tài nào kiềm chế được cảm giác.

Liễu Phiêu Hương cười rất tươi nói:

- Ngươi nói nữa đi!

Kim Cung Hữu nói tiếp:

- Nếu tiểu nhân không trừng thanh được nỗi rạo rực trong lòng thì dĩ nhiên không thể hạ bút được. Nếu vẽ miễn cưỡng.. Gã trầm ngâm không nói nữa. Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Miễn cưỡng thì làm sao?

Kim Cung Hữu đánh bạo đáp:

- Nếu cứ vẽ ẩu tất thành đồ hình cực kỳ dâm đãng.

Liễu Phiêu Hương cười rộ ra chiều rất thích thú.

A Liệt đứng sau tấm màn nghĩ bụng:

- Thằng cha Kim Cung Hữu này thật là một đứa ngu nhất thiên hạ. Mụ đã lấy việc dâm đãng làm vinh thì khi nào còn tức giận gã điều đó.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương nói tiếp:

- Thế thì tuyệt diệu. Nhưng hãy tạm gác chuyện nảy lại. Ta đưa ra mục khác, chờ ngươi nộp quyển rồi lại đến đây vẽ hình ta.

Mụ quay ra bảo thị nữ:

- Đại Ngân! Ngươi hãy mở Quang minh thất ra.

Thị nữ cất bước chạy về phía A Liệt khiến chàng giật mình kinh hãi.

May mả thị chỉ chạy tới góc nhà rồi kéo một sợi giây.

Bức màn che tường từ từ mở ra để hở một quãng trống chừng hơn trượng. Bên trong còn có bức màn màu vàng che lấp thị tuyến mọi người.

A Liệt cẩn thận dòm qua khe hở một bên. Hiện chàng đứng ngay bên cửa màn nên trông rõ cả bức màn vàng.

Đại Ngân lại kéo một sợi dây khác. Bức màn mầu vàng cũng mở ra. Mọi người cả A Liệt bỗng thấy sáng lòa.

Liễu Phiêu Hương vừa bảo nơi đây kêu bằng Quang minh Thất vì chỗ này có ánh sáng. Đó là chuyện đương nhiên chẳng có chi kỳ lạ.

Nhưng gian nhà này không phân biệt được bên trong rộng hẹp thế nào mà chỉ thấy khá nhiều mỹ nữ khỏa thân nằm trên giường giải đệm trắng như tuyết.

Tình trạng này ra ngoài sự tiên liệu của Kim Cung Hữu, khiến hắn trợn mắt há miệng, định thần nhìn lại.

Những mỹ nữ khỏa thân đều nước da trắng nõn, trước ngực phập phồng. Đùi tròn mà dài.

Diện mạo rất kiều mỵ lại đang tuổi thanh xuân làm rạo rực lòng người.

Kim Cung Hữu hoa mắt lên, nhưng gã nhận ra rất mau lẹ, trong bao nhiêu mỹ nữ khỏa thân thực ra chỉ có một người. Vì gian phòng này bốn mặt và trên dưới đều có giáp những tấm gương to lớn phản chiếu lại một cũng hóa ra nhiều. Đồng thời còn khiến cho người ta không hiểu gian phòng rộng hẹp thế nào.

A Liệt vừa nhìn thấy mỹ nữ thân thể lõa lồ này đã nhận ngay ra được là Phùng Thúy Lam.

Kim Cung Hữu hỏi:

- Có phải cô nương bảo tiểu nhân họa đồ cô này?

Liễu Phiêu Hương đứng dậy õng ẹo cất bước. Dáng đi của mụ lay động tấm áo sa lộ hết đường cong càng khiến cho kẻ ngó thấy phải điên đảo thần hồn.

Lúc này trong sảnh đường có hai gã trai công khai lộ diện là họa sư Kim Cung Hữu và lão Triệu thủ hạ Cực Lạc giáo, Bọn chúng đứng trước cảnh tiêu hồn đến say sưa ngây ngất không biết làm thế nào. Mặt khác Phùng Thúy Lam ở trong Quang Minh thất cũng khiến hai gã nhìn không chớp mắt.

Nguyên Phùng Thúy Lam trong mình không còn một mảnh quần áo nào, mà dưới ánh gương phản chiếu, bọn chúng muốn thưởng ngoạn chỗ nào cũng thấy.

Liễu Phiêu Hương dừng bước ngay trước cửa Quang Minh thất. Bây giờ A Liệt ngó qua khe màn cũng nhìn thấy mụ.

A Liệt là chàng trai chẳng khác gì đời, nên lửa dục cũng nổi lên.

Chàng chăm chú nhìn mụ tựa hồ mới thấy mặt lần đầu.

Liễu Phiêu Hương cười hỏi:

- Kim họa sư! Người con gái kia hiện đang hôn mê, ngươi đã nhìn thấy chưa?

Những chàng trai đều la thầm:

- Thật là bẽ bàng!

Liễu Phiêu Hương lại hỏi:

- Ngươi thấy thị có thể vẽ không?

Kim Cung Hữu đáp ngay:

- Nếu đem so với Liễu cô nương thì không có chi là khó.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ngươi lầm rồi. Nếu ngươi thu dục vọng lại sẽ hiểu là vẽ không dễ đâu.

Kim Cung Hữu nhìn Phùng Thúy Lam bằng cặp mắt chuyên nghiệp rồi đáp:

- Không khó! Nếu chỉ vẽ gương mặt xinh đẹp của y thì tiểu nhân nhất định là được.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Cung Hữu đáp:

- Cô gái này tuổi mới, coi thái độ cùng các đường cong hiển nhiên còn là xử nữ. Đồng thời gương mặt cô lộ ra nếp sống trước nay vẫn nghiêm trang. Vì thế sau khi cô tỉnh lại mô hình sẽ khác hẳn.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Mô hình gì?

Kim Cung Hữu đáp:

- Thuần khiết, cẩn thận, không muốn làm việc sai lầm.. Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn họa hình cô chỉ cần biểu lộ cái đẹp trong sạch mà thôi, nên chẳng có gì khó khăn.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Đúng lắm! Ngươi được người ta khen là thánh họa, quả nhiên rất xứng đáng. Nhưng.. Mụ nổi lên tràng cười rồi tiếp:

- Nhưng ta ra cho ngươi vấn đề nảy không phải dễ dàng gì. Sự thực theo lời ngươi chỉ cần họa

một bức chân dung thuần khiết xinh đẹp tưởng cũng khó lắm mà ngươi còn làm được. Vậy ta ra đề mục không phải như ngươi tưởng đâu.

Hiện giờ Kim Cung Hữu để hết tâm thần vào họa đạo mà đối với một người đàn bà quỷ mị cũng cảm thấy người nóng bừng. Sự thực đây là lần đầu gã phải tập trung tư tưởng để đối phó với mụ.

Mặt khác Kim Cung Hữu thấy Liễu Phiêu Hương thẩm mỹ một cách khác thường cũng làm cho gã thêm hứng thú và nhiệt tâm. Do đó gã giải thoát được lửa dục đốt cháy trong lòng.

Gã thủng thẳng hỏi:

- Chẳng lẽ Liễu cô nương lại ra một đề mục còn khó khăn hơn chuyện vừa rồi?

A Liệt vừa nghe vừa ngắm nghía những nét cong kích thích lòng người của mụ.

Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Ta muốn dùng thủ đoạn khiến cho con nhỏ này chấn dộng xuân tình, lửa dục bốc lên, rồi ta sai một gã trai vào khiêu khích thị.

A Liệt giật mình kinh hãi, không chú ý đến con người phốp pháp của mụ nữa.

Kim Cung Hữu trầm ngâm đáp:

- Dù có thế nữa thì vẻ phóng lãng của cô cũng còn kém Liễu cô nương xa lắm, nên vẽ cô ta chẳng khó khăn gì.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Không phải ta bảo ngươi vẽ những cái lãng mạn của thị Ở bên ngoài mà là vẽ chỗ nội tâm rạo rực của thị. Ngươi nên biết trước khi thị đầu hàng gã trai thì trong nội tâm thị cũng nổi lên một trường chống đối kịch liệt. Ta chỉ cần ngươi vẽ thái độ chớp nhoáng đó của thị là đủ.

Kim Cung Hữu thành thật cất tiếng khen:

- Liễu cô nương quả là cao minh vô cùng!

Mặt gã thoáng lộ một nụ cười dâm tà tỏ ra trong lòng rất dễ chịu. Đứng về phương diện đàn ông, ai cũng muốn coi tình trạng mê ly này.

Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Ta cảnh cáo ngươi trước, lần này chớ có thất bại.

Thanh âm mụ vô cùng nghiêm khắc, lạnh lẽo khiến cho Kim Cung Hữu bở vía, toàn thân toát mồ bôi lạnh ngắt. Bây giờ A Liệt đã hiểu Liễu Phiêu Hương hơn. Tuy mụ là gái dâm tà nhưng trí óc mụ thật có chỗ tinh vi hơn người làm cho chúng sinh điên đảo. Ít ra sức tưởng tượng cũng như sự nếm trải mối tình nam nữ của mụ cao hơn người một bậc.

Điều khiến cho A Liệt phải điên đầu là tuy chàng đã lẩn vào một cách thuận lợi, nhưng gặp sự trạng này thì làm thế nào để cứu người cho được? Xem chừng chỉ có cách liều lĩnh chứ không còn biện pháp nào nữa.

Lại nghe Kim Cung Hữu nói:

- Liễu cô nương! Bao giờ sẽ động bút?

Liễu Phiêu Hương nghĩ một chút rồi đáp:

- Vẽ ngay bây giờ.

Mụ quay lại bảo lão Triệu:

- A Triệu! Ta giao vụ này cho ngươi.

Lão Triệu mừng quá khom lưng đáp:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Cho ngươi được tiện nghi con nhỏ này. Thị hãy còn là xử nữ.

Mụ đảo mắt nhìn thị nữ nói:

- Đại Ngân! Thắp Thôi tình hương!

Đại Ngân nghiêng mình vâng lời rồi trở gót chạy đi lấy lửa đốt hương.

Kim Cung Hữu hỏi:

- Tiểu nhân đứng ở chỗ này hay sao?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Không! Hãy khép màn lại đã. Chúng ta đứng sau màn dòm vào.

Chỉ trong chớp mắt Đại Ngân đã thắp hương đem tới.

Lập tức trong nhà dàn dụa mùi hương ngào ngạt xông vào mũi mọi người khiến cho tâm thần khoan khoái.

Nếu A Liệt không nghe Liễu Phiêu Hương nói đến tên thứ hương này thì cũng không nghĩ tới là nó có tác dụng thúc đẩy tình dục của con người! Chàng hít mạnh mấy hơi để ghi nhớ lấy mùi vị đặc biệt của nó.

Bức màn từ từ khép lại. Liễu Phiêu Hương và Kim Cung Hữu đứng ở trong khe tường khẽ vạch ra một kẽ hở để ngó vào trong Quang Minh thất.

Hay ở chỗ trong nhà giáp toàn gương lớn. Mục quang bất cứ ngó chỗ nào cũng trông thấy hết.

A Liệt nghiến răng nghĩ thầm:

- Ta chỉ còn chờ cho Thúy Lam tỷ tỷ tỉnh lại là phải xông vào.

Bỗng thấy Đại Ngân lấy một chút thuốc tán khẽ quệt vào dưới mũi Phùng Thúy Lam rồi lui ra ngay.

Lão Triệu lạng mình tiến vào trong phòng. Gã cởi áo ngoài rất mau lẹ để lộ nửa người trên rất khỏe mạnh. Bắp thịt nổi lên cuồn cuộn. Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương nói:

- A Triệu! Khi thị mới tỉnh lại, ngươi đừng dây với thị ngay, mà phải chờ thị hít tiên hương rồi, lòng xuân phát tác ngươi hãy tiến vào. Bây giờ ngươi tạm thời lui ra hay hơn.

Lão Triệu vội lui ra ngoài phòng. Liễu Phiêu Hương lại nói:

- Kim họa sư! Ngươi đừng nghĩ vào ta mà phân tán tâm thần!

Kim Cung Hữu sợ hãi đáp:

- Dạ dạ! Tiểu nhân.. Liễu Phiêu Hương lạnh lùng nói:

- Đáng lẽ ta không nên trách ngươi, nhưng hiện giờ thì không được vì ngươi còn công tác phải làm.

Mụ tỏ ra độ lượng như vậy khiến Kim Cung Hữu cảm kích vô cùng!

Ai biết đâu đây chỉ là thủ đoạn của mụ để làm mê hoặc đàn ông. Ngoài chuyện sắc tướng mụ còn đo lường được tâm lý phái nam thành ra mụ vừa diêm dúa vừa khả ái.

A Liệt đã quyết định dùng biện pháp mạnh nên chàng trấn tĩnh tâm thần. Chàng hiểu rõ chỗ dụng tâm của Liễu Phiêu Hương nên chỉ cười thầm.

Trên giường trong Quang Minh thất có tiếng động khẽ vọng ra.

Liễu Phiêu Hương nói nhỏ:

- Thị sắp tỉnh lại rồi. Kim họa sư! Coi chừng nghe!

Kim Cung Hữu vội đáp:

- Cô nương cứ yên tâm. Tiểu nhân nhất định làm cho hết sức.

Liễu Phiêu Hương cười nói:

- Ta muốn rằng ngươi mô tả thái độ của thị. Dĩ nhiên trong bức họa phải có cả gã trai. Bức họa này ta sẽ cho thị coi rồi chuyển đến mọi người trong thiên hạ.

Kim Cung Hữu ngạc nhiên nói:

- Chuyển cho người thiên hạ coi để làm gì?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Một là để người thiên hạ được mở rộng tầm mắt về nét đan thanh tuyệt diệu ngõ hầu kỳ tài của ngươi không đến nỗi mai một. Hai là khiến cho thị nhận thấy tuy thiên hạ bao la bát ngát mà không có lấy một chỗ để thị dung thân.

Kim Cung Hữu tỉnh ngộ Ồ lên một tiếng. Gã chưa ngỏ ý tán thành hay phản đối thì Liễu Phiêu Hương đã nói tiếp:

- Được rồi! Ta tạm thời đi ra để ngươi khỏi phân tâm.

A Liệt nghe mụ nói vậy lại cảm thấy có tia hy vọng lóe sáng trước mắt.

Phùng Thúy Lam khẽ thở dài. A Liệt không nhìn nàng, tai mắt chàng chỉ chú ý vào hành động của Liễu Phiêu Hương thì nghe rõ mụ ra khỏi sảnh đường, đem cả Đại Ngân đi theo.

Hiện giờ trong sảnh đường chỉ còn lại lão Triệu là người chàng phải đối phó. Vấn đề đã dễ dàng hơn nhiều.

Bỗng nghe Kim Cung Hữu lên tiếng:

- Lão Triệu! Ngươi chờ lát nữa rồi tiến vào.

Lão Triệu đáp:

- Được rồi! Ta đang nóng lòng muốn chết.

Phùng Thúy Lam tiếp tục phát ra những tiếng ú ớ. Nàng vươn vai duỗi tay õng ẹo tấm thân mật cách vô ý thức. Thị giác của nàng tỏ ra rất quyến rũ đàn ông.

A Liệt chỉ ngó qua nàng một cái rồi để ý đến kẽ hở bức rèm, chàng từ từ tiến lại.

A Liệt đi chừng bốn thước thì nhìn thấy chân Kim Cung Hữu. Chàng rón rén đứng lên. Tuy trong bóng tối mà chàng vẫn trông rõ. Kim Cung Hữu đang nhìn qua khe màn, vẻ mặt rất chú ý.

A Liệt rất đỗi ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Ta đã tưởng gã đang ngơ ngẩn xuất thần, ngờ đâu lại không đúng thế.

Chớp mắt ý nghĩ thù nghịch của chàng đối với gã giảm di rất nhiều.

Nên biết Kim Cung Hữu lúc này có một thái độ vượt lên trên mức bình thường để thẩm mỹ sự vật. Trong người gã không còn chút tình dục nào nữa.

Đó là thái độ thường có của nghệ thuật gia. Họ để hết tâm linh cố tìm ra những cái đẹp trên thế gian, cùng là tính cách đặc biệt của con người mà họ dùng làm kiểu mẫu.

Kim Cung Hữu là một nhà nghệ thuật nổi tiếng nên đối với những cái đẹp của con người gã đã nghiên cứu đặc biệt. Vì thế mà ngoài Liễu Phiêu Hương, những cô gái khác dù có vẻ quyến rũ đến đâu cũng không để lộ những nét tục tằn.

Trước A Liệt đã định phóng chưởng đánh chết Kim Cung Hữu, nhưng hiện giờ chàng thay đổi tâm ý.

Bỗng nghe Kim Cung Hữu khẽ nói:

- Lão Triệu! Tiến vào đi!

Bức rèm lay động. Lão Triệu vén màn đi vào.

A Liệt phóng chưởng đánh vào Thiên linh cái gã, gã chưa kịp rên lên một tiếng đã ngã lăn xuống. May ở chỗ nền nhà giải thảm rất dày nên không phát ra tiếng động.

Kim Cung Hữu không nhìn thấy A Liệt cùng động tác của chàng. Gã chỉ biết lão Triệu té xuống

rồi không đứng dậy nữa nên rất lấy làm kinh dị. Gã liền tiến vào phòng để xem xét tình hình.

Kim Cung Hữu thấy lão Triệu hai mắt nhắm nghiền, mũi miệng đã ngừng thở. Hiển nhiên gã chết rồi.

Kim Cung Hữu khiếp sợ không biết đến thế nào mà nói, tưởng chừng muốn ngất đi.

Tiếp theo gã lại thấy sự việc rùng rợn hơn vì còn có một chàng thanh niên ở trong gian phòng này ôm lấy nửa trên người Phùng thúy Lam đỡ dậy.

Phùng Thúy Lam đã tỉnh lại. Hai cổ tay như ngó sen ôm lấy A Liệt. Vừa trông đã biết ngay nàng quen biết chàng trai này.

Kim Cung Hữu không nhịn được hỏi giật giọng:

- Úi chà! Ngươi là ai?

A Liệt thò tay kéo lấy tấm vải giải giường che mình cho Phùng thúy Lam. Chàng toan quay đầu lại đáp thì môi Phùng thúy Lam đã ngậm chặt lấy miệng chàng.

Kim Cung Hữu ngần ngừ toan xoay mình bỏ chạy.

A Liệt vội quay miệng ra khỏi môi Phùng Thúy Lam xẵng giọng:

- Kim Cung Hữu! Đứng lại.

Kim Cung Hữu không dám cử động, quay lại hỏi:

- Ngươi.. ngươi là ai? A Liệt trầm giọng đáp:

- Ta đến đây để cứu cô nương này.

Chàng vừa nói vừa thò tay lấy ra một cánh hoa Ngũ sắc Tiên Đàm nhét vào miệng Phùng Thúy Lam. Hoa nầy là một thứ thiên tài địa bảo linh nghiệm dị thường.

Phùng Thúy Lam vừa ngậm cánh hoa thần trí đã khôi phục lại. Thôi tình tán của Liễu Phiêu Hương lập tức bị tiêu diệt. Nàng thấy mình thân thể lõa lồ thì vừa phẫn nộ vừa bồn chồn. Sắc mặt tái mét.

A Liệt ôn tồn nói:

- Không việc gì! Không việc gì! Tiểu đệ may vừa đến kịp.

Kim Cung Hữu ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào.

A Liệt lại nói:

- Lam tỷ tỷ! Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách trốn ra ngay. Phùng Thúy Lam tỉnh ngộ nhớ lại nàng sa vào hang cọp, liền bớt giận ngay, hỏi:

- Lúc ngươi vào đây đối phương chưa hay biết chứ?

A Liệt đáp:

- Chúng không biết. Nhưng bây giờ giữa ban ngày hành động rất là bất tiện.

Chàng chưa nói hết câu, Phùng Thủy Lam thấy mình thân thể lõa lồ không thể nào hành động được.

Phùng thúy Lam kinh hãi hỏi:

- Biết làm thế nào bây giờ?

A Liệt đáp bằng một giọng kiên quyết:

- Chúng ta phải liều mạng xông ra.

Phùng Thúy Lam lắc đầu nói:

- Nơi đây chẳng những rất đông cao thủ, mà địa hình cũng bất lợi cho mình. Chúng ta không thể ra được.

A Liệt nói:

- Dù sao cũng còn hy vọng hơn là bó tay chịu chết.

Phùng thúy Lam nói:

- A Liệt! Ngươi đến đây giải cứu cho ta, ta rất cám ơn. Nhưng ta lại muốn nhân cơ hội này tiếp cận bọn ác ma. Vậy ngươi đừng nghĩ đến ta nữa, tự mình chạy đi thôi.

A Liệt lắc đầu nói:

- Không thể nói thế được. Chúng ta cần nghĩ ra biện pháp để giải thoát.

Phùng thúy Lam nói:

- Đây là sào huyệt bí mật của Cực Lạc giáo kiến trúc đã nhiều năm, cách bố trí cực kỳ nghiêm mật. Sao chúng ta lại làm một việc chẳng thể nào thành công được?

A Liệt đáp:

- Không được! Ngày trước Tô Ngọc Quyên cũng cùng một ý nghĩ như tỷ tỷ, định hiến thân cho hắn để tìm cơ hội giết hắn. Ngờ đâu Lục Minh Vũ là một tên đại ác ma đệ nhất thiên hạ. Tô Ngọc Quyên đi đến kết quả tan nát thân danh mà chết uổng mạng.

Kim Cung Hữu nghe tới đây đột nhiên xen vào:

- Tại hạ cũng biết những người ở đây đều là bọn tà ác. Đáng tiếc mình là văn nhược thư sinh không làm thế nào được.

A Liệt nói:

- Ông bạn cũng là nạn nhân, chúng ta không làm khó dễ gì ông bạn đâu.

# Chương 61 - Kim Cung Hữu Trổ Tài Thần Họa

Kim Cung Hữu nói:

- Tại hạ bị bọn chúng cưỡng bách đem vào đây đã được ít bữa. Vì ngày thường tại hạ rất lưu tâm rồi khám phá ra một đường bí mật có thể trốn thoát.

A Liệt cả mừng hỏi:

- Thật thế ư? Vậy thì hay lắm!

Kim Cung Hữu đáp:

- Nhưng đường bí mật đó có người canh giữ hay không thì tại hạ không hiểu. A Liệt nói:

- Cái đó không quan hệ.

Chàng nhìn Phùng thúy Lam hỏi:

- Tỷ tỷ cảm thấy trong mình thế nào. Có động thủ được không?

Phùng Thúy Lam đã ngấm ngầm điều hòa nội tức.

Nàng đáp:

- Có thể được, chẳng khác gì ngày thường. Vừa rồi người cho ta uống thuốc gì?

A Liệt đáp:

- Đó là cánh hoa Tiên Đàm để giải trừ bách độc.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hay lắm! Tỷ tỷ đã hoạt động được thì chúng ta đi thôi.

Chàng không có áo ngoài, chỉ mặc một tấm áo ngắn nên không thể cởi ra cho nàng được.

Chàng quay lại ngó Kim Cung Hữu thì gã cũng vậy.

Khí trời rất lạnh. Kim Cung Hữu mặc ít áo, ra ngoài hãy còn rét run, dĩ nhiên không tiện cởi áo đưa cho Phùng thúy Lam.

Phùng Thúy Lam đã hiểu chỗ bận tâm của hai người liền nói:

- Không cần! Ta đã có tấm khăn giải giường này là được.

Nàng đứng dậy quấn khăn giải giường vào mình. A Liệt hỏi Kim Cung Hữu:

- Kim họa sư! Đường bí mật ở chỗ nào?

Kim Cung Hữu đáp:

- Ở trong một căn phòng mé hữu và phòng đó bỏ trống chứa toàn đồ vật vặt vãnh. A Liệt hít một hơi khí lạnh nói:

- Nếu vậy còn phải ra khỏi? căn nhà này và xuyên qua một khu vườn, tất bị đối phương phát giác, biết làm thế nào?

Kim Cung Hữu ngẩn người ra, nhắc lại:

- Biết làm thế nào?

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi! Họa sư cùng Phùng cô nương chuẩn bị đi. Hễ thấy bên ngoài rối loạn là chạy ra ngay.

Phùng thúy Lam hỏi:

- Sao? Ngươi định dùng kế giương đông kích tây hả?

A Liệt cười đáp:

- Tỷ tỷ cũng biết là bọn chúng không đả thương được tiểu đệ.

Phùng thúy Lam nói:

- Không được. Chúng ta hãy thử cùng nhau đi xem có thể chuồn ra tới chỗ đường bí mật chăng?

A Liệt đáp:

- Họ mà phát giác là lập tức phong tỏa đường bí đạo, thì chúng ta sẽ thành chim lồng cá chậu ngay. Lam tỷ tỷ! Hãy nghe lời của đệ.

Giọng nói kiên quyết của chàng khiến cho Phùng thúy Lam cảm thấy gã đã thành người lớn và không khỏi sinh lòng muốn nương tựa vào chàng.

Đó là bản sắc của nữ nhân. Ai cũng mong tìm được một người đàn ông đủ nghị lực bảo vệ cho mình.

Nàng hỏi lại:

- Ngươi nhất đinh không xảy chuyện gì nguy hiểm chứ?

Giọng nói của nàng đã tỏ vẻ nhượng bộ.

A Liệt đáp:

- Nhất định không sao.

Đoạn chàng vén rèm đi trước.

Ngoài sảnh đường yên lặng không một bóng người.

Chàng quay lại nói:

- Các vị hãy nhớ lấy. tiểu đệ gây hỗn loạn ở mé tả, các vị để tâm quan sát, hễ thấy tại hạ thành công thì các vị chạy cho nhanh, chớ có ngần ngại.

Phùng Thúy Lam gật đầu nói:

- Sau này chúng ta gặp nhau ở đâu?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ quên chưa nói cho tỷ tỷ hay là thanh Tru tâm hảo kiếm hiện dấu ở trên ngọn tháp bờ Tây Hồ.

Rồi chàng nói tường tận về chỗ dấu bảo kiếm và dặn:

- Tỷ tỷ đến thẳng Giang Nam lấy kiếm thì Lục Minh Vũ không đoán ra được.

Phùng Thúy Lam cao hứng nói:

- Hỡi ơi! Ngươi quả là tay có bản lãnh.

A Liệt nói:

- Tỷ tỷ dẫn Kim họa sư đi và giữ đừng để địch nhân bắt được y thì hành tung tỷ tỷ mới không tiết lộ. Tiểu đệ chờ tỷ tỷ trở về, thế nào chủng ta cũng gặp nhau.

Phùng Thúy Lam nói:

- Hay lắm! Ta rất cám ơn ngươi.

A Liệt cười đáp:

- Nếu trước tiểu đệ không được tỷ tỷ giúp cho thì đâu còn có ngày nay!

A Liệt chạy ra ngoài sảnh đường tuy cố ý gây sự, nhưng vẫn giữ kín không để địch nhân phát giác chàng từ sảnh đường đi tới.

Phùng Thúy Lam rất đỗi khẩn trương nhìn ra ngoài. Nàng nóng lòng chờ đợi trong khoảng thời gian cháy tàn nén hương thì đột nhiên vẳng nghe tiếng hú dài từ đằng xa vọng lại. Tuy nàng không cùng A Liệt ước định ám hiệu, nhưng nghe cũng hiểu ngay liền chạy ra ngoài. Kim Cung Hữu chạy theo sau, trống ngực đánh thình thịch. Hai người xuyên qua khu vườn đến gian phòng trống không xảy ra chuyện gì. Phùng Thúy Lam vào nhà rồi tra xét sơ qua một lượt, tìm ra cửa đường hầm liền chạy vào ngay. Cửa đường hầm ở phía sau một gốc cây lớn. Hai người vào rồi kéo gốc cây lại như cũ. Trong đường hầm tối đen như mực. Phùng thúy Lam chạy trước được hai, ba chục bước, phát giác ra Kim Cung Hữu không còn theo sau. Nàng biết mắt gã không nhìn thấy gì nên cất bước khó khăn, đành quay lại nắm cánh tay gã dắt đi.

Trong đường hầm tối mò nên nàng tạm thời bỏ tấm khăn giải giường ra để dễ bề cử động. Kim Cung Hữu như người đui mắt, bước cao bước thấp tiến về phía trước. Trong đường hầm vừa tối tăm lại gió lạnh căm căm khiến gã toàn thân run bần bật. Hai người đi chừng hơn trăm bước rồi quen dần với cảnh tối tăm. Đồng thời dường như Kim Cung Hữu cũng thấy sáng hơn một chút, nên gã ngó được tấm thân người mỹ nữ. Bao nhiêu nét cong ở phía sau nàng bộc lộ cả ra. Một tay nàng lại đưa về phía sau nắm lấy cánh tay gã nên lúc cử động phô bày những nét rất hấp

dẫn. Kim Cung Hữu bất giác nuốt nước miếng. Gã cảm thấy miệng khô, trái tim đập loạn lên. Phùng Thúy Lam đột nhiên dừng bước. Kim Cung Hữu không kịp đề phòng bị nàng đụng vào phải ôm lấy mà bàn tay gã lại chạm đúng vào trước ngực nàng. Kim Cung Hữu vô tình mà biến thành sự thực, gã giật mình kinh hãi vội buông tay lùi lại.

Ngờ đâu Phùng Thúy Lam cũng đưa mình về phía sau khiến hai tay gã vẫn giữ nguyên như vậy.

Một mối cảm giác kỳ dị xâm chiếm tâm hồn rồi lửa dục cháy bừng.

Kim Cung Hữu ôm chặt lấy Phủng Thúy Lam, miệng đặt vào cổ nàng.

Người Phùng Thúy Lam đột nhiên mềm nhũn tựa vào Kim Cung Hữu.

Trong bóng tối vì hai người khác loài hấp dẫn khiến cho hai cặp môi dính vào nhau. Phùng thúy Lam trong lúc đột ngột không kịp đề phòng sa vào biển dục. Thậm chí trong thâm tâm nàng nhận lầm Kim Cung Hữu là A Liệt nên nguyện ý hiến thân cho gã.

Vừa rồi nhân nàng phát giác ra phía trước có điều khác lạ liền hấp tấp lùi lại chứ không phải cố ý gieo mình vào lòng Kim Cung Hữu mà diễn ra màn kịch này.

Cặp nam nữ nằm ngay xuống đất.

Đột nhiên có tiếng bước chân người và tia sáng chiếu vào.

Phùng thúy Lam giật mình đẩy Kim Cung Hữu ra chạy lên trước.

Nàng vừa chuyền qua một khúc quanh thì nhìn thấy một ngọn đèn lồng lững thững đi tới.

Nàng vội xoay mình lại lấy tấm khăn giải giường.

Kim Cung Hữu khẽ nói:

- Phùng cô nương! Xin lỗi cô. Tại ha....

Thanh âm gã phát run tỏ ra tâm tình rất xúc đông và bối rối.

Phùng thúy Lam khẽ đáp:

- Để ta thu thập xong địch nhân rồi sẽ nói.

Nàng xông mình chạy đi vừa đến khúc quanh thì toàn thân đã quấn xoay tấm khăn giải giường vào mình. Cái đèn lồng đưa gần lại. Phía sau đèn có một người. Người kia thấy một thân hình trắng toát giật mình kinh hãi bước chân chậm lại nhưng vẫn tiến về phía trước. Có điều tay mặt gã đã rút trường kiếm ra. Ánh kiếm lấp loáng dưới ánh đèn khiến hắn mạnh dạn lên nhiều. Hắn trông thấy đối phương là một cô gái đầu tóc rối tung nhưng xinh đẹp phi thường. Toàn thân ẩn trong tấm vải trắng đứng ở giữa đường không tiến mà cũng không thoái.

Ban đầu hắn cho là nữ ma hiện hồn, lưng toát mồ hôi lạnh. Nhưng sau hắn nghĩ dù là ma quỉ mà nhan sắc xinh đẹp cũng không dữ tợn, lòng sợ sệt giảm bớt đi nhiều. Hắn giơ đèn lên soi.

Phùng thúy Lam buông tay ra. Tấm khăn giải giường tuột xuống đất khiến cho gã kia trợn mắt há miệng. Phùng Thúy Lam núng nính bước tới. Mỗi bước người nàng lại õng ẹo đầy vẻ kích thích. Đại hán cầm kiếm ở phía đối diện tuy là người Cực Lạc giáo đã được thấy vô số dâm phụ,

nhưng mỹ nữ này làm cho gã không khỏi ngẩn người.

Phùng thúy Lam càng tiến gần lại, ánh đèn sáng tỏ càng soi rõ thân hình nàng.

Nàng mỉm cười hỏi:

- Này! Coi ta có hay lắm không?

Đại hán gật đầu đáp:

- Thật là tuyệt diệu.

Đột nhiên gã tỉnh táo lại chau mày hỏi:

- Cộ. cô là ai?

Phùng thúy Lam đáp:

- Ha ha! Cả ta mà ngươi cũng không nhận ra ư?

Đại hán ngạc nhiên ngập ngừng:

- Cộ. cô là.. Hắn chưa từng gặp Phùng Thúy Lam, dĩ nhiên không thể đoán ra được.

Phùng Thúy Lam không tiếc hy sinh sắc tướng vì cô đã tính rồi. Điểm thứ nhất cô muốn thám thính cho ra đường bí mật này đi tới đâu, còn ai canh giữ nữa không. Điểm thứ hai cô đã định hạ sát gã này thì có bộc lộ thân hình cũng chẳng hề chi.

Về điểm thứ nhất, cô lên tiếng đáp:

- Phải rồi! Có khi ngươi không nhận ra ta, nhưng kẻ khác không hồ đồ như ngươi đâu.

Đại hán nói:

- Tạ. ta quả nhiên hồ đồ thật.. ha hạ. Tiếng cười của gã vang đi khá xa khiến cho Phùng thúy Lam không khỏi hồi hộp, nàng vội hỏi:

- Bên kia có người không?

Đồng thời nàng trỏ vào phía sau đối phương.

Đại hán lắc đầu đáp:

- Không có. Cộ. Phùng Thúy Lam ngắt lời:

- Nói bậy! Ai đứng sau ngươi đó?

Đối phương sửng sốt vội quay đầu nhìn lại.

Phùng thúy Lam lạng người tới vung ngón tay điểm vào trước ngực đối phương. Đại hán không kịp rên lên một tiếng đã ngã ngửa về phía sau.

Phùng thúy Lam rút lấy thanh kiếm trong tay gã. Nàng đợi cho gã nằm xuống rồi lấy cả bao kiếm.

Ngọn đèn lồng rớt xuống đất mà không tắt.

Kim Cung Hữu xa xa ngó thấy vội chạy lại tiện tay cầm lấy tấm khăn giải giường.

Gã nói:

- Cô nương quấn khăn giải giường vào cho đỡ lạnh.

Phùng Thúy Lam không khỏi sửng sốt đứng ngây người ra không nhúc nhích, để mặc gã cầm khăn giải giường quấn vào cho mình. Ruột nàng bối rối tơ vò mà không tìm ra manh mối.

Nên biết nàng cũng thuộc vào loại người thủ đoạn tàn độc. Lúc nàng cúi xuống lấy thanh kiếm của địch nhân đã nảy sát khí quyết tâm đâm chết Kim Cung Hữu.

Cứ hiện tình mà nói thì nàng xử trí như vậy là hay nhất. Ngoài sự tàn khốc vô tình, không có điều gì đáng chê trách.

Nhưng Kim Cung Hữu tới gần tỏ ra quan tâm đến nàng, khoác khăn giải giường vào cho nàng khỏi rét mướt. Gã quả có chân tình chớ không phải toàn là dục vọng.

Phùng thúy Lam xét thấy điểm này, nàng hơi bối rối trong lòng.

Kim Cung Hữu lại xách đèn lồng lên nói:

- Chúng ta cứ đi về phía trước.

Phùng thúy Lam gật đầu lẳng lặng bước đi.

Kim Cung Hữu đi được chừng mười bước đột nhiên quay lại nói:

- Phùng cô nương! Sự việc vừa rồi khiến cho tại hạ vô cùng áy náy! Xin cô nương lượng thứ.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Ngươi hối hận rồi chăng?

Kim Cung Hữu đáp:

- Đúng thế! Vì tại hạ nhớ đến ông bạn kia.

Phùng Thúy Lam nghe gã nhắc tới A Liệt không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn, bụng bảo dạ:

- Từ ngày chia tay, trong lòng lúc nào cũng nhớ đến A Liệt, ta đã yêu chàng tha thiết. Vậy mà vừa rồi để cho gã trai khác hôn hít! Hỡi ơi! Lúc đó chẳng lẽ ta không hay gã chẳng phải là A Liệt? Không! không! Ta biết rõ rành rành.

Kim Cung Hữu lên tiếng cắt đứt luồng tư tưởng của nàng. Gã nói:

- Hơn nữa, tiểu nhân không xứng đáng với cô nương là một bậc cân quắc kỳ nhân. Nhan sắc và bản lĩnh cô nương như vậy tiểu nhân đâu có đủ tư cách làm tiết mạn?

Lời lẽ của gã chẳng những khiêm cung mà còn lộ vẻ sùng bái một cách nhiệt liệt.

Phùng Thúy Lam trong lòng khoan khoái mỉm cười nói:

- Đi thôi! Cả ngươi lẫn ta không nên nhớ những chuyện vừa qua.

Kim Cung Hữu khẽ thở phào một cái đáp:

- Phải rồi! Như thế mới được.

Đoạn gã trở gót cất bước tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu hai người đi hết đường bí đạo. Cửa ra là một tòa núi giả trong vườn hoa ở nhà hàng xóm, cách bố trí rất tinh xảo. Lúc đóng lại đến chủ nhân nhà này cũng không biết.

Kim Cung Hữu bỏ đèn lồng lại trong đường hầm để khỏi bị người phát giác.Trong vườn ngọn gió đêm thổi qua rét như cắt thịt. Kim Cung Hữu người run bần bật.

Hai người đang xuyên qua vườn hoa, đột nhiên Phùng thúy Lam nắm Kim Cung Hữu lại đẩy vào trong bụi cây rậm. Nàng không cần nói gã cũng biết là có người đi tới.

Chẳng bao lâu, một bóng người đi rất mau cách chừng hơn trượng. Người này đang đi về phía tòa nhà của Cực Lạc giáo. Chắc vì còn cách xa nên lúc hắn chạy không ẩn thân mình. Thỉnh thoảng lại đụng vào cành cây phát ra tiếng động.

Bóng người đi qua rồi, Phùng Thúy Lam mới phát giác ra Kim Cung Hữu người run bần bật.

Nàng khẽ hỏi:

- Ngươi sợ lắm hay sao?

Kim Cung Hữu đáp:

- Phải rồi! Và khí trời lạnh quá!...

Phùng Thúy Lam khẽ nói:

- Ngươi ôm lấy ta cho ấm một chút.

Kim Cung Hữu ngần ngừ rồi ôm lấy Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam ngầm vận nội công đẩy nhiệt lực ra. Kim Cung Hữu liền cảm thấy như ôm lò lửa. Tứ chi bách thể gã chỉ trong chốc lát đã ấm áp khác thường.

Dĩ nhiên hương vị này khác hẳn với ôm lò lửa. Nhưng Kim Cung Hữu nghĩ tới gã chẳng thể nào được nàng vĩnh viễn ở trong tay bất giác buông tiếng thở dài.

Gã liền sử dụng hết cảm giác để ôm lấy nàng đặng hưởng thụ khí ấm áp trong người nàng.

Sau một lúc lại nghe Phùng Thúy Lam nói:

- Chắc không có ai tới đây đâu.

Kim Cung Hữu quyến luyến không nỡ rời tay. Sau gã buông nàng ra, nói:

- Giả tỷ bây giờ có giấy bút thì hay quá!

Phùng Thúy Lam ôn nhu hỏi:

- Ngươi lại cao hứng muốn vẽ ư?

Kim Cung Hữu đáp:

- Chẳng những chỉ hứng thú mà còn khát vọng được vẽ chút gì đây.

Phùng Thúy Lam quay lại mỉm cười nói:

- Ta có thể giải quyết mối tâm sự cho ngươi.

Hơi thở từ miệng nàng phun ra tới mặt gã khiến gã tưởng chừng quãng cách giữa hai người rất gần. Nhưng gã không dám có động tác khinh mạn, cất giọng cảm động đáp:

- Tạ Ơn cô nương! Khi được người hiểu tâm sự là tại hạ ghi lại một mối hảo cảm suốt đời.

Phùng Thúy Lam nói:

- Phải rồi! Đó là một sự trạng rất cần yếu.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta đi kiếm giấy bút. Ngoài ra cũng cần có thêm y phục phải không?

Dĩ nhiên Kim Cung Hữu không khi nào phản đối ý kiến của nàng. Hai người liền đứng dậy dời khỏi khu vườn nhưng không phải chạy ra ngoài mà lại chạy về phía nhà ở.

Phùng Thúy Lam dặn Kim Cung Hữu chờ ở ngoài. Nàng bỏ tấm khăn giải giường ra, thân thể trần truồng nhảy qua tường vào trong nhà.

Chẳng bao lâu Phùng thúy Lam nhẹ nhàng như một mớ bông hạ mình xuống bên Kim Cung Hữu. Bây giờ nàng đã mặc y phục mà hiển nhiên là nữ trang hẳn hòi.

Kim Cung Hữu hỏi:

- Cô nương lấy đâu được quần áo mặc?

Phùng thúy Lam đáp:

- Chẳng những áo quần mà còn đủ cả giấy bút. Ngươi hãy theo ta.

Nàng kéo tay Kim Cung Hữu đi thẳng vào nhà, qua một tầng sân rồi lên thẳng cái gác nhỏ.

Nàng thắp đèn, ngó quanh một lượt ra chiều vừa ý.

Căn gác nhỏ này bốn mặt đều có cửa sổ. Nhưng trời lạnh nên các cửa đều đóng chặt. Bốn mặt vách đều có gác sách. Bên cửa sổ trông ra vườn hoa kê một cái bàn dài trên đặt nhiều sách vở.

Thư phòng đã sạch sẽ mà ban ngày ngồi ngắm cảnh trông ra vườn hoa thật là trang nhã. Coi thế đủ biết chủ nhân căn nhà này lả bậc sĩ phu học rộng, vào hàng phong nhã.

Đã có giấy bút lại ở trong một thư phòng thích hợp, Kim Cung Hữu cành hăng say với nghề họa. Gã đến ngồi bên bàn mở giấy cầm bút lẳng lặng suy nghĩ.

Phùng thúy Lam lẻn ra đi, khoảnh khắc nàng lại trở về.

Kim Cung Hữu đột nhiên cảm thấy trong người ấm áp.

Nguyên Phùng Thúy Lam đã lấy được tấm bào da khoác vào người Kim Cung Hữu. Đây là vật rất cần cho gã trong lúc này khiến gã cảm kích vô cùng.

Kim Cung Hữu cấu tứ xong rồi liền hạ bút vẽ. Trước hết gã họa tấm hình bán thân bằng thủy mặc. Diện mạo trong tranh rất linh động. Bất cứ ai nhìn vào cũng nhận ra ngay là Phùng Thúy Lam.

Kim Cung Hữu vẽ xong lại lặng lẽ chuẩn bị vẽ bức tranh thứ hai.

Phủng Thúy Lam cầm bức tranh lên ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Hay quá! Ta e rằng bức tranh này còn đẹp hơn chính bản thân ta nhiều.

Kim Cung Hữu đáp:

- Không có đâu! Tranh vẽ ví với người thật thế nảo được!

Phùng Thúy Lam nói:

- Cái nhìn đắm đuối cùng nụ cười tươi thắm kia ta chẳng thể nào có được.

Kim Cung Hữu nói:

- Cô nương chỉ tự soi chân tướng mình trong gương thì làm sao nhìn thấy được những cái vi diệu tự nhiên. Những cái đó chỉ người ngoài mới trông thấy.

Gã dừng lại một chút rồi trịnh trọng nói:

- Bây giờ tại hạ muốn vẽ một bức chân dung toàn thân cô nương, nhưng xin cô nương đừng quở trách, vì tại hạ muốn vẽ kiểu người nguyên thủy, không vận xiêm y.

Phùng Thúy Lam toan phản đối, nhưng thấy Kim Cung Hữu đã bắt đầu động bút thì nghĩ thầm:

- Té ra gã này vẽ theo tâm tư. Mình có phiền trách hay không gã cũng chẳng cần.

Kim Cung Hữu hoàn toàn mê man trong bức vẽ, chẳng những gã để hết tinh thần vào nghệ thuật mà còn tỏ ra hâm rnộ nồng nhiệt Phùng Thúy Lam, khiến nàng vô cùng cảm động.

Bức họa đang chấm phá, Phùng Thúy Lam bỗng giật mình vì cảm giác tinh nhuệ của nàng báo cho hay ngoài cửa sổ có người đang dòm trộm.

Thư phòng ở trên lầu mà có người đứng ngoài dòm vào thì người đó dĩ nhiên là kè sĩ có võ công, chứ không phải người trong nhà này.

Nàng lại ngấm ngầm cảm thấy bên ngoài không phải chỉ có một người nên càng chấn động tâm thần.

Phùng Thúy Lam vẫn giả vờ như không hay biết. Nàng ngồi yên tựa hồ để cho Kim Cung Hữu thỉnh thoảng cần coi mặt mà họa.

Bức tranh thủy mặc bán thân đã treo lên bệ cửa rồi. Vì thế mà người ngoài trông vào nhìn thật rõ và nhận ra ngay là chân dung của nàng.

Phùng Thúy Lam trong lòng hồi hộp chờ xem người bên ngoài có phá cửa sổ nhảy vào không. Nhưng chờ hồi lâu chẳng những không thấy động tĩnh gì, mà còn nghe họ nói nhỏ với nhau.

Một người nói:

- Tay họa sư nảy quả nhiên phi thường.

Người kia nói:

- Không hiểu có phải là cặp vợ chồng chăng? Nửa đêm họ thức dậy họa hình thì thật là nhã hứng!

# Chương 62 - Bị Quần Công, Anh Hùng Thất Bại

Người thứ nhất nói:

- Đi thôi! Bên kia đã báo hiệu cảnh giác rồi.

Người thứ hai nói:

- Hỡi ơi! Giả tỷ họ chịu bán thì tiểu đệ trả bức họa kia một trăm lạng. Thật là bức họa tuyệt mỹ.

Người thứ nhất nói:

- Hãy biết thế! Để sáng mai sẽ tới thương lượng với họ.

Bây giờ đi viện trợ là khẩn cấp. Huống chi cô gái trong tranh xinh đẹp như thế, mua được tranh về cần phải đề phòng cái bệnh tương tư.

Sau đó bên ngoài trở lại yên tĩnh. Phùng Thúy Lam chờ một lúc nữa, nhận định ra hai người kia đã bỏ đi rồi. Nàng đứng dậy đi tới bên cửa sổ nghĩ thầm:

- Nghe cuộc đối thoại thì hai người này đều là người đứng đắn. Các nhân vật hắc đạo tà phái hễ coi thích mắt là toan bài chiếm đoạt. Đằng này họ định thương nghị trả giá rất đắt.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, ngón tay đã chọc thủng một lỗ. Nàng ghé mắt nhìn ra ngoài không thấy bóng người. Bất giác nàng cười thầm tự nhủ:

- Giả sử sáng mai họ đến tìm chủ nhân tòa nhà này thương nghị mua tranh thì chủ nhân ngơ ngác không biết nói làm sao?

Kim Cung Hữu vẫn cắm cúi vẽ. Gã hạ bút lúc mau lúc chậm.

Phùng thúy Lam chuyển đến sau lưng gã thò đầu ra nhìn thì thấy trên mặt giấy xuất hiện một cô gái lõa thể, mặt mũi giống nàng như đúc. Các bộ phận trong người rất cân xứng.

Phùng Thúy Lam xem kỹ hồi lâu. Đột nhiên nàng phát giác hình cô gái trong bức vẽ chẳng những xinh đẹp và linh động vô củng mà còn khiến cho người ta có cảm giác thực sự nữa. Nói một cách khác là những nét cong lên xuống trong bức vẽ trông như thật khiến cho người ta cảm giác như sờ vào thân thể người khác.

Do đó Phùng Thúy Lam không khỏi liên tưởng đến mình đã bị gã sờ vào bộ phận trước ngực.

Bất giác nàng đỏ mặt lên.

Phủng Thúy Lam cực lực trấn tĩnh tâm thần, đặc biệt giữ địa vị khách quan, nhận ra dung mạo kiều mỵ, thân thể hấp dẫn, rất khả ái, dù có đụng chạm vào thật mà cũng không nảy ý niệm dâm tà.

Đột nhiên nàng tỉnh lại nghĩ thầm:

- Phải rồi! Ngày trước gia gia đã cho coi bức dâm họa trong bảo khố, cũng chỉ là phân biệt nhau ở một điểm rất vi diệu. Đến ta là con gái mà còn thấy cảm giác khác trước.

Kim Cung Hữu gác bút thở phào một cái rồi nói:

- Chỉ còn một chút bối cảnh nữa là xong.

Phùng thúy Lam liền đưa ra câu hỏi:

- Bức họa này so với những bức Khỏa nữ bi hý đồ của những tay danh họa có khác nhau ở chỗ nào không?

Kim Cung Hữu trố mắt lên đáp:

- Khác hẳn chớ! Không giống nhau chút nào. Chỉ cần người hiểu cách thẩm mỹ là vừa ngó tới đã nhận ra ngay cái đẹp ở đây không làm cho người ta nảy lòng dâm dật. Dĩ nhiên hạng người dâm tà thì không thể nhìn được đến chỗ chân mỹ của bức họa.

Phùng Thúy Lam rất đỗi vui mừng vì lời giải thích của Kim Cung Hữu hợp với tâm tư của nàng.

Đồng thời nàng không khỏi kinh dị và đột nhiên cảm thấy mình hiểu rõ tâm trạng của tay thần họa này.

Kim Cung Hữu nói:

- Từ nay tại hạ không vẽ những bức họa này nữa.

Giọng nói của gã lộ vẻ cảm khái.

Phùng thúy Lam hỏi:

- Phải chăng ngươi rất thỏa mãn về bức vẽ này?

Kim Cung Hữu gật đầu, khóe mắt đầy vẻ cảm kích.

Gã cảm kích vì biết rằng Phùng thúy Lam đã hiểu tâm tình của gã.

Phùng Thúy Lam lại hỏi:

- Ngươi quyết định như thế cũng phải để ta khỏi có nhiều bức họa khỏa thân lưu truyền trên thế gian đặng tránh khỏi những người thưởng thức bằng luận điệu không đứng đắn. Có đúng thế không?

Kim Cung Hữu cười đáp:

- Cô nương hãy yên tâm. Chưa nói đến chuyện tại hạ chẳng thể nào vẽ đẹp hơn được bức họa này, mà còn nhất định không động bút nữa. Dù tại hạ có vẽ lại cũng không chịu lưu truyền những bức họa này trong trần tục.

Phùng thúy Lam hồi hộp hỏi:

- Vậy ngươi xử trí bức họa này ra làm sao?

Kim Cung Hữu đáp:

- Tại hạ thưởng ngoạn no nê rồi đem đốt nó đi.

Phùng Thúy Lam nói:

- Cử động đó tuy tao nhã tuyệt vời, nhưng tốn bao nhiêu tâm huyết mà đốt đi há chẳng đáng tiếc.

Kim Cung Hữu hỏi:

- Người trong bức họa là cô nương. Chẳng lẽ cô nương chịu để cho con mắt phàm tục làm nhơ bẩn chăng? Cô nương hãy tưởng tượng kẻ phàm phu tục tử mà coi bức họa này thì trong lòng chúng nảy ra quan niệm thế nào?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Biết đâu mà lo đến tư tưởng của nhiều người. Họ nghĩ thế nào mặc họ. Nếu ta còn lo về điểm nầy chẳng hóa ra tâm linh mình bị câu thúc ư?

Kim Cung Hữu nói:

- Phải rồi! Cô nương nói rất có lý!

Phùng thúy Lam chỉ cười chứ không nói gì nữa.

Kim Cung Hữu lại nói:

- Tại hạ cảm thấy mình thật là kỳ quái. Kiến giải của cô nương cao xa hơn nhiều. Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một câu:

Dường như cô nương không phải là người phàm tục?

Phùng thúy Lam đáp:

- Ta nói thật cho ngươi hay:

Đạo lý này cũng giống như võ công. Ta thành tâm rèn luyện kiếm đạo, thường thường cũng suy nghĩ ra nhiều vấn đề. Tỷ như ta nghiên luyện một bản kiếm kinh rất trân quý. Có lúc ta tự hỏi:

Mình luyện xong rồi có nên hủy nó đi không? Mình mà hủy đi thì khắp thiên hạ quyết không còn ai thắng nổi nữa. Cả môn kiếm đó từ đây sẽ mai một.

Kim Cung Hữu vui vẻ cười đáp:

- Theo ý kiến vừa rồi của cô nương, chắc cô không phá hủy kiếm kinh. Có thế mới phải. Đã là môn tuyệt nghệ thì nên vĩnh viễn lưu truyền cho hậu thế.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Chính ta cũng có tâm lý như vậy.

Rồi hai người nhìn nhau mà cười.

Trời mới bình minh, hai người thu lấy bức vẽ lén rời căn lầu rồi ra khỏi Tru tiên trấn.

Nhắc lại A Liệt ra ngoài dụ địch, thành công một cách phi thường vì y vừa động thủ, bao nhiêu cao thủ Cực Lạc giáo kéo hết ra.

Chàng nhậnthấy có mặt Cực lạc giáo chủ Lý thiên Đông, Liễu Phiêu Hương, Dư Thái Can, Quản đại sư. Ngoài ra còn hai người che mặt mà chàng chưa gặp qua.

Dĩ nhiên bọn Lý Thiên Đông cũng đều che mặt, chỉ có Liễu Phiêu Hương là ở ngoài thể lệ đó. Nhưng chàng có thể nhận ra Lý Thiên Đông đứng là Cái bang bang chúa Lục Minh Vũ.

Những người động thủ với A Liệt là Quản đại sư, Dư Thái Can và một người che mặt. Chúng đều là cao thủ bậc nhất, nhưng A Liệt cũng đủ đối phó, chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nguyên A Liệt lúc động thủ đã tính trước trong bụng về hai điểm trọng yếu. Một là đem hết sức phô trương thanh thế để Phùng Thúy Lam chạy thoát. Hai là chàng biết chắc tất có đòn bị đối phương đánh trúng. Đó là một điều không thể tránh khỏi. Chàng không suy nghĩ gì nữa, chỉ mong mình phản kích đắc thắng.

A Liệt liền chuyển thế công chớ không chịu quay về thế thủ, lại thường dùng thủ pháp đánh cho hai bên cùng chết. Do đó chàng đưa ra những chiêu thức tuyệt diệu để bắt buộc bên địch phải lùi dần. Đồng thời chí phấn đấu của chàng lên cao tột độ, trong lòng không còn điều úy kỵ, phóng tay công kích. Chàng phản ứng cũng mau lẹ vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã bức bách ba tay cao thủ phải lùi xa không tiến gần vào được.

Bên này Lục Minh Vũ bỏ hết mọi việc tập trung lực lượng để đối phó với A Liệt. Hắn quyết chí thu thập chàng xong mới tính chuyện khác.

Cuộc chiến khủng khiếp này khiến cho bọn người bên Lục Minh Vũ phải lắc đầu lè lưỡi. Ai nấy vô cùng kinh hãi!

Nguyên A Liệt đã nhất tâm quyết đấu nên tuy chàng phải địch với ba tay cao thủ mà vẫn luôn luôn ra chiêu phản kích, chứ không chịu đỡ gạt.

Không phải chàng chỉ liều mạng là nhất định thắng cuộc, mà còn thân thủ linh mẫn, chưởng lực trầm trọng mới có thể khiến đối phương phải rụt rè e sợ, không dám cùng chàng trao đổi chiêu thức. Giả tỷ hai bên mà ăn miếng trả miếng thì những tay cao thủ Cực Lạc giáo tất phải thất bại.

Lục Minh Vũ tuy đã đánh quen trăm trận biết nhiều hiểu rộng, mà hắn theo dõi cuộc chiến hồi lâu vẫn không nhận ra được chàng thiếu niên này thuộc về gia số, môn phái nào.

Vả lại, A Liệt trước đã biểu diễn không sợ khí giới? đột kích nên Lục Minh Vũ không dám mạo hiểm ra tay, chỉ chú tâm theo dõi để nghĩ phương pháp thủ thắng.

Sau một lát nữa, bốn mặt đột nhiên báo tin cảnh giác, tỏ ra cường địch không phải chỉ có một người xâm phạm bí cung. Lục Minh Vũ chấn động tâm thần, chân tay luống cuống.

Chẳng phải hắn không nghĩ được cách ứng biến. Hắn đã tính hiện giờ có hai đường đối phó, nhưng trong lúc nhất thời không biết nên theo đường nào cho có lợi hơn.

Một là hắn dẫn mọi người lập tức xuống đường hầm trốn đi. Hai là đem toàn lực hạ A Liệt rồi sẽ đối phó với bọn cường địch khác. Dù sao Lục Mình Vũ vẫn lả tay kiêu hùng, quyết đoán. Chớp mắt hắn nhất định theo đường lối thứ hai. Lập tức hắn tiến vào trường đấu cất tiếng lạnh lùng

nói:

- Các vị hương chủ chớ có nới tay. Cần phải bắt hay giết thằng lỏi này mới trừ tuyệt được mối lo về sau.

Câu này vừa nói đã tỏ ra hắn tham dự vào cuộc vây đánh, khiến bọn thuộc hạ không dám tính chuyện rút lui.

A Liệt không nghe thấy lời nói của Lục Minh Vũ vì chàng để hết tâm thần chống đối bốn mặt tám phương còn chưa đủ thì khi nào lại để ý đến chuyện bên ngoài.

Lục Minh Vũ đột nhiên sấn vào vòng chiến, phóng ra liền hai chưởng.

A Liệt nghiêng mình tránh khỏi phát chưởng thứ nhất. Đến phát thứ hai chàng đã xoay lại đề phòng quyền phản kích.

Binh một tiếng! Quyền chưởng đụng nhau bật lên tiếng vang rùng rợn.

Cuộc tiếp chiến thẳng thắng này, A Liệt bị một luồng chưởng lực vừa cương vừa nhu hất lùi lại ba bốn bước. Do đó mông chàng bị trúng một cước.

Phát cước là của Quản đại sư phóng ra, thoái lực nặng như núi, có thể hất phiến đá lớn hàng trăm cân bay xa mấy trượng.

A Liệt tuy không thấy đau đớn và không bị thương, nhưng không chống nổi luồng lực đạo ghê gớm cũng là kém thế. Chàng lại xông về phía trước phản kích.

Một người che mặt kịp thời tấn công vào mé bên. Thanh trường đao chuyển tới nhanh như chớp. Đao quang lấp loáng. Mũi đao đã rạch một đường dưới nách A Liệt.

Bộ vị này tuy bị thương cũng không đến nỗi trí mạng, nhưng chỉ ở trong tình trạng bình thường mà thôi. Còn ở dưới làn đao của những tay cao thủ hạng nhất thì bất cứ chỗ nào trong người cũng có thể nguy hại.

Ngoài ra dưới nách là một phương vị công lực khó luyện được cho tới nơi. Da dĩ mũi đao sắc nhọn do thủ pháp mau lẹ đâm tới thì đến người thân thể cường kiện cũng bị rạch vào sâu một cách dễ dàng.

A Liệt không tự chủ được, đang xông về phía trước, chẳng tài nào tránh kịp. Chỗ mũi đao rạch vào áo bị rách tan, nhưng máu tươi không thấy chảy ra.

Dư Thái Can từ mé bên kia xông lại, vung thiết trượng rít lên vù vù giáng xuống đầu chàng, khí thế cực kỳ mãnh liệt.

A Liệt thét lên một tiếng, hơi nghiêng đầu đi đồng thời vung chưởng quét ngang.

Dư Thái Can đã đề phòng chàng phản kích. Nhưng hắn cho là chàng có liều mạng trả đòn cũng còn chậm hơn thế trượng của mình, nên vẫn không thay đổi chiêu thức.

Sầm một tiếng rùng rợn! Thiết trượng đánh trúng vai A Liệt như đụng phải phiến đá rắn. Cây thiết trượng hất ngược lại khiến cho hổ khẩu tay hắn nóng ran.

Lúc này A Liệt phóng chưởng nhanh như điện chớp đánh tới.

Binh một tiếng! Chàng đã đánh trúng ngực Dư Thái Can.

Dư Thái Can rên lên một tiếng, người hắn bắn ra xa hơn trượng rồi té xuống đất. Hiển nhiên hắn đã bị thương rất nặng. Dù hắn không chết cũng chẳng thể chiến đấu được nữa.

Liễu Phiêu Hương thấy A Liệt trúng luôn ba đòn mà còn đả thương được một người thì kinh hãi vô cùng. Nhưng đồng thời lòng mụ cũng chớm nở một nguyện vọng bí mật.

Lục Minh Vũ nhảy xổ tới gần A Liệt. Hắn vung tay mặt lúc chưởng lúc chỉ ra chiêu tấn công mãnh liệt.

A Liệt vung song quyền nhưng Lục Minh Vũ đã nhận ra chỗ sơ hở liền thi triển môn tuyệt học nhoài mình tấn công. Thủ pháp của hắn tinh kỳ ảo diệu thiên hạ vô song.

Thoi quyền của A Liệt đánh không trúng đối phương, đành phải liều mạng đỡ gạt.

Miệng chàng lớn tiếng thóa mạ:

- Lục Minh Vũ! Ngươi là kẻ tồi bại đệ nhất thiên hạ.

Lục Minh Vũ đột nhiên lùi lại hai bước, lạnh lùng hỏi:

- Ai là Lục Minh Vũ?

A Liệt đáp:

- Ngươi chớ còn ai?

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nói:

- Được lắm! Ta cho ngươi coi đây.

Hắn giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

A Liệt không khỏi sửng sốt. Nguyên diện mạo người này rất thanh tú chứ không phải Lục Minh Vũ.

Giữa lúc chàng ngơ ngác đối phương xông vào như quỷ mị phóng chỉ đâm liền.

A Liệt không biết đâu mà phòng phạm con người hiểm trá này. Chàng trúng chỉ ngã lăn xuống đất.

Người kia liền cười rộ nói:

- Này ông bạn! Bản nhân là Lý Thiên Đông. Có điều bây giờ ta nói cho ngươi hay cũng bằng vô dụng.

Quản đại sư nói tiếp:

- Gã này không sợ đao kiếm. Tưởng phải dùng lửa nóng để đốt gã.

Dư Thái Can nằm cách đó chừng hơn trượng rên rỉ mà chẳng ai buồn ngó tới.

Lý Thiên Đông nói:

- Bất tất phải dùng lửa nóng. Gã đã bị điểm huyệt không còn sức kháng cự nữa.

Liễu Phiêu Hương rút Liễu điệp song đao ra nhảy đến bên A Liệt.

Quản đại sư giục:

- Điểm lẹ đi! Cường địch đã đến bên ngoài. Nếu để chậm e rằng lỡ việc.

Lý Thiên Đông gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Phiêu Hương đột nhiên ngảnh đầu ra nhìn Lý Thiên Đông nở một nụ cười quyến rũ nói:

- Khải bẩm giáo chủ! Tiện thiếp hoàn toàn phụ trách vụ này để thu phục thằng lỏi.

Lý Thiên Đông ồ lên một tiếng. Khóe mắt hắn lộ vẻ không bằng lòng.

Quản đại sư nói:

- Hỡi ơi! Hà tất Liễu Hương chủ còn giở trò đó cho mất thời giờ.

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Tiện thiếp tình nguyện uống Vạn Kiếp đan để bảo đảm.

Lý Thiên Đông đổi thành vẻ mặt cao hứng đáp:

- Có thật thế không. Hương chủ nên biết chỉ trong vòng hai giờ mà không uống thuốc giải là hậu quả đáng sợ lắm đó. Liễu Phiêu Hương nói:

- Hai giờ là đủ lắm rồi. Tiện thiếp có thể làm cho gã quì dưới chân giáo chủ năn nỉ xin gia nhập bản giáo. Nếu làm không được, tiện thiếp cam bề chịu nỗi đau khổ vạn kiếp.

Lý Thiên Đông hỏi:

- Khi đó Hương chủ biến thành mặt mũi xấu xa toàn thân hôi thối. Cả người lẫn loài vật đều ghê tởm không dám đến gần. Tội sống như vậy.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời:

- Tiện thiếp đã biết cả rồi, Giáo chủ bất tất phải quan tâm.

Một tên che mặt nói:

- Liễu hương chủ! Hương chủ đã tự tin tất nhiên nắm vững cuộc thử thách. Có điều tình thế hiện giờ phát triển tới đâu chưa thể biết được. Theo ngu kiến của tiểu đệ thì hay hơn hết là.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời:

- Lưu hương chủ bất tất phải quá lo xa.

Lý Thiên Đông trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Liễu Hương chủ cứ tự ý mả làm.

Hắn móc trong bọc ra một viên thuốc bọc sáp lớn bằng mắt rồng quăng cho Liễu Phiêu Hương.

Liễu Phiêu Hương đón lấy. Nét mặt hơi lộ vẻ khủng khiếp dù chỉ thoáng qua là hết, song vẫn bị người xung quanh nhìn thấy rõ.

Lý Thiên Đông nói:

- Đây là luật lệ của bản giáo. Nếu Hương chủ không cùng gã này thành cuộc giao hoan thì sau hơn một giờ là chất thuốc phát tác, hương chủ sẽ bị sa vào cảnh khổ não muôn kiếp không phục hồi được.

Liễu Phiêu Hương đã biết chỗ diệu dụng của Vạn kiếp đan. Mụ còn biết nếu không làm được cho A Liệt chịu hành lạc với mụ thì dù trong bản hội có đàn ông kề bên, song họ đều đã uống một thứ thuốc giải, nên không còn tác dụng gì với Vạn kiếp đan nữa và mụ chẳng thể nào thoát được nỗi đau khổ muôn kiếp.

Nói khác đi, mụ uống Vạn kiếp đan rồi mà không được cùng A Liệt giao hoan thì cũng phải với một người đàn ông nào ngoài bản giáo mới có diệu dụng.

Mụ bóp nát cái vỏ sáp ong lấy viên thuốc, bỏ thuốc vào miệng nuốt rồi cắp A Liệt chạy như bay.

Mụ vừa đi khỏi thì bọn Bùi phu nhân sáu tay cao thủ đã đến nơi.

Liễu Phiêu Hương nghe rõ hai bên quát tháo đối đáp, nhưng mụ ít thì giờ quá nên không quay đầu lại, chạy thẳng về gian sảnh đường có buông rèm dầy ngăn cách thanh âm.

Mụ vừa tiến vào chẳng thấy bóng người nào thì không khỏi giật mình.

Nguyên mụ yên trí bọn Kim Cung Hữu còn ở cả đó. Như vậy thì dù A Liệt không chịu phép, cũng còn Kim Cung Hữu không phải người Cực Lạc giáo, mụ cùng gã giao hoan cũng có thể giải được Vạn kiếp đan.

Ngờ đâu Kim Cung Hữu cùng Phùng Thúy Lam đều mất biến, mụ cảm thấy có điều không ổn.

Dù sao Liễu Phiêu Hương chẳng phải hạng đàn bà tầm thường. Về cương nghị, quả quyết, mụ còn hơn cả đàn ông, trấn tĩnh tâm thần lại ngay. Liễu Phiêu Hương tự nhủ:

- Ta phải nhân cơ hội giáo chủ không thể phân thân giám thị mà ra tay đi, tùy tiện làm mê hoặc gã trai này giao hợp với ta để giải trừ dược lực trước đã rồi sẽ tính thì cũng là một biện pháp hay.

Kể ra biện pháp này cũng có chỗ khuyết điểm là vạn nhất mà Cực Lạc giáo đánh lui được địch nhân mau chóng, Lý Thiên Đông vào đây điều tra phát giác ra ngụy kế của mụ thì chỉ còn đường chết.

Vì thế mụ lại nghĩ:

- Vạn nhất thời gian không đủ, bị giáo chủ phát giác ra hậu ý của mình thì thật hỏng bét. Gã thiếu niên này không phải là lão mũi trâu Trình Huyền Đạo, chưa có mấy chục năm luyện công thì nhịn làm sao được sự quyến rũ của ta mà chẳng chịu cùng ta giao hợp.

Mụ vừa nghĩ vừa động thủ, chạy vào Quang minh thất đốt Thôi tình hương lên.

Chỉ trong chớp mắt, hương bốc hơi nghi ngút khiến cho người ta phải say sưa.

A Liệt lúc này đã vận chân khí xung khai huyệt đạo toan đứng phắt dậy.

Bỗng nghe Liễu Phiêu Hương tự nói một mình:

- Oan gia ơi! Ngươi hại ta rồi!

A Liệt lúc trước hôn mê chưa được nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ, bây giờ chàng cũng không hay mình ở chỗ nào. Chàng nghe tiếng nói rất lấy làm kỳ, vẫn nằm yên không nhúc nhích tự hỏi:

- Mụ này nói với ai đây?

Liễu Phiêu Hương đưa bàn tay ngọc ấm áp dịu dàng sờ lên đầu tóc chàng. Động tác của mụ rất êm đềm khiến cho A Liệt hiểu ngay mụ nói với mình.

Chàng càng lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Ta làm hại mụ bao giờ? Phải chăng mụ muốn nói về vụ Phùng Thúy Lam trốn chạy rồi? Nhưng như vậy tại sao mình lại biến thành oan gia của mụ?

Nên hiểu danh từ oan gia đây có nghĩa là vật quý báu như tâm can mình. A Liệt càng nghi ngờ không hiểu vì nguyên nhân gì mình lại vào đây.

Mũi chàng bỗng ngửi thấy một mùi hương khi nhạt khi đậm làm cho trong mình khoan khoái vô cùng.

Nếu chàng hiểu ngay đó là mùi hương chế bằng dược vật thôi thúc dục tình thì chàng không dám tham lam ngửi mãi vào. Sau biết ra thì đã muộn rồi.

Liễu Phiêu Hương lại cất giọng ôn nhu:

- Oan gia ơi! Sau khi ta giải khai huyệt đạo cho ngươi, ngươi đừng chạy loạn lên mới được.

A Liệt tự hỏi:

- Tại sao lại không chạy được? Nằm đây làm gì mãi?

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu óc, chàng chợt phát giác ra mụ nằm ngửa trên giường đang ôm lấy chàng. Cái đó cũng không quan hệ mấy. Lạ nhất là người chàng không còn một manh áo nào. Cả mụ cũng thân thể lõa lồ. Hai làn da thịt dính vào nhau sinh ra một thứ khoái cảm đặc biệt.

Liễu Phiêu Hương giơ tay lên đập vào lưng chàng năm cái, miệng mụ gọi:

- Này này! Bạch Phi Khanh! Bạch Phi Khanh!...

A Liệt mở bừng mắt ra. Đầu tiên chàng phát giác mình hiện đang nằm trong Quang Minh thất.

Thứ hai chàng thấy trên dưới và bốn mặt đều lồng kiếng, chàng nhìn rõ ngay con người mập mạp nước da trắng nõn như con rắn đang quấn lấy chàng.A Liệt vừa kinh hãi vừa mừng thầm, cất tiếng hỏi:

- Sao ta lại ở đây?

Liễu Phiêu Hương nói:

- Tạ Ơn trời đất.. A Liệt hỏi:

- Mụ nói gì vậy?

# Chương 63 - Liễu Hương Chủ Cải Tà Quy Chính

Mụ liền ôm chặt lấy chàng đáp:

- Ta sợ ngươi nhảy lên hoặc đánh ta một quyền.

A Liệt hỏi:

- Bây giờ mụ còn sợ nữa không?

Liễu Phiêu Hương không trả lời, nói:

- Ta phải năn ni với giáo chủ y mới không giết chết ngươi ngay đương trường. Vậy mà ngươi vô tình, thô bạo với ta đến thế chăng?

A Liệt càng ôm chặt bơn. Đồng thời chàng cảm thấy rạo rực trong người.

Liễu Phiêu Hương không muốn chàng giao hợp ngay vì trong trường hợp này nếu người nữ chủ động có thể khiến cho đối phương cụt hứng.

Liễu Phiêu Hương đã là tay luyện dâm công rất giỏi giang. Mụ nhắm mắt lại tựa hồ không còn sức kháng cự.

A Liệt đến lúc tối hậu, đột nhiên lại ngừng hết mọi cử động.

Liễu Phiêu Hương ngấm ngầm thất vọng rồi còn sợ hãi nữa, vì mụ kinh nghiệm đã nhiều, bao nhiêu đàn ông trong khoảnh khắc này rạo rực tâm hồn, muốn ngăn cản cũng không thể được. Sao A Liệt lại khác hẳn.

Mụ khẽ hỏi:

- Ngươi nghĩ tới chuyện gì vậy?

A Liệt đáp:

- Phải rồi? Ta chợt nhớ tới một người bạn.

Liễu Phiêu Hương lại hỏi:

- Ai vậy?

A Liệt đáp:

- Một cô gái họ Phùng.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thị đã trốn đi rồi. Ngươi đừng giả vờ không biết nữa.

A Liệt hỏi:

- Y có trốn thoát không?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Theo chỗ ta biết thì nhất định thị thành công. Vì cho đến bây giờ chưa ai phát giác ra vụ thị trốn chạy.

A Liệt trở lại động tác như cũ. Miệng chàng hỏi:

- Sao mụ không nói thẳng với ta?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Lúc này ta không muốn đầu óc ngươi còn nghĩ tới nữ nhân nào khác. A Liệt nói:

- Chưa phải là nữ nhân mà mới là một cô gái. Liễu Phiêu Hương nói:

- Dù y là cô gái cũng vậy chứ có khác gì!

A Liệt nói theo:

- Ô! Chẳng có gì phân biệt.

Nhãn quang chàng chẳng thể nào không nhìn ra bốn mặt tám phương. Thậm chí trên nóc và dưới nền cùng ở trong vòng lồng kính đều bày ra cảnh người đàn bà da trắng như tuyết, thân thể mập mạp, rất hấp dẫn.

A Liệt hiểu mình đang đứng trên bờ biển tình dục. Lý trí hoặc tình cảm khó mà cự tuyệt được tâm tình mê tơi khoái lại.

Không biết vì lẽ gì bỗng chàng nảy ra ý nghĩ chống lại cảnh cám dỗ tiêu hồn này, trông chừng như muốn thử thi gan với sắc dục, theo nhà sư khổ hạnh.

Liễu Phiêu Hương cười khúc khích tiếp tục vuốt ve chàng bằng những cử động ôn nhu. Tiếng cười của mụ đầy vẻ phong tình lãng mạn. Động tác của mụ lại càng mơn trớn, tưởng người ngoài cuộc cũng khó mà chống cự cho khỏi sa vào biển dục. Sự thực trong lòng mụ đã nổi lên cảm giác sợ hãi rất mãnh liệt. Một là vì chàng trai trẻ tuổi đầy đủ lực lượng đồng thời tỏ ra đầy dẫy dục niệm mà không hiểu tại sao mới trong giây lát dường như có một giới tuyến ngăn trở rồi không phát triển nữa. Hai là mụ đã uống cạn Vạn kiếp đan của một vị quái y Tề Duy Ngã. Người uống thuốc này thời gian rất hạn chế. Qua thời hạn đó là sa vào cảnh đau khổ suốt đời không phục hồi lại được.

A Liệt đột nhiên nói:

- Ta không thích chỗ này. Liễu Phiêu Hương không dám lộ mối khiếp sợ trong lòng, miệng còn ú ớ thêm phần quyến rũ khả ái, nhõng nhẽo nói:

- Tại sao vậy?

A Liệt hàm hồ đáp:

- Có lẽ vì ta quá thẹn.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Sao lại thế được? Ngươi là một gã trai.. A Liệt hết sức dựng mụ lên hỏi:

- Trong đời mụ đã trải qua bao nhiêu đàn ông rồi?

Liễu Phiêu Hương nũng nịu hỏi lại:

- Ngươi hỏi cái đó làm chi?

A Liệt đáp:

- Chính mắt ta đã trông lấy ngươi quyến rũ Trình huyền đạo Chân nhân liền không khỏi nghĩ tới một vấn đề.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải lúc đó ngươi ẩn ở trong điện Tiêu Hồn?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Ta cùng A Tinh nấp ở phía sau thần tượng.

Liễu Phiêu Hương chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Tòa ngọc tượng nam nữ giao hoan là một trong tam bảo của bản giáo. Trước nay chưa ai sau khi đã ngó thấy là chẳng thể nào cầm trí được. Vậy mà thằng lỏi này nhắc tới một cách bình thản không đề cập đến chuyện kích thích của thần tượng, đủ tỏ trong thâm tâm gã chưa có một ấn tượng sâu xạ. Lại nghe A Liệt nói:

- Mụ là người đàn bà phóng đãng rất khả ái.

Liễu Phiêu Hương lại dùng cách cọ xát để hy vọng tình dục của đối phương lên cao độ, xung phá khỏi bức tường ngăn cản tối hậu.

Mụ nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã thổi Thôi tình hương. Theo lẽ ra thì bất luận nam nữ lão ấu hễ ngửi vào là nổi thú tính, không kiềm chế được lửa dục mà thằng lỏi này sao lại dường như không bị chút ảnh hưởng nào.. Mụ càng phát giác A Liệt có nhiều chỗ khác người, lại càng hồi hộp trong lòng.

Liễu Phiêu Hương thấy đã vuột qua nửa giờ và cuộc mưu đồ sắp tan vỡ đến nơi, mụ đành nỗ lực một lần tối hậu.

Bây giờ mụ đóng vai chủ động không chờ nam nhân công kích nữa, nhưng mụ cũng thất bại liền. Thậm chí trong con mắt A Liệt bây giờ cũng nhìn rõ ý tứ đáng chán ghét của mụ. Thế là cuộc thử thách này của Liễu Phiêu Hương đã đành vô vọng.

Trên trán và hai bên má mụ toát mồ hôi lấm tấm. Cặp mắt xinh đẹp chiếu ra những tia khiếp sợ thay vào vẻ phong tình quyến rũ. A Liệt chẳng những phát giác bấy nhiêu điểm, chàng còn cảm thấy nhiệt lực trong người mụ tiêu dần rồi biến thành giá lạnh. Dĩ nhiên sinh khí cũng giảm đi nhiều.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Mụ làm sao vậy?

Liễu Phiêu Hương rên ri đáp:

- Ta cảm thấy trong mình không được khoan khoái.

A Liệt chau mày nói:

- Nếu trong người không được khoan khoái thì ta không xâm phạm tới nữa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Ngươi không xâm phạm đến ta, ta mới biến ra thể này.

A Liệt hỏi:

- Nói bậy? Có lý nào thế được?

Lúc này Liễu Phiêu Hương nhận thấy không nói rõ chân tình không xong. Mụ còn hy vọng chàng sinh lòng trắc ẩn mà cứu vãn được chăng?

Mụ liền đáp:

- Ta uống một viên độc được. Nếu sau một giờ mà không có nam nhân giao hợp thì chất độc phát tác biến thành xấu như quỷ dạ xoa!

A Liệt hỏi:

- Té ra là thế! Trên đời lại có thứ thuốc kỳ dị như vậy ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dĩ nhiên là có. Thứ thuốc này của một vị quái y Tề Duy Ngã đã đem hết bình sinh tâm lực mới điều chế ra được. Hỡi ơi! Ngươi có chịu cứu mạng ta không?

A Liệt hỏi lại:

- Chúng ta còn được bao nhiêu thời gian nữa?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Chỉ còn một lúc nữa thôi.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi nói bằng một giọng ôn tồn:

- Tại hạ Ở trước tình trạng này thì làm sao mà nổi hứng thú được!

Quả nhiên chàng không có ý gì động thủ.

Liễu Phiêu Hương rất đỗi bồn chồn, những muốn bật lên tiếng khóc nhưng chỉ rên rĩ nói:

- Ngươi thật là tàn ác!

A Liệt nói:

- Lúc cần tại hạ có thể tàn ác được. Bây giờ tại hạ hỏi Hương chủ một câu:

Hương chủ ở Cực Lạc giáo đã bao lâu? Bao nhiêu người đã chết về tay hương chủ?

Liễu Phiêu Hương chưng hửng đáp:

- Ừ nhỉ! Ta gia nhập Cực Lạc giáo hồi nào?

Mụ chau mày ngẫm nghĩ. Hiển nhiên mụ chưa từng nhớ tới vấn đề này.

A Liệt hỏi:

- Hương chủ là người ở đâu?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Quê ta ở Tô Châu. Trời ơi! Đã lâu lắm ta không được gặp song thân ta rồi.

A Liệt hỏi:

- Hương chủ giữ địa vi khá cao trong Cực Lạc Giáo, sao lại không theo bọn họ?

Liễu Phiêu Hương ngập ngừng đáp:

~ Tạ. cũng không biết. Suốt ngày đêm ta chi nghĩ đến chuyện nam nữ.. A Liệt hỏi:

- Hương chủ là một người đàn bà bản tính lãng mạn có phải thế không?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Phải rồi! Ta bản tính dâm đãng, nhưng ta rất yêu song thân, mà không biết tại sao ta lại không trở về thăm viếng, nhất định tâm hồn ta bị mê muội.

A Liệt nói:

- Câu chuyện này có vẻ nhiêu khê. Để tại hạ coi xem.

Chàng nắm lấy tay mụ đặt ba ngón tay vào ba điểm Thốn, quan, xích, để chẩn mạch cho mụ.

Nhưng chàng thấy lục mạch của mụ trái ngược, rối loạn, phức tạp vô cùng. Trong lúc nhất thời khó mà tra ra được bị ngưng kết ở chỗ nào. Chàng liền nói:

- Thể chất của Hương chủ lúc này khác hẳn người thường.

Liễu Phiêu Hương ngắt lời:

- Ngày nào ta cũng phải uống thuốc không thì khó chịu lắm.

Mụ vừa nói câu này, đột nhiên toàn thân run bần bật, sắc mặt xanh lè A Liệt vội hỏi:

- Hương chủ làm sao thế?

Liễu Phiêu Hương nghiến răng đáp:

- Dược lực của Vạn kiếp đan phát tác mất rồi.. Trời ơi!...

A Liệt mắt ngó hình dong, tai nghe thanh âm Liễu Phiêu Hương biết là mụ đã nổi cơn đau khổ thật sự chứ không phải giả vờ.

A Liệt cảm thấy dục niệm hoàn toàn tiêu tan. Cứ hiện tình trước mắt thì dù chàng có là phường tham dâm hiếu sắc cũng không hứng thú, huống chi chàng không phải hạng người này. Liễu Phiêu hương toàn thân run bần bật. A Liệt buông mụ ra, ngồi dậy hỏi:

- Quần áo của tại hạ đâu rồi?

Liễu Phiêu Hương giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Ngươi.. định đi ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Đi chứ còn ở lại làm gì?

Liễu Phiêu Hương thở dài nói:

- Phải rồi! Ta có giữ ngươi cũng chẳng ích gì. Hơn nữa khiến cho ngươi uổng mạng.. áo quần ngươi ở phía sau tấm gương kia. A Liệt theo tay mụ trỏ mở tấm gương ra. Phía sau là tủ áo.

Chàng cầm lấy quần áo của mình hối hả mặc vào rồi quay lại nhìn Liễu phiêu Hương.

Lúc này Liễu Phiêu Hương nằm trên giường, cặp mắt nửa nhắm nửa mở nhưng không nhìn chàng. Đồng thời mụ không run quá như vừa rồi, tựa hồ đã giảm bớt phần đau khổ.

Chỉ trong chớp mắt mụ khôi phục vẻ quyến rũ, lại tươi tắn như trước, khiến cho chàng trai nào ngó thấy cũng phải thèm thuồng.

A Liệt trở lại trên giường đưa mạt ngó con người lồ lộ nõn nà rồi sau chú ý nhìn vào cặp mắt mụ.

Liễu Phiêu Hương vẫn không ngó tới chàng, chỉ nói khẽ:

- Bên ngoài sảnh đường này có một đường bí mật thông sang nhà hàng xóm.. A Liệt hỏi:

- Bây giờ hương chủ thấy trong người thế nào?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Hơi dễ chịu trở lại một chút. Nhưng cái đó không quan hệ gì. Con người chung qui đi vào cõi chết.. Lời mụ nói tuy hời hợt nhưng cũng khiến cho người ta hiểu rằng mụ nghĩ kỹ rồi mới nói ra.

A Liệt đồng ý gật đầu nói:

- Đúng thế! Tự cổ chí kim không một ai ra ngoài thể lệ đó.

Nhưng tại hạ biết rằng phải là con người khoát đạt mới coi thường sự chết được.

Lúc này Liễu Phiêu Hương lại đưa mắt ngó A Liệt. Mụ thấy chàng chăm chú ngó thân hình

mình bất giác mụ co chân lại để che lấp bộ vị trọng yếu.

A Liệt phát giác ra một điểm hỏi ngay:

- Hương chủ còn mắc cỡ ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Ta chợt cảm thấy mình khó coi.. A Liệt ngớt lời:

Trước nay Hương chủ vẫn mạnh dạn kia mà?

Liễu phiêu Hương đáp:

- Bây giờ ta hồi tưởng lại rất lấy làm lạ tại sao trước nay mình vô liêm si đến thế? Chắc đây cũng là vấn đề liên quan đến dược lực. Hỡi ơi!

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy tâm linh hương chủ bây giờ không còn bị dược lực chi phối nữa. Đây chắc là cái điềm báo trước Vạn kiếp đan sắp phát tác. Hương chủ có sợ không?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Dù sao cũng chẳng còn biện pháp nào nữa. A Liệt nói:

- May ra tại hạ có thể giải được chất độc của Vạn kiếp đan.

Liễu Phiêu Hương ra chiều khó tin đáp:

- Chắc không được đâu. Y đạo của Quái Y Tề Duy Ngã thiên hạ vô song. Hắn bảo Vạn kiếp đan ác độc phi thường, không còn dược vật nào giải cứu được.

A Liệt nói:

- Về điểm này để tại hạ lo được. Có điều tại hạ chợt nghĩ tới một kế hoạch, không hiểu Hương chủ có chịu nghe lời tại hạ chăng?

Liễu Phiêu Hương hỏi lại:

- Ngươi muốn ta làm gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ yêu cầu hương chủ làm nhân chứng để sau này lật bộ mặt đê hèn ác độc của Lục Minh Vũ. Hương chủ có chịu không?

Liễu Phiêu Hương không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Ta ưng chịu. Tay ác ma này đã làm cho ta cực kỳ đau khổ. Có lý đâu ta còn trợ giúp để hắn tiêu dao tự tại làm điều ác nghiệt!

A Liệt ngó khóe mắt biết là mụ nói câu này do tự đáy lòng có thể tin được.

Chàng liền lấy ra một cánh hoa Tiên Đàm, gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ muốn thử coi Vạn kiếp đan của Tề Duy Ngã có làm khó dễ được không?

Hoa Tiên Đàm là của trời đất hàng trăm hàng ngàn năm chưa có một thuở. Vậy thuốc độc của Tề Duy Ngã lợi hại đến đâu đụng phải bảo vật này tất cũng thất bại.

Liễu Phiêu Hương ngậm cánh hoa Tiên Đàm một lúc thấy tâm thần thanh sảng, thân thể trở lại bình thường. Ngoài ra tâm hồn mụ hoàn toàn thoát khỏi sự kiềm chế của dược lực mụ càng thấy hổ thẹn.

A Liệt hiểu ý liền đưa quần áo cho mụ mặc vào.

Bây giờ những nét yêu mỹ của Liễu Phiêu Hương đã tiêu tán quá nửa. Nhưng A Liệt cảm thấy mụ càng xinh đẹp, rung động lòng người.

Chàng liền hỏi:

- Hiện giờ Hương chủ thấy thế nào?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Khá lắm! Nhưng có khi Vạn Kiếp đan chưa phát tác.. A Liệt ngắt lời:

- Cái dó Hương chủ khỏi lo. Có điều không hiểu tình hình bên ngoài ra sao?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Bọn địch nhân đến tập kích chắc đã chạy hết rồi. Nếu không Lục Minh Vũ đã thông tri cho ta trốn chạy.

A Liệt hỏi:

- Ủa! Hắn còn vào đây ư?

Liễu Phiêu Hương lắc đầu đáp:

- Hắn chỉ ở ngoài phát động cơ quan là ta ở đây cũng hiểu ngay.

A Liệt nói:

- Té ra là thế.. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Hẳn hương chủ còn nhớ lời nói vừa rồi. Bây giờ Hương chủ vẫn chịu làm nhân chứng chứ?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Chịu thì chịu rồi, nhưng ta vẫn sợ Lục Minh Vũ.

A Liệt ngắt lời:

- Hương chủ bất tất phải sợ hắn. Bọn tại hạ bắt hắn rồi mới mời hương chủ ấn chứng những hành vi tàn ác của bọn chúng. Hương chủ đã ưng chịu làm thế thì bây giờ rời khỏi nơi đấy trước đi.

Liễu Phiêu Hương ngạc nhiên hỏi:

- Còn ngươi thì sao? Ngươi không đi ư?

A Liệt đáp:

- Tại hạ còn coi tình hình rồi sẽ đi sau. Tăng Lão Tam đâu rồi?

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc hỏi lại:

- Ngươi làm bạn với con người đó ư?

A Liệt đáp:

Đúng thế! Y làm sao?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nếu vậy thì thật khó ai tin được. Hắn là con người đáng chán ghét nhất thế gian.. A Liệt hỏi ngay:

- Y không phải là bạn hữu với Hương chủ thì còn sợ gì?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Chẳng có bạn thì thôi, ta không muốn ngó mặt hắn. Ồ! Hay là ngươi đã thành bạn nên hắn biến đỗi tính tình không đáng ghét nữa!

A Liệt đáp:

- Không đúng thế. Y vẫn vậy mà thôi.

Liễu Phiêu Hương thè lưỡi ra nói:

- Trời ơi! Thật sợ muốn chết. Hiện giờ hắn bị giam trong thạch lao dưới lòng đất. Hắn quả là con người về võ công cũng như tâm cơ đều cực kỳ ghê gớm. Lục Minh Vũ phải thân hành ra tay mà không có cách nào giết hắn được. Sau cùng phải lợi dụng cơ quan khiến hắn sa vào thạch lao mới thu thập được hắn.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ nhất định phải cứu y. Hương chủ cho hay phải hạ thủ cách nào?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Lạ quá! Xem chừng các ngươi là bạn với nhau thật.. Đoạn mụ nói cách mở thạch lao cho A Liệt hay. Nhưng hiển nhiên công cuộc này rất khó khăn vì bọn người canh giữ đều có những cơ quan tuyệt xảo để hộ thân, khó lòng giết chúng được. Mụ còn nói thêm nếu A Liệt hạ thủ tất nhiên làm kinh động đến Lục Minh Vũ.

Chàng cả quyết:

- Mình chẳng thể úy kỵ nhiều quá được. Thế nào tại hạ cũng thử coi.

Liễu Phiêu Hương thấy chàng nói bằng một giọng kiên quyết, liền đáp:

- Được rồi! Để ta đi cho. Bọn thủ vệ tưởng là ta áp giải hắn đi tra hỏi chắc không ngăn cản. Chi có Lục Minh Vũ phát giác mới nguy hiểm. Cái đó không chừng sau đây năm ba ngày mới xảy ra, nhưng ta vẫn sợ thằng cha đó vô cùng. Hai người ra khỏi sảnh đường, đi theo một cửa ngầm tiến vào bí đạo.

Đi tới chỗ ngã ba, Liễu Phiêu Hương nói:

- Ngươi đi ngả này tới nhà hàng xóm chờ ta ở cửa hầm.

A Liệt dặn mụ cẩn thận rồi tự mình đi theo ngả kia. Liễu Phiêu Hương dừng lại một chút rồi đi vào một nẻo thông lộ khác. Chẳng bao lâu mụ đã đến một tòa thạch thất.

Tên thủ vệ tòa nhà này nhìn Liễu Phiêu Hương khom lưng thi lễ.

Mụ biết trong tường còn một tên thủ vệ nữa. Một mặt mụ điều tra tình hình trong nhà, một mặt khống chế các cơ quan cảnh báo.

Đây là tình hình giới bị. Lúc mụ đi vào đường hầm đã mở khuôn cửa ngầm, làm chuyển động cơ quan nên bên này nhận được tin báo biết có người đến.

Giả tỷ A Liệt tới đây thì dù chàng có kiềm chế tên thủ vệ bên ngoài một cách dễ dàng, nhưng tên thủ vệ bên trong tường có thể phát động cơ quan đưa tin cảnh cáo ra ngoài.

Liễu Phiêu Hương cầm lấy chiếc chìa khóa trong tay tên thủ vệ, một mình đi vào đường hầm khác. Giả tỷ lúc nảy mà Lục Minh Vũ biết Liễu Phiêu Hương vào đây, hắn có thể phát động cơ quan một cách dễ dàng để cấm cố mụ ngay trong này. Vì thế mà mụ cần phải hành động mau lẹ.

Đầu đường thông lộ này là tấm cửa sắt sơn đỏ.

Liễu Phiêu Hương đến bên cửa, giơ tay mở tấm thiết bản hình vuông phía trên cánh cửa để lộ ra một lỗ vuông chừng nửa thước có thể ngó thấy cảnh vật bên trong.

Trông thấy trên tường đã có cài sẵn một bó đuốc sáng soi rõ gian thạch lao này rộng chừng hơn một trượng vuông.

Trong lao có một người đứng cũng ghé mặt vào lỗ cửa trông ra.

Liễu Phiêu Hương lên tiếng:

- Tăng Lão Tam! Ngươi hãy nghe cho kỹ những lời ta dặn đây.

# Chương 64 - Liễu Hương Chủ Giải Cứu Lão Tam

Tăng lão Tam hỏi:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ ngươi chưa biết Tăng Lão tam là nhân vật thế nào? Đừng nói vẻn vẹn mấy câu ta chẳng còn để ý mà cả đến một đạo chiếu chi của Hoàng đế ta chi nghe một lượt cũng không còn sót chữ nào. Thanh âm hắn khô khan nghe rất chói tai.

Liễu Phiêu Hương chán ngấy, tưởng chừng muốn buồn nôn. Mụ hận mình chẳng thể bỏ hắn đi ngay được. Dù có bịt tai lại, song cặp mắt vẫn phải ngó bộ mặt trơ trẽn của hắn.

Liễu Phiêu Hương ráng nhẫn nại vội nói tiếp:

- Thời gian cấp bách lắm! Lão đừng ngắt lời ta, Bạch Phi Khanh yêu cầu ta đến đây cứu lão.

Lão đã nghe rõ chưa?

Tăng Lão Tam vẫn nhấm nhẳn hỏi lại:

- Gã nào tên gọi Bạch Phi Khanh?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Gã đến ta chi bảo lão một câu, như vậy là lão tin ngay. Vụ này có liên quan đến chỗ cất dấu Tru tâm hảo kiếm. Bây giờ lão đã tin được chưa?

Tăng Lão Tam ồ một tiếng rồi đáp:

- Có phải ta không muốn tin ngươi đâu! Nhưng.. Liễu Phiêu Hương gạt đi:

- Lão phải nhớ là thời gian rất cấp bách.

Mụ vừa nói vừa mở khóa đẩy cửa ra.

Bây giờ hai bên nhìn rõ cả người nhau. Mắt Tăng Lão Tam chiếu ra những tia hàn quang ngó chằm chặp vào người đàn bà xinh đẹp.

Liễu Phiêu Hương hân hoan cười nói:

- Cặp mắt ngươi bây giờ đã lộ ra một chút sinh khí không đến nỗi đáng sợ như vừa rồi. Lão có tự biết thế không?

Tăng Lão Tam lại ồ một tiếng rồi cất bước đi về phía Liễu Phiêu Hương.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Lão làm bộ như đã bị kiềm chế. Nếu dọc đường có người ngăn cản và tỏ ra bất lợi thì lão hạ thủ ngay đi.

Mụ nghiêng mình nhường lối cho Tăng Lão Tam đi qua.

Tăng Lão Tam ra đến cửa đột nhiên dừng bước nói:

- Đây chỉ là một thứ ngụy kế.

Liễu Phiêu Hương giật mình hỏi:

- Lúc trước dùng phương pháp này để gạt lão vào đây nhưng bây giờ thì còn lừa gạt lão làm gì? Huống chi ta lại không thật sự kiềm chế huyệt đạo trong người lão?

Tăng Lão Tam nói:

- Ở trong nhà này bọn ngươi chỉ có thể giết chết ta, tỷ như dùng thủ đoạn nước, lửa, ám khí.

Còn muốn bắt sống ta thì trừ phi để ta ra đi. Liễu Phiêu Hương nóng nảy nói:

- Bệnh đa nghi của lão thật là trầm trọng!...

Tăng Lão Tam nói:

- Ngày xưa Gia Cát Khổng Minh là nhân vật hùng tài đại lược cũng chỉ nói một câu là nên cẩn thận suốt đời. Ta là hạng người nào mà dám cẩu thả?

Liễu Phiêu Hương nói:

- Bạch Phi Khanh muốn thân hành đến đây, nhưng ta biết gã không có cách nào vào qua được hàng rào như vậy. Hỡi ơi! Lão còn chần chờ thì cả ta cũng thành cá chậu im lồng.

Tăng Lão Tam lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn làm gì thì làm, ta quyết không chịu mắc bẫy. Liễu Phiêu Hương thấy hắn ra chiều kiên quyết tựa hồ không lay chuyển được, liền đáp:

- Nếu vậy ta đi thôi. Bạch Phi Khanh có hỏi đến, ta sẽ bảo gã là lão đã trốn chạy theo đường khác rồi, vì ta biết gã nhất định mạo hiểm muốn vào đây cứu lão.

Mụ nói rồi trở gót cất bước. Tăng Lão Tam theo ra nói:

- Ngươi hãy chờ tạ. Liễu Phiêu Hương ngạc nhiên dừng bước quay đầu nhìn lại.

Tăng Lão Tam lướt qua tả mụ, nói:

- Bây giờ ta tin rồi.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Lão mới đổi tâm ý rồi ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Gã tiểu Bạch là con người như vậy. Ngươi nói đúng lắm!

Liễu Phiêu Hương mai mỉa:

- Sao lão không chờ gã tới cho chắc chắn hơn?

Tăng Lão Tam đáp:

- Ngươi hiểu lầm rồi. Gia cát Võ Hầu không những cẩn thận mà còn quyết đoán nữa. Con người cẩn thận mà không quyết đoán cũng chẳng làm nên trò gì được.

Hắn quay lại ngó Liễu Phiêu Hương cười nói:

- Hơn nữa ta không muốn cho gã đó mạo hiểm.

Liễu Phiêu Hương ngẩn người ra nói:

- Cái miệng lão cười trông cũng đẹp đấy chứ!

Tăng Lão Tam lại mặt sa chữ nãi nói:

- Con nhãi này! Ta cảnh cáo ngươi. Đừng tưởng làm thế là vui lòng lão già đâu nhé.

Liễu Phiêu Hương gật đầu đáp:

- Được rồi! Mời Tăng Tam gia.

Tăng Lão Tam cất bước đi trước. Hắn làm bộ chán nản khật khừ.

Khi hai người đi qua nhà cảnh vệ Liễu Phiêu Hương trong lòng hồi hộp vô cùng vì còn một tên thủ vệ nữa vẫn ẩn mình trong tường.

Đó là một trở ngại khác thường.

Một tên thủ vệ ngó Tăng lão Tam bằng con mắt phòng ngừa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Không sao đâu. Hắn mất hết võ công rồi.

Tăng Lão Tam không lý gì đến tên cảnh vệ, lầm lũi xuyên qua nhà thạch thất. Tên cảnh vệ đột nhiên lên tiếng:

- Liễu Hương chủ!...

Liễu Phiêu Hương còn cách cửa có mấy thước. Mụ hận mình chẳng thể bước qua ngay được.

Mụ nghe tên thủ vệ hô hoán chắc là có chuyện, càng chấn động tâm thần. Mụ lạnh lùng quay lại hỏi:

- Điều chi?

Tên cảnh vệ khom lưng đáp:

- Dư lão tam đi tiêu, vụ này xin Trang chủ châm chước cho.

Ý gã muốn nói tên thủ vệ kia đáng lẽ lúc này ở phía trong tường mà lại không có ở đấy.

Liễu Phiêu Hương thở phào một cái nhẹ nhõm, gật đầu.

Lúc chạy lẹ trong đường hầm, Liễu Phiêu Hương nói:

- Tiểu Bạch ở bên kia đầu đường chờ ta. Nhưng đường hầm nầy có ba cửa vào. Bất cứ chỗ nào cũng có thể gặp người tiến đến.. Ta muốn nói về Lục Minh Vũ không chừng chuồn vâo đây để lẩn tránh.

Tăng Lão Tam đáp:

- Ta hiểu rồi. Ngươi đừng lên tiếng.

Lão chạy trước đến chỗ ngã ba bỗng dừng lại.

Liễu Phiêu Hương cũng đứng lại bên lão khẽ hỏi:

- Làm gì đấy?

Tăng Lão Tam khẽ đáp:

- Bên này có tiếng người vọng lại.. Liễu Phiêu Hương kinh hãi ngắt lời:

- Lục Minh Vũ chuyên dùng ngả đường này. Tăng Lão Tam nói:

- Càng hay! Nếu hắn xuất hiện ta muốn chính thức tỷ thí với hắn một phen.

Liễu Phiêu Hương vội nói:

- Ra ngoài hãy động thủ. Trong này có cơ quan mai phục.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Ngươi vừa bảo không chừng hắn trốn chạy thì chắc là có cường địch xâm phạm. Ta chẳng nhân cơ hội này động thủ với hắn thì còn đợi đến bao giờ?

Liễu Phiêu Hương nóng nảy đưa tay ra đẩy lão nói:

- Chạy lẹ đi! Lão muốn đùa với mạng sống chăng?

Tăng Lão Tam ngần ngừ một chút rồi nói:

- Được rồi! Ta bảo thật cho ngươi hay:

không phải có tiếng người vọng lại. Ta hăm ngươi đó.

Hắn vừa nói vừa cất bước.

Liễu Phiêu Hương càng hiểu rõ giống quái vật lừng danh thiên hạ ai ai cũng chán ghét này quả là đa nghi mà lại khéo gạt. Nhưng những cái đó lại giúp cho lão giữ được thanh danh cùng sinh mạng.

Hai người đi mau tới cửa hầm bên ngoài. Cách đó không xa trong bóng tối một người nhảy ra.

Chính là A Liệt.

A Liệt vừa thấy Tăng Lão Tam, vui mừng lộ ra nét mặt nói:

- Ồ! Tăng lão sư không việc gì rồi.. Tăng Lão Tam ra chiều cảm động về lòng chân thành của

chàng, đáp:

- Phước quá! Phước quá! Ngươi hai lần cứu ta rồi.

Lão đi lên trước nói tiếp:

- Từ giờ ngươi cứ kêu ta bằng Tăng Lão Tam có hay hơn không. Chúng ta phải rời khỏi nơi đây ngay vì Liễu cô nương là người Cực Lạc giáo. Chi một lý đo đó càng đủ khiến Lục Minh Vũ liều mạng.. Dường như lão đã thuộc kỹ đường lối quanh đây, qua các ngõ hẻm lão cũng chạy vèo vèo.

Chẳng mấy chốc đã ra tới đường phố.

A Liệt đang lấy làm kỳ thì lão đã dẫn hai người chuồn vào trong một căn nhà, rồi đưa tới một gian phòng nhỏ tựa hồ lão là người trong tòa nhà này.

Mấy người không cần thắp đèn cũng nhìn rõ tình hình trong phòng. Cách trần thiết rất đơn giản mà không phải là nơi công quán.

A Liệt cùng Liễu Phiêu Hương vẫn lẳng lặng đợi chờ xem lão làm gì.

Tăng Lão Tam nói:

- Các ngươi có thể ung dung được rồi. Ta đã mướn căn nhà nầy làm chỗ nghi chân. Nhưng chi như cổ nhân đã nói:

Con thỏ xảo quyệt phải có ba hang mà thôi.

A Liệt nói:

- Thảo nào Lão Tam thuộc hết địa hình khu phụ cận.

Tăng lão Tam nói:

- Đó là một điều rất trọng yếu. Trước khi định tiến hành một việc gì, cần phải tìm hiểu cho rõ địa hình bốn mặt để tiện lúc đào tẩu khỏi chạy bổ nháo bổ nhào.. Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi chúng ta vượt nóc nhà mà chạy thì không bị bọn Cực Lạc giáo phát giác, cũng bị người đến đột kích trông thấy.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Theo nhận xét của bản nhân thì bọn địch bị đẩy lui rồi. Hiện giờ nhất định Lục Minh Vũ đang xục tìm bản nhân. Thanh âm mụ ra chiều sợ sệt.

A Liệt nói:

- Hương chủ đừng sợ. Bọn tại hạ sẽ tìm cách dấu hương chủ.

Chàng quay lại nhìn Tăng Lão Tam hỏi:

- Lão Tam là một nhân vật lịch duyệt trên chốn giang hồ chắc hẳn đã có chủ ý?

Tăng Lão Tam trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nếu Liễu cô nương chưa có nơi nào thi ở lại đây là ổn thỏa hơn hết. Nhưng.. Liễu Phiêu Hương ngắt lời:

- Nơi đây gần hành cung của Cực Lạc giáo rất là nguy hiểm!

A Liệt cũng nói:

- Đúng thế! Huống chi đây là một thị trấn, tiếng đồn rất mau lẹ. Nhà nào có cô gái diêm dúa là cả thị trấn sẽ biết ngay.

Tăng Lão Tam nói:

- Chi còn một điểm đó cần phải khắc phục. Vì thế mà vừa rồi ta cũng cảm thấy có điều khó khăn. Nếu y ẩn ở đây thì ta cũng phải ở lại để yểm hộ cho y.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra không có gì nguy hiểm lắm. Vì cứ lý mà đoán thì chi trong vài ba hôm, Cực Lạc giáo tất phải dời hành cung đi nơi khác, quyết bọn chúng không ở lại đây để chờ người võ lâm càng ngày càng đến đông dọ thám quấy nhiễu. Ta quyết bảo đảm bọn Cực Lạc giáo không dám lưu người nào lại.

A Liệt nói:

- Lão Tam nói chí lý. Để người lại tức là để đầu mối cho người ta theo dõi. Liễu Phiêu Hương nói:

- Nếu vậy bản nhân tạm thời ở tại đây cũng được.

Tăng Lão Tam nói:

- Cô nương tạm thời phải nhận là vợ ta trong mình mắc bệnh không dậy được. Có ai dòm ngó thì cô phải biến thành bộ mặt xấu xa.

Đối với Liễu Phiêu Hương điểm này không thành vấn đề. Tuy mụ ta nhan sắc mê hồn, nhưng có hàng trăm bộ mặt, việc giả làm vợ Tăng Lão Tam phỏng có chi đáng kể.

Tuy nhiên trong lòng mụ vẫn hoài nghi, không hiểu có nên ưng chịu chăng.

Nên biết mụ mà giả làm vợ Tăng Lão Tam, ngoại hiệu hắn là Qui yếm thần tăng. Cùng ở một nhà với con người chán ngấy quả là điều đáng sợ. A Liệt thấy cách giải quyết xong xuôi liền nói:

- Thế là tuyệt diệu! Tại hạ đi kiếm Cao Thanh Vân.

Chàng liền từ biệt Tăng lão Tam rồi dặn Liễu Phiêu Hương:

- Sau này nếu quả có người bắt được Lục Minnh Vũ đem hắn ra định tội, mong rằng hương chủ làm nhân chứng cho.

Liễu Phiêu Hương chau mày hỏi:

- Vụ này có liên quan đến tiểu Bạch hay sao?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là có. Tại hạ là bạn thân với Trình Huyền Đạo Chân Nhân ở phái Võ Đương.

A Liệt rảo bước rời khỏi tòa nhà, trong lòng rất khoan khoái, vì chàng chẳng những cứu được Phùng Thúy Lam mà còn cứu được cả Kim Cung Hữu và khiến cho Liễu Phiêu Hương cải tà qui chính.

Tăng Lão Tam đã giúp đỡ chàng, chàng cứu lão ra thoát cũng là một điều rất được an ủi.

Trong thị trấn có vẻ rất yên tĩnh. Tuy trời tối đen nhưng cũng sắp sáng rồi.

Chàng không kiếm thấy Cao Thanh Vân mà cũng không biết y đi về phương nào, đành ở lại căn nhà đó nghỉ ngơi rồi ngủ một giấc. Khi chàng tỉnh dậy thì ngày đã quá ngọ.

A Liệt dậy rồi liền đem tình thế hiện thời ra tính toán. Chàng vấp phải vấn đề nan giải là Bùi phu nhân. Mụ đã khiến chàng nảy ra mối tình cảm tha thiết và coi mụ chẳng khác một bực từ mẫu.

Nhưng mụ lại là hung thủ. Mụ giết ai chàng cũng không cần, huống chi mụ còn báo thù cho vong phụ của chàng.

Vấn đề là ở chỗ mụ sát hại mẫu thân A Liệt. Nếu mụ là hung thủ thì biết làm thế nào? Dĩ nhiên chàng phải hạ sát mụ. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu đành gác vấn đề này lại để đến phủ Khai phong kiếm Lưu đại thúc cùng Âu Dương Tinh rồi hãy tính.

Từ đây đi Khai Phong lộ trình rất gần. Đến lúc huỳnh bôn chàng đã vào thành. Đây là chỗ ở cũ của A Liệt, tuy chàng chẳng có nhiều kỷ niệm nhưng trở về đất cũ, chàng không khỏi sinh lòng cảm khái.

A Liệt biết ở đây nhiều người nhận ra tướng mạo chàng. Do đó chàng về Khai Phong chẳng bị bọn Cái Bang theo dõi thì cũng bị bọn Cực Lạc giáo dò la. Hơn nữa bọn Bùi phu nhân, Kỳ Kinh đã thấy mặt chàng, bây giờ mà họ chạm trán nhất định chẳng chịu buông tha.

Sự thực vụ A Liệt đại náo Cực Lạc giáo Bùi phu nhân đã điều tra ra, vì thế mà cái tên Bạch Phi Khanh hiện giờ rất vang dội.

A Liệt đi thẳng đến nơi ước định với Lương Trung Sơn. Chàng hỏi thăm người chưởng quĩ trong tiệm tạp hóa để biết địa chỉ Lương Trung Sơn rồi lại hỏi có cổng sau không.

Chưởng quầy tuy không hiểu chàng hỏi làm gì, nhưng đó là chuyện nhỏ nhặt nên lão cũng cho chàng biết.

A Liệt đi thẳng vào nhà trong rồi chuồn ra cửa sau. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu có người theo dõi hành tung chắc họ cho mình đi rửa tay. Khi phát giác ra thì đã chẳng hiểu mình đi đâu nữa.

A Liệt tìm đến căn nhà khá vắng vẻ. Chẳng những chàng gặp Lương Trung Sơn mà còn thấy cả Âu Dương Tinh.

Hai bên gặp nhau vui mừng khôn xiết. A Liệt không rảnh để nói nhiều chi thôi thúc ra đi.

Lương Trung Sơn nhìn Âu Dương Tinh cười hỏi:

- Sao? Ta đã tính trước rồi, cô thấy chưa?

Lão quay lại nhìn A Liệt nói:

- Ở đây chúng ta đã thu xếp quần áo chuẩn bị từ trước. Bất cứ lúc nào ra đi cũng không còn để lại dấu vết gì. A Liệt nói:

Thế thì hay lắm! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lương Đại Thúc đáp:

- Có chỗ rồi. Hai vị hãy theo lão nô.

Lương Trung Sơn ra khỏi phòng trước, A Liệt đi thứ nhì. Chàng đi được mấy bước cảm thấy có điều khác lạ liền dừng chân quay lại.

Miệng chàng gọi:

- Lương đại thúc! Hãy chờ một chút.

Rồi chàng cất cao giọng hơn hỏi:

- A Tinh! Cô làm gì mà lâu thế?

Âu Dương Tinh không đáp, tựa hồ cô không còn ở đó. A Liệt kinh hãi vô cùng, tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong nháy mắt y đã bị người kiềm chế?

Đầu óc xoay chuyển ý nghĩ, người đã lao về đến bên cửa. Chàng không dám liều lĩnh tiến vào, lắng tai nghe tình hình trong phòng.

Chàng đưa mắt nhìn vào thấy Âu Dương Tinh ngồi bên giường. Chẳng những cô không bị ai kiềm chế mà còn liếc nhìn A Liệt nhoẻn miệng cười.

A Liệt bước vào phòng hỏi:

- Cô định ở lại hay sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta cũng chưa nhất định, có khi phải ở lại cũng nên.

A Liệt chau mày nghĩ thầm:

- Những cô gái thường khiến cho người ta phải điên đầu.

Miệng chàng cất tiếng hỏi:

- Tại sao vậy? Nếu cô chịu nói rõ cho tại hạ hay thì tại hạ cảm kích vô cùng!

Âu Dương Tinh nói:

Ngươi đừng mai mỉa ta. Ta chi cần ngươi nói rõ lai lịch chân chính cho ta hay. Lương đại thúc là ai? Ta hiểu rồi là lập tức đi theo ngươi.

A Liệt thở dài có ý không vui hỏi lại:

- Nếu tại hạ không nói thì cô nương không đi hay sao?

Âu Dương Tinh đáp gọn một tiếng:

- Đúng!

A Liệt bỗng nghe thanh âm của Lương đại thúc như tiếng muỗi vo ve mà lọt vào nghe rất rõ:

- Thiếu gia? Chớ có tiết lộ lai lịch. Lão nô có cách bắt y phải nghe theo sự xếp đặt của chúng ta.

A Liệt lắc đầu để đáp lại lời đề nghị của Lương đại thúc. Đồng thời chàng nói:

- A Tinh! Cô nương nói vậy thì thật là vô tình.

Âu Dương Tinh nổi giận trợn mắt, lạnh lùng hỏi:

- Ta vô tình ư? Chà chà! Câu này mới mẻ thật! Cả đến lai lịch thân thế ngươi cũng không cho ta hay. Chính ngươi không tín nhiệm ta mà lại tự cho mình là hữu tình chăng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ có chỗ khổ tâm khó nỗi trình bày, cô cứ đi theo tại hạ là được.

Âu Dương Tinh lắc đầu. Mái tóc dài của cô theo động tác rung rinh ở hai bên đầu coi rất ngoạn mục. Cô đứng dậy kiên quyết nói:

- Không được! Ta cần biết rõ sự tình của ngươi trước.

A Liệt nói:

- Nếu cô không đem hành tung tại hạ cáo tố với người khác thì chúng ta tạm thời chia tay cũng được.

Chàng nói rồi toan trở gót.

Âu Dương Tinh nhảy xổ lại níu lấy chàng hỏi:

- Ngươi nói giỡn hay là ngươi nói thật? Chẳng lẽ ngươi không biết thủ đoạn những người kia cực kỳ lợi hại. Ta làm sao mà chống được để khỏi phải cung xưng sự thực?

Cô không nói mình chẳng chịu giữ bí mật mà lại đổ cho thủ đoạn của phe địch ghê gớm thì đòn gió của cô thật là cao minh. Tuy A Liệt thông minh và có nhiều mưu kế cũng phải ngẩn người ra.

Lương Trung Sơn đứng bên ngoài lên tiếng:

- Âu Dương cô nương! Nếu cô còn lằng nhằng thì cả ba chúng ta sẽ bị hãm vào tình trạng nguy

hại.

Âu Dương Tinh đáp:

- Nếu vậy thì các ngươi hãy nói rõ cho ta nghe đi.

A Liệt đột nhiên cảm thấy xúc động, biết rằng không nói không xong. Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Được rồi! Tại hạ nói cho cô hay:

Tại hạ là Tra tư Liệt, dòng dõi họ Tra ở Hóa huyết môn.

Âu Dương Tinh buông tay ra, bất giác lùi lại một bước. Cô giương cặp mắt nhìn a Liệt, rồi không nhịn nổi, húng hắng ho và nói:

- Ngươi.. ngươi là tên tiểu quỷ đó ư?

A Liệt sau khi nói rõ lai lịch mình, cảm thấy như vừa trút bỏ một khối đá ngàn cân đeo ở trong lòng, chàng khoan khoái gật đầu mỉm cười.

A Liệt biết rõ Âu Dương Tinh chẳng thể nào tin được, liền nói thêm:

- Phải rồi! Trước kia tại hạ đã bị cô bắt buộc phải làm đồ đệ.

A Liệt nhắc lại chuyện cũ, Âu Dương Tinh mới tin, nhưng sự thực bày ra trước mắt lại khiến cho người ta khó tin quá. Vì ngày trước chàng chi là đứa trẻ ốm o mặt vàng như nghệ, mà nay biến thành cây ngọc trước gió, phong tư anh tuấn, thành ra hai người khác biệt, dù có mười năm cũng không thể nào biến đổi được mau như thế.

Âu Dương Tinh nghi ngờ hỏi:

- Sao mấy tháng trước đây ngươi hãy còn nhỏ lắm cơ mà?

A Liệt đáp:

- Rồi tại hạ sẽ giải thích cho cô. Bây giờ cô hãy đi theo tại hạ đã.

Âu Dương Tinh đáp:

- Không! Ta về nhà ta.

A Liệt đáp:

- Cái đó xin cô tùy tiện. Có điều cô nên nhớ là đừng cho người khác biết.

Lương Trưng Sơn nhảy vọt vào trong nhà như cơn gió thoảng.

Lão phưỡn ngực, mắt lộ sát khí nói:

- Lão phu xin lỗi cô!

Lão giơ tay lên để trước ngực toan động thủ.

A Liệt vội giơ tay cản lại.

Âu Dương Tinh kinh hãi la lên:

- Hóa huyết thần công! Hỡi ơi! Ngươi đúng là người Hóa Huyết môn rồi!

# Chương 65 - Bùi Phu Nhân Thố Lộ Chân Tình

Nguyên Lương Trung Sơn lúc giơ bàn tay để vận công vào thành đỏ như son. Những tay đại hành gia vừa trông đã biết ngay đó là nội công bí truyền của Hóa Huyết môn.

Môn kỳ công tuyệt thế này không thể giả mạo được. Cô bỗng cất bước nói:

- Được rồi! Được rồi! Ta đi theo các người.

Lương Trung Sơn ngần ngừ chưa trở gót.

Âu Dương Tinh nhìn lão cười nói:

- Lương đại thúc! Không chừng ta sẽ biến thành vợ gã và khi đó trở nên người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn. Phải vậy không?

Lương Trung Sơn ngạc nhiên rồi gật đầu đáp:

- Nếu vậy càng hay!

Lão xoay mình cất bước ra khỏi gian phòng. Những tiếng bước chân nhỏ nhẹ theo sau.

Mấy người bình yên tiến vào ẩn thân ở hậu viện trong một tiệm tạp hóa. Âu Dương Tinh được A Liệt nói cho hay trong vòng mấy tháng vì lẽ gì chàng đã biến đổi thành người như hiện nay. Ngoài ra cô còn biết tình hình A Liệt mấy tháng gần đây. Bây giờ chàng cần rèn luyện ngay môn tuyệt học gia truyền.

Âu Dương Tinh xuất thân ở nhà Âu Dương tại Ký Bắc trước nay làm gì cũng tùy tâm ý mình không bị lề luật giang hồ ràng buộc mà cũng chẳng sợ gây nên sóng gió bất kỳ. Vì thế đối với những cuộc tao ngộ ngẫu nhiên cô rất lấy làm cao hứng.

Ba người ăn ở phía sau tiệm tạp hóa ba ngày rồi. Đêm hôm ấy ngồi quanh ngọn đèn dầu cùng nhau thương nghị đại kế.

Lương Trung Sơn nói trước:

- Những môn phái lớn thêm vào Cái Bang và Cực Lạc Giáo có một lực lượng ghê gớm vì bọn họ toàn là những nhân vật lão luyện trên chốn giang hồ. Do đó bọn họ có thể điều tra ra nhân số cùng nơi trú ẩn của chúng ta ở trong tiệm tạp hóa này.

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Dù sao bọn họ cũng khó mà tìm được đến nơi.

A Liệt hỏi:

- Lương đại thúc! Sau khi chúng ta chia tay còn đoạn chót thế nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Lực lượng và thủ đoạn của họ có thể điều tra rất mau, nhưng họ lần đến chỗ Âu Dương cô nương không chịu đi rồi bị đứt đoạn.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Hay lắm! Đừng nhắc tới chuyện đó được không?

Lương Trung Sơn lại nói:

- Bây giờ nhất định họ đang huy động toàn lực xục tìm nghiêm ngặt trong vòng một trăm dặm chung quanh thành và dĩ nhiên chẳng được kết quả gì. Do đó, bọn họ tất đoán là chúng ta vẫn còn lẩn quẩn ở trong thành vì chúng ta những ba người chẳng thể nào trốn thoát được sự sục tìm của bọn chúng. A Liệt hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Lão nô nhận thấy nơi đây sớm muộn gì cũng bị họ đến điều tra và bọn họ bắt buộc phải dùng đến thủ pháp tối hậu.

A Liệt và Âu Dương Tinh đồng thanh hỏi:

- Thủ pháp gì?

Lương Trung Sơn đáp:

- Bọn họ hạ thủ vào các tiệm ăn cùng thị trường bán thực phẩm để tra hỏi những người đến mua. Vụ này dĩ nhiên rất tốn công nhưng lại là một thủ pháp hữu hiệu nhất.

A Liệt hỏi:

- Ở phủ Khai Phong này hàng ngày có đến mấy ngàn người ra vào thì tra ra thế nào được?

Lương Trung Sơn cười đáp:

- Thị trường thực phẩm thì không phải thế. Tỷ như tiệm thịt hàng ngày họ đã quen mặt cả.

Người lạ đến là họ biết ngay, trừ phi chúng ta đừng đi mua nữa mới được.

A Liệt nói:

- Chúng ta có thể nhờ người ở tiệm đi mua cho.

Lương Trung Sơn nói:

- Không được. Trong thời kỳ chúng ta ở tiệm này, người nhà không được ra khỏi cửa nửa bước. Tiệm này tuy có cả gạo nước củi đuốc cùng diêm tương, nhưng loại tiệm tạp hóa là nơi đối phương để ý nhất. Khó mà giữ được bọn gia nhân khỏi đưa tin tức ra ngoài.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lương Trung Sơn đáp:

- Nên biết đối phương phát động cuộc điều tra này sẽ vận dụng bọn lưu manh, du đãng trong toàn thành, đại khái chúng đều lệ thuộc các bang hội, mà những người làm công ở trong tiệm vì sự giữ cho thân được an toàn, họ sẽ ngấm ngầm đưa tin tức ra ngoài, không có cách nào ngăn được.

A Liệt và Âu Dương Tinh nghe lão nói thì dường như không còn cách nào giữ được bí mật, trừ phi không có mối giao thiệp gì với bên ngoài. Nhưng đó lại là một điều không thể nào tránh được vì bất cứ ai cũng phải ăn cơm. Nếu bọn họ lại bố trí trước thì tình trạng tự nhiên khác hẳn.

Lương Trung Sơn lẳng lặng ngẫm nghĩ.

A Liệt và Âu Dương Tinh khẽ thương nghị cùng nhau một hồi vẫn chưa tìm ra biện pháp nào thỏa đáng, đành chờ Lương Trung Sơn quyết định.

Lương Trung Sơn khẽ hỏi:

- Các vị đã thu xếp quần áo xong chưa?

A Liệt vỗ vào bên mình đáp:

- Thu xếp xong cả rồi.

Lương Trung Sơn nói:

- Ở phía sau cây lớn áp tường kia có một cái cửa. Xuyên qua cửa là vào một gian phòng. Gian phòng ấy lại giao thông với nhà khác.

Âu Dương Tinh cười nói:

- Không ngờ trong tòa thành này mà lại có thông lộ bí mật.

Lương Trung Sơn nói:

- Cô nương đừng coi thường gian phòng này vì đây là chỗ ở bí mật của phụ thân thiếu gia.

Mười mấy gian nhà phụ cận lão nhân gia đều mua hết.

A Liệt nghe nói phụ thân mình ngày trước ở gian nhà này thì trong lòng nổi lên mối cảm giác đặc biệt khiến chàng lộ vẻ bâng khuâng.

Lương Trung Sơn thò tay quạt tắt đèn đi nói:

- Bữa nay có người vào điếm điều tra. Tuy chủ tiệm đã dặn dò bọn làm công, nhưng chúng có mối liên quan với bang hội thành ra hành tung của chúng ta thế nào cũng bị tiết lộ.

Âu Dương Tinh nói:

- Như vậy cũng hay. Nếu cứ ở mãi một chỗ này thì chán chết.

Lương Trung Sơn ở trong bóng tối quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói:

- Ngày trước Thái gia ở trong căn nhà này hưởng hết mọi điều diễm phúc. Không biết bao nhiêu

mỹ nữ ngấm ngầm đưa vào rồi lại ngấm ngầm đưa ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hỡi ơi! Tuế nguyệt vô tình, đời người biến ảo. Không ngờ đã mười mấy năm. Bây giờ trông lại sự vật hoàn toàn biến đổi. Thái gia cũng đã qua đời. Lão dừng lại, trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Sau một lúc A Liệt muốn lên tiếng, bỗng nghe có tiếng động vội cảnh cáo. Chàng khẽ nói:

- Coi chừng có đông người chạy về phía chúng ta.

Chi trong chớp mắt Lương Trung Sơn và Âu Dương Tinh cũng nghe rõ. Tuy chi trong thời gian ngắn ngủi, nhưng những tay cao thủ võ lâm đã tiến được một quãng xa.

Lương Trung Sơn nói:

- Hỏng hết! Lão nô toan đưa thiếu gia đến bảo khố tìm Hóa Huyết chân kinh về, nhưng không có cách nào thoát khỏi được tai mắt địch nhân theo dõi hành tung.

A Liệt nói:

- Chúng ta đi trước là phải.

Lương Trung Sơn nói:

- Bây giờ mới có cơ hội đi, vì địch nhân mọi mặt đều đến cả đây. Chi mong sao thoát được trùng vi là không sợ bọn họ rượt theo.

Âu Dương Tinh ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Các vị đi lẹ lên. Ta ở đây đối phó với họ một lúc.

Lương Trung Sơn cả mừng đáp:

- Nếu vậy thì hay lắm! Chi trong thời gian cháy tàn nén hương là được.

Âu Dương Tinh nói:

- Được rồi! Các vị đi đi!

A Liệt ngần ngừ nói:

- Như thế thì nguy hiểm quá!

Lương Trung Sơn đã mở vách ván ra, Âu Dương Tinh vừa đẩy A Liệt vào vừa giục:

- Lẹ lên! Lẹ lên!...

Nếu chàng không đi để lỡ cơ hội thì Âu Dương Tinh có chịu hy sinh e rằng cũng không được việc gi thành ra hy sinh một cách vô ích. A Liệt nghĩ như vậy rồi nhớ tới mọi người đều có lòng úy kỵ nhà Âu Dương, chàng không tự chủ được, bị cô đẩy vào trong cửa.

A Liệt nghiến răng quay lại nói:

- A Tinh! Cô nên cẩn thận giữ mình.

Âu Dương Tinh đáp:

- Đi đi! Ta tự có cách đối phó.

Đoạn cô kéo tấm ván gỗ lại như cũ. A Liệt ở bên trong không trông thấy cô nữa.

Lúc này Lương Trung Sơn đã mở cửa hậu. Gió lạnh thổi vào phòng từng cơn khiến người ta nảy ra một thứ cảm giác kỳ dị.

A Liệt thở dài chạy ra cửa.

Lương Trung Sơn đóng cửa lại cẩn thận, đoạn dẫn A Liệt xuyên qua tòa viện lạc nhà hàng xóm rồi mở cổng sau đi ra.

Bên ngoài là một ngõ ngách chật hẹp. Đi hết hẻm này thì đến một con đường lớn.

Trên đường vắng vẻ không một bóng người. Lương Trung Sơn cùng A Liệt đang chạy nhanh thì đột nhiên thấy ở trong ngõ đối diện có bóng người xẹt ra.

A Liệt tinh mắt nên tuy còn cách hai ba trượng đã trông rõ người kia là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Phùng Dương. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Mụ đàn bà này canh giữ ở đây dường như đã tính toán rất đúng từ trước.

Bùi phu nhân không nói năng gì, lẳng lặng nhìn hài người đứng im ngơ ngác.

Lương Trung Sơn hắng dặng một tiếng, ngấm ngầm vận tụ nội lực cất bước đi trước. A Liệt chạy theo sau. Khi còn cách đối phương chừng bốn năm thước chàng giơ tay ra kéo Lương Trung Sơn lại, tiến lên đứng trước mặt lão.

Bây giờ Bùi phu nhân đã đứng đối diện với A Liệt. Mụ thản nhiên nói:

- Quả là ngươi thật. Bạch Phi Khanh nhất định là tên giả.

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Tại hạ là người nhà họ Tra.

Bùi phu nhân nói:

- Theo chỗ ta biết thì Tra Nhược Vân không còn đứa con nào sống sót.

A Liệt hỏi:

- Các hạ đường đường là chưởng môn phu nhân sao lại biết đến tiên phụ?

Thanh âm của chàng lộ vẻ châm biếm.

Bùi phu nhân vẫn không nổi giận, chậm rãi đáp:

- Chi cần ngươi chứng minh được lai lịch là ta tha cho ngươi đi.

Bằng không ta hô một tiếng thì lập tức ngươi bị hãm vào trùng vi.

A Liệt nói:

- Cái đó tại hạ chẳng quan tâm vì đã gặp tình thế nghiêm trọng hơn thế nầy nhiều lần rồi.

Huống chi tại hạ lại chưa tin thực là phu nhân có buông tha không.

Nên biết trong lòng chàng thất đã tin lời. Nếu Bùi phu nhân là người tình của vong phụ chàng mà hiện giờ bà vì việc trả thù cho nhà họ Tra mà gây nên cuộc thiên hạ đại loạn thì việc bảo vệ cho dòng dõi họ Tra chẳng có chi quái lạ. Nhưng chàng muốn chứng minh thân thế của mụ để xác định những điều đã phỏng đoán, chàng phải tìm cách dò la. Bùi phu nhân nói:

- Khó mà trách được ngươi không tin ta, vì ta là người trong bảy môn phái lớn. Có đúng thế không?

A Liệt đáp:

- Đúng thì đúng rồi. Nhưng phu nhân nói câu này cũng như là chưa nói gì.

Bùi phu nhân nói:

- Nếu ta biết trước lai lịch của ngươi thì hay lắm. Điểm này rất quan trọng cho ngươi.

A Liệt nói:

- Đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tin được phu nhân.

Bùi phu nhân nói:

- Cái đó không cần. Ta có cách chứng minh, nhưng trước hết ta hãy nói cho ngươi hay một điều trọng yếu là pho Hóa huyết chân kinh được giấu trong Phân quang kiếm.

Bùi phu nhân nói huych toẹt điều bí mật này ra khiến cho A Liệt dù chẳng muốn tin cũng không được.

Mụ lại hỏi:

- Bây giờ đến lượt ngươi chứng minh thân thế vì ngươi tự nhận là con trai của Tra Nhược Vân, vậy dĩ nhiên ngươi không còn e ngại gì nữa, phải không?

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Tuy tại hạ chưa tin là phu nhân có chịu buông tha hay không, nhưng tại hạ cứ chứng minh mình là người Tra gia cũng chẳng hề chi. Phu nhân để tại hạ ngẫm nghĩ một chút.

Chàng cảm thấy việc chứng minh không phải dễ dàng, trừ phi Lương Trung Sơn còn có biện pháp nào khác.

Nghĩ tới Lương Trung Sơn, lập tức chàng tìm ra được kế hoạch liền hỏi:

- Có phải phu nhân dã biết trước là tại hạ do đường hầm này đi ra?

Bùi phu nhân đáp:

- Cái đó đã hẳn. Không thì sao ta lại chờ ở đây?

A Liệt nói:

- Cái đó đủ chứng minh thân phận tại hạ rồi. Nếu tại hạ không phải là người họ Tra thì sao lại biết đường thông lộ này? Những nhà cửa ở đây nguyên là sản nghiệp của tiên phụ.

Bùi phu nhân hỏi:

- Có khi ngươi ngẫu nhiên phát giác ra điều đó thì sao?

Lương Trung Sơn đang đứng sau A Liệt tiến lên nói:

- Phu nhân lầm rồi! Chính lão nô đã bảo y.

Bùi phu nhân định thần ngắm nghía Lương Trung Sơn rồi lạnh lùng nói:

- Ta nghe khẩu âm ngươi quen quá.. À, ta nhớ ra rồi. Ngươi là A Khôn.

Lương Trung Sơn nói:

- Vân cô nương còn nhớ được tên lão nô thì lão nô cũng xác định phu nhân là Vân cô nương rồi. Lúc trước lão nô e mình tuổi già mắt kém nhận lầm người.

Hai người nói rõ sự tình. Bùi phu nhân đúng là tình nhân của Tra Nhược Vân ngày trước không còn nghi ngờ gì nữa.

Bùi phu nhân không rảnh để hỏi thêm. Mụ nói ngay:

- Chúng ta hãy lánh xa thêm một chút để khỏi bị bọn họ ngó thấy.

Mụ xoay mình vào ngõ hẻm đi trước dẫn đường. Chẳng bao lâu ba người đã vào trong căn phòng một tòa nhà lớn. Trong phòng đèn lửa sáng trưng lại có trà thơm bốc hơi nghi ngút.

Bùi phu nhân ngắm A Liệt dưới ánh đèn sáng, cất giọng ôn nhu nói:

- Bây giờ ta coi lại, quả nhiên ngươi giống Tra Nhược Vân.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia đây đúng là Tra công tử. Lão nô đã vâng mệnh săn sóc chàng. Bùi phu nhân nói:

- Ngươi nói vậy thì ta chẳng thể không tin được. Hỡi ơi!

Đáng tiếc là ta chẳng sinh dưỡng, không thì cũng có con đại khái lớn bằng A liệt rồi.

Lương Trung Sơn nói:

- Tính thời gian Vân cô nương hồi ấy mà sinh con thì bây giờ cũng có một cậu, tuổi, nghĩa là xuýt xoát với niên canh của công tử.

Bùi phu nhân nói:

- Đến nay ta mới tìm cách trả thù cho Nhược Vân kể ra hơi chậm mất rồi phải không? À quên!

Tên ngươi là gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ là Phi Khanh, và họ Tra đổi làm họ Bạch.

Bùi phu nhân nói:

Nghe nói ngươi có bản lãnh đao thương chém không vào. Nếu ngươi lấy được Hóa Huyết chân kinh vào tay thì có thể báo thù rửa hận một cách dễ dàng. Dĩ nhiên ta giúp ngươi một tay.

A Liệt đáp:

- Việc trả thù thong thả rồi hãy tính. Tại hạ không nhịn được phải nói rõ là thủ đoạn của phu nhân rất tàn độc. Biết bao nhiêu người không liên quan đến võ lâm cũng bị phu nhân giết chết, tỷ như người đàn bà bệnh hoạn ở phủ Khai Phong này.

Chàng nói tới đây trái tim càng đập mạnh lòng đã khẩn trương vô cùng vì câu phúc đáp tức là lời tuyên bố mụ đã giết mẫu thân chàng.

Lương Trung Sơn dĩ nhiên hiểu ý A Liệt cũng lộ vẻ hoang mang.

Nên biết lão là thủ hạ tâm phúc của Tra đại công tử Tra Nhược Vân. Cuộc giao thiệp của chủ với đàn bà con gái đều do lão môi giới, nên lão biết Bùi phu nhân. Lão ở với mẹ con A Liệt lâu ngày, dĩ nhiên có ý thân về hai người này. Nếu Bùi phu nhân mà hạ độc thủ giết mẫu thân chàng thì lão cũng phải báo thù cho bà không còn nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng nội vụ chưa rõ ràng mà Tra Nhược Vân lại chết rồi, Lương Trung Sơn đối với bọn tình nhân của chủ cũ, bất giác lão sinh lòng tưởng nhớ người xưa. Vì vậy lão rất hy vọng hung thủ không phải là Bùi phu nhân, để khỏi sa vào hoàn cảnh đau khổ đáng sợ.

A Liệt và Lương Trung Sơn nhìn chằm chặp vào người đàn bà xinh đẹp. Dưới ánh sáng đèn huyền ảo, mụ tỏ ra con người đường hoàng bệ vệ có tư cách cao quí. Bùi phu nhân tựa hồ nghĩ không ra bật lên tiếng Ô hay rồi nhíu cặp lông mày thủng thẳng hỏi:

- Có phải ngươi nói người đàn bà nằm giường bệnh đó không? Y còn có một thằng nhỏ.

A Liệt cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, giả vờ như không để ý gì, đáp:

- Há phải chỉ một mình bà ta mà còn mấy người nữa. Sau khi phu nhân phát Huyết vũ thư họ bị giết cả nhà. Chẳng lẽ họ đều đáng chết ư?

Bùi phu nhân nói:

- Đó là tình trạng bất đắc dĩ. Ngươi nên biết nếu ta để lại người sống là khiến cho những tay cao thủ bảy môn phái lớn điều tra ra được ngay, nên phải hạ sát họ.

A Liệt hỏi:

- Đã thế thì sao phu nhân không giết người đàn bà bịnh hoạn và thằng nhỏ đó trước đi? Bùi phu nhân đáp:

- Cái đó kể ra cũng lạ. Lúc ấy ta thấy thằng nhỏ kia có khí khái hơn người mà lại là đứa con chất

phác, hiếu thảo.

Thanh âm mụ biến thành ôn hòa, hiển nhiên mụ đã nổi lòng cảm động.

A Liệt không khỏi ngây người ra. Chàng chẳng thể nào ngờ được người đàn bà xinh đẹp đã có lòng trắc ẩn đối với chàng ngay từ ngày ấy. Cái đó thật khiến chàng cảm kích vô cùng!

Nhưng trường hợp này càng khiến chàng khó xử vì lập trường của Bùi phu nhân là phải giết hết những người có mặt tại trường mà động cơ thúc đẩy lại là việc báo thù cho thân phụ chàng thì chàng trách mụ thế nào được.

Lại nghe Bùi phu nhân nói:

- Lạ thiệt! Lúc ta thấy thằng nhỏ và gương mặt xinh đẹp của người đàn bà bệnh hoạn đột nhiên lại nghĩ tới Tra Nhược Vân rồi trong lòng không nỡ hạ thủ.

Lương Trung Sơn ngạc nhiên giả vờ hỏi:

- Mẹ con người đàn bà đó có mối liên quan gì với Thái gia?

Bùi phu nhân đáp:

- Mặt mũi thằng nhỏ đó rất giống Nhược Vân. Dĩ nhiên cái đó không đủ căn cứ, nhưng điểm này khiến ta liên tưởng đến người đàn bà bệnh hoạn có khi cũng là kẻ luyến ái Tra Nhược Vân. Bỗng mụ mỉm cười hỏi A Liệt:

- Ngươi có biết phụ thân ngươi là con người rất phong tình? Không có người đàn bà nào trong thiên hạ một mình chiếm được y.

A Liệt gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng nghe nói vậy.

A Liệt cảm thấy giọng nói cùng vẻ mặt Bùi phu nhân đối với chàng chẳng khác gì mẹ đối với con, khiến chàng càng áy náy.

Bùi phu nhân lại nói:

- Nhưng sau cùng y cũng chuốc lấy tai họa.

Mụ thở dài nói tiếp:

- Y kết mối thâm cừu về nữ sắc với các môn phái. Cổ nhân có câu:

Thù giết cha không qua bạn đoạt vợ. Ngươi coi đó thì biết giết cha và đoạt vợ người đều gây tử thù. Cái tai họa háo sắc nghiêm trọng là thế đó.

A Liệt không hiểu mụ nói những câu này có dụng ý gì, chàng cũng không biết tỏ thái độ thế nào cho phải, chỉ gật đầu lia lịa.

Bùi phu nhân lại nói:

- Ngươi bảnh trai chẳng kém gì Nhược vân, chớ có làm như y.

A Liệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thế đâu.

Bùi phu nhân nói:

- Theo chỗ ta biết thì ngươi cũng đã mắc vào ba cô gái. Một là Lục phu nhân, nhưng thị đã đắm ngọc chìm hương. Hai là Phùng Thúy Lam, ba là Âu Dương Tinh. Ngoài ra ta còn nghe nói cả mụ yêu cơ Liễu Phiêu Hương ở Cực Lạc Giáo cũng do ngươi đưa đi chạy trốn.. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giả tỷ mới đây người ta không bận việc điều tra thân thế ngươi thì Lục Minh Vũ không dám nấn ná ở lại Khai Phong.

A Liệt vội hỏi:

- Hôm ấy các vị tấn công vào hành cung của Lục Minh Vũ có gặp ai không?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Giáo chủ Cực Lạc Giáo là Lý Thiên Đông. Thực lực của hai bên tương đương như nhau. Sau khi chiến đấu hồi lâu, Lý Thiên Đông bị bọn ta bức bách phải cởi tấm sa che mặt, nhưng hắn không phải là Lục Minh Vũ.

A Liệt nói:

- Thế là hắn còn đeo bộ mặt giả nữa.

Bùi phu nhân đáp:

- Mọi người cũng đều biết vậy, nhưng xem chừng đánh không thắng nổi hắn nên cũng giả vờ tin là sự thực để mượn cớ rút lui. Lần sau nhất định còn những tay cao thủ kiệt xuất ở các phái đối phó với hắn.

Từ nãy tới giờ, việc Bùi phu nhân có phải là hung thủ hạ sát mẫu thân A Liệt hay không vẫn chưa minh xác rõ rệt.

Bùi phu nhân lại nói:

- Ta rất mừng là Tra Nhược Vân còn có người thừa kế và quyết định dùng toàn lực giúp ngươi luyện thành võ công của Hóa Huyết Môn để khôi pnục lại thanh danh cho nhà họ Tra.

Lương Trung Sơn xen vào:

- Lão nô đang lo về việc dó.

Bùi phu nhân nói:

- Không cần đâu! Ta đã có cách. Các ngươi nên biết bước đầu là phải lấy cuốn bí lục về chuyên tâm học tập. A Liệt có đủ tư chất để thành tựu một cách rực rỡ.

Lương Trung Sơn nói:

- Nhưng thiếu gia đã uống linh dược lại luyện một thứ nội công thượng thặng khác rồi.

Bùi phu nhân cười nói:

- Sau khi điều tra, ta đã biết những kỳ tích mà gã được gặp và hiểu rằng nhờ đó gã mới có bản lĩnh kinh người. Hiện giờ chẳng những ta, mà những tay cao thủ các phái cũng thông hiểu điều đó, nên A Liệt ở vào tình trạng rất nguy hiểm.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mọi người đều biết A Liệt đã gặp được kỳ ngộ rồi thoát thai hoán cốt mà không thuộc về võ công của Hóa Huyết Môn nên người gã đao thương chém không vào. Bọn họ còn điều tra ra được A Liệt không hiểu chiêu thức võ công, chỉ giỏi chịu đựng và liều mạng. Họ cho rằng gã không thi triển lộ Hóa Huyết thần công hoặc vì luyện chưa thành hoặc vì lộ số bất đồng không thể luyện được.

Lương Trung Sơn nói:

- Những lời phân tích như vậy thật đã rõ ràng!

Bùi phu nhân nói:

- Còn nữa. Những người đã luyện võ công đến trình độ như chúng ta ai cũng tin rằng võ công của các gia phái đều có mạch lạc riêng biệt trước sau phải ăn khớp. Tỷ như môn võ công này phải chiêu thức đó mới phối hợp được và phát huy lực lượng đến tột độ. Vì thế mà A Liệt đã luyện một môn nội công khác không thể luyện kỳ công của Hóa Huyết Môn đến chỗ thành tựu tối cao.

A Liệt chăm chú nghe lời mụ lẩm nhẩm gật đầu. Mụ lại nói:

- Công phu của Hóa Huyết Môn chẳng có chỗ nào luyện được toàn thân đao thương chém không vào, nên mọi người đều đoán đây là một loại khí công khác. Nếu quả đó là khí công thì người ta sẽ có cách đối phó. Vì trước kia họ chưa hay nên không kịp trở tay.

A Liệt nói:

- Hiện giờ bọn họ hiểu rồi là có cách đối phó được phải không?

Phu nhân đáp:

- Đúng thế. Vì vậy mà ngươi lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, không thể đụng đầu với họ được, trừ phi ngươi đã luyện được kỳ công của Hóa Huyết Môn.

A Liệt nghe mụ nói có chỗ mâu thuẫn liền hỏi:

- Võ công tâm pháp của các nhà các phái đã có chỗ quan hệ không tách rời thì tại hạ còn luyện Hóa Huyết thần công thế nào được?

Lương Trung Sơn buồn rầu nói:

- Đúng thế! Lão nô đang lo về vụ này.

Bùi phu nhân nói:

- Đó chẳng qua là các ngươi biết một lại chưa biết hai. Sự thực trong vũ trụ không việc gì có tuyệt đối tính. Nói một cách khác tức là chẳng có việc gì không làm được mà chỉ có người làm được hay không mà thôi.

Lương Trung Sơn nói:

- Đây là vấn đề rất hoang mang. Lão nô muốn biết thiếu gia có làm được hay không.

Bùi phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên có thể làm được.

A Liệt hỏi:

- Phu nhân để tại hạ tự nghĩ lấy nên chăng? Bùi phu nhân đáp:

- Được lắm! Nhưng nhất định ngươi sẽ uổng một phen tâm lực. A Liệt nghĩ bụng:

- Bây giờ ta đã có cảm giác không nỡ hạ thủ giết mụ, nếu được mụ chỉ điểm giúp cho luyện thành võ công là lại chịu thêm một công ơn nữa. Chi bằng không nghe thủ pháp của mụ hay hơn.

Đối với sự kiện này, A Liệt cần hỏi cho biết rõ ngay để kết thúc. Bất luận kết quả hay hay dở.

Trong lòng nghĩ vậy, mắt chàng chiếu ra những tia sáng kiên quyết. Lương Trung Sơn vừa trông đã biết ngay, lão hít mạnh một hơi chân khí. Bùi phu nhân kinh ngạc nói:

- Sao ngươi lại thở dài? Lương Trung Sơn đáp bằng một giọng trầm trọng:

- Lão nô bấy nhiêu tuổi đầu đã được coi việc đời quả nhiên rồi thỉnh thoảng bất giác lại thở dài thành thói quen.

Bùi phu nhân cười nói:

- Té ra là thế!

A Liệt bỗng la lên một tiếng:

- Bùi phu nhân!

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo chói tai.

Bùi phu nhân chau mày hỏi:

- Chuyện gì vậy? A Liệt hỏi:

- Mấy bữa trước ở Chu Tiên Trấn, phu nhân đã làm một việc không giữ phụ đạo.

Bùi phu nhân ngạc nhiên. Cả Lương Trung Sơn cũng thần người ra.

A Liệt mặt lạnh như băng, mục quang sắc bén nhìn đối phương chầm chặp hỏi:

- Phu nhân không dám trả lời ư? Người đàn ông kia là ai?

Bùi phu nhân bình tĩnh lại đáp:

- Nếu ngươi đã biết việc này tất hiểu người đó là ai?

Câu nói của mụ ám thị phủ nhận việc mụ không giữ phụ đạo.

# Chương 66 - Có Quỷ Hồn Là Chuyện Đáng Mừng

Lương Trung Sơn vội nói:

- Phải rồi! Thiếu gia có biết thật không?

A Liệt lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rõ, chẳng những biết người, mà còn biết rõ thời gian cùng địa điểm.

Bùi phu nhân mạnh dạn giục:

- Vậy ngươi thử nói ta nghe.

Mụ còn hy vọng là A Liệt chỉ hăm dọa để mụ thú thực ra.

A Liệt cất giọng lạnh như băng nói:

- Người đó là Lục nhất Biều. Tại hạ nói có đúng không?

Lương Trung Sơn kinh ngạc la lên:

- Lục nhất Biều ư? Lão ta là người có thanh danh tốt đẹp kia mà?

Bùi phu nhân trợn mắt lên hỏi:

- Chẳng lẽ thanh danh ta không tốt đẹp chăng?

Lương Trung Sơn thở dài đáp:

- Lão nô tuyệt không có ý nghĩ như vậy.

A Liệt nói:

- Ở đời chẳng thiếu gì kẻ lừa bịp. Lục phu nhân! Không chừng tại hạ phải giết phu nhân.

Bùi phu nhân nhận thấy hành động bất chính đã bại lộ, không muốn phủ nhận nữa, chỉ hỏi:

- Liệu ngươi có làm được không?

A Liệt đáp:

- Tại hạ đã nói trên đời này chẳng có việc gì tuyệt đối không làm được.

Bùi phu nhân lộ vẻ cảnh giác nói:

- Ta khuyên ngươi nên nghĩ kỹ một chút. Nếu để xảy ra cuộc tỷ đấu, e rằng ta không nương tay được.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi ngươi còn cần đến ta chỉ điểm thì mới có thể luyện võ công của Hóa huyết môn cho

đến chỗ thành tựu được. Chẳng lẽ ngươi không muốn học ư?

A Liệt gật đầu đáp:

- Tại hạ không học đâu. Nếu tại hạ yêu cầu phu nhân giúp đỡ thì bậc đại trượng phu phải nghĩ đến điều ân oán phân minh. Tại hạ cầu phu nhân giúp đỡ thì còn nghĩ đến việc giết phu nhân thế nào được?

Bùi phu nhân nói:

- Câu nói của ngươi thật là đáng kính. Đáng tiếc ngươi chẳng biết trọng khinh, không phân lợi hại.

A Liệt lạnh lùng nói:

- Trước khi chúng ta động thủ thì còn đất nói chuyện với nhau. Tại hạ muốn hỏi phu nhân một câu, chẳng hiểu phu nhân có chịu trả lời không?

Bùi phu nhân hỏi lại:

- Điều gì?

A Liệt nói:

- Điều này e rằng phu nhân không chịu nói thật.

Bùi phu nhân hỏi:

- Vậy ngươi có cần biết không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ muốn biết lắm.

Chàng đứng lên vói lấy ngọn đèn dầu xuống nói tiếp:

- Đèn tối quá tại hạ không nhìn rõ diện mạo phu nhân.

Lúc A Liệt nói câu này đã khêu đèn cho sáng tỏ. Chàng đặt lại cái đèn như cũ, quay sang nhìn phu nhân hỏi:

- Bùi phu nhân! Xin hỏi phu nhân:

Từ ngày phu nhân thi triển Huyết vũ thần công đến nay đã giết chết bao nhiêu người?

Bùi phu nhân ngấm ngầm xem xét mau lẹ ý tứ của câu hỏi này rồi đáp:

- Giả tỷ ngươi là con trai Tra Nhược Vân thì ta có giết đến ngàn người cũng chẳng can chi.

Bằng không phải là người nhà họ Tra thì mới thắc mắc về vụ này.. Mụ cười lạt nói tiếp:

- Nhất là nếu ngươi có liên can đến những kẻ bị giết lại càng để tâm. Ta nói có đúng không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Phu nhân nói vậy là phải, nhưng thiếu gia đúng là huyết nhục của Tra đại gia, tuyệt không có điều gì giả trá.

A Liệt hỏi:

- Bùi phu nhân! Nếu chúng ta không tránh được cuộc quyết đấu sinh tử thì tại hạ có phải là người nhà họ Tra hay không cũng chẳng quan hệ gì. Vậy mà phu nhân không chịu trả lời tại hạ câu trả lời đó ư?

Bùi phu nhân nghe chàng nói có lý liền đáp:

- Ta đã giết hơn hai chục người.

A Liệt hỏi:

- Phu nhân cho số mục đích xác được không?

Bùi phu nhân đáp:

- Cả thảy người.

A Liệt cười liền bám chặt lấy hỏi vặn thêm. Chàng dùng phương pháp quanh co, dương đông kích tây để điều tra cho biết rõ có phải chính mụ đã hạ sát mẫu thân chàng.

Nếu chàng hỏi ngay mụ có hạ sát một người đàn bà mắc bệnh ở phủ Khai phong, chắc mụ phát giác ra điều khác lạ và chưa chắc mụ đã chịu nói thật. Chàng liền hỏi trước số người bị giết ở núi Nga Mi rồi mới chuyển tới phủ Khai phong. Chàng được Bùi phu nhân cho hay ở nơi đây mụ có giết một người.

A Liệt tưởng trái tim chìm xuống, vì chàng biết mụ đúng là hung thủ rồi. Chàng muốn tìm ra sự thực bằng cách điều tra số người bị hại.

Chàng tổng cộng nhân số các nơi quả đúng người.

Dĩ nhiên Lương Trung Sơn đã hiểu ý chàng. Nhưng lão vẫn lo âu chưa chắc chàng có thể nắm vững giết được Bùi phu nhân là tay cao thủ hạng nhất hay không.

Tuy lão không muốn xảy chuyện trong một phe tàn sát lẫn nhau, nhưng cũng không thể trách A Liệt vì chàng ở vào tình trạng phải báo thù. Mặt khác lão lại biết Bùi phu nhân đã đi tư thông với kẻ khác khiến lão không khỏi bất bình thay cho chủ nhân. Vì thế mà lão nảy lòng thù nghịch với mụ.

Có điều Lương Trung Sơn vẫn chưa hiểu A Liệt muốn lợi dụng vụ này để nổi lòng phẫn nộ, không thì chàng chẳng thể hạ độc thủ được.

Bùi phu nhân hỏi một câu tối hậu:

- Ngươi đã thỏa mãn về những lời phúc đáp của ta chưa?

A Liệt đáp:

- Tại hạ thỏa mãn rồi.

Đoạn chàng buông tiếng thở dài, cất tiếng trầm trọng ra chiều băn khoăn nói:

- Tại hạ phải giết phu nhân mất rồi. Xin phu nhân lượng thứ cho.

Bùi phu nhân ngạc nhiên chăm chú nhìn chàng. Đột nhiên mụ nhớ lại thanh âm của A Liệt, bất giác mụ chau mày, vì mụ liên tưởng đến tình trạng lúc chia tay cùng Tra Nhược Vân.

Sau mụ lắc đầu nói:

- Con người thật lắm chuyện kỳ! Muốn nói rõ mà không nói ra được. Ngươi cứ động thủ đi, nhưng ta chẳng thể không kháng cự.

A Liệt nói:

- Dĩ nhiên là thế. Có ai lại bó tay đợi chết bao giờ.

Chàng tiến thêm một bước về phía Bùi phu nhân, thủ thế chuẩn bị tấn công.

Bùi phu nhân cũng đứng phắt dậy, tay nắm cây ngân câu.

Nhưng đột nhiên mụ mặt mày thất sắc, lùi lại một bước.

A Liệt trầm giọng nói:

- Phu nhân bất tất phải lấy làm lạ. Tại hạ thông hiểu tính chất hoa cỏ trong thiên hạ. Vừa rồi tại hạ khêu bấc đèn đã ngấm ngầm bỏ một chút thuốc bột vào. Phu nhân ngửi phải thành ra khí lực giảm đi rất nhiều.

Bùi phu nhân vận công đề khí lộ ra ngoài mặt.

Lương Trung Sơn đứng bên bây giờ mới tỉnh ngộ. Lão ngấm ngầm đề tụ nội lực liền phát giác chân khí bế tắc.

A Liệt nhảy xổ lại vung chưởng đánh tới làm rớt cây ngân câu trong tay Bùi phu nhân xuống đất.

Chàng đưa tay kia ra chụp cổ tay mụ khẽ vặn một cái xoay ra sau lưng rồi mụ không nhúc nhích được nữa.

Bùi phu nhân rên lên một tiếng, để mặc cho A Liệt muốn làm gì thì làm.

A Liệt kiếm một sợi dây vừa bền vừa dai cột hai tay mụ ra sau lưng rồi cột cả hai chân mụ nữa.

Chàng quay lại ngó thấy Lương Trung Sơn đang nhắm mắt điều dưỡng liền nói:

- Lương đại thúc! Đại thúc chờ một lúc là sức lực sẽ khôi phục lại như thường.

Lương Trung Sơn mở bừng mắt ra thấy A Liệt đã đặt Bùi phu nhân lên giường. Mụ không dẫy dụa mà cũng không nói năng gì.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Thiếu gia! Thiếu gia định giết phu nhân bằng cách nào?

A Liệt đáp:

- Tại hạ dùng quyền cũng được mà bóp chết cũng được, nhưng những cái đó đều quá tàn nhẫn. Hỡi ơi! Tại hạ không đủ tàn ác để hạ thủ.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Vậy thiếu gia định tha cho phu nhân chăng?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ muốn để phu nhân được toàn thây. Chúng ta cứ bỏ đi, chẳng bao lâu phu nhân sẽ chết đói.

Đoạn chàng cất bước đi trước.

Lương Trung Sơn lúc ra cửa còn ngoái lại ngó người đàn bà nằm trên giường một lần nữa thì thấy mụ trợn hai mắt lên nhìn lão.

Lương Trung Sơn nói:

- Vân cô nương! Giả tỷ cô nương ẩn tích sớm đi đừng tham luyến cõi giang hồ, thì tránh được màn thảm kịch bữa nay.

Bùi phu nhân chuyển động mục quang dường như để ngẫm nghĩ câu nói của lão có ngụ ý gì.

Đến lúc Lương Trung Sơn trở gót khoa chân bước ra ngoài mụ mới lên tiếng:

- Cục diện bữa nay chẳng có gì đáng sợ. Ta có thể lìa khỏi cõi đời không kèn không trống, trong lòng cũng chẳng đau khổ chút nào.

A Liệt và Lương Trung Sơn đi một quãng xa rồi mới dừng bước lại.

A Liệt ngửa mặt lên trông mấy chòm sao trên trời, ngơ ngẩn xuất thần.

Lương Trung Sơn an ủi chàng:

- Thiếu gia ơi! Chúng ta cứ đến chỗ bảo khố thôi, bất tất phải nghĩ tới Bùi phu nhân làm gì nữa, vì tội của bà đáng thế.

A Liệt hỏi:

- Lương đại thúc! Chắc đại thúc không nỡ giết Bùi phu nhân?

Lương Trung Sơn hỏi lại:

- Chúng ta đã để phu nhân chết đói rồi còn gì nữa?

A Liệt đáp:

- Đừng nói giỡn! Bản lĩnh Bùi phu nhân như vậy mà sợi dây gai kia cột được bà chăng? Huống chi phu nhân còn có miệng, chẳng lẽ bà không biết kêu người đến cứu? Trừ phi bà ta tự sát thì không kể.

Lương Trung Sơn nói:

- Thế ra thiếu gia đã biết là phu nhân không chết hay sao?

A Liệt đáp:

- Cái đó đã hẳn. Vả lại nghe câu bà đối đáp với đại thúc thì bà ưng chịu từ đây vĩnh viễn không ló mặt ra ngoài giang hồ nữa. Phải vậy không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Chính là thế đó. Nhưng lão nô có thể giải thích.. A Liệt gạt đi:

Bất tất phải giải thích nữa. Chúng ta đến bảo khố để tìm Phân quang kiếm thôi.

Hai người đi trong bóng tối, xuyên qua nhiều đường phố đến một nơi, chung quanh toàn là ngõ hẻm, nhà cửa tồi tàn. Hiển nhiên là một khu quần tụ những dân nghèo.

Đột nhiên A Liệt trầm giọng hỏi:

- Lương đại thúc! Đại thúc dẫn tại hạ đi đâu vậy?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đến bảo khố.

A Liệt hỏi:

- Phía trước phải chăng là nhà ta?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng rồi! Nhưng chúng ta chỉ đi qua mà thôi.

Khi hai người đi qua căn nhà, A Liệt không nhịn được dừng bước lại, giương to cặp mắt nhìn nhà cửa đầy bụi bặm cùng mạng nhện.

Bao nhiêu ký ức nổi lên trong đầu óc chàng. Mấy tháng nay chàng đã gặp bao nhiêu chuyện, người chàng cũng biến đổi rất nhiều.

Dĩ nhiên điều đáng bi thảm nhất là chuyến này chàng trở về chốn cũ từ mẫu đã khuất bóng, vĩnh viễn không được thấy âm dung.

Hai hàng châu lệ chàng tuôn ra xối xả. Trong gian phòng này chàng đã được hưởng bao nhiêu lòng từ bi, được nghe bao nhiêu lời dạy dỗ của người mẹ hiền mà nay đều biến thành mây khói, chỉ còn lại căn phòng tịch mịch.

Lương Trung Sơn dịu dàng thúc giục:

- Thiếu gia ơi! Chúng ta đi thôi.

A Liệt ậm ừ nhưng không cất bước.

Lương Trung Sơn lại nói:

- Chờ lát nữa mọi việc đều ổn thỏa, chúng ta sẽ lại đây đàng hoàng để chỉnh lý những di vật của

chủ mẫu. Thế mới là biện pháp kỷ niệm bà.

A Liệt cũng biết hiện giờ không nên trùng trình. Chàng đành thu mối bi ai, giơ tay lên gạt lệ rồi trở gót bước đi.

Lương Trung Sơn đi trước dẫn đường, lão chạy càng nhanh hơn.

Chớp mắt đã đến phía trước một tòa nhà cao lớn ở phía bắc thành. Hai người quanh ra đằng sau đảo mắt nhìn vào phía trong tường thấy tòa lầu hai tầng bằng đá xếp lên.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia! Đây là nhà của ngoại tổ thiếu gia.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Gia mẫu không phải xuất thân từ một nhà nghèo hèn ư?

Lương Trung Sơn đáp:

- Không phải. Sau khi bà mang thai mới bị đuổi đi. Lão nô vâng lệnh giả làm trượng phu của chủ mẫu để dễ bề che tai mắt hàng xóm.

A Liệt hỏi:

- Tại sao lại không tìm một căn nhà tốt hơn?

Lương Trung Sơn đáp:

- Chủ mẫu không muốn rời xa nhà quá.. Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Khi ấy chưa kịp bàn định ổn thỏa thì trong nhà đã phát sinh đại họa, nên lão nô giả trang làm nhà bần hộ để địch nhân không nghĩ là người của Tra gia. Do đó mà chìm đắm vào cảnh nghèo túng.

A Liệt không nói gì. Lương Trung Sơn lại tiếp:

- Thực ra lão nô đã lầm to. Giả tỷ khi ấy mà không sợ chết thì đã truyền Hóa huyết thần công cho thiếu gia rồi. Hỡi ơi.. A Liệt gạt đi:

- Chuyện đã qua còn nhắc tới làm chi? Chúng ta vào đi thôi.

Lương Trung Sơn nói:

- Tòa thạch lâu này nguyên là khuê phòng của chủ mẫu, nên chủ nhân ngày trước lập ra một cái kho nho nhỏ. Ban đầu tưởng để làm chỗ chơi đùa nhưng sau lại dùng làm nơi cất bảo vật.

A Liệt hỏi:

- Chúng ta tiến vào liệu có người phát giác không? Đây đã là nhà của ngoại tổ, dĩ nhiên ta chẳng thể sát hại người trong nhà được. Có đúng thế không?

Lương Trung Sơn đáp:

- Thiếu gia cứ yên tâm. Lão nô đã nghĩ cách rồi. Những năm trước cứ cách mấy ngày lão nô lại nhân đêm tối lẻn vào đây hí lộng quỷ thần khiến cho không ai dám ở trong phòng này.

Hai người vượt tường nhảy vào, chạy đến bên thạch lâu, ngửng đầu lên nhìn thì thấy vẫn tồi tàn như cũ, đủ biết nhà bỏ lâu ngày không ai sửa sang quét tước và dĩ nhiên không có người ở.

Lương Trung Sơn nói:

- Hay lắm! Đến nay vẫn chưa có người dám trú ngụ.

Cửa dưới lầu đóng kín, nhưng cửa sổ mé hữu có lỗ hổng thò tay vào mở được. Trong cửa sổ một màu tối đen, nhìn chẳng thấy vật gì cả.

A Liệt từ ngày hãm thân vào chốn võ lâm đầy cừu hận, đã từng xuất sinh nhập tử không biết sợ hãi là gì mà lúc này đột nhiên chàng cảm thấy ớn da gà.

Phía trong cửa sổ tối đen dường như có giấu điều gì thần bí vô hạn, tưởng chừng có nhiều lực lượng đề kháng, khiến chàng cảm thấy mình bất lực.

Lương Trung Sơn đã nhảy lên thềm. A Liệt hít mạnh một hơi chân khí nhất định không để nỗi khủng khiếp lộ ra ngoài mặt, khiến Lương Trung Sơn khỏi cho mình là hạng trẻ nít. Chàng cũng nhảy lên theo.

Lương Trung Sơn dẫn A Liệt quanh ra một bên. Bên này cũng có cửa sổ. Lão mở ra nhảy vào.

A Liệt đứng ngoài ngó tình trạng bên trong. Mục lực của chàng rất tinh nhuệ. Chàng lờ mờ ngó thấy phía trong là một thư phòng.

Trong phòng chỗ nào cũng đầy cát bụi và màng nhện, nhưng đồ vật còn đủ cả. Một cái tủ sách lớn, một cái bàn bằng gỗ tử đàn hiện ra trước mắt. Trên tường còn hai bức thư họa đã rách nát. Ngoài ra những đòn, những ghế vẫn y nguyên.

Lương Trung Sơn ở trong phòng quay ra chờ chàng tiến vào. Đồng thời lão móc túi lấy một thứ mồi lửa đặc biệt để soi đêm tối.

Mục lực của lão không bằng A Liệt, nên ở trong phòng tối tăm cần nhờ ánh lửa soi sáng.

A Liệt ôm bầu tâm sự trầm trọng nhảy vào.

Lương Trung Sơn khẽ nói:

- Phía sau thư phòng là gian nhà chứa đồ vật.

Lão vừa nói vừa chuẩn bị bật lửa lên.

A Liệt ngăn lại, khẽ nói:

- Tại hạ nhìn rõ rồi. Đại thúc cứ đi theo là được.

Chàng tiến đến bên cửa, rút then ra, đột nhiên phía ngoài cửa phát ra một tiếng lách cách.

A Liệt sợ quá tưởng chừng huyết dịch trong người ngưng cả lại. Đầu óc chàng không khỏi nghĩ tới ngoài cửa trong bóng tối có nhiều cảnh tượng đáng sợ.

Lương Trung Sơn khẽ nói:

- Sao? Then cửa không kéo ra được ư?

A Liệt nghe thanh âm của lão liền đáp:

- Bên ngoài dường như có tiếng động.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Thật thế ư? Chúng ta thử điều tra xem.

A Liệt muốn nói có lẽ là ma quỷ, nhưng chàng không thốt lên lời. Chàng mở cửa ra thấy bên trong có lối đi đầy cát bụi. Bỗng chàng ngửi thấy mùi khê nồng nặc. Đây là mùi hôi hám của căn nhà bỏ không lâu ngày bốc lên. Nó cũng đủ khiến cho người ta thêm sợ hãi.

Ngoài cửa càng tối mù tối mịt, nhưng A Liệt vẫn ngó thấy một dãy hành lang trống rỗng chẳng có vật gì. Chàng không thấy bóng ma quỷ gì hết, nên yên lòng lại rất nhiều.

Chàng nghiêng mình sang một bên nói:

- Đại thúc đi trước đi.

Lương Trung Sơn nói:

- Tối quá! Lão nô nhìn không rõ cả thiếu gia.

Lão khoa chân bước qua ngưỡng cửa, đồng thời bật lửa lên.

A Liệt dường như cũng bớt sợ, chàng xoay tay đóng cửa lại vì e có người nhòm qua cửa sổ để thấy ánh đèn lửa. Bây giờ chàng mới phát giác ra trên khung cửa có một trái cầu tròn bằng gỗ. Bên trái cầu là một lỗ trống đủ cho trái cầu xoay chuyển. Chàng mới tỉnh ngộ tiếng động phát ra là do trái cầu chuyển động. Chàng hiểu then cài cửa trong thư phòng có liên quan đến trái cầu đó. Lúc trái cầu chuyển động cũng làm cho trái cầu xê xích phát ra tiếng động.

Lương Trung Sơn đi theo hành lang được mấy bước liền rẽ vào lối khác. Lão dừng lại trước một khuôn cửa gỗ. Lão giơ đuốc lên soi cũng thấy đầy bụi bặm và có khóa ngoài. Cái khóa đã biến thành sắc đen. Vừa trông thấy cũng biết ngay là khóa han rỉ rồi, có tra chìa khóa vào cũng không mở được.

A Liệt phát giác ra Lương Trung Sơn đang cẩn thận điều tra khe cửa từ trên xuống dưới.

Trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Lương đại thúc! Đại thúc làm gì vậy?

Lương Trung Sơn vừa nắn cái khóa vừa đáp:

- Ngày trước lão nô đã để lại ký hiệu. Bây giờ vẫn còn nguyên, tức là không ai mở khuôn cửa này.

Rắc một tiếng vang lên! Lão đã bẻ gãy khóa. Tiếp theo cánh cửa mở ra. Mùi hôi hám lại xông vào mũi. Lương Trung Sơn và A Liệt phải né tránh sang một bên.

Sau một lúc, Lương Trung Sơn nói:

- Lão nô vào trước mở cửa sổ cho hả hơi.

Lão tiến vào rất lẹ, tay cầm mồi lửa soi cả gian nhà.

Đây là một gian phòng nhỏ vuông vắn. Góc trên bức tường bên phải có một cửa sổ vuông chừng hai thước. Lương Trung Sơn mở lẹ ra rồi lùi lại.

Trong phòng toàn gác ván cây làm kệ. Trên kệ để đủ thứ:

nào chăn đệm, nào giầy dép, nón áo. Lại còn một ít giỏ tre.

A Liệt hỏi:

- Lương đại thúc! Phải chăng đây là nơi cất giấu bảo vật?

Lương Trung Sơn đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Đây mới là cửa vào. Dưới chân tủ áp tường có một huyệt động nhỏ bé. Chỗ đó cả chủ mẫu cũng không biết.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy.. chỉ có một mình tiên phụ là biết thôi ư?

Lương Trung Sơn nói:

- Đã có một hồi lão nhân gia tạm thời vào ẩn trong nhà này, đại khái không có chuyện gì. Lão nhân gia tra xét thấy không ai di chuyển cái tủ để mở đường hầm, rồi quyết định lợi dụng nơi đây làm chỗ để cất báu vật. Không ngờ ngày nay lại giúp cho thiếu gia được nhiều việc.

Lúc này lão đã thấy mùi hôi hám trong phòng tiêu tan đi nhiều rồi. Lão vừa cất bước thì đột nhiên A Liệt ngăn lại.

Lương Trung Sơn cũng là người cơ cảnh dị thường, lập tức lão thổi tắt mồi lửa, đứng dán người vào tường. Lão biết rõ tai mắt của tiểu chủ nhân rất minh mẫn, đã đến bậc siêu phàm nhập thánh.

Lại nghe A Liệt khẽ hắng dặng một tiếng, khẽ nói:

- Không có chuyện gì cả.

Lương Trung Sơn nói:

- Trời ơi! Lão nô lại tưởng có động, cần phải cảnh giác.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi đại thúc trên đời có ma quỷ không?

Lương Trung Sơn lẳng lặng hồi lâu, cười hỏi lại:

- Lão nô không hiểu thiếu gia hỏi câu này làm chi? Theo nhận xét của lão nô thì trên đời không có ma quỷ, hay ít ra là lão nô chưa từng được gặp quỷ bao giờ.

A Liệt nói:

- Dường như đại thúc có ý tiếc rằng không được nhìn thấy ma quỷ, nhưng tại hạ lại cảm thấy yên tâm.

Lương Trung Sơn nói:

- Cái chết, sống của con người là chuyện rất tầm thường. Điều đáng thương là con người sau khi chết rồi như khói tỏa mây bay, vĩnh viễn không còn vết tích gì. Cả những nhân vật hồi sinh tiền gầm mây thét gió, hổ đấu rồng tranh, mà chết rồi không biết đi đâu. Nào cơ mưu, nào dũng cảm, nào hứng thú nào tài học đều mất tích chẳng còn gì. Thiếu gia thử nghĩ coi nếu chết rồi còn hóa ra quỷ tồn tại thì đã không phải là tiêu diệt.

A Liệt ngẩn người ra đáp:

- Tại hạ chưa từng nghĩ tới điểm này.

Lương Trung Sơn nói:

- Tuổi thiếu gia còn nhỏ, nên ít lưu tâm tới chuyện đó. Còn lão nô lại nghĩ rằng nếu con người chết đi còn hồn ma thì lại là một việc rất đáng an ủi, vì chúng ta chết rồi được biến thành quỷ thì chẳng có gì đáng tiếc nữa.

A Liệt ngắt lời:

- Tại hạ hiểu rồi. Đại thúc nói thế là nếu chúng ta có gặp quỷ lại thành một điều rất đáng mừng. Hỡi ơi! Vừa rồi tại hạ thật đã sợ vỡ mật.

Lương Trung Sơn lại thắp lửa lên chạy vào trong phòng. Lão di chuyển cái tủ lớn để hở ra tấm ván gỗ dài chừng sáu thước, rộng ba thước.

A Liệt nắm lấy vòng sắt trên ván kéo mạnh lên thì thấy bên dưới có để sẵn một cái thang gỗ xem chừng đã hư nát. May ở chỗ chàng không tính lợi dụng cái thang này.

Dưới hầm rộng chừng trượng vuông. A Liệt tung mình nhảy xuống. Chàng khẽ hít một hơi thì phát giác ra không khí dưới này còn trong lành hơn ở trên, đủ biết có chỗ thông gió.

# Chương 67 - Cao Thanh Vân Xuất Hiện Thình Lình

Trong góc nhà đặt một cái ghế cao. Trên ghế đặt một cây đèn nến sáp.

Lương Trung Sơn xuống hầm rồi quẹt lửa thắp đèn lên. Trong hầm sáng tỏ khiến cho vô số hào quang lấp lánh vì có rất nhiều đồ đạc trang sức nạm ngọc thạch treo trên tường.

Ngoài ra còn mấy chiếc ghế dài, trên đặt rất nhiều đồ đạc.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Khi gia gia ta ẩn trong này chắc dùng những đồ nạm châu báu kia để làm trò tiêu khiển. Giả tỷ dưới hầm không đặt ống thông hơi thì nhất định lão gia không chịu nổi và dĩ nhiên không đem dấu bảo vật ở đây.

Trên một chiếc ghế thấp áp tường phía tả cũng bày lắm đồ vật, nhưng đều bọc lại bằng bao vải và không có ánh hào quang.

A Liệt chú ý tìm kiếm thanh Phân quang kiếm, nên chàng chẳng để ý gì đến những đồ trân bảo. Chàng nhìn khắp nơi mà chẳng thấy đao kiếm chi hết.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia! Những vật trên ghế kia đều là của báu trấn sơn mà những môn phái lớn rất thèm khát. Bây giờ A Liệt mới đảo mắt nhìn lại thấy Lương Trung Sơn cúi lom khom trước ghế, cầm những vật bọc vải lên. Vẻ mặt nghiêm nghị lão tự nói một mình:

- Đây chắc là ấn Bắc đẩu ngọc tỷ.

Lão vừa nói vừa mở bọc ra thì quả nhiên thấy chiếc ấn lớn bằng miệng bát, trắng tinh, nhẵn bóng, không một vết gợn:

Quả là vật báu hiếm có trên đời.

Lương Trung Sơn lại nói tiếp:

- Vật báu này của bang Thất Tinh. Nghe nói bang chúa lúc lập ra bang hội có khắc vào ấn □Bắc đẩu thất thức□ là một môn tuyệt học võ lâm ảo diệu vô cùng.

A Liệt liền bước lại coi thấy một mặt ấn có khắc tự tích và đồ hình.

Lương Trung Sơn cũng nhìn thấy rồi. Lão ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Nô tài đã được nghe lão gia nhắc tới vụ này mà bây giờ mới được trông thấy.

A Liệt lại cầm một cái nghiên đá hình tròn giở lên hỏi:

- Cái này cũng là bảo bối ư?

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Đó là vật báu trấn sơn của phái Nga Mi. Đáy nghiên có khắc Lưỡng nghi thập tam kiếm.

A Liệt chau mày đặt cái nghiên cổ xuống nói:

- Lương đại thúc! Mục đích chúng ta về đây để tìm Phân quang kiếm.

Lương Trung Sơn đáp:

- Lão nô biết rồi! Lão nô biết rồi!

A Liệt cất giọng trầm trọng hỏi:

- Chẳng thấy kiếm đâu, có phải không? Vì thế mà đại thúc chỉ nói chuyện bảo bối của các môn phái khác.

Lương Trung Sơn buồn rầu thở dài đáp:

- Quả không thấy đâu. Lão nô cũng lấy làm kỳ lạ tại sao thanh kiếm kia lại không có ở đây.

A Liệt nói:

- Hay là tiên phụ không để Phân quang kiếm trong này?

Lương Trung Sơn đáp:

- Lão nhân gia không để đây thì dấu ở đâu? Khắp nơi trong nhà này bảy môn phái lớn đã xục tìm hết mọi chỗ cũng không thấy Phân quang kiếm.

A Liệt hỏi:

- Thanh kiếm đó cũng là một báu vật hay sao?

Lương Trung Sơn đáp:

- Dĩ nhiên là bảo vật truyền đời của nhà họ Tra. Nghe nói thanh kiếm này sắc bén phi thường, chặt sắt như cắt bùn! A Liệt nói:

- Chúng ta đi do thám các môn phái. May ở chỗ đại thúc còn nhận ra được nó.

Lương Trung Sơn lắc đầu đáp:

- Nô tài cũng chưa từng thấy qua thì làm sao mà nhận được nó? A Liệt sửng sốt hỏi:

- Đại thúc cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ thì chúng ta làm cách gì để biết nó mà điều tra?

Hai sự việc này thật khiến cho chúng ta phải điên đầu! Bỗng chàng nhảy bổ lên nói:

- Có chỗ rồi! Chúng ta đến hỏi Bùi phu nhân. Bà đã nhắc tới phân quang kiếm thì chắc bà biết nó lạc lõng nơi đâu. Không chừng bà đã ngó thấy rồi.

Lương Trung Sơn cũng phấn khởi tinh thần. Hai người lập tức rời khỏi chỗ nhà hầm. Lúc ra đi,

Lương Trung Sơn không quên xếp đặt lại tình hình mọi nơi như cũ để khỏi bị người ta phát giác ra điều khác lạ.

Hai người cư trú ở Khai Phong đã lâu nên đường ngang ngô hẹp những khu phụ cận đều thuộc hết. Bây giờ chuyện tìm ngõ hẻm tối tăm mà đi.

A Liệt tới cửa căn nhà trước khẽ cất tiếng gọi:

- Bùi phu nhân!

Rồi tiến vào phòng.

Bùi phu nhân vẫn còn nằm ruỗi dài trên giường. Con người mập mạp rất quen mắt nhưng không khỏi khiến cho người ta rung động.

Bùi phu nhân lẳng lặng ngó hai người tiến vào.

A Liệt lên tiếng trước:

- Vừa rồi tại hạ quên hỏi phu nhân một điều.

Bùi phu nhân đáp:

- Hai điều chứ không phải một.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại hai điều?

Bùi phu nhân đáp:

- Nếu ngươi bảo chỉ có một điều thì cũng chẳng sao. Hiện giờ ta chỉ bằng lòng cho ngươi hỏi một vấn đề. Nếu hỏi đến điều thứ hai ta không trả lời.

A Liệt nhún vai nói ngay:

- Được rồi! Tại hạ chỉ muốn biết chuyện Phân quang kiếm.

Bùi phu nhân nói:

- Phân quang kiếm ở trong bảo khố. Các ngươi không tìm được ở nơi đó hay sao?

A Liệt đáp:

- Đã đến bảo khố rồi.. Bùi phu nhân ngắt lời:

- Vậy mà không thấy kiếm ư? Ta còn lấy làm kỳ là tại sao A Khôn không tìm được đến địa điểm. Tuy ta có tìm bản đồ, nhưng nét vẽ rối rít không tra ra. Cần phải có người ở đó nghiên cứu kỹ mới thấy. Nhưng Tra Nhược Vân bảo là A Khôn biết rồi.

A Liệt hỏi:

- Phu nhân đã tới đó chưa? Bùi phu nhân giương mắt lên, trong mắt lộ ra những tia sáng ôn hòa hỏi lại:

- Phải chăng ngươi ngờ ta đã đến trước một bước lấy mất rồi? Tuy ta không lấy nhưng cũng chẳng trách ngươi.

A Liệt hỏi:

- Sao trong bảo khố lại không có kiếm? Bùi phu nhân đáp:

- Đây là một yếu điểm ta cần phải nói rõ cho ngươi hay.

Mụ khẽ hắng dặng ra chiều trịnh trọng nói tiếp:

- Phân quang kiếm tuy gọi là thanh kiếm mà thực ra nó chỉ là một lưỡi đao trủy thủ, vừa nhỏ vừa ngắn hơn lưỡi trủy thủ thông thường thuộc loại khí giới □Ngư trường kiếm□. A Liệt hỏi:

- Ủa! Nó chỉ nhỏ bé có vậy thôi ư?

Bùi phu nhân đáp:

- Đúng thế! Vì nó nhỏ bé mà ít người chú ý tới. Bất cứ ai nghe tên cũng tưởng lẽ ra nó phải dài ba thước. Lương Trung Sơn nói:

- Té ra là thế! Thiếu gia! Chúng ta mau trở lại tìm.

A Liệt toan cất bước, nhưng chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Tiên phụ bảo thế phải không? Bùi phu nhân đáp:

- Phải rồi. Hài tử! Ngươi nên nhớ thà ta gạt ai còn có lý chứ quyết không gạt ngươi. Ngươi nên biết ta không có con nên bây giờ thấy ngươi, trong lòng nảy ra một thứ cảm giác kỳ dị.

Thanh âm mụ Ôn nhu một cách lạ thường. khiến người nghe chẳng thể không tin được.

A Liệt thở dài nói:

- Bùi phu nhân! Phu nhân coi tại hạ bằng tấm lòng thân thiết, nhưng đáng tiếc là tại hạ quyết chẳng thể nào coi phu nhân như mẫu thân được.

Mặt chàng co rúm lại tỏ ra trong lòng khích động vô cùng.

Bùi phu nhân cho là A Liệt giận mình về tội vụng trộm với Lục Nhất Biều. Bất giác mụ đỏ mặt lên cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng nữa. A Liệt nghĩ tới mẫu thân đã từ trần, lòng chàng đau khổ dị thường. Chàng xoay mình bước đến bên cửa. Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia! Khoan rồi hãy đi!

Bùi phu nhân lại nói:

- Phi Khanh! Ta hỏi ngươi:

Giả tỷ ngươi tìm thấy Phân quang kiếm và võ công bí lục truyền gia thì ngươi làm cách nào để rèn luyện? Lương Trung Sơn sửng sốt la lên:

- Ủa! Vân cô nương nói phải lắm! A Liệt đáp:

- Câu trả lời của tại hạ cũng vậy mà thôi, nhưng không thỉnh giáo ở nơi bà nữa.

Bùi phu nhân không hiểu hỏi lại:

- Sao đáp án của ngươi cũng giống ta? A Liệt gật đầu đáp:

- Phải rồi. Vì trên cõi đời này không còn biện pháp nào khác. Có đúng thế không?

Bùi phu nhân nói:

- Ngươi nói đúng. Nhưng ta e rằng vì ngươi quá thông minh nên lại bị cái thông minh làm cho lầm lẫn.

A Liệt nói:

- Chính phu nhân đã tuyên bố quyết không trả lời tại hạ vấn đề thứ hai. Vậy có nói ra cũng bằng vô dụng, chỉ làm mất thì giờ mà thôi.

Lương Trung Sơn không nhịn được xen vào:

- Thiếu gia! Thiếu gia nên lấy đại cuộc làm trọng, đừng bực dọc với Vân cô nương nữa. Thiếu gia thử nói ra nếu có lầm lẫn, phu nhân tất không làm thinh được.

A Liệt lắc đầu. Bùi phu nhân cũng không phản đối.

Thái độ của A Liệt khiến cho người ta rất lấy làm kỳ. Chẳng những Bùi phu nhân, mà Lương Trung Sơn cũng không hiểu. A Liệt cất bước ra ngoài phòng. Chàng thấy Lương Trung Sơn không theo ra thì hiểu lão ở lại làm gì rồi. Chàng rất lấy làm bất mãn liền nhún mình nhảy vọt lên không.

Trong đêm tối trông chàng chẳng khác con chim khổng lồ bay vọt đi. Vù một cái chàng đã ra tới cổng ngoài trước đường hẻm. Chàng muốn đi cho xa để khỏi nghe thấy câu chuyện giữa hai người.

A Liệt đang đi trong ngõ hẻm thì trên bờ tường trong ngõ ló ra nửa đầu người. Cặp mắt sắc bén nhìn thẳng A Liệt một cái rồi lại ẩn vào sau tường.

Giả tỷ A Liệt không có tâm sự bối rối thì tai mắt chàng minh mẫn mà chỉ cách nhau rất gần như vậy, nhất định chàng phải phát giác ra điều khác lạ. Dĩ nhiên cử động của đối phương cực kỳ cao minh, nhưng nếu lòng chàng thoải mái cũng phát giác ra được.

Chỉ trong nháy mắt, A Liệt cách đầu tường chừng mấy thước, đầu người lại ló ra. Cặp mắt ở trong bóng tối lấp loáng ánh hàn quang nhanh như điện chớp. A Liệt vẫn chưa biết chi hết. Đầu óc chàng bị những ký ức chua cay cùng mối tình tha thiết của mẫu thân ngày trước ngăn trở hết thính lực cùng thị lực của chàng, so với lúc bình thường thật khác nhau một trời một vực Mãi đến lúc người kia xuất hiện toàn thân trên đầu tường, A Liệt mới cảnh giác. Tuy nhiên lưng chàng vẫn xoay về phía bức tường có người đứng đó.

Người kia thủ thế nhảy xuống nhưng đứng lại. Vậy mà luồng cường lực mãnh liệt vô cùng đã xô đến sau lưng A Liệt. A Liệt chấn động tâm thần vội đề tụ cương khí khắp toàn thân. Tuy mới trong một nháy mắt mà A Liệt tưởng chừng đã lâu lắm.

Chàng không nhẫn nại được xoay mình lại. Chàng vừa nhìn rõ bỗng trong lòng khoan khoái vô cùng!

Người dạ hành thần bí này chính là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân. Y không những là người bạn tốt của chàng mà chính chàng đang muốn kiếm y. Chàng vội nhảy lên đầu tường hỏi:

- Cao huynh! Sao Cao huynh cũng đến đây? Cao Thanh Vân cười đáp:

- Mấy bữa nay ta vẫn ngấm ngầm theo dõi Bùi phu nhân và biết là mụ đã tìm được một nơi kín đáo. Ban đầu ta tưởng mụ dùng làm chỗ hội họp bí ẩn.

A Liệt tưởng chừng như người bị đâm mấy nhát kiếm đau thấu tâm can. Chàng vội ngắt lời:

- Tiểu đệ đang muốn tìm Cao huynh.

Cao Thanh Vân nói:

- Bạch huynh đệ! Hãy khoan! Ta cảm thấy dường như không tiện quá thân cận với huynh đệ vì huynh đệ là cái đích mà bảy môn phái lớn đang hết sức truy tầm.

A Liệt đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ chính là người họ Tra.

Cao Thanh Vân nói:

- Hay lắm! Vậy ta kêu ngươi bằng Tra huynh đệ. Ngươi nên biết ta chẳng sợ dây vạ vào mình.

Ngươi cưng chiều người đàn bà kia muốn hãm hại tạ. A Liệt cười hỏi:

- Chắc Cao huynh có biết giữa tiểu đệ cùng mụ dường như có mối liên hệ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Còn dường như gì nữa! Đúng là mối liên quan rất mật thiết.

A Liệt nói:

- Phải rồi! Mụ là một trong những người tình của tiên phụ.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó tiểu huynh cũng không lạ gì.

A Liệt hỏi:

- Nhưng tiểu đệ vẫn muốn hạ sát mụ. Cao huynh! Cao huynh định giá tiền bao nhiêu? Cao thanh Vân là tay lão luyện cơ trí mà gặp câu hỏi này cũng không khỏi ngẩn ngơ. Y hỏi lại:

- Huynh đệ bảo sao? A Liệt đáp:

- Tiểu đệ nghe nói Cao huynh làm thích khách, nên phải cùng Cao huynh thương lượng về giá tiền. Tiểu đệ muốn mua cái chết của mụ. Cao huynh đặt giá bao nhiêu xin cứ nói huỵch toẹt ra.

Cao Thanh Vân nói:

- Huynh đệ đừng nói đùa. Giữa chúng ta không phải người ngoài.

A Liệt nói:

- Buôn bán là buôn bán. Có điều tiểu đệ không hiểu liệu Cao huynh giết được mụ chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên là được. Nhưng.. A Liệt ngắt lời:

- Vì là người nhà tiểu đệ không thể hạ thủ được. Tuy nhiên tiểu đệ đã bắt mụ và trói lại rồi.

Chỉ vì thái độ của mụ đối với tiểu đệ như bà mẹ đối với con. Hỡi ơi.. Cao Thanh Vân thở phào một cái hỏi:

- Nếu vậy thì tiểu huynh cũng chẳng nên hạ thủ. Phải vậy không?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Không phải! Chính vì tiểu đệ không ra tay được mới phải cầu đến Cao huynh.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nhưng mụ cũng giống như mẫu thân của Tra đệ thì làm thế nào?

A Liệt nghiến răng đáp:

- Trước đây chưa lâu mụ đã hạ sát mẫu thân của tiểu đệ.

Cao Thanh Vân sửng sốt hỏi:

- Nếu vậy thì đáng chết. Nhưng tại sao lại xảy ra vụ này?

A Liệt đáp:

- Tuy mụ không biết là mẫu thân của tiểu đệ, nhưng mu....

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Được rồi! Tiểu huynh chịu nhận món hàng này. A Liệt thấy Cao Thanh Vân nhận lời, chàng lại ngẩn người ra hỏi:

- Cao huynh định đặt giá thế nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh chỉ cần Tra đệ ưng chịu hai điều kiện. A Liệt hỏi:

- Là những điều kiện gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Điều thứ nhất là Tra đệ phải giữ mình trong sạch đừng chung chạ bừa bãi với đàn bà con gái,

trừ phi đối phương là người có chân tình với mình, dĩ nhiên cái đó ra ngoài thể lệ.

A Liệt cười đáp:

- Điều kiện này thì tiểu đệ chịu rồi.. Chàng nghĩ bụng:

- Chắc y biết mình có nhiều bạn gái nên đưa lời cảnh cáo. Cái đó chẳng qua vì tiếng tăm của tiên phụ mà ra. Cao Thanh Vân lại nói:

- Còn điều kiện thứ hai là những bảo vật của các môn phái đánh mất, Tra đệ lấy hết giao cho tiểu huynh.

A Liệt thủng thẳng hỏi:

- Mụ làm gì đáng giá nhiều như vậy? Cao Thanh Vân đáp:

- Đây là tiểu huynh còn vì tình bằng hữu tính rẻ một phần. Thực ra bấy nhiêu chưa đủ đâ. Này nhé! Tra đệ thử nghĩ coi:

Dưới gầm trời, ai là người có thể giết chết được mụ? A Liệt hỏi:

- Tiểu đệ không rõ những môn phái lớn mất bảo vật gì.

Cao Thanh Vân liền kể ra trong đó có cả cái nghiên cổ cùng ấn bạch ngọc.

A Liệt trầm ngâm một lúc chưa nói gì. Cao Thanh Vân bỗng nở một nụ cười thầm. Chính y cũng nhận thấy là mình đòi giá cao quá A Liệt chưa chắc đã ưng thuận.

Cao Thanh Vân muốn mượn cớ đòi trả đắt để khước từ vụ buôn bán này. Tuy y không sợ giết người, nhưng đụng vào Bùi phu nhân là một mối họa tày đình.

A Liệt đột nhiên lên tiếng:

- Được rồi! Tiểu đệ ưng chịu hết, không thiếu thứ gì. Có điều tiểu đệ xin Cao huynh làm cho một việc nữa là tìm cách gì để tiểu đệ được yết kiến Tiêu Dao lão nhân.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi, nhưng những bảo vật của bảy môn phái làm cho y động tâm. Và Bùi Phu nhân đã vụng trộm với đàn ông lại giết chết mẫu thân A Liệt là tội đáng chết lắm.

Y tự nhủ:

- Lần này ta vì báu vật mà tiếp nhận món hàng kia.

Y hỏi lại A Liệt:

- Tra đệ muốn gặp mặt Tiêu Dao lão nhân làm chi? Lão nhân gia không tiếp ai.

A Liệt nói:

- Tiểu đệ chỉ cần tìm được đến chỗ lão. Còn lão có tiếp hay không cái đó là việc riêng của tiểu đệ. Cao Thanh Vân nói:

- Được rồi! Lão nhân gia trước nay như hạc nội mây ngàn tiêu dao tự tại. Nhưng Tra đệ rất hên

vận vì hai bữa nữa là đến kỳ xuất quan của lão nhân gia. A Liệt vội hỏi:

- Phép xuất quan thế nào? Xuất quan ở đâu? Cao Thanh Vân đáp:

- Hàng năm lão nhân gia về chùa Bạch Mã ở Lạc Dương một lần. Lão ở trong một gian tịnh xá đóng cửa nửa tháng. Ngày mốt là kỳ hạn xuất quan. Tiểu huynh cũng.. Đột nhiên y dừng lại không nói nữa, nhưng A Liệt đã hiểu ý. Nguyện Cao Thanh Vân là ký danh đệ tử của Tiêu Dao lão nhân, dĩ nhiên ngày lão xuất quan, y phải đến vấn an.

A Liệt nghĩ thầm:

- Đã biết thời gian cùng địa điểm thì tự ta đi lấy, hà tất phải theo y.

Chàng nhớ lại ngày trước đi coi những nơi thắng tích ở Lạc Dương cùng Kỳ Kinh, đã đến chùa Bạch Mã. Đó là một ngôi chùa tối cổ ở Trung Quốc, nhiều người đến chiêm ngưỡng.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh muốn được một thời hạn là nửa tháng. Tra đệ nghĩ sao?

A Liệt đáp:

- Được lắm! Được lắm!

Cao Thanh Vân nói:

- Bây giờ tiểu huynh đi đây, nhưng cần nhắc Tra đệ một câu là võ công của Tra đệ hiện giờ chưa đủ đâu. Vừa rồi ta coi thấy trận thế của bảy môn phái lớn thật là đáng sợ, có cả mấy vị cao niên đã qui ẩn cũng xuất hiện. Tuy nhiên không phải hoàn toàn đối phó với ngươi, mục tiêu của họ còn nhằm vào Cực Lạc giáo nữa. Nhưng nếu Tra đệ bị bọn họ truy tung thì ta dám nói chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm là Tra đệ biến thành xác chết.

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ tự biết coi chừng, Cao huynh bất tất phải quan tâm. Hễ Cao huynh làm xong nhiệm vụ là nhất định tiểu đệ y ước dâng đủ đồ vật.

Cao Thanh Vân trợn mắt lên nhìn A Liệt một lần nữa rồi nhảy xuống không một tiếng động.

A Liệt cũng nhảy xuồng trở về trong hẻm chờ Lương Trung Sơn.

Chàng biết lão nhất định hỏi Bùi phu nhân về phương pháp luyện võ. Món nhân tình này không nên lãnh thụ, vì chàng đã có thành kiến.

Chàng chờ một lúc thấy Lương Trung Sơn chạy ra, nét mặt hớn hở.

Lão không nói gì, kéo A Liệt lật đật đi ngay.

A Liệt biết lão muốn trở về quỉ ốc. Chàng động tâm nắm lão lại khẽ hỏi:

- Lương đại thúc! Sao đại thúc không có chỗ nào khác?

Lương Trung Sơn gật đầu hỏi lại:

- Có thì có đấy. Nhưng sao phải tìm chỗ khác? A Liệt nghĩ đến Cao Thanh Vân tất ngấm ngầm theo dõi hành tung chàng nhưng không muốn nhắc tới. Chàng đáp:

- Phân quang kiếm ở trong mình tại hạ rồi, ngoài ra tại hạ còn có việc muốn nói với đại thúc.

Lương Trung Sơn rất đỗi ngạc nhiên, nhưng vẫn tin lời chàng.

Lão dẫn chàng đến một nơi khác trong một khu nhà hẻo lánh ở phía đông thành.

Trong nhà hiển nhiên có người, mà chỉ có một viện bỏ không.

A Liệt đảo mắt nhìn quanh bốn phía thấy nơi đây quét tước sạch sẽ. Chàng nghĩ thầm:

- Đây chắc là chỗ ẩn thân của Lương đại thúc, thật là nhiều như hang chuột. Lương Trung Sơn thắp đèn lên rồi nói:

- Thiếu gia! Thiếu gia lấy kiếm ra coi.

Lão đối với vấn đề này rất khẩn trương.

A Liệt cười hỏi:

- Dù tìm được Hóa huyết chân kinh mà không tìm được Tiêu Dao lão nhân phỏng có ích gì.

Lương Trung Sơn giật mình kinh hãi nói:

- Thiếu gia nghe rõ cả rồi ư?

A Liệt đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ chỉ biết là cần tìm được Tiêu Dao lão nhân. Lão đã nghiên cứu võ công khắp thiên hạ đến chỗ tinh vi mới làm được việc mà những tay cao thủ hạng nhất không làm nổi.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều tại hạ đã biết chỗ ở của Tiêu Dao lão nhân.

Chàng vừa nói vừa móc ra một thanh kiếm nhỏ chỉ dài có mấy tấc.

Lương Trung Sơn đón lấy, ngạc nhiên hỏi:

- Nó là thanh kiếm này ư? Lão gia ngày trước vẫn đem theo bên mình mà lão nô lại không biết đây là Phân quang kiếm lừng danh thiên hạ.

# Chương 68 - Tiểu Anh Hùng Bái Kiến Tiêu Dao

A Liệt hỏi:

- Đó là một cách để ngăn cho người ta khỏi ăn cắp. Dù ai trông thấy cũng không muốn lấy. Nhưng tại hạ không hiểu bí lục khắc ở chổ nào?

Lương Trung Sơn đáp:

- Không phải khắc vào kiếm mà là giấu ở trong chuôi.

Lương Trung Sơn xoay chuôi kiếm lấy lần, tự nhiên chuôi kiếm rời ra. Trong chuôi kiếm giấu một cuộn giấy nhỏ.

Dưới ánh đèn hai người phấn khích, cẩn thận lấy cuộn giấy ra.

Lương Trung Sơn nói:

- Thiếu gia! Thiếu gia coi cẩn thận đi! Lão nô ra ngoài canh chừng. Vụ này không phải tầm thường. Thiếu gia cần để ý lắm mới được.

A Liệt gật đầu. Chàng thổi tắt đèn đi rồi mới mở cuộn giấy ra coi. Hay ở chỗ trong đêm tối chàng coi sự vật cũng rõ như ban ngày chẳng có chút chi bất tiện. Trường hợp này khiến cho dù có người ngoài dòm trộm cũng chẳng thể nào trông rõ cảnh vật trong phòng. Lương Trung Sơn đi tuần tra bốn mặt vô cùng cẩn thận. Hồi lâu lão nghe A Liệt gọi mới trở về phòng thắp đèn sáng lên, A Liệt đã cất Hóa huyết chân kinh vào trong chuôi kiếm như cũ.

Hai người ngồi bên bàn nói chuyện rất lâu.

A Liệt nói:

- Trong sách gia gia đã nói rõ kinh này là chân bản truyền đời. Trong nhà còn có một bản nữa cũng là bản chính nhưng văn tự đảo lộn lại phương pháp cố ý làm cho thêm phần rắc rối. Vì thế mà người ngoài bản môn có coi đến cũng không hiểu được.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Thiếu gia coi kinh văn rồi thấy thế nào?

A Liệt đáp:

- Rõ ràng minh bạch lắm, nhưng lúc tu luyện nhất định là vấn đề khó khăn, vì pháp môn ở trong này có nhiều chỗ khác hẳn với Lăng gia bí lục của tại hạ. Lại có chỗ dường như đi ngược đường.

Lương Trung Sơn hỏi:

- Vấn đề khó khăn này chỉ có thỉnh giáo Tiêu Dao lão nhân mới hiểu được hay sao?

A Liệt đáp:

- Đúng thế. Sáng mai tại hạ viết ra một bản lang nha bí lục cùng những chỗ sơ hở để đưa cho Tiêu Dao lão nhân duyệt lại để đối chiếu tham khảo..

Lương Trung Sơn hỏi:

- Sao không đi ngay đêm nay?

A Liệt đáp:

- Không được! Kết quả của A Tinh thế nào? Chúng ta không thể bỏ nàng được.

Lương Trung Sơn nói:

- Theo lời Vân cô nương thì mọi người lâu lắm mới tìm ra được bí đạo, nhưng không kiếm thấy tông tích ai cả.

A Liệt nói:

- Thế thì hay lắm. Chiều tối mai chúng ta lên đường được rồi.

Lương Trung Sơn không hiểu tại sao lại phải chờ đến tối mai mới lên đường mà cũng không biết Tiêu Dao lão nhân ở đâu.

Lão lợi dụng tuổi già và tướng mạo bình trường cùng cải tháng một chút đi thám thính các nơi trong thành Khai Phong suốt ngày hôm sau để nghe động tĩnh của các môn phái.

Kết quả cuộc điều tra tổng hợp thì dường như các phái lớn không hoạt động gì mà gặp rất ít người bọn họ, không hiểu vì lẽ gì họ im lặng.

Đến chiều tối, A Liệt sao Lang nha bí lục xong, sắp sửa hành trang cùng Lương Trung Sơn đang chuẩn bị lên đường thì đột nhiên thanh âm A Liệt cất lên nghe rất kinh hãi. Chàng hô:

- Cao huynh! Mời Cao huynh vào đây ngồi chơi.

Bên ngoài có tiếng người đáp lại:

- Lỗ tai Tra huynh đệ quả là minh mẫn.

Tiếp theo cửa phòng kẹt mở. Một hán tử thân thể tráng kiện khí vũ hiên ngang thái độ kiêu hùng, đàng hoàng bước vào. Người này lưng cài bảo đao, giây thao rủ xuống phất phơ.

Lương Trung Sơn tròn mắt hả miệng ra chiều kinh ngạc. A Liệt bảo lão:

- Lương đại thúc! Đại thúc bất tất phải hoang mang. Cao huynh là người giúp đỡ chúng ta. Đại danh y là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân, khét tiếng giag hồ.

Cao Tranh Vân gật đầu thi lễ chào Lương Trung Sơn rồi quay lại bảo A Liệt:

- Thông minh tài trí của Tra huynh đệ cao xa hơn sự tiên liệu của tiểu huynh nhiều. Cái đó chứng mình bằng việc tạm trú của Tra đệ Ở nơi đây và đến tối nay mới động thân. Tiểu huynh tỉnh ngộ rồi.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sáng sớm hôm nay người các môn phái tới tấp ra ngoài thành điều tra đến xế chiều mới về.

Họ kiếm trong vòng trăm dặm quanh đây mà không thấy tông tích hai vị đâu nên đoán chắc Tra đệ hãy còn ở trong thành.

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy thì đêm nay chắc họ mở cuộc điều tra ráo riết trong phủ Khai Phong phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế! Nhưng Tra đệ lại phải rời khỏi nơi đây vào lúc đó hay sao?

A Liệt nghiêm nghị hỏi:

- Tin tức này của Cao huynh quan trọng phi thường cho tiểu đệ. Không hiểu bang chủ Cái Bang Lục Minh Vũ có tại phủ Khai Phong chăng? Ngoài ra tiểu đệ còn muốn thỉnh giáo Cao huynh một việc.

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng những Lục Minh Vũ hiện ở phủ Khai Phong mà sau lúc mặt trời lặn số đông cao thủ Cái Bang cũng tới đây. Hiện giờ nói về thực lực thì các môn phái lớn chưa bằng hắn được.

A Liệt gật đầu hỏi tiếp:

- Chắc Cao huynh đã điều tra được chỗ dụng tâm của Lục Minh Vũ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hắn biết sự việc xảy ra ở cửa sổ phía đông sớm muộn gì cũng có kẻ phản loạn chạy đi nên triệu hết những tay cao thủ đến đấy. Thanh thế hắn lớn như vậy thì còn ai dám dây vào?

A Liệt hỏi:

- Nhưng Cái Bang ở cả giải Giang Nam, sao hắn triệu tập được cao thủ đến mau thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên họ đã dự bị mệnh lệnh từ trước là sắp có lệnh triệu lên miền bắc.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Khi đó mọi việc của Cực Lạc giáo chưa bị vở lở. Nếu vì một mình Phùng Thúy Lam thì sao Cái Bang lại đem việc nhỏ làm cho to chuyện? Bởi thế.. tiểu đệ nghĩ rằng họ còn phe cường địch nào khác cần phải đối phó. Cao huynh có hiểu nội vụ không?

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi giương mắt lên nhìnn A Liệt hỏi lại:

- Tra đệ quả nhiên không phải tầm thường. Vậy mà trước đây Tra đệ ra chiều ngớ ngẩn, phải chăng Tra đệ giả vờ?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ mới đoán có một câu như vậy đã khiến cho Cao huynh kinh ngạc đến thế ư?

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Vậy không cần hỏi cũng biết là Cao huynh có dính líu về vụ này!

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh cố ý tiết lộ ra một tin tức để thăm dò xem động tĩnh của họ đồng thời để chứng thực sự phỏng đoán của mình. Hiện giờ chẳng những đã chứng minh hắn có liên quan đến vụ đó đồng thời tiểu huynh còn biết được hắn là Cực Lạc giáo chủ. Nhân cách hắn như vậy chứng tỏ hắn có thể làm bất cứ một việc thương thiên bại lý nào.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi nhất định không hỏi nữa vì việc Cao Thanh Vân đề cập đến không có liên quan gì tới chàng. Hơn nữa chàng cho là những mối xích mích của họ mình đừng biết là hơn.

Lại nghe Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Tra huynh đệ! Huynh đệ đã nói còn có điều chưa rõ muốn hỏi ta.

A Liệt hỏi:

- Đúng thế! Tiểu đệ muốn hỏi đêm nay Cao huynh tới đây vì việc gì?

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp:

- Huynh đệ đã hỏi tới thì tiểu huynh nói trắng ra. Tiểu huynh tới đây có việc muốn thương lượng cùng Tra đệ. Có thể nói là một cuộc trao đổi điều kiện hai bên cùng có lợi.

A Liệt nói:

- Nếu là việc có lợi cho chúng ta thì dĩ nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh. Cao huynh thử nói nghe.

Cao Thanh Vân nói:

- Tra đệ đã biết tiểu huynh vốn là môn hạ phái Võ Đương, chẳng có ơn oán gì với Tra gia.

Nhưng giữa tệ phái và phái Thiếu Lâm lại có mối quan hệ sâu xa. Vì thế mà.. A Liệt ngắt lời:

- Vì thế mà Cao huynh muốn lấy bảo vật của Thiếu Lâm phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chính là thế đó.

A Liệt hỏi:

- Được lắm! Nhưng tiểu đệ không hiểu lợi ở chỗ nào?

Lương Trung Sơn xen vào:

- Thiếu gia! Bảo vật đó ở đâu?

A Liệt khoát tay gạt đi:

- Đại thúc đừng xen vào.

Đột nhiên chàng biến thành người quả quyết, lão luyện tỏ thái độ trấn áp kẻ khác.

Quả nhiên Lương Trung Sơn không dám nói nữa.

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu Tra đệ làm được vụ này thì tiểu huynh đề nghị Tra đệ giả làm tiểu huynh, tiểu huynh giả làm Tra đệ. Chúng ta chỉ cần lộ diện trái ngược nhau là các vị đi đường một cách bình yên.

A Liệt nói:

- Đúng lắm! Kế nầy tuyệt diệu.. Chàng nói rồi cúi đầu ngẫm nghĩ.

Lương Trung Sơn khi nào chịu tin lời Cao Thanh Vân. Vì thế mà lão bồn chồn hết dậm chân lại thở dài.

A Liệt không lý gì đến lão. Chàng ngửng đầu lên nhìn Cao Thanh Vân hỏi:

- Chúng ta đã có điều ước về việc giao dịch. Vậy cứ như ước mà làm, nhưng tiểu đã rất cảm phục diệu kế của Cao huynh, vậy mong Cao huynh hãy giúp tiểu đệ vô điều kiện được chăng?

Cao Thanh Vân ngạc nhiên đáp:

- Giúp đỡ vô điều kiện ư?

A Liệt cười đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ cũng biết lời thỉnh cầu này quá đáng.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Tra đệ đã biết là quá đáng sao còn đưa ra?

A Liệt chỉ cười chứ không trả lời.

Cao Thanh Vân lắc đầu ra vẻ không sao đoạn đáp:

- Chuyến này ta lỗ vốn rồi. Thôi được! Nếu các vị cần lên đường gấp thì ta sẽ có cách khiến cho bọn họ chỉ theo dõi hành tung ta.

Lương Trung Sơn trợn mắt há miệng, ấp úng:

- Thiếu gia! Vạn nhất mà bọn người kia khám phá rạ. Ý lão muốn nói vạn nhất mà Cao Thanh Vân lừa gạt há chàng tự chui đầu vào tròng.

A Liệt ngắt lời:

- Lương đại thúc, chúng ta đến đây từ đêm qua. Cao huynh đã biết cả rồi. Nếu y muốn gia hại chúng ta thì hiện giờ nhất định bọn cao thủ đã bao vây bốn mặt. Đại thúc bất tất phải băn khoăn.

Cao Thanh Vân nói:

- Chắc lâu nay Lương đại thúc ít qua lại giang hồ nên không hiểu tại hạ là người thế nào.

Y nói rồi lấy râu cùng lông mặt, quần áo và khí giới mà y đã chuẩn bị từ trước đem ra cải trang cho A Liệt.

Thủ pháp hóa trang của Cao Thanh Vân rất thuần thục và mau lẹ. Chỉ trong nháy mắt y đã biến đổi A Liệt giống hệt y. Nên biết Cao Thanh Vân thường thường hành thích giữa ban ngày có thể len lỏi vào bất cứ chỗ nào, nên thuật hóa trang của y đã đến trình độ rất cao minh. Bây giờ A Liệt chỉ việc mặc áo và đeo binh khí vào là xong. Đột nhiên chàng bảo Lương Trung Sơn:

- Lương đại thúc! Bây giờ thời gian đối với chúng ta rất ung dung. Vậy đại thúc chạy đi lấy ngay bảo vật của chùa Thiếu Lâm đưa cho Cao huynh để tỏ lòng thành.

Cả Cao Thanh Vân cùng Lương Trung Sơn đều ngạc nhiên.

A Liệt lại thúc giục:

- Lương đại thúc! Lẹ lên! Chẳng lẽ đại thúc không nhìn thấy tấm lòng nghĩa khí của Cao huynh ư?

Lương Trung Sơn bỗng phưỡn ngực ra, bật lên tiếng cười dõng dạc đáp:

- Dạ dạ! Đây là chuyện người đời hâm mộ nhau về nghĩa khí! Lão nô thật quả vụng về.

Lão chạy đi ngay. A Liệt cùng Cao Thanh Vân đều xúc động. Cả hai người cảm thấy trong lòng thanh thản và nổi lên mô l thân ái thành thực.

Hồi lâu Cao Thanh Vân mới lên tiếng:

- Xét cho cùng thì Lương đại thúc là người rất giàu kinh nghiệm. Hỡi ơi! Người đời nay chỉ mãi mưu đồ lợi riêng, kẻ nghĩa khí thật là hiếm có.

A Liệt nói:

- Cao đại ca! Tiểu đệ yết kiến Tiêu Dao lão nhân xong rồi có thể vì Cao huynh mà ra công khuyển mã.

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Việc của Tra đệ dĩ nhiên tiểu huynh cũng không thể tọa thị điềm nhiên. Phải vậy không?

Hai người đang trò chuyện thì Lương Trung Sơn đã trở về đem theo cái hộp gỗ dài chừng hơn thước. A Liệt đón lấy hộp trao vào tay Cao Thanh Vân.

Lúc này A Liệt đã đổi y phục, lưng đeo trường đao, trông giống hệt Cao Thanh Vân, chỉ có bậc sư trưởng hay thân nhân mới nhận ra được.

Hai người chia tay từ biệt.

A Liệt chờ cho Cao Thanh Vân đi trước trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, mới cùng Lương Trung Sơn ra cửa sau.

Quả nhiên hai người rời khỏi phủ Khai Phong không xảy chuyện gì. Lương Trung Sơn mua một đôi Tuấn mã để đi cho lẹ.

Vào khoảng giờ ngọ hôm sau hai người đã tới Lạc Dương, đi thẳng đến chùa Bạch Mã. Lương Trung Sơn ở lại chùa ngoài. Một mình A Liệt đến ra mắt Tiêu Dao Lão Nhân.

A Liệt đi được một quãng xuống suối rửa mặt bỏ râu và lông mày giả đi, khôi phục lại khuôn mặt. Chàng nhắm phía sau chùa đi thẳng vào.

A Liệt ra tới cổng sau gặp hai nhà sư đứng gác cổng.

A Liệt dừng bước chú ý nhìn hai nhà sư. Lòng chàng nảy ra vô số chủ ý. Hai nhà sư thấy chàng nhìn mình chăm chú đều lấy làm kỳ nhưng cũng không lên tiếng hỏi.

Hai bên lặng lẽ đối diện. A Liệt chắp tay cười nói:

- Kính chào hai vị đại sư.

Hai nhà sư chắp tay đáp lễ. Nhà sư mé tả nhiều tuổi hơn cất tiếng:

- Thí chủ có điều chi dạy bảo?

A Liệt hỏi lại:

- Các vị đại sư có biết cửa này là cửa phương tiện, cửa nơi trần thế mịt mờ rồi chứ?

Hai nhà sư sửng sốt đưa mắt nhìn nhau.

Nhà sư lớn tuổi đáp:

- Thí chủ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trong lời nói có ẩn ý thiền cơ, sâu xa khó hiểu. Tiểu tăng thật thẹn mình là người cửa Không.

A Liệt nói:

- Các vị đại sư đều là kẻ sĩ tận tâm tu đạo nên không hiểu những chỗ phiền não vô cùng của người thế tục. Tỷ như tại hạ khát vọng dâng một vật trân qui lên một vị lão nhân gia mà hiện chưa tìm được đường lối mới thật là khó.

Hai nhà sư không nín cười được. Một vị cười ha hả hỏi:

- Cửa này tuy đặt ra nhưng vẫn luôn luôn mở rộng. Thí chủ còn điều chi phiền não?

A Liệt thở dài sườn sượt đáp:

- Tại hạ dù có vào qua cửa này đến tận tịnh xá, nhưng chẳng làm thế nào để lão nhân gia chịu mở mắt nhìn thì cũng bằng vô ích, có đúng thế không?

Nhà sư mé hữu nói:

- Vậy thí chủ dùng ngọn lưỡi Tô Tần để lão nhân gia mở mắt ra coi.

A Liệt hỏi:

- Nếu lão nhân gia lờ đi như không nghe tiếng thì làm thế nào?

Nhà sư mé tả xoa tay hỏi lại:

- Bọn bần tăng làm sao mà hiểu được nên làm thế nào!

A Liệt đáp:

- Đến đại sư mà cũng tụ thủ bàng quan thì tại hạ chả còn chút hy vọng gì nữa.

Nhà sư mé hữu hỏi:

- Thí chủ nói xa nói gần hoài sao không cho biết ý mình muốn là điều gì? Bọn bần tăng không biết thật và dĩ nhiên không muốn hỏi.

A Liệt đáp:

- Tại hạ không dám nói, vì có nói ra đại sư cũng không hiểu.. Chàng mỉm cười nhìn đối phương. Khóe mắt có vẻ khiêu chiến!

Nhà sư mé hữu chau mày hỏi:

- Bây giờ chúng ta hãy tách vấn đề ra làm hai. Bần tăng giúp hay không giúp thí chủ là một chuyện. Hiểu được hay không hiểu được là chuyện khác. Như vậy có đúng không?

A Liệt đáp:

- Đúng lắm!

Nhà sư hỏi:

- Vậy bần tăng muốn hỏi một lời:

Vật đó là vật gì mà bọn bần tăng nghe không hiểu?

A Liệt đáp:

- Đó là hai pho kinh điển.. Nhà sư mé tả hỏi xen vào:

- Kinh điển ư? Thế thì khó tin lắm.

A Liệt đáp:

- Hai pho kinh này một là Hóa huyết chân kinh và một là Lang nha chân kinh. Khắp thiên hạ chỉ có một mình lão nhân gia hiểu được mà thôi.

Hai nhà sư vốn là người đã đọc hết kinh sách thiên hạ, có ý tự phụ học rộng. Ban đầu họ yên trí là việc thiên hạ dù mình chưa trải qua nhưng chắc đã đọc trong kinh sách rồi. Ngờ đâu A Liệt nói đến hai bộ kinh điển này thì đến cái tên hai nhà sư cũng chưa từng nghe qua, bất giác đều ngẩn người ra.

Đột nhiên có tiếng ngọc khánh vọng ra, thanh âm rất lọt tai.

Hai nhà sư ngạc nhiên. Nhà sư mé tả nói:

- Thí chủ vào đi. Lão tiên sinh mời thí chủ đó.

A Liệt mỉm cười thi lễ rảo bước tiến vào. Miệng lẩm bẩm:

- Chỉ sợ các vị giả câm giả điếc chứ đã chịu nói năng thì lo gì Tiêu Dao lão nhân không nghe tiếng.

Chàng xuyên qua cửa viện nhìn vào thấy một khu đất cỏ mọc và cây cối rườm rà rất tĩnh mịch. Ở mé tả cách đó không xa có một tòa tịnh xá.

A Liệt rảo bước đến cửa tịnh xá thấy cạnh cửa khép hờ, mục quang có thể nhìn vào được.

Bên trong nhà một tòa viện nhỏ bài trí rất trang nhã. Nền nhà lát gạch trắng có bốn người quì ở đó.

Trong bốn người này có ba nam một nữ. Coi bóng sau lưng cũng nhận ra đều đã lớn tuổi. Bọn họ phủ phục xuống đất coi rất thành tâm kính cẩn.

A Liệt định thần, trút bỏ tạp niệm rồi mới khom lưng thi lễ.

Chàng lớn tiếng:

- Vãn bối là Tra Tư Liệt xin bái yết lão tiền bối.

Trên thềm còn có một lần cửa nữa mà cửa này đóng chặt. Phía trong cửa có thanh âm khàn khàn vọng ra:

- Tiến vào đi! Mở cửa ra!

A Liệt kính cẩn bước lên thềm đi thẳng đến bên cửa, nhưng thấy cửa này khuôn gỗ mà dán giấy rất nhẹ nhàng. Trên cửa còn bụi bám đầy. Hiển nhiên lâu nay không mở ra.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc nhanh như điện. Trí nhớ của chàng hơn người một bực, nên Cao thanh Vân và Lương Trung Sơn đã nói gì về Tiêu Dao lão nhân chàng không quên một chi tiết.

A Liệt nghĩ thầm:

"Cao Thanh Vân bảo lão nhân gia chỉ tọa quan một tháng mà sao cửa này lại lâu năm chưa mở.

Mặt khác Lương đại thúc đã kể cho chàng nghe tổ phụ chàng đã tỷ thí võ công với Tiêu Dao lão nhân mà Tiêu Dao lão nhân không chiếm được trượng phong.." Chàng nghĩ tới đây bất giác sinh lòng ngờ vực, bụng bảo dạ "Hiển nhiên cửa này chưa từng mở ra. Ngày thường họ ra vào tất bằng cửa bên. Vậy hà tất lão nhân gia phải kêu mình mở cửa. Phải chăng trong vụ này còn có điều chi bí ẩn?" Dĩ nhiên chàng không suy nghĩ lâu được mà phải đi tới quyết định ngay.

Hiện giờ chỉ có hai cách. Một là chàng mở khuôn cửa giấy này. Hai là nói rõ với Tiêu Dao lão nhân về lý do không thể mở cửa được.

Vụ này nói thì dễ mà sự thực quan hệ rất lớn. Nếu mở cửa có thể xảy ra biến cố khôn lường, thường khi nguy hiểm đến tính mạng.

Trường hợp khôug mở cửa là phản kháng mệnh lệnh của lão, cũng có thể đưa đến kết quả vĩnh viễn không được gặp mặt lão.

Một trong hai trường hợp đều nghiêm trọng vô cùng! A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rất mau, chàng quyết tâm tự nhủ:

- Dù là nguy hiểm đến tính mạng ta cũng cứ tuân lệnh mở cửa. Phương chi chưa chắc Tiêu Dao lão nhân đã biết được ta uống ngũ độc tiên đàm rồi, do đó mà ta thoát nạn không chừng.

Chàng liền đưa hai tay ra khẽ đẩy cửa. Tuy chàng không quay đầu lại cũng biết lúc phát ra tiếng kẹt cửa tất khiến cho bốn người cùng ở trong viện phải chấn động tâm thần, ngẩng đầu lên nhìn.

Hai cánh cửa vừa mở, A Liệt ngó thấy một lão già ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhìn thẳng ra cửa chính đối diện với chàng, cách chàng, thước.

Đồng thời A liệt nhìn thấy lão phất tay áo, một luồng kình lực xô tới trước mặt chàng tựa hồ muốn đưa chàng lên hất ra ngoài trăm dặm. Nói cho đúng thì luồng lực đạo tuy không mãnh liệt lắm, song nó có uy lực ghê gớm khiến cho chàng khó bề kháng cự.

A Liệt tự nhiên vận chân khí đề chống lại, nhưng cảm thấy áo quần phăng về phía sau cơ hồ cứa đứt cả da thịt. Sau cháng không đứng vững được phải lùi ra đến mép thềm. Chỉ một bước nữa là rớt xuống viện.

Đột nhiên người chàng cả mặt trước mặt sau đều rung động rồi đứng vững lại không phải lùi nữa.

Phía sau chàng nổi lên những tiếng thở dài rất khẽ nhưng nghe cũng biết là vì họ lo lắng hay buồn phiền mà phát ra. Dĩ nhiên là tiếng thở dài của mấy người quì ở trong viện.

Lão già trong nhà từ từ đứng dậy. Lão thân hình to lớn, mặc áo lương bào màu nguyệt bạch, tỏ ra là người phong lưu nhàn nhã. Mặt lão thoáng lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng phải là nhãn lực cỡ A Liệt mới nhìn thấy.

Lúc này A Liệt không bị luồng tiềm lực xô đẩy chàng bèn bước tiến vào trước cửa quì xuống miệng hô lời bái yết.

Lão già nói:

- Hài tử! Ngươi hãy tiến vào đây!

A Liệt tạ Ơn rồi tiến vào trong nhà. Lão già ngồi xuống ghế, bảo A Liệt tiến lại gần. Lão nhìn chàng nói:

- Hài tử! Đã hai chục năm nay, ngươi là kẻ duy nhất mở được cửa quan này của lão phu.

A Liệt kinh hãi nói:

- Vãn bối không hiểu gì hết. Nếu biết trước khi nào dám sính cường trước mặt lão tiền bối!

Tiêu Dao lão nhân khoan thai cười đáp:

- Không sao, lão phu đặt cửa quan này là để cảnh tỉnh bốn tên nghiệt chướng kia, chứ không phải làm khó dễ với người ngoài. Nhưng lão phu vẫn để cho cơ hội thì nay ngươi đã làm thay cho chúng rồi.

# Chương 69 - Chùa Bạch Mã Khai Thông Huyết Mạch

A Liệt nói:

- Vãn bối e rằng cử động này khiến lão tiền bối không được vui lòng.

Tiêu Dao lão nhân đáp:

- Những nỗi hỷ nộ ai lạc lão phu quên đã lâu rồi.

A Liệt vội nói:

- Vậy xin lão tiền bối tha thứ cho, vãn bối đà làm phiền.

Tiêu Dao lão nhân đáp:

- Cái đó chẳng quan hệ. Giả tỷ cửa quan này thủy chung không mở ra cũng biến thành mối phiền lụy cho lão phu, vì mỗi năm lão phu phải về đây bế quan một lần.. Lão mỉm cười hỏi tiếp:

- Hài tử! Có phải vừa rồi ngươi nói đến hai bộ kinh điển?

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Vãn bối đặc biệt đưa tới đây để lão tiền bối coi.

Chàng lấy hai cuốn kinh mỏng dính hai tay đưa lên.

Tiêu Dao lão nhân chưa đón lấy, hỏi:

- Phải chăng ngươi là người họ Tra ở Hóa Huyết môn?

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Tiêu Dao lão nhân hỏi:

- Vậy ngày trước ta đã đến quí phủ, ngươi có biết không?

A Liệt đáp:

- Vãn bối có biết việc đó.

Tiêu Dao lão nhân lại hỏi:

- Vậy mà ngươi đưa bí lục bảo điển của quí phủ cho lão phu coi tức là làm cho lệnh tôn ngày trước đã chiếm được thượng phong nay phải tiêu trừ. Ngươi có biết không?

A Liệt đáp:

- Hiện nay lão tiền bối đã thành người thứ nhất trong hoàn vũ. Vậy lão tiền bối có coi hay không cũng vậy mà thôi.

Tiêu Dao lão nhân thở dài nói:

- Phải rồI! Chung Kỳ đã từ trần thì khúc nhạc Cao Sơn Lưu Thủy chẳng còn ai nghe. Đó là một điều khiến cho lão phu cảm thấy quạnh hiu.

A Liệt nói:

- Vãn bối đã luyện thành công pho chân khí trong Lang nha bí lục, nên bây giờ không còn có cách nào rèn luyện được môn võ công gia truyền nữa, nên phải tới đây xin lão tiền bối trỏ đường cho.

Tiêu Dao lão nhân hỏi:

- Nếu ngươi chưa luyện thành chân khí thì làm gì chống đỡ được môn Trái Thay thần công ở tay áo lão phu vừa phóng ra?

Lão từ từ giơ tay đón lấy bí lục rồi nói:

- Lời yêu cầu của ngươi e rằng lão phu chưa đủ túc lượng, không chắc đã giúp gì cho ngươi được.

A Liệt đáp:

- Tiền bối mà dạy thế thì vãn bối đành bỏ ý định này chứ không còn cách nào khác.

Tiêu Dao lão nhân trầm ngâm không nói gì, chăm chú nhìn cuốn Hóa Huyết chân kinh. Nhưng lão chỉ ngó tự tích ngoài bia chứ chưa mở ra. Hồi Iâu lão mới cất tiếng hỏi:

- Ngươi có rộng thì giờ không?

A Liệt hỏi lại:

- Lão tiền bối sao lại hỏi câu này?

Tiêu Dao lão nhân đáp:

- Khắp mình ngươi đầy bụi bặm đủ tỏ đã vượt một quãng đường dài hàng mấy trăm dặm, chưa kịp tắm gội thay áo. Nếu ngươi không có việc gấp, tất ngươi đã nghỉ ngơi tắm gội ung đung. Ta lại nhận thấy ngươi trải qua những cơn sóng gió hãi hùng nên phải đến thẳng đây.

A Liệt rất khâm phục đáp:

- Quả đúng như vậy.

Tiêu Dao lão nhân lại nói:

- Hiển nhiên ta đã tìm thấy bằng chứng là trên mặt ngươi còn dấu vết cải trang. Cái đó tỏ ra trong khi đi đường ngươi phải đề phòng có người sinh sự ngăn trở.

A Liệt đáp:

- Đúng thế! Hiện nay trong chín phái lớn võ lâm thì bảy phái và Cái Bang điều động hết cao thủ để truy nã vãn bối.

Tiêu Dao lão nhân □ủa□ một tiếng rồi nói:

- Đã có bảy môn phái lớn truy tầm mà ngươi còn chạy thoát được đến đây, thật không phải chuyện dễ dàng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất luận ngươi nhờ ai giúp đỡ mà đã đến được cùng lão phu tương kiến là có duyên với nhau rồi. Huống chi giữa lão phu và lệnh tổ phụ lại là chỗ cố nhân, thì lão phu không thể tụ thủ bàng quan. Vậy để lão phu nghĩ lại coi.

Cặp mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa lão nói:

- Bốn tên nghiệt đồ kia là môn hạ của lão phu đã ba chục năm. Chúng nếm đủ mùi đau khổ nay được nhờ ngươi mở cửa quan cho, chúng mới thoát vòng khổ ải.

Lão vừa dứt lời thì ngoài cửa đã nổi tiếng tạ ân vọng vào.

Tiêu Dao lão nhân lại nói:

- Lý đương nhiên bọn chúng phải giúp ngươi một tay để ngươi mau được thỏa mãn tâm nguyện.

Rồi lão hô:

- Vương Hồng Phạm! Vào đây!

Ngoài viện có tiếng đáp lại rồi một hán tử chạy vào quỳ xuống trước giường Tiêu Dao lão nhân, miệng hô:

- Đệ tử xin kính cẩn chờ đợi pháp chỉ.

Tiêu Dao lão nhân hỏi:

- Vừa rồi chúng ta đối đáp những gì ngươi đã nghe rõ chưa?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đệ tử nghe rõ rồi.

Tiêu Dao lão nhân hỏi:

- Ta muốn sai ngươi đả thông Nhất hội, Nhị khu, Tam quan, Tứ huyệt. Ngươi muốn phụ trách việc nào?

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đệ tử xin giúp y đả thông huyệt nhất hộI, mong ân sư chuẩn y cho.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Hay lắm! Đó là bước đường trọng yếu để đi tới các lãnh vực khác. Vậy ngươi phải ghi nhớ

những cái nguy hại có thể xảy đến với ngươi trước chứ không phải ở nơi y. Ngươi hãy coi chừng.

Vương Hồng Phạm dạ một tiếng rồi đứng dậy quay lại nhìn A Liệt đồng thời bảo chàng:

- Tra huynh đệ! Chúng ta vào trong nhà tịnh thất bên kia.

A Liệt nhìn Tiêu Dao lão nhân băn khoăn hỏi lại:

- Theo lời lão tiền bối thì dường như hành động này rất nguy hiểm cho Vương tiền bối.

Tiêu Dao lão nhân nhắm mắt lại không trả lời.

Vương Hồng Phạm giục A Liệt:

- Tra huynh đệ! Chúng ta đi thôi. Tại hạ sẽ giải thích cho huynh đệ nghe.

Hai người vào tịnh thất ở bên cạnh. Bây giờ A Liệt mới bình tĩnh lại để nhìn Vương Hồng Phạm thì thấy y là con người văn nhã chừng bốn, năm chục tuổi. Nhân trạch rất sung túc. Vương Hồng Phạm hỏi:

- Chắc huynh đệ muốn biết rõ hai việc. Việc thứ nhất là tại sao bọn bốn người tại hạ bị trừng phạt, hai là điều kiện mà huynh đệ vừa hỏi lão nhân gia. Có đúng thế không?

A Liệt đáp:

- Đúng thế.

Vương Hồng Phạm thở dài nói:

- Bọn tại hạ là những người tu đạo nhưng mà chưa trừ hết thói ác, gây nên việc bất hoà. Ba chục năm trước ân sư rất bất mãn muốn đuổi bọn tại hạ ra khỏi môn đường.

A Liệt không cần hỏi kỹ cũng hiểu vì nội bộ xảy chuyện xích mích giữa các sư huynh sư đệ của họ. Cái đó không liên quan đến người ngoài. Chàng đoan chắc vụ này có dính líu đến vị nữ đồng môn kia, nên chàng không hỏi nữa.

Vương Hồng Phạm nói sang chuyện khác:

- Còn điều thứ hai thì người tu đạo trong một thời gian nào đó tất nhiên gặp kiếp nạn không lớn thì nhỏ. Bữa nay ta giúp huynh đệ cũng là số kiếp. Dù ta gặp nguy hiểm, huynh đệ cũng bất tất phải quan tâm.

A Liệt chưa hiểu rõ, nhưng nếu hỏi lại cũng không tiện. Chàng đành đáp:

- Tại hạ xin lĩnh giáo.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Bây giờ chúng ta ngồi đối diện vận thần công tỷ đấu để xem mạnh yếu thế nào. Lẹ ra thì một bữa mà chậm lắm là bảy ngày cũng đạt tới mục đích.

Điểm này A Liệt cũng chưa hiểu rõ, nhưng thấy Vương Hồng Phạm không muốn giải thích, chàng đành theo đối phương ngồi xuống bồ đoàn.

Hai bên đều vận công, mỗi bên đưa ra một bàn tay áp vào nhau và bắt đầu cuộc tỷ thí.

Từ trong bàn tay Vương Hồng Phạrn một luồng tiềm lực đẩy ra mãnh liệt vô cùng!

A Liệt sợ bị thương vội vận động thần công phát huy chân khí để chống lại.

Sau một lúc luồng lực đạo của đối phương bỗng tiêu tan, nhưng A Liệt vẫn phải xô đẩy chân lực ra, không thì như người sểnh chân rớt xuống biển cả thật đáng sợ.

May ở chỗ luồng chân khí này không hao tốn như tinh lực đi rồi không trở lại mà nó tuần hoàn lưu chuyển sinh hóa vô cùng, nên chàng chống được lâu mà không có chi đáng ngại.

A Liệt để hết tâm trí vào việc đề công đối kháng. Chẳng bao lâu chàng đi vào tình trạng quên mình. Những sự việc bên ngoài chàng không nhìn thấy hay nghe rõ nữa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Đột nhiên chàng cảm thấy luồng cương khí từ trong tay phát ra đã đến trình độ thoải mái, như người đang đi thuyền ngoài biển khơi thấp thoáng nhìn thấy lục địa.

A Liệt mở hé mắt ra nhìn thấy trời tối mịt mới biết là cuộc tỷ thí đã mất một ngày.

Vương Hồng Phạm ra chiều hết sức; vẻ mặt lo buồn nóng nảy.

A Liệt ngấm ngầm kinh ngạc tự hỏi:

- Ta không cảm thấy đối phương phải kháng cự lại thì làm sao mà hết sức? Vì lẽ gì y lộ vẻ lo buồn?

Vương Hồng Phạm vẫn giữ nguyên trạng thái. A Liết rất đỗi hồ nghi, bỗng không nỡ để y trong tình trạng này, liền giảm bớt luồng chân khí đi một ít, thử xem có giúp gì được đối phương không.

Chàng vừa giảm bớt chân khí thì bất thình lình trong tâm linh nghe đánh binh một tràng như xảy ra tai vạ. Rồi áp lực từ bốn mặt xô đến.

A Liệt bất đắc dĩ phải thu luồng chân khí về vận ra khắp mình để chống áp lực.

Thế rồi một luồng nhiệt lưu nhỏ bé từ lòng bàn tay đối phương xuyên vào trong thân thể chàng, tựa hồ giữa lúc chàng thu chân khí về luồng nhiệt lưu thừa cơ xâm nhập. A Liệt bỗng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Một mặt chàng phải đối phó với luồng nhiệt lưu, một mặt phải chống lại áp lực bốn mặt xô tới.

Chàng không ngờ vì chút ý nghĩ nhân hậu mà biến thành phiền phức, không chừng mất mạng nữa và chàng còn đâu để luyện Hóa Huyết Thần Công.

Trước tình hình này, chàng không rảnh để nghĩ ngợi nhiều nữa, đành phát huy lực lượng đến mức tối đa để kháng cự cả bên trong lẫn bên ngoài.

Sau một lúc A Liệt vì phải tận lực đề kháng thành ra nhọc mệt. Có lúc chàng lo chống được bên này bỏ mặc bên kia. Đồng thời luồng nhiệt lưu xâm nhập vào người mỗi lúc một nhiều. Luồng nhiệt lưu như mũi dùi đi thẳng vào huyệt đan điền. Đây là một yếu điểm mà những người luyện tập nội gia công phu phải gia tâm bảo vệ. A Liệt cũng không ra ngoài thể lệ đó được, chàng

phải điều động một phần chân khí quay về chống cự luồng nhiệt lưu này.

Chàng bồn chồn trong dạ, trán toát mồ hôi.

Vương Hồng Phạm bỗng vung tay trái lên phóng chưởng đánh xuống Thiên Linh Cái A Liệt.

A Liệt thấy trong óc nổ đánh bùng một tiếng, linh huyệt khai thông. Kế đó luồng áp lực bên ngoài cũng như luồng nhiệt lưu trong mình đột nhiên tiêu tan mất.

Vương Hồng Phạm thu tay về, thở phào một cái, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lúc y đứng lên từ từ ra khỏi tịnh thất, sang phòng bên cạnh yết kiến Tiêu Dao lão nhân.

Lúc này ba người đồng môn kia vây quanh lão. Mọi người vừa thấy Vương Hồng Phạm bước vào đều tỏ vẻ vui mừng y đã thành công.

Vương Hồng Phạm nói:

- Việc mà tôn sư đã truyền cho, may đệ tử không đến nỗi nhục mạng.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Công lực của ngươi tinh tiến như vậy, thật là dáng mừng. Ồ! Ngươi đã hao phí rất nhiều khí lực trong vụ nầy và đã nếm mùi nguy hiểm. Ta coi đầu tóc ngươi bạc đến phân nửa rồi.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đệ tử qua được kiếp nạn này thật là vạn hạnh. Giả tỷ Tra công tử không nhìn thấy đệ tử khốn đốn nảy lòng nhân hiệp thì hậu quả bữa nay dĩ nhiên là thê thảm lắm.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Vì thế mà ta bảo các ngươi phải lợi dụng tấm lòng nhân hiệp của gã, đem khổ nhục kế ra để lay động gã tất sẽ thành công.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Quả đúng như vậy. Y không biết đường lối phản kích. Nếu không thì dù có thừa cơ lúc sơ hò thúc nhiệt lưu xâm nhập phải dùng hết toàn lực, để nội bộ không hư. Y đổi thế thủ sang thế công, đệ tử khó lòng thoát nạn.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Ngươi qua được kiếp nạn này tất có nhiều triển vọng thành tài. Thật là đáng mừng, bây giờ.. Lão đưa mắt ngó ba người kia nói tiếp:

- Bây giờ đến lượt các ngươi. Phạm Hồng Chí! Ngươi muốn phụ trách việc gì?

Phạm Hồng Chí đáp:

- Đệ tử xin đả thông Nhị khu cho y. Tiêu Dao lão nhân nói:

- Hay lắm! Các ngươi sẵn lòng nhân ái, tình nghĩa cao cả khiến lão phu lấy làm thỏa dạ.

Mấy người ngồi nói chuyện một lúc để đợi trời sáng.

Phạm Hồng Chí từ biệt sư phụ cùng anh em đồng môn tiến vào tịnh thất.

A Liệt mệt quá đang ngủ thiếp đi bỗng giật mình tỉnh dậy, chàng giương mắt lên nhìn thấy trời sáng rồi. Chàng cảm thấy tinh thần cường kiện, chú ý nhìn người mới vào.

A Liệt nhận ra là một đạo nhân đứng tuổi, ba chòm râu đen, tay cầm phất trần, thái độ tiêu dao thoát tục.

Đạo nhân cúi đầu nói:

- Bần đạo là Phạm Hồng Chí đến thăm Tra thí chủ.

A Liệt đáp:

- Đa tạ đạo trưởng. Tại hạ rất lấy làm sung sướng được đón tiếp đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí nói:

- Tra thí chủ đã luyện môn chân khí rồi, tuy các mạch huyệt toàn thân đều được đả thông.

Nhưng vì tâm pháp một môn một khấc, đường lối không giống nhau thành ra mấy chỗ mạch huyệt trọng yếu đi theo đường rẽ hoặc trái ngược với thần công tâm pháp của các gia phái.. A Liệt hỏi:

- Nếu vậy vừa rồi Vương tiền bối đã mạo hiểm dùng phương pháp đặc biệt giúp cho tại hạ đả thông một chỗ huyệt mạch trọng yếu phải không?

Phạm Hồng Chí đáp:

- Chính là thế đó. Như thí chủ đã biết mấy bạn đồng môn của bần đạo đều là kẻ sĩ luyện khí Huyền Mi. Nếu không phải là chỗ có mối quan hệ sâu xa thì chẳng khi nào làm công việc này cho người ta. A Liệt nói:

- Nếu vậy thì tại bạ không dám tiếp thụ mỹ ý của đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí đáp:

- Tình trạng của Tra thí chủ không giống như người thường. Bọn bần đạo ngoài việc làm ơn, thuận theo số kiếp, còn nghiên cứu những môn võ tinh thâm kỳ diệu từ xưa đến nay. Nếu lý luận của gia sư không lầm thì thí chủ là người thứ nhất trong thiên hạ kiêm thông thần công của hai nhà khác nhau.

A Liệt rất cao hứng hỏi:

- Như vậy có đáng để các vị mạo hiểm hay không?

Phạm Hồng Chí đáp:

- Đây là cơ hội ngàn năm một thủa, khi nào bỏ lỡ dịp may. Bây giờ bần đạo phụ trách đả thông huyệt mạch ở Nhị khu của thí chủ.

A Liệt hỏi:

- Phải chăng cũng giống phương pháp của Vương tiền bối?

Phạm Hồng Chí đáp:

- Không phải. Những kinh mạch ở Nhị khu mạch hư mà kinh thực. Nói một cách khác kinh là có thực, mà mạch thì giả tạo. Những kinh còn lại của thí chủ được đả thông rồi không cần động thủ. Chì còn một đường hư mạch là phải khai thông.

A Liệt hỏi:

- Đã là vật trống rỗng thì nội lực lấy đâu ra điểm tựa?

Phạm Hồng Chí cười đáp:

- Hai nhà Phật và Đạo đã nói về điểm này rất nhiều, bần đạo bất tất phải nói làm chi mất thì giờ. Chỉ cần đọc một câu thơ bất hủ là thí chủ hiểu ngay.

Đạo nhân dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý Nghĩa Sơn có câu thơ rằng Tâm hữu linh tê nhất điểm thông rất hợp với vụ này.

A Liệt ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế. Về bộ phận này như vậy là tại hạ hiểu rồi, nhưng đối với toàn cục hãy còn chỗ nghi vấn muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Phạm Hồng Chí mỉm cười đáp:

- Thí chủ thử nói nghẹ. A Liệt đột nhiên thấy đạo nhân mỉm cười mà lại ngấm ngầm có ý chua cay. Thanh âm của đạo nhân không giấu nổi vẻ trang trọng trong lòng.

A Liệt thấy thế rất lấy làm kỳ, bất giác chàng không lên tiếng nữa lẳng lặng ngẫm nghĩ duyên cớ bên trong.

Phạm Hồng Chí nhân lúc A Liệt không chú ý thu nụ cười lại lộ vẻ khẩn trương chăm chú ngó chàng thanh niên anh tuấn.

A Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi hạ quyết tâm hỏi:

- Những nghi vấn khác hãy gác lại sau này sẽ nhờ đạo trưởng giải thích cũng chưa muộn. Hiện giờ chỉ xin cho biết cách khai thông hư mạch thế nào?

Phạm Hồng Chí hất chòm râu đen, tựa hồ được trút gánh nặng lộ vẻ vui mừng đáp:

- Hay lắm! Trước hết bần đạo hãy nói vài phương pháp để thí chủ lựa chọn rồi thi hành.. Đạo nhân vừa nói tới đây thì trong căn phòng bên cạnh, Vương Hồng Phạm hỏi Tiêu Dao lão nhân:

- Hồng Chí đã đi qua được cửa quan thứ nhất rồi ư?

Tiêu Dao lão nhân gật đầu.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Nếu vậy Tra Tư Liệt quả là một bậc kỳ tài được trời phú tính. Tuy y chưa hiểu gì đến chỗ ảo diệu bên trong, không ngờ đã đem luận sâu rộng như vậy. Hồng Chí bên trong phải chống với âm mưu bên ngoài phải trả lời. Nếu không trận trọng một chút sẽ bị âm ma thừa cơ đày vào kiếp trầm luân.

Mọi người đều gật đầu ra chiều yên dạ.

Đến tối Phạm Hồng Chí trở ra thần thái thanh sáng. Hiển nhiên cuộc thành công của y đã tiến thêm một tầng. Nhưng chỗ tinh vi ảo diệu bên trong chỉ có Tiêu Dao lão nhân và mấy người bạn đồng môn là hiểu được mà thôi.

Tiêu Dao lão nhân hô:

- Hà Hồng Vân! Lý Hồng Yên!

Một nam, một nữ kính cẩn “Dạ” một tiếng.

Hà Hồng Vân là một hán tử lối tuổi. Tuy bề ngoài y chẳng có gì khác người thường, nhưng thái độ và cử chỉ đầy vẻ cuồng hiệp, tựa hồ trên thế gian không có danh sĩ nào lợi hại được như mình.

Người đàn bà hãy còn lắm vẻ phong lưu, mày liễu mắt phượng, da trắng như tuyết. Nhưng dù mụ đẹp đến đâu vẫn là gái năm chục nên vẻ thanh xuân không mấy làm cho rung động lòng người.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Bây giờ còn hai việc là phá Tam quan và thông Tứ huyệt, đều là công phu ở bàn tay, âm ma không có cơ hội len vào, nhưng các ngươi chớ có coi thường để xảy ra chuyện mười phần đã làm xong chín mà còn hư việc.

Hai vị họ Hà, Lý đều vâng lời.

Tiêu Dao lão nhân lại nói:

- Hai người cùng đi một lúc hay hơn, vì như vậy có thể chiếu cố cho nhau để khỏi lỡ thời hạn.

Hai người ra rồi, Tiêu Dao lão nhân hãy còn băn khoăn nhìn ra cửa nói:

- Bọn chúng thủy chung vẫn chưa khám phá được cửa quan tình ái. Bên ngoài mạnh mà trong yếu, nếu để chúng đánh hai trận đầu tất bị yêu ma thừa cơ lũng đoạn không còn nghi ngờ gì nữa.

Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí khẽ buông tiếng thở dài.

Tiêu Dao lão nhân lại nói:

- Vì hai ngươi đều mất một ngày mới thành công thì bọn chúng cũng chẳng thể vượt qua thời hạn đó được. Không thế thì Tra Tư Liệt phát huy chân lực, mà lúc đó chân lực của gã không phải như bây giờ, sẽ làm cho bọn chúng nát ra như cám.

Ngày đã qua ngọ, Tiêu Dao lão nhân cùng hai đệ tử Vương, Phạm yên lòng ngồi chờ.

Trong phòng bên không một tiếng động, nhưng đối với ba người này chẳng khác gì họ đều mắt thấy.

Tiêu Dao lão nhân nét mặt vẫn thản nhiên, nhưng Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí không khỏi lộ vẻ lo âu.

Đột nhiên phía ngoài tịnh xá một tràng cười chói tai vọng vào.

Tiêu Dao lão nhân chỉ hơi nhíu cặp lông mày nhưng vẫn bình tĩnh. Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí không nhịn được đều đứng cả dậy.

Tiếng cười chói tai vang lên hồi lâu mới dừng lại. Tiếp theo là thanh âm the thé như xé lụa cất lên gọi:

- Thằng lỏi họ Tra kia biết điều thí ra đi!

Tiêu Dao lão nhân vẫn thản nhiên.

Phạm Hồng Chí không nhịn được nói:

- Thưa ân sư! Người này kêu réo ầm ỹ e rằng có điều bất lợi cho sư đệ và sư muội. Nếu để xẩy chuyện gì thì thật là một tai họa. thê thảm. Vương Hồng Phạm nói:

- Người này vì rượt theo Tra Tư Liệt mà tới đây, tưởng cần phải đối phó ngay với hắn để bằng hữu võ lâm khỏi kéo đến gây ra nhiều chuyện phiền phức.

Tiêu Dao lão nhân đáp:

- Ta có một vấn đề ai trả lời được thì ra đối phó với họ. Nếu không biết đường giải đáp thì cứ để mặc họ kêu réo.

Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí đồng thanh đáp:

- Xin ân sư cho nghe.

Vương, Phạm hai người đều là kẻ sĩ đạo hạnh cao thâm mà cũng chưa hiểu vấn đề này tại sao quan trọng đến thế. Nếu không giải đáp được là sư phụ không cho động thủ.

Tiêu Dao lão nhân thủng thỉnh hỏi:

- Vấn đề này kể ra cũng chẳng có gì khó khăn. Ta chỉ hỏi người tới đây xuất thân ở gia phái nào?

Vương Hồng Phạm và Phạm Hồng Chí chưa kịp trả lời thì tiếng cười chấn động màng tai ở bên ngoài lại vọng vào.

Vương, Phạm đưa mắt nhìn nhau. Phạm Hồng Chí nhún vai tỏ ra chẳng hiểu.

Vương Hồng Phạm liền tươi cười đáp:

- Theo ngu kiến của đệ tử thì tiếng cười của người này đã tỏ ra nội lực cường mạnh mà không tinh thuần, tất chẳng phải đồ đệ những môn phái có danh như Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa Sơn,

Thiên Thai, Nga Mi. Mặt khác hắn theo dõi hành tung Tra công tử tới đây đủ biết là người trong bảy môn phái lớn, trừ những phái đã nói trên còn lại rất ít.

Tiêu Dao lão nhân gật đầu hỏi tiếp:

- Ngươi đoán rất có lý. Còn gì nữa?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Người này công khai đến cửa trước thì hoàn là có dụng ý bức bách Tra công tử phải chạy ra cửa sau. Cái đó chứng tỏ không phải chỉ có một người tới đây.

Phạm Hồng Chí cười nói:

- Đại sư huynh! Sư huynh quanh co mãi mà chưa nói ra hắn ở gia phái nào.

# Chương 70 - Vương Hồng Phạm Thuyết Phục Cường Đồ

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tiểu huynh nói vậy là đều nói rồi đó. Người này đã chẳng đơn thương độc mã tới đây mà lại không liên lạc với người các phái đồng thời kéo đến. Do đó mình nhận ra được hai điều. Bọn chúng chỉ là người trong một gia phái, có ý muốn lập kỳ công để lên mặt với các môn phái khác mới có cử động lỗ mãng này.

Phạm Hồng Chí hỏi:

- Lý luận của đại sư huynh nghe rất thú vị. Còn điểm thứ hai thì sao?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Trong bảy môn phái lớn mà chỉ có chúng rượt tới đây trước chứng tỏ thuật truy lùng của bọn chúng hơn người. Theo chỗ tiểu huynh biết thì phái Bắc Mang sở trường về môn này. Vậy tiểu huynh đoán chắc hắn là một tay cao thủ trong phái đó.

Phạm Hồng Chí nói:

- Đại sư huynh lý luận đâu ra đấy khiến người nghe chẳng thể không tin được.

Tiêu Dao lão nhân nói:

- Cách suy luận của y rất cao minh. Những người thừa kế ta về phương diện võ công phải do Hồng Phạm, còn về phương diện đạo thuật đã có Hồng Chí.

Mấy người nghe sư phụ nói vậy mới hiểu ý lão gia muốn mượn vụ này để đo lường tài trí của họ, đặng quyết định việc thừa kế mai sau.

Hai người lạy phục xuống đất.

Ngoài cửa thanh âm the thé lại vang lên:

- Thằng lỏi họ Tra kia! Bạch Phi Khanh! Ngươi có nghe tiếng lão gia không?

Vương Hồng Phạm liền đứng dậy nhìn Tiêu Dao lão nhân nói:

- Xin ân sư tha tội cho đệ tử phải khai sát giới.

Tiêu Dao lão nhân đáp:

- Khai môn lập phái gây dựng sự nghiệp ngàn thu, không nên câu nệ tiểu tiết. Ngươi đi đi!

Vương Hồng Phạm cúi đầu lui ra.

Y vừa ra tới cửa đã thấy một người đứng trên khu đất cỏ mọc, vẻ mặt rất hung hãn.

Người này lối ngoài tuổi. Cặp lông mày đen và rậm, sát khí đằng đằng. Mũi hắn cao lên, hai quai hàm rộng, hiển nhiên là con người tính nết quật cường, lòng dạ lạnh lùng tàn nhẫn. Tuy hắn cũng khoác áo trường bào mà vẫn tỏ ra lanh lợi. Tay hắn cầm một thanh trường đao cả vỏ hình thức khá đặc biệt.

Vương Hồng Phạm gật đầu nói:

- Tôn giá kêu gọi rầm rĩ làm kinh động người tham thiền tu đạo trong tịnh xá như vậy là không phải, mong rằng tôn giá ra đi, tại hạ rất cảm kích.

Trường xanh Khách (tức người áo xanh) cười lạt hỏi:

- Ngươi là ai?

Vương Hồng Phạm báo danh rồi liền hỏi tên họ đối phương.

Trường Xanh Khách lạnh lùng đáp:

- Bản nhân là Đồ Đại Kính, ngoại hiệu là Thập Bộ Đoạn Trường. Coi thân pháp Vương huynh đủ biết là người võ lâm, chắc Vương huynh cũng đã nghe tên tiểu đệ?

Vương Hồng Phạm thủng thẳng nói:

- Tại hạ tuy là người võ lâm, nhưng lâu nay ít qua lại giang hồ thành ra không hiểu đại danh của Đồ Quân, thật là kẻ cô lậu.

Vương Hồng Phạm nói câu này là sự thật, mà thái độ cũng chân thành.

Đồ Đại Kính lạnh lùng hỏi:

- Vương huynh chắc đã nghe tên phái Bắc Mang rồi chớ?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Phái Bắc Mang thì dĩ nhiên tại hạ đã nghe tiếng rồi. Vả trông tôn giá cầm thanh Xà thủ liễu diệp đao là đủ biết.

Đồ Đại Kính chau mày càng lộ sát khí, hỏi:

- Vậy Vương huynh thử nói nghe ở Bắc Mang có những nhân vật nào?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ còn nhớ nhân vật nổi danh nhất phái Bắc Mang là Nhập địa vô ngấn Tất Tải Xuyên.

Không hiểu lão nhân gia với tôn giá là thế nào?

Đồ Đại Kính chăm chú nhìn Vương Hồng Phạm một lúc rồi đáp:

- Đó là tiên sư.

Lúc này trong lòng hắn vẫn chưa tin chắc là Vương Hồng Phạm nói thật hay nói dối. Thực ra hai mươi năm trước sư phụ hắn là một nhân vật nổi tiếng ở phái Bắc Mang, nhưng lão chết lâu rồi. Hắn nghĩ thầm:

- Như y không biết mình thì chẳng nói làm chi. Bằng hắn đã biết mà giả vờ là có dụng ý gì?

Chẳng lẽ hắn dám coi người đứng đầu trong Bắc Mang Tam Xà không vào đâu?

Vương Hồng Phạm □ủa□ một tiếng rồi hỏi:

- Té ra lệnh sư đã thành người thiên cổ. Vậy tôn giá là chưởng môn nhân trong quý phái hiện nay phải không?

Đồ Đại Kính đáp:

- Nghe Vương huynh nói thì dường như thực tình đã lâu ngày không ra ngoài giang hồ. Chưởng môn tệ phái hiệu giờ là gia sư thúc Lương Hữu Thanh.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Ủa! Có phải Lương Thanh Trúc không?

Nên biết trong đám rắn độc thì thanh trúc là loại nổi tiếng hơn hết. Người giang hồ đã tặng danh Thanh Trúc để xưng hô Lương Hữu Thanh đủ tỏ lão là người độc ác vô cùng. Vì thế mà nhiều người xưng hô như vậy.

Đồ Đại Kính đã có vẻ ngán đối phương nên thái độ trở lại hòa hoãn rất nhiều. Hắn hỏi:

- Vương huynh có biết gia sư thúc ư?

Vương Hồng Phạm lắc đầu đáp:

- Tại hạ chỉ văn danh mà thôi chứ chưa từng gặp mặt.

Đồ Đại Kính cũng cảm thấy đối phương có vẻ khinh khi mình liền nổi giận hỏi:

- Thôi bây giờ không nói chuyện đường đột nữa. Phải chăng thằng lỏi họ Tra nhờ các hạ ra chịu đòn thay gã?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Bọn tại hạ không muốn dính líu đến ai. Yêu cầu tôn giá đừng la lối om sòm, trở ngại cuộc thanh tu của người ta. Tôn giá làm việc của tôn giá thì tại hạ còn can thiệp vào làm gì?

Đồ Đại Kính hỏi:

- Bây giờ tại hạ vào trong lục soát, các hạ có can thiệp không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Cái đó còn phải tùy lúc. Nếu tôn giá đợi được một giờ nữa cho người xong công hóa rồi thì tôn giá cứ việc vào mà lục soát.

Đồ Đại Kính cười lạt nói:

- Nghe các hạ nói tựa hồ tại hạ phải xin phép rồi mới vào được. Thật đáng tức cười.

Vương Hồng Phạm không nói nữa. Y lộ vẻ cương quyết ra chiều ta không xâm phạm đến ai thì đừng ai xâm phạm đến ta.

Đồ Đại Kính giơ tay lên ánh hào quanh lấp loáng. Thanh đao rút ra khỏi vỏ.

Vỏ đao bay đi xa hơn trượng rớt xuống đất đánh □Thịch□ một tiếng.

Vương Hồng Phạm xoa tay mỉm cười nói:

- Tại hạ không tính đến việc động thủ nên không có binh khí bên mình.

Đồ Đại Kính lộ một nụ cười thâm độc hỏi:

- Vậy các hạ đi lấy khí giới. Tại hạ đứng đây chờ được không?

Hắn hỏi câu này không phải vì lòng thành thật, nghe giọng nói cũng đủ biết.

Vương Hồng Phạm hỏi lại:

- Nếu tại hạ chỉ có hai bàn tay trắng thì tôn giá có động thủ không?

Đồ Đại Kính cười lạt đáp:

- Tại hạ đã nói là muốn động thủ rồi mà.

Hẳn tiến lên một bước cầm đao thủ thế. Tư thế của Đồ Đại Kính ngoằn ngoèo như con rắn độc chớ không ngay thẳng.

Tuy hắn chỉ tiến lên mấy bước mà làn không khi đã ngưng đọng. Đao thế bao phủ đối phương tựa hồ chém tới nơi. Như vậy lời nói của hắn khó mà tin tưởng được, không biết hắn động thủ lúc nào.

Ban đầu Vương Hồng Phạm thần sắc nghiêm trọng, trợn mắt nhìn đối phương theo dõi từng cử động. Nhưng lúc Đồ Đại Kính hành động tựa hồ có thể vung đao chém tới nơi thì Vương lại thở phào một cái, trên môi thoáng lộ nụ cười, khoan thai nói:

- Đồ Đại Kính! Tại hạ không cần mệt tay mà chỉ nghe người ta nói cũng đoán biết võ công tôn giá hãy còn kém Tất Tải Xuyên xa lắm.. Đồ Đại Kính tuy là con người thâm trầm độc địa mà nghe Vương Hồng Phạm nói câu này cũng không khỏi động tâm, hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Hai chục năm trước, bọn tại hạ tự nhận là có chút danh vọng trên chốn giang hồ, bất cứ trong trường hợp nào cũng không đánh lén, và không bao giờ động thủ với người tay không tấc sắt.. Đồ Đại Kính cười hả hả ngắt lời:

- Con người muốn hơn đời mà không giở thủ đoạn tàn độc chỗ nào cũng nói chuyện đạo nghĩa giang hồ thì chỉ có nước để cho người ta băm vằm, chẳng khi nào thành công được.

Trong lúc xoay chuyển ý nghĩ, Đồ Đại Kính thấy hàm râu Vương Hồng Phạm đột nhiên chổng ngược lên, biến thành oai phong lẫm liệt có vẻ trấn áp mọi người.

Tiếp theo Vương Hông Phạm lớn tiếng:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì những kẻ sĩ nổi danh chẳng một ai không phải là bậc anh hùng hào kiệt quang minh lỗi lạc. Theo chỗ tại hạ biết thì Tất Tải Xuyên là một nhân vật có chân tài thực học. Lão nhân gia một đời biết bao nhiêu lần lâm trận quyết đấu mà không bao giờ không đường hoàng ngay thẳng, đâu có những hành động đê hèn bỉ ổi như tôn giá!

Khí thế của Vương Hồng Phạm rất oai phong, dường như không thèm coi cơn phẫn nộ của đối phương vào đâu. Giọng nói dõng dạc của y nghe rất lạnh lẽo và đầy sát khí.

Đồ Đại Kính trải qua không biết bao nhiêu trận đánh mà chưa khi nào thấy trường hợp kinh nghi như bữa nay. Bất giác trong lòng hắn nảy ra cảm giác sợ sệt.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Tôn giá đã không có tâm địa, khí phách như lệnh sư thì đủ biết vũ công của tôn giá thành tựu đến đâu rồi.

Câu kết luận nầy khác nào ngọn thiết trùy đánh mạnh vào Đồ Đại Kính khiến hắn chấn động tâm thần, bất giác lui lại một bước.

Lúc nầy Vương Hồng Phạm không còn dáng ôn hòa văn nhã như trước nữa, khí phách hào hùng, oai phong nghiêm khắc. Y ngửa mặt lên trời nổi một tràng cười dài, nói:

- Đồ Đại Kính! Ngươi bạt quần kiêu hãnh mà nổi danh. Thế mới biết thiên hạ bát ngát mà hiếm có những tay anh kiệt không thì những hạng người như ngươi ló mặt ra làm sao được.

Đồ Đại Kính tự hỏi:

- Không hiểu tại sao thằng cha này cố ý làm nhục mình.

Và hắn nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát:

- Câm miệng đi! Bữa nay mà Đồ mỗ không giết được ngươi lấy thịt cho chó ăn thì thề chẳng làm người nữa.

Hắn quát rồi tiến lại phóng trường đao tấn công vừa đâm vừa chém nhanh như điện chớp.

Đao pháp cổ quái của Đồ Đại Kính thật là ác độc. Chính là môn đao pháp xà hình đặc sắc nhất của phái Bắc Mang.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm nhảy vọt ra xa hơn trượng.

Thanh trường đao của Đồ Đại Kính biến thành một luồng tinh quang rượt tới như bóng theo hình.

Vương Hồng Phạm xoay mình vung tay một cái. Một bóng đen từ trong lòng bàn tay y quét trúng vào trường đao bên địch bật lên một tiếng choang rùng rợn như sắt thép đụng nhau.

Đồ Đại Kính bị chấn động, hổ khẩu nóng ran. Đồng thời hắn ngó thấy trong tay địch nhân đột nhiên có binh khí. Hắn vội lùi lại hai bước.

Hắn đảo mắt nhìn lại thì trong tay Vương Hồng Phạm cầm một cành cây nhỏ mà thôi.

Vương Hồng Phạm chỉ có một cành khô mà đánh hất được trường đao bật thành tiếng vang chẳng kém gì một thứ khí giới bằng thép luyện đủ tỏ công lực y cao thâm khôn lường.

Đồ Đại Kính kinh hãi không biết đến thế nào mà kể, nhưng hắn vẫn không tính đường rút lui.

Một là vì hắn ỷ mình còn có viện binh hai là hắn bị cành cây của địch nhân bao vây như một thanh trường kiếm, khí thế cực kỳ lợi hại.

Nếu hắn lùi lại là bị đoạt mất tiên cơ. Cuộc đấu giữa những tay cao thủ mà để mất tiên cơ là có thể bi chết không toàn thây, ôm hận nghìn thu.

Đồ Đại Kính phấn khởi tinh thần vung trường đao xông vào tấn công hy vọng chiếm lấy thượng phong. Hắn không ngần ngừ gì nữa thi triển ngay đến Giao chiến thập thức, một môn tuyệt học của phái Bắc Mang. Cả đao lẫn người phối hợp lại tựa hồ muốn quấn chặt đối phương ngay tức khắc.

Đồ Đại Kính tấn công liên tiếp, chiêu, ánh đao loang loáng, khủng khiếp vô cùng.

Vương Hồng Phạm ở giữa làn đao quang lúc ẩn lúc hiện. Thân pháp nhẹ nhàng coi rất ngoạn mục.

Đồ Đại Kính thấy mình liên tiếp thi triển những môn tuyệt học mà không đoạt được tiên cơ thì trong lòng vừa nóng này vừa xao xuyến.

Hắn không dám chần chờ, vội chúm môi huýt sáo.

Thanh âm lanh lảnh vọt trên không.

Chỉ trong chớp mắt đã thấy hai người từ phía sau tịnh xá hấp tấp chạy ra.

Hai người này chạy gần tới vòng chiến chỉ thấy Đồ Đại Kính chẳng có chi nguy hiểm mà còn đang ra chiêu rất mãnh liệt để tấn công đối phương, thì không khỏi kinh ngạc.

Chúng kinh ngạc không những vì tình trạng cuộc chiến mà còn vì người động thủ với Đồ Đại Kính không phải A Liệt, mà là một hán tử trung niên tướng mạo tuấn tú.

Hai người chẳng hiểu Đồ Đại Kính vì lẽ gì lại gọi họ tới. Không lẽ hắn đã biết A Liệt không có ở trong nhà này, không còn người đón ngầm phía sau nên kêu chúng ra để áp trận.

Chúng có hiểu đâu Đồ Đại Kính hiện đang lâm vào tì nh trạng rất đáng sợ. Tuy coi bề ngoài không thấy gì nguy hiểm mà thực ra hắn đã vận dụng bản lãnh đến độ chót vẫn không tài nào chiếm được thượng phong. Trong thâm tâm hắn đã nảy ra cảm giác vĩnh viễn không tài nào đánh bại được địch nhân khủng khiếp này.

Đồ Đại Kính thấy hai người đứng yên không chịu ra tay thì vừa tức mình vừa buồn chán. Hắn không nhịn được quát hỏi:

- Các ngươi còn coi gì nữa?

Hai người nghe giọng nói cấp bách nguy kịch, mới biết là Đồ Đại Kính kêu chúng đến không

phải để lược trận. Chúng vội rút trường đao ra.

Đồ Đại Kính chỉ phân tâm một chút liền bị cành cây của đối phương lại lao ra đâm tới.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm lướt qua bên mình Đồ Đại Kính như một làn ánh sáng. Đồ Đại Kính đột nhiên dừng đao đứng yên không nhúc nhích, trân trân ngó địch nhân đứng cách xa mấy thước.

Vương Hồng Phạm nhìn hắn một cái rồi đảo mắt ngó hai người kia.

Bây giờ y mới nhận ra là một nam, một nữ. Gã đàn ông người ốm nhắt, ăn mặc ra kiểu văn sĩ, nhưng kiểu người và mặt mũi gã đều lộ vẻ thâm hiểm khả ố.

Người nữ là một thiếu phụ nạ dòng nhan sắc khá xinh đẹp. Đặc biệt thân thể mụ mập mạp, ngực nở, mông to rất khêu gợi.

Hai người hết ngó Vương Hồng Phạm lại nhìn Đồ Đại Kính vừa đúng lúc thanh trường đao ở trong tay hắn rơi xuống đất, rồi người hắn cũng ngã theo.

Vương Hồng Phạm đặc biệt chú ý đến thiếu phụ xinh đẹp. Vừa ngắm nghía từ đầu xuống đến gót chân vừa cất tiếng hỏi:

- Qúi tính phương danh của phu nhân là gì?

Mỹ phụ cười rất tươi đáp:

- Nếu các hạ mà lịch sự thì cứ kêu tiện thiếp bằng Đồ phu nhân là phải.

Vương Hồng Phạm gật đầu, thi lễ một cách rất lịch sự hỏi:

- Té ra là Đồ phu nhân. Tại hạ còn chưa hiểu cao tính đại danh của vị kia là gì?

Gã trai ốm nhắt đáp:

- Tiểu đệ họ Tống tên gọi Bất Độc.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Chắc Tống huynh còn có ngoại hiệu khác nữa phải không?

Tống Bất Độc đáp:

- Người ta thường kêu tiểu đệ bằng Huyết Phong Hầu.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nghe ngoại hiệu của Tống huynh, người ta không khỏi sinh lòng khiếp sợ. Tại hạ không rõ vị Đồ huynh lỡ tay té nằm xuống đây là họ hàng thế nào với các vị?

Đồ phu nhân hỏii lại:

- Y còn sống hay đã chết rồi?

Vương Hồng Phạm đáp:.

- Tại hạ e rằng không còn cách nào cứu vãn được.

Đồ phu nhân nói:

- Đã vậy tiện thiếp gọi y bằng tiên phu.

Vương Hồng Phạm □ủa□ một tiếng ra chiều ngạc nhiên. Y lại đảo mắt ngó Tống Bất Độc.

Tống Bất Độc lạnh lùng đáp:

- Y là tiên sư huynh của tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Thế thì hai vị nhất quyết phải báo thù, có đúng thế không?

Đồ phu nhân chưa kịp đáp thì Tống Bất Độc đã cướp lời:

- Cái đó cũng không nhất định. Chắc các hạ đã biết mấy năm nay tệ phái sản xuất rất nhiều nhân tài. Tuy hiện giờ ai cũng cho là bọn sư huynh, sư đệ của tại hạ ba người nổi danh hơn hết nhưng thực ra còn rất nhiều cao thủ. Vì thế mà các hạ kết mối oan cừu với tệ phái thì đừng hòng có ngày nào yên ổn được.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Nghe giọng lưỡi của Tống huynh thì dường như còn có chỗ thương lượng được phải không?

Tống Bất Độc đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Các hạ đã không phải là người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn, cũng chẳng phải ở trong chín đại môn phái thì giữ gã họ Tra cũng không ích gì, nên giao lại cho tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm chau mày ngắt lời:

- Tống huynh! Phu nhân đứng bên Tống huynh là vị vong nhân của Đồ Đại Kính mà còn là lệnh tẩu tẩu nữa. Vậy Tống huynh hãy thương lượng cùng phu nhân xem sao đã!

Tống Bất Độc gạt đi:

- Cái đó các hạ bất tất phải bận tâm.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Sao Tống huynh lại vô lễ thế?

Tống Bất Độc đáp:

- Cái đó không can gì đến các hạ.

Đồ phu nhân cũng nói theo:

- Các hạ thật lôi thôi quá. Có lẽ còn câu nệ hơn cả thầy đồ giảng sách trong thôn xóm.

Vương Hồng Phạm thở dài đáp:

- Chẳng qua các vị không hiểu mà thôi. Nên biết rằng hạng người nghiêm thủ lễ nghi tuy bị câu thúc đôi chút, nhưng có thể tránh khỏi đôi lời. Hỡi ơi! Người đời đều bỏ đạo lý ấy đi chứ chẳng riêng gì các vị.

Tống Bất Độc cười lạt hỏi:

- Đó là kiến thức của kẻ hủ nho, khi nào ràng buộc được những nhân vật giang hồ như bọn tiểu đệ Vương Hồng Phạm đáp:

- Các vị vốn không nghĩ đến chỗ trọng yếu của lễ pháp nên nghe người ta nói làm sao cũng bào hao làm vậy, mở miệng phê bình một cách vô ý thức. Theo chỗ tại hạ nhận xét thì hai vị đã làm việc có lỗi. Thảo nào vừa rồi hiển nhiên các vị có cơ hội ra tay cứu viện cho Đồ Đại Kính mà cố ý bỏ qua để y chết về tay tại hạ.

Tống Bất Độc hỏi:

- Các hạ đừng nói nhăng nói càn. Phải chăng các hạ tưởng giữa tiểu đệ cùng Đồ phu nhân có chuyện gì ư?

Vương Hồng Phạm đáp:

. - Chúng ta chẳng phải là đồ con nít lên ba, chỉ để ý suy xét là hiểu rõ ngay. Vụ này cũng bởi không biết giữ lễ mà ra.

Tống Bất Độc ngửa mặt lên trời cười vang dội:

- Thật đáng tức cười! Thật đáng tức cười!

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Tống Bất Độc đáp:

- Tuy ta cùng phu nhân thường ở với nhau, thậm chí thường ngủ một giường nhưng các hạ sao không hỏi trước tên họ cùng quê quán của phu nhân?

Vương Hồng Phạm Ồ một tiếng rồi quay lại hỏi Đồ phu nhân:

- Bây giờ tại hạ đi hỏi cũng hãy còn kịp!

Đồ phu nhân đáp:

- Tiện thiếp họ Tống tên gọi Mi Nương, người ở Ngư Hương đất Tế Nam.. Vương Hồng Phạm nhìn Tống Bất Độc hỏi:

- Tống huynh cũng là người ở Ngư Hương ư?

Tống Bất Độc đáp:

- Đúng thế! A Mi là đường muội của tiểu đệ.

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một lúc không lên tiếng tựa hồ bị cái tát vào mặt mà không đỡ

được.

Y lại nhìn thẳng vào mặt Tống My Nương một lúc nói:

- Tại hạ không ngờ hai vị lại là đường huynh đường muội với nhau.

Tống Bất Độc cười khanh khách hỏi:

- Lễ giáo của các hạ thế nào? Khuân về nhà cất đi thôi. Có đúng thế không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Nhưng vừa rồi hai vị bỏ lỡ thời cơ cứu viện là một việc hiển nhiên.

Tống Bất Độc hỏi:

- Dù bọn tiểu đệ có bỏ lỡ cơ hội đó thì đã sao?

Vương Hồng Phạm phấn khởi tinh thần đáp:

- Làm sao thì rồi hãy kết luận. Trước hết hai vị cố ý bỏ lỡ cơ hội là một hành động đáng ngờ.

Huống chi theo nhận xét của tại hạ thì đầu mày cuối mắt của Đồ phu nhân đây có ẩn vết dâm đãng.

Cặp mắt láo liêng đủ tỏ là một người đàn bà không được đoan chính.

Tống Bất Độc ngắt lời:

- Những lý thuyết này đối với tiểu đệ đều là lời nói bỏ đi.

Vương Hồng Phạm nói:

- Không hẳn thế đâu. Tỷ dụ lệnh đường muội cùng Tống huynh đồng lòng mưu hại thân phu thì mối quan hệ giữa Đồ phu nhân và Tống huynh chẳng phải chỉ có tình huynh muội mà thôi. Có thể Tống huynh đã tiết lộ tâm ý của mình với lệnh đường muội cho y mưu hại trượng phu. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh phu nhân là người đã mất phụ đạo, lại khiếm khuyết cả quan điểm luân thường.

Vương Hồng Phạm lý luận bằng giọng lưỡi ôn hòa mà sắc như đao kiếm khiến người ta khó bài xích được.

Tống Bất Độc chỉ trợn mắt, còn Tống My Nương cặp mắt đảo sùng sục không hiểu mụ đang mưu toan chuyện gì.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Thực ra thì huynh muội cùng nhau mưu giết thân phu của em gái từ xưa đến nay không phải ít. Như vậy chẳng thể thề thốt quyết ý vì mối quan hệ cốt nhục mà nhất định là không có chuyện thầm vụng Nét mặt y trở nên trang trọng, giọng nói cũng biến thành nghiêm khắc. Y nói tiếp:

- Đời Xuân Thu, Lỗ Hoàn Công lấy Tề Văn Khương là em gái Tề Tương Công. Chỉ vì Lỗ Hoàn Công không theo đúng lễ mà phải họa. Đáng lý gặp khi cha mẹ Văn Khương tạ thế chỉ cần phái

quan đại phu đến nước Tề để điếu tang là đủ. Đồng thời cổ lễ đã qui định con gái xuất giá rồi thì lúc về thăm song thân, huynh muội không thể cùng ăn một mâm cùng ngồi một chiếu. Vậy mà Lỗ Hoàn Công không để ý đến chuyện đó thành ra bị Tề Tương Công và Văn Khương sát hại.. Y nói tới đây thì thấy Tống My Nương và Tống Bất Độc đều hơi biến sắc.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Những chuyện sử sách hãy còn ghi chép đủ chứng minh dù hai vị có mối quan hệ là đường huynh, đường muội thật sự, cũng chẳng thể nói quyết chẳng có chuyện vụng trộm. Hai nữa nó chứng minh việc giữ lễ là trọng yếu. Giả tỷ Đồ Đại Kính hiểu đạo lý này khiến cho ngày thường hai vị tỵ hiềm đừng thân mật quá độ, thì bữa nay y tránh được tai họa.

Tống Bất Độc và Tống My Nương lộ vẻ ngơ ngác. Hiển nhiên họ không nghĩ đến đạo nghĩa này, bây giờ cảm thấy hợp lý, không thể bác khước vào đâu được.

# Chương 71 - Dùng Hoa Nguyệt Quyến Rũ Hung Tàn

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Trên chốn giang hồ một số đông nghĩ đến lễ giáo là nhắm mắt bưng tai tưởng như ngửi phải mùi vị chua chát, lại nhận thấy nó câu thúc thân mình làm cho phiền não. Họ có biết đâu lễ giáo chính là một thủ pháp cao duy nhất để cương đổi dục niệm. Đã là đàn ông ai lại không thích gái đẹp. Nhờ lễ giáo hun đúc khiến người ta giữ vững tinh thần không dám ngó chầm chập vào mặt người nữ. Thế là lễ giáo xuy phục được lòng tà dục.

Y đưa ra những thí dụ thiển cận mà ngụ ý rất sâu xa khiến người nghe hiểu ngay và đem lòng kính phục.

Tống Bất Độc lạnh lùng nói:

- Bọn ta đến đây không phải để nghe ngươi dạy dỗ.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ hiểu lắm. Sự thực không phải tại hạ muốn giáo huấn các vị, bất quá là mượn trường hợp của các vị để nói ra những chỗ tham lam của người đời cho người ngoài nghe mà tỉnh ngộ.

Tống Bất Độc đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Ngươi nói để ai nghe Vương Hồng Phạm đáp:

- Ai cũng có thể nghe được. Tỉ như gã thiếu niên họ Tra mới ra đời chưa được bao lâu hãy còn ít kinh nghiệm. Gã nghe lời tại hạ nhất định có bổ ích.

Tống My Nương vội hỏi:

- Gã tiểu tử họ Tra hiện giờ ra sao?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Gã vẫn bình yên.

Tống My Nương hỏi:

- Giữa các hạ và gã có mối quan hệ thế nào?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Trước không có liên quan gì hết, nhưng hiện giờ đã thành mối quan hệ sâu xa...

Tống Bất Độc lớn tiếng ngắt lời:

- Thế ra ngươi đã xuất đầu lộ diện để bảo vệ cho gã phải không?

Vương Hồng Phạm cười đáp:

- Bảo vệ gã ư? Không phải đâu. Tại hạ không có ý như vậy vì môn gia học của chú bạn nhỏ bé đó không phải tầm thường. Nghệ thuật gã đã cao siêu thì cần chi đến tại hạ bảo vệ?

Tống Bất Độc nói:

- Hay lắm! Nếu ông bạn chịu để gã xuất hiện thì bọn ta dù không đủ sức đưa gã đi, cũng không rắc rối gì nữa.

Vương Hồng Phạm nói:

- Có thể được! Nhưng các vị chỉ nên một người động thủ chớ đừng đổ xô vào. Tống Bất Độc cười lạt đáp:

- Đối với một thằng lỏi con, cần gì bọn ta phải nhảy cả vào?

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Còn vụ Đồ Đại Kính đây các vị tính sao?

Tống Bất Độc cùng Tống My Nương đưa mắt nhìn nhau Tống My Nương khẽ gật đầu, Tống Bất Độc liền đáp:

- Nếu quả ông bạn đưa gã họ Tra ra giao cho bọn ta xử trí thì bất luận hậu quả thế nào, chúng ta cũng bỏ quên vụ tên sư huynh bị sát hại đị. Vương Hồng Phạm nói:

- Tống huynh nói vậy nhưng tại hạ tin thế nào được?

Tống Bất Độc hỏi lại:

- Sao lại không tin?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đồ Đại Kính là một nhân vật trọng yếu trong quí phái. Việc y mất tích hoặc bị chết cũng phải làm cho rõ ràng, có lý nào lại hàm hồ được?

Tống Bất Độc đổi giọng nói:

- Các hạ thật quá lo xa. Bọn tại hạ tự có biện pháp tấu xảo cho đúng, các hạ bất tất phải nhọc lòng.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ chẳng muốn quan tâm làm chi, nhưng e rằng các vị xử trí không ổn thỏa tất liên quan đến tại hạ. Vì vậy mà tại hạ phải hỏi cho biết rõ.

Tống My Nương hỏi:

- Theo ý các hạ thì làm thế nào cho ổn?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Chỉ cần các vị nói rõ cách xử trí, tại hạ không phải là đứa con nít, chỉ nghe qua biện pháp của các vị là hiểu ngay tại hạ còn mối lo gì không.

Tống Bất Độc nói:

- Được rồi! Tại hạ nói cho các hạ hay:

bước đầu bọn tại hạ hủy diệt vết tích. Bước thứ hai phao ngôn y □tọa tử quan□ mà chết. Như vậy là giải quyết xong.

Vương Hồng Phạm chau mày ngẫm nghĩ.

Tống Bất Độc liền nói ngay:

- Về điểm thứ nhất dĩ nhiên các hạ không còn nghi ngờ gì nữa vì việc tiêu hủy xác chết chẳng khó khăn gì, nhất là đối với bọn tại hạ thì có nhiều cách, cái đó nhất định không thành vấn đề.

Vương Hồng Phạm gật đầu. Tống Bất Độc lại nói tiếp:

- Điểm thứ hai là □tọa tử quan□. Đây là tâm pháp bí truyền độc môn của tệ phái. Nếu thành công thì nội lực tăng tiến vô cùng, bằng thất bại người sẽ hóa thân chết cháy như than xương cốt thành tro.

Tống My Nương nói tiếp:

- Ở phái Bắc Mang của tiện thiếp, thường có người đột nhiên quyết vào □tọa tử quan□ mà chẳng ai biết gì hết. Sau coi ký hiệu để lại ở gần địa động mới hiểu. Vì thế mà chẳng ai nghi ngờ về cái chết của họ.

Vương Hồng Phạm nói:

- Té ra là thế! Nhưng còn một chuyện tại hạ vẫn chưa yên tâm là mối quan hệ giữa các vị. Sau khi Đồ Đại Kính chết rồi, nhất định hai vị đi đôi ăn ngủ với nhau chẳng còn úy kỵ gì nữa. Trường hợp này sẽ khiến cho người ta sinh lòng ngờ vực rồi khua vụ án cũ lên.

Tống Bất Độc mỉm cười hỏi:

- Vương lão huynh! Lão huynh coi tại hạ là người thế nào?

Vương Hồng Phạm hỏi lại:

- Sao? Chẳng lẽ giữa Tống huynh và lệnh đường muội vẫn là trong trắng không có hành vi thầm vụng ư?

Tống Bất Độc đáp:

- Không phải tại hạ có ý nói như vậy, nhưng hành động của bọn tại hạ không đến nỗi ấu trĩ.

Sớm muộn gì A My cũng đi lấy chồng nhưng không phải là lấy tại hạ đâu.

Vương Hồng Phạm nói:

- Được rồi! Tại hạ tin lời hai vị. Vậy hai vị hãy thu thập thi thể Đồ Đại Kính trước đi rồi gã họ

Tra sẽ ra ngay.

Tống Bất Độc nói:

- Không được! Bọn tại hạ phải trông thấy gã đã.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ còn phải đánh thức gã tỉnh dậy.

Tống My Nương hỏi:

- Hiện giờ gã đang hôn mê hay sao?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Nếu không thế gã đã chạy ra rồi.

Tống My Nương hỏi Tống Bất Độc:

- Lời nói của y có tin được chăng?

Tống Bất Độc đáp:

- Theo chỗ chúng ta đã hỏi cung hai nhà sư ngoài kia thì trong tòa tịnh xá này chỉ có y và gã họ Tra là hai người. Vậy đại khái không có chuyện giả dối.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Các vị đã hỏi khẩu cung hai nhà sư đó bằng cách nào?

Tống Bất Độc đáp:

- Bọn tại hạ hỏi riêng biệt từng người và thi hành một chút biện pháp đau đớn nên họ đều cung khai rồi. Khẩu cung của hai người không sai nhau chút nào thì đủ biết là sự thực.

Vương Hồng Phạm cười mát hỏi:

- Giả tỷ họ sắp đặt từ trước thì các vị há chẳng mắc lừa ư?

Tống Bất Độc hỏi lại:

- Làm gì mà Vương lão huynh lại biết được bọn ta tới đây mau lẹ nhừ vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tình thực tại hạ không biết đâu.

Tống Bất Độc nói:

- Thế thì đúng rồi. Giả tỷ chúng ta không tin chắc trong nhà này chỉ có hai người là lão huynh và gã tiểu tử họ Tra thì khi nào chúng ta chịu nói chuyện bí mật với lão huynh nhiều như vậy?

Vương Hồng Phạm gật đầu cất bước tiến lại đá vào xác Đồ Đại Kính một cái. Thi thể Đồ Đại Kính lăn đi mấy vòng ra xa năm, sáu thước.

Tống Bất Độc đột nhiên biến sắc, nhảy vọt lên đầu tường.

Tống My Nương kinh ngạc hỏi:

- Ca ca đi đâu đó?

Tống Bất Độc quát:

- Trốn cho mau Hắn chưa dứt lời người đã vọt đi như tên bắn chớp mắt đã mất hút.

Tống My Nương còn đang ngơ ngác thì đột nhiên một tràng cười lạnh lẽo nghe rất quen tai vang lên ở bên tường. Mụ đảo mắt nhìn lại bất giác hoa dung thất sắc ra chiều khiếp sợ vô cùng!

Nguyên người phát ra tiếng cười đó chính là Đồ Đại Kính, chồng mụ. Chẳng những hắn còn sống mà nét mặt đầy sát khí coi rất hung dữ, tay cầm trường đao hắn nhìn chằm chặp vào mặt Tống My Nương.

Bây giờ mụ mới hiểu vì lẽ gì mà Tống Bất Độc phải trốn chạy cho mau, nhưng biết ra đã chậm mất rồi.

Nguyên Tống Bất Độc là con người giàu lịch duyệt. Tính nết đã hung ác, thủ đoạn càng xảo quyệt. Hắn vừa thấy Vương Hồng Phạm vung chân đá Đồ Đại Kính đã hiểu ngay bên trong có điều ngoắt ngoéo. Gã biết Vương Hồng Phạm bất cứ về khía cạnh nào cũng chẳng phải là người tàn ác, thì khi nào y lại đá vào xác chết?

Có điều lúc đó Tống Bất Độc chưa hiểu rõ nội vụ thực hư đã quyết đoán rất mau lẹ lập tức bỏ chạy. Gã cho là dù mình có phán đoán sai lầm rồi sẽ trở lại điều tra chứ chẳng mất mát gì.

Hiện giờ chỉ còn một mình Tống My Nương ở lại để ứng phó với người chồng ôm đầy mối hận trong lòng. Mụ nhìn nhãn quang của Đồ Đại Kính liền hiểu ngay mình ở tình trạng nào rồi.

Tống My Nương bở vía lùi lại phía sạu, nhưng mụ vấp phải vật giá lạnh cứng rắn không lùi được nữa. Đó là bức tường vách.

Đồ Đại Kính tiến tới còn cách tầm đao thì dừng bước, bật tiếng cười đanh ác nói:

- Con dâm phụ kia! Cuộc báo ứng của ngươi đã tới rồi.

Tống My Nương chỉ còn cách cái chết chừng sợi tóc, mụ cố gắng bình tĩnh, khuôn mặt lộ vẻ thản nhiên, hất búi tóc lật lên đỉnh đầu nói:

- Đại Kính! Chúng ta là vợ chồng đã, năm. Tưởng lang quân nên nghĩ đến mối tình giữa đôi tạ. Nét mặt Đồ Đạc Kính đang hung ác bỗng biến thành thâm trầm, lạnh lùng hỏi lại:

- Tinh nghĩa ư? Mi nói nghe hay lắm! Thảo nào trong, năm ngươi chưa sinh con với ta. Té ra ngươi coi ta không vào đâu.

Tống My Nương vội cãi:

- Có con hay không là do số mạng.. Đồ Đại Kính xẵng giọng ngắt lời:

- Số mạng ư? Ta đã thỉnh giáo một người thì những năm gần đây Linh hồ công của ngươi có tác

dụng không sinh con là để giữ lấy bộ mặt mĩ miều, quyến rũ đàn ông.. Vương Hồng Phạm đứng bên tường nghe câu này cũng phải chau mày. Y cảm thấy mụ đàn bà kia thật không phải hạng tầm thường, tội thật đáng chết.

Tống My Nương hỏi:

- Tiện thiếp không hiểu gì hết. Sao lang quân nghe vụ này mà không nói cho tiện thiếp hay?

Đồ Đại Kính đáp:

- Một là ta có nói mụ cũng chẳng nghe nào vì mi là con người ích kỷ. Mỗi ngày không biết bao nhiêu lần soi gương điểm phấn cùng cử động tha thướt. Cái đó chứng tỏ mi chỉ biết lo cho mi được thỏa mãn. Hai là ta chưa có cơ hội cho mi hay thì bữa nay những chuyện xấu xa của mi đã bị bại lô....

Đột nhiên hắn gầm lên như người điên:

- Căm hận này đến phải chết người Con người nõn nà đầy đặn của Tống My Nương run lên vì sợ hãi.

Sau mụ dần dần gắng gượng trấn tĩnh, cất tiếng run run hỏi:

- Lang quân.. nhẫn tâm đến thế chăng? Nhất định không buông tha tiện thiếp ư?

Đồ Đại Kính dương mắt lên nhìn vào mặt Tống My Nương, nhãn quan hắn trở nên lạnh lùng không tỏ ra chút gì thương xót. Hắn là một tên ma đầu đã từng giết người không gớm tay thì còn coi mạng người ra gì! Huống chi đối với người đàn bà phản bội, hắn còn thương hại đâu nữa.

Tống My Nương lại nói:

- Đại Kính! Dù tiện thiếp có đáng chết thì trước hết lang quân hãy tước bỏ võ công để chúng ta qua một đêm ân ái. Tiện thiếp sẽ cho lang quân được cảm thấy mùi khoái lạc trước nay chưa từng có. Sau đó lang quân bất tất phải nhơ tay, tiện thiếp sẽ tự mình giải quyết.

Mụ đứng ưỡn ngực cho bao nhiêu nét cong toàn thân lộ ra rất quyến rũ. Mụ mặc bộ áo rộng thùng thình mà không hiểu vì lẽ gì dính chặt vào người mụ như tấm sa mỏng. Tuy mục quang của Đồ Đại Kính không trông qua được, song vì lẽ áo dính sát vào mình, cả bộ ngực phập phồng cũng trông thấy rõ. Đồ Đại Kính dường như bị cảnh tượng này mê hoặc. Đồng thời Tống My Nương đề nghị qua một đêm cuồng nhiệt thành ra hắn không khỏi động tâm.

Đồ Đại Kính sửng sốt một chút rồi đưa mắt ngắm nghía đối phương từ đầu xuống đến gót chân. Hắn nhớ lại tuy đã lấy Tống My Nương bảy, tám năm trời mà mỗi lần mụ yêu cơ bộc lộ tấm thân nõn nà đều khiến cho tâm hồn hắn say sưa ngây ngất.

Có khi hắn thấy mình nảy ra cảm giác thèm thuồng và không khỏi lấy làm quái dị vì mụ chính là vợ con trong nhà chứ đâu phải người ngoài để hắn tự hào là mình có phúc không cứ phải phát triển tình cảm đối với ngoại nhân. Một mụ yêu cơ này đủ làm cho hắn thỏa mãn đến cùng cực.

Bây giờ hắn ngó thấy những đường cong tuyệt mỹ của mụ, lửa dục vẫn bốc lên ầm ầm như thường. Đồng thời trong khoảng thời gian chớp nhoáng này đột nhiên hắn hiểu rõ căn nguyên

sức thu hút của mụ.

Đồ Đại Kính nghĩ thầm:

- Té ra con đàn bà này nắm được tâm lý đàn ông. Chỉ những trường hợp cần đến, không thì chẳng bao giờ mụ phô trương những nét hấp dẫn. Do đó mụ có thể khiến cho đối phương tăng gia những khoái cảm thần bí mà còn khiến cho người ta vĩnh viễn không chán chường rẻ rúng. Mụ ta đem lại sự thèm khát cho đàn ông mà trước kia hắn chưa hiểu rõ nguyên nhân.. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Đồ Đại Kinh bất giác rủ tay đao xuống.

Tống My Nương dịu dàng nói:

- Thằng cha đó đi rồi. Hỡi ơi! Đại Kính! Lang quân cùng ta hưởng thụ một đêm nữa đi. Bây giờ gần đây không có ai. Lang quân lại gần tiện thiếp được chăng?

Đồ Đại Kính chuyển động bước chân. Con người to lớn của hắn đã đụng vào Tống My Nương và đưa mụ đứng áp vào tường, hắn cúi xuống nhìn gương mặt diễm lệ.

Lúc mục quang Đồ Đại Kính ngó vòng quanh mặt mụ, đầu óc gã bất giác nẩy ra một ý niệm, tự hỏi:

- Con yêu cơ nầy đang nghĩ gì? Thị hổ thẹn hay là thị hối hận?

Rồi hắn tự trả lời:

- Không phải! Người đàn bà này còn bao giờ biết hổ thẹn nữa! Bất cứ việc gì thị cũng chẳng cần đắn đo có nên làm hay không, hễ thích là hành động. Thị chẳng có cảm tình với bất cứ một ai.

Một người từ trong nhà đi ra chăm chú nhìn cặp nam nữ đang tựa vào tường. Thân thể người đàn ông cao ớn đã che lấp hết mặt mũi người đàn bà.

Cặp này đứng như vậy hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Người đứng trên thềm ngó cảnh tượng đó bất giác chau mày, không nói gì cả lại quay gót trở vào.

Hiện giờ Tống Bất Độc đã chạy xa đến mấy dặm. Gã cảm thấy như có người rượt theo mà mấy lần quay đầu nhìn lại vẫn chẳng thấy gì. Gã vượt qua một cái gò cao rồi ẩn mình vào gốc cây mà thở hồng hộc.

Chỉ trong chớp mắt hắn nhìn rõ chung quanh có đến mấy chục cây cổ thụ bao vây khiến gã cảm thấy an toàn hơn.

Tống Bất Độc điều hòa hơi thở một lúc rồi trở lại như thường.

Gã nghĩ lại tình hình vừa xảy ra. Gã nóng nảy muốn biết rõ Đồ Đại Kính có sống lại hay không?

Tuy gã không thấy Tống My Nương chạy ra nhưng gã đoán có lẽ mụ bị Vương Hồng Phạm bắt giữ, hoặc mụ chạy trốn theo phương hướng khác.. Muốn biết rõ nội tình, Tống Bất Độc chỉ có một đường là mạo hiểm trở lại chùa Bạch Mã dò xét. Gã cho đây là một điều mà địch nhân không khi nào ngờ tới.

Tống Bất Độc là người quả quyết không thì gã chẳng làm gì có thinh danh và địa vị như ngày nay. Lập tức gã ra khỏi lùm cây thảo đường cũ trở lại chùa Bạch Mã.

Tống Bất Độc mới đi được bốn, năm bước liền bị cảnh tượng sau một gốc cây lớn làm cho khiếp sợ giật bắn người lên. Gã dừng bước, trố mắt ra nhìn vào phía đó.

Nguyên lúc trước hắn đi qua đây không thấy một vật gì mà bây giờ lại có một hán tử đứng yên không nhúc nhích.

Hán tử mặc võ phục màu xanh. Chốn hoang dã màu sắc này dễ ẩn hình hơn hết. Hán từ lối tuổi, thân hình tráng kiện lưng đeo trường đao. Lông mày rậm, cặp mắt chiếu ra những tia nhìn lạnh lẽo.

Nếu Tống Bất Độc cứ đi thẳng về chùa thì sợ người áo xanh này ra cản đường. Dĩ nhiên gã có thể đi quanh ra ngả khác cũng không xa mấy thì hoặc giả người kia không chặn đường. Nhưng vấn đề quyết không phải giản dị như vậy.. Tống Bất Độc ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi:

- Các hạ đi đường qua đây hay là muốn rượt theo tại hạ?

Tống Bất Độc hỏi câu này không phải là mong cho đối phương trả lời mà thực ra chỉ là cách đánh tiếng để thăm dò ý định của đối phương Ngờ đâu người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên ta đến đây là để kiếm ngươi. Ta có điên đâu mà từ chùa Bạch Mã ra đây ngoạn cảnh.

Tống Bất Độc ngạc nhiên lại cất tiếng gắng gượng hỏi:

- Phải chẳng các hạ là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân?

Người áo xanh gật đầu lạnh lùng đáp:

- Phải rồi. Chính là tại hạ.

Tống Bất Độc nói:

- Tại hạ nghe nói Cao huynh sở trường về nghề hành thích. Nhờ bản lãnh cao cường hiếm có mà trên hai chữ thích khách, người ta thêm vào hai chữ Bạch nhật. Cái đó đã nói lên Cao huynh chẳng cần dựa vào bóng đêm yểm hộ cũng giết người được. Nó còn chứng tỏ thân thủ Cao huynh tinh diệu khôn lường. Nhưng tiểu đệ tình thật chưa thể tin tưởng vào lời đồn này.

Cao Thanh Vân hững hờ đáp:

- Lời đồn vẫn là lời đồn. Việc hành thích giữa ban ngày ban mặt dĩ nhiên không phải chuyện dễ dàng, nên bản nhân ít khi hoạt động ban ngày. Tống huynh quá khen khiến cho bản nhân không khỏi hổ thẹn.

Giọng lưỡi Cao Thanh Vân rất bình đạm lạnh lùng, người nghe khó mà dò xét được chỗ dụng tâm của y.

Tống Bất Độc vốn là tay lão luyện giang hồ, nhưng bữa nay chạm trán Cao Thanh Vân, gã cũng điên đầu và không khỏi kinh hãi.

Gã ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Lý do khiến Cao huynh theo dõi tiểu đệ chắc là không nói ra được mà phải tự mình đoán lấy. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó không cần. Bản nhân có thể nói rõ, tại hạ chỉ có một mục đích là muốn hạ sát Tống lão huynh.

Tống Bất Độc chấn động tâm thần, ngấm ngầm tự hỏi:

- Sao ta hèn nhát thế này? Bao nhiêu năm đi giết người hoài mà nay chạm trán một địch nhân đã sinh lòng khiếp nhược? Gã liền tập trung ý chí để điều tra tình hình của đối phương rồi cất tiếng hỏi:

- Đã thế thì Cao huynh bất tất phải khách sáo, cứ việc động thủ đi là hơn! Tiểu đệ xin hỏi một câu:

Tại sao bây giờ Cao huynh mới xuất hiện?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó nói ra cũng chẳng hề chi, nhưng e rằng Tống huynh không chịu tin lời. Vì bản nhân đoán chắc Tống huynh còn trở về chùa để điều tra cho biết rõ tình hình Đồ Đại Kính và Tống My Nương nên không đuổi theo nữa.

Tống Bất Độc chấn động tâm thần vì đối phương nói huỵch toẹt chỗ dụng tâm của gã và đó là một điều gã tin chắc người ngoài không ai nghĩ tới.

Cao Thanh Vân đã thân pháp kỳ bí lại trí lực hơn người khiến cho Tống Bất Độc càng khiếp sợ. Tâm linh gã đã biết là chuyện bí mật của mình bị bại lộ rồi.

Cao Thanh Vân đột nhiên rút bảo đao đánh □soạt□ một cái. Đao quang lóe mắt. Động tác của y đầy vẻ kiêu hãnh lại thêm đao rút khỏi vỏ khiến cho khí thế tăng lên gấp bội.

Tống Bất Độc bất giác người run bần bật.

Cao Thanh Vân lớn tiếng quát:

- Tống Bất Độc! Cái chết của ngươi mờ mịt, vĩnh viễn phái Bắc Mang không thể điều tra ra các ngươi lạc lõng nơi đâu. Chắc ngươi còn muốn biết hai người đồng môn ở trong chùa và cho là họ chết cả rồi.

Tiếp theo câu nói là một tràng cười lạnh gáy.

Cao Thanh Vân sừng sững bước tới gần Tống Bất Độc. Bước chân y đều đều tỏ ra rất kiên quyết.

Đây là lần đầu tiên mà Tống Bất Độc chạm trán cường địch uy thế khủng khiếp. Gã là tay lão luyện lang hồ lại là một cao thủ võ lâm mà phải tâm kinh đảm khiếp.

Chớp mắt Cáo Thanh Vân bước tới gần, đao quang loé lên chụp xuống trước mặt Tống Bất Độc.

Tống Bất Độc bước lạng sang bên trái, thân pháp gã như con rắn độc. Gã vừa tránh khỏi lưới đao bên địch liền vung đao quét ngang để phản kích.

Chiêu đao này gã đã vận toàn lực để thi triển vừa tàn độc vừa kỳ bí khôn lường. Có điều gã tự hiểu vì bị khí thế cường địch tra áp, chiêu đao của gã không được chuẩn đích như lúc bình thường.

Cao Thanh Vân quát lên một tiếng thật to, vung bảo đao quét ngang một cái ra chiêu □cuồng phong tảo diệp□ đánh trúng vào bạch xà văn đao của cường địch. Kim thiết đụng nhau bật lên tiếng □choảng□ rùng rợn.

Tống Bất Độc lùi lại ba bước liền.

Cao Thanh Vân nổi lên tràng cười rộ, chống đao lại tấn công. Y đánh năm chiêu liên tiếp.

Hàn quang lấp loáng như điện chớp, khiến cho Tống Bất Độc phải lùi hoài.

Tống Bất Độc biết rõ càng để đối phương đoạt được thượng phong khí thế càng mãnh liệt cho đến khi mình chịu chết ngay đương trường, nhưng biết cũng vô dụng vì đao pháp kỳ ảo của đối phương vượt qua đao pháp của phái Ngũ Đài.

Lúc này Cao Thanh Vân đã sử năm, sáu chiêu. Thanh bảo đao vọt ra một tia hàn quang tấn công vào nơi nguy hại trước mặt đối phương. Tống Bất Độc phải vận toàn lực đón đỡ. Vừa lúc ấy đùi hắn bị một đòn mãnh liệt hất tung ra xa hơn trượng rồi té xuống.

Nguyên Cao Thanh Vân đá vào đùi hắn một phát.

Tống Bất Độc tuy còn đứng đậy được, nhưng đùi bên phái vừa đâu vừa nhức khiến cho cử động không linh hoạt.

Cao Thanh Vân vẫn không nới tay. Y nhẩy xổ lại tấn công như vũ bão. Đao quang nhảy múa, đao phong rít lên nghe rất khủng khiếp.

Tống Bất Độc lâm vào tình trạng như con dã thú điên khùng. Gã hết sức đón đỡ. Đầu tóc rối tung, quần áo cũng bị mũi đao đâm rách mấy chỗ. Tình trạng coi rất thảm hại.

Thấy mình sắp bị giết tới nơi Tống Bất Độc chẳng có ngoại viện này liền nảy ra ý nghĩ liều mạng. Quả nhiên chiến cục biến đổi thành thế quân bình.

Lúc này cuộc chiến đấu càng hung hiểm hơn. Trường đao chạm nhau nảy lửa không ngớt vang lên những tiếng chát chúa rùng rợn.

# Chương 72 - Bạch Nhật Thích Khách Theo Dõi Phu Nhân

Cuộc ác đấu kéo dài thêm hai chục chiêu. Đột nhiên Cao Thanh Vân phóng quyền thừa lúc sơ hở đánh trúng vào chính diện đối phương.

Tống Bất Độc rú lên một tiếng thật to. Người gã bay ra xa bảy, tám thước té huỵch xuống đất.

Lúc này thanh xà văn đao của gã tuột tay bắn ra ngoài mấy thước. Người gã cũng không ngồi dậy được. Cặp mắt lờ đờ hiển nhiên gã đã hôn mê.

Cao Thanh Vân cúi xuồng nhìn nhân vật tàn độc mang ngoại hiệu Kiến huyết phong hầu. Y chờ cho tới lúc tròng mắt gã chuyển động trở lại mới lên tiếng:

- Tống Bất Độc! Lúc ngươi lâm nguy còn biết gác bỏ sống chết, hy vọng đánh đòn thực mạng cho hai bên cùng mất mạng. Quyết tâm và dũng khí này khiến cho bản nhân rất bội phục.

Đây là nguyên nhân mà vừa rồi Tống Bất Độc đã xoay chuyển được chiến cuộc. Một tay cao thủ như gã mà đâm liều, dĩ nhiên uy lục tăng lên gấp bội. Giả tỷ gã chưa mất tiên cơ và không bị khí thế đối phương trấn áp thì có thể dạt được mục đích hai bên cùng chết Bỗng thấy Tống Bất Độc mũi chảy máu tươi. Gã oẹ một tiếng, miệng cũng thổ huyết ra.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Kỳ Kinh còn ở Khai Phong không?

Tống Bất Độc rên lên một tiếng, mục quang gã lại lờ đờ.

Cao Thanh Vân nhíu cặp lông mày rậm, đột nhiên phóng chân đá vào mấy chỗ huyệt đạo dưới nách đối phương.

Tống Bất Độc rên lên một tiếng rồi nhắm mắt lại chết ngay.

Cao Thanh Vân lắc đầu tự trách:

- Lòng dạ ta mềm yếu quá! Đáng lẽ ta hỏi khẩu cung gã mới phải. Sao lại cho gã chết ngay để gã khỏi đau khổ Cao Thanh Vân thở dài mấy tiếng rồi động thủ mai táng thi thể Tống Bất Độc. Việc này đối với người khác còn phải bận chân tay nhưng phép hủy thi diệt tích của y rất thông thạo vì y đã gặp nhiều trường hợp khẩn cấp phải làm cho mất vết tích thật mau chóng. Vụ này dĩ nhiên chẳng có chi đáng kể với y.

Sau khi mai táng Tống Bất Độc xong xuôi, Cao Thanh Vân lại đâm ra ngẩn ngừ. Y ngẫm nghĩ một lúc rồi trở gót đi về phía thôn Lạc Dương nhưng không đến chùa Bạch Mã.

Lúc này ở trong gần tòa tịnh xá nhà chùa, Thất bộ đoạn trường Đồ Đại Kính vẫn giữ chằng chằng lấy Tống My Nương. Phía sau mụ là bức tường, mụ bị hắn đè rất chặt. Mụ ngửa mặt lên lộ một nụ cười làm rung động đối phương.

Đồ Đại Kính vẫn cúi xuống nhìn mụ ra chiều rất mật thiết và dường như để gương mặt mụ vĩnh viễn in vào tâm khảm.

Hai người đứng như vậy một lúc rất lâu. Người Đồ Đại Kínb đột nhiên rung động, trên môi hắn lộ nụ cười bí mật khôn lường.

Vẻ mặt của Tống My Nương trái lại tất tươi tỉnh, nhưng dần dần biến thành sợ sệt, hoài nghi.

Đồ Đại Kính trầm giọng hỏi:

- A My! Ngươi có biết tại sao ta vẫn điềm thiên không lộ vẻ gì không?

Tống My Nương lắc đầu. Mụ hết sức đưa người về phía trước muốn đẩy đối phương ra.

Đồ Đại Kính đứng vững như thường không lay chuyển chút nào.

Tống My Nương liền bỏ ý nghĩ này ngập ngừng hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Đồ Đại Kính đáp:

- Vừa rồi ta động tâm nổi lòng thương xót ngươi, không nỡ hạ thủ giết chết. Nhưng ngươi là một con dâm phụ chẳng thể lưu lại trên thế gian.

Đột nhiên hắn nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như kẻ điên khùng, khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Chỗ dụng tâm của hắn không biết đâu mà lường.

Đồ Đại Kính bỗng dừng tiếng cười lại nói:

- Vừa rồi thật ta lấy làm rất khó nghĩ. Trong lòng nảy ra nhiều mâu thuẫn, không biết nên làm thế nào.

Tống My Nương hỏi:

- Lang quân.. buông tha tiện thiếp được không?

Đồ Đại Kính đáp:

- Không thể tha ngươi được.

Nét mặt hắn sa sầm coi gớm khiếp. Thanh âm lạnh như băng giá, hắn nói tiếp:

- Buông tha ngươi ư? Hừ hừ! Giả tỷ ngươi chịu đựng một lúc nữa mà không dùng độc châm ám toán ta thì ta có thể tha ngươi được hay để hai bên cùng chết trong tay nhau.. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng ngươi đã ngu muội lại ác độc, thi triển độc châm mưu giết thân phu. Ha ha! Như thế mà ta không giết ngươi ư?

Hắn nói tới đây lại nổi lên tràng cười như kẻ điên khùng.

Tống My Nương hãi kinh đáp:

- Đại Kính! Lang quân đừng nóng nảy, tiện thiếp có cách rút độc châm ra và nhất định làm cho bằng được.

Đồ Đại Kính lắc đầu, đổi thành giọng thương cảm nói:

- Không được! Chậm quá rồi! Nhất thiết cái gì cũng đều chậm mất rồi.

Tống My Nương vội nói:

- Chẳng có chi chậm hết. Tiện thiếp lấy độc châm ra được. Cái đó chẳng phải là lang quân không biết.

Đồ Đại Kính nói:

- Vấn đề độc châm không làm cho ta bận tâm chút nào. Ta nói chậm quá là trỏ vào việc ngươi hạ độc thủ hại ta chứng minh lòng dạ của ngươi tàn nhẫn. Trái tim ta đã bị thương rồi, chẳng có cách nào khôi phục lại được nữa.

Tống My Nương hỏi:

- Hỡi ơi! Đại Kính! Sao chúng ta lại tự tàn sát nhau?

Đồ Đại Kính đáp:

- Ngươi nói làm ta rất cảm kích Vương lão huynh đã cho ta cơ hội này. Nếu không thế, chẳng sớm thì muộn ta sẽ chết về tay ngươi một cách hồ đồ.

Đồ Đại Kính vừa dứt lời đột nhiên vung quyền đánh vào bụng dưới Tống My Nương.

Tống My Nương thét lên một tiếng. Sắc mặt tái mét hoa dung cực kỳ thảm đạm.

Mụ bị trúng thoi quyền này thì ruột gan chẳng tan nát cũng đứt thành từng khúc. Dù cho Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh cũng không còn cách gì cứu chữa được. Đồ Đại Kính cất giọng ôn hòa hỏi:

- Ngươi đau lắm ư?

Tống My Nương thở hồng hộc một lúc rồi yên tĩnh trở lại. Mụ cũng dịu dàng đáp:

- Hiện giờ tiện thiếp còn nhịn được.

Mụ chưa dứt lời người Đồ Đại Kính cũng chóp động. Cặp mày rậm nhăn tít lại ra chiều đau khổ.

Tống My Nương nói:

- Hỡi ơi! Ngón tay tiện thiếp không được linh hoạt như ngày thường nên phóng mũi châm làm cho lang quân đau đớn. Tiện thiếp xin lỗi lang quân.

Đồ Đại Kính thở mạnh một hơi rồi đáp:

- Không sao đâu. Chút đau đớn nhỏ mọn này đã ăn thua gì.

Đột nhiên hắn lại vung quyền đánh vào bụng vợ.

Tống My Nương miệng hộc máu tươi. Bàn tay ngọc của mụ cử động một cái. Mụ lại đâm vào Đồ Đại Kính một mũi châm.

Thế rồi hai người không có động tác gì nữa. Đồ Đại Kính thều thào nói:

- A My! Có nàng bầu bạn, ta chết cũng nhắm mắt được.

Tống My Nương đáp bằng một giọng nhát gừng:

- Phải rồi.. tiện thiếp dù có chết.. cũng chẳng khác gì ngày còn sống.. Cặp vợ chồng này miệng nói toàn những câu tình tứ mà tay lại hành động rất ác độc. Vừa mưu sát vừa ám toán.

Hai người lại bắt đầu oằn oại. Tống My Nương lắp bắp:

- Đại Kính! Đại Kính!... Tiện thiếp.. đi trước một bước Đồ Đại Kính phấn khởi tinh thần cất giọng hòa ái:

- Đừng sợ! Ta sẽ đi theo ngay Hỡi ơi! Ta cố ý để nàng động thủ cho ta phấn khích nổi sát khí. Thủ đoạn này ta xin nàng đừng buồn bực.. Ta cần phải hành động như vậy.. mong nàng cũng hiểu rõ.

Tống My Nương đáp:

- Tiện thiếp.. hiểu rồi.. Đột nhiên mụ lại phun máu tươi ra. Bây giờ mụ nhắm mắt lại.

Người mụ vẫn ở trong lòng Đồ Đại Kính. Hai người quấn lấy nhau như đôi rắn té xuống đất.

Đồ Đại Kính thò tay ra chống vào tường ngửng đầu lên nhìn mặt vợ.

Vương Hồng Phạm từ trong nhà đi ra đến bên Đồ Đại Kính, nhưng Đồ Đại Kính không hỏi gì đến y.

Vương Hồng Phạm lắc đầu thở dài nói:

- Dường như hai vị là một cặp điên khùng.

Đồ Đại Kính kiệt lực chỉ ừ một tiếng.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Tôn giá có cần tại hạ giúp một tay để giải thoát cho lẹ không?

Đồ Đại Kính vẫn quật cường gắng gượng gật đầu đáp:

- Các hạ có biết độc châm của nàng được kể là đệ nhất thiên hạ không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tôn giá bị trúng đến ba mũi độc châm mà tình hình còn được thế này thì thứ độc châm đó có gì đáng kể mà dám bảo là đệ nhất thiên hạ.

Đồ Đại Kính nói:

- Cái đó là các hạ chưa hiểu mà thôi. Các hạ lên biết bình sinh tại hạ đã từng chịu rất nhiều rắn

độc cắn vào người nên trong mình có chất kháng độc. Đồng thời tại hạ đã ngấm ngầm dùng độc châm của nàng để bồi dưỡng lực lượng đề kháng. Ngờ đâu lúc đến việc vẫn không chống được. Vì thế mà tại hạ bảo độc châm của nàng là đệ nhất thiên hạ.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nếu thế thì không thể trách phu nhân đã quá tàn ác với tôn giá. Phu nhân cho là tôn giá chỉ trúng một mũi liền chết ngay tức khác. Ngờ đâu tôn giá vẫn chịu đựng được.

Đồ Đại Kính rên lên một tiếng. Nhãn quang tán loạn, tay chống tường cũng run lên. Kế đó người hắn từ từ xiêu đi rồi té xuống.

Vương Hồng Phạm không khỏi lắc đần cho bọn yêu nghiệt võ lâm kỳ quái này thật là mất hết nhân tính. Hành vi của họ khiến người nghe cũng kinh hãi.

Trong tịnh xá bầu không khí vẫn yên tĩnh.

Nguyên Tra Tư Liệt khai thông Kinh mạch rồi, chàng lại chiếu theo bí quyết trong Hóa Huyết Chân kinh tu luyện thần công.

Sáng sớm hôm sau Cao Thanh Vân mới đến tịnh xá bái yết Tiêu Dao lão nhân đồng thời đề báo cáo cho lão hay bao nhiêu chuyện bên ngoài.

Cao Thanh Vân không có cách nào để gặp mặt A Liệt vì chàng đang ở thời kỳ nghiên cứu rèn luyện rất gấp, chẳng thể gián đoạn. Vậy cần phải giử yên tĩnh cho chàng khỏi bị kinh động.

Cao Thanh Vân hỏi ra mới biết còn phải bốn, năm bữa nữa đại công của chàng mới thành tựu.

Y ở trong tịnh xá quanh quẩn, mãi đến chiều mới cáo từ ra đi.

Việc đầu tiên của Cao Thanh Vân là tìm đến ngôi nhà giữa đám cư dân để báo tin cho Lương Trung Sơn biết về tình trạng Tra Tư Liệt và bảo lão nán lòng chờ đợi.

Lương Trưng Sơn thấy y lật đật muốn đi ngay, liền hỏi:

- Cao đại gia có việc gì vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Trước hết tại hạ đi thăm một người bạn bị bịnh. Sau đó sẽ lại vào thành để nghe tin tức bảy môn phái lớn.

Lương Trung Sơn nói:

- Nếu thiếu gia của lão phu sau đây bốn năm ngày mà thành công thì không sợ hãi gì nữa.

Nhưng lão phu sợ thiếu gia chỉ dùng võ công truyền gia mà thôi thì chưa đủ khắc địch chế thắng....

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Lão có nóng nảy cũng vô ích. Tương lai biến diễn thế nào là ở nơi tiền định. Có điều bảy phái lớn đã đuổi đến Lạc Dương xục tìm thì khó mà an toàn được.

Y ngừng lại một chút rồi giải thích:

- Nên biệt thành Lạc Dương tuy lớn nhưng đối phương có đến hàng ngàn người đều là những tay lão luyện giang hồ thì cả những chỗ tồi tàn vắng vẻ cũng đặt tai mắt để tim ra chân tướng. Hơn nữa người phái Bắc Mang đã tới đây chắc có để tin tức lại cho Kỳ Kinh.

Lương Trung Sơn đáp:

- Đúng thế! Xem chừng chúng ta hạ thủ trước đi là hơn.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Nếu Kỳ Kinh quả đã đến Lạc Dương thì tại hạ phải ra tay ngay để tiêu diệt hắn.

Lương Trung Sơn nói:

- Cao gia nên thông tin cho lão phu, thêm một lần là vững hơn một tầng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Được rồi! Tại hạ chờ đến lúc trời tối lại về đây hội họp với lão. Chúng ta cùng nhau vào thành chia đường thám thính. Chúng ta sẽ hẹn trước một nơi tụ hội để trao đổi việc dò la tin tức.

Nếu phát giác ra hành tung của Kỳ Kinh là phải tìm ngay hắn hạ thủ để khỏi sinh nhiều chuyện.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu chúng ta kịp thời thu thập được Kỳ Kinh để cắt đứt giây liên lạc của địch thì dù bọn lọ là những tay lợi hại đến đâu cũng phải mất năm, ba ngày mới dò ra được manh mối. Ước định rồi Cao Thanh Vân ra di. Đến chiều tối y trở về gặp Lương Trung Sơn.

Hai người đang ở trong gian phòng nhỏ hẹp thì thầm thương nghị với nhau, Lương Trung Sơn bỗng ngửi thấy mùi thơm ở trong người Cao Thanh Vân toát ra. Lão không hỏi cũng biết là lúc ban chiều y đã kề cận mỹ nhân.

Lương Trung Sơn tính kỹ rồi, đến lúc ra cửa lão đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Cao gia! Gần đây Cao gia có gặp Bùi phu nhân không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không.

Lương Trung Sơn nói:

- Chúng ta đi chuyến này phải đặc biệt chú ý đến hành tung của Bùi phu nhân.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó đã hẳn. Tính mạng của mụ là vật đáng tiền của tại hạ mà đối với A Liệt cũng có một ý nghĩa lớn lao.. Lương Trung Sơn ngắt lời:

- Cao gia định giết phu nhân thật ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nhất định là thật, vì tại hạ thèm khát những bảo vật của bảy phái lớn đã thành một.. Lương Trung Sơn hỏi:

- Cao gia có biết vì duyên cớ gì mà thiếu gia của lão phu muốn giết chết Bùi phu nhân không? Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ biết rồi. Vì mẫu thân A Liệt bị Bùi phu nhân sát hại.

Lương Trung Sơn nói:

- Lão phu thỉnh cầu Cao gia một điều là lúc Cao gia hạ thủ Bùi phu phân, xin lẹ tay để trước khi lâm tử bà khỏi chịu đau đớn.

Cao Thanh Vân vừa đi vừa nói:

- Cái đó thì có khó gì.

Hai người đi về phía Lạc Dương. Xa xa đã ngó thấy đèn lửa chi chít. Hai người liền chia ra kẻ trước người sau tiến vào để khỏi bị người chú ý. Trước khi chia tay hai người đã ước định vào khoảng canh ba sẽ gặp nhau ở miếu Chu Công. Nếu lúc đó ai chưa về tới là đã xảy chuyện gì rồi.

Lương Trung Sơn thuộc hết đường lối trong thành Lạc Dương. Lão lại có nhiều bạn làm ăn buôn bán ở đây nên sau khi vào thành, không ai hiểu lão chuyển tới nơi nào.

Cao Thanh Vân thì đến kỹ viện để kiếm người hỏi tin tức. Y được tin gì lại đi nơi khác tìm chứng thực. Trong đó có cả người xuất thân ở phái Ngũ Đài.

Y nghe được tin xong đã tiêu hết mấy trăm lạng bạc. Y kiếm được tiền cũng chỉ xài phí vào những lúc này.

Bây giờ Cao Thanh Vân chẳng những biết được nhiều cao thủ trong bảy phái lớn đã tới Lạc Dương đồng thời y còn tìm ra chỗ ngụ của một số người. Cao Thanh Vân hóa trang làm một nhà tiểu thương, đội mũ vải kéo sụp xuống mí mắt, y lại giả vờ chân què, tập tễnh bước đến một khách điếm. Lúc này ngoài cửa điếm tuy còn thắp đèn lồng mà thực ra đêm đã khuya. Bốn bề yên lặng như tờ không còn tiếng người chuyện trò hay đi lại nữa.

Cao Thanh Vân đẩy cửa điếm liền phát giác ra chỉ khép hờ. Y lạng người tiến vào thì thấy một tên tiểu nhị ngồi tựa vào quầy bàn mà ngủ gật. Đèn lửa trong nhà lờ mờ, ngoài ra không có ai.

Cao Thanh Vân khép cửa lại, ra đứng ngoài sân lộ thiên lắng tai nghe động tĩnh.

Khách điếm này là nơi trú ngụ của Bùi phu nhân cùng Phàn Phiếm. Ngoài ra còn có hai nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Cao Thanh Vân đã tính toán muốn hạ sát Bùi phu nhân tất phải dụ mụ ra ngoài mới tiện hạ thử. Nhưng mụ là tay đáo để khi nào chịu lẳng lặng đi theo?

Y đảo cặp mắt ngẫm nghĩ ra một biện pháp rồi chạy đến bên quầy nhẹ nhàng cầm ngọn bút lông và tờ giấy trắng viết mấy hàng chữ:

□Xin đến ngay một phòng ở cuối phố này. Có việc cần thương lượng□ Phía dưới ký danh bằng bốn chữ □Tri danh bất cụ□ Y cho rằng Bùi phu nhân xem thơ này liền đoán là Lục Nhất Điều ở phái Nga Mi viết, tất mụ lén ra tương hội.

Cao Thanh Vân viết rồi kéo tên tiểu nhị dậy, cho gã một đỉnh bạc bảo gã đưa giấy đến Bùi phu nhân.

Điếm tiểu nhị chạy đi. Cao Thanh Vân lại mở hé cửa ngó ra ngoài.

Cao Thanh Vân vừa nhìn ra bỗng giật nẩy mình. Nguyên trên đường phố xa xa có bóng người chạy lại. Tuy y khỏng nhìn rõ mà trực giác cũng đoán ngay là Lục Nhất Điều. Y nghĩ thầm:

- Trời ơi! Mình thật ngu quá. Lục Nhất Điều dĩ nhiên đến đây để tìm mụ. Nếu để họ gặp nhau lập tức vở lở thủ bút của mình và họ sẽ đề cao cảnh giác không để mình lừa gạt nữa.

Y trông rồi liền co minh đứng ẩn phía sau gốc cây vừa xong thì trong điếm có người chạy ra, búi tóc cao lên đỉnh đầu, toàn thân mặc áo đen để lộ những đường cong rất khêu gợi.

Người đàn bà nầy chính là Phụng Dương Thân Câu môn Bùi phu nhân. Mụ mở cửa đi thẳng ra đường phố.

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Con dâm phụ này đốn mạt đến thế ư? Cứ đi đàng hoàng không che giấu hành tung, chẳng lẽ mụ không sợ người ta dòm thấy, dám công nhiên vụng trộm với đàn ông?

Y thấy tình hình khả nghi nên chưa rượt theo ngay.

Chỉ trong chớp mắt trong quán lại có bóng người thấp thoáng xẹt tới mở cửa lớn nhảy ra.

Bỗng nghe tiếng rên ư ư khẽ vang lên.

Cao Thanh Vân gật đầu nghĩ thầm:

- Phải rồi! Bùi phu nhân nhất định giữ ngoài cửa chờ người này ra để ám toán. Chắc vừa rồi mụ không che giấu hành tung chỉ là kế dụ địch.

Ngoài cửa không nghe thấy tiếng người ngã xuống. Cao Thanh Vân liền bám vào tường vách tựa con thần lằn bò lên. Y mượn những cành cây lả xuống đầu tường che kín để nhìn ra ngoài.

Bỗng thấy bóng người chuyển động ở ngoài mấy trượng. Nguyên Bùi phu nhân đã cắp người mà mụ ám toán chạy đi rất nhanh. Cao Thanh Vân chắc mụ đến chỗ ước hẹn. Y liền hành động ngay tức khắc, tìm đường quen đến trước Bùi phu nhân. Lúc y đang ẩn mình thì Bùi phu nhân cũng vừa mới tới.

Cao Thanh Vân lắng tai nghe thấy Bùi phu nhân đang nói:

- Ta đang muốn kiếm lão.

Lục Nhất Điều ngắt lời:

- Có chuyện gì rồi hãy nói. Bây giờ hãy xử trí cái xác này trước đi.

Bùi phu nhân đáp:

- Thì giờ hãy còn rộng rãi, một mình ta xử trí cũng được.

Lục Nhất Điều nói:

- Bên kia có một chỗ rất kín đáo.

Bùi phu nhân nói:

- Ở đây cũng kín đáo lắm rồi!

Cao Thanh Vân trong lòng khó chịu nghĩ thầm:

- Con đàn bà dâm tiện này thật là khả ố. Ở chỗ thông lộ này mà mụ đã muốn giải quyết ngay.

Thật quân mặt dầy!

Lục Nhất Điều đáp:

- Chỗ này không được đâu.

Bùi phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Lão đi trước dẫn đường.

Hai người ra khỏi gần nơi y ẩn nấp, chớp mắt liền rẽ vào một ngõ hẻm.

Cao Thanh Vân thi triển mòn truy tung thượng thặng rượt theo.

Chỉ trong khoảnh khắc y đã ẩn mình không một tiếng động trên dãy hành lang một tòa tiểu viện. Y lắng tai nghe phía trong cửa sổ có tiếng người nói.

Trong phòng đã thắp đèn lên. Lục Nhất Điều hỏi:

- Nơi đây thế nào? Ta phải mất công lắm mới mướn được căn phòng này. Bùi phu nhân đáp:

- Được đấy! Cách trần thiết cũng khá ngăn nắp.

Lục Nhất Điều hỏi:

- Đem xác chết bỏ ra ngoài viện được chăng?

Bùi phu nhân nói:

- Để trong phòng yên trí hơn. Có đúng thế không?

Lục Nhất Điều đáp:

- Có người chết nằm bên khiến cho mình mất cả hứng thú.

Bùi phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta chẳng thấy hứng thú gì để mất cả.

Lục Nhất Điều ngạc nhiên hỏi:

- Mụ nói vậy là nghĩa làm sao?

Bùi phu nhân đáp:

- Ta chỉ muốn nói là không hề gì.

Lực Nhất Điều nói:

- Té ra là thế. Xuýt nữa ta hiểu lầm ý mụ.

Bùi phu nhân hỏi:

- Lão tưởng ý ta muốn nói gì?

Lực Nhất Điều đáp:

- Ta tưởng mụ bảo không tìm thấy hứng thú ở nơi ta, nên mới nói không có hứng thú gì để mất.

May mà không phải thế. Hỡi ơi! Từ đêm lăn lóc với mụ Ở Chu Tiên Trấn, ta suốt đêm ngày điên đảo thần hồn. Trong trái tim chỉ có hình ảnh của mụ.

Bùi phu nhân hỏi:

- Lão nói gì mà khiếp thế?

Lục Nhất Điều đáp:

- Ta nói theo thành ý tự đáy lòng.. Cao Thanh Vân nghe tiếng nói thì biết là Lục Nhất Điều đã ôm Bùi phu nhân vào lòng rồi. Y yên dạ đánh bạo nhìn qua khe cửa sổ.

Trong phòng bóng đèn yếu ớt nhưng cũng nhìn rõ cách bài trí rất trang nhã. Đồng thời nó soi tỏ một đôi nam nữ ôm nhau. Một vật duy nhất phá hoại cảnh ấm cúng trong phòng là xác chết kia.

Bùi phu nhân cựa thoát khỏi lòng Lục Nhất Điều hỏi:

- Chúng ta đều là người đã mấy chục tuổi đầu chớ chẳng phải là hạng thanh niên nóng nẩy, có đúng thế không?

Lục Nhất Điều đáp:

- Xin lỗi nhé! Vì ta khát vọng quá chừng mà ôm mình vào lòng để đụng chạm với mình. Dĩ nhiên ta cũng thích nổi chứng tình tứ triền miên.

Bùi phu nhân tha thướt đi tới bên giường ngồi xuống, ánh đèn soi vào mặt mụ. Trông vẻ kiều diễm dường như có dấu ý vẻ nghiêm trang.

Lục Nhất Điều ngó một lúc rồi tiến lại, hai tay đỡ lấy mặt mụ, cất giọng ôn nhu hỏi:

- Phu nhân có tâm sự gì vậy?

Bùi phu nhân đáp:

- Mối gian tình của chúng ta đã có người biết rồi.

Lục Nhất Điều giật mình kinh hãi hỏi:

- Thật thế không?

# Chương 73 - Cao Thanh Vân Diệu Võ Dương Oai

Bùi phu nhân hỏi lại:

- Ta gạt lão làm chi, bây giờ lão cũng hiểu rồi. Giả tỷ vụ này đến tai trượng phu ta thì hậu quả khó mà lường được. Có đúng thế không?

Lục Nhất Điều đáp:

- Nếu vậy chúng ta phải nghĩ cách ngăn chận ngay đi.

Bùi phu nhân nói:

- Không có biện pháp nào hết. Chỉ còn một đường duy nhất là từ nay trở đi vĩnh viễn chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa. Dĩ nhiên là ta nói về những cuộc hội diện thầm lén.

Lục Nhất Điều trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Quả nhiên đó là một kế hoạch rất dễ nhưng phu nhân không hiểu cho ta phải đau khổ đến thế nào. Đó là lời nói chân thành của ta, phu nhân đừng cười.

Bùi phu nhân ngạc nhiên. Rõ ràng đối phương rất chân tình với mụ, nên mụ cảm thấy khó bề chống đỡ. Mụ lẳng lặng không nói gì, chăm chú nhìn Lục Nhất Điều.

Lục Nhất Điều buông tay ra lui lại ngồi xuống ghế, rồi thở dài nói:

- Chuyện tình ái nguyên là việc của bọn thiếu niên. Tình thực ta không ngờ chính mình còn đắm đuối vào biển ái sâu cay như vậy, nói ra lại hổ thẹn.

Bùi phu nhân hỏi:

- Phải chăng lão muốn nói những người đứng tuổi như chúng ta là không có quyền bàn đến chuyện tình ái?

Lục Nhất Điều đáp:

- Tuổi tác cố nhiên mới là một vấn đề. Ngoài ra chúng ta còn bị gia lụy, vấn đề này cũng chẳng có cách nào giải quyết được. Vì chúng ta có thể bỏ hết mọi việc nhưng Bùi phu nhân ngắt lời:

- Nhưng làm sao? Phải chăng có người không chịu buông tha?

Lục Nhất Điều gật đầu, trỏ vào xác chết dưới đất nói:

- Người này tuy chết rồi nhưng chưa phải là kết thúc mọi vấn đề có đúng thế không?

Bùi phu nhân hỏi:

- Phải rồi! Lão hãy đem hắn ra ngoài được không?

Vừa rồi mụ cản trở chuyện đưa xác chết ra ngoài, mà bây giờ mụ lại đề nghị như vậy, đủ tỏ tinh

thần mụ biến đổi rất lớn.

Dĩ nhiên Lục Nhất Điều không phản đối. Hắn đem xác chết ra bỏ ngoại viện.

Lúc trở về phòng, hắn thấy Bùi phu nhân mặt buồn rười rượi. Trên mi mắt bao phủ một làn không khí ai oán.

Lục Nhất Điều lẩn quẩn nhẹ nhàng bước lui rồi lại bước tới.

Sau cùng hắn nhìn Bùi phu nhân hỏi:

- Trước kia phu nhân đã yêu ai chưa?

Bùi phu nhân gật đầu. Lục Nhất Điều lại hỏi:

- Bây giờ phu nhân còn nghĩ tới người đó không?

Bùi phu nhân đáp:

- Chẳng giấu gì lão, ta vẫn còn nghĩ đến y.

Lục Nhất Điều nói:

- Nếu vậy thì phu nhân còn sung sướng hơn ta nhiều.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Sung sướng hơn lão ư? Tại sao vậy?

Lục Nhất Điều đáp:

- Vì trong lòng phu nhân còn nghĩ đến chỗ khác. Mối nghiệt duyên giữa chúng ta bất quá chỉ như đám bọt nước bị tiêu tan trong chốc lát. Nhưng đối với ta thì không phải vì thanh âm và nụ cười của phu nhân lúc nào cũng hiện diện đúng lúc khiến cho ta phải ngập đầu.

Bùi phu nhân sửng sốt:

- Lời ăn tiếng nói của lão thật là đa tình.

Lục Nhất Điều nói:

- Ta đã nghĩ kỹ thì bất luận về phương diện đạo nghĩa, lương tâm, hoặc thực tiễn chúng ta đều không có thể gần gụi nhau nữa. Đêm nay là đêm cuối cùng của đôi ta.

Bộ mặt thanh tú của hắn thoáng lộ vẻ u buồn nuối tiếc. Hắn nói tiếp:

- Ta đã bao nhiêu sách điều uống hết, lại quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ mà vẫn chưa thoát khỏi lưới tình, tưởng chừng không rút chân ra được nữa. Hỡi ôi Hắn từ từ vươn hai tay ra bá vai Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân, cặp mắt lờ đờ, bỗng gieo mình vào lòng đối phương. Cao Thanh Vân lo xét nghiệm xác chết, lúc này y lại ngó thấy động tác của Bùi phu nhân, bất giác lắc đầu tự hỏi:

- Mối gian tình của hai người này có chỗ khác thường, không phải chỉ hoàn toàn về nhục dục mà

còn thấy ra mối ân ái rất sâu xa rất chân thành, ta có nên trách họ không?

Nên biết Cao Thanh Vân xuất thân từ chốn danh môn. Học vấn cùng kinh nghiệm của y khác hẳn với những nhân vật giang hồ tầm thường. Vì thế mà y bị hai chữ tình lý làm cho bối rối.

Vự tư thông giữa Lục Nhất Điều và Bùi phu nhân hiển nhiên là điều phi lễ và phản bội đạo đức. Nhưng cả hai người đều có mối đau khổ hối hận, lương tâm cắn rứt, cái đó là nguyên nhân khiến cho Cao Thanh Vân ngần ngừ trong việc phán đoán thị phi thiện ác.

Y tự nhủ:

- Họ cũng định một lần lầm lỡ không phạm đến lần thứ hai, quyết từ nay trở đi chặt đứt mối quan hệ. Trường hợp này dĩ nhiên có thể tha thứ. Trong đời người ta ai là giữ được chung thân trong trắng không bị một vết nhơ hoen ố. Còn như chồng của Bùi phu nhân và vợ của Lục Nhất Điều có tha thứ cho họ hay không, thì đó là việc của người ta, không liên quan gì đến mình.

Cao Thanh Vân kết luận như thế rồi lùi ra xa hơn. Trong phòng đèn lửa đã tắt hết, bên ngoài mưa gió sụt sùi, y không muốn nghe nữa.. Vào khoảng quá canh ba, cửa phòng kẹt mở, Bùi phu nhân lững thững đi ra. Người mụ lả lướt, búi tóc hơi rối tỏ ra vừa say sưa một giấc xuân tình.

Lục Nhất Điều cũng ra theo. Bùi phu nhân nắm lấy tay hắn, kề má vào mặt hắn ra chiều quyến luyến vô cùng.

Hai người lặng lẽ đứng trong đêm tối. Hồi lâu Lục Nhất Điều mới lên tiếng:

- Hay là chúng ta vĩnh viễn ở với nhau một nơi.

Bùi phu nhân đáp:

- Lão đừng nói thế. Chúng ta tuy chia tay, nhưng ta vĩnh viễn vẫn nhớ đến lão.

Lực Nhất Điều ngắt lời:

-Hỡi ơi! Ta cũng hiểu rằng vĩnh viễn không thể ở với nhau được, bất quá ta nói vậy mà thôi.

Hắn đưa tay lên vuốt ve hai tay Bùi phu nhân hỏi:

- Mọi việc đều như giấc mộng xuân không để lại vết tích gì, có đúng thế không? Nhưng sự thật chẳng phải là không vết tích.

Bùi phu nhân đáp:

- Giả tỷ ánh thiều quang có thể chạy ngược lại và ta chưa lấy chồng thì ta nhất định theo lão vĩnh viễn, chứ không lấy Bùi Khôn Lượng.

Lục Nhất Điều hỏi:

- Nghe nói hắn là người trung hậu kia mà?

Bùi phu nhân đáp:

- Đúng thế! Ta đã bị vết thương lòng, nên phải kiếm người trung hậu mà nương tựa.

Hai người cùng lộ mối cảm tình, cùng bàn những việc quá khứ nhưng không thể đi đôi với nhau được, vì họ đã đủ kinh nghiệm trong tâm hứng lấy những mối cảm thụ bất điều hòa.

Sau hết Bùi phu nhân nói:

- Lão đi trước đi! Để ta xử trí xác chết này cho.

Lục Nhất Điều theo lời ra đi trước. Chỉ còn lại một mình Bùi phu nhân. Bây giờ trời đã tới khuya, mụ ngửng đầu ngó mấy chòm sao trên trời. Đêm khuya tịch mịch, gió thổi vi vu, mụ nhẹ buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài vừa dứt. Bùi phu nhân đột nhiên cảnh giác đứng lên nhìn ra thì thấy một người áo đen đứng trên hành lang cách đó hơn trượng về mé hữu. Mụ vừa ngó thấy đã nhận ra ngay là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Nay y xuất hiện vào lúc này khiến cho người ta cảm thấy y thần bí khôn lường.

Bùi phu nhân kinh hãi nghĩ thầm:

- Nhất định hắn đã nhìn thấy Lục Nhất Điều và biết rõ những chuyện của đôi ta. Thật là con người rất lợi hại.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Bùi phu nhân! Phu nhân giữ địa vị cao quí là vợ của chưởng môn một phái lại mình mang tuyệt nghệ. Chẳng lẽ còn điều chi bất như ý khiến cho phu nhân phải thở dài?

Bùi phu nhân lạnh lùng đáp:

- Mỗi người có một tâm sự riêng. Các hạ chẳng nên hỏi làm chi!

Cao Thanh Vân nổi lên tràng cười the thé nói:

- Đúng thế! Nhà nào cũng có bản kính khó nuốt. Nhưng bản kính của phu nhân lại càng thối tha. Phu nhân nên biết giữa Bùi đại hiệp và tại hạ đã có cơ duyên hội ngộ một lần.

Bùi phu nhân hỏi:

- Vậy mà chưa từng thấy y đề cập tới các hạ.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó là vì tại hạ dùng bộ mặt của người khác đến gặp y.

Bùi phu nhân hỏi:

- Phải chăng các hạ định đem việc riêng của ta cáo tố với y?

Cao Thanh Vân mắt chiếu ra những tia sáng nghiêm khắc nhìn mụ chầm chặp một lúc rồi đáp:

- Không! Ta không cáo tố đâu.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Vì phu nhân là một người đàn bà tâm kế thâm trầm, thủ đoạn độc ác. Tại hạ có đcm tin tức này cáo tố với y chỉ tổ làm cho y táng mạng mà chẳng được ích gì.

Bùi phu nhân lắc đầu hỏi:

- Các hạ cho ta là người đáng sợ đến thế ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không phải thế mà còn trái lại. Phu nhân rất ôn nhu lại hiểu thấu nhân tình thế sự, cứ đem tâm thân mềm mại mà dán vào tình nhân là đủ khiến cho người đàn ông phải điên đảo thần hồn.

Bùi phu nhân chỉ cười ruồi.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Giả tỷ người tình của phu nhân lại được phu nhân thực lòng luyến ái thì càng nhớ đến những giấc phong lưu say sưa ngây ngất. Nhưng giữa chúng ta không có mối quan hệ như vậy nên tại hạ chỉ coi phu nhân là người có nọc độc.

Lời nói của Cao Thanh Vân rất rõ ràng, cách nhận xét lại tinh vi, khiến cho con người đã từng trải bể dâu như Bùi phu nhân cũng chẳng thể không tin là y nói thật.

Bùi phu nhân hỏi:

- Các hạ còn nhỏ tuổi mà đã hiểu nhân rất nhiều. Ta nghĩ rằng các hạ không đến nỗi ngớ ngẩn là muốn dùng vụ này để hiếp chế ta khiến ta phải gieo vào lòng cho các hạ Ôm lấy.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tình thật mà nói thì ý nghĩ của phu nhân không đến nỗi hoang đường. Nhưng tại hạ còn có dã tâm lớn hơn thế, nên đành phải bỏ cơ hội này. Bùi phu nhân hỏi:

- Vậy thì các hạ muốn sao?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn lấy tính mạng của phu nhân.

Bùi phu nhân sắc mặt lợt lạt. Trong lòng nổi lên cảm giác khiếp sợ.

Nên biết Bùi phu nhân đã hiểu rõ tay chức nghiệp hung thủ này thật ghê gớm, mụ khó mà sánh kịp.

Bùi phu nhân cố sức bình tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Nếu ta mà chết ở dưới lưỡi đao của các hạ thì e rằng các hạ cũng khó lòng được chết tử tế.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó chưa chắc.

Bùi phu nhân hỏi:

- Chẳng lẽ Thần Câu môn lại để cho các hạ sống yên ổn trên thế gian?

Mụ vừa dứt lời bỗng cảm thấy một luồng không khí cực kỳ lạnh lẽo xô tới. Mụ chớp mắt ngó lại phát giác ra đối phương tựa hồ đã biến hình. Y không còn là người mà là một tử thần. Toàn thân mụ bị làn không khí tử vong khủng khiếp hăm dọa.

Bất giác mụ rút ngân câu ra, đồng thời nghĩ bụng:

- Đây nhất định là một công phu để trấn áp địch nhân của gã. Ta phải vững tâm đừng sơ sót Nhưng khí thế của con người mạnh hay yếu có liên quan đến nhiều nhân tố, không phải chỉ nghĩ rằng mình không sợ mà được.

Bùi phu nhân quả nhiên vẫn bị làn sát khí khủng khiếp của Cao Thanh Vân làm cho bở vía. Mụ không tự chủ được từ từ lui lại phía sau. Mụ vẫn cảm thấy bên mình lạnh toát tưởng chừng kình lực ngưng kết lại.

Cao Thanh Vân tay cầm chuôi đao đứng sững như núi, cất giọng nghiêm khắc nói:

- Bùi phu nhân! Phu nhân đã phạm rất nhiều tử tội. Nhất là tội gian dâm càng không thể tha thứ được, bữa nay tại hạ thay trời hành đạo phải giết phu nhân mới xong.

Bùi phu nhân miễn cưỡng hỏi:

- Các hạ không phải là trượng phu ta mà muốn ngăn cấm ta được ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tội phản nghịch thiên luân của phu nhân thì bất cứ ai cũng có quyền tru diệt.

Lại thấy y vung tay một cái. Thanh bảo đao đã rút ra khỏi vỏ bật lên tiếng □choang□ ánh tinh quang lóe mắt.

Tuy Bùi phu nhân dáng cách khá xa cũng cảm thấy như bị một đòn mãnh liệt. Mụ khiếp sợ, khí huyết trồi ngược lên.

Cao Thanh Vân nói:

- Bản lãnh của phu nhân thực đã đến mức siêu quần, đáng tiếc là đi làm vào đường lầm để hại cho võ lâm. Tại hạ nói thật là rất nhiều người vừa thấy tại hạ rút đao khỏi vỏ đã ngã quay ra.

Cho đến bây giờ Cao Thanh Vân vẫn chưa tấn công mà còn nói nhiều. Theo lẽ thì khí thế của y đương nhiên giảm sút. Nhưng sự thực trái lại, khí thế của y mỗi lúc một tăng thêm.

Bùi phu nhân đột nhiên hiểu rõ đạo lý lớn tiếng:

- Cao Thanh Vân! Nhà ngươi dùng võ công chân thực cùng ta giao thủ một phen thì ta có chết cũng không oán hận.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Theo nhận xét của phu nhân thì khí thế của tại hạ không thuộc vào võ công hay sao? Phu nhân lầm rồi! Đây chỉ là một phương thức quyết đấu vào hạng thượng tướng. Đến trình độ này, chúng ta chỉ ra tay một cái là có kẻ sống người chết.

Bùi phu nhân nói:

- Nhưng có hạng người tính tính mềm yếu, có người thiên tính cương cường là bởi thiên phú bất đồng. Hễ nhu nhược dĩ nhiên phải thất bại. Cái đó có phải là sự quyết đấu công bằng không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phu nhân lầm rồi. Từ xưa đến nay biết bao nhiêu trung thần liệt sĩ đâu có phải đều là những tay sức lực muôn người khôn địch như Sở Bá Vương cả. Trái lại những thảo hiền, liệt sĩ không chịu khuất phục uy võ, đa số lại là những bậc quân tử nhún nhường, tánh nết ôn hóa. Như vậy đủ biết khí thế của con người do công phu tu dưỡng mà ra không có liên quan gì đến thiên tính cương hay nhu.

Y vẫn cầm đao không cử động. Luồng mục quang sắc bén nhìn chầm chập vào đối phương mà không lộ vẻ thương hại hay khinh bỉ.

Đó là luồng mục quang đại biểu cho lý trí chứ không chứa đựng tình cảm.

Cao Thanh Vân dừng lại một chút rồi nói:

- Sách Mạnh Tử đã có câu:

Tự phân nhi xúc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hỹ. Chắc phu nhân hiểu mấy chữ này rồi? Bùi phu nhân ngắt lời:

- Bản nhân không hiểu.

Cao Thanh Vân nói:

- Thầy Mạnh Tử muốn nói:

mình hãy tự hỏi mình nếu quả là hợp với nhân nghĩa thì dù bên đối phương có cả hàng ngàn hàng vạn người, ta cũng mạnh dạn đi tới.

Bùi phu nhân không nói gì được nữa. Cao Thanh Vân đường hoàng bước tới. Tiếng bước chân đi trên nền lát gạch phát ra những tiếng □kình kịch□.

Tuy tiếng bước chân nhỏ bé mà đối với Bùi phu nhân tựa tiếng chuông trống vang rền, muôn lượt dồn dập, làm cho mụ kinh tâm động phách, đến nỗi chí phấn đấu cũng bạc nhược.

Cao Thanh Vân đi chừng mười bước, Bùi phu nhân không tự chủ được bất giác lùi lại cho đến khi lưng chạm vào tường mới đứng lại. Nhưng đối phương vẫn tiếp tục sấn tới uy hiếp.

Lúc này Cao Thanh Vân chỉ còn cách mụ chừng, thước, mụ cảm thấy mục quang của đối phương đại biểu cho chân lý.

Bất giác mụ nghĩ tới tội lỗi của mình. Đó quả là không tha thứ được đáng chịu nhát đao của Cao

Thanh Vân chặt đứt làm hai đoạn.

Cao Thanh Vân ngó thấy ngân câu ở trong tay Bùi phu nhân đã thành bất lực rũ xuống. Hiển nhiên chí phấn đấu của mụ hoàn toàn mất hết, đành chịu khuất phục dưới khí thế sấm sét của đối phương.

Mũi đao của Cao Thanh Vân chênh chếch trỏ vào trước ngực Bùi phu nhân. Đao quang lạnh lẽo rùng rợn khiến cho mụ run lên.

Cao Thanh Vân mặt lạnh như băng. Thanh đao trong tay y dường như chẳng nể nang gì từ từ đâm tới.

Bùi phu nhân đột nhiên rút đôi song câu ra ngăn chặn thế đao.

Cao Thanh Vân cảm thấy kinh dị trước một cử động khác thường của Bùi phu nhân trong lúc ấy, mặc dù võ công của mụ có thể cùng y gây cuộc ác đấu chứ không phải kém cỏi.

Sự thực đây chỉ là trạng trái thông thường của con người. Khi chí phấn đấu đã tan vở thì dù võ công có cao thâm đến đâu cũng chỉ còn đường vươn cổ ra chịu chém.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu óc, Cao Thanh Vân tự nhủ:

- Đây nhất định là một nguyên nhân đặc biệt đối phương mới có phản ứng đột ngột này. Ta phải tìm hiểu cho rõ mới được. Hỡi ơi! Võ đạo thật là mầu nhiệm vô cùng.

Y không giết mụ vội, cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Phải chăng phu nhân nhận thấy mình chưa đáng chết?

Bùi phu nhân lớn tiếng đáp:

- Dĩ nhiên bản nhân không đáng chết, vì nhất thiết mọi chuyện bữa nay là bản nhân nghĩ tới một người.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Phu nhân nghĩ tới ai?

Bùi phu nhân đáp:

- Bản nhân có nói cũng không hề chi. Người đó là Tra đại công tử.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Ủa! Phu nhân vì Tra Nhược Vân ư?

Bùi phu nhân đáp:

- Phải rồi! Mọi điều đều vì y.

Cao Thanh Vân trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra chân lý cùng ái tình của con người cần phải cân nhắc, chứ chẳng phải không địch nổi mà chịu buông tay.

Giả tỷ Cao Thanh Vân không thừa nhận đến đạo lý này thì đột nhiên y đã tăng gia sức mạnh để chiếm lấy ưu thế và ra tay tấn công. Theo tình thế lúc này, nếu y vận động toàn lực thì nhất định kết liễu tính mạng Bùi phu nhân một cách dễ dàng. Nhưng khí thế của y lúc này lại kém đi rồi, vì y thừa nhận tình ái là một việc có thể khiến người ta vượt ra ngoài đường lối thông thường.

Y lùi lại một bước ưu thế vừa rồi tiêu tan hết sạch. Y nói:

- Được rồi! Tưởng chúng ta không phải tranh luận nữa. Nếu phu nhân chết về chiêu thức của tại hạ mới chịu khâm phục, thì chúng ta ra ngoài kia đấu nhau một trận. Tại hạ có chết dưới chiêu thức của phu nhân cũng vẫn tâm phục. Chúng ta ra ngoài viện phóng tay tỷ đấu một phen.

Bùi phu nhân hít mạnh một hơi. Thái độ của mụ khôi phục lại vẻ bình thường, mụ nói:

- Ta rất cảm kích đạo công bằng của các hạ. Hay lắm! Như không địch nổi mà chết thì cái chết đó không có gì đáng tiếc.

Hai người ra ngoài viện đứng thành thế đối lập.

Sát khí dàn dụa bao phủ không trường.

Bùi phu nhân đã biết rõ tình thế bất lợi liền định bụng tranh thủ tiên cơ, vung câu đánh trước.

Câu quang lấp loáng. Người mụ như một con chim nhỏ nhảy xổ thẳng vào người Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân vung đao lên đón đánh □choang□ một tiếng.

Bùi phu nhân như mớ bông trước gió bay ra xa mấy thước.

Chiêu đao của Cao Thanh vân đã khiến cho cổ tay bé nhỏ của Bùi phu nhân phải tê chồn.

Bùi phu nhân nghiền răng, lại xông vào tấn công. Mụ thi triển tâm pháp tuyệt nghệ của Thần Câu Môn. Người mụ nhảy xổ lại.

Cặp song câu như đôi rắn độc thè lưỡi ra.

Mụ đã bỏ cách tấn công vào chính diện mà chuyển sang hai bên rồi lượn quanh mình Cao Thanh Vân, thân pháp của mụ mau lẹ tuyệt luân.

Đây là một tuyệt nghệ rất kỳ diệu của Thần Câu môn tên gọi □Hồi hoàn thất câu□, quả nhiên lợi hại phi thường.

Cao Thanh Vân vội vạch bảo đao thành một bức tường ánh sáng. Bất luận Bùi phu nhân chạy về phía nào cũng bị bức tượng đao quang ngăn cản không đánh vào được. Những tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng phá tan bầu không khí tịch mịch lúc đêm khuya.

Cao Thanh Vân sợ có người nghe tiếng chạy ra thì khó bề hạ thủ để hạ sát Bùi phu nhân. Vì thế y vận dụng toàn lực lại để ỷ ngó câu pháp của địch nhân, hy vọng tìm ra một chút sơ hở để đánh tới cho mụ chết ngay lập tức dưới lưỡi đao của mình.

Bùi phu nhân vẫn thi triển □Hồi hoàn thất câu□ theo đúng phương pháp. Mụ phát huy luồng nội lực cao thâm phối hợp với chiêu thức tinh diệu. Mụ đưa ra tuyệt nghệ trấn sơn này một cách

rất đắc dụng.

Cao Thanh Vân chẳng những không có những chỗ sơ hở nào để tập kích mà còn cảm thấy bi đối phương uy hiếp. Nếu không cẩn thận có thể mất mạng như chơi.

Cao Thanh Vân càng đánh lâu càng thấy không ổn. Y còn sợ lỡ mất thời cơ thì khó bề hạ thủ.

Y nghĩ ngay đến thi triền tuyệt nghệ bản thân tức là □Tam tài thất thức□ một tuyệt kỹ đánh liều mạng đã được Tiêu Dao lão nhân truyền thụ cho. Đây là ba đại tuyệt chiêu Thiên, Địa, Nhân của phái Thiên Thai. Sau y được Tiêu Dao lão nhân chỉ điểm hợp lại thành một chiêu.

Ngày trước khi Cao Thanh Vân đấu với Lục Minh Vũ y không dám thi triển chiêu này vì nếu dùng nó mà không giết được bên địch thì chính mình lại bị đối phương hạ sát. Nói một cách khác là không sử chiêu này thì thôi, một khi đã sử dụng nó, thì một trong hai bên phải mất mạng. Công lực của Bùi phu nhân còn kém Lục Minh Vũ nên y chẳng úy kỵ gì hết.

Đột nhiên đao quang của y lạnh toát, sát khí dàn dụa. Nó vừa có thể trấn áp nhân tâm, lại có oai làm cho bên địch phải vỡ mật. Bất cứ ai cũng cảm thấy y đã quyết tâm đánh một đòn thí mạng.

Bùi phu nhân bỗng nhảy vọt ra xa bước. Lúc mụ hạ mình xuống quay đầu nhìn lại thấy Cao Thanh Vân hãy còn đứng nguyên chỗ. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mụ muốn trốn chạy, nhưng không hiểu tại sao mụ lại không dám trốn. Kể ra chiếu theo quãng cách thì nhất định mụ có thể trốn khỏi chỗ này. Dù Cao Thanh Vân khinh công có cao thâm hơn mự thì y cũng còn phải rượt theo một đoạn đường mới kịp. Nói một cách khác là mụ có cơ hội chạy trốn được.

Có lẽ hai chân mụ đã nhũn ra và trong lòng sợ hãi, nếu không thì sao mụ bỏ lỡ mất cơ hội này?

Giả tỷ Cao Thanh Vân thi triển chiêu □Tam tài nhất thức□ thì trước khi động thủ đã có một khí thế rất lợi hại bao phủ đối phương.

Bao nhiêu ý chí cùng lực lượng trong người Cao Thanh Vân đều tụ tập cả vào thanh đao khiến cho nó sắc bén đến độ bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu cũng phải tan vỡ.

Bỗng thấy Cao Thanh Vân chống đao từ từ bước tới. Tiếng bước chân trầm trọng của y càng tăng gia uy thế kiên cường.

# Chương 74 - Chiến Cuộc Xoay Vần, Đang Thù Ra Bạn

Y mới đi chừng năm bước, còn cách Bùi phu nhân mấy bước mà mụ đã không chịu nổi, miệng bật tiếng rên rỉ. Cặp ngân câu để rớt xuống đất. Mụ đã hoàn toàn mất sức chống cự chỉ còn chờ đối phương phóng đao đâm vào trước ngực là chịu chết. Nhưng vẻ mặt mụ thản nhiên không sợ chết, tựa hồ con người phạm tối thản nhiên chờ đợi phán quan xử quyết.

Cao Thanh Vân bất mãn về thái độ này hắn dừng bước lại. Đao quang của y lấp loáng trước ngực mụ chừng nửa thước rồi đứng yên, nhưng bất cứ lúc nào y muốn hạ sát mụ cũng được.

Đột nhiên Cao Thanh Vân lớn tiếng:

- Phu nhân đã chẳng trung cùng chồng lại hạ sát mẫu thân A Liệt. Tại hạ chịu lời ủy thác hạ sát phu nhân. Xem chừng phu nhân không còn hối hận gì về cái chết đáng kiếp này.

Bùi phu nhân mắt sáng lên hỏi:

- Các hạ bảo sao?

Cao Thanh Vân không trả lời. Mục quang y ngó về trước ngực mụ như để tìm yếu huyệt. Lại nghe Bùi phu nhân hấp tấp đáp:

- Không có đâu. Ta không giết chết mẫu thân A Liệt.

Cao Thanh Vân lập tức ngưng thế đao không đâm tới thêm nữa.

Y trầm giọng hỏi:

- Phu nhân nói thật chăng?

Bùi phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Sao A Liệt bảo phu nhân là hung thủ?

Bùi phu nhân cười hỏi lại:

- Vì thế mà gã muốn các hạ giết bản nhân ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế!

Bùi phu nhân nói:

- Y trả giá thế nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó ra ngoài vấn đề.

Bùi phu nhân nói:

- Sao lại ra ngoài vấn đề? Nếu gã trả giá cao thì dù bản nhân chẳng phải là hung thủ, các hạ cũng giết bản nhân để lấy công chứ!

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Tạ Ơn phu nhân có lời chỉ giáo. Tại hạ nguyên trước không nghĩ tới điều đó.

Bùi phu nhân hỏi:

- Thật thế không? Nếu các hạ không nghĩ tới điều đó thì lạ thật.

Mụ lại cười nói tiếp:

- Bây giờ quyền sinh sát là ở trong tay các hạ. Bản nhân nói cho các hạ hay bản nhân không phải là hung thủ. Hôm ấy bản nhân được tin mẫu nhân A Liệt chết cũng lấy làm quái dị.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Sao mà quái dị?

Bùi phu nhân đáp:

- Trừ phi đó là hành vi của người nào muốn yểm hộ cho bản nhân. Nếu không thì họ cần gì phải hạ sát mẫu thân A Liệt. Tại sao hung thủ lại hạ sát y? Phải chăng họ muốn khiến cho thiên hạ đại loạn?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chỉ cần nghiên cứu động cơ là việc tìm ra hung thủ chẳng khó khăn gì. Xem chừng phu nhân là người duy nhất muốn giết mẹ con bà đề bịt miệng.

Bùi phu nhân ngắt lời:

- Đúng thế! Chỉ có mẹ con gã là biết người đàn bà đã phát Huyết vũ thư, nếu giết hai người này đi thì chẳng tài nào lần ra được người phát Huyết vũ thư là ai.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nếu vậy thì đúng là phu nhân hạ thủ rồi còn gì nữa?

Bùi phu nhân đáp:

- Vì không phải mình nên bản nhân mới lấy làm kỳ. Dĩ nhiên những người trong cuộc hôm đó còn có môn phái lớn và đều có thể hạ sát mẹ con gã, vì mẹ con gã là dòng dõi Tra gia, khi nào họ còn để lại thằng nhỏ mà không giết chết? Nếu quả bản nhân đã hạ thủ giết mẫu thân gã thi quyết không buông tha cả gã nữa. Cao Thanh Vân nói:

- Hôm ấy Âu Dương Tinh cũng ở đó.

Bùi phu nhân nói:

- Âu Dương Tinh tuy võ học thâm uyên, võ công cao cường, nhưng thị hãy còn nhỏ tuổi quá chưa được duyệt lịch thì việc dụ dỗ thị giết chết A Liệt chẳng khó khăn gì và đối với bản nhân lại càng dễ nữa.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phu nhân nói vậy cũng có lý.

Bùi phu nhân nói:

- Bản nhân muốn hành động trong bóng tối, nhưng vụ này đột nhiên biến thành kỳ quái phức tạp, khiến bản nhân phải lộ diện điều tra mới được.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Mụ nói thực rất đúng. Căn cứ vào điểm này, ta cũng ráng bảo chắc mụ không phải là hung thủ.

Nên biết Bùi phu nhân lúc trước muốn trả thù cho Tra Nhược Vân nên ngấm ngầm thi triển Huyết Vũ thần công khiến cho môn phái lớn sinh lòng hoài nghi hỗn loạn.

Chỗ dụng ý của Bùi phu nhân bất quá chỉ có vậy mà thôi. Vì thế mụ muốn cho thân mình được an toàn mà hết sức lánh không lộ diện, người ngoài cũng chẳng ai nghi đến mụ.

Hôm ấy A Liệt cũng có mặt giữa lúc môn phái lớn mở cuộc điều tra. Chàng cũng chẳng nhận ra hung thủ là người đàn bà. Vậy mụ rất có thể tiếp tục ẩn núp sau bức màn, cần gì phải lộ diện.

Cao Thanh Vân bất giác chìm đắm vào hai luồng tư tưởng mâu thuẫn. Bùi phu nhân mà chết thì y được hưởng bí bảo của môn phái lớn. Vừa rồi Bùi phu nhân thi triển □Hồi hoàn thất câu□ mà y không phí chút hơi sức cũng chống được. Thậm chí y còn đả bại mụ một cách dễ dàng. Bây giờ Cao Thanh Vân biết rằng Bùi phu nhân không phải là hung thủ giết mẫu thân A Liệt thì khi nào y lại hạ sát mu.

Bùi phu nhận thấy đối phương vẻ mặt âm trầm không nhất định, thỉnh thoảng mắt lộ dung quang thì trong lòng kinh hãi. Mụ biết nội tâm y đang bi hai ngả chánh tà tranh chấp.

Mụ là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, duyệt lịch phong phú, nên hiểu kỹ tính người thiện ác.

Đồng thời mụ chắc A Liệt đã trả giá rất đắt.

Vì thế mụ nghĩ rằng Cao Thanh Vân có thể tham lam trọng lợi mà đen tối lương tâm hạ sát mụ để mụ phải hàm oan, vĩnh viễn không bao giờ rửa sạch.

Đến lúc Cao Thanh Vân phóng hung quang nhìn vào mặt mụ không trấn tĩnh được nữa, vội hỏi:

- Cao Thanh Vân, phải chăng các hạ bị mối lợi đánh đắm lương tri rồi?

Cao Thanh Vân dáp:

- Nếu như phu nhân thì giết người cũng không cho là phản bội lương tâm.

Bùi phu nhân chợt cảm thấy lạnh người run bần bật.

Mụ vốn là ngườl lạnh lẽo và gan dạ phi thường, nhưng đến lúc đứng trước tử thần cũng không khỏi kinh hãi.

May mà đầu óc mụ chưa mất hết bình tĩnh, vội hỏi:

- Bản nhân có là người đáng chết không? Sao các hạ chẳng nghĩ giùm A Liệt coi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Phu nhân cứ yên tâm, đừng sợ gã bị lương tâm cắn rứt.

Bùi phu nhân nói:

- Thế tất hỏng bét!Gã đã vĩnh viễn không biết ai là kẻ thù giết mẫu thân thì ra sống trên đời cũng vô dụng mà thôi.

Cao Thanh Vân hững hờ nói:

- Dù gã có không biết cũng chẳng lấy gì làm đau khổ.

Bùi phu nhân nói:

- Các hạ đã nói vậy thì đành là hết chuyện.

Cao Thanh Vân nói:

- Việc đời là như vậy. Chẳng bao giờ có chuyện công bằng tuyệt đối. Thường khi trong lúc vô tình người ta làm điều lầm lẫn cũng có thể gây nên nỗi oan khuất suốt dời không rửa được.

Bùi phu nhân nói:

- Nếu vậy các hạ hạ thủ đi thôi.

Mụ nói câu nầy sắc mặt càng lợt lạt, nhưng không tỏ vẻ gì khiếp sợ.

Cao Thanh Vân trợn mắt lên nhìn mụ, thái độ rất hung hãn. Mục quang của y có thể khiến cho bất cứ ai cũng phát khiếp. Lưỡi đao của y dù có giết đến hàng ngàn người cũng không mềm lòng.

Bùi phu nhân lại hỏi:

- Sao các hạ còn chưa hạ thủ?

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi lại:

- Khi phu nhân thầm lén với Lực Nhất Điều, trong lòng có nghĩ đến đấng trượng phu không?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp:

- Không. Bản nhân chỉ nghĩ tới Tra Nhược Vân.

Mụ Ở trước mặt Bạch nhật thích khách, ý chí hoàn toàn bị tan vỡ điều gì cũng bộc bạch hết với

y.

Cao Thanh Vân vẫn chưa hạ thủ nói:

- Vụ đó đã xảy ra trước đây mười mấy năm, phu nhân vẫn còn nhớ đến y?

Bùi phu nhân đáp:

- Vụ này đã xảy ra trước đây hai chục năm. Nếu bản nhân không chạm trán phải tên oan gia đó thì khi nào bản nhân chịu lấy tên vũ phu Bùi Khôn Lượng.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Phu nhân nói thế là nghĩa làm sao?

Bùi phu nhân đột nhiên phát giác ra một tia hy vọng thoát chết liền phấn khởi tinh thần. Cân não mụ cũng linh động trở lại. Nhưng hy vọng đó từ đâu đưa tới thì mụ không hay.

Mụ liền nói:

- Bùi Khôn Lượng nguyên là đại sư huynh của bản nhân, nhưng khi trước hai người chúng ta ít khi gặp mặt. Việc liên lạc giữa bản nhân với Tra Nhược Vân hắn hoàn toàn không hay biết....

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dù hắn có biết cũng không can thiệp, vẫn không ghen tức được, vì hắn kém Tra Nhược Vân đủ mọi phương diện. Hơn nữa điều kiện trọng yếu là hắn đã mất tư cách làm người trượng phu.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Vì lẽ gì mà y mất tư cách làm trượng phu?

Bùi phu nhân như người sắp chết đuối trông thấy phiến gỗ bồng bềnh trên mặc nước liền nắm lấy. Mụ đáp:

- Phải rồi! Bản nhân lấy hắn bấy lâu mà không sinh đẻ nên để hết tinh thần vào việc luyện võ công và mong gặp Tra Nhược Vân để ôn lại chuyện cũ.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Phải chăng phu nhân nói thế để tự bào chữa cho mình về việc thầm vụng với đàn ông cũng có thể tha thứ được?

Bùi phu nhân đáp:

- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có người cho đó là số kiếp vậy phải cắn răng mà chịu. Cũng có người cho là có thể tha thứ được Cao Thanh Vân nói:

- Tình thực tại hạ chưa phân tích vấn đề này.

Bùi phu nhân nói:

- Bây giờ các hạ đã thấy sự việc, thử nghĩ kỹ lại coi.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi thu bảo đao về nói:

- Thôi được! Tại hạ không phải là con người chỉ ham lợi. Nói đi nói lại vấn đề không còn ở phu nhân mà là ở trong lòng tại hạ Bùi phu nhân thở phào một cái, đáp:

- Các hạ không giết bản nhân. Bản nhân rất cảm kích.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ đi thôi.

Y sực nhớ ra chuyện gì dừng lại hỏi:

- Về tình hình môn phái lớn, nhất định phu nhân biết tường tận. Phu nhân có thể cho tại hạ nghe được chăng?

Bùi phu nhân đáp:

- Sao lại không được? Thực lực môn phái lớn hiện đã tăng gia. Rất nhiều cao thủ tới đây. Vì A Liệt là người thừa kế của nhà họ Tra mà bọn họ muốn nhổ cỏ trừ rễ, nên môn phái nào cũng coi vụ này rất quan trọng.

Cao Thanh Vân nói:

- Theo lời phu nhân thì hiện giờ bao nhiêu tai vạ đều đổ hết lên đầu A Liệt phải không?

Bùi phu nhân gật đầu đáp:

- Đây là một việc thông thường, tiên sinh hiểu được có đúng thế không?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ muốn hỏi cho biết, chứ không có ý gì phiền trách phu nhân cả.

Bùi phu nhân nói:

- Còn Cực Lạc Giáo thì các phái lớn đã được Trinh Huyền Đạo Chân Nhân ở Võ Đương báo tin, đều hiểu là một tổ chức cực kỳ tà ác và bí mật. Những hán tử trong tổ chức này từ giáo chủ đến các vị cung phụng đều là những tay cao thủ danh gia đương thời. Vì lẽ đó mà các phái lớn tìm cách tinh trừng những người ở phái mình đã gia nhập Cực Lạc Giáo tìm cách thoát ly chúng hay đuổi chúng ra ngoài môn hộ. Nếu không thì nguy hiểm đến cả đồng phái.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ chưa hiểu mọi người đối với Lục Minh Vũ ra sao?

Bùi phu nhân đáp:

- Hắn chưa lộ hình tích như các hạ đã biết đó. Các phái lớn chưa nắm được bằng chứng xác thực, nên không biết đối phó với hắn bằng cách nào. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ thì tin rằng hắn là một vị bang chủ, địa vị không phải tầm thường tất không khi nào dám

hành động một cách khinh xuất.

Bùi phu nhân đáp:

- Chính là thế đó! Tình thế của các hạ cũng chẳng yên ổn gì hơn A Liệt, cuộc phiến động của Lục Minh Vũ và bọn thủ hạ của hắn đã biến các hạ thành đồng đảng với A Liệt.

Cao Thanh Vân nói:

- Lục Minh Vũ là con người hèn hạ nham hiểm, bất cứ việc gì bần cùng đều làm.. Bùi phu nhân đáp:

- Theo chỗ bản nhân biết thì một số cao thủ đã tới đây khiến cho thanh thế của hắn tăng lên rất nhiều. Nhưng điều trọng yếu nhất là bọn viện binh tư nhân của hắn nghe nói cũng đã đến đây.

Không hiểu hắn lo sợ điều gì?

Cao Thanh Vân nghĩ thầm:

- Vụ này thì mình biết rồi. Hắn sợ thanh Tru tiên kiếm của phái Ma Nữ.

Dĩ nhiên y không nói ra, hàm hồ hỏi lại:

- Phu nhân có thể điều tra thêm sẽ rõ. Viện binh tư nhân của hắn là ai?

Bùi phu nhân đáp:

- Theo chỗ bản nhân biết thì họ không phải là người Cái Bang.

Cao Thanh Vân hơi biến sắc hỏi:

- Ủa! Không phải người Cái Bang ư?

Bùi phu nhân nói:

- Giả tỷ các hạ cho bản nhân một chút manh mối thì hoặc giả có thể nghĩ ra được.

Lời yêu cầu của mụ thật hợp tình hợp lý. Vì nếu mụ quả có một chút đầu mối thì dễ bề chứng thực. Mụ cũng nhận ra Cao Thanh Vân rất quan tâm đến việc này thì tất phải có nguyên nhân.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Được rồi! Nhưng phụ nhân có giữ kín cho không?

Bùi phu nhân đáp:

- Bản nhân không nói với một ai.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Chắc phu nhân đã nghe nói đến tên Nhân ma Sa Thiên Hoàn rồi chứ?

Bùi phu nhân biến sắc hỏi lại:

- Lão còn sống ở thế gian ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Năm nay lão mới ngoài tuổi.

Bùi phu nhân nói:

- Nếu vậy thì kỳ thiệt! Hai chục năm trước lão đã hoành hành trong thiên hạ khá lâu. Bản tính lão đã tàn ác vừa thích giết người, lại nổi tiếng muốn ăn thịt người. Nếu lão chưa chết thì sao hai chục năm nay không thấy hành tung lão đâu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Lão sợ Tiêu Dao lão nhân nên không dám xuất hiện trên chốn giang hồ để hành động tàn ác. Tiêu Dao lão nhân còn sống ngày nào là lão không dám hoành hành ngang ngược ngày ấy.

Bùi phu nhân thở phào một cái hỏi:

- Đã thế thì khi nào lão còn dám đến chỗ Lục Minh Vũ nữa?

Cao Thanh Vân đáp:

- Câu chuyện không phải chỉ có vậy. Chính Sa Thiên Hoàn tuy không ra đời, nhưng truyền nhân của lão vẫn có thể làm ác được. Tiêu Dao lão nhân đã tuyên bố là không can thiệp vào công việc của truyền nhân Sa Thiên Hoàn.

Bùi phu nhân ngạc nhiên nói:

- Dường như các hạ hiểu nhiều lắm. Bất luận thế nào mình cũng chỉ mong Nhân ma Sa Thiên Hoàn đừng ra đời là các đại môn phái không cần sợ mấy.

Cao Thanh Vân lên giọng trào phúng hỏi:

- Vậy các phái lớn lo âu chuyện gì?

Bùi phu nhân đáp:

- Người ngoài thì bản nhân không biết. Riêng Thần Câu Môn ở Phụng Dương đã có điều xích mích với Sa Thiên Hoàn. Đây là việc xảy ra nhiều năm về trước. Bản môn đã có mấy vị tiền bối chết về tay lão. Tín điều của lão ác ma này là nhổ cỏ trừ gốc. Lão chỉ thích tiêu diệt cả gia phái người ta.

Cao Thanh Vân nói:

- Phu nhân nói đúng lắm! Lão ác ma đó mà ra đời thì ít ra cũng sáu bảy môn phái bị hắn tiêu diệt. Hiện giờ ta cũng nên lo nghĩ một điều là mình không địch nổi truyền nhân của lão.

Y lộ vẻ băn khoăn nói tiếp:

- Khi nào tại hạ bị bại về tay truyền nhân của Sa Thiên Hoàn, tức là ngày các môn phái gặp tai họa đó. Nói tóm lại võ lâm thiên hạ gặp một phen đại loạn, người chết vô số.

Bùi phu nhân tuy lộ vẻ kinh hãi nhưng nụ nghi ngờ không hiểu lắm, hỏi:

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao? Dù các hạ không địch nổi truyền nhân của Sa Thiên Hoàn, nhưng chính lão không dám ló mặt ra, chẳnlg lẽ truyền nhân của lão cũng ghê gớm như lão hay sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ phân tích cho phu nhân biết rõ tình hình nghiêm trọng. Võ công của Sa Thiên Hoàn theo tà đạo đến cực điểm mà không có nhân vật kỳ tài như Tiêu Dao lão nhân xuất hiện thì không ai địch nổi. Và chỗ đáng sợ nhất là lúc hắn ra tay hiểm độc vô cùng, khiến người ta khó biết đường đối phó. Như vậy dù có tay cao thủ xuýt xoát với hắn cũng không địch nổi.. Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Võ công tà môn của hắn rất bá đạo, thòi gian luyện tập rất mau chóng không giống như công phu của các phái chính tông chúng ta phải mất nhiều năm rèn luyện cực khổ mới thành tựu.

Bùi phu nhân nghe tới đây liền tỉnh ngộ, hỏi tiếp:

- Nếu vậy truyền nhân của Sa Thiên Hoàn cũng là một thế lực khủng khiếp rồi chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đứng thế! Lục Minh Vũ ở Cực Lạc Giáo mà thu hút được nhiều nhân tài của các phái mà các phái không hay biết là vì hắn theo thủ pháp của Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Do đó tại hạ tin rằng Lục Minh Vũ cũng là một tên đồ đệ cao thủ của Sa Thiên Hoàn. Những viện binh của hắn hiện giờ chắc không ngoài bọn đồ đệ của Nhân ma.

Bùi phu nhân nói:

- Thế thì đáng sợ thật! Vậy các hạ lo luyện tập chuyên để đối phó với Lục Minh Vũ chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Điều đáng sợ hơn nữa:

Lục Minh Vũ chưa nhất định đã phải là truyền nhân chân chính của Sa Thiên Hoàn mà bản lãnh hắn đã cao thâm hơn tại hạ. Trường hợp Sa Thiên Hoàn còn có truyền nhân cao minh hơn Lục Minh Vũ thì phu nhân thử nghĩ coi hiện nay tình thế võ lâm nguy hiểm đến thế nào.

Bùi phu nhân bất giác sợ run. Cao Thanh Vân thấy vậy mỉm cười nói:

- Phu nhân không phải là nhân vật quang đầu với họ thì việc gì mà hoang mang như vậy?

Bùi phu nhân đáp:

- Nếu các hạ nhìn thấy Lục Minh Vũ đối phó với bản nhân sẽ hiểu ngay không phải bản nhân lo lắng một cách vu vơ mà là chuyện thực sự rất đáng sợ.

Cao Thanh Vân tỉnh ngộ gật đầu nói:

- Đúng thế! Phu nhân đã nhiều phen phá hoại đại sự của hắn, lại khiến hắn xuýt chết về tay phu nhân, nên hắn coi phu nhân bằng con mắt hiềm nghi là phải lắm.

Bùi phu nhân nói:

- Giả tỷ hắn chỉ là Cực Lạc giáo chủ thì bản nhân cũng không sợ lắm, vì bề ngoài hắn là lãnh tụ Cái Bang, lúc hành động còn có phen úy kỵ.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu quả trong bối cảnh hắn lại là môn hạ Nhân Ma Sa Thiên Hoàn thì rất có thể hắn phái cao thủ khác gia hại bản nhân.

Cao Thanh Vân nghiêm nghị đáp:

- Đúng thế thật! Nếu hắn phái người khác ám toán thì rất nguy hiểm cho phu nhân. Có điều tại hạ nghĩ rằng thế nào bọn họ cũng còn thu thập tại hạ trước.

Bùi phu nhân hỏi:

- Theo lời vừa tự thuật của các hạ thì có lẽ Lục Minh Vũ chưa hiểu các hạ cũng là người thụ nghiệp ở Tiêu Dao lão Nhàn và chưa hành động ngay tức khắc. Phải vậy không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nhưng chưa hẳn là truyền nhân của Sa Thiên Hoàn thì bản lãnh đủ hoành hành thiên hạ hắn dám hành động ngay. Trừ phi có người trương kỳ biểu của Tiêu Dao lão nhân xuất hiện trong võ lâm thì truyền nhân của Sa Thiên Hoàn còn phải đả bại người đó trước đã rồi sau mới dám hành động ngang ngược. Trăng đã sắp tàn, đêm sắp hết.

Gió lạnh vi vu như cắt da. Bùi phu nhân bất giác co người lại.

Cao Thanh Vân nói:

- Bây giờ phu nhân đã hiểu rõ tình hình nghiêm trọng. Tại hạ có việc muốn ủy thác, mong phu nhân hết sức làm cho bằng được.

Bùi phu nhân nói:

- Cái đó thì nhất định rồi. Các hạ cứ yên tâm. Có điều bản nhân chưa biết chúng ta nên liên lạc bằng cách nào?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Theo những tài liệu của phu nhân vừa cho mà phán đoán thì truyền nhân của Nhân ma đã đến tăng viện Lục Minh Vũ. Vì thế tại hạ càng phải giữ kín hành tung để khỏi bị chúng ám toán.

Bùi phu nhân nói:

- Phải rồi! Chính vì các hạ không ra mặt được nên sự liên lạc càng khó khăn hơn.

Cao Thanh Vân nói:

- Biện pháp hay nhất là tại hạ hóa trang làm người của Phụng Dương môn mới tiện tiếp xúc với phu nhân. Còn làm người khác thì có điều không ổn.

Bùi phu nhân mắt sáng lên đáp:

- Nếu vậy các hạ hóa trang làm người này!

Mụ trỏ vào xác chết nói tiếp:

- Hắn là môn hạ của phái Phụng Dương nhưng ít ra ngoài. Hôm qua mới đến Lạc Dương, chưa mấy người biết.

# Chương 75 - Cứ Dính Đàn Bà Là Lắm Chuyện

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Hắn là người ở Phụng Dương môn mà sao lại không mang Ngân câu?

Bùi phu nhân đáp:

- Chẳng những hắn không mang ngân câu mà còn đeo một tấm sa xanh để bất cứ lúc nào cũng kéo lên che mặt được. Các hạ có hiểu ý của bản nhân không?

Cao Thanh Vân hỏi:

- Phải chăng người này chuyên môn đi điều tra và giám thị phu nhân?

Bùi phu nhân gật đầu đáp:

- Phải rồi! Vì thể diện và địa vị. Bùi Khôn Lượng không thể thân hành đến Lạc Dương, nên phái tên môn hạ này giám thị bản nhân.. Mụ cười lạt nói tiếp:

- Đã trải nhiều năm kinh nghiệm mà hắn chưa tin bản nhân thật là đáng chết.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm:

- Bùi Khôn Lượng nghi ngờ mụ là phải lắm, mụ đã vụng trộm gian díu với đàn ông. Hắn bị mụ cắm sừng thì còn trách hắn sao được?

Trong đầu óc Cao Thanh Vân thoáng qua ý nghĩ này, y phát giác ra mụ là một người đàn bà khuyết điểm tư cách mà vẫn cho mình là phải. Tỷ như mụ đã làm điều tội lỗi mà cứ khăng khăng bênh vực lập trường của mình, trách móc người khác.

Cao Thanh Vân cũng không lấy thế làm lạ vì hắn đã gặp loại người này rất nhiều.

Cao Thanh Vân liền trở lại vấn đề nói:

- Nếu tại hạ giả mạo người này thì phải làm ngay.

Bùi phu nhân nói:

- Thân hình hai người xuýt xoát như nhau, chỉ cần đổi áo và hóa trang bộ mặt, đeo khí giới của Thần Câu môn vào thì không ai nhận ra được nữa.

Mụ vừa nói vừa động thủ.

Cao Thanh Vân cũng tự ra tay thêm vào. Chỉ trong chớp mắt đã lột xong áo người kia. Cao Thanh Vân mặc vào mình rất vừa vặn. Bùi phu nhân cùng Cao Thanh Vân ra khỏi gian phòng. Dĩ nhiên đem theo cả xác chết giấu vào một nơi vắng vẻ.

Hai người về đến khách điếm đều tranh thủ thời gian đi nằm nghĩ.

Từ giờ trở đi Cao Thanh Vân biến thành Phạm Ninh ở Phụng Dương Thần Câu môn. Nhưng y còn hai chỗ khó vượt qua. Một là, khi chạm trán Phàn Phiếm, một tay cao thủ Thần Câu môn, y có che giấu được không? Hai là khi y gặp cơ hội phải chạm trán Lục Minh Vũ hoặc tay cao thủ khác thì tài hóa trang của y liệu có che mắt được những tay ão luyện giang hồ như họ chăng?

Trcn đường y đi nghe ngóng tin tức Âu Dương Tinh để tiện liên lạc với Lương Trung Sơn đặng chờ tin lão đưa về chùa Bạch Mã. Ăn cơm sáng xong chưa bao lâu, Phàn Phiếm đến khách sạn hội diện cùng Bùi phu nhân. Cao Thanh Vân nhân nghe tiếng tiểu nhị hô hoán liền đi vào phòng Bùi phu nhân.

Phàn Phiếm vừa thấy Cao Thanh Vân tiến vào đã hơi sửng sốt.

Bùi phu nhân vừa cười vừa giới thiệu:

- Phạm Ninh! Đây là Phàn sư thúc.

Phàn Phiếm trố mắt lên hỏi:

- Gã là Phạm Ninh ư?

Cao Thanh Vàn chắp tay đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Phàn Phiếm biến đổi sắc mặt động đậy thủ thế đối địch.

Bùi phu nhân nói:

- Lão tam hãy ngồi xuống. Đây là chủ ý của ta.

Phàn Phiếm trong lòng đã có thành kiến. Hắn hiểu Phạm Ninh phụ trách nhiệm vụ gì rồi. Do đó hắn chẳng thể không nghi ngờ Cao Thanh Vân là tình nhân của Bùi phu nhân. Chắc hai người đã hợp lực với nhau để trừ khử Phạm Ninh.

Tuy hắn là một tay lão luyện giang hồ mà lúc này không khỏi băn khoăn.

Bùi phu nhân hỏi:

- Phàn lão tam! Lão tam thử đoán coi ta cùng Cao tiên sinh liên thủ hiệp lực liệu có thể giết được lão tam không?

Phàn Phiếm chấn động tâm thần, gật đầu chứ không nói gì.

Bùi phu nhân hỏi:

- Lão tam đã không địch nổi hai người chúng ta thì hà tất phải hoang mang như vậy. Chúng ta có muốn giết lão tam chẳng khó khăn gì thì lão vận khí phòng bị làm chi cho mất công?

Phàn Phiếm nhớ lại trước đây chưa lâu, Bùi phu nhân còn cổ động những tay cao thủ khác phái để đối phó với Cao Thanh Vân. Hắn nghe mụ hỏi câu này không khỏi sửng sốt, nhưng mụ cũng tỏ ý không gia hại hắn. Hắn hơi yên tâm hỏi lại:

- Vụ này là thế nào đây?

Bùi phu nhân đáp:

- Chuyện này nói ra hơi dài. Lão tam hãy ngồi xuống đi.

Phàn Phiếm nghe lời ngồi xuống. Tay hắn vẫn ngấm ngầm vận công phòng bị xong tình thế đã có vẽ hòa hoãn.

Bùi phu nhân nói:

- Đêm qua Cao Tiên sinh đến kiếm ta và yêu cầu ta trợ giúp y một cách thành thực. Sau khi ngẫm nghĩ, ta nhận lời giúp y nên đến đây. Mụ không thấy Phàn Phiếm hỏi nên đã nói đến việc liên quan đến Nhân ma.

Cao Thanh Vân nói thêm vào:

- Tiểu đệ được Tiêu Dao lão nhân có lòng thương truyền thụ võ công để đối phó với công việc ngày nay, nhưng vì không muốn gây thù oán với các môn phái, nên mấy năm nay xây dựng thanh danh Bạch nhật thích khách để tiện thoát ly mối quan hệ sư môn. Thực ra tiểu đệ vẫn là môn hạ phái Thiên Thai. Đồng thời tiểu đệ dám tự khoe mình:

mấy năm nay tuy giết chết nhiều người, nhưng toàn là những kẻ đáng tội chết. Nói một cách khác tiểu đệ không giết lầm người tốt nào.

Phàn Phiếm nghe Cao Thanh Vân nói vậy liền nhìn kỹ y hồi lâu rồi hỏi:

- Cao huynh đã hoài bão lòng từ bi cứu đời, vì võ lâm trừ họa, có lý đâu tiểu đệ lại phá đám.

Nhưng Tựa hồ hắn có điều khó khăn không tiện mở miệng Bùi phu nhân hỏi:

- Phàn lão tam! Lão tam còn điều chi muốn nói.

Mụ hỏi luôn mấy câu, Phàn Phiếm chỉ ậm ừ không đáp.

Cao Thanh Vân mím cười biết Phàn Phiếm là người nói tử tế không xong cần phải dùng lời khiêu khích mới sinh hiệu lực.

Y liền bật lên tràng cười nói:

- Phàn huynh không nói tiểu đệ cũng hiểu rồi.

Phàn Phiếm ngạc nhiên hỏi:

- Cao huynh hiểu thế nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phàn huynh sợ liên lụy đến quí phái mà không tiện nói. Đó lạ thường tình của con người, tiểu đệ không dám trách Phàn huynh.. Y lại đưa mắt ngó Bùi phu nhân nói tiếp:

- Bất luận thế nào Bùi phu nhân đã hứa lại giúp đỡ một cách chân thành. Việc thành hay không, tại hạ vẫn cảm kích vô cùng.

Bùi phu nhân vội nói:

- Cao tiên sinh nói gì vậy? Tiên sinh dám mạo hiểm sinh mạng thì khi vào tệ phái lại sợ mối nguy mà lùi bước. Phàn lão tam.. Mụ đưa mắt nhìn Phàn Phiếm, giọng nói lộ vẻ tức giận hỏi:

- Lão tam nghĩ sao? Chẳng lẽ Thần Câu môn chúng ta để lại là hạng tham sinh úy tử?

Phàn Phiếm đáp:

- Cao huynh hiểu lầm ý kiến của tiểu đệ rồi. Sự thực tiểu đệ không sợ liên lụy mà là.. e có chuyện hiểu lầm.

Bùi phu nhân sửng sốt hỏi:

- Hiểu lầm cái gì?

Phàn Phiếm bị bức bách không sao được, đành thở dài đáp:

- Tiểu đệ nói ra xin đại tẩu cùng Cao huynh miễn trách. Tiểu đệ sợ đại ca của chúng ta sinh dạ hoài nghi.

Bùi phu nhân cắn môi ra vẻ vừa tức giận vừa buồn cười.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng Phàn huynh muốn nói Bùi đại hiệp?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Hắn đã mở màn, nên nói tiếp:

- Đại ca của tiểu đệ là người trọng nghĩa khinh tài, lấy việc nghĩa làm vui nên ai cũng kính phục. Chỉ có một điều là y đối với đại tẩu thường thường không được yên dạ....

Bùi phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta chưa từng nghe y nhắc tới chuyện này bao giờ.

Phàn Phiếm đáp:

- Có lẽ đại ca không dám nói với đại tẩu, nhưng chuyến đi lên bắc này đã khiến y rất buồn rầu và dặn tiểu đệ ngấm ngầm để ý.

Cao Thanh Vân hỏi xen vào:

- Xin tha thứ cho tại hạ lớn mật. Bùi đại hiệp mà phái Phàn huynh vào việc này cũng là thường tình chẳng có chi đáng trách, phải chăng còn có thâm ý gì khác?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Hỡi ơi! Đại ca sai tiểu đệ chú ý đến tình hình giao thiệp của đại tẩu và phòng ngừa đại tẩu đi lại với bất cứ một nam nhân nào. Tiểu đệ nói thế là rõ lắm rồi.

Bùi phu nhân hỏi:

- Hắn bảo thế thật ư?

Phàn Phiếm đáp:

- Đúng thế. Nếu Cao huynh giả làm Phạm Ninh thì đại tẩu luôn luôn do Cao huynh yểm hộ.

Cuộc tiếp xúc không khỏi phiền phức. Cao Thanh Vân nói:

- Phàn huynh nói phải đó.

Phàn Phiếm giải thích thêm:

- Nếu đại ca biết tình hình này tất sinh lòng nghi hoặc ghen tuông và bất lợi cho mọi người.

Đó là một điều khiến tiểu đệ băn khoăn.

Bùi phu nhân không biết nói sao. Nếu mụ không có tật đã thông gian với Lục Nhất Điều thì mụ dám hăng hái chống đối với hành động của Bùi Khôn Lượng.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Đã có điều bất tiện như vậy thì tiểu đệ cũng không miễn cưỡng.

Phàn Phiếm thở phào một cái rồi hỏi:

- Vậy Cao huynh còn có diệu kế nào khác không?

Cao Thanh Vân nhún vai đáp:

- Để tiểu đệ thử nghĩ coi.. Bùi phu nhân đột nhiên hỏi xen vào:

- Phàn lão tam! Lão tam hãy nói thật một câu:

Lão có chân tâm giúp Cao tiên sinh không hay làm kẻ đứng ngoài chỉ cầu được vô sự?

Mụ hỏi câu này rất sắc bén khiến cho Phàn Phiếm không né tránh được mà phải có lập trường rõ rệt. Hắn đành đáp:

- Tiểu đệ rất muốn có biện pháp trợ giúp Cao huynh.

Bùi phu nhân hỏi:

- Vậy lão tam thử nghĩ coi nếu Cao tiên sinh giả làm Phạm Ninh thì lão tam bảo đảm được bao lâu? Nói một cách khác là lão tam giữ kín cho y được mấy ngày?

Cao Thanh Vân nói leo:

- Tiểu đệ chỉ cần ba ngày để điều tra tình trạng Lục Minh Vũ. Đại khái khoảng thời gian đó đủ rồi.

Phàn Phiếm không sao được đành đáp:

- Đã thế tiểu đệ xin bảo đảm không cáo tố vụ này với đại ca.

Nên biết Phàn Phiếm mà không ưng thuận thì dù Bùi phu nhân có tự ý hành động, ván đề sẽ còn nhiều điều rắc rối. Điều thứ nhất là khi Bùi Khôn Lượng tiếp được báo cáo nhất định sẽ xoay chuyện lôi thôi. Điều thứ hai là Phụng Dương Thần Câu môn còn nhiều đồ đệ khác ở Lạc Dương không được Phàn Phiếm sắp đặt sẽ tiết lộ bí mật của Cao Thanh Vân.

Bây giờ Phàn Phiếm đã ưng thuận thì mọi việc được an bài theo một chiều. Người bản môn không có cơ hội chạm trán Cao Thanh Vân, tức là bớt được sự phiền toái này.

Sau khi mọi việc quyết định rồi, Phàn Phiếm liền đem những chuyện tình báo mà hắn biết ra nói lại. Cao Thanh Vân nghe xong thu lượm tình hình các môn phái, phân tích rồi phát biểu ý kiến:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì các môn phái lớn trong võ lâm, ngoài tệ phái còn tám phái khác, thêm vào Cái Bang, Thái Cực môn, Hình Ý Môn và Thiên Long phái, đang ở vào tình trạng đáng lo ngại cả bên trong lẫn bên ngoài. Bên trong thì Cực Lạc Giáo đã làm cho các phái lớn có người muốn lao đầu vào.. Phàn Phiếm ngắt lời:

- Phải rồi ngay trong tệ phái, đại ca cũng có mệnh lệnh như vậy.

Cao Thanh Vân nói:

- Lát nữa tiểu đệ sẽ thỉnh giáo thêm một bước về vấn đề liên quan với Cực Lạc Giáo. Bây giờ hãy bàn về mối lo bên ngoài, tức là người thừa kế của họ Tra ở Hóa Huyết Môn.

Y thấy Phàn Phiếm lộ vẻ nghiêm trọng liền nói tiếp:

- Vấn đề họ Tra chỉ dính líu đến môn phái lớn, nhưng sự thực bây giờ đã dò la ra được người thừa kế ở họ Tra, thì các phái chưa đáng quan tâm.

Bùi phu nhân nghe không hiểu hỏi lại:

- Tại sao lại không quan tâm?

Cao Thanh Vân đáp:

- Về điểm thứ nhất vụ này khiến cho phái lớn nghi kỵ lẫn nhau, bây giờ đã có đối tượng hiển nhiên, thế là vụ này không còn nghi kỵ gì nữa.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Điểm thứ hai là ai cũng biết người thừa kế họ Tra có tấm thân đao thương chém không vào, nhưng về phương diện võ công thì chưa đến chân tường. Ai họ cũng mong có kẻ hỏi gặp chẳng lo thu thập ngay.

Bùi phu nhân hỏi:

- Câu chuyện đâu có đơn giản, nếu vậy thì hiện tôi chưa rõ y lạc lõng nơi đâu tựa hồ là đã mất hút ở nhân gian.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó lại là chuyện khác bởi vì mọi người đối với mối lo bên ngoài chưa xác định rõ ràng.

Vì thế nên ai nấy nhân cơ hội này lo giải trừ mối lo bên trong. Phàn Phiếm nói:

- Cao huynh tài trí hơn người, đoán việc rất xác đáng, khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng!

Cao Thanh Vân nói:

- Phàn huynh quá khen. Tại hạ đứng vào vị trí người ngoài cuộc để nhận xét, đoán quanh đoán quẩn mà thôi. Nhưng bất luận thế nào, sau trường sóng gió này cục diện chín phái lớn trong võ lâm tất có biến động. Ít ra là hai ba phái bị xóa tên là Cái Bang, Thái Cực Môn, Hình ý môn, hoặc Thiên Long phái thêm vào. Đó là một nguyên nhân lớn khiến cho các phái phải cấp bách tru khừ mối lo bên trong.

Phàn Phiếm lộ vẻ lo âu hỏi:

- Cao huynh đứng ngoài cuộc coi sự việc sáng suốt hơn. Theo nhận xét của Cao huynh thì trong những môn phái bị xóa nhòa có tệ phái không?

Bùi phu nhân chau mày tỏ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Phàn lão tam! Lão tam toàn lo những chuyện không đâu. Khi nào bản phái lại bị xóa nhòa được?

Phàn Phiếm đáp:

- Tiểu đệ không bao giờ làm việc bịt tai nghe trộm. Hiển nhiên thực lực của bản phái đã yếu rồi. Ngoài đại ca ra, không còn ai tranh thủ được với những tay cao thủ phái khác. Đại ca lại làm chưởng môn không thể động thủ tranh chấp với ai được. Hơn nữa độc thụ bất thành lâm.

Bùi phu nhân trầm ngâm hồi lâu mới nhận thấy lời Phàn Phiếm có lý.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu đệ nhớ quý môn còn có một tay cao thủ nổi danh chứ bản lãnh của Bùi đại hiệp thì lại ít người biết đến. Nhưng Phàn huynh.. Bùi phu nhân ngắt lời:

- Phải chăng Cao tiên sinh muốn nói Bành Xuân Thâm lão ngũ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chính y đó.

Bùi phu nhân nói:

- Ngoại hiệu y là Phụng Dương Lãng Tử. Mười năm trước y đã ly khai Phụng Dương ngao du thiên hạ. Tuy y là người Thần Câu Môn, nhưng sự thực lúc có chuyện gì xảy ra khó mà kiếm thấy y được. Vì thế mà võ công y có cao thâm đến đâu cũng chẳng giúp đỡ gì được cho cuộc hưng suy của tệ phái.

Cao Thanh Vân đoán vụ ly khai của Bành Xuân Thâm đó tất liên quan đến Bùi phu nhân, vì Bùi Khôn Lượng có tính cả ghen mà Bành Xuân Thâm lại mang ngoại hiệu là Lãng Tử. Thêm vào hai điểm này, không cần hỏi cũng biết Thần Câu Môn có mối lo bên trong là vụ Lãng Tử Bành Xuân Thâm.

Bùi phu nhân nói:

- Bành lão ngũ đã ba, bốn năm nay chẳng có tin tức gì mới thiệt là kỳ. Thật ra y là người chính phái. Cái ngoại hiệu Lãng Tử chẳng có gì làm căn cứ.

Phàn Phiếm lắc đầu nói:

- Đại tẩu! Tuy y ở nhà vẫn theo mực thước, nhưng ra ngoài hành động vô pháp vô thiên, mình làm sao mà biết được? Năm trước đã có mấy vụ án đưa đến cho đại ca nhưng lão ngũ chuồn lẹ quá không sao tìm thấy y.

Bùi phu nhân kinh ngạc □ủa□ một tiếng rồi hỏi:

- Ta không biết gì hết. Thế ra đại ca của lão tam đã có mấy lần ra khỏi nhà là để xục tìm lão ngũ ư?

Phàn Phiếm đáp:

- Đúng thế! Đại tẩu cũng đã biết; ngoài đại ca thì còn ai kiếm chế được lão ngũ nữa. Hỡi ơi!

Nếu lão ngũ ở nhà mà là người đứng đắn thì bản môn không đến nỗi bị uy hiếp.

Bùi phu nhân đột nhiên hỏi:

- Phàn lão tam! Đại ca của lão tam có lệnh chỉ gì vậy?

Phàn Phiếm ngập ngừng đáp:

- Cái đó.. cái đó.. Bùi phu nhân tức mình hỏi:

- Ta không thể biết được ư?

Cao Thanh Vân nói:

- Vụ này y không tiện nói là vì có mặt tiểu đệ.

Phàn Phiếm đáp:

- Không phải thế. Vì việc này có liên quan đến đàn bà. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không nên đề cập đến tính danh hoặc thân thế người tạ. Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Đại khái đại ca sai tiểu đệ theo hút Cực Lạc Giáo và một người đàn bà để điều tra xem có người nào ở bản môn gia nhập giáo phái đó không? Chính đại ca cũng đang theo dõi hành tung một người có địa vị khá cao, vì đại ca rất đỗi hoài nghi tại sao mỗi lần hỏi đến Bành lão ngũ hắn đều trốn kịp.

Bùi phu nhân cảm thấy hứng thú liền hỏi:

- Người đàn bà ấy là ai?

Phàn Phiếm hỏi lại:

- Đại tẩu đừng hỏi nữa được không?

Bùi phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Ta hỏi bất quá là để gỡ thể diện cho lão tam mà thôi.

Phàn Phiếm đã ngoài tuổi, là tay lão luyện có tiếng nhưng lúc này lão không sao được, đành đáp:

- Được rồi! Được rồi! Đại tẩu không gỡ thể diện cho tiểu đệ càng hay..

Bùi phu nhân mỉm cười nói:

- Lão tam hiểu lầm ý ta rồi. Ta chỉ muốn nói ta đã biết người đàn bà đó là ai. Vậy ta hỏi lão tam là cố ý đem lại sĩ diện cho lão. Lão tam thử nghĩ coi:

Người đàn bà đã không thể tùy tiện tiết lộ thân thế tất chẳng phải người tầm thường mà là nhân vật nổi danh trong võ lâm. Hon nữa có phải mụ tạm trú ở Lạc Dương không?

Phàn Phiếm tròn mắt hả miệng không nói sao được.

Bùi phu nhân lại hỏi:

- Bây giờ lão tam nói ra được chưa?

Phàn Phiếm đáp:

- Đại tẩu mà không phiền trách thì tiểu đệ không nói ra hay hơn. Bùi phu nhân nói:

- Trong thành Lạc Dương chỉ hai nguời đàn bà đó là có chút danh vọng. Một người là Thiên Cân Quải Doãn bà bà, một vị là Tử Y Ngọc Tiêu Ngô Đinh Hương.

Cao Thanh Vân xen vào:

- Thiên Cân Quải Doãn bà bà tuổi ngoại thất tuần lại có hai tiêu cục lớn ở sáu tỉnh miền bắc.

Cứ theo tuổi tác thì nhất định không phải mụ. Tiểu đệ đoán thế có đúng chăng?

Bùi phu nhân đáp:

- Hay lắm! Còn Ngô Đinh Hương thì kém tuổi bản nhân. Người y rất xinh đẹp. Hơn nữa mười năm trước y đã bôn tẩu giang hồ một thời và nổi tiếng là Tử Y Ngọc Tiêu. Lão ngũ nhà mình quen biết y rồi kết thành mối lương duyên, tưởng chẳng có chi là lạ.

Phàn Phiếm không nói gì. Hiển nhiên lão đã thừa nhận.

Bùi phu nhân lại nói:

- Hay lắm! Lão tam di điều tra nếu được tin gì cho bọn ta hay. Chúng ta hãy gác vấn đề này lại để thương nghi đại thế.

Phàn Phiếm không sao được đành đáp:

- Tiểu đệ ngấm ngầm dò xét Ngô Đinh Hương, nhưng đã hai ngày chưa thấy mụ ra ngoài. Theo những tin tức lượm được thì từ ngày mụ lấy Diêu Văn Thái, ít khi ra khỏi cửa.

Cao Thanh Vân nói:

- Diêu Văn Thái thành danh về môn Đại thiên cương chưởng lực. Từ ngày hắn quật khởi trong khoảng ba chục năm làm cho phái Lạc Xuyên đã suy vi trung hưng trở lại. Hiện giờ từ Xuyên Lạc trở xuống phía nam đã được rất nhiều đệ tử nổi danh. Giả tỷ sau khi Ngô Đinh Hương thành hôn mà Bành Xuân Thâm còn đi lại với thị thì e rằng đã bị người phái Lạc Xuyên phát giác. Bùi phu nhân nói:

- Cao huynh nói phải lắm! Trước khi thành hôn Ngô Đinh Hương đã có bạn trai, nhưng sau khi lấy Diêu Văn Thái, một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm, thì tình trạng lại khác hẳn.

Phàn Phiếm xoa tay chau mày nói:

- Nếu chỉ có thế thì đã yên chuyện.

Theo lời lão thì dường như lão không công nhận như vậy.

Bùi phu nhân nói:

- Lão tam còn gì chưa tiện nói? Phàn Phiếm đáp:

- Diêu Văn Thái đáng kể là một tay địa chủ trong thành Lạc Dương, nhưng lần này hắn không chịu lộ diện tiếp đãi một ai. Tình thực mà nói thì những người ở các phái này, bất cứ ai cũng đủ địa vị để hắn khoản đãi. Huống chi lại có nhiều người đến mà hắn không lộ diện thì tất có vấn đề trọng đại.

Bùi phu nhân nói:

- Mỗi người có một tình trạng riêng. Dù hắn có thất lễ cũng chẳng ai phiền trách hắn. Phàn Phiếm nói:

- Coi bề ngoài thì như vậy, nhưng sự thực Diêu Văn Thái không ở Lạc Dương. Đêm qua tiểu đệ mới nghe được nguyên nhân, nhưng tiêu phí khá nhiều tiền.

Bùi phu nhân và Cao Thanh Vân đều cảm thấy có chuyện gì khác lạ, vì Lạc Dương chính là nơi phát nguyên của phái Lạc Xuyên mà sao Diêu Văn Thái lại không cư trú ở đây?

Phàn Phiếm nói:

- Tiểu đệ phí một khoản tiền hai trăm lạng mới tra xét ra được tình hình nội bộ bằng cách hỏi mấy tên thuộc hạ trong Diêu Phủ. Diêu Văn Thái tuy đã hơn năm chục tuổi, nhưng bốn năm trước hắn còn say mê một cô gái chưa tới hai mươi. Ngô Đinh Hương tính khí quật cường, nhất định không cho Diêu Văn Thái lấy vợ nhỏ. Vụ này đã khiến hai người xảy cuộc đại náo mấy lần. Sau Diêu Văn Thái không sao được phải đem vợ mới xuống Trường An định cư. Cao Thanh Vân liền phát giác ra chỗ sơ hở, hỏi:

- Hà tất y phải đi ra như vậy?

Bùi phu nhân nói:

- Đúng thực! Hắn cứ việc tìm một nơi cao ốc nào khác trong thành Lạc Dương hoặc đến nơi phụ cận như Tuyên Dương, Khai Phong, hoặc Tam Dương cũng còn tiện hơn Trường An nhiều.

Phàn Phiếm đáp:

- Tin tức này đáng tiền là ở chỗ đó. Theo lời đồn thì Ngô Đinh Hương phao ngôn định ám sát Diêu Văn Thái và thiếu nữ kia, nếu chúng cư trú ở trong vòng năm trăm dặm.

# Chương 76 - Quán Hội Tân Quần Hùng Tụ Hội

Bùi phu nhân mỉm cười nói:

- Đó là một việc đáng lo ngại thiệt.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Trước khi Ngô Đinh Nương qua lại giang hồ, võ công của thị tuy cao thâm, nhưng còn kém Diêu Văn Thái thì có gì đáng sợ?

Bùi phu nhân đáp:

- Hỡi ơi! Trên sinh chưa thành gia thất nên không hiểu những điều bí ẩn bên trong. Bản nhân nói cho tiên sinh hay trong thiên hạ chẳng có gì dễ hơn là việc mưu sát thân phu Cao Thanh Vân hỏi:

- Đáng sợ đến thế ư?

Bùi phu nhân đáp:

- Tiên sinh thử nghĩ coi:

một người đã sống chung với mình lâu năm thì bao nhiêu tập quán cùng yếu điểm của mình đối phương đều rõ. Nếu họ muốn ám sát mình thì có khó khăn gì nữa? Nhất là nếu người đàn bà đã không nghĩ gì đến tính mạng của họ, không lo gì đến quân pháp cùng liên lụy đến thân nhân, dĩ nhiên việc đó càng dễ hơn. Cao Thanh Vân nói:

- Thảo nào đến chưởng môn một phái là Diêu Văn Thái cũng bở vía phải lánh xa tới tận Trường An.

Phàn Phiếm nói theo:

- Hắn đi chuyến này mấy năm không thấy trở về phái Lạc Xuyên tựa hồ dời đến Trường An.

Thế thì Diêu phủ rất ít người ra vào chỉ còn một mình Ngô Đinh Hương ở lại.

Bùi phu nhân nói:

- Ủa! Nếu vậy Bành lão ngũ gặp cơ hội rồi đó.

Phàn Phiếm đáp:

- Chính thế. Huống chi Ngô Đinh Hương sau khi kết hôn cùng Diêu Văn Thái, chẳng những không sinh đẻ mà còn luyện thành môn □Đại thiên Trang cường lực□ độc đáo của phái Lạc Xuyên.

Hiện nay bản lãnh mụ khác hẳn mười năm trước. Ban ngày tuy mụ ít ra khỏi Diêu phủ, nhưng ban đêm thì ai mà biết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Đây là Phàn huynh phỏng đoán hay đã có bằng cớ?

Phàn Phiếm đáp:

- Dĩ nhiên là có bằng có. Theo sự dò xét của tiểu đệ thì chỗ ở của Ngô Đinh Hương chỉ có một lối vào, mặt sau là hoa viên. Trong phủ còn hơn mười người, không ai được bước chân vào căn nhà đó. Chỉ có một mình mụ và hai tên nha hoàn cùng hai ả di nương để mụ truyền hiệu lệnh và hành hạ mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin chú ý đến điểm không ai được vào nhà mà những ả nha hoàn, di nương đều của mụ đưa đến nên mụ chẳng cần hơn.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cứ tình hình này thì mụ có muốn giao hoan với ai đến ở trong phủ cũng không sợ người ngoài phát giác.

Phàn Phiếm nói:

- Vì thế mà tiểu đệ nhận thấy mình phải mở cuộc điều tra cho biết rõ.

Bùi phu nhân hỏi:

- Cứ đường hoàng tiến vào là biết rõ đầu đuôi chứ sao.

Phàn Phiếm đáp:

- Không được! Ngô Đinh Hương dù có lớn mặt đến đâu cũng vẫn úy kỵ Diêu Văn Thái, vì thế mụ nhất định phòng thủ nghiêm mật đề khỏi bị người ngoài vượt tường vào nhà dòm ngó.

Bùi phu nhân □ồ□ một tiếng rồi nói:

- Lão tam nói vậy rất có lý.

Cao Thanh Vân bỗng cảm thấy chán ghét. Y nhận ra bọn người này đều dùng cái bề ngoài trá ngụy để che giấu những thói xấu bên trong. Cả Bùi phu nhân lẫn Ngô Đinh Hương đều vào dạng đó.

Kể ra y đã được biết nhiều về vụ thông gian, bây giờ y còn cảm thấy tính tình giả dối của con người nên càng chán ghét hơn. Y muốn phủi áo ra đi nhưng hồi tâm nghĩ lại thấy mình đã dùng trăm phương nghìn kế và mạo hiểm cả sinh mạng để điều tra cùng đối phó với truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn, mà không lấy tiền công đền đáp của ai, cũng không vì thanh danh. Sau khi xong việc cũng chẳng một người nào ngỏ lời cảm kích y. Chính vì lẽ y không lấy công đền đáp mà chẳng thể bỏ đi không dính vào vụ này nữa.

Bùi phu nhân lên tiếng kéo y về thực tại. Mụ hỏi:

- Cao tiên sinh có hảo kế gì không?

Cao Thanh Vân làm bộ trầm tư, thực ra lòng y rất chán ngán. Y còn biết bao nhiêu là nhiệm vụ chưa làm xong hơi đâu lo đến chuyện ngoài? Cao Thanh Vân lắc đầu. Mục quang y vô tình lướt qua mặt Bùi phu nhan và Phàn Phiếm, bỗng phát giác bọn họ đang chú ý chờ câu trả lời của mình.

Cứ tình hình này, không cần hỏi cũng biết vì y nổi tiếng là Bạch Nhật thích khách nên họ đem lòng kính trọng và tin tưởng y tất có biện pháp ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Thực ra Cao Thanh Vân đã có biện pháp. Y ngấm ngầm thở dài đáp:

- Nếu quả các vị muốn tiểu đệ lo giùm thì tiểu đệ có ý kiến là trước hết hãy bắt dầu từ điểm nhỏ nhặt mà mở cuộc điều tra. Khi biết đích xác Ngô Đình Hương có tình nhân rồi hãy vào phủ.

Phàn Phiếm lộ nụ cười chua chát nói:

- Nếu điều tra ra được thì khi nào tiểu đệ không làm. Vả tiểu đệ đã lưu tâm vào phương diện này rồi, tỷ như đệ đã quan sát những chỗ phơi quần áo, nhưng đáng tiếc là tốn nhiều công phu và mất nhiều thì giờ mà vẫn chưa dò ra manh mối chi hết.

Bùi phu nhân nói:

- Vấn đề này khó khăn thiệt, có lẽ đành chịu bó tay Cao Thanh Vân hỏi:

- Phàn huynh đã để ý đến phương diện thực vật chua?

Phàn Phiếm đáp:

- Không được! Trong hậu trạch Ngô Đình Hương chẳng phải chỉ có một hai người mà còn sáu tên vừa tỳ nữ vừa đốc phục. Dù mình có muốn xem họ mua bán để ước lượng số người cũng không biết được. Nói một cách khác thì thực lượng của người có thêm một người đàn ông nữa cũng chẳng khác nhau mấy tý.

Phương pháp theo thực lượng để điều tra nhân số trên chốn giang hồ đối với người kinh nghiệm phong phú rất có hiệu quả nên họ coi là một điều trọng yếu.

Cao Thanh Vân lắc đầu nói:

- Cách ấy đơn giản quá mà không thực tế vì người ta có thể mua một lần hàng mấy trăm cân gạo thì mình phải chờ rất lâu mới tính được thực lượng mỗi nhân suất hàng ngày, nên chúng ta chẳng thể dùng phương pháp này, mà chỉ để ý đến những thức ăn như rau cỏ, thịt cá.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người luyện võ ăn nhiều thịt gấp đôi người thường, nhất là những người không xuất thân ở nơi bần hàn ăn uống đã thành thói quen. Ngoài ra những người sang trọng thường dùng những thứ rau đắt tiền. Đó cũng là một đường lối để điều tra.

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Về phương diện thị trường, tiểu đệ sẽ có cách điều tra.

Cao Thanh Vân nói:

- Điểm trọng yếu thứ hai là các vị đã hiểu được điều thị hiếu đặc biệt của Bành Xuân Thâm thì nên để ý đến điểm đó mà điều tra hắn có thể hiện gì không?

Phàn Phiếm đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hắn thích ăn đường phèn hoặc những thức ăn làm bằng đường phèn, mỗi ngày hắn dùng khá nhiều.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm:

- Coi điều tỷ mỹ mới biết. Bùi phu nhân đã không hiểu cả Bành Xuân Thâm thích ăn thứ gì thì giữa mụ và hắn quyết không có mối quan hệ đặc biệt.

Bây giờ y đối với Bùi phu nhân đã có quan niệm khá hơn một chút. Y nói:

- Ở nơi khác đường phèn chẳng đáng gì, nhưng ở Lạc Dương thì không mấy tiệm tạp hóa bán thứ đó. Như vậy việc do thám cũng dễ thôi.

Phàn Phiếm cả mừng nói:

- Tiểu đệ quay về bảo chúng điều tra.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bây giờ chúng ta bàn đến chuyện Lục Minh Vũ. Phàn huynh có phương pháp nào cho tiểu đệ tiếp cận được hắn không?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Lục Minh Vũ mỗi ngày ăn hai bữa cơm trưa và tối đều ở Hội Tân lâu. Chúng ta tới đó tùy cơ hành động. Không chừng mình cùng ngồi ăn với họ cũng nên.

Cao Thanh Vân nói:

- Bước đầu như vậy là hay lắm. Tiểu đệ muốn thực nghiệm nhãn lực của hắn thử xem có nhận ra được tiểu đệ đã cải trang hay không rồi sau sẽ tính đến chuyện khác.

Bùi phu nhân lộ vẻ lo âu hỏi:

- Nếu hắn khám phá ra được thì làm thế nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hắn là người rất thâm trầm quyết không nổi nóng ngay đương trường. Chỉ cần thấy hắn lộ vết tích gì là bọn tại hạ lập tức nghĩ cách đối phó, thế nào cũng kịp.

Y quay lại hỏi Phàn Phiếm:

- Phàn huynh đã nghe được tin tức gì về Âu Dương Tinh chưa?

Phàn Phiếm đáp:

- Có, có! Y vừa tới Lạc Dương sáng sớm hôm nay.

Cao Thanh Vân lắc đầu nói:

- Con nha đầu đó dấn thân vào nơi nước đục này làm chi?

Bùi phu nhân hỏi:

- Tiên sinh có biết thị là nhân vật nguy hiểm phi thường không?

Cao Thanh Vân lấy làm lạ hỏi lại:

- Y là nhân vật nguy hiểm ư? Phu nhân nói thế nghĩa là làm sao?

Bùi phu nhân đáp:

- Hiện giờ quần hùng các phái hội họp ở Lạc Xuyên, hiển nhiên vì việc tranh chấp giữa chín phái lớn cùng nhà họ Tra ở Hóa Huyết môn. Chín phái lớn có mấy phái đang lâm vào tình trạng sắp bị xóa tên. Về điểm này, nói ngược lại cũng có những gia phái muốn nhảy lên cho bằng các môn phái lớn. Vì vậy mà tình thế phức tạp rất khó biết được Cao Thanh Vân nói:

- Cục diện võ lâm rối loạn là thế mà Bùi phu nhân chỉ nói mấy câu đã trình bày đâu ra đấy khiến tại hạ rất khâm phục.

Bùi phu nhân thở dài nói:

- Ngoài tình hình rối ren vừa nói lại còn nhiều vấn đề phức tạp. Tỷ như Cao tiên sinh đã làm cho địa vị tệ phái biến thành kỳ nhất và vi diệu nhân cường đủ chứng tỏ tình hình biến hóa phức tạp, A Liệt là một trong những nhân tố trọng đại.

Bùi phu nhân lại nói:

- Hay lắm! Bây giờ nói đến chuyện Âu Dương Tinh. Thị là một vị tiểu thư của nhà Âu Dương ở Ký Bắc, các môn phái vừa chẳng có quan niệm gì đối với thị, vì không ai muốn gây thù oán với Âu Dưỡng lão quái. Nhưng hiện nay có thể tính ra được đến gia phái muốn lợi dụng thị.

Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ vừa nghe đã hiểu, liền nói:

- Phải chăng người ta muốn lợi dụng cái chết của thị để gieo vạ đến kẻ khác?

Bùi phu nhân đáp:

- Đúng thế. Nhất là Lục Minh Vũ càng muốn lợi dụng Âu Dương lão quái để tiêu diệt một số địch nhân.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy thì thị quả nhiên ở vào tình trạng rất nguy hiểm.

Bùi phu nhân nói:

- Vì lẽ thị có thể gây nên cuộc rối ren tương đương với Huyết Vũ thư, nên bản nhân mới nói thị là một nhân vật nguy hiểm tưởng cũng không có gì quá đáng.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn Phàn Phiếm hỏi:

- Phàn huynh có biết thị trú chân ở đâu không?

Phàn Phiếm gật đầu đáp:

- Cái đó thì chẳng khó gì!

Đoạn hắn ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân. Cao Thanh Vân nói ngay:

- Bùi phu nhân. Bữa nay chúng ta liên kết với nhau để chống cường địch. Phu nhân giúp tại hạ tức là tự giúp mình. Tại hạ mong rằng phu nhân hiểu rõ điều đó.

Bùi phu nhân gật đầu đáp:

- Bản nhân hiểu rồi. Nghe giọng tiên sinh thì dường như có ý muốn giao Âu Dương Tinh cho bản nhân phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế! Mấy bữa nay A Liệt không thể lộ diện, vậy chúng ta phải bảo vệ cho thị. Phu nhân nên nghĩ cách đánh lừa thị theo mình. Đó là thượng sách.

Bùi phu nhân nói:

- Hãy khoan. Nếu thị đi với bản nhân mà Lục Minh Vũ tìm cách ám sát thị, tất Âu Dương lão quái nghi cho bản nhân là hung thủ, vậy ta chẳng thể không đề phòng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Về phương diện Lục Minh Vũ, tại hạ sẽ đem toàn lực ra đối phó với hắn. Vì vậy mình có thể lợi dụng Âu Dương Tinh làm mồi đề nhử và hạ sát một vài tên cao thủ của hắn. Đó cũng là một phương pháp tuyệt diệu để làm suy giảm thực lực của chúng. Trương hợp có gia phái khác nào muốn lợi dụng Âu Dương lão quái để tiêu diệt Phụng Dương Thần câu môn đặng chờ cơ hội gia nhập chín môn phái lớn mà phu nhân cảm thấy không tiện ra tay thì có thể tung tin phái Bắc Mang nguyên khí đã bị tổn thương rất dễ bị xóa tên, vì trong Bắc mang tam xà đã chết mất hai tên. Hành động này có ý để họ nhằm tiêu diệt phái khác và có lợi cho mình.

# Chương 77 - Trong Tửu Quán A Tinh Xuất Hiện

Bùi phu nhân trợn mắt há miệng hỏi:

- Sao tiên sinh lại biết thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phu nhân bất tất hỏi tại hạ sao biết việc đó mà chỉ cần biết trong Bắc Mang tam xà chỉ còn lại một mình Kỳ Kinh.

Bùi phu nhân hỏi:

- Đó quả là một diệu kế để giải vây. Khi người ta nghe có cơ hội điền khuyết, tất tập trung lực lượng để chuẩn bị, nhưng như vậy họ lại kết oán với bản nhân thì sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Vậy phu nhân hãy cố gắng kêu Âu Dương Tinh về đây.

Bùi phu nhân ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Được rồi nhưng tiên sinh hãy cho bản nhân hay A Liệt hiện giờ ở đâu?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Phu nhân muốn biết điều đó làm chi?

Bùi phu nhân đáp:

- Bản nhân phải mượn tiếng A Liệt mới dụ được Âu Dương Tinh, vạn nhất thị bức bách bản nhân phải nói địa chỉ của y dĩ nhiên bản nhân phải cho thị biết.

Cao Thanh Vân nói:

- Không được! Nơi A Liệt tạm trú không thể cho ai biết được.

Bùi phu nhân nói:

- Ủa? Thế thì A Liệt đã tìm được Tiêu lao lão nhân để hợp lực Hóa Huyết thần công. Nếu không đúng thế thì tiên sinh đã chẳng sợ ai quấy nhiễu.

Cao Thanh Vân thấy tài trí của người đàn bà này đoán việc rất xác đáng sinh lòng khâm phục vô cùng. Nhưng đây là một việc quan trọng, y không thể cho mụ hay chỗ ở của A Liệt.

Y liền mỉm cười đáp:

- Phu nhân đoán trúng lắm. Vậy phu nhân không nên hỏi nhiều nữa.

Bùi phu nhân nghe Cao Thanh Vân nói vậy lại sinh dạ hồ nghi.

Trên đời thật lắm hiện tượng kỳ quái. Người ta thường hay tin những lời phao ngôn, còn nỏi thật họ lại nghi ngờ.

Bùi phu nhân tuy không tin lời Cao Thanh Vân nhưng mụ biết có hỏi y cũng chẳng cho mình hay nên không hỏi nữa.

Phàn Phiếm ra đi một lúc rồi trở về nói:

- Âu Dương Tinh vào thành rồi chạy bổ nháo bổ nhào đi khắp nơi để thám thính tin tức về Hóa Huyết môn. Nhưng thị cũng hên vận, được gặp Phong Hỏa Song Kiếm Trinh Hà Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc. Bây giờ họ Ở cả với nhau một chỗ.

Cao Thanh Vân nói:

- Âu Dương Tinh ở bên mình hai vị đại kiếm khách đó thì có thể bình yên được.

Bùi phu nhân muốn nói lại thôi. Cao Thanh Vân thấy vậy rất lấy làm lạ liền hỏi:

- Bùi phu nhân có cao kiến gì, sao lại không chịu nói ra?

Bùi phu nhân hỏi lại:

- Họ chỉ ở với nhau lúc ban ngày còn ban đêm thì sao?

Cao Thanh Vân tỉnh ngộ đáp:

- Đúng thế! Phong Hỏa Song Kiếm phái Võ Đương, tuy nổi tiếng đương thời, nhưng các vị không ngờ có người đang muốn ám toán Âu Dương Tinh. Chỉ chúng ta là biết nên ban đêm phòng bị là hơn mà còn lo có chỗ sơ hở nguy hiểm.

Phàn Phiến xen vào:

- Đồng thời tiểu đệ lại nghe được một tin, chắc làm cho các vị hứng thú.

Bùi phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tin gì?

Phàn Phiếm đáp:

- Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên vừa tới Lác Dương cùng với, tay cao thủ, còn đệ tử của hắn dĩ nhiên là rất nhiều bất tất phải nói đến.

Bùi phu nhân quả nhiên lấy làm hứng thú, hỏi:

- Đó là một chuyện mình không ngờ. Điều trọng yếu là sau khi Diêu Văn Thái tới Lạc Dương có về Diêu phủ đi gặp Ngô Đinh Hương không?

Phàm Phiếm đáp:

- Cái đó thì không thể biết được. Tiểu đệ phái hai người đi nghe ngóng. Bọn này trước do thám biết nội tình Diêu gia, nên nhất định chúng có thể tra ra được. Như là người chẳng hiểu đầu đuôi thì dù họ có nghe nói Diêu Văn Thái không về phủ, cũng chẳng hiểu vì lý do gì.

Bùi phu nhân nói:

- Bất kể Diêu Văn Thái có về phủ hay không, nhưng liệu Bành lão ngũ ở trong Diêu phủ cũng phải lánh cho mau để khỏi xảy chuyện rắc rối.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Giả tỷ Bành Xuân Thâm đã gia nhập Cực Lạc Giáo thì nhất định y đến chỗ Lục Minh Vũ. Bây giờ chúng ta có thể lợi dụng vụ này để uy hiếp Ngô Đinh Hương, mình hỏi gì tất thị cũng phải nói.

Y quay lại bảo Phàn Phiếm:

- Việc khẩn yếu hiện nay là thám thính chuyện đường phèn. Phàn Phiếm đáp:

- Tiệu đệ đã phái người nhanh nhẹn nối lại hoạt động vụ đó.

Chẳng bao lâu sẽ có báo cáo.

Đến giờ ngọ ba người đi tới Hội Tân lâu.

Trước khi ra đi, Phàn Phiếm đã điều tra xong việc đường phèn và Diêu Văn Thái có về phủ không. Tin tức cho hay rằng trong Diêu phủ cứ cách ngày hoặc mười ngày lại một lần mua rất nhiều đường phèn. Nếu chẳng có người nghiện món này thì quyết không mua đúng kỳ hẹn như vậy.

Sau nữa là việc liên quan đến Diêu Văn Thái. Họ Diêu đã phái người nhà thân tín về phủ bái kiến Ngô Đinh Hương. Lúc trở về vẻ mặt người đó không được tự nhiên. Sau Diêu Văn Thái cũng không về phủ nữa. Theo tin tức này mà phán đoán thì Ngô Đinh Hương đã quyết tâm chặt đứt mối liên quan với Diêu Văn Thái. Đồng thời còn biết được Bành Xuân Thâm đã ở trong Diêu phủ.

Cao Thanh Vân, Bùi phu nhân và Phàn Phiếm ba người lên đến Hội Tân lâu thì thực khách ùn ùn kéo đến. Qúa nữa là nhân vật võ lâm.

Bọn này đến chậm một bước nên không còn chỗ trống. Dưới lầu dĩ nhiên không còn chỗ, trên lầu lịch sự hơn cũng hoàn toàn đầy khách.

Tuy nhiên ba người cần lên lầu vì mục đích của họ không phải đến đây ăn uống mà để gặp bọn Lục Minh Vũ.

Trên lầu những chỗ ngồi lịch sự chia ra thành phòng ngăn cách bằng một tấm rèm. Bọn Lục Minh Vũ là khách thường xuyên dĩ nhiên có phòng cố định dành cho họ.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi tiến vào coi. Y cố ý chờ Minh Vũ tới để chạm trán hắn xem hắn có phản ứng gì.

Bọn này thấy bọn Lục Minh Vũ chưa đến, định chiếm căn phòng trống để chờ bọn Lục Minh Vũ tới.

Tiểu nhị dẫn ba người đi các phòng đều chắp tay xin lỗi và nói là các phòng đã đầy khách cả rồi.

Cao Thanh Vân đột nhiên dừng bước. Y vén rèm lên thấy căn phòng trống cách bài trí rất chỉnh tề nhưng chưa có người.

Tiểu nhị vội nói:

- Xin đại gia lượng thứ cho, phòng này có người đặt trước rồi.

Cao Thanh Vân hắng dặng một tiếng. Phàn Phiếm cất tiếng hỏi:

- Cái gì mà đặt trước với chẳng đặt trước? Bây giờ là bao giờ rồi? Họ chưa đến là không đến nữa.

Hắn vừa nói vừa khoa chân bước vào phòng.

Tiểu nhị vội bước mau theo khom lưng xin lỗi.

Phàn Phiếm nói:

- Không được. Chúng ta nhất định ngồi đây.

Bùi phu nhân chậm rãi lên tiếng:

- Tiểu nhị! Chúng ta hãy ngồi đây một lúc, nếu không có người tới mới chiếm căn phòng này.

Tiểu nhị mừng rỡ mỉm cười so vai rụt cổ nói:

- Tiểu nhân xin bưng trà vào ngay.

Hắn chạy ra ngoài một lát thì có tiếng bước chân cùng tiếng người cười nói đi tới cửa phòng, tấm rèm vén lên, mấy người tiến vào.

Bọn này thấy trong phòng đã có khách rồi đều không khỏi ngạc nhiên.

Bọn Bùi phu nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc vì rằng bọn người mới đến không có Lục Minh Vũ, song họ đều là người Cái Bang loại ba, bốn túi, áo quần rất sạch sẽ.

Bọn này mà đi ngoài đường thì không ai bảo chúng là bọn khiếu hóa.

Ngoài bốn, năm người Cái Bang, còn ba nhân vật võ lâm cũng vào hạng trung niên.

Cao Thanh Vân cố sức thu thần quang lại để ngấm ngầm ngắm nghía bọn này. Y phát giác ra chúng đều là những tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ nên không dám coi thường.

Một tay hảo thủ Cái Bang áo đen lên tiếng trước:

- Xin lỗi các vị. Có lẽ bọn tại hạ đã vào lầm phòng.

Hắn vừa mở miệng đã tỏ ra là con người lịch thiệp giang hồ, lại khôn ngoan mẫn cán. Hắn nói như vậy quyết không làm cho đối phương động nộ và vẫn có thể thảo luận ai phải ai trái. Giả tỷ hắn bộp chộp hỏi đối phương ngay:

vì lẽ gì lại chiếm phòng của hắn đã đặt trước thì rất có thể gây ra chuyện xung đột.

Bùi phu nhân liền tủm tỉm cười đáp:

- Không phải các vị lầm đâu. Bọn tiện thiếp thấy phòng không có người mà thời gian đã muộn rồi tưởng các vị không đến.

Người áo đen nói:

- Ủa! Té ra là thế. Quán này buôn bán phát đạt quá. Nếu bọn tại hạ mà không đặt trước thì e rằng sẽ khó kiếm được chỗ ngồi.

Hắn chắp tay hỏi tiếp:

- Nếu ba vị chưa tìm được chỗ ngồi thì ngồi chung với bọn tại hạ được chăng?

Phàn Phiếm và Cao Thanh Vân đều lắc đầu.

Nhưng Bùi phu nhân nói ngay:

- Nếu vậy xin đa tạ các vị.

Tay cao thủ Cái Bang này bất giác nhíu cặp lông mày tỏ ra khó chịu về thái độ không biết điều của Bùi phu nhân, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ tươi cười.

Nên biết những cao thủ bôn tẩu giang hồ, gặp trường hợp nào cũng giữ lịch sự. Tuy họ mời bọn Bùi phu nhân cùng ngồi, nhưng không phải là thực bụng.

Cái lắc đầu của Cao Thanh Vân và Phàn Phiếm là cử động đúng quy tắc giang hồ. Nhưng Bùi phu nhân làm mặt trơ ngồi lại. Hai vị Cao, Phàn tựa hồ không dám trái lệnh mà miễn cưỡng tuân theo, những cái khiếm nhã đổ lên đầu Bùi phu nhân.

Bọn Cái Bang có biết đâu Bùi phu nhân và Cao, Phàn đã tùy cơ ứng biến để mình mụ ngồi lại, Bùi phu nhân là hàng nữ lưu thì có lầm lỗi người ngoài cũng khó chấp trách với mụ.

Phàn Phiếm vội tự giới thiệu:

- Tại hạ là Phàn Phiếm ở Phụng Dương Thần Câu Môn.

Hắn trỏ vào Bùi phu nhân và Cao Thanh Vân giới thiệu tiếp:

- Vị này, là Bùi đại tẩu trong tệ phái, còn vị này là Phạm Ninh, cũng là đệ tử của tệ phái.

Tay cao thủ Cái Bang kia chắp tay nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh Bùi phu nhân và Phàn lão sư từ lâu. Tại hạ là Vưu Nhất Sơn, xuất thân ở Cái Bang.

Thực ra Vưu Nhất Sơn vừa ngó thấy đã nhận ra lai lịch đối phương, nhưng bọn Bùi phu nhân ba người không ngờ tên khất cái trung niên ăn mặc sạch sẽ này lại là Ma trượng Vưu Nhất Sơn, một trong bốn tay đại cao thủ lừng danh ở Cái Bang, bất giác đều đảo mắt nhìn hắn mấy lần.

Ba người lại đưa ra những lời tâng bốc rất lọt tai.

Vưu Nhất Sơn từng tiếng khoan thai giới thiệu tiếp:

- Vị này là Triệu Đại Cương ở tệ bang.

Một người trung niên liền đứng dậy chắp tay thi lễ.

Người này ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, tướng mạo đoan chính, cử chỉ thanh nhã. Coi bề ngoài không ai ngờ một tay đại cao thủ Cái Bang lại có dáng điệu văn nhã như vậy.

Triệu Đại Cương thần lực hơn người, nên bằng hữu võ lâm tặng cho cái ngoại hiệu là Hám Sơn Trượng.

Bùi phu nhân nói:

- Ủa! Không ngờ bốn tay đại cao thủ Cái Bang như loại rồng thiêng thấy đầu mà chẳng thấy đuôi lại có hai vị Ở dây. Bọn tại hạ được hội diện thật là may quá. Phàn Phiếm nói theo:

- Trên chốn giang hồ, người ta đồn bốn tay đại cao thủ ở Cái Bang trước nay vẫn tiềm cư ẩn lánh, người thường ít khi gặp mặt. Bữa nay tại hạ được chiêm ngưỡng dung quang hai vị thật là vinh hạnh.

Cao Thanh Vân địa vị thấp kém không dám nói xen vào.

Triệu Đại Cương niềm nở nói:

- Bùi phu nhân và Phàn huynh quá khen rồi. Bọn tại hạ chìm đắm trong chốn bùn lầy, khất thực để sinh sống. Thỉnh thoảng có qua lại giang hồ cũng chỉ vì chuyện độ nhật, đâu dám nhận những lời quá đề cao của các vị.

Hắn nói bằng một giọng thành thực chứ không khách sáo.

Cao Thanh Vân đột nhiên cảm thấy có hảo cảm với Triệu Đại Cương, tương tự như khi y gặp A Liệt lần đầu. Y nhận rõ hắn có lòng nghĩa hiệp là lại là người khiêm tốn, học vấn rộng rãi, trong lòng liền nảy ra ý muốn kết bạn.

Vưu Nhất Sơn lại giới thiệu mấy người khác nhưng chưa nổi tiếng ở Cái Bang. Vả Cái Bang nhân số lên tới hàng vạn người thì dù họ có mình mang tuyệt kỹ cũng chẳng lấy chi làm kỳ.

Còn ba người không phải ở Cái Bang làm nghề bảo tiêu ở phương nam. Một người là Từ Phác ở phái Lạc Xuyên, có mối giao kết với Cái Bang.

Mọi người ngồi vào bàn cười nói vui vẻ. Bùi phu nhân biết cách giao thiệp làm vui lòng Ma Trượng Vưu Nhất Sơn khiến hắn quên cả nỗi bất bình.

Phàn Phiếm nói chuyện với Từ Phác cũng ra chiều tương đắc. Hắn được biết Từ Phác là sư đệ của Diêu Văn Thái, mười mấy năm nay Từ Phác cứ ở phương nam chưa có cơ hội đến gặp Diêu Văn Thái.

Bùi phu nhân và Phàn Phiếm đi chuyến này với mục đích giúp Cao Thanh Vân chạm mặt Lục Minh Vũ, nhưng bây giờ hai người không khỏi hồi hộp, lại mong Lục Minh Vũ đừng tới.

Khách ở phòng hai bên đi hết rồi, nhưng lại có hai toán khác vào chiếm lấy.

Vưu Nhất Sơn cười nói:

- Khách đến ăn ở quán này đông quá có khi phải chờ đợi.

Bùi phu nhân lắng tai nghe, nói:

- Các vị thử đoán coi đây là những đồng đạo ở phương nào?

Mụ vừa hỏi vừa đảo mắt nhìn qua liền phát giác ra hai người không để ý lắng tai thanh âm ở bên cạnh. Một là Triệu Đại Cương và một là Từ Phác.

Triệu Đại Cương vốn người khiêm hòa, không muốn gây chuyện vậy chẳng có chi là lạ. Nhưng còn Từ Phác cũng không để ý gì đến, dường như có điều gì khuất tất.

Bùi phu nhân không chịu buông tha, nhìn hắn chằm chặp hỏi:

- Từ tiên sinh, dường như tiên sinh kém bề thính thủ phải không?

Từ Phác đáp:

- Không phải thế đâu. Chỉ vì tại hạ trước nay hủ lậu mà kiến văn hẹp hòi, dù có nghe thanh âm cũng chàng thực hiểu được là ai, đành chờ cao kiến của các vị.

Bùi phu nhân nói:

- Sao thế? Từ tiên sinh là một người lỗi lạc nổi tiếng ở Lạc Xuyên thì dù chưa gặp mặt họ chắc cũng biết những điểm đặc biệt của các phái.

Từ Phác thản nhiên đáp:

- Chẳng giấu gì phu nhân. Tại hạ đang muốn vì gia sư huynh đề nghị một cuộc đón tiếp cao nhân các lộ cho hết mình địa chủ mà chính mình không muốn xen vào.

Bùi phu nhân ngửa mặt lên trời cười nói:

- Từ tiên sinh có chí giữ mình cẩn trọng, chẳng thể bảo là người không thông minh. Nhưng thanh thế của quí phái rất hưng thịnh, nhân tài đông đảo e rằng có người không chịu cảnh tịch mịch để nghe theo tôn chỉ của Từ tiên sinh.

Từ Phác nghiêm trang nhìn Bùi phu nhân đáp:

- Bùi phu nhân nói phải lắm. Vậy tại hạ xin cố gắng, Vưu Nhất Sơn đột nhiên xen vào:

- Phòng mé tả dường như là người Thất Tinh Môn và Thanh Long hội. Trong bọn này còn có một vị nữa ở phái khác.

Phàn Phiếm nói theo:

- Vưu huynh quả nói không lầm, mấy người bên đó tại hạ được gặp cả rồi.

Vưu Nhất Sơn lại mỉm cười nói:

- Còn phòng bên phải dường như là các vị Ở bảy phái lớn:

Thiếu lâm, Nga Mi và Hoa Sơn họ đều ăn chay.

Bùi phu nhân nói:

- Vưu tiên sinh không nhìn thấy người chỉ nghe tiếng nói cùng ngửi hơi khói mà đoán chẳng sai trật thật khiến cho tiện thiếp bội phục vô cùng!

Vưu Nhất Sơn đáp:

- Tại hạ chẳng qua là được nghe chuyện mấy đại môn phái này rồi, thật chẳng có chi đáng gọi là sành sỏi.

Bỗng có tiếng bước chân đi tới cửa phòng. Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương đứng dậy trước.

Vưu Nhất Sơn nói:

- Bang chúa tệ bang đã tới.

Lại thấy mọi người lục tục đứng lên.

Quần hào ngồi đâu đấy đều trang nghiêm và kính cẩn tuyệt kỹ, chẳng những không dám bình luận mà mọi cuộc ăn uống và chuyện trò đều dừng lại, thành ra yên lặng như tờ lúc rèm vén lên, Lục Minh Vũ xuất hiện cùng hai người nữa.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn khắp gian phòng một lượt.

Đầu tiên hắn nhìn Bùi phu nhân chắp tay thi lễ rồi ngó đến Phàn Phiếm và Cao Thanh Vân, đưa ánh mắt hỏi ý mọi người.

Hắn không ngờ gặp ba người ở đây, cũng không hiểu họ đến với ý định gì, nên không tiện nói xẵng.

Dĩ nhiên Cao Thanh Vân rất đỗi khẩn trương. Cả Bùi phu nhân và Phàn Phiếm cũng vậy.

Chưa ai hiểu Lục Minh Vũ đã khám phá ra Cao Thanh Vân nguỵ trang chưa, bên phòng mé tả đột nhiên có thanh âm vang dội cất lên:

- Các vị hãy chú ý nghe tiểu đệ một lời.

Người này vận nội lực phát ra cho thanh âm thấu qua bức vách ván là không thành vấn đề.

Song họ có ý nói cho người bên này nghe tiếng.

Nghe nói Lục Minh Vũ thu hơi không thở mạnh, chủ ý lắng tai nghe.

Thanh âm vang dội lại cất lên:

- Bên cạnh chúng ta đây có người vừa tới. Vị nào đoán được người ấy là ai thì tối nay tiểu đệ sẽ mở tiệc rượu khoản đãi.

Câu nói này khiến cho mọi người bên Lục Minh Vũ càng cảm thấy hứng thú, chắc những người phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Nga Mi ở phòng bên hữu cũng vậy.

Một thanh âm lạnh lẽo đáp lại:

- Tiểu đệ xin đoán trước.

Thanh âm vang dội lại cất lên:

- Hãy khoan! Lão huynh muốn được người ta hoan nghênh thì còn phải nói rõ lý do về sự phỏng đoán của mình, khiến cho người ta kính phục mới được.

Thanh âm này ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu không thế thì dù đoán đúng cũng phải phạt.

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Nếu vậy thì khó quá!

Thanh âm lạnh lẽo ngừng một chút rồi tiếp:

- Giả tỷ không có ai đoán thì lão huynh hãy đoán cho bọn tiểu đệ nghe.

Thanh âm vang vội đáp:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu đệ không rời khỏi chỗ ngồi, không dòm trộm người ta mà cũng có thể đưa ra những lý do về sự phỏng đoán của mình.

Người này dừng lại hồi lâu không thấy ai lên tiếng.

Hắn ngửa mặt lên trời cười hô hô nói tiếp:

- Xem chừng đêm nay các vị phải thết tiệc mời tiểu đệ rồi.

Người này lên giọng nói vang dội, nhưng lúc hắn buông tiếng cười thì những tay lão luyện giang hồ đều đoán ra là một nhân vật rất dè dặt, không những hắn không lỗ mãng gặp đâu nói đấy, mà còn là tay tâm kế sâu xa, mưu mô phong phú.

Trong khoảnh khắc yên tĩnh này, bao nhiêu người trong ba căn phòng, chẳng một ai không vận động cân não và ít ra có mấy chục ý kiến khác nhau. Nhưng cũng chẳng một ai chịu lên tiếng.

Sự thực bao nhiêu người trong hai gian phòng bên cạnh đều biết người mới đến là Lục Minh Vũ. Vấn đề khó khăn là lấy gì để chứng minh hắn là Lục Minh Vũ? Nói một cách khác thì phòng của Cái bang đã đặt trước và người mới đến tất nhiên là Lục Minh Vũ. Cách phỏng đoán này không đứng vững được, vì Cái Bang còn có nhiều người thì tuy hiển nhiên là Lục Minh Vũ cũng không dùng lý luận để chứng minh.

Sau một lúc lâu thanh âm vang dội lại cất lên:

- Hỡi ôi! Các vị đã không muốn lên tiếng. Vậy tiểu đệ đành trình bày ngu kiến của mình vậy.

Hắn cố ý dừng lại chờ không còn ai phúc đáp rồi mới nói:

- Chẳng giấu gì các vị, tiểu đệ đã nghe trong căn phòng bên có người nói Bang chúa giá lâm, nhưng điều này không kể là lý luận được.

Một người tuổi trẻ hỏi:

- Nếu vậy thì lý do nào?

Thanh âm vang dội đáp:

- Hẳn các vị đã nghe rõ lúc bước chân vừa tới cửa, nhất thiết mọi âm thanh đều im bặt. Do đó tiểu đệ biết rằng người ta đều đứng dậy nghinh tiếp, vậy địa vị người mới đến tất nhiên tôn cao, không cần hỏi cũng biết.

Thanh âm lạnh lẽo lúc nãy lại cất lên:

- Nếu chỉ có một điểm đó thì tiểu đệ là người đầu tiên chưa phục.

Nhiều người đều có cảm nghĩ như người này, nên không có tiếng phản đối.

Thanh âm vang dội lại đáp ngay:

- Đúng thế! Đúng thế! Còn một lý do nữa là phòng bên yên lặng từ khi có tiếng bước chân tới cửa phòng mới đây. Điều này chứng tỏ những người ngồi trong phòng mới nghe tiếng bước chân đã hiểu nhân vật tới nơi là ai. Bất cứ bang hội hay môn phái nào ngoại trừ tình trạng đặc biệt, chỉ có tiếng bước chân của một người khiến cho toàn thể đều hiểu ngay. Vì tiếng bước chân này có chỗ đặc biệt nên mọi người mới ghi nhớ được. Trong một bang, thử hỏi ngoài bang chúa còn ai là người có tiếng bước chân khiến đồng môn nghe tiếng từ đằng xa mà đã hiểu rồi?

Câu nói vừa dứt, ba bốn người nổi tiếng hoan hô. Rồi sau nhiều tiếng vỗ tay reo hò ra chiều khâm phục lời suy luận rất hữu lý.

Vưu Nhất Sơn chau mày đứng dậy toan lên tiếng, nhưng Lục Minh Vũ xua tay ngăn lại. Hắn bật lên tiếng cười khanh khách nói:

- Bỉ nhân bất tài cũng muốn học hỏi thử đoán vị nhân tài kia là ai?

Thanh âm vang dội bên kia đáp ại:

- Nhân tài thì không dám. Song Lục bang chúa muốn đoán chơi, âu cũng là một cuộc mua vui rất hứng thú.

Hám Sơn Trượng Triệu Đại Cương thấy tình thế bất diệu liền xen vào:

- Khải bẩm bang chúa! Thuộc hạ thấy vụ này cũng cao hứng. Xin nhường cho thuộc hạ đoán trước được không?

Nên biết Tứ đại cao thủ ở Cái Bang ngoài chuyện võ công hơn người, tài trí cũng vào bậc nhất, về đường kinh nghiệm lịch duyệt phong phú vô cùng, nên khi hành động muốn sao được vậy và nổi danh lừng lẫy.

Triệu Đại Cương đối với việc này chẳng có chi thích thú, nhưng hắn thấy bang chúa nói vậy liền nghĩ ra có điều gì bí ẩn không muốn để Lục Minh Vũ phỏng đoán.

Cái Bang hiện là bang hội cực lớn. Lúc bình thời nói đến bọn khiếu hóa chẳng có danh dự gì, nhưng bây giờ ở trong trường hợp này tình hình lại khác hẳn.

Lục Minh Vũ là vị bang chúa Cái Bang địa vị không phải tầm thường, chẳng thể tuyên bố một cách khinh xuất mà đã nói ra điều gì nhất định phải trúng, nếu nói trật là mất thể diện. Vì thế mà Triệu Đại Cương phải lên tiếng xen vào để ngăn lại.

Chỗ dụng tâm của Triệu Đại Cương cả hai phòng bên cạnh cùng bọn cao thủ Cái Bang và Cao Thanh Vân đều hiểu rõ, nhưng trước hoàn cảnh này không một ai tiện lên tiếng.

Lục Minh Vũ ngần ngừ dường như chưa quyết định chủ ý.

Bỗng tại căn phòng mé hữu tức là căn phòng của những người các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi đột nhiên có tiếng cười khẩy chói tai vang lên. Trong tiếng cười có ẩn ý trào phúng.

Mọi người đang chú ý lắng tài nghe thì sau tiếng cười, có tiếng người nói:

- Dĩ nhiên là Lục Bang chưa ưng thuận. Ngươi đoán xiên đoán quàng mà trúng cũng chẳng vẻ vang gì, mà trật lại mất thể diện.

Người này bài bác như vậy tuy có lý, song lời lẽ cay chua khắc bạc, thanh âm cũng đầy vẻ trào phúng, khiến người nghe lấy làm khó chịu.

Bên trong Vưu Nhất Sơn và Hám Sơn Trượng Triệu Đại Cương đều biến sắc hầm hầm đứng dậy.

Lục Minh Vũ lại vẫy tay ra hiệu bảo họ ngồi xuống.

Dĩ nhiên Vưu, Triệu không dám trái ý bang chúa, đành ngồi xuống nhưng nét mặt vẫn hằn học.

Lục Minh Vũ nổi lên tràng cười rộ đáp vọng qua:

- Nhân vật vừa lên tiếng xen chỗ câu chuyện này là Kỳ Kinh huynh. Do đó đủ biết ba điểm là:

một là không phải Kỳ Kinh huynh, hai là không phải nhân vật phái Bắc Mang. Ba là không phải người quen biết với Kỳ huynh.

Quần hùng nghe Lục Minh Vũ nói tới đây đều cảm thấy hắn trí tuệ thông minh, khẩu tài mẫn tiệp, quả nhiên có chỗ hơn người.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp:

- Ngoài ba điểm vừa kể trên, cần quan sát khẩu khí theo bên mình hắn. Trước hết bỉ nhân muốn hỏi nhân tài đó làm như vậy là có động cơ nào thúc đẩy không? Câu trả lời của bỉ nhân là □có□.

Tiếp theo thì câu hỏi động cơ đó thế nào? Bỉ nhân xin tự trả lời:

người ta muốn nhân cơ hội ở trước mặt số đông cao nhân mà trỗ tài ba cho nổi danh.

Phòng bên tiếng cười vang dội lại nổi lên. Nhưng trong tiếng cười không tài nào thấy rõ được là tiếng cười thừa nhận điều đã làm là muốn trổ tài ba, hay cười để chế nhạo Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ chờ cho tiếng cười ngừng lại mới nói tiếp:

- Động cơ đã là y muốn trổ tài cho người chú ý, nhưng y còn chưa chắc bỉ nhân có đoán ra hay không, đó là một vấn đề chưa tìm ra được đáp án, vì lẽ tuy y hy vọng bỉ nhân đoán trả lại để truyền bá thanh danh cho y nhưng y lại không nắm vững vấn đề, nhờ lẽ đó mới nghĩ ra một biện pháp mà các vị vừa nghe là đã có người bài bác Triệu trưởng lão ở tệ bang. Đây cũng là một điểm trong kế hoạch của y.

Quần hùng nghe lý luận đúng đắn đâu ra đấy của Lục Minh Vũ đều không khỏi kinh hãi về tài cán trí trá hùng biện của hắn.

Tuy nhiên, cho đến bây giờ Lục Minh Vũ vẫn chưa nói ra người kia là ai nên ai nấy đều có ý chờ xem sự quan sát mẫn tiệp của hắn và sự phỏng đoán mới là điều cốt yếu.

Bốn bề yên lặng như tờ, dường như ai nấy lặng thinh mong đợi cách suy đoán của Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ bật lên tiếng cười đầy tự tin rồi hỏi:

- Dĩ nhiên hắn không tiên liệu được là trong vụ này lại xảy ra cục diện như hiện giờ, y liền làm ra một quyết định để lộ diện. Những cách điệu để biểu dương chẳng qua là chuyện tùy cơ ứng biến, chứ không phải đã sắp đặt mọi chi tiết từ trước. Có điều điệu bộ của y quyết không đến nỗi thốt ra lời nói nặng nề để có thể xảy chuyện xung đột.

Lục Minh Vũ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu y ở những môn phái như Bắc Mang, Thất Tinh Môn hoặc Thanh Long hội thì đã mượn bạn hữu phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn, đánh tiếng giùm. Nhưng y không mượn mấy phái này thì chẳng phải là người ở những phái kia. Bỉ nhân rút lại bằng một câu hỏi? Vậy địa vị y ở chỗ nào? Theo bỉ nhân nhận xét thì ít ra cũng phải là người mà bỉ nhân quen biết, nếu không thì bỉ nhân khó lòng đoán trúng được. Hiện giờ phạm vi vấn đề đã rút ngắn lại rất nhiều. Những người trong võ lâm quen biết với bỉ nhân tuy nhiều thật, nhưng trừ các môn phái đã kể trên, những tay cao thủ nổi tiếng về tài trí cũng không còn mấy.

Lục Minh Vũ nói tới đây ngừng lại. Thanh âm vang dội ở căn phòng mé hữu lại cất lên:

- Tài phán đoán của Lục bang chúa rất tinh vi. Có điều bang chúa trì hoãn hoài không tuyên bố kết luận khiến cho mọi người nóng lòng mong đợi.

Lục Minh Vũ cất cao giọng hơn nói:

- Một nhân vật tài trí như các hạ nếu chẳng phải là Hỏa Diệm kiếm khách Hà Huyện Thúc đại hiệp ở phái Võ Đương thì cũng là Lâu Bác Trị Lâu tiên sinh. Hà đại hiệp là người đoan nghiêm trì trọng, thanh danh nổi tiếng giang hồ từ lâu chẳng cần phô trương. Vậy bỉ nhân đoán các hạ nhất định là Lâu tiên sinh. Chẳng hiểu có đúng không?

Tiếng cười vang dội bên phòng mé tả vang lên rồi nói:

- Lục bang chúa! Lâu mỗ không biết tự lượng thành ra để Lục bang chúa luận trách.

Mọi người thấy Lục Minh Vũ đoán trúng, bao nhiêu hào kiệt trong ba phòng đều lộ vẻ kinh hãi nhận y là nhân tài.

Lục Minh Vũ lại cười khanh khách nói:

- Sao Lâu tiên sinh lại nói thế, các hạ là một vĩ nhân trong đám phong trần, Kim luân đại cửu thủ của tiên sinh đã đến trình độ vô địch. Chuyện hư danh lúc nãy chẳng qua là câu chuyện mua vui, đâu có phải là chân tâm của Lâu tiên sinh. Gia số võ công của tiên sinh hiện nay ai dám sánh bằng. Dù là nhân vật cao minh như Cao Thanh Vân nghe đến tên tuyệt kỹ Kim lân đại cửu thủ cũng không khỏi chấn động tâm thần. Y ngấm ngầm ngẫm nghĩ xem lời nói này là

chân hay giả.

Nguyên Kim luân đại cửu thủ nổi tiếng là một trong tam đại kỳ công trong thiên hạ. Tam đại kỳ công gồm có:

Hóa Huyết chân kinh, Kim đan thần công và Kim luân đại cửu thủ. Giả tỷ Lâu Bác Trị quả tinh thông Kim luân đại cửu thủ thật sự thì Cao Thanh Vân tự lượng sức mình khó lòng thủ thắng. Đồng thời y đoán chắc trăm phần trăm Lâu Bác Trị là truyền nhân của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Y biết như vậy là vì Lục Minh Vũ đã dương danh cho hắn.

Người khác còn có thể không ngờ chính Lục Minh Vũ đã cố ý bày đặt ra màn kịch này, riêng Cao Thanh Vân thì hiểu rõ lắm. Lục Minh Vũ tuy là bang chúa Cái Bang, nhưng y còn phải nghe lời Nhân Ma Sa Thiên Hoàn mà xây dựng uy danh cho truyền nhân của lão. Đó là một điều rất hợp tình lý. Tóm lại Lục Minh Vũ đã hoàn toàn thành công trong việc này. Một là hắn dùng Bạch hoa kiếm khách Hà Huyền Thúc làm nấc thang, hai là hắn đưa danh vọng của mình ra để tuyên dương Lâu Bác Trị. Dĩ nhiên vụ này sẽ đồn đại ra khắp thiên hạ.

Cao Thanh Vân nóng lòng muốn được coi mặt Lâu Bác Trị Vì hắn mà mất hút thì khó lòng được chạm trán lần thứ hai.

Y liền ngấm ngầm dùng phép truyền thanh nói ý kiến của mình cho Bùi phu nhân nghe.

Bùi phu nhân lập tức thi hành bằng một cách rất giản dị là đưa mắt ra hiệu Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân lập tức rời khỏi phòng ra ngoài.

Người Cái Bang thấy vậy, ai cũng hiểu Bùi phu nhân ngấm ngầm sai môn hạ đi coi mặt Lâu Bác Trị. Chẳng những Bùi phu nhân, mà cả phái Thiếu Lâm tưởng cũng làm như vậy.

Cao Thanh Vân đi thẳng tới cửa phòng mé tả, hé màn nhìn vào. Hắn đã được huấn luyện hành động này đến trình độ tối cao nên chỉ liếc qua là bao nhiêu nhân vật trong phòng đều biết rõ ngay. Nhưng y vẫn coi kỹ hơn không dám bỏ đi ngay vì như vậy là tiết lộ trình độ cao minh và bản lãnh của mình.

Người ngồi bên cạnh Kỳ Kinh là một nhân vật mà y chưa từng quen biết. Còn ngoài ra là Đồng Công Xuyến, Vương Đạo Toàn ở Thất Tinh môn; Hứa Thái Bình, Lôi Bang ở Thanh Long Hội.

Còn một người thân hình cao lớn, khí độ uy mãnh, mình mặc áo xanh. Cao Thanh Vân nhận ra là Nhị đương gia Nghê Tử Vọng.

Nhân vật y chưa từng quen biết trạc tuổi ba mươi, vẻ người thanh tú mặt trắng mà không có râu, mình mặc áo nho sinh, chẳng có vẻ gì là người võ lâm cả.

Cao Thanh Vân thấy có người vỗ vai mình liền quay đầu nhìn lại thì ra một nhà sư chùa Thiếu Lâm. Y không cần hỏi cũng biết nhà sư này vâng lệnh trên đến xem mặt Lâu Bác Trị.

Tiếp theo còn có bốn người nữa lục tục đến coi. Nguyên trạng lầu này trong tòa khách sạn còn có gia phái khác, họ đều nghe rõ tình hình.

Cao Thanh Vân về phòng mình ghé tai Phàn Phiếm nói nhỏ mấy câu.

Lục Minh Vũ không để ý gì đến y đủ tỏ cách hoá trang của y đã thành công. Đồng thời y đi dòm

ngó là một cử động rất hợp lý.

Sau một lúc lâu, bỗng có tiếng bước chân ở cần thang vọng vào, rồi một thanh âm rất quyến rũ cất lên hỏi:

- Lục Minh Vũ! Ngươi cũng ở đây ư?

Cả toà lầu lập tức yên lặng, vì ai nấy đều nhận ra tiếng gọi vừa rồi từ miệng Âu Dương Tinh phát ra. Nàng gọi rõ tên Lục Minh Vũ khiến cho vấn đề lập tức trở thành nghiêm trọng.

Nguyên Âu Dương Tinh cùng đi với A liệt là một điều đã nhiều người từng thấy. Đồng thời những chuyện giữa nàng và Cực Lạc Giáo ai cũng hiểu hết.

Lục Minh Vũ lại là một nhân vật bị nghi là Cực Lạc Giáo chủ. Âu Dương Tinh đến kêu tên Lục Minh Vũ, tất có chuyện gì sắp xảy ra.

Bọn người Cái Bang đều biến sắc. Âu Dương Tinh mà dám kêu tên gọi họ Bang chúa của chúng là một điều mất thể diện cho chúng vô cùng, nên chúng lộ vẻ phẫn nộ.

Ma trượng Vưu Nhất Sơn rời khỏi chỗ ngồi trước tiên lớn tiếng hỏi lại:

- Kẻ nào mà dám kêu tên gọi họ bang chúa bản bang?

Giọng hỏi lại của hắn khiến cho Âu Dương Tinh biết ngay bọn chúng ở trong phòng này.

□Soạt□ một tiếng! Bức rèn bị giựt rách, liền tay nàng liệng vào trong phòng. Tiếng rèm phát ra phong thanh rất mạnh bay về phía Từ Phác ở phái Lạc Xuyên.

Từ Phác vung tay một cái, xô nội lực ra lập tức chặn tấm rèm lại nhưng không rơi xuống đất mà lại quét ngang đánh vèo một tiếng.

Bọn Triệu Đại Cương và Bùi phu nhân nghiêng mình đi rồi vung chưởng ra ngăn chặn.

Tấm rèm rớt xuống mà luồng kình lực hãy còn quét bát đĩa đụng nhau loảng choảng, nước canh vọt lên tung lóe, Từ Phác hầm hầm tức giận đứng phắt dậy, trợn mắt lên nhìn.

Trước cửa một thiếu nữ đứng đó. Gương mặt trái xoan đẹp như ngọc. Cặp mắt lòng đen lòng trắng phân minh, sáng như bảo thạch, coi rất hữu tình.

Nàng nhiều lắm là mới, tuổi. Từ Phác thấy thế chấn động tâm thầm nghĩ bụng:

- Ta đã thi triển tuyệt nghệ □Đại thiên cương chưởng lực□ của bản môn mà không hóa giải được nội kình cổ quái của con nhãi này là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ nội lực của thị đã đến trình độ có thể dùng tâm linh huy động được mọi vật?

# Chương 78 - Vỏ Quýt Dày Gặp Móng Tay Nhọn

Dương Tinh đảo cặp mắt sùng sục nhìn vào những người trong phòng.

Lúc vừa tới nàng kêu là Lục Minh Vũ, nhưng bây giờ thấy hắn rồi nàng lại không để ý mấy, chỉ nhìn chằm chặp vào mặt Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân cười hỏi:

- Âu Dương cô nương không nhận ra được ta ư?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nữ nhận ra phu nhân rồi.

Bùi phu nhân lại hỏi:

- Vậy sao cô nương lại ngó ta dữ thế?

Âu Dương Tinh hỏi lại:

- Tiểu nữ đang suy nghĩ không hiểu phu nhân đã qui đầu Cực Lạc Giáo để thay thế Liễu Phiêu Hương chưa?

Nàng đảo mắt nhìn vào mặt Lục Minh Vũ hỏi tiếp:

- Liễu Phiêu Hương chủ xinh đẹp lắm phải không?

Lục Minh Vũ tủm tỉm cười đáp:

- Tội gì mà cô nương cứ sinh chuyện với người?

Âu Dương Tinh nét mặt sa sầm, mắt chiếu ra những tia cừu hận, nói:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại thì Tra công tử nhất định bị lão hãm hại, lão có dám thừa nhận không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Bản bang cùng Tra gia vốn không liên quan gì với nhau. Dù cho có mối quan hệ nào khác không thể đứng ra ngoài được cũng đối phó một cách đường đường chính chính, chứ không ngấm ngầm hạ thủ.

Âu Dương Tinh cười mũi nói:

- Phải lắm! Cực Lạc Giáo chủ! Nếu Tra công tử và ta mà không vào lầm cung Ất Mộc thì chắc hiện nay trên thế gian cũng chưa ai hiểu chuyện Cực Lạc Giáo. Vì thế mà lão căm hận bọn ta. Triệu Đại Cương ngắt lời:

- Âu Dương cô nương một điều nói đến Cực Lạc giáo, hai điều nói đến Cực Lạc Giáo. Không hiểu cô có bằng chứng gì mà nhận định giữa giáo phái đó có mối liên quan với bang chúa tệ

bang?

Tại hạ hy vọng cô nương đưa bằng chứng ra.

Lão nói bằng một giọng rất ôn hòa, vì đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp mà địa vị lão không phải thấp lém, nên lão phải ẩn nhẫn dẹp lửa giận xuống.

Cặp mắt trong suốt của Âu Dương Tinh nhìn vào mặt Triệu Đại Cương một lúc rồi lại ngó qua Vưu Nhất Sơn lúc nữa. Sau nàng cất tiếng ôn nhu hơn hỏi lại:

- Hai vị cùng nghĩ thế phải không?

Vưu Triệu đều gật đầu. Đối với thiếu nữ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cặp mắt trong suốt, lời nói ôn nhu cũng đủ khiến cho họ nổi lòng thương mến.

Âu Dương Tinh lại đảo mắt nhìn Bùi phu nhân, Phàn Phiếm rồi ngó Từ Phác khẽ hỏi:

- Còn các vị kia? Các vị có muốn tiểu nữ đưa ra bằng chứng không?

Mấy người đều gật đầu lộ vẻ đồng tình.

Âu Dương Tinh tủm tỉm cười. Nụ cười của nàng từ ôn nhu biến thành trào phúng. Sau nàng cất giọng lạnh lẽo diễu cợt:

- Trong các vị đây, một vị là đại cao thủ, ngoài ra đều là nhân vật anh hùng nổi tiếng mà lại muốn cho ta đưa bằng chứng việc trọng đại này ra ư? Ha Ha! Giả tỷ một đứa con gái là ta đây mà đưa được bằng chứng ra để lật đổ một vị bang chúa Cái Bang xưng hùng xưng bá trong thiên hạ thì các vị còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa? Về nhà ôm con quách cho xong. Nàng lại nổi lên tràng cười khanh khách. Những người bị nàng chế diễu trong phòng chẳng một ai dám lên tiếng bài bác. Tuy nhiên lý do của nàng tựa hồ có chỗ yếu ót. Chu Minh Vũ vẫn không biến sắc mà cũng chẳng chú ý nhìn Âu Dương Tinh, tuy trong lòng hắn lúc này đang suy nghĩ dồn dập để phân tích lời nói của nàng và hậu quả sẽ đưa đến đâu.

Âu Dương Tinh lại lên tiếng:

- Giả tỷ các vị đã mang danh cao thủ võ lâm mà có chút khí Phách thì đừng úy thủ úy vĩ nhường cho kẻ khác điều tra ra bằng chứng. Nhất là các vị cao thủ ở Cái Bang càng nên thẳng thắng nhìn vào sự việc, đừng né tránh vấn đề, nghiễm nhiên đứng ra giải thích mới phải. Mục quang nàng đưa tới mặt Lục Minh Vũ, đột nhiên nàng đổi thành giọng ôn hòa hỏi:

- Lục bang chúa! Ban nãy tiểu nữ thật là đắc tội với bang chúa. Nhưng nếu bang chúa quả không phải là Cực Lạc giáo chủ thì chẳng những không sợ người điều tra và còn hoan nghênh kẻ khác gạn đục khơi trong những tin phao đồn. Có đúng thế không?

Lục Minh Vũ mỉm cười đáp:

- Cái đó cũng không nhất định.

Âu Dương Tinh thật không ngờ hắn trả lời bằng câu này. Bất giác nàng chưng hửng hầu như tắc họng. Nàng nhìn đối phương bằng cặp mắt hồ nghi hồi lâu mới hỏi:

- Phải chăng bang chúa thừa nhận là Cực Lạc giáo chủ?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cô nương coi việc đời một cách quá giản dị. Dĩ nhiên bản bang chúa không trách cô, dù sao cô cũng còn nhỏ tuổI quá kiến văn cùng lịch duyệt chưa được đầy đủ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương nên biết bản nhân là chúa tể một bang thì hành động việc gì cũng phải lo đến đủ mọi phương diện của tệ bang. Đồng thời chính bản thân cũng bị bang qui hạn chế, nhiều việc không tự chủ được. Hơn nữa trong mình bản nhân không thiếu gì chuyện bí mật chẳng thể nói với người ngoài.

Giọng nói của hắn đầy vẻ thành khẩn. Hắn lại trình bày một cách mau lẹ kín đáo, không kiêu căng mà không mền nhũn. Đúng là phong độ một vị bang chúa Cái Bang, khiến người phải khâm phục.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Nhân phẩm cùng tài mạo của hắn thế này thì thật không thể nào tâm địa tàn ác đáng sợ như Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông được.

Lòng nàng rất hy vọng hắn không phải Cực Lạc giáo chủ. Do đó nàng nảy lòng kính mộ sùng bái. Tâm tình người thiếu nữ biến đổi rất mau lẹ và ý nghĩ thường mâu thuẫn ẫn nhau như vậy.

Nàng nhún vai miễn cưỡng nói:

- Hay lắm! Đã không ai nghĩ tới chuyện đó thì tiểu nữ cũng không phí tâm làm chi. Lục Minh Vũ biết ma lực của mình đã đánh vào được quan niệm của cô bé thì mừng thầm trong dạ, vì hắn không ngờ cô đã chỉ mặt cáo giác rồi lại bỏ qua một cách dễ dàng. Nên biết Lục Minh Vũ vẫn là một tay gian hùng kiệt xuất, tài trí không phải tầm tllường. Để đối phó với những kẻ muốn trỏ vào bộ mặt giả dối của hắn, hắn hiểu rằng không thể né tránh được, nên sau khi bố trí đâu vào đấy, hắn đến Hội Tân Lâu ăn cơm. Nói một cách khác, nếu ở đây xảy chuyện gì thì chẳng những hắn không sợ mà còn đủ cường lực phản kích.

Âu Dương Tinh bỏ đi, bỗng nghe Lục Minh Vũ gọi:

- Âu Dương cô nương.. Nàng dương cặp mắt thao láo lên nhìn đối phương hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cô nương lật đật tới đây, không hỏi cũng biết là chưa ăn uống gì. Nếu cô chẳng có việc chi gấp rút, sao không ngồi lại đây ăn uống một chút?

Giọng nói hắn rất khiêm hòa, không có chi khác lạ. Nhưng cặp mắt hắn chiếu ra những tia ôn nhu khác thường bao bọc lấy Âu Dươug Tinh.

Những người ngồi đó vì chỉ nhìn thấy một bên nên không trông rõ hiện tượng này. Nhưng Âu Dương Tinh bị luồng mục quang của hắn bao phủ không khỏi nổi lên một tình cảm mãnh liệt. Nàng nhận thấy lúc hắn chăm chú nhìn mình chẳng khác gì khóe mắt rất đằm thắm đối với

người bạn gái.

Nàng chẳng hiểu tại sao mình không muốn cự tuyệt lời mời của hắn.

Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân thấy vậy kinh hãi giật bắn người lên. Vì nàng đã ưng thuận lời mời của Lục Minh Vũ, đến ngồi bên hắn, hai người chưa thể đoán được những biến diễn gì sẽ xảy ra.

Lục Minh Vũ thấy Âu Dương Tinh ngồi xuống rồi, hắn lại ân cần mời mọc bằng thái độ và cử động rất tự nhiên, tuyệt không có chút gì ra ngoài vòng lễ mạo. Tình trạng này chỉ cặp mắt của Cao Thanh Vân và Bùi phu nhân là nẫy ra ấn tượng mà thôi.

Nhưng đối với cảm giác của Âu Dương Tinh, nàng nhận thấy Lục Minh Vũ là người rất chu đáo và ngấm ngầm lộ vẻ đằm thắm với cô, nên nàng rất khoan khoái trong lòng tựa hồ như người say sưa ngây ngất.

Những người cùng ngồi đều nghe thấy Lục Minh Vũ nhắc đến chuyện hiểu lầm của Âu Dương Tinh rồi sau hắn nói nhỏ hơn tựa hồ để giải thích về chỗ hiểu lầm của cô.

Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương ở Cái Bang cũng đều lộ vẻ an ủi, mời mọi người uống rượu tâm tình của họ chẳng có chi khó hiểu, nếu Lục Minh Vũ không phải là Cực Lạc giáo chủ thì bọn họ là người Cái Bang rất yên tâm và đáng mừng.

Cao Thanh Vân là một kẻ sĩ lão luyện lại nhiều mưu trí cũng bị tình hình trước mắt làm cho trở nên hồ đồ. Y cùng hai vị trưởng lão Cái Bang là Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương uống luôn năm chung. Phàn Phiếm đột nhiên nâng chung rượu khiêu chiến đấu tửu với hai lão Vưu, Triệu.

Cao Thanh Vân bị trơ trọi liền tự mình ăn một miếng thịt. Bỗng tai nghe Bùi phu nhân nói:

- Cao tiên sinh! Theo y ra đi.

Lúc này chỉ thấy có một mình Từ Phác ra ngoài. Cao Thanh Vân là một tay thông thạo, không cần đưa mắt nhìn cũng hiểu Bùi phu nhân bảo mình đi theo hắn.

Y liến giả vờ buồn nôn, vội giơ tay lên bụm miệng và nhân cơ hội này dùng phép truyền âm.

Những người khác không nhìn thấy y máy môi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Theo hắn làm chi?

Bùi phu nhân lại dùng phép truyền âm đáp:

- Đối với biến diễn giữa Lục Minh Vũ và Âu Dương Tinh hắn đã hai lần hơi lộ vẻ khác lạ, dường như hắn hiểu duyên cớ bên trong, tiên sinh ra mau dò xét coi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Đa tạ phu nhân có lòng chỉ điểm. Hỡi ôi! Tại hạ thật không sao hiểu rõ vụ này.

Bùi phu nhân nói:

- Bản nhân cũng muốn biết lắm.

Lúc này Cao Thanh Vân đứng dậy đi ra, ai cũng cho là y không chịu nổi tửu lực, ra ngoài nôn ọe. Đó là lẽ thường nên không chú ý.

Y vừa ra ngoài phòng thì thấy Từ Phác cầm một cục than viết lên giấy trắng vừa xong. Y giả vờ chân bước loạng choạng xiêu vẹo bên Từ Phác rồi bước đi.

Từ Phác cảnh giác ngó Cao Thanh Vân, vò tấm giấy cầm trong lòng bàn tay.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Đúng rồi! Nếu không phải là chuyện bí mật thì hắn đã không cảnh giác như vậy. Ta phải nghĩ cách lấy mảnh giấy đó coi xem mới được.

Đây cũng là một vấn đề khó khăn. Giả tỷ đối phương là người thường thì y còn có thể thi triển món Không Không diệu thủ nửa đùa nửa cợt giựt lấy để coi chơi. Nhưng đối phương lại là tay võ nghệ không phải tầm thường, đồng thời giàu kinh nghiệm giang hồ, quyết chẳng thể nào giựt được mảnh giấy.

Cao Thanh Vân trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lúc bước tới bên cạnh đối phương vẫn chưa nghĩ ra được kế hoạch.

Từ Phác chỉ lạnh lùng nhìn y chứ không lên tiếng.

Cao Thanh Vân thò tay ra vịn vào lan can cầu thang lầu thở hồng hộc một hồi.

Chỉ trong nháy mắt, một tia sáng lóe lên trong đầu óc, y nghĩ thầm:

- Phải rồi! Từ Phác đứng ở đầu cầu thang là muốn đưa giấy cho người ở dưới lầu đi lên. Nếu không thế thì hắn đã đến cửa sổ phía trước hoặc phía sau liệng ra. Vậy ta chỉ cần coi xem người sắp lên lầu là ai rồi sẽ chờ cơ hội hạ thủ, không chừng mình lấy được ngay cũng nên.

Y thở hồng hộc hơi rượu sặc sụa. Tiếp theo y không dòm ngó đến Từ Phác nữa, loạng choạng bước xuống lầu. Một tên tiểu nhị lúc đi lên còn đưa tay ra đỡ y một cái.

Cao Thanh Vân ra ngoài Hội Tân lâu rồi hắn ẩn mình vào đầu ngõ hẻm. Sau một lúc y rảo bước đi theo một người.

Hai người một trước một sau cách chừng mười bước. Người đi trước hoang mang quay lại ngó.

Hắn là tên tiểu nhị vừa mới lên lầu.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Đứng lại!

Hắn vừa mở miệng, một làn sát khí dày đặc xô ra bao phủ đối phương.

Tên tiểu nhị run bắn người lên không dám trái ý liền dừng bước lại.

Cao Thanh Vân liền lại thò tay túm lấy vạt áo trước ngực y, trầm giọng nói:

- Trong mắt tên quang côn không thể một hạt cát nào dính vào được. Ngươi không phải là người trong võ lâm, nhưng phái Lạc Xuyên phát nguyên ở bản thành. Ngươi có mối liên quan với bọn họ cũng chẳng có chi là lạ. Ngươi nên biết rằng ta đã ngấm ngầm theo dõi và biết ngươi có mối liên quan vời người trên lầu. Ta không muốn lôi thôi và mất thì giờ. Vậy ta hỏi gì ngươi phải nói thật.

Cao Thanh Vân hỏi vậy, ai đã là người có kinh nghiệm giang hồ đều chẳng khỏi tính đến cách quang côn.

Nói một cách khác là đối phương đã không thể chối vụ này thì không cần phải rườm lời, chỉ cần hỏi một câu:

ngươi chỉ cần nói là đưa tin đến cho ai?

Tiểu nhị ấp úng đáp:

- Tiểu nhân phụng mạng.. đi kiếm Hùng tam gia.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Kiếm hắn làm chi?

Tiểu nhị đáp:

- Kêu y tối đến ăn cơm.

Cao Thanh Vân tức mình gắt lên:

- Ngươi còn biết cóc gì? Bây giờ hãy mau lấy tờ giấy vừa rồi cho ta coi. Nếu không thế thì ta trói mi lại rồi xé tan mảnh giấy đó. Sau ba ngày ta mới thả. Ha ha! Thế là mi làm lỡ đại sự của người ta. Kế này quả độc thật. Nó khiến cho tiểu nhị luống cuống không biết đường nào mà mò.

Cao Thanh Vân nắm lấy tay gã nói:

- Hãy lấy đưa ta coi!

Tiểu nhị đành lấy giấy đưa ra.

Cao Thanh Vân mở tờ giấy thì thấy viết mấy chữ:

Cổ thuật tuyến sách đã phát hiện Chỉ lèo tèo có mấy chữ, lại không đề tên họ ai thì dù người có bắt được cũng chẳng làm gì và không hiểu mấy chữ đó đưa cho ai coi.

Cao Thanh Vân vội nói:

- Được rồi! Ngươi đi đi. Ta tin rằng giữa ta và phái Lạc Xuyên cùng đường lối, nên không có hại gì cho các ngươi.

Tiểu nhị thu giấy về. Vẻ khiếp sợ vẫn lộ ra ngoài mặt.

Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Ta hiểu ý ngươi rồi. Ngươi tưởng cử động của ta có hại cho bọn họ nên muốn thông báo cho

Từ Phác. Bây giờ đành thế này vậy:

ngươi trở lại cho Từ Phác hay nói là ta đang chờ hắn ở đây.

Tiểu nhị càng kinh hãi hơn.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Việc gì mà ngươi sợ. Đằng nào ngươi cũng phải cho hắn biết chẳng sớm thì muộn, và hắn sẽ tìm đến ta để tra cứu.

Tiểu nhị nghĩ ra Cao Thanh Vân nói có lý liền xoay mình chạy về.

Chỉ trong khoảnh khắc. Từ Phác đã xuất hiện, đi thẳng tới chỗ Cao Thanh Vân chờ đợi ở trong ngõ hẻm.

Lúc hai người chạm trán, bầu không khí phi thường nghiêm trọng.

Từ Phác ngó Cao Thanh Vân một lúc rồi nói:

- Phạm huynh thật là cao minh. Tiểu đệ rất khâm phục!

Cao Thanh Vân chắp tay đáp:

- Từ huynh miễn chấp cho. Vụ này không những chỉ liên quan đến quý phái mà sự thực quan hệ đến cả võ lâm thiên hạ nên tiểu đệ mới dám mạo phạm, chẹn đường kẻ đưa tin của Từ huynh.

Y nói bằng một giọng thành khẩn khác thường, khiến cho người ta giảm mối cừu địch rất nhiều.

Từ Phác lạnh lùng đáp:

- Tuy đúng là như vậy, nhưng Phạm huynh làm thế là không coi tệ phái vào đâu cả.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu Từ huynh bảo việc này làm liên quan cả đến môn phái thì tiểu đệ chẳng còn cách nào khác, đành chờ sau khi xong việc mới giải quyết mọi chi tiếc được.

Từ Phác hắng đặng một chút rồi hỏi:

- Sao lại phải chờ sau khi xong việc? Ngay bây giờ không được ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế! Môn phái của chúng ta gặp chuyện vinh nhục, hơn thua nhỏ xíu mà đem ví với kiếp nạn võ lâm trước mắt thì không thấm vào đâu. Vì vậy mà tai hạ nói là hãy chờ sau khi xong việc sẽ giải quyết. Bây giờ xin Từ huynh chỉ giáo cho một điều. Vì lẽ gì mà Âu Dương Tinh cô nương lại thay đổi thái độ một cách mau chóng như vậy? Về điểm này e rằng khắp thiên hạ chỉ có mình Từ huynh là hiểu được mà thôi.

Từ Phác bị câu tâng bốc sau cùng làm cho sướng nhủn cả người. Hắn liền hỏi lại:

- Vụ này làm gì là có liên quan đến hạn kiếp võ lâm như lời các hạ vừa nói đó?

Cao Thanh Vân làm bộ nhẫn nại đáp:

- Giả tỷ chúng ta tra xét ra được Lục Minh Vũ quả là Cực Lạc giáo chủ thì cơn đại loạn võ lâm sẽ đến thế nào có thể nghĩ ra cũng biết. Tiểu đệ chỉ mong Lục Minh Vũ không phải là Cực Lạc giáo chủ, song sự thực biết bao nhiêu nỗi hiềm nghi chồng chất, cần phải điều tra cho ra gốc ngọn. Vụ này tiểu đệ mong rằng Từ huynh phá lệ của môn hộ giúp cho tại hạ.

Từ Phác mỉm cười đáp:

- Phạm huynh chẳng những thủ đoạn cao minh mà khẩu tài cũng vào hạng nhất trên đời hiện nay. Tiểu đệ có giúp được Phạm huynh hay không đó là chuyện khác nhưng còn một vấn đề khiến tiểu đệ vẫn hoài nghi không sao hiểu được. Cao Thanh Vân tưởng chừng dường như bị phản kích. Đối phương tỏ ra bức bách mình từng bước, trong lòng không khỏi cảnh giác. Y ngấm ngầm đề tụ công lực, ngoài mặt vẫn thản nhiên hỏi:

- Từ huynh còn nghi hoặc điều chi?

Từ Phác đáp:

- Tiểu đệ vẫn ở cùng người Cái Bang mà không hiểu tại sao Phạm huynh lại muốn tiểu đệ giúp sức, chẳng lẽ Phạm huynh còn chưa hiểu tiểu đệ là đồng đảng với Lục bang chúa? Nếu đúng là đồng đảng thì Phạm huynh ở vào tình trạng nguy hiểm như thế nào?

Câu này thật hợp tình, hợp lý. Giả tỷ Từ Phác cùng phe với Lục Minh Vũ mà lúc này hắn phát tín hiệu triệu tập người đến thì việc hạ sát Cao Thanh Vân chẳng khó khăn gì.

Cao Thanh Vân vẫn là môn hạ Thần Câu Môn. Nếu Từ Phác biết rõ là Bạch Nhật thích khách thì đã không hỏi câu đó.

Nên biết Cao Thanh Vân là một tay võ nghệ siêu phàm, những tay cao thủ hạng nhất võ lâm so với y còn chưa vào đâu. Dù cho Từ Phác có triệu người đến bao vây vẫn không thể thắng đối phương một cách dễ dàng. Còn tính đường chạy trốn đúng là Cao Thanh Vân có thể làm được.

Cao Thanh Vân đáp:

- Việc đời có lúc như một canh bạc. Theo ngu kiến của tại hạ thì coi tướng mạo cùng lời nói của Từ huynh đều không phải là kẻ sĩ tàn ác. Hơn nữa Từ huynh cùng một phe với hai vị trưởng lão Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương ở Cái Bang thì còn có lý, về chuyện lui tới với Lục Minh Vũ thì chắc là không có.

Y ngừng lại một chút nói tiếp:

- Tiến thêm bước nữa, tiểu đệ đã hiểu lập trường của Từ huynh mới dám mạo muội cướp lấy tin tức. Tiểu đệ coi rồi hiểu ngay Từ huynh vì sư môn mà ra sức nên mạnh dạn đợi Từ huynh ở đây.

Từ Phác trầm ngâm một chút rồi chấp tay nói:

- Cảm ơn lời chỉ giáo. Cao Thanh Vân đáp lễ rồi hỏi:

- Từ huynh dạy quá lời. Xin nhắc lại:

Từ huynh cho biết Âu Dương cô nương vì lẽ gì đột nhiên thay đổi thái độ?

Từ Phác đáp:

- Tiểu đệ chưa biết mình có đủ tư cách để quyết định là có thể tiết lộ điều cơ mật này với Phạm huynh hay không? Giả tỷ Phạm huynh không sợ phiền phức thì xin rời gót đến gặp chưởng môn tệ phái.

Cao Thanh Vân tức quá nghĩ thầm:

- Mình nói hàng nửa ngày mà thằng cha này vẫn từ chối hoài. Hừ! Biết đâu hắn chẳng dụ mình vào cạm bẫy. Y đảo mắt nhìn quanh một lượt hiểu ngay không có người dòm ngó. Y nghĩ tiếp:

- Hắn sợ một người không thu thập nổi mình mới lừa mình đến gặp Diêu Văn Thái chăng? Chưa chắc đã đúng như vậy. Dù sao mình cũng cần phải đề phòng cẩn thận mới được.

Y liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Vậy tại hạ theo Từ huynh đến bái yết Diêu phủ. Hay hơn hết là Từ huynh tìm cách đánh tiếng trước cho.

Từ Phác xua tay nói:

- Bất tất phải thế Phạm huynh chỉ cần đến thẳng một nơi, tìm một người chỉ định là có thể gặp tệ chưởng môn ngay vì tệ chưởng môn hiện không ở Diêu phủ. Đó là một điều rất bí mật. Hơn nữa chỗ tệ chưởng môn ở, chỉ có ba người trong bản phái là biết mà thôi. Vậy bây giờ Phạm huynh theo cách tiểu đệ đến ngay chỗ đó để chứng tỏ được một người trong bọn chúng tôi đồng ý.

Cao Thanh Vân chắp tay nói:

- Đã vậy tiểu đệ xin đi trước đây.

Từ Phác cho Cao Thanh Vân hay chỗ địa chỉ một nơi và tên một người rồi dặn:

- Thực ra tên người đó là giả chứ không có thật. Vì thế mà ám hiệu này ngoài bọn tiểu đệ tiết lộ, không ai có cách nào tra được.

Cao Thanh Vân vừa quan sát sắc diện vừa nghe giọng nói đối phương, thấy mười phần có thể tin được sáu, bảy là sự thực.

Trong đời y hành động thuận lợi và nổi tiếng giang hồ đều là nhờ ở lòng dũng cảm và trí phán đoán.Vì thế y vẫn lưu lại một diệu kế để cho mình được an toàn mới chịu vững tâm ra đi.

Cao Thanh Vân từ từ cởi trường đao ở trên lưng xuống nói:

- Lời nói của Từ huynh, mười phần tiểu đệ đã tin đến bảy, tám. Nhưng đây là một việc trọng đại, tiểu đệ cần thi hành một chút thủ đoạn cho được an toàn. Trước hết tiểu đệ hãy khảo nghiệm coi xem Từ huynh có đúng là nhân vật ở phái Lạc Xuyên hay không?

Từ Phác chau mày hỏi:

- Cử động này của Phạm huynh không sợ là thái quá ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng thà tiểu đệ sau khi xong việc đội lễ đến thỉnh tội chứ không dám hành động một cách khinh xuất.

Từ Phác rút trong ống giầy ra hai thanh truỷ thủ hàn quang lấp loáng hiển nhiên sắc bén vô cùng. Gã lạnh lùng nói:

- Thế cũng được! Tiểu đệ cũng muốn coi Phạm huynh có đúng là môn hạ Thần câu môn hay không? Nhưng đao kiếm không mắt, vạn nhất mà tiểu đệ lỡ tay, Phạm huynh cũng miễn trách chứ?

Cao Thanh Vân mỉm cười hỏi:

- Từ huynh hoài nghi tiểu đệ không phải là môn hạ Thần câu môn từ lúc nào?

Từ Phác đáp:

- Vụ này, bất tất dấu Phạm huynh làm chi. Ngay từ lúc chúng ta hội diện chuyện trò, tiểu đệ đã nghi tôn giá rồi. Điểm thứ nhất là thủ đoạn của tôn giá rất cao minh. Điểm thứ hai là khẩu khí hào hùng của tôn giá lấy việc thiên hạ làm việc mình. Điểm thứ ba là khí thế của tôn giá cùng việc điều tra động tĩnh bốn mặt, theo chỗ tiểu đệ biết thì Thần câu môn chưa có nhân vật nào được thế, trừ phi chính Bùi phu nhân thân hành làm lấy. Nhất định tôn giá còn chỗ chưa hiểu là giữa tiểu đệ cùng Bùi đại hiệp đã có sự đi lại giáo du, và còn có điều bí mật với nhau nữa. Do đó đủ biết tôn giáo không phảiI Phạm Ninth, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Phác ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đến lúc tôn giá lấy khí giới ra lại là thanh trường đao chứ không phải ngân câu thì mọi ngần ngừ của tiểu đệ đã thành sự thực. Bùi đại hiệp có cho hay Thần câu môn sử dụng cả đao lẫn câu, nên có người đeo cả hai thứ. Nhưng câu vẫn là chủ. Vậy mà tôn giá chỉ có trường đao, há chẳng là một điều lạ lắm ư?

# Chương 79 - Cao Thanh Vân Chạm Trán Diêu Văn Thái

Cao Thanh Vân suýt nữa bật tiếng hoan hô.Y nói:

- Óc quan sát của Từ huynh thật thấu đáo, trên đời ít kẻ bì kịp. Phái Lạc Xuyên có nhân tài như Từ huynh, trách nào thanh danh chẳng thêm lừng lẫy tiến lên ngang hàng với môn phái lớn.

Y ngừng lại một chút rồi nghiêm sắc mặt nói:

- Vậy Từ huynh nên hiểu cảnh ngộ cho tiểu đệ bữa nay nếu không bắt sống được Từ huynh thì đành phải hạ độc thủ giết chết cho khỏi tiết lộ bí mật. Từ Phác ngẩn người ra rồi gật đầu đáp:

Vì tình thế bắt buộc đành phải thế vậy, tiểu đệ cũng không trách huynh đài. Thanh đao truy thủ trong tay hắn không ngớt lấp loáng ánh hàn quang đã đưa lên trước mặt chuẩn bị đối phó với đốI phương khi bị tập kích.

Miệng hắn hỏi:

- Vậy tiểu đệ xin hỏi:

tôn giá à ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân.

Từ Phác nhìn kỹ Cao Thanh Vân từ trên xuống dưới rồi gật đầu nói:

- Từng nghe đại danh của Cao huynh từ lâu. Bữa nay gặp mặt mới biết thấy mặt hơn nghe danh nhiều lắm. Nếu chẳng phải là nhân vật như Cao huynh thì còn ai có thể đưa tiểu đệ vào hoàn cảnh bị thất bại từng bước một?

Cao Thanh Vân nói:

- Từ huynh quá khen khiến tiểu để phải hổ thẹn. Bây giờ xin Từ huynh coi chừng. Tiểu đệ phải đắc tội rồi đây.

Từ Phác phấn khởi tinh thần đáp:

- Mời Cao huynh!

Lập tức hai người bước vào tình trạng khai chiến. Bên nào cũng thủ thế đứng theo môn hộ.

Cao Thanh Vân cầm đao cất bước tiến về phía đối phương trước. Bộ pháp vững vàng thêm vào đao quang lạnh lẽo gây thành khí thế rất hùng dũng.

Từ Phác tựa hồ biết mình không địch nổi khí thế uy mãnh của đối phương. Hắn quát lên một tiếng xông vào nhanh như chớp.

Hai thanh trủy thủ vung lên trong hoa cả mắt.

Cao Thanh Vân khẽ gầm một tiếng, như tiếng sấm vậy. Thanh trường đao ở trong tay vung lên chém tới đánh choang một tiếng trúng vào trủy thủ, tia lửa bắn tung tóe.

Từ Phác bị chấn động lùi lại mấy thước.

Chiêu đao thứ hai của Cao Thanh Vân rít lên veo véo rượt tới khí thế rất hung mãnh.

Chiêu đao này đang mãnh liệt bỗng biến thành nhẹ nhàng ảo diệu. Cứ coi thế đao biến đổi cũng đủ biết đao pháp của y đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Từ Phác nhảy vọt lên, phóng chưởng bên trái đánh trúng vào sống đao. Bóng hai người xa ra. Cao Thanh Vân dừng đao, dương mắt lên nhìn địch nhân nói:

- Thủ thức của Từ huynh vừa rồi đúng là Đại thiên cương chưởng lực, quả nhiên danh bất hư truyền. Tiểu đệ rất khâm phục.

Từ Phác phóng ra phát chưởng đã vận công lực đến độ chót. Bây giờ đang lúc điều hòa hơi thở để rồi lại vận công nữa. Vì vậy mà hắn không dám mở miệng trả lời.

Cao Thanh Vân cất bước tiến lại. Thanh trường đao của y vọt ra, đao khí cực kỳ lợi hại ào ạt xô tới địch nhân.

Từ Phác biết mình chỉ có hai đường:

một là hết sức chống cự thẳng thắng chiến đấu. Hai là dùng thủ pháp xảo diệu để né tránh chiêu thức hung hiểm của địch nhân, tức là hành động như vừa rồi.

Nhưng cả hai đường đều khó thực hành. Điều thứ nhất hắn không chuyên chiến đấu thẳng thắng với tay cường địch cao hơn mình, có miễn cưỡng cũng chẳng được bao lâu.

Còn đường thứ hai là ra chiêu đặc biệt có thể thành công được một lần, nhưng lần sau mà cũng cử động như trước tất bị đối phương phá giải và giết chết.

Từ Phác càng nghĩ càng khâm phục Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân vì chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đưa địch nhân vào tình thế phải quyết định cuộc hơn thua. Đó chính là bản lĩnh của người thích khách cần phải quyết đoán cho mau lẹ, không được chần chờ. Bây giờ Từ Phác đã xác nhận đối phương là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân không còn nghi ngờ gì nữa.

Đồng thời hắn tin rằng giữa mình cùng Cao Thanh Vân chẳng có điều chi khẩn yếu để quyết đấu sinh tử.

Từ Phác ngó đối phương cầm trường đao tiến gần lại, hắn liền thõng tay xuống.

Cao Thanh Vân tự do chí đao vào trước ngực Từ Phác, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Từ huynh xin miễn thứ cho tiểu đệ phải đắc tội.

Từ Phác hỏi:

- Cao huynh tính sao đây?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ phải chế tạo ra một tình thế để nếu tiểu đệ gặp điều bất trắc thì Từ huynh cũng khó mà sống an toàn trên thế gian. Có thế thì tiểu đệ mới vững tâm đến gặp Diêu Văn Thái đại huynh được.

Từ Phác nhún vai nói:

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh biết, tệ sư huynh rất quyết đoán, có khi y phải gác bỏ cả sự sống chết của anh em.

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Hay lắm! Bình sinh tiểu đệ rất ưa chơi với những nhân vật quyết đoán.

Cao Thanh Vân đến chỗ chỉ định vào lúc giờ Thân. Y thấy là một nhà hàng, người ra vào rất phức tạp. Sự buôn bán nơi đây có vẻ hưng thịnh. Trong tiệm đủ lương thực, thuốc men và xe ngựa để tải hàng rất nhiều.

Cao Thanh Vân tiến vào, không một ai để ý.

Y theo đúng phương pháp của Từ Phác đã dặn. Chẳng bao lâu y được đưa vào trong một tòa viện để hội kiến cùng Diêu Văn Thái.

Diêu Văn Thái, chưởng môn phái Lạc Xuyên, lối tuổi. Con người khí vũ hiên ngang, thân thế cao lớn. Tuy hắn là một tay từng trải giang hồ mà lúc này cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên hắn ẩn mình ở nơi bí mật chỉ có ba người biết, hắn hiểu rằng nhân vật tới đây đã được mấy người kia đồng ý.Vậy người tới đây nhất định có lý do trọng đại. Tình trạng này thực ra ngoài sự tiên liệu của hắn. Cao Thanh Vân chấp tay nói:

- Tại hạ được Từ Phác huynh giới thiệu đến yết kiến Diêu lão sư để hỏi một điều.

Diêu Văn Thái mời khách ngồi. Hắn cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác thủng thẳng hỏi?

- Qúi tính đại danh tôn giá là gì?

Cao Thanh Vân xưng cái tên giả ở Thần Câu môn rồi nói:

- Vừa rồi trên bữa tiệc cùng Lục Minh Vũ, bang chúa Cái Bang, Âu Dương cô nương đột nhiên biến đổi thái độ trong trường hợp như vậy ( y thuật lại những chuyện vừa xảy ra ).

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Từ huynh đã thừa nhận hiểu được duyên cớ vụ này nhưng y thú thật không có quyền tiết lộ, liền giới thiệu tại hạ lập tức đến đây hỏi Diêu lão sư. Chẳng hay Diêu lão sư có chịu chỉ giáo chăng?

Diêu Văn Thái nét mặt vẫn thản nhiên. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Vụ này có liên quan đến mối ân oán trong nội bộ của tệ phái, vì lẽ đó Từ Phác sư đệ không

dám tự ý trả lời các hạ. Thực ra nó chẳng có gì quan hệ cho lắm.

Hắn càng nói càng bình thản mà Cao Thanh Vân càng phải đề cao cảnh giác.

Nguyên Diêu Văn Thái là một kẻ sĩ thâm trầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Hành động của hắn thường trái ngược với bề ngoài cùng lời nói.

Diêu Văn Thái lại nói tiếp:

- Phạm huynh thấy hành tung của tại hạ ra chiều bí mật chắc có điều không hiểu. Do đó Phạm huynh ngấm ngầm phỏng đoán tại hạ có kẻ đối đầu là ai.

Cao Thanh Vân liền nói rõ:

- Đối với Diêu lão sư tại hạ không dám phỏng đoán mà cũng không muốn biết rõ hoàn cảnh.

Chỉ mong Diêu lão sư cho biết nguyên nhân về sự biến đổi đột ngột của Âu Dương Tinh là trong lòng lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Diêu Văn Thái nhìn chầm chặp vào mặt Cao Thanh Vân tựa hồ để soi xét cho ra chân giả.

Cao Thanh Vân cũng không lùi bước. Mục quang lấp loáng ngó thẳng vào mặt đối phương.

Hai bên dòm nhau hồi lâu, Cao Thanh Vân lên tiếng trước để phá tan bầu không khí trầm lặng. Y nói:

- Diêu lão sư! Lão sư làm cho mối quan hệ giữa chúng ta biến thành khẩn trương là một cử động có hại cho cả hai bên chứ chẳng ích gì.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Vậy làm thế nào mới thành lưỡng lợi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu lão sư cho tại hạ biết về vụ đó để có thêm manh mối đặng điều tra cho hiểu rõ gốc gác Lục Minh Vũ. Đó là một điều lợi cho cả hai bên. Diêu Văn Thái hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Cái đó chưa chắc. Nếu các hạ có lòng thành thực thì đã không giết chết Từ Phác.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Diêu lão sư nói vậy là nghĩa làm sao?

Diêu Văn Thái đáp:

- Phạm huynh chối cũng không được. Nên biết bản nhân bố trí nơi đây rất nghiêm mật, dù người cao minh hơn Phạm huynh cũng đừng hòng sống sót mà trở ra. Cao Thanh Vân nói:

- Có Diêu lão sư ở đây thì cần gì phải bố trí! Tại hạ quyết không ra đâu. Diêu Văn Thái nói:

- Bất luận Phạm huynh có xông ra hay không, bản nhân cũng nói rõ trước là đã bố trí bảy tay cung tên vào hạng nhất và phong tỏa nghiêm mật những nẻo đường thông lộ.

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Cách bố trí như vậy dĩ nhiên đủ để ngăn cản những tay cao thủ hạng nhất.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Bây giờ Phạm huynh hãy trả lời bản nhân câu hỏi:

tại sao giết chết Từ Phác?

Cao Thanh Vân hững hờ đáp:

- Chẳng khi nào tại hạ ngốc thế. Tại hạ đã biết rõ nơi Diêu lão sư vào thì dễ ra thì khó. Nếu giết chết Từ huynh há chẳng phải tự tìm lấy cái chết?

Diêu Văn Thái hỏi:

- Bây giờ y ở đâu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bất quá mới mất khả năng hành động. Nếu tiểu đệ không thể ra về được thì Từ huynh cũng phải chết đói. Diêu lão sư tin hay không thì tại hạ chẳng thể biết được.

Diêu Văn Thái rất thâm trầm tuyệt không thay đổi sắc mặt, thủng thẳng nói:

- Phạm huynh còn muốn uy hiếp thì đủ biết không có lòng thành thực hợp tác, để câu chuyện biến thành phức tạp, khiến người ta không biết theo đường nào? Lời Phạm huynh tin được hay không hiện giờ tựa hồ không qnan hệ nữa.

Cao Thanh Vân cảm thấy đụng đầu phải một nhân vật khó bề đối phó.Xem chừng đối phương có ý định khiến cho sự tình thêm rắc rối.

Dĩ nhiên thủ đoạn của Diêu Văn Thái là muốn tranh lại thế chủ động. Hắn đã vận dụng hết tâm lực khiến đối phương sinh lòng nghi hoặc.

Cao Thanh Vân nghĩ tới những tay cung thủ bên ngoài lại đo lường thực lực của đối thủ, lập tức phát giác ra tình thế nghiêm trọng hơn là y đã phỏng đoán.

Y tính thầm trong bụng:

- Môn Đại thiên cương chưởng lực của Diêu Văn Thái dĩ nhiên khó bề đối phó. Nếu chỉ có một mình hắn thì không đáng sợ.Nhưng hắn đã bố trí những tay cung thủ. Dù sao ta cũng chưa sờn lòng, vì đây còn là những điều ta đã tiên liệu. Nhưng Diêu Văn Thái là kẻ thâm trầm và nhiều mưu trí, hành động lại quyết đoán mới là điều ta chưa nghĩ tới.

Y nhìn chằm chặp đối phương, không dám sơ hở chút nào. Cao Thanh Vân trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bụng bảo dạ.

Trước hết ta hãy thám thính tin tức Ngô Đinh Hương là vợ của Diêu Văn Thái. Diệu Văn Thái đối với mụ không hành động gì thành ra mới có sự phỏng đoán lầm lẫn về tính cách của hắn. Chẳng những hắn không phải là kẻ khiếp nhược mà còn là người quả cảm, lắm mưu nhiều trí. Vậy tại sao hắn lưu Ngô Đinh Hương ở lại Lạc Dương? Dù hắn có vợ nhỏ khiến Ngô Đinh

Hương phải nổi cơn ghen, nhưng thủ đoạn của hắn nào phải tầm thường mà để tình hình diễn biến như vậy?

Theo chỗ phỏng đoán của Cao Thanh Vân thì hiện giờ y bị bốn điều uy hiếp:

một là bản lĩnh trác tuyệt của Diêu Văn Thái. Hai là bọn cung tiến thủ. Ba là trong nhà này tất có cơ quan lợi hại.

Bốn là những tay cao thủ phái Lạc Xuyên võ công cao cường, không hiểu rõ nhân số. Y sợ những tay cao thủ này chẳng phải vì võ công của chúng mà vì những môn ám khí cùng chiến thuật của bọn họ.

Nếu chỉ một hai điều uy hiếp, Cao Thanh Vân còn có thể đối phó được, nhưng tới bốn điều đều ràng buộc lấy người y thì hắn khó bề thoát khỏi. Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ. Chỉ trong nháy mắt y đã rõ hết tình thế lợi hại và những điều đáng lo.

Cao Thanh Vân tính toán rồi lên giọng lạnh lùng:

- Diêu lão sư đã không quan tâm gì đến tính mạng của Từ huynh, vậy chúng ta bất tất phải nói nhiều nữa. Diêu lão sư định thế nào thì nói rõ ra.

Y nói bằng một giọng rất cương nghị mà thái độ vẫn khiêm hòa, chẳng có vẻ chi xúc động.

Diêu Văn Thái cười lạt hỏi:

- Phạm huynh cho rằng huynh có thể trốn ra khỏi đây được phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu tại hạ mà nghĩ vậy. thì đã chẳng dám đối chọi với anh hùng thiên hạ.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Phạm huynh nói thế nghĩa là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đến cả những nguy cơ trước mắt mà tại hạ cũng không nhìn thấy thì thực lão sư coi tại hạ kém quá, còn hòng gì đối phó được với cao thủ danh gia?

Diêu Văn Thái ồ một tiếng rồi nói:

- Phạm huynh nói vậy thì không phải là một nhân vật lãnh tụ Ở Thần câu môn. Đồng thời trí tuệ và nhãn lực của huynh đài cao minh như vậy đủ chứng tỏ huynh đài không phải là người ở Thần câu môn.

Cao Thanh Vân nói:

- Phải rồi! Trước mặt người thật không thể nói dối. Tại hạ là Cao Thanh Vân mượn chiêu bài Thần câu môn để che lấp chân tướng.

Diêu Văn Thái bây giờ mới hơi biến sắc hỏi:

- Tôn giá là Bạch nhật thích khách Cao Thanh Vân ư? Tiểu đệ hâm mộ đại danh từ lâu.. Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ mượn tiếng Thần câu môn để che dấu chân tướng và đã được phái này đồng ý, vì tại hạ hành động đây chẳng phải là chuyện ân oán cá nhân.

Diêu Văn Thái mắt lộ sát khí nghĩ bụng:

- Thằng cha này quả nhiên đã nói đạo lý, ta không thể hạ thủ giết hắn được. Cao Thanh Vân cũng không phải tay vừa. Y nhíu cặp lông mày đằng đằng sát khí.

Cả hai người ngoài miệng không nói gì đến chuyện động thủ mà cùng ngấm ngầm vận công chuẩn bị đánh ra. Tình hình này còn tỏ ra hai tay cùng ghê gớm và quyết đoán. Cũng vì thế mới có chuyện kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt, thảm sát nhau trên chốn giang hồ không bao giờ hết được. Ai kiên cường sống sót là được hưởng uy danh.

Hai bên giữ thế đối lập trong khoảnh khắc, Diên Văn Thái từ từ lên giọng:

- Khí thế của Cao huynh cường mạnh tuyệt luân, quả là danh bất hư truyền.

Hắn chưa dứt lời đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Hắn phát chưởng trong lúc nói năng hòa nhã quỉ thần cũng không thể lường được. Điều đó chứng tỏ hắn là người thâm hiểm trá nguy, chẳng phải hàng chính đạo. Cao Thanh Vân cũng đúng lúc ấy vung đao chém tới, thành ra hai người đồng thời xuất thủ, chẳng ai kém ai.

Đao quang lạnh lẽo, đao khí dàn dụa. Chưởng lực của Diêu Văn Thái cũng ghê gớm, chưởng phong lật tung những bức tranh treo trên tường và rít lên veo véo.

Cao Thanh Vân ra chiêu đao giải trừ được thế công của địch nhân mà còn làm hắn lùi lại hai bước. Tay đao của Cao Thanh Vân về sau càng biến hóa kỳ diệu vô cùng. Trong lúc nhất thời Diêu Văn Thái không nhìn ra được nên phải lùi lại.

Diêu Văn Thái lại nói:

- Tay đao của Cao huynh mau lẹ phi thường!

Cao Thanh Vân đáp:

- Về phương diện khống chế tiên cơ, Diêu huynh còn mau lẹ hơn khiến tiểu đệ rất khâm phục.

Hai người tán dương nhau đều là chân tâm nhưng không khỏi có ý trào phúng bên trong. Sự thực cả hai người chẳng ai chịu nhường ai và đều nhầm cơ hội để động thủ. Về phương diện tàn ác thâm hiểm cũng kẻ tám lạng người nửa cân không ai chịu kém. Trong nhà sát khi dàn dụa, lạnh lẽo ghê người.

Tấm bình phong trong góc nhà đột nhiên khẽ phát ra tiếng động kỳ dị.

Cao Thanh Vân đã nhìn rõ và đoán nơi đây có sự nguy hiểm mà y cần giải quyết trước.

Diêu Văn Thái cũng ngó về phía đó, mắt lộ vẻ hoài nghi.

Cao Thanh Vân tuy biết rõ vẻ mặt của đối phương có điều khác lạ, nhưng quyết không nhìn lại

và cũng không tin nét mặt hoài nghi của Diêu Văn Thái là đúng sự thực.

Sát khí mãnh liệt từ thanh trường đao ào ạt xô ra khắp sảnh đường tưởng chừng quạt cho bầu không khí lạnh toát. Tiếng động rất khẽ trong góc nhà tiếp tục lọt vào tai hai người, nhưng chẳng ai phát biểu ý kiến về chuyện này, tựa hồ ai cũng lẳng lặng nghiên cứu xem vì đâu phát ra tiếng đó.

Đột nhiên Cao Thanh Vân tức giận quát lên một tiếng. Y xoay mạnh phóng đao chớp nhoáng chém về phía sau, ánh đao lóe lên một cái, tấm bình phong bị đứt làm hai rồi đổ xuống. Bây giờ đã trông rõ tình hình:

phía sau bình phong có một cô gái nhỏ tuổi bám thành ghế đứng tựa vào tường.

Cái ghế gỗ cũ nát dường như không chống noi sức nặng của cô, bật lên tiếng kẽo kẹt, trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Cao Thanh Vân và Diêu Văn Thái liền hiểu ngay những thanh âm kì dị vừa rồi nổi lên là do toàn thân thiếu nữ phát run cầm cập đụng vào cái ghế gỗ. Sở dĩ cô phát run là vì làn sát khí lạnh lẽo của hai người đang chiến đấu kịch liệt, làm cho cô khiếp đảm.

Thiếu nữ sợ quá sắc mặt lợt lạt, nhưng cô vẫn xinh đẹp khiến người ta say mê. Tấm thân lả lướt của cô biểu hiện phong độ khả ái của người thiếu nữ thanh xuân.

Thiếu nữ xinh đẹp dường như sợ quá sắp té xỉu. Cô đứng rất gần tấm bình phong. Giả tỷ nhát đao của Cao Thanh Vân hươi xa thêm một chút thì đã trúng vào người cô rồi. Hiện giờ tuy cô không bị thương, nhưng luồng đao khí đủ khiến huyết dịch trong người cô ngưng kết lại.

Cao Thanh Vân chạy lại hỏi:

- Diêu huynh! Vị này là ai?

Diêu Văn Thái hơi lộ vẻ bẽn lẽn đáp:

- Y là Tiểu di tử Tần Nhi của tiểu đệ.

Cao Thanh Vân quay lại ngó Tần Nhi nói:

- Tần Nhi cô nương! Cô nương chẳng nên đứng đó làm chi nửa. Đây là chuyện đàn ông của bọn tại hạ. Cô nương không biết tới thì hơn.

Tần Nhi lộ vẻ rất hoang mang, tuy cô muốn tẻ xỉu mà tri giác vẫn như thường. Cao Thanh Vân nói câu gì cô cũng nghe rõ.

Tần Nhi vừa thấy vững tâm, người cô đang tựa vào tường bỗng ngồi phệt xuống không đứng dậy được nữa. Cặp giò của cô đã nhủn ra rồi.

Cao Thanh Vân chau mày lùi lại mấy bước nhường cho Diêu Văn Thái đi tới.

Diêu Văn Thái vẫn đứng yên hỏi:

- Cao huynh tha y chạy đi thật ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Diêu huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ quyết không đánh lén trước mặt một mỹ nhân. Xin lão huynh đến đỡ cô dậy.

Diêu Văn Thái mỉm cười hỏi?

- Cao huynh không sợ y biết chuyện bí mật của mình ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Điều khiến cho tiểu đệ sợ hãi à Tần Nhi cô nương đây, nếu cô ở trong Cực Lạc Giáo. Tà giáo này có nhiều thủ đoạn bí mật, khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được, nhưng tiểu đệ biết cô không phải.. Diêu Văn Thái ngắt lời:

- Vụ này mong rằng Cao huynh chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân đáp:

- Chỉ giáo thì tiểu đệ không dám, vì tiểu được biết rằng Diêu huynll chỉ muốn nghe ngu kiến để chứng thực những ý nghĩ ở trong lòng Diêu huynh mà thôi.

Diêu Văn Thái vộI hỏi:

- Hay lắm! Nếu đúng như vậy thì Cao huynh không chịu nói chăng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì Tần Nhi cô nương không phải người võ lâm, trong người cô chẳng có chút công phu nào hết. Mặt khác cô đã là tiểu di tử của Diêu huynh thì hàng ngày gặp mặt và nhất định Diêu huynh đã có nhận xét tường tận về cô. Xin miễn thứ cho tiểu đệ nói càn một câu là lão ca ca tất chú ý đến cô luôn vì cô là người xinh đẹp.

Y ngừng lại một chút, không thấy đối phương có điều dị nghị liền nói tiếp:

- Còn một điểm nữa:

theo chỗ tại hạ biết thì bọn phụ nữ ở Cực lạc giáo chẳng ai không lộ vẻ yểu mị khiến người ngó thấy phải tiêu hồn. Tần Nhi cô nương lại không có phong độ như vậy.

Diêu Văn Thái lạnh lùng đáp:

- Té ra là thế.

Tuy hắn không nói có tín phục Cao Thanh Vân hay không nhưng hắn thở phào một cái cũng đủ chứng minh tâm tình hắn thế nào.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu tiểu đệ cũng có cô tiểu di tử xinh đẹp như vậy thì nhất định tiểu đệ rất quan tâm và chú ý đến từng cử động của cô. Đó chỉ là thiên tính của đàn ông chẳng lấy chi làm lạ. Diêu Văn Thái gật đầu cất bước tiến lại, liền cất dao trủy thủ rồi mới đỡ Tần Nhi đứng lên. Tần Nhi vẫn còn kinh hãi vô cùng, cô chúi vào lòng Diêu Văn Thái.

Diêu Văn Thái an ủi cô:

- Tiểu di tử đừng sợ. Cao huynh không sát hại tiểu di đâu. Tần Nhi lắc đầu, vẫn chui vào lòng hắn.

Diêu Văn Thái chẳng lẽ coi cô như người dưng, đành khuyên giải cô:

- Tiểu di tử cứ yên tâm và nói cho ta hay tại sao lại đến đây?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu muội đến thăm Diêu huynh, nhưng thấy có khách đành phải ẩn mình.. Tiếng cô run run khiến ai nghe cũng thương hại.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Tần Nhi cô nương! Vừa rồi lệnh tỷ phu tuy đã động thủ, nhưng đó chỉ là muốn thử công lực của tại hạ. Nếu tại hạ kém cỏi, tất y đã liệng đi rồi chứ chẳng để cho tại hạ nói câu nào.

Tần Nhi ngơ ngác ngửng đầu ngó hai người đàn ông tựa hồ để tìm ra ở nét mặt họ nghĩ gì.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Nói một cách khác thì lúc chúng ta bàn chuyện buôn bán cần phải hiểu rõ tư cách của đối phương. Mục đích cuộc động thủ của bọn tại hạ là thế đó..

# Chương 80 - Diêu Văn Thái Cầu Người Giết Vợ

Tần Nhi nghe Cao Thanh Vân giải thích một cách tường tận cô mới vững dạ. Chẳng những cô không chúi vào lòng Diêu Văn Thái nữa mà còn đứng ra xa một chút, lộ vẻ hổ thẹn.

Diêu Văn Thái chậm rãi nói:

- Tần Nhi! Tiểu di tử vào trong kia đi! Bọn đàn ông nói chuyện thường khi không muốn để đàn bà nghe. Vừa rồi tiểu di tử đã xâm phạm quyền lợi của bọn đàn ông chúng ta rồi đó.

Tần Nhi cúi xuống khẽ đáp:

- Được rồi! Tiểu muội đi đây.

Hai chân cô dài mà lưng nhỏ, nên cô cất bước là có vẻ phong lưu tha thướt, khiến người ta không thể nhìn đi chỗ khác.

Tần Nhi mất hút rồi, Cao Thanh Vân và Diêu Văn Thái lại đưa mắt nhìn nhau nhưng lộ vẻ rất lạnh lùng chứ không đầm ấm như nhìn thiếu nữ.

Diêu Văn Thái nói:

- Tiểu di tử của tiểu đệ bản tính nhu nhược mà lại nhát gan. Nhưng dáng người càng lớn càng xinh đẹp, càng khả ái.

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế? Cô thật khả ái. Theo nhận xét của tiểu đệ thì chắc Diêu huynh đối với tôn phu nhân rất đằm thắm nên cô mới lộ ra tín nhiệm Diêu huynh như vậy?

Diêu Văn Thái ngần ngừ đáp:

- Tỷ tỷ của y là Trắc thất của tiểu đệ chứ không phải Ngô Đinh Hương. Cao Thanh Vân đã hiểu chuyện bí mật này rồi nhưng giả bộ lắng nghe.

Diêu Văn Thái nhẹ buông tiếng thở dài, người ngoài khó mà phát giác ra được nhưng Cao Thanh Vân cũng nhận thấy rồi. Y liền biết vị chưởng môn một phái này trong lòng có chỗ phiền não vô cùng.

Y thu trường đao về nói:

- Diêu huynh! Tiểu đệ vô tình hỏi đến việc tâm sự của Diêu huynh. Tiểu đệ chỉ có một mục đích là muốn biết những điều bí mật của Lục Minh Vũ?

Diệu Văn Thái hỏi:

- Dù cho Lục Minh Vũ đúng là giáo chủ Cực Lạc giáo thì cái đó có mối quan hệ gì trọng đại với Cao huynh?

Cao Thanh Vân nhăn nhó cười đáp:

- Kẻ địch thủ của tiểu đệ còn lợi hại hơn Lục Minh Vũ. Tại hạ đã có trao đổi mấy chiêu với Lục Minh Vũ nên đã hiểu những chỗ sâu nông của họ. Vì thế mà tiểu đệ tự biết nếu chạm trán cường địch kia, tất mình phải uổng mạng.

Diêu Văn Thái nghi ngờ đáp:

- Đã thế thì Cao huynh kiếm một nơi nào để lánh đi. Tài trí và bản lãnh của Cao huynh đối với chuyện này phỏng có khó gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Diêu huynh tưởng tiểu đệ đúng là một tên thích khách có thể dùng tiền tài mà sai khiến được ư? Tiểu đệ nói thật cho Diêu huynh hay:

ban đầu tiểu đệ luyện võ công là để đối phó với đại địch sắp ra đời tàn sát đồng đạo võ lâm thiên hạ. Tiểu đệ rèn luyện theo đường dưỡng tính tu đạo. Vì thế tại hạ chẳng thể không hành hiệp giang hồ để thử thách với bọn phá hoại. Diêu huynh cũng biết hành động của tiểu đệ dù theo công đạo cũng làm nổi sóng gió đến các môn phái, nên tiểu đệ phải cải biến thân hình thành một tên hung thủ chức nghiệp để che dấu hành tung.

Diêu Văn Thái tuy nét mặt vẫn thản nhiên, nhưng vẻ khâm phục lộ ra khóe mắt. Hắn chậm rãi hỏi:

- Kẻ đại địch của Cao huynh là ai vậy?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Hắn là tiền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn họ tên chưa được biết rõ. Tiêu Dao lão nhân muốn tại hạ đối phó với hắn.

Cao Thanh Vân đã đạt tới cao trào mới đề cập tới Tiêu Dao lão nhân, Diêu Văn Thái là chưởng môn một phái dĩ nhiên hiểu được bậc cao nhân này. Lão không khỏi chấn động tâm thần hỏi lại:

- Cao huynh là đại biểu cho lão nhân gia ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ là môn hạ phái Ngũ Đài, được gia sư tiến cử lên Tiêu Dao lão nhân và được tuyển lựa làm vai trò đối phó với truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn.

Diêu Văn Thái nói:

- Té ra là thế.

Hắn ngó lại con người làm chấn động võ lâm là Bạch Nhật thích khách thì thấy thiên đình bảo mãn, khí phách oai phong. Theo sách tướng y quả là kẻ sĩ chính trực nhân hậu, chứ chẳng phải là tên hung thủ giết người không gớm tay.

Nên biết Diêu Văn Thái là tay lão luyện giang hồ, coi tướng người có đến hàng vạn, mục lực

không phải tầm thường. Giả tỷ hắn không bị ngoại hiệu của Cao Thanh Vân che lấp thì đã nhận ra y xuất thân từ danh môn chính phái rồi.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu quả truyền nhân của Sa Thiên Hoàn mà ra đời thì cục diện hai mươi năm trước, Nhân ma đã hoành hành thiên hạ lại tái diễn, thực là đáng sợ.

Cao Thanh Vân nói:

- Chính là thế đó!

Diêu Văn Thái cương quyết đáp:

- Được lắm! Chúng ta ở môn phái nào giải quyết cho môn phái ấy. Trước hết hãy nói về Lục Minh Vũ. Hắn nhất định là Cực Lạc giáo chủ không còn nghi ngờ gì nữa, vì hắn chuyên nghề dùng cổ thuật còn nữ nhân thì mỵ thuật Cao Thanh Vân ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Té ra là thế! Vậy Âu Dương Tinh đã bị cổ thuật của hắn làm cho mê muội nên nỗi thái độ biến đổi đột ngột ư?

Diêu Văn Thái đáp:

- Đúng thế! Đại khái tiện nội cũng là một phần tử trong Cực Lạc giáo.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Phải chăng Diêu huynh muốn nói về tôn phu nhân.

Diêu Văn Thái đáp:

- Phải rồi! Chính là Ngô Đinh Hương. Dù không phải thế thì tất mụ cũng có mối liên quan với tà giáo bí mật hoặc với Lục Minh Vũ. Cao Thanh Vân sực nhớ tới lão ngũ Bành Xuân Thâm ở Thần câu môn, bụng bảo dạ:

- Chẳng hiểu Ngô phu nhân có dẫn dụ Bành Xuân Thâm không? Hay Bành Xuân Thâm mới là kẻ gây nên tội lỗi? Nói một cách khác, có thể Bành Xuân Thâm đã liên quan đến Cực Lạc giáo từ trước rồi mới đưa Ngô phu nhân vào tà giáo này.

Y nghiêm trang nói:

- Diêu huynh nói vậy khiến cho tiểu đệ nổi lòng thanh khí. Hiện giờ mong rằng Diêu huynh cung cấp thêm tài liệu cho.

Diêu Văn Thái biến thành con người mau lẹ. Hắn mời Cao Thanh Vân ngồi xuống rồi đáp:

- Ngô Đinh Hương ngoài môn tâm pháp của tệ phái đã học đến trình độ tối cao, y còn luyện một thứ kỳ công ngoại môn để biến thành người mỗi ngày xinh đẹp hơn. Chẳng dấu gì Cao iluynh, trong cái đẹp của y có ẩn dấu vẻ dâm tà. Ban đầu tiểu đệ cũng không hay, về sau.. Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau ba người trong tệ phái ngấm ngầm đến tố cáo cho tiểu đệ hay là Ngô Đinh Hương làm cho bọn chúng phải điên đảo thần hồn, trong lòng nảy ra tà niệm. Chúng nhận thấy phải xa rời

nơi đây mới được.

Cao Thanh Vân gật đầu. Bây giờ y biết rõ chân tướng so với những điều hiểu biết của Phàn Phiếm lạI khác nhau xa.

Diêu Văn Thái nói:

- Bấy giờ tiểu đệ mới tỉnh ngộ và hiểu kỳ công ngoại môn của y tới đâu. Nếu cứ thế này tiếp diễn thì người tệ phái tất đi vào chỗ hành động trái ngược luân thường mà tiểu đệ không trách họ được. Khi ấy, tiểu đệ ngoài việc sai khiến bọn đồng môn của mình, còn ngấm ngầm quan sát tiện nội, phát giác ra tính tình thị biến đổi rất nhiều, ưa thích nam nhân giỡn cợt. Cả với tiểu đệ cũng không ngoài thể lệ đó Y đột nhiên dừng lại, mặt lộ vẻ đau khổ trầm lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Giả tỷ đến bây giờ tại hạ còn ở với y thì có thể suốt đời không xa rời mụ được nữa. Trường hợp không xa rời được tất chết về tay mụ không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Đúng thế! Tuy phu nhân không hạ sát Diêu huynh, những kẻ khác bị y mê hoặc sẽ hạ thủ thay y. Diên Văn Thái cất giọng trầm trọng nói:

- Vì thế mà tại hạ lìa bỏ mụ rồi vẫn muốn điều tra kỳ công ngoại môn của mụ xem học ở đâu ra nên tại hạ cần xa dời Lạc Dương.

Cao Thanh Vân ngấm ngầm phân tích lời nói của Diêu Văn Thái một cách rất mau lẹ, tham khảo những sự tiết lộ của Phàn Phiếm nói là Ngô Đinh Hương vì trượng phu có vợ nhỏ mà đi ở xa. Y tìm ra một kết luận và một nghi vấn.

Kết luận gồm điểm. Một là:

lãnh tụ Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên cùng Tử Y Ngọc Tiên Ngô Đinh Hương lừng danh thiên hạ quả đã phân cư lâu năm. Điểm thứ hai:

Diêu Văn Thái vẫn ngấm ngầm dò xét Ngô Đinh Hương. Mụ cũng biết vậy nên đề phòng nghiêm mật. Điểm thứ ba:

Ngô Đinh Hương tuy ở nơi hẻo lánh, vẫn có điều hoan lạc chớ không phải tịch mịch. Diêu Văn Thái chỉ phong thanh, nhưng đến bây giờ chưa tìm được bằng chứng, không hiểu gian phu là ai. Điểm thứ tư:

Ngô Đinh Hương đã luyện môn cổ mỵ và thuật này có liên quan đến toàn thể vấn đề.

Còn nghi vấn của Cao Thanh Vân là:

Điểm thứ nhất Ngô Đinh Hương đã có mỵ lực tất thi triển đến cả Diêu Văn Thái mà sao Diêu không bị mê hoặc lại đi tìm vui ở cô gái khác?

Điểm thứ hai:

Thế lực của Diêu Văn Thái bao gồm cả giải đất Lạc Dương mà sao không điều tra được mối tân hoan của Ngô Đinh Hương?

Điểm thứ ba:

Vì lẽ gì Diêu Văn Thái lại trở về Lạc Dương cùng một lúc với bảy môn phái lớn và Cái Bang đều đến đây tụ hội? Phải chăng hắn đã tìm ra đầu mối gì có liên quan đến những người võ lâm này?

Ngoài ra còn mấy nghi vấn nhỏ tỷ như Diêu Văn Thái sao lại không giết chết Ngô Đinh Hương ngay ngày ấy mà cứ để mụ tiêu dao tự tại?

Cao Thanh Vân xếp đặt lại những tài liệu cùng nghi vấn trên đây rồi hỏi:

- Theo ý Diêu huynh thì ngày trước Ngô phu nhân luyện công phu ngoại môn cũng có liên quan tới Cái Bang chúa Lục Minh Vũ hay sao?

Diêu Văn Thái đáp:

- Có liên quan râ l lớn, nhất là Cao huynh đã tiết lộ Lục Minh Vũ là giáo chủ Cực Lạc giáo thì con mắt người đưa tin đó đã nhìn thấy rồi.

Cao Thanh Vân chấp tay hỏi:

- Tiểu đệ xin lĩnh giáo. Việc gì liên quan đến Ngô phu nhân tiểu đệ không tiện nhúng tay vào.

Đồng thời tiểu đệ tin rằng Diêu huynh cũng không muốn nhờ người can thiệp đến chuyện đó.. Diêu Văn Thái mỉm cười ngắt lời:

- Tại hạ có ý kiến trái ngược. Cao huynh ơi! Nếu Cao huynh chịu tuốt gươm viện trợ thì tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Cao Thanh Vân rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Diêu huynh nói thế nghĩa là làm sao? Đây là việc riêng gia đình của Diêu huynh, tiểu đệ dúng tay vào thế nào được?

Diêu Văn Thái đáp:

- Bàn tới điểm này câu chuyện khá dài. Chúng ta nói thẳng thắng thì tệ phái ở Lạc Dương đã có nhân lực lại đủ tài lực. Nếu Cao huynh muốn vận dụng, chỉ cần nói một tiếng. Có điều Cao huynh hãy ưng thuận với tiểu đệ một điều là khi muốn giúp nhau thì hãy phá bỏ phiến đá kim chân tệ phái.

Cao Thanh Vân không khỏi xúc động nghĩ thầm:

- Nếu Ngô Đinh Hương có liên quan đến Lục Minh Vũ mà đồng thời ta được phái Lạc Xuyên nâng đỡ thì đối với việc chống đối truyến nhân của Nhân ma dĩ nhiên tăng thêm nhiều lực lượng.

Y xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi:

- Không hiểu Diêu Văn Thái yêu cầu trợ giúp điều gì?

Y liền nói:

- Tình trạng của tại hạ bữa nay thật không nên để phát sinh chi tiết. Chắc Diêu huynh đã hiểu rõ

và mong rằng Diêu huynh lượng xét cho.

Diêu Văn Thái trong lòng thất vọng hỏi:

- Cao huynh không chịu giúp đỡ ư? Cao Thanh Vân cảm thấy có điều khác lạ nhưng không rõ là chuyện gì, chàng tạm thời gác lại không nghĩ tới rồi đáp:

- Chẳng phải tiểu đệ kiên quyết cự tuyệt lời yêu cầu của Diêu huynh, mà nghĩ không ra Diêu huynh có chỗ nào cần tiểu đệ giúp đỡ.

Diêu Văn Thái nói ngay:

- Tiểu đệ chỉ nhờ Cao hnynh giết chết dùm Ngô Đình Hương là xong việc Cao Thanh Vân sửng sốt hỏi:

- Nếu quả chỉ có việc đó. Sao Diêu huynh không kiếm người khác.

Diêu Văn Thái đáp:

- Dĩ nhiên không được. Chính tiểu đệ ra tay cũng không xong.

Cao Thanh Vân cảm thấy hứng thú liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Diêu Văn Thái đáp:

- Chẳng dấu gì Cao huynh. Giả tỷ Cao huynh không phải là địch thủ của tiểu đệ thì tiểu đệ đã chẳng miễn cưỡng yêu cầu Cao huynh ra tay. Nguyên vì võ công của Ngô Đình Hương, tệ phái bao nhiêu người từ trên xuống dưới không ai bì kịp mụ. Còn chính tiểu đệ hoặc giả có thể thủ thắng, nhưng Dường như hắn có điều khó nói nên ngập ngừng không tiện thốt ra.

Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ, vào lúc bình thường tất y không hỏi vặn làm cho đối phương phải bẽn lẽn, nhưng tình thế hiện giờ khác hẳn, y càng biết nhiều chi tiết càng tốt huống chi đây là một chi tiết mấu chốt.

Chàng liền hỏi:

- Sao Diêu huynh không nói thẳng ra?

Diêu Văn Thái thở dài đáp:

- Tiểu đệ nói ra Cao huynh đừng cười. Tiểu đệ sợ là sợ mỵ thuật của mụ nên không dám lao đầu vào cuộc thử thách này, cũng không dám mời người khác liên thủ.

Cao Thanh Vân chấn động tâm linh. Y tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Không chừng Phụng dương lãng tử Bành Xuân Thâm cũng được hắn mời làm thích khách. Có khi vì sự thất bại của Bành Xuân Thâm mà hắn không dám đi vào vết xe đổ nữa.

Y mỉm cười hỏi:

- Cái đó là chuyện thường tình, hà tất Diêu huynh phải thẹn thùng?

Diêu Văn Thái phấn khởi tinh thần đáp:

- Cao Huynh đã thực lòng không cười tiểu đệ, vậy tiểu đệ nói trắng ra cũng chẳng hề chi. Võ công Ngô Đinh Hương đã cao cường lại nhan sắc xinh đẹp, thêm vào mỵ thuật khiến cho người ta điên đảo thần hồn. Tiểu đệ e rằng những người phóng đãng giang hồ khó có thể chống cự được mỹ sắc quyến rũ của mụ. Chỉ phân tán tâm thần một chút là rước lấy mối họa máu chảy đương trường.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu đệ cũng là một kẻ vũ phu, e rằng không đương nổi trách nhiệm.

Diêu Văn Thái đáp:

- Không phải đâu! Cao huynh so với người võ lâm thông thường thật khác nhau xa. Trên thực tế, Cao huynh lại là một nhà tu hành mà cũng là người xuất gia trong võ lâm kẻ khác bì thế nào được?

Cao Thanh Vân không phản đối nhận xét này của Diêu Văn Thái vì y đúng là kẻ tu hành đem hết tinh lực trong người dùng vào việc rèn luyện tấm thân cốt đề chống lạI với truyền nhân của Nhân ma.

Y đã là người tu luyện thành đức tính nên đối với nữ sắc dĩ nhiên đối phó dễ dàng. Diêu Văn Thái nghĩ vậy mà chính Cao Thanh Vân tự vấn tâm có thể nắm vững tình hình.

Y trầm ngâm rồi nói:

- Té ra là thế.

Y lại tự nhủ:

- Cho đến bây giờ Diêu Văn Thái vẫn chưa đề cập đến chuyện Bành Xuân Thâm, không hiểu nội tình ra sao? Nếu quả họ Bành đã được hắn mời mà hắn không nói ra cho mình hay thì tấc dạ thành thật của hắn hãy còn vấn đề.

Y không hỏi tới đối phương vụ đó, ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Vụ này có thể thương lượng được, nếu tiểu đệ có đủ nhân lực và vật lực để đối phó.. Vả lại tiểu đệ xin nhắc Diêu huynh chỉ có một việc là hạ sát Ngô Đinh Hương.. Diêu Văn Thái cả mừng đáp:

- Cao huynh chịu giúp cho thì tệ phái từ trên xuống dưới đều chịu làm hết bất cứ việc gì mà Cao huynh muốn sai khiến, dù nguy nan đến đâu cũng chẳng lùi bước.

Cao Thanh Vân sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Diêu huynh! Trong vụ này có một điều cần phải làm cho ổn thỏa trước mới động thủ được.

Đó là vấn đề có liên quan đến tình hình tôn phu nhân. Tiểu đệ mới nghe tiếng chuông một bên, chưa thể xác định được.. Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin Diêu huynh đừng trách tiểu đệ là không tin lời Diêu huynh. Tiểu đệ mà không điều tra

được rõ rệt thì quyết chẳng ra tay một cách khinh xuất.

Diêu Văn Thái lộ vẻ cung kính đáp:

- Cao huynh làm việc không cẩu thả càng khiến tiểu đệ tin lòng. Chính vì điểm không cẩu thả này mà tiểu đệ càng rõ Cao huynh là người cao khiết. Có phải là kẻ kiên trinh như vậy mới chống nổi □mỵ thuật□ của Ngô Đinh Hương. Cao huynh cứ việc điều tra. Diêu Văn Thái nói như vậy hoàn toàn hợp lý để thuyết phục đối phương. Đó là phương pháp duy nhất để đối xử với kẻ sĩ tài trí. Nếu chỉ nói chuyện cảm tình cùng đền đáp thì không xong việc. Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Diêu huynh đã ưng chịu như vậy thì xin cho biết làm cách nào để gặp Ngô phu nhân. Tiểu đệ muốn tra hỏi y đủ điều.

Diêu Văn Thái ra chiều khó nghĩ đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì mấy năm nay không một người nào có thể gặp mụ được. Dĩ nhiên đối với người mà mụ muốn gặp sẽ ra ngoài thể lệ này. Mụ giữ hành tung bí mật như vậy thực khiến cho tại hạ rất đỗi hoài nghi.

Cao Thanh Vân nói:

- Chỗ hoài nghi của Diêu huynh tại hạ cũng không hiểu.

Diêu Văn Thái đáp:

- Theo lẽ ra thì mụ đã luyện công phu tà ma ngoại đạo khi nào còn giữ kiên trinh được mà không đi kiếm ngoài?

Nhưng bao nhiêu người của tiểu đệ phái đến ngày đêm giám thị nghiêm ngặt không ai bắt được chứng cớ thị có ngoại tình.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nếu vậy thì lạ thật! Giả tỷ Ngô thị phu nhân hoàn toàn không phạm tội tày đình, không vượt ra ngoài mực thước thì Diêu huynh chẳng có lý do gì để hạ sát y. Phải vậy không?

Diêu Văn Thái đáp:

- Kể ra thì thế đó, nhưng thị đã có cử động làm mê hoặc cả môn hạ tệ phái. Chỉ vì những nguyên nhân nào đó khiến mình không lượm được tin tức xác thực mà thôi, chứ thị không phải là người đàn bà nghiêm thủ phụ đạo. Mắt hắn chiếu ra những tia hàn quang ghen tức coi gớm khiếp.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu đệ đã thanh minh nếu Ngô phu nhân không có hành động gì vượt ra ngoài phụ đạo thì xin miễn thứ cho tiểu đệ chẳng khi nào dám hạ thủ giết người. Diêu huynh cần nhớ điểm này.

Diêu Văn Thái thở dài đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Có điều tiểu đệ biết thị quyết chẳng phải là một mỹ nhân trinh bạch.

Cao Thanh Vân trầm ngâm không nói gì. Mục quang sắc bén của y nhìn chằm chặp vào mắt đối phương một lúc rồi hỏi?

- Giả tỷ tiểu đệ chứng thực được Ngô phu nhân không có hành động thất đức thì Diêu huynh tự xử thề nào?

Diêu Văn Thái ngạc nhiên hỏi lại:

- Cao huynh nói vậy là nghĩa làm sao, tiểu đệ chưa hiểu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Diêu huynh đã có thành kiến trong lòng lại căm hận sâu xa, như con nhộng tự kéo kén trói buộc mình, không có đường giải thoát. Vạn nhất mà Ngô phu nhân vẫn giữ qui củ phụ nữ thì mối uất hận của Diêu huynh phát tiết vào đâu?

Diêu Văn Thái chưng hửng nói:

- Cao huynh nói câu này ra ngoài vấn đề.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Chẳng ra ngoài vấn đề chút nào cả. Giả tỷ Diêu huynh không bị ảnh hưởng thành kiến thâm căn cố đế này tất không có ý niệm tàn khốc nữa.

Diêu Văn Thái nói:

- Cao huynh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Có điều chắc chắn là chẳng khi nào tiểu đệ lại yêu cầu Cao huynh làm việc thương thiên hại lý. Cái đó đối với lương lâm của Cao huynh chẳng có gì đáng thắc mắc.

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ hãy đến Diêu phủ. Diêu huynh tự mình chưa tra ra được bằng chứng, mà Ngô phu nhân lạI làm cho Diêu huynh chẳng tài nào phá tan được hoài nghi thì tiểu đệ chắc rằng vụ này cũng có nguyên nhân. Diêu Văn Thái đứng dậy tiễn khách. Hai người ra khỏi sảnh đường.

Lúc này đã quá ngọ sang mùi, ánh dương quang tràn trề trong viện.

Cao Thanh Vân đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Diêu Văn Thái:

- Diêu huynh! Giả tỷ cuộc bàn luận của chúng ta không đi đến đâu thì Diêu huynh thử đoán coi tiểu đệ sẽ làm cách nào?

Diêu Văn Thái không sao hiểu được Cao Thanh Vân hỏi câu này với dụng ý gì, hắn không dám phúc đáp một cách hồ đồ chỉ mỉm cười nói:

- Chắc Cao huynh tự biết mình đã nắm vững được sự kiện và câu chuyện của tiểu đệ là sự thực đúng như thế.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Cái đó cũng chưa nhất định. Giả tỷ Diêu huynh cũng là một tay kiêu hùng gian ác, chẳng coi tính mạng anh em đồng môn vào đâu thì câu chuyện giữa chúng ta chẳng phải đến đây là hết.

Diêu Văn Thái bật tiếng cười khô khan nói:

- May mà tiểu đệ không phải hạng người đó.

Cao Thanh Vân cười mát hỏi:

- Tiểu đệ nói thực cho Diêu huynh hay:

một khi đã trở mặt thì tiểu đệ quyết chẳng ham chiến làm chi, có điều con đường chạy thoát của tiểu đệ không phải là qua viện này, cũng không theo phía sau, mà là tiểu đệ phá cửa phòng mé tả.. Diêu Văn Thái biến sắc hỏi?

- Cao huynh nói vậy là có ý gì?

Cao Thanll Vân đáp:

- Tiểu đệ đã nghiên cứu phương pháp hành thích và tập kích, nên vừa bước chân vào đây đã coi hết mọi cách bố trí của Diêu huynh thì thấy chỉ có nẻo đường mé tả là không được mai phục.

Vậy tiểu đệ phá cửa vào phòng rồi do cửa sổ thoát thân, khiến cho cách bố trí cùng mai phục của Diêu huynh thành ra vô dụng.

Diên Văn Thái cười khanh khách không nói gì. Hắn khâm phục Cao Thanh Vân ở chỗ y chỉ thoáng qua đã biết rõ nhược điểm của mình.

Cao Thanh Vân lại cất bước. Y chưa ra khỏi viện, bỗng nghe Diêu văn Thái lớn tiếng gọi:

- Cao huynh hãy chờ một chút. Thanh âm tuyệt không có chút gì ác ý.

Cao Thanh Vân là tay sành nghe giọng nói, chỉ thoáng qua đã biết người ta tử tế hay có ác ý với mình. Y liền dừng bước lại ngó.

Diêu Văn Thái chạy đến bên Cao Thanh Vân khẽ nói:

- Nhãn lực cùng cơ trí của Cao huynh khiến cho tín tâm của tiểu đệ tăng rất nhiều. Vì vậy mà có chuyện bí mật cần phải bộc bạch rõ với Cao huynh.

Cao Thanh Vàn bụng bảo dạ:

- Chắc bây giờ hắn mới chịu đem chuyện Bành Xuân Thâm nói ra. Nhưng lạ Ở chỗ sao hắn không cho ta biết trước để cảnh cáo? Gỉa tỷ năng lực của ta không cao thâm đến trình độ như hắn tưởng tượng, ta biết trước mà đề phòng hắn, há chẳng hay hơn ư?

Quả nhiên Diêu Văn Thái nhỏ nhẹ hỏi:

- Cao huynh đã nghe ai nói tới tên Bành Xuân Thâm, một tay cao thủ ở Thần Câu môn bao giờ chưa?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đã nghe tiếng y.

# Chương 81 - Đơn Thương Độc Mã Vào Diêu Phủ

Diêu Văn Thái nói:

- Võ công Bành Xuân Thâm đã vào hàng thượng thặng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng đã nghe người ta nói đến rồi.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Cao huynh có biết hiện giờ hắn ở đâu không?

Cao Thanh Vần lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không hay.

Y mừng thầm:

- Hắn ở trong nhà ngươi, ngươi còn muốn ta đoán nữa ư?

Diêu Văn Thái hạ thấp giọng xuống nói khẽ:

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh hay, xin Cao huynh đừng tiết lộ ra ngoài. Bành Xuân Thâm đã chết rồi....

Cao Thanh Vân sửng sốt tự hỏi:

- Phải chăng hắn vừa giết chết Bành lão ngũ?

Diêu Văn Thái lại nói tiếp:

- Hắn chết từ năm năm trước mà đến nay vẫn chưa ai biết.

Câu này khiến cho Cao Thanh Vân rất đỗi ngạc nhiên. Y giật mình kinh hãi hơn cả lúc vừa rồi hắn nhắc tới tên Bành Xuân Thâm. Dĩ nhiên y vẫn giữ vẻ thản nhiên, không để lộ cảm xúc ra ngoài mặt.

Diêu Văn Thái ngẫm nghĩ dường như để nhớ lại việc trước rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ đã dùng lễ trọng mời hắn giết chết con tiện nhân kia. Ngờ đâu hắn lại mất mạng về tay thị. Hắn chết máu thịt bầy nhầy, cảnh tượng rất thê thảm, rùng rợn....

Diêu Văn Thái khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Ngày ấy tiểu đệ chỉ nghĩ đến chuyện võ công mạnh hay yếu mà không biết tới "mỵ thuật" của con tiện nhân còn lợi hại hơn võ công. Bành Xuân Thâm đã chết về nữ sắc của thị quyến rũ.

Cao Thanh Vân nói:

- Nghe lời Diêu huynh, tiểu đệ phân tích được hai điều. Một là Diêu huynh đã nhìn tận mắt thi thể của Bành Xuân Thâm. Hai là Diêu huynh đã có cách biết đích xác Bành Xuân Thâm vì "mỵ thuật" của đối phương làm cho mê hoặc thành phân tán tâm thân mới bị đối phương giết chết.

Diêu Văn Thái nói:

- Đúng thế! Khả năng phân tích sự việc của Cao huynh khiến tiểu đệ càng thêm kính phục.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Diêu huynh quá khen mà thôi. Về điểm thứ nhất, chẳng cần phải nói nhiều cũng tưởng tượng ra được. Thi thể Bành Xuân Thâm đã máu thịt bầy nhầy không còn chân tướng, Diêu huynh chỉ căn cứ vào di vật hoặc những điểm đặt biệt nào đó để nhận ra:

vụ này không thành vấn đề. Vấn đề là ở điểm thứ hai.....

Diêu Văn Thái ngắt lời:

- Cao huynh phán đoán cách nào mà hiểu được tiểu đệ đã nhận xét ra nguyên nhân đưa Bành Xuân Thâm đến chỗ uổng mạng?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Tại hạ đã nói đó mới là vấn đề.

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Hắn làm lãnh tụ một phái quả nhiên có chỗ tài trí hơn người.

Diêu Văn Thái thủng thẳng nói:

- Tiểu đệ nhận thấy thi thể Bành Xuân Thâm trần như nhộng, thân không đeo một mảnh áo, nên mạnh dạn đoán như vậy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Phải rồi! Suy luận này thật cao minh. Bành Xuân Thâm đã đi giết người mà lúc bị giết lại thân thể lõa lồ thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Diêu Văn Thái lẳng lặng ngó Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân liếc mắt nhìn Diêu Văn Thái nói:

- Nhưng Diêu huynh không phải là người nông nổi bồng bột thì những chứng cứ này quyết chưa chịu tin chắc. Nếu Diêu huynh có ý cho nghe thì tiểu đệ rửa tai chờ đợi.

Diêu Văn Thái lộ vẻ khâm phục đáp:

- Phải rồi! Còn một chứng cớ nữa. Tiểu đệ thấy Cao huynh đã tin lời, tưởng việc xấu xa này bất tất phải nói làm chi?

Cao Thanh Vân nói:

- Không sao. Diên huynh cứ việc nói hết ra.

Y nghĩ thầm trong bụng - Giả tỷ mình không hỏi thì nhất định hắn cho mình là hạng khả nghi.

Cả hai tay đều là những nhân vật giang hồ, thông minh cơ trí hơn đời. Tuy đã ở trong tình trạng hợp tác mà vẫn ngấm ngầm thử thách cùng đấu trí với nhau. Nhưng đây cũng là lẽ đương nhiên, chẳng có chi quái lạ.

Diêu Văn Thái nói:

- Tiểu đệ còn lo Bành Xuân Thâm có thể bị lột trần truồng rồi mụ mới dùng loạn đao đâm chém, khiến cho tử trạng càng thêm khủng khiếp....:

Y ngừng lại một chút rồi tiếp - Vì thế tiểu đệ sai một ông gìa rất giàu kinh nghiệm khám xét tử thi một cách kỹ lưỡng. Quả nhiên lão nghiệm ra Bành Xuân Thâm lúc chết đã cùng đàn bà giao hợp. Hơn nữa ở hạ bộ y còn tìm ra được những dấu vết của đàn bà dính vào, chứ người đàn ông không có.

Cao Thanh Vân gật đầu lia lịa khen:

- Thật là cao minh! Thật là cao minh!....

Nhưng trong lòng y rất đổi hoài nghi, vì y dã chỉ điểm cho Thần Câu môn đi điều tra Ngô Đinh Hương lại theo thị hiếu của Bành Xuân Thâm mà phát giác ra Bành còn ở Diêu phủ, mà hiện giờ lại đủ chứng cớ hiện nhiên Bành Xuân Thâm chết ở trên giường Ngô Đinh Hương là nghĩa làm sao?

Trong lòng vừa nghi ngờ vừa hứng thú, Cao Thanh Vân đi trên đường phố. Hắn vừa đi vừa nghĩ bụng:

- Nhưng bí mật về Bành Xuân Thâm phải phanh phui cho biết rõ mới được. Thật mìnll không ngờ hắn lại chịu nhận lễ của Diên Văn Thái để đi sát hại Ngô Đinh Hương. Thuyết của Diêu Văn Thái so với những lời Phàn Phiếm có chỗ khác nhau. Bây giờ điều thứ nhất thì một là Bành Xuân Thâm chưa chết, hai là Ngô Đinh Hương chẳng phải một yêu nữ trong Cực Lạc giáo. Chờ ta giải quyết xong vụ Ngô thị, hoặc giả sẽ tìm ra cách khiến cho Âu Dương Tinh khỏi lọt vào tay Lục Minh Vũ....

Y rẽ vào trong ngõ hẻm đi tới một gian phòng không, thấy Từ Phác vẫn nằm trên giường, dương mắt nhìn lên nóc nhà.

Cao Thanh Vân lại giải huyệt cho hắn rồi nói:

- Tiểu đệ đã gặp lệnh sư huynh. Bây giờ thành thế hợp tác với nhau rồi. Tiểu đệ có chỗ đắc tội, mong Từ huynh miễn thứ.

Từ Phác đứng dậy hỏi:

- Cao huynh nói vậy là phải lắm. Có điều tiểu đệ chưa hiểu hai vị thương nghị đi đến kết quả nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Lệnh sư huynh ban đầu bị tiểu đệ đem mối yên nguy của Từ huynh ra uy hiếp, y không dám

động thủ. Sau bàn luận đến chỗ vui vẻ, tiểu đệ được y hoan nghênh và ủy thác cho việc điều tra Ngô Đinh Hương. Nếu Ngô thị có hành vi thất đức thì phải xử tử.

Từ Phác thở dài nói:

- Chắc là Cao huynh có thể mã đáo đạt thành công.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Từ huynh nghe tiểy đệ nói đến việc xử tử Ngô Đinh Hương mà lại thở dài là nghĩa gì? Nếu tiểu đệ đem câu chuyện này cáo tố với Diêu huynh, không hiểu y nghĩ sao?

Từ Phác giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Cao huynh hỏi câu này là có ý gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hiển nhiên Từ huynh có lòng thương hại Ngô Đinh Hương. Dù Ngô thị có hành vi dâm ô thất đức, Từ huynh cũng lượng thứ cho thị phải không? Tại sao vậy?

Từ Phác ngạc nhiên ấp úng:

- Tiểu đệ cũng không biết. Vừa rồi tiểu đệ thở dài không phải vì có chuyện lo buồn. Chẳng ngờ cái đó cũng lọt vào mắt Cao huynh rồi sinh ra lắm chuyện.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Nếu Từ huynh không có chuyện lo buồn thì sao tiếng thở dài lại từ đáy lòng phát ra? Chà chà! Từ huynh đi thương xót một người đàn bà dâm đãng há chẳng là chuyện lạ?

Từ Phác vội giải thích - Cao huynh có điều chưa hiểu. Vị đại tẩu đó của tiểu đệ ngày trước ở với mọi người rất tử tế. Trong con mắt tiểu đệ thì đại tẩu ngoài tính cương cường, y không thích chịu điều gì bó buộc. Y là người rất tốt, có đại lượng, hiểu lẽ phải mà lại xinh đẹp nữa. Bất luận trường hợp nào hay phương diện nào, y đều không có dáng diệu con người dâm đãng thất đức.

Cao Thanh Vân sắc mlặt trở lại hòa hoãn hơn một chút nói:

- Té ra là thế.

Từ Phác hỏi:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải tận trung với sư huynh. Nếu đại tẩu là người dâm đãng thật sự thì chính tiển đệ cũng ra tay hạ sát y quyết chẳng chau mày, tiểu đệ nói vậy chẳng hiểu Cao huynh có tin hay không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ tin lời Từ huynh không phải là giả trá. Tiểu đệ muốn hỏi một câu là Từ huynh có ý kiến gì về thuật "mỵ hoặc" của Ngô Đinh Hương?

Từ Phác đáp:

- Y luyện tập công phu ngoại môn quả có "mỵ thuật", nhưng vì lẽ gì y luyện tập công phu yêu tà đó và đã học ở nơi ai thì y không nói ra.

Cao Thanh Vân nói:

- Đáng lý y nói ra mới phải, nếu quả việc đó chẳng có gì phải dấu diếm.

Từ Phác hỏi:

- Bản tính y rất quật cường, người ta càng bức bách thì y càng không chịu nói. Vấn đề nghiêm trọng này mọi người đã hàng ngày thảo luận trong khoảng thời gian khá lâu.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Khi các vị thảo luận, Ngô thị có ngồi đó không?

Từ Phác đáp:

Bọn sư huynh sư đệ của tại hạ gồm sáu người, ăn ở với nhau rất thân thiện, không việc gì là không bàn định với nhau, thường thường ngồi chung một chỗ. Dĩ nhiên đại tẩu cũng có lúc hiện diện tại trường, nhưng rồi y rũ áo ra đi, không lý gì đến câu chuyện của bọn tại hạ.

Cao Thanh Vân nói:

- Có thể vì y nhận thấy các vị không nên can thiệp vào.

Từ Phác nói:

- Có lẽ thế. Sau khi đại tẩu luyện xong "mỵ thuật" rồi thì y cười nói cùng cử chỉ tựa hồ khêu gợi mối dâm đãng trong lòng người ta, khiến cho bọn tại hạ rất đỗi băn khoăn.

Cao Thanh Vân nói:

- Cứ coi ma lực cổ hoặc của Lục Minh Vũ thì đủ rõ câu chuyện này không phải là giả dối.

Từ Phác nhăn nhó cười đáp:

- Nhưng bọn tại hạ là tình anh em thì khi nào lại nảy tà niệm với đại tẩu. Vì thế nên mọi người đều dời xa đại tẩu ngay.

Cao Thanh Vân nói:

- Quả nhiên đó là biện pháp duy nhứt.

Từ Phác nói:

- Đại sư huynh rất yêu đại tẩu rồi từ khi chuyện này xảy ra, y cơ hồ phát điên, song khốn nỗi không tìm ra được bằng chứng gì. Thậm chí y không thể nói ra là đại tẩu có điều tội lỗi nhưng tình yêu đối vời đại tẩu mỗi ngày một phai lạt. Đại sư huynh đành tìm một cô gái thật đẹp để gửi gắm mối tình.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu tiểu đệ bị đẩy vào hoàn cảnh này cũng đành làm như vậy.

Từ Phác nói:

- Bấy giờ lại đến lượt đại tẩu sinh lòng bất mãn gây lộn nhiều lần. Đại sư huynh liền ngấm ngầm bảo đại tẩu phải trừ bỏ "mỵ thuật". Chẳng hiểu tại sao đại tẩu không nghe lời. Đại sư huynh cũng không nhượng bộ. Sau đại sư huynh dọn đi ở xa. Nếu là người thường thì còn dễ thu xếp, nhưng đại sư huynh lo lắng cho danh dự bản phái đành phải ly khai Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Vậy mà tin tức của Phàn Phiếm lượm được thì lại nói Ngô Đinh Hương dùng thủ đoạn hăm giết Diêu Văn Thái và cô gái kia nên bắt buộc họ phải rời xa đến tận Trường An.

Y liền hỏi:

- Từ đó trở đi các vị vẫn giám thị Ngô Đinh Hương chứ?

Từ Phác đáp:

- Đúng rồi! Nhưng chẳng tìm được một chút bằng chứng nào về đường ăn nết ở của đại tẩu.

Câu trả lời này của Từ Phác cũng giống như Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Như thế há chẳng là lạ lắm ư?

Từ Phác đáp:

- Theo lẽ ra thì sau khi đại tẩu luyện xong "mỵ thuật" rồi, tính tình biến thành dâm đãng. Do đó y cần phải có đàn ông. Thế mà bọn tại hạ không sao điều tra ra chút gì mới là chuyện lạ Tiểu đệ đi các nơi điều tra những người luyện môn công phu này, tuy có mấy người hiểu được nhưng học thuật hãy còn nông cạn.

Đột nhiên hắn dừng lai, dương mắt lên ngó Cao Thanh Vân chầm chặp hồi lâu mới nói tiếp:

- Tiểu đệ sau khi hiểu biết thủ đoạn cùng bản lãnh của Cao huynh, thêm vào môn cổ hoặc của Lục Minh Vũ, mới tỉnh ngộ và hiểu vì lẽ gì trước nay không sao tìm ra được chứng cớ.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Vì lẽ gì không điều tra được?

Từ Phác đáp:

- Tiểu đệ thấy thủ đoạn của Cao huynh xuất quỉ nhập thần liền nghĩ ngay đến Lục Minh Vũ cũng không kém Cao huynh thì hành động của hắn qua được tai mắt mình chẳng phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Các vị cho rằng đối tượng của Diêu phu nhân là Lục Minh Vũ chăng?

Từ Phác đáp:

- Đúng thế? Hiện giờ tuy chưa có gì làm chứng cớ, nhưng phải là người thân thủ ghê gớm như Lục Minh Vũ mới che được tai mắt tệ phái.

Cao Thanh Vân gật đầu không nói gì. Y nghĩ bụng:

- Ta hãy để cho họ hiểu lầm là Lục Minh Vũ, rồi ngấm ngầm điều tra xem Bành Xuân Thâm sống chết thế nào.

Nên biết Cao Thanh Vân qua lại giang hồ lâu ngày, già dặn về nhân tình thế cố, liệu việc đời một cách sâu xa, thường khi thấy sự việc khác hẳn với chân tướng. Nhất là đứng trước mối xung đột về lợi hại, con người thường bóp méo sự thực, hay là có thiên kiến càng không giữ được mực bình thường. Vì thế nên người phái Lạc Xuyên nói về Ngô Đinh Hương khác với những tin tức của Phàn Phiếm cũng không phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân biết công phu điều tra của mình chưa lượm được kết quả gì, y đi đến kết luận:

Những điều nghe thấy chưa chính xác và còn phải điều tra lần lần chứ không hấp tấp được.

Có điều vụ này mà liên quan đến Lục Minh Vũ thì hoặc giả ở nơi Ngô Đinh Hương, y tìm ra được cách phá mỵ thuật của Lục Minh Vũ. Đó là một việc mất nhiều công phu để thám thính cho ra.

Cao Thanh Vân suy nghĩ vụ công này một cách tổng quát rất mau lẹ rồi hỏi:

- Từ huynh! Tiểu đệ muốn gặp Diêu phu nhân thì làm thế nào?

Từ Phác ngập ngừng đáp:

- Cái đó..... cái đó.....

Cao Thanh Vân nói:

- Y đã không phải là người đàn bà tầm thường đồng thời là phu nhân của chưởng môn phái Lạc Xuyên nên hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Từ Phác lắc đầu, nhăn nhó cười đáp:

- Xin tha thứ cho tiểu đệ chẳng có cách nào để giúp Cao huynh cả.

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt nói:

- Từ huynh nói vậy là sai. Nên biết nếu chúng ta gặp Ngô thị phu nhân một cách thuận lợi thì may ra còn có thể rửa sạch tội cho Ngô thị, nếu Ngô thị quả nhiên oan uổng. Đồng thời Ngô thị mà có hành động dâm tà thật sự thì tiểu đệ cũng yên tâm hạ thủ giết đi để trừ cái ung nhọt cho quí phái.

Y ngó Từ Phác thấy hắn đã xúc động liền tiếp:

- Giả tỷ tiểu đệ không có cách nào thuận tiện để gặp Diêu phu nhân thì phải dùng cách lén lút ngõ hầu đạt mục đích. Nhưng trường hợp này thành ra thế đại nghịch, e rằng không còn cách nào lựa chọn được nữa.

Từ Phác thở dài hỏi:

- Cao huynh bức bách tiểu đệ, tựa hồ nhận định tiểu đệ có cách đưa Cao huynh đến yết kiến đại

tẩu. Về điểm này tiểu đệ không sao hiểu được.

Cao Thanh Vân đáp:

- Lý lẽ này rất đơn giản. Tỷ như Diêu phu nhân muốn ám sát Diêu huynh thì thật dễ dàng, vì Ngô thị hiểu rõ thị hiếu, tính nết cùng tập quán của Diêu huynh, chỉ ra tay một. cách bất ngờ là làm xong được ngay. Từ huynh đã biết rõ mọi điều về Diêu phu nhân, dĩ nhiên cũng có thể nghĩ được biện pháp giúp tiểu đệ. Từ Phác không sao được, chấp tay nói:

- Tiểu đệ đã gặp rất nhiều cao nhân, nhưng chưa thấy ai ghê gớm bằng Cao huynh. Cao Thanh Vân nở một nụ cười cao ngạo, nghĩ thầm:

- Ta lợi hại thế nào. Bất quá ngươi mới được nếm một chút. Thực ra thủ đoạn ta hãy còn nhiều lắm.

Y liền nói:

- Vậy ra Từ huynh có biện pháp ư? Từ Phác đáp:

- Tiểu đệ hãy nói ra để Cao huynh nghe. Còn làm được hay không, cái đó chưa chắc.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại tẩu là người Hoài Dương. Trong nhà còn một vị huynh trưởng. Cao huynh tự giới thiệu là người ở Hoài Dương muốn diện kiến đại tẩu. Đại tẩu cho là ở nhà có việc hoặc giả chịu ra gặp Cao huynh chăng?

Cao Thanh Vân nói:

- Biện pháp này có thể làm được đây.

Từ Phác ngập ngừng một lúc rồi hỏi:

- Cao huynh dùng kế đó chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế.

Từ Phác hỏi:

- Tại sao Cao huynh không ngấm ngầm điều tra?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Tiểu đệ có lý lẽ của tiểu đệ. Nói rút lại tiểu đệ cố gắng làm cho người ta khỏi chịu mối oan khuất.

Câu chuyện giữa hai người đến đây là kết thúc.

Cao Thanh Vân đi về phía Diêu phủ. Y đi vòng quanh trong ngõ hẻm. Dọc đường không gặp một người võ lâm nào.

Tới Diêu phủ, Cao Thanh Vân thấy tường vây cao ngất mà cổng lớn đóng chặt. Chỉ để cái cổng

mé bên cho người ra vào. Y gõ cổng thì thấy một lão già chạy ra..

Cao Thanh Vân nói.

- Xin bẩm dùm với phu nhân một tiếng là tại hạ Ở Hoài Dương đến ra mắt.

Lão già chau mày đáp - Tiểu lão chưa gặp các hạ bao giờ?

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Lão trượng cứ bẩm phu nhân như vậy là người hiểu ngay có việc gì rồi.

Lão già ngần ngừ một chút rồi dẫn Cao Thanh Vân vào phủ.

Cửa trong cũng có người gác. Lão già dặn gã mấy câu rồi một mình đi vào nhà trong.

Sau một lúc khá lâu, lão mới trở ra.

Cao Thanh Vân vừa nhìn thần sắc lão đã biết ngay là có kết quả.

Lão già nói:

- Mời quí khách vào đi. Phu nhân đang chờ quí khách ở hậu sảnh. Cao Thanh Vân gật đầu đi theo lão.

Xuyên qua một tầng tòa viện mà không thấy tiếng người. Bốn bề yên lặng như tờ, hoa cỏ ngoài sân rất tốt tươi và hàng lối tề chỉnh.

Phía trong cửa sảnh đường có ả tỳ nữ đang chờ. Ả này tướng mạo khá xinh đẹp. Nhất là cặp mắt thị tỏ ra thông minh, mẫn cán.

Ả tỳ nữ khẽ cất liếng hỏi:

- Đại gia đeo đao làm chi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nó là vật phòng thân nên không bao giờ tại hạ rời khỏi bên mình.

Nữ tỳ nói:

- Phía trong là nội trạch. Phu nhân đang chờ ở đó. Đại gia đừng đeo hung khí hay hơn.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Nếu trong phủ có lệ luật như vậy thì tại hạ xin chờ ở đây, mời phu nhân ra hội kiến cũng được.

Nữ tỳ ngó Cao Thanh Vân bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi:

- Đại gia bao giờ cũng đeo bên mình hay sao?

Cao Thanh Vân dõng dạc đáp:

- Phải rồi!

Nữ tỳ thấy y kiên quyết bèn nói - Nếu vậy mời đại gia vào đi.

Cao Thanh Vân vừa đi theo nữ tỳ vừa nói:

- Rút cục tại hạ vẫn đeo đao tiến vào, vừa rồi hà tất phải một phen lý luận? Nữ tỳ cũng không chịu kém hỏi lại:

- Phải chăng đại gia có điều chi bí mật về thanh đao này nên mới kiên trì giữ nó?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này đáo để thật! Thị vẫn còn có ý điều tra gốc gác ta ở nơi thanh đao này..

Dĩ nhiên y không thừa nhận được, liền hững hờ đáp:

- Bất luận cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ còn tại hạ, trước khi gặp phu nhân, nhất quyết không rời thanh đao này.

Ả nữ tỳ đột nhiên dừng bước, xuýt nữa Cao Thanh Vân đụng vào người thị.

Nữ tỳ dương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Cao Thanh Vân hỏi:

- Đại gia đã gặp phu nhân bao giờ chưa?

Cao Thanh Vân sững sờ một chút rồi đáp.

- Tại hạ chưa gặp qua. Y không trả lời như vậy không xong vì y sợ Ngô Đinh Hương có khi ẩn mình gần đây mà mụ nghe nói đã gặp mụ rồi là y dối trá.

Nhưng câu trả lời này cũng sinh chuyện rắc rối. Ả nữ tỳ hỏi ngay:

- Vừa rồi nghe đại gia nói thì dường thư đã biết phu nhân rồi và phải được gặp người mới cam tâm. Nếu đại gia chưa gặp phu nhân bao giờ thì làm sao mà nhận được ra? Giả tỷ phu nhân nghi ngại xẩy chuyện bất ngờ phái người giả mạo ra tiếp, đại gia thị sao?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay được, nữ tỳ cười lạt hỏi tiếp?

- Trong trường hợp này đại gia tính thế nào? Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi miễn cưỡng đáp:

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Nữ tỳ nói:

- Ủa! Đại gia nên biết phu nhân có tiếp kiến hay không là do tay tiểu tỳ sắp đặt.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nói bậy! Phu nhân chẳng phải là người chưa từng tiếp kiến ai. Chẳng lẽ y lại sợ tại hạ?

Nữ tỳ đáp:

- Sợ thì không sợ. Nhưng không muốn gặp người ngoài.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Tuy tại hạ từ Hoài Dương tới, nhưng không phải ở họ Ngô thì cũng là người ngoài, vậy phu nhân sao lại chịu tiếp kiến.

Nữ tỳ hỏi lại:

- Tiểu tỳ chỉ muốn đạI gia trả lời câu:

làm thế nào để nhận ra được phu nhân là chân hay giả?

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt đáp:

- Cứ thấy mặt là biết, hay chỉ nghe hỏi một hai câu cũng nhận ra. Y buột miệng nói vậy mà khiến cho nữ tỷ hiểu lầm tưởng y đã có ám hiệu.

Nữ tỳ vẻ mặt tươi tỉnh trở lại vừa cười vừa trở gót bước đi.

Qua một cửa viện nhỏ ra đến tòa sảnh đường. Trong sảnh đường đã có một phu nhân đứng ở phía trong cửa. Theo sau phu nhân là một tên tỳ bộc.

# Chương 82 - Cạn Nổi Lòng Đang Thù Hóa Bạn

Cao Thanh Vân thấy trước mắt sáng lòa. Y nhìn mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường. Nàng chưa đầy ba chục tuổi, nhan sắc khiến cho người ta phải rung động.

Cao Thanh Vân tuy đã tiên liệu Tử y ngọc tiêu Ngô Đinh Hương nhất định là con người xinh đẹp, nhưng y không ngờ nhan sắc của nàng lại kiều diễm đến thế này.

Y lấy con mắt thích khách để nhận xét và phán đoán sắc đẹp của thiếu phụ, liền nhận ra cái làm cho người ta rung động không phải ở nhan sắc mà là ở thân hình óng ả, tư thế nàng đứng cũng thành một kiểu cao thượng khác đời.

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Tại sao thiếu phụ này lại không thích làm cho người ta có ý niệm dâm tà? Nếu nàng đã luyện thành "mỵ thuật" thì phong độ của nàng phải làm cho đàn ông rạo rực trong lòng mới phải chứ?

Y bước vào sảnh đường chấp tay hỏi?

- Phải chăng tôn giá là Diêu phu nhân?

Thiếu phụ diễm lệ gật đầu hỏi lại.

- Các hạ là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tôn giá là bậc cao minh thử đoán coi tại hạ là ai?

Ngô Đinh Hương nhíu cặp lông mày xinh đẹp nói:

- Té ra các hạ không phải ở Hoài Dương đến đây?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Tôn giá cũng không phải là Ngô Đinh Hương chăng?

Thiếu phụ xinh đẹp sửng sốt hỏi:

- Ai bảo bản nhân không phải?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ bảo tôn giá chẳng phải là Ngô Đinh Hương?

Thiếu phụ tươi cười hỏi:

- Vậy các hạ bảo bản nhân là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ cũng không biết, nhưng dung nhan tôn giá tươi đẹp khiến cho người ta sinh lòng kính ái.

Thiếu phụ nghe y nói câu này, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Nàng ngẫm nghĩ một chút rồi thủng thẳng nói:

- Chẳng dấu gì các hạ. Bản nhân đúng là Ngô Đinh Hương.

Nàng thanh minh một cách trịnh trọng khiến cho con người đã từng trải sóng gió, nhân lực hơn đời là Cao Thanh Vân không khỏi hồ đồ. Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nghe lời nàng nói dường như rất có vẻ thành thực. Nếu nàng là Ngô Đinh Hương thực sự thì sao ta không thấy trong người nàng một chút thái độ nào là dâm tà quyết rũ.

Ngô Đinh Hương thấy Cao Thanh Vân chau mày suy nghĩ liền hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao lại lợi dụng quê hương của bản nhân để đến đây hội diện? Cao Thanh Vân thấy mình bị dồn nào thế bí, chẳng còn cách nào chối cãi được nữa, liền theo kế hoạch đã định trước, đi vào vấn đề. Y đáp:

- Tại hạ đến thỉnh cầu phu nhân chuẩn cho được gặp một người.

Ngô Đinh Hương gạt đi - Bất cứ là ai bản nhân cũng không tiếp.

Cao Thanh Vân giải thích:

- Không phải tôn giá mà là tại hạ muốn gặp người đó.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Vụ này có liên can gì đến bản nhân?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu phu nhân không cho thì thật khó mà gặp y được.

Ngô Đinh Hương thản nhiên hỏi lại:

- Người ấy là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ xin thanh minh trước là bất luận có gặp y hay không cũng xin vì phu nhân mà giữ bí mật. Người đó là...

Y nói mỗi lúc một hạ thấp giọng xuống khiến cho Ngô Đinh Hương phải tiến gần lại, chú ý lắng tai.

Cao Thanh Vân chưa nói tên người kia ra đột nhiên bước mau tới cửa sổ. Động tác cực kỳ mau lẹ y đá cửa sổ thò đầu nhìn vào.

Cử động này chỉ trong nháy mặt là xong, đủ tỏ Cao Thanh Vân đã tính đúng mức quãng cách, lại hiểu rõ cả chi tiết mở cửa thế nào.

Cao Thanh Vân dừng lại dưới cửa sổ, quay ra nhìn Ngô Đinh Hương tủm tỉm cười nói:

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của tại ha.... Ngô Đinh Hương thoăn thoắt bước tới. Phong độ của nàng rất xinh đẹp. Cử động toàn thân của nàng bao quát từ bước chân đến mớ tóc lật lên lật xuống đều khiến cho người ta này ra một ý niệm yêu đương và kính cẩn. Bất cứ ai đã ngó thấy phong độ của nàng một lần là không quên được nữa. Ngày sau chỉ nhìn bóng sau lưng cũng nhận ra ngay.

Ngô Đinh Hương còn cách Cao Thanh Vân bốn, năm bước thì dừng lại. Bên môi nàng thoáng lộ một nụ cười chế diễu. Vẻ mặt trấn tĩnh phi thường, nàng thủng thẳng hỏi:

- Các hạ đã thấy gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đó là người mà tại hạ muốn gặp mặt.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Nơi đây làm gì có người mà các hạ muốn gặp mặt?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ đã trông rõ bóng sau lưng y rồi.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Được lắm. Dù có người đó nữa thì làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ đã trình bày với phu nhân là giữ vụ này rất bí mật, không tiết lộ ra ngoài.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Bản nhân phải cảm tạ các hạ bằng cách nào về hảo ý mà các hạ giữ bí mật cho?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Phu nhân bất tất phải dò xét tại hạ. Không phải tại hạ đến đây mới nói dè chừng, mà thực ra tại hạ đã điều tra rõ ràng người đó là ai, đồng thời trong tay đã nắm vững bằng chứng. Ngô Đinh Hương nghe Cao Thanh Vân bảo chẳng phải nói dè chừng, đâm ra lòng dạ hồ đồ.

Bao nhiêu ý nghĩ từ trước đều bị lật ngược. Dĩ nhiên nàng cần chứng nghiệm xem lời nói của Cao Thanh Vân là chân hay giả.

Nàng hỏi:

- Các hạ muốn hội diện với người đó ư? Y ở họ gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Y họ Bành. Có đúng không?

Cao Thanh Vân đã thấy tròng mắt đối phương chiếu ra những tia sát khí rùng rợn. Cái đó chứng tỏ người đàn ông kia họ Bành không còn sai nữa. Bằng không đúng thì nàng bất tất tính đến chuyện giết Cao Thanh Vân để bịt miệng và dĩ nhiên mắt nàng không lộ sát khí.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Các hạ kiếm y có chuyện gì?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ.

- Nàng biết ta không nói mà cũng cứ hỏi, đủ tỏ nàng muốn kéo dài thời gian. Theo lẽ ra thì kéo dài thời gian cũng chẳng lợi gì cho nàng, mà nàng nên đánh ngay để quyết định mới phải. Vậy cử động này hẳn có thâm ý. Ta hiểu rồi. Bành Xuân Thâm bây giờ ra ngoài coi xem ta có viện binh đến không? Nếu không có, hắn sẽ trở lại cùng nàng liên thủ hiệp lực để giải quyết ta một cách mau chóng.

Y lắc đầu đáp:

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Ngô Đinh Hương nói ngay.

- Thế thì các hạ cũng khó được gặp y.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Câu này đủ chứng minh phu nhân muốn kéo dài thờI gian, dĩ nhiên phu nhân đã nhận được ám hiệu của Bành lão ngũ và hiểu rằng hắn chưa từng gặp tại hạ, nên hai người bàn tính với nhau đánh chết tại hạ để vĩnh viễn không mở miệng được nữa...

Ngô Đinh Hương làm bộ tươi cười hỏi:

- Làm gì có chuyện đó? Bành lão ngũ là ai?

Cao Thanh Vân đáp:

- Xin chờ một chút rồi y sẽ lộ diện có đúng thế không? Bây giờ hãy tạm gác chuyện đó, tại hạ xin hỏi phu nhân một điều:

phu nhân có biết vì lẽ gì mà ban đầu tại hạ tưởng phu nhân không phải là Ngô Đinh Hương?

Câu này quả nhiên khiến cho đối phương thích thú. Tuy nhiên nàng cố giữ vẻ thản nhiên. Có điều nàng mong muốn biết tâm tình của đối phương thành ra không dấu được. Nàng hỏi:

- Có phải các hạ coi không giống chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thực.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Trước kia các hạ đã được gặp bản nhân hay là coi bức họa?

Cao Thanh Vân:

- Tại hạ chưa được thừa nhận mà cũng không được coi bức họa của phu nhân.

Ngô Đinh Hương tức mình hỏi:

- Chưa coi thấy mặt sao lại biết không giống?

Cao Thanh Vân đáp:

- Vấn đề này là yếu điểm bao quát cả sự việc. Phu nhân cùng Diêu Văn Thái, Bành Lão Ngũ và cả tại hạ nữa đã khiến cho cục diện biến thành tình trạng này. Vấn đề là ở điểm đó mà sinh ra.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Câu chuyện có điều phức tạp, hư ảo, khiến cho phu nhân khó hiểu. Vậy tại hạ xin nói vắn tắt là...

Cao Thanh Vân chưa dứt lời thì bị tiếng kẹt cửa làm cho đứt đoạn.

Y đảo mắt nhìn ra thấy ngoài cửa sổ có người che mặt, cặp mắt loang loáng đang nhìn y chầm chặp.

Cao Thanh Vân nhìn lại trong khoảnh khắc rồi hạ thấp xuống một chút.

Đột nhiên thanh đao rút ra khỏi vỏ đánh keng một tiếng. Ánh hàn quang dàn dụa.

Người che mặt bên ngoài cửa sổ bị luồng đao khí lợi hại của Cao Thanh Vân đẩy lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân trầm giọng nói:

- Các hạ quả là Bành Xuân Thâm. Nếu là người khác thì ít ra phải lùi lại, bước. Người che mắt vẫn không lên tiếng, chỉ dương cặp mắt cú vọ lên mà nhìn. Chắc hắn còn chờ ám hiệu của Ngô Đinh Hương để tiện liên thủ tấn công.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Bành huynh đã điều tra ra tiểu đệ đến đây một mình nên yên tâm trở lại đối phó. Thực ra lão huynh lộ diện và tiểu đệ báo danh trước thì lão huynh bất tất phải phí công ra ngoài điều tra.

Y tâm trí hơn người, dùng lời tuyệt diệu đẩy đối phương vào tình thế không nói không được.

Đồng thời y nhử mồi mang tên họ của mình.

Người che mặt quả nhiên cất tiếng hỏi:

- Thân thủ của các hạ quả là cao minh. Không hiểu các hạ là cao nhân phương nào?

Cao Thanh Vân mau lẹ đáp:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân, ngoại hiệu là Bạch Nhật thích khách.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân ư? Tên hiệu của các hạ nghe hay đấy. Người che mặt chuyển động mục quang. Hiển nhiên hắn đã được nghe thanh danh của Cao Thanh Vân và cũng tiên liệu là một tay cao thủ hạng nhất võ lâm hiện nay.

Hắn nói theo.

- Đúng rồi! Tại hạ thường nghe nói Cao huynh trước nay đi đâu cũng đi một mình. Giết người giữa ban ngày dễ như trở bàn tay.

Cao Thanh Vân đáp:

- Đó là người ta đồn vậy thôi, chẳng thể tin được. Có điều tiểu đệ trước nay hành động việc gì cũng chỉ đi một mình là đúng sự thực. Vì thế mà Bành huynh cùng Ngô phu nhân có giết chết tiểu đệ Ở trong nhà này, nhứt định người ngoài chẳng một ai hay. Người che mặt đáp.

- Bản lĩnh của Cao huynh quả nhiên không phải tầm thường, nên mới hiểu được thân phận của tiểu đệ.

Hắn vừa nói vừa mở tấm khăn che mặt để lộ chân tướng.

Cứ coi bề ngoài thì hắn chỉ chừng ba mươi tuổi, nước da trắng trẻo, mày thanh mắt sáng và răng trắng môi hường. Thật là một nhân vật phong lưu tuấn tú. Cao Thanh Vân ngó đối phương thấy nhân phẩm tao nhã không có dáng kẻ thất phu lỗ mãng, phong độ thật xứng với Ngô Đinh Hương thành đôi người ngọc. Y nghĩ tới hai người này ở với nhau một chỗ cũng là chuyện tự nhiên, chứ không nghĩ gì đến chỗ họ phạm tội.

Cao Thanh Vân quay lại nhìn Ngô Đinh Hương, càng phát giác ra mối đồng tình của nàng không phải là lầm lạc. Có điều theo lễ giáo ngoài đời trần tục thì họ là đôi gian phu dâm phụ. Ngô Đinh Hương giật giọng hỏi:

- Ô hay! Cao huynh ngó gì vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu tại hạ mà đem ý nghĩ trong lòng nói ra tất khiến hai vị phải giật mình kinh hãi.

Bành Xuân Thâm nở nụ cười cao nhã hỏi:

- Thật thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ vừa nghĩ rằng hai vị quả là lang tài nữ mạo trời sinh ra để sánh đôi với nhau.

Ngô Đinh Hương đã ngoài ba mươi thôi nhưng mặt nàng còn non chỉ bằng người ngoài hai mươi mà thôi. Đối với việc đời nàng đã từng trải khá nhiều kinh nghiệm phong phú.

Tuy nhiên nàng nghe Cao Thanh Vân nói bậy cũng hớn hở tươi cười ra chiều rất cao hứng.

Bành Xuân Thâm cũng cỏ vẻ cảm xúc. Hắn khẽ lắc đầu thở dài.

Cao Thanh Vân thu bảo đao về, trỏ vào bộ bản ghế kê bên tường hỏi:

- Chúng ta vào trong kia ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện được không? Nếu hai vị nhận thấy cần phải giết tại hạ thì tại hạ cũng xin bồi tiếp quyết không trốn lánh Bành Xuân Thâm và Ngô Đinh Hương đưa mắt nhìn nhau. Hai người không ngờ sự tình diễn biến ra đến thế này. Xem chừng bây giờ không thể giải quyết bằng chuyện giết nhau. Ngô Đinh Hương tỏ vẻ đồng ý trước, Bành Xuân Thâm liền nhảy vào sảnh đường..

Ba người an tọa rồi, Ngô Đinh Hương vỗ tay một cái. Một tên tiểu tỳ chạy vào. Quả nhiên nàng sai tiểu tỳ pha nước làm theo lời Cao Thanh Vân..

Bành Xuân Thâm lên tiếng hỏi tiếp:

- Cao huynh tới đây có điều chi dạy bảo?

Cao Thanh Vân thẳng thắng đáp:

- Có hai việc:

một là xin hai vị chỉ giáo cách khác chế "cổ thuật" của Lục Minh Vũ. Y vừa nói câu này, Bành, Ngô, hai người đều kinh hãi. Ngô Đinh Hương sai rót trà vào chung để trấn tĩnh tâm thần. Bành Xuân Thâm cố gắng nở một nụ cười mát. Y toan cất lời thì Cao Thanh Vân đã cướp lời:

- Bành huynh! Ngô cô nương! Xin hai vị hãy nghe tiểu đệ một lời, câu chuyện chúng ta đang bàn tới đây xin hai vị nên nói thực, đừng có lấp lửng. Ngô Đinh Hương gật đầu đáp:

- Như thế càng hay. Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu đệ cần đi cứu một cô bạn gái, hiện giờ cô ở với Lục Minh Vũ. Nếu chần chờ thì e rằng cô sẽ biến thành người Cực Lạc giáo. Vừa đề cập đến Cực Lạc giáo Y vừa đưa cặp mắt sắc bén quan sát vẻ mặt Ngô Đinh Hương và Bành Xuân Thâm. Quả nhiên phản ứng của hai người không làm cho y thất vọng. Ngô Đinh Hương trầm ngâm một lua rồi hỏi:

- Cao tiên sinh đã đề cập tời Lục Minh vũ và Cực Lạc giáo, vậy chúng ta không nên quanh co nữa. Có điều bản nhân chưa hiểu Cao tiên sinh bằng cứ vào điều chi mà cho là bọn bản nhân có liên quan tới Lục Minh Vũ cùng Cực Lạc Giáo?

Nguyên Cao Thanh Vân cũng không đoán được bọn này với bọn Cực Lạc Giáo cỏ mối liên quan gì. Y chỉ biết "mỵ thuật" của Ngô Đinh Hương và "cổ thuật" của Lục Minh Vũ là kỳ công ngoại môn cùng một loại.

Vì thế y định học hỏi phép hoá giải "cổ thuật ở nơi Ngô Đinh Hương trước để tiện ứng phó với Lục Minh Vũ đặng lấy Âu Dương Tính đưa đi.:

Bây giờ tình thế biến diễn, Cao Thanh Vân nhận ra Bành Xuân Thâm và Ngô Đinh Hương nhất định có mối liên quan với Cực lạc giáo không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Ván đem tình trạng của Bành, Ngô kiểm thảo lại một lần rồi tìm ra kết luận một cách rất mau chóng. Y đáp:

- Việc Ngô cô nương luyện công phu ngoại môn, nguồn gốc có liên quan gì đến Lục Minh Vũ hay không tại hạ không dám đoán càn nhưng phía Bành huynh tu kín được mấy năm trời cũng như một ngày, phái Lạc Xuyênl ngày đêm dòm ngó mà không điều tra ra được đủ tỏ Bành

huynh không những đã trốn được tai mắt phái Lạc Xuyên mà còn trốn được cả một số ngoại địch đáng sợ như Cực Lạc Giáo, y ngó sắc diện hai người rồi tiếp:

- Bữa nay tại hạ đã đến đây, không dám dấu diếm là chịu lời ủy thác của Diêu Văn Thái để hạ sát cô nương. Chắc các vị cũng biết rằng vụ này người thích khách được trả công rất hậu.

Ngô, Bành hai người đưa mắt nhìn nhau, ngấm ngầm đề phòng, lặng lặng không nói gì.

Cao Thanh Vân xua tay nói tiếp:

- Nhưng sự thực tại hạ không giết ngươi vô tội, tỷ như Ngô cô nương. Tại hạ đã thanh mình trước với Diêu Văn Thái là nếu không điều tra được Ngô cô nương đã phạm tội trái với phụ đào thì tại hạ tuyệt không hạ thủ. Ngô Đình Hương hỏi:

- Bây giờ Cao tiên sinh tính sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bây giờ tại hạ nhất quyết không hạ thủ?

Cả Bành Xuân Thâm lẫn Ngô Đình Hương đều cảm thấy hứng thú, ngấm ngầm thở phào một cái.

Nên biết Cao Thanh Vân vừa rồi đã thò ra một chút thủ đoạn, Bành, Ngô biết y là một tay cực kỳ lợi hại.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Tại hạ phát giác ra Bành huynh có mối liên quan tới Cực Lạc giáo. Giả tỷ Cực Lạc giáo muốn tìm đến Bành huynh đã hạ sát, tại hạ cũng quyết không hạ thủ giết Ngô cô nương.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Giữa Cao huynh và Cực Lạc giáo ở vào thế chẳng đội trời chung như vậy ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Mối ân oán giữa cá nhân là việc nhỏ, nhưng khí vận võ lâm là việc lớn. Nếu Cực Lạc giáo của Lục Minh Vũ không bị phá tan mà đằng sau hắn đã có chỗ tựa thì đến ngày hắn chính thực ra đời tức là ngày thiên hạ điêu tàn và sinh linh bị đầu độc Bành Xuân Thâm ngạc nhiên hỏi:

- Lục Minh Vũ còn chỗ tựa nào nữa?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu hắn không có chỗ tựa thì tại hạ đã quyết đấu sinh tử với hắn lâu rồi. Đồng thời nhiệm vụ của tại hạ là đối phó với chổ tựa của hắn chứ không phải với chính hắn.

Y đảo mắt nhìn Ngô Đình Hương nói tiếp:

- Phái Lạc Xuyên đã điều tra được Lục Minh Vũ chuyên dùng cổ thuật. Cổ thuật của đàn ông cùng một đường lối với "Mỵ thuật" của đàn bà. Do đó, bọn họ nhân định Ngô cô nương có mối liên quan với Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân nói ra bao nhiêu việc trong bức màn bí mật khiến cho những người giàu kinh nghiệm biết ngay không phải là chuyện giả, vì bất cứ ai mà bịa chuyện cũng không thể đi vào tình trạng khúc chiết, phức lạp đến thế.

Ngô Đinh Hương nhăn nhó cười hỏi:

- Giả tỷ bản nhân không có liên quan gì đến Cực Lạc giáo mà Cao tiên sinh chịu lời ủy thác của người lại được người đền đáp trọng hậu thì tiên sinh tất ra tay đẩy bản nhân vào nơi tử địa phải chăng?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Cái đó tại hạ chưa nghĩ tới. Nhưng có một điểm chắc chắn là Diêu Văn Thái lầm lẫn rồi.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Hắn lầm lẫn ở điểm nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bọn hắn đều cho rằng Ngô cô nương là con người dâm đãng, nhưng theo nhận xét của tại hạ thì trái lại, chẳng những cô nương không dâm đãng mà là con người trinh liệt nữa.

Ngô Đinh Hương sửng sốt hỏi:

- Hiển nhiên tiên sinh bắt gặp Bành Xuân Thâm ở đây mà còn nghĩ vậy ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bất luận ai ở đây, tại hạ cũng nghĩ thế. Ngô Đinh Hương buông tiếng thở dài, nhưng đồng thời y lộ vẻ mừng vui, khẽ nói:

- Lời nói thốt ra từ miệng Cao tiên sinh thật khiến người ta khó lòng tin được.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ đã nghe lời tưởng thuật của Diêu Văn Thái lại nghe lời miêu tả của sư đệ y là Từ Phác, nếu bọn họ nói đúng thì Ngô cô nương phải có những cái nhìn lẳng lơ, cử chỉ quyến rũ, dâm tà mới phải.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng tại hạ xem ra thì cô nương phong độ rất uy nghi, vượt qua sự tưởng tượng của tại hạ, chẳng có chút chi dâm tà. Vì thế mà lúc đầu tại hạ tưởng cô nương chẳng phảI là Ngô Đinh Hương, Ngô Đinh Hương mỉm cười. Hiển nhiên những lời lý luận của Cao Thanh Vân làm cho nàng rất khoan khoái.

Cao Thanh Vân đảo cặp mắt sắc bén nhìn mặt hai người nói tiếp:

- Tại hạ suy đi nghĩ lại thì thấy sự việc không hợp tình hợp lý. Mãi đến bây giờ với nghĩ ra duyên cớ. Vì họ thấy Ngô cô nương rèn luyện "mỵ công" nên hết thảy đồng môn ai cũng yên trí về tư cách dâm đãng của người luyện môn này. Trong bụng đã có sẵn thành kiến. Họ coi cô nương

bằng con mắt khác thường. Thậm chí cả nụ cười hồn nhiên của cô nương họ cũng cho là biểu lộ thói dâm tà.

Cao Thanh Vân tự tin ở những lý luận của mình. Y nói tiếp:

- Ngô cô nương vốn là người được trời ban cho sắc đẹp, nhưng bọn kia đã yên trí cô nương luyện thành tính dâm đãng thì cái nhan sắc kia chỉ đưa tới khía cạnh xấu xa. Nói trắtlg ra họ cho là cái đẹp quyến rũ, lẳng lơ, thu hút đàn ông ở trong trạng thái thông thường, cô nương là đại tẩu của chúng, nên chúng không dám sinh tà niệm lại càng để ý hơn, cái nhìn của họ không khỏi thiên lệch.

Ngô Đinh Hương đột nhiên quì xuống nói:

- Hỡi ôi! Cao Tiêu sinh giải đáp được mối nghi ngờ cho tiện thiếp, nên nhận một lạy này.

Cao Thanh Vân vội nghiêng mình né tránh, đáp:

- Xin cô nương đứng dậy. Khi nào tại hạ dám nhận đại lễ của cô nương.

Ngô Đinh Hương nghe giải thích một hồi rồi đứng dậy nói:

- Cao tiên sinh! Tiện thiếp tự biết mình không phải là kẻ dâm đãmg. Tiện thiếp nhớ lại ngày trước mình đối với họ tử tế bao nhiêu họ càng muốn tránh xa mình bấy nhiêu, rồi sinh sự phân ly.

Cao Thanh Vân khuyên nhủ:

- Việc gì đã qua không nên nghĩ nhiều nữa. Đối với việc mà tại hạ đã chịu lời ủy thác cũng không giải quyết được. Tại hạ đành theo lại hành động của các vị ngày trước đưa một người giả ra để phúc đáp. Còn cô nương cùng Bành huynh nên đến nơi khác ẩn cư là xong..

Bành Xuân Thâm và Ngô Đinh Hương đều lấy làm hoan hỷ, nỗi vui mừng lộ ra ngoài mặt. Ngô Đinh Hương nói:

- Công phu mà tiện thiếp rèn luyện, thực ra chỉ là môn trụ nhan và quả có chút tà môn.

Nàng ngó Bành Xuân Thâm nói tiếp:

- Y tinh thông "cổ thuật". Hơn nữa bọn tiện thiếp chẳng những là chỗ quen biết từ trước, mà khi gặp mặt lại có cảm tình. Một là tiện thiếp căm hận Diêu Văn Thái, một là nghĩ tới tình nghĩa trước xưa, nên mới cùng y....

# Chương 83 - Lầu Hội Tân Thích Khách Gặp Kỳ Nhân

Cao Thanh Vân khoát tay nói:

- Vụ này không cần nhắc tới nữa, vì tại hạ đã dò hỏi Thần câu môn và hiểu hai vị biết nhau từ trước. Kế đó tại hạ dùng phương pháp đặc biệt điều tra ra Bành huynh hiện ở đây. Tại hạ tin rằng Bùi Khôn Lượng ở Thần câu môn không bao lâu nữa cũng tìm tới đây.

Mục quang chăm chú nhìn vào mặt Bành Xuân Thâm Cao Thanh Vân trịnh trọng hỏi:

- Bành huynh đã tinh thông "Cổ thuật", và đã bị người ta dụ vào Cực Lạc Giáo, tại hạ không hiểu "Cổ thuật" của Lục Minh Vũ có cách nào phá giải được chăng?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Cách phá giải dĩ nhiên phái có, nhưng hiệu quả thế nào thì chưa thể biết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bành huynh nói thế là nghĩa là sao?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Ngày trước tiểu đệ bên trong bị áp bức bên ngoài Lục Minh Vũ bày kế lung lạc khiến tại hạ sểnh chân gia nhập Cực Lạc Giáo. Lục Minh Vũ thân hành truyền thụ "Cổ thuật" cho tại hạ, hắn lại chỉ định mấy người đàn bà cho tại hạ thí nghiệm.

Cao Thanh Vân nghe câu họ Bành nói:

"bên trong bị áp bức" là trỏ vào việc chưởng thôn Thần Câu môn Bùi Khôn Lượng đã ngờ vực và dò xét y. Về điểm này Cao Thanh Vân giả vờ như không biết gì, cũng không hỏi lại, y nói:

- Lục Minh Vũ muốn làm cho Bành huynh bị chìm đắm sâu xuống giếng bùn, không rút chân lên được nữa nên mới bảo Bành huynh thí nghiệm.

Bành Xuân Thâm đáp:

- Chính thế! Sau tại hạ tới Lạc Dương gặp Diêu Văn Thái. Việc hắn ủy thác tại hạ đối phó với Ngô Đinh Hương, chắc Cao huynh đã biết rồi.

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Việc tại hạ chịu lời ủy thác cực kỳ bí mật! Thậm chí trước khi khởi sự đã bày ra nghi trận là tại hạ đi Tương Dương một chuyến, khiến người ta hoài nghi tại hạ mất tích ở đó.

Cao Thanh Vân hỏi:

Tại sao Bành huynh lại làm như vậy? Bành huynh đã biết trước cục diện ngày nay rồi chăng?

Bành Xuân Thâm nhăn nhó cười đáp:

- Thực tình lại hạ chưa bao giờ nghĩ tới cục diện xảy ra như ngày nay. Tai hạ chưa mất hết lương tri, muốn thoát ly khỏi Cực Lạc Giáo rồi tìm nơi ẩn lánh.

Cao Thanh Vân "Ồ" một tiếng rồi nói:

- Tại hạ lỡ lời.

Bành Xuân Thâm nói:

- Vụ này thật bất ngờ, chẳng thể trách Cao huynh chưa nghĩ tới được. Nhân tiểu đệ có cơ duyên gặp một vị lão nhân gia ở chùa Bạch Mã và cùng lão trò chuyện suốt một ngày đêm. Lão đã khiến cho tại hạ tỉnh ngộ, hối lỗi. Tại hạ tính xuống tóc đi tu ở ngay chùa đó. Nhân thế mà tại hạ bày ra nghi trận khiến cho người theo dõi hành tung tại hạ tới Tương Dương rồi hết đường.

Y nói tới đây dừng lại một chút. Cao Thanh Vân xen vào:

- Vị lão nhân gia mà Bành huynh gặp đó, tại hạ xét biết là ai rồi. Xin Bành huynh nói hết đi.

Bành Xuân Thâm lại nói:

- Nhân tại hạ đã hứa lời với Diêu Văn Thái trước, nên vẫn đến coi Ngô Đinh Hương. Ngờ đâu gặp nhau lại kết thành mối nghiệt duyên. Hiện giờ hắn đã nói đến chỗ trọng yếu, Cao Thanh Vân phân khai tinh thần, chú ý lắng tại nghe không bỏ sót một chi tiết.

Bành Xuân Thâm nói tiếp:

- Tại hạ cũng nghi ngờ Ngô Đinh Hương là người Cực Lạc Giáo nên vừa gặp nàng liền thi triển "Cổ thuật". Đó là một ma công lợi hại phi thường. Ngoài lực lượng về tâm linh, nó còn mượn dược lực giúp vào, Đinh Hương liền mắc ngay. Về sau bọn tại hạ hối hận thì không kịp nữa. Sự việc đã xảy ra không thể phân khai nhau được. Vìthế mà tại hạ phái ẩn mình ở đây thấm thoát đã bốn năm có lẻ.

Cao Thanh Vân an ủi:

- Việc đời thường do hoàn cảnh gây nên, nhân lực chẳng có tác đụng chi hết. Thật đáng thương và đáng giận!

Ngô Đinh Hương thở dài nói:

- Cao tiên sinh nẩy lòng cảm khái về tình hình đã trải qua cảa bọn tiện thiếp khiến bọn tiện thiếp cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Bành Vân Thâm nói:

- Mấy năm gần đây bọn tại hạ đã dụng tâm nghiên cứu biện pháp phá giải cổ thuật. Biện pháp tuy đã tìm ra được nhưng còn hiệu nghiệm hay không thì chưa thí nghiệm qua.

Hắn lấy ra một cái bình nhỏ nói tiếp:

- Đây là thuốc giải. Bất luận bôi vào mũi người bị hại, hoặc pha với nước trà cho họ uống, công hiệu cũng như nhau. Ngoài ra còn thủ pháp làm kích thích huyệt đạo cũng nên được phát huy.

Cao Thanh Vân đón lấy thuốc giải, trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nếu vậy thì cách phòng bị không có gì là khó khăn nữa. Chỉ cần thoa thuốc giải trước rồi tìm cách chống lại với lực lượng của tâm linh họ phát ra là không việc gì cả.

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Đúng thế! A phải rồi, thỉnh thoảng tại hạ lại thấy Lục MinhVũ đưa người đàn bà đi với mình nữa không hiểu tại sao?

Ngô Đinh Hương cất giọng ôn nhu hỏi xen vào:

- Bành huynh nói người đàn bà nào?

Bành Xuân Thâm nói:

- Người đàn bà họ Tô.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ biết Bành huynh nói ai rồi. Mụ họ Tô tện gọi Ngọc Quyên là người Cái Bang. Có người kêu mụ bằng Lục phu nhân. Chẳng hiểu có đúng không?

Bành Xuân Thâm đáp:

- Đúng rồi! Người đàn bà này khá xinh đẹp, nhưng Lục Minh Vũ ở địa vị tôn cao sao lại cứ đưa mụ đi hoài. Tại hạ còn nghe nói hắn không quản thúc Tô Ngọc Quyên để mụ đi bừa bãi.

Cao Thanh Vân nói:

- Tô Ngọc Quyên chết rồi!

Bành Xuân Thâm hỏi:

- Phải chăng Lục Minh Vũ đã hạ thủ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Lục Minh Vũ đã đưa ra một món thù lao rất lớn ủy thác cho tại hạ động thủ nhưng tại hạ không làm.

Bành Xuân Thâm nói:

- Hắn không chịu nổi hành vidâm loạn của người đàn bà đó nên mới giết mụ đi. Được rồi!

Chúng ta không nói chuyện này nữa vì nó không đáng để ta mất thời giờ.

Cao Thanh Vân chau mày ngẫm nghĩ rồi thủng thẳng đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì trái lại nó có giá trị rất lớn. Tiểu đệ tưởng cần phái bàn luận cho ra lẽ.

Theo chỗ tiểu đệ biết thêm vào những lời tường thuật của Bành huynh thì hiển nhiên Lục Minh Vũ không phái thực lòng yêu Tô Ngọc Quyên mà cũng không phái hắn chẳng còn mỹ nữ nào khác. Vì thế mà hắn phái đem Tô Ngọc Quyên đi kèm luôn thì tất phái có nguyên nhân trọng đại.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đồng thời Lục Minh Vũ là một đứa giảo quyệt phi thường. Hắn muốn hạ sát Tô Ngọc Quyên lúc nào cũng được nên đã bố trí từ trước. Hắn cố ý thêm cho thị tội dâm loàn càn rỡ.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Theo ý kiến của Cao tiên sinh thì khi Lục Minh Vũ hạ thủ sát hại Tô Ngọc Quyên, hắn cần có lý do để tuyên bố với người Cái Bang. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng là như vậy. Nhưng tại sao hắn luôn luôn cho mụ kèm bên mình? Về điểm này tại hạ đoán vì thị là người của Ma Nữ kiếm phái. Khi vừa thấy Phùng Thúy Lam, một tay cao thủ khác ở Ma Nữ kiếm phái xuất hiện, hắn liền giết Tô Ngọc Quyên. Mục tiêu của hắn có thể chuyển sang Phùng Thúy Lam.

Ngô Đinh Hương hằn học hỏi:

- Tện ác ma này chuyên hại phụ nữ, chẳng hiểu Phùng Thúy Lam có xinh đẹp không? Phẩm hạnh cô đoan chính hay bại hoại?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ nhận biết cô khá rõ ràng vì có mối liên quan với cô. Chẳng những cô là người xinh đẹp mà lại là người chính phái. Nhưng cô nương đừng hiểu lầm mà tưởng hắn thèm khát mỹ sắc của Phùng Thúy Lam mà là vì một nguyên nhân khác quan trọng hơn nhiều.

Ngô Đinh Hương và Bành Xuân Thâm thấy Cao Thanh Vân đi vào chuyện rất hứng thú nên không dám lên tiếng cắt đứt chuyện của y.

Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Ma Nữ kiếm phái có một thứ bảo vật đại khái chuyên để kiềm chế những tay cao thủ Cái Bang, lại đặc biệt bất lợi cho Lục Minh Vũ. Đó là thanh Tru Tiên diệu kiếm. Lục Minh Vũ muốn dùng cổ thuật để kiềm chế cho bằng được những nhân vật trọng yếu trong Ma Nữ kiếm phái là hắn không lo gì nữa. Những nhân vật trọng yếu ở Ma Nữ kiếm phái thì trước kia là Tô Ngọc Quyên mà bây giờ là Phùng Thúy Lam, vì thế Tô Ngọc Quyên phái đi vào vòng đào thải.

Ngô Đinh Hương và Bành Xuân Thâm tuy cũng đã hiểu vụ này, nhưng về những điểm khúc chiết phức tạp hãy còn kém Bạch Nhật thích khách xa.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Có điều bây giờ số phận Phùng Thúy Lam ra sao tại hạ cũng không rõ. Vì thế tại hạ chẳng thể

kỳ vọng ở cô ta đối phó với Lục Minh Vũ thay mình. Bành huynh! Xin Bành huynh truyền thụ phép kích thích huyệt đạo cho tại hạ. Tại hạ phái lên đường ngay. Dĩ nhiên tại hạ phái sắp đặt một biện pháp khiến cho Diêu Văn Thái tưởng Ngô cô nương đã chết rồi. Hắn vẫn không hiểu chuyện Bành huynh, nên thấy Ngô cô nương chết là trở về ngay và không theo dõi dò la vụ này nữa Bành Xuân Thâm liền đem thủ pháp kích thích huyệt đạo để khắng cự cổ thuật truyền cho Cao Thanh Vân. Hắn còn tạ Ơn hai ba lần và tỏ ra rất cảm kích.

Nên biết Cao Thanh Vân đã giúp hắn hai việc:

Một là bố trí cho hắn cùng Ngô Đinh Hương vĩnh viễn ở với nhau. Hai là không đem tông tích hắn tiết lộ cho người Thần Câu môn hay.

Trước khi ăn cơm tối, Cao Thanh Vân đã hội kiến với Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân nói:

- Về việc tôn phu nhân thế là xong rồi. Từ nay trở đi vĩnh viễn không còn ai gặp Ngô Đinh Hương trên cõi đời này nữa...

Y lấy ra chiếc nhẫn Phỉ Thúy đưa cho Diêu Văn Thái:

- Chiếc nhẫn này bình nhật Ngô Đinh Hương đeo luôn ở ngón tay, không lúc nào bỏ ra.

Diêu Văn Thái dĩ nhiên đã biết chiếc nhẫn đó. Hắn đón lấy coi ra chiều rất thỏa mãn.

Diêu Văn Thái nói:

- Cao huynh đã chịu hạ thủ, đủ tỏ con tiện nhân kia thực tội đáng chết. Có thế tiểu đệ mới yên lâm, không đến nỗi phái hối hận. Còn việc thù lao Cao huynh....

Hắn vừa nói vừa ra mở tủ đứng kê ở áp tường lấy ra cái hộp sắt hình vuông, hai tay bưng đưa cho Cao Thanh Vân.

Diêu Văn Thái nói tiếp:

- Trong này có hai trăm lạng hoàng kim gọi là để tỏ chút lòng thành mong Cao huynh thâu nạp. Ngoài ra Cao huynh muốn sai khiến việc gì, tệ phái từ trên xuống dưới xin ứng hầu ngay, quyết chẳng chối từ.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Chúng ta đã thương nghị về điều kiện rồi là chỉ cần quí phái toàn lực giúp đỡ để thù lao.

Như vậy xin Diêu huynh thu lấy hộp hoàng kim này, tại hạ không dám lãnh thọ.

Diêu Văn Thái ra chiều khẩn khoản nói:

- Nếu Cao huynh không có ý rẻ bỏ tiểu đệ thì xin thu lấy.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Hoàng kim đối với người đời thực là vật báu nhưng ở trong con mắt chúng ta nó chẳng đáng chi hết. Nếu quả Diêu huynh thực tình giúp đỡ tiểu đệ thì đây cũng là một biện pháp.

Diêu Văn Thái đặt hộp sắt xuống một bên. Hắn là chưởng môn một phái, duyệt lịch đã nhiều. Hắn hiểu không nên miễn cưỡng đối phương thu nhận hoàng kim mà chỉ giúp y là đủ.

Hắn liền hỏi:

- Cao huynh có điều gì kêu tại hạ giúp sức?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu di tử của Diêu huynh là Tần Nhi cô nương được trời phú cho nữ sắc xinh đẹp, tiểu đệ muốn mượn y để dùng một phen.

Diêu Văn Thái tuy không đến nỗi sa sầm nét mặt, nhưng cũng biến sắc nói:

- Cao huynh đừng nói giỡn.

Cao Thanh Vân nghiêm trang đáp:

- Không phái tiểu đệ nói giỡn mà thực tình muốn mượn nhan sắc của Tần Nhi cô nương để cám dỗ ma vương vào cạm bẫy.

Diêu Văn Thái hiểu ngay hỏi lại:

- Ủa! Phải chăng Cao huynh muốn nói tới Lục Minh Vũ?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Lục Minh Vũ thủ đoạn cao cường, tâm kế sâu xa. Muốn lột mặt nạ của hắn không phái là chuyện dễ. Vậy mà nói đến việc đem nữ sắc dụ hắn mới nghe thật chẳng thông chút nào...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu chỉ bàn về nhan sắc thì trong võ lâm cũng có mấy vị cô nương cực kỳ xinh đẹp. Đáng tiếc Lục Minh Vũ đều đã quen biết, và các cô đó đều là người võ lâm, nguyên một điểm này đã đủ khiến cho Lục Minh Vũ không chịu mắc lừa.

- Cao huynh nói vậy thì ra Tần Nhi không biết võ công mà cái đó lại là điểm quan trọng hay sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế!

Diêu Văn Thái hỏi:

- Tần Nhi không hiểu võ công là chẳng có năng lực để tự vệ, mà chúng ta dùng y làm mồi, há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Một khi chúng ta đã bố trí cạm bẫy thì chẳng có chi nguy hiểm nữa.

Diêu Văn Thái ngẫm nghĩ một lúc cảm thấy Cao Thanh Vân nói đúng lý. Tuy không ai dám chắc

vô sự cả trăm phần trăm, có điều nếu Tần Nhi không tiết lộ thân thế thì dù Lục Minh Vũ có nóng này đến đâu cũng không sát hại cô.

Hẳn liền gật đầu nói:

- Trước nay Tần Nhi vẫn nghe lời tiểu đệ. Nếu Cao huynh tin được tiểu đệ thì thương lượng kỹ càng về cạm bẫy này có hại gì không?

Cao Thanh Vân đã muốn nhờ vào lực lượng của đối phương thì chẳng thể không thương nghị với hắn được.

Hai người bàn bạc cho đến lúc lên đèn mới kết thúc.

Cao Thanh Vân đứng dậy nói:

- Tiểu để xin tạm thời cáo biệt đến Hội Tân lâu trước coi xem Lục Minh Vũ có cử động gì. Và lại tình hình Âu Dương cô nương hiện giờ không hiểu ra sao.

Diêu Văn Thái nói:

- Tiểu đệ đã tiếp được báo cáo thì Âu Dương cô nương sau khi ăn cơm trưa vẫn ở chung với Phong Hoa? song kiếm phái Võ Đương. Cả hành tung của Lục Minh Vũ cũng điều tra được rõ ràng, hắn vẫn ở với bọn cao thủ Cái Bang và không ngớt chờ tin báo cáo của thủ hạ về mọi việc.

Cao Thanh Vân nói:

- Xem chừng dường như hắn chuẩn bị đối phó với một việc gì trọng đại.

Diêu Văn Thái nói:

- đúng thế! Người tệ phái đã dùng toàn lực đi điều tra những nguồn tin trọng yếu khắp thành Lạc Dương.

Cao Thanh Vân cảm thấy hứng thú liền hỏi:

- Những tin tức về việc gì?

Diêu Văn Thái đáp:

- Phần nhiều là tin báo cáo về việc ngoài hai chục môn phái đang bí mật thương nghị thành một khối liên danh. Lý do cuộc liên danh của bọn họ là để đi đến cuộc hội nghị thượng đỉnh võ lâm, chấn chỉnh lại chuyện chín môn phái lớn.

Cao Thanh Vân "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Nhiều môn phái võ lâm muốn được liệt vào hàng Cửu đại môn phái đó quả là một việc lớn.

Diêu Văn Thái hỏi:

- Việc trọng đại như vậy mà sao tin tức lại loan truyền khắp hành Lạc Dương dĩ nhiên Cao huynh cũng biết rồi... Hiện giờ các môn phái võ lâm khắp nơi trong toàn quốc cơ hồ đều có người đến Lạc Dương. Vì vậy mà tin tức này chẳng khác gì đã truyền đi khắp thiên hạ. Tiểu đệ thấy kỳ lạ Ở chỗ những tin tức này chỉ là lập liên danh trong giai đoạn cuộc sơ bộ là một hành

động thăm dò, nên giữ rất bí mật để tiến hành; mà sao người nào cũng biết?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đã có hơn hai chục môn phái tham dự thì tiểu đệ thiết tưởng họ muốn giữ bi mật cũng khó lòng.

Diêu Văn Thái lắc đầu hỏi:

- Tệ phái tuy chẳng phái là danh môn đại phái, nhưng ở thành Lạc Dương, vẫn là địa chủ. Nếu quả họ lập thành một tổ chức liên danh thì sao lại không kể đến tệ phái, Cao huynh thứ nghĩ coi như vậy có đúng không?

Cao Thanh Vân ngạc nhiên đáp:

- Té ra ban đầu Diêu huynh không biết gì hết.

Diêu Văn Thái nói:

- Vì lẽ đó, tiểu đệ cho đây là một tin phao đồn nên đã phái khá nhiều nhân thủ hết sức điều tra xem nguồn tin này từ đâu đưa đến. Bất luận vụ này phát triển ra sao thì hiện giờ cũng đã thấy nhiều nhân vật võ lâm đến đây rồi không chịu bỏ Lạc Dương. Ai ai cũng chờ tin tức thêm một bước.

Đúng là họ muốn cử hành một cuộc hội nghị rộng lớn trong võ lâm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Tiểu đệ không nghĩ ra là tin phao đồn này có lợi cho ai?

Diêu Văn Thái đáp:

- Đúng thế! Những gia phái đáng liệt vào hàng Cửu đại môn phái hiện đang bị chín môn phái lớn hoài nghi và thù nghịch, không chừng họ đã ngấm ngầm tàn hại nhau, như thế là đối phương thực lực bị giảm sút. Còn những môn phái không đủ tư cách thì đối với cuộc đại hội võ lâm này hiển nhiên cũng chẳng được lợi gì.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Diêu huynh nói vậy thì chỉ trong vài ngày nữa là cao thủ các phái trong thiên hạ đều đến tụ hội ở Lạc Dương cả ư?

Diêu Văn Thái đáp:

- Cái đó không còn nghi ngờ gì nữa. Lạc Dương sẽ trở nên một thành thị có nhiều cao thủ nhất trong lịch sử võ lâm, nhưng trường hợp này lại rất lợi cho kế hoạch của Cao huynh vừa để xướng.

Cao ThanhVân nói:

- Diêu huynh nói phái đó.

Y đứng dậy cáo từ, ra ngoài đường bèn ngó chừng không có người nào khả nghi chú ý đến

mình, liền đến thẳng Hội Tân lâu.

Tuy Cao Thanh Vân hành động theo kế hoạch đã dự định mà lòng y mỗi lúc một cảm thấy thêm phần hoang mang xao xuyến.

Y hoang mang vì những biến chuyển về đại cuộc. Đầu tiên là việc mở đại hội võ lâm, nếu cái đó thành sự thực thì cục diện biến đổi khó mà lường trước được, hãy gạt bỏ chuyện các môn phái tranh cường ngấm ngầm hay rõ rệt, nguyên một việc môn hạ của Nhân ma ra đời mà là người được chân truyền của Nhân ma cũng đã lợi hại phi thường. Đồng thời còn lực lượng của Cực Lạc giáo làm cho tình thế trở nên cực kỳ phức tạp.

Nếu người đó lại tính nước hoành hành tàn ngược trong cuộc đại hội võ lâm mà lực lượng hắn tương đương với Nhân ma thì có thể đánh bại hết các cao thủ võ lâm. Dĩ nhiên Cao Thanh Vân cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nói rộng ra là vấn đề liên quan tới A Liệt, Cao Thanh Vân giúp đỡ chàng khiến chàng trốn tránh được cái vạ bảy môn phái truy sát. Nhưng bây giờ vấn đề này lại tái diễn, giả tỷ A Liệt luyện thần công thành tựu rồi thì chẳng những chàng không sợ bảy phái kia truy sát mà trái lại, nếu chàng muốn rửa mối hận môn phái bị tiêu diệt thì tình thế lại biến thành nghiêm trọng vô cùng.

Dù lực lượng của cá nhân A Liệt không thể nào hủy diệt được bảy môn phái lớn, nhưng gặp trường hợp bị thúc bách hay trong cơn phẫn nộ không chừng, chàng liên hiệp với con đường của Nhân Ma....

Cao Thanh Vân nghĩ lui nghĩ tới, bất luận theo tình thế toàn cuộc hoặc theo từng bộ phận thì hiện giờ bề nào cũng đã trở nên rất phức tạp.

Y cảm thấy mình bất lực không có cách nào kiềm chế được cục diện. Thêm chi theo nhận xét trước kia A Liệt là con người bản tính nhân từ giầu lòng nghĩa hiệp không hiểu có khỏi biến thành sát tinh khủng khiếp.

Cao Thanh Vân đã không sao phỏng đoán được cục diện sắp tới dĩ nhiên đầu óc y phái hoang mang và trong lòng xao xuyến. Cao Thanh Vân bước vào Hội Tân Lâu, thoạt tiên y ngó thấy Từ Phác ở dưới lầu đang ngồi ăn cơm với mấy người đồng đạo võ lâm.

Từ Phác vừa ngó thấy Cao Thanh Vân lập tức đứng lên tươi cười mời chào. Cao Thanh Vân biết là Từ Phác đã nhận được mệnh lệnh của Diêu Văn Thái nên hắn mới có thái độ niềm nở như vậy.

Từ Phác chạy ra nói:

- Phạm huynh! Chung ta qua bên kia ngồi.

Cao Thanh Vân chắp tay tạ Ơn và khẽ hỏi rất mau:

- Lục Minh Vũ đến chưa?

Từ Phác đáp:

- Chưa thấy hắn đến.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Trên lầu có những ai?

Từ Phác đáp:

- Mấy người phái Võ Đương, trong đó có cả Âu Dương Tinh. Bọn Bùi phu nhân và Phàn Phiếm cũng đến cả rồi. Ngoài ra còn một số người khác.

Cao Thanh Vân cất cao giọng hơn nói mấy câu xã giao rồi lên lầu.

Y vừa mới tới cửa lầu đã nghe tiếng Âu DươngTinh cười nói ở trong gian phòng lịch sự vọng ra. Y toan tiến vào nhưng đột nhiên lại dừng bước và cảm thấy có cặp mắt đang ngó mình chòng chọc mà y chưa hiểu cặp mắt đó từ phương nào nhìn tới, y chỉ mường tượng trong cảm giác mà thôi.

Nguyên Cao Thanh Vân đã nhiều năm khổ công huấn luyện một thứ cảm giác đặc biệt. Cũng vì y có cảm ứng lực đặc biệt hơn người mà tránh khỏi rất nhiều tai nạn.

Cao Thanh Vân từ từ quay đầu nhìn quanh rồi nhận định cặp mắt kìa hiện đang ở chỗ ẩn bí. Y liền xoay mình bước đi, kiên quyết đến thẳng cửa một trong mấy gian phòng lịch sự thò tay ra vén rèm.

Quả nhiên trong phòng này có đôi mắt rất sắc bén đang nhìn vào mặt y.

Cao Thanh Vân ngó thấy trong phòng này có hai người ngồi.

Hai người này đều là lão già lối sáu chục tuổi. Một lão mặc áo đen một lão mặc áo trắng.

Người chú ý nhìn y là lão già áo đen.

Coi tư thế an tọa của hai lão cùng ánh mắt sắc bén hiển nhiên cả hai đều là những người tinh thông võ nghệ, nội lực rất tinh thâm. Cao Thanh Vân chắp tay nói:

- Tại hạ xin chào hai lão trượng.

Lão áo trắng chỉ gật đầu đáp lễ. Còn lão áo đen đứng dậy chắp tay hỏi:

- Tráng sĩ có điều chỉ dạy bảo?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Xin tha thứ cho tại hạ đường đột hỏi câu này:

tại sao lão trượng lại chú ý nhìn những người bước lên lầu.

Câu hỏi trắng trợn của Cao Thanh Vân quả ra ngoài sự tiên liệu của đối phương. Lão áo đen không khỏi sửng sốt, lộ vẻ suy nghĩ.

Lão cũng là tay đáo để, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

- Câu hỏi của tráng sĩ hay lắm! Có điều lão phu không hiểu tại sao tráng sĩ bị người ta chú ý nhìn lại coi là việc quan trọng?

Tuy lao hỏi câu này cũng hóc búa, nhưng sự thực lão đã thú nhận có hành động nhìn người khác chằm chặp.

Cao Thanh Vân đáp:

- Vì tại hạ Ở vào tình thế nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị người ám toán nên phái thận trọng từng bước.

# Chương 84 - Cẩm Y Cái Bắt Cóc Gái Thuần Dương

Cao Thanh Vân trả lời câu này nội dung trống rỗng, chân giả khôn lường.

Lão áo đen nói:

- Tráng sĩ đã vui lòng nói thực thì lão phu cũng chẳng cần giấu diếm:

hiện lão phu đang tìm kiếm một người, nên chú ý đến hết mọi nhân vật, không chịu bỏ qua một ai.

Cao Thanh Vân mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì nhân vật mà hai vị lão trượng muốn kiếm hiện đã nằm trong này rồi, còn muốn thêm thắt chi tiết làm gì nữa?

Y nói câu này khiến cho lão áo trắng vẫn ngồi nghiễm nhiên cũng phái chau mày, vẻ kinh ngạc của lão áo đen lúc này lộ ra ngoài mặt.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Thật là kỳ quái! Con người mà tại hạ cần để phòng cũng đúng là nhân vật mà hai vị lão trượng rất chú ý. Tại hạ nói vậy hai vị lão trượng có tin được chăng?

Lão áo đen hỏi lại:

- Tráng sĩ đã là người mau lẹ, sao không nói huỵch toẹt ra?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ sợ trong vách có tai.

Hai lão già liền cảnh giác. Lão áo trắng lập tức dán tai vào vách chú ý lắng tai nghe. Sau lão ngửng đầu lên ra chiều dao động.

Lão áo đen nói:

- Tráng sĩ hãy yên tâm trong vách không có tai đâu.

Cao Thanh Vân hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phải chăng hai vị lão trượng là người trong phủ Âu Dương ở Ký Bắc?

Lão áo đen gật đầu đáp:

- Phải thì làm sao?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ tự tin mắt mình không mờ nên vừa ngó thấy hai vị đã mừng thầm, vì tại hạ đang lo không người giúp đỡ cho mình để cứu Âu Dương cô nương.

Lão áo đen "ủa" một tiếng rồi nói:

- Y có sao đâu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Coi bề ngoài thì không thấy gì mà thực ra cô bị người ám toán.

Lão áo trắng phất áo đứng dậy, trầm giọng hỏi:

- Tráng sĩ nói vậy nghĩa là làm sao?

Tuy miệng lão hỏi nhưng vẻ mặt cùng hành động đã tỏ cho đối phương hay nếu y ăn nói hồ đồ là phái chịu đau khổ.

Cao Thanh Vân dĩ nhiên không sợ, nhưng y cần được hai tay cao thủ ở phủ Âu Dương này hợp giác thì mới thu được hiệu quả gấp bội, nên khoan thai đáp:

- Tại hạ dĩ nhiên đã có bằng chứng. Theo chỗ tại hạ biết thì Âu Dương cô nương tâm linh đã bị người kiềm chế. Đối phương thi triển cổ thuật, một kỳ công ngoại môn chắc các vị lão trượng đã nghe nói tới.

Lão già áo đen hỏi:

- Nếu là cổ thuật thì tráng sĩ có cách phá giải không?

Lão già áo trắng kinh ngạc ngồi xuống, không còn thái độ thù nghịch nữa.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ vừa mất bao nhiêu tâm cơ khí lực tìm được cách phá giải, nhưng chưa hiểu có hiệu quả hay không.

Y nói vậy lại khiến cho những tay cao thủ giang hồ tín nhiệm hơn, đã là tay từng trải giang hồ thì càng hiểu việc đời biến ảo kỳ bí khó mà lường được. Việc gì chưa thí nghiệm qua bao giờ cũng giữ thái độ hoài nghi.

Lão già áo đen nói:

- Té ra là thế!

Lão chỉ ông bạn áo trắng giới thiệu:

- Y là Âu Dương Vô Gián. Còn lão phu là Âu Dương Vô Trở. Tôn tính đại danh là gì có thể cho nghe được chăng?

Cao Thanh Vân đã coi rõ đại cuộc và biết rằng bọn địch nhân của mình sắp công khai tỷ đấu không nên giữ thái độ bí mật nữa. Y liền thản nhiên đáp:

- Tại hạ là Cao Thanh Vân vì cần đối phó với cường địch mà phái cải trang để giấu chân tướng.

Hai lão dương cặp mắt kinh ngạc lên ngó tay Bạch Nhật thích khách lừng danh thiên hạ. Nếu Cao Thanh Vân mà không cải trang thì nhất định hai lão có thể đoán ra được y.Lão già áo đen nói:

- Té ra là Cao huynh! Lão phu cam bề thất kính!

Cao Thanh Vân nói:

- Lão trượng dạy quá lời. Tại hạ từng nghe nhà Âu Dương có ba vị đại hiệp là kỳ nhân hiện nay, võ công kinh thế hãi tục. Không hiểu còn một vị nữa là Âu Dương Vô Cụ lão gia sao lại chưa đến đây?

Âu Dương Vô Trở đáp:

- Nếu cần thì có thể kiếm y đến ngay được.

Cao Thanh Vân khoát tay nói:

- Cái đó tùy hai vị định đoạt. Theo chỗ tại hạ biết thì Âu Dương cô nương hiện đang lâm vào hình trạng rất nguy hiểm.

Nếu cô không ở cùng Võ Đương Song kiếm thì e rằng cô bị người ta hạ thủ rồi.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngoài Lục Minh Vũ vì chuyện giữ bí mật cho Cực Lạc giáo nhất định phái hạ thủ mà hắn đã hạ thủ rồi, kỳ dư bảy môn phái lớn có thù oán với Tra gia ở Hóa Huyết Môn cũng đều muốn đối phó cả với cô nữa, vì cô là bạn với Tra công tử. Về điểm này chắc hai vị lão trượng đã điều tra được rõ rệt.

Âu Dương Vô Trở đáp:

- Đúng thế! Hiện giờ này có mặt Võ Đương song kiếm, người ngoài chưa làm gì ngay, nhưng gặp trường hợp cấp bách là họ sẽ nhắm chỗ hắn để hạ thủ.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ đánh bạo cho hai vị hay một điều bí mật là Lục Minh Vũ có mối liên quan mật thiết với Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Truyền nhân chính thống của Nhân ma chắc ở chung với Lục Minh Vũ một chỗ. Chính tại hạ vâng lệnh chống đối với đệ tử Nhân ma. Nếu tại hạ thắng thì Nhân ma Sa Thiên Hoàn chỉ còn cách ẩn lánh không tái xuất giang hồ nữa. Bằng tại hạ không may mà thất bại thì mặc lão làm mưa làm gió. Chính Tiêu Dao lão nhân cũng không làm gì được.

Âu Dương Vô Trở và Âu Dương Vô Gián nghe Cao Thanh Vân nói vậy đều giật mình kinh hãi.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Sự yên nguy của Âu Dương cô nương có liên can đến Tra công tử. Tại hạ lại là bạn của Tra công tử thì chẳng thể không quan tâm đến cô. Hơn nưa kẻ đối đầu với cô là Lục Minh Vũ cũng là đối đầu với tại hạ. Tại hạ giải thích như vậy hai vị đã thỏa mãn chưa?

Âu Dương Vô Trở đáp:

- Về điểm này bọn lão phu đã hiểu cả rồi.

Cao Thanh Vân lấy một cái bình dốc một ít thuốc bột ra và nói rõ cả cách kích thích huyệt đạo thế nào. Sau cùng y dặn thêm:

- Việc cấp bách hiện giờ là phái phá giải cổ thuật của Lục Minh Vũ, hay hơn hết là Âu Dương cô nương lánh đi để tránh khỏi náo loạn thiên hạ, nhưng chắc cô không chịu ẩn lánh.

Âu Dương Vô Trở nói:

- Chỉ cốt sao cho y chẳng gặp phái mối hại vô hình rồi bọn lão phu sẽ hết sức bảo vệ cho y.

Cao huynh bất tất phái quan tâm.

Cao Thanh Vân nói:

- Hay lắm! Tại hạ không cần phái gặp cô nữa.

Y chắp tay từ biệt trở gót toan đi thì lão áo trắng Âu Dương Vô Gián đột nhiên gọi giật lại:

- Cao huynh hãy khoan.

Cao Thanh Vân quay lại hỏi:

- Lão trượng còn điều chi chỉ giáo?

Âu Dương Vô Gián đáp:

- Nhà Âu Dương ở Ký Bắc trước nay chẳng bao giờ không có công mà hưởng lộc. Về điểm này Cao huynh lượng thứ cho. Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Lão trượng không lãnh nhận giành thuốc tại hạ kính tặng chăng?

Âu Dương Vô Gián lắc đầu đáp:

- Không phái thế. Có điều lão phu chẳng thể nhận không vật gì của ai. Giả tỷ lão phu có chỗ giúp đỡ Cao huynh thì mới là công bằng.

Cao Thanh Vân đã biết trong võ lâm có những gia phái lề luật kỳ khôi như vậy không thể miễn cưỡng được. Y không nói nhiều nữa ngưng thần ngẫm nghĩ xem nhờ mấy lão này làm việc gì?

Y chưa nghĩ ra được diệu kế thì Âu Dương Vô Gián lại nói:

- Võ công lão phu cũng tầm thường thôi, nhưng chuyên về một vài món hoặc giả có thể dễ dàng được việc gì ở đấu trường chăng?

Cao Thanh Vân đã biết kỹ Âu Dương phủ tam gia tướng vốn là dị nhân trên chốn giang hồ. Vì nhân duyên nào đó mà họ biến thành gia tướng ở phủ Âu Dương. Tuyệt kỹ của họ rất là khủng khiếp.

Y liền tỏ ra rất kính trọng đáp:

- Xin lão trượng cho nghe.

Âu Dương Vô Gián nói:

- Lão hắn chuyên về thuật thị thính. Nếu muốn khám xét những chuyện sở tại hoặc điều tra những người ẩn mình ở nơi kín đáo thì có thể nói là dễ như trở bàn tay.

Cao Thanh Vân phát giác ra môn sở trường này rất đắc dụng liền đáp:

- Hay lắm. Tại hạ muốn mời Vô Gián lão trượng giúp đỡ cho.

Âu Dương Vô Gián cho đến bây giờ mới biết Cao Thanh Vân vốn là một nhân tài quán thế, ít người được y kêu bằng lão trượng. Lão thấy y đối xử với mình rất tôn kính và bằng một lòng thành thật thì chẳng thể nào không hết lòng hy sinh vì y được.

Lão liền đáp:

- Còn ông bạn Vô Trở đây có môn sở trường đại khái cũng như Cao huynh tức là tài trèo tường vượt nóc. Dù những nơi thành đồng vách sắt gió không chui lọt mà y ra vào dễ như chơi. vì vậy bọn lão phu mới lấy tệu hiệu là Vô Trở và Vô Gián. Cao Thanh Vân hỏi:

- Tuyệt kỹ của hai vị lão trượng thật khiến cho ai cũng phái kinh dị. Còn Vô Cụ lão trượng không hiểu sở trường về môn gì?

Lão áo đen Âu Dương Vô Trở đáp:

- Y đã luyện thành môn phần hồn thuật, tức là có phép thần thông bất tử. Tất cả những thứ nước, lửa, đất đá binh khí quyền cước cùng bách độc trên đời người thường không chịu nổi mà y chẳng sợ. Dù y có tạm thời phái chết đi nhưng chẳng bao lâu liền sống lại vì thế mà lấy danh hiệu là Vô Cụ.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Tại hạ còn nhớ đã được nghe người nói tới kỳ công này tưởng không bao giờ được mở rộng tầm mắt. Ai ngờ lại gặp được cơ duyên các vị lão trượng gia ơn cho. Tại hạ đã nghĩ một kế hoạch, nếu các vị chịu giúp đỡ thì thật là vẹn toàn.

Thành Lạc Dương bề ngoài vẫn có vẻ yên tĩnh, nhưng trong ba ngày nay không biết bao nhiêu là hào kiệt nổi tiếng võ lâm ở khắp nơi lương thiện hạ đầu lục tục kéo đến, hiển nhiên những luồng sóng ngầm đang chuyển động và sắp xảy ra một cuộc biến chuyển trọng đại.

Cao Thanh Vân thứ công khai lộ diện vì hiện giờ tình thế đã biến đổi khác thường. Bảy môn phái trước chung lưng đấu cật để đối phó với Hóa Huyết Môn thì hiện nay cần công phó với nguy cơ trong bản phái. Vì thế mà việc đối phó với vụ án Huyết Vũ thư vô hình trung trở nên phai lạt.

Cũng do đó mà chẳng ai chú ý nhiều đến Cao Thanh Vân nữa.

Nên biết các gia phái võ lâm khắp nơi sở dĩ kéo đến Lạc Dương là để coi vụ phao ngôn về cuộc đại hội võ lâm thiên hạ ngấm ngầm nung nấu tiến hành hay biến thành sự thực.

Mục đích chủ yếu cuộc đại hội này là duyệt lại các môn phái lớn vì thế nên những môn phái cường thịnh nhất như Thiếu Lâm, Võ Đương cũng không dám khinh xuất.

Những gia phái khác dĩ nhiên cũng phái chuẩn bị cực kỳ thận trọng để khỏi mang nhục.

Những gia phái tưởng tượng có tư cách đều rèn luyện kinh người để mong lọt vào hàng chín môn phái lớn. Đây là một dịp làm vẻ vang môn hộ để nổi tiếng võ lâm.

Hiện nay những gia phái có thực lực tương đương đều bị tín học Cực Lạc giáo làm cho chấn động. Gia phái nào cũng vội điều tra nội bộ xem có người qui đầu Cực Lạc giáo không?

Những gia phái đã bị cái lo nội bộ lại thêm cái lo bên ngoài xâm nhập, nên đối với việc truy tầm A Liệt tự nhiên phai lạt hẳn đi. Nhờ đó mà Cao Thanh Vân thuận tiện việc phát huy kế hoạch.

Âu Dương Tinh đã rời khỏi Lạc Dương. Nghe nói phụ thân cô thân hành tới đây đưa cô đi.

Thành ra ở Thành Lạc Dương đã mất bóng một thiếu nữ xinh đẹp.

Đúng giờ ngọ ngày thứ tư, trong Diêu phủ phái Lạc Xuyên khách ra vào không ngớt. Những khách này không cần nói cũng biết họ đều là danh sĩ võ lâm.

Các tân khách đã nhận được thiếp mời của Diêu Văn Thái chưởng môn phái Lạc Xuyên. Tuy là bữa cơm tối nhưng mối giao tình có cao, có thâm. Những người quan hệ hoặc có danh vọng đặc biệt đều sớm đến Diêu phủ vì ai cũng muốn trò chuyện với Diêu Văn Thái để thương nghị đại cuộc.

Trong con mắt những người võ lâm thì Diêu Văn Thái mở đại yến thiết quần hào là cử động rất hợp lý. Phóng tầm mắt nhìn ra bọn quần hào ở Lạc Dương tuy còn có người danh vọng và địa vị cao hơn Diêu Văn Thái nhưng đều không tiện ra mặt thiết yến. Diêu Văn Thái lấy tư cách địa chủ triệu tập các đồng đạo võ lâm thực có đủ yếu tố.

Những ai đã tiếp được thiếp mời đều phó ước. Cả người không nhận được thiếp mời cũng tìm cách tới nơi xem tình hình thế nào.

Chưa đến giờ Thân mà trong Diêu phủ địa có gần một trăm tân khách tới nơi Diêu Văn Thái mở thông hai nhà đại sảnh địa thế rất rộng rãi. Nhưng người đến đông thành ra một trường rất náo nhiệt.

Cao Thanh Vân cũng ở luống những người đến sớm. Y chăm chú nhìn từng người khách một và tìm cách dò cho biết lai lịch gốc gác họ. Nhưng về sau y không tài nào quan sát được nữa.

Y cũng chẳng vì thế mà quan tâm lại còn mừng thầm nữa. Vì trường hợp này cũng khiến cho các gia phái khác không có cách nào quan sát được.

Sự thực Cao Thanh Vân đã huy động Âu Dương Vô Gián và Âu Dương Vô Trở chia nhau giám thị quan sát.

Cao Thanh Vân tin rằng bất cứ gia phái nào cũng chẳng có nhân vật như bọn ba người của y.

Vì thế mà người ta có chỗ khuyết điểm hơn.

Ngoài ba người này lại còn phái Lạc Xuyên đưa ra phần lớn tài liệu về lai lịch các tân khách nên có thể nói Cao Thanh Vân hiểu rõ hết.

Lúc Lục Minh Vũ tới nơi, hắn phô trương thanh thế rất hiển hách. Có đến bảy cao thủ Cái Bang

tùy tùng nhưng toàn là những vị trưởng lão thành danh chứ không có nhân vật nào khả nghi.

Những nhân vật khả nghi nói đây là chỉ vào những người ở ngoài Cái Bang cùng đi theo Lục Minh Vũ. Nhất định người lạ nào cũng là thủ hạ của Nhân Ma.

Cao Thanh Vân chỉ muốn điều tra cho biết rõ ai là đối thủ của y. Trong binh pháp đã nói:

biết minh, biết người, đánh đâu được đấy, đúng là một nguyên tắc trọng yếu.

Phái Lạc Xuyên huy động toàn phái ra tiếp đãi tân khách.

Vì thế Cao Thanh Vân và Âu Dương Vô Gián, Vô Trở càng ẩn giấu thân hình được dễ dàng.

Chín môn phái lớn cũng không giữ thói kiêu căng mà đến trước giờ Thân. Những nhân vật đầu não các phái này được Diêu Văn Thái đích thân tiếp đón mời vào tòa tiểu sảnh riêng biệt để nói chuyện.

Lục Minh Vũ ngồi ở ngoài đại sảnh chào hỏi những người quen biết. Sau Diêu Văn Thái cũng dẫn hắn vào trong tiểu sảnh.

Chủ khách đi qua dãy hành lang dài khi vào qua tòa viện thì tiếng huyên náo dần dần không nghe thấy nữa.

Ngoài sân tòa viện này trồng rất nhiều hoa cỏ cùng những chậu cảnh. Cách bài trí cực kỳ u nhã, ngoạn mục.

Lục Minh Vũ đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên dừng bước.

Diêu Văn Thái vừa cười vừa trỏ vào những luống hoa hỏi:

- Bang chúa có thiên ái thứ nào không? Nếu có thứ làm cho bang chúa vừa mắt thì tiểu đệ xin kính tặng.

Lục Minh Vũ lắc đầu hỏi:

- Bên kia tòa núi giả là chỗ nào vậy?

Diêu Văn Thái và một tện đồ đệ đều ngạc nhiên nhìn ra. Một hắn tử trung niên đi theo Lục Mình Vũ lập tức lộ ra tình trạng để phòng. Người này cũng là cao thủ Cái Bang, mấy năm gần đây liền nổi tiếng giang hồ với cái tện Cô Chương, ngoại hiệu Cẩm y các, lúc nào hắn cũng theo sát bên mình Lục Minh Vũ, ít khi xa dời.

Từ ngày Lục Minh Vũ lên mạn bắc Cô Chương chưa từng xuất hiện, bữa nay hắn mới lộ diện là lần đầu. Như vậy không cần hỏi cũng biết hắn giữ nhiệm vụ bí mật của Lục Minh Vũ.

Diêu Văn Thái đáp:

- Phía sau tòa núi giả là góc viện, một khu đất mọc cỏ...

Lục Minh Vũ cười mát hỏi:

- Chúng ta tới đó coi chơi được chăng?

Diêu Văn Thái có khó chịu nhưng cũng gật đầu đáp:

- Được lắm.

Y liền đi trước dẫn đường. Chớp mắt mọi người đã quanh hết tòa núi giả thì thấy đây là một góc sân đầy cỏ mọc. Một cô gái đang đứng ngơ ngác nhìn mọi người.

Thiếu nữ này người như cây ngọc, mặt tựa hoa xuân, gần hai chục tuổi. Lúc cô chuyển động cặp mắt lại càng xinh đẹp. Thật là một thiếu nữ khả ái.

Lục Minh Vũ "Ồ" một tiếng rồi nói:

- Té ra một vị bảo quyến ở đây.

Diêu Văn Thái nghi ngờ nheo mắt nhìn thiếu nữ xinhh đẹp đáp:

- Vị tiểu cô nương này không phái là người trong tệ viện.

Một tện đồ đệ của hắn liền cất bước tiến lại lễ pháp hỏi:

- Cô nương đã theo ai tới đây?

Thiếu nữ xinh đẹp dường như có vẻ hoang mang trỏ tay về phía bức tường viện ấp úng đáp:

- Tiểu nữ.... tiểu nữ ở bên kia bức tường... Diêu Văn Thái chau mày quay lại nói với Lúc Minh Vũ:

- Té ra y là một vị tiểu cô nương nhà hàng xóm. Chắc cô thấy trong tệ viện náo nhiệt mới chuồn qua cái ngách kia sang đây coi.

Lục Minh Vũ mỉm cười nói:

- Bữa nay thành Lạc Dương có thể là cuộc đại hội tinh anh mà rồng ẩn cọp nấp. Cô nương này tuy coi như không hiểu võ công, nhưng ta cũng nên hỏi cho biết rõ. Không chừng là một cô bé của một vị cao nhân nào đưa tới.

Diêu Văn Thái nói:

- Bởi vậy ta cứ thứ coi....

Tên môn hạ vùa hỏi cô cũng là một tay hảo thủ phái Lạc Xuyên đột nhiên ra tay điểm vào cổ họng thiếu nữ bằng một chỉ lực rất lợi hại ai nhìn cũng biết ngay.

Thiếu nữ xinh đẹp phản ứng rất chậm chạp. Mãi đến lúc ngón tay đối phương sắp đụng vào người cô mới lùi lại. Miệng cô khẽ "a" lên tiếng kinh hoảng.

Lúc này bất cứ ai coi cách phản ửng cùng thân pháp thiếu nữ đều nhận ra cô tuyệt đối chưa từng luyện võ.

Lục Minh Vũ tươi cười nói:

- Quả nhiên con gái nhà hàng xóm. Thế mà chúng ta cũng giật mình kinh hãi.

Diêu Văn Thái cũng cười đáp:

- Sao bang chùa lại nói vậy. Những tình trạng ngoắt nghoéo này nên điều tra cho biết rõ.

Đoàn người trở gót quay lại vào nhà tiểu sảnh.

Cẩm Y cái Cổ Chương nhân lúc mọi người thi lễ nói chuyện, gã lại chuồn ra.

Gã tiến rất mau đến mặt sau tòa núi giả thì thấy thiếu nữ xinh đẹp vẫn còn đứng đó. Thiếu nữ vừa ngó thấy có người đến lập tức đưa tay lên che ngực ra chiều kinh hãi....

Cổ Chương tươi cười nói:

- Cô nương bất tất phải khiếp sợ. Tại hạ đến đưa cô nương về.

Thiếu nữ xinh đẹp định thần nhìn gã thấy gã tướng mạo đường hoàng, y phục hoa lệ, không phải kẻ cùng nghèo vô lại mới yên tâm thở phào một cái đáp:

- Tiểu nữ ở ngay trong ngõ hẻm bên kia bức tường này Cổ Chương hỏi:

- Cô nương đến đây từ lúc nào?

Thiếu nữ xinh đẹp đáp:

- Tiểu nữ đến lâu rồi, vì xuân oanh lý tỷ ở đây sáng mai về nhà chồng.

Cổ Chương hỏi:

- Ủa! Chắc cô muốn trò chuyện với ai nhưng ở đây tân khách đến mỗi lúc một nhiều, cô nên về đi là hơn. Tại hạ đưa cô đi để khỏi bị người ta vặn hỏi.

Thiếu nữ xinh đẹp lộ vẻ vui mừng ngỏ lời tạ Ơn rồi đi trước.

Nhà bên cạnh có một đường cửa ngách thông vào vườn hoa phía sau. Gần đó đặt một cái cửa không khóa có thể trông ra hẻm.

Thiếu nữ ra đến hẻm rồi thở phào một cái nhẹ nhõm tựa hồ con chim xổ lồng. Động tác và nét mặt của cô rất khả ái.

Cẩm y cái Cổ Chương dương cặp mắt lấp loáng ngắm nghía thiếu nữ chẳng úy kỵ gì, khiến cô hổ thẹn mà không dám nhìn gã.

Cổ Chương cất giọng ôn nhu hỏi:

- Qúi tính đại danh cô nương là gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ họ Đinh tên Ninh.

Cổ Chương lại hỏi:

- Trong nhà cô còn có những ai?

Đinh Ninh đáp:

- Trong nhà chỉ có tiểu nữ và một bà chị dâu góa chồng cùng hai đứa nhỏ.

Cổ Chương hỏi:

- Nhà cô sinh sống bằng cách nào?

Đinh Ninh đáp:

- Một năm nay đại ca của tiểu nữ mất đi còn để lại ít tiền, cả nhà dựa vào đó mà sống vì vậy tiểu nữ muốn về cố hương nhưng tẩu tẩu không nghe.

Cổ Chương ngạc nhiên hỏi:

- Té ra các vị không phái là người ở đây. Sao tẩu tẩu của cô lại không muốn về quê, phái chăng y thị có cách sinh nhai?

Đinh Ninh lẳng lặng cúi đầu hỏi lâu mới đáp:

- Ở quê nhà bọn tiểu nữ cũng không còn nơi nương tựa. Tại đây còn có một vị bằng hữu thường thường tiếp tế cho tẩu tẩu!

Cổ Chương là một tay lão luyện giang hồ. Gã vừa nghe đã hiểu ngay liền gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi, tẩu tẩu của cô đã nai được nam nhân khác còn cô thì không muốn nhìn thấy tình trạng trớ trêu đó, phái không?

Đinh Ninh khẽ gật đầu mặt cô lộ vẻ buồn thiu.

Cổ Chương hỏi:

- Tại hạ có thể giúp cô trong tình trạng khốn quẫn này để cô về quê. Nhưng tại hạ không rãnh để đưa cô mà chỉ có thể tặng cô món tiền lộ phí. Một mình cô thượng lộ được chăng?

Đinh Ninh nghe đối phương nói chỉ có thể giúp tiền lộ phí mà không thể đưa mình đi thì nhận thấy gã không có lòng dạ bất lương nên cô rất yên tâm lộ vẻ cảm kích đáp:

- Hiện giờ tẩu tẩu chẳng muốn nhìn ngó gi đến tiểu nữ. Có khi cả mười ngày tiểu nữ cũng không gặp y. Ngày thường tiểu nữ đi làm mướn cũng tạm đủ độ nhật.

Cổ Chương "ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Nếu vậy thì cô có bỏ đi lâu tẩu tẩu cô cũng không hay mà cũng chẳng buồn hỏi đến, phái không?

Đinh Ninh gật đầu khe buông tiếng thở dài.

Cổ Chương chẳng cho lý do nào không tin đối phương nữa. Nhất là gã đã đi với cô một đoạn đường và nhận xét đích xác cô không hiểu võ công.

Gã đưa mắt nhìn quanh rất lẹ thấy trong đó không có bóng người liền vươn tay ra vỗ nhanh một cái.

Đinh Ninh "hự" một tiếng rồi người nhũn ra ngã vào lòng.

Cổ Chương không cần ngó lại người thiếu nữ đã mất tri giác. Một tay gã cắp lấy mình cô, một tay rút trong người ra một cái bao vải. Động tác của gã rất mau lẹ và thuần thục.

Ai trông cũng biết ngay gã hành động cách này nhiêu lần rồi.

# Chương 85 - Âu Dương Tinh Tái Hội Tra Lang

Bỗng thấy Cổ Chương mở túi vải ra bỏ thiếu nữ vào trong.

Cô ngồi co lại như con tôm. Đoạn hắn đặt sợi dây lò xo dài ba thước vào để căng cho túi vải mở rộng phía trong.

Thế rồi han xách túi vải ra đi. Bây giờ bất cứ ai coi bên ngoài cũng không thể nhận ra là trong túi vải lại đựng một cô gái.

Cổ Chương bước lẹ ra ngoài ngõ hẻm, đến đường lớn hắn trao túi vải cho một tên tráng hắn rồi trở gót quay về Diêu phủ.

Trong Diêu phủ tân khách lục tục kéo đến khiến cho bầu không khi mỗi lúc một náo nhiệt.

Cẩm y cái Cổ Chương thận trọng đi dòm khắp nơi thấy những tay cao thủ phái Lạc Xuyên kể cả Diêu Văn Thái đều đâu còn ngồi đó chưa ai bỏ đi chỗ khác hắn mới yên tâm đình chỉ cuộc quan sát, đến báo cáo với Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân đã ngấm ngầm quan sát các nhận vật đầu não chín môn phái lớn đến dự yến toàn vào hạng tiền bối nổi tiếng võ lâm và có địa vị rất tôn cao.

Y không lấy gì làm kinh ngạc vì bữa nay phái Lạc Xuyên khoản đãi đồng đạo đã lấy danh nghĩa địa chủ để mở một cuộc đại hội thượng đỉnh. Các môn phái lớn kể cả những phái lăm le lên đương hàng với Cữu đại môn phái đều đem hết những phần tử tinh anh tới đây để theo dõi tình hình biến diễn.

Nhưng y đã tính thầm thì trong những tay cao thủ hiện diện ở đây không một ai có thể thắng được truyền nhân của Nhân ma Sa Thiên Hoàn, nên trong lòng không khỏi thất vọng. Y cảm thấy mình rất cô đơn đồng thời trách nhiệm càng thêm phần trọng đại.

Cao Thanh Vân đã bố tri cơ quan thông tin rất nghiêm mật và được biết việc Đinh Ninh bị cướp. Y còn biết hiện giờ Âu Dương Tinh đã cải dạng nam trang cùng Âu Dương Vô Cụ đang ở trong bóng tối ngấm ngầm theo dõi địch nhân và bảo vệ cho Đinh Ninh được an toàn. Y rất lấy làm an ủi, bèn lui vào nhà mật thất.

Cao Thanh Vân ở trong mật thất vẫn có thể nhìn thấy tình trạng ngoài đại sảnh.

Không bao lâu Diêu Văn Thái cũng tới nơi hỏi:

- Sự tình diễn tiến ra sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Lục Minh Vũ đã một chân bước vào cạm bẫy của chúng ta.

Diêu Văn Thái lại vì chuyện này mà lộ vẻ lo âu nói:

- Cái đó thật không ngờ.....

Cao Thanh Vân hỏi:

- Chuyện gì không ngờ?

Diêu Văn Thái đáp:

- Tiểu đệ muốn nói là Lục Minh Vũ là một nhân vật kiêu hùng, vùng vẫy giang hồ mà sao lại mắc lưới một cách dễ dàng như vậy? Cao huynh có nhận thấy là quá đơn giản?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Dễ dàng quá! Diêu huynh! Xin hỏi Diêu huynh phái Lạc Xuyên liệu có hợp tác với người ta một cách dễ dàng không? Tư dung của Tần Nhi cô nương liệu có thể tìm kiếm được dễ dàng? Huống chi còn thêm nhiều điều kiện phối hợp. Tình thực mà nói nếu cô chẳng phải là chỗ chí thân của Diêu huynh thì tiểu đệ quyết không dùng cô làm mồi của hắn.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lục Minh Vũ là con người như vậy thì bất cứ cô gái nào cũng mê hắn và hỏi dò mọi sự chẳng khó gì. Còn Tần Nhi cô nương vẫn lo cho Diêu huynh nên khó mà lay động được. Như vậy kế hoạch của chúng ta không đên nỗi bị tiết lộ một cách dễ dàng.

Diêu Văn Thái xoa hai tay rồi nói huych toẹt chỗ lo âu của hắn ra. Hắn hỏi:

- Vấn đề an toàn cho Tần Nhi thế nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng có vấn đề gì cả. Hiện giờ đã có hai tên cao thủ ngấm ngầm bảo vệ cô. Nên biết Lục Minh Vũ chỉ có một nhược điểm duy nhất là tính háo sắc, chúng ta cần nắm lấy điểm này làm chủ chốt và thêm vào những điều kiện thích hợp mới làm cho hắn chui đầu vào bẫy một cách dễ dàng.

Bây giờ xem chừng mấy hoang khảo mà chúng ta đã dự định đều không phải dùng đến.

Diêu Văn Thái nói:

- Điều khó khăn ở đây là Diêu phủ đã triệu tập bao nhiêu danh gia trong thiên hạ tới đây, lúc đến việc làm sao lột được mặt nạ Lục Minh Vũ trước quần hào.

Cao Thanh Vân đáp:

- Chỉ mong sự tình đừng có gì biến đổi là tại hạ tin rằng trước khi vào tiệc đã có thể vạch trần bộ mặt đanh ác của hắn.

Diêu Văn Thái trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu đệ chưa tin chắc Lục Minh Vũ đã nóng này và sơ hở như vậy. Có điều trong kế hoạch của chúng ta đã nhận ra được tính hắn hay đùa cợt con gái. Từ giờ cho đến lúc vào tiệc còn đến một giờ nữa hắn đầy đủ thời gian dày xéo Tần Nhi rồi mới vào nhập tiệc.

Cao Thanh Vân nói:

- Đúng thế! Lục Minh Vũ chỉ còn chờ bảy trong chín môn phái lớn bắt đầu cuộc thương nghị là phát động thừa cơ lẻn đi ép uổng Tần Nhi cô nương.

Diêu Văn Thái đáp:

- Vậy bây giờ chúng ta hãy chờ đợi.

Diêu Văn Thái ra rồi, Cao Thanh Vân lại lẳng lặng chờ tin túc mật đàm của bảy phái lớn. Y đang chừ đợi, trong lòng nóng nẩy, thì đột nhiên có người đứng tuổi chạy đến. Người này cũng ở bộ máy thông tin của phái Lạc Xuyên và rất tinh minh mẫn cán nên hiểu cả đường bí đạo dẫn tới gian mật thất.

Hắn tử trung niên nói:

- Cao lão sư! Bên ngoài có tin khẩn cấp đưa tới và thuộc vào hạng đệ nhất. Dường như hắn tử trung niên cũng không hiểu nội dung tin tức, vì Cao Thanh Vân đã dùng ám hiệu đại biểu cho tình trạng để truyền đi một cách dễ dàng.

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi. Hắn tử trung niên hỏi:

- Có cần thông tri cho người khác biết không?

Dĩ nhiên gã muốn thông tin cho Diêu Văn Thái. Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Ông bạn lập tức đi báo ngay cho quí chưởng môn. Có điều tin tức này không liên quan gì đến Tần Nhi cô nương, ông bạn đừng hốt hoảng để người ta chú ý.

Hắn tử trung niên không hoang mang nữa, nhanh nhẹn cất bước.

Cao Thanh Vân theo cửa bên đi ra. Y giả trang làm gia nhân của Diêu phủ nên ra vào không ai để ý.

Lúc Cao Thanh Vân sắp bước vào đường phủ lớn y nói mấy câu với một tên gia đinh khác rồi đi rất mau.

Y chen vào đường ngang. Dưới thềm nhà ở góc đường này có một hắn tử đặt gánh xuống bên đứng nghỉ.

Cao Thanh Vân lướt qua bên hắn tử bất thình lình phóng chỉ ra điểm. Hắn tử không kịp để phòng té xuống liền.

Lúc này trên đường không có người đi qua. Cao Thanh Vân mở thúng ra coi thì chỉ thấy một thanh trường đao, y cắp hắn tử lên bỏ vào trong nhà.

Cao Thanh Vân lại cất bước tiến về phía trước. Theo lời tình báo thì chỗ này không có người gác của đối phương. Y đi tới một đường phố khác quanh vào góc đường rồi dừng lại.

Chỉ trong nháy mắt một người nhỏ tuổi xuất hiện từ đường bên tay mặt rảo bước đi tới.

Người này chân bước mau lẹ lưng đeo trường kiếm, vừa trông đã biết ngay là nhân vật võ lâm. Gã vừa đi đến khúc quanh thì chạm mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vâm giả vờ ngạc nhiên. Gã thanh niên không để ý cứ lướt qua bên cạnh y.

Gã vừa đi được mấy bước Cao Thanh Vân mới bật tiếng cười lạt.

Gã thanh niên dừng bước quay đầu nhìn lại.

Cao Thanh Vân cũng dương cặp mắt sáng như điện nhìn đối phương chầm chặp. Bốn luồng mục quang tựa điện chớp sắc bén vô cùng, khiến người ta cảm thấy như đao kiếm đụng nhau tóe lửa.

Hai bên ngó nhau trong khoảnh khắc rồi Cao Thanh Vân cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Tra công tử! Công tử định đi đâu?

Thanh niên sửng sốt. Dĩ nhiên chàng đúng là A Liệt, A Liệt hỏi lại:

- Ông bạn là ai? Sao lại muốn can thiệp vào việc của ta?

Cao Thanh Vân đáp:

- Võ công của Tra công tử dù thừa sức đánh bại những tay cao thủ trong thiên hạ, nhưng về chuyện cảnh giác mà như vậy thì những kỳ nhân dị sĩ võ lâm đều có thể nhân lúc công tử sơ ý mà ám toán được.

Y vẫn chưa tiết lộ thân thế. A Liệt không nhịn được hỏi:

- Sao ông bạn không thứ ám toán đi?

Cao Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Chuyện thiên hạ nếu cứ thứ mới biết kết quả thì e rằng làm chẳng được mấy việc đã ôm hận suốt đời.

A Liệt chau mày nói:

- Nếu các hạ không giống một người bạn của tại hạ thì nhất định tại hạ không nhẫn nại để nói chuyện với các hạ rườm rà như vậy.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Công tử bảo tại hạ giống ai?

A Liệt đáp:

- Các hạ rất giống Cao Thanh Vân huynh, dĩ nhiên tại hạ không nói về nét mặt mà nói về thái độ. Cao Thanh Vân lật nón lên bỏ cặp lông mày giả ra cười khà khà nói:

- Không phải giống đâu mà đúng hắn đấy.

A Liệt rất cao hứng cười hỏi:

- Cao huynh làm gì vậy?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Phải chăng Tra đệ muốn hỏi ta sao lại cải trang?

A Liệt đáp:

- Đúng thế!

Cao Thanh Vân nói:

- Câu chuyện này dài lắm. Tiểu huynh vắn tắt là đang vội vã đối phó với Lục Minh Vũ.

A Liệt ra chiều hối tiếc đáp:

- Xin lỗi Cao huynh. Tiểu đệ không rảnh để giúp Cao huynh được.

Cao Thanh Vân nói:

- Hỏng bét!

Rồi lại hỏi:

- Tra đệ có việc chi mà phải vội?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ mình mang mối huyết cừu sâu tựa bể mấy khi được chạm trán bọn chúng ở cả đây thì bỏ lỡ cơ hội thế nào được?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bọn họ chưa bỏ đi ngay đâu mà phải hấp tấp.

A Liệt nói:

- Khi chúng giải tán rồi thì dĩ nhiên tiểu đệ phải mất nhiều công phu và thì giờ đi kiếm chúng và cũng khó lòng kiếm được đầy đủ từng tên một. Điều trước hết hơn nữa là tiểu đệ muốn báo cừu huyết hận trước rừng danh thủ võ lâm.

Cao Thanh Vân hỏi.

- Tra đệ chờ tiểu huynh xong việc rồi hãy động thủ được không?

A liệt đáp:

- Cao huynh có điều chi cấp bách?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh muốn giữ bọn người đó làm nhân chứng.

A Liệt hỏi:

- Làm nhân chứng ư? Tiểu đệ muốn giết cho kỳ hết bọn chúng. Cao huynh quên rồi sao? Nếu họ cùng đều chết về tay của tiểu đệ thì làm nhân chứng có ích gì không?

Cao Thanh Vân càng nghe A Liệt nói càng cảm thấy tình hình nghiêm trọng.

Nên biết Cao Thanh Vân đã hao phí bao nhiêu tâm lực và gặp được báo nhiêu cơ duyên may mắn mới đi được tới cục diện này. Nếu A Liệt làm rối loạn xà ngầu thì toàn bộ kế hoạch của y đều bị trôi theo dòng nước. Huống chi lúc này y phải tranh thủ từng phân từng khắc. Công việc đã khẩn cấp thì làm gì có thời giờ để thảo luận kỹ càng với chàng nữa.

Y nóng này không nhịn được bất giác lớn tiếng:

- Không được! Tra đệ để cho ta động thủ đã.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh! Mối Huyết cừu cả nhà tiểu đệ bị sát hại mà Cao huynh còn ngăn trở việc báo thù này ư?

Cao Thanh Vân không khỏi sững sờ. Y nhận thấy A Liệt nói đúng, vả lại chàng chịu cực khổ rèn luyện thần công đâu phải cốt để giữ mình, mà dĩ nhiên để rửa hận nữa,y nhăn nhó thở dài đáp:

- Tra đệ Ơi! Tra đệ còn có điều chưa hiểu. Nếu Tra đệ phá hại kế hoạch của tiểu huynh là làm hại cả một đời người thiếu nữ thiện lương về tay giáo chủ Cực Lạc Giáo.

A Liệt đáp:

- Trừ phi Cao huynh nói rõ tình hình không thì tiểu đệ không nghĩ ngợi gì nữa.

Chàng nói bằng một giọng rất kiên quyết. Cao Thanh Vân không khỏi bồn chồn đăm nhân nói:

- Bây giờ tiểu huynh không có thì giờ. Huống chi Tra đệ thứ nghĩ coi có nên tàn sát hết thảy mọi người trong bảy môn phái lớn không?

A Liệt sa sầm nét mặt đáp:

- Thế là Cao huynh tiết lộ chân tâm rồi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cái gì mà tiết lộ chân tâm?

A Liệt đáp:

- Hiển nhiên Cao huynh muốn dùng kế hoãn binh không cho tiểu đệ động thủ ngay là có ý khuyên người bảy môn phái chạy đi. Có đúng thế không?

Cao Thanh Vân buồn rầu đáp:

- Tuyệt đối không phải. Ta dám thề với Tra đệ.

A Liệt thấy y có vẻ nổi nóng, chàng liền hỏi:

- Cao huynh bất tất phải thề thốt. Nếu Cao huynh không dụng tâm như vậy thì sao còn hỏi tiểu đệ có nên tàn sát hết bọn chúng không?

Cao Thanh Vân vội giải thích:

- Tra đệ đừng hiểu lầm. Không phải hết thảy bao nhiêu người trong bảy môn phái đều đáng giết cả mà cần phải phân biệt trắng đen, không nên hạ sát người vô tội, tỷ như Tống Bất Độc phái Bắc Mang đã chết về tay huynh đệ, há chẳng là một người không đáng giết?

Thái độ A Liệt đã hòa hoãn lại một chút, chàng hỏi:

- Nhưng chẳng lẽ Cao huynh lại bảo tiểu đệ bỏ lơ cơ hội này, không để tiểu đệ báo thù rửa hận cho nhà họ Tra ở Hoá Huyết Môn trước mặt những danh gia thiên hạ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hỡi ơi! Nếu đem vụ này mà nói cho rõ hết đầu đuôi thì phải mất đến nửa giờ. Phải rồi! Bây giờ Tra đệ đến ngay chỗ Âu Dương Tinh cô nương và hội diện với Lương đại thúc để hỏi xem có được không? Bọn họ có đủ thì giờ nói rõ cho Tra đệ nghe về kế hoạnh mà tiểu huynh đã hao phí bao nhiêu tâm lực để sắp đặt.

A Liệt lắc đầu nói:

- Tiểu đệ e rằng sau khi nghe xong câu chuyện thì không thể tìm thấy nhân vật đầu não trong bảy phái lớn nữa.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh có thể bảo đãm với Tra đệ là bọn họ chưa giải tán ngay đâu.

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Lời nói của Cao huynh dĩ nhiên đáng kể. Chẳng hay Bùi phu nhân đã chết dưới lưỡi đao của Cao huynh chưa?

Cao Thanh Vân chấn động tâm thần, xoay chuyển ý nghĩ rất mau tự nhủ:

- Nếu mình nói mụ chưa chết, nhất định gã tra hỏi duyên cớ thì lại mất thời giờ. Chi bằng mình dối y một phen cứ bảo mụ chết rồi chắc gã cũng chưa biết ngay được.

Y nghĩ vậy liền đáp:

- Mụ trốn khỏi lưỡi đao của tiểu huynh thế nào được?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Vừa rồi tiểu đệ đã hỏi một người và biết rằng mụ chưa chết.

Chàng nhìn đối phương chằm chặp, nói tiếp:

- Người đó là một gia tướng ở phủ Âu Dương, chắc họ không dối tiểu đệ.

May mà Cao Thanh Vân là tay lão luyện giang hồ, vẻ mặt vẫn thản nhiên nói ngay:

- Đúng thế! Y không gạt hiền đệ đâu.

A liệt ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì sao Cao huynh lại bảo mụ không trốn thoát được dưới lưỡi đao của Cao huynh?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh có ý nói muốn giết mụ lúc nào cũng được, tiểu huynh dám chắc mụ không thể trốn đâu cho thoát. Vấn để là ở chỗ tiểu huynh chưa đủ lý do để giết mụ vì mụ không gia hại lệnh từ.

A Liệt sỉng sốt hỏi:

- Có thế thật không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh không phải là thằng ngốc thì sao lại bỏ cơ hội lấy được báu vật các môn phái?

A Liệt nói:

- Hỡi ôi! Cao huynh ra đòn này khiến cho lòng tiểu đệ thật bối rối.

Cao Thanh Vân nói ngay:

- Tra đệ miễn thứ cho tiểu huynh không có thì giờ để nói chuyện được nữa. Tra đệ mau đến hội diện cùng Âu Dương cô nương là biết rõ đầu đuôi, hiện giờ Tra đệ chớ có lộ diện làm hư việc lớn.

Hắn lại nói rõ địa điểm đến gặp Âu Dương Tinh cho A Liệt nghe rồi không chờ chàng trả lời đã cắm đầu chạy thẳng đến Diêu phủ.

Giả tỷ A Liệt cũng chạy theo thì Cao Thanh Vân chẳng còn có biện pháp nào khác, nhưng y tính chắc A Liệt thế nào cũng đi hỏi cho rõ trước, nên hạ quyết tâm trở gót đi ngay.

Quả nhiên A Liệt không theo y. Cao Thanh Vân vừa đi vừa hóa trang nhưng tâm tình y không vì A Liệt chẳng rượt theo mà được cởi mở. Y tưởng đến khi nào A Liệt báo thù là võ lâm nổi trận phong ba rất lớn.

Việc A Liệt báo thù rửa hận thực ra còn có chỗ phải nghiên cứu mới khỏi mất đạo công bằng vì phụ thân A Liệt đã dâm đãng gây thành nổi nghiệt rất nhiều người các môn phái căm hận lão thấu xương về hành động dâm ô của lão.

Ngoài ra lão còn lấy cả báu vật trấn sơn của các phái là phạm vào điều tối kỵ võ lâm mới gây thành mối họa cả nhà bị tru diệt. Nói một cánh khác là nhà họ Tra tự mình gây nên tai vạ không thể chỉ trích người ta tàn độc.

Cao Thanh Vân chưa có thời giờ để đàm luận cùng A Liệt về những điểm này. Y chạy rất nhanh chớp mắt đã tới Diêu phủ. Cao Thanh Vân vào cửa liền tiếp được báo cáo là Lục Minh Vũ vừa mới do cửa hậu lén lút ra đi.

Nhắc lại A Liệt đã tới một nơi thấy cũng lầu cao ngất, phủ đệ bao la. Theo lời Cao Thanh Vân cho chàng hay thì nơi đây là sào huyệt lâm thời của Cực Lạc Giáo.

Chàng đi quanh tòa viện một vòng mà không phát giác ra một trạm canh nào, trong lòng rất đỗi hoài nghi, chàng tự hỏi:

- Nếu đây là sào huyệt lâm thời của Cực Lạc Giáo thì sao lại không đặt trạm ngầm để canh gác. Nhưng theo lời Cao Thanh Vân thì rõ ràng là chỗ này, và bao nhiêu đặc điểm cũng đúng hết.

Chàng tin chắc mình không kiếm lầm đối phương, rồi chàng lẩm bẩm:

- Nếu ai hỏi thì phải vào chùa, dù sao mình cũng thứ coi cho biết.

Chàng lẻn vào nội trạch mới thấy đèn hoa cùng bóng người từ trên thượng phòng chiếu xuống. Gian phòng bên kia cũng còn đèn lửa.

A Liệt không cần phải tới gần vì thị giác và thính giác của chàng đã đến trình độ kinh thế hãi tục. Trong phòng có động tĩnh gì, hoặc ngoài phòng có diễn biến chàng đều thấy hết.

A Liệt đi quanh ra dàn hoa ở mé hữu, bỗng thấy một bóng người ẩn mình trong bóng tối ở phía trước mặt. Người khác thì không trông thấy nhưng A Liệt đêm tối cũng nhìn rõ như ban ngày.

Nhưng chàng nhìn rõ phục sức của người đó mà chàng cũng biết rồi.

A Liệt tiến gần thêm một chút rồi tụ nội lực dồn ra thanh âm thành một luồng sóng đưa vào tai người dạ hành kia nói:

- A Tinh! Ta là A Liệt đây. A Tinh bất tất phải sợ hãi.

Bóng người kia vẫn rung động đủ tỏ nàng thấy chàng xuất hiện rất đỗi kinh ngạc.

Âu Dương Tinh quay đầu lại ngó A Liệt.

A Liệt nhảy đến bên, giang tay ra ôm lấy nàng khẽ nói:

- Ta được tin A Tinh ở đây nên vội chạy đến hội diện.

Chàng phát giác ra phản ứng của Âu Dương Tinh cực kỳ lạnh nhạt mà nàng cũng không trả lời.

A Liệt ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Nơi đây có phải là sào huyệt của Cực Lạc Giáo không?

Âu Dương Tinh thủng thẳng hỏi lại:

- Sao ngươi không thứ coi lại xem?

A Liệt không muốn cãi miếng với nàng chỉ nói buông xuôi:

- Phải rồi! Để ra vào coi.

Chàng toan cất bước, Âu Dương Tinh đột nhiên nắm lấy cánh tay chàng hỏi:

- Phải chăng ngươi tới đây để điều tra vấn đề này hay để kiếm Âu Dương đại thúc?

A Liệt đình chỉ mọi động tác khẽ đáp:

- Ta chẳng liên quan gì đến bảy phái lớn. Ta đến đây thực chỉ vì cô.

Âu Dương Tinh hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Nếu ta không ở đây ngươi có đi chỗ khác kiếm không?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên là có. Cô còn nhớ những kẻ thù chung không? Bọn chúng hiện đang ở Diêu phủ, mà ta cũng chưa tới được.

Âu Dương Tinh không nói gì. A Liệt nói tiếp:

- Cao Thanh Vân huynh cho ta biết là cô ở đây nên ta tới ngay để bàn với cô trước.

Âu Dương Tinh lấy tay ra nói:

- Các ngươi làm xong mọi việc rồi mới đến kiếm ta, nhưng ta cũng thản nhiên. Nhất là ngươi bỏ ta đi lâu ngày.

Câu nói của nàng tuy không thân thiện, nhưng thanh âm cô đã mềm mỏng nhiều.

A Liệt thở dài nói:

- Lúc đó ta làm việc gì cũng không tự chủ được. Vả lại ta cần luyện võ công ngay, nếu không thì chẳng những khó bảo toàn tính mạng mà mối huyết thù của nhà họ Tra bị tàn sát từ đây vĩnh viễn chôn sâu dưới đất chứ chẳng còn bao giờ trả được.

Âu Dương Tinh nói:

- Ngươi nói cũng có lý.

A Liệt đưa tay ra giữ lấy lưng nàng hỏi:

- Cô giận ta lắm phải không?

Lúc này Âu Dương Tinh ngả vào lòng A Liệt, đưa môi hôn chàng mọi cách tựa hồ để làm liêu tan nhưng sự hiểu lầm, không nhắc tới nữa.

A Liệt lại cất tiếng hỏi:

- Nới đây là địa phương nào?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ngươi coi xem có phải là sào huyệt của Cực Lạc Giáo không?

A Liệt ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô bảo sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Cực Lạc Giáo cao thủ đã nhiều, nhân tài cũng lắm. Nơi đây có phải sào huyệt lâm thời thì nhất định người ta đã bố trí phòng thủ nghiêm mật, mà ta chẳng thấy chi hết.

A Liệt nói:

- Đúng thế! Ta cũng có quan niệm như vậy. Nhưng bây giờ cô nói thế ta lại nghĩ ra được lý do để giải thích.

Chàng ngừng lại một chút để xếp đặt những ý niệm rồi nói tiếp:

- Một là người Cực Lạc Giáo quá nữa là những tay hảo thủ ở các phái. Hiện giờ những nhân vật đầu não các nhà các phái đều ở trong Diêu phủ. Hai là nơi đây chỉ là chỗ ở riêng của Lục Minh Vũ chứ không phải sào huyệt lâm thời. Ba là Lục Minh Vũ không nghĩ tới dùng chỗ này làm hội trường nên không phòng bị. Bốn là nếu bố trí đề phòng càng khiến cho người ngoài chú ý và tiết lộ cơ mật....

# Chương 86 - Lục Minh Vũ Bại Lộ Chân Tướng

Âu Dương Tinh gật đầu luôn mà chẳng ngắt lời:

- Có lý! Có lý!

A Liệt nói:

- Cô gái bị cướp đưa vào đây là Cao huynh muốn lợi dụng vụ này để lật mặt nạ Lục Minh Vũ không hiểu có đúng không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đó là sự thực. Cao Thanh Vân chuyên về việc đối phó với truyền nhân của Nhân Ma. Y đã điều tra ra ma đầu này cùng một phe với Lục Minh Vũ. Nếu bức bách được Lục Minh Vũ phải lộ chân tướng thì ma đầu kia chẳng thể che giấu được. Theo lời y thì ma đầu kia rất lợi hại võ công còn cao hơn y. Có điều y đã nhiều năm rèn luyện võ công và lịch duyệt chuyện đời, nên việc đối phó với ma đầu để vãn hồi công đạo võ lâm, ngoài y ra không còn ai làm nổi.

A Liệt nói:

- Ta không dính vào việc đó mà chỉ chờ y làm xong việc này là ta đối phó với bọn cẩu nhân.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Lực lượng bảy phái lớn bao nhiêu cao thủ thật không biết đâu mà lường! Sao ngươi không chờ bọn họ phân tán rồi hãy hành động?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Dù thực lực bọn chúng mạnh đến đâu ta cũng không cần. Nếu bọn chúng có giết được ta thì trước khi ta chết trong bảy phái ít ra cũng đến năm phái tiêu diệt.

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi. Nàng phát giác vấn đề nghiêm trọng xa hơn sự tiên liệu của nàng. A Liệt mắt chiếu ra những tia căm hận, lại nói:

- Nếu cần thì có thể ta lợi dụng cả lực lượng của đệ tử Nhân Ma.

Âu Dương Tinh dịu dàng đáp:

- Báo thù là một việc nên làm, nhưng cũng chỉ đến một trình độ nào thôi.

A Liệt hỏi:

- Mối thù tận diệt cả nhà có lý nào không trả được?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta e rằng tên ma đầu kia không chịu hợp tác với ngươi.

A Liệt hỏi:

- Sao? Hắn đã chẳng phải là người ủng hộ chính nghĩa công lý ham danh hám lợi thì khi nào lại không chịu làm?

Bỗng chàng dừng lại. Trong lòng ngẫm nghĩ về mấy danh từ chính nghĩa công lý chàng cảm thấy kinh tâm động phách.

Sau một lúc Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi nghĩ gì vậy?

A Liệt đáp:

- Đột nhiên ta nghĩ tới hai tay đẫm máu của con người tàn ác.

Âu Dưởng Tinh nói:

- Ta biết ngươi chẳng phải là kẻ tàn độc.

A Liệt đáp:

- Cô nói cũng có lý, nhưng sau khi sự việc xây ra quá trớn, con người tử tế có thể biến thành đại ác.

Âu Dương Tinh vuốt má chàng nói:

- Ngươi vốn là hảo nhân, nên khi nghĩ tới chuyện tàn ác là trong lòng lại đau kho. A Liệt đáp:

- Nhưng ta phải trả thù không làm thế không được.

Âu Dương Tinh nói:

- Phải rồi! Nếu người bảy phái lớn liên thủ liều mạng tất nhiên ngươi phải tìm ngoại viện.

A Liệt bỗng giật mình đáp:

- Thôi được! Bất cứ việc gì rồi cũng đến chỗ kết thúc. Chúng ta không nghĩ tới nữa.

Hai người trầm mặc hồi lâu. Đột nhiên A Liệt nhìn Âu Dương Tinh giơ tay ra hiệu.

Âu Dương Tinh hiểu ý cùng chàng chuyển ra chỗ khác.

Chớp mắt một bóng người chạy tới thân pháp rất lanh lẹ.

Người này đi tới cửa phòng có đèn sáng chiếu ra. Khi gần tới nơi hắn bước chậm lại đồng thời phất áo một cái.

Người này Âu Dương Tinh đã quen lắm. Hắn đúng là Cực Lạc Giáo chủ Lý Thiên Bông, tuy hắn che cả mũi miệng mà nàng cũng nhận ra không thể lầm được.

Người mới đến vào phòng rồi, hai cô gái chạy ra chia nhau ẩn vào chỗ tối trong viện. Bây giờ thì dù là tay cao thủ vô song trong thiên hạ cũng đừng hòng tiến vào cửa phòng mà không bị hai ả nhìn thấy.

A Liệt lại giơ tay ra hiệu, Âu Dương Tinh gật đầu. Chàng nheo mắt rồi vọt đi, thân hình như quỉ mị.

Sau một lúc chàng trở lại nhìn nàng gật đầu như để nói:

- Ta đã điểm huyệt bọn chúng rồi.

Âu Dương Tinh dùng phép truyền thanh hỏi:

- Ngươi tính thế nào?

A Liệt đáp:

- Ta đến cửa phòng ngó coi nếu gặp dịp là thu thập hắn.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Ngươi thay đổi tâm ý rồi ư?

A liệt đáp:

- Ta chỉ muốn lợi dụng hắn.

Rồi chàng yên dạ lẳng lặng đi tới trước cửa phòng có chỗ ánh lửa chiếu ra mà nhìn vào. Tuy thị giác chàng bị hạn chế mà cũng ngó thấy phần lớn trong phòng.

A Liệt chẳng những mắt tinh, thính giác cũng vô cùng sắc bén. Những cảnh tượng mơ hồ, chàng vẫn nhìn được rõ rệt.

A Liệt thấy Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên bông đang chú ý nhìn thiếu nữ ngồi trên ghế.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp u khiết, cô cũng nhìn lại hắn.

Vẻ mặt thiếu nữ có vẻ nặng sầu lo. Sau một lúc cô nói:

- Hỡi ôi! Ban đầu ta tưởng ngươi là kẻ hư đốn nên trong lòng rất lo sợ.

A Liệt nghe câu này cảm thấy có điều khác lạ nghĩ thầm:

- Dù Lý Thiên Bông có là người anh tuấn đến đâu thì cô nàng chẳng thể nhận hắn là người tốt được mới phải chớ.

Chàng lý luận như vậy vì Lý Thiên Bông đã trói buộc cô đang đêm đưa về đây thì hiển nhiên hắn có dạ bất lương. Và bây giờ cô chưa có chứng cớ gì để bảo hắn không phải là người tồi bại.

Tình trạng này thật quái lạ.

Lý Thiên Bông vươn tay ra cất giọng ôn nhu đáp:

- Nàng cứ yên tâm đừng sợ hãi chi hết.

Thiếu nữ xinh đẹp đứng lên gieo người vào lòng hắn như con chim én. Lý Thiên Bông vuốt mái tóc xinh đẹp của thiếu nữ. Một tay hắn để vào cánh tay cô sau hai tay hắn sờ vào lưng rồi đưa xuống mông. Động tác rất bỉ ổi. Thiếu nữ tuyệt không phản khẳng.

A Liệt quay trở ra đến bên Âu Dương Tinh dùng phép truyền thanh nói:

- Lạ thật! Dường như cô gái đó bị ma ám.

Âu Dương Tinh đáp:

- Không bi ma ám mới kỳ chứ.

Rồi cô đem việc chính cô bị Lục Minh Vũ làm cho mê muội thuật hết lại. Sau nàng nói:

- Lúc đó đột nhiên ta cảm thấy hắn là người nhân từ khả kính, không nỡ buông lời hỗn xược.

Thiếu nữ này đã không hiểu võ công lại ít kiến thức càng dễ bị mê hoặc.

A Liệt nói:

- Té ra là thế! Nguyên một điểm đó cũng đủ chứng tỏ Lý Thiên Bông tức là Lục Minh Vũ không còn nghi ngờ gì nữa. Thằn cha khả ố này, ta phải sửa cho hắn một trận mới xong.

Chàng trở gót quay lại trước cửa, vận động thần công khiến cho thanh âm tụ lại như một sợi giây thọc vào lỗ tai thiếu nữ. Trước hết chàng hắng dặng mấy tiếng.

Những tiếng hắng dặng của chàng do thần công thúc đẩy mạnh như mũi tên sắt làm cho thiếu nữ xinh đẹp phải rung động cả người.

A Liệt trông thấy rõ ràng liền dùng phép truyền thanh nói:

- Cắn vào người hắn!

Chàng vẫn trầm tĩnh đầy lòng tin tưởng vào thanh âm của mình, nói luôn mấy lần. Lý Thiên Bông tay đang mân mê vào người thiếu nữ.

Thiếu nữ như người bị thôi miên, đột nhiên cắn một cái thật mạnh.

Lý Thiên Bông đau quá khẽ la lên một tiếng.

Nguyên Lý Thiên Bông nội công tinh thâm. Giả tỷ hắn phòng bị từ trước thì thiếu nữ có cắn mấy miếng cũng không biết đau, nhưng lúc này lửa dục đang bốc lên, hắn không kịp đề phòng chẳng những bị đau đớn mà còn trầy da chảy máu.

Hắn nổi giận đùng đùng đẩy thiếu nữ ra xa mấy bước.

Thiếu nữ xinh đẹp tựa như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc. Cô ngơ ngác ngó Lý Thiên Bông, Lý Thiên Bông sơ tâm một chút bỏ mất lực lượng kiềm chế.

A Liệt liền dùng phép truyền thanh nói tiếp:

- Cô nương! Tại hạ đến giúp cô, cô phải giả vờ như người vẫn còn mê man mới được. Sắp có quần hào tới nơi rồi.

Thiếu nữ kiều diễm biến đổi sắc mặt nhìn ra ngoài cửa.

Ngay lúc này Lý Thiên Bông đang cởi áo ra kiểm lại thương thế nên không ngó thấy.

Lúc hắn ngửng đầu lên nhìn thì thiếu nữ kiều diễm đang dòm hắn ngơ ngẩn mỉm cười, dường như vừa rồi cô cắn hắn là chẳng biết chi hết, cô còn có ý chờ đợi hắn ôm lấy mình để thủ lạc.

Lý Thiên Bông sững sờ một chút rồi tiến lại giang tay ôm cô vào lòng hỏi:

- Nàng có yêu ta không?

Thiếu nữ gật đầu. Trong tai cô lại nghe luồng thanh âm bí mật chỉ thị. Cô đáp:

- Tiện thiếp yêu lang quân...

Lý Thiên Bông ngắt lời:

- Ô! Có thế mới là cục cưng của ta.

Hắn mò vào trước ngực cô nói:

- Cởi áo ra đi...

Thiếu nữ ngạc nhiên. Lý Thiên Bông phát huy chân lực ra ngón tay chụp lấy huyệt đạo cô.

Thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Tiện thiếp nghe nói:

Mọi sự đều do nam nhân động thủ. Sao lang quân không giống chàng trai khác.

Lý Thiên Bông lập tức thu chân lực về cười lạt đáp:

- Nàng thật có ý nghĩ. Nhưng những lời nàng nghe đó không đúng sự thật, Rất nhiều đàn bà tự mình cởi áo ra. Có khi còn cởi giùm cả đàn ông nữa.

Lúc này đừng nói thiếu nữ chưa trải việc đời không biết làm thế nao cho phải mà cả con người thông minh cơ biến như A Liệt cũng ngơ ngẩn khó bề quyết định.

Thiếu nữ đang chờ chỉ thị của A Liệt khiến chàng không thể ngần ngừ, liền mách nước cho cô.

Thiếu nữ làm bộ thẹn thùng hỏi:

- Thật thế không? Được rồi, để tiện thiếp đi tiểu đã. Đi tiểu ở đâu?

Lý Thiên Bông đáp:

- Ở cuối giường đã có cái thùng, không phải hay sao?

Cô thoăn thoắt xoay mình bước đi. Vừa đi được mấy bước A Liệt đột nhiên giơ tay lên gõ cửa, trầm giọng hô:

- Lý giáo chủ! Tra mỗ ở Hóa Huyết môn xin ra mắt.

Lý Thiên Bông sửng sốt ý niệm vồ lấy thiếu nữ liền bị tiêu tan. Cũng như A Liệt đã tiên liệu:

Ba chữ Hoá Huyết môn khiến cho hắn tâm thần rối loạn.

Hắn quay ra lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ khuôn cửa gỗ này lại ngăn cản được Tra huynh?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không tính đến chuyện hội diện trực tiếp với giáo chủ, vì võ công giáo chủ không phải tầm thường. Nhờ cách loan cửa, tại hạ muốn trốn đi còn dễ hơn nhiều.

Lý Thiên Bông hỏi:

- Tra huynh đến đây chỉ để nói một câu như vậy sao?

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên không phải thế. Tai hạ cảm thấy vòm trời đất tuy bao la bát ngát mà dường như không đủ được một chỗ cho mình dung thân. Vì vậy tại hạ muốn xin giáo chủ giúp đỡ để trả thù bảy môn phái lớn.

Mấy câu này rất lọt tai đối phương nhưng hắn là một nhân vật ghê gờm, dĩ nhiên không chịu hành động một cách khinh xuất. Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tra huynh có phải là một vị đã cùng Âu Dương cô nương đến đây đúng không?

A Liệt đáp:

- Chính là tại hạ.

Lý Thiên Bông hỏi:

- Trường hợp mà bản nhân trợ lực cho Tra huynh thì Tra huynh định báo đáp bằng cách nào?

A Liệt đáp:

.

- Xin giáo chủ đưa điều kiện nếu tại hạ làm được là thành giao ước. Dĩ nhiên tại hạ cũng có một điều kiện mong được giáo chủ ưng thuận.

Lục Minh Vũ không khỏi lấy làm kỳ hỏi:

- Tra huynh cũng có điều kiện ư?

A Liệt đáp:

- Thực ra đây không đáng kể là một điều kiện. Vì tại hạ bất quá chỉ muốn được coi chân tướng giáo chủ.

Lý Thiên Bông nói:

- Đây không phải bản nhân yên cầu Tra huynh hợp tác. Tra huynh đừng quên điểm đó.

A Liệt nói:

- Đúng thế! Nhưng đã tính chuyện hợp tác thì tại hạ hợp tác với ai mới được chứ. Giáo chủ đã không lộ chân tướng thì kẻ khác có thể mạo xưng giả làm giáo chủ.

Lý Thiên Bông mỉm cười đáp:

- Mạo xưng thì không có đâu, nhưng Tra huynh lo xa là phải.

A Liệt hỏi:

- Giáo chủ mà ưng chịu thì tại hạ xin đẩy cửa bước vào.

Lý Thiên Bông đáp:

- Được rồi! Mời Tra huynh vào đây.

A Liệt đẩy cửa thấy Lý Thiên Bông đứng ở giữa phòng còn thiếu nữ xinh đẹp đang ở phía trong.

Bỗng Lý Thiên Bông bảo thiếu nữ:

- Nàng hãy vào trong kia ngồi đợi.

Thiếu nữ cặp mắt không rời A Liệt. Cô đoán thanh âm thần bí vừa rồi có lẽ do chàng thiếu niên anh tuấn này phát ra. Cô cất bước lui lại phía sau đi vào trong phòng nhỏ.

Lý Thiên Bông cũng trầm lặng hồi lâu. Cả hai người cùng nghe rõ thiếu nữ ngồi xuống rồi tiếng ghế lịch kịch vang lên không ngớt.

Hiển nhiên thiếu nữ trong lòng hồi hộp. Người cô run rẩy không ngồi yên được. Nhưng cái đó cũng giúp cho Lý Thiên Bông không cần ngó tới cũng biết cô vẫn còn ở trong phòng.

Lý Thiên Bông lên tiếng trước:

- Điều kiện cửa bản tòa e rằng Tra huynh khó mà ưng thuận được.

A Liệt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Thiên Bông đáp:

- Tra huynh yêu cầu bản toa giúp Tra huynh tiêu diệt hết mọi người trong bảy phái lớn là việc dễ, nhưng Tra huynh phải đưa những bảo vật của bảy phái bị mất ngày trước để đến đáp, Tra huynh có chịu không?

A Liệt nói:

- Chuyện này có chi là khó. Điều kiện của giáo chủ đưa ra thật xứng đáng.

Lý Thiên Bông nói:

- Nếu Tra huynh muốn biết rõ chân tướng bản tòa thì phải gia nhập bản giáo mới được.

Đương nhiên Tra huynh được giữ một địa vị cao hơn kẻ khác nhiều.

A Liệt hỏi:

- Gia nhập quí giáo có những điều kiện gì?

Lý Thiên Bông đáp:

- Người khác gia nhập chỉ có một điều kiện, nhưng Tra huynh thì phải thêm hai điều nữa.

A Liệt nói:

- Nếu giáo chủ vui lòng cho biết thì tại hạ xin rửa tai để nghe.

Lý Thiên Bông đáp:

- Điểm thứ nhất là Tra huynh phải giao trả Liễu Phiêu Hương, điểm thứ hai:

bản tòa chỉ định một cô gái cùng Tra huynh giao hợp, điểm thứ ba:

uống một viên thuốc.

A Liệt nói:

- Ngoài điểm thứ nhất tại hạ biết rồi, còn hai điểm sau tại hạ chẳng hiểu chi hết.

Lý Thiên Bông đáp:

- Bản tòa muốn Tra huynh cùng một thiếu nữ giao hợp khiến Tra huynh phạm dâm rồi từ nay trở đi vĩnh viễn không còn hối hận nữa. Dĩ nhiên thiếu nữ này không thể cùng Tra huynh kết hôn được.

A Liệt "ồ" một tiếng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi. Lý Thiên Bông nói:

- Còn điểm thứ ba là viên thuốc khiến cho Tra huynh không dám biến tâm phản nghịch. Thuốc uống vào thì có mấy chỗ hay, tối trọng yếu là hai điểm chính:

thứ nhất:

bản tòa có thể khiến cho Tra huynh thay đổi hình dạng hoàn toàn, điểm thứ hai:

tình dục của Tra huynh sẽ mãnh liệt hơn lý trí, lúc hành động khoái lạc không còn úy kỵ gì nưa.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thứ thuốc này đã lợi hại như vậy, chẳng lẽ người ta không ai nghĩ ra được cách giải trừ ư?

Lý Thiên Bông ngửa mặt lên trời cười lạt đáp:

- Nếu giải trừ được thì còn có chi ly kỳ nữa?

A Liệt hỏi:

- Nếu vậy thì ra Liễu Phiêu Hương cũng đã uống thứ thuốc đó rồi sao? Lý Thiên Bông gật đầu đáp:

- Y cũng đã uống thuốc nhưng không phải thứ đó.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ có phải phúc đáp giáo chủ ngay lập lức không?

Lý Thiên Bông hỏi lại:

- Phải chăng Tra huynh còn muốn tìm người thương nghị?

A Liệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không dám tiết lộ vụ này với bất cứ một ai.

Lý Thiên Bông nói:

- Hay lắm! Tra huynh tự mình tính kỹ lại coi.

Hai người yên lặng hồi lâu. Lý Thiên Bông lại nói:

- Thực ra Tra huynh gia nhập bản giáo được lợi đủ điều chứ chẳng hại gì. Tra huynh nên biết hiện giờ khắp thiên hạ chỗ nào cũng có cừu địch, Tra huynh chẳng thể nào không tựa vào thế lực lớn lao để chống chọi...

A Liệt ngắt lời:

- Cái đó tại hạ hiểu rồi.

Lý Thiên Bông nói:

- Huống chi bản giáo được khoái lạc đặc biệt. Nhất thiết cái gì ràng buộc theo thế tục đều phế bỏ. Điểm này tưởng chẳng tàn hại gì cho Tra huynh.

A Liệt đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ cũng muốn khoái lạc. Nhưng.... Lý Thiên Bông ngắt lời:

- Nhưng làm sao? Chẳng lẽ Tra huynh còn muốn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức?

A Liệt đáp:

- Không phải thế đâu. Tại hạ chỉ nghĩ đến dù mình định an được bảy phái lớn thì mối thù gia càng trầm trọng. Do đó tại hạ chẳng bao giờ công khai lộ diện được.

Lý Thiên Bông nói:

- Sau khi Tra huynh gia nhập bản giáo rồi là tự nhiên có thể công khai lộ diện.

A Liệt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Thiên Bông đáp:

- Bản tòa sẽ chế tạo cho Tra huynh một thân thế khác không được hay sao?

A Liệt "ồ" một tiếng ra chiều đã động tâm. Lý Thiên Bông thực tình khao khát muốn tha hoá cho bằng được tay cao thủ thiếu niên này để tăng gia thực lực. Vì thế mà lòng hắn không khỏi nóng này, cách biểu hiện không được chu toàn như ngày thường.

Hắn lại khoan thai hỏi:

- Như vậy là Tra huynh báo được mối huyết cừu mà có bị tổn thất chút gì đâu?

A Liệt nghiến răng đáp:

- Được rồi! Sau khi tại hạ uống thuốc, giáo chủ lộ chân tướng cho tại hạ coi chứ?

Lý Thiên Bông đáp:

- Cái đó đã hẳn, vì Tra huynh thành người trong bản giáo rồi.

A Liệt giơ tay ra đón lấy viên thuốc lớn bằng hột vải. Chàng đưa lên mũi ngửi thấy mùi thơm sực nức tưởng chừng có thể làm cho người ta say sưa ngây ngất.

Hiện giờ chàng không phải là người ngớ ngẩn như trước, nên chỉ ngửi một chút đã biết đại khái dược lực công hiệu đến trình độ nào và sau khi uống vào sẽ có phản ứng gì.

Chàng đã biết phản ứng thế nào, dĩ nhiên không để lòi đuôi đánh bạo bỏ viên thuốc vào miệng, nuốt ực một cái vào bụng.

Lý Thiên Bông cười khanh khách đưa tay lên kéo tấm mặt nạ ra để lộ chân tướng. Hiển nhiên chính là Lục Minh Vũ.

Quả đúng như điều phỏng đoán của Cao Thắnh Van. Đáng tiếc A Liệt lại không thể làm nhân chứng được, vì bảy phái lớn không tin lời chàng. A Liệt đã uống sương Tiên đàm, bách độc không xâm nhập vào người được nữa, nên chàng uống thuốc rồi vẫn chàng thấy cảm giác chi hết, nhưng chàng cũng giả bộ Ôm bụng chau mày.

Chàng ngó đối phương như để hỏi:

- Sau thuốc này vừa nóng lại vừa đau?

Lục Minh Vũ gật đầu nói:

- Đó là phản ứng thông thường chẳng có chi đáng ngại.

Nét mặt hắn ra chiều thoải mái nói tiếp:

- Bây giờ đến bước thứ nhất là công tử hãy theo mệnh lệnh bản giáo kiếm một đối tượng để phát tiết. Bản tòa nhìn thấy Bùi phu nhân ở Thần Câu Môn là được. Lát nữa công tử phát tiết tình dục ở nơi y.

A Liệt la lên:

- Trời ơi! Tại hạ cảm thấy lửa dục thoi lên bùng bùng!

Lục Minh Vũ đáp:

- Hãy chờ một chút, chưa giải quyết xong địa vị công tử.

A Liệt nhìn Lục Minh Vũ cầm trong tay tấm mặt nạ, tai chàng còn nghe tiếng ghế động lịch kịch. Chàng đột nhiên đứng dậy bước đi, ra chiều lửa dục đốt cháy tâm can.

Lục Minh Vũ ngăn lại nói:

- Tạm thời công tử chưa đụng đến thiếu nữ đó được vì hiện giờ y còn thuộc về cầm chế của bản tòa.

A Liệt buông tiếng thở dài, dừng bước lại. Đột nhiên cất giọng hỏi:

- Giáo chủ cho tại hạ coi tấm mặt nạ này một chút được không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Có chi mà chẳng được?

Rồi hắn đưa cho A Liệt.

A Liệt giơ tay đón lấy mà lại sểnh tay để tấm mặt nạ rớt xuống.

Cùng lúc ấy Lục Minh Vũ lùi lại hai bước, trợn mắt lên ngó chàng ra chiều tức giận.

Nguyên hắn đột nhiên cảm thấy mấy luồng âm kình xô vào kinh huyệt. Hiển nhiên đối phương muốn nắm lấy tay hắn nên vội rụt tay về nhảy lùi lại.

A Liệt sa sầm nét mặt hỏi:

- Thế này là nghĩa làm sao?

Lục Minh Vũ xẵng giọng đáp:

- Đừng giở trò đó nữa. Mắt bản nhân chẳng hạt cát nào dính vào được.

# Chương 87 - Gian Hùng Lý Luận, Hào Kiệt Sinh Nghi

Hắn vận công thủ thế để bất cứ lúc nào tấn công cũng được. Vì vậy A Liệt chưa dám thò chân ra lượm mặt nạ.

Nên biết tấm mặt nạ này quan hệ rất trọng đại. Nếu để nó lại trở về tay Lục Minh Vũ thì với tài trí cùng võ công của hắn, hắn có thể làm tiêu tan bằng chứng rồi tìm cách trốn thoát.

Thế lực của Cái Bang rất lớn, Lục Minh Vũ lại là bang chúa mà không lấy được chứng cớ xác thực là có thể xảy ra những cuộc tranh đấu vì môn hộ rất nguy hiểm.

Trường hợp mà Lục Minh Vũ lấy lại được mặt nạ cùng kịp thời trốn chạy thì sau này có muốn túm tóc hắn thật khó khăn vô cùng.

Hiện giờ Lục Minh Vũ không chịu dừng tay mặt khác A Liệt cũng chẳng buông tha thành ra hai bên giữ thế đối lập. Sau một lúc Lục Minh Vũ cười lạt nói:

- Tra Tư Liệt! Ngươi thử nghĩ xem còn sống được bao lâu nữa.

A Liệt hững hờ đáp:

- Đó là việc riêng của tại hạ, bang chúa bất tất phải quan tâm.

Lục Minh Vũ nói:

- Thọ mạng của ngươi chỉ còn một thời gian cháy tàn nén hương. Ngươi nhớ cho kỹ là không còn bao lâu nữa.

A Liệt hỏi lại:

- Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương tại hạ sẽ lập tức lăn đùng ra mà chết ư? Vậy thì làm sao Liễu Phiêu Hương lại biến thành xấu như quỉ sứ mà còn tiết ra mùi hôi thúi không ai chịu nổi.

Lục Minh Vũ đáp:

- So với thị, tình trạng ngươi còn thảm hại hơn nhiều.

Hắn đã nói là còn khoảng thời gian cháy tàn nén hương đủ tỏ hiện giờ hắn chưa cần gấp rút động thủ. Hiển nhiên hắn cố ý kéo dài thời gian để chờ đối phương bị chất độc phát tác rồi ngã lăn ra.

A Liệt biến sắc hỏi:

- Bang chúa nói vậy có thật không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Dĩ nhiên là đúng sự thực.

A Liệt đột nhiên nở một nụ cười khoan khoái nói:

- Lục Minh Vũ! Thế thì bữa nay tội ác ngập đầu của các hạ cũng đến ngày tới số rồi.

Lục Minh Vũ tuy không tin lời chàng, nhưng hắn thấy chàng lộ vẻ khoan khoái cũng không khỏi ngạc nhiên, vì hắn cho rằng đối phương có nắm chắc phần thắng mới tỏ ra thái độ này.

Hắn chau mày hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

Hắn vừa hỏi vừa ngấm ngầm vận công để chuẩn bị động thủ.

A Liệt đáp:

- Đối với kẻ tàn ác hạng nhất như các hạ mà không có chút thần cơ diệu toán thì còn làm gì được. Các hạ tưởng tại hạ ngu dại đến độ nuốt viên thuốc độc của các hạ một cách dễ dàng như vậy ư?

Lục Minh Vũ càng không tin câu này, vì chính mắt hắn đã giám thị đối phương nuốt thuốc rồi.

Nếu quả A Liệt còn có thể thi triển thủ pháp thì hắn mới chịu phục.

Lục Minh Vũ tạm thời ngừng chuyện đột kích, nói:

- Ngươi đã nói vậy thì lấy viên thuốc đó đưa cho ta coi.

A Liệt mỉm cười đáp:

- Được lắm!

Mục quang chàng vẫn nhìn chầm chập vào đối phương, lớn tiếng hô:

- Cao Thanh Vân!

Tiếng hô vừa dứt, cửa phòng bỗng nghe đánh "uỳnh" một tiếng rồi đổ sập xuống.

Không cần hỏi cũng biết là có người đã dùng chưởng lực tuyệt mạnh đánh vào cửa phòng.

Ngoài cửa có tiếng người quát:

- Cao Thanh Vân ở đây.

A Liệt dùng chưởng đánh "binh" một tràng. Một luồng cường lực khủng khiếp xô ra tấn công Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ đột nhiên thụ địch cả mặt trước lẫn mặt sau không khỏi chấn động tâm thần. Hắn vội vàng vọt người sang mé bên để né tránh. Mắt hắn ngó thấy A Liệt lượm tấm mặt nạ lên rất mau lẹ. Bên ngoài chiều trời biến thành bức màn tối om, thị tuyến chỉ còn lờ mờ, cửa phòng mở ra rồi, ngoài Cao Thanh Vân còn có bóng người lố nhố. Ai cũng tuốt binh khí ra hàn quang lấp loáng khiến cho cảnh vật càng rõ rệt.

Lục Minh Vũ là tay lão đời vừa ngó thấy bóng người đã hiểu đây là toàn là cao thủ các môn phái lớn. Hắn đoán chắc như vậy vì hai yếu tố. Một là Cao Thanh Vân tìm những người này đến để làm chứng thì nhất định phải là những nhân vật địa vị tôn cao trong các phái. Hai là số người đông như vậy mà đến gần không một tiếng động nên hắn không phát giác ra được mặc dầu hắn đã để phần lớn lâm trí chú ý vây A Liệt, nhưng đối phương cũng phải là cao thủ hạng nhất mới qua được tai mắt hắn. Hai lý do này rất xác đáng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên cười khanh khách hỏi:

- Lục Minh Vũ! Chắc các hạ không ngờ xảy ra vụ này?

Lục Minh Vũ thấy A Liệt đã đoạt mất mặt nạ tức là bằng chứng lọt vào tay địch nhân thì hiển nhiên tình thế rất nghiêm trọng, cục diện bữa nay khó lòng xoay lại được.

Dù sao Lục Minh Vũ cũng là một tay kiêu hùng đương thế, một sát tinh trên chốn giang hồ, đâu có chịu thua một cách dễ dàng. Trong lòng hắn tìm ra quyết định rất mau chóng rồi lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì bất ngờ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không ngờ bản nhân cùng những nhân vật đầu não các phái lớn lại đến cả đây. Nhưng các hạ cứ yên lòng, các gia phái này chắc không có người ở trong Cực Lạc giáo...

Lục Minh Vũ đối với Cao Thanh Vân và cả bọn cao thủ bên ngoài đều không úy ky cho lắm, vì hắn đã khảo cứu võ công của Cao Thanh Vân. Còn các phái khác nếu lấy một chọi một, hắn cũng dám khiêu chiến với bất cứ là ai. Hắn sợ nhất là A Liệt đứng ở phía sau.

Vừa rồi chàng đã thi triển Hóa Huyết thần công đánh ra một chưởng. Hắn biết ngay là chàng rất lợi hại và chỉ có chàng mới chống lại được quần hùng.

Lục Minh Vũ liền dùng cách "phao tang". Nếu thành công thì biến thành đại loạn là hắn có thể tẩu thoát, hắn hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Cao Thanh Vân! Phải chăng gã họ Tra này là bạn hữu với tiên sinh?

Cao Thanh Vân gạt đi:

- Các hạ bất tất phải đi ra ngoài chi tiết. Hiện giờ quần hùng thiên hạ hội họp ở đây để chứng nghiệm các hạ có phải là giáo chủ Cực Lạc Giáo hay không mà thôi. Vậy những chuyện gì khác hãy tạm gác lại.

Lục Minh Vũ hiểu Cao Thanh Vân là một thân vây khó bề đối phó nếu hắn còn nắm lấy A Liệt làm chủ đề thì sẽ mất ngay địa vị bang chúa. Hắn tự nhủ:

- Bây giờ ta phải cực lực diễn trò bang chúa cho đàng hoàng. Vậy la cần cải biến đường lối tấn công vào khía cạnh khác khiến cho người ngoài khỏi coi thấy chỗ sơ hở.

Hắn nghĩ vậy liền nói:

- Hay lắm! Chúng ta không bàn vấn đề họ Tra ở Hóa Huyết Môn. Có điều bản nhân trịnh trọng

nêu ra một điểm là cần coi cho biết giáo chủ Cực Lạc giáo là ai.

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cao huynh không phản đối chứ?

Cao Thanh Vân lên giọng diễu cợt:

- Dĩ nhiên tại hạ không phản đối. Các hạ nhận xét xem là ai?

Lục Minh Vũ đáp:

- Là một nhân vật người họ Tra ở Hóa Huyết môn còn sống sót.

A Liệt đứng ở phía sau bèn nổi lên tràng cười rộ hỏi:

- Là tại hạ ư? Nếu vậy bang chúa đã để cao tại hạ quá!

Cao Thanh Vân nói:

- Lục Minh Vũ! Các hạ muống xoay lại thế cờ bằng cách "phao tang" nhưng không được đâu.

Bọn tại hạ Ở ngoài đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa các hạ và Tra công tử rồi.

Lục Minh Vũ lo âu nhất là điểm này. Hắn "ồ" lên một tiếng rồi đảo mắt nhìn ra ngoài thì thấy trên bức tường vây ở đằng kia còn rất nhiều cao thủ danh gia mà ở gần cửa chỉ có Phong Hỏa song kiếm Trình Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc ở phái Võ Đương, Nhất Sơn đại sư ở phái Tiếu Lâm, Nhâm Viễn, chưởng môn Thất Tinh Môn và Bùi Khôn Lượng, chưởng môn Thần Câu Môn mà thôi.

Những người này đều là nhân vật đầu não các phái. Nếu họ chứng thực Lục Minh Vũ là giáo chủ Cực Lạc Giáo thì ai người không tin. Nói một cách khác, Lục Minh Vũ cần phải đối phó với mấy người này là đủ. Bọn người Cái Bang tuy chưa có ai lộ diện, nhưng bọn tứ đại trưởng lão dù ở đằng xa cũng lợi dụng thuật Thiên lý truyền thanh để giám thị trận cuộc.

Vì thế mà Lục Minh Vũ chỉ cần bưng mắt được mấy tay danh thủ là người Cái Bang nhất định cũng mắc bẫy, chẳng có chi đáng sợ.

Lục Minh Vũ trấn tĩnh tâm thần lạnh lùng nói:

- Cao Thanh Vân! Tiên sinh mấy lần vũ nhục bản nhân, nhưng bản nhân nghĩ tới động cơ chính đại quang minh của tiên sinh mà không chấp trách. Những chuyện cũ và cả chuyện hôm nay giữa đôi ta thanh toán luôn một thể.

Cao Thanh Vân nói:

- Dù các hạ có khéo nói đến đâu cũng chẳng ăn thua vì các hạ chính là giáo chủ Lý Thiên Bông ở Cực Lạc Giáo. Lục Minh Vũ nói:

- Bản nhân cùng Tra Tư Liệt ai là giáo chủ Cực Lạc Giáo bây giờ cũng trách nhiệm ở nơi tiên sinh, vì bản nhân nguyên là người chủ động ngấm ngầm điều tra. Tình thế đã biến hóa, chỉ nên tạm tránh hiềm nghi.

Hắn đưa mục quang lạnh lẽo dời khỏi Cao Thanh Vân rồi biến thành thái độ thân hữu với những người ở ngoài cửa sổ Hắn còn nhìn bọn họ gật đầu thi lễ.

Cao Thanh Vân nói:

- Gờm thật! Gờm thật! không trách các hạ nắm then chốt Cực Lạc giáo lâu năm mà không bị bại lộ. Nếu không phải con người tâm cơ tài trí như các hạ thì còn ai làm nổi?

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nếu chỉ nói đến tâm cơ cùng tài trí thì e rằng không đủ để chứng minh được.

Cao Thanh Vân nói:

- Đây là một bằng chứng, Tra công tử còn nhỏ tuổi và chỗ xuất thân của y tuyệt đối chẳng có cách nào sáng lập ra Cực Lạc giáo được...

Trình Huyền Bạo lên tiếng xen vào:

- Cao huynh nói nữa đi.

Bùi Khôn Lượng cũng hỏi:

- Lục bang chúa có phản đối không?

Lục Minh Vu cười đáp:

- Xin mời!

Hắn nghe hai người này nói liền biết những nhân vật đầu não các môn phái chưa nghe rõ câu chuyện đối thoại giữa hắn và A Liệt. Đây là một điểm rất trọng yếu có liên quan mật thiết đến vấn đề. Giả tỷ cuộc đối thoại giữa Lục Minh Vũ và A Liệt đã bị bọn họ nghe thấy thì những lời biện luận xảo quyệt chỉ là thừa.

Lời nói của Trình Huyền Bạo và Bùi Khôn Lượng bề ngoài tựa hồ chẳng liên quan gì đến chuyện mọi người có nghe rõ hay không. Nhưng Lục Minh Vũ là con người rất tinh tế. Hắn vừa nghe đã biết ngay họ chưa nghe thấy, hoặc có nghe cũng hàm hồ mà thôi. Nếu không thế thì họ chẳng cần phải hỏi thêm bằng chứng nào nữa.

Cao Thanh Vân nói:

- Còn tấm mặt nạ kia, Tra công tử đã khéo gạt mà lấy được ở trong tay Lục Bang chúa. Tại hạ dám bảo đãm tấm mặt nạ đó nhất định là Lý Thiên Bông.

Lục Minh Vũ nói:

- Dù trên mặt còn có tiêu chí chứng minh là vật của bản nhân, bản nhân cũng có thể không chịu thừa nhận...

Hắn nói câu này đã lật đổ thuyết của Cao Thanh Vân. Cao Thanh Vân ngạc nhiên một chút rồi cười nói:

- Lục Minh Vũ! Các hạ đừng quên rằng chúng ta còn có nhân chứng.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nhân chứng là ai?

Truy trong lòng hấn đã hiểu là ai rồi mà vẫn giả vờ hỏi lại.

Cao Thanh Vân đáp:

- Y là một thiếu nữ và dĩ nhiên có thể làm chứng vụ này.

Lục Minh Vũ trấn tĩnh lâm thần gật đầu nói:

- Vậy kêu cô ấy ra đây.

Mẩy tay cao thủ danh gia đứng ngoài cửa sổ một mặt phân tích những lời đối thoai của Lục Minh Vũ, một mặt coi sắc diện mà cho đến bây giờ vẫn chưa quyết định được tội trạng về hắn.

Nên biết Tra Tư Liệt ở Hóa Huyết Môn hành tung rất kỳ bí. Tuy đồng đạo giang hồ đã phát động phong trào trên đường Quan Lạc hết sức xục tìm mà chẳng thấy đâu.

Hơn thế nữa chàng đang ôm mối huyết hận trong lòng tất nhiên thù ghét người võ lâm. Ngoài ra nhà họ Tra đối với nữ sắc đã mắc tiếng không hay. Vậy chàng có làm giáo chủ Cực Lạc giáo cũng là chuyện thường chỉ còn một điều khiến cho người ta phải suy nghĩ là chàng còn nhỏ tuổi, thế lực và tiền tài cùng tâm cơ dường như chưa đủ để thiết lập ra một tà giáo.

Dĩ nhiên Phong Hỏa song kiếm phái Võ Đương không hoài nghi gì cho A Liệt. Thậm chi Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Bạo muốn đứng ra biện hộ cho chàng. Nhưng lão thấy vụ này quan hệ trọng đại chỉ thiếu thận trọng một chút là biến thành cuộc tranh chấp liên quan đến môn hộ.

Nếu vụ này chỉ là chuyện thị phi trong vòng mấy người chứ không liên quan đến Cái Bang, thì lão đã đứng ra can thiệp rồi.

Hơn nữa Trình Huyền Bạo là người trì trọng, mưu kế sâu xa. Lão mà đứng ra tất phải khiến cho mọi người không hoài nghi được nữa, lão mới chịu phát ngôn. Huống chi Cao Thanh Vân chưa đến chỗ đuối lý, không cần lão xen vào.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Lục Minh Vũ! Xem chừng các hạ vẫn còn nhiều tin tưởng ở tài ba của các hạ lắm!

Lục Minh Vũ đáp:

- Có tật thì mới giật mình. Còn làm việc thẳng thắng thì bất tất phải sợ gì. Cao Thanh Vân nói:

- Được rồi! Mời thiếu nữ ra đây.

Tần Nhi ở trong phòng nghe bên ngoài có lòng người nói xôn xao, cô đã ra bên cửa đứng, nhưng bị A Liệt chắn lối không ra được.

Cô khép nép hỏi:

- Có phải kêu tiểu nữ ra không?

Cao Thanh Vân lớn tiếng đáp:

- Cô đừng ra nữa cứ đứng ở đấy nói cũng được.

Tần Nhi gật đầu, ra vẻ thẹn thò nhìn những người ngoài cửa sổ.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu cô nương! Cục diện bữa nay quan hệ vô cùng. Thậm chí có mấy cuộc sinh tử của một số người là ở trong tay cô, vậy cô phải nói thật mới khỏi làm chết oan người ngay, và không tha kẻ hư đốn, cô hiểu chưa?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Tiểu nữ hiểu rồi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô bị ai đưa đến chốn này?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu nữ không hay.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Phải chăng là một người không ở trong nhà này?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Những người hiện diện tại trường ai cũng nín thở chú ý lắng tai nghe, tưởng chừng như có một màn kịch đặc biệt sắp diễn ra, vì hiện giờ những lời của Tần Nhi khiến cho người ta rất lấy làm kỳ.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Được rồi! Chưa nói đến kẻ nào đem cô về đây vội, tại hạ hãy hỏi cô:

có kẻ nào toan làm điều phi lễ với cô không?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Có!

Cao Thanh Vân hỏi:

- Người này là ai?

Tần Nhi trỏ vào Lục Minh Vũ đáp:

- Chính là người này.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Trong lòng cô có ưng thuận y không?

Tần Nhi sững sờ đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu nữ không ưng.

Cao Thanh Vân nói:

- Tạ Ơn cô nương.

Rồi y cười rộ hỏi:

- Hay lắm! Lục Minh Vũ! Các hạ còn chối được nữa không?

Lục Minh Vũ trong lòng rất đỗi hoài nghi vì hiển nhiên thiếu nữ kia đã trúng phải cổ thuật của hắn mà sao cô không chịu theo sự chỉ thị của hắn lại cung khai ra những điều bất lợi cho hắn.

Nhưng Lục Minh Vũ là bang chúa một bang, là một kẻ gian hùng đương thế. Hắn vẫn bình tĩnh như không, từ từ đảo mắt nhìn người bên ngoài một lượt rồi hỏi:

- Bản nhân xin thanh minh trước là vụ này khiến cho bản nhân rất nghi ngờ, dường như mỗi bước lại đi sâu vào cạm bẫy. Có điều bản nhân chưa chịu bó tay vẫn còn phản kích được.

Hắn ngừng lại một chút rồi nhìn Tần Nhi hỏi:

- Bản nhân hỏi cô nương:

lúc ấy bản nhân cũng mặc bộ y phục này phải không?

Tần Nhi quả có chút sợ hãi không dám nhìn lên hắn, nhỏ nhẹ đáp:

- Đúng thế.

Lục Minh Vũ lại hỏi:

- Cô nương coi lại xem. Lúc đó bản nhân có giống bây giờ không?

Tần Nhi nhìn hắn đáp:

- Không giống.

Lục Minh Vũ nói:

- Thế ra cô chỉ nhận được bản nhân ở bộ y phục này, mà không nhận được hình dáng. Có đúng thế không?

Tần Nhi đáp:

- Đúng.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Giả tỷ có người mặc y phục của bản nhân đeo mặt nạ vào cô nương có nhận ra được không

phải là bản nhân chăng?

Tần Nhi ngơ ngác đáp:

- Tiện nữ không biết.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Lúc bản nhân tới đây thấy cô nằm trong lòng một người và khi đó hiển nhiên cô chẳng có vẻ gì là không thuận. Nói một cách khác cô bị người đó ôm vào lòng mà không cự tuyệt. Bây giờ cô thử hồi tưởng lại xem lúc đó trong lòng cô có ý nghĩ cựa quậy hay chống cự không? Cô chỉ cần đáp một tiếng có hay không là ổn....

Cặp mắt hắn chiếu ra những tia hàn quang dị dạng ánh mắt Tần Nhi vừa đụng vào thần quang của đối phương liền cảm thấy tâm thần không tự chủ được đáp:

- Không có.

Lục Minh Vũ hỏi dồn:

- Có phải cô bảo không cô ý cự tuyệt và phản đối không?

Tần Nhi đáp:

- Đúng thế!

Lục Minh Vũ quay lại nhìn những tay cao thủ trầm giọng hỏi:

- Các vị nghe rõ rồi chứ? Cô đã không thể xác định được là bản nhân, đồng thời trong lòng cô không có ý cự tuyệt. Vậy thì trong vụ này hãy còn sơ hở rất nhiều. Nếu đem ra công đường luận án thì dù có bắt được chân phạm cũng chỉ buộc bị cáo vào tội dụ gian chứ không thể bảo là cưỡng gian được, ngay dụ gian và cưỡng gian cũng đã xa nhau hành vạn dặm. Huống chi đây lại là một chuyện đánh bẫy bằng cách bố trí vô cùng xảo diệu.

Hắn nói tới đây rồi dừng lại để mọi người suy nghĩ Cao Thanh Vân lớn tiếng:

- Cô này đã trúng phải cổ thuật dĩ nhiên không biết phản kháng.

Lục Minh Vũ nói:

- Đúng thế! Dù cô trúng thuốc mê nhưng cô đến đây là do sự bố trí của kẻ khác. Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ biết rõ các hạ tinh thông cổ thuật, nhưng vụ này khó mà chứng minh được, nên tại hạ không tính đến chuyện chỉ trích các hạ. Tại hạ xin hỏi:

các hạ là bang chúa Cái Bang đang ngồi bàn bạc với những nhân vật đầu não mấy phái lớn ở Diêu phủ sao lại chuồn tới đây?

Mọi người đã tưởng Lục Minh Vũ khó mà tìm được lý do khiến cho người ta tin tưởng. Đây lại là vấn đề trọng yếu, Lục Minh Vũ mà không đối đáp được thì không cần phải bằng chứng gì nữa cũng định án được.

Bao nhiêu con mắt nhìn chằm chặp vào Lục Minh Vũ. Hắn vẫn ung dung bình thản như không có chuyện gì.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Lục Minh Vũ! Các hạ đừng hòng ra thoát khỏi vòng vây này.

Cao Thanh Vân nói câu này khiến cho mọi người phát giác ra sự thực. Ai nấy lật đật đề phòng.

Lục Minh Vũ cười mát nói:

- Cao tiên sinh cứ yên tâm, bản nhân chẳng rơi vào cạm bẫy đó đâu.

Hắn nói câu này cũng rất có ý. Giả tỷ hắn cướp đường chạy trốn chẳng hóa ra hắn tự nhận là giáo chủ Cực Lạc giáo ư? Dù sao mọi người vẫn gia tâm phòng vệ.

Nguyên lúc này những cao thủ các phái một số ẩn trên nóc nhà đang tiến lại gần che bịt cả cửa sổ. Và thanh thế mỗi lúc một tăng cường.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Tại sao bản nhân lén vào đây ư? Vấn đề này bất cứ ai cũng đoán trúng được một nửa.

Câu này hắn nói với người ngoài. Hiện giờ tình thế đã dần dần rõ rệt. Nếu hắn không phải là Cực Lạc Giáo chủ thì A Liệt và Cao Thanh Ván khó lòng thoát khỏi mối liên can. Vì thế hắn phát ngôn câu này tựa hồ hắn bị Cao Thanh Vân hãm hại. Đó là một câu nói hợp tình hợp lý.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp:

- Các vị mà đoán đúng thì cho là bản nhân được người khác thông tri cho biết mới tìm đến địa phương này. Còn ai đoán không đúng thì hãy chờ bản nhân giải thích.

Lục Minh Vũ là một tện ác ma làm nên không biết bao nhiêu là tội ác, nhưng ngôn từ cử chỉ của hắn lại đầy vẻ ung dung, thái độ uy nghiêm khác thường, thật xứng đáng là vị bang chúa một bang phái lớn.

Hắn đưa mắt trở lại nhìn Cao Thanh Vân nói:

- Bản nhân tinh thông tướng pháp, lại chuyên coi khí sắc mọi người. Lúc ở trong Diêu phủ bản nhân thấy cô gái này đã nhận ra cô sắp gặp một phen tai nạn, vì thế mà ngấm ngầm phái một đệ tử theo dõi cô rồi trở về báo. Bản nhân không ngờ cô bị hãm vào cạm bẫy này.

Hắn cười lạt và mục quang còn lộ vẻ khiêu chiến nhìn Cao Thanh Vân.

Bây giờ hắn hiểu là mình chiếm được thượng phong vì những lý do hắn trình bày đã khiến cho thuyết của hẳn thành hợp lý. Đồng thời vấn đề trọng yếu nhất là đối phương không lợi dụng được thiếu nữ kia để làm chứng.

Vấn đề này đưa lại hai giả thuyết:

Một là thiếu nữ kia là người của Cao Thanh Vân đưa ra mà y không chứng minh được mình cùng A Liệt đều thanh bạch thì biến thành bọn ba người Cao Thanh Vân, A Liệt và Tần Nhi kết đãng với nhau để hãm hại bang chúa Cái bang. Hai là môn học coi tướng đã có từ xưa, là môn học

huyền diệu không thể chứng minh bằng sự thực. Lục Minh Vũ nói điểm này để cất mối liên quan với thiếu nữ kia đi.

Cao Thanh Vân ra chiều kính phục giơ ngón tay cái lên nói:

- Cơ trí và tài biện luận của các hạ thật khó có người địch nổi.

Y ngửa mặt lên trời cả cười một hồi, rồi giơ tay ngăn trở đối phương không để phát ngôn. Y nói tiếp:

- Tại hạ có hỏi đến tên đệ tử đã theo dõi Tần Nhi, tất các hạ đưa ra cả chục tên, vậy chúng ta không bàn tới nữa...

Lục Minh Vũ lạnh lùng ngắt lời:

- Hành tung của bản nhân có thể tra xét được dễ dàng. Vì bản nhân mình mang trách nhiệm, lúc nào cũng cần liên lạc với người tệ bang. Còn Cao huynh và Tra bằng hữu thì hành tung ẩn bí khác thường, dù có làm thủ lãnh Cực Lạc giáo cũng chẳng lấy chi làm lạ...

# Chương 88 - Lục Minh Vũ Chịu Lộ Hành Tung

Hắn trả miếng như vậy rồi đứng thủ thế ngăn đối phương phát ngôn cười lạt nói tiếp:

- Theo nhận xét của bản nhân thì giáo chủ Cực Lạc giáo không nhất định là một người.

Họ đã có mặt nạ thì ai cũng mạo xưng được. E rằng Cao huynh không thoát khỏi mối liên can này.

A Liệt nghe nói tới đây không nhịn được, nổi giận lớn tiếng quát:

- Lục Minh Vũ! Vừa rồi hiển nhiên ngươi đưa lời trợ giúp ta để đối phó với bảy phái lớn, và ra điều kiện buộc ta phải gia nhập Cực Lạc Giáo. Thế mà bây giờ ngươi lại không dám thừa nhận.

Lục Minh Vũ mỉm cười quay lại ngó chàng ngắt lời:

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Hiển nhiên ngươi lợi dụng cạm bẫy này khiến cao nhân võ lâm cùng ta sinh sự tranh chấp, để ngươi ở giữa thủ lợi đặng trả nợ máu.

Hắn vừa nhắc tới việc A Liệt báo thù khiến cho ít ra là người bảy phái lớn sinh lòng ngờ vực.

Đồng thời họ cần suy nghĩ có thể bị A Liệt thừa cơ xen vào vấn đề.

Đòn này của Lục Minh Vũ qua nhiên hiệu nghiệm. Những người đứng bên ngoài số đông biến đổi sắc mặt. Trình Huyền Bạo và Hà Huyền Thúc phái Võ Đương thấy tình trạng không ổn lập tức Trình Huyền Bạo lên tiếng:

- Lục bang chúa! Vị thí chủ họ Tra này nhất quyết không phải là giáo chủ Cực Lạc Giáo. Ngày bần đạo bị hãm trong cung Cực Lạc, đã nhờ Tra thí chủ giúp sức cứu ra.

Địa vị của Trình Huyền Bạo rất tôn cao. Lão vừa nói một câu khiến cho mọi người nghe thấy đều giảm nỗi bất bình.

Lục Minh Vũ nói:

- Đạo hạnh công danh vọng của Trình Chân nhân nhất định không hợp với nhãn cầu của Cực Lạc giáo nên họ buông tha Chân nhân cũng chẳng có chi là lạ. Huống chi khi đó Cao Thanh Vân cùng đi với Chân nhân.

Hắn muốn nói đã có Cao Thanh Vân thế chân làm giáo chủ Cực Lạc giáo nên đẩy A Liệt ra mặt giả vờ cứu Trình Huyền Bạo.

Mai Am Chủ ở phái Hoa Sơn xen vào:

- Bây giờ mấu chốt là ở tấm mặt nạ này, dường như ai đeo vào cũng có thể mạo xưng là Cực Lạc giáo chủ.

Con người cao lớn, mặt mũi hồng hào là Bùi Khôn Lượng lên tiếng:

- Trình Chân nhân đã đối chứng Tra công tử không phải là Cực Lạc giáo chủ thì nhất định có bằng cớ. Vậy xin Chân nhân vui lòng giảng giải cho mọi người yên tâm.

Lão này là chưởng môn một phái và đã được liệt vào hàng Cửu đại môn phái ở võ lâm, quả nhiên tài trí và kinh nghiệm đều có chỗ hơn người.

Trình Huyền Bạo đáp:

- Bùi đại hiệp đã nói vậy thì bần đạo đưa ra một điểm chứng cớ. Ngày bần đạo bị hãm thân, Cực Lạc Giáo sử dụng nữ sắc đem vào pháp bảo của phái để đối phó với bần đạo. Bần đạo nhờ Tra thí chủ lợi dụng một thứ dược vật khiến cho toàn thân bần đạo ngứa ngáy mới phá giải được thủ đoạn của đối phương.

Trình Chân Nhân ngừng lại một phút rồi tiếp:

- Thứ dược vật đó của Âu Dương Tinh cô nương trao cho Tra thí chủ, đó là một vật chứng.

Còn nói về tôn chỉ của Cực Lạc Giáo, họ đã lấy dâm loạn tà ác làm chủ trương thì còn thương tiếc gì mấy chục năm khổ hạnh của bần đạo, trái lại họ càng muốn phá hủy đạo hạnh của bất cứ ai để làm một sự vui sướng. Hơn nữa Cực Lạc giáo hết sức giữ bí mật, chỉ mong giết cho kỳ hết những kẻ đã biết đến chuyện bí mật của họ, vậy không còn lý do gì để họ cố ý buông tha bần đạo.

Người ngoài cửa lẳng lặng để suy nghĩ về lời giải thích của Trình Huyền Bạo.

Lục Minh Vũ nói ngay:

- Bản nhân tuy bị phiền phức nhưng trước khi sự tình chưa rõ rệt, không nghĩ gì đến chuyện đền ân báo oán. Cao Thanh Vân! Nếu tiên sinh không đưa ra được bằng chứng xác đáng thì bảu nhân tạm thời lánh khỏi vòng thị phi.

Hắn nói câu này có hai ý nghĩ. Một là hắn không chờ người khác can thiệp rồi mới ra tay quyết đoán. Hai là hắn tính chuyện dời khỏi gian phòng này.

Lục Minh Vũ chỉ cần Cao Thanh Vân không đưa ra được bằng chứng là bỏ đi và không ai dám ngăn cản hắn. Dĩ nhiên còn lại vấn đề giữa A Liệt và bảy phái lớn. Khi đó Cao Thanh Vân cũng không thoát thân được vì hiện giờ y đã gây ra mối hiềm nghi, bao nhiêu con mắt đều đổ dồn cả vào nhìn y.

Người thích khách làm chấn động võ lâm sắc mặt cũng thản nhiên như Lục Minh Vũ, không ai nhìn rõ được tâm trạng y.

A Liệt chẳng nghĩ ra được bằng chứng gì giúp Cao Thanh vân để lật đổ Lục Minh Vũ, chàng không khỏi bồn chồn trong dạ. Nguyên trước chàng đã nói không dính vào vụ này, nhưng hiện giờ chàng bị lôi cuốn theo chiều vũng nước xoáy.

Vẻ mặt bối rối của A Liệt lọt vào mắt cao thủ võ lâm là một điều bất lợi cho Cao Thanh Vân, vì lẽ chàng là bạn y.

Những việc của Cao Thanh Vân chàng biết rất nhiều. Chàng mà xao xuyến tức là Cao Thanh Vân không tìm ra được bằng chứng.

Cao Thanh Vân để cho tình thế khẩn trương một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên tại hạ có bằng cớ để chứng minh Lục Minh Vũ là Cực Lạc Giáo chủ.

Lục Minh Vũ hắng dặng một tiếng rồi giục:

- Vậy tiên sinh đưa bằng chứng ra đi!

Cao Thanh Vân hỏi:

- Các hạ không cho lời tại hạ là phải, vậy các hạ có dám tự tổn mình để tỏ ra thanh bạch không?

Y biết rõ Lục Minh Vũ không chịu ưng thuận rồi y sẽ nhân cơ hội này để bức bách hắn.

Lục Minh Vũ nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Lục Minh Vũ này từ ngày ra đời đến nay đã trải bao nhiêu sóng gió, mà chưa ai đụng được đến một sợi lông của Lục mỗ. Dù Cao huynh có ngón đòn tuyệt diệu đến đâu cũng chẳng thể khiến cho Lục mỗ tự tổn mình để chịu nhục.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu Cao huynh nghĩ rằng mượn cách này khiến Lục mỗ không thể vươn tay ra bắt Cao huynh được nữa thì thật là một sự mơ tưởng hão huyền.

Cao Thanh Vân đáp:

- Chúng ta nói qua nói lại đã nhiều lời rồi. Tại hạ tin rằng nhiều người không nhẫn nại được nữa. Vậy bản nhân đưa bằng chứng ra...

Y móc lấy một cái bình nhỏ trong bọc ra đặt ở trong bàn tay giở lên cho bao nhiêu người xung quanh đều nhìn rõ.

Cái bình bạc này bề ngoài chẳng có chỗ nào đặc biệt. Thể tích nó lại nhỏ, dù cho có đựng đầy vật quí cũng chẳng đáng là bao.

Quần hùng có mặt tại trường kể cả Lục Minh Vũ thảy đều không ai hiểu về cái bình bạc nhỏ này cổ quái ở chỗ nào. Sao nó lại là bằng chứng để phanh phui ra điều bí mật.

Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Trong bình bạc này đựng một chất thuốc...

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Có chất độc không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không có chất độc mà cũng không mùi vị.

Lục Minh Vũ cười khẩy nói:

- Vậy là hay lắm! Bản nhân chỉ sợ tiên sinh uống thuốc độc để tự tử.

Cao Thanh Vân nheo cặp mắt lạnh lùng nhìn Lục Minh Vũ đáp:

- Các hạ hãy nghe cho kỹ:

cái bình không sắc cũng không có độc dược tuy chẳng đáng gì mà nó có công hiệu để lột mặt nạ những tên đại gian ác một cách rất tài tình.

Y đảo mắt liếc qua nhìn quần hùng đứng lên ngoài cửa sổ rồi nói tiếp:

- Tại sao tại hạ bảo nó có thể lột mặt nạ? Vì trong đựng một chất nước nếu bôi lên bộ mặt tàn ác là lập tức hiện thành màu đen.

Chẳng ai nói gì, cả Lục Minh Vũ cũng không đáp lại. Tuy mọi người đều biết là trên đời chẳng thiếu gì thứ thuốc biến đổi sắc mặt, nhưng hiển nhiên Cao Thanh Vân không phải nói về ý nghĩa như vậy.

Ngoài ra y đã nói thứ thuốc này chỉ biến đổi sác mặt của kẻ nào tâm địa tàn ác, nên nội tình ra sao, hay hơn hết là để chờ y nói ra.

Cao Thanh Vân lại tiếp:

- Các vị tiền bối cùng bạn hữu ở đây đều là những cao thủ danh gia đương thời chắc không ai không hiểu cách đeo mặt nạ thế nào. Như vậy là nói người nào muốn đeo mặt nạ tất trên mặt phải bôi một thứ thuốc để dính vào. Nếu là thứ thuốc thật tốt thì khi lột mặt nạ ra trên mặt không còn một chút vết tích gì, tỷ như thứ thuốc trong bình này.

Y nhe răng cười, mặt đầy sát khí.

Mọi người tuy hiểu ý nhưng không ai lên tiếng.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Nhưng bất luận mặt nạ cùng thuốc đổ tinh vi đến đâu mà đã dùng qua một lần thì thứ nước trong bình này làm cho nổi vết tích ngay.

Thiên phong kiếm Trình Huyền Bạo lên tiếng liền:

- Hay lắm! Bần đạo nguyện ý Cao thí chủ thử coi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tạ Ơn Trình chân nhân. Tra công tử! Công tử tính sao?

A Liệt dõng dạc đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ cũng muốn thử chơi.

Cao Thanh Vân và bao nhiêu người đều ngó vào mặt Lục Minh Vũ, vì đối tượng chính là lão này.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Còn Lục Minh Vũ! Các hạ có muốn thử không?

Lục Minh Vũ vẫn không biến sắc hững hờ đáp:

- Bản nhân đâu có sợ.

Cao Thanh Vân không khỏi bội phục con người gan dạ và bình tĩnh. Y nghĩ thầm:

- Thằng cha này đến phút cuối cùng hắn vẫn không chịu thất bại.

Y lại bảo A Liệt:

- Tra công tử! Xin công tử lựa một người để đổ thuốc cho công tử. A Liệt không ngần ngừ gì nói ngay:

- Hay lắm! Tiểu đệ mời vị cô nương trong phòng ra tay giùm là được.

Bao nhiêu thị tuyến lại tập trung vào con người yểu điệu của Tần Nhi.

Lúc này A Liệt mới dùng phép Thiên lý truyền thanh hỏi Cao Thanh Vân:

- Chất thuốc của Cao huynh có thật không?

Cao Thanh Vân lắc đầu tỏ ra đây chỉ là kế "không thành". Nhưng thái độ y vẫn ra chiều rất tin tưởng, nhận định Lục Minh Vũ không dám thử thách.

A Liệt liền dùng phép truyền thanh nói mau:

- Tiểu đệ cũng đoán là Cao huynh dùng thuốc giả mới hỏi vậy Cao huynh nên biết trong Cực Lạc giáo đã có tay y thuật trùm đời, tinh thông dược tính. Hắn là Quái y Tề Duy Ngã. Lục Minh Vũ tin hẳn thủ đoạn người đó không ai bì kịp, và chắc mẩm thuốc của Cao huynh không làm gì được hắn.

Vậy Cao huynh không hăm dọa hắn được đâu...

Cao Thanh Vân mỉm cười đưa chiếc bình bạc cho Tần Nhi. Trong lòng y cực kỳ xao xuyến, vì y biết Quái y Tề Duy Ngã vang danh thiên hạ, quả là một tay y đạo vô song đương thế.

Cao Thanh Vân không nghĩ nhiều được nữa. Y cũng hiểu điều phỏng đoán của A Liệt đúng cả trăm phần trăm. Nếu y là địa vị Lục Minh Vũ thì trước tình hình này cũng kỳ vọng ở thủ đoạn của Tề Duy Ngã vì thứ thuốc của Quái y cũng không phải tầm thường, nên hắn dám thử thách với chất thuốc của Cao Thanh Vân.

Giả sử Cao Thanh Vân có thứ thuốc diệu dụng chẳng nói làm chi, nhưng trong bình bạc chỉ đựng thứ nước thông thường. Đối phương mà dám thử là y lâm vào bước đường cùng. Nói một cách khác tức là Cao Thanh Vân chỉ đánh cuộc được với người không dám thử.

Ngờ đâu Lục Minh Vũ đã có chỗ ỷ mình mới dám đánh cuộc. Cao Thanh Vân ruột nóng như lửa, trong lòng xao xuyến là vì lẽ đó.

Bỗng thấy Tần Nhi thò ngón tay nhỏ nhắn vào bình nước rồi bôi lên mặt A Liệt. Quần hào đều nín thở lẳng lặng theo dõi diễn tiến. Lục Minh Vũ cũng trố mắt ra mà nhìn.

A Liệt lớn tiếng hỏi:

- Nước thuốc của Cao huynh không có chất độc thật chứ?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Tra đệ cảm thấy thế nào?

A Liệt đáp:

- Dường như lạnh buốt thành ra khó chịu.

Cao Thanh Vân đảo mắt ngó Lục Minh Vũ thấy hắn không thay đổi sắc mặt thì trong thâm tâm đã quan niệm là mình bị thất bại rồi.

Trình Huyền Bạo lớn tiếng hỏi:

- Có phải đến lượt bần đạo không?

Cao Thanh Vân hỏi Lục Minh Vũ:

- Lục Minh Vũ! Các hạ không phản đối chứ?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Việc gì mà bản nhân phải phản đối?

Cao Thanh Vân mỉm cười hỏi:

- Các hạ có muốn nghe chuyện lai lịch bình thuốc này không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Bản nhân chẳng thích chi hết.

Cao Thanh Vân đổi sang giọng lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Nhưng các hạ tin tưởng ở Quái y Tề Duy Ngã nhất vậy là mệt lắm đấy!

Lục Minh Vũ bề ngoài thản nhiên không có phản ứng chi hết, nhưng Cao Thanh Vân là người sở trường về môn quan sát tâm tình đối phương y phát giác trong con mắt Lục Minh Vũ đã lộ ra có chút biến đổi. Nhưng y cũng biết rõ con người tài trí và kinh nghiệm như Lục Minh Vũ khó làm dao động được lòng tin tưởng của hắn, nên trong lòng y vẫn chứa đầy cảm nghĩ thất hại.

Lúc này Trình Huyền bạo đã bôi nước thuốc rồi, sắc mặt chẳng biến đổi chút nào. Lão không trở về bên cửa sổ mà lại tới gần A Liệt, hiển nhiên lão có chỗ dụng tâm nào khác.

Cao Thanh Vân nói:

- Lục Minh Vũ! Đến lượt các hạ rồi đó.

Lục Minh Vũ xuống giọng đáp:

- Tiên sinh vô lễ với bản nhân như vậy, rồi sẽ phải hối hận.

Cao Thanh Vân nói:

- Các hạ nói nghe giống quá...

Y nói bằng một giọng chân thiết chứ không phải buột miệng thốt ra.

A Liệt là một chàng thiếu niên đầy tính hiếu kỳ, chàng không nhịn được hỏi:

- Giống cái gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Giống giọng lưỡi đồ đệ Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Lục Minh Vũ tuy là một tay kiêu hùng quán thế lão luyện hơn đời, nhưng nghe đối phương nhắc tới Nhân ma cũng không khỏi chấn động tâm thần, chau mày suy nghĩ.

Hắn tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này đã điều tra được ít nhiều chuyện bí mật của ta. Hỡi ơi! Hắn đã điều tra được những điều bí ẩn về lai lịch của ta thì những tiểu tiết có liên quan đến Quái y Tề Duy Ngã, hắn biết đường đối phó cũng chẳng có chi là lạ.

Hắn nghi như vậy nói rộng ra là hoàn cảnh này nhất thiết hành động bữa nay của Cao Thanh Vân đều đã được nghiên cứu tỉ mỉ, chứ chẳng phải là lời hăm dọa suông.

Trình Huyền Bạo đón lấy chiếc bình bạc trong tay Tần Nhi và dốc thuốc vào miếng vải bông rồi hỏi:

- Lục bang chúa! Bần đạo xin giúp bang chúa được chăng?.

Lục Minh Vũ cười lạt hỏi lại:

- Hà tất Trình chân nhân phải lao tâm phí sức. Có phải các vị chỉ muốn biết giáo chủ Cực Lạc Giáo là ai không?

Cao Thanh Vân trong dạ khẩn trương lớn tiếng hỏi lại:

- Các hạ định thừa nhận hay sao? Lục Minh Vũ lắc đầu đáp:

- Cao tiên sinh bất tất phải nóng nảy. Vừa rồi tiên sinh đề cập tới Nhân Ma Sa Thiên Hoàn nào đó, đây là một điều rất phiền phức làm bận tâm chúng ta. Vì thế mà bản nhân quyết định đưa bằng chứng ra để các vị khỏi mất thì giờ.

Nghe giọng hắn nói hiển nhiên có nghĩa giáo chủ Cực Lạc giáo là một người khác mà bằng chứng của hắn đưa ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Mọi người nghe nói không khỏi ngạc nhiên. Chỉ một mình Cao Thanh Vân tin chắc chính hắn là Cực Lạc Giáo chủ nên lời nói của hắn không làm cho y dao động.

Cao Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười dài hỏi móc:

- Hay lắm! Lục Minh Vũ, tại hạ coi chừng các hạ sắp chế tạo ra được giáo cbủ Cực Lạc giáo phải không?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Các vị coi đây sẽ biết.

Hắn thò tay vào bọc lấy ra một cái ống tròn nhỏ đựng thuốc nhìn bọn Trình Huyền Bạo nói:

- Cái này có tác dụng gì chắc chân nhân hiểu rồi.

Trình Huyền Bạo gật đầu đáp:

- Đây là ống tín hiệu phun khói lửa của quí bang.

Lục Minh Vũ nói:

- Đúng thế! Xin một vị nào ở ngoài cửa phóng lên là lập tức có công hiệu.

Trình Huyền Bạo ngó nghiêng người đứng ngoài cửa sổ. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chân nhân đã tự hỏi:

- Ống tín hiệu này có hại gì cho phe minh không?

Rồi chân nhân kết luận:

- Vật này phải phóng lên ở ngoài cửa tức là xa chúng ta rồi thì dù tiếng nổ có mãnh liệt hoặc có điều chi quái lạ cũng không còn tác dụng gì nữa. Vậy chỗ diệu dụng của vật này chỉ là phóng lên để có người biết mà chạy tới.

Cao Thanh Vân đã hiểu rõ Lục Minh Vũ muốn tìm kiếm người nào đó. Đồng thời y nhận ra cử động này chứng tỏ Lục Minh Vũ không còn cách nào che giấu thân phận mới phải dùng tới.

Nên biết Lục Minh Vũ có kêu người đến trợ thủ thì tất là truyền nhân duy nhất của Nhân ma Sa Thiên Hoàn. Trường hợp này xảy ra dĩ nhiên làm cho mặt nạ của hắn phải rớt xuống.

Chẳng lẽ Lục Minh Vũ đã thừa nhận mình thất bại mà kêu viện binh tớI?

Cao Thanh Vân nghĩ tới điểm này liền dõng dạc lên tiếng:

- Lục Minh Vũ! Bất luận các hạ có bằng chứng gì thì trước hết hãy bôi chất thuốc này vào mặt đã. Nói một cách khác các hạ nên chứng minh trước là mình chưa từng đeo tấm mặt nạ kia rồi hãy bàn đến chuyện khác.

Bọn người bên ngoài phòng cũng lên liếng phụ họa để tỏ rõ thái độ thay mọi người.

Trình Huyền Bạo hỏi:

- Nếu tấm mặt nạ của Lý Thiên Bông này không phải ở nơi Lục bang chúa thì vì lẽ gì bang chúa không theo lời Cao thí chủ, bôi chút nước thuốc vào để chứng thực, Lục bang chúa nghĩ sao?

Lục Minh Vũ tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó là biện pháp để chứng minh mình thanh bạch. Nhưng...

Hắn trầm ngâm một chút rồi thu tín hiệu về nói tiếp:

- Nhưng bản nhân có điều yêu cầu nhỏ bé....

Cao Thanh Vân cùng những tay cao thủ võ lâm khác ở ngoài đều để hết tinh thần vào người Lục Minh Vũ. Đồng thời ai cũng ráng phân tích từng chữ trong câu nói của hắn.

Lục Minh Vũ vẫn làm bộ ung dung kéo dài thời gian, hắn chưa nói rõ lời yêu cầu.

Giữa lúc ấy A Liệt trong tâm linh có cảm ứng, vội dùng thuật truyền thanh bảo Cao Thanh Vân:

- Có người sắp tới và bằng một lực độ ghê gớm!

Thị lực cùng thính lực của chàng nghe rõ tiếng động trong vòng một dặm. Ngày trước chàng đã khiến cho Âu Dương Tinh không thể tin được.

Cao Thanh Vân nghe lời A Liệt cảnh cáo liền tỉnh ngộ lớn tiếng:

- Xin các vị tiền bối và các bạn ở bên ngoài hãy coi chừng. Có người tới đó!

Lục Minh Vũ cười lạt hỏi:

- Người nào tới?

Cao Thanh Vân đáp:

- Theo chỗ tại hạ phỏng đoán thì người này là một đệ tử dưới trướng Nhân ma Sa Thiên Hoàn, bản lĩnh còn cao minh hơn cả các hạ.

Lục Minh Vũ không khỏi biến sắc. Hắn cho rằng tên Bạch Nhật thích khách này chẳng cái gì không biết. Đã thế thì bây giờ không nên ngụy trang nữa.

Hắn ngửa mặt lên trời cười nói:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Cao Thanh Vân! Tiên sinh quả là người có bản lĩnh. Lục mỗ phí mất bao nhiêu thời gian cùng tâm huyết mới giành giựt được địa vị ngày nay. Lục mỗ đã tưởng suốt đời mình không bị ai khám phá ra được....

Trình Huyền Bạo nghe nói run lên. Một mặt lão ra ám hiệu cho Hà Huyền Thúc thông tri đến mọi người các phái đề phòng. Một mặt lão lớn tiếng chất vấn:

- Lục bang chúa! Bang chúa nói vậy là nghĩa làm sao?

Lục Minh Vũ mắt lộ hung quang, chất đầy sát khí, lạnh lùng đáp:

- Bản nhân vừa là bang chúa Cái Bang vừa là giáo chủ Lý Thiên Bông ở Cực Lạc giáo. Giải thích như vậy đạo trưởng đã thoa? mãn chưa?

Trình Huyền Bạo vội đáp:

- Địa vị Lục bang chúa không phải tầm thường. Nếu chẳng phải là việc đúng cả trăm phần trăm thì quyết không nói ra.

Lục Minh Vũ chưa trả lời thì bên ngoài đã có người lên tiếng:

- Đúng rồi! Y là Cực Lạc giáo chủ.

Thanh âm người này rất lạ. Y khác với người thường ở chỗ thu kình lực lại để phát âm. Ai nghe

cũng biết là công lực rất thâm hậu mà hãy còn ít tuổi.

Bọn cao thủ đứng ngoài cửa quay đầu nhìn ra thì thấy tòa viện rất rộng rãi. Giữa sân có một người mặt mũi xấu xa mà quần áo rất hoa lệ.

Người này lối ba mươi tuổi, tầm thước vừa phải. Tay cầm trường kiếm để cả vỏ. Tư thế y đúng đó coi vững như thạch bàn tưởng chừng không sức mạnh nào lay chuyển được Những người trên đầu tường và trên nóc nhà đều là cao thủ các phái, còn những người đứng ở cửa phòng số đông là nhân vật đầu não. Mục quang ai cũng sắc bén nhìn chằm chặp vào người kia để xem hắn có đặc điểm gì không.

Chỉ trong nháy mắt những tay lão luyện giang hồ đã đi tới kết luận là người mới đến võ công cực cao, lòng dạ tàn độc, mà cơ trí hơn đời.

Kết luận của họ chia làm ba điểm. Về bản lãnh cao cường thì còn ở khí thế và lực độ mà ra.

Nên biết một bên là các phái thì trừ những nhân vật đầu não, ngoài ra còn bao nhiêu cao thủ rải rác khắp nơi mà người kia lọt vào phòng tuyến xuất hiện ở giữa sân, chưa ai kịp lên tiếng cảnh báo, đủ tỏ tốc độ của hắn không biết đến đâu mà lường.

Về điểm thứ hai:

Người này mặt mũi xấu xa áo quần hoa lệ. Cặp lông mày hình lưỡi đao, mục quang lạnh hơn băng sương, cặp môi mỏng dính và mím chặt tỏ ra tâm địa hiểm sâu lòng dạ độc ác.

Điểm thứ ba:

Trán dô mà rộng, mục quang tuy hung dữ, nhưng không đục lờ đờ là giấu hiệu của con người cơ trí có tài ứng biến.

Đối với nhưng người ở xung quanh dường như hắn chẳng quan tâm gì mà còn nhìn quần hùng bằng con mắt khinh thị.

Hắn đảo mục quang nhìn những nhân vật đầu não rồi hỏi:

- Minh Vũ! Phải chăng bọn này cản trở không cho ông bạn ra ngoài?

Lục Minh Vũ đáp:

- Đúng thế!

Người mặc áo hoa lệ lại hỏi:

- Bọn này bất quá là hạng hư danh ở đời?. Sự thực bản lãnh có gì đâu. Sao Lục huynh phải quan tâm đến chúng?

Những nhân vật đầu não đứng bên cửa đều là những người lão luyện trầm tĩnh không nói gì.

Nhưng bọn người trên nóc nhà và đầu tường không nhịn nỗi thái độ hỗn xược của đối phương liền nhao nhao lên tiếng thóa mạ.

Nhất Sơn đại sư hỏi trước:

- Qúi tính đại danh tôn giá là gì? Xin nói cho nghe được chăng?

Người kia đáp:

- Bản nhân họ Ta tên Tôn. Hòa thượng chỉ kêu lên mấy tiếng nghe xem nào.

Nhất Sơn đại sư chau mày xẵn giọng:

- Thí chủ không nên vô lễ.

# Chương 89 - Lục Minh Vũ Bị Truất Ngôi Bang Chúa

Người kia cười lạt nói:

- Thế đã ăn thua gì? Ta chưa động thủ băm vằm bọn dối đời là lịch sự rồi đó.

Trên nóc nhà một bóng xám nhảy xuống chính là Bất Sân đại sư, một tay cao thủ nổi danh ở chùa Thiếu Lâm. Nhà sư vừa đứng yên đã rút giải đao ra.

Mọi người đều biết là Bất Sân đại sư ra tay trước để thăm dò đối phương thay cho Nhất Sơn đại sư. Vì địch nhân bản lãnh cao thâm là một điều ai cũng nhận thấy mà địa vị của Nhất Sơn còn tôn cao hơn Bất Sân. Ở những môn phái lớn đã có qui củ là khi sư phó có việc thì đệ tử phải làm ngay, huống chi lấy danh dự sư môn mà nói, Bất Sân có thất bại cũn.g không nghiêm trọng bằng Nhất Sơn bị thua trận.

Bất Sân vung sơn chưởng lên hỏi:

- Thí chủ coi thường nhân vật võ lâm thiên hạ. Bần tăng là Bất Sân không thể nhịn được phải ra xin lãnh giáo mấy chiêu được chăng?

Người kia hỏi lại:

- Lão thật là lớn mật! Chẳng lẽ còn chưa biết ta là ai?

Bất Sân đại sư đáp:

- Thí chủ không nói ra mà hành tung bình nhật lại rất bí mật thì bần tăng biết thế nào được?

Người kia chau mày lớn tiếng hỏi lại:

- Minh Vũ! Lão trọc này có phải là người của Cực Lạc giáo không?

Lục Minh Vũ bị Cao Thanh Vân cùng những người ở ngoài cửa uy hiếp không sao ra khỏi căn nhà được, đành đứng trong phòng đáp:

- Không phải đâu.

Người kia nói:

- Nến vậy hắn cũng là người có khí khái, để bản nhân nói rõ tên họ cho mà nghe. Bản nhân họ Phong tên Càn.

Bất Sân đại sư lại hỏi:

- Bần tăng nghe danh đã lâu. Không hiệu Phong thí chủ kêu Lục bang chúa bằng gì?

Phong Càn đáp:

- Hắn là sư đệ ta.

Bất Sân đại sư hỏi:

- Nếu vậy ra cả hai vị đều là cao đồ của Sa lão thí chủ, ngày trước đã từng lừng danh thiên hạ? Phong Càn hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Ai nói cho lão hay?

Lục Minh Vũ xen vào:

- Cao Thanh Vân đã nói cho lão hay.

Phong Càn hỏi:

- Cao Thanh Vân nào? Đó là một chuyện ta không nghĩ tới. Chẳng lẽ Tiêu Dao lão nhân lại ưa gã ư?

A Liệt tuy đã được nghe Cao Thanh Vân nói rõ sứ mạng của y nhưng bây giờ chàng nghe thấy Phong Càn đề cập tới Tiêu Dao lão nhân cũng sinh lòng cảm xúc, chú ý lắng tai nghe.

Lục Minh Vũ di động người đi mấy thước đến gần chỗ Cao Thanh Vân. Trước khi hắn ra khỏi phòng tất phải giải khai mối uy hiếp này.

Vì hắn không ra tay được nên chưa trả lời Phong Càn.

Bất Sân đại sư giơ tay vẫy, lập tức bốn nhà sư đốt đuốc chia nhau đứng bốn góc sân. Những ngọn lửa cháy bừng bừng xua tan màn sương buổi tối.

Bất Sân đại sư nói:

- Phong thí chủ! Câu chuyện của chúng ta chưa kết liễu.

Phong Càn đáp:

- Phải rồi! phải rồi! Ta dùng bàn tay không này để tiếp lão mấy chiêu. Có điều ta thanh minh trước là ta phải cái tật không ra tay thì thôi, hễ đã ra tay là phải giết người. Lão nên nhớ kỹ điều đó.

Bất Sân đại sư lạnh lùng đáp:

- Phong thí chủ hãy phô trương bản lãnh rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Nhà sư xoay tay lại tra đao vào vỏ đánh "soạt" một tiếng.

Hiển nhiên lão muốn tỏ ra không thể dùng đao đối chọi với người tay không.

Phong Càn nhăn mũi lại nói:

- Ta rất ghét người tự cho mình là hạng phi thường. Hừ! Lão có dùng đao cũng không được đâu mà lại thu đao về thì ta phải cho lão một số vố bất ngờ.

Không ai hiểu hắn nói vố bất ngờ đó là nghĩa làm sao. Đồng thời họ cũng không còn thời giờ để phỏng đoán vì hai người trong sân đã chuẩn bị ra tay.

Bất Sân đại sư đi vòng quanh tìm chỗ sơ hở của đối phương lão đã dùng đến tám, chín thứ quyền pháp mà tìm không ra được chiêu số để xác định thế thắng nên trong lòng không khỏi run sợ.

Phong Càn tay trái cầm kiếm để dựng lên ở trước ngực. Tay mặt giữ lấy bên trái tim, tư thế rất cổ quái. Hắn đứng ở giữa sân và cũng di động theo đối phương xoay chuyển vòng tròn.

Sau khi chuyển hai vòng hắn đột nhiên lớn tiếng quát:

- Hòa thượng hãy coi chừng!

Quát rồi hắn khua chân bước lên hai bước vung chưởng đánh tới.

Bất Sân đại sư cả mừng múa song quyền vù vù như gió bão tấn công địch nhân theo thế liên hoàn.

Nguyên đối phương lúc phóng chưởng ra đã có chỗ sơ hở quyền lực của Bất Sân nặng như núi xô ra một luồng kình phong ào ạt.

Phong Càn chỉ dùng một tay phải xoay đi xoay lại phong tỏa từ trên xuống dưới. Hắn lùi lại tựa hồ không chịu nổi thế công của đối phương.

Quần hùng hiện diện lại trường đều cho bản lãnh Phong Càn bất quá chỉ đến như vậy mà thôi.

Nhưng trong chớp nhoáng, kiếm quang loá mắt. Tiếp theo Bất Sân đại sư rú lên một tiếng thê thảm. Người nhà sư bị hất lùi lại bảy tám thước rồi rơi xuống đất đánh huỵch một tiếng.

Bao nhiêu cao thủ đều trông thấy nhà sư bị địch nhân cầm kiếm ở tay trái hớt đứt một cánh tay mặt, đồng thời bị kiếm khí hất bay đi bảy tám thước.

Ai nấy đều kinh ngạc vì thanh kiếm trong tay Phong Càn không hiểu rút ra khỏi vỏ từ lúc nào. Đồng thời hắn vung kiếm chém người cũng không ai trông thấy.

Nhất Sơn đại sư tức giận nói:

- Phong Càn! Kiếm pháp của thí chủ thật là lợi hại!

Phong Càn tra kiếm vào vỏ rồi lạnh lùng nói:

- Đó là tại y chẳng biết tự lượng nên phải chịu quả báo. Nếu y không thu giới đao về thì bản nhân lại không sử kiếm.

Nhất Sơn đại sư tức quá hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì?

Phong Càn đáp:

- Các vị bất tất phải nhọc lòng…

Câu này Phong Càn nói với nhà sư Thiếu Lâm chạy đến ôm Bất Sân đại sư dậy. Hắn nói tiếp:

- Tuy y chỉ bị đứt một cánh tay, nhưng lưỡi kiếm của ta có chất kịch độc. Nếu để y chảy máu ra

mà chết còn đỡ đau khổ, nếu bó thuốc cầm máu lại càng khổ sở hơn.

Hắn chưa dứt lời Bất Sân đại sư lớn tiếng rên la cực kỳ thê thảm.

Bất Sân đại sư là một tay cao thủ mà bị thua một cách mau lẹ cùng thảm thiết như vậy, dĩ nhiên khiến mọi người đều kinh hãi. Quần hùng còn kinh hãi hơn vì tiếng rên la thê thảm của Bất Sân đại sư. Đáng lẽ đại sư là người dày công hàm dưỡng từng trải không biết bao nhiêu sóng gió nguy hiểm thì có chết cũng không rên la mới phải.

Vì thế mà tiếng rên la của Bất Sân đại sư khác nào những mũi đao sắc bén đâm vào tim óc người ta. Ai cũng biết trên lưỡi kiếm của Phong Càn có chất độc phi thường.

A Liệt xuýt nữa bật lên tiếng cười khoái trá vì Bất Sân đại sư chính là một trong những người đã tham dự vào cuộc tàn sát cả nhà họ Tra.

Nhưng chàng thấy cả Cao Thanh Vân lẫn Trình Huyền Bạo đều lộ vẻ đau thương phẫn nộ, đột nhiên chàng ngừng lại không phát ra tiếng cười và trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Nguyên Cao Thanh Vân và Trình Huyền Bạo nổi lòng bi phẫn không phải vì cuộc sinh tử của một cá nhân mà vì Bất Sân đại sư cũng là nhân vật nổi danh. Không kể nhà sư là Phật môn đệ tử, chỉ nói về cương vị võ lâm, lão là một hảo hán cương nghị, thẳng thắn. Nay lão bị Phong Càn làm cho thảm bại và biến thành tư cách yếu ớt, không bằng đàn bà con nít.

Đó mới là nguyên nhân chính gây mối đau lòng cho mọi người.

Nỗi bi phẫn của Cao Thanh Vân không phải vì mối giao tình cá nhân. Đại phàm những người đường đường chính chính mà bị kẻ khác làm nhục tất ai cũng nỗi lòng công phẫn.

Bỗng nghe một người lớn tiếng quát:

- Phong Càn! Bần tăng muốn coi xem kiếm pháp của thí chủ đã đủ sức hoành hành thiên hạ được chưa?

A Liệt nghe khẩu âm người này rất quen tai, mà không nhớ ra được đã nghe thấy ở đâu? Đây là một điều chưa từng có, vì trí nhớ của chàng rất dai. Bình sinh chàng chưa gặp việc gì đã nghe qua mà không nhớ.

A Liệt di động mục quang ngó ra ngoài cửa thấy một nhà sư cao gầy, tay cầm cây phương tiện sạn nhảy vào trong viện.

Phong Càn lạnh lùng hỏi:

- Tên hiệu nhà sư là gì?

Nhà sư cao gầy đáp:

- Bần tăng là Bất Trần. Người vừa bị thương về tay các hạ là sư huynh của bần tăng.

Tiếng rên la của Bất Sân đại sư đã bớt đi vì lão được di chuyển qua bên kia bức tường.

Phong Càn ngửa mặt lên trời vừa cười vừa nói:

- Hay lắm! Trước nay ta chưa từng khuyên ai trốn tránh. Nhà sư còn dám vào đây đáng lẽ là có

tư cách.

Bất Trần chưa lên tiếng thì Nhất Sơn đại sư đứng dưới cửa sổ đã niệm Phật hiệu rồi nói:

- Bất Trần sư đệ! Sư đệ không phải là địch thủ của Phong thí chủ, nên lùi lại đi thôi!

Bất Trần ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Dạ!

Nhưng mục quang nhà sư vẫn đầy vẻ thù nghịch nhìn chằm chặp vào mặt Phong Càn, chân từ từ lùi bước.

A Liệt đứng đối diện với Bất Trần nên chàng nhận rất rõ. Chàng thấy nét mặt nhà sư khích động dị thường. Ngoài mối bi phẫn còn ẩn giấu vẻ bẽ bàng và hối hận. Nỗi lòng của nhà sư rất mãnh liệt lộ ra ngoài mặt ai cũng trông thấy.

A Liệt chẳng hiểu mình có nhận lầm không. Sự thực Bất Trần hòa thượng không có để lộ ra tâm sự kỳ lạ này mà chàng lại cảm thấy như vậy.

Chàng đảo mắt nhìn qua người khác để coi xcm còn ai có phản ứng gì với cảnh tượng này không.

Chàng vô tình ngó tới Lục Minh Vũ thì thấy hắn lộ vẻ kinh dị khác thường, tựa hồ cử động của Bất Trần khiến hắn hoang mang không sao hiểu được.

A Liệt di chuyển ý niệm trong đầu óc về Bất Trần của Lục Minh Vũ. Bỗng chàng đem hai ý niệm liên kết với nhau rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Bây giờ A Liệt đã hiểu Bất Trần hòa thượng là ai rồi, sở dĩ chàng nghe thanh âm quen tai thì ra Bất Trần hòa thượng chính là Quản đại sư mà chàng đã gặp ở cung Cực Lạc. Ngày trước chàng không ngó thấy mặt Quản đại sư mà chỉ nghe rõ thanh âm.

Có điều thanh âm của Bất Trần hòa thượng cũng hơi khác Quản đại sư bữa trước một chút nên trong lúc nhất thời A Liệt không nhớ ra được. Giả tỷ chàng không ngó tới Lục Minh Vũ và liên tưởng hai người vào với nhau thì ấn tượng ở cũng Ất Mộc không hiện lên được, và chàng chẳng thể nào nghĩ ra Bất Trần là ai.

Vì Bất Trần hòa thượng là Quản đại sư nên vẻ kinh ngạc của Lục Minh Vũ không giấu nổi. Đó là một điều giải thích chẳng khó khăn gì. Bất Trần hòa thượng đã là người Cực Lạc giáo tất hiểu rõ mối quan hệ giữa Lục Minh Vũ cùng Phong Càn và còn có thể biết rõ võ công của Phong Càn cao thâm đến trình độ nào rồi.

Vì những lý do trên, nếu Bất Trần hòa thượng giả vờ như vậy mới là hợp lý. Đằng này hiển nhiên Bất Trần chân tâm định quyết một trận tử chiến mới là chuyện lạ.

A Liệt trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân cất bước đi về phía cửa phòng.

Lúc chàng lướt qua Lục Minh Vũ, hắn vẫn nhường cho chàng đi. Cả những người khác cũng vậy, chàng tới đâu, mọi người đều lẳng lặng tránh ra để nhường lối.

A Liệt còn cách cửa phòng chừng một bước, đột nhiên xoay mình phóng chưởng ra đánh binh một tiếng. Một bóng người bị hất lùi lại chính là Lục Minh Vũ.

A Liệt lạnh lùng nói:

- Các hạ nên ngoan ngoãn ở lại trong phòng là hơn.

Phát chưởng này chàng đã phát huy công lực chân chính. Lục Minh Vũ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo thì trong lòng kinh hãi, vội vận công điều dưỡng, không dám mở miệng nói gì nữa. Bên ngoài Phong Càn đùng đùng nổi giận nhìn Bất Trần quát hỏi:

- Lão còn trợn mắt lên làm chi? Hay là lão muốn liều thân?

Nhất Sơn đại sư nói:

- Phong thí chủ! Lão tăng muốn thỉnh giáo thí chủ.

Phong Càn đáp ngay:

- Bất tất phải nhiều lời. Cả hai vị đồng thời xông vào cũng được.

Bất Trần đột nhiên trầm giọng nói:

- Nhất Sơn sư huynh! Tiểu đệ muốn liều mạng với hắn một phen.

Quần hùng các phái khác không dám chõ miệng vào, vì hiện giờ phái Thiếu Lâm đứng ra ứng chiến. Việc này có quan hệ đến danh dự môn phái nên không ai dám quấy nhiễu.

Nhất Sơn đại sư thấy Bất Trần nói bằng một giọng kiên quyết dường như có cách đối phó thì nghĩ bụng:

- Phái Thiếu Lâm ta thiếu gì tuyệt nghệ. Không chừng Bất Trần đã luyện được một môn nào đó, nên y kiên quyết xin ra đối chiến.

Nhất Sơn nghĩ vậy liền gật đầu đáp:

- Được rồi! Có điều sư đệ phải cẩn thận mới được.

Bất Trần tiến ra hai bước, khí thế hung mãnh, liền tay cởi áo tăng bào. Bây giờ lão mắt trợn mày dương, thái độ cực kỳ uy võ chẳng còn chút chi là con người đã xuất gia. Bất Trần cao và gầy coi đã nhẹ nhàng, lại thêm vào khí phách hào hùng, lão biến thành người oai phong lẫm liệt.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Không trách ngày trước ở cung Ất Mộc trong Cực Lạc giáo Quản đại sư đã nổi tiếng là mỹ nam tử. Nay mình thấy lão quả nhiên danh bất hư truyền.

Bỗng nghe Phong Càn cười khanh khách nhảy xổ lại nhanh như điện chớp.

Bất Trần hòa thượng cũng mau lẹ không kém. Tay cầm cây phương tiện sạn vùng lên tấn công Phong Càn như gió táp mưa sa. Chiếc vòng trên cây sạn bật ra những tiếng leng keng không ngớt.

Cây phương tiện sạn khác nào con thần long ra khơi vẫy vùng vừa công vừa thủ, khí thế cực kỳ

mãnh liệt.

Phong Càn chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn bị bức bách phải lui lại bốn, năm bước.

Tuy nhiên, Nhất Sơn đại sư nét mặt không lộ vẻ vui mừng chút nào.

Nhà sư nghiến chặt hai hàm rặng ngấm ngầm thở dài.

Nguyên Nhất Sơn đại sư là một trong những nhân vật lãnh tụ võ lâm, võ công tinh thâm là một điều không cần nói ai cũng biết rồi. Lão thấy Bất Trần ra tay không có công phu gì kỳ lạ thì biết là hỏng rồi.

Hiện giờ Bất Trần tuy thắng thế một chút nhưng đó bất quá trông vào uy lực về sạn pháp của sư môn mà thôi, thực ra chưa phải đã chiếm được thượng phong.

Quả nhiên Phong Càn khởi kiếm phản công. Kiếm quang lấp loáng xen vào bóng sáng, Bất Trần lùi lại bảy tám bước liền. Cánh tay mặt và cả cây phương tiện sạn của nhà sư đều bị rớt xuống đất. Phong Càn nổi lên tràng cười rộ. Một nhà sư nhảy đến bên Bất Trần rịt vết thương bằng một thủ pháp rất thuần thục. Y lại lấy miếng vải bông đắp vào cho cầm máu.

Phong Càn nói:

- Y không sống được nữa rồi Quần hào trong trường ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai nói câu nào.

A Liệt nổi lên tràng cười sang sảng, khiến bao nhiêu con mắt đều ngó vào mặt chàng. Cả Phong Càn cũng vậy.

Chàng cười rồi ngừng lại nói:

- Các vị đó chưa chắc đã chết đâu.

Phong Càn trợn mắt lên hỏi:

- Phải chăng ngươi là Tra Tư Liệt?

A Liệt đáp:

- Chính là tại hạ.

Phong Càn hỏi:

- Ngươi cũng muốn nếm độc kiếm của ta chăng?

A Liệt xua tay đáp:

- Các hạ giữ lấy mà nếm.

Phong Càn tức giận hỏi:

- Ngươi đã không dám ra tay thì sao lại dựng miệng vào việc người ta? Ta cũng còn món nợ cần tính với ngươi, ngươi muốn trốn tránh cũng không được đâu.

A Liệt hỏi:

- Nghe khẩu khí các hạ thì dường như định liệu lý xong những người ở đây rồi mới tới lượt tại hạ. Có phải thế không?

Phong Càn lạnh lùng hỏi lại:

- Sao? Ngươi không đồng ý chăng?

A Liệt vội đáp:

- Không! Không! Đồng ý lắm chứ. Phần lớn những người ở đây là cừu nhân của tại hạ. Chắc các hạ cũng biết rõ rồi.

Phong Càn trợn mắt lên nói:

- Vậy cũng còn một số ít không phải là cừu nhân của ngươi. Nếu ta đối phó với họ thì ngươi tính sao, có ý gì phản đối không?

A Liệt xua tay đáp:

- Phong lão huynh! Lão huynh đừng ngang tàng như thế có được không? Dù tại hạ có ý phàn đối thì đã sao? Chẳng lẽ lão huynh lại chặt cánh tay để nuôi chất độc của bảo kiếm chăng?

Chàng đã chẳng kể đến thân phận, cũng không úy kỵ gì nữa nên chỉ buột miệng mà đáp.

Bất Trần hòa thượng rú lên rất thê thảm. Cách tường bên kia là Bất Sân vẫn rên rỉ không ngớt. Nhà sư buộc thuốc rồi ôm Bất Trần chạy đến bên Bất Sân.

Phong Càn nhìn A Liệt trỏ vào Bất Trần hỏi:

- Ngươi có nghe thấy không? Nếu ngươi muốn biết mùi thì hãy chờ đấy. Bây giờ ta hãy đối phó với Võ Đương trước, xem ngươi định làm gì?

A Liệt cười hi hi đáp:

- Hà tất Phong lão huynh phải nóng nảy? Thế này có được không? Tại hạ đối phó với bọn cừu nhân trước. Lão huynh ở ngoài reo hò trợ Oai giúp tại hạ.

Phong Càn chưa trả lời thì trong phòng có thanh âm dõng dạc cất lên hỏi:

- Phong Càn! Các hạ dựa vào đâu mà ra tay hại người?

Tiếng nói vừa dứt, người đã xuất hiện đứng trước cửa. Chính là Cao Thanh Vân. Cao Thanh Vân tay cầm bảo đão oai phong lẫm liệt.

A Liệt giật mình kinh hãi vội đến bên hỏi:

- Cao huynh không sợ Cực Lạc Giáo chủ đánh lén ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh đã thẳng thắng đứng ra là hắn biết rồi khi nào còn dám ám toán.

Cao Thanh Vân nói mấy câu này, đại đa số không hiểu ra là nghĩa làm sao.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh nói vậy là ý gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phong Càn là truyền nhân chính thức của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Lục Minh Vũ tuy cũng là môn hạ Sa Thiên Hoàn, nhưng không phải là đại biểu của lão.

Mọi ngươi thấy Phong Càn thoáng lộ nụ cười cao hứng về câu nói của Cao Thanh Vân, nhưng vẫn chưa hiểu vụ này ra làm sao.

Cao Thanh Vân lai nói:

- Vụ này cần phải nói lại từ đầu các vị mới hiểu được. Ngày trước Nhân ma Sa Thiên Hoàn đã bị Tiêu Dao lão nhân bắt buộc phái ẩn lánh không được tiếp tục làm càn làm bậy. Sa Thiên Hoàn kể như là hết thời rồi. Nhưng lão sai truyền nhân xuống núi tác hại giang hồ. Vì vậy Tiêu Dao lão nhân đã chịu lời với Sa Thiên Hoàn là nếu đệ tử của hắn không được người của Tiêu Dao lão nhân huấn luyện thì bất cứ gã có làm gì Tiêu Dao lão nhân cũng không can thiệp.

Bùi Khôn Lượng hỏi:

- Vậy Cao huynh là người được Tiêu Dao lao nhân chọn lựa rồi chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ tuy được Tiêu Dao lão nhân truyền thụ võ công, nhưng tư chất kém cỏi, thủy chung không đáng được lão nhân gia chiếu cố. Có điều Phong Càn hành động tàn ác, hắn còn tự nhận học nghiệp đã thành, nên tại hạ bất đắc dĩ phải liều mạng với hắn một phen.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị nên biết Phong Càn ỷ mình có điểm tựa, nhưng phải tự động làm lấy mọi việc mới có thể hoành hành được. Vì thế mà Lục Minh Vũ không dám đánh lén tại hạ. Nếu hắn đác thủ thì Phong Càn lại không trọn lời hứa của sư phụ. Trường hợp này Tiêu Dao lão nhân có thể tự mình can thiệp, tại hạ quyết Phong Càn chưa dám làm điều quá đáng.

Lục Minh Vũ đúng trong nhà nói:

- Cao Thanh Vân! Tiên sinh tưởng mình có thể lọt được cửa quan của Phong sư huynh chăng?

Hắn nói câu này tức là đã thừa nhận mình vừa là Cực Lạc giáo chủ vừa là môn hạ của Sa Thiên Hoàn. Số đông người trong trường nghe Lục Minh Vũ nói vậy đều không khỏi lấy làm khó chịu vì hắn là chúa tể một bang, bao nhiêu đồng đạo võ lâm trước nay đều tin tưởng.

Cao Thanh Vân né mình nhường lối cho Lục Minh Vũ rồi lớn tiếng:

- Lục Minh Vũ! Các hạ hãy đến đứng bên cạnh sư huynh. Như vậy chúng ta phân chia giới hạn rõ rệt lại càng thú vị.

Quả nhiên Lục Minh Vũ rảo bước đi rồi dừng chân lại ở bên phải Phong Càn.

Hắn buông tiếng cười lạt đảo nhịn toàn trường rồi thủng thẳng nói:

- Tiểu đệ có chí theo Phong sư huynh quét sạch thiên hạ làm bá chủ võ lâm. Còn vẻn vẹn ngôi bang chúa Cái Bang thì Lục mỗ đâu có thiết gì.

Trên đầu tường có tiếng người nói theo:

- Vưu Nhất Sơn ở Cái Bang hiện đã tuân lệnh hội nghị các vị trưởng lão cách chức Lục Minh Vũ ở trong bang và coi hắn là tên phản nghịch. Người trong bang không được đi lại với hắn nữa. Ai bắt được hoặc giết hắn là có thể lên nhậm chức bang chúa. Các liệt vị quí hữu cao minh ở ngoài bang nếu có ân oán gì với Lục Minh Vũ, xin miễn hỏi đến tệ bang.

Mấy câu tuyên bố rành mạch này trọng yếu nhất là hễ ai giết được Lục Minh Vũ thì chẳng những Cái Bang không coi là thù nghiệt mà còn cảm ơn nữa.

Vưu Nhất Sơn là một trong tứ đại trưởng lão nổi danh ở Cái Bang. Võ lâm thiên hạ chẳng ai không biết. Lời tuyên bố của lão dĩ nhiên đáng kể.

Lục Minh Vũ ngó Vưu Nhất Sơn một cái rồi cất giọng trào phúng nói:

- Vưu Nhất Sơn! Chờ vụ này kết thúc rồi bản nhân sẽ tìm ngươi thanh toán. Nếu ngươi có biện pháp tìm cả mấy tên kia tới đây để bản nhân độc lực bắt sống hoặc giết chết các ngươi trước mặt quần hùng thiên hạ lại càng hay.

Vưu Nhất Sơn ở trên đầu trường nhảy xuống lạnh lùng đáp:

- Bản bang mà nảy ra một tên phản nghịch như ngươi là một mối nhục lớn. Ngày sau không biết ăn nói với đồng đạo thiên hạ võ lâm ra làm sao. Ngươi có thể bớt chút thời giờ thử phô trương tài nghệ cho ta coi.

Lão vừa khích động vừa bẽn lẽn không thể nhịn được, nỗi bất bình lộ ra ngoài mặt, ai nhìn cũng biết.

Đây là một chuyện hợp lý. Danh dự của Cái Bang đã lừng lẫy. Người làm bang chúa địa vị tôn cao là thế. Có thể nói là một nhân vật được khắp thiên hạ kính trọng. Nhưng Lục Minh Vũ lại là Cực Lạc Giáo chủ khiến cho Cái Bang phải hổ thẹn không muốn nhìn thấy ai nữa. Vì vậy mà Vưu Nhất Sơn là một nhân vật càng lão luyện lại đang thẹn thùng, không giữ bình tĩnh trì trọng được như ngày thường nữa.

Quần hùng nhận thấy đây là việc riêng của Cái Bang, người ngoài không tiện nhúng tay vào, nên ai nấy đều kín tiếng để mặc họ lý luận với nhau chứ không nói gì.

# Chương 90 - Tra Công Tử Cứu Sống Hai Nhà Sư

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời hỏi:

- Hay lắm! Bản nhân hãy thu thập người trước để coi xem có ai dám bất phục không?

Hán cất bước ra đi. Phong Càn nhăn nhó cười hỏi:

- Sư đệ! Tay kiếm của sư đệ nên mau lẹ một chút, đừng chần chừ cho khỏi mất thì giờ được không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Xin sư huynh hãy yên tâm. Trong Cái Bang tiểu đệ tự nhận thấy dưới bàn tay mình không có ai chịu nổi tram hiệp.

Vưu Nhất Sơn ngoại hiệu Ma Trượng, trước nay trượng chẳng rời tay. Lúc nãy lão thấy đại địch lâm trận không dám chần chừ, vận tu công lực, cầm trượng thủ thế.

Lục Minh Vũ hạ trường kiếm xuống. Đột nhiên hắn biến đổi sắc mặt một cách ghê gớm. Thái độ văn nhã mọi ngày hoàn toàn mất hết, thay vào đó bằng một bộ mặt hung dữ, khí thế rất mãnh liệt.

Cặp mắt của hắn đầy sát khí chiếu ra bốn mặt khiến người ngó thấy phải khiếp đảm.

Nguyên một khí thế của hắn cũng đủ làm cho Vưu Nhất Sơn lâm vào tình trạng hạ phong. Nếu hắn không tức giận thì e rằng khí thế của hắn hiển nhiên không ai địch nổi.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Vưu Nhất Sơn! Bữa nay bản toà dùng kiếm pháp của Cái Bang đề giết chết nhà ngươi đó.

Vưu Nhất Sơn đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Ngươi quy thuận Cái Bang từ ngày, tuổi. Trước sau không biết bao nhiêu vị trưởng lão rèn luyện dùi mài cho ngươi để ngươi trở thành một tay võ nghệ hơn đời. Chà chà! Giả tỷ ngươi không dùng võ công của Cái Bang thì e rằng đến sức phản ứng cũng không còn nữa. Phong Càn xen vào:

- Nhà ngươi đừng nói quanh. Ngày ấy Lục sư đệ đã sẵn có nội công rồi gia sư mới cho y quy thuận Cái Bang để nắm lấy quyền hành. Giả tỷ y không nhờ vào nội công của bản môn thì đâu có được thành tựu như ngày nay.

Lục Minh Vũ nói theo:

- Vưu Nhất Sơn! Đừng nói chuyện nhảm nữa. Phát chiêu đi thôi.

Vưu Nhất Sơn quát lên một tiếng rồi vung trượng đánh tới.

Lão đã vận đủ mười thành công lực toàn thân và phấn khởi chi chiến đấu. Đối phương chỉ sơ hở một chút là lão lập tức phóng trượng ra chiêu tấn công.

Nhưng đọt nhiên lão chạm phải hai luồng mục quang của đối phương, bất giác chấn động tâm thần khác nào bị điện giật. Khí thế tụt đi nhiều, lão không tự chủ được loạng choạng lùi ba bước.

Mọi người trong trường đấu đã nhận thấy rõ là Vưu Nhất Sơn không thể nào địch nổi Lục Minh Vũ.

Nói như vậy không phải là kỹ thuật và công lực của lão kém đối phương quá xa mà là vì Vưu Nhất Sơn lâu ngày ở dưới quyền chỉ huy của Lục Minh Vũ, tâm lý nhà sư đã không giữ được thăng bằng, đồng thời hai người ở với nhau đã lâu nên hiểu rõ những chỗ sở trường sở đoản của nhau. Vưu Nhất Sơn biết rõ võ công của đối phương mạnh hơn mình nhiểu nên dù lão có muốn phấn khởi tinh thần cũng không được.

Lúc này đến lượt Lục Minh Vũ cất bước tiến về phía Vưu Nhất Sơn.

Mỗi lần hắn bước chân là mỗi lần khiến cho quần hào thêm một phần khẩn trương và lo thay cho Vưu Nhất Sơn. Điều quan hệ hơn nữa là Vưu Nhất Sơn nghe tiếng bước chân của Lục Minh Vũ lại tưởng chừng như đối phương làm cho mình bị thương.

Nếu tình trạng cứ thế này mà tiếp diễn thì hai bên chỉ giáp chiến một vài hiệp là Vưu Nhất Sơn không còn sức kháng cự vì chí khí phấn đấu của lão đã bị tan vỡ.

Tình thế lúc này thật bi đát, vì bất cứ là ai cũng giành thúc thủ vô sách không giúp gì cho Nhất Sơn được cả.

Giữa lúc mọi người đang rất đỗi khẩn trương cơ hồ hơi thở không thông thì A Liệt đột nhiên lớn tiếng quát lớn:

- Hãy chờ một chút!

Người chàng đi liền với thanh âm, đột nhiên hạ xuống bên vòng chiến.

Lục Minh Vũ nếu còn tiếp tục tiến về phía trước để bức bách Vưu Nhất Sơn thì tất không thể phân tâm để dề phòng A Liệt được. Trường hợp này gây ảnh hưởng lớn đến công lực của hắn, có thể xảy ra những sự ngoài ý nghĩ.

Vì thế hắn lùi lại mấy bước đảo mắt nhìn A Liệt rồi lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

A Liệt đáp:

- Vưu trưởng lão quả nhiên không phải là địch thủ của các hạ, vậy cuộc đấu này còn diễn ra làm gì nữa?

Lục Minh Vũ sửng sốt hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

A Liệt đáp:

- Tuy tại hạ không biết Nhân Ma Sa Thiên Hoàn là người như thế nào nhưng tại hạ nghĩ rằng trừ phi lão gặp địch thủ,bằng không chắc chẳng khi nào ra tay một cách khinh xuất. Có đúng thế không?

Phong Càn đáp:

- Ngươi lầm rồi! Gia sư trước nay hành động theo tâm tình. Gặp lúc lão nhân gia không vui thì dù là kẻ tàn phế chặn đường lão cũng giết chết, chứ không thương xót chi hết.

Lục Minh Vũ nói:

- Đúng lắm! Không thế thì sao lại gọi là Nhân Ma?

A Liệt gật đầu nói:

- Té ra là thế! Nếu vậy thì lão nhất định chẳng thể thành nhân vật đệ nhất thiên hạ được.

Lục Minh Vũ nói:

- Tra công tử đừng quên việc Huyết Vũ Thư. Thử hỏi những người bị chết nhăn thây đâu có phải là không địch nổi công tử?

A Liệt lớn tiếng hỏi:

- Tại hạ có mối thù cả nhà bị hạ sát. Các hạ có gặp trường hợp như vậy đâu?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cừu hận bất quá do sự việc mà phát sinh. Chúng ta chưa có mối cừu hận gì, nhưng đối với người đời, trường hợp này coi không thuận mắt.

Tuy hắn giải thích lệnh lạc nhưng cũng là nêu ra một lý do.

A Liệt sửng sốt hỏi:

- Thầy trò các vị đều ghét người đời như vậy ư?

Phong Càn đáp:

- Đúng thế! Chúng ta thích bạo lực cùng máu đổ, như hai nhà sư đang rên la kia, ta nghe lọt tai chẳng khác gì khúc tiên nhạc trên thế gian.

A Liệt nói:

- Nếu vậy thì tại hạ hiểu rồi. Cao Thanh Vân thủng thẳng hỏi:

- Tra công tử! Công tử hiểu thế nào?

A Liệt đáp:

- Bọn họ đều giống loài sài lang, không còn nhân tính. Vậy ai giết chết được họ tức là làm được một việc phúc đức rất lớn.

Lục Minh Vũ cười lại nói:

- Đáng lý bọn ta không muốn rườm lời với ngươi, nhưng vì hành vi của chính ngươi đã thế nên bản nhân chẳng thể không nói lên mấy câu. Theo lý thuyết của ngươi thì bất cứ ai giết ngươi cũng là làm nên hảo sự phải không? Vì ngươi tàn sát cả người không còn sức chống cự.

A Liệt tức giận đáp:

- Có ai lại tàn ác như các ngươi? Ta đã giết người nào thì nhất định là một đối tượng đáng giết. Còn các ngươi chỉ ham chém giết làm thích thú, bì với ta thế nào được?

Cao Thanh Vân thở phào một cái nghĩ thầm:

- May mà gã vẫn là người hiểu lý lẽ. Bây giờ ta không lo chuyện gã sẽ liên hiệp với Phong Càn nữa.

A Liệt không lý gì đến Lục Minh Vũ, chàng quay lại nói với Vưu Nhất Sơn:

- Mời trưởng lão qua đây!

Chàng nói rồi đi về phía bên kia bức tường.

Vưu Nhất Sơn ngần ngừ một chút rồi cũng đi theo.

Chân tường tiếng rên la khủng khiếp tiếp tục vọng lại.

A Liệt tung mình nhảy vọt qua tường. Vưu Nhất Sơn cũng nhảy sang theo.

A Liệt nhanh nhẹn thò vào bọc móc ra một vật nhét vào miệng hai nhà sư Bất Sân và Bất Trần.

Chỉ trong nháy mắt hai người dừng lại không rên rí nữa.

Bên trong tường, Cao Thanh Vân và Phong Càn đã thành thế đối lập không biết động thủ từ lúc nào, chắc chắn chẳng thể tránh khỏi một phen ác chiến.

Tình thế rất đỗi khẩn trương! Quần hùng võ lâm bất luận địa vị tôn cao hay danh vọng lẫy lừng đến đâu cũng lưu tâm theo dõi cuộc tranh chấp này. Cao Thanh Vân là đại biểu của Tiêu Dao lão nhân, cuộc tỷ đấu này có liên quan đến vận khí toàn võ lâm.

Mọi người chẳng ai bảo ai đều giương cặp mắt lên để theo dõi diễn biến và chờ đợi vận mạng an bài.

Khí thế của Phong Càn đột nhiên giảm đi rất nhiều. Cao Thanh Vân đã phát giác ra điểm này thì khi nào còn bỏ lỡ? Lập tức y quát lên một tiếng thật to, rút đao ra khỏi vỏ tấn công chớp nhoáng.

Tiếng quát của y như tiếng sấm nổ. Thanh bảo đao lấp loáng như điện chớp. Cả người lẫn đao quét tới địch nhân, uy thế mãnh liệt khác nào dốc biển lay non.

Phong Càn rung tay một cái, một thứ binh khí hình thù kỳ dị từ trong tay áo vọt ra. Một đầu giống như bàn tay người, năm ngón hơi cong lại, chuôi dài chừng hai thước.

Phong Càn huy động cây kim thủ thế để chống đỡ. Bỗng nghe những tiếng choang choảng vang lên, tia lửa bắn lên tung tóe.

Cả hai người thân pháp đều cực kỳ mau lẹ. Chớp mắt đã qua lại bảy, tám chiêu.

Công lực của Phong Càn cường mạnh khiến cho người trông thấy phải kinh tâm động phách.

Hắn bị Cao Thanh Vân tấn công như bão táp mà chân không rời đi nửa bước.

Nên biết khí thế của Phong Càn đột nhiên biến thành giảm sút chứng minh tâm thần của hắn phân tán vì bị ảnh hưởng của ngoại cảnh.

Cao Thanh Vân thừa dịp tấn công về phương diện khí thế dĩ nhiên tăng cường rất nhiều.

Trước tình hình thuận lợi này, theo lẽ ra Cao Thanh Vân không đánh chết ngay được địch nhân thì cũng bắt buộc đối phương phải lùi lại mấy bước mới là hợp lý.

Nhưng Phong Càn đã không lùi nửa bước, đủ tỏ công lực của hắn mạnh hơn Cao Thanh Vân nhiều lắm.

Lúc này Cao Thanh Vân không hơn được đối phương chút nào liền lùi sáu, bảy bước để chờ cơ hội khác mới tấn công lần thứ hai.

Quần hào trong trường hợp này đều hiểu rằng Cao Thanh Vân còn tiếp tục tỷ đấu thì công lực y vẫn kém đối phương xa. Nói một cách khác, dĩ nhiên y sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì nữa.

Quần hùng lấy làm lo lắng và trong lòng sinh nóng nảy. Không ai tưởng tượng được cuộc đấu bữa nay sẽ đi đến kết quả nào.

Lục Minh Vũ chau mày nói:

- Cao Thanh Vân! Tiên sinh chưa phải là địch thủ của bản nhân mà sao dám tỷ đấu với gia sư huynh?

Cao Thanh Vân đáp:

- Võ công của Phong Càn quả nhiên rất cao minh. Nhưng nói tới Bang chúa, hừ hừ.... Bang chúa còn kém y xa lắm.

Cao Thanh Vân bỗng nhìn thấy đối phương chau mày, tất phải có nguyên nhân liền tự hỏi:

"Phải chăng hắn gặp điều chi không ổn? Vừa rồi Phong Càn đột nhiên khí thế suy giảm cũng tương tự tình trạng này. Vậy bên trong nhất định có điều ngoắt ngoé nhưng không hiểu rõ duyên cớ vì đâu?" Y đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Nhất Sơn đại sư nói:

- A di đà Phật! Bọn sư đệ của bần tăng may được cao nhân giải cứu đã thoát khỏi bể khổ rồi.

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười lạt đáp:

- Hoà thượng lại nói nhăng nói càn.

Lục Minh Vũ nói:

- Chẳng là chúng chết hết rồi. Nếu không thế thì dù có điểm huyệt để ngăn chúng đừng rên la cũng không được.

Nhất Sơn đại sư không ngó thấy tình hình bên kia tường nên không dám nói gì.

Phong Càn mắt sáng lên đáp:

- Phải rồi! Tra Tư Liệt qua bên đó. Bất Sân hoà thượng chính là kẻ đã tham dự vào cuộc tàn sát nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn, không chừng hai nhà sư bị A Liệt giét chết rồi. Ha.....haha.....

Hắn chưa dứt lời, đã thấy hai bóng người nhảy lên đầu tường. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía đó, ai cũng kính ngạc đúng thộn mặt ra, cả Lục Minh Vũ và Phong Càn cũng vậy. Nguyên người nhảy lên đầu tường chính là Bất Sân và Bất Trần. Hai nhà sư này đều bị độc kiếm của Phong Càn tàn huỷ chi thể nên lúc này càng đáng sợ.

Bất Sân cùng Bất Trần tuy đứng không vững trên đầu tường nhưng hai vị đã nhảy lên được chứng tỏ chất độc đã bị tiêu trừ, chỉ vì thụ thương nặng quá, lại mất nhiều máu nên thân thể hư nhược mà thôi. Hiện giờ người ta chú ý nhất ở điểm độc lực đã bị tiêu tan.

Nhất Sơn đại sư lớn tiếng niệm Phật hiệu rồi hỏi:

- Hai vị sư đệ! Hiện tình hai vị ra sao?

Bất Sân đáp:

- Sư huynh bất tất phải quan tâm. Bọn tiểu đệ không có gì đáng ngại nữa.

Nhất Sơn dại sư gật đầu ra chiều xúc động nói:

- Vậy thì hay lắm! Vậy thì hay lắm!

Phong Càn không nhịn được hỏi xen vào:

- Phải chăng gã tiểu tử Tra Tư Liệt đã cứu hai nhà sư?

Bất Trần hoà thượng trợn mắt lên đáp:

- Người ta nổi tiếng đại hiệp cũng không có gì đáng hổ thẹn mà sao các ngươi lại kêu bằng tiểu tử?

Phong Càn lớn tiếng hỏi lại:

- Có phải gã đã ra tay giải cứu không?

Bất Sân đại sư đáp:

- Dĩ nhiên!

Phong Càn ngơ ngác một hồi rồi đảo mắt nhìn Lục Minh Vũ trầm giọng nói:

- Thằng lỏi này tài trí hơn đời. Chúng ta chớ coi thường gã. Lục Minh Vũ đáp:

- Gã quả có thông hiểu về dược vật. Tiểu đệ đã cho gã uống Thần Đan của Tề Duy Ngã mà gã vẫn bình yên vô sự.

Phong Càn "Ủa" một tiếng rồi nói:

- Lão Tề mà biết chuyện này tất hắn phải tức đến chết người.

Lục Minh Vũ nói:

- Thằng lỏi họ Tra đến bây giờ còn chưa lộ diện, e rằng gã chết mất mạng rồi.

Dĩ nhiên không ai tin câu này. Đồng thời cả Lục Minh Vũ cũng không chắc như vậy. Lão nói câu đó chẳng qua là khích tướng cho chàng lên tiếng.

Quả nhiên bên kia bờ tường có tiếng dõng dạc đáp lại:

- Lục Minh Vũ! Bang chúa cứ yên tâm. Tại hạ không chết đâu.

Mọi người nhìn thấy chàng oai phong lẫm liệt, mặt đẹp như ngọc. Đúng là nghi biểu nhân tài mà có vẻ thuần hậu, khiến người trông thấy đều sinh lòng kính ái.

Đây chẳng phải A Liệt đột nhiên biến thành người diêm dúa mà là vì tâm tình quần hùng lúc này sinh thiện cảm với chàng nên thấy chàng là một trang hào kiệt khả ái.

A Liệt ra tay giải cứu Bất Sân, Bất Trần chứng tỏ tuy miệng chàng vẫn nói giết hết người bảy phái lớn để trả thù mà thực ra lòng dạ chàng vẫn còn chỗ nhân đức, chứ chẳng phải hạng người tàn độc lạnh lẽo.

Hiện giờ mối thù giữa A Liệt và bảy phái lớn dường như không có gì đáng ghê gớm. Trái lại, Phong Càn và Lục Minh Vũ mới là mối lo của thiên hạ.

Tâm thần quần hào một bên được cởi mở, một bên lại khẩn trương. Họ phát giác A Liệt là một người nghĩa hiệp anh tuấn, bất giác sinh lòng kính trọng.

Phong Càn bây giờ coi A Liệt là địch thủ số một nên hắn chú ý đến chàng từng ly từng tý, chứ không dám coi thường.

Hắn tự hỏi:

"Hồi lâu gã không lên tiếng, chẳng hiểu gã giở trò gì ở bên kia bức tường?" Trong lòng đã sinh nghi, Phong Càn liền muốn điều tra cho biết.

Bỗng thấy A Liệt nhẹ nhàng hạ mình xuống bên cạnh Hà Huyền Thúc ở phái Võ Đương. Xem thế đủ biết chàng còn coi người bảy phái lớn là thù nghịch.

Phong Càn hỏi:

- Tra Tư Liệt! Phải chăng ngươi cũng thông hiểu về dược vật?

A Liệt nhún vai đáp:

- Tại hạ chỉ biết một chút ít về tính chất hoa cỏ.

Phong Càn hỏi:

- Ngươi dùng thuốc gì để giải chất độc trên lưỡi kiếm của ta?

A Liệt đáp:

- Tại hạ dùng....

Cao Thanh Vân quát lên một tiếng thật to để chặn lời A Liệt.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh có điều chi dạy bảo?

Cao Thanh Vân cười khành khạch đáp:

- Tra công tử! Hắn chẳng phải là người tử tế đâu. Bây giờ hắn hỏi như vậy nhất định là có ẩn giấu mối tai hoa. cho công tử. Công tử không thể hợp tác với hắn được. Dù gặp câu gì phải trả lời, Tra công tử cũng phải thận trọng đừng có hấp tấp.

A Liệt hỏi:

- Ủa, như vậy thì nên ra điều kiện phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nêu ra điều kiện là phải lắm.

Lục Minh Vũ cười lạt nói:

- Cao Thanh Vân! Ngươi thật đê hèn quá sức tưởng tượng của ta.

Cao Thanh Vân trả đũa:

- Không dám! Nếu mà tại hạ coi các vị là "người" thì ra làm nhục loài người trong thiên hạ hay sao?

Phong Càn nói:

- Tra Tư Liệt! Chúng ta nói chuyện riêng của chúng ta đi.

A Liệt đáp:

- Câu chuyện giữa các vị bề ngoài tưởng chừng như chỉ liên quan đến chúng ta, mà thực ra còn liên quan tới cả người khác. Tỷ như tại hạ đem cách giải độc trên thanh kiếm của các hạ thì các hạ lại thay đổi chất độc ở thanh kiếm khiến cho ai trúng phải sau này cũng không cứu được nữa.

Phong Càn lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có nói hay không? Ngươi không nói thì cũng bị lật đổ.

A Liệt hỏi lại:

- Lật đổ thì lật đổ chứ có tổn hại gì đến tại hạ?

Cao Thanh Vân vội nói:

- Vụ này Tra công tử bất tất phải quyết liệt như vậy.

Phong Càn hỏi:

- Việc gì đến ngươi mà ngươi phải nói ruột?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ chỉ muốn hoà giải cho các vị thôi.

Bây giờ y lấy tư cách người thích khách chứ không phải là đại biểu cho Tiêu Dao lão nhân.

Lời nói vừa mềm vừa cứng, khiến đối phương không làm gì được.

A Liệt hỏi:

- Cao huynh! Huynh thay tiểu đệ nêu điều kiện ra được chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không được! Không được!...

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu đệ tưởng Cao huynh ưng chịu chuyện này mới phải chứ?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng phải là tiểu huynh không muốn mà chỉ sợ tiện nghi cho bọn họ. Vì tiểu huynh nêu điều kiện ra là không có tổn thất gì cho bọn họ hết.

A Liệt nói:

- Té ra là thế.... Vậy....

Phong Càn ngắnTra công tử lời:

- Các ngươi bất tất phải kẻ tung người hứng. Có điều kiện gì nói mau đi.

Phong Càn nói câu này khiến cho những tay cao thủ hiện diện tại đó chẳng ai hiểu không hiểu cuộc đấu ngấm ngầm này đã phân thắng bại mà phần bại về bên Phong Càn vì hắn chịu khuất phục dưới phép thần thông quảng đại của A Liệt. Cũng có thể nói là mưu trí của Cao Thanh Vân đến chỗ tuyệt vời, dùng ngôn từ rất khôn ngoan để dẫn địch vào bẫy.

A Liệt lựa gió theo chiều nói:

- Cao huynh cứ nói ra cũng chẳng hề chi.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi trong các phái của các vị có ai nhận được đại công tử nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn không?

Mọi người nghe Cao Thanh Vân hỏi câu này đều ngơ ngác, cả Phong Càn lẫn Lục Minh Vũ cũng vậy.

Lục Minh Vũ hỏi lại:

- Cao tiên sinh hỏi câu này là có ý gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không phải tại hạ đã chỉ định các hạ là người giết chết Tra đại công tử. Có biết hay không cứ nói huỵch tọet ra, hà tất phải hoang mang hỏi lại?

Phong Càn lạnh lùng đáp:

- Có! Có một người biết Tra Nhược Vân.

Cao Thanh Vân nhìn kỹ đối phương một lát rồi thủng thẳng đáp:

- Nhất định là các hạ không còn sai nữa.

Phong Càn ngạo nghễ hỏi lại:

- Là ta thì sao?

Cao Thanh Vân nói:

- Giữa các hạ và Tra đại công tử đã quen biết nhau và có thể nói là bạn hữu. Vậy mà sao y gặp tai nạn, các hạ không lý gì tới?

Phong Càn hỏi:

- Ngươi lấy chứng cứ gì mà bảo ta là bạn với y?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ có chứng cớ, nhưng tạm thời chưa đưa ra.

Phong Càn tức giận hỏi:

- Ngươi nói như vậy thúi lắm! Phỏng có khác gì một phát trung tiện không? Cao Thanh Vân vẫn không động nộ, thản nhiên đáp:

- Tại hạ đã tra xét vụ bí mật này. Ban đầu tuyệt không vì mình có mối liên quan nào với nhà họ Tra, mà là vì Tiêu Dao lão nhân lão tiền bối vô tình nói một câu khiến tại hạ nảy lòng hứng thú.

Y nhắc tới Tiêu Dao lão nhân khiến cho quần hào lại càng thích nghe.

Cao Thanh Vân nói tiếp; - Mười năm trước, Tiêu Dao lão nhân đã cảm khái nói:

"Lão nhân gia vì vụ công án của Nhân Ma mà phải ra mặt. Lại còn vì họ Tra ở Hoá Huyết môn nữa. Nhà họ Tra đột nhiên mắc vòng kiếp nạn cũng khiến lão nhân gia nổi lòng than tiếc". Những câu nói của Tiêu Dao lão nhân gia đã in sâu vào óc tại hạ. Tại hạ nhận ra câu nói của lão nhân gia có hai ý nghĩa:

một là nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn trong con mắt lão nhân gia không phải hạng người tà ác, mà còn có thể vì chính nghĩa để ra tay. Hai là người ta còn nghĩ tới điểm này, chẳng lẽ Nhân Ma Sa Thiên Hoàn lại không nghĩ đến? Vì thế mối hoa. của nhà họ Tra với phe Sa Thiên Hoàn tất có liên quan.

Phong Càn hững hờ cười lạt nói:

- Mục đích của ngươi bất quá là muốn kéo luôn cả Tra Tư Liệt xuống nước. Nhưng ta bảo cho ngươi hay:

bất tất ngươi phải phí nhiều tâm cơ vô ích, ta thu thập ngươi xong rồi sẽ đối phó với gã.

Cao Thanh Vân nói:

- Bản nhân chỉ bàn theo sự việc. Các hạ thử hỏi Tra công tử coi bản nhân có yêu cầu y ra tay viện trợ không? Ngày ấy, trong lòng bản nhân đã có thể hoài nghi liền lưu tâm tra xét. Mãi gần đây mới tra ra được một tên đệ tử của Sa Thiên Hoàn đã giao kết cùng Tra đại công tử, giúp y về mọi mặt. Thậm chí hắn còn ra tay lấy cắp bảo vật của các môn phái lớn cho Tra đại công tử. Nói tóm lại, thì Tra đại công tử gây nên thù nghịch dường như ở con người luôn che mặt gây nên.

A Liệt hỏi xen vào:

- Cao huynh! Huynh có thể chứng minh người che mặt đó là Phong Càn không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Vừa rồi Lương đại thúc đã đưa ra ám hiệu cho tiểu huynh. Ngày trước lão theo hầu lệnh tôn kề cận luôn bênh cạnh thì dĩ nhiên nhận ra được khẩu âm cùng cử chỉ của hắn.

# Chương 91 - Cuộc Tỷ Đấu Giữa Phong Càn Và A Liệt

Phong Càn cau mày, mục quang âm độc ngó lên nóc nhà tìm kiếm.

A Liệt cất giọng hỏi:

- Phong Càn! Nếu các hạ chẳng coi ta vào đâu thì có dám đem chân tình nói rõ không? Ta ưng thuận với các hạ trước là nếu các hạ dám động thủ với ta thì ta cũng không liên thủ với Cao huynh để vây đánh các hạ.

Phong Càn chỉ sợ Cao Thanh Vân với Tra Tư Liệt liên thủ hiệp lực giáp công mạnh. Bây giờ hắn thấy A Liệt hứa như vậy rất yên tâm gật đầu đáp:

- Phải rồi! Tra Nhược Vân chịu ảnh hưởng của ta rất nhiều, nhưng thực tình mà nói bản tính của y không được tốt đẹp cho lắm nên mới bị người ta oán hận.

Câu này hiển nhiên hắn phê bình Tra Nhược Vân một cách vô tư. A Liệt không cãi cho phụ thân, có điều chàng nhất trả thù và kiên quyết muốn biết rõ ai là cừu nhân.

Bất Sân đại sư dõng dạc tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Nếu Tra công tử là hiệp sĩ chính trực nhân hậu thì lão tăng rất bội phục. Những chi tiết liên quan giữa tệ phái với mối đại hoa. nhà công tử, lão tăng nhất định xử sự công bằng để an ủi tấm lòng hiếu thảo của công tử.

Lão là một nhân vật có địa vị tôn cao ở chùa Thiếu Lâm, ngang hàng với chưởng môn, có khi cao hơn chứ không kém. Vì thế câu nói của lão có thể đại biểu cho phái Thiếu Lâm để xin lỗi A Liệt.

Còn việc lão xử trí thế nào là việc về sau. Hiện giờ ít ra cũng làm cho A Liệt bớt phần căm tức. Nên biết bảy môn phái lớn có cử động liên hiệp với nhau để truy tầm A Liệt là do Huyết Vũ Thư xuất hiện, đã làm cho số người các phái bị thương vong không ít nên quần hùng phải lo mưu đối phó.

Trước tình hình này, lời cáo lỗi của Bất Sân đại sư càng thêm phần trịnh trọng.

A Liệt đáp:

- Tại hạ rất tin ở sự xử lý công bằng của đại sư. Hiện giờ tại hạ cần đem toàn lực đối phó với Phong Càn, thứ lỗi cho tại hạ chẳng thể phân tâm để bồi tiếp đại sư được.

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười lạt hỏi:

- Tra Tư Liệt! Bản lãnh ngươi được bao nhiêu mà dám khoe khoang trước mọi người? Chà chà!

Đừng nói là ngươi, mà ngay Tra Nhược Vân sống lại lúc này cũng không phải địch thủ của ta. Ngươi có tin vậy không?

A Liệt đáp:

- Có thể các hạ nói thế là sự thực, vì các hạ đã rèn luyện võ công thêm mười bảy năm. Nhưng nếu tiên phụ tiếp tục rèn luyện tuyệt kỹ thì dù các hạ sống đến trăm tuổi cũng không thắng nổi đâu, Lục Minh Vũ xen vào:

- Gã này thật ngông cuồng! Miệng còn hôi sữa mà dám buông lời khoác lác. Thật đáng tức cười!

A Liệt đáp:

- Ngươi thì biết gì mà nói? Theo lời đồn bản thân của ngươi bất quá được môn nội học ở Quỷ Vương, còn ngoài ra các môn khác là tự Cái Bang....

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Đúng thế thì sao?

A Liệt đáp:

- Quỷ vương Sa Thiên Hoàn được chân truyền của Ma giáo, dĩ nhiên có thể lên mặt trên chốn giang hồ và tung hoành thiên hạ nhưng chính lão cũng còn thua Tam đại kỳ công.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Ngươi nói thế thì hoá ra võ công của nhà họ Tra ở Hoá Huyết môn là một trong Tam đại kỳ công hay sao?

A Liệt đáp:

- Cái đó đã hẳn. Nếu không thế thì khi nào Tiêu Dao lão nhân lại coi kỹ thuật của bản gia bằng cặp mắt xanh.

Phong Càn nghe nói chẳng những sắc mặt không biến đổi mà còn thoáng lộ vẻ an ủi, hỏi ngay:

- Ngươi luyện được tuyệt nghệ trong Hoá Huyết chân kinh rồi chăng?

Tại hạ luyện qua rồi, nhưng võ học mênh mông như biển cả đâu dám khoe mình đã thành tựu.

Có điều đối phó với các hạ thì không thành vấn đề.

Phong Càn nói; - Hay lắm! Nhiều lời vô ích. Chúng ta phải động thủ mới biết rõ thực tài.

Cao Thanh Vân nhận xét thái độ và giọng nói biết là không ổn. Nếu không thế thì Phong Càn chẳng khi nào lại điềm tĩnh đến thế được. Có điều trong lúc nhất thời, y nghĩ không ra cách đối phó.

Cao Thanh Vân sợ hai bên đã xảy ra cuộc động thủ thì không còn cơ hội nào vãn hồi được, vội quát:

- Hãy khoan! Tại hạ xin hỏi:

phải chăng các hạ định liều mạng với Tra công tử?

Phong Càn sợ y giở quẻ để đổi lại hai người hiệp lực đối phó. Y đáp ngay:

- Phải rồi! Nếu đối phó một cách công bằng ta có chết cũng không oán hận.

Cao Thanh Vân nói:

- Được lắm! Nhưng tại hạ xin nói rõ cùng Tra công tử và đồng thời xin Nhất Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Phong Hoa? song kiếm phái Võ Đương làm chứng cho....

Y chuyển đến một quảng trường vẫy tay kêu A Liệt và bọn Bất Sân đại sư đến. Năm tay cao thủ đương thời nói nhỏvới nhau.

Cao Thanh Vân nói:

- Không hiểu các vị có chú ý đến thần sắc Phong Càn không? Dường như hắn nắm vững phần thắng. Vì thế mà tại hạ muốn nhờ các vị phát huy kiến thiên sâu rộng để tra xem đối phương nắm vững phần thắng ở điểm nào?

Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo lên tiếng trước:

- Nếu hắn được chân truyền của Ma giáp thì tất đã được môn tuyệt kỹ cực kỳ hiểm độc đủ khiến cho hai bên cùng chết. Chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Cao Thanh Vân nói:

- Như vậy vẫn là hạ sách.

Nhất Sơn đại sư nói:

- Nếu quả hắn nắm vừng phần thắng thì dĩ nhiên vì ngày trước hắn đã giao thiệp với Tra đại công tử và hiểu nhiều bí mật của y nên trong lòng tự lượng đủ cách đối phó.

Hà Huyền Thúc nói theo:

- Đại sư nói đúng lắm! Phong Càn mà bình tĩnh thế kia tất không ngoài chuyện ỷ mình đã có đầy đủ thủ pháp để phá giải võ công của Hoá Huyết môn. Đồng thời hắn trông vào tuyệt kỹ có thể đưa cả hai bên đến chỗ chết nên mới cả gan không sợ gì.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu vậy Tra công tử cũng lâm vào tình trạng nguy ngập.

A Liệt thản nhiên ngắt lời:

- Tiểu đệ không sợ hắn....

Trình Huyền Đạo xen vào:

- Còn một điểm nữa là Phong Càn ỷ mình hoa? hầu cao thâm có thể thắng được Tra công tử.

Chúng ta ai cũng hiểu rõ chân hoa? hầu mà còn nông cạn thì chẳng thể miễn cưỡng được. Nói một cách khác là hoa? hầu không đủ thì dù có thủ pháp kiềm chế địch nhân cũng chẳng thể thu được kết quả tối hậu.

Nhất Sơn đại sư bỗng tỉnh ngội nói:

- Phải rồi! Dĩ nhiên Phong Càn một mặt đã hiểu rõ những thủ pháp bí truyền của Hoá Huyết môn và biết cách phá giải. Mặt khác hắn đã luyện được thủ pháp tàn độc để hạ sát đối phương mà thủ pháp đó dĩ nhiên của bọn Ma giáo....

Đại sư dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nguyên nhân này cũng giải thích vì sao Lục Minh Vũ sáng lập ra Cực Lạc giáo. Bần tăng tin rằng Lục Minh Vũ ngoài bản tính tà ác, hắn đã tham khảo võ công của các phái để chế ra một thủ pháp riêng đặng phòng kho võ công của Ma giáo bị người ta kiềm chế, hắn còn có khả năng phản kích.

Những tay cao thủ bậc nhất mới đàm luận một lúc đã tìm ra được bao nhiêu đạo lý ghê người.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhận xét của đại sư tỏ ra rất xác thực, không thể lầm được. Bây giờ chỉ còn lại vấn đề là tìm cách tiêu giải ưu thế của địch nhân và biết rõ nhược điểm của hắn.

A Liệt nói:

- Tại hạ nghĩ rằng mình có cách đối phó với họ.

Cao Thanh Vân nói:

- Đây là cuộc đấu sinh tử tồn vong, Tra đệ phải coi chừng.

Sự thực các vị này chẳng có cách nào giúp A Liệt. Dù cho có tuyệt chiêu đem lại công hiệu nhưng tình thế trước mắt không đủ thì giờ để truyền thụ cho chàng.

Vì thế lúc A Liệt xuất trận, bọn Cao Thanh Vân đều lộ vẻ lo âu. Nỗi băn khoăn hiện ra ngoài mặt, chẳng những hai tên đại địch phát giác mà người các môn phái khác cũng đều nhìn rõ. Ai cũng hiểu tình thế A Liệt nguy ngập và đều có dạ lo thay cho chàng.

Lục Minh Vũ lập tức lui ra, tiến về phía Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân cũng qua bên này. Hai người cách nhau chừng sáu, bảy thước thì dừng lại.

Tâm ý hai người cũng giống hệt nhau, chỉ sợ đối phương dùng tay vào giáp công vào nên cùng đè phòng lẫn nhau.

Phong Càn thấy A Liệt cầm đao xông lại, cũng không dám chần chừ rút cây kim ma thủ cầm tay. Cặp mắt chim ưng của hắn chăm chú nhìn địch nhân.

A Liệt thái độ ung dung, vẻ mặt trầm tĩnh, coi tướng mạo lại oai nghi anh tuấn khiến người ta phải khâm phục, Phong Càn lộ vẻ thâm độc, nhưng cũng đủ tư cách của một kẻ kiêu hùng khí khái. Có điều thái độ của hắn không được người ta mến mộ, tư cách thâm độc của hắn in sâu vào tâm trí mọi người, ai ngó thấy một lần là ghi nhớ mãi.

Khi hai bên gần nhau, A Liệt khoan thai cất bước đi quanh một vòng.

Phong Càn trong thời gian này chuyển qua bên trái biến thành thế đi vòng quanh, vây A Liệt

vào giữa. Nói một cách khác, Phong Càn đã đoạt thế chủ động tấn công.

Quần hùng thấy hắn ghê gớm như vậy, điểm nào cũng muốn tranh tiện, bất giác thở một hơi khí lạnh.

Bỗng thấy thái độ A Liệt chuyển biến kịch liệt. Chàng vừa mới phong tư anh tuấn, chững chạc khoan thai mà giờ lông tóc dụng đứng cả lên, khí thế cực kỳ uy mãnh. Đó là một tư thế lẫm liệt uy nghi không bút nào tả xiết.

Mới trong nháy mắt mà chàng đã thay đổi thành người khác. Diễn biến này chẳng những khiến cho quần hùng kinh ngạc, mà cả người trong cuộc chuyên tâm nhất trí đối với chàng là Phong Càn cũng không khỏi sửng sốt.

A Liệt thủ thế chờ đợi. Trái lại tâm thần đối phương dao động, phát sinh phản ứng.

A Liệt quát lên một tiếng thật to tựa tiếng sét, vung đao chém tới nhanh như điện chớp.

Từ tiếng quát qua thế đao đến vẻ mặt hoàn toàn phối hợp với nhau.

Thật là một đòn uy mãnh không thể nói xiết được.

Phong Càn vung kim ma thủ lên gạt, nhưng người hắn do chấn động phải lùi lại.

Chiêu đao thứ hai của A Liệt phóng tới vẫn rất thần tốc và mãnh liệt, Phong Càn bắt buộc phải thi triển thân pháp "Di hình hoán dịch", né tránh mau lẹ nhưng đầy vẻ hoang mang.

Mọi người thấy A Liệt khí thế cao minh, oai phong lẫm liệt, đều vui mừng tin tưởng.

Phong Càn tiếp tục chiết giải năm, sáu chiêu đao đã phải lùi đến chân tường mà không còn đất để lùi thêm.

Những tiếng vỗ tay reo hò vang dội cả một vùng, vì tình thế lúc này ngoài sự dự liệu của quần hùng.

A Liệt ôm mối huyết cừu trong dạ, thế đao của chàng oai như sấm sét, tấn công địch nhân không chịu ngơi tay chút nào.

Phong Càn gắng gượng chống đỡ ba chiêu nữa, thấy tình thế bất diệu, đột nhiên hú lên một tiếng, thay đổi chiêu thức, huy động kim ma thủ từ thế thủ chuyển sang tấn công.

Bỗng thấy hắn thi triển chiêu thức của Thiếu Lâm thần thủ, tiếp theo là thế chưởng liên hoàn. Những chiêu số này không ra ngoài võ công của phái Thiếu Lâm và Võ Đương.

Phong Càn phóng ra những thế đánh đầy uy lực cản trở được thế công của A Liệt vì nội lực hắn thâm hậu hơn đối phương.

Nếu A Liệt tiếp tục thẳng thắng chống đối tất dần dần đi vào thế hạ phong.

Chưa đầy ba chục chiêu, A Liệt ung dung đỡ gạt nhưng phải lùi dần, Phong Càn đã đoạt lại vị trí ban đầu.

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười nói:

-Tra Tư Liệt! Bản lĩnh được bao nhiêu mà dám chống đối với sư huynh ta? Rồi cũng sẽ đi tới thảm trạng máu chảy đương trường thôi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Ngươi đừng đắc ý vội. Hiện giờ Phong Càn bất quá ỷ vào võ công các gia phái mà kiêu ngạo. Lát nữa bao nhiêu tuyệt kỹ giở ra hết rồi thì.....hừ hừ.....! Lục Minh Vũ nói:

- Nhãn lực ngươi khá đấy, nhưng tiếc là đã chậm mất rồi. Cao Thanh Vân toan trả lời, bỗng ngưng lại thầm nghĩ:

"Phong Càn và Lục Minh Vũ ở vào thế cô. Nếu bao nhiêu cao thủ nổi lòng nghĩa khí nhất tề động thủ thì hai tên này chết không có đất mà chôn." Tuy y nghĩ vậy muốn nói ra nhưng đột nhiên lại tính tới phương diện khác không khỏi kinh hãi liền dừng lại.

Nguyên Cao Thanh Vân nghĩ tới người nhiều thế lớn chẳng qua chỉ bề mặt còn bề sâu vẫn là nghi vấn. Những tay cao thủ có mặt tại đây đã bao nhiêu người gia nhập Cực Lạc giáo chẳng một ai hay. Có thể Lục Minh Vũ ra lệnh một tiếng là những người gia nhập Cực Lạc giáo sẽ công khai trở giáo đánh lại thành loạn xà ngầu.

Đó là nguyên nhân khiến cho Lục Minh Vũ tuy bị bao nhiêu cao thủ nổi tiếng bao vây, hắn vẫn không sợ. Cao Thanh Vân nghĩ tới điểm đó bất giác trán toát mồ hôi.

Lúc này ngoài trường đấu, hiển nhiên A Liệt đã kém thế. Cao Thanh Vân lo sốt vó, đảo mắt nhìn mọi người xung quanh. Bỗng thấy Thiên Phong kiếm khách Trịnh Huyền Đạo phái Võ Đương đang đưa mắt ra hiệu cho y. Tiếp theo lại nghe lão dùng phép truyền thanh nói cho biết tình thế nguy hiểm mà chẳng có cách nào giải quyết.

Cao Thanh Vân càng bồn chồn trong dạ, đảo mắt nhìn sùng sục bốn phía, bỗng y ngó thấy trên đầu tường phía Tây có Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam đứng đó. Y chợt động tâm linh, tựa hồ có cách giải quyết, bằng cách trông cậy vào Tăng Lão Tam đứng đó, nhưng trong lúc nhất thời, y chưa biết làm thế nào.

A Liệt bị cây Kim ma thủ của Phong Càn tấn công dữ dội, chẳng khác con người ở giữa chốn phong ba khủng khiếp không biết mất mạng lúc nào. Mọi người thấy vậy ai cũng hồi hộp trong lòng.

Nhưng A Liệt vẫn không chịu khuất phục, trong lòng cũng không bối rối. Chàng để hết tâm thần chống chọi, không lộ vẻ mừng giận bi thương. Gặp chiêu có thể đón đỡ thì đón đõ, mà né tránh thì né tránh.

A Liệt cũng làm cho Phong Càn tổn hơi sức, có điều chàng chưa đủ kinh nghiệm nên lúc ứng biến thường lỡ cô hội. May mà những chỗ lỡ lầm của chàng không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng.

Hai người đã tỷ đấu trên tám chục chiêu. Phong Càn đột nhiên biến đổi thủ pháp, chiêu thức phóng ra rất chậm. Thế mà A Liệt chẳng thể nhân cơ hội thuận lợi chuyển thế thủ sang công, chàng vẫn phải đi sau những chiêu chậm chạp đó để đỡ gạt.

Diễn biến này khiến cho hai bên chẳng những tỷ đấu chiêu thức vi diệu mà còn phải tỷ đấu nội

lực nữa.

Bỗng thấy Phong Càn liên tiếp sử dụng những tuyệt chiêu Hương Tượng Độ Hà, Ma Cô Viễn Thọ, Điện Nhiễu Khu Đình, Song Phi Yến.

A Liệt vẫn phải sử dụng võ công của Hoá Huyết môn để đối phó, thành ra vụng về. Chàng bị bốn chiêu này của đối phương bức bách phải lùi lại sáu bảy thước. Xem chừng chỉ trong vòng năm chiêu nữa là có thể phân thắng bại.

Bên này bờ tường phía Đông có tiếng thét lên lanh lảnh và khẩu âm của một thiếu nữ. Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh bưng mặt run lên, nàng không dám nhìn vào trường đấu nữa.

Y trông thấy nàng rồi, đột nhiên nghĩ tới cô và mối lo âu ở tinh thần cởi mở được một giây.

Nhưng hiện giờ y không thể làm gì được nữa, vì nếu A Liệt mà thất bại thì mọi việc đều uổng hết.

Cao Thanh Vân định thần nhìn ra đấu trường:

A Liệt hoang mang chiết giải được chiêu nữa của đối phương rồi lúc lùi lại, chân bước chân đã loạng choạng. Y không nhẫn nại được lớn tiếng hô:

- Tra công tử! Công tử hãy phóng tâm giết chết Phong Càn đi. Ngoài ra còn việc gì để cho ta hết.

Những người có mặt tại đó nghe y nói như vậy chẳng hiểu gì hết.

Nhưng A Liệt phấn khởi tinh thần. Đột nhiên chàng lướt mình để cho cây Kim ma thủ đâm trúng vào vai. Chẳng những chàng không bị thương té xuống mà còn vung đao nhanh như điện chớp ra chiêu Lê Đình Tảo Huyệt, chém xuống đùi bên trái của Phong Càn.

Chiêu đao này tuy không trúng đích thật mạnh nhưng cũng làm cho Phong Càn bị thương khá nặng. Máu tươi chảy đầm đìa. Người hắn loạng choạng lùi lại ba bước mới đứng vững.

Phong Càn đúng vững hay không chẳng quan trọng gì đến đại cuộc. Vì A Liệt rượt tới như bóng theo hình và lúc này chàng chỉ cách có ba, bốn bước. Nếu vung đao chém tới tất giết được địch nhân, thì giữa lúc ấy có người trên đầu tường lớn tiếng quát:

- Tra Tư Liệt! Ngươi thử nhìn xem cái gì đây?

Quần hào không ai nhịn được, ngảnh đầu trông ra bỗng cả kinh thất sắc. Một người nắm sau lưng Âu Dương Tinh và đang cầm lưỡi dao sáng loáng chí vào cổ nàng.

Người đó là Hứa Thái Bình mà ai cũng biết. Hứa Thái Bình cũng là tay đáo để nên mọi người đều hiểu rằng không thể ra tay cứu viện.

Hứa Thái Bình không cần nói, quần hào cũng hiểu hắn dùng tính mạng Âu Dương Tinh để uy hiếp A Liệt khiến chàng không dám hạ thủ giết Phong Càn.

Diễn biến này chứng tỏ Hứa Thái Bình là người của Cực Lạc giáo, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhị lão gia ở Thanh Long hội là Nghê Tổ trông thấy tức giận quát hỏi:

- Lão Tam! Lão làm gì vậy?

Hứa Thái Bình bật tiếng cười hung ác đáp:

-Nhị ca! Tiểu đệ có điều không phải với các vị, hiện giờ cục diện khó bề thu thập. Nhị ca hãy khuyên bảo Tra Tư Liệt đi.

A Liệt ngẩn người ra tự hỏi:

- Họ bắt mình phải tha Phong Càn là tên đầu tội ư?

Chẳng những mối hận của chàng không tiêu tan được, đồng thời chàng còn lo lắng về vấn đề tương lai nữa.

Nên biết A Liệt vốn không thể thắng được Phong Càn, chàng nhờ cấp trí đánh một đòn tuyệt nghệ may mà hạ được địch nhân. Chàng chống chọi mãi cho đến lúc Phong Càn quên rằng chàng có Kim đan thần công để hộ thân, chàng đã chịu một đòn để đả thương hắn.

Chiến thuật này chỉ dùng được một lần. Nếu bữa nay Phong Càn không chết thì chẳng những chàng không còn có cơ hội giết hắn mà chính chàng cũng sẽ bị chết về tay hắn.

Khốn nỗi Âu Dương Tinh là hồng nhan tri kỷ của chàng ở trên thế gian. Nàng sống hay chết, chàng chẳng thể nào làm ngơ được.

A Liệt trong lòng bối rối. Bên tai chợt nghe Cao Thanh Vân nói vọng vào; -Tra công tử! Công tử phải bắt ngay lấy Phong Càn thì mới có cơ hội trả giá. Nếu để hắn khôi phục lại sức lực là không thể kiềm chế được nữa.

A Liệt nghe rất có lý. Nếu để lỡ mất tư cách trả giá thì đến Âu Dương Tinh cũng phải mất mạng. Chàng liền hạ quyết tâm, không lý gì đến lời hăm doa. của Hứa Thái Bình, lớn tiếng quát:

- Phong Càn, buông khí giới xuống.

Phong Càn lâm vào tình trạng nguy ngập biết là nếu không nghe lời A Liệt tất bị giết ngay đương trường, hắn liền buông khí giới trong tay xuống.

A Liệt lại một bước nói:

- Xoay mình lại!

Phong Càn đã không còn sức chống cự, mặt khác hắn thấy Hứa Thái Bình đã bắt Âu Dương Tinh làm con tin thì nghĩ rằng:

"Tính mạng mình há phải trò chơi?" Rồi hắn theo lời xoay mình lại.

Thanh trường đao của A Liệt đưa ra hơn một thước chỉ vào yếu huyệt sau lưng Phong Càn.

Đoạn chàng quay lại ngó Hứa Thái Bình bằng cặp mắt hung dữ chiếu ra những tia cừu hận. Chàng hỏi lại:

- Hứu Thái Bình, ngươi có biết hành động của ngươi sẽ đưa đến kết quả nào không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ nói ra lại hổ thẹn. Vì muốn cứu mạng cho Phong lão đại mà công khai phản bằng hữu ở Thanh Long hội. Nếu thiếu hiệp buông tha Phong lão đại thì tại hạ cũng tha Âu Dương cô nương.

A Liệt nói:

- Phong Càn là chủ hung hạ sát toàn gia nhà họ Tra ta, còn ngoài ra bất quá là tòng phạm mà thôi, vậy ngươi phải hiểu mối cừu hận của ta đối với hắn thế nào.

Hứa Thái Bình đáp:

-Tại hạ hiểu rồi! Nhưng người chết không thể sống lại, nếu Âu Dương tiểu thư mạng quá suối vàng thì thiếu hiệp tính sao?

Âu Dương Tinh cũng la lên:

- A Liệt! Ngươi cứ giết Phong Càn đi. Đừng nghĩ đến ta nữa, ta không sợ chết....

Hứa Thái Bình ngắt lời:

- Cô nương hãy im miệng! Trong thiên hạ có ai là không sợ chết? Hoặc giả chỉ cô nương còn nhỏ tuổi chưa nghĩ sâu xa mà thôi.

Âu Dương Tinh lớn tiếng hỏi:

- Ta không sợ chết, vì lúc này cái chết có ý nghĩa hơn sự sống.

Hứa Thái Bình nói:

- Cô đừng nói nhăng nói càn....

Âu Dương Tinh quát lên:

- Ngươi biết gì mà xen vào việc của chúng ta?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ không biết gì nhưng cũng hiểu chết tử tế vẫn không bằng sống đen tối.

Âu Dương Tinh bị hắn nói khích liền lớn tiếng quát:

- Lúc này ta bị giết thì hình ảnh ta vĩnh viễn sống trong thâm tâm y, lúc nào y cũng nhớ đến ta. Nếu ta không chết, chưa biết chừng hàng ngày gây lộn với nhau rồi đi đến chỗ mỗi người mỗi ngả.

Quần hào nghe nàng nói không khỏi ngẩn người. Đạo lý của nàng chuyên về tình cảm mà mọi người lâu nay chưa từng nghe thấy. Sự thực cái đó đối với họ cũng chẳng là gì vì nhiều người hồi còn nhỏ hăng hái không nghĩ đến sống chết là thường.

A Liệt là người cảm động nhất. Nhưng từ khi thảo luận đến vấn đề sợ chết hay không sợ chết, chàng đột nhiên tỉnh ngộ, tựa hồ tìm ra được đường lối mà đi.

Lục Minh Vũ trầm giọng nói:

- Hứa cung phụng! Đừng nhiều lời với con nhỏ đó nữa.

Hứa Thái Bình "dạ" một tiếng để đáp lại.

Lục Minh Vũ lại nói:

- Tra Tư Liệt! Ta chờ lâu không nhẫn nại được nữa rồi.

Cao Thanh Vân trầm giọng quát:

- Câm miệng! Bây giờ người chủ chốt không phải là lão, Phong Càn mà không nói thì đến Hứa Thái Bình phát ngôn.

Lục Minh Vũ trợn cặp mắt tức giận nhìn lên Cao Thanh Vân đáp:

- Họ Cao kia, món nợ này sớm muộn gì rồi cũng phải thanh toán.

Cao Thanh Vân nói:

- Hê, rất hoan nghênh!

Quả nhiên Hứa Thái Bình lớn tiếng hỏi:

- Tra Tư Liệt! Ngươi mau lên tiếng đi. Ngươi định thế nào?

A Liệt ráng trầm tĩnh, không để nỗi xúc cảm trong lòng sôi động. Chàng đảo mắt nhìn mọi người xung quanh.

Những cao thủ các phái dưới ánh đuốc sáng trưng lên đều lộ vẻ khẩn trương nóng lòng chời kết quả tối hậu.

A Liệt thầm nghĩ:

" Trong bọn người này, nếu mười phần có đến tám là Cực Lạc giáo, thì khi xảy ra cuộc hỗn chiến, khó lòng tiên liệu được ai thắng ai bại.... "

# Chương 92 - Lục Minh Vũ Đánh Chết Triệu Đại Cương

Chàng thấy Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo, Nhất Sơn đại sư và mọi người đều lộ vẻ lo âu.

Chàng lại ngó tới Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam, con người đáng chán nổi tiếng ở thế gian, thấy lão nóng ruột xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Hiển nhiên lão cũng không nghĩ ra cách nào toàn thiện.

A Liệt thở dài:

- Hứa Thái Bình! Thủ đoạn của ngươi để lại mối hoa. ghê gớm, tưởng ngươi cũng đã nghĩ đến.

Hứa Thái Bình đáp:

- Lời thiếu hiệp ra ngoài vấn đề.

A Liệt nói:

- Ngươi bức bách ta buông tha một tên hỗn thế ma vương để chờ hắn khôi phục sức lực rồi lại làm điều tàn ác, còn ta biến thành người có tâm nhưng bất lực, ngươi có biết không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Tại hạ không nghĩ tới chuyện đó.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vả lại thiếu hiệp nói vậy là thừa, vì dù thiếu hiệp không thắng được Phong lão đại thì ít ra cũng còn sức liều mạng. Lần sau hại vị sẽ quyết chiến một cách công bằng.

A Liệt nói:

- Công lực của hắn thâm hậu hơn ta nhiều lắm. Lần sau quyết hắn không trúng kế nữa, nên ta vĩnh viễn không có cơ hội nào để thắng hắn. Lục Minh Vũ cười khành khạch nói:

- Tra Tư Liệt! Ngươi đừng nói chuyện đàn bà được không?

Cao Thanh Vân tức giận quát lên:

- Lục Minh Vũ, ngươi hãy cùng bản nhân quyết một trận tử chiến. Nếu ngươi thắng được thanh đao trong tay bản nhân thì tha hồ mà ty toe nhúng miệng vào. Bằng ngươi không dám ra tay quyết chiến thì ngậm cái miệng thối tha lại.

Lục Minh Vũ cũng tức giận hỏi:

- Cao Thanh Vân! Ngươi là cái thá gì mà giở giọng ngang tàn.

Cao Thanh Vân tiến lại hai bước vung đao lên với Lục Minh Vũ nói:

- Ồ, có là cái thá gì như ngươi đâu, ta là người mà? Nào, lại đây, chúng ta tỷ đấu một phen đã. Nên biết Cao Thanh Vân là người cơ cảnh khác thường. Y biết A Liệt là người ngần ngừ không quyết đoán, nhất lại đối với cục diện bữa nay, nếu cho giản dị thì giản dị thật:

Chỉ cần một bên tha Phong Càn, một bên tha Âu Dương Tinh là xong. Còn chuyện gì rồi sẽ tính sau. Nhưng thực ra làm như vậy càng tổn thương cân não.

Do đó, Cao Thanh Vân tin rằng A Liệt rất đỗi phân vân, cần phải có thì giờ để ngẫm nghĩ. Y liền tỏ ra kiêu hãnh kiệt ngạo, bức bách Lục Minh Vũ phải ứng chiến. Cao Thanh Vân cố ý làm như vậy là để tranh thủ thời gian cho A Liệt suy nghĩ. Mặt khác dịp này khiến y phấn khởi tinh thần, nếu hạ sát ngay được Lục Minh Vũ cũng là chuyện khoan khoái.

Lục Minh Vũ là con người thâm hiểm gian trá nhưng lúc này cũng không chần chờ được, đành phải ra tay. Hắn cũng thầm tính nếu giết chết được Cao Thanh Vân là trút được một nửa gánh nặng.

Hắn liền gật đầu đáp:

- Hay lắm! Bản nhân nguyện ý đem tánh mạng của mình để đánh cuộc với ngươi, nhưng ngươi phải bảo mọi người trước đừng ai dúng tay vào.

Cao Thanh Vân dõng dạc tuyên bố với những tay cao thủ các phái:

- Nếu chúng vị anh hùng không có ý phản đối ý kiến của Lục Minh Vũ thì trận quyết đấu sinh tử kia có thể khai diễn ngay được.

Đột nhiên có người lớn tiếng:

- Cao đại hiệp hãy khoan. Tại hạ có điều thỉnh cầu....

Cao Thanh Vân cùng quần hùng nhìn lại xem câu nói phát ra đó của ai thì ra đó chính là một người khất cái đứng tuổi, thân hình cao mà gầy, tay mặt cầm cây thiết bổng, tay trái cầm thanh đoản câu dài chừng hơn thước. Sau lưng đeo hồ lô màu đỏ.

Cách phục sức của hắn khiến mọi người vừa trông thấy đã biết là Huỳnh Tam Độc, một trong tứ đại cao thủ ở Cái Bang, vì trên lưng hắn đeo ba chiếc hồ lô là ba thứ độc vật.

Cao Thanh Vân đổi giọng khách sáo hỏi:

- Huỳnh trưởng lão có điều chi dạy bảo?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Tại hạ vừa mới nghe Bang chúa tệ bang là Lục Minh Vũ khoa trương muốn một tay giết mấy người trong tệ bang, nên tại hạ phải đứng ra nói mấy lời....

Lục Minh Vũ đáp:

- Tưởng nên nói ít đi cho đỡ mệt. Nhất là bản nhân không muốn đấu võ mồm.

Huỳnh Tam Độc không lý gì đến Lục Minh Vũ, quay ra nói với Cao Thanh Vân:

- Lục Minh Vũ là người tệ bang nhưng đắc tội với thiên hạ, tội ác như non. Đệ tử tệ bang từ trên xuống dưới đều cảm thấy như chính mình làm nên tội, không thể đổ trách nhiệm cho ai được. Vì vậy tại hạ lớn mật làm lỡ cuộc đấu của Cao đại hiệp. Xin nhường cho tại hạ giết tên ác đồ này đã?

Lục Minh Vũ cười khẩy đáp:

- Ngươi không đáng đâu!

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩa trong đầu óc. Thời gian chớp nhoáng này y đã tính ra, Huỳnh Tam Độc tuy nổi danh võ lâm từ lâu và có tuyệt kỹ sử dụng độc dược, nhưng hắn tỷ đấu với Lục Minh Vũ y rằng không thắng nổi. Nếu để hắn xuất trận chỉ cho âm phủ thêm một cái oan hồn chứ chẳng ích gì. Có điều ở trước mặt quần hùng thiên hạ cùng những cao thủ các phái, Cao Thanh Vân không tiện khuyên can y, vì y cũng là người có danh vọng trên giang hồ.

Cao Thanh Vân trầm ngầm một chút rồi nói:

- Huỳnh trưởng lão sẵn lòng khẳng khái, có lý đâu tại hạ không hiểu nhưng hiện giờ Lục Minh Vũ gây nên nhiều vụ công án liên quan đến các gia phái võ lâm chứ không việc riêng của quý bang, vì thế....

Huỳnh Tam Độc kiên quyết ngắn lời:

- Cao đại hiệp nhường cho tại hạ động thủ trước. Nếu tại hạ không hạ được hắn sẽ phiền tới đại giá.

Cao Thanh Vân thấy hắn nói vậy không tiện khuyên can nữa liền đáp:

- Vậy xin mời Huỳnh trưởng lão.

Huỳnh Tam Độc nhảy vào trường đấu như con chim khổng lồ. Khinh công của hắn cũng đủ khiến cho quần hùng thán phục thực tài, chứ chẳng phải nhân vật chỉ có hư danh.

Lúc này phe Cái Bang có những cao thủ lục tục xuất hiện, tỷ như Ma Trượng Vưu Nhất Sơn, Hám Sơn Trượng Triệu Đại Cương đều vây lại theo dõi cuộc chiến.

Lục Minh Vũ cười khanh khách hỏi:

- Sao hai vị Vưu, Triệu không vào cả đi?

Vưu Nhất Sơn và Triệu Đại Cương đều không lên tiếng. Huỳnh Tam Độc nói:

- Lục Minh Vũ! Bữa nay chúng ta phải động binh đao thật là điều đáng tiếc.

Lục Minh Vũ gạt đi:

- Đừng rườm lời vô ích.

Tuy miệng hắn ra chiều khinh địch nhưng trong lòng cũng không khỏi lo âu. Cặp mắt diều hâu của hắn ngó đối phương không dám lơ là.

Huỳnh Tam Độc nói:

- Ta muốn hỏi ngươi một câu:

Bản Bang tuy do bọn khất cái tổ chức nhưng ngươi đã làm Bang chúa rồi nhất thiết thoát khỏi phạm vi khất cái, có dư quyền thế và tiền của. Nhất là ngươi được bạn hữu giang hồ kính trọng. Con người đã đến thế mà còn tham vọng gì nữa? Tại sao ngươi tổ chức ra Cực Lạc giáo để làm những việc tàn độc vô liên sỉ?

Lục Minh Vũ hững hờ đáp:

- Một chức Bang chúa Cái Bang nhỏ mọn đối với ta đã ăn thua gì? Ta làm Bang chúa lâu năm chán quá rồi chẳng còn lạc thú gì nữa, chỉ có các ngươi mới cho là quý báu.

Huỳnh Tam Độc không nổi giận lại cười nói:

- Lục Minh Vũ! Dù ngươi đối với ngôi Bang chúa cao cả của bản Bang vẫn coi là thường, nhưng ngươi nên nhớ mười mấy năm nay nhưng ngươi nên nhớ nhờ chúng ta triệt để mới lên được địa vị đó.

Chúng ta đã phí rất nhiều tâm huyết lại trải qua bao nhiêu thử thách gian nan mới thành sự nghiệp, có đúng thế không?

Lục Minh Vũ nói:

- Mục đích ngày ấy chỉ mong làm được Bang chúa nên ta mới chịu hao phí tâm lực.

Huỳnh Tâm Độc hỏi:

- Ngươi phế bỏ bản Bang, chẳng lẽ không luyến tiếc những bước gian nan ngày trước một chút nào ư?

Lục Minh Vũ ngạo nghễ đáp:

- Chẳng có gì đáng luyến tiếc!

Huỳnh Tam Độc nhún vai:

- Nếu thế thì chẳng còn chi mà nói nữa. Có điều ta muốn nhắc ngươi một câu là kết quả kinh người bữa nay ta đã đoán trước được mấy phần, ngươi có tin như vậy không?

Lục Minh Vũ đáp:

- Chắc ngươi muốn đưa ra luận điệu kinh người để đề cao danh vọng cho ngươi. Giả tỷ Cái Bang gặp cơ hội tuyển cử Bang chúa, ngươi hy vọng sẽ thừa kế đại vị, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc hỏi:

- Nếu đi đến được tác dụng này ta quyết không phản đối, nhưng sự thực ta không nghĩ tới điểm đó. Ngươi nên biết ngày trước mở hội nghị trưởng lão, tại sao ta phản đối về việc ngươi ra ứng tuyển?

Lục Minh Vũ lấy làm hứng thú đáp:

- Ngươi thử nói nghe cũng chẳng hề chi.

Huỳnh Tam Độc đảo mắt nhìn những cao thủ danh giá khắp một lượt rồi chắp tay về phía quần hào nói:

- Xin lỗi liệt vị! Bọn tại hạ bàn tới chuyện tư làm mất nhiều thì giờ. Mong rằng các vị tiền bối cùng bằng hữu lượng thứ cho.

Nhất Sơn đại sư nói ngay:

- Không hề chi! Xin Huỳnh trưởng lão cứ nói.

Huỳnh Tam Độc gật đầu:

- Bang chúa tệ bang là do hội nghị trưởng lão chọn lựa. Hội nghị này cũng có quyền giải chức Bang chúa. Nhưng đã trải qua bao đời chỉ có bữa nay bất hạnh mới phải dùng tới quyền lực đó....

Hắn buông tiếng thở dài, tiếp tục vừa nói với mọi người cũng là nói với Lục Minh Vũ:

- Phàm người nào có đủ tư cách ứng tuyển làm Bang chúa thì theo quy định khi được thông tri, không được tham dự hội nghị. Nhất thiết những điều đã nói các trưởng lão phải tuyên thệ không được tiết lộ. Vì vậy Lục Minh Vũ đến ngày nay mới biết tại hạ là người phản đối hắn.

Lục Minh Vũ nói:

- Hay lắm! Nữa đi.

Huỳnh Tam Độc tiếp:

- Hội nghị trưởng lão nên giữ bí mật vì nếu ngươi biết ta đã từng là người phản đối thì ngày sau trong mọi công việc của bản bang ngươi sẽ đem lòng đố kỵ, có thể đến chỗ đem tư tâm coi là việc công. Sự thực đã chứng minh:

Sau khi ngươi được lên làm Bang chúa, mấy năm đầu ta là người đắc lực nhất cho ngươi. Kế đó trong Bang có việc ta phải bôn ba bên ngoài, hàng ngày không được tiếp cận với ngươi, lại không rảnh để tu luyện võ công. Đó là điều hiện nay ngươi dám khoa trương là một mình đấu với cả bọn ta....

Hắn ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng những lý do đó không cần nói tới. Lần này ta phản đối ngươi vì lý do ngươi có hành động huỷ diệt mà lại là những hành động phi thường....

Lục Minh Vũ ngắt lời:

- Nói bậy! Ngươi căn cứ vào đâu mà nói thế?

Huuỳh Tam Độc đáp:

- Vì không có chứng cứ đích xác nên trong hội nghị, lý do ta đưa ra phản đối ngươi chỉ nói ngươi còn it tuổi, không nên để lãnh trọng trách này.

Y đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp:

- Ngày ấy chúng ta đều mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã lưu lạc giang hồ từ năm lên tám, lên chín, lịch duyệt sâu xa. Ngoài hai chục tuổi là hiểu đời khá nhiều rồi. Lý do của ta đưa ra khôngđược mọi người ủng hộ, nên ngươi thuận lợi đươc làm Bang chúa.

Trình Huyện Đạo cảm khái nói:

- Đúng thế! Nhiều khi có điều muốn nói mà khó thốt nên lời. Huỳnh trưởng lão đưa ra chứng cớ yếu ót không thể chứng minh được Lục Minh Vũ có lòng dạ khác người, dĩ nhiên không được kẻ khác công nhận.

Huỳnh Tam Đốc lại tiếp:

- Hồi bọn tại hạ còn nhỏ tuổi thường xuyên luyện công và chơi đùa với nhau. Tại hạ đã phát giác hắn có chứng kỳ lạ là thích phá huỷ những cái đã phải tốn công khó nhọc mới gây dựng được.

Nhiều lần hắn lợi dụng phương pháp xảo diệu chế thành những căn nhà xinh đẹp ở trên bãi cát bờ biển. Khi hắn kiến tạo thì chuyên chú làm rất công phu, ai cũng khen đẹp. Nhưng khi đã làm xong hắn lại vung cước đá tung đi và nổi lên tràng cười khoan khoái, chẳng tỏ ý tiếc rẻ chút nào.

Hắn nói tới đây bao nhiêu người xung quanh đều cảm thấy có lý.

Huỳnh Tam Độc nói thêm:

- Có khi hắn thích chơi hoa, chim nhỏ hoặc bươm bướm, rồi trong phút chốc lại tàn huỷ một cách không thương tiếc, mặt lộ rõ vẻ thoa? mãn….

Lục Minh Vũ không nhẫn nại được nữa, hỏi:

- Những cái đó chứng minh điều chi? Ta không có lòng dạ yếu ót như đàn bà con gái.

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến lòng dạ cứng cỏi hay mềm yếu. Bảo tồn những cái hay cái đẹp, những vật có giá trị là đức tính cao quý của con người. Ngươi đã thiếu đức tính này thì còn làm chúa tể một bang thế nào được?

Cao Thanh Vân xen vào:

- Thế hắn lập ra Cực Lạc giáo chà đạp đàn bà con gái, đầu độc cao thủ các phái cũng là hành vi do tính lạnh nhạt tàn độc mà ra.

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Đúng thế! Tại hạ thường lui lại giang hồ đã thấy qua những hạng người này. Lại có người lấy việc hành hạ Ô nhục kẻ khác làm thích thú.

Hắn từ từ đảo mắt nhìn quần hùng rồi đáp:

- Tại hạ phải mất công nói hồi lâu về chuyện vô vị này là có ý mong các vị đồng đạo võ lâm nguyên lượng cho tệ bang. Lục Minh Vũ bản tính tàn ác đến độ khiến người ta khó mà đề phòng cho xiết được.

Người ngoài không tiện phát biểu ý kiến. Chỉ có Cao Thanh Vân xen vào:

- Nghe lời Huỳnh trưởng lão thì không cần hỏi cũng biết Lục Minh Vũ khi nào chán Cực Lạc giáo là lại phá huỷ không thương tiếc, có đúng thế không?

Huỳnh Tam Độc đáp:

- Cái đó đã hẳn. Đến làm Bang chúa hắn còn phát ngán thì cái tà giáo lén lút này hắn thích thú cũng chẳng được lâu.

A Liệt xen vào:

- Không phải đâu, Huỳnh trưởng lão lầm rồi. Giả tỷ hắn còn tiếp tục phải giấu diếm úp mở thì hắn chưa chán....

Cao Thanh Vân chận lời:

- Hiện giờ vụ này đã biến thành công khai. Bất luận thế nào thì người trong tổ chức đó cũng phải chịu báo ứng, có điều sớm muộn mà thôi.

Nhất Sơn đại sư niệm Phật hiệu vang dội toàn trường và lên giọng an tường:

- Người xua thường nói "Kẻ đồ tể buông đao là thành Phật", để khuyến khích kẻ lầm đường biết hối lỗi quay về điều thiện sẽ được siêu độ qua biển khổ....

Câu này như mõ sớm chuông chiều khiến người người giác ngộ, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Lục Minh Vũ ngửa mặt lên trời cười lạt hỏi:

- Lão hoà thượng đừng thuyết pháp nữa. Nên biết chúng sinh chìm đắm vào biển dục thì chẳng có thuyền bè nào vượt qua. Này, Huỳnh Tam Độc! Ngươi có muốn động thủ với ta không? Một bóng người nhảy vào trong trường đấu nói:

- Triệu Đại Cương này hãy lãnh giáo trước mấy chiêu.

Thái độ của hắn rất cấp bách và nóng nảy khiến người ta cảm thấy rõ ý chí chiến đấu kiên cường, không ai ngăn trở được.

Huỳnh Tam Độc chau mày lùi lại mấy bước.

Lục Minh Vũ nói:

- Các ngươi xông cả vào đi để ta khỏi mất nhiều thì giờ.

Triệu Đại Cương giờ cương trượng lên. Râu tóc dựng ngược, lão lớn tiếng quát:

- Quân phản nghịch, tiếp chiêu đi!

Đồng thời quét cây trượng đánh "vèo" một tiếng.

Triệu Đại Cương thân hình cao lớn, sức khỏe hơn người. Vì hắn uy mãnh phi thường nên người võ lâm tặng cho ngoại hiệu Hám Sơn Trượng.

Triệu Đại Cương ra tay đang cơn tức giận nên khí thế lại càng mãnh liệt.

Chiêu trượng của lão tuy không có nhiều biến hoá nhưng luồng lực đạo ghê gớm cũng khiến cho địch nhân phải hồi hộp.

Lục Minh Vũ huy động trường kiếm. Kiếm khí ngưng tụ nhỏ như sợi tơ. Chỉ trong chớp mắt trượng phong và chiêu thế của Triệu Đại Cương lộ ra một đường sơ hở, hắn di chuyển theo kiếm.

Chiêu kiếm này của Lục Minh Vũ cực kỳ tinh diệu khiến cho ai ai cũng khinh hãi và bội phục.

Bỗng thấy mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia kỳ quang nhìn Triệu Đại Cương chầm chặp.

Triệu Đại Cương gầm lên một tiếng lại vung trượng tiến đánh.

Chiêu trượng này của Triệu Đại Cương cũng mãnh liệt như chiêu trước, nhưng lúc bị Lục Minh Vũ vung kiếm lên gạt, thì uy lực liền bị giảm đi rất nhiều.

Lục Minh Vũ ra chiêu né tránh đỡ gạt, chờ đá trượng đi khỏi rồi liền vung kiếm xông vào phản kích veo véo luôn ba chiêu, đẩy lùi Triệu Đại Cương.

Tình trạng này thật giống cuộc quyết đấu của hai tay đối thủ khác.

Triệu Đại Cương lộ vẻ giận dữ, không được trì trọng như lúc mới bắt đầu.

Đột nhiên lão phản ứng một trượng rất kỳ diệu, suýt nữa đánh trúng Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân lớn tiếng:

- Lục Minh Vũ! Nếu ngươi không thi triển cổ thuật thì tất bị thương về cây trượng này....

Y biết mình nói câu này là cảnh giác đối phương, thì khi hắn đối phó với mình, hắn sẽ thi triển cận thận hơn, chỉ có hại chứ chẳng lợi gì. Đồng thời nó cũng chẳng giúp ích cho Triệu Đại Cương chút nào, vì lúc này lão chẳng thể phân tâm để nghe và suy nghĩ những lời của y. Vì y nhịn không được mới hô lên như vậy. Quả nhiên Triệu Đại Cương thản nhiên như không nghe thấy gì.

Nhất là Lục Minh Vũ tấn công hắn hết chiêu này đến chiêu khác. Chỉ trong nháy mắt Triệu Đại Cương đã bị hãm trong bức màn kiếm quang.

Huỳnh Tam Độc thấy Lục Minh Vũ và Triệu Đại Cương đã rời xa ra sáu bảy thước, muốn đâm liều ra cứu viện Triệu Đại Cương. Lão đang xoay chuyển ý nghĩ thì đột nhiên thấy kiếm quang như cầu vồng vọt tới trước mặt.

Nguyên Lục Minh Vũ đột nhiên tranh tiên ra tay trước.

Huỳnh Tam Độc vung cây thiết trượng, phong toa? kiếm thế. Tay mặt phóng đoản câu ra.

Nhưng chiêu này mới phóng nửa vời phải thu về ngay vì thấy Triệu Đại Cương quét ngang cây trượng và thế trượng của Đại Cương lại quét trúng về phía đoản câu.

Lục Minh Vũ cười lạt mấy tiếng vẫn tiến nhanh như gió. Kiếm quang chụp lấy cả hai người bên đối phương. Có điều Huỳnh Tam Độc tình trạng còn mạnh hơn Triệu Đại Cương nhiều.

Vưu Nhất Sơn nhảy xuống giữa trường quát lên:

- Dừng tay! Dừng tay!

Nhưng Lục Minh Vũ không lý gì đến lão. Huỳnh Tam Độc không dám lùi lại còn Triệu Đại Cương tựa hồ không nghe tiếng.

Ba bóng người nhô lên hụp xuống, khoảnh khắc đã chiết giải hơn chục chiêu.

Đột nhiên Triệu Đại Cương rú lên một tiếng, nhảy lùi ra ngoài vòng chiến. Mọi người đều trông rõ bụng dưới lão bị Lục Minh Vũ đá trúng một cước.

Triệu Đại Cương bị hất ra ngoài vòng chiến, Huỳnh Tam Độc cũng nhảy ra.

Ma Trượng Vưu Nhất Sơn vọt tới nắm lấy Triệu Đại Cương tiện tay nhét luôn vào miệng hắn một viên thuốc.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Đại sư đừng phí thuốc vô ích! Tại hạ đá hắn một cước làm tan nát phủ tạng rồi, thần tiên cũng không cứu sống được nữa.

Hắn chưa dứt lời thì Triệu Đại Cương miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm lại.

A Liệt xen vào:

- Triệu trưởng lão không còn cách nào cứu chữa được nữa rồi.

Vưu Nhất Sơn vẫn ôm giữ Triệu Đại Cương. Lão cũng nhắm mắt lại tựa hồ lấy tình hữu nghị nhiệt thành giúp Triệu Đại Cương chống lại tử thần. Huỳnh Tam Độc lạnh lùng nói:

- Tên bạn đồ vạn ác kia! Bữa nay ngươi không chết thì ta chết. Coi trượng đây....

Hắn vừa quát vừa phóng trượng quét tới. Lục Minh Vũ vung kiếm đỡ gạt. Trượng kiếm đụng nhau, trường kiếm của Lục Minh Vũ chỉ bị chấn động một chút nhưng hoá giải được luồng cực đạo của cây trượng.

Lúc này hai thứ binh khí dính vào nhau. Cả hai bên cùng đẩy nội lực ra tỷ đấu làm hơn thua.

Huỳnh Tam Độc tay cầm cây trượng, trượng dài hơn kiếm, tình trạng thua kém, chỉ trong chớp mắt cây trượng trong tay hắn đã xiêu đi.

Những ai cũng hiểu trong lúc hai cao thủ tỷ đấu nội lực, nếu một bên bị người ám toán, phân tán tư tưởng là bị thương vong ngay tức khắc.

Huỳnh Tam Độc có ba giống vật đeo bên mình. Giả tỷ lúc nãy mà phóng ra được thì thật bất lợi cho Lục Minh Vũ. Dù hắn có né tránh kịp cũng bị uy hiếp rất dữ.

Hiện giờ mọi người mong chờ Huỳnh Tam Độc thi triển tuyệt nghệ vì ai cũng cho rằng ba thứ trùng tuyệt độc nổi danh thiên hạ dĩ nhiên uy lực kinh người.

Bỗng thấy Huỳnh Tam Độc vận tu vi toàn lực ra cây cương trượng và không có dấu hiệu gì tỏ ra muốn lấy độc vật. Mọi người không hiểu tại sao?

Đang lúc giằng co, bỗng nghe Triệu Đại Cương lại hộc máu. Tiếp theo, Vưu Nhất Sơn đem thi thể y đặt xuống bên tường. Lão ngửa mặt lên trời cười nhạt và nói:

-Lục Minh Vũ! Ngươi đừng nói khoác định lấy sức một người giết hết bọn ta. Bây giờ ta sắp động thủ đây!

Lão còn cách Lục Minh Vũ hơn một trượng mà đã thủ thế, tựa hồ muốn động thủ lập tức, dù cho Phong Càn chưa bị A Liệt kiềm chế lão cũng không muốn nhúng tay vào lập tức.

Cao Thanh Vân thở phào một cái nghĩ bụng:

"Lão không động thủ một cách lỗ mãng thì không đến nỗi bức bách người Cực Lạc giáo phải ra tay. Đây là vấn đề nan giải của bên ta:

Nếu bức Lục Minh Vũ một cách quá gấp rút là hắn thúc giục những đệ tử của các phái lớn biến thành giáo đồ Cực Lạc giáo mặt chống đối. Bữa nay mà không giết được Lục Minh Vũ thì kết quả sẽ ra sao?" Y đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay Hứa Thái Bình không nhúc nhích được.

Trên cổ nàng vẫn kề một thanh đao, bất cứ lúc nào cổ họng cũng có thể bay đi chơi.

Giả tỷ Phong Càn thoát khỏi sự uy hiếp dưới mũi dao của A Liệt thì cái mạng của Âu Dương Tinh cũng đủ khiến cho mọi người phải tự động nhượng bộ để chúng đi.

Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc còn đang tỷ đấu nội lực nên Vưu Nhất Sơn nói gì họ cũng mặc kệ.

Tình hình phức tạp biến ảo vô cùng này khiến cho quần hào hiện diệ tại trường đều là những tay từng trải rất nhiều mà cũng không sao đoán được cục diện sẽ đưa tới đâu.

Cây cương trượng trong tay Huỳnh Tam Độc lại xiên đi thêm tí nữa, xem chừng thất bại tới nơi.

Bỗng thấy cây đoản câu ở trong tay Huỳnh Tam Độc yếu quá sức phải đưa sang bên cây phương trượng ở tay mặt. Không nói cũng biết hắn muốn chập câu vào trượng để hai tay cùng phát lực.

# Chương 93 - Hứa Thái Bình Không Biết Tuân Lệnh Ai

Đột nhiên Âu Dương Tinh thét lên một tiếng khiến cho bao nhiêu người trong trường đều chú ý vào nàng.

Hứa Thái Bình nói:

- Đừng la! Ta có gia hại ngươi đâu?

Âu Dương Tinh nói:

- Trên giầy Lục Minh Vũ có thứ linh dược để tránh trùng độc, hiển nhiên hắn đang chờ Huỳnh trưởng lão phóng độc vật ra. Đại khái hắn đã nắm vững một đòn chí mạng khi Huỳnh trưởng lão thi triển độc vật.

Mọi người nghe Âu Dương Tinh nói vậy đều nhận là có lý nhưng không kinh dị chút nào. Vì ai cũng cho rằng nhà nàng có môn tuyệt học gia truyền về nhãn lực. Chỉ A Liệt và Cao Thanh Vân nhận ra điều khác lạ vì Âu Dương Tinh đối với môn này biết ít lắm.

Cao Thanh Vân liền cất tiếng hỏi:

- Sao cô biết trên giày hắn có thuốc?

Âu Dương Tinh đáp:

- Lúc hắn tỷ đấu nội lực hơi thuốc trên giày tiết ra, nên ta tin rằng hắn đã đụng tay chân vào giày vì phải có nội lực thúc đẩy, chất thuốc mới phát triển. Mọi người trong trường đấu tỉnh ngộ, nhận ra Lục Minh Vũ đã tính trước cách trừ khử Huỳnh Tam Độc nên hắn cố ý tỷ đấu nội lực và dụ đối phương phóng độc vật. Dĩ nhiên hắn có thủ pháp đặc biệt chờ khi nào Huỳnh Tam Độc phóng rắn độc ra là kiềm chế đối phương đưa vào đất chết.

Nhất Sơn đại sư dõng dạc niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Lục thí chủ tâm mưu ác độc thật là đáng sợ. Bần tăng nghe nói ngày trước Nhân Ma có thứ Ma công tâm pháp kêu bằng "đoạt chi thuật" cũng giống như cổ thuật. Tâm pháp này có thể nhân lúc tỷ đấu nội lực để đối phương phân tán tâm thần mà xâm nhập vào tâm linh kiềm chế đối phương đến tuyệt mạng.

Mắt Lục Minh Vũ chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào mặt Huỳnh Tam Độc, miệng không lên tiếng.

Cao Thanh Vân vội nói:

- Vưu trưởng lão! Hắn đã thì triển cổ thuật mà trưởng lão không trợ lực Huỳnh trưởng lão thì e rằng lát nữa sẽ không kịp.

Vưu Nhất Sơn thủy chung vẫn úy ký bọn Cực Lạc giáo, vì Hứa Thái Bình đã ra tay khiến lão

càng hồi hộp trong lòng. Giả tỷ lão mạo hiểm tiến vào, biết đâu lần này chúng có cao thủ danh gia xuất hiện nguyên hình dùng độc kỹ để kiềm chế lão.

Nghe Cao Thanh Vân hỏi câu này, Nhất Sơn nhận thấy tình thế bất diệu, không thể chần chờ được nữa, đành vung trượng tiến ra đập mạnh vào chỗ kiếm trượng giáp nhau.

Lão vừa động thủ mọi người đều kinh hãi giật mình, vì thủ pháp chiết khai binh khí hai bên như vậy là phải tin nội lực của mình hơn được một bên mới có hiệu quả. Bằng ngược lại phát trượng đó không thành công thì thật nguy hiểm. Hai bên đang tỷ đấu nội lực ào ạt xô ra lập lức tụ lại để phản ứng chiêu trượng của lão.

Sức lực một người thì chống cự làm sao được với nội lực của hai tay đại cao thủ.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Cả hai người Lục Minh Vũ và Huỳnh Tam Độc đều bị hất ra ba bước.

Lục Minh Vũ không tin Vưu Nhất Sơn nội lực mãnh liệt đến thế, hắn dương mắt lên nhìn lão.

Vưu Nhất Sơn lớn tiếng quát:

- Lục Minh Vũ! Lại đây!

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Bao nhiêu anh em Cực Lạc giáo hãy nghe đây! Bản nhân mà động thủ là lập tức các vị phải ra tay đâm chém những người gần nhất.

Hắn vừa ra lệnh, Vưu Nhất Sơn bất giác lùi lại hai bước.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn quanh thấy bao nhiêu người trong trường đều lộ vẻ lo âu, rút khí giới cầm tay vận công đề phòng. Diễn biến này khiến cho y không nhận ra được những ai là người trong Cực Lạc giáo. Tuy cố công phòng bị, nhưng nếu xảy ra cuộc chiến toàn diện, vẫn có nhiều người bị ám toán. Vì bọn Cực Lạc giáo đều là những tay cao thủ đương thời mà họ phải lộ chân tướng thì dĩ nhiên nắm chắc giết được người mà họ hạ thủ, chẳng nề gì đến tình đồng môn hay nghĩa bạn bè.

Tình trạng này mà khai diễn e rằng là một tấn bi kịch rất lớn trong lịch sử võ lâm.

Cao Thanh Vân quay đầu lại dõng dạc hỏi:

- Lục Minh Vũ! Ngươi toan tính chuyện gì?

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp:

- Nếu ngươi có ý đưa điều kiện ra thương lượng thì nói năng như vậy cũng hay. Ta cùng Phong sư huynh và Hứa Tam gia tạm thời rút lui, các ngươi không được vọng động. A Liệt tức giận quát:

- Ai chịu mặc ai chứ ta không chịu.

Lục Minh Vũ nói:

- Nếu người không kể gì đến tánh mạng Âu Dương Tinh thì hãy nói bướng.

Quả nhiên A Liệt sững sờ đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh.

Lục Minh Vũ hô:

- Hứa Thái Bình! Chuẩn bị hạ thủ!

Hứa Thái Bình đáp:

- Giáo chủ cứ yên tâm. Hắn cố ý vung đao lên cho hào quang thấp thoáng tăng thêm sát khí.

A Liệt quả nhiên chịu lún nói:

- Lục Minh Vũ! Ngươi hãy thả Âu Dương Tinh trước, không thì chúng ta liều mạng.

Lục Minh Vũ đáp:

- Vụ này hãy thương lượng đã. Dĩ nhiên ngươi sợ ta đi rồi sẽ bội ước không thả Âu Dương Tinh, nhưng bên ta cũng phải đề phòng ngươi không giữ lời hứa.

A Liệt nói:

- Trên thế gian thật khó kiếm con người hèn hạ như ngươi. Ngươi đừng sợ chúng ta nuốt lời.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Ngươi hãy giữ mồm miệng cho sạch sẽ một chút. Nên biết con nhỏ kia còn ở trong tay chúng ta.

A Liệt hững hờ đáp:

- Ta muốn thóa mạ ngươi là quân khốn kiếp. Này này! Ngươi mà động đến một cái chân lông của y thì ta thề rằng quyết phân thây ngươi làm muôn đoạn.

Chàng nói câu này không phải khoác lác vì bản lãnh chàng hiển nhiên có thể làm như vậy, nếu Lục Minh Vũ không nghĩ gì nữa thì cứ thi gan với chàng.

A Liệt hiện giờ chỉ còn chờ cơ hội giết chết Phong Càn. Sau đó chàng có thể đối phó với bọn Lục Minh Vũ một cách dễ dàng.

Lục Minh Vũ tuy còn rất nhiều cao thủ Cực Lạc giáo, nhưng bên này Cao Thanh Vân và mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh vẫn đủ sức đối chọi với bọn thủ hạ của hắn. A Liệt đủ sức quyết một trận tử chiến thì kết quả sẽ đưa đến chỗ cực kỳ thảm hại.

Lục Minh Vũ hằn học hỏi:

- Ngươi tưởng ta không dám hạ thủ chăng?

Cục diện lúc này khẩn trương hơn lúc nào hết. Toàn thể quần hùng đều nín thở không lên tiếng để chờ diễn biến phát triển.

A Liệt toan lên tiếng thì Phong Càn đã nói:

- Minh Vũ! Ngươi tính sao?

Từ nãy tới giờ Phong Càn không mở miệng. Lúc này cục diện biến hóa cực kỳ nguy hại, hắn mới phát ngôn.

A Liệt quát lên:

- Ngươi hãy ngậm cái miệng chó má lại. Không thì ta hạ sát ngươi trước.

Phong Càn thủng thẳng đáp:

- Bây giờ ta đành chịu rồi, trừ phi ngươi trả lại tự do cho ta.

A Liệt nói:

- Ngươi muốn được tự do cũng không khó, nhưng ngươi phải hạ lệnh buông tha Âu Dương Tinh trước đi. Việc này chỉ liên quan giữa hai ngươi chúng ta, ngươi cứ tin ta đi.

Phong Càn toan trả lời thì Lục Minh Vũ cười khùng khục nói:

- Tra Tư Liệt! Ngươi lầm rồi! Hứa Thái Bình là người của bản giáo thì y chỉ nghe mệnh lệnh của ta. Ngươi đừng hòng dùng lời nói khéo mà đưa đẩy kẻ khác.

A Liệt hỏi:

- Phong Càn! Lục Minh Vũ nói vậy ngươi đã nghe rõ chưa?

Phong Càn lập tức hạ lệnh:

- Hứa Thái Bình! Buông tha con nhỏ đó ra!

Hứa Thái Bình ngạc nhiên ngập ngừng đáp:

- Dạ da.... Lục Minh Vũ quát lên:

- Ngươi không được tha thị.

Hứa Thái Bình lại một phen kinh ngạc miệng ấp úng:

- Dạ da.... Hắn không biết theo ai mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Vụ này chẳng những Hứa Thái Bình ngơ ngác mà cả những người bàng quang đều kinh di, vì cục diện biến hóa vượt qua sự tiên liệu của quần hào. A Liệt cũng cảm thấy chân tay luống cuống. Chàng lớn tiếng quát:

- Hứa Thái Bình, mau mau thả Âu Dương Tinh ra.

Hứa Thái Bình lại đáp:

- Dạ dạ....

Phong Càn dõng dạc nói:

- Ngươi đừng sợ gì hết. Độc lực của Vạn kiếp đan, ta có thể giải cho ngươi được.

Lục Minh Vũ nói ngay:

- Đừng nói giỡn! Phong sư huynh không quen biết quái y Tề Duy Ngã.

Phong Càn sẵng giọng:

- E rằng kẻ không biết Tề Duy Ngã là ngươi chứ không phải ta.

Lục Minh Vũ ngơ ngác không hiểu Phong Càn nói vậy là nghĩa làm sao. Hắn tưởng chừng có điều chi ngoắt ngoéo.

Phong Càn lại nói tiếp:

- Bất quá ngươi chỉ biết Tề Duy Ngã dưới bộ mặt giả. Còn ta đây hiểu rõ lai lịch hắn. Ta nói cho ngươi hay cũng chẳng hại gì. Hiện giờ hắn cũng ở đây.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Phong sư huynh nói vậy liệu có ai tin chăng?

Phong Càn đáp:

- Điều đó muốn chứng minh chẳng khó gì:

Điểm thứ nhất là ta sai y đến kiếm ngươi, dĩ nhiên y không nói vụ bí mật đó cho ngươi nghe. Điểm thứ hai là có thể kêu y ra đây cho ngươi biết chân tướng.

Lục Minh Vũ xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi quyết đoán.

Hắn ngửa mặt lên trời cười lạt nói:

- Phong sư huynh còn muốn gạt cả tiểu đệ thì thật là chuyện đáng nực cười.

Phong Càn nói:

- Đây là ngươi bức bách ta phải làm như vậy. Nếu ta không kêu Tề Duy Ngã ra mặt, Hứa Thái Bình chẳng có cách giải được chất độc chắc y phải hành động theo mệnh lệnh của ngươi.

Hắn hất mặt nhìn sang đầu tường mé tả hô:

- Tề Duy Ngã! Ngươi hãy ra đi.

Trên đầu tường này có bảy, tám người ngồi. Một người theo lời nhảy xuống sân.

Quần hùng đều ngạc nhiên nhìn lại thấy y thân hình cao lớn lối bốn, năm chục tuổi. Chính là Lữ Nhất Linh, một tay cao thủ phái Nga Mi.

Lữ Nhất Linh quả nhiên là một một tay y đạo nổi tiếng trong võ lâm.

Trước hết Lữ Nhất Linh xoay lại nhìn bọn Trịnh Nhất Trần, Lục Nhất Biều và Du Nhất Phong ngồi ở đầu tường bên kia và đều là những tay cao thủ phái Nga Mi. Hắn chắp tay tỏ ra hối hận và xin lỗi rồi quay lại bảo Lục Minh Vũ:

- Lẽ ra giáo chủ không nên tranh hơi với lệnh sư huynh. Bản nhân là Tề Duy Ngã. Tuy diện mạo có khác, nhưng khẩu âm vẫn thế, tưởng giáo chủ cũng nhận ra rồi và tin rằng bản nhân đã gặp

giáo chủ dưới bộ mặt giả.

Hắn quay lại nhìn Hứa Thái Bình hỏi:

- Hứa huynh! Hứa huynh có nhận ra tiểu đệ chăng?

Hứa Thái Bình gật đầu, vẻ mặt bâng khuâng như người mất bạc. Hắn quay lại nhìn Lục Minh Vũ nói:

- Lệnh sư huynh năm trước đã nói là giáo chủ bản tính tráo trở và là người tàn độc hung ác, e rằng có ngày không chịu tuân lệnh thành hư việc lớn, nên phái thuộc hạ gia nhập Cực Lạc giáo và đưa Vạn kiếp đan cho giáo chủ để chế ngự bọn thuộc hạ. Cái đó là đề phòng giáo chủ chống lại mệnh lệnh của lệnh sư huynh. Giáo chủ đã mượn Vạn kiếp đan để kiến tạo quyền lực thì cũng vì nó mà mất hết quyền hành. Ngày nay giáo chủ tỏ thái độ chống đối đúng như lời tiên liệu của lệnh sư huynh. Vậy từ giờ trở, đi các hạ không còn là giáo chủ Cực Lạc giáo nữa.

Lục Minh Vũ biến đổi sắc mặt nhìn Hứa Thái Bình nói:

- Hứa Thái Bình! Ngươi cứ ưng thuận không giết Âu Dương Tinh là Tra Tư Liệt lập tức giết chết Phong Càn. Chất độc trong mình ngươi sẽ do ta phụ trách hóa giải.

Mọi người đều quay lại nhìn Hứa Thái Bình thì sắc mặt hắn biến đổi kịch liệt.

Phong Càn nói:

- Hứa Thái Bình! Nếu ngươi nghe lời hắn thì lập tức ta sai Tề Duy Ngã làm cho chất độc trong mình ngươi phát tác và ngươi sẽ phải khổ sở suốt đời.

Hứa Thái Bình mắc vào thế kẹt giữa chỗ hai chủ tranh dành nhau. Đột nhiên hắn lớn tiếng:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Hứa Thái Bình này lầm lạc sa vào tà giáo, bị kiềm chế mấy mặt. Bữa nay chết là đáng, nhưng cũng còn giữ được con người thanh bạch.

Lữ Nhất Linh tức Tề Duy Ngã lạnh lùng hỏi:

- Hứa Thái Bình! Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

Hứa Thái Bình cả kinh thất sắc, không dám nhúc nhích.

Hiển nhiên hắn sợ Tề Duy Ngã đến cực điểm, thậm chí không dám tự sát nữa.

Những người lão luyện giang hồ đều hiểu là Hứa Thái Bình quá sợ Tề Duy Ngã chứ không phải sợ chết, vì hắn biết thủ đoạn của Tề Duy Ngã có thể làm cho người ta phải đau khổ đến cùng cực, muốn chết cũng không xong. Dù hắn đã quyết tâm giải thoát mà vẫn còn sợ đến thế.

Giữa lúc đó một tràng cười sang sảng vang lên. Mọi người nhìn lại thì ra Tra Tư Liệt.

Chàng thiếu niên anh tuấn mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Lữ Nhất Linh nói:

- Tề Duy Ngã! Vạn kiếp đan của ngươi hăm ai thì được chứ đừng hòng dọa ta, đối với Tra Tư Liệt, cái đó không đáng một đồng.

Lục Minh Vũ đang bực mình, liền xen vào:

- Không phải gã nói khoác đâu. Lúc nãy gã uống một viên Vạn kiếp đan mà chẳng việc gì cả.

A Liệt nói:

- Bản nhân không sợ chất độc này không có chi là lạ. Sự thực bất cứ ai bị thuốc độc kiềm chế, bản nhân cũng có thể giải trừ giúp cho.

Tề Duy Ngã đáp:

- Ngươi đừng nói khoác.

A Liệt hỏi:

- Giả tỷ ta thí nghiệm ngay đương trường và chứng minh được ta có thể chống lại chất độc thì ngươi tính sao?

Tề Duy Ngã nhíu mày, đáp:

- Võ đạo cao thâm khôn lường. Con người luyện công có thể đến trình độ chống được chất độc nhưng đáng tiếc không thể khiến cho người khác cũng như mình.

A Liệt nói:

- Ngươi lầm đó, vừa rồi độc kiếm của Phong Càn đã đả thương hai người. Hắn bảo chất độc đó thiên hạ không ai giải cứu được, vậy mà sự thực ta đã giải trừ cho người ta rồi.

Tề Duy Ngã nói:

- Chất độc trên lưỡi kiếm khác hẳn với chất độc Vạn kiếp đan.

A Liệt hỏi:

- Có phải ngươi muốn nói chất độc Vạn kiếp đan còn ghê gớm hơn?

Tề Duy Ngã đầy vẻ tự tin đáp:

- Đúng thế!

A Liệt hỏi:

- Ta đã uống Vạn kiếp đan mà vẫn bình yên vô sự. Cái đó còn chưa đủ làm bằng chứng hay sao?

Tề Duy Ngã đáp:

- Vừa rồi ta đã nói:

Ngươi có thể luyện công phu tạm thời kìm hãm được chất độc đó, nhưng vẫn bị tổn hại.

A Liệt nói:

- Ngươi không tin thì trước mặt mọi người lại đưa cho ta mấy thứ độc vật để ta thử nếm xem.

Tề Duy Ngã cười lạt đáp:

- Hay lắm!

Lập tức hắn lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ. Trong bình chứa chất nước xanh đỏ. Hắn nói:

- Đây là loại thứ nhất.

A Liệt nói:

- Ta cần mời một vị thay ta để giám thị Phong Càn đã.

Tề Duy Ngã nói:

- Ngươi mà bị chất độc phát tác chết người thì bao nhiêu việc trên thế gian chưa làm xong cũng đành bỏ đó, ngươi quan tâm làm chi?

A Liệt nói:

- Không được.

Chàng đảo mắt nhìn toàn đường chỉ thấy có Cao Thanh Vân là hơn hết, nhưng y bận giám thị Lục Minh Vũ, không thể phân tâm được. Còn ngoài ra, kể cả Phong Hỏa Song Kiếm chẳng ai muốn lãnh trách nhiệm này nên không lên tiếng.

Đột nhiên một thanh âm chói tai cất lên:

- Tra công tử! Để huynh đệ đại lao được chăng?

Hắn chưa dứt lời người đã xuất hiện. Chính là Tăng Lão Tam với cái đầu trọc lóc ngồi trên đầu tường lão lại phát ra thanh âm chói tai nói tiếp:

- Huynh đệ không biết tự lượng sức lực, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra toàn trường thì chỉ có một mình Tăng Lão Tam này là trúng cách.

Tăng lão tam nói mấy câu như chọc vào tai mọi người, khiến ai cũng phải buồn nôn. A Liệt cả mừng hỏi:

- Tăng Tam gia đứng ra là phải lắm. Có điều tam gia đừng nói khoác. Tại sao tam gia dám bảo chỉ có mình là trúng cách?

Tăng Lão Tam đáp:

- Trời ơi! Có vậy mà Tra huynh cũng không hiểu, thật khiến cho Tăng mỗ buồn quá. Chắc Tra huynh cũng biết lão tam kính trọng Tra huynh phi thường.

Quần hùng hận mình chẳng thể bịt được miệng lão lại, vì lẽ thanh âm lão đã khó nghe lại còn ra điều trách móc A Liệt, giọng nói càng thêm khả ố.

A Liệt tựa hồ chẳng bực mình vì lão chút nào, chàng nói:

- Vậy tiểu đệ xin lỗi Tăng tam ca. Tiểu đệ đã làm cho tam ca phải thất vọng.

Tăng lão tam đáp:

- Không sao! Không sao! Tra huynh ra đời chưa được bao lâu tất không tránh khỏi điều thiếu sót

kinh nghiệm. Ta tin rằng Tra huynh trải qua một thời gian rồi sẽ tiến bộ khác ngày nay nhiều.

A Liệt hỏi:

- Tăng tam ca! Có điều Tam ca chưa nói đến lý do tại sao chỉ có Tam ca trúng cách?

Tăng Lão Tam hỏi lại:

- Tra huynh chưa hiểu thật ư? Tăng mỗ đành nói ra vậy.

A Liệt giục:

- Tam ca nói đi!

Quần hùng rất khó chịu vì phải nghe giọng nói vô duyên lại rườm rà của Tăng Lão Tam.

Lục Minh Vũ lên tiếng:

- Câm họng đi! Ngươi muốn làm gì thì làm. Hà tất phải nói lắm thế!

Tăng lão Tam đảo cặp mắt vô thần ngó Lục Minh Vũ hỏi:

- Ngươi bảo ai câm họng? Lạ thiệt, ngươi đã làm bao nhiêu điều tàn ác, đáng lý tự mình phải ngậm miệng, lại còn làm oai làm phước, hống hách cái gì?

Lục Minh Vũ biết Tăng Lão Tam là con ngươi không nên dây vào. Nếu là lúc bình thời thì còn có thể ra tay giết lão được nhưng hiện giờ không thể động thủ, còn gây lời với lão thì chỉ bực tức mà chết.

Hắn liền hỏi:

- Bản nhân chỉ lên tiếng thay cho mọi người, vì không ai muốn dây với ngươi. Ngươi không nhận thấy toàn thể ở đây đều ghét cay ghét đắng ngươi ư?

Hắn khôn khéo làm cho câu chuyện ra to, bắt quàng cả quần hùng vào. Hắn có ý khiêu khích cho người khác lên tiếng.

Tăng lão Tam lại cất giọng khó nghe hơn:

- Dù ngươi là kẻ có tài miệng lưỡi, nhưng bữa nay ngươi không làm trò gì được đâu. Ngươi có biết bao nhiêu cao thủ danh gia trong võ lâm đều muốn giết ngươi. Cả Phong Càn cũng chẳng chịu buông tha ngươi đâu.

Lục Minh Vũ chưa đáp lời thì Tăng lão Tam lại nói tiếp:

- Tra huynh! Tra huynh cũng đã biết Phong Càn là truyền nhân của Ma Giáo. Trong mình hắn rất nhiều công phu cổ quái. Ghê gớm nhất là thuật Di tâm đoạt chí, thuật này có thể khiến cho người ta di chuyển mất chủ ý mà mình không hay có khi còn làm giảm chí phấn đấu nữa.

A Liệt hỏi:

- Chí phấn đấu của tiểu đệ đã giảm bớt chưa?

Tăng Lão Tam đáp:

- Có sút giảm rồi. Nếu là người khác tất bị nguy hiểm nữa.

A Liệt hỏi:

- Tăng Tam ca không sợ hắn ư?

Tăng Lão Tam đáp:

- Đừng nói giỡn! Hắn sợ lão tam thì có. Lão tam chỉ nói thêm mấy câu nữa là tâm thần hắn không tập trung được liệu còn đối phó với lão tam được chăng?

Lão nói câu này rất hợp tình hợp lý. Có điều mọi người vẫn ngấm ngầm thóa mạ lão sao không nói huỵch toẹt ra mà còn dùng dằng khiến ai nấy đều phải bực mình?

A Liệt đột nhiên bật tiếng cười khoan khoái, khiến quần hùng phải ngạc nhiên.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Sao? Tra huynh tưởng ta nói khoác chăng?

A Liệt đáp:

- Không phải đâu. Tiểu đệ chợt nhớ tới một người. Người đó thường cặp kè với lão tam, bữa nay có đến đây không?

Tăng lão lam đáp:

- Y có đến, chẳng những người thường đi tới Tăng mỗ mà cả người từng chia sẻ hoạn nạn với ta nữa. Lão ngấm ngầm cho A Liệt hay chẳng những Liễu Phiêu Hương đã tới đây mà còn có cả Phùng Thúy Lam nữa.

A Liệt nói:

- Nếu vậy để tiểu đệ giải quyết xong vấn đề này đã. Hứa Thái Bình hãy nghe đây!

Quần hùng thấy chàng nói vậy đều lắng tai. Hứa Thái Bình hỏi:

- Chuyện gì?

A Liệt đáp:

- Vừa rồi ngươi tự nhận lầm lỡ sa vào tà giáo để đến nỗi phải làm tôi mọi cho người. Vậy khi ngươi khỏi bị chất độc kiềm chế, có chịu cải tà qui chính không?

Hứa Thái Bình đáp:

- Dĩ nhiên ta chịu liền.

A Liệt nói:

- Bao nhiêu người trong Cực Lạc giáo đều phải uống độc dược và bị kiềm chế vĩnh viễn. Tâm tính cũng đổi thành tà ác. Nếu ai sinh lòng phản bội thì tới kỳ không được uống thuốc giải và lập tức mắc phải thảm trạng suốt đời. Tình hình này chắc ngươi đã biết rồi. Ta có đủ lực lượng giải

thoát nỗi đau khổ cho ngươi. Còn bao nhiêu người khác ở Cực Lạc giáo cũng có thể cầu ta điều trị cho.

Ta nhất định giữ bí mật, quyết không tiết lô....

# Chương 94 - Cao Thanh Vân Đại Chiến Lục Minh Vũ

Tề Duy Ngã lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nói một cách quá dễ dàng như vậy thì ai mà tin được? A Liệt đáp:

- Về điểm giữ lời hứa, tất không ai nghi ngờ. Điều mà họ nghi ngờ là ở nơi ta có đủ bản lĩnh chữa được cho họ hay không. Phải vậy chăng?

Hứa Thái Bình nói ngay:

- Đúng thế! Đúng thế!

A Liệt hỏi:

- Phải chăng các vị muốn ta đưa ra đủ bằng chứng mới hết hoài nghi?

Hứa Thái Bình lại đáp:

- Đúng thế! Đúng thế!

A Liệt dõng dạc nói:

- Trong Cực Lạc Giáo có một người mà các vị đều nhận biết là Liễu Phiêu Hương cô nương.

Liễu cô nương! Mời cô nương xuất hiện cùng quần hào tương kiến.

Chàng vừa dứt lời, trên đầu tường, một bóng người đàn bà tuyệt đẹp bỗng nhiên hiện ra. Y thị cất tiếng trong trẻo cười hỏi:

- Tra công tử! Công tử triệu tiện thiếp có việc gì?

A Liệt đáp:

- Liễu cô nương! Cô nương đã cải tà qui chính mà vẫn bình yên đó là một bằng chứng rất hùng hồn để các vị nhận xét còn hơn cả muôn vàn lời nói.

Tề Duy Ngã sắc mặt tái mét lớn tiếng:

- Liễu Phiêu Hương! Sau đây ba ngày tất ngươi bị thảm tử.

Liễu Phiêu Hương cười đáp:

- Nói bậy! Trước kia ta bị ngươi hăm dọa sợ muốn chết. Nhưng từ ngày ta uống linh dược của Tra công tử ban cho chẳng những giải trừ được chất độc mà còn khôi phục tâm linh sáng suốt nữa, nhớ lại hết những chuyện hồi thơ ấu.

Hứa Thái Bình hỏi:

- Tra công tử tặng thuốc cho tại hạ thật chứ?

A Liệt lên giọng quyết đoán:

- Chẳng những tặng cho các hạ mà bao nhiêu người Cực Lạc giáo muốn thoát ly vòng kiềm tỏa dù chẳng có ơn oán gì với tại hạ, tại hạ cũng lặng thuốc giải và quyết giữ tuyệt đối bí mật.

Hứa Thái Bình nói:

- Hay lắm!

Rồi hắn buông tay lập tức. Nhưng giữa lúc ấy, Phong Càn hú lên một tiếng, người hắn tung lên không vọt đi nhanh như điện chớp.

A Liệt phóng đao rất nhanh, tuy đâm trúng Phong Càn nhưng người hắn vọt lên nóc nhà nhanh như chớp rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Biến diễn này khiến cho toàn trường nhốn nháo cả lên.

Cao Thanh Vân phát huy đao khí mãnh liệt tuyệt luân kiềm chế Lục Minh Vũ. Mặt khác Bùi Khôn Lượng, Nhất Sơn đại sư và bọn Trình Huyền Đạo cũng vận công đề phòng viện trợ y.

A Liệt phóng một đao không thu thập được Phong Càn. Chàng quay lại nhìn Tề Duy Ngã và chuyển hướng trường đao chĩa vào người hắn.

Đao thế của A Liệt ghê gớm vô cùng khiến cho Tề Duy Ngã không dám trốn chạy.

Bọn Trình Nhất Trần, Lục Nhất Điều ở phái Ngã Mi liền nhảy vào trường.

Trình Nhất Trần cúi đầu nói:

- Hắn là tên phản đồ của tệ phái, khi nào dám làm nhơ thanh bảo đao của Tra công tử...

A Liệt chăm chú nhìn Tề Duy Ngã miệng đáp:

- Đạo trưởng có điều chưa hiểu. Người này không phải chỉ là bạn đồ riêng của quí phái, mà còn là hung thủ ai ai cũng muốn tru diệt. Vì nếu hắn không cho dược vật thì thế lực của Cực Lạc giáo làm gì phát triển được mau lẹ đến thế? Đồng thời hắn lợi dụng tà giáo này bắt bao nhiêu người lành mạnh làm vật thí nghiệm cho độc dược của hắn. Thật là một tên tội ác ngập trời.

Lục Nhất Biều nói:

- Tệ phái rất lấy làm xấu hổ, nên muốn mượn cơ hội này tru diệt bạn đồ để gọi là một chút đền tội.

A Liệt hỏi:

- Tại hạ đoán có mấy vị đại biểu cho quí phái đã tham dự vào cuộc vây đánh nhà họ Tra của tại hạ. Phải vậy không?

Tề Duy Ngã lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Chính là bản nhân.

A Liệt nói:

- Vậy thì hay lắm! Chúng ta là oan gia chạm trán trong quãng đường hẹp. Huống chi tội ngươi thâm trọng, chẳng một ai viện trợ ngươi đâu.

Tề Duy Ngã đáp:

- Phải rồi! Suốt đời ta đem hết tâm lực vào việc chế thuốc, võ công rất tầm thường. Ngươi muốn giết ta là một chuyện dễ dàng.

A Liệt nói:

- Nếu ngươi chịu đem tâm lực một đời nghiên cứu dược vật cứu người thì bản nhân hết lòng kính cẩn. Dù cho có mối huyết hải thâm cừu ta cũng quyết bỏ qua.

Tề Duy Ngã ngửa mặt lên trời cười nói:

- Tư tưởng hủ lậu... Tư tưởng hủ lậu...

A Liệt đáp:

- Đừng nói giỡn. Công cuộc cứu nhân độ thế bao nhiêu thánh hiền thường đã bàn đến. Điều gì đã là chân lý quyết chẳng phải tư tưởng hủ lậu.

Tề Duy Ngã nói:

- Người ta nói thế nào mình cũng theo thì là hủ lậu rồi. Lý luận như ngươi tầm thường quá ai mà không biết.

A Liệt hỏi:

- Vậy ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Tề Duy Ngã đáp:

- Lẽ tự nhiên ở đời là người mạnh làm thịt kẻ yếu đuối. Đó là một định lý không bao giờ canh cải. Kẻ bị ăn thịt chẳng phải là kiếp trước làm nên tội nghiệt phải chịu quả báo. Người ăn thịt cũng chẳng phải là điều ác chi hết mà chỉ là lẽ tự nhiên. Vạn vật trong vũ trụ phải thế mới được. Lý lẽ viện ra để bác khước những kẻ giết người chỉ là chuyện vu vơ.

A Liệt lắc đầu nói:

- Ngươi thật là hoang đường.

Tề Duy Ngã khoát tay ngừng lại đáp:

- Vừa rồi thảo luận về vấn đề giết người trên bản chất thiện ác. Bây giờ tiến thêm bước nữa bàn tới phương diện vô giá trị của vấn đề.

Lúc này số đông người đều cảm thấy hoang mang nghi hoặc, một là họ không hiểu hai người nói gì. Hai là họ không biết bàn tới chuyện đó làm chi? Họ tự hỏi:

Nếu Tề Duy Ngã là kẻ tội ác thì phí lời với hắn làm chi? Sao không giết quách hắn đi cho xong

chuyện?

Song họ thấy một số người, như Nhất Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Phong Hỏa song kiếm phái Võ Đương và mấy nhân vật địa vị cực cao lại chú ý lắng tai nghe thì họ cho là vụ này phải có nghĩa lý nên tuy họ nóng ruột mà không dám cắt dứt.

Quái y Tề Duy Ngã lại nói tiếp:

- Từ đời Bàn Cổ khai thiên lập địa, tiếp đến họ Hữu Sào dựng lên nhà cửa, ông Toại Nhân dùi cây lấy lửa, Luy Tổ lấy tơ dệt lụa trải mấy ngàn năm, nhân loại tiến bộ, chẳng những về chất độ nhân văn mà cả bách công kỹ nghệ càng tinh tiến. Thủ đoạn tàn sát cũng canh tân chẳng bao giờ cùng tận. Nếu kỹ nghệ hại mạng người mà không canh cải thì sao mỗi ngày một tiến bộ được? Như vậy chứng tỏ những phép tắc tự nhiên phải cải tiến mới có giá trị. Vạn sự trên thế gian chỉ là tương đối, cả thiện hay bất thiện cũng vậy. Nói tóm lại những phép tắc tự nhiên cái gì cũng phải tiến bộ.

Chẳng lẽ ta muốn tiến bộ mà các ngươi lại bảo là ta lầm lỗi ư?

A Liệt tuy cảm thấy hắn lý luận không đúng mà chàng cũng không có cách nào bài xích hắn được.

Nhất Sơn đại sư chậm rãi lên tiếng:

- Lý luận của thí chủ ngay về căn bản đã không đúng. Trong thiện và bất thiện là hai điều tương phản, ở giữa không có chỗ hở để dung nạp một vật gì khác. Nếu một đằng là ác tương đối với một đằng là thiện, thì quãng giữa là bất thiện bất ác. Cũng như nói về lạnh mà không lạnh. Bất cứ vật gì đã lạnh là lạnh, không lạnh là không lạnh, chứ chẳng thể vừa lạnh vừa không lạnh. Nhưng nếu nói về lạnh và không thì ở giữa có thể là ấm. Vật gì đã không lạnh cũng không nhất định là nóng do đó mà có chỗ khác.

Nhà sư nói thao thao bất tuyệt và ai cũng hiểu lão nói gì. Nhưng đạo lý này phải đặt vào đúng mới thích hợp còn đối với huyền diệu thiện ác sống chết thì chẳng có liên quan gì. Đó là một điều mù mịt không ai hiểu cả.

Thiên Phong kiếm khách Trình Huyền Đạo nói tiếp:

- Thí chủ đây chỉ nói về tiến bộ, khoa trương giá trị của tiến bộ. Nhưng thực sự cái mà y kêu bằng tiến bộ chẳng qua là thay cũ đổi mới để lập dị mà thôi. Nói một cách khác:

Theo nhận xét của y thì cái gì khác cũ cũng gọi là tiến bộ. Nếu vậy tiến bộ thật dễ quá, chẳng có chi đáng giá. Bình tĩnh mà nói thì những sự vật, tư tưởng hoặc chế độ cũ chưa chắc đều là cái hay cái đẹp, nhưng cái gì có giá trị mới lưu truyền lại ở đời. Đến lúc nó không hợp nữa thì thành đào thải. Cũng như nói đến lúc nó không còn giá trị gì thì người ta phế bỏ để thay cái mới vào.

A Liệt nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Như thế mới hợp lý.

Trình Huyền Đạo ra chiều trầm tư rồi chậm rãi nói tiếp:

- Bọn bần đạo lấy tư cách là người bên ngoài thực tế thì trên đời chẳng có chuyện gì tiến bộ để

nói. Dù là sự vật tối tân cũng là hiện trạng ở đời, có điều con người mới phát hiện ra mà thôi.

Nói một cách khác thì sự vật đã hình thành từ trước, nhưng người chưa biết tới, giả tỷ trong vũ trụ không đạo lý thì âu là sự vật mới mẻ cũng chẳng thể tồn tại.

Đạo trưởng ngó Tề Duy Ngã bằng cặp mắt sắc bén nói tiếp:

- Tỷ như thí chủ đã phí bao nhiêu tâm huyết chế thành loại thuốc mới mà thí chủ nhận thấy nó không tiến bộ, nhưng sự thực bọn bần đạo thừa nhận khác thí chủ thì nó vẫn tồn tại.

Tề Duy Ngã chau mày hỏi:

- Lý luận của đạo trưởng như vậy là nghĩa là làm sao? Hiển nhiên tại hạ đã sáng chế ra thứ thuốc mới thì sao các vị đi phủ nhận được?

Trình Huyền Đạo đưa ra những thí dụ rõ ràng khiến mọi người trong trường đều hiểu cả, nên thấy Tề Duy Ngã nói vậy đều lắc đầu cho là lý thuyết của hắn không đúng.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu các hạ không muốn sống thì bọn tại hạ cũng thành toàn cho. Bằng các hạ muốn sống nữa thì bọn tại ha.... Tề Duy Ngã vội hỏi:

- Thì các vị làm sao?

Lục Minh Vũ là kẻ sĩ tài trí hơn đòi mà đởm lược cũng khác người. Trước tình trạng này hắn vẫn can thiệp vào việc người ta, liền thay Cao Thanh Vân đáp:

- Người ta cũng đem ngươi giết chết. Cao Thanh Vân! Ta nói vậy có đúng không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng!

Tề Duy Ngã hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Cái đó kêu bằng không nói đến chuyện đạo lý.

Y ngửa mặt lên trời cười lạt nói tiếp:

- Mấy năm nay các hạ vì cuộc thí nghiệm thứ thuốc mới, mượn danh từ "tiến bộ" làm việc tàn nhẫn đã giết chết bao nhiêu nhân mạng, đối với những người bị nạn các hạ có nói chuyện "tiến bộ" với họ không? Chẳng lẽ người ta cũng vui lòng chịu chết vì sự "tiến bộ" của các hạ?

A Liệt nói:

- Cái đó nhất định là không rồi. Hà tất còn phải hỏi?

Cao Thanh Vân nói:

- Vì thế nên Tề Duy Ngã các hạ cũng đừng mong bọn tại hạ "tiến bộ" nữa. Bọn tại ha chỉ cần biết trừ khử các hạ xong, trên đời sẽ được khá nhiều sinh linh khỏi bị họa sát thân là đủ rồi.

A Liệt tiến gần thêm một bước lớn tiếng quát:

- Tề Duy Ngã! Nếu ngươi không đứng ra ngăn cản thì Phong Càn khó mà trốn thoát lưỡi đao của ta. Cứ cá nhân ngươi mà nói thì tội nghiệt cũng đáng chết rồi. Ngươi hãy coi chừng!

Thế đao của A Liệt đã khủng khiếp vô cùng mà những tay cao thủ bốn mặt, trừ bốn năm người giúp Cao Thanh Vân bao vây Lục Minh Vũ, còn hơn chục người tự động kéo ra vây Tề Duy Ngã.

Trong bọn cao thủ này, dĩ nhiên có người đã đầu hàng Cực Lạc giáo, nhưng họ căm hận Tề Duy Ngã vì hắn đưa thuốc cho Lục Minh Vũ làm hại người nên đều muốn giết hắn.

Quái y Tề Duy Ngã trơ trọi một mình mà bị A Liệt cùng bọn cao thủ uy hiếp, chí phấn đấu của hắn tiêu giảm hết sạch.

A Liệt vung trường đao quét thành một luồng ánh sáng loé mắt nhằm đưa vào những chỗ nguy hiểm trên thượng bàn Tề Duy Ngã.

Tề Duy Ngã vung kiếm đỡ gạt. Hắn là một cao thủ nổi danh, dù biết cơ sự hỏng rồi cũng phản ứng một chút. A Liệt tấn công liền ba đao mà chưa thu thập được Tề Duy Ngã.

Trình Nhất Trần lớn tiếng hỏi:

- Tên bạn đồ tàn ác kia! Ngươi còn dám chống cự nữa ư?

Y vừa quát vừa vung kiếm toan phóng tới.

Làn kiếm khí ào ạt xô ra, thêm vào tiếng quát phẫn nộ khiến Tề Duy Ngã chấn động tâm thần, trong lòng hoảng hốt.

Giữa lúc hắn phân tâm, A Liệt hú lên một tiếng vung đao chém tới nhanh như chớp. Một tiếng choang rùng rợn vang lên, Tề Duy Ngã cả người lẫn kiếm bị chàng hất ra xa bảy tám bước, té huỵch xuống đất. Trường kiếm tuột khỏi tay, bụng hắn máu tươi vọt ra như suối.

Con người đại ác xuất thân ở danh môn đại phái, nhưng ngấm ngầm làm việc tàn độc tất nhiên đưa đến kết quả thảm khốc này, khiến mọi người đều khoan khoái.

Bây giờ bao nhiêu con mắt đều nhìn cả vào Lục Minh Vũ, nhất là A Liệt.

Lục Minh Vũ trước tình trạng này dù chắp cánh cũng chẳng thể bay lên trời được.

Cao Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Lục Minh Vũ! Bản nhân đã nói muốn quyết một trận sinh tử với ngươi. Câu đó đến bây giờ hãy còn hiệu lực.

Lục Minh Vũ liếc mắt nhìn cục diện rồi hạ quyết tâm hỏi:

- Cao Thanh Vân! Ngươi nói thật hay là nói dối?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bậc đại trượng phu một lời đã hứa, ngựa tứ khôn theo. Dĩ nhiên ta nói thật.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nếu bất hạnh mà ngươi thất bại thì sao?

Quần hùng toàn trường đều không lên tiếng vì nể mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Ngươi tính sao?

Lục Minh Vũ đáp:

- Bản nhân mà không chịu nổi thì có chết dưới lưỡi bảo đao của ngươi cũng không oán hận.

Bằng may mà đắc thắng thì xin được bình yên rút lui.

Quần hùng đều nóng lòng chờ đợi câu trả lời của Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu ta chịu lời ngươi mà các bậc đồng đạo tiền bối hiện diện tại trường cũng nể mặt ta làm theo lời hứa, thì ngươi yên tâm lắm rồi.

Lục Minh Vũ hỏi:

- Nếu không thế thì ta còn nói làm chi?

Cao Thanh Vân đáp:

- Bọn gian tà các ngươi lợi dụng thủ pháp bất chính để ám toán. Còn nhân vật chính phái thật kém về điểm này, nhưng cũng đành chịu chứ không làm sao được.

Thái độ và lời nói của y lộ vẻ ngần ngừ, vẫn dè dặt sợ bị mắc bẫy Lục Minh Vũ. Quần hào thấy y cẩn thận nên cũng bớt hẳn khẩn trương.

Cao Thanh Vân lại nói tiếp:

- Lục Minh Vũ! Bữa nay ngươi chạm trán ta là ngày tội ác đã mãn. Ta là người trong lòng vẫn giữ chính nghĩa nhưng lúc hành động tuyệt không câu nệ.

# Chương 95 - Phùng Thúy Lam Đại Chiến Ác Ma

Lục Minh Vũ nói:

- Ngươi nói quanh co ta chẳng hiểu ra làm sao? Sao không nói huỵch toẹt ra?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hay lắm! Nếu nói huỵch toẹt thì ngươi mà chết dưới lưỡi đao của ta thì chuyện xong rồi. Còn ta mà bị ngươi giết thì ta mời Tra công tử động thủ để báo thù cho ta.

Lục Minh Vũ nghiêm nghị nói:

- Ngươi quanh co hàng nửa ngày trời toàn là lời bỏ đi.

Cao Thanh Vân cười lạt đáp:

- Ngươi lầm rồi! Cái đó là tại dục vọng quá cao nên thất vọng càng lớn mà thôi. Ngươi không tin lời ta thì thử nhìn lại các vị đồng đạo tiền bối chung quanh coi. Có phải các vị thấy Tra công tử ra tay mà ra chiều hoan hỉ. Cái đó là vì vạn nhất ngươi thắng được ta, nhưng tội ác của ngươi cũng chẳng có cơ hội nào trốn thoát.

Lục Minh Vũ biết là gặp phải tay đối thủ xảo quyệt thâm độc không kém gì mình, không chiếm được phần tiện nghi nên tự nhủ:

- Ta sẽ có cách khác thoát thân.

Bỗng Tăng lão tam lên tiếng:

- Ấy, Lục Minh Vũ hãy còn có âm mưu... A Liệt biết quần hào không chịu nổi thanh âm của Tăng lão Tam liền nói:

- Tăng Tam ca! Hắn có âm mưu gì?

Tăng Lao Tâm đáp:

- Ban đầu hắn tạ khẩu kính trọng tài trí cùng võ công của Cao huynh, lúc tỷ thí hắn có thắng cũng không hạ độc thủ. Nhưng Tra công tử quyết không tha hắn, phải vậy chăng?

A Liệt vội hỏi:

- Phải rồi! Lão ca quả là bậc thần tiên đoán trúng phong phóc nhưng khi đó có lợi gì cho hắn?

Tăng lão Tam đáp:

- Hắn cũng muốn đem toàn lực ra tỉ đấu với Tra huynh, nhưng hắn đã nhìn thấy cuộc tỉ đấu giữa Tra huynh và Phong Càn, biết rằng không thể thắng được đành chuẩn bị cơ hội chờ người ta giết chết hoặc đánh trọng thương hoặc thành tàn phế.

A Liệt trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu hắn bị trọng thương hay thành tàn phế tại hạ không thể hạ thủ thêm được nữa, hoặc tiếp tục hạ sát hắn thì hiện giờ tại hạ cũng chưa biết. Mọi người đều lấy làm thú vị vì câu chuyện đã đến chỗ vi diệu. Huống chi trước tình thế biến hóa này họ đều đã dự mưu bằng những tâm cơ rất sâu rộng khiến người nghe phải ngạc nhiên...

Tăng Lão Tam nói:

- Ta biết rồi... ta biết rồi!... Tra huynh tuy là kẻ sĩ nghĩa hiệp nhưng chẳng phải là cái nhân của đàn bà. Vì thế Tra huynh khi nghĩ tới mối huyết cừu hoặc trừ ác tận gốc có thể lại hạ thủ giết chết hắn.

A Liệt hỏi:

- Đã thế thì hắn có dùng mưu kế sâu xa không được lợi gì.

Tăng Lão Tam đáp:

- Hắn cũng như Tăng mỗ có một ý nghĩ khác và đoán rằng có biện pháp khiến Tra huynh không động thủ được.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Biện pháp gì? Sao chính tại hạ lại không biết?

Tăng Lão Tam đáp:

- Coi kìa! Lục Minh Vũ đã xác nhận thuyết của lão tam, nói huỵch toẹt âm mưu của hắn nên hắn cúi đầu ủ rũ.

Mọi người quay ra nhìn Lục Minh Vũ thì quả nhiên hắn lộ ra thái độ buồn rầu vô hạn đúng như lời Tăng lão Tam.

Cao Thanh Vân lúc này vẫn đề phòng để khỏi bị Lục Minh Vũ hại người một cách đột ngột.

A Liệt lại giục:

- Biện pháp gì Tăng huynh nói đi!

Tăng Lão Tam đáp:

- Hắn bị trọng thương, võ công mất đến quá nửa rồi, hắn muốn đem chỗ ẩn thân của Phong Càn đánh đổi lấy cái mạng tàn phế thì Tra huynh tính sao?

Quần hùng đều cảm thấy lão nói có lý. Giả tỷ Lục Minh Vũ dùng biện pháp này một cách thuận lợi thì rất có thể thành công.

Cao Thanh Vân nói theo:

- Bây giờ Tăng lão sư đã phanh phui chỗ dụng tâm đê hèn của hắn thì kế đó không ăn thua nữa, Lục Minh Vũ! Ngươi hãy coi chừng.

Y giơ đao nhằm Lục Minh Vũ chém tới. Đối phương cũng vung kiếm thủ thế chỉ trong khoảnh khắc toàn trường dàn dụa hơi lạnh thấu xương của đao kiếm tiết ra.

Hai người chẳng những là cao thủ đương thời mà lại là trận đánh quyết sinh tử, dĩ nhiên nó khác với cuộc đấu thông thường. Chính vì thế mà sát khí cùng khí thế của hai người so với lúc bình thường tăng lên gấp mấy lần.

Quần hào đứng xung quanh đều cảm thấy khí lạnh ghê người. Những đóm đuốc bị những luồng kình phong quạt phập phèo khi tỏ khi mờ.

Cao Thanh Vân hung hãn như con báo, chuồn qua chuồn lại mau lẹ phi thường, thanh bảo đao của y tỏa ra một làn tinh quang tấn công mãnh liệt vào thượng bàn và trung bàn Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ ra chiêu "hoa vũ tán phân" kiếm thế quay lộn chung quanh bảo hộ toàn thân.

Đao quang của Cao Thanh vân đi tới đâu cũng chạm phải thế kiếm của Lục Minh Vũ bật lên những tiếng choang choảng. Lục Minh Vũ phải lùi lại mấy thước.

Quần hùng theo dõi cuộc đấu thấy công lực của Cao Thanh Vân đã thâm hậu mà thế đao càng lợi hại đều kinh hãi và khen ngợi không ngớt. Cuộc đấu hiện giờ không có gì đáng bi quan.

Lục Minh Vũ đón đỡ mấy đao của đối phương, trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- Ta thử qua võ công của Cao Thanh Vân nhưng bữa nay hiển nhiên khác hẳn ngày trước. Dù trước kia hắn giấu diếm tài nghệ thì sự thực cũng không xa cách nhau nhiều đến thế được.

Hắn cho rằng trong thời gian ngắn ngủi, công lực của Cao Thanh Vân đã tinh tiến một cách không ngờ.

Lục Minh Vũ ý niệm như vậy trong chớp mắt rồi bỏ qua ngay vì hắn sợ mình không thận trọng hể phân tâm là lập tức bị hãm vào tình thế thụ động. Hắn vội thi triển công lực, cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang, thanh độc kiếm trong tay đâm chênh chếch về phía địch nhân.

Hiện hai bên đứng cách nhau đến bốn năm thước. Lục Minh Vũ ra chiêu này ảo diệu khôn lường, khiến người ta khó mà đoán được hắn tấn công hay phòng thủ.

Cao Thanh Vân trong lòng thoáng cảm thấy thế kiếm của đối phương cản trở mình không nên hạ thủ, khí thế của y lập tức bị ngừng lại một chút.

Người bàng quan thấy Lục Minh Vũ đột nhiên biến thế lợi hại, lại băn khoăn lo lắng cho Cao Thanh Vân.

Nên biết những người bàng quan ở đây toàn là những tay cao thủ lịch duyệt phong phú nhãn lực hơn người. Trong cuộc chiến đấu này hiển nhiên Cao Thanh Vân phải phát huy kiếm thế thật kiên cường để áp đảo đối phương. Thế mà hiện giờ kiếm thế của y lại chùn nhụt, trách nào quần hùng chẳng cảm thấy tâm sự trầm trọng.

Lục Minh Vũ nhờ đúng chỗ sơ hở này mà chí phấn đấu cùng kiếm khí của hắn tăng lên rất nhiều.

Chưởng môn phái Lạc Xuyên là Diêu Văn Thái từ hồi nào tới giờ vẫn nín tiếng đột nhiên quát lớn:

- Lục Minh Vũ! Cổ thuật của ngươi đối với Cao đại hiệp thì phát sinh hiệu lực thế nào được?

Cao Thanh Vân hiển nhiên bị cặp mắt của đối phương chiếu ra những tia kỳ quang mà bị ảnh hưởng. Y được Diêu Văn Thái thức tỉnh liền khôi phục lại thần trí.

Nên biết Cao Thanh Vân đã hiểu cách phá giải cổ thuật. Vừa rồi bất quá là vô tình không phòng bị mà mắc bẫy đối phương. Bây giờ y được Diêu Văn Thái nhắc nhở, liền vận dụng cách phá giải để tiêu diệt những cái mờ ám trong đầu óc.

Lục Minh Vũ hận mình chẳng thể nhảy lại phóng kiếm đâm chết Diêu Văn Thái cho hả dạ. Nếu Diêu Văn Thái không thức tỉnh Cao Thanh Vân thì hắn đã nắm phần thắng trong cuộc chiến này.

Hiện giờ hắn không rảnh để nghĩ tới mối căm tức, vì ánh đao của Cao Thanh Vân vọt đến như cầu vồng bắn tới.

Lục Minh Vũ hú lên một tiếng dài múa tít độc kiếm, thi triển "Đại vân du kiếm pháp" một kiếm thuật chân truyền của Cái Bang. Thân hình hắn như gió dập mưa dồn chợt lui chợt tới. lúc tiến thoái hoàn toàn không để lộ hình tích.

Đường kiếm pháp này là phép màu trấn bang của Cái Bang để tranh hùng thiên hạ. Lục Minh Vũ đã luyện đến chỗ rất tinh thục, chiêu thức kỳ diệu khôn lường, nội lực vô cùng mãnh liệt.

Đao pháp của Cao Thanh Vân sở trường về mau lẹ. Những chiêu đao tri triển như sấm dậy chớp nhoáng.

Hai người chiết chiêu mà đao quang kiếm ảnh xen kẽ nhau khiến quần hào trông hoa cả mắt cơ hồ không phân biệt được thân hình của hai đối thủ.

Quần hùng đều ngưng thần chú ý theo dõi cuộc chiến, trong lòng khẩn trương vô cùng.

A Liệt tâm thần có điều không trấn tĩnh vì để Phong Càn chạy mất rồi mà hắn lại là kẻ thù đệ nhất trong vụ án ở Tra gia. Giả tỷ Lục Minh Vũ biết được chỗ ở của Phong Càn và hắn đi theo lập tức thì chàng còn có thể trả được mối đại thù. Nhưng chính Lục Minh Vũ cũng là tên ác ma chẳng thể buông tha.

Nếu không chịu để Lục Minh Vũ chạy trốn thì dĩ nhiên hắn không chịu nói cho hay Phong Càn lạc lõng nơi đâu. Đó là chỗ không thể giải quyết được vấn đề.

Cuộc đấu sinh tử của hai người đã kéo dài đến mấy chục chiêu. Tốc độ của hai bên đã bắt đầu chậm lại. Chỉ những tay cao thủ mới hiểu được không phải vì họ mệt sức mà là vì sau năm chục chiêu quyết chiến hai bên đều hiểu rằng không thể áp đảo đối phương bằng cách đánh mạnh và đánh mau, nên họ thay đổi chiến thuật là lẽ dĩ nhiên.

Hai người không muốn hao phí tinh lực bằng cách ra chiêu thần tốc mà đổi lại cách đánh trong võ học cao thâm, tức là tìm ra nhược điểm sơ hở của đối phương.

Cách đấu này ngoài vốn võ học cao thâm, còn phải so bì nội lực.

Đao pháp của Cao Thanh vân là môn đích truyền của phái Ngũ Đài. Nhưng y được Tiêu Dao lão nhân chỉ điểm, đã biến đổi ít nhiều. Những chỗ tinh kỳ cao diệu thật khiến cho người ta phải thè lưỡi.

Kiếm pháp của Lục Minh Vũ nguyên là nội gia chính tông, lại gồm cả những tuyệt chiêu của các phái khác. Sau cùng là nội công tâm pháp của Nhân Ma. Nó biến thành một kiếm lộ siêu tuyệt.

Mỗi chiêu thức của hai bên đều đi vào chỗ tuyệt diệu xuất quỉ nhập thần, khó mà tìm được vết tích.

Hai người lại đấu thêm ngoài hai chục chiêu. Cao Thanh Vân tự biết mình không đủ sức nhẫn nại một là vì nội lực của y còn kém đối phương. Hai là phải phân tâm để chống chọi cổ thuật của hắn nên phí mất nhiều nội lực, chẳng mấy chốc y cảm thấy mình khó lòng chống nổi.

Cao Thanh Vân lộ vẻ nghiêm trọng nhíu cặp mày rậm của y ra chiều phẫn nộ khiến người ngó thấy đều biết y ở vào tình trạng bất lợi mà thành cảnh ngộ này.

A Liệt muốn chống kiếm ra giúp Cao Thanh Vân nhưng y đã tuyên bố với mọi người quyết chiến với Lục Minh Vũ đến chết mới thôi. Nếu chàng nhảy vào, lẽ nào y chịu ưng thuận?

Giữa lúc chàng nóng nảy vì tình thế nghiêm trọng thì đột nhiên một bóng người bay vào hạ mình xuống trước mặt mọi người, nhìn lại thì chính là Phùng Thúy Lam, một thiếu nữ nhỏ tuổi xinh đẹp. Người nàng như cây ngọc, mặt phấn môi hồng.

Nàng vừa đứng vững mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng bừng. Phùng Thúy Lam tay trái cầm thanh bảo kiếm cả vỏ tay mặt nắm một vật. Nàng lớn tiếng hô:

- Các vị hãy dừng tay!

Phùng Thúy Lam muốn hai bên bãi chiến nên đã vận nội lực để phát ngôn. Chẳng những quần hùng toàn trường nghe thấy mà chính hai người đang hăng hái chiến đấu cũng nghe rõ.

Quần hùng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Cô bé này ỷ vào cái gì mà bắt người ta phải dừng tay bãi chiến? Nếu hai bên dừng tay thật thì cô làm thế nào?

Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân không lý gì đến nàng. Thực ra hai người có muốn dừng tay cũng phải song phương đồng lượt. Bằng không thì bên này đình chiến tất bị bên kia nhân chỗ sơ hở đánh đòn trí mạng. Nói một cách khác thì họ đã thành thế cưỡi cọp.

Phùng Thúy Lam thấy hai bên không lý gì đến mình, nàng cũng không tức giận, thủng thẳng nói:

- Nếu các vị đã không chịu tự động dừng tay thì ta phải nghĩ cách phân khai mới được.

Khẩu khí của nàng khiến cho bao nhiêu người đang quan chiến đều giật nảy mình.

Nên biết Lục Minh Vũ và Cao Thanh Vân hiện giờ đã thành thế ràng buộc lấy nhau. Mỗi chiêu mỗi thức của hai người đều xen kẽ như đan thì dù là những tay cao thủ như Nhất Sơn đại sư cũng không dám nghĩ tới việc phân khai.

A Liệt lên tiếng ngăn cản:

- Thúy Lam! Cô nương chớ nên mạo hiểm.

Câu này đúng là lời nói trong lòng của quần hùng, nên nhiều ngươi phát âm đồng ý với chàng, hoặc gật đầu để tỏ thái độ tán thành.

Phùng Thúy Lam đảo mắt nhìn chàng cười nói:

- Ngươi hãy coi đây!

Đoạn nàng liệng vật trong tay ra đánh "sầm" một tiếng. Hỏa quang bén lên tung tóe.

Thật là kỳ dị! Ngọn lửa lập lức biến thành một làn khói mù lan ra bốn mặt tám phương.

Trong khoảnh khắc chỗ nào cũng lửa cháy rần rần coi rất quái đản.

Nguyên Phùng Thúy Lam đã liệng ra một nắm cát màu đen. Đó là một thứ hỏa dược đặc biệt chế thành. Vì nó tản ra rất rộng nên thế lửa bốn mặt vây bọc lấy hai người đang chiến đấu trong trường.

Những người đã luyện võ công thượng thặng thì chẳng sợ gì mà chỉ sợ lửa. Vì thế hai người không kịp thương lượng cùng tự mình lập tức nhảy lủi ra.

Lục Minh Vũ nhảy ra ngoài vòng chiến rồi liền bị Phùng Thúy Lam cản đường. Ngoài ra bọn A Liệt bốn năm tay cao thủ hạng nhất, cũng giương cặp mắt chăm chăm nhìn hắn. Lục Minh Vũ chau mày nói:

- Hay hơn hết là cô hãy tránh ra.

Phùng Thúy Lam cười khanh khách. Người cô di chuyển đi về phía đối phương, thân hình rất ngoạn mục. Cặp mắt Lục Minh Vũ sáng rực lên chăm chú nhìn vào mặt nàng hỏi:

- Cô có nghe thấy ta vừa bảo sao không?

Cặp mắt xinh đẹp mê người của Phùng Thúy Lam đột nhiên lộ vẻ mơ màng đáp:

- Ta nghe rõ rồi!

Lục Minh Vũ lên giọng kiên quyết:

- Vậy cô hãy theo ta và giúp ta để phá vòng vây.

Cao Thanh Vân đứng ở phía sau cách hai trượng, lớn tiếng quát:

- Thằng cha này lại thi triển cổ thuật rồi!

Mọi người nghe nói chấn động tâm thần.

A Liệt lớn tiếng hô:

- Thúy Lam! Cô chớ mắc bẫy hắn.

Phùng Thúy Lam đột nhiên hai tay phân ra đánh "choang" một tiếng. Thanh kiếm cầm trong tay trái đã rút ra khỏi vỏ.

Dưới ánh lửa kiếm quang đỏ rực khiến người ta cơ hồ không mở mắt được.

Bất cứ phản ứng gì cũng không ngăn cản được Lục Minh Vũ thế mà trước lần ánh kiếm người hắn to lớn bỗng chấn động tựa hồ bị đẩy mạnh xuýt nữa té nhào.

Quần hùng trong toàn trường thấy vậy chẳng ai hiểu ra sao. Chỉ có A Liệt là rõ, chàng buột miệng ta:

- Ủa! Tru tiên diệu kiếm!

Thanh kiếm này là báu vật của Ma Nữ kiếm phái nổi tiếng phi thường trong võ lâm, nhưng hầu như chưa ai trông thấy nên không biết nó.

Những cao thủ danh gia liền hiểu thanh Tru tiên diệu kiếm có một lực lượng thần kỳ khống chế tâm linh vì thế mà cổ thuật của Lục Minh Vũ liền bị uy hiếp, dĩ nhiên cổ thuật cũng là một công phu về tâm linh.

Phùng Thúy Lam rút kiếm ra rồi, cục diện liền biến đổi, cô nói:

- Lục Minh Vũ! Chắc ngươi không ngờ thanh kiếm này là lợi khí chuyên đề kiềm chế Đại phong vân kiếm pháp của Cái Bang. Vì chỉ có thanh kiếm này là uy hiếp được thân pháp như gió dồn mưa dập về đại phong vân kiếm pháp. Nhưng cái đó còn là thứ yếu. Điều quan trọng nhất là nó phá cổ thuật mà ngươi phải khổ công rèn luyện nhiều năm.

Lục Minh Vũ hết sức hất đầu lên mới hơi tỉnh lại. Hắn chau mày, cặp mắt nhắm lại một nửa tựa hồ không chịu nổi tinh quang của bảo kiếm. Hắn hỏi:

- Thanh kiếm này ngươi lấy được ở đâu?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Sư thư của ta tuy bị ngươi làm trò chơi trong lòng bàn tay mà y vẫn tỉnh táo không bị mê muội, thu cất được thanh kiếm này, lúc lâm chung y mới uỷ người nói cho ta hay.

Lục Minh Vũ thở dài nói:

- Nếu vậy thủy chung nàng chưa thật lòng yêu ta. Bằng không thì nhất định nàng đã cho ta hay thanh kiếm này cất dấu nơi nào.

Một tên ác ma nhất đời lại làm bang chúa Cái Bang uy danh vang lừng thiên hạ mà đột nhiên thốt ra những lời ủy mị, thật không ai tưởng tượng được.

Phùng Thúy Lam nói:

- Không phải đâu! Chính vì y yêu ngươi mà phải đón lấy kết quả bi thảm khủng khiếp.

Lục Minh Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Trong lòng y yêu ngươi tha thiết, một mặt y biết ngươi là tên ác ma tàn độc. Dĩ nhiên y nhận ra thế nào là thiện là ác gây ra bởi thanh kiếm này. Nói tóm lại y chẳng thể xa dời ngươi mà cũng không thể yêu ngươi hết lòng hết ý, nên y sa vào bước đường hủy diệt điên khùng.

Quần hào nghe nàng nói hiểu đại khái. Còn hiểu rõ đầu đuôi một cách sâu xa chỉ có mình A Liệt.

Chàng đã có một đoạn nghiệt tình với Tô Ngọc Quyên. Mụ đã nói cho chàng hay muốn kiếm một người khác khả dĩ thay thế Lục Minh Vũ. Có thế mới mong thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Bất cứ là ai ở vào tình cảnh Ngọc Quyên cũng chẳng thể giữ tư cách hoàn toàn.

Lại nghe Lục Minh Vũ nói:

- Té ra là thế! Hỡi ơi! Đáng trách ta không biết sớm một chút. Ta mà biết sớm đã không đối đãi với nàng như vậy.

Phùng Thúy Lam giơ thanh bảo kiếm lên nói:

- Chuyện phiếm hãy gác lại. Bây giờ ta muốn thỉnh giáo võ công của ngươi đây.

Lục Minh Vũ bị kiếm khí bức bách phải lùi lại hai bước. Phùng Thúy Lam quát lên một tiếng nhảy xổ tới phóng liền ba kiếm veo véo ánh kiếm loé ra muôn đạo hào quang.

Lục Minh Vũ loạng choạng lùi lại. Lúc hắn đỡ gạt đã tỏ ra sức lực bạc nhược, ánh mắt láo liên, không còn gì là phong độ.

Quần hào nhận thấy trận đánh này, Lục Minh Vũ không thể chống nổi hai chục chiêu, tất phải chết dưới lưỡi kiếm của Phùng Thúy Lam ai cũng thở phào một cái nhẹ nhõm tựa hồ trút được khối nặng trong lòng.

Quả nhiên mới sáu chiêu Lục Minh Vũ bị trúng kiếm vào đùi ôm tay nhăn nhỏ. Hiển nhiên hắn không còn sức lực.

Đột nhiên trong đám đông có bốn người kế tiếp phát ra những tiếng rú thê thảm. Coi tình hình là đủ biết những tên địch còn ẩn nấp chung quanh, ngấm ngầm tập kích. Quần hùng toàn trường toàn là cao thủ danh gia nhân gặp diễn biến đột ngột nên không khỏi nhốn nháo cả lên.

Nguyên những người bị ám toán kêu rú té nhào cũng là những tay cao thủ đủ biết địch nhân không phải hạng tầm thường.

Cả bọn A Liệt, Cao Thanh Vân cũng xoay mình nhìn ra ngoài để điều tra và chuẩn bị lập thành một trận chiến giữa bọn chúng.

Nhưng địch nhân chưa tìm ra thì trong chiến trường đã xảy cuộc đại biến. Lục Minh Vũ nhân lúc nhốn nháo không ai để ý liền vung kiếm chém tới khiến Phùng Thúy Lam phải lùi lại một bước.

Hắn vội rút ở sau lưng ra mặt cây nhuyễn tiên lấp loáng ánh bạc. Toàn thân cây roi là những đốt xương lớn bằng ngón tay cái chắp lại.

Hắn cầm tiên trong tay rồi, chiêu thức lập tức biến đổi, tinh thần hắn cũng phấn khởi lên nhiều.

Phùng Thúy Lam biết Lục Minh Vũ bỏ hết võ công Cái Bang mà sử dụng nội ngoại công đích truyền của Nhân Ma, nên hắn làm cho uy lực của Tru tiên diệu kiếm giảm mất quá nửa.

Lục Minh Vũ võ công cao thâm nên dù chỉ còn một nửa lực lượng cũng đủ khiến cho cục diện

lập tức cải hoán. Nếu Phùng Thúy Lam không có Tru tiên diệu kiếm trong tay tức là không còn lực lượng để khống chế Lục Minh Vũ thì nhất định nàng phải chết dưới cây roi bằng xương khô sắc bạc.

Lục Minh Vũ đánh ra bốn chiên liên hoàn và đã kiềm chế được thế công bằng với Tru tiên diệu kiếm của đối phương. Giữa lúc ấy có tiếng người ta:

- Bọn họ trúng độc cả rồi...

A Liệt giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao, để tại hạ lại coi?

Bao nhiêu người để ý cả vào chàng mà lúc này Lục Minh Vũ đã vãn hồi cục thế. Hắn thấy có cơ hội liền thi triển tuyệt chiêu "Cấp lưu dũng thoái" chuồn ra ngoài vòng chiến. Phùng Thúy Lam thét lên:

- Hắn chạy thoát rồi...

Mọi người đang nhốn nháo vội quay đầu nhìn lại.

Lục Minh Vũ đang nhảy qua quãng giữa Diêu Văn Thái và Lục Nhất Điều. Lục Nhất Điều vung kiếm lên quét ngang vào lưng Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ xoay tay quật cây khô lâu tiên trở lại. Giả tỷ lúc này không có Diêu Văn Thái vừa nhảy tới nơi đánh ra một chưởng thì phát tiên của Lục MinhVũ đã đánh Lục Nhất Điều thành trọng thương rồi.

Chưởng lực của Diêu Văn Thái là võ lâm nhất tuyệt. Lục Minh Vũ bất đắc dĩ phải vung tay trái lên nghinh địch. Hai tay đụng nhau đánh "binh" một tiếng.

Lục Minh Vũ miệng hộc máu tươi nhưng thân hình không ngừng lại chút nào vượt ra khỏi trùng vi.

Mặt ngoài cũng còn một phần nhân mã của các môn phái nhưng không phải là cao thủ hạng nhất nên đành để Lục Minh Vũ lướt nhanh như gió, chớp mắt đã mất hút. Bên này bọn A Liệt, Cao Thanh vân nhìn được chỗ nọ phải bỏ chỗ kia. Chỉ sểnh một chút mà Lục Minh Vũ thoát khỏi trùng vi.

Cao Thanh Vân hô:

- Phải rượt theo cho mau.

Y nhún vai nhảy vọt lên nóc nhà nhìn về phía Lục Minh Vũ trốn chạy để rượt theo.

Nhưng A Liệt vẫn đứng lên. Chàng xoay mình nhìn lại bọn cao thủ các môn phái bị thương nằm lăn dưới đất.

Chàng vừa ngó tới đã biết ngay là chuyện gì rồi nhưng ngoài mặt làm bộ ngơ ngác hỏi; - Lạ thiệt! Vụ này là thế nào đây?

Quần hùng tại trường đền là những tay bôn tầu giang hồ chẳng ít thì nhiều, vừa trông những

người té là đã nhận ra có Hứa Thái Bình ở Thanh Long hội, liền hiểu ngay những người nằm đây đều là cùng phường ở Cực Lạc giáo. Sở dĩ bọn họ hôn mê té nhào là vì chất thuốc Vạn kiếp đan phát tác.

Chỉ trong chớp mắt, hai người rên la thê thảm khác nào heo bị chọc tiết. Sau một lúc, bao nhiêu người té nhào đều kêu rú. Thanh âm này nếu ở người thường phát ra chẳng có chi đáng kể, nhưng đây là những nhân vật đã dầy công rèn luyện thể chất khác người thường nhiều, nên tiếng rú càng khủng khiếp, khiến người nghe phải kinh tâm động phách, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Ai cũng hiểu rằng những nạn nhân đang bị đau khổ đến cùng cực.

Bọn Phong Hỏa song kiếm Trình Huyền Đạo, Hà Huyền Thúc phái Võ Đương, Nhất Sơn đại sư phái Thiếu Lâm, Mai Am chủ phái Hoa Sơn, Trịnh Nhất Trần, Du Nhất Phong phái Nga Mi, Bùi Khôn Lượng ở Thần Câu Môn và Diêu Văn Thái ở phái Lạc Quyên, tất cả đến hơn bọn chục tay cao thủ hạng nhất đều vây quanh A Liệt, để xem chàng bảo sao....

A Liệt nói:

- Các vị đừng trông vào tại ha.... Nhất Sơn đại sư ngắt lời:

- Tra thiếu hiệp chẳng đã nói nếu những người này bị chất độc phát tác thì cứ trông vào thiếu hiệp là gì?

Bao nhiêu người khác đều lên tiếng phụ họa.

A Liệt sửng sốt nói:

- Bọn họ bị chất độc phát tác?

Trình Huyền Đạo ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hiển nhiên gã tinh thông y đạo. Có phải chất độc phát giác hay không, dĩ nhiên gã biết rồi, sao lại làm ra vẻ không hiểu, phải chăng còn có nguyên nhân nào khác?

Vì thế lão không nói gì chỉ ngấm ngầm suy xét đạo lý bên trong.

Tăng Lão Tam cùng Liễu Phiêu Hương và Phùng Thúy Lam cũng châu đầu vào coi.

A Liệt giả vờ hỏi Liễu Phiêu Hương:

- Liễn cô nương đã hiểu uy lực của Vạn kiếp đan. Những người này có phải bị chất độc Vạn kiếp đan phát tác không?

Liễu Phiêu Hương trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Dường như phải mà lại tựa hồ không phải...

Mu nói câu này chẳng khác nào mụ không trả lời.

Tăng Lão Tam nói:

- Tra công tử! Mời công tử lại đây...

Rồi lão cùng A Liệt lui ra một chỗ. Tăng Lão Tam khẽ hỏi:

- Hiển nhiên là Vạn kiếp đan phát tác, sao Tra huynh còn hỏi Liễu Phiêu Hương?

A Liệt đáp:

- Mụ quả là người rất thông minh cố ý trả lòi nước đôi. Tình thực mà nói thì tiểu đệ vừa trông liền hiểu ngay là độc lực của Vạn kiếp đan phát lác. Do đó có thể nhất quyết những người này đều đã qui đầu Cực lạc giáo.

Tăng Lão Tam hỏi:

- Phải chăng mối oan khí trong lòng Tra huynh không thể nhẫn nại được? Những người bị té đó đã tham dự vào cuộc gia hại họ Tra và kể như tòng phạm...

A Liệt lắc đầu ngắt lời:

- Mối oan khí nhẫn nại được hay không là chuyện khác. Vấn đề là ở chỗ những người này đột nhiên chất độc phát tác do bàn tay nào đã hạ thủ?

Tăng Lão Tam chấn động tâm thần đáp:

- Tra huynh hỏi rất có lý. Theo lẽ thì chất độc phát tác phải có kẻ sớm người muộn, quyết không thể cùng một lúc phát tất cả được, trừ phi có người ám toán đã ngấm ngầm thi triển thủ đoạn. Vụ này lại xảy ra giữa lúc Lục Minh Vũ ở vào hoàn cảnh rất nguy cấp, những người đó đột nhiên té nhào khiến hắn có cơ hội tẩu thoát, càng khiến cho chúng ta phải suy nghĩ.

Phùng Thúy Lam và Liễu Phiêu Hương cũng chạy lại. Phùng Thúy Lam hỏi:

- Các vị bàn chuyện gì thế?

Mụ và bọn Tăng Lão Tam tuy không phải người danh môn chính phái, nhưng đều được A Liệt coi là những nhân vật có thể tin cậy.

Âu Dương Tinh cũng chạy tới nơi. Mắt nàng lấp loáng lộ vẻ đối nghịch nhìn Liễu Phiêu Hương và Phùng Thúy Lam.

A Liệt trong lòng ngờ vực, chàng nói:

- Giả tỷ còn có người địa vị rất tôn cao viện trợ Lục Minh Vũ thì phải là tay đáng sợ, tỷ như một tên đệ tử nào khác của Nhân Ma, trà trộn vào đám cao thủ danh gia. Nếu đúng như vậy, chúng ta phải lập tức điều tra cho biết mới được.

Liễu Phiêu Hương giật mình hỏi:

- Điều tra bằng cách nào?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng chưa biết.

Tăng Lão Tam nói:

- Theo nhận xét của lão tam thì Nhân Ma đã cho hai tên đệ tử ra mặt, làm gì còn có tên thứ ba. Nhưng hiện giờ xảy tình trạng này, chúng ta chẳng thể không hoài nghi được.

Âu Dương Tinh lên tiếng:

- Tiểu muội tưởng nên thương lượng với Trình Chân Nhân xem sao.

Phùng Thúy Lam gạt đi:

- Mối hoài nghi này càng ít người biết càng hay.

# Chương 96 - Cuộc Điều Tra Tông Tích Ác Ma

Bên kia mười mấy vị cao thủ danh gia nổi tiếng thiên hạ cũng biết vụ này có điều ngoắt ngoéo nên A Liệt chưa chịu ra tay giải cứu. Họ xầm xì bàn tán và đưa mắt nhìn mấy người bên này ra chiều nghi hoặc.

Trình Nhất Trần đạo nhân nói:

- Mối cừu hận của Tra công tử khó bề tiêu giải nên chàng không chịu ra tay có lẽ vì thế cũng chưa biết chừng.

Bùi Khôn Lượng thở dài nói:

- Giả tỷ chàng bỏ mặc mấy người này cũng không thể trách được.

Nhất Sơn đại sư trầm ngâm nói:

- Vụ này e rằng không giản dị như vậy. Ngay trong tệ phái cũng có một tên đệ tử bất thiện mà chàng căm hận sâu xa, gã bị kiếm độc đả thương, chàng vẫn ra tay giải cứu thì sao?

Trình Huyền Đạo nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì Tra công tử quả là kẻ sĩ nghĩa hiệp chân chính đời nay. Cứ coi việc Lục Minh Vũ vừa chạy thoát, chàng lấy việc cứu người là trọng hơn rượt theo kẻ địch thì đủ biết. Huống chi Lục Minh Vũ lại là kẻ tử thù của chàng...

Mai Am chủ nói:

- Đúng thế! Tra công tử lòng dạ Bồ Tát thật khiến người ta phải kính trọng.

Chưởng môn Thất Tinh môn là Nhâm Viễn thủng thẳng nói:

- Nhất định Tra công tử vấp phải vấn đề nan giải, nên đang thương lượng với mấy người khác.

Y đảo mắt nhìn bảy người nằm rên ta dưới đất nói tiếp:

- Theo ý kiến của tại hạ thì không gì bằng hãy đưa mấy vị này vào trong thành, đồng thời phái khoái mã đi mời độc sư Kim Thụ tới hoặc giả y có cách cứu trị được chăng?

Mọi người đều tán thành, chỉ mình Trình Huyền Đạo không đồng ý đáp:

- Chúng ta hãy chờ một chút xem sao đã. Cục diện bữa nay vi diệu vô cùng. Chúng ta hiển nhiên chẳng có liên quan gì đến vụ Tra gia. Đồng thời trong các phái cũng chỉ một số ít tham dự vào vụ án lưu huyết đó. Nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa được A Liệt tín nhiệm. Đó là một điều dễ nhận ra.

Nhất Sơn đại sư nói:

- Trình đạo huynh nói phải lắm.

Trình Huyền Đạo nói:

- Vì thế mà chúng ta cần một người trung gian làm môi giới mới dễ nói chuyện.

Đạo nhân đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói:

- Nhân vật có thể làm trung gian là Cao Thanh Vân đại hiệp, nhưng hiện giờ y đang rượt theo Lục Minh Vũ, vậy chúng ta phải chờ y trở về sẽ tính.

Diêu Văn Thái xen vào:

- Sáu bảy tay cao thủ Cái bang cũng đang rượt theo Lục Minh Vũ.

Du Nhất Phong nói:

- Không hiểu đến bao giờ bọn họ mới trở lại?

Nhất Phong nói rồi cất bước toan chạy đi, nhưng Nhâm Viễn đột nhiên cản lại nói:

- Du huynh hay chờ một chút.

Phân kim thủ Du Nhất Phong ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Nhâm huynh có điều chi dạy bảo?

Nhâm Viễn đáp:

- Phải chăng Du huynh muốn đi liệu lý di hài của lệnh sư đệ?

Y muốn nói về Quái Y Tề Duy Ngã.

Du Nhất Phong gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Nhâm Viễn nói:

- Hắn chuyên về y học dùng độc rất cao minh khiến cho bao nhiêu cao thủ danh gia phải cúi đầu nghe lệnh. Nay tuy hắn chết rồi nhưng quyết không nên đụng vào di thể cùng đồ vật của hắn.

Còn việc thu lượm mai táng thì hay hơn hết là để những tay chuyên môn xử lý.

Câu nói của Nhâm Viễn ngay thẳng làm cho người phái Nga Mi không được khoan khoái, nhưng rất đúng lý khiến ai cũng khâm phục.

Du Nhất Phong gật đầu đáp:

- Đa tạ Nhâm huynh đã nhắc nhở.

Những người nằm dưới đất vẫn lăn lộn kêu gào làm người nghe rất đỗi băn khoăn, hồi hộp.

A Liệt nhìn Âu Dương Tinh nói:

- Phiền cô nương lấy cho một thùng nước.

Âu Dương Tinh chưa trả lời thì Phùng Thúy Lam nói:

- Một mình y làm thế nào được? Để tiểu muội đi với y.

Nguyên Phùng Thúy Lam coi mục quang Âu Dương Tinh đã hiểu y ghen tức. Nhất là A Liệt nhờ nàng việc này tựa hồ có ý bảo nàng xa ra, nên Âu Dương Tinh nhất định không chịu.

Âu Dương Tinh thấy Phùng Thúy Lam nguyện ý đi với mình thì vui vẻ làm ngay.

Hai cô vào nhà trong nhờ có mục quang hơn người, nhìn rõ cả lu nước trong bóng tối,liền múc lấy một thùng.

Lúc kiếm nước Phùng Thúy Lam có nói:

- Sau khi công cuộc bữa nay kết thúc tiểu muội lui khỏi giang hồ làm kẻ vô danh săn sóc việc nhà.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Thật thế ư?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Dĩ nhiên là thật, tiểu muội nói ra cô nương đừng cười. Tiểu muội đã yêu họa sư Kim Cung Hữu. Y không hiểu võ công cũng chẳng có điều chi sở trường mà chỉ có nét họa khiến người đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái.

- Phùng thư thư! Thư thư bình luận như vậy là không công bằng. Nét bút tức là bản lãnh của y đó, hơn nữa y đã là người được thư thư thương mến thì nhất định còn có nhiều bản lãnh khác.

Phùng Thấy Lam thấy giọng nói của nàng chân thành liền hiểu ngay và có quyết định từ nay không nên thân cận với A Liệt. Cô liền cười nói:

- Âu Dương cô nương nói có lý, tiểu muội không nên bình luận như vậy là phải.

Hai người lúc đi đường đều vui mừng hớn hở. Âu Dương Tinh cầm thùng nước đưa cho A Liệt.

Liễu Phiêu Hương đi tạt ngang ra đằng trước khẽ huých khuỷu tay vào Phùng Thúy Lam.

Phùng Thùy Lam lộ vẻ bâng khuâng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Liễu Phiêu Hương khẽ hỏi lại:

- Dường như có điều khác lạ! Chuyện gì vậy?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Tiểu muội đã đi đến một quyết định, chẳng hiểu có đúng không?

Liễu Phiêu Hương là một phu nhân kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Mụ xoay chuyển ý nghĩ hiểu ngay, nói:

- Âu Dương tiểu thư kia không còn điều gì lo phiền nét mặt lộ vẻ hí hửng. Ta tin rằng điểm này có liên quan đến quyết định của ngươi.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Đúng thế!

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Ngươi nghĩ thế cũng phải. Nhưng nếu ngươi bi thương quá đỗi thì quyết định đó lại không phải.

Phùng Thúy Lam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Bi thương thái quá ư? Tiểu muội không có cảm giác mãnh liệt gì hết, có điều trong lòng không khỏi bâng khuâng tựa hồ đánh mất vật gì. Liễu Phiêu Hương tủm tỉm cười nói:

- Cái đó thì không trách được vì ta nhận thấy giữa ngươi và Tra công tử đã phát sinh tình cảm, tuy ngươi cho là không thích hợp mấy, nhưng dầu sao y vẫn là chàng trai bảnh khiến cho người ta khó lòng quên được.

Phùng Thúy Lam đáp:

- Liễu tỷ tỷ nói phải lắm!

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Muội muội vì ai nỡ đành xa Tra công tử?

Phùng Thúy Lam đáp:

- Cái đó tỷ tỷ cũng biết rồi. Y chính là Kim Cung Hữu.

Trong đầu óc Liễu Phiêu Hương hiện lên một gã trai phong lưu nho nhã. Mụ ngấm ngầm thở dài tự nhủ:

- Chẳng những ta quen biết gã mà còn ở với gã khá nhiều ngày. Tuy ta chỉ yêu cầu gã họa hình mà sự thực...

Mn vội cắt đứt lòng tư tưởng, thủng thẳng hỏi:

- Kim Cung Hữu ư? Gã là một họa sư vẽ người khéo vào bậc nhất. Không hiểu gã đã họa hình ngươi chưa?

Phùng Thúy Lam gật đầu đáp:

- Có họa một bức rồi.

- Ta tin rằng bức vẽ kia khiến tâm linh ngươi hoà hợp. Thêm vào đó ngày trước đến Giang Nam lấy kiếm, dọc đường sớm tối nhìn thấy nhau rồi phát sinh tình cảm.

Phùng Thúy Lam nói:

- Đúng thế. Hiện giờ y một mình ở Hàng Châu đợi tiểu muội.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Bây giờ ở đây ta mừng ngươi trước vì gặp được lang quân đúng mối lương duyên tiền định....

Phùng thúy Lam hỏi:

- Cám ơn Liễu tỷ tỷ! Còn tình trạng của tỷ tỷ thì sao?

Cô định hỏi mụ phải chăng mụ cùng Tăng Lão Tam ở với nhau. Nhưng Tăng Lão Tam lại là con người ai cũng chán ghét nên không tiện nói ra.

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Vẻ chi một cánh hoa tàn, được người không rẻ bỏ lại còn cậy mai mối hỏi ta làm vợ. Ta tự lấy làm thỏa mãn rồi.

Phùng Thúy Lam ngấm ngầm kinh hãi nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, chỉ nói mấy lời chúc hạ. Bên kia A Liệt đã lấy một cánh hoa tiên đàm bỏ vào thùng nước chờ một chút rồi xách đi.

Tăng Lão Tam theo sau chàng.

Hai người thương nghị xong rồi, đều hy vọng thùng nước này giải được bách độc và hấp dẫn kẻ ra tay. Nói một cách khác, bước đầu tiên hai người chú trọng đến việc điều tra kẻ đã thi triển độc thủ.

Quần hào đều chú ý theo dõi động tác của hai người và phỏng đoán về thùng nước này có tác dụng gì. Dĩ nhiên mọi người đã nhìn thấy A Liệt bỏ một vật vào thùng nước nhưng không tin như vậy đã đủ trị độc cho mọi người.

Trình Huyền Đạo cất tiếng hỏi trước:

- Tra công tử! Công tử đã tìm ra cách chữa trị cho họ chưa?

A Liệt đáp:

- Cứu trị tận gốc thì không phải chuyện dễ dàng. Nhưng tạm thời giải thoát cái đau khổ chẳng khó khăn gì. Xin các vị múc nước trong thùng này đổ vào miệng những người bị nạn là xong.

Chàng vừa nói câu này, người các phái liền ra tay để cứu bạn đồng môn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bao nhiêu tiếng kêu rú đều yên lặng. Quả nhiên cách chữa của A Liệt đã sinh hiệu lực.

Quần hùng lộ vẻ hoan hỉ đến trước mặt A Liệt tạ Ơn, nhưng A Liệt và Tăng Lão Tam lúc này càng thêm nghi hoặc, vì hai người chỉ chờ phản ứng của quần hào đề tìm ra kẻ khả nghi. Ngờ đâu cho đến bây giờ chưa được kết quả gì.

A Liệt không nhịn được liền kéo Trình Huyền Đạo ra một chỗ nói cho lão nghe mối nghi ngờ trong lòng mình, rồi tiếp:

- Nếu chúng ta không tra ra được kẻ đã thi triển thủ pháp phát độc thì bao nhiêu công trình đều vô dụng hết. Phong Càn và Lục Minh Vũ với nhân vật này chằng kém gì nhau. Không biết làm

thế nào cho được.

Trình Huyền Đạo lẳng lặng không lên tiếng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Công tử và Tăng thí chủ trong lòng đã sẵn thành kiến nên ước lượng đích nhân quá cao minh.

A Liệt ngạc nhiên hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Vì hành động của Phong Càn và Lục Minh Vũ khiến công tử ra thành khẩn trương, nghĩ rằng bọn ác ma này thủ đoạn cao cường và cho rằng còn một tên ghê gớm lẩn quất trong bọn ta. Nhất là những người này chất độc phát tác một cách đột ngột đồng thời ngã ra tựa hồ có kẻ thao túng...

A Liệt nói:

- Đúng thế!

Trình Huyền Đạo nói:

- Bần đạo cũng thừa nhận có kẻ thúc đẩy chất độc phát tác mới khiến bấy nhiêu người té nhào cùng một lúc. Nhưng vừa rồi Nhâm Viễn huynh đã nói một câu khiến bần đạo không cho là còn có người ẩn nấp trong bọn ta.

A Liệt càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Theo nhận xét của đạo trưởng thì biểu hiện này do nguyên nhân nào?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Lúc Du Nhất Phong toan đi mai táng thi thể Tề Duy Ngã, Nhâm huynh cảnh cáo hắn đừng vọng động vì e có chất độc hại người được, nghe câu đó thì Tề Duy Ngã chết rồi vẫn có thể phát độc, chẳng lấy chi làm lạ.

A Liệt tỉnh ngộ cất bước tiến về phía Tề Duy Ngã. Chàng nhìn kỹ lại thấy một tay hắn chìa ra úp xuống đất. Kẽ tay còn ẩn hiện màu xanh biếc, coi rất khả nghi. Ai cũng sợ độc công của Tề Duy Ngã, chỉ có A Liệt là thản nhiên cúi xuống lật bàn tay hắn lên, thấy có một cái bình nhỏ đã mở nút và một thứ nước màu xanh chảy ra. Vì thế bên mình và kẽ ngón tay hắn đã nhuộm vết xanh lè.

A Liệt hít manh một hơi chân khí. Chàng cầm bình dốc chỗ nước còn lại vào kẽ tay đã có màu xanh, và cả người hắn. Sau đó chàng nhìn Nhất Sơn đại sư gật đầu.

Vị cao tăng chùa Thiếu Lâm này liền sai hai lên đệ tử cầm phương tiện sạn khoét một hố sâu ở góc viện.

A Liệt chính mình kéo thi thể Tề Duy Ngã bỏ xuống huyệt. Hai nhà sư kia liền cuốc đất đổ xuống vùi xác chết thật sâu. Sự việc bên này dường như đã kết thúc một đoạn.

Những nhân vật đầu não các phái đều hạ lệnh cho đệ tử giải tán về nơi trú ngụ. Chỉ còn những

nhân vật đầu não được Diêu Văn Thái mời đến sảnh đường ngồi chờ Cao Thanh Vân trở về.

Trong sảnh đường đèn lửa huy hoàng, nhưng chẳng bao lâu trời đã sáng rõ. Bọn người này chật vật suốt đêm mà không ai lộ vẻ mỏi mệt. Quần hùng đang chờ đợi thì thấy Cao Thanh Vân trở về, coi nét mặt y cũng biết cuộc rượt theo không đem lại kết quả.

Mọi người tâm tình trầm trọng. Thực tình Cực Lạc Giáo đã tan vỡ, Phong Càn và Lục Minh Vũ đều ôm thương trốn chạy nhưng hai tên đầu tội này mà không bắt được thì sau đây một thời gian, tro tàn lại cháy lên, võ lâm lại nổi sóng gió.

Mặt khác vụ huyết án nhà họ Tra hiện nay đổ cả lên đầu Phong Càn và Lục Minh Vũ, nhưng thực ra cả bảy môn phái lớn cũng không thoát khỏi mối liên can. Vì thế mà hai tên Phong, Lục còn ngày nào chưa chết là bảy phái lớn cảm thấy vụ huyết án nhà họ Tra chưa kết thúc, không khỏi ngay ngáy lo âu. Mấy môn phái trên đường Quan Lạc như phái Lạc Xuyên, Thanh Long hội, Thất Tinh môn đều động viên toàn lực xục tìm Phong Càn và Lục Minh Vũ xem lạc lõng nơi đâu.

Những môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đương cũng giúp đỡ điều tra. Còn các môn phái khác không ở trong phạm vi thế lực này chỉ chờ nghe tin tức. Cả bọn A Liệt, Diêu Văn Thái cũng vậy.

Quang âm thấm thoát, bốn ngày trôi qua mà tin tức về Lục Minh Vũ và Phong Càn vẫn như đá chìm đáy biển, chẳng thấy tăm hơi chi hết. Bao nhiêu người đều chán nản.

Nên biết Lục Minh Vũ đã làm bang chúa Cái Bang lại ngấm ngầm làm giáo chủ Cực Lạc giáo nên thế lực rải rác khắp nơi trong nước. Hắn lại là người xảo trá đa nghi, kinh nghiệm phong phú sắp sẵn những chỗ ẩn thân bí mật vô phương tìm kiếm. Chuyện đó chẳng có chi là lạ.

Trừ phi Lục Minh Vũ không nơi bí mật chẳng nói làm chi. Hắn mà có thì người Cực Lạc giáo cũng chẳng thể biết được, hẳn mới dám ẩn lánh.

Còn Phong Càn tuy là kẻ chủ chốt trong vụ huyết án, nhưng trước nay hắn vẫn ở trong bóng tối, người giang hồ ít kẻ biết hắn là nhân vật thế nào.

Bởi những lẽ trên, không một ai tra ra được những thân nhân hoặc bạn hữu có liên quan tới hắn. Trước tình trạng này muốn tìm ra nơi ẩn lánh của hắn còn khó hơn cả Lục Minh Vũ.

Các môn phái lớn liền tập trung toàn lực dò la tin tức Lục Minh Vũ. Chỉ có cách tìm thấy Lục Minh Vũ rồi là tìm ra Phong Càn chẳng khó khăn gì.

Trong thành Lạc Xuyên ít ra có đến hàng ngàn người tra xét Lục Minh Vũ. Họ đều là môn đồ phái Lạc Xuyên, Thất Tinh Môn, Thanh Long hội và một số người được các phái Thiếu Lâm, Võ Đương động viên. Vì thế có thể nói là bao nhiêu nhà cửa trong thành Lạc Dương đều bị theo dõi.

Lạc Dương tỷ như trung tâm của mạng lưới tản ra bốn mặt tám phương. Phía đông đến thành Khai Phong, phía bắc đến Thái Nguyên, phía tây đến Trường An, phía nam đến những đất Hán Trung, Từ Dương. Dĩ nhiên một địa khu rộng lớn như vậy, nguyên một việc chuyển tin tức cũng đã mất nhiều ngày. Huống chi chưa tìm ra được người lẩn tránh thì dù mọi việc có thuận lợi đến đâu cũng mất ít ra là mười ngày mới có kết quả.

Ai cũng hy vọng Lục Minh Vũ và Phong Càn hãy còn lẩn quất ở vùng Lạc Dương. Nếu chúng ra khỏi Lạc Dương xa chạy cao bay thì khó mà tìm thấy được.

Đêm đã qua canh tư, trong thành Lạc Dương không tìm được manh mối chi hết. Ai cũng cho rằng Lục Minh Vũ và Phong Càn đã lọt lưới rồi.

Một hôm Cao Thanh Vân sẵn tiện hỏi thăm tin tức các phái vô tình đến một khách điếm đi thẳng vào sau viện thì thấy Âu Dương Tinh ở cửa phòng nhìn y vẫy tay.

Cao Thanh Vân chạy lại nói:

- Cô nương có điều chi muốn nói?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hiện giờ A Liệt đang luyện công, Cao tiên sinh hãy vào phòng ngồi chơi.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Dĩ nhiên tại hạ không quấy nhiễu.

Phòng A Liệt ở ngay bên cạnh phòng Cao Thanh Vân, ít bữa nay chàng suốt ngày khổ công tập luyện nên không để ý gì đến việc ngoài. Dù là việc của hai kẻ đại thù Phong Càn và Lục Minh Vũ chàng cũng không có thì giờ đi thám thính. Nguyên chàng nhận thấy mình ở Lạc Dương hay nơi nào khác cũng không quen thuộc bằng người phái Lạc Xuyên, vì thế chàng cho việc đó làm mất nhiều thì giờ sao bằng trấn tĩnh tâm thần rèn luyện võ công cho thật tinh diệu. Chàng biết rõ có một ngày Phong Càn tái xuất giang hồ và lúc đó phải đối phó với hắn, tình thế tất nhiên cực kỳ hung hiểm.

Cao Thanh Vân hiểu chỗ dụng tâm của A Liệt, y cũng rất tán thành, nên những ngày qua, một mình y đến ở khách sạn, thỉnh thoảng mới gặp mặt A Liệt một cách ngẫu nhiên. Bao nhiêu người khác muốn gặp A Liệt hoàn toàn bị y ngăn cản.

Cao Thanh Vân hỏi Âu Dương Tinh:

- Bọn Tăng Lão Tam đâu rồi?

Âu Dương Tinh đáp:

- Chắc bọn họ Ở phòng riêng, tiểu muội không muốn đến dây với hắn.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ lại...

Âu Dương Tinh đột nhiên mỉm cười ngắt lời:

- Cao đại ca, đại ca vẫn cho là mình không thích đàn bà con gái chứ gì?

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Mãi đến nay mà đại ca chưa có bạn gái khiến tiểu muội đã nghĩ đến đại ca là một nhà đạo học cổ kính. May mà tiểu muội kịp thời phát giác ra chuyện bí mật này...

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Ta có điều chi bí mật đâu? Nếu cô phát giác ra điểm nào cũng không thể trách cô được.

Y nóng muốn biết đâu bi mật gì đó, nhưng vốn là người thâm mưu cơ cảnh, y xoay chuyển ý nghĩ rồi không hỏi nữa. Đó là một lối thoái để mà tiến. Vì tính tình của con người lắm lúc rất kỳ quặc. phải dùng đường quanh co mới đi tới nguyện vọng.

Y am hiểu nghệ thuật làm người, liền giơ ngón tay trỏ lên chỉ vào bên môi tỏ ý cho cô đừng nói, rồi khẽ bảo:

- Cô nương hạ thấp giọng xuống một chút. ~ Âu Dương Tinh là một thiếu nữ, tuổi hãy còn tính trẻ. Cô thấy vậy hí hửng đáp:

- Nếu đại ca muốn giữ bí mật thỉ phải có cái gì trả giá mới được.

Cao thanh Vân nói:

- Được rồi! Nhưng cô nương làm thế nào cho tại hạ tin tưởng?

Âu Dương Tinh đáp:

- Đại ca không tin cũng chẳng được.

Cao thanh Vân thở dài, ra chiều bất đắc dĩ mà phải đầu hàng, y nói:

- Hay lắm! Cô nương muốn ra điều kiện gì cũng được.

Âu Dương Tinh càng đắc ý đáp:

- Tiểu muội chỉ muốn một cây Ngọc tiêu.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Âu Dương Tinh chúm môi hỏi lại:

- Đại ca không cho chăng?

Cao Thanh Vân vội đáp:

- Cho, cho! Nhưng cô hãy nói điều bí mât kia trước cho tại hạ hay. Cái đó kêu bằng coi hàng định giá trên chốn giang hồ.

Âu Dương Tinh nghe nói đến luật giang hồ, cô đành phải tuân theo nói:

- Đại ca! Sáng sớm hôm nay tiểu muội vào trong phòng đại ca... lúc đó đại ca ra ngoài.

Cao Thanh Vân nói ngay:

- Phải rồi! Sáng nay tại hạ ra khỏi phòng sớm lắm.

Âu Dương Tinh nói:

- Tiểu muội nghe nói đại ca bao năm nay ngày nào cũng trời hừng sáng là trở dậy rồi. Lúc đó mặt trời đã mọc nên tiểu muội không gọi, đi thẳng vào phòng đại ca.

Cao Thanh Vân nói:

- Lần sau cô chớ làm thế nhé! Cô thử nghĩ coi tuy tại hạ dậy rồi, nhưng cô đã lớn mà tại hạ là đàn ông, tỷ như tại hạ đang thay áo mà cô vào thì thẹn chết.

Âu Dương Tinh cười đáp:

- Đừng bịp nữa! Đại ca bị tiểu muội khám phá ra điều bí mật mới mượn cớ nói vậy để từ nay tiểu muội không dám quậy nữa. Tuy nhiên bây giờ tiểu muội cho đại ca hay là tiểu muội đã nhìn thấy y.

Cao Thanh Vấn tròn mắt lên hỏi:

- Cô nương thấy ai?

Âu Dương Tinh đáp:

- Một cô đẹp lắm vào trạc ngoài hai mươi tuổi. Cô thiệt là đẹp, chẳng những mặt cô xinh xắn, da trắng như tuyết, mà phong độ lại rất cao quí nhàn nhã.

Cao Thanh Vân vừa nghe Âu Dương Tinh đòi Ngọc Tiêu liền tự hỏi:

- Mỹ nhân kia nhất định là Tử Y Ngọc Tiêu Ngô Đinh Hương rồi. Nàng đã cùng Bành Xuân Thâm tuyệt tích, sao còn xuất hiện ở đây?

Y nhún vai nói:

- Cô bất tất phải tả bình dáng nữa mà chỉ cần cho tại hạ hay sau khi cô gặp y rồi làm sao nữa.

# Chương 97 - Vì Tà Thuật, Bại Lộ Hành Tung

Âu Dương Tinh đáp:

- Y thấy tiểu muội đột ngột tiến vào thì giật mình kinh hãi. Tiểu muội vội nói cho y hay mình cũng là bằng hữu của đại ca.

Cao Thanh Vân "ủa" một tiếng ngắt lời:

- Thế là không được. Y không tin đâu.

Âu Dương Tinh nói:

- Sao lại không tin? Chẳng lẽ y tưởng tiểu muội là bạn gái của đại ca?

Cao Thanh Vân đáp.

- Nếu cô không câu nệ thì tại hạ xin nói trắng ra y dám nghĩ như vậy.

Âu Dương Tinh làm mặt giận nói:

- Hừ! Đại ca dám chiếm tiện nghi của tiểu muội chăng?

Cao Thanh vân vội cười đáp:

- Thôi thôi xin lỗi cô. Xin cô nói nữa đi.

Âu Dương Tinh nói:

- Khi đó tiểu muội giải thích cho y nghe nói là đại ca đối với tiểu muội như em gái và bảo y đừng sợ hãi vì gì tiểu muội quyết chẳng hở môi với ai.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Hay lắm! Y bảo sao?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là có chuyện. Nếu không khi nào yiểu muội dám đòi đại ca cây Ngọc Tiêu? Đại ca hãy cho tiểu muội biết y là người thế nào của đại ca?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Nếu mình nói Ngô Đinh Hương không phải là tình nhân thì câu chuyện còn dài lắm vì phải kể đầu đuôi mọi sự. Nếu nói là tình nhân thì hai người cùng mắc tiếng oan.

Y nghĩ vậy rồi nhún vai hàm hồ đáp:

- Cô dư biết rồi sao còn hỏi mãi?

Âu Dương Tinn thấy Cao Thanh Vân có vẻ nóng ruột nên cô lại nghĩ mỹ nhân kia chẳng phải

thiếu nữ khuê phòng, cô cho ngay y là vợ của người khác nên Cao Thanh Vân mới gạt đi. Cô thấy điểm này chẳng quan hệ gì, liền nói:

- Y hỏi tiểu muội có biết đại ca ở đâu không? Tiểu muội liền cho y hay lúc này không thể nào tìm đại ca được thì y bảo y phải về ngay không thể chờ được mà cần gặp mặt đại ca lắnn Cao Thanh Vân nhăn tít cặp lông mày tự hỏi:

- Phải chăng Diêu Văn Thái đã phát giác ra sự thực về vụ này? Âu Dương Tinh thấy Cao Thanh Vân cau mày lại cho là không được gặp ý trung nhân nên cau có. Cô vội nói:

- Đại ca bất tất phải nóng nảy. Tiểu muội biết y ở đâu rồi.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Y không về nhà chứ?

Âu Dương Tinh đắc ý đáp:

- Không có đâu. Y ở nhà một người thân thích và bảo đại ca đã hiểu địa chỉ. Y còn nói rõ đó là nhà cô em y.

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ:

- Ta có biết được cô em y ở đâu? Nhưng y đã nói vậy tất có nguyên nhân.

Y liền gật đầu đáp:

- Được! Té ra là thế. Nếu cô không nói thì tại hạ không đoán ra.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Bao giờ đại ca mới đến gặp y? Cô em y có đẹp không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Để sau này tại hạ hãy bảo cô được chăng? Bây giờ hãy về phòng rửa mặt thay áo đi…

Âu Dương Tinn giơ ngón tay trỏ lên ra vẻ trêu chọc Cao Thanh Vân. Cô nói:

- Xem chừng đại ca nóng lắm rồi! Bây giờ hãy còn sớm quá, nên chờ trăng lên hoặc canh ba đi mới phải.

Cao Thanh Vân mỉm cười trở gót về phòng mình, vừa đi vừa nghĩ ngợi.

Nhưng y phát hiện ra Ngô Đinh Hương có lưu lại một mảnh giấy ghi địa chỉ.Y nhìn địa chỉ rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Té ra nàng và Bành Xuân Thâm chưa đi xa mà còn quẩn quanh ở vùng Nghi Dương, nhưng không hiểu nàng mạo hiểm lần mò tới đây có việc chi khẩn cấp?

Cao Thanh Vân liền xé mảnh giấy đi lập tức ra khỏi thành chạy thẳng đến Nghi Dương.

Quãng đường hơn trăm dặm y chạy chẳng mất bao nhiêu thì giờ. Lúc huỳnh hôn y đã tới nơi.

Vì Ngô Đinh Hương ở vào tình trạng đặc biệt nên Cao Thanh Vân cần phải hành động bí mật mới khỏi bị người phái Lạc Xuyên điều tra ra.

Y liền tận dụng bản lĩnh thích khách và tin là không ai theo dõi hành tung mình được.

Cao Thanh Vân đến trước một tòa nhà vào hạng quí phái. Y kiểm điểm lại thân mình thì ngoài nét mặc có chút phong trần, nhưng vẫn giống một tay thương mại. Y tự tin ở tài cải trang của mình và không lo bị người khám phá. Y tiến lại gõ cổng.

Chỉ trong khoảnh khắc, cửa ngách mé hữu kẹt mở, một lão già tiến ra.

Cao Thanh Vân theo chỉ thị của Ngô Đinh Hương nói:

- Vãn bối là người của Chu lão gia phái tới đem thơ đưa đến phu nhân.

Lão già làm ra vẻ thân mật cười nói:

- Lão hủ là quản gia Chu Phúc ở đây. Đại danh ông bạn là gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ là Chu Thất.

Hai người tiến vào. Chu Phúc vừa đi vừa nói:

- Phu nhân đã dặn có một vị quản gia ở kinh đưa thơ đến để đón phu nhân vào kinh, chẳng hiểu có đúng không?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Phải rồi...

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Chuyến này Ngô Đinh Hương kiếm ta là đặt một gánh trách nhiệm lên lưng ta. Nay ta lại đưa nàng lên kinh thành há chẳng mất một đoạn thời gian để chầu chực nàng?

Y gượng cười đảo mắt nhìn xung quanh tòa nhà.

Chu Phúc thở dài nói:

- Mấy năm trước Chu lão gia mua tòa nhà này bảo để đưa cả nhà đến ở. Nhưng phu nhân mới đến được mấy ngày lại trở về kinh sư, chàng hiểu nhà này bỏ không bao lâu nữa.

Cao Thanh Vân chỉ ậm ừ không biết nói sao.

Đến bậu sảnh, Chu Phúc một mình vào thông báo. Lát sau lão trở ra dẫn Cao Thanh vân vào nội thất.

Trong tòa hoa sảnh này Cao Thanh Vân thấy một người phong tư mỹ lệ và hai ả nha đầu đứng hầu. Y nhìn kỹ lại thì đúng là Ngô Đinh Hương, mới hơi yên lòng.

Y phải theo kiểu cách nhà này tiến lại hành lễ.

Ngô Đinh Hương ra chiều hoan hỷ nói:

- Ngươi đi đường xa chắc là nhọc mệt, hãy ngồi nghỉ một lúc.

Nàng vừa đón lấy phong thơ mở coi vừa sai nha hoàn pha trà.

Dĩ nhiên phong thơ này do Cao Thanh Vân tạo ra, nhưng không phải hoàn toàn vô dụng. Y đã viết những câu hỏi vào trong thơ. Ngô Đinh Hương cố ý làm bộ trầm ngâm rồi sai lão già và tỳ nữ lui ra. Mọi người đều cho là nàng có chuyện kín gia đình hỏi Cao Thanh Vân và dĩ nhiên câu chuyện có liên quan đến Chu lão gia.

Trong nhà hoa sảnh chỉ còn hai người.

Ngô Đinh Hương khẽ nói:

- Cao đại hiệp tới đây rất hay. Bành Xuân Thâm đã đến kinh sư để lo liệu mọi việc. Tiện thiếp định ở đây mấy tháng rồi cũng lên kinh thành, muốn cho những nhà bên cạnh tin rằng mình có căn cứ nên mới bố trí như vậy. Ngoài ra lại chia nhau đi người trước kẻ sau khiến cho người ta khó mà phát giác.

Cao Thanh Vân là một tay lão luyện trong đường lối này, mới nghe đã biết chỗ nhiệm màu bên trong, tỏ ra tán đồng đáp:

- Phu nhân bố trí kín đáo như vậy tại hạ rất yên tâm.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Không hiểu tình hình Diêu Văn Thái gần đây thế nào?

Cao Thanh Vân phát giác ra trong khoé mắt nàng có ý bẽn lẽn thì nghĩ bụng:

- Nàng đã có ý hối hận với Diêu Văn Thái thì cũng không phải là kẻ vô lương tâm.

Y nghĩ vậy rồi đáp:

- Diêu huynh vẫn bình yên. Hiện giờ y không có tâm sự nào khác ngoài việc chấn chỉnh môn phái. Với tài trí và võ công hơn đời, Diêu huynh tất có thể trung hưng lại phái Lạc Xuyên trong võ lâm.

Ngô Đinh Hương thở phào một cái nói:

- Y đem toàn lực vào công cuộc đó, chắc có ngày lại xây dựng cơ đồ. Cao Thanh Vân nói:

- Những việc đã qua, phu nhân nên quên đi là hơn.

Ngô Đinh Hương rủ thấp cặp lông mày. Nét buồn rầu của nàng càng tăng thêm vẻ đẹp. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Phải rồi! Tiện thiếp xin ghi tâm những lời khuyên nhủ của Cao đại hiệp.

Cao Thanh vân không muốn để bầu không khí trầm trọng liền cười nói:

- Tại hạ rất làm bội phục phu nhân vì ở giữa thành Lạc Dương, phái Lạc Xuyên bố trí khắp nơi

mà phu nhân vẫn dám đến. Đởm lược như vậy đáng là một bậc nữ trung hào kiệt.

- Cao đại hiệp quá khen rồi! Tiện thiếp nghĩ rằng trong thành Lạc Dương hiện nay chỉ chú ý đến đàn ông, chứ chẳng lưu tâm đến đàn bà.

Cao Thanh vân ngạc nhiên hỏi:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp tuy ẩn kín trong nhà này nhưng vô tình nhận được tin tức là các vị sơ ý để Lục Minh Vũ trốn thoát.

Cao Thanh Vân vô cùng kinh ngạc lại rất đỗi mừng thầm, y nói:

- Sao? Phu nhân được tin tức của Lục Minh Vũ ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Nếu tiện thiếp không có tin tức về hắn thì mạo hiểm đến Lạc Dương kiếm đại hiệp làm chi?

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ cũng đoán vậy, nhưng thấy vụ này rất ly kỳ nên chưa dám tin lắm.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ hắn ở đâu?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Hắn ở ngay trong thành Nghi Dương này!

Cao Thanh Vân giật mình kinh hãi nói:

- Nến vậy bọn tại hạ phải đến hạ thủ gấp rút mới được. Nếu hắn thấy động lại chuồn mất thì hỏng bét.

Y trấn tĩnh tầm thần nói tiếp:

- Hắn là con người cơ cảnh lại man trá chắc phu nhân cũng biết rồi. Nếu không giết hắn đi mà muốn bắt sống thì thật là một việc khó khăn...

Ngô Đinh Hương ngạc nhiên hỏi:

- Sao các vị lại muốn bắt sống hắn làm chi?

Cao Thanh Vân liền đen chuyện Phong Càn nói cho mụ biết rồi kết luận:

- Cả Phong Càn lẫn Lục Minh Vũ đều cần phải giết đi. Nhưng nếu bắt sống được Lục Minh Vũ, bức bách hắn cung xưng ra chút đầu mối mới có thể truy ra được Phong Càn, nên hiện giờ không nên phóng tay hạ sát Lục Minh Vũ.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nếu vậy thì khó khăn lắm.

Cao Thanh Vân nói:

- Phu nhân là tay cao thủ đương thời lại kiến thức hơn người cũng công nhận là chuyện khó khăn, tất phải có nguyên nhân gì?

Ngô Đinh Hương biết rõ Thanh Vân trong lòng nóng nảy, liền đáp:

- Để tiện thiếp trình bày tin tức là đại hiệp hiểu ngay.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi lên giọng rất lọt tai nói:

- Bảy bữa trước đây, một tên nha đầu của tiện thiếp đi thăm viếng tỷ tỷ của thị, lúc trở về thị lộ vẻ khác lạ. Tiện thiếp giật mình kinh hãi vì vẻ mặt thị hiển nhiên trúng phải cổ thuật thành ra lạc thần vô chủ, quên cả những việc đã trải qua khi đến thăm tỷ tỷ.

Cao Thanh Vân bất giác đứng thẳng người lên, hơi nghiêng về phía trước. Hiển nhiên y rất chú ý đến câu chuyện.

Ngô Đinh Hương lại nói:

- Tên nha đầu này do A Phúc mua về đã được hai năm. Theo chỗ tiện thiếp biết thị còn có một người tỷ tỷ cũng đem bán cho nhà giầu họ Trần ở bản thành. Đó là việc bốn, năm năm trước.

Tiện thiếp mua căn nhà này rồi liền dự phòng một khi không dùng đến, vì mình không định đến đây cư trú, nên cho kẻ ăn người ở được tự do. Cứ mấy ngày tên nha đầu kia lại đi thăm viếng tỷ tỷ một lần.

Cao Thanh vân hỏi:

- Thế thì gớm quá! Chẳng lẽ Lục Minh Vũ là con thỏ xảo quyệt xây đắp thật nhiều hang?

Chẳng lẽ hắn đến ở đây cũng đã chọn một nơi huyện thành hợp ý như phu nhân?.

Ngô Đinh Hương mỉm cười để lộ hai hàm răng đều đặn trắng như ngọc khiến người nghe càng cảm thấy nàng nhan sắc mê người.

Cao Thanh Vân ngó nàng không khỏi nghĩ thầm:

- Chẳng trách Bành Lão Ngũ vì nàng mà nguyện ý bỏ hết mọi sự để đánh đổi lấy con người ngọc. Con người như nàng, trên đời phỏng được là bao? Ngô Đinh Hương đáp:

- Cao đại hiệp có điều chưa hiểu:

trong thành Nghi Dương này có mấy điểm rất thích hợp để người võ lâm ẩn tích.

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Phải rồi! Phải rồi! Nếu không thế thì sao các vị đều đến đây ẩn náu. Xin phu nhân nói hết đi.

Ngô Đinh Hương nói:

- Tiện thiếp thấy ả nha đầu hiển nhiên bị trúng cổ thuật. Về công phu này tiện thiếp hiểu được cách phá giải...

Cao Thanh Vân nhăn tít cặp lông mày hỏi ngay:

- Phu nhân có nghĩ tới cử động đó phạm vào điều tối kỵ là rút giây động rừng không? Ngô Đinh Hương mỉm cười đáp:

- Tiện thiếp biết rồi.

Cao Thanh Vân lắc đầu hỏi:

- Đã vậy sao phu nhân còn cố phạm vào?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Không có đâu. Tiện thiếp nghĩ tới điểm này, đồng thời lại nhớ ra trên thế gian chỉ có Lục Minh Vũ là tinh thâm về công phu đó nên đình chỉ ngay.

Cao Thanh Vân nói; - Hay lắm! Tại hạ đã đánh giá Ngô có nương một cách quá thấp, mong cô nương miễn trách.

Ngô Đinh Hương cười nói:

- Cao đại hiệp! Đại hiệp là ân nhân của tiện thiếp. Mong rằng đại hiệp cứ kêu tên, tiện thiếp mới an tâm.

Cao Thanh Vân nhún vai hỏi:

- Như vậy cũng hay. Nhưng cô nương cũng đừng hô đại hiệp hay ân nhân chi hết, cứ tên tại hạ mà kêu được chăng?

Hai người này đều là nhân vật siêu phàm toát tục nên chuyện gì cũng mau lẹ, không câu nệ lễ phép.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp cảm thấy sự kiện rất nghiêm trọng liền sai Chu Phúc và tên nha đầu khác tra hỏi thị. Dĩ nhiên đã dùng đủ thủ đoạn khiến chúng không phát giác ra mình tra hỏi để làm gì...

Nàng hít một hơi chân khi nói tiếp:

- Theo lời Chu Phúc thuật lại, tiện thiếp mới biết khá cặn kẽ. Con nha đầu kia là Xuân Lan, tỷ tỷ của thị là Xuân Cúc. Con chị lớn như thổi, xinh đẹp khác thường, mà lại thông minh linh lợi. Thị Ở nhà họ Trần được lão phu nhân sủng ái nên ba tên thiếu gia của Trần Đại không dám làm gì thi.... Cao Thanh Vân xen vào:

- Nếu thế thì nhân khẩu nhà họ Trần cũng khá đông chứ không phải ít.

Ngô Đinh Hương cười nói:

- Ban đầu tiện thiếp cũng nghi ngờ, nhưng sau được biết rõ tình hình của nhà họ Trần thì người

già nhất là lão phu nhân, tức là mẫu thân của Trần Tăng Tường. Trần Tăng Tường là con một, phu nhân người họ Vương sinh được hai con. Con lớn hai mươi tuổi. Con nhỏ mười tám tuổi. Coi bề ngoài thì gia tài của Trần Tăng Tường có vẻ phong hậu. Trên còn cao đường, dưới có vợ con. Y là một nhân sĩ ở Nghi Dương dĩ nhiên chẳng có gì đáng ngờ. Có điều Trần Tăng Tường ít ở nhà thậm chí có khi cả năm không về lần nào.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu là người khác thì không thể được. Nhưng Lục Minh Vũ tâm cơ ghê gớm lại nhiều tài lực thì hắn bày cục diện này chẳng khó khăn gì.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Chính thế. Tiện thiếp liền từ một điểm manh mối cổ thuật mà đoán ra có thể Lục Minh Vũ dùng nơi đây làm chỗ ẩn cư. Lại coi tình trạng Xuân Cúc đủ chứng minh Lục Minh Vũ đã tới đây. Tiện thiếp liền tìm cách dò hỏi xem Trần Tăng Tường đã về chưa.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp hỏi:

- Cô có hỏi được tin tức Trần Tăng Tường không?

Y biết rõ Ngô Đinh Hương chẳng những võ công cao thâm mà còn kiến văn quảng bác, mưu kế sâu xa. Nếu không thế thì làm sao giữ mình được bí mật khiến cho Diêu Văn Thái bao nhiêu năm cũng không điều tra ra được chỗ ở của nàng. Hơn nữa nàng cũng dự bị ẩn thân ở đây thì tâm cơ và thủ đoạn của nàng so với Lục Minh Vũ cũng chẳng kém gì nhau.

Do đó y hiểu rằng mình không cần phải phí nhiều cân não suy nghĩ mà chỉ nghe nàng là đủ. Y trấn tĩnh tâm thần nghĩ sang chuyện khác, tự hỏi:

- Tài mạo của Ngô Đinh Hương trong những người mà ta biết thì nàng là một vưu vật làm ta rung động cõi lòng, nhưng ta không hiểu tại sao? Phải chăng nàng là người phong vận hơn đời và có cái đẹp cao cả thanh nhã mà ra?

Ngô Đinh Hương chậm rãi đáp:

- Trần Tăng Trường đã về nhà mấy bữa trước đây... Đột nhiên nàng dừng lại, giương cặp mắt mê người lộ vẻ hoài nghi chăm chú nhìn Cao thanh Vân.

Cao thanh Vân chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng nàng đã nhìn thấy ta đang nghĩ về nàng? Con người thông tuệ này không chừng có bản lĩnh như vậy thật cũng nên. Hai người không nói gì, lẳng lặng nhìn nhau. Trong khoảnh khắc này gây nên tình thế kỳ dị, hai bên không nói mà mục quang chẳng ai chịu nhường ai khác nào kẻ thù chạm trán và cùng để hết tâm thần chống đối lẫn nhau.

Trước tình thế này, Ngô Đinh Hương hơi chiếm được thượng phong vì trong lòng nàng nghĩ gì Cao Thanh Vân đều không biết. Thế là nàng giữ tình thế chủ động và áp lực mạnh hơn. Cao Thanh Vân bất quá chỉ miễn cưỡng chống lại mà thôi.

Nên biết tâm tư y chỉ bình phẩm tư cách đối phương. Đó là ý nghĩ không được quang minh chính đại. Bây giờ y lại hoài nghi đối phương đã nhìn thấu tâm can mình nên y chịu thua về mặt

tâm lý.

Sau một lúc, Cao thanh Vân tự biết không thể ngang sức đối phó với Ngô Đinh Hương vì nàng dung nhan mỹ lệ, mà chàng thì trong lòng bẽn lẽn, dũng khí dần dần bị suy giảm rồi y đưa mục quang nhìn xuống. Ngô Đinh Hương mỉm cười nhìn y hỏi:

- Cao huynh! Sao Cao huynh lại không dám nhìn tiểu muội nữa?

Cao Thanh Vân chợt ngửng đầu lên thì chạm phải nụ cười mê hồn của nàng, y thở dài hỏi lại:

- Trong lòng Hương muội chưa có đáp án ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Có thì có rồi nhưng chẳng hiểu có đúng không?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc Cao huynh cũng biết người đàn bà có khi nhận biết một chút sự tình, nhưng hỏi đến tại sao mà biết thì chính người đó cũng không trả lời dược.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh cũng nghe nói có chuyện đó.

Đột nhiên y khôi phục lại đởm khí, cặp mắt nhìn thẳng vào Ngô Đinh Hương chẳng úy kị gì.

Mục quang y sắc bén như lưỡi kiếm mà tư thế cũng phóng túng.

Ngô Đinh Hương bị Cao Thanh Vân ngó chằm chặp chỉ trong khoảnh khắc trong đầu óc nổi lên cảm giác khá kỳ dị, tựa hồ nàng đang mình trần để chàng trai thưởng ngoạn.

Ngô Đinh Hương băn khoăn co người lại hỏi:

- Cao huynh đừng nhìn tiểu muội nữa được không?

Tuy miệng nàng nói vậy mà lòng nàng lại nghĩ khác.

Cao Thanh Vân dĩ nhiên hiểu ý, y không thu mục quang về đáp:

- Tuy nữ nhân có năng lực hiểu được một ít sự việc, nhưng chẳng phải ai cũng thế...

Ngô Đinh Hương nói:

- Phải rồi! Dĩ nhiên mỹ nhân không phải ai cũng giống hệt nhau...

Nàng hơi lộ vẻ thẹn thùng đủ tỏ tâm tình mâu thuẫn, rối loạn.

Cao Thanh Vân không phải là trẻ con mới ra đời mà Ngô Đinh Hương đã là một thiếu phụ qua tuổi hoa niên. Cả hai người đều lăn lộn đã nhiều trong biển người, nên tinh thế lúc này hiển nhiên rất đỗi khẩn trương.

Nên biết con người có thể chia làm nhiều giai đoạn. Nói một cách đơn giản thì lúc thiếu niên số đông đều trọng tình ái mà không chú trọng tình dục. Hai bên ý hợp tâm đầu, chỉ nghe tiếng nói?

con tim là đủ thỏa mãn.

Nhưng qua thời kỳ thiếu niên, tình cảm đi tới chỗ hiện thực chứ không ở lời nói suông. Nói một cách khác thì người đứng tuổi khi đã yêu một nữ nhân là muốn đi vào thực tế, bắt người vào tay chiếm lấy nhục thể mới kể là đã có tình với người đàn bà.

Lúc này Cao Thanh Vân và Ngô Đinh Hương ở vào tình thế đó, cùng khẩn trương nhlr nhau.

Cao Thanh Vân không ngỏ ý thì thôi, nếu đề nghị Ngô Đinh Hương cũng không phản đối. Y đã lộ ra muốn động thủ chiếm lấy nàng.

Ngô Đinh Hương cũng hiểu thế, trong lý tưởng của nàng dĩ nhiên muốn tiếp thụ mối tình cảm của đối phương. Nàng cự tuyệt chẳng nói làm chi, nếu không cự tuyệt là hiến cả nhục thể.

Cặp mát sáng ngời của nàng láp loáng tia sáng mê người. Nàng lại miệng cười nhí nhoẻn như thẹn thò như vui mừng, kích thích tâm hồn đàn ông phải dao động muộn hạ thủ xâm phạm.

Cao Thanh Vân đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay nàng.

Ngô Đinh Hương không rụt tay về cũng không phản đối, còn thiếu gieo người vào lòng đối phương.

Cao Thanh Vân mơ màng hỏi:

- Đột nhiên tiểu huynh cảm thấy mình chẳng hiểu mình, đồng thời chẳng hiểu Hương muội tại sao lại khoan dung với ta?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp cũng cảm thấy bâng khuâng mới thật là kỳ.

Cao Thanh Vân khẽ bóp tay nàng. Lửa dục dần dần bốc lên. Y hỏi:

- Hương muội có nghĩ đến chúng ta mới gặp nhau lần thứ hai không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp đã nghĩ tới mà không hiểu tại sao lại rung động kỳ diệu đến thế.

Cuộc đối thoại của hai người rất hàm súc, không nói huỵch toẹt ra nhưng trong lòng đã hiểu nhau tưởng chừng quen thuộc đã lâu.

# Chương 98 - Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu huynh kiếp này đã nguyện ý nương mình cửa Phật, không nghĩ tới chuyện lập gia đình, nên trước kia gặp bao nhiêu thiếu nữ sắc đẹp mê người mà vẫn coi như mây khói chẳng để lại một chút ấn tượng gì.

Ngô Đinh Hương khóe mắt lộ vẻ thương tiếc đưa tay lên sờ tay y hỏi:

- Làm thế này có phải là lầm lỗi không?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Ngô Đinh Hương nói:

- Cũng có thể là đúng! Trên thế gian biết bao nhiêu mối tình thâm mộng đẹp chỉ vì lẽ giữ rịt lấy nhau mà bị hủy diệt.

Cao Thanh Vân đột nhiên nổi lên tràng cười nói:

- Hương muội nói thế là phải. Bản tính con người không thích ràng buộc, nên nhiều kẻ lập gia thất không phải nhất định đều đưa đến kết quả tốt đẹp. Sao bằng sớm lánh đi là hơn.

Ngô Đinh Hương nói:

- Tiểu muội đã biết rõ Cao huynh là hạng người đó.

Cao Thanh Vân buông tay ra nói:

- Tiểu huynh phải mau mau ly khai mới được.

Ngô Đinh Hương nói:

- Cao huynh thật là một chàng trai cứng cỏi.

Câu nói của nàng có ý trách Cao Thanh Vân không có hành động tiến thêm bước nữa.

Cao Thanh Vân nhún vai đáp:

- Tùy Hương muội muốn nghĩ thế nào cũng được.

Bây giờ tình thế càng vi diệu hơn. Ban đầu Cao Thanh Vân chỉ có ý nghĩ giả tưởng mà bây giờ Ngô Đinh Hương có ý muốn nhảy vào tròng. Y chỉ đưa tay nắm lấy là thành sự.

Nhưng lạ thay nội tâm cả hai người đều cảm thấy việc phá cửa quan lại không phải chuyện dễ dàng, tựa hồ có bức tường vô hình ngăn cách hai người.

Cao Thanh Vân tự hỏi:

- Ta chỉ vươn tay ra là có thể nắm lấy nàng làm vật của mình, làm sao ta lại chần chờ không dám cử động?

Ngô Đinh Hương cũng nghĩ:

- Hiển nhiên y thương mến ta và đã nói rõ bao nhiêu năm nay chỉ có ta là khiến cho y động tâm. Tại sao ta không gieo mình vào lòng y?

Hai người dần dần bình tĩnh lại. Ngô Đinh Hương thoăn thoắt bước tới ghế ngồi.

Cao Thanh Vân bỗng cười nói:

- Bành huynh bỏ Hương muội ở nhà một mình đến kinh sư là hành động bất trí.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội cũng cảm thấy có điều khó hiểu.

Cao Thanh Vân im lặng một lúc rồi nói:

- Hương muội là người đẹp hơn đào lý, lạnh quá băng sương, Bành huynh yên lòng ra đi cũng không phải là vô lý.

Ngô Đinh Hương nói:

- Có thể y nghĩ như vậy. Nhưng tiểu muội tự biết mình chẳng phải là người lạnh quá băng sương.

Cao Thanh Vân chợt tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế...

Ngô Đinh Hương vội hỏi:

- Cao huynh nghĩ đến chuyện gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh nhớ đến ngày trước đọc Chiến quốc sánh có một đoạn khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Đoạn nào?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Thôi không nói nữa.

Ngô Đinh Hương khẩn khoản:

- Không sao huynh cứ cho tiểu muội nghe đi. Chẳng lẽ tiểu muội đã làm cho Cao huynh phải bực mình?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó cũng không nhất định.

Ngô Đinh Hương đứng lên đi tới trước mặt Cao Thanh Vân. Bây giờ hai người chăm chăm nhìn ra chiều rất thân mật. Nàng cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Cao huynh nói cho tiểu muội nghe đi!

Cao Thanh Vân biết không nói cũng không được, liền đáp:

- Hương muội hãy về ghế ngồi, tiểu huynh sẽ nói cho hay.

Ngô Đinh Hương theo lời y trở về ghế ngồi. Cao Thanh Vân nói:

- Thiên cố sự này ở trong Tần sách, khi ấy Trần Chuẩn ly khai Sở quốc đến nước Tần. Trương Nghi tâu Tần vương gia hại y. Trần Chuẩn liền đem một thiên cố sự để giải thich rồi được Tần vương thu nạp. Vụ này trong sử không nói nhiều mà chỉ nói Trần Chuẩn kể thiên cố sư.... Cao Thanh Vân cảm thấy đem thiên cố sự này nói ra, nhất định gặp điều phiền phức. Nhưng lại nghĩ hai người thành nhân cả rồi, phải có năng lực phán đoán, không nên úy kỵ quá nhiều. Y liền nói tiếp:

- Nước Sở có một người tạm gọi là Giáp. Giáp lấy hai vợ. Còn một người nữa tên là Ất. Ất thấy hai vợ Giáp đều xinh đẹp nên sinh lòng đen tối. Ban đấu hắn gạ gẫm người vợ lớn tuổi nhưng bị nàng thóa mạ không làm gì được. Ất đành phế bỏ ý định đó đến dẫn dụ người vợ nhỏ thì thành công ngay. Hai bên ngấm ngầm tụ hội kể sao xiết nỗi ái ân!...

Ngô Đinh Hương nửa ra tươi cười nửa ra tức giận cãi:

- Trong Chiến Quốc sách quyết không có nhiều hình dung từ như vậy!

Cao thanh Vân cười đáp:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng có phần thêm thắt cho dễ hiểu mà thôi.

Ngô Đinh Hương mỉm cười rất tươi đẹp.

Cao thanh Vân ngạc nhiên, nhưng khôi phục lại vẻ mặt bình thường ngay rồi nói:

- Vừa rồi tiểu huynh nói đến chỗ Ất dẫn dụ được vợ nhỏ của Giáp cùng nhau ân ái...

Y ngừng lại một chút, cất giọng lạnh lùng hơn nói tiếp:

- Chẳng bao lâu, Giáp bị bạo bệnh chết bất tử. Phong tục thời bấy giờ, phụ nhân cải giá là chuyện thông thường, chứ không phải một điều quái đản như hiện nay. Hai vợ Giáp xinh đẹp như vậy dĩ nhiên chẳng thiếu gì người muốn lấy. Cả Ất có người bạn đã hiểu chuyện hắn liền hỏi:

"Ông bạn định lấy người vợ lớn tuổi hay muốn lấy cô nhỏ tuổi đã có mối tư tình từ trước? Cao Thanh Vân dừng lại nhìn Ngô Đinh Hương, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

- Hương muội thử đoán coi hắn lấy cô nào?

Ngô Đinh Hương tựa hồ đã đoán ra kết quả. Nàng còn hiểu thêm đây là một thí dụ bí ẩn liền thở

dài đáp:

- Theo thường tình mà nói thì hắn láy người vợ nhỏ. Nhưng…

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Phải rồi! Coi bề ngoài thì như vậy, nhưng khi ấy Ất bảo bạn là hắn muốn lấy cô lớn tuổi.

Người bạn ngạc nhiên hỏi:

Trước kia ông bạn trêu cợt y thị đã bị thóa mạ. Còn cô nhỏ tuổi rất tử tế với bạn. Sao bạn lại lựa cô lớn tuổi?" Ất đáp:

"Trước họ là vợ người thì mình hy vọng cùng tư thông với mình. Nhưng nay mình lấy vợ thì lại hy vọng vợ mình không tư thông với kẻ khác.

Cao thanh Vân nói tới đây liền dừng lại. Hiển nhiên thiên cố sự y đã kể xong.

Ngô Đinh Hương không nói gì. Cặp mắt trong sáng nhìn xuống đất một lúc rồi biến thành ảm đạm. Nàng buồn rầu nói:

- Cao huynh tưởng Bành xuân Thâm một mình đến kinh sư rồi không trở lại tụ hội với tiểu muội nữa chăng?

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh không nghĩ tới điều đó, nhưng Hương muội cũng nên chuẩn bị không thì sẽ bị đau đớn ê chề.

Ngô Đinh Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vừa tiểu muội nguyện ý gieo mình vào lòng Cao huynh. Phải chăng Cao huynh coi tiểu muội là một con đàn bà dâm đãng?

Cao thanh Vân đáp:

- Thành thật mà nói thì dù trong lòng tiểu huynh có nghĩ như vậy cũng không thừa nhận. Nhưng tình thực tiểu huynh không nghĩ thế, vì hoàn cảnh của chúng ta khác với mối tình nam nữ thông thường.

Ngô Đinh Hương thở phào một cái nói:

- Cao huynh coi tiểu muội không đến nỗi gì, tiểu muội cám ơn vô cùng và cảm thấy được an ủi rất lớn… Hỡi ơi! Tiểu muội cũng ngấm ngầm cảm thấy Bành ngũ lang không trở về nữa, thành ra trong lòng vô chủ mới biểu lộ mối đồng tình với Cao huynh một cách dễ dàng.

Cao thanh Vân gật đầu nói:

- Sự thực là như vậy.

Cả hai người đều vào hạng trung niên, đã hiểu nhiều về thế tình, lịch duyệt phong phú về nhân sinh quan, nên vấn đề tình cảm vi diệu cũng có thể hội ý không cần nói ra.

Nên biết người đời đều ca tụng mối tình "chuyên nhất", chỉ mong đối phương một lòng với mình, không san sẻ cho người khác. Nhưng sự thực con người thường thường nảy ra mối tình cảm với kẻ khác bằng một ý niệm trong lòng chứ không hành động.

Nói một cách rộng rãi thì trong sự chuyên nhất của mỗi người vẫn có thể chung tình với kẻ khác mà chỉ hạn chế ở chỗ không hành động. Do đó Ngô Đinh Hương có tình cảm với Cao thanh Vân chưa phải là tình yêu đối với Bành xuân Thâm đã kết thúc. Dù nàng có hiến thân cho Cao thanh Vân cũng không bớt lòng thương yêu Bành xuân Thâm. Có điều nàng đã dày kinh nghiệm và không giống hiện tượng thuần khiết như hồi còn trẻ tuổi.

Ngô Đinh Hương cúi đầu, cất giọng ai oán nói:

- Nếu tiểu muội mà thông minh thì liều mình cạo đầu ẩn thân vào cửa Không sẽ có thể tránh được mọi sự đau buồn.

Cao thanh Vân vội nói:

- Cái đó nhất định không nên. Hương muội phải biết rằng cử động này là cắt đứt mối trần duyên, nhưng cửa Không quạnh quẽ lại là khởi điểm cho mọi điều phiền não. Hàng ngày Hương muội phải oán thân trách phận biến thành người hữu thủy vô chung. Vậy đừng cắt tóc đi tu là hơn.

Ngô Đinh Hương ngửng đầu lên, khoé mắt lộ vẻ không phục nói:

- Cao huynh tưởng tiểu muội là kẻ hữu thủy vô chung ư?

Cao thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh chỉ lý luận theo sự việc và trỏ đường cho Hương muội, chứ không phải có ý chê bai hay làm hại Hương muội.

Ngô Đinh Hương trầm ngâm một lúc rồi ngửng đầu lên hỏi:

- Hãy gác vấn đề của tiểu muội lại. Cao huynh có muốn nghe sự việc liên quan đến Lục Minh Vũ nữa không?

Cao thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh cần nghe lắm.

Ngô Đinh Hương nói:

- Con Xuân Cúc ở nhà tiểu muội lần này đi thăm về, hành động có điều khác lạ. Hiển nhiên thị trúng phải cổ thuật. Tiểu muội tìm cách phá giải, thủng thẳng hỏi thị những điều ký ức rời rạc chắp lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh mà thị đã trải qua... Hiện giờ tiểu muội chưa hiểu rõ vì lẽ gì Lục Minh Vũ lại thi triển cổ thuật với một đứa con gái mới, tuổi. Chẳng lẽ hắn lại giở trò tồi bại với thị?

Cao thanh Vân không để ý tới vấn đề này, hỏi ngay:

- Hương muội chắp nhặt thành câu chuyện hoàn chỉnh thì vụ này ra làm sao?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Thu Cúc đến Trần phủ theo lệ thường vào thăm tỷ tỷ trong phòng riêng. Không ngờ thị thấy tỷ tỷ mình trần truồng đang nằm với một người đàn ông nên thị giật mình kinh hãi...

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Tiểu huynh còn nhớ Hương muội đã nhắc đến tỷ tỷ của Xuân Cúc là Xuân lan người còn nhỏ tuổi mà xinh đẹp. Lục Minh Vũ là con quỉ háo sắc dĩ nhiên hắn chẳng buông tha.

Ngô Đinh Hương nói:

- Dù có thế nữa thì hắn cũng phải dặn Xuân Lan cấm chỉ cô em không được nói với người khác Xuân Cúc còn nhỏ tuổi nhất định phải nghe lời tỷ tỷ không dám tiết lộ với ai mới phải.

Cao Thanh Vân nói:

- Giả tỷ đặt tiểu huynh vào Lục Minh Vũ thì tiểu huynh cũng làm như hắn, tức là phải thi triển cổ thuật vào Xuân Cúc mới yên tâm được.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nhưng cử động này của hắn làm tiết lộ điều bí mật như Cao huynh đã thấy đó.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó kêu bằng hắn đến ngày mình cùng số tận, bị ma đưa lối quỉ dẫn đường đụng phải người nhà của Hương muội. Còn gặp người khác thì ai mà trông thấy cái ngoắt ngoéo bên trong.

Y coi thần sắc Ngô Đinh Hương biết nàng chưa tín phục liền nói tiếp:

- Ngô muội nên biết ráng:

trên cõi đời này đừng nói bọn thường dân mà ngay nhân vật võ lâm đối nghịch Lục Minh Vũ cũng chẳng mấy người khám phá ra cổ thuật của hắn. Vì thế mà tiểu huynh ở địa vị hắn cũng thi triển cổ thuật để bịt miệng chứ chẳng úy kị gì.

Ngô Đinh Hương nói:

- Thực ra Xuân Lan chỉ dặn một câu là đủ.

Cao Thanh Vân cười nói:

-. Quan niệm giữa đàn ông và đàn bà khác nhau là ở chỗ đó.

Ngô Đinh Hương mỉm cười nói:

- Cao huynh lầm rồi. đàn bà đối với việc gì khác thì hoặc giả không tàn độc bằng đàn ông, nhưng trên tình trường cũng ghê gớm lắm, tranh giành từng tấc đất.

Cao Thanh Vân đáp:

- Có thể Hương muội nói đúng.

Ngô Đinh Hương nói:

- Lời nói của tiểu muội lập tức sẽ được chứng minh. Giả tỷ Cao huynh muốn tìm thấy Lục Minh Vũ đội tên Trần Tăng Tường một cách thuận lợi thì phải ưng chịu với tiểu muội một điều kiện.

Cao thanh Vân ngấm ngầm kinh hãi, nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Y thủng thẳng nói:

- Điều kiện của Hương muội thế nào hãy nói cho nghe?

Ngô Đinh Hương ngẩng đầu để lộ gương mặt mỹ miều rung động lòng người. Đầu mày khóe mắt ra chiều ai oán. Môi son mấp máy hở hai hàm răng đều đặn trắng như tuyết tựa hồ nở một nụ cười chua chát.

Thái độ của nàng rất phức tạp khiến cho người ta thật khó biếu. Có lẽ người thiếu phụ xinh đẹp quen thuộc với thái độ này. Cái phong vận mê người là ở đó. Cao Thanh Vân phế bỏ những điều suy đoán tâm tình của nàng, y cảm thấy một mối tình êm dịu tự đáy lòng nổi lên.

Nên biết Cao thanh Vân ngoại trừ lòng yêu chân thật về sắc đẹp của phu nhân, y còn mối băn khoăn đối với nàng là thiên cố sự trong Chiến Quốc sách y vừa kể lại cũng làm cho nàng phải đau buồn.

Cao Thanh Vân đã nói huych toẹt tâm lý đàn ông có điều mâu thuẫn trong lòng là khi người đàn bà làm vợ kẻ khác thì chỉ mong nắm được vào tay, nhưng lúc mình lấy vợ thì lại lo người đàn bà đó bị kẻ khác dụ dỗ.

Nhân thiên cố sự này Ngô Đinh Hương liền tỉnh ngộ về vụ Bành xuân Thâm mượn tiếng đến kinh sư và chần chờ không trở về đón nàng đi, tất có lý do đặc biệt.

Dĩ nhiên nàng bị một đòn rất nặng. Có điều nàng đã lớn tuổi nên tình cảm cùng kiến thức có thể giúp nàng chôn sâu nỗi đau thương xuống tận đáy lòng.

Cao Thanh Vân cũng ân hận về chuyện này. Chàng cảm thấy hành động của mình không được thỏa đáng vì nó phá tan mộng đẹp của người, khiến Ngô Đinh Hương sa uổng vực sâu đau khổ bằng cách đưa ra sự thật phũ phàng.

Ngô Đinh Hương đưa đẩy hai làn thu ba ngó Cao Thanh Vân một lúc rồi nói:

- Trước khi tiểu muội đưa điều kiện ra hãy đem hình thế bối cảnh phân tích.

Cao Thanh Vân gạt đi:

- Bất tất phải thế.

Ngô Đinh Hương ngạc nhiên hỏi:

- Cao huynh nói vậy nghĩa là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh tin rằng Hương muội có thể làm cho ta không tìm thấy Lục Minh Vũ.

Ngô Đinh Hương nói:

- Cao huynh là người biết nhiều hiểu rộng lại giầu kinh nghiệm giang hồ. Vậy tiểu muội cần phân tích thế mới được.

Cao thanh Vân nói:

- Đã vậy xin Hương muội cho nghe.

Ngô Đinh Hương nói:

- Điểm thứ nhất, nhà Trần tăng Tường ở đâu Cao huynh chưa biết, cần phải đi dò hỏi...

Cao thanh Vân ngắt lời:

- Về điểm này tiểu huynh không cần mất chút hơi sức nào cũng tìm ra được. Dù Hương muội muốn nhân lúc ta điều tra để cảnh cáo Lục Minh Vũ cũng không kịp.

Mắt y chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn nhìn thẳng vào mặt Ngô Đinh Hương nói tiếp:

- Hương muội cũng hiểu rằng có thể tiểu huynh bắt Hương muội trước, khiến Hương muội chẳng còn cách nào thông tin ra ngoài. Khi cần đến, thì huynh có thể giết chết Hương muội.

Ngô Đinh Hương nghe tới câu sau cùng và coi thái độ Cao thanh Vân biết là không phải nói đùa. Bất giác nàng ngẩn người ra.

Cao thanh Vân dừng lại. Thái độ hỏa hoãn hơn, y hỏi:

- Còn điều thứ hai thì sao?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiểu muội không nói nữa.

Cao thanh Vân nói:

- Hương muội không cho ta hay điểm thứ hai hay là không chịu đưa điều kiện ra?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiểu muội không nói điểm thứ hai.

Cao Thanh Vân nói:

- Phải lắm! Hương muội là người thông mình cơ cảnh phi thường vừa thấy ta nhản ứng mau lẹ liền cảnh giác ngay không nói nữa để khỏi phải tìm cách đối phó.

Ngô Đinh Hương nghĩ bụng:

- Bất luận y nói thế nào thì nói, ta quyết không đem biện pháp của mình nói cho y hay.

Nàng đang ngẫm nghĩ lại nghe Cao Thanh Vân hỏi:

Ngô cô nương! Cô có điều kiện gì?

Ngô Đinh Hương trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Cao huynh muốn biết thật không?

Cao thanh Vân gật đầu đáp:

- Tại hạ chỉ cần giết tên ác ma Lục Minh Vũ một cách thuận lợi, còn bất cứ điều kiện gì tại hạ cũg đành ưng chịu.

Ngô Đinh Hương nói:

- Hay lắm! Cao huynh hãy lắng tai nghe. Lúc Cao huynh triệu lập số đông cao thủ đến thành này, dĩ nhiên tiểu muội phải trốn đi trước. Có đúng thế không?

Cao thanh Vân ngạc nhiên hỏi lại:

Đúng rồi! Nhưng cô nương nhận thấy là không tiện chăng?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Bất tiện còn là điểm thứ hai. Trường hợp này nếu xảy ra Bành Xuân Thâm cũng không dám trở lại đón tiểu muội nữa. Thường khi y lợi dụng lý do này để vĩnh viễn không trở lại đây một cách đường hoàng.

Cao thanh Vân hỏi:

- Cô nương có muốn tại hạ tìm kiếm y không?

Ngô Đinh Hương nhăn nhó cười hỏi lại:

- Giả tỷ y không muốn gặp tiểu muội nữa, liệu Cao huynh có tìm được y chăng?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Quả nhiên khó lòng tìm được.

Ngô Đinh Hương nói:

- Thế thì phải rồi. Cao huynh đã khiến cho tiểu muội thất vọng về điểm này thì phải bồi thường. Tiểu rnuội không lấy tiền bạc mà chỉ lấy người.

Cô nương muốn lấy người tai hạ ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Cao huynh cứ yên lòng. Tiểu muội chỉ cần Cao huynh đừng ly khai tiểu muội trong một thời gian là đủ chứ không qui định phải đối đãi với tiểu muội như thế nào. Qua đoạn thời gian đó là kể như Cao huynh đã đúng lời ước và trở lại tự do. Điều kiện của tiểu muội chỉ có vậy mà thôi.

Cao Thanh Vân đưa mắt nhìn Ngô Đinh Hương bằng con mắt khó tin tưởng, nhưng y phát giác ra giọng nói của nàng rất chân thành, tuyệt không có ý đùa cợt, y chẳng thể không tin được, liền nói:

- Quãng thời gian đó bao lâu?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Hai năm hay ba năm cũng được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương có tự biết là nhan sắc mình làm rung động lòng người? không?

Ngô Đinh Hương cười mát đáp:

- Cái đó không thành vấn đề.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nhan sắc và tài tình như cô nương thì lo gì chẳng có chàng trai hơn tại hạ gấp mấy lần năn nỉ xin làm bầu bạn? Sao cô nương lại chấm cho tại hạ?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Trên đời ít có những ngtrời đàn ông được như Cao huynh. Dù có chăng nữa, tiểu muội cũng không đổi ý, hoặc giả vì lẽ Cao huynh đã hiểu rõ tiểu muội nên chỉ yêu cầu Cao huynh bầu bạn với mình...

Cao thanh Vân nói:

- Vụ này chẳng có gì khó khăn. Nếu cô nương cho đó là điều kiện thì lại hạ phải làm cái gì cho cô nương mới đúng.

Ngô Đinh Hương tươi cười đáp:

- Tiểu muội chỉ mong lời nói của Cao huynh thành thật tự đáy lòng thốt ra.

Cao Thanh Vân nói:

- Tại hạ phát thệ cũng được.

Ngô Đinh Hương nở nụ cười khoan khoái đáp:

- Hà tất phải thế. Tiểu muội tin Cao huynh lắm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Vạn nhất Bành ngũ lang tìm đến chúng ta há chẳng bẽn lẽn ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Giữa Ngô huynh và tiểu muội chưa chắc đã xảy chuyện gì không dám nói với mọi người. Ồ!

Bành Xuân Thâm có tìm kiếm chúng ta cũng chẳng có điều chi không ổn.

Cao Thanh Vân thở dài nói:

- Cái? đó khó nói lắm! Cô nương thử nghĩ lại xem:

chúng ta không phải là người không hiểu phong tình mà ở với nhau lâu ngày, biết đâu là vĩnh viễn không sinh chuyện? Ít ra về phía tại hạ nhất định là có chuyện.

Ngô Đinh Hương đứng dậy thướt tha bước tới trước mặt Cao Thanh Vân cúi xuống kề cận y một cái rồi lùi lại ngay không để y nắm lấy. Nàng cười ngây ngất nói:

- Chúng ta thử coi xem. Có khi đến lúc đó Cao huynh chẳng đám động đến tiểu muội cũng chưa biết chừng.

# Chương 99 - Đã Đi Lén Lút Lại Mang Đèn

Cao Thanh Vân nói:

- Hương muội nói câu đó chắc cũng tự biết khó tin ở mình?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Cao huynh muốn được tiểu muội cũng chẳng khó gì, chỉ cần Cao huynh có can đảm gánh vác mọi thứ là xong. Thôi không bàn đến chuyện đó nữa.

Cao Thanh Vân hiểu ý câu nói của nàng là muốn chiếm được người nàng thì phải lấy nàng làm vợ, không được hữu thủy vô chung.

Tuy nàng không phải xử nữ, nhưng nàng vẫn có quyền đòi hỏi như vậy. Còn ngoài thể lệ đó là Cao Thanh Vân phải dùng thủ đoạn cưỡng bách để chiếm lấy nhục thể của nàng.

Ngô Đinh Hương coi tình thế đã rõ. Cào Thanh Vân tuy ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách nhưng nàng hiểu y không phải là nhân vật trong hắc đạo, hành động vẫn lựa chọn thủ đoạn.

Thực ra Cao Thanh Vân là tay hiệp sĩ hiếm có trong các gia phái võ lâm. Vì thế nàng không lo gì Cao Thanh Vân dùng bạo lực để uy hiếp. Nàng thu nụ cười, nghiêm nghị hỏi:

- Kỳ hạn của chúng ta là ba năm. Điều kiện này Cao huynh chịu rồi chứ?

Cao Thanh vân ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đáp:

- Hay lắm! Tại hạ ưng chịu.

Con mắt xinh đẹp của Ngô Đinh Hương lộ vẻ mừng vui.

Nàng nói:

- Tạ Ơn Cao huynh đã không rẻ bỏ tiện thiếp, mặc dù là tấm thân liễu ngõ hoa tường.

Cao Thanh Vân đáp:

- Hương muội đừng nói vậy. Tiểu huynh lại coi Hương muội bằng con mắt khác là không ngờ Hương muội đem cái thanh xuân tươi đẹp liệng cho ta.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Ủa! Cao huynh dạy quá lời! Tiện thiếp thật không dám.

Lúc này nàng vui mừng hớn hở, tưởng chừng cuộc đời thật tươi thắm.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Hương muội đã tìm nơi nào ẩn mình chưa?

Ngô Đinh Hương cười đáp:

- Tiện thiếp không biết. Bây giờ tiện thiếp chỉ biết nghe theo sự bố trí của Cao lang.

Cao Thanh Vân chẳng quan tâm gì về điểm này. Bất luận Ngô Đinh Hương ẩn mình ở đâu, nàng cũng có đủ năng lực tự vệ, không sợ kẻ khác khinh khi.

Y ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Tiểu huynh đi khắp thiên hạ vẫn cảm thấy Giang nam hay hơn hết. Chúng ta đến khu vực Hàng Châu ở mấy năm được không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Hay lắm! Vậy chúng ta đến Hàng Châu.

Cao Thanh Vân cất giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương hãy đem tình hình Lục Minh Vũ nói cho tại hạ hay để tại hạ sắp định kế hoạch. Ngô Đinh Hương đáp:

- Lục Minh Vũ mượn tên Trần Tăng Tường, có đến sáu người cơ thiếp. Ngoài ra dường như hắn còn mấy tên nữ tỳ xinh đẹp vào cỡ Xuân Lan. Nếu không điều tra cho rõ hắn ở phòng nảo để hợp lực vây đánh thì tiện thiếp e rằng tên ác ma xảo quyệt kia thấy động là trốn liền.

Cao Thanh Vân nói:

- Đúng thế! Trước khi động thủ, nhất định phải dò la cho biết rõ hắn ở phòng nào. Ngô Đinh Hương cười hỏi:

- Chuyện này đâu phải dễ dàng? Cao lang có phương pháp nào không?

Cao Thanh vân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Chúng ta dùng tiền mua bọn tỳ bộc, chắc là do thám được tin tức.

Ngô Đinh Hương nói:

- Kế này không xong rồi. Lục Minh Vũ đã tạo thành thói quen là khiến cho bất cứ ai cũng không hiểu hắn ngủ nơi đâu. Nếu không thế thì Xuân Cúc khi đến thăm tỷ tỷ đã chẳng chạm trán hắn.

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, chợt động tâm cơ mỉm cười hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra có ý muốn lợi dụng Xuân Cúc chăng?

Ngô Đinh Hương lộ vẻ khâm phục đáp:

- Phải rồi! Ngoài thị ra, bất cứ ai cũng làm cho rút dây động rừng. Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tại hạ e rằng cuộc này bố trí không phải dễ dàng...

Ngô Đinh Hương nói:

- Tiện thiếp chưa nói lại những chi tiết trong lúc tiến hành, nhưng cần sai Xuân Cúc mỗi ngày

đến Trần phủ. Đó là một điều không thể tránh được.

Cao Thanh Vân nói:

- Nếu không phái thị đi hằng ngày thì khó lòng chạm mặt Lục Minh Vũ, mà ngày nào cũng đến lại có điều không thỏa đáng. Nhất là khi Lục Minh Vũ gặp thị liền phát giác ra cổ thuật của hắn đã bị phá giải, tất nhiên hắn cảnh giác.

Ngô Đinh Hương nói:

- Trừ biện pháp này không còn đường lối nào khác.

Cao Thanh Vân lẳng lặng suy nghĩ hồi lâu không nói gì.

Về sau không thấy động tĩnh gì lại nhắm mắt khiến người trông thấy tưởng y ngủ rồi. Nhưng Ngô Đinh Hương nhìn trán y nổi gân xanh và cặp lông mày hơi nhíu lại, thì biết là y đang hãm mình vào luồng tư tưởng lao lung.

Như vậy đủ biết việc này y coi là rất quan trọng. Sau một lúc nữa, Ngô Đinh Hương phát ra tiếng cười ôn nhu nói:

- Cao thanh Vân! Cao huynh hãy coi tiểu muội đây.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên dương mắt lên nhìn nàng từ trên xuống dưới mấy lần rồi hỏi:

- Tại hạ coi rồi cô nương làm sao?

Ngô Đinh Hương hỏi lại:

- Tiểu muội có dễ coi chăng?

Cao Thanh Vân trong lòng nóng nảy miệng lầm bầm:

- Ai rỗi công đâu mà bàn đến chuyện dễ coi hay chẳng dễ coi? Nhưng y là con người từng trải giang hồ, kiềm chế được những mối xúc động trong lòng, không thốt ra những điều khó chịu, mà chỉ lạnh lùng đáp:

- Dễ coi lắm!

Giọng nói của y tỏ ra không muốn bàn tới vấn đề này.

Ngô Đinh Hương dĩ nhiên hiểu lắm. Nàng ngọt ngào nói:

- Tiện thiếp coi tình hình này chợt nhớ tới ngày còn nhỏ luyện võ rút được chút ít kinh nghiệm...

Cao Thanh Vân đột nhiên tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

- Nàng không phải là một thiếu nữ chưa hiểu việc. Nàng nói thế hẳn có đạo lý gì đây. Mình nghĩ mãi không ra được kế hoạch thì hãy nghe nàng nói xem sao rồi sẽ tính.

Y liền đổi giọng hòa bình hỏi:

- Cô nương nghĩ ra được kinh nghiệm gì?

Ngô Đinh Hương hoan hỷ đáp:

- Thế là Cao huynh chịu nghe tiện thiếp. Được lắm! Tiện thiếp nói cho Cao huynh hay:

hồi còn nhỏ tiện thiếp luyện võ công gia truyền rất chuyên cần. Nhưng chính vì sự chuyên cần quá mà thấy võ công mình tiến bộ không được như chí nguyện. Cao Thanh Vân tuy là kẻ sĩ trí lực lơn dời, nhưng nghe nàng nói vậy cũng chẳng hiểu điều đó liên quan gì đến hiện tình nan giải của chàng.

Y vẫn trầm Lặng lắng tai nghe.

Ngô Đinh Hương cất giọng uyển chuyển lọt tai nói:

- Vì thế có lần tiểu muội xuýt bị mình giết chết.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương định tự sát ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Không phải tự sát mà là cố gắng nghiên cứu võ công đến nỗi bỏ ngủ quên ăn chỉ vì một vẩn đề nan giải trong võ học. Nhưng bất luận dụng tâm cách nào cũng không tìm ra được giải pháp.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới hiểu. Y thở dài nói:

- Vấn đề nan giải trong võ học mà không giải quyết được thì hãy bỏ đó, nhưng tại hạ lâm vào tình trạng nan giải mà không thể bỏ đó được. Vậy cô nương có an ủi cách nào cũng vô dụng.

Khoé mắt Ngô Đinh Hương lộ vẻ ôn nhu vô hạn nói:

- Cao huynh bất tất phải nóng nảy. Tiểu muội đã nói hết đâu.

Trên môi hé một nụ cười tươi đẹp, nàng nói tiếp:

- Vấn đề nan giải ngày ấy rồi tiểu muội giải quyết được. Vì nghiêm phụ trách mắng mà tử mẫu lại an ủi, tiểu muội liền bỏ việc nghiên cứu. Ngờ đâu trong trường hợp này, vô tình chợt hiểu ra phương pháp giải quyết. Tình thế hiện giờ của Cao huynh khiến tiểu muội nhớ lại việc đã qua.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Cô nương bảo tại hạ đừng suy nghĩ nữa rồi tự nhiên tìm ra kế hoạch phải không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Chính thế! Cổ nhân đã nói:

Nét bút thần là phải tự nhiên mà được, nó vượt lên cao hơn cả lúc dụng tâm. Hiện giờ Cao huynh bối rối, chính là lúc cần có "nét bút thần" mới giải quyết được.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Giả tỷ không có nét bút thần đưa đến thì tại hạ ngồi đợi đến bao giờ?

Ngô Đinh Hương biết rằng can không được, nhưng cố ý đáp:

- Thì lại chờ đợi thêm nữa. Cao Thanh Vân đột nhiên phấn khởi tinh thần nói:

- Phải rồi! Cái đó sao lại không được? Hà tất ta phải nóng nảy trong năm ba ngày. Muốn trừ diệt tên ác ma này dù phải chờ sáu, bảy tháng hay một năm cũng không thành vấn đề. Ngô Đinh Hương nói:

- Đúng thế! Chỉ cần mình đừng làm kinh động cho hắn biết mà chạy trốn. Cao Thanh Vân nở một nụ cười trào phúng nói:

- Tại hạ lại hiểu thêm một điều nữa.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Điều gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Giả tỷ tại hạ động thủ được sớm thì cô nương có thể lánh mình sớm hơn, đến Giang Nam chờ tại hạ. Nếu tại hạ chậm dộng thủ một ngày thì cô nương cũng ở đây thêm một ngày. Biết đâu Bành Xuân Thâm chẳng xuất hiện đột ngột đem cô nương đi. Như vậy chứng tỏ trong thâm tâm tại hạ chỉ hy vọng được ở chung với cô nương.

Y nói trắng điều bí mật trong nội tâm khiến cho Ngô Đinh Hương hiểu y hơn và cảm thấy rất khoan khoái, trong lòng rất thoải mái.

Giữa con người và con người? thường không có cách giao thông tâm ý mà thành cách biệt. Có khi hai người yêu nhau mà vẫn giấu tận đáy lòng chẳng chịu hở môi, để đến nỗi lầm lỡ mối lương duyên. Ngô Đinh Hương cặp mắt sáng ngời khiến mặt nàng càng lộng lẫy làm xúc động lòng người.

Nàng nói:

- Cao lang nói mấy câu này dễ nghe quá.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhưng tại hạ biết làm thế nào? Bây giờ không thể bảo cô nương đi ngay được vì Xuân Lan thị tỳ của cô cần có mệnh lệnh của cô y mới tuân hành.

Ngô Đinh Hương nói:

- Câu chuyện giữa chúng ta hãy tạm thời gác lại và chỉ chuyên tâm nghe mạng ở trời.

Cao Thanh Vận cất giọng thân mật:

- Nhưng nến nàng trở về trong lòng Bành Xuân Thâm thì là có nơi ký thác, còn ta chẳng có chi hết.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Giả tỷ tiện thiếp lúc này theo Cao lang xuống Giang Nam thì trong lòng vĩnh viễn không được

an ninh vì còn nghi ngờ Bành Xuân Thâm trở lại kiếm mình. Y phát giác ra nhà vắng phòng không tất trong lòng ôm bận. Tiện thiếp đã có ý nghĩ như vậy thì Cao lang cũng chẳng khỏi băn khoăn.

Cao thanh Vân nói:

- Có lý! Vậy bây giờ tiểu huynh hãy xin cáo biệt. Chờ khi tĩnh tâm lại sẽ đem toàn lực nghiên cứu biện pháp hạ thủ.

Bên ngoài sắc đêm tối mò. Đúng là lúc tiện cho y ra đi. Y liền đứng dậy từ biệt Ngô Đinh Hương ra khỏi tòa nhà.

Lão hán Chu Phúc đưa Cao Thanh Vân ra cổng lớn, hỏi y:

- Bao giờ phu nhân mới khởi hành?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó còn tùy khi nào phu nhân cao hứng sẽ thượng lộ. Bây giờ tại hạ có việc phải đi, xong rồi sẽ trở về nghe phu nhân dạy bảo.

Y ra đi lúc đêm tối cũng biết là lão bộc nhất định nhìn bóng sau lưng mình bằng con mắt hoài nghi, vì trời đang đêm tối sao còn ra đi, khiến cho người ta khó hiểu.

Cao Thanh Vân đã bét Trần phủ ở phía đông thành, nên y tránh phía đó, đi ra ngả khác.

Y vừa đi vừa tính tìm A Liệt để thương nghị kế hoạch. Có lúc y lại nhớ tới Bùi phu nhân là người túc trí đa mưu, nhưng y vẫn băn khoăn về việc an nguy của Ngô Đinh Hương.

Giả tỷ y thương lượng với người khác tất phải nói ra mọi lai lịch liên quan đến nàng. Dù y không nói rõ chân tướng, người ta cũng liên tưởng ngay đến con người nổi danh trên chốn giang hồ là Tử y ngọc tiêu Ngô Đinh Hương. Tin này mà lọt vào tai Diêu Văn Thái tất xảy cuộc phong ba ghê gớm.

Cao Thanh Vân nghĩ lui nghĩ tới không thể thương lượng với ai được. Bất giác y đã tới phía tây thành.

Đột nhiên một ngọn đèn lồng từ trong ngõ hẻm vọt ra đi về phía trước mặt y.

Cao Thanh Vân vừa coi đã nhận ra tên cầm đèn lồng là một gã thư đồng. Phía sau còn một người trẻ tuổi phong lưu nho nhã cất bước ung dung.

Y tạm thời gác bỏ điều tâm sự, chú ý đến gã thư sinh ở phía trước còn cách chàng hai trượng. Gã thư sinh này trông cử chỉ có phong độ khác thường khiến người ta cảm thấy gã nhất định là kẻ sĩ học đủ năm xe, kinh luân đầy bụng dáng dấp phong lưu tiêu sái.

Cao thanh Vân liền đi theo, trong bụng nghĩ thầm:

- Đang lúc đêm tối gã ở trong nhà vừa ra, không hiểu muốn đi đâu?

Bất giác y nghĩ tới chuyện hội diện nam nữ rồi nổi tính hiếu kỳ quyết định theo dõi xem sao.

Ngọn đèn lồng đi trước dẫn đường. Không bao lâu rẽ vào ngõ hẻm rồi theo cửa hậu tiến vào.

Ngọn đèn lồng lúc qua vườn sau, Cao Thanh Vân mượn bóng cây to che khuất chạy lại gần thư sinh nhòm thấy gã mặt đẹp như ngọc, răng trắng môi hồng, thật là một thiếu niên tuấn mỹ dễ khiến cho đàn bà con gái phải say mê.

Cao Thanh Vân cho là mình đoán trúng, nhưng còn một điểm y chưa hiểu là gã thư sinh này tuy xinh đẹp, nhưng khí vũ hiên ngang, nhãn thần sáng sủa, hiển nhiên là con người đoan chính cao thượng. Nói một cách khác, gã hoàn hoàn không giống loại người trộm ngọc thâu hương.

Cao Thanh Vân coi tình hình này đã đoán gã thư sinh đến hội ngộ giai nhân, nhưng theo phong độ thì lại cảm thấy không phải con người ong bướm vật vờ. Mối nghi ngờ khích động tính hiếu kỳ, y quyết định coi cho biết rõ. Giả tỷ thư sinh đi ước hội giai nhân thì người thiếu nữ cũng phải là một trang quốc sắc.

Đi hết vườn sau đến một khuôn cửa chắn lối.

Tên thư đồng thấy cửa đóng liền dừng bước quay lại nói:

- Thiếu gia! Tiểu nhân không nhìn thấy ám hiệu chi hết.

Chàng thư sinh bảo gã:

- Nói khẽ chứ!

Cao Thanh Vân không khỏi cười thầm vì chỉ một câu đối thoại giữa hai người cũng đủ chứng minh chàng thư sinh đi vào cuộc hẹn hò bí mật. Ngoài ra chàng thư sinh này thật là ngốc. Tiếng nói còn sợ kinh động người ngoài mà lại đem theo đèn lồng thì ở đằng xa người ta đã trông thấy rồi, há chẳng bại lộ hành tung.

Y còn đang ngẫm nghĩ chợt thấy trong cửa sổ trên cao có ánh đèn lay động.

Cao thanh Vân vừa trông đã biết ánh đèn kia nhất định là ám hiệu.

Gã thư đồng vui mừng nói:

- Thiếu gia hãy coi kìa!

Chàng thư sinh khẽ mắng gã:

- Ngươi lại lên tiếng rồi. Đi đi!

Gã thư đồng giơ tay đẩy cửa. Cánh cửa mở ra liền, hiển nhiên cửa không khóa.

Hai người khoa chân bước vào rồi khép cửa lại.

Cao Thanh Vân nhảy lên đầu tường, cúi xuống quan sát hành tung của họ.

Lại thấy tòa lầu mé hữu không những đóng cửa sổ lại mà còn buông rèm xuống, nên ánh đèn không lọt ra ngoài được nữa.

Mục lực của Cao Thanh Vân không phải tầm thường. Chẳng những y nhìn rõ đèn lửa trong phòng mà còn phảng phất bóng người chuyển động. Cao Thanh Vân khẽ tung mình nhảy xuống lén đi theo thư sinh xuyên nhà qua cửa. Sau cùng đi tới chân thang. Trên lầu đã có ánh

đèn sáng, nên gã thư đồng thổi tắt đèn lồng, quay lại nói:

- Thiếu gia! Tiểu nhân vào trong nhà bên kia chờ đợi.

Thư sinh đáp:

- Hay hơn hết là ngươi ngủ đi một giấc. Lần này ngươi cũng phải chờ ta đến đêm khuya mới trở về.

Gã thư đồng dạ một tiếng đoạn tự mình đi về phía trước. Chủ nhân của gã mỉm cười nhìn theo rồi bước lên thang lầu.

Cao Thanh Vân chờ cho thư sinh mất hút vào phía sau rèm cửa mới nhảy ên ngó qua tấm rèm vào phòng. Phía trong đèn lửa sáng trưng. Coi cách trần thiết thì đúng là một sảnh đường nhưng không có bóng người.

Cao Thanh Vân chẳng sợ hãi gì, vén rèm tiến vào.

Y thấy hai bên đều có cửa. Lại nghe thanh âm văng vẳng từ mé hữu vọng ra.

Cao Thanh Vân nghe thanh âm, cặp lông mày nhăn tít lại, vội đến bên cửa dòm vào trong.

Vì thanh âm hỗn độn y nghe không rõ, nhưng cũng nhận ra được là trong phòng có ba người mà là ba gã trai trẻ tuổi.

Cao Thanh Vân không tin ở tai mình liền ngó vào coi.

Trong phòng cách bài tri rất trang nhã sạch sẽ, đèn lửa sáng rực Quả nhiên đúng là ba gã thanh niên đều ăn mặc theo kiểu thư sinh.

Ngoài gã trai vừa vào còn hai gã kia cũng phong độ thoát tục hiển nhiên đều là kẻ sĩ háo học.

Cao Thanh Vân gật đầu tự nhủ:

- Đúng là chu tầm chu, mã tầm mã. Không ngờ nơi đây lại tu tập ba tay dị sĩ.

Cao Thanh Vân nghe chừng xưng hô nhau biết chàng mới đến sau họ Lý tên Ích. Còn gã chủ nhân họ Tưởng tên gọi Nhậm Phan, cũng trán rộng mày dài, mục quang sâu thẳm, mới nhìn đã biết ngay là kẻ sĩ trí lực hơn đời.

Cón thiếu niên thứ ba họ Đỗ tên gọi Biệt Nam. Gã này nói năng rõ ràng mau mắn. Đúng là kẻ sĩ hùng biện.

Ba người giao tình với nhau rất thâm hậu. Họ nói chuyện vui cười một lúc rồi chủ nhân là Tưởng Nhậm Phan tuyên bố:

- Đỗ Biệt Nam! Tiểu đệ có một lời mê ngự (câu đố). Đỗ ca thử đoán coi! Đoán mà không trúng thì phải phạt ba ngày không được đến nhà Lý huynh.

Đỗ Biệt Nam cười hỏi:

- Hay lắm! Nếu đoán trúng thì Tưởng ca thưởng cho thứ gì?

Tưởng Nhậm Phan chưa kịp trả lời, Lý Ích con người răng trắng môi hồng phong tư tuấn nhã, đã lên tiếng:

- Cũng phạt y án ngày không được đến hàn xá.

Đỗ Biệt Nam khoan khoái cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Như vậy là công bằng....

Tưởng nhậm Phan tuy cũng cười xã giao nhưng hiển nhiên không thực sự cao hửng. Như vậy chứng tỏ câu chuyện ba ngày không được tới nhà Lý Ích là một điều rất quan trọng đối với gã.

Cao Thanh Vân chẳng những nghe rõ những câu đối đáp của ba người đồng thời y còn nhìn rõ cả tướng mạo và cử động cùng vẻ phản ứng một cách rõ ràng.

Y lấy làm kinh dị nghĩ thầm:

- Không hiểu quang cảnh trong nhà Lý Ích ra sao. Vì lẽ gì hai gã Tưởng, Đỗ hàng ngày đều muốn đến làm tân khách. Chắc có nguyên nhân gì khiến họ không đến không được. Và theo thanh âm cùng nét mặt của Tưởng Nhậm Phan thật ra thì đối với lời mê ngữ hiển nhiên có vẻ lo âu. Còn Đỗ Biệt Nam thì lại vui mừng hớn hở. Tình hình này mới thật là kỳ.

Y còn đang ngẫm nghĩ phỏng đoán thì Đỗ Biệt Nam lại lên tiếng thúc giục:

- Nhậm Phan! Nói mê ngữ ra đi! Ô hay! Hay là bạn quên cả mê ngữ rồi?

Lý Ích vừa cười vừa cất giọng ôn hòa:

- Tiểu đệ đoán nhất định y đang nghĩ ra một điều mê ngữ khó khăn để Đỗ huynh khó mà đoán được.

Gã nói mấy câu này thanh điệu cũng như nội dung và vẻ mặt rất hòa hoãn mà có lực lượng, đủ tỏ ý niệm của gã rất chuẩn. Phong độ cùng kiến thức đều lộ ra là một nhân tài xuất sắc.

Tưởng Nhậm Phan gật đầu nói:

- Đỗ huynh làm gì mà nóng thế? Hãy để tiểu đệ ngẫm nghĩ một lát.

Đỗ Biệt Nam đáp:

- Được rồi! Tưởng huynh cứ nghĩ cho kỹ đi.

Đột nhiên ngoài cửa có người lên tiếng:

- Tưởng huynh hãy khoan rồi hãy nói mê ngữ. Tiểu đệ đoán trước là phen này Đỗ huynh phải chịu thua.

Người này thanh âm hùng tráng. Tuy chưa lộ diện nhưng đã tỏ ra khí thế hào hùng uy hiếp kẻ khác.

Lý, Tưởng, Đỗ cả ba gã cùng giật mình.

Một đại hán cặp lông mày rậm, lưng đeo bảo đao, rảo bước vào nhà. Đại bán có chỗ khiến cho

người ta ngó thấy một lần rồi không quên nữa là cặp mắt chiếu ra những tia linh quang trấn áp và tăng thêm phần cơ trí.

Người mới vào phòng dĩ nhiên là Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân đảo mắt nhìn ba nho sinh văn nhã một lượt rồi cười khanh khách tự giới thiệu:

- Tiểu đệ là Cao Thanh Vân, chưa từng quen biết ba vị huynh đài, nên ba vị lộ vẻ kinh ngạc.

Đó là chuyện thường. Nếu các vị có điều nghi vấn thì cứ cho hay.

Lý Ích đứng dậy trước tiên vái chào hỏi:

- Mời Cao huynh hãy ngồi xuống đây để bọn tiểu sinh thỉnh giáo được chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Được lắm!

Y kéo ghế ngồi xuống, chuyển mục quang ngó vào mặt Đỗ Biệt Nam.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Sao Cao huynh lại ngó tiểu đệ dữ thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ vừa ở ngoài nghe các vị đối thoại. Trong lòng nảy ra một ấn tượng là trong các vị đây, Đỗ huynh tất nhiên là kẻ sĩ hùng biện. Bây giờ nếu tại hạ đưa vấn đề ra, dĩ nhiên nhằm vào Đỗ huynh trước tiên.

# Chương 100 - Cùng Thư Sinh Nghị Luận Mưu Cơ

Lời nói của Cao Thanh Vân đã có sức mạnh lại phân tích rất tinh vi khiến ba gã thư sinh phải yên lặng. Những từ ngữ không thô tục còn tỏ ra y là người có học vấn.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Lời nghị luận của Cao huynh thật siêu việt khác thường, khiến bọn tiểu sinh rất khâm phục.

Xin hỏi Cao huynh:

trước nay phải chăng Cao huynh đã có những hành động kinh người?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ bất quá là kẻ vu phu thô lỗ. Trước nay chẳng câu nệ tiểu tiết, thường có những hành động thư thế.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Nếu vậy Cao huynh phải chăng là nhân vật vào hàng Chu Gia, Quách Giải ngày xưa?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Tiểu đệ không dám ví mình là hiệp sĩ như cổ nhân, nhưng tác phong quả có bị ảnh hưởng của những nhân vật đó.

Nên biết Chu Gia, Quách Giải đều là hiệp sĩ đời Hán. Trong sách sử ký của quan thái sử Tư Mã Thiên đã chép truyện này vào bộ Du Hiệp liệt truyện nên tiếng để ngàn thu, lưu danh hậu thế.

Nếu chẳng phải là người đọc sách thì dĩ nhiên nghe đến danh tự hai nhân vật này, mịt mờ chẳng hiệu là ai. Cao Thanh Vân trả lơi như vậy khiến ba gã thư sinh thêm phần kính trọng.

Tưởng Nhàm Phiên hỏi xen vào:

- Cao huynh làm việc nghĩa hiệp trong thiên hạ, dùng thanh bảo đao kia trị bọn cường đạo tưởng không ai địch nổi?

Cao Thanh Vân khiêm nhường đáp:

- Tiểu đệ không dám khoe khoang lài nghệ, nhưng tình thực mà nói thi thiên hạ rộng lớn, nhân tài không biết bao nhiêu mà kể. Song những người tỷ đấu vời tiểu đệ chịu đựng được mười hiệp cũng chẳng có mấy.

Hai gã thư sinh Tưởng, Đỗ nghe y nói vậy, nét mặt không khỏi lộ vẽ kỳ dị.

Cao Thanh Vân vừa trông dã biết tâm sự chúng liền hỏi:

- Các vị nghe tiểu đệ phô trương bảng lãnh liền xúc động tâm sự nên ra chiều kỳ dị. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì các vị có chỗ nào đó muốn tiểu đệ ra sức phải không?

Lý Ích đứng dậy thi lễ nói:

- Không dấu diếm Cao huynh:

Bọn tiểu sinh tuy có chút mặt mũi ở địa phương này, mà gần đây bị một người khinh khi quá đỗi, nên thấy bản lãnh của Cao huynh bất giác đem lòng hâm mộ.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Người ấy là ai? Lý Ích đáp:

- Y họ Từ tên Phóng, cũng dòng dõi thư hương, nhưng tình tình lãng mạn bạo tàn, đam mê tửu sắc. Vì vậy mà mấy năm nay chưa đỗ được khoa nào. Do đó Từ Phong đối vởi ba anh em tiểu sinh đem lòng ghen ghét. Thường thường hắn dùng lởi cục xút, có khi còn động thủ đánh đấm bọn tiểu sinh ở trước mặt đòng người? để làm nhục.

Gã nói rồi vừa thở dài vừa lắc đầu ra chiều rất bất mãn về hành động của Từ Phong.

Cao Thanh Vân thấy trongg ba tên thư sinh thì Lý Ích chẳng những gã phong lưu. xinh đẹp hơn hai bạn mà ăn nói cùng cử chỉ đều ra phong độ con người nho nhã, khiến ai cũng sinh lòng kính nể. Y bèn an ủi gã mấy câu và cười nói:

- Các vị không so kè với hắn, đủ biết kiến thức và độ lượng hơn hắn nhiều lắm.

Đỗ Biệt Nam nói theo:

- Nếu Lý huynh ỷ vào thế lực thì có thẻ đưa Từ Phong lên quan trừng trị, nhưng không tiện hành động như vậy.

Tưởng Nhậm Phan nói:

- Bọn ta thua hắn là ở chỗ đó.

Lý Ich lại nói:

- Gần đây Từ Phong lại càng tệ hơn. Hắn hận bọn tiểu sinh đi lại chơi bời với nhau, nên đã đe dọa hết hai vị Đỗ, Tưởng nếu còn đến hàn xá là hắn đánh cho một trận để làm nhục. Mặt khác hắn bức bách Tưởng huynh phải xa rời? bản thành. Hỡi ơi! Con người không biết trời cao đất rộng là gì thật khiến cho người? ta pbải điên đầu.

Cao Thanh Vân bỗng tỉnh ngộ và hiểu vì lẻ gì Tưởng Nhậm Phan không dám lộ diện ở trong thành, mà phải dùng ám hiệu cho Lý Ích biết mình ở nhà. Y liền cười nói:

- Nếu các vị chịu để tiểu đệ can thiệp vào thì cứ trỏ Từ Phong cho biết. Con người gần như vô loại đó lúc mình thu thập cũng cần phải có phương pháp mới có hiệu quả.

Y xua tay ngăn ba người kia, nói tiếp:

- Vụ này chúng ta bất tất phải hấp tấp, hãy tạm gát sang một bên. Bây giờ tiểu đệ trở lại vấn đề hiện tại:

lúc vào nhà được nghe các vị trò chuyện, tiểu đệ muốn phỏng đoán mối quan hệ giữa ba vị.

Đỗ Biệt Nam đáp ngay:

- Hay lắm! Cao huynh thử nói nghe.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Các vị là bạn đồng song rất thân, yêu nhau tha thiết. Cái đó không cần phải nói. Tiểu tiểu đệ muốn phỏng đoán là vụ mê ngữ giữa hải vị Tưởng, Đỗ tại sao hậu quả vụ này lại có kẻ mừng, người lo khác nhau?

Y cố y dừng lại một chút, thấy ba gã thư sinh đều lộ vẻ hứng thủ.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Sự việ giữa ba anh em tiểu sinh, Cao huynh chắc đã hiểu nhiều?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ bất quá là kẻ qua đường, đêm nay mới nghe danh ba vị lần thứ nhất và dĩ nhiên đây là cuộc hội diện đầu tiên. Có thể nói tiểu đệ chưa thiết tý gì. Nhưng tiểu đệ nghe lời nói của các vị cùng biến diễn khi lo khỉ mừng nên đoán được đại khái mà thòi.

Y thấy bọn thư sinh chẳng ai lộ vẻ không tin tưởng, liền hỏi tiếp:

- Trong nhà Lý huynh, nhất định có hai vị muội muội rất xinh đẹp, đúng thế không?

Lý Ích khinh ngạc gật đầu hỏi lại:

- Sao cao huynh lại biết thế?

Cao Thanh Vân lại cười hỏi:

- Đỗ huynh và Tưởng huynh nhất định ngưởng mộ hai vị tài nữ ở Lý gia. Dĩ nhiên Lý huynh cũng tán thành, phải vậy không?

Lý Ích gật đầu lia lịa nhưng nét mặt lộ vẻ kinh dị đã biến mất. Trái lại, đến lược hai vị Tưởng, Đỗ ngạc nhiên, chú ý lắng tai nghe.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm:

"Trong ba gã này tài trí cửa Lý Ích so với Tưởng, Đỗ còn cao hơn một bậc. Tác Phong của gã chứng tỏ ra hơn người. Sau này, tất trở nên một vị trọng thần của quốc gia.

Trong lòng xoay chuyện ý nghĩ, miệng nói tiếp:

- Bây giờ tiểu huynh lại đoán nguyên nhân ưu hỷ khác nhau của hai vị Tưởng, Đỗ. Đỗ huynh tri thức hơn người, tâm tư mau lẹ, dĩ nhiên đoán việc nhạy hơn. Ba vị là chỗ bạn thân, dĩ nhiên thường giở trò đánh đổ để liêu khiến.

Lý Ích gật đầu đáp:

- Đúng thế. Bọn tiểu sinh thường thường chơi trò này.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu đệ cả gan dám quyết đoán Đỗ huynh nhất định là một tai cao thủ. Bất luận vấn đề bí mật khả nghi nào cũng giải đáp được ngay.

Lý Ích gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Cao Thanh Vân nói:

- Do đó hai vị kia mới có điều ước với nhau ai thua thì không được đến nhà Lý huynh. Tuy khoảng thời gian ba ngày chẳng có bao lâu, nhưng dưới con mắt người mắc phải lưới tình thì một ngày, coi bằng ba thu. Vì vậy mà Tưởng huynh đâm ra hồi hộp. Còn Đỗ huynh lại sở trường về môn này, nên trong lòng thản nhiên, chẳng lo lắng gì.

Ba gã Lý, Đỗ, Tưởng đều kính phục vô cùng, vì Cao Thanh Vân chỉ nghe. mấy câu nói cùng nét mặt vui buồn đã đoán ra bao nhiêu chuyện. Con người tài trí như vậy, thật là hiếm có.

Lý Ích hỏi:

- Cao huynh quả là dị nhân đời nay. Về phương diện tài trí không cần bàn đế, bọn tiểu sinh chưa hiểu Cao huynh có nghiên cứu về môn võ học không?

Cao Thanh Vân mỉm cười, hào khí ngất trời, y đáp:

- Nếu nói về bản nhân lấy thủ cấp thượng tướng ở trong đám thiên binh vạn mã thì tiểu đệ chưa chịu nhường mấy bậc danh tướng. Còn bản về bước đường qua lại giang hồ, ra vào hổ huyệt, minh công ám sát, tiểu đệ dám nói trong võ lâm khắp thiên hạ hiện nay cũng chưa chịu thua ai, nhất là giết những quân tồi bại, thì ngay dưới mắt ngàn người cũng chỉ một hiệp là đưa địch vào đất chết.

Tưởng, Đỗ nghe nói thè lưỡi ra rồi không thụt vào được nữa. Chỉ có Lý Ích tuy cũng ra chiều kính mộ nhưng không đến nổi kinh hãi. Cao Thanh Vân lại nói:

- Tiểu đệ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Vì mình chuyên hành thích kẻ thù giữa đám đông người, mà được bạn hữu tặng cho xước hiệu này.

Tưởng, Đỗ đều tấm tắc khen ngợi. Còn Lý Ích không lộ vẻ gì. Gã nghĩ thầm trong bụng:

"Y đã ở hàng ngũ thích khách thì phần nhiều không phân thiện ác, chỉ hành động theo ân oán cá nhân mà không phải vào hàng nghĩa hiệp.

Mục quang sắc bén của Cao Thanh Vân chăm chú nhìn vào mặt Lý Ích, lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng Lý huynh trong lòng có ý chê bai tiểu đệ?

Lý Ích giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Tại sao Cao huynh lại hỏi thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hiển nhiên Lý huynh đang ngẫm nghĩ về hai chữ thích khách và cho rằng tiểu đệ không phân

chính tà, bất luận ngay gian, chỉ chuyên làm nghề hành thích.

Lý Ích nói:

- Nếu giải thích theo văn tự thì Cao huynh nói vậy là đúng, nhưng xem ra Cao huynh nghi biểu khác thường, hào khi ngút trời, tài học cũng xuất chúng thì chắc chẳng phải hạng người đó.

Cao Thanh Vân nét mặt hòa dịu trở lại, cười hỏi:

- Tiểu đệ nói ra có lẽ các vị không tin. Cái ngoại hiệu đó tiểu đệ cố ý đặt ra vì mục đích muốn đối phó với một tên công địch võ lâm, không để hắn chú ý đến mình.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Người nào mà đáng cho Cao huynh phải lo nghĩ về cách đòi phó như vậy?

Cao Thanh Vân liền nói sơ lược về lai lịch của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn, cùng vụ ước định giữa Tiêu Dao lão nhân với hắn cho ba gã nghe. Sau y mới đề cập đến chuyện Phong Càn và Lục Minh Vũ.

Dĩ nhiên tronglúc kể chuyện, y có nhắc đến A Liệt và vụ huyết án ở Hóa Huyết Môn cho họ nghe.

Tưởng Nhậm Phan thè lưỡi nói:

- Nghe lời Cao huynh thì ra các vị trên chốn giang hồ coi chuyện động thủ giết người chẳng có gì đáng kể.

Cao Thanh Vân dáp:

- Chính là thế đó. Có điều những người trong danh môn chinh phái không dám giết người một cách khinh xuất.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Không hiểu vị Tra công tử kia hiện giờ ở đâu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hiện chàng ở Lạc Dương. Tiểu đệ đang muốn thông tri mời chàng đến hội họp vời tiểu đệ để thương nghị kế hoạch hành động.

Đỗ Biệt Nam đánh bạo nói:

- Nếu Cao huynh không thể phân thân được thì tiểu đệ nguyện đi Lạc Dương một chuyến giúp Cao huynh.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Các vị là người đọc sách không nêu dính vào công việc của bọn người giang hồ, để khỏi gặp phải nhiều điều phiền não.

Đỗ Biệt Nam sợ run không dám nói nữa.

Lý Ích lên tiếng:

- Cao huynh đang mình mang trọng trách, đáng lẽ phải lật đật vội vàng, ngồi đâu cũng chẳng yên chớ mới phải. Thế mà Cao huynh lại có thì giờ cáo đàm hùng biện với bọn tiểu đệ thì có điều không hợp tình lý. Vì vậy tiểu đệ lớn mật đoán càn một câu là hiện Cao huynh đang gặp vấn đề nan giải nên bỏ đi cho khuây khỏa trong chốc lát để hồi phục tinh thần đặng lo kế hoạch hành động.

Cao Thanh Vân không khỏi khâm phục lời cao đoán của Lý Ích. Chàng thản nhiên đáp:

- Chính là thế đó.

Lý Ích trịnh trọng hỏi:

- Không hiểu Cao huynh gặp việc gì nan giải? Liệu có thể cho bọn tiểu đệ hay được chăng?

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Vấn đề nan giải này phát sinh ra ở Lạc Ninh. Lúc Minh Vũ, Bang chúa Cái Hứng đã trốn đến thành này, nhưng hắn là tay xảo quyệt lại rất lo xa, đã bố trí thỏa đáng từ lâu năm, xoay mình một cái biến thành nhà đại nhân thân sĩ ở nơi đây.

Y đã thay đổi địa điểm xảy ra sự việc ở Lạc Ninh là nơi cách đây không xa, vì bọn Lý Ích đều là thế gia ở đấtt này, nhất định có quen thuộc Trần Tăng Tường.

Lý Ích hỏi:

- Hiện giờ chuyện nan giải của Cao huynh phải chăng là bản lĩnh của Lục Minh Vũ cao thâm khó bệ hạ thủ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc, ngạc nhiên bụng bảo dạ:

"Mình gặp trăm ngàn nổi khó khăn nhưng nghe lời gã, mình hồi tưởng lại thì quả nhiên chỉ có một điểm chính. Đúng thế thật! Lục Minh Vũ võ công cao cường, nên mình tính đi tính lại mà không tìm ra được kế hoạch hoàn toàn, cũng chỉ vì hắn ỷ vào võ công, chẳng thể bất cứ vây đánh lúc nào cũng được." Bây giờ, Cao Thanh Vân đã coi Lý Ích bằng con mắt đặc biệt, liền đáp:

- Lý huynh nói đúng đó. Võ công Lục Minh Vũ cao tuyệt một thời, mà cơ cảnh vô vùng giảo quyệt quá đổi. Hễ rút mây động rừng là hắn lại biến mất, khó mà điều tra được.

Lý Ích nói:

- Công việc đã khó khăn như vậy đủ tỏ bên Cao huynh tuy binh nhiều tướng lắm, thế lực rộng lớn, nhưng phần đông không phải là địch thủ của Lục Minh Vũ, nên chẳng thể bày kế Thập Diện Mai Phục được chứ gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- hính là thế đó!

Lý Ích nói:

- Từ ngàn xưa, các binh gia tính toán không ngoài ba yếu tố " thiên thời, địa lợi, nhân hòa".

Hiện giờ trong tay Cao huynh đã nắm được thiên thời và nhân hòa. Còn Lục Minh Vũ chiếm phần địa lợi. Vì thế tiểu đệ lớn mật hiến Cao huynh một kế là làm cho đối phương mất yếu tố địa lợi thì nhất định thắng lợi.

Đỗ Biệt Nam nói:

- Vụ này nói thì dễ thôi nhưng hành động khó khăn vô cùng!

Tưởng Nhậm Phan nói:

- Lý huynh nghiên cứu binh pháp đã nhiều năm, hoặc giả y có diệu kế cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân cao hứng hỏi:

- Lý huynh luyện rèn binh pháp của nhà nào?

Lý Ích hở nụ cười khiêm nhượng đáp:

- Chẳng dấu gì Cao huynh:

tiểu đối với các danh gia binh pháp cả cổ lẩn kim đều lấy làm hứng thú, nên đọc qua hết, tỷ như Lục Thao, Tôn Tử, Ngô Tử, Tư Mã Pháp, Huỳnh Thạch Công Tạm Lược, Uý Lạo Tử, Lý Vệ Công Vấn Đối. Ngoài ra như Phong Hậu Ác Kỳ Trung, Lý Thuyên Thái Bạch Âm Kinh, Võ Kinh Tổng Yến, Hổ Kiềm Kinh, Gia Cát Vũ Hầu Tâm Thư, Tưởng Uyển Thập Lục Sách, Bát Trận Hợp Biến Đồ.... không thể kể hết được.

Gã nói liền một lúc về danh mục bao nhiêu binh pháp, kinh sách chẳng những Cao Thanh Vân ngẩn người ra mà cả Đỗ Biệt Nam và Tưởng Nhậm Phan cũng phải trợn mắt há miệng.

Nên biết binh pháp dọc ngang biến hóa ảo diệu vô cùng. Đồng thời còn dính líu đến thiên văn đia. chi, nhân tâm vật lý và bao gồm cả môn học vấn. Có thể nói là rộng mông mênh như biển cả, chẳng ai biết hết được. Hơn nữa, do sách hồi bấy giờ vấp phải cái trở ngại lớn là khó lòng tìm được tài liệu để nghiên cứu. Vì vậy cổ nhân thường mượn các loạt kinh điển về sao ra. Một mặt để tăng phần duyệt lịch một mặt để lại phòng lúc ôn tập.

Lý Ích tìm được bấy nhiêu sách vở để nghiên cứu thì quả là một việc khiến người ta phải kinh hãi.

Cao Thanh Vân nói:

- Lý huynh đã dọc nhiều binh thư như vậy, ngày sau công danh tất thành đạt làm đến tướng môn. Bây giờ đã thấy trước tiền trình rồi.

Lý Ích khiêm nhượng đáp:

- Cao huynh quá khen! Tiểu đệ không có mộng làm tướng, mà chỉ nghĩ rằng khi gặp cơ hội vào làm việc tại triều dù gặp chiến trận mình không phải dính vào, nhưng ở ngoài cũng nên biết cơ tiến thoái, công thủ. Vì thế mà tiểu đệ dụng tâm nghiên cứu.

Đỗ Biệt Nam nói:

- Chúng ta chơi bời thân thiết với nhau đã lâu mà không ai hiểu việc Lý huynh nghiên cứu binh pháp. Bữa nay được nghe trong lòug vừa bội phục lại vừa tự thẹn cho mình.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Đối với việc của tiểu đệ, Lý huynh có cao kiến gì?

Lý Ích đáp:

- Cao hnynh dạy quá lời. Đối với công việc võ lâm, tiểu đệ tuyệt chẳng hiểu chút gì, khó mà lo giúp Cao huynh được.

Cao Thanh Vân nghĩ bụng:

"Chắc gã nàv nhớ tới việc Lưu Huyền Đức Tam Cố Thảo Lư nên không chịu bày tỏ mưu kế với mình ngay." Y liền nói:

- Lý huynh bất tất phải quá khiêm. Nên biết vụ này đối với cá nhân thua hay được là việc nhỏ, nhưng đối với sự an nguy của người thiên hạ là việc lớn. Vậy Lý huynh nên cho biết đi.

Lý Ích đáp:

- Chẳng phải tiểu đệ không chịu nói, mà vì kế hoạch không đi đến được phương pháp cụ thể.

Cao Thanh Vân nói:

- Không cụ thể cũng chẳng hề chi.

Lý Ích nói:

- Cao huynh đã muốn tiểu đệ nói ra dĩ nhiên tiểu đệ không tiện thoái thác. Tiểu đệ chỉ cảm thấy muốn diệt trừ Lục Minh Vũ thì chỉ có biện pháp duy nhất là làm cho hắn mất yếu tố địa lợi.

Gã đề cập đến nguyên tắc, nhưng hạ thủ cách nào còn phải nghĩ thêm.

Tưởng Nhậm Phan hỏi:

- Lục Minh Vũ đã giảo quyệt lại cơ cảnh thì làm sao khiến cho hắn mất yếu tố về địa lợi được?

Đồ Biệt Nạm đáp:

- Đúng thế! Giả tỷ Cao huynh không còn kế hoạch nào khác thì đem hết lực lượng vây đánh Trần gia một trận khiến họ trở tay không kịp mà diệt trừ được nguyên hung cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Biệnn pháp này ở trước tình trạng bất đắc dĩ mới dùng tới. Lý Ích trầm nhâm rồi hỏi:

- Cao huynh không có cách nào canh giữ Lục Minh Vũ để chờ bắn ra khỏi cửa hay sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chuyện này không phải dễ dàng. Nếu đổi địa vị tiểu đệ vào chỗ hắn, tất cũng đề phòng điểm

này rồi, tỷ như dùng cỗ xe hoặc cỗ kiệu đặc biệt từ trong phủ đi ra...

Tưởng Nhậm Phan ngạc nhiên hỏi:

- Hắn đã ở trong xe trong kiệu thì sao không giải quyết mà lại để hắn ra đi? Lý Ích mỉm cườm đáp:

- Việc này không phải công nhiên ra khỏi cửa nên khác hẳn. Nên biết cỗ xe hay cổ kiệu đó cũng có tác dụng như căn phòng và có thể che lấp tai mắt mọi người. Nói một cách khác thì phần địa lợi của hắn vẫn chưa bị mất.

Cao Thanh Vân rất khâm phục nói:

- Đúng thế! Có thể hắn không ở trong xe, hay mượn người khác thay vào. Dù chính hắn ở trong xe đi nữa, nhưng vời kinh nghiệm cùng tài trí của hắn lại cơ cảnh khác thường thì có người dòm ngó liền bị phát giác. Vì thế mà kế này không thi hành được.

Lý Ích lại nói:

- Trong đó nhất định có chỗ sơ hở, nhưng lạ thay sao không tìm ra được cơ hội?

Gã đưa mắt nhìn Cao Thanh Vân nói tiếp:

- Nếu Cao huynh đem hết nhưng điều đã phát hiện ở Lạc Dương nói hết ra, thì hoặc giả tìm được cơ hội đưa hắn vào đất chết.

Cao Thanh Vân đáp:

- Nội vụ giản dị lắm. Lục Minh Vũ chuyên về tà công kêu bằng cổ thuật. Hắn đến Lac Dương rồi thi hành cổ thuật vào một tên nha hoàn...

Y dừng lại nhột chúi rồi tiếp:

- Tên nha hoàn này là tỳ nữ của vị tệ hữu. Thị đến thăm tỷ tỷ thì gặp Lục Minh Vũ cùng người tỷ tỷ có ở trong phòng. Lục Minh Vũ liền thi triển cổ thuật vào mình thị để kiềm chế tâm linh không cho thị tiết lộ việc bí mật của hắn với người ngoài. Y cười nói tiếp:

- Ngờ đâu, hắn làm như vậy lại càng bại lộ hành tung.

Lý Ích hỏi:

- Con nha đầu kia đã trúng cổ thuật rồi sao còn nói lại hành tung của Lục Minh Vũ được?

Cao Thanh Vân cảm thấy Lý Ích hỏi tới yếu điểm, nhưng bên trong có chỗ nào sơ hở thì y chưa nhận ra.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cũng là một chuyện tình cờ, tệ hữu biết cánh phá giải cổ thuật. Chẳng những con nha hoàn khôi phục lại như cũ mà đồng thời lại còn lập tức thông tri cho tiểu đệ hay. Lý Ích liền gật đầu nói:

- Té ra là thế... Té ra là thế...

Gã vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa mắt chiếu ra những tia kỳ quang, hiển nhiên gã đã có điều linh cảm. Sau một lúc, Lý Ích chậm rải nói:

- Trên nguyên tắc, Lục Minh Vũ đã nghĩ kế vạn toàn, khắp nơi phòng bị thì làm gì có chỗ sơ hở. Hắn đa tính đủ mọi phương diện, chúng ta thật chẳng có biện pháp nào đề thi hành nữa.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Hỡi ơi! Đã thế thì hà tất chúng ta còn làm mất thì giờ của Cao huynh một cánh vô ích?

Cao Thanh Vân mỉm cười ngắt lời:

- Không phải thế! Không phải thế! Ngồi nói chuyện với các vị một lúc, tiểu đệ được lợi không phải nhỏ, chẳng thể nói là vô ích được. Tưởng Nhậm Phan nói?

- Dù sạo bọn tiểu đệ cũng ân hận. Cao Thanh Vân nói:

- Lý huynh chắc còn có cao kiến khác, chúng ta hãy lắng tai nghe y rồi sẽ thảo luận.

Hai gã Đỗ, Tưởng điều nhìn chầm chập vào mặt Lý ích thấy gã vẻ mặt khác thường, ngó Cao Thanh Vân mỉm cười gật đầu.

Hiển nhiên y cảm kích Cao Thanh Vân đã coi gã vào hàng tri kỹ nên càng đem lòng kính mộ, và gã cũng tự an ủi rất nhiều.

# Chương 101 - Lý Tuệ Tâm Hăng Hái Giúp Cao Lang

Lý Ích thủng thẳng đáp:

- Theo ngu kiến của tiểu đệ thì chỉ có một biện pháp là dùng kỳ binh để thủ thắng. Dù có mạo hiểm mình bị bại lộ nhưng bất tất phải úy kỵ.

Cao Thanh Vân nghe gã lý luận tỏ ra rất nể nang và y bắt đầu suy nghĩ.

Sau một lúc, Cao Thanh Vân hỏi:

- Tại sao ta lại không cần lo về điểm đó?

Lý Ích đáp:

- Vì đối phương đã yên trí phòng bị hoàn toàn rồi thì có đoán ra việc Cao huynh phác giác địa chỉ của hắn, tất mở cuộc điều tra xong mới hành động. Hắn đã bố trí cách đối phó như thành kiến định sẵn. Biến diễn đến đâu hắn theo kế hoạch đã vạch ra mà hành động đến đó theo thứ tự. Hai gã Tưởng, Đỗ đều nghĩ bụng:

"Thế là rõ ràng lắm rồi, cần chi phải giải thích nhiều?" Cao Thanh Vân nói:

- Kế hoạch của Lý huynh thật cao thâm trong lúc nhất thời. Xin Lý huynh tiếp giục suy luận thêm cho.

Lý Ích khiêm nhượng mây câu rồi nói:

- Dự mưu cùng phản ứng mau lẹ của Lục Minh Vũ như đã nói trên, vậy chúng ta đưa ra kế hoạch mà hắn hoàn toàn không tiên liệu được thì nhất định chương trình của hắn phải rối loạn hoang mang và lâm vào tình trạng yếu thế!

Cao Thanh Vân vỗ tay khen:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!... Nhưng Lý huynh đã nghĩ đến biện pháp hạ thủ một cách cụ thể chưa?

Lý Ích xua tay đáp:

- Chưa. Song tiểu đệ biết rằng tất phải lợi dụng đến ả tiểu tỳ kia.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế. Được rồi! Bây giờ chúng ta hãy tạm gác chuyện Lục Minh Vũ.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Chắc Cao huynh đã có chương trình hành động?

Cao Thanh Vân đáp:

- Kể ra thì chưa có, nhưng trong lòng đã được khai thông chỗ bế tắc thì những chi tiết nhỏ nhặt không thành vấn đề.

Y đảo mắt nhin Lý Ích nói:

- Câu chuyện này các vị đã đề cập đến, tiểu đệ đưa ra một chúi thủ đoạn có thể khiến Đỗ huynh và Tưởng huynh không còn e ngại nữa. Tiểu đệ xin nói biện pháp để tùy cá vị châm chước.

Đỗ Biệt Nam nói:

- Thằng cha đó thật là khả ố. Nhưng nếu Cao huynh ra tay trừng trị gã cũng không thỏa đáng.

Tưởng Nhậm Phan cũng cho là phải.

Cao Thanh Vân nói:

- Động thủ với gã chỉ là hạ sách. Tiểu đệ giả làm thầy tướng để coi tướng cho những nhân vật giang hồ có thể lực và có tiếng tăm nhất ở đất này rồi tìm cơ hội thuận tiện bái kiến Tưởng huynh và Đỗ huynh khiến cho hết thảy mọi người trong thành này đều hiểu việc đó. Làm như thế thì đừng nói những vị thiếu gia con quan lại không dám gây sự với hai vị mà cả đến ác nhân trong Hắc đạo cũng phải kiêng nể mấy phần.

Hai gã Tưởng, Đỗ biết kế này tuyệt diệu nhưng hiệu quả ra sao thì chưa hiểu. Huống chi Cao Thanh Vân sai ai đứng ra làm việc này? Nếu là bọn lưu manh ở chốn quê mùa thì tránh đi còn chưa được, có lý đâu lại kết bạn với chúng?

Hai người còn đang ngần ngại,bỗng nghe Lý Ích hỏi:

- Cao huynh đã biết nhân vật giang hồ nào nổi tiếng nhất trong bản thành chưa?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ biết thế nào được?

Lý Ích nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì lão Tiêu sư Trần Vĩnh Hiệp là một nhân vật mà người bản thành ai cũng biết tiếng.

Cao Thanh Vân ồ một tiếng, rồi nói:

- Đã được Lý huynh đặc biệt nhắc đến thi danh vọng người này nhất định đủ để trấn áp gã kia. Sau đây vài ngày tiểu đệ sẽ làm xong việc đó. Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Trần lão tiêu đầu về danh vọng thì đủ rồi, nhưng Cao huynh không quen biềt thì làm sao mà mời lão giúp mình được?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Ở đây không có người ngoài, tiểu đệ nói thật cũng chẳng hề chi:

nhân vật như Trần Vĩnh Hiệp bất quá chỉ đứng vào hàng thứ hai hay thứ ba trong võ lâm mà thôi. Lão mà kết giao được với tiểu đệ thì bạn đồng đạo sẽ kính phục lão gấp mấy lần. Muốn chơi với bọn Hắc đạo ai cũng cần phải tính toán trước. Nói tóm lại, lão mà giao kết với tiểu đệ liền có thể trấn áp được rất nhiều cao thủ Hắc đạo. Hai vị cứ yên tâm. Chuyện này tuy nhỏ mọn song đối với lão mong còn không được.

Lý Ích nói:

- Cao huynh là bậc hào kiệt đương thời. Y đã nói vậy toàn là sự thực, hai vị bất tất phải lo xa.

Hai gã Tưởng, Đỗ chưa biết trong lòng có kinh phục hay không, nhưng Lý Ích nói vậy, họ không tiện nhắc tới nữa.

Bốn người nói chuyện hồi lâu rồi Cao Thanh Vân cáo biệt.

Lý Ích nói:

- Tiểu đệ cũng về đây, được Cao huynh làm bạn đồng hành một quãng càng tốt. Hai người ra khỏi Tưởng gia. Tên thư đồng đi trước cầm đèn lồng soi đường. Lý, Cao sông vai đi sau. Ban đầu hai người không lên tiếng nhưng đi được một quãng, Lý Ích liền hạ quyết tâm, mạnh dạn hỏi:

- Cao huynh có muốn đến hàn xá ngồi chơi một lúc không?

Cao Thanh Vân hoan hỷ đáp:

- Hay lắm!

Hai người chỉ đối đáp một câu rồi lại lẳng lặng mà đi.

Đi một lúc nữa. Lý Ích lại cất tiếng hỏi:

- Tiểu đệ nghĩ mãi mà không hiểu có chỗ nào để mình hành động giúp Cao huynh?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên Lý huynh nghĩ không ra. Ngay tiểu đệ cũng không dám cả quyết tin mình về ý nghĩ hoang đường này.

Lý Ích nói:

- Cao huynh cứ nói ra. Tiểu đệ quyết không sợ hãi. Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ biết rồi. Lúc Lý huynh quyết định mời tiểu đệ đến chơi quý phủ là đã hạ quyết tâm chuẩn bị đối phó với bất cứ sự nguy hiểm hay khó khăn từ đâu đưa tới. Có đúng thế không?

Lý Ích đáp:

- Cao huynh tài trí hơn đời, thông suốt mọi lẽ. Tiểu đệ kính phục vô cùng!

Cao Thanh Vân nói:

- Lý huynh dạy quá lời. Khi Lý huynh quyết định cùng đi với tiểu đệ một quãng đường, tiểu đệ đã

biết rõ Lý huynh có lòng tương trợ. Nhưng những chuyện thù hận giết tróc trên chồn giang hồ nguy hiểm dị thường mà mối hậu hoạn không bao giờ hết. Lý huynh không nên dây vào là hơn.

Lý Ích hậu hỷ nói:

- Nghe giọng nói Cao huynh như vậy, đủ thấy tiểu đệ có chỗ xuất lực. Nguy hiểm hay hậu hoạn tiểu đệ chẳng cần để tâm, Cao huynh bất tất phải lo xa.

Cao Thanh Vân nhanh nhẩu đáp:

- Hay lắm! Chúng la hay về quý phủ rồi hãy bàn.

Chẳng bao lâu hai người đã đưa nhau vào một tòa phủ đệ rất lớn.

Lúc này đêm đã khuya. Tuy trên hành lang có thắp đèn, nhưng không thấy bóng người. Lý Ích cùng Cao thanh Vân vào tròng một tòa viện lạc rồi chủ dắt khách vào thư phòng và sai thư đồng pha trà đãi khách. Thư trai của Lý Ích cách bố trí thật cao nhã thoát tục. Ngoài bao nhiêu sách vở còn có cổ cầm, bảo kiếm, bàn cờ, lò hương. Vật gì cũng trong sạch không một vết bụi.

Cao Thanh Vân quan sát thư phòng một lúc rồi nói:

- Mới vào đã biết chủ nhân là tay thoát tục.

Lý Ích nói:

- Cao huynh quá khen rồi! Chẳng dấu gì Cao huynh. Nơi đây do á muội là Tuệ Quỳnh bố trí.

Y chuyên về cách xếp đặt trong cung thất, nên hàng ngày nghiên cứu nghệ thuật. Nay được Cao huynh khen ngợi, đủ tỏ y đã có chỗ thành tựu.

Cao Thanh Vân khen thêm mấy câu nữa rồi hỏi:

- Lý huynh chẳng đã nói có hai vị muội muội? Vậy còn vị nữa ưa thíc điều gi?

Lý Ích đáp:

- Tuệ Quỳnh là nhị muội. Tam muội là Tuệ Tâm, tuy trí tuệ thông minh, nhưng suốt ngày chẳng làm gì thì còn điều chi thích thú nữa?

Cao Thanh Vân cười hỏi:

- Chắc cô sở trường về chuyện ứng đối thù tiếp. Có đúng thế không?

Lý Ích gật đầu đáp:

- Đúng thế. Không những y hoạt bát hơn Tuệ Quỳnh, mà còn nói năng trôi chảy hơn nhiều người khác... Tưởng cái đó không phải là môn sở trường của phụ nữ có đúng không?

Cao Thanh Vân nói:

- Kể về bề thế gia phiệt duyệt như quý phủ thì chẳng cần phải nói nhiều. Có điều tiểu đệ muốn làm quen với cô.

Lý Ích lộ vẻ ngạc nhiên đáp:

- Cái đó thì dễ quá! Tiểu đệ sai tiểu đồng đi kêu y vào đây!

Cao Thanh Vân nói:

- Bây giờ muộn mất rồi, e rằng kinh động cô có điều không tiện.

Lý Ích nói:

- Không hề chi. Chắc y cũng chưa ngủ.

Gã sai thư đồng đi gọi Tuệ Tâm. Cao Thanh Vân cũng không ngăn trở. Y hỏi:

- Tuệ Tâm tiểu thư chắc hay ngủ nluộn phải không?

Lý Ích đáp:

- Đại khái là như vậy. Thời gian thức ngủ của y không nhất định, có hôm ngủ sớm, có hôm ngủ muộn. Y là con người lớn mật tính nết ương ngạnh. Tiểu đệ không hiểu Cao huynh tại sao lại có điều thích thú đối với y?

Cao Thanh Vân nói:

- Thế thì hay lắm!

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Sao, Cao huynh lại hy vọng y là con người như vậy ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì giữa ông anh và cô em thường thường tính tình trái ngược nhau.

Vừa rồi Lý huynh bảo Tuệ tiểu thư ưa thích bố trí cung thất cùng viên đình, tiểu đệ liền nghĩ ngay đến Tuệ Tâm tiểu thư chắc tính nết khác hẳn cô chị.

Lý Ích hỏi:

- Như vậy là làm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ chỉ muốn chứng minh sự suy đoán của mình mà thôi.

Thật ra câu chuyện không phải giản dị như vậy. Cao Thanh Vân đã tính thầm:

"Trước khi chưa thấy mặt Tuệ Tâm, ta không tiện đưa ra ý kiến muốn nhờ cô giúp đỡ. Nếu cô không xinh đẹp rồi mình thu hồi ý lại thì không ổn chút nào." Lý Ích cũng biết Cao Thanh Vân còn có ý định gì, nhưng y không nói ra, gã cũng không tiện hỏi.

Hai người ngồi nói chuyện lúc nữa thì bên ngoài có tiếng bước chân vọng vào. Chớp mắt đã thấy một ngọn đèn lồng xuất hiện ở cửa viện soi rõ phía sau là một thiếu nữ. Nhãn quang của Cao Thanh Vân ban đêm cũng sắc bén phi thường. Chẳng những y ngó thấy dáng điệu tha thướt của thiếu nữ mà còn nhìn rõ cả nét mặt xinh đẹp của cô.

Y mừng thầm trong dạ tự hỏi:

"Hay lắm! Bóng dáng và thái độ cô này đền hợp với nhu cầu của ta. Có điều mình chưa hiểu cô có sở trường về cách giả bộ không? Theo thường tình mà bàn thì phàm người mạnh dạng nói năng hoạt bát đều giỏi diễn kịch.

Thiếu nữ kia gót sen thoăn thoắt tiến vào thư phòng. Cô nổi lên tràng cười rất lọt tai hỏi:

- Ca ca đưa về một vị quý khách nào đâu?

Cặp mắt lòng đen lòng trắng phân ra rõ rệt của cô nhìn thẳng vào mặt Cao Thanh Vân, chứ không thẹn thò như các cô gái khác.

Cao Thanh Vân tập trung ý chí, mắt chiếu ra những tia hàn quang dương lên nhìn cô. Trước nay khí thế của y vẫn kiềm chế được kẻ khác. Cặp mắt cương nghị của y khiến đối phương phải thu nhãn quang về.

Lý Tuệ Tâm cảm thấy không I chịu nồi cái nhìn của chàng trai này, bất giác cô ngó ra chỗ khác để tránh luồng mục quang của đối phương.

Lý Ích giới thiện:

- Vị này là Cao Thanh Vân huynh....

Gã lại trỏ vào Cao Thanh Vân nói:

- Đây là xá muội Tuệ Tâm.

Cao Thanh Vân chắp tay nói:

- Thật là hân hạnh! Thật là hân hạnh!

Lý Tuệ Tâm khép nép đáp lễ, cất giọng ôn nhu nói:

- Tiện thiếp xin ra mắt tướng công.

Lý Ích kinh dị hỏi:

- Ngươi học được lối văn nhã như vậy từ hồi nào?

Lý Tuệ Tâm dịu dàng đáp:

- Ở trước mặt ca ca, tiểu muội mới dám phóng đãng một chút, tưởng không quan hệ gì. Nhưng đối với quý khách đây dĩ nhiên phải giữ quy củ.

Lý Ích nói:

- Muội muội nói thế thì nghe được lắm.

Cao thanh Vân cười thầm nghĩ bung:

"Con nha đầu này thật là giảo quyệt! Hiện nhiễn thì không thể tranh cường với mình được, phải đổi làm thái độ nhu hòa để mình nhận định thị là cô gái ngoan ngoãn thủ lễ. Rồi thị sẽ nhân khi

bất ý trở lại thái độ ương ngạnh với mình. Chà chà! Thị định giở thủ đoạn với một tay lão giang hồ như mình thì không được đâu." Cao Thanh Vân liền giả bộ ưa thích thái độ của Lý Tuệ Tâm, y nói:

- Tam tiểu thư là giòngg dõi danh môn, tại hạ là kẻ thô lỗ, có chỗ nào thất lễ mong liều thư nguyên lượng và chỉ giáo cho.

Lý Tuệ Tâm vẫn nhìn xuống dịu dàng đáp:

- Cao đại ca quá khen, tiểu muội không dám đâu.

Lý Ích nói:

- Cao huynh đến chơi nhà là một điều bân hạnh cho chúng ta. Tuệ Tâm, ngươi có đoán được Cao huynh la nhân vật thế nào không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Làm sao tiểu muội có thể đoán ra được?

Lý Ích kiên trì giục:

- Ngươi nghĩ thế nào cứ đoán thế đi! Không hề gì cả.

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Tiểu muội chi cảm thấy Cao đại ca là con người khí khái, chẳng biết sợ trời sợ đất. Có khi y là một vị tướng quân, phải không?

Lý Ích vui vẻ cười nói:

- Ngươi đoán cũng gần đúng.

Lúc này, Lý Tuệ Tâm tỏ ra là cô gái ôn nhu, xinh đẹp và thông tuệ.

Với kiểu cách này mà có chàng trai nào ngoạn thưởng cô thì chàng trai đó nhất định có vấn đề đưa ra chẳng ít thì nhiều.

Cao Thanh Vân dùng cặp mắt thưởng ngoạn nhìn thiếu nữ nhỏ tuổi mê người một cách thành thật chứ không làm bộ chút nào.

Lại nghe Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Phải chăng Lý ca ca muốn ám thị Cao đại ca tuy chẳng phải là một vị tướng quân ở trong quân trường, nhưng cũng là một vị võ sĩ?

Lý Ích đáp:

- Đúng thế.

Cao Thanh Vân nói:

- Tuệ Tâm tiểu thư chỉ quen thù tiếp những bậc nho sĩ phong lưu mà tại hạ là một kẻ võ phu thô lỗ. Nếu có chỗ thất lễ đắc tội, mong rằng tiểu thư lượng thứ cho.

Lý Tuệ Tâm trong lòng hả hê mỉm cười đáp:

- Cao đại ca văn nhã như vậy thì là dù người đọc sách cũng ít kẻ bì kịp.

Lý Ích xen vào:

- Hai vị nhất định quanh quẩn ở trong vòng khách sáo này mãi chăng?

Cao Thanh Vân bật cười đáp:

- Dĩ nhiên không phải.

Lý Tuệ tâm khẽ nói:

- Đó là những lời chân tâm của tiểu muội, tuyệt không một chút khách sáo nào hết. Một trang nhân tài tuấn kiệt như Cao đại ca ắt sau nầy làm nên sự nghiệp lệch đất nghiêng trời.

Cao Thanh Vân nói:

- Hy vọng của Tuệ Tâm tiểu thư cao quá. Tại hạ tự biết mình còn thấp nhiều không thể với lên cao được.

Lý Ích nói:

- Cứ coi lưởng mạo đường đường của Cao huynh thì lời phỏng đoán của tiện muội nhất định không lầm.

Cao Thanh Vân nói:

- Lý huynh cũng bị lệnh muội lừa gạt mới tán dương tiểu đệ như vậy. Thật đáng tức cười.

Bây giờ Cao Thanh Vân biến đổi sắc mặt trở thành nghiêm nghị. Dưới cặp mày đậm, cặp mắt chiếu ra những tia tinh quang trấ áp đối phương. Y nhìn chầm chặp vào mặt Lý Tuệ Tâm, bỗng đứng bật dậy rảo bước đến gần. Khi còn cách chừng ba thước, y dừng lại cúi xuống nhìn cô.

Thiếu nữ xinh đẹp nhỏ tuổi đột nhiên nổi tính quật cường, ngửng đầu lên nhìn y.

Hai người nhìn nhau một lúc. Cao Thanh Vân hỏi:

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ lâu năm, hành động trong võ lâm còn là vì chúng sinh ở đời, chẳng hiểu Lý cô nương có tin như vậy chăng? Lý Tuệ Tâm đột nhiên tiêu tan những ý nghĩ đối nghịch, cất giọng ôn nhu đáp:

- Tiểu muội tin tưởng lắm.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu thư đã lộ vẻ ôn nhu như khoé mắt đủ biết tiểu thư chân tâm tán thành tại hạ.

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Đúng thế! Nếu tiểu muội không thực lòng tin tưởng thì cũng kiên cường hung dữ chẳng kém gì Cao đại ca.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó cũng không nhất định. Những bậc kỳ tài đại sĩ trong thiên hạ, chẳng thiếu chi kẻ tồi bại. Bọn họ đều có bản lãnh khắc phục được nhưng người thông minh tự tin.

Lý Tuệ Tâm đưa mắt nhìn xuống, không ngửng mặt lên, mà những nét xinh đẹp vẫn còn nguyên. Lý Ích hình như bữa nay là lần đầu mới phát giác những tính cách đặc biệt của cô em. Gã ngơ ngác nhìn cô, đồng thời im lặng không nói gì.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Năm nay tiểu thư bao nhiêu tuổi?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Tiểu muội tuổi.

Cao Thanh Vẩn nói:

- Tại hạ cần nhờ cô nương giúp đỡ để tiêu diệt một kẻ tồi bại trong võ lâm. Người này cả những hành vi vô cùng tàn ác đầy mình máu tanh. Nếu đề hắn sống nữa thì còn nhiều người mắc phải độc thủ.

Lý Tuệ Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Cao Thanh Vân đáp:

.

- Đây là sự thực trăm phần trăm, quyết không nói giỡn với tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Tiểu muội tấm thân bồ liễu yếu ớt thì làm sao mà đương nổi trách nhiệm lớn lao đó?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu thư bất tất phải quan tâm về điểm đó.

Cao Thanh Vân nói câu này đề tỏ tính cách trọng yếu về công việc mà y muốn nhờ cô giúp đỡ.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Nếu Cao đại ca quả có chỗ dùng đến, tiền muội đâu dám từ nan.

Cao Thanh Vân cả mừng nói:

- Thật là may cho tại hạ. Nhất là tiểu thư chưa hỏi viện trợ bằng cách gì đã ưng thuận liền, đủ tỏ tiểu thư đởm lược hơn người, trí tuệ cao thâm, có thể gánh nỗi trọng trách.

Y lùi lại mấy bước nhìn Lý Ích nói:

- Tiểu đệ chưa trưng cầu ý kiến của Lý huynh đã thỉnh lệnh muội trợ giúp là một cử động bất kính...

Lý Ích ngắt lời:

- Cao huynh vì muốn thử thách xá muội là người thế nào nên thi triển thủ pháp bất ngờ. Tiểu đệ cũng ý hội như vậy khi nào dám trách Cao huynh? Có điều xá muội hãy còn nhỏ tuổi lại ít kinh nghiệm mà giao cho trọng nhiệm, vạn nhất làm lỡ việc thì sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Lý huynh hay yên tâm. Lệnh muội bất quá thay thế một người để cho tiểu đệ có thể phóng tay hành động mà thôi.

Y mời Lý Tuệ Tâm ngồi xuống ghế rồi mới giải thích:

- Sở dĩ tiểu đệ không thể phóng tay triệu tập những trang tuấn kiệt trong võ lâm vây đánh Lục Minh Vũ là vì hắn thi triển cổ thuật vào một tên tỳ nữ mà chủ nhân của thị lại là một nhân vật có lai lịch đặc biệt không thể để người võ lâm bất cứ là ai ngó thấy.

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Nếu vậy xá muội mạo xưng làm chủ nhân của ả nữ tỳ kia hay sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế. Lý Tuệ Tâm nói:

- Nếu chi chỉ một việc giả mạo làm nữ chủ nhân thì tiểu muội tin rằng Cao đại ca chẳng cần phí hơi sức cũng kiếm được người ngay. Vấn đề là ở chỗ còn xảy diễn biến phức tạp, nguy hiểm khó khăn, có đúng thế không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Cuộc an bài này của bọn tiểu đệ tựa như miếng mồi ngon bày ra để dẫn dụ ác ma vào bẫy.

Y nhìn Lý Ích hỏi liếp:

- Chỉ cần sao cho tên ác ma kia đến tòa nhà nọ là hắn mất ưu thế về địa lợi. Có đúng thế không?

Lý Ích đáp:

- Phải lắm! Nhưng vạn nhất mà xá muội lúc lâm sự đâm ra hoang mang, e rằng chẳng những bị họa sát thân mà còn làm lỡ việc lớn, để tên ác ma tri cơ chạy thoát.

Lý Tuệ Tâm hằng đắng một tiếng rồi nói:

- Ca ca! Ca ca đừng nghĩ rằng tiểu muội vô dụng như thế!

# Chương 102 - Cao Thanh Vân Dặn Dò Kế Hoạch

Cao Thanh Vân nói:

- Lệnh huynh nói thế là sự thực, chứ không phải nói ngoa. Bây giờ tại hạ xin thuyết minh về cách quất hiện.

Y từ lừ đưa ngón tay ra đâm vào ngọn đèn tàu để trên bàn. Lúc chỉ lực xuyên qua không gian rít lên veo veo.

Ngọn đèn dầu lập lức tắt phụt, nhưng trong thư phòng còn một đĩa đèn nữa, nên chỉ tối đi một phút. Anh em Lý thị đột nhiên phát giác ra Cao Thanh Vân đã mất hút thì không khỏi kinh ngạc.

Giữa lúc hai người đang ngơ ngác, bỗng thấy trong phòng có luồng kình phong xoay chuyển.

Ngọn đèn lây động không ngớt. Bất thình lình lại thấy Cao Thanh Vân ngồi nguyên chỗ cũ. Cao Thanh Vân chợt ẩn chợt hiện như loài quỷ mỵ, anh em Lý Ích bữa nay mới thấy chuyện kỳ lạ này là lần đầu đều không tin ở mắt mình.

Cao Thanh Vân đứng dậy lại gần bàn thắp đèn lên, y ngó Lý Tuệ Tâm nói:

- Bất quá tiểu đệ thân thủ mau lẹ, hành động như gió, nên hai vị không nhìn thấy tiểu đệ nhảy ra ngoài cửa sổ và lúc nhảy vào cũng vậy, chứ không phải yêu thuật chi hết.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Thân pháp của Cao huynh thật đã đến độ phi thường. Lý Ích nói theo:

- Thân thủ Cao huynh như vậy không trách người la tặng cho cái ngoại hiệu là Bạch nhật Thích Khách.

Cao Thanh Vân nói:

- Thân pháp này chưa có chi kỳ lạ. Những người mà Lục Minh Vũ mời đến viện trợ, bất luận nam hay nữ, thân pháp đều mau lẹ như vậy.

Anh em Lý thị nghe nói có cả phái nữ trong vụ này đều lấy làm hứng thú.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Trời ơi! Đàn bà con gái cũng làm được thế ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó đã hẳn. Mà không phải chỉ có một cô đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Bọn họ là ai vậy? Người có đẹp không?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Đẹp lắm! Một cô cũng suýt soát bằng tuổi cô. Y là bạn thân của Tra Tư Liệt công lử lên gọi Ân Dương Tinh tuyệt nghệ nghệ của nhà cô ít có địch thủ trên chốn giang hồ.

Lý Tuệ Tâm nức nở khen:

- Trời ơi? Hay quá nhỉ! Giả tỷ tiểu muội sớm quen biết Cao đại ca thì may ra cũng học được một chút bản lãnh.

Lý Ích nghiêm nghị nói:

- Tra công tử là kỳ nhân đời này. Người bạn gái của chàng dĩ nhiên không phải hạng tầm thường. Tiểu đệ mà được gặp họ một lần thì kiếp này không có gì đáng tiếc nữa.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Nếu Lý huynh quả muốn gặp bọn họ cũng chẳng khó gì chỉ cần thận trọng mà thôi.

Lý Tuệ Tâm xen vào:

- Gia huynh không thể đem lòng yêu âu Dương Tinh cô nương, chắ y cũng tự lượng rồi.

Cao Thanh Vân cười nói:

- Không phải, coi chừng vụ này, mà còn một đôi khác nữa.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Bọn họ có điều bất lợi cho tiểu đệ chăng?

Cao Thanh Vân đáp:

- Về cặp nhân vật này, tiểu đệ xin giời thiệu người đàn bà trước. Mụ là người xinh đẹp tuyệt thế mà cặp mắt rất lẳng lơ. Cái đó y đã tập thành thói quen rồi nên cả trong câu cười tiếng nói, thường thường pha vào những ý vị trêu chọc đàn ông. Vì sức quyến rũ ghê gớm như vậy, nên chúng ta có thấy Lý huynh bị mụ làm cho điên đảo thần hồn cũng chẳng có chi quái lạ.

Lý Ích nói:

.

- Té ra là thế.

Nhưng bây giờ đã được Cao huynh chỉ điểm trước, tiểu đệ quyết chẳng dám làm khách đa tình.

Ly Tuệ Tâm hỏi:

- Còn người đàn ông thì sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hàn là một nhân vật đáng chán ghét thứ nhất trên cõi đời này. Hắn tên gọi Tăng Lão Tam lại mang ngoại hiệu là Quỉ Yếm Thần tăng. Hai vị mới nghe cải ngoại hiệu cũng đủ biết hắn không

phải là kẻ đáng chán ghét như hạng người thông thường. Tình thật mà nói thì lúc ban đầu tiểu đệ gặp hắn cũng muốn tránh cho xa.

Lý Tuệ Tâm cười nói:

- Thế thì thú quá!

Cao Thanh Vân nghiêm nghị hỏi:

- Thích thú ư? Tuệ Tâm tiểu thư khi gặp hắn thì cô có muốn cười cũng không cười ra tiếng được nữa. Hắn có bãn lĩnh khiến cho kẻ thù phải chán ngấy, nếu không tự sát cũng phải trốn lánh hắn, chứ không phải chuyện chơi.

Lý Tuệ Tâm thè lưỡi ra hỏi:

- Y gặp nữ nhân cũng không biến đổi tính nết ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chẳng biến đổi chi hết. Vì vậy mà bọn tạ hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ Liễu Thiêu Hương lại ưng lấy hắn! Không hiểu làm sao mụ chung sống vời hẩn được?

Lý Ích nói:

- Những người quen biết của Cao huynh đều ly kỳ quái đản, khiến tiểu đệ nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Chả trách cao nhân thường nói:

đi trăm dặm đàng hơn đọc hàng ngàn cuốn sách.

Cao Thanh Vân nói:

- Thiên bạ rộng lớn, chẳng thiếu một chuyện kỳ lạ nào. Nhưng các vị theo đường chính đạo mà đi nên ít thấy việc cổ quái.

Y khoanh lay bước lùi rồi lại bước tới trong thư phòng, trù tính kế hoạch.

- Anh em họ Lý cũng không lên tiếng để khỏi làm gián đoạn luồng tư tưởng của Cao Thanh Vân.

Sau một lúc Cao Thanh Vân hỏi:

- Đại khái chúng ta quyết định như vậy. Lý huynh! Lý huynh có thể giúp tiểu đệ đi Lạc Dương một chuyến để đưa tin được chăng? Đây cũng là một cơ hội để Lý huynh được gặp bọn họ.

Lý Ích hoan hỷ đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ đi ngay bây giờ.

Cao Thanh Vân nói:

- Bây giờ e muộn mất rồi!

Lý Ích đáp:

- Không hề chi. Tiểu đệ quen cả bọn lại dịch canh gác ở cổng thành Lạc Dương. Bất cứ lúc nào muốn vào thành cung được và trong nhà có đủ xe ngựa, rất là thuận tiện. Cao Thanh Vân nói:

- Thế thì hay lắm! Lý huynh dùng xe nhà đi Lạc Dương.

Sau khi gặp mặt bọn Tra công tử rồi, có thể lợi dụng xe ngựa để chở một ít người bí mật về bản thành. Y lại nhìn Lý Ích nghiêm nghị nói:

- Sự thực tên ác ma kia hiện ở bản thành thử không phải ở Lạc Ninh. Tin này Lý huynh chớ liệt lộ ra ngoài.

Lý Ích đáp:

- Cao huynh cứ yên tâm. Cao Thanh Vân nói:

- Chuyến này Lý huynh đến gặp bọn Tra công lư rồi còn càn gặp Bất Sơn và Bất Sân đại sư chùa Thiếu vân, hai vị đại kiếm khách Trình Huyền Đạo và Hà Huyền Thúc ở phái Võ Đương, để báo cho họ hay về tình thế nơi đây. Bọn họ tự biết cách lo liệu, ta chỉ cần thông tri vài điềm cốt yếu để mời họ đến trợ trận.

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Còn một điểm nữa cần khuất tất Lý huynh một chút, là khi Lý huynh nói về mối quan hệ giữa chúng ta xin nhận tiểu đệ là muội tế tương lai.

Cao Thanh Vân lại đảo mắt nhìn Lý Tuệ Tâm thì thấy cô hơi sững sốt một chút rồi nở một nụ cười rất xinh đẹp.

Lý Ích đáp:

- Điểm này không thành vấn đề, chẳng có chi là khuất tất cả. Nếu thành sự thực càng hay.

Gã cười nói tiếp:

- Dĩ nhiên không thể thành được, song tiểu đệ đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Cao Thanh Vân nói:

- Lý huynh dạy quá lời. Có điều từ lúc này trở đi, cách xưng giữa chúng ta cần phải cải biến, và kêu tên, cho tỏ ra thân mật.

Lý Ích hỏi:

- Sau khi tiểu đệ động thân, Cao huynh có đi đâu không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đã quen, trước nay không lo ngại về vấn đề này. Gặp đâu là nhà ngã đâu là giường.

Lý Ích nói:

- Làm thế sao tiện? Cao huynh cứ ở chỗ tiểu đệ này nghỉ ngơi hay hơn. Tiện ở chỗ tòa viện này

ngay bên cửa ngách, bắt cớ Cao huynh ra đi lúc nào cũng không lo người trong hàn xá trông thấy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Nhưng sau khi Lý huynh động thân, không chừng tiểu đệ cùng lệnh muội cùng đến nhà tệ hữu để gặp nữ chủ nhân. Có khi sau đây điều đệ còn phiền Lý huynh tìm một nơi ổn thỏa nào khác làm nơi tạm trú cho Ngô phu nhân.

Lý Ích nói:

- Những cái đó không thành vấn đề. Hàn gia còn có tòa trang viện ở ngoài thành. Ngô phu nhân muốn ở bao lâu cũng được. Cao Thanh Vân nói:

- Nếu Lý huynh còn có tòa trang viện ở ngoài thành để Ngô phu nhân tạm trú thì là một điều may man vô cùng.

Lý Ích nói:

- Vậy tiểu đệ đi thay áo. Xin Cao huynh viết thư trao cho tiểu đệ.

Gã vào phòng ngủ thay áo. Cao Thanh Vân cầm bút viết thư cho A Liệt.

Trong thơ y chỉ viết mấy điều trọng yếu để khỏi nói miệng không được rành mạch. Nhưng có một điểm không thể viết thơ được là vụ Âu Dương Tinh đã gặp Ngô Đinh Hương.

Ngay lúc Cao Thanh Vân ra đi, y đã dặn nàng không nên nhắc tới chuyện này vớii người ngoài, chắc nàng cũng không tiết lộ. Nhưng y muốn phòng bị cho cẩn thận, nên dặn Lý Ích nhắc nàng kín chuyện.

Sau nửa giờ, Lý Ích đã ngồi xe ngựa lên đường.

Trong thư phòng chỉ còn lại Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm ngồi đối diện dưới ánh đèn.

Không phải hai người nói chuyện tình ái mà là thương nghị cách hợp tác. Cuộc này có liên quan đến sự an nguy cùng sinh tử của Lý Tuệ Tâm. Vì nó quan hệ vô cùng, nên hai người đều lộ vẻ nghiêm nghị.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Những chuyện liên quan đến vụ tiển thư mạo xưng Ngô phu Nhân, chúng ta đã bàn qua rồi.

Chẳng hay tiểu thư có nhớ hết không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Tiểu muội nhớ cả rồi. Hay ở chỗ đại ca ước hẹn những người trong các môn phái lớn đến đây đều chưa ai biết mặt Ngô phu nhân, nên tiểu muội thấy chẳng có gì khó khăn.

Cao Thanh Vân nói:

- Đúng thế! Kể ra vụ này có đủ điều kiện thuận lợi.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Nhưng tiểu muội đã giả mạo thì cần phải cho hợp cảnh với người chính trong chuyện. Tỷ như lại sao tiểu muội lại ở một mình trong tòa nhà đó? Có mối liên quan gì với Cao đại ca?

Cao Thanh Vân ngắt lời:

- Người ta không hỏi đến những chuyện đó đâu.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Dù cho người ta không hỏi, nhưng có lúc chạm trán họ, tiểu muội phải kêu đại ca bằng Cao đại ca hay bằng cách nào?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Việc mưu sát Lục Minh Vũ, chúng ta chỉ tiến hành trong bóng tối, nên trước khi xảy ra sự việc, tiểu thư không gặp họ mà sau khi việc xong cũng không chạm trán. Nhưng vì Ngô Đinh Hương hoàn cảnh đặc biệt và nàng đã bị Âu Dương Tinh ngó thấy, nên Âu Dương Tinh cô nương thế nào cũng đến thăm hỏi tiểu thư. Dĩ nhiên ngoài cô còn có bọn Tra công tử. Chúng ta phải bàn định kế hoạch cho chu đáo trước đi.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Vừa rồi Cao đại ca đã đem việc Ngô Đinh Hương kể cho gia huynh cùng tiểu muội hay, nhưng tiểu muội thiết nghĩ nhất định Cao đại ca còn dấu diếm một vài chi tiết.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ có dấu chi tiết gì đâu?

Lý Tuệ Tâm hỏi lại:

- Sau cùng Cao đại ca có nói với gia huynh là nếu có người đến hỏi Ngô Đinh Hương lạc lõng nơi đâu thì người đó mà là Bành Xuân Thâm thì để y gặp mặt. Phải vậy không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế!

Lý Tuệ Tâm cười lạt hỏi:

- Sao lại còn có chữ nếu? Chẳng lẽ Bành Xuấn Thâm có thể không đến kiếm Ngô Binh Hương chăng?

Cao Thanh Vân ngần ngừ:

- Cái đó... cái đó...

Lý Tuệ Tâm nói:

- Thực ra Cao đại ca dùng chữ "nếu" đó cũng chẳng có điều chi không ổn. Riêng tiểu muội cảm thấy Cao đại ca nhắc tới việc Bành Xuân Thâm đến kiếm, tỏ ra thái độ không chắc chắn. Lúc ấy

tiểu muội không hiểu Cao đại ca chẳng muốn cho Bành Xuân Thâm tới nơi, hay là đại ca nhận thấy có phần chắc chắ y không tới nên mới buột miệng nói thêm vào chữ "nếu".

Cao Thanh Vân đáp:

- Cảm giác của tiểu thư bén nhậy quá chừng?

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Thế ra tiểu muội lầm lộn phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không phải! Tiểu thư đoán đúng lắm. Lý Tuệ Tâm mỉm cười hỏi:

- Hay lắm! Vậy Cao đại ca hay cho tiểu muội biết Bành Xuân Thâm không tới hay là đại ca không muốn y tới?

Cao Thanh Vân đáp:

- Sự thực cả hai trường hợp đều có lý. Sau khi tại hạ rời khỏi Ngô Đinh Hương, tâm tình không bị ảnh hưởng về sắc đẹp của nàng, nhưng cũng phát giác ra không muốn cho Bành Xuân Thâm trở lại đón nàng mới thật là kỳ.

Lý Tuệ Tâm hỏi bằng một giọng tha thiết:

- Tại sao vậy? Phải chăng nàng không đáng được Cao đại ca hết lòng thương yêu? Cao Thanh Vân đáp:

- Đây chẳng phải là vấn đề đáng hay không đáng thương yêu mà trên đạo nghĩa cũng như trên sự thật, tại hạ đều chẳng thể cùng nàng ẩn cư ở Giang Nam.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu nói:

- Cao đại ca nghĩ thế không khỏi có điều quá hủ lậu.

Cao Thanh Vân nói:

- Hủ lậu cũng thế mà ít tình cảm cũng vậy. Nói tóm lại tại hạ chẳng thể phạm lỗi lầm với Bành Xuân Thâm, cũng chẳng thể vì nàng mà bỏ nghề hành hiệp.

Lý Tuệ Tâm giải thích:

- Cao đại ca chẳng có điều chi lầm lỗi vời Bành Xuân Thâm. Y không trở lại đón Ngô Đinh Hương thì là kẻ vô tình phụ nghĩa, chẳng có quyền trách ai được.

Cao Thanh Vân lẳng lặng ngó Lý Tuệ Tâm một hồi rồi hỏi:

- Bành Xuân Thâm có trở lại hay không, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi đã chắc đâu là sự thực?

Lý Tuệ Tâm nói:

- Như vậy phải chờ một đoạn thời gian nữa mới được.

Cao Thanh Vân nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu thư nói nghee dễ dàng quá. Giả tỷ chở nửa năm hay một năm Bành Xuân Thâm mới trở lại đón nàng đưa đi thì tại hạ làm thế nào?

Lý Tuệ Tâm chưng hửng. Cô dương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng trai hào hùng.

Cô hiểu ý tứ Cao Thanh Vân muốn nói, trong thời gian đó y đã thương yêu Ngô Đình Hương một cách sâu xa, mà lại phải chia tau thì đau khổ cho y biết chừng nào!

Cô ra vẻ đồng tình khẽ nói:

- Xin lỗi Cao đại ca, tiểu muội không nghĩ tới điểm này.

Cao Thanh Vân nói:

- Cái đó không thể trách tiểu thư được vì chính tại hạ lúc ban đầu cũng không nghĩ tới.

- Cao đại ca nói đúng lắm. Giả tỷ trong vòng nửa năm hay một năm, Bành Xuân Thâm mới trở lại đón Ngô Dinh Hương thì người chịu đau khổ thứ nhứt là đại ca. Vì nếu nàng đáng để đại ca phải chờ đợi thì đại ca đa chìm đắm vào cuộc tình ái sâu đậm mà đột nhiên mất đi thì thật là đau thương không thề nói xiết được. Bằng không đáng thì đại ca chờ đợi thành uổng công.

Cao Thanh Vân bật cười nói:

- Tuy tiểu thư ở chốn thâm khê lại còn ít tuổi mà hiểu thế tình khá nhiều. Y nguyên là người phỏng khoáng hào hùng, binh sinh không để ai thương hại mình, nên khôi phục lại thái độ bình thường được ngay, dường như chẳng để mối sầu vừa rồi vào dạ.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Đừng tán dương tiểu muội nữa! Cao đại ca còn tính toán gì không?

Cao Thanh Vân hơi nghiêng đầu về phía trước dường như để nhìn cho rõ hơn gương mặt mỹ miều của người thiếu nữ đối diện, y nói:

- Tại hạ muốn nhờ tiểu thư giúp cho.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Giúp đỡ bằng cách nào?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chúng ta cùng đến coi Ngô Đình Hương. Trước mặt nàng, tiểu thư nên giả vờ tỏ thái độ quan tâm đặc biệt đến tại hạ. Làm như vậy nàng biết câu chuyện khó thành mà rút lui.

Lý Tuệ Tâm giựt mình kinh hãi bỏi:

- Sao tiểu muội lại có thể khiến cho y biết là chuyện khó khăn mà rút lui?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên là được. Sau khi nàng gặp tiểu thự rồi, nhất định có ý nghĩ như vậy.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu quảy quay nói:

- Không được! Tiểu muội không tin như vậy. Trong con mắt y, tiểu muội bất quá là một tên nha đầu miệng còn hôi sữa.

Cao Thanh Vân đứng dậy và bảo cô cùng đứng lên. Y đi xung quanh ngó cô máy lần từ trên xuống dưới.

Lý Tuệ Tâm tuy vẫn đàng hoàng nhưng bị Cao Thanh Vân ngó lui ngó tới, cô không giữ được vẻ tự nhiên và sinh lòng hồi bộp.

May mà Cao Thanh Vân giữ thái độ rất trang trọng, nên cô phải dầy dạn chịu dựng.

Cao Thanh Vân coi xong rồi đứng trước mặt cô, trịnh trọng tuyên bố:

- Tuệ Tâm tiểu thư! Tiểu thư quyết không phải là tên nha đầu miệng còn hoi sữa. Trái lại ngoài vẻ đẹp thiên nhiên, tiểu thư có phong độ dòng dõi quí phải, khiến người ta ngó thấy biết ngay là người khuê các đại gia được giáo huấn cực kỳ lương hảo. Người ta nhất định liên tưởng ngay đến gia thế phú quý của tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm thở phào một cái hỏi:

- Tiểu muội ngồi xuống được chưa?

Cao Thanh Vân vội đáp:

- Được, được.

Lý Tuệ Tâm ngồi xuống, đinh thần lại cười nói:

- Trời ơi! Cao đại ca dòm ngó rồi tâng bốc, khiên tiểu muội cơ hồ đứng không vững.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tại hạ nói thật đấy, chứ không phải tâng bốc đâu. Lý Tuệ Tâm mừng thầm trong bụng hỏi:

- Hãy coi như Cao đại ca không gạt tiểu muội, nhưng muốn tiểu muội phải làm gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chúng ta nói trá là có mối quan hệ họ ngoại nên tại hạ, xin tiểu thư giúp đỡ, mạo xưng là nàng. Dĩ nhiên điều cốt yếu thứ nhất là tiểu thư phải tỏ vẻ quan tâm đến tại hạ chứ không những chỉ về mối liên hệ thân thích mà thôi. Tiểu thư đã hiểu ý tại hạ chưa?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng biểu diễn bằng cách nảo? Tiểu muội chưa rõ, cần Cao đại ca chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân biết rõ Lý Tuệ trâm cố ý làm bộ với mình nên y không hấp tấp, song y cũng không dám tỏ ra cố ý trêu chọc. Vì thiếu nữ này hãy còn là một vị tiểu cô nương, có khi nhân sự

kích thích trước nay chưa từng co mà nãy ra mối tình cảm vời y, chuyện giả mà thành thật thì làm thế nào?

Cao Thanh Vân liền giữ thái độ cực kỳ trang trọng như người hoàn toàn làm một công sự. Thái độ này trước nay đã đem lại nhiều hiệu quả như ý muốn, nhất là đối với các cô gái hay người nhỏ tuổi lại càng đắc dụng.

Y lảng sang chuyện khác nói:

- Còn một việc tại hạ chưa bàn với tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Việc gì vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu thư giả mạo Ngô Đinh Hương chẳng phải là hoàn toàn không nguy hiểm. Tại bạ mong rằng cô nương nên chuẩn bị kế hoạch ở trong lòng mới được.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Cao đại ca đừng nói cho tiểu muội biết chuyện nguy hiểm, có phải hay hơn không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không được! Nếu tiểu thư là một cô gái thông thường thì tại hạ không nên nói ra là phải.

Nhưng tiểu thư thông minh tài trí hơn người thường xa lắm, nếu biết có chỗ nguy hiềm, tiểu thư nhất định biết đường tận dụng trí tuệ đề qua bước đường khò khăn!

Lý Tuệ Tâm la lên:

- Trời ơi! Nhờ Hoàng Thiên chứng kiến. Đại ca tâng bốc tiểu muội thái quá rồi đó. Đại ca đừng làm thế có được không?

Cao Thanh Vân cười nói:

- Xỉn tiểu thư hãy nghe tại hạ nói đây:

Giả tỷ Lục Minh Vũ hành động mau lẹ quá chừng. Hắn sấn vào phòng một cách đột ngột. Khi đó tiểu thư cần sử dụng thủ đoạn để kéo dài câu chuyện.

Nói một cách khác là tiểu thư nên tranh thủ thời gian để bọn tại hạ tới nơi kịp thời. Đồng thời tiểu thư nên ghi nhớ tìm cách nào để bọn tại hạ có cơ hội hạ thủ. Giả tỷ hắn mà bắt tiểu thư để làm con tin thì thật là thê thảm!

# Chương 103 - Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình

Lý Tuệ Tâm nói:

- Được lắm! Tiểu muội nhớ cả rồi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bây giờ chúng ta đến chỗ Ngô Đinh Hương được chăng?

Lý Tuệ Tâm vui vẻ đáp:

- Hay lắm! Lúc này tiểu muội lưỡng đến thăm cặp Âu Dương Tinh trước, nhưng bây giờ lại nóng đi gặp Ngô Đại Thư.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Sao tiểu thư thay đổi ý kiến mau thế?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Cao đại ca. Ai bảo đại ca tả cái đẹp của Ngô Đinh Hương một cạch tỷ mỉ? Nếu nàng mà không có sức hấp dẫn mãnh tiệt thì con người như đại ca quyết nàng chẳng thể làm cho điên đảo được...

Hai người cùng nhau ra đi. Cao Thanh Vân hỏi:

- Nửa đêm tiểu thư còn ra đi, nếu người trong nhà biết chuyện này có phiền trách tiểu thư không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Chỉ cần ca ca đồng ý là được vì song thân của tiểu muội đều ở Kinh sư.

Cao Thanh Vân nghe cô nói thế mới yên lòng.

Ngoài cổng hậu đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa.

Cao Thanh Vân tự mình cầm roi ruổi xe. Chẳng mấy chốc đã tới chỗ ở của Ngô Đinh Hương.

Hai người dừng xe ở sau nhà. Lý Tuệ Tâm xuống xe đứng cạnh Cao Thanh Vân áp chân tường.

Cô khẽ hỏi:

- Cổng viện có khóa không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chúng ta nhảy lên nóc nhà tiến vào để khỏi làm kinh động đến người trong nhà.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Cao đại ca cõng tiểu muội nhảy lên hay sao?

Cao Thanh Vân hỏi lai:

- Phải rồi! Tiều thư có sợ không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Đây là lần đầu tiên có chuyện này. Dù tiểu muội sợ cũng muốn thử coi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu thư muốn được nếm thử cũng không phải chuyện dễ đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nguýt y một cái rồi hỏi:

- Đại ca có lẻo mép hơn cả ca ca của tiểu muội.

Cao Thanh Vân nói:

- Bất quá tại hạ có hảo ý khuyên tiểu thư mà thôi!

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Dù hảo ý cũng không ngăn cản được tính hiếu kỳ. Đại ca có tin như vậy không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Được rồi! Vậy chúng ta tiến vào đi!

Cao Thanh Vân lún thấp người xuống. Lý Tuệ Tâm không ngần ngừ gì nữa nằm phục trên lưng y, chẳng những cô dán sát người vào mà hai tay còn ôm chặt cổ đối phương.

Cao Thanh Vân nhảy vọt mình lên. Lý Tuệ Tâm tưởng chừng như người đằng vân giá vũ bay trên không.

Cao Thanh Vân nhảy cao hơn đầu tường rồi hạ mình xuống nóc nhà một cách nhẹ nhàng. Y tiếp tục chạy đi.

Lý Tuệ Tâm tận hưởng nhưng cảm giác kỳ dị, chứ chẳng sợ hãi gì, vì tấm lưng Cao Thanh Vân vừa lớn vừa dày, cô nằm rất vững Vâng và rất tin cậy chẳng có gì đáng lo.

Ngoài ra khí vị của người khác giống khiến cho thiếu nữ say sưa.

Cao Thanh Vân đi trên nóc nhà rất mau lẹ, chớp mắt đã hạ xuống đất. Y khẽ nói:

- Những tòa viện ở trước mặt kia là chỗ ở của nàng đó, tiểu thư trụt xuống mà đi.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu đáp:

- Đừng! Để qua bên kia rồi sẽ xuống.

Cô lắc đầu, người cũng rung động do đó mà bộ ngực nở của cô khiến cho Cao Thanh Vân có cảm giác mê ly. Tuy trong lòng y không có tà niệm và cũng không rảnh để nghĩ vơ nghĩ vẫn,

nhung sự kÍch thÍch này làm cho sóng lỏng dào dạt.

Cao Thanh Vân chẳng phải là một thanh niên mới ra đời, tuy trong lòng nổi sóng, vẫn trì thủ được và trấn tĩnh tâm thần.

Y còn hiểu rõ tâm tình thiếu nữ đây là lần đầu nên cô tiếp xúc thân với đàn ông nên có cảm ứng khác thường. Đó là chuyện dĩ nhiên.

Cao Thanh Vân đứng yên không cất bước, buông hai tay đứng thẳng người lên rồi lùn thân mình xuống để hai chân Lý Tuệ Tâm chấm đất. Lý Tuệ Tâm không sao được đành rời khỏi tấm lưng rộng và lực lưỡng của người đàn ông. Cô vừa thất vọng vừa không giữ ý được bĩu môi chẳng nói năng gì.

Cao Thanh Vân lại thò bàn tay to tướng nắm lấy cánh tay Lý Tuệ Tâm kéo nàng tiến về phía trước và khẽ hỏi:

- Tiểu thư có hiểu tại sao tại hạ không muốn cõng tiểu thư đi qua bên kia không?

Lý Tuệ Tâm lắc đầu không lên tiếng.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Tiểu thơ nên biết Ngô Đinh Hương là tay cao thủ hạng nhất trong bọn cân quốc trên thế gian và là nhân vật lừng danh trong võ lâm.

Lý Tuệ Tâm hững hờ đáp:

- Cái đó đại ca đã nói rồi.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhưng tiểu thư chưa biết một nhân vật đã được võ lâm công nhận là cao thủ tất nhiên phải đầy đủ những điều kiện gì?

Lý Tuệ Tâm có thông minh đến đâu cũng không thể đoán được những điều kiện nào. Cô lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không biết.

Cao Thanh Vân nói:

- Điều kiện đó là giết người.

Thanh âm y đầy vẻ lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải phát sợ.

Lý Tuệ Tâm run lên hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đại khái con người đã có đi đứng ở võ lâm rồi tiến lên thành một tay cao thủ được bạn hữu võ lâm thừa nhận, đều phải trải qua một thời gian hiểm nghèo là không bị người giết thì phải giết

người. Lý Tuệ Tâm nói:

- Như vậy mới hợp lý.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu thư biết vậy là hay! Ngô Đinh Hương đã là cao thủ thì không cần hỏi cũng biết nàng giết nhiều người chứ, không phải một. Nàng đã hạ sát ai cũng chẳng ngần ngại gì, nhất là nhưng người mà nàng nổi lòng ghen tức.

Thế là y nói tới đề mục rồi. Y cố ý cho Lý Tuệ Tâm hay một khi Ngô Đinh Hương nổi lòng ghen tức là giết chết cô ngay. Lý Tuệ Tâm giật mình kinh hãi hỏi:

- Đại ca đa dặn tiểu muội phải tỏ ra có tình ý với đại ca kia mà? Nếu nàng cũng giết tiểu muội chỉ vì ghen tuông thì tại sao đại ca lại dặn tiểu muội làm như vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Nếu tiểu thư cứ làm theo lời dặn của tại hạ thì chẳng có điều gì đáng ngại. Vì theo phương pháp của tại hạ thì nàng chỉ trông thấy tiểu thư lúc là cô gái thuần khiết chất phác, không hiểu nhưng chỗ hiểm trá của con người. Thậm chí nàng còn nhận thấy iiểu thư tựa hồ chưa tự biết mình đã đem lòng yêu tại hạ Do đó nàng không sinh lòng ghen tức.

Lý Tuệ Tâm gật đầu nói:

- Rất có lý! Rất có lý!

Cao Thanh Vân nói; - Tiểu thư thư cứ ngồi trên lưng tại hạ mà đến gần để nàng nhìn thấy thì cái ấn tượng đầu tiễn là giữa tại hạ và tiểu thư đã có mối tình cảm nồng nhiệt. Động tác này còn tỏ ra ý niệm về sắc tình.

Đó là trạng thái dễ khiến cho nữ nhân nổi cơn ghen nhất và đưa đến chỗ giết người. Lý Tuệ Tâm cúi đầu xuống đáp:

- Đa tạ đại ca đã sẵn lòng chỉ điểm? Tiểu muội biết mình lầm lỗi rồi. Thái độ dũng cảm nhận lỗi của Lý Tuệ Tâm khiến cho người ta nhận thấy cô không phải kẻ bất tài mà là tay trí tuệ hơn đời. Nếu không là nhân vật tài trí kiệt xuất thì ít khi nhận lỗi một cách mạnh dạn và mau lẹ như vậy.

Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm đi qua một trang viện lạc và dãy hành lang thì đến cửa phòng của Ngô Đinh Hương.

Cao Thanh Vân khẽ gõ cửa phòng hai tiếng. Y dừng lại một chút rồi lại gõ hai tiếng nữa.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, cửa phòng mở rộng không một tiếng động, ánh đèn lò ra ngoài, một thiếu phụ kiều diễm tóc rủ xuống vai đứng ngay bên cửa.

Chắc giữa lúc cách quãng hai lần gõ cửa, nàng đã nhìn ra ngoài, nên nàng chỉ ngó qua Lý Tuệ Tâm một cái rồi nhìn thẳng vào mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân khẽ hỏi:

- Có ai trong phòng không?

Thiếu phụ lắc đầu, mái tóc và quần áo cũng rung rinh. Thêm vào động tác cao nhã khiến người ngó thấy nhận ra là một tác phong của thiếu phụ quý phái.

Nàng né mình giơ tay đón khách vào nhà.

Cao Thanh Vân nhường cho Lý Tuệ Tâm đi trước rồi đến Ngô Đinh Hương. Y vào sau cùng tiện tay khép cửa phòng lại.

Ngô Đinh Hương vẻ đẹp lộng lẫy đưa mắt nhìn Lý Tuệ Tâm mỉm cười nói:

- Mời cô nương ngồi đây.

Cao Thanh Vân tiến lại nhìn Lý Tuệ Tâm cất giọng ôn nhu giới thiệu:

- Vị này là hảo hữu của tiểu huynh phương danh là Ngô Đinh Hương, Lý biểu muội kêu y bằng đại thư là phải.

Y lại nhìn Ngô Đinh Hương nói:

- Đây là muội tử của tại hạ tên gọi Lý Tuệ Tâm. Y là dòng dõi thế gia trong bản thành. Ngô Đinh Hương ồ một tiếng rời hỏi:

- Té ra là Tuệ Tâm biểu muội. Khi cô nghe biểu ca nhắc đến ta có cảm thấy gì quái lạ không?

Lý Tuệ Tâm ngây thơ đáp:

- Y có rất nhiều chuyện quái lạ kể cho tiểu muội nghe. Còn những chuyện liên quan đến đại thư thì tiểu muội không biết nói thế nào.

Ngô Đinh Hương cười nói:

- Cũng chả có gì quan hệ, biểu muội bất tất phải nói nữa. Chúng ta là những người đã rèn luyện võ nghệ thì hành vi khác với người thế tục, khiến ai cũng kinh ngạc Có khi họ còn cho là bọn ta hành động khác thường, trái với đạo nghĩa...

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Đại thư nói phải lắm. Cổ nhân đã bảo người nghĩa hiệp vì võ công mà phạm cấm. Những người hiểu võ công tuy làm nên hảo sự nhưng thường bị hiểu lầm. Ca ca của tiểu muội đã đem đạo lý này nói vời biểu ca.

Ngô Đinh Hương gật đầu nói:

- Lệnh huynh nói vậy là phải đó, chắc y là một nhân vật học rộng hiểu nhiều. Cao Thanh Vân đáp:

- Có người cho y là hạng phong lưu đàng điếm, có kẻ bảo y là vị công tử thanh nhã trong cõi đời ô trọc. Nhưng tại hạ thấy y bất quá là con mọt sách. Khi nào cô nương nghe y thuyết giáo sẽ biết mùi vị.

Ngô Đinh Hương nhìn Lý Tuệ Tâm cười nói:

- Bọn đàn ông thường có con mắt khinh đời. Chúng ta đừng gây vời họ.

Lý Tuệ Tâm cũng cười. Xem chừng thái độ hai cô rất dung hợp.

Ba người đều ngồi xuống ghế nói chuyện ung dung.

Ngô Đinh Hương pha trà, rồi lấy hai đĩa trái cây mời Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm.

Nàng khéo léo hỏi dò thân thế Lý Tuệ Tâm. Thỉnh thoảng lại xen vào những câu chuyện giang hồ thÍch thú. Ngày trước nàng bôn tẩu giang hồ người đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao thâm, nên chẳng thiếu gì nhân vật võ lâm thèm chảy nước miếng, bị nàng coi như trò chơi trên lòng bàn tay và gây nên nhiều chuyện tức cười.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ nên nghe những chuyện này rất lấy làm thÍch thú.

Cao Thanh Vân tựa như vô tình mà lại có ý ngắm nghía người thiếu phụ xinh đẹp, thân hình nở nang. Khắp người tản ra sức hấp dẫn khiến y cảm thấy cực kỳ khoan khoái.

Còn Lý Tuệ Tâm cử chỉ đường hoàng, vẻ người thuần khiết. Toàn nhân chỗ nào cũng phát ra ánh xuân quang sáng sủa khiến người ngắm nghía quên cả mỏi mệt.

Mỗi cô có một sở trường, cười nói vui vẻ dưới ánh đèn, làm cho Cao Thanh Vân cặp mắt hoa lên, tâm tình bối rối.

Sau một lúc mọi người chuyển câu chuyện vào chính đề.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Cao huynh! Bang đêm Cao huynh dẫn Tuệ Tâm biểu muội tới đây phải chăng muốn tránh cặp mắt của con Xuân Cúc?

Nàng nói ra một câu cũng đủ chửng tỏ tài trí cùng kinh nghiệm đều cao hơn người một bậc.

Cao Thanh Vân đáp:

- Phải rồi! Tiểu huynh suy tính lại chỉ có cách cầu biểu muội đến trợ giúp chúng ta.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Cao huynh nói vậy thì ra tính đến việc hành động ngay phải không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đúng thế!

Ngô Đinh Hương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Như vậy cũng hay. Bất luận có bắt được Lục Minh Vũ hay không thì tin tức này chẳng bao lâu sẽ đồn đại ra khắp thiên hạ. Bành Xuân Thâm còn trở lại hay thôi, chỗ dụng tâm của y thế nào mình cũng biết ngay.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế. Y nghe đến việc bắt Lục Minh Vũ tất hiểu ngay có Hương muội dính líu vào và cũng đoán được do tiểu huynh yểm hộ, Hương muội chắc được bình yên vô sự.

Như vậy chỉ trong vòng một tháng y có trở lại hay không là mình biết rồi.

Lý Tuệ Tâm tựa hồ nghe câu chuyện của hai người chẳng hiểu đầu đuôi chi hết. Thỉnh thoảng cô lại để ý nhìn cách bài trí trong gian phòng hoặc bóc vỏ trái cây đưa cho Cao Thanh Vân.

Động tác của cô rất tự nhiên, tựa hồ có làm những việc đó là chuyện đương nhiên rất hợp nghĩa lý.

Ngô Đinh Hương tuy ngó thấy nhưng trong lòng cũng không nãy ra cảm giác gì khác lạ. Do đó càng về sau nàng càng thấy rõ mối tình thân giữa hai người.

Cao thanh Vân lại nói:

- Vì Hương muội không thể lộ diện trước bọn người phái Lạc Quyên nên tiểu huỳnh đến nhờ biểu muội mạo xưng làm nữ chủ nhân. Những điều nguy hiểm bên trong tiểu huynh đã nói cho y hay, nhưng y là con người dũng cảm quyết không sợ hãi…

Ngô Đinh Hương chăm chú nhìn Cao Thanh Vân. Cặp sóng thu của nàng vừa biểu lộ mối thâm tình lại ra chiều ai oán?

Nàng hỏi:

- Dĩ nhiên tiểu muội nên lánh đi. Cao huynh! Tiểu muội đến trước Giang Nam hay sao? Câu hỏi này có dụng ý sâu xa vì hai người đã ước hẹn với nhau từ trước đến Giang Nam.

Cuộc ước hẹn này là có ý cùng lánh đi và ở với nhau.

Ngô Đinh Hương dương mắt lên nhìn Cao Thanh Vân đợi chờ chàng hồi đáp.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới hiểu nồi u oán trong khoé mắt nàng thì ra nàng nghĩ hoàn cảnh ly biệt nhau. Nguyên điểm này đã có hai trường hợp:

Một là nàng đến Giang nam trước đề chờ Cao Thanh Vân thì cuộc chia tay này bất quá là lòng nhớ nhung nhất thời. Hai là nàng đi Giang Nam rồi vĩnh viễn phân ly. Nếu là trường hợp này thì chẳng đi Giang Nam nữa còn hơn. Sao bằng kéo dài thời gian ở lại đây với Cao Thanh Vân?

Cao Thanh Vân ngấm ngầm thở dài. Lòng chàng xiết nỗi thê lương mà ngoài mặt vẫn thản nhiên đáp:

- Hương muội hãy đến tạm trú một thời kỳ lại biệt thự của Tuệ Tâm hay hơn.

Ngô Đinh lương cúi đầu trầm tư. Sau một lúc nàng ngửng đầu lên, nét mặt không có dấu vết gì khác lạ. Cái đó là hiện tượng nhân sinh mà nàng đã trải qua, nàng có thể kiềm chế được xúc động trong lòng. Nàng thản thiên đáp:

- Được lắm! Tiểu muội ở đâu cũng vậy.

Lý Tuệ Tâm vội nói:

- Ngô đại thư hãy yên tâm. Tòa trang viên ngoài thành của hàn gia cũng đầy đủ gia nhân bộc phi. Đại thư ở đó chẳng có điều chi bất tiện.

Ngô minh Hương cười mát nói:

- Đại thư chẳng khác gì cây bèo không gốc rễ thì bất cứ ở nơi nào cũng được.

Tỷ Tuệ Tâm sửng sờ. Trong con mắt cô, thiếu phụ xinh đẹp này bất cứ về phương diện nào cũng không giống cây bèo, mà phải là một đóa danh hoa được người đời chiều chuộng ấp ủ.

Vì thế mà Ngô Đinh Hương tự ví mình như cây bèo trôi khiến người nghe phải kinh hãi và sinh lòng lân mẫn. Nhưng Lý Tuệ Tâm không biểu lộ chút lòng thương xót mà chỉ giả vờ chẳng hiểu gì, với nét mặt bâng khuâng. Cao Thanh Vân ruột gan mềm nhũn tự hỏi:

"Ta phải làm thế nào? Tại sao ta lại muốn giao nàng cho Bành Xuân Thâm?" Sự thực Ngô Đinh Hương có trở về với Bành Xuân Thâm, nàng sẽ không gặp phải hoàn cảnh bi thảm nào nữa. Nhưng giữa Cao Thanh Vân và Ngô Đinh Hương, nàng làm thế chẳng khác gì ánh mây hồng bay lên núi và để mối thương tiếc cho y. Chuyện tình ái giữa hai người từ đó phải tiêu tan.

Bởi thế mối bi ai cảm động gây cho hai người những cảm xúc rất sâu xa. Tình yêu càng tha thiết mối đau khổ càng chua cay?

Bầu không khí trong phòng theo người mà biến cải.

Ngô Đinh Hương đứng dậy với lấy cây Ngọc Tiêu rút ra khỏi túi để lên miệng thổi.

Tiếng tiêu réo rất nổi lên những thanh điệu rất bi ai giữa lúc đêm khuya tịch mịch càng thêm vẻ u oán.

Khúc tiêu phảng phất như khóc than, như kể lể thân thế nổi chìm cùng những cuộc tao ngộ không may.

Lý Tuệ Tâm lắng tai nghe một lúc, châu lệ đầm đìa nhỏ giọt mà chính cô không lay biết. Cao Thanh Vân nhắm mắt lại mà nghe. Lòng chàng cực kỳ hồi hộp théo tiếng tiêu trầm bỗng như cơn sóng nhô lên hay hụp xuống.

Y nghe thanh điệu phát ra tự đáy tim Ngô Đinh Hương, tuy trong lòng xúc động dạt dào mà tâm linh đã huấn luyện lâu ngày thành một luồng lực lượng đề kháng không ngớt hoạt động.

Nguyên những nhà võ thuật nổi tiếng, ngoài việc rèn luyện thân thủ, còn phải tu dưỡng tâm linh. Khi những tay cao thủ cùng nhau tỷ đấu, hai bên ở vào tình thế quân bình thì ngoài nội lực còn phải tỷ đấu tâm kế cùng ý chí để phân cao thấp.

Về phương diện tâm kế tức là quan sát hoàn cảnh chung quanh, tính cách địch nhân để tìm ra chỗ yếu kém đặng đánh vào một đòn có thể thủ thắng.

Về phương diện ý chí là tỷ đấu sức nhẫn nại, và điều kiện chủ yếu là duy trì khí thế kiên cường.

Vì vậy họ cần phải tu luyện tăm linh để khỏi bị ảnh hưởng của ngoại giới xâm nhập. Người ta có câu "Núi Thái Sơn vỡ lở trước mặt vẫn không biến sắc, hươu nai nhảy nhót bênh mình cũng không chớp mắt" là theo lý luận này.

Cao Thanh Vân đã tu luyện ý chí rất thâm hậu nên lúc y phóng ra một chiêu đao, khí thế mạnh bằng thiên binh vạn mã.

Hiện giờ tiếng tiêu thánh thót nỉ non làm cho tâm trí y dao động một lúc rồi tâm linh y tự nhiên

có một luồng kháng lực ào ạt vô ra để tranh cường, giữ cho tâm linh khỏi nao núng.

Dĩ nhiên lúc này Cao Thanh Vân không có ý định như vậy, vì y là người đương sự trong cuộc đã bị cảm động lòng dạ rất đổi bi thương.

Tuy nhiên mối xúc cảm của y cũng chỉ đến một trình độ nào rồi tâm linh y bất giác nảy ra lực lượng kháng cự.

Ngô Đinh Hương thồi tiêu hồi lâu, đột nhiên dừng lại.

Nàng đưa mắt nhìn thấy Lý Tuệ làn nước mắt chứa chan, còn Cao Thanh Vân nhắm mắt ngồi yên, sắc mặt nghiêm nghị.

Ngô Đinh Hương thở dài nói:

- Ta đã tưởng khúc tiêu ta tấu lên đã đến chỗ hoàn hảo, ngờ đâu lại không đúng thế.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Không phải đâu! Đại thư thổi tiêu đã tuyệt diệu đến trình độ phi thường.

Ngô Đinh Hương buồn rầu nói:

- Nếu ta mà thổi được đến chỗ tuyệt hảo thì sao lại thấy tình cảm khô kiệt?...

Lý Tuệ Tâm lau nước mắt hỏi:

- Đại thư nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Kỹ nghệ của ta mà đến chỗ tuyệt diệu thì mối tình cảm trong lòng phải phát ra đến tột độ làm điên đảo lòng người. Bằng ta không làm được người khác cảm động là tại tình cảm của ta không đủ phong phú. Cái đó ta chỉ tự trách mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trước kia mối tình cảm trong lòng ta cực kỳ phong phú, nhưng hiện nay thì không đủ nữa rồi.

Cái đó chứng tỏ tình cảm mỗi ngày đi vào chỗ khô kiệt.

Những câu này lý luận dĩ nhiên nàng nói cho Cao Thanh Vân nghe. Trong lời nói có ý trách móc Cao Thanh Vân vẫn nghiễm nhiên không cảm xúc về khúc điệu của nàng.

Cao Thanh Vân nói:

- Vạn vật trên thế gian có sinh hóa thì con người cũng đi đến chỗ tình khô tâm héo. Đó là lẽ tự nhiên. Người nào từng trải thế sự đã nhiều đều không khỏi phát giác ra hiện tượng này, tiểu huynh tưởng chẳng có chi là lạ.

Đây là y nói thí dụ, ám thị cho Ngô Đinh Hương biết vì y hiện giờ không còn là gã thiếu niên, đối vời thế tình y đã khám phá ra mọi sự bi ẩn, nên bất cứ trước hoàn cảnh nào y cũng coi bằngg cặp mắt lạnh lùng.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết, thông tuệ phi thường. Cô có thể ý hội được những lý luận của hai người. Nhưng cô tự biết mình không nên chõ miệng vào, nên cô làm bộ chẳng hiểu chi hết và vẫn giữ vẻ mặt bâng khuâng.

Ngô Đinh Hương đưa mắt nhìn trời qua khe cửa sổ.

Nàng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Xem chừng trời sắp sáng rồi....

# Chương 104 - Thấy Người Đẹp Nổi Dạ Quan Hoài

Cao Thanh Vân đột nhiên đổi giọng:

- Ồ! Chúng ta chưa bàn đến việc chính.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Còn việc gì phải bàn nữa? Tiện thiếp dọn ra ngoài thành là xong.

Cao Thanh Vân nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, mỗi bữa vào lúc huỳnh hôn cô nương lại cho Xuân Cúc đến chỗ tỷ tỷ của thị. Thị ra khỏi cửa thì cô nương cũng lén lút ra ngoài thành. Theo chỗ tại hạ phỏng đoán thì chỉ trong vòng mười ngày là có thể chạm trán Lục Minh Vũ.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Hàng ngày tiện thiếp vẫn phải trở về đây ở?

Cao Thanh Vân đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Bất cứ trường hợp nào cũng không nên để Xuân Cúc gặp Lý biểu muội. Có như thế thì dù bị trúng cổ thuật của Lục Minh Vũ mới khỏi tiết lộ cơ mật.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Hàng ngày tiện thiếp cử phải đi đi lại lại, há chẳng nguy hiểm lắm sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không hề chi. May ở chỗ hiện giờ mọi người hoàn toàn làm việc bí mật. Cả người phái Lạc Xuyên nhiều lắm là một hai tên đến đây. Đồng thời họ cũng lẫn tránh trong chỗ kín đáo không dám lộ diện nên chẳng ai gặp cô đâu.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lục Minh Vũ bản tính đa nghi và xảo quyệt, chỉ có kế này mới khiến hắn mắc bẫy, vì hắn tất đến đây để dò xét.

Hai người lại bàn nhau thêm một ít chi tiết nưa. Tỷ như cỗ xe ngựa thường dùng hàng ngày cho Ngô Đinh Hương thì cho Lý Tuệ Tâm ngồi xe tới nơi rồi nàng lên ngồi đổi cho thị để ra ngoài thành.

Cao, Lý hai người từ biệt Ngô Đinh Hương và ước hẹn chiều hôm sau để một mình Lý Tuệ Tâm ngồi xe đi tới dừng ớ sau nhà. Tới đó sẽ do Ngô Đinh Hương dẫn cô vào nhà.

Ngô Đinh Hương ngồi xe này ra đi cho đến sáng hãy trở vệ Nhất đán mà Lục Minh Vũ xuất hiện thì nàng tạm thời ở lại biệt trang ngoài thành.

Ra khỏi phòng rồi, Cao Thanh Vân lại cõng Lý Tuệ Tâm nhảy lên đầu tường hạ mình xuống phía sau nhà.

Lý Tuệ Tâm dường như đã có kinh nghiệm, dù cô lưu luyến mùi vị ngồi trên lưng Cao Thanh Vân, nhưng cũng xuống ngay chứ không dùng dằng ngồi lại.

Hai người lên xe chạy lẹ về Lý phủ.

Trưa hôm sau Lý Ich cũng về tới nơi. Cùng ngồi xe với gã có cả A Liệt và Âu Dương Tinh. Hai người chưa xuống xe, chỉ có Lý Ích là theo cổng lớn vào nhà. Còn A Liệt và Âu Dương Tinh vẫn ngồi xe chuồn vào phía sau nhà đại sảnh mới bước xuống. Hai người do một tên gia nhân dẫn vào phòng Lý Ích.

A Liệt gặp Cao Thanh Vân mừng rỡ vô cùng. Mấy người cùng nhau trò chuyện một hồi rồi thấy tiệc rượu bày ra. Lý Tuệ Tâm hay tin vội chạy ra đón tiếp. Cô thấy A Liệt quả nhiên là một trang thanh niên anh tuấn, mà Âu Dương Tinh cũng là một thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát nói cười vui vẻ. Sắc đẹp của âu Dương Tinh khiến cho cô phải ngạc nhiên.

Bây giờ cô mới hiểu những hình dung từ mà Thanh Vân đã dùng để tả nàng đều đúng sự thực, chứ chẳng phải là quá khoa trương.

Cuộc gặp gỡ ở đây khiến A Liệt hiểu Lý Tuệ Tâm mạo xưng Ngô Đinh Hương để nhử mồi Lục Minh Vũ mắc câu. Chàng còn hiểu rõ vụ này cực kỳ nguy hiểm mà Lý Tuệ Tâm không sợ, tỏ ra cô là người đảm lược, không phải hạng nhi nữ tầm thường có thể bì kịp, nên chàng rất kính trọng cô.

Âu Dương Tinh đối vời Lý Tuệ Tâm lại càng tương hợp. Có thể nói mới gặp nhau một lần mà không khác gì bạn cố trị. Suốt buổi chiều hôm ấy, mọi người bàn soạn về mọi chi tiết.

Trong công cuộc hành động này, Lý Ích hoàn loàn không có việc gì. Vì thế gã hai, ba lần năn nỉ Cao Thanh Vân chia cho gã một chút công tác.

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhường cho gã việc dong xe đưa đón Lý Tuệ Tâm và Ngô Đinh Hương. Lúc trời tảng tảng sáng lại phải đến chỗ Ngô Đinh Hương để chở nàng và đón Lý Tuệ Tâm về nhà.

Nếu công việc chỉ có vài bữa thì chẳng hề chi, nhưng nếu kéo dài hàng chục ngày thì Lý Ích tất phải mệt nhoài khó lòng chịu nổi.

Cao Thanh Vân hóa trang làm tên bồi xe đi lại các đường phố để liên lạc với cao thủ võ lâm đã lẩn lút vào thành. Y bố trì cách liên lạc xong mới trở về nơi trú ngụ.

Tòa cổ thánh này bề ngoài vẫn bình thường như mọi ngày chẳng có chi khác lạ. Bất luận ở địa phương nào, phạn điếm cũng như thao trường, lữ khách cũng như những nơi công cộng, không một nhân vật nào điệu bộ khả nghi quất hiện. Ngờ đâu lại là nơi ngọn lửa võ lâm đang âm ỷ sắp đến ngày nổ tung, khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Cao Thanh Vân bố trí thiên la địa võng cực kỳ nghiêm nhật về đủ mọi phương điện, không còn chỗ sơ hở, y mới yên lâm được một chút.

Nhưng trong lòng vẫn khẩn trương vì chưa biết hậu quả ra sao. Bây giờ chỉ còn chờ Lục Mình

Vũ mắc bẫy. Nếu số mạng Lục Minh Vũ chưa đến ngày mạt vận, hắn không chui vào lưới thì chẳng ai làm gì được.

Chiều tối, Lý Ích tự mình dong xe chở Lý Tuệ Tâm lén lút đến sau nhà Ngô Đinh Hương rồi dừng lại, gã nán lòng chờ đợi.

Sau một lúc, đột nhiên một luồng gió thơm tho xông vào mũi. Lý Ích giật mình kinh hãi, đảo mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, không biết nàng đã đến ngồi bên gã tử lúc nào!

Lý Ích biết chắc nàng là Ngô Đinh Hương. Để giữ kín chuyện, gã vẫn chẳng dám cất tiếng hỏi có đúng là nàng hay không?

Lý Tuệ Tâm ngồi ở phía sau giới thiệu:

- Ngô đại tỷ! Đây là gia huynh Lý Ích.

Ngô Đinh Hương cười hỏi:

- Té ra là Lý công tử. Sao lại để y dong xe?

Lý Ích vội đáp:

- Tại hạ tự mình muốn tham gia, năn nỉ mãi Cao huynh mới cấp cho nhiệm vu này.

Ngô Đinh Hương nói:

- Thế mới biết có người muốn bỏ quan trở về cô hương thì cũng có kẻ đi suốt đêm ngày cho kịp vào trường thi. Tiện thiếp phải nghe chuyện giang hồ lại hận mình chẳng được bưng tai, chạy xa cho rảnh.

Lý Tuệ Tâm xuống xe. Ngô Đinh Hương lướt lới bên cô ôm lấy tấm lưng thon khẽ tung mình nhảy lên tường vượt qua nóc nhà rồi mất hút.

Lý Ích ngó thấy bản lĩnh của nàng không khỏi lắc đầu lè lưỡi. Lát sau Ngô Dình Hương trở ra xe, Lý Ích lập tức cho xe chạy ra ngoài thành.

Ngô Đinh Hương đã đeo mặt nạ lại giữa lúc đêm tối nên tuy nàng ngồi với Lý Ích, người ngoài có trong thấy càng không nhận ra được.

Cỗ xe ngựa ra ngoài thành rồi trời càng tối mù mịt, nên đi thong thả lại.

Lý Ích khẽ hỏi:

- Ngô cô nương! Sao cô nương không ngồi ẩn trong xe buông rèm xuống?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp không nghĩ tới biện pháp đó.

Lý Ích ủa một tiếng rồi hỏi:

- Theo lời Cao huynh thì dường như cô nương không tiện công khai lộ diện, có đúng thế không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Đúng thế.

Lý Ích hỏi:

- Đã vậy tưởng cô nương nên ẩn mình cho kín mới phải chứ?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Trong tòa cổ thành này giữa những người địa phương với nhau, thật khó mà giữ được bí mật.

Giả tỷ có kẻ thộc mách ngó thấy Lý công tử tự nhiên đánh xe mà xe buông rèm, không hiểu bên trong che đậy người nào, bắtt họ sinh lòng ngờ vực và động tình hiếu kỳ. Có khi còn đồn đại lời kia tiếng nọ, hay có người nhảy lên coi...

Lý Ích nói:

- Quả đúng thế thật!

Ngô Đinh Hương nói:

- Vì vậy mả tiện thiếp phải ngồi liền với công tử để người ta chẳng lấy chi làm lạ giữa cảnh tượng phong lưu này đối với các vị công tử dòng sang trở nên hành động bình thường. Nhiều lắm là người la chỉ muốn coi tiện thiếp có xinh đẹp không chứ chẳng có gì đáng đồn đại.

Lý Ích nói:

- Đó là diệu kế bày ra trước mắt để thiên hạ khỏi nghi ngờ mà tại hạ không nghĩ tới, thật là ngu muội.

Ngô Đinh Bương cười nói:

- Ngày nay chúng ta còn đi với nhau, xin Lý huynh chú ý một điều là chúng ta ngồi trên xe nói chuyện có thể bị người khác nghe lén, vậy cần phải dùng trá ngữ bàn đến chuyện gia đình mới được, hay là bịa ra một thiên cố sự về thân thế của tiện thiếp. Lúc hỏi chuyện chỉ nói tới điều đó...

Lý Ích vội hỏi:

- Bây giờ có sợ người nghe lén không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Bữa nay chỉ một số thủ hạ ngó thấy tất họ báo cáo với cấp trên. Vì vậy mà ngày mai khi chúng ta xuất hiện thì những người có địa vị cao hơn đến tra xét, không chừng có cả Lục Minh Vũ nữa.

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc thấy lời phỏng đoán của nàng rất hợp tình hợp lý. Do đó gã nhận định Ngô Đinh Hương là một nhân vật vừa thông tuệ vừa tinh tế trên chốn giang hồ.

Sắ đẹp và tài trí của nàng khiến cho gã phải phục sát đất. Lý Ích bụng bảo dạ:

"Ngô Đinh Hương chẳng những xinh đẹp mà còn tài kiêm văn võ không ngờ việc hôn nhân của

nàng lại gặp cảnh trớ trêu, khiến người ta phải cảm khái....

Ngô Đinh Hương bỗng cất tiếng hỏi:

- Công tử nghĩ gì vậy? Lý Ích ấp úng:

- Không... Không có chuyện gi hết. Ngô Đinh Hương hỏi:

- Có phải công tử đang nghĩ một người đà bà như tiện thiếp rất là đáng sợ?

Lý Ích ngạc Nhiên hỏi lại:

- Tại sao mà đáng sợ?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Vì tiện thiếp đã hiểu võ công lại suy nghĩ rất nhiều. Những bản lĩnh đó há chẳng khiến người phải kinh hãi?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ không nghĩ đến phương diện đó.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Vậy công tử nghĩ điều chi?

Lý Ích ngập ngừng đáp:

- Tại hạ vừa nghĩ.... nghĩ đến việc...

Gã không tiện nói rõ nên ấp úng hoài. Trong lúc nhấ thời gã không tìm ra được điều gì nói dối để lấp liếm, bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Ngô Đinh Hương bình tỉnh nói:

- Nếu là câu chuyện không tiện nói ra thì thôi, tiện thiếp cũng chẳng trách công tử.

Đây là phương pháp nàng gieo tang vật vào tay, bức bách LÝ Ích không nói cũng không được. Vì gã mà không nói ra tức là thừa nhận trong đầu óc mình đã có ý niệm bất chính khôn bề mở miệng.

Gã bèn đánh bạo đáp:

- Hỡi ơi! Tại hạ nghĩ rằng tài trí và nhan sắc của cô nương như vậy thì người nào lấy được cô làm vợ tất đã phải dầy công tu hành qua mấy kiếp. Thế mà tại hạ lại nghe nói hôn sự của cô nương dường như có điều không được vừa ý.Tại hạ không sao hiểu nổi và đang cảm khái cho cô nương...

Ngô Đinh Hương nghe gã nói vậy rất khoan khoái trong lòng. Đồng thời Lý Ích, con người văn nhược thư sinh, cũng sinh mối tình tri kỷ đối với nàng. Ngô Đinh Hương bị Lý Ích va chạm tâm sự, bất giác khẽ buông tiếng thở đài, vẻ mặt đăm chiêu, khiến người ngó thấy thương cảm vô cùng!

Lý Ích nói:

- Xin cô nương miễn trách. Tại hạ không cố ý dính líu vào đời tư của cô nương. Chỉ vì... Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Công tử đừng nói nữa. Tiện thiếp chỉ tự Oán mình số phận hẩm hỉu.

Lý Ích không dám lên tiếng, gã để ý ruổi xe đi được một quảng, bên tai vẫn nghe tiếng thở dài của Ngô Đinh Hương, lòng dạ không khỏi rối bời.

Gã lẳng lặng nghĩ thầm:

"Hồng nhan bạc mệnh vốn từ ngàn xưa, đến bây giờ ta mới hiểu được câu này rất đúng. Nó còn chứng minh Ngô Đinh Hương xinh đẹp vô cùng mới khiến ta đồng tình với nàng như vậy." Bỗng gã nãy ra ý niệm kỳ dị tự hỏi:

"Nếu nàng lấy ta thì từ nay được hưởng hạnh phúc rất mãn nguyện. Nhưng ta có dàm lấy nàng không?" Câu hỏi này khiến cho đầu óc gã mê man, vì liên tưởng đến ý kiến của song thân là phải tìm nơi vừa xứng đáng vừa đồng quan niệm với nhà mình, chưa chắc gì gã đã làm cho nàng được hưởng hanh phúc? Và cách sinh hoạt ở đời thế nào mới là hạnh phúc?

Tình trạng này không giống cuộc bài binh bố trận dùng thực lực để đốt phó. Gã chưa dính líu vào chuyện tình cảm đãl thấy rất phức tạp, vậy người trong cuộc chắc còn rắc rối hơn nhiều.

Lý Ích càng nghĩ càng hồ đồ không sao giải thích được minh bạch.

Gã trầm lặng khiến cho ban đêm càng tịch mịch, chỉ có tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bánh xe chạy lọc cọc.

Đi một đoạn đường nữa thì trước mặt đã ẩn hiện có ánh đèn.

Bây giờ Lý Ích mới lên giọng:

- Đến nơi rồi!

Ngô Đinh Hương đão mắt nhìn ra nói:

- Quanh đây rất hoang vắng, từ nay công tử nên nhớ đừng đi đêm một mình tới đây.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ sợ điều chi?

Ngô Đinh Hương lạnh lùng đáp:

- Coi địa hình nơi đây rất nhiều kẻ ăn sương ẩn nấp mà công tử thân trọng thiên kim không nên mạo hiểm.

Lý Ích nói:

- Cô nương nói rất đúng! Tại hạ xin ghi lòng.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã tới cổng trang.

Lý Ích gỏ cổng một lúc, bên trong có người lớn tiếng hỏi vọng ra. Khi họ nghe biết công tử tới nơi vội thắp đèn lồng xách đến. Mấy tên trang đinh dắt xe ngựa vào trang.

Nông trang ở thôn quê cũng có phong vị riêng biệt. Nhất là ban đêm đi đường mỏi mệt tới đây cảm thấy thư thái ấm cúng.

Tên quản sự trong trang lập tức thu dọn hai gian phòng. Bọn trang đinh cũng không lộ vẻ kinh ngạc. Chúng thấy công tử đưa người thiếu phụ xinh đẹp đi đêm tới đây thì yên trí là nàng sẽ ngủ lại. Mối quan hệ thế nào chẳng ai đoán ra được.

Lý Ích dặn gia đinh đừng bép xép nói chuyện Ngô Dinh Hương với người ngoài. Bọn chúng chỉ biết vâng lời.

Lý, Ngô hai người đáng lý nên đi ngủ ngay để sáng mai về thành cho sớm, nhưng chưa buồn ngủ nên cũng không lên giường nằm.

Vì thế hai người ngồi đối ẩm với nhau để tiêu diệt thì giờ.

Sau khi nói chuyện một hồi, hai bên hiểu nhau thêm rồi đi đến chỗ ý hợp tâm đầu, câu chuyện càng thêm đậm đà ý nhị.

Ngô Đinh Hương không phải là một thiếu phụ tầm thường, nên cách xưng hô giữa hai người đi mau tới chỗ thân mật chứ không khách sáo nữa.

Lý Ích chợt nhớ ra điều gì liền nói:

- Phải rồi? Sáng mai lúc chúng ta nói chuyện trên xe phải bịa ra một thiên cố sự để kẻ nghe trộm hiện lầm là sự thực, họ mới không chú ý đến mình. Nhưng tại hạ chưa hiểu thiên cố sự này cần phải thế nào cho hợp?

Ngô Đinh Hương trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Giữa chúng ta, điều khiến cho họ tin ngay không ngờ vực gì thì phải đưa ra đề mục giữa mối quan hệ nam nữ.

Lý Ích hỏi:

- Đối với tại hạ thì không sao, chỉ sợ ảnh hưởng đến bước đường tương lai của cô nương.

Ngô Đinh Hương rất cảm kích gã, liền đáp:

- Chẳng hề chi. Ngoài chuyện đó thật khó có đề mục nào khác.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có khi Lý huynh chưa hiểu rõ tình trạng của tiện thiếp cũng nguy hiểm vô cùng. Bọn người giang hồ mà phát giác ra chân tướng thì chỉ trong năm ngày là bị họ giết chết.

Lý Ích kinh hãi nói:

- Nếu vậy thì cô nương nên ẩn lánh là hơn.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Tiện thiếp ẩn lánh ở đây với họ được ư?

Lý Ích hỏi:

- Tại sao lại không được?

Ngô Đinh Hương cười đáp:

- Không được! Dù tiện thiếp muốn ở, nhưng nơi đây rất nguy hiểm, vì một là rất gần Lạc Dương, hai là tiện thiếp ở một mình trong trang này, tin tức đồn ra ngoài không khỏi có gian nhân để ý sẽ xảy chuyện lôi thôi, rồi tin tức bị tiết lộ.

Lý Ích lắc đầu hỏi:

- Vậy cô nương tính sao? Cô nương là một người đàn bà mà lại dung nhan mỹ lệ thì bất luận đi đến đâu cũng không tránh khỏi người ta chú ý. Tuy cô bản lãnh cao cường, song chẳng thể tùy tiện động thủ một cách khinh xuất....

Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Lẽ xuất cử của tiện thiếp chỉ có hai đường, một là cắt tóc đi tu, ẩn thân vào chốn Không môn. Hai là phải đi lấy chồng....

Lý Ích nói:

- Xuất gia đầu Phật cũng là việc hay, nhưng nếu cô không phải vì lòng tín ngưởng mà hảm mình vào chốn Không môn thì chẳng khác gì bị đẩy vào ngục thất. Vậy đường lối thứ hai có thể làm được.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì trái lại với ý kiến của Lý huynh. Xuất gia là biện pháp ổn thỏa hơn. Còn việc đi lấy chồng thì Lý huynh thử nghĩ coi tiện thiếp nên lấy hạng người như thế nào?

Lý Ích đáp:

- Về điểm này cô nương bất tất phải lo ngại vì tài mạo của cô muốn lấy ai mà chẳng được?

Ngô Đinh Hương nói:

- Lý huynh lầm rồi! Theo nhận xét của tiện thiếp thì lấy người mà mình không thể yêu được, chẳng thà chịu cô đơn tịch mịch còn hơn. Bằng lấy người hợp với lý tưởng của mình thì đối phương lại có điều kiện cao trội mà mình không đáng sánh đôi với họ.

Lý Ích hỏi:

- Về điểm này hoặc giả tại hạ có thể giúp cô nương được, nhưng chưa hiểu cô nương muốn lựa hạng người nào mới hợp ý?

Ngô Đinh Hương cười mát đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết!

Lý Ích nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Tại hạ cũng hiểu dưới con mắt của cô nương thì nước biển cả cũng chưa phải là nhiều. Con người thông tuệ như cô khó có kẻ lọt vào mắt xanh được. Còn những nhân sĩ tuấn kiệt như Cao huynh thì tại hạ không có cách nào giới thiệu cho cô được. Điểm này chắc cô cũng đã rõ. Chỉ còn phe văn nhân là dễ dàng hơn nhiều.

Ngô Đinh Hương lắc đầu đáp:

- Văn nhân thì không được đâu!

Lý Ích gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là thế. Một vị cân quốc anh hùng như cô nương chẳng khi nào hài lòng với một kẻ thư sinh yếu ớt.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Không phải tiện thiếp có ý nghĩ như vậy, mà vì văn nhân vẫn câu thúc trong khuôn khổ lễ tục, tất nhiên người ta đo đắn rất nhiều, thì thành công thế nào được?

Lý Ích nói:

- Té ra không phải cô nương coi bọn văn nhược thư sinh là phường vô dụng.

Ngô Đinh Hương cười đáp:

- Có phải tiện thiếp tìm người đánh nhau đâu mà cần đến nhân vật thông hiểu võ công?

Lý Ích suy đi nghĩ lại không tìm ra được người nào thích hợp với nàng.

Ngô Đinh Hương lại lên tiếng:

- Thực ra không phải tiện thiếp hợm mình cao quý, mà chỉ cần con người mình ưa thích thì dù có làm tỳ thiếp cũng không quan hệ.

Lý Ích mừng rỡ nói:

- Nếu thế thì được lắm. Tại hạ sẽ lựa cho cô nương một nhân vật phong lưu văn nhã.

Ngô Đinh Hương lắc đầu hỏi:

- Hãy tạm gác chuyện đó lại được không?

Lý Ích đáp:

- Được, được! Bây giờ cô nương muốn bàn chuyện gì?

Ngô Đinh Hương nói:

- Chúng ta chưa là xong thiên cố sự.

Lý Ích rượu đã ngà ngà, đột nhiên đánh bạo nói:

- Trước tình thế này, chúng ta có thể nói là tình nhân được không?

Ngô Đinh Hương sững sốt một chút rồi đáp:

- Đối với người trong trang, công tử nên nói vậy mới che được tai mắt họ.

Lý Ích nói:

- Nhưng chúng ta ngủ riêng mỗi người một phòng, chúng nhìn thấy là biết ngay, có nói miệng cũng bằng vô dụng.

Ngô Đinh Hương ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Vậy chúng ta ở cùng một phòng cũng không sao. Có điều làm như vậy sợ rồi đây sẽ sinh chuyện rắc rối, tỷ như song thân hoặc vợ con của Lý huynh cự nự....

Lý Ích đáp:

- Tại hạ chưa cưới vợ về nhà, điểm này không cần lắm. Vã lại, tại hạ nghe nói nàng tính tình ôn nhu, độ lượng rộng rãi. Tại hạ tin rằng dù sự thực mình có tỳ thiếp cũng chẳng ghen tuông.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn về song thân thì hai lão nhân gia đã có ý nạp thiếp cho tại hạ trước, vì người vị hôn thê của tại hạ còn chịu tang một năm nữa mới hết, song thân sợ tại hạ không có người trông nom cho mình.

Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Nếu thế chúng ta quyết định như vậy!

Trong lòng nàng đã có cảm giác việc giả mạo này không chừng sẽ đưa đến sự thực. Vấn đề là ở chỗ thời gian sớm hay muộn mà thôi!

Nàng rót đầy rượu vào chung của Lý Ích rồi nói:

- Công tử vì tiện thiếp mà phải đặt bày kế hoạch. Mong ngày sau sẽ có cơ hội báo đáp....

# Chương 105 - Lão Tăng Thuyết Pháp Ngăn Bất Chính

Lý Ích tươi cười, mắt sáng lên nhìn Ngô Đinh Hương thấy má nàng ửng hồng, dường như men rượu bốc lên trông càng hấp dẫn. Trong lòng gã không khỏi nảy ra ý niệm si tình.

Gã tự nhủ:

"Hoàn cảnh này ngày sau biết bao giờ mới được gặp?" Ngô Đinh Hương lại rót rượu vào chung, dịu dàng hỏi:

- Công tử nghĩ gì vậy?

Lý Ích không trả lời, cất tiếng ngâm thơ:

Tay tiên rót chén rượu đào Bỏ ra thì tiếc, uống vào thì say, Dưới trăng cành liễu tung bay, Khiến người dạ sắt cũng ngây vì tình.

Ngô Đinh Hương ngoài chuyện võ công thâm hậu, lại hiểu âm luật. Nghê thổi tiêu của nàng lại càng tuyệt diệu, về thi ca cũng biết đôi chút. Nàng vừa nghe đã biết đây là một bài thơ cổ mà nàng vẫn nhớ và rất ưa thích.

Nàng theo điệu ngâm của Lý Ích mà lắc đầu, lắc cổ.

Nàng chờ Lý Ích ngâm xong nửa bài, cất giọng véo von ngâm tiếp.

Dưới ánh đèn sáng, bầu không khí trong phòng rất ấm cúng, bỏ mặc bên ngoài trăng mờ gió lộng, hai người tận hưởng thú thanh cao.

Âm điệu của Ngô Đinh Hương nổi lên réo rắt như rót vào tai Lý Ích. Dù gã không lưu tâm mà cũng nghe rõ:

Nhớ câu tương biệt mà kinh, Duyên kia trở lại với mình nữa không?

Đêm nay bên ánh đèn hồng.

Nước non để chữ tương phùng ước mơ.

Lý Ích mê ly thả mộng hồn vào vào trong âm điệu và ý thơi. Gã lại chú ý nhìn nhan sắc kiều diễm, bóng dáng thướt tha của Ngô Đinh Hương, cảm thấy đây là cuộc vui nhất trong đời gã.

Ngô Đinh Hương lại ngâm vịnh thêm mấy bài thơ trứ danh, khiến cho trong gian phòng tràn trề một bầu không khí trang nhã.

Ngô Đinh Hương đột nhiên chú ý lắng tai nghe, rồi nàng đứng lên tiện tay cầm bồ rượu rót đầy chung cho Lý Ích. Đồng thời nàng mượn cơ hội đến gần bên gã khẽ nói:

- Bên ngoài có người tới đó!

Lý Ích đang ngây ngất trong bầu không khí phong tình, nhất là lúc này mùi hương ngào ngạt vì mặt hai người kề cận sát vào nhau. Gã chẳng hiểu nàng nói gì, tiếp tục thưởng ngoạn cảnh mê ly, buột miệng hỏi lại:

- Thật ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Nàng lại rót rượu đầy vào chung mà không rụt tay về.

Lý Ích không hiểu ý, tưởng nàng để cho gã có cơ hội chủ động. Gã liền mượn hơi men đánh bạo vươn tay ra ôm lấy lưng nàng.

Ngô Đinh Hương bản lãnh cao minh như vậy, nếu nàng nhả nội kình thì đến mười Lý Ích cũng không chuyển động được nàng. Nhưng nàng đã phát giác bên ngoài có người. Một là nàng không muốn để người ngoài ngó thấy mình hiểu võ công. Hai là đã ước hẹn với Lý Ích giả vờ làm một đôi nhân tình. Ba là phương tâm nàng cũng không có ý cự tuyệt anh chàng công tử tuấn nhã, nên nàng để nửa thân mình vào lòng gã và Lý Ích ôm chặt.

Lý Ích trong lòng rạo rực, hau háu nhìn nàng rồi từ từ cúi xuống hôn vào môi nàng.

Ngô Đinh Hương lại đưa mắt về phía có người bên ngoài dòm ngó, trong lòng rất miễn cưỡng, nhưng vì tình thế bắt buộc, nàng không tiện đẩy Lý Ích ra, đành để gã hôn.

Lý Ích là chàng công tử tuổi nhỏ, sức hấp dẫn về nam tính của gã khác với Bành Xuân Thâm và Cao Thanh Vân.

Ngô Đinh Hương đã đầy đủ kinh nghiệm, khiến nàng vừa thưởng thức vừa có thể phân biệt được phong vị này với phong vị kia. Do đó lòng nàng mê ly ngây ngất vào trong lạc thú, quên khuấy người đứng ngoài cửa sổ.

Hai người vừa hôn nhau thì ngoài cửa có tiếng gõ vọng vào khiến cho phải rời nhau.

Lý Ích kinh ngạc nhìn ra phía cửa sổ, nhưng chẳng thấy gì, liền lớn tiếng hỏi:

- Ai?

Hai tay gã vẫn ôm chằng chằng chưa chịu buông ra, nên Ngô Đinh Hương vẫn ngồi trong lòng gã.

Câu chuyện đối đáp giữa hai người vừa rồi, hai người sực nhớ ra người gõ cửa có thể là Cao Thanh Vân, nên không khỏi chấn động tâm thần, rồi chẳng ai bảo ai, cũng tự ý phân khai.

Người ngoài cửa sổ đáp:

- Lão tăng là Hàn Mộc. Công tử còn nhớ không?

Lý Ích sững sốt nói:

- Té ra là Hồ bá bá....

Gã đưa mắt nhìn Ngô Đinh Hương ra chiều tức giận con người đến phá niềm lạc thú, hỏi tiếp:

- Phải chăng Hồ bá bá có điều chi dạy bảo?

Hồ bá bá đáp:

- Lão tăng hy vọng được vào phòng nói chuyện với công tử.

Lý Ích không còn cách nào khác, đành đứng lên ra mở cửa.

Nhà sư già này tuy cặp lông mày đốm bạc, nhưng chân bước rất mau lẹ.

Ngô Đinh Hương ban đầu đối với vị lão tăng rất bất mãn, vì lão đến gõ cửa vào lúc này dĩ nhiên có điều không hay, nhưng nàng nhìn thấy mặt lão chẳng những tướng mạo hiền hòa mà còn có phong độ ung dung văn nhã, khiến người ta bất giác sinh lòng kính trọng.

Nhà sư vào phòng hỏi Ngô Đinh Hương:

- Lão tăng pháp hiệu là Hàn Mộc. Xin cô nương cho biết quý tính phương danh là gì?

Ngô Đinh Hương nói xong họ tên, Lý Ích đã bê ghế lại cho nhà sư ngồi rồi giới thiệu:

- Hồ bá bá là một vị hảo hữu của gia phụ. Hai vị lão nhân gia chơi với nhau đã mấy chục năm.

Sau khi bá bá xuất gia rồi thường thường lui tới.

Hàn Mộc lão tăng nói:

- Đêm khuya lão tăng đến gõ cửa thật có điều bất cận nhiên tình. Mong rằng hai vị tha lỗi cho.

Lão vừa nói vừa chú ý nhìn Ngô Đinh Hương từ đầu xuống đến gót chân, khiến nàng không khỏi thẹn thùng.

Hàn Mộc trỏ vào chiếc ghế bên cạnh nói:

- Lý Ích hiền điệt hãy ngồi xuống đây để chúng ta nói chuyện.

Lý Ích ngồi xuống hỏi:

- Hồ bá bá có điều chi dạy bảo?

Ngô Đinh Hương rót một chung rượu hai tay bưng đưa lại trước mặt nhà sư già nói:

- Mời đại sư hãy uống một ly rượu này!

Hàn Mộc lắc đầu đáp:

- Tửu sắc là những thứ cấm giới của kẻ tu hành.

Lý Ích nói:

- Hồ bá bá lừng danh thiên hạ, giữ giới luật rất nghiêm. Mỗi khi bá bá đăng đàn thuyết pháp không biết bao nhiêu nho sĩ danh gia đều đến nghe....

Dĩ nhiên cây này gã nói với Ngô Đinh Hương.

Hàn Mộc cười hỏi:

- Nghe rồi sợ lắm phải không?

Ngô Đinh Hương giờ đây đáp:

- Cái đó nói thì dễ nhưng thực hành thì khó.

Hàn Mộc đáp:

- Nếu là việc làm cho kẻ khác thì còn dễ, bằng là việc của mình lại có liên quan đến lòng dục thì thật là khó khăn.

Hiển nhiên lão đã mượn cơ hội để đi vào chính đề. Lão có ý ngấm ngầm bảo cho Lý Ích biết sở dĩ phải gõ cửa vào phòng vì nhận thấy hành vi của gã và Ngô Đinh Hương là không được, nên lão xuất hiện để ngăn trở.

Ngô Đinh Hương rất lấy làm hứng thú hỏi:

- Hàn Mộc đại sư! Phải chăng đại sư muốn cho người thiên hạ đều xuất gia?

Hàn Mộc đáp:

- Dĩ nhiên không phải. Trong cõi trời đất, vạn vật phải khác nhau, chứ nếu chỉ có một thứ thì còn thú gì nữa?

Lý Ích hỏi:

- Hồ bá bá! Các vị là những nhà tu cũng nói đến chuyện thú vị ư?

Hàn Mộc đáp:

- Thú vị cho bản thân mình không phải là tội ác mà cũng chẳng có lầm lỗi gì. Huống chi đối tượng của lão tăng là các người ở ngoài trần tục chứ không phải sư sãi khác. Vì thế mà lúc phát ngôn có ngụ ý cần phải phân biệt.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Đại sư nói lui nói tới món nào cũng thông. Vụ này bất tất phải thuyết nhiều nữa. Bọn tiểu nữ tin rằng đêm nay đại sư tới đây không phải để tranh biện về những vấn đề này, có đúng thế không?

Hàn Mộc nói:

- Phải rồi! Lão tăng muốn khuyên các vị không nên sa vào biển dục. Giả tỷ Ngô cô nương mà là gái có chồng thì còn dính líu đến vấn đề danh tiết nữa.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiểu nữ không có trượng phu.

Hàn Mộc nói:

- Đáng lý cô nương là phụ nhân đã thành hôn rồi mới phải. Cô nương bảo không có trượng phu mà lại không phải là người góa bụa. Vậy tình hình này càng phức tạp. Nếu Lý Ích thu nạp cô nương thì e rằng phải họa sát thân.

Cả Ngô Đinh Hương lẫn Lý Ích đều kinh ngạc vô cùng, không nói sao được nữa. Đến bây giờ, hai người mới phát giác ra vị lão tăng này không phải đến đây chỉ để thuyết giáo một cách chính đáng với họ.

Cứ nghe lão nó câu có thể xảy ra hậu hoạn thì chẳng những lão là một nhân vật giàu kinh nghiệm mà còn là một vị cao tăng trí tuệ hơn đời.

Hàn Mộc lẳng lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Theo chỗ lão tăng biết Lý Ích là con người đọc sách vẫn giữ nền nếp nho phong, nhưng chẳng phải là người không có dục niệm. Học lực và thiên tính khiến y tìm thú vui thanh nhã cao thượng và tự nhiên lòng dục khác xa với kẻ tầm thường.

Lão đảo mắt nhìn Ngô Đinh Hương hỏi:

- Sự xuất hiện của cô nương hiển nhiên rất quái lạ và rất đột ngột khác hẳn một phụ nữ thông thường. Vì vậy lão tăng đặc biệt hỏi cô một câu:

Hành vi của cô có thẹn với lương tâm không?

Ngô Đinh Hương buồn rầu đáp:

- Nếu truy cứu một cách nghiêm khắc thì tiểu nữ hiển nhiên là kẻ thất đức.

Đột nhiên nàng nghĩ tới Bành Xuân Thâm và Cao Thanh Vân, hai chàng trai này đều khiến nàng đem lòng ái mộ, nhưng kết quả lại vì nguyên nhân khác mà phải xa nhau. Bây giờ đến chàng công tử tuấn mỹ đa tình này tựa hồ cũng vì lão hòa thượng mà phải chia lìa.

Nàng ngấm ngầm tự hỏi:

- Tại sao số mạng ta lại đau khổ như vậy? Sau khi ta lấy Diêu Văn Thái trong lòng không có tà niệm mà cũng gặp trường hợp bắt buộc phải phân ly....

Bầu không khí trong phòng có vẻ ngột ngạt. Lý Ích suy nghĩ về tâm sự của mình.

Sau một lúc, Ngô Đinh Hương lại thở dài nói:

- Lý công tử! Xem chừng thân thiếp hay hơn hết là xuống tóc ẩn mình nơi cửa Phật.

Lý Ích giật mình kinh hãi hỏi:

- Cô nương bảo sao?

Ngô Đinh Hương hỏi lại:

- Công tử thử nghĩ coi bây giờ tiện thiếp nên làm thế nào?

Lão hòa thượng cười mát nói:

- Hai vị nên nhận chân câu chuyện mà bàn.

Lão nói rồi lấy trong tay áo ra một cuốn sách mở coi. Ngô, Lý hai người không biết sách gì, chỉ thấy lão khẽ cất tiếng ngâm nga.

Lý Ích và Ngô Đinh Hương đưa mắt nhìn nhà sư già, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

Hàn Mộc cúi xuống coi sách lại tựa hồ đang nhập thần.

Lý Ích và Ngô Đinh Hương vì có mặt nhà sư ngồi đó nên không tiện mở miệng chuyện trò tâm sự.

Sự thực giữa hai người có những vấn đề dù chẳng ai ngồi đó cũng đã khó đàm luận.

Đây thật là một cảnh rất bi thương trên đời. Giữa người và người chỉ vì tính tình, tài trí, kinh nghiệm ưa thích khác nhau mà đối với một việc phản ứng cũng không giống nhau. Do đó, người nọ muốn làm vui lòng cho người kia là một điều rất giản dị, nhưng đến lúc đối diện chuyện trò vẫn cảm thấy khó nói.

Hàn Mộc bỗng ngửng đầu lên cười hỏi:

- Chẳng lẽ hai vị đều có tâm sự giống nhau và lâm vào hoàn cảnh không nói ra được?

Lý, Ngô hai người đều khẽ lắc đầu.

Hàn Mộc lại nói:

- Như thế cũng hay. Lão tăng để hai vị có cơ hội trầm tư đặng phát giác ra rất nhiều vấn đề không hiểu được đối phương, nên khó bề mở miệng.

Lý Ích hỏi:

- Phải chăng Hồ bá bá đến đây để cảnh cáo bọn tiểu điệt?

Hàn Mộc vội đáp:

- Không phải, không phải! Lão tăng hết sức mong cho hai vị tìm ra lối thoát....

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu biết hai vị đã có cảm giác tương hợp dường như có thể đi đến chuyện hôn phối, vì bề ngoài cả hai người đều hấp dẫn đối phương. Tướng mạo, tài tình, ngôn ngữ, tác phong đều thuộc bề ngoài mà đôi bên nam nữ đã cảm thấy ưa nhau là có duyên rồi.

Ngô Đinh Hương khẽ nói:

- Hoặc giả giữa bọn tiểu nữ vừa gặp đã có mối chung tình. Đại sư có nhận thấy đây là một việc hãn hữu ở thế gian?

Hàn Mộc đáp:

- Ai bảo không có? Nhưng hai vị cứ nghĩ kỹ sẽ nhận thấy các vị không gặp cơ hội tốt về mối chung tình này.

Lý Ích hỏi:

- Hồ bá bá nói qua nói lại cũng chẳng ngoài vấn đề muốn cho tiểu điệt cùng Ngô cô nương phải phân ly nhau để tránh khỏi lầm lỡ cho người và cho mình. Có đúng thế không?

Hàn Mộc đáp:

- Các vị đều không phải là người tu hành, lão tăng đề nghị như vậy các vị còn chưa tỉnh ngộ, thật đáng than phiền.

Lý Ích hỏi:

- Nếu tiểu điệt cũng xuất gia thì bá bá đã điểm hóa cho rồi. Bây giờ mong bá bá chỉ thị huyền cơ, không nên nói nhiều.

Hàn Mộc nói:

- Được lắm! Vậy lão tăng cứ nói thẳng:

Các vị ly hay hợp cần phải đầy đủ về mọi phương diện. Đừng để tình dục và bề ngoài làm mờ ám mới tránh được mối họa cho bản thân, khỏi phiền lụy đến cha mẹ.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trước khi các vị chưa hiểu rõ mọi khía cạnh mà đã kết hợp thì đó là chuyện hòa hợp cẩu thả. Phải qua những sự xét nghiệm kỹ càng cùng an bài thỏa đáng rồi sẽ kết hợp mới là chính đáng.

Lý Ích đáp:

- Tiểu điệt nhất định tuân lời huấn thị của bá bá!

Ngô Đinh Hương cũng ngỏ lời thâm tạ nhà sư già một cách thành thật.

Nàng đã ngấm ngầm hiểu rõ vị cao tăng đắc đạo này ám thị mình cần phải phân tách rõ hoàn cảnh Lý Ích. Có giải quyết được ổn thỏa mọi vấn đề mới nên kết hợp. Vừa rồi lão cúi đầu coi sách mà không ra khỏi gian phòng là để hai người thảo luận với nhau.

Suốt đêm hôm ấy không có chuyện xảy ra ở nhà Ngô thị tại trong thành.

Xuân Cúc đến nhà họ Trần làm mồi nhử, thị thăm tỷ tỷ rồi trở về nhà Ngô thị. Dọc đường phe đảng Cao Thanh Vân cũng không hỏi gì để khỏi lộ dấu vết.

Cả tòa thành Nghi Dương tựa hồ ở trong vòng giám thị của bọn Cao Thanh Vân. Ai cũng chỉ chờ Lục Minh Vũ ra khỏi nhà một lát là họ báo tín hiệu cho nhau để đến bao vây Ngô Trạch.

Một đêm yên tĩnh không có chuyện gì, chắc Lục Minh Vũ không đến phòng tỷ tỷ của Xuân Cúc nên không biết cổ thuật trong người thị đã bị phá giải.

Ban ngày hôm sau, bao nhiêu người tham dự cuộc chăng lưới đều nằm ngủ để bồi dưỡng tinh thần, chuẩn bị đối phó với tình hình khẩn trương trong đêm tối.

Đến tối hôm sau, Lý Ích lại đưa cô em đến Ngô Trạch thay đổi Ngô Đinh Hương rồi ruổi xe ra ngoài thành.

Đêm hôm sau chẳng những hai người quen thuộc hơn, đồng thời cuộc trò chuyện đêm trước khiến hai bên đã nẩy ra mối vi diệu tương quan. Họ đều cảm thấy không còn là đôi bạn tầm thường.

Dọc đường hai người nói chuyện với nhau thân mật hơn, nhưng giữ tình trạng nam nữ phân biệt.

Ban đầu hai người còn nói đến những món thị hiếu của mình, sau lân la đến chuyện thân thế, nhà cửa....

Lý Ích bỗng nói:

- A Hương! Thủy chung tiểu đệ vẫn cảm thấy tự thẹn mình là vật ô uế ở trước mặt A Hương.

Ngô Đinh Hương nói:

- Hỡi ơi! Tấm thân bại liễu tàn hoa này thật không xứng đáng với Lý huynh.

Lý Ích đáp:

- A Hương mà nói vậy thì những người trần tục nhận là rất đúng, nhưng tiểu đệ có lý đâu lấy con mắt trần tục để coi A Hương.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nếu chúng ta phải chia tay thì tiểu muội vĩnh viễn không quên được lời Lý huynh.

Lý Ích thở dài nói:

- Chia tay ư? Hỡi ơi! Hai chữ này thật là đáng sợ!

Ngô Đinh Hương đáp:

- Chẳng phải tiểu muội muốn chia lìa Lý huynh. Xin Lý huynh đừng hiểu lầm.

Lý Ích lẳng lặng một lúc, đột nhiên phấn khởi tinh thần nói:

- Tiểu đệ tính thế này có được không? Tiểu đệ tìm cách cầu lấy một chức quan rồi chúng ta rời khỏi nơi đây. Như vậy, A Hương có thể công khai là phu nhân của tiểu đệ.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Lý huynh có quen sinh nhai với bước hoạn đồ không?

Lý Ích hỏi lại:

- Cái đó có chi là lạ mà phải quen với không quen?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiểu muội chỉ cầu làm nô tỳ cho Lý huynh để theo đến nhiệm sở ở với nhau cũng là thỏa mãn rồi!

Lý Ích nói:

- Không được! Có lý nào tiểu đệ lại khuất tất A Hương như vậy?

Ngô Đinh Hương nói:

- Đó là tiện thiếp nói thật. Lý huynh cần để song đường tác chủ tìm nơi môn đăng hộ đối định bề hôn sự. Có như vậy người ngoài mới chẳng dị nghị vào đâu được.

Lý Ích tuy cũng hiểu đó là cách ổn thỏa nhất, nhưng trong thâm tâm, gã thật tình muốn nhận Ngô Đinh Hương làm vợ chính thức cũng là quá rồi, nếu để nàng làm tỳ thiếp thì không tiện chút nào.

Gã kiên trì đáp:

- Không được! Tiểu đệ nhất định lấy A Hương làm vợ và tự tin có thể thuyết phục song thân.

Còn như bạn bè thì chúng ta không về nhà, vĩnh viễn họ chẳng thể biết A Hương là ai được.

Ngô Đinh Hương đột nhiên khẽ vỗ vai Lý Ích hỏi:

- Sao Lý huynh lại cố chấp thế? Lý huynh phải tự biết là nhất định song đường phản đối vụ này.

Lý Ích thấy nàng khẽ vỗ vai biết là nàng đã phát giác ra có người nghe lỏm, trái tim gã đập loạn lên.

Lý Ích sợ mình mở miệng nói lạc giọng tất bị người nghe lỏm phát giác nên gã lẳng lặng để mặc Ngô Đinh Hương lên tiếng.

Trong bóng tối, Ngô Đinh Hương đột nhiên dựa sát vào người Lý Ích. Diễn biến này gã không lấy gì làm kinh dị. Nhưng tự nhiên gã phát giác thấy sự chán ghét cùng lo sợ, nhưng những cái đó không phải do Ngô Đinh Hương phát sinh.

Trái lại gã bị hoàn cảnh bức bách khiến nàng phải khuất thân. Bất giác gã dang tay ra ôm lấy nàng.

Lúc gã ôm lấy nàng trong đầu óc đã nghĩ tới có thể vì nàng nẩy ra tình cảm gì mới dựa sát vào người gã. Bất luận thế nào gã được ôm người dung nhan xinh đẹp, tài trí hơn đời vào lòng là một điều an ủi phi thường.

Ngô Đinh Hương nằm co trong lòng Lý Ích như con mèo rất thuần thục.

Lý Ích lại cảm thấy mối tình nồng nhiệt, cúi xuống hôn vào môi nàng.

Lúc này trời đã tối lắm. Hai người tuy sát vào nhau mà chỉ nhìn thấy khuôn mặt lờ mờ.

Dĩ nhiên đó là nói về Lý Ích. Còn Ngô Đinh Hương võ công tinh thâm, nhãn lực dị thường, nàng nhìn đối phương rất rõ.

Nàng hiểu rằng trong đêm tối, con người đứng dòm ngó tất có thể trông thấy, nên nàng giả vờ như một cô gái thông thường, miệng lẩm bẩm:

- Để họ ngó thấy cũng mặc.

Một mặt nàng cứ hưởng thụ cái hôn đằm thắm.

Sau một lúc, Lý Ích giật mình ngửng đầu lên nói:

- Úi chà! Chúng ta dừng lại ở trên đường lớn, lỡ để người đi qua trông thấy thì không tiện.

Ngô Đinh Hương làm bộ nhõng nhẽo đáp:

- Nếu vậy thì mau mau về trang.

Lý Ích cầm lấy dây cương nói:

- Được rồi! Chúng ta về trang là phải. Ở đây vừa tối vừa lạnh, chẳng có chi hứng thú....

Gã không hiểu người dòm ngó còn ở đó hay đi rồi, liền lấy khuỷu tay huých Ngô Đinh Hương một cái.

Ngô Đinh Hương đã trông thấy một người đứng ở phía trước, cách xe ngựa chừng hơn trượng.

Tuy không rõ mặt, nhưng phản phất là đàn ông, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Người kia vẫn đứng giữa đường, dĩ nhiên hắn có ý muốn cản trở cỗ xe không cho tiến về phía trước.

Vì thế nàng hồi tưởng lại từng câu nói, từng động tác, xem đã có chỗ nào bị lộ tẩy để đến nỗi người kia quyết ngăn cản đường đi.

Lý Ích ruổi xe tiến về phía trước, đi chừng bảy tám thước thì con ngựa đột nhiên dừng lại.

Gã chưa trông thấy người đang nắm lấy mõm ngựa, nên ngạc nhiên hỏi:

- Lạ quá! Con ngựa này làm sao vậy?

# Chương 106 - Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh

Lúc Lý Ích hỏi câu này gã vung roi ngựa ra rồi lại thu về cho nó bật lên tiếng lách cách mà con ngựa vẫn không nhúc nhích.

Ngô Đinh Hương giật mình kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ cũng không biết, hoặc giả trên đường có một cái hố lớn.

Ngô Đinh Hương sợ gã xuống điều tra sẽ bị người dạ hành giết chết, nên nắm chặt lấy gã không cho cử động. Miệng nàng cất tiếng hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ thắp đèn lồng xuống đường soi xem!

Ngô Đinh Hương nói:

- Không được! Chúng ta đành ngồi lại đây để đợi trời sáng, tự nhiên sẽ thấy rõ.

Lý Ích biết nàng không muốn cho gã rời xa, liền cố ý hỏi:

- Cô nương sợ gì? Quảng đường này sạch sẽ lắm.

Gã nói câu này để kẻ khác nghe thấy tưởng là nói về ma quỷ. Thời bây giờ, người ta thường đồn đại những kẻ đi đêm hay gặp quỷ đón đường đưa đi suốt đêm làm cho người ngựa mệt lử mà đến lúc gà gáy vẫn chưa dời xa chỗ mình đứng trước được bao nhiêu. Đó chẳng qua là những kẻ sợ đi đêm tuyên truyền như vậy.

Ngô Đinh Hương vội gạt đi:

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chúng ta cứ chờ đến sáng cũng chẳng hề gì.

Lý Ích cười nói:

- Trong thành Nghi Dương còn ai không biết Lý Đại công tử là người có học. Nếu tại hạ sợ quỷ để tiếng đồn ra ngoài thì khiến người ta cười cho thúi óc....

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Công tử hãy chờ một chút không được hay sao?

Lý Ích đáp:

- Được lắm! Hiện giờ thần trí chúng ta tỉnh táo thì chẳng việc gì. Trong thiên hạ đồn đại nhiều

chuyện đáng sợ, nhưng rút cuộc chẳng có mấy lời đồn đúng sự thực. Tại hạ cho rằng vụ này tất có nguyên nhân.

Bỗng phía trước cỗ xe ngựa có tiếng người cất lên:

- Lý Đại công tử nói rất hợp lý. Bỉ nhân rất lấy làm khâm phục.

Nghe thanh âm cũng biết người này chưa già, đồng thời không phải là con người hiếu dũng chỉ thích chiến đấu trong võ lâm.

Còn một điểm lạ hơn nữa là thanh âm của hắn tựa hồ chẳng còn chút sinh khí nào, rất giống kẻ chán nản hết mọi sự đời. Nhưng nếu là kẻ chán đời thì sao nửa đêm lại đến đây ngăn chặn chiếc xe ngựa này?

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Vị nào nói đó?

Người kia đáp:

- Kẻ phiêu bạt giang hồ mà nói tên họ ra e làm nhơ tai công tử.

Lý Ích và Ngô Đinh Hương đều chấn động tâm thần, tự hỏi:

- Phải chăng người này là Lãng Tử Bành Xuân Thâm?

Nên biết Bành Xuân Thâm thay đổi giọng nói hay cải biến hình dạng đều dễ như trở bàn tay, nên Ngô Đinh Hương không nghe rõ được cũng là chuyện thường.

Nơi đây, Ngô Đinh Hương chỉ chú ý đề phòng người phái Lạc Xuyên mà chểnh mảng về chuyện gặp Bành Xuân Thâm. Thực ra Bành Xuân Thâm có thể xuất hiện bất thình lình và không cứ ở chỗ nào.

Nếu người này đúng là Bành Xuân Thâm thì thật rắc rối to. Gặp trường hợp Bành Xuân Thâm định giết chết Lý Ích thì Ngô Đinh Hương biết làm thế nào? Chẳng lẽ liều mình chiến đấu sống chết với y? Bằng bỏ mặc y hạ độc thủ giết Lý Ích cũng không tiện.

Lý Ích tuy cũng nghĩ đến người này có thể là Bành Xuân Thâm, nhưng gã không lo nghĩ nhiều mà chỉ cảm thấy có điều bẻn lẽn.

Gã liền nói:

- Tôn giá cho hay cao tính đại danh thì tiểu đệ mới xưng hô được dễ dàng. Có đúng thế không?

Người kia đáp:

- Đúng lắm! Lý công tử cứ kêu tại hạ bằng Trương Quân là được!

Lý Ích hỏi:

- Trương Quân có một mình ở trên đường thôi ư?

Trương Quân đáp:

- Đúng thế!

Lý Ích hỏi:

- Đêm khuya gió lạnh, Trương Quân đứng như vậy là có dụng ý gì?

Trương Quân đáp:

- Trên đời thật lắm chuyện không thể nói rõ hết được.

Lý Ích sinh lòng ngờ vực hỏi:

- Chẳng lẽ Trương Quân đến đây chỉ vì mục đích chờ tiểu đệ đi qua?

Trương Quân đáp:

- Có thể nói như vậy!

Người kia không giải thích rõ ràng khiến kẻ nghe vừa hồi hộp vừa nóng muốn biết.

Lý Ích hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ đã tới đây, Trương Quân có điều chi dạy bảo?

Trương Quân không trả lời. Lý Ích không nhịn được nhắc lại câu hỏi:

- Trương Quân có điều chi dạy bảo?

Lần này người kia đáp:

- Tại hạ cũng không biết.

Lý Ích nói:

- Nếu vậy Trương Quân nhường bước được chăng?

Trương Quân đáp:

- Không được.

Lý Ích càng ngạc nhiên. Gã đọc sách đã nhiều mà chưa thấy trên đời có chuyện nào kỳ quái như vậy. Hoàn cảnh rắc rối này khiến cho người ta phải điên đầu không nghĩ ra được manh mối.

Gã quay lại ngó Ngô Đinh Hương để chờ nàng lên tiếng. Nhưng nàng vẫn lặng thinh tựa hồ đã quyết định để một mình gã đối xử với cục diện này.

Lý Ích trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu tiểu đệ cứ cho ngựa chạy thì e rằng làm cho Trương Quân phải kinh hãi....

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Công tử thử làm coi.

Lý Ích nhún vai hỏi:

- Phải chăng Trương Quân định đứng đây cho đến sáng?

Trương Quân đáp:

- Dĩ nhiên không phải!

Lý Ích bị đối phương làm cho mỗi lúc một thêm hồ đồ. Gã lại hỏi:

- Sự thực vụ này là thế nào đây?

Trương Quân lẳng lặng không nói gì.

Hồi lâu Lý Ích không nhịn được lại hỏi:

- Trương Quân! Tại sao Trương Quân lại có ý ngăn cản tiểu đệ? Phải chăng giữa chúng ta có điều gì xích mích từ trước?

Trương Quân đáp:

- Không có đâu?

Lý Ích hỏi:

- Nếu vậy thì Trương Quân nhất định quen biết Triệu cô nương đậy?

Trương Quân đáp:

- Tại hạ cũng không biết.

Lý Ích hỏi:

- Trương Quân chưa thấy mặt y sao đã nhận ra được?

Trương Quân đáp:

- Công tử khéo nói giỡn. Tại hạ nhìn rõ y cũng như y đã nhìn rõ tại hạ và trong lòng đã hiểu hết.

Lý Ích hỏi:

- Nếu hai vị đều nhìn thấy nhau thì ít ra cũng có chuyện gì dính líu đến nhau mới phải chứ?

Trương Quân đáp bằng giọng cả quyết:

- Tại hạ đã nói là tuyệt đối không quen biết y. Đây là lần đầu mới gặp y.

Lý Ích nghĩ thầm:

"Nếu hắn quả là Bành Xuân Thâm thì dĩ nhiên không nói thế. Hắn chẳng có điều chi quan hệ phải phủ nhận...." Gã cảm thấy trong lòng cởi mở được một chút, đầu óc sáng sủa hơn, liền hỏi:

- Trương Quân đã không quen biết Triệu cô nương, thì nhất định có người khác nhận ra cô, ủy thác cho Trương Quân tới đây để ngăn cản. Có đúng thế không?

Trương Quân đáp:

- Cũng không phải!

Y dừng lại một chút rồi ra chiều nóng nẩy hỏi lại:

- Lý công tử! Công tử đừng hỏi đến điều đó được không?

Lý Ích hỏi lại:

- Giả tỷ Trương Quân đặt địa vị mình vào chỗ tại hạ thì liệu có hỏi những câu này không?

Trương Quân đáp:

- Tại hạ cũng không biết. Có khi tại hạ không cần hỏi.

Lý Ích khó chịu lên tiếng:

- Có thể như vậy được ư?

Trương Quân hững hờ đáp:

- Sao lại không được? Nếu tại hạ dịch địa vào chỗ công tử thì đã nghĩ ngay đến vì đâu mà có chuyện rắc rối, chả cần phải hỏi những điều vu vơ.

Lý Ích dường như bị đánh vào lòng tự ái, nhưng gã lại không có sức phản kích vì đối phương là nhân vật tài trí hơn đời. Trừ khi gã thừa nhận mình là kẻ thấp kép bằng không thì chẳng khi nào chịu để đối phương mạt sát.

Đến lúc này, Ngô Đinh Hương không thể im lặng được nữa. Nàng cất giọng ôn nhu nói:

- Lý công tử! Chuyện rắc rối này nhất định do nơi tiện thiếp mà ra.

Lý Ích thở dài nói:

- Tại hạ cũng biết vậy nhưng vẫn hy vọng không đúng thế!

Ngô Đinh Hương nói:

- Sở dĩ Trương Quân đây không có cách nào trả lời về những vấn đề đó là vì y nhất định vâng lệnh trên mà làm việc. Chúng ta nói nhiều cũng bằng vô ích.

Lý Ích nói:

- Tại hạ cảm thấy việc này có điều quái lạ, vì y là một nhân vật có địa vị rất tôn cao, phong độ khác hẳn người thường thì y còn vâng lệnh ai....?

Trương Quân ngắt lời:

- Trên thế gian có lắm việc khó lòng giải thích cho rõ. Vậy các vị bất tất phải phí cân não để suy nghĩ.

Lý Ích trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Trương Quân! Tôn giá chẳng phải người tầm thường, dĩ nhiên không đến nổi úy thủ úy vỹ.

Tại hạ xin hỏi tôn giá có biết Triệu cô nương đây là ai không?

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Y là Ngô Đinh Hương. Người ta kêu bằng Tử Y Ngọc Tiên. Đáng tiếc y không mặc áo tía thành ra kém bề phong vân.

Lý Ích ngẩn người ra, vì đối phương đã hiểu lai lịch Ngô Đinh Hương thì hoàn cảnh bữa nay thật nguy hiểm vô cùng. Nguyên một điểm gã cùng Ngô Đinh Hương đi với nhau cũng đủ khiến cho người phái Lạc Xuyên hạ độc thủ gia hại gã. Huống chi gã đã ôm lấy Ngô Đinh Hương mà hôn hít, và chắc bị người ta trông thấy rồi.

Hiện giờ Lý Ích không phải vì sợ chết mà còn có cảm giác hối tiếc vì mối quan hệ giữa gã và Ngô Đinh Hương mới có một cái hôn mà thôi.

Gã nghĩ tới mình đã luyến ái người thiếu phụ xinh đẹp đến như thế mà chưa được triền miên trong giấc say sưa trong một thời gian ngắn đã xảy chuyện lôi thôi, khiến cho gã không được thỏa mãn.

Ngô Đinh Hương thở dài nói:

- Lý lang! Tiện thiếp có điều ân hận với Lý lang, vì con người bất tường của tiện thiếp đã làm liên lụy đến Lý lang.

Lý Ích lại nổi lòng hào khí, ôm lấy nàng đáp:

- Cô nương đừng nghĩ vậy. Đây chẳng qua là mệnh vận xui nên, chứ không phải lỗi ở cô nương. Nhất định có điều cô chưa hiểu là hiện giờ tại hạ biết được cô nương rủ lòng thương yêu khiến tại hạ được an ủi vô cùng....!

Ngô Đinh Hương cảm động đến sa lệ. Nàng nghĩ thầm:

"Mấy câu thâm tình này chàng nói với con người tàn hoa bại liễu như ta, thật khó ai tin được.

Trời ơi! Trời có thương hãy giúp cho ta đem sinh mạng để cứu vãn Lý lang. Thiếp chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng chàng đang tuổi thanh xuân tương lai rực rỡ. Trong nhà lại còn song thân...." Nàng nghĩ tới chỗ chua xót gan vàng, bất giác giọt châu tầm tã tuôn rơi.

Trương Quân cất giọng lạnh như băng, hỏi:

- Tại sao các vị lại làm như người lâm vào tình trạng tử biệt sinh ly?

Ngô Đinh Hương trong lòng phẩn nộ hằn học đáp:

- Cái đó không quan hệ gì tới các hạ.

Trương Quân bật cười hỏi:

- Cô nương nói câu này thật vô lý. Các vị bị ta ngăn chặn mới sinh chuyện, sao lại bảo là không liên quan gì đến ta?

Ngô Đinh Hương không nói tử tế nữa, cất tiếng mắng liền:

- Ngươi thật là một tên ác hán rất khả ố! Trong thiên hạ không còn ai mất dạy như ngươi....

Trương Quân bình tĩnh đáp:

- Cô nương lầm rồi. Ta chưa phải là người rất khả ố. Trước kia đã có một dạo ta tưởng mình là ác nhân đệ nhất thiên hạ, ngờ đâu lại không đúng. Ta cần phải thanh minh chưa xứng đáng được cái vinh dự đó.

Hắn nói chầm rải tựa hồ được làm ác nhân là một điều rất vinh hạnh.

Lý Ích trấn tĩnh tâm thần, nói:

- A Hương! Nhân vật này là ai? Nàng có đoán ra được không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp không biết, nhưng hắn nhất định là tên cuồng đồ.

Đột nhiên hai người đều cảm thấy chán ghét đối phương không bút nào tả xiết, mà không phải chán ghét đối phương vì đối tượng chẳng phải là Trương Quân.

Thật là một mối tâm sự rắc rối tìm không ra đối tượng, mà cũng không hiểu tại sao lại có cảm giác kỳ cục như vậy.

Giả tỷ hai người đều là giống đa sầu đa cảm, mỗi khi gặp việc chán ghét sẽ cho ngay sự đời toàn là những việc chán ngán, chẳng có gì hứng thú, thì đến nẩy ra ý nghĩ tự sát.

Hai người ở trong bóng tối đưa mắt nhìn nhau. Lý Ích cầm lấy tay Ngô Đinh Hương, đột nhiên gã cảm thấy luồng dũng khí bồng bột nổi lên để chống lại cảm giác chán ghét.

Ngô Đinh Hương cũng vậy. Nàng cảm thấy Lý Ích có luồng khí ấm áp truyền vào mình khiến nàng khôi phục sinh cơ. Nàng nghĩ thầm:

"Mối cảm giác khó chịu không phải tự lòng ta phát ra mà là do tình trạng bên ngoài. Phải chăng hiện tượng này là gã họ Trương kia đã sử dụng thủ đoạn đối với mình?" Trương Quân không lên tiếng. Lý Ích và Ngô Đinh Hương cũng chẳng nói gì nữa.

Sau một hồi lặng lẽ, đột nhiên có tiếng người từ phía sau vọng lại.

Thanh âm vừa lọt vào tai, Ngô Đinh Hương và Lý Ích đã tưởng tượng ra một bức họa con người nét mặt hung dữ của kẻ quê mùa. Đúng là một mụ đàn bà đa ngôn đang chửi mắn om sòm.

Tiếng người đàn bà đó sừng sộ hỏi:

- Ngô Đinh Hương! Chồng ngươi đâu?

Ngô Đinh Hương cố nín nhịn, hỏi lại:

- Tôn giá là ai?

Người đàn bà kia hỏi:

- Sao ngươi không quay lại mà coi?

Ngô Đinh Hương chưa trả lời, Lý Ích đã lên tiếng:

- Đừng ngó nữa. Nhất định là con người đáng sợ.

Mụ kia lại nổi lên tiếng cười quái gở. Dù là đứa nhỏ chừng hơn chục tuổi cũng cảm giác được tiếng cười hung hãn ác độc. Tưởng chừng người nào lấy mụ làm vợ tất suốt ngày đêm phải đề phòng mụ mưu sát thân phu.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Không hề chi....

Nàng quay đầu nhìn lại. Lý Ích không khỏi lo cho nàng, bàn tay gã ướt đẫm mồ hôi. Chính gã không dám quay lại.

Ngô Đinh Hương ngó thấy người này ngồi ở phía sau mình mặc áo lợt màu, tướng mạo chẳng những không xấu xa mà còn dễ coi nữa.

Nàng không nhìn rõ lắm liền quẹt lửa lên thắp vào ngọn đèn nhỏ trên xe.

Dưới ánh đèn, nàng nhận ra phu nhân này lối ba chục tuổi, mặt mũi xinh xắn, nhưng màu áo bạc phếch, tựa như vàng mà không phải vàng, tựa như trắng mà không phải trắng, khiến người trông vào không mấy ưa nhìn.

Ngô Đinh Hương nói:

- Tôi ngó thấy rồi!

Nữ nhân hỏi:

- Ngươi còn chưa nhận ra lai lịch ta ư?

Ngô Đinh Hương lộ vẻ nghi ngờ hỏi lại:

- Dường như chúng ta đã gặp nhau rồi. Có đúng thế không?

Nữ nhân lắc đầu. Búi tóc trên đầu mụ đột nhiên tản ra rũ xuống che lấp nửa khuôn mặt, khiến mụ biến thành người rất khó coi.

Ngô Đinh Hương đột nhiên tỉnh ngộ hỏi:

- Phải chăng bà là Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh mà người ta thường đồn đại?

Nữ nhân nổi lên tràn cười rộ đáp:

- Chính thị! Thế ra tiếng tăm của ta vẫn chưa bị suy giảm trên thế gian.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Phải chăng ít lâu nay bà không qua lại giang hồ?

Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh đáp:

- Đúng thế! Đại khái chừng sáu bảy năm nay.

Ngô Đinh Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Đêm nay bà xuất hiện đột ngột, phải chăng có điều chi chỉ giáo cho tiểu muội?

Lưỡng Diện La Sát không trả lời, hỏi lại:

- Cô có nhận được người đứng trước xe ngựa kia là ai không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiểu muội không nhận ra.

Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Chàng thư sinh họ Lý kia là nhân tình mới của cô phải không?

Ngô Đinh Hương trầm mặc một lúc rồi hỏi lại:

- Bà nói vậy chẳng hóa ra bất lịch sự ư?

Tiền Như Mạnh cười lạt:

- Lịch sự gì? Ai cần lịch sự với cô? Cô thử nghĩ côi nếu ta bắt cô cùng gã kia đưa cho Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên thì cô có biết được thù lao bao nhiêu không? Ta cho cô hay ít ra là một vạn lạng bạc.

Lý Ích nghe tới đây giật bắn người lên cơ hồ ngồi không vững phải té xuống.

Cái đó chẳng phải Tiền Như Mạnh làm cho gã khiếp sợ mà là một sự chán ngấy mãnh liệt khiến gã chịu không nổi.

Cảm giác chán ghét này hiển nhiên vì phải ngồi gần mụ Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh. Khi gã dời xa mụ thì không phải chịu đựng mối chán ghét này nữa.

Ngô Đinh Hương lạnh lùng hỏi:

- Giả tỷ chúng ta đưa đến cuộc quyết đấu công bằng mà tiểu muội bị bà bắt thì tiểu muội mới cam chịu. Bà có muốn thử coi không?

Tiền Như Mạnh hỏi lại:

- Hay lắm! Động thủ ngay ở đây hay sao?

Ngô Đinh Hương lại hỏi:

- Ở đâu cũng được. Trường hợp mà bà không bắt nổi tiểu muội thì từ đây hai bên không xâm phạm đến nhau nữa, bà có ưng chịu không?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Được lắm! Nếu thế thì chẳng những ta không xâm phạm tới cô mà còn giữ vụ bí mật này cho cô nữa. Cả Trương Quân đứng ở phía trước xe ngựa cũng vậy....

Mụ nhảy xuống đất.

Ngô Đinh Hương nắm tay Lý Ích tỏ ra không thể ngỏ lời an ủi gã, rồi nàng cũng nhảy xuống theo.

Lý Ích liền cảm thấy trong lòng thoải mái, bao nhiêu cảm giác chán ghét đều tiêu tan.

Nhãn lực gã tuy không sắc bén khác thường, nhưng hai người đàn bà họ Ngô họ Tiền cách đó không xa và đều mặc áo màu lợt, nên cũng nhìn rõ bóng hai người tiến thoái. Còn bản lãnh ai mạnh ai yếu thì gã không thể nhận ra được. Có điều gã nghĩ rằng Ngô Đinh Hương không ở vào tình trạng nguy hiểm lắm.

Gã suy luận về vụ này bằng hai điểm. Một là Lưỡng Diện La Sát đã nói bắt hai người để lấy tiền thù lao thì bản ý mụ dĩ nhiên là bắt sống chứ không hạ sát. Còn điểm thứ hai thì tên mụ là Tiền Như Mạnh, tất mụ coi tiền bạc quý như sinh mạng, nên người ta mới xưng hô như vậy.

Tiền Như Mạnh đã nói bắt Ngô, Lý hai người giao cho Diêu Văn Thái mới lấy được vạn lạng bạc. Món tiền đồ sộ này khiến cho mụ tối mắt lại, khi nào mụ lại giết chết Ngô Đinh Hương để mất món tiền đó?

Chính vì lý do này, Lý Ích hiểu rằng chẳng có cách nào trốn thoát khỏi tay mụ, trừ phi Ngô Đinh Hương giết chết được mụ.

Nói một cách khác dù nàng có đánh bại mụ vẫn không tránh khỏi chuyện phiền phức.

Lý Ích đứng trong bóng bối thở dài nghĩ bụng:

"Ta là tấm thân nam tử mà phải nhờ người đàn bà bảo vệ. Hiện giờ Ngô Đinh Hương đã vì vận mệnh của ta mà phải cùng con ác phụ quyết sống mái, chẳng lẽ ta ngồi yên để coi họ đánh nhau?" Sực thực gã là kẻ văn nhược thư sinh, muốn giúp nàng cũng chẳng làm gì được.

Lý Ích ngồi thẫn thờ một lúc, bên tai thỉnh thoảng lại nghe tiếng Ngô Đinh Hương và Tiền Như Mạnh quát tháo om sòm.

Gã chợt động tâm cơ, bụng bảo dạ:

- Mụ ác phụ này vừa đến bên khiến mình đột nhiên nẩy ra cảm giác chán ghét. Do đó ta nhận thấy bản chất mụ như vậy. Mụ đã thế thì lão Trương Quân kia cũng chẳng khác gì.

Rồi gã tự hỏi:

- Sao ta không đến hỏi họ Trương xem ý kiến hắn thế nào? Biết đâu hắn chẳng vui lòng tiếp chuyện mình, nhất là hiện giờ hắn đang rỗi rãi.

Gã nhìn kỹ mặt đất nhảy xuống, chạy đến bên đại hán ở phía trước xe ngựa.

Trương Quân vẫn đứng đó không hề di chuyển.

Lý Ích cất tiếng hỏi:

- Trương Quân! Tôn giá nhìn rõ tình hình bọn họ chứ?

Trương Quân đáp:

- Dĩ nhiên ta nhìn rõ!

Lý Ích hỏi:

- Tôn giá có thể nhận ra ai yếu ai mạnh chưa?

Trương Quân hỏi lại:

- Công tử hỏi điều đó làm chi?

# Chương 107 - Triết Lý Vi Diệu Của Ác Ma

Lý Ích đáp:

- Tại hạ muốn hỏi cho biết mà thôi. Kẻ bàn quan ai mà không muốn biết trước kết quả vụ này ra sao?

Trương Quân gạt đi:

- Ngươi đừng hỏi đến là hơn.

Lý Ích nghĩ thầm:

"Nghe giọng lưỡi thằng cha này thì dường như A Hương không địch nổi mụ ác phụ kia." Bất giác gã bồn chồn trong dạ. Nhưng rồi gã tỉnh ngộ tự nhủ:

Lo lắng nóng nẩy cũng chẳng ích gì, cần phải bình tĩnh để suy nghĩ còn hơn.

Gã đã nghiên cứu tinh thông binh pháp, nên hiểu khá nhiều cơ mưu huyền biến.

Lý Ích tự nhủ:

- Nếu bản lãnh A Hương không địch nổi mụ ác phụ thì chỉ có biện pháp duy nhất là làm cho mụ phải phân tâm, khiến chân tay mụ chậm lại, hoặc giả A Hương mới có cơ phản bại thành thắng.

Gã nghĩ vậy là đúng yếu quyết về võ học. Vấn đề còn ở chỗ dùng cách gì khiến cho Tiền Như Mạnh phân tâm được?

Lý Ích ngẫm nghĩ một lúc, bỗng lên tiếng:

- Trương Quân! Phong độ của tôn giá khác hẳn người tầm thường. Chắc tôn giác là tay hào kiệt hơn đời?

Trương Quân kịt mũi một cái. Tuy hắn không nói gì, nhưng vẻ mặt đã bớt phần lãnh đạm.

Lý Ích lại hỏi:

- Tiểu đệ có điều không hiểu là bản lãnh của tôn giá không phải hạng tầm thường mà sao chịu tuân theo mệnh lệnh của mụ đàn bà kia sai khiến?

Trương Quân đáp:

- Việc đời ngoắt ngoéo, nhiều khi không thể giải thích được.

Lý Ích hỏi vặn:

- Phải chăng tôn giá không địch nổi mụ?

Trương Quân đáp:

- Ngươi nói giỡn chăng? Mụ đâu phải là địch thủ của ta?

Lý Ích ngẩn người ra hỏi:

- Nếu mụ không phải là địch thủ của tôn giá thì sao tôn giá phải nghe lệnh mụ? À phải rồi!

Chắc tôn giá yêu mụ lắm?

Trương Quân chau mày nhăn mặt đáp:

- Yêu mụ ư? Ta ngán mụ muốn chết còn chưa đủ. Ai mà yêu mụ được?

Lý Ích nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy mà chẳng hiểu vì duyên cớ gì? Nếu bảo thanh âm cùng tướng mạo của mụ khiến cho người ta phải phát ngán cũng không đúng. Vì lúc mụ chưa mở miệng, người ta đã nẩy ra cảm giác chán ngấy rồi.

Trương Quân đáp:

- Đó là môn Yếm Công mà mụ mới khổ công tu luyện mấy năm gần đây. Khắp người mụ phát ra khí vị khiến cho người ta chán ghét chỉ muốn tránh xa. Nếu trốn tránh không được thì đi đến chỗ tự sát.

Lý Ích kinh hãi hỏi:

- Có công phu đó thật ư? Hỡi ơi! Dù cho có nữa, sao lại có người luyện nói mới thật là kỳ?

Trương Quân nói:

- Mụ nguyên là một tên nữ dạ xao khiến cho người ta phải khiếp sợ. Tuy gương mặt mụ cũng có lúc dễ coi, nhưng thanh âm cùng dáng điệu khiến cho nam nhân ngó thấy là phải chạy xa. Vì thế mụ tức đời nên luyện công phu này, chứ chẳng có chi kỳ lạ.

Lý Ích hỏi:

- Té ra là thế! Vậy mụ vĩnh viễn không tính đến chuyện lấy chồng nữa ư?

Trương Quân trợn mắt lên đáp:

- Lấy người vợ như vậy ai mà tiêu được?

Lý Ích vội nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Tiểu đệ không thể sống nổi trong mấy khắc hay một giờ với mụ.

Trương Quân ngạo nghễ khoe:

- Thế mà mụ không làm gì được ta. Ta đã đi đôi với mụ mấy bữa rồi.

Lý Ích hỏi:

- Vậy ra các vị không phải vẫn ở với nhau từ trước?

Trương Quân đáp:

- Khéo khỉ lắm! Ai mà ở với mụ được?

Đột nhiên hắn phát giác ra điều gì liền ngắm nghía Lý Ích từ đầu đến gót chân lại từ gót chân lên đến đầu. Sau một lúc hắn mới nói:

- Lạ thiệt! Ngươi và Ngô Đinh Hương mà chịu đựng nổi Yếm Công của mụ thì thật là một chuyện không ai tin được.

Lý Ích hỏi:

- Mới có một lúc mà tôn giá đã cho là lạ lắm ư?

Trương Quân đáp:

- Hẳn chứ! Ta đây mình mang bản lãnh không đến nỗi kém cỏi thì miễn cưỡng chịu đựng được đã đành, còn các ngươi ỷ vào cái gì mà chịu được lâu như vậy?

Rồi như chợt tỉnh ngộ, hắn nói:

- Phải rồi! Các ngươi là đôi bạn tình. Chắc ma lực của ái tình còn mãnh liệnt hơn Yếm Công của mụ kia, nên các ngươi mới nhẫn nại được.

Lý Ích ra chiều khâm phục nói:

- Có lý lắm! Có lý lắm! Không ngờ Trương Quân là nhân vật võ biền mà phần trí tuệ cũng rất quảng bác mới hiểu thấu mọi sự Ở đời....

Trương Quân trong lòng cao hứng:

- Cái đó chẳng có chi đáng kể.

Lý Ích lại hỏi:

- Sao tôn giá không lén lút bỏ đi cho rồi?

Trương Quân đáp:

- Một là có điều không tiện, hai là ta không thèm làm.

Lý Ích hỏi:

- Nếu là không tiện thì chẳng có chi đáng nói. Còn bảo không thèm làm thì tiểu đệ không dám đồng tình. Nên biết người đàn bà như vậy rất nhiều tà khí mà hai bên lại ngang sức, thì tội gì tranh cường hiếu thắng với mụ?

Trương Quân đáp:

- Tuy ngươi nói có lý, nhưng ta tự biết mình tuy bản lãnh có thể thắng mụ mà không có cách nào giết chết mụ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhất định ngươi không hiểu được đạo lý này. Ta đã bị mụ ám toán phải nhờ vào công lực tinh thâm mới chống nổi Yếm Công của mụ. Nếu xảy cuộc động thủ, thì hai bên cùng chết.

Lý Ích dĩ nhiên không hiểu rõ được, nhưng gã cũng không cần nghiên cứu nữa, liền hỏi:

- Vậy tôn giá có thể bỏ đi chứ sao?

Trương Quân nhăn nhó cười đáp:

- Ta không đi được vì ta có việc bị mụ nắm đằng chuôi. Ta mà bỏ đi, mụ vẫn có thể khiến cho ta gặp vạ sát thân.

Lý Ích hỏi:

- Nói lui nói tới cũng đưa đến chỗ là làm sao cho mụ chết thì tướng công mới khôi phục tự do. Có đúng thế không?

Trương Quân phấn khởi tinh thần đáp:

- Phải rồi! Đó đúng là câu nói làm cho người trong mộng tỉnh giấc.

Hắn nhìn ra chiến trường, miệng khẽ nói:

- Đừng nói nữa! Ta đang chú ý.

Hắn nhìn một lúc rồi lớn tiếng:

- Tiền nương tử! Bản nhân đi đây!

Trong vòng chiến bỗng nghe "ối" lên một tiếng. Tiếp theo trong hai bóng người thì một bóng lùi lại, một bóng tiến lên.

Lý Ích chẳng hiểu ra làm sao. Gã chờ một lúc, bỗng nghe Tiền Như Mạnh nổi lên tràng cười the thé khiến người nghe phải phát khiếp, rồi mụ lớn tiếng gọi:

- Trương Quân! Trương Quân! Ngươi chưa trông thấy ta chết mà dám trốn chạy ư?

Trương Quân không nói gì. Chắc hắn hiểu thị tuyếtn của đối phương bị ngăn trở không nhìn thấy hắn, nên mụ vẫn chưa chuyển động.

Tiền Như Mạnh lại nói:

- Mau ra đây để giúp ta bắt con tiện nhân này!

Thanh âm của mụ rất khủng khiếp khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách.

Trương Quân ngần ngừ một chút rồi cất bước tiến ra.

Lý Ích nắm áo hắn kéo lại hỏi:

- Tôn giá không nghe lệnh mụ không được chăng?

Trương Quân đáp:

- Chẳng có cách nào khác. Võ công của mụ cao hơn sự tiên liệu của ra rất nhiều, vì thế vừa rồi mụ mới thoát hiểm. Dù ta không ra thì mụ vẫn hạ được Ngô Đinh Hương, có điều phải lâu hơn

một chút....

Hắn đưa mắt chú ý nhìn Lý Ích rồi nói tiếp:

- Ngươi nên biết đột nhiên ta nẩy lòng lân tuất Ngô Đinh Hương. Nếu ta không ra tất y phải tổn thương nghiêm trọng. Không phải tổn thương về thể xác mà tổn thương về tâm linh, tức là bị thương về Yếm Công của Tiền Như Mạnh. Ai đã bị thương rồi thì vĩnh viễn khó phục hồi được.

Lý Ích giật mình kinh hãi nói:

- Vậy tôn giá ra mau đi!

Trương Quân chạy lẹ vào trong trường.

Lý Ích đột nhiên tỉnh ngộ lớn tiếng gọi:

- A Hương! Đừng đánh nữa! Chúng ta chịu thua quách!

Ngô Đinh Hương hiện đang bị đối phương bao vây bằng khí vị chán ngán khiến nàng chịu không nổi, cơ hồ muốn tự sát.

Thanh âm của Lý Ích vừa lọt tai, nàng lại phấn khởi tinh thần, khôi phục lại như cũ. Nàng phóng chiêu điểm ra vèo vèo ba chiêu liền, bức bách đối phương phải lùi lại bốn năm bước.

Nàng đảo mắt nhìn ra thấy Trương Quân đã đi gần tới vòng chiến. Tuy hắn đi tay không mà khi đến gần, một luồng khí thế lợi hại đã xô tới.

Ngô Đinh Hương nhận ra cuộc chiến bữa nay, nếu họ Trương cũng nhúng tay vào thì nàng bị bắt lập tức. Vì thế nàng nhảy lùi lại bốn, năm bước, lớn tiếng hỏi:

- Tiền Như Mạnh! Sao mụ lại bội tín, kêu hắn ra viện trợ?

Tiền Như Mạnh cười hô hố hỏi lại:

- Ngươi thử nghĩ coi lực lượng của mình ngươi liệu chống nổi ta không?

Ngô Đinh Hương thẳng thắng đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có ai giúp ta đâu?

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Thằng lỏi mắt trắng kia đã xúi Trương Quân cử động. Đó là ta chưa nói đến sở dĩ ngươi chống được kỳ công của ta hoàn toàn dựa vào mối tình ái mãnh liệt giữa hai người. Ngươi coi đó thì biết, gã vừa cất tiếng gọi, ngươi liền phấn khởi tinh thần. Đó chẳng phải là gã giúp ngươi ư?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Mụ thật khéo cãi cối. Ta chưa từng nghe ai nói hoang đường như mụ.

Tiền Như Mạnh sấn lại gần khiến cho Ngô Đinh Hương liền cảm thấy toàn thân rất khó chịu.

Nàng nói:

- Nếu mụ không chết thì rồi đây có gặp Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng lão tam, ngươi cứ thỉnh giáo hắn sẽ hiểu ngay đạo lý này.

Lý Ích vội chạy lại giữ tay Ngô Đinh Hương nói:

- Tiền Như Mạnh nói có lý. A Hương! Chúng ta nhận thua quách.

Ngô Đinh Hương tựa vào vai gã khẽ hỏi:

- Lý lang nên biết chúng ta thua rồi sẽ đi đến kết quả nào?

Lý Ích khẳng khái đáp:

- Tại hạ biết rồi, nhưng đã lâm vào hoàn cảnh này, chúng ta không nên giãy giụa một cách vô ích, phải vậy không?

Gã giang tay ra ôm lấy Ngô Đinh Hương cảm thấy lưng nàng đã rướm mồ hôi. Hơi thở nàng cũng hơi cấp bách.

Gã ôn nhu nói tiếp:

- Chúng ta đã hết sức, kết quả tất đi đến chỗ thất bại. Đó là việc không thể tránh được, vậy ta nên mạnh dạng hứng chịu sự thất bại.

Ngô Đinh Hương được an ủi rất nhiều. Nàng thở phào một cái nói:

- Lý lang bụng dạ khoát đạt, tính tình dũng cảm như vậy, khiến tiện thiếp rất khâm phục....

Nàng ngừng lại một chút tiếp:

- Lý lang nói đúng lắm. Trong đời người chẳng ai không gặp chuyện thất bại.

Trương Quân đột nhiên xen vào:

- Nhưng còn một hơi thở cũng phấn đấu đến cùng mới là dũng khí chân chính.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Ta không muốn nói chuyện với ngươi.

Lý Ích nói:

- A Hương! Đừng đối đãi với y như vậy. Y có tư cách của y, nhưng phương pháp cùng thái độ sử dụng khác chúng ta.

Gã nhìn Trương Quân hỏi:

- Người đời có trăm ngàn loại. Do đó cách biểu hiện dũng khí không thể giống nhau. Hành động của chúng ta tuy mỗi người một khác, nhưng không nên khinh bỉ nhau. Có đúng thế không?

Tiền Như Mạnh xen vào:

- Ha ha! Không ngờ gã thư sinh vô dụng này mà lại lý luận đâu ra đấy. Nhưng e rằng lúc đao kiếm chặt đầu vẫn như người thường, cũng kêu cha gọi me năn nỉ van lơn....

Trương Quân ngắt lời:

- Cái đó chưa chắc. Ta nhận thấy gã là con người lời nói đi đôi với việc làm. Trên đời thật lắm kẻ tuy hiểu nghĩa lý nhưng lúc thực hành lại không phải là người đọc sách. Còn gã này không thuộc vào loại người đó.

Tiền Như Mạnh bật lên tiếng cười khô khan hỏi:

- Dường như ngươi tán dương gã thì phải?

Trương Quân đáp:

- Ta chẳng biết có tán dương hay không, nhưng nhận thấy trong bọn đọc sách ít có người được như gã.

Tiền Như Mạnh nói:

- Vậy ta yêu cầu ngươi hạ sát gã đi.

Trương Quân nhún vai hỏi:

- Mụ không có tay hay sao?

Tiền Như Mạnh nổi giận đùng đùng hỏi:

- Ngươi dám chống lại mệnh lệnh của ta chăng?

Trương Quân đáp:

- Ta nghe hay không nghe lệnh mụ cũng chẳng có chi là lạ. Mụ đừng quên ta có đủ bản lãnh để thí mạng với mụ cho hai bên cùng chết.

Tiền Như Mạng tức quá thét lên be be. Thái độ hung hãn của mụ khiến cho người ta phát khiếp.

Bỗng mụ bình tĩnh lại hỏi:

- Thế này có được không? Ngươi giết chết gã rồi ta để ngươi đi cho rảnh.

Ngô Đinh Hương và Lý Ích nhìn chầm chặp vào mặt Trương Quân. Bỗng nghe hắn lạnh lùng đáp:

- Với điều kiện đó thì ta ưng chịu.

Ngô, Lý hai người run lên, cảm thấy không còn một chút hy vọng nào sống sót được.

Tiền Như Mạnh nổi lên tràng cười hô hố hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Có điều ta chưa hiểu mối tình cảm của người đối với gã vừa rồi đi đâu mất hết cả?

Trương Quân đáp:

- Ta khen hắn là một chuyện, nhưng đối với gã chẳng có mối thâm tình gì. Hừ! Giết một người có chi là lạ?

Lý Ích đã nghe hắn nói câu này rồi. Hắn lại tự nhận là đệ nhất ác nhân trong thiên hạ. Bây giờ hắn nói lại chẳng qua để chứng thực hắn là người tàn ác mà thôi.

Lại nghe Trương Quân nói:

- Tiền nương tử! Ta sắp động thủ đây!

Tiền Như Mạnh không lên tiếng.

Trương Quân cất bước tiến về phía Ngô Đinh Hương và Lý Ích.

Ngô Đinh Hương vội kéo Lý Ích đưa về phía sau. Nàng lạnh lùng nói:

- Ngươi hãy trổ một vài thủ đoạn cho ta coi.

Trương Quân đáp:

- Đừng ngơ ngẩn nữa! Mau tránh ra! Nàng không phải là địch thủ của ta đâu.

Ngô Đinh Hương nói:

- Ngươi cứ thử đi coi.

Trương Quân nói:

- Nàng chờ ta giết gã họ Lý rồi đi theo ta và sẽ được hưởng cuộc đời vinh hoa phú quý vô cùng!

Ngô Đinh Hương bĩu môi đáp:

- Ai thèm đi với ngươi....

Tiền Như Mạnh cũng lớn tiếng:

- Sao ngươi dám thiện tiện chủ trương? Thị là người của ta, ta sẽ đưa thị cho Diêu Văn Thái.

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Đừng làm rùm nữa! Mụ muốn có bạc thì ta sẽ lấy bạc cho mụ.

Tiền Như Mạnh nói:

- Không được....

Mụ chưa dứt lời đột nhiên dừng lại, vì Trương Quân đã xoay về phía mụ dường như muốn ra tay công kích.

Tiền Như Mạnh bị khí thế hung mãnh của Trương Quân làm cho kinh hãi. Trong lúc nhất thời, mụ không lên tiếng được.

Trương Quân lạnh lùng hỏi:

- Ta đã bảo mụ là có đủ lực lượng để đưa đến chỗ hai bên cùng chết. Mụ không tin ta chăng? Ngô Đinh Hương và Lý Ích hai người coi thái độ, và nghe thanh âm của Trương Quân chẳng thể không tin hắn dám làm như vậy. Thậm chí khí thế của hắn đã lộ ra nếu Lưỡng Diện La Sát Tiền

Như Mạnh còn nói một câu xung đột là hắn lập tức ra tay quyết chẳng dung tình.

Lý Ích hít một hơi khí lạnh, miệng lẩm bẩm:

- Trên đời sao lại có con người coi rẻ tính mạng mình đến thế?

Ngô Đinh Hương là tay kiến thức hơn đời. Nàng thấy hai con người cổ quái sắp đi vào chỗ xung đột, liền nghĩ ngay:

"Nếu chúng xảy chuyện tỷ đấu liều mạng mà cả hai cùng chết thì ta và Lý Ích ở giữa được lợi.

Dĩ nhiên là chuyện rất hay." Nhưng cả hai bên đều là những người cực tà ác quyết chúng chẳng để cho Lý, Ngô đứng giữa hưởng lợi. Đó là một điều chắc chắn.

Ngô Đinh Hương cũng không giải đáp được sự ảo diệu trong vụ này, nhưng nàng cảm giác thấy sự việc sẽ biến diễn như vậy.

Nàng không chần chờ gì nữa, lớn tiếng:

- Nếu hai vị chết một cách hồ đồ như vậy thì e rằng thi thể cũng chẳng có ai chôn cất cho.

Trương Quân hỏi:

- Nàng liệu lý hậu sự cho ta được chăng?

Tiền Như Mạnh bật tiếng cười hung ác xen vào:

- Ngươi nói dễ nghe nhỉ? Ai mà bước được lúc ngươi ra tay giết thị trước hay là đối phương với ta trước?

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Nếu mụ thu thập Lý công tử trước thì có khi ta tạm thời chưa động đến mụ.

Mấy câu đối thoại về sau của hai tên ma đầu khiến người nghe chẳng hiểu gì hết. Lý Ích cũng phải ngẫm nghĩ một lúc mới vỡ lẽ. Bất giác gã sợ toát mồ hôi, bụng bảo dạ:

"Cả hai tên ác ma này đều tàn bạo. Thực là đáng sợ!" Đồng thời gã tỉnh ngộ vì lẽ gì Ngô Đinh Hương cũng phát thoại để chia rẽ chúng.

Ban đầu gã không hiểu nên trong lòng đã ngấm ngầm trách Ngô Đinh Hương sao lại lên tiếng, không để chúng đi ngay vào cuộc tàn sát lẫn nhau.

Trương Quân hỏi:

- Tiền nương tử! Ngươi có chịu buông tay không?

Tiền Như Mạnh lạnh lùng đáp:

- Không buông. Dù ta có mất mạng cũng không hối tiếc.

Ngô Đinh Hương bật cười. Lý Ích cảm thấy trong lòng thoải mái. Nguyên thanh âm của Trương Quân và Tiền Như Mạnh vừa thâm hiểm vừa lạnh lẽo, ác độc khiến người nghe cực kỳ khó chịu, tiếng cười của Ngô Đinh Hương nỉ non như tiếng oanh vàng nổi lên giữa lúc này và ở nơi đây

càng lọt tai đặc biệt.

Nàng cười mấy tiếng rồi nói:

- Tiện thiếp muốn bình luận đoạn công án này được chăng?

Trương Quân đáp:

- Xin cô nương thử nói nghe.

Ngô Đinh Hương nói:

- Về phía Trương Quân thực chẳng đáng chút nào. Đây là tiện thiếp nói theo giả thuyết nếu cả hai bên cùng chết.

Trương Quân ngạo nghễ đáp:

- Đúng thế! Mụ có gì đáng kể đâu?

Tiền Như Mạnh nổi giận quát:

- Con tiện nhân kia! Thế mà mi tự rước lấy cái khổ vào mình....

Ngô Đinh Hương lạnh lùng nói:

- Ta chịu đau khổ đã nhiều rồi, bây giờ có đau khổ thêm một chút nữa cũng chẳng để tâm.

Giọng nói của nàng ra vẻ chán đời như một người đã thấu rõ cuộc nhân sinh, chán ngán hết mọi sự, chứ không phải vì Yếm Công của Tiền Như Mạnh mà ra.

Tiền Như Mạnh sững sốt nghĩ thầm:

"Con nha đầu này đã không sợ chết thì giang hồ ta chưa bức bách thị vội." Nên biết Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh là một ác nhân siêu đẳng. Mụ thông rỏng tính chất của từng người. Do đó mụ có thể lợi dụng mối phản ứng của kẻ khác và gây ra những việc khiến người ta phải khủng khiếp. Mụ coi rõ được chân tâm của Ngô Đinh Hương chẳng có chi là lạ.

Điều sở thích của Tiền Như Mạnh là làm cho người khác phải đau khổ, nên khi đối phương chẳng biết gì là đau khổ nữa, mụ nhận thấy cách hành hạ của mình thành ra vô vị.

Hiện giờ Ngô Đinh Hương đã không sợ chết thì Tiền Như Mạnh không để nàng chết. Mụ muốn chờ cho đến lúc nàng cảm thấy sinh mạng là quý mới đưa vào tuyệt địa một cách đột ngột. Lúc này Ngô Đinh Hương quả nhiên chán nản vô cùng, mụ hưởng thụ cái chán đời của nàng, lấy làm khoan khoái vô cùng và muốn nàng chán đời lâu hơn, không chết đi được.

Tiền Như Mạnh không nổi giận nữa, bình tĩnh hỏi:

- Ta coi chừng ngươi có ý thích Trương Quân thì phải?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tài trí và võ công y đã đến bậc cao minh hiếm có. Tướng mạo y cũng không thô tục, như vậy ta có sinh lòng khâm phục y cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trương Quân nói:

- Ngô cô nương quá khen rồi.

Ngô Đinh Hương lại nói:

- Tiền Như Mạnh! Về phía mụ, vụ công án này mụ làm cũng rất đúng, không có chỗ nào sai trật. Một nhân tài như Trương Quân thì mục còn để y đi đâu được? Vì vậy mụ không chịu buông tay.

Đó là cử động của kẻ trí.

# Chương 108 - Những Đòn Thâm Độc Của Bọn Ác Ma

Tiền Như Mạnh không ngờ Ngô Đinh Hương đưa ra nghị luận vi diệu đến thế, nhưng nói lại hợp tâm ý mụ. Bất giác mụ cười nói:

- Ngươi nói đúng đó. Chẳng thà hai bên cùng chết chứ ta quyết chẳng buông tha. Hắn muốn tránh xa ta. Hừ hừ! Đâu có chuyện dễ dàng thế được?

Lý Ích cảm thấy cục diện lúc này cực kỳ phức tạp và rối loạn. Nhận xét cho kỹ thì giữa gã và Ngô Đinh Hương dĩ nhiên còn mối mâu thuẫn rất lớn với Tiền Như Mạnh và Trương Quân hay ít ra còn là trạng thái đối nghịch. Mặt khác giữa hai người Tiền, Trương cũng có mâu thuẫn đối nghịch nhau.

Theo lẽ thường mà nói thì sự đối nghịch giữa Tiền Như Mạnh và Trương Quân là cơ hội rất tốt cho Ngô, Lý. Nếu vận dụng khéo léo thì Ngô, Lý có thể liên kết một người về phe mình. Nhưng như thế cũng không được, vì giữa Trương Quân và Lý Ích lại có luồng sóng ngầm đối nghịch do Ngô Đinh Hương là một người đàn bà đẹp mà ra. Một đằng Ngô Đinh Hương và Tiền Như Mạnh vì sự ghen ghét về nữ tính đã thành hình mâu thuẫn chẳng thể nào dung hợp với nhau được.

Nói tóm lại, giữa bốn người này đã gây nên một tình hình vi diệu và phức tạp vô cùng. Ngoài ra còn vấn đề sinh tử, nhân tố vê lực lượng, tính toán của Trương, Tiền làm cho Lý Ích phải nhức đầu hoa mắt cũng không phân tính được rõ ràng.

Nói một cách khác gã chưa đoán ra hướng đi tâm lý mấy người chứ đừng nói đến chuyện phỏng đoán được kết quả.

Tiền Như Mạnh đã nói rõ quyết tâm của mụ, chỉ còn chờ phản ứng của Trương Quân.

Bỗng nghe Trương Quân nói:

- Chúng ta đứng trên đường này đã lâu rồi. Nếu Tiền nương tử cảm thấy cảnh vật nơi đây không còn nhiều hứng thú thì chúng ta hãy về nhà rồi sẽ nghiên cứu vấn đề được chăng?

Tiền Như Mạnh trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Cũng được! Về nhà rồi sẽ tính.

Mụ liền phát hiệu lệnh để Trương Quân áp hậu. Mụ dẫn hai người Ngô, Lý đi trước.

Ngô Đinh Hương và Lý Ích đánh không đánh nổi, trốn không trốn thoát, đành đi theo mụ.

Lý Ích đi trong bóng tối bước thấp bước cao lật đật chạy theo. Nếu gã không được Ngô Đinh Hương nâng đỡ thì ngã chúi mấy lần đến sưng mặt sưng mày.

Bốn người đi chừng được ba bốn dặm, đột nhiên đến quảng đường rộng rãi và bằng phẳng.

Tiền Như Mạnh vào lùm cây kéo ra một cỗ xe ngựa. Mụ để Trương Quân ruổi xe, còn mụ cùng Ngô Đinh Hương và Lý Ích lên ngồi xe cho chạy về phía trước.

Xe chạy được mười mấy dặm thì đến một tòa trang viện.

Ngoài cổng lớn cũng treo đèn lửa. Cỗ xe vào qua cổng rồi đi theo con đường đất rắn rất rộng đến trước một tòa nhà cao lớn.

Ba, bốn tên trang đinh cầm đèn chạy ra. Kẻ dắt xe ngựa, kẻ đứng hầu hạ.

Mọi người tiến vào nhà đại sảnh, đèn lửa sáng trưng. Bọn gia đinh lại trở ra ngoài.

Ngô Đinh Hương phát giác ra một điều là Lưỡng Diện La Sát dùng toàn trang đinh và nô bộc tuổi trẻ sức mạnh, mặt mũi khôi ngô.

Mọi người an tọa rồi, thị tỳ pha trà bưng lại.

Lý Ích tay cầm chung trà, mục quang gã nhìn thấy mặt Tiền Như Mạnh ánh vào trong ly nước.

Lúc này Tiền Như Mạnh trông ra chỗ khác, gã yên tâm ngắm nghía người ác phụ có một không hai trong hoàn vũ.

Gã thấy đầu tóc mụ vén lên để lộ gương mặt trắng trẻo cặp mắt và lông mày thanh tú.

Chẳng những mụ không xấu xa mà còn ra vẻ một người nạ dòng thanh lịch.

Lý Ích giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

"Ta cứ tưởng tướng mạo mụ rất đáng sợ, ai ngờ lại không đúng thế." Mụ mở miệng mắng chửi thì đầu tóc dường như có linh tính lập tức rũ xuống che quá nửa mặt.

Lúc này, vẻ mặt xinh đẹp không thấy nửa chỉ còn nghe thanh âm của một ác phụ hung hãn. Lập tức Lý Ích phát giác ra mụ tà ác vô cùng mà bóng dáng cũng khiến cho gã phải buồn nôn.

Tiền Như Mạnh đột nhiên đưa mục quang nhìn vào mặt Lý Ích lớn tiếng hỏi:

- Ngươi kinh hãi lắm phải không?

Lý Ích đáp:

- Dạ dạ....

Gã xoay chuyển ý nghĩ nhận ra mình đáp như vậy là bất diệu, vội đổi giọng:

- Không không! Tại hạ muốn nói....

Tiền Như Mạnh hiển nhiên đã nhận ra vẻ mặt chán ghét mà không sao được của gã, mụ đắc ý nổi lên tràng cười khanh khách.

Lý Ích vội đưa mục quang nhìn qua nét mặt xinh đẹp của Ngô Đinh Hương cho khỏi buồn nôn.

Bất giác gã phát hiện ra Trương Quân không ngớt ngó Ngô Đinh Hương chằm chặp. Gã là nam nhân dĩ nhiên hiểu được trong lòng hắn hoài bão tâm niệm gì rồi. Gã không khỏi nổi lòng phẫn nộ, nắm tay lại đấm xuống ghế bình bình.

Tiền Như Mạnh hất đầu cho mái tóc lật về phía sau, để lộ gương mặt thanh tú thoát tục, nói:

- Trương Quân! Có kẻ ăn phải dấm chua rồi đó!

Ngô Đinh Hương nhìn Lý Ích, cất giọng ôn nhu nói:

- Lý lang! Đừng lý gì đến họ.

Trương Quân nghe nàng nói vậy đột nhiên nổi giận, nhảy bổ lên rồi chạy quanh hai vòng trong sảnh đường. Hắn trở về chỗ ngồi ra chiều buồn bã không lên tiếng.

Ngô Đinh Hương cúi gầm mặt xuống dường như đang suy nghĩ vấn đề gì mà không muốn cho kẻ khác ngó thấy mặt mình.

Sau một lúc, nàng quay lại ngó Lý Ích nở nụ cười thê lương nói:

- Lý lang! Thân thiếp hận nặng như non, phận mỏng như tờ. E rằng kiếp này không thể kề cận Lý lang được nữa.

Lý Ích có tiên cảm sắp xảy biến cố, trong lòng hồi hộp, gã hỏi:

- A Hương nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngô Đinh Hương vẫn giữ nụ cười thê lương ngó gã bằng cặp mắt sâu thẳm đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết bắt đầu nói từ đâu cho phải....

Khẩu khí và nét mặt nàng lộ ra rất chân thiết.

Tiền, Trương hai người cũng đoán chắc nàng không có chút gì trá ngụy. Nhưng cái đó lại khiến chúng lấy làm kỳ. Chúng yên lặng không lên tiếng để nghe nàng nói gì?

Ngô Đinh Hương lấy cây Ngọc Tiêu trong bọc ra, khẽ đặt lên môi mà thổi.

Tiếng tiêu réo rắc nổi lên. Ban đầu còn quanh quẩn trong phòng khách rồi lan ra bên ngoài tan vào không gian giữa đêm tối mờ mịt.

Khúc tiêu uyển chuyển như oán trách, như luyến tiếc, khiến cho người ta cảm thấy nổi lòng vô hạn thê lương. Tiếng tiêu còn giống như con người đang nói năng kể lể những mối tâm sự phát ra tự đáy lòng.

Nếu quả nàng đang than thở nổi lòng thì người ngoài lúc này cũng cảm thấy ruột nàng đứt từng khúc, trái tim nàng muốn tan vỡ. Tiếng tiêu ai oán, thống thiết, khiến người không nỡ lắng nghe.

Cả con người Lý Ích chìm đắm vào trong âm luật thê lương ai oán. Gã phản phất tưởng chừng Ngô Đinh Hương đang kể lể vào tai chàng mối tình uẩn khúc bấy lâu dấu tận lòng. Nó còn ra vẻ hối tiếc sắp đến lúc phải chia lìa. Tựa hồ nàng đang vừa khóc vừa nói:

- Mối ân tình giữa chúng ta từ nay đứt đoạn, đành để lại kiếp sau chắp nối. Bây giờ nhất định phải phân ly đôi ngã....

Lý Ích không hiểu vì lẽ gì nàng phải chia lìa với mình. Gã cũng không rõ tại sao mình nghe tiếng tiêu mà hiểu được. Gã còn nhất định mình nghe không thể sai lầm.

Chỉ có một điều khiến gã được an ủi là Ngô Đinh Hương phải chia tay với gã một cách vô cùng thê thảm, chứ không phải vì ruồng bỏ khinh khi gã.

Sau một hồi ai oán, tiếng tiêu đột nhiên chuyển điệu. Mọi người nghe ra trong tiếng tiêu tỏ rõ kiếp người như một giấc mơ và bước đường đời toàn là chua cay đau đớn.

Nói về vận mệnh của nàng thì quả là gặp toàn điều bất hạnh. Do đó đối với vấn đề nhân sinh, nàng bị cảm xúc đã nhiều chứa trong tâm khảm nên lúc phát ra tiếng tiêu, ai nghe cũng phải cảm động.

Ngô Đinh Hương tiếp tục thổi Ngọc Tiêu. Mục quang của Trương Quân đang ngó vào mặt nàng bỗng chuyển sang nhìn Tiền Như Mạnh và đổi thành mục quang ghê rợn.

Ngô Đinh Hương buông Ngọc Tiêu xuống. Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ.

Ngô Đinh Hương cúi đầu xuống nói:

- Lý lang! Chàng về đi thôi.

Lý Ích dĩ nhiên lấy làm quái lạ, lộ vẽ sững sốt.

Tiền Như Mạnh cũng ngạc nhiên, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Đinh Hương không ngửng đầu lên, đáp:

- Ta bảo y về đi, ngươi không nghe thấy hay sao?

Tiền Như Mạnh ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười nghe rất chói tai.

Tiếng cười vừa dứt, Trương Quân xen vào:

- Nàng nói mụ đã nghe thấy chưa?

Tiền Như Mạnh ngạc nhiên nhìn hắn, thấy sát khí đằng đằng bao phủ người mụ. Khí thế uy mãnh vượt lên trên sức kiềm chế của mụ.

Nói một cách khác, mụ đã nhận ra Trương Quân thoát khỏi vòng kiềm chế của mụ. Bây giờ mà xảy ra cuộc tỷ đấu thì chẳng phải đi tới chỗ hai bên cùng chết mà chính mụ sẽ phải diệt vong.

Tiền Như Mạnh kinh hãi vô cùng, vì Trương Quân đã từng bị mụ ám toán nên lúc động thủ hắn phải chia phần lực lượng để đối phương với Yếm Công. Hắn không thể dùng toàn lực vào việc chiến đấu mới tạo nên thế quân bình.

Hiện giờ Trương Quân hiển nhiên kép được một thứ lực lượng bên ngoài đủ để chống lại Yếm Côn của mụ. Vì thế không phải chia phần tâm lực và có thể tập trung toàn lực đối phương với mụ thì mụ chẳng thể địch nổi hắn.

Tình thế đã rõ ràng. Giả tỷ Lưỡng Diện La Sát Tiền Như Mạnh mà cự tuyệt ý kiến của Ngô Đinh

Hương, không để Lý Ích bình yên rời khỏi nơi đây, tất Trương Quân sẽ đánh mụ một đòn nghiêm trọng.

Mặt khác, Tiền Như Mạnh mà buông tha Lý Ích thì Ngô Đinh Hương về hùa với Trương Quân, liệu có tha mụ hay không? Cái đó còn là vấn đề chưa biết trước được.

Tiền Như Mạnh ở vào giữa hai tình thế nghi nan nên trong lòng mụ không khỏi hồi hộp chẳng biết theo đường nào.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương. Cả Lý Ích cũng bối rối vô cùng, toàn thân gã toát mồ hôi.

Tiền Như Mạnh bỗng lớn tiếng:

- Lý công tử! Công tử đi ngay đi!

Lý Ích không tự chủ được, đứng bật dậy đưa mắt ngó Ngô Đinh Hương thấy nàng không lộ vẻ gì, mặt trơ như pho tượng đá.

Lý Ích buông tiếng thở dài sườn sượt cất bước ra đi.

Ngô Đinh Hương lạnh lùng nói:

- Tiền đại nương! Bảo người sắp xe đưa y đi một quãng.

Tiền Như Mạnh lúc này rất mau lẹ. Quả nhiên mụ làm theo lời nàng ngay.

Lý Ích ra ngoài rồi được xe ngựa chở về trang.

Tiền Như Mạnh dương cặp mắt ác độc lên nhìn trừng trừng Ngô Đinh Hương. Mụ cũng thừa nhận nàng rất xinh đẹp, thân thể nở nang khiến người ngó thấy phải rạo rực tâm hồn. Cái đẹp của nàng thanh tao thoát tục khác hẳn với những người đàn bà xinh đẹp thông thường.

Chính vì dung nhan thoát tục, Ngô Đinh Hương đã khiến cho nhiều chàng trai trên thế gian phải điên đảo thần hồn và sinh lòng tham lam muốn chiếm lấy nhục dục làm riêng của mình.

Tiền Như Mạnh vẫn hau háu nhìn nàng để quan sát. Sau một lúc lâu đột nhiên vẻ mặt nàng biến thành lạnh lẽo. Cặp lông mày hơi dương lên. Mục quang nàng nhìn vào mặt Tiền Như Mạnh. Mụ biết cái nhìn của nàng tỏ ra trong lòng bớt khẩn trương.

Tiền Như Mạnh để tâm về sự thay đổI thái độ của Ngô Đinh Hương. Mụ chợt tỉnh ngộ lẩm nhẩm:

"Phải rồi! Thị tính thời gian biết lúc này Lý công tử đã về đến trang viên một cách an toàn, nên thị yên tâm lại." Mụ còn nhận thấy một nhược điểm khác nữa là Ngô Đinh Hương và Trương Quân có thể gây chuyện không hay cho mụ. Mụ liền nghĩ cách vận dụng thủ pháp thế nào để đối phó với đối phương.

Tiền Như Mạnh bắt đầu cho tóc lật về phía sau để lộ gương mặt phong lưu rồi cất giọng nhu hòa rất lọt tai hỏi:

- Ngô Đinh Hương! Ngươi dùng cách gì viện trợ Trương Quân để chống đối ta?

Ngô Đinh Hương cười lạt hỏi lại:

- Sao mụ không hỏi hắn?

Tiền Như Mạnh đưa mắt nhìn Trương Quân hỏi:

- Ngươi thử nói cho ta nghe được chăng?

Trương Quân lắc đầu đáp:

- Nói ra cũng chẳng có gì đáng tiền.

Tiền Như Mạnh nói:

- Đã vậy để ta thử đoán xem?

Trương Quân nhún vai đáp:

- Cái đó tùy ở nơi mụ.

Tiền Như Mạnh nói:

- Yếm Công của ta dám nói là thiên hạ vô song, cả Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng lão tam cũng không bì kịp. Ta đã quan sát và rút kinh nghiệm thì ở trên thế gian này chỉ có ái tình thuần khiết và tha thiết là kháng cự lại được nó. Do đó ta chắc rằng trừ phi các ngươi đã nẩy ra mối ái tình tha thiết, bằng không thì ngươi chẳng có lực lượng nào chống cự được Yếm Công của ta.

Trương Quân cười lạt hỏi:

- Có phải mụ đoán như vậy không?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Trừ phi trên đời có chỗ bí ẩn khác phóng kể, còn thì chẳng có cách nào chống lại được Yếm Công của ta ngoài ái tình, nên ta đoán như vậy. Theo chỗ ta biết người đời đã tìm hàng trăm hàng ngàn lối thoát nhưng cũng không lại được.

Trương Quân lắc đầu nói:

- Thế thì mụ đoán trật rồi.

Tiền Như Mạnh sững sốt, mụ đưa mắt nhìn Ngô Đinh Hương. Cứ coi khoé mắt của nàng thì lời Trương Quân chẳng phải là giả dối.

Nhưng mụ gật đầu nói:

- Phải rồi! Ta cũng biết là sai trật. Vì thứ ái tình chống được Yếm Công của ta phải là ái tình chân thành thuần khiết đến trình độ có thể liều mình không tiếc sinh mệnh mới được. Ngô Đinh Hương vừa có mối tình đó với gã thư sinh kia thì nói trong khoảnh khắc làm gì thị đã có tình tha thiết với ngươi mau như vậy?

Trương Quân nói:

- Điều mâu thuẫn này đã rõ rệt, nhưng mụ thích lắm miệng thì đó là việc của mụ.

Hắn quay sang Ngô Đinh Hương nói:

- Ngô cô nương! Chúng ta đi thôi.

Ngô Đinh Hương nhìn Tiền Như Mạnh hỏi:

- Ngươi buông tha mụ ư?

Trương Quân nói:

- Một là mụ chẳng phải con người dễ trừ diệt. Hai là mụ cố gắng thi triển kế hoạch độc địa, rèn luyện Yếm Công để đối phó với Tăng lão tam. Vì thế mà tại hạ không muốn hạ độc thủ hại mụ, để mụ sửa trị Tăng lão tam cho mình há chẳng hay hơn ư?

Ngô Đinh Hương nói:

- Ngươi chỉ nghĩ đến điều lợi mà không lo đến cái hại. Ta khuyên ngươi đừng tha mụ là hơn.

Tiền Như Mạnh chấn động tâm thần tự hỏi:

- Con nha đầu này là hạng người nào? Chẳng lẽ thị không biết ta còn đủ điều kiện phản lại khiến cho thị và Trương Quân chẳng chết cũng bị thương? Nhất là chính bản thân thị càng nguy hiểm hơn....

Tiền Như Mạnh xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, tai nghe Trương Quân nói:

- Hãy tạm gác chuyện này lại. Nếu đi đến chỗ hai bên cùng chết thì chi bằng hãy tạm thời lánh xa mụ rồi sẽ tính.

Ngô Đinh Hương nhí nhoẻn cười hỏi:

- Biết thời vụ mới là tuấn kiệt. Có phải ngươi muốn nói vậy không?

Trương Quân đáp:

- Phải rồi! Nàng mà tin ta thì ta nhất định có cách đối phó với mụ.

Ngô Đinh Hương trầm ngâm không đáp.

Tiền Như Mạnh nghe hai người đối đáp để sưu tầm tài liệu. Đồng thời mắt mụ quan sát thái độ đối phương. Mụ ngó thấy mục quang của Trương Quân hau háu nhìn Ngô Đinh Hương, liền tỉnh ngộ nghĩ thầm:

"Phải rồi! Trương Quân muốn lợi dụng tình dục đối với thị mới có đủ lực lượng chống đối Yếm Công của ta. Hỡi ơi! Không ngờ lực lượng của tình dục cũng mãnh liệt chẳng kém gì ái tình thuần khiết. Đại khái chuyện này chỉ có đàn ông là làm được. Nam nữ khác nhau chính là chỗ đó." Nên biết chính mụ cũng đã trải qua biển dục, nhưng ban đầu mụ không nhận ra được tình dục cũng có sức mạnh ghê gớm.

Sau mụ nhớ tới lời nói của người đàn ông thì tình dục của họ lực lượng còn mạnh hơn đàn bà nhiều. Nhất là họ đã ở vào một tình trạng bị khích động quá chừng thì chẳng coi sống chết vào đâu nữa.

Như vậy Trương Quân đã dựa vào lực lượng của tình dục để chống cự Yếm Công mới đúng chứ không phải ái tình. Còn Ngô Đinh Hương thì lại vì ái tình chứ không phải tình dục. Dĩ nhiên ái tình của nàng không phải đối với Trương Quân mà là để hy sinh cho Lý Ích mới có hiện trạng này.

Lại nghe Trương Quân thúc giục:

- Ngô Đinh Hương! Chúng ta đi thôi.

Ngô Đinh Hương lắc đầu đáp:

- Hãy chờ lát nữa đã.

Trương Quân nói:

- Còn chần chờ mãi thì trời sáng mất.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Trời sáng hay tối đối với ngươi cũng chẳng khác gì.

Trương Quân đáp:

- Tuy chẳng khác gì nhưng chúng ta hà tất phải hao phí thời giờ.

Ngô Đinh Hương nghĩ bụng:

"Ta cũng biết thời giờ là rất quý đối với mình, nhưng ta đã quyết hy sinh vì chàng thì dĩ nhiên ta càng cần kéo dài thời gian." Nàng nghĩ vậy rồi không nói gì chỉ nhìn Trương Quân mà cười một cách rất ý nhị.

Trong sảnh đường ba người ngồi lẳng lặng một lúc nữa.

Tiền Như Mạnh bề ngoài tuy thản nhiên như không mà trong đầu óc mụ đang suy tưởng ghê gớm để tìm biện pháp phản kích chế thắng đối phương.

Mụ đã nghĩ thông được một điểm là Ngô Đinh Hương kéo dài thời gian không ngoài mục đích để Lý Ích có dư thời giờ tìm nơi kín đáp ẩn thân, người ngoài khó mà tìm ra được.

Tiền Như Mạnh lại phân tích Yếm Công của mụ đối với Ngô Đinh Hương chẳng có hiệu lực gì, vì nàng hoài bão mối ái tình mà hy sinh cả đến cái tôn cao của nàng. Đó là một lực lượng trên đời không còn thứ gì áp đảo được. Mụ chỉ còn khai thác nơi chỗ mâu thuẫn của Trương Quân.

Trương Quân lợi dụng lực lượng tình dục đặng tiêu giải áp lực của Yếm Công thì còn có chỗ hở để mụ thừa cơ. Vấn đề chỉ còn là làm cách nào cho hắn lộ nhược điểm ra.

Tiền Như Mạnh suy đi nghĩ lại nhận thấy lực lượng về tình dục lúc đến rất mãnh liệt mà lúc lui cũng mau chóng. Nếu mụ có thể khiến cho hắn phát tiết lửa dục thì hắn trở lại nguyên hình ngay và không chống nổi lực lượng Yếm Công nữa. Như vậy hiện giờ mụ phải làm thế nào khiến Ngô Đinh Hương đi theo hắn ngay.

Mụ liền nổi lên tiếng cười chói tai, rồi hỏi:

- Trương Quân! Ngươi thử nghĩ coi vì lẽ gì mà thị không muốn đi với ngươi?

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Im miệng đi! Câu chuyện giữa chúng ta không việc gì đến mụ.

Tiền Như Mạnh nói:

- Phải rồi! Hiện giờ không can gì đến ta nên ta mới nói một lời công đạo. Đáng thương cho ngươi bị người ta làm cho ngu muội mà không biết.

Trương Quân không lý gì đến mụ vì thanh âm của mụ khiến cho người nghe phải chán tai.

Tiền Như Mạnh lại nói:

- Sở dĩ thị muốn kéo dài thời gian chẳng qua là để cho tình nhân ẩn nấp được chắc chắn....

Trương Quân nói ngay:

- Đó chẳng phải là một cử động hợp tình hợp lý ư?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Thế thì ngươi ngu quá! Đến lúc Lý công tử đã an toàn không còn nguy hiểm gì nữa thì.... Hà hà! Ngươi liệu còn túm được thị nữa không?

Trương Quân vẫn thản nhiên hỏi lại:

- Ta nắm được nàng hay không thì can chi đến mụ, mà mụ phải nóng nảy?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Ngươi thật ngu xuẩn hết chỗ nói. Ngươi nên biết thị chẳng phải là con người trinh tiết gì thì thèm một thằng đàn ông hay ít một thằng đàn ông cũng chẳng có chi quan trọng.

Trương Quân chau mày hỏi:

- Đã không quan trọng, mụ nhắc tới làm chi?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Nhưng hiện giờ thì không thế nữa. Thị đã chân tâm yêu một người nào mà mối tình thâm hậu chân thực đến trình độ hy sinh cả tánh mạng thì trinh tiết lúc đó lại biến thành rất trọng yếu.

Trương Quân hỏi:

- Ủa! Có thật thế không?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Thị đã hết lòng yêu Lý công tử thì tự nhiên tấm lòng đạo đức hạn chế nàng lại phải giữ chữ trinh riêng cho gã. Có thế mà ngươi không hiểu ư?

Trương Quân nói:

- Người ta để hết tâm ý vào ái tình thì dĩ nhiên phải thế có chi là lạ?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Vì thế ta không buông tha thị để trinh tiết của thị bị phá hủy về tay ngươi.

Trương Quân bật lên tràng cười rất khả ố nói:

- Té ra là thế. Vậy ta không phản đối mụ.

Ngô Đinh Hương chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

"Con ác phụ này thật là lợi hại! Mụ đã nhìn rõ chỗ dụng tâm của ta, tìm cách khích động thằng cha này đối phó với ta. Hỡi ơi! Nếu là lúc bình thời thì ta có hiến thân cho hắn cũng chẳng hề gì. Nhưng bây giờ chẳng thà ta chịu chết để vẹn lòng trung với Lý lang.

Nàng đi đến quyết định coi chết như thường, bỗng cảm thấy trong lòng thoải mái.

Trương Quân đứng dậy đi đến bên Ngô Đinh Hương.

Ngô Đinh Hương dịu dàng nói:

- Ngươi hãy chờ một chút. Ta còn câu chuyện muốn nói.

Trương Quân quả nhiên dừng bước giục:

- Nàng nói đi, nàng nói đi!

# Chương 109 - Trong Ngô Trạch Xuất Hiện Âu Dương Tinh

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Sao ngươi lại mù quáng để cho mụ ác phụ lợi dụng? Ta nhận thấy thủ đoạn này của mụ nhất định có chuyện âm mưu.

Trương Quân hỏi lại:

- Đó là việc về sau. Bây giờ ta hãy hỏi nàng:

Nàng có muốn đi với ta không?

Ngô Đinh Hương cả quyết đáp:

- Hiện giờ thì không được.

Trương Quân hỏi:

- Đại khái đến bao giờ mới được?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Vì ta không muốn lừa gạt ngươi nên không thể nói thời gian trước được.

Tiền Như Mạnh nổi lên tràng cười rộ hỏi:

- Ngươi coi đó mà coi, liệu có nắm được thị không?

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Ta không cần lựa chọn thủ đoạn, nhất định phải lấy được nàng vào tay.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Nếu ngươi chỉ lấy được cái xác không hồn thì sao?

Trương Quân bất giác như người bị uy hiếp lùi lại một bước để Ngô Đinh Hương khỏi tự sát mau lẹ. Dường như hắn biết nàng là con người giàu kinh nghiệm giang hồ. Khi nàng muốn tự sát tất có phương pháp ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Ngô Đinh Hương nói:

- Mụ nói câu này không sai đâu. Trương Quân! Ngươi mà cưỡng bách ta thì chỉ lấy được cái xác chết của ta mà thôi....

Tiền Như Mạnh mừng thầm nghĩ bụng:

"Thời cơ đã đến rồi. Ta chỉ xúi một câu nữa là Ngô Đinh Hương chẳng bị đoạt trinh tiết cũng

phải chết nhăn thây ngay đương trường." Mụ nghĩ vậy liền lớn tiếng:

- Trương Quân! Nếu ngươi quả muốn lấy được thị thì ta có biện pháp này.

Trương Quân hỏi:

- Biện pháp gì?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Giản dị lắm! Chúng ta chia nhau ra mà hành động. Ta đi tìm gã tiểu tử họ Lý, còn ngươi giữ chịt lấy thị. Ngươi chờ ta bắt được Lý công tử đem về thì chẳng lo gì thị không chịu đầu hàng.

Ngô Đinh Hương giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

"Nếu chúng làm thế này thì mình chỉ còn cách hiến thân cho Trương Quân, với điều kiện là hắn phải ngăn trở Tiền Như Mạnh." Trương Quân cũng nghĩ bụng:

"Tiền Như Mạnh rắc rối bấy lâu chẳng qua chỉ muốn bỏ đi dời xa ta. Mụ mà túm được Lý Ích nhất định giết chết gã. Như vậy Ngô Đinh Hương sẽ bị cưỡng hiếp không còn nghi ngờ gì nữa. Thế là ta mất đối tượng để kích thích tình dục. Khi đó Yếm Công của mụ lại kiềm chế được ta...." Dĩ nhiên hắn không chịu để Tiền Như Mạnh bỏ đi. Bằng không thế thì mụ sẽ trở lại tình thế kiềm chế được hắn rồi đi đến chỗ hai người cùng chết mà chẳng ích gì.

Trương Quân lắc đầu đáp:

- Đừng có nóng nảy.

Tiền Như Mạnh lại nói:

- Thời cơ vụt cái là đi mất. Nếu còn chần chờ chưa chắc ta đã tìm thấy Lý công tử. Khi đó Ngô Đinh Hương sẽ chẳng quan tâm gì đến sống chết. Ngươi muốn chiếm được thị chỉ có cơ hội này, bắt thị phải quyết định ngay:

Một là thị phải theo ngươi, hai là để ta đi kiếm Lý công tử.

Trương Quân gật đầu đáp:

- Mụ nói cũng có lý.

Hắn đưa mắt nhìn Ngô Đinh Hương nói:

- Nàng phải theo ta ngay lập tức, bằng không ta để mụ đi kiếm Lý công tử.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Nếu ta không theo ngươi thì ngươi có chắc mụ sẽ đi kiếm Lý công tử chăng?

Trương Quân đáp:

- Cái đó dĩ nhiên rồi. Mụ muốn giết Lý công tử thật dễ như trở bàn tay. Đối với mụ việc này chẳng lấy gì làm thú vị cho lắm, nhưng mụ cũng khó lòng hủy diệt được nàng. Vì thế mà mụ tính nước chẳng thà để nàng lọt vào tay ta....

Hắn quay lại nhìn Tiền Như Mạnh hỏi:

- Ta nói vậy có đúng không?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Đúng lắm! Giả tỷ bây giờ ngươi đi theo Trương Quân thì vụ công án này đến đây là kết thúc.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Lời nói của mụ liệu ta yên tâm mà tin được chăng?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Ngươi không tin thì cũng chẳng được vì ngươi chẳng còn đường lối nào để lựa chọn nữa.

Trương Quân nói:

- Ta tin lời mụ, vì mụ mà bội tín thì nàng nhất định bức bách ta phải trả thù, mà mụ không phải là đối thủ của ta.

Giọng lưỡi khoác lác của Trương Quân khiến Ngô Đinh Hương nghe cũng tức mình.

Nhưng Tiền Như Mạnh lại không lộ vẻ gì bất phục, có thể là mụ giả vờ. Mặt khác, khẩu khí của Trương Quân lộ ra lòng tự tin chứ không phải muốn nói hoang đường.

Ngô Đinh Hương biết mình đã lâm vào tình thế tối hậu cần đi tới quyết định. Hai đường phải lựa chọn lấy một là thất trinh hay chịu chết.

Lúc còn ở trong thành Nghi Dương, Ngô Đinh Hương cùng Lý Ích chạm trán Tiền Như Mạnh và Trương Quân, bức màn quyết chiến đã khai diễn.

Nguyên khi rời vừa tối, Xuân Cúc đến trần phủ trở về không có ai theo hút, nhưng Trần phủ lại có bóng người chạy về phía Tây Bắc nhanh như gió, khinh công cực kỳ trác tuyệt.

Người dạ hành này liền bị phát giác ngay, nhưng họ không đi về phía Ngô gia, nên tin tức đồn ra thì bao nhiêu cao thủ tham gia vụ này đều hồi hộp trong lòng. Họ đoán có thể là Lục Minh Vũ đã phát giác cổ thuật ở Xuân Cúc bị phá giải, hắn cảnh giác mà xa chạy cao bay, ra ngoài sự tiên liệu của Cao Thanh Vân tức là không đến Ngô gai thám thính nữa.

Lục Minh Vũ mà ra khỏi Nghi Dương rồi thì biển người bát ngát muốn tìm thấy tông tích hắn không phải chuyện dễ dàng.

Cao Thanh Vân liền thông tri cho A Liệt y kế mà làm việc.

Chớp mắt năm sáu bóng người vọt vào Trần gia tản đi xục tìm khắp nơi.

Cao Thanh Vân đã biết tỷ tỷ của Xuân Cúc tức Xuân Mai ở phòng nào rồi, nên đến thẳng ngay phòng đó.

Y bật lửa sáng lên nhảy đến bên giường thì thấy một thiếu nữ xinh đẹp nhỏ tuổi giương mắt lên mà nhìn.

Mắt cô bé chiếu ra những tia mê loạn, đồng thời có ẩn ác ý rất mãnh liệt.

Cao Thanh Vân vươn tay nắm lấy người cô nhả nội lực ra khiến toàn thân cô tê dại không nhúc nhích được và cũng không kịp bật tiếng rên.

Tay kia y móc lấy viên thuốc nhét vào miệng thiếu nữ, rồi theo biện pháp mà Bành Xuân Thâm đã truyền thụ cho để phá giải cổ thuật.

Sau một lúc, người thiếu nữ run lên một cái. Cô như người trong mộng choàng tỉnh giấc, dương cặp mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông đầy vẻ thô hào.

Cao Thanh Vân cất giọng ôn hòa nói:

- Cô đừng sợ gì hết. Hãy nói cho ta biết tối nay lão gia nhà cô có qua đây không?

Xuân Mai không tự chủ được gật đầu. Bây giờ thị mới phát giác ra mình mới khôi phục tự do có thể nói năng và cử động được.

Thị toan lớn tiếng kêu la để người nhà vào bắt chàng trai này, nhưng không hiểu tại sao chẳng những thị không kêu gọi mà còn trả lời chàng nữa.

Cao Thanh Vân lại hỏi:

- Có phải y ngó thấy lệnh muội là Xuân Cúc rồi giật mình kinh hãi lật đật bỏ đi ngay không?

Xuân Cúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao các hạ lại biết thế?

Cao Thanh Vân đáp:

- Vì lệnh muội và cô đều bị hắn dùng một phương pháp để kiềm chế tâm trí. Tình trạng này khiến cho các cô phải tuân theo mệnh lệnh của hắn, bất cứ hắn bảo các cô làm việc gì.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bọn ta đã giải cứu cho các cô và hiện giờ các cô trở lại bình thường. Vì hắn thấy cô em cô trạng thái khác lạ lên rất lấy làm kỳ mới chạy đi điều tra.

Vẻ ngơ ngác của Xuân Mai lộ ra khoé mắt. Thị chẳng hiểu gì về vụ này, nghe Cao Thanh Vân nói vẫn còn nửa tin nửa ngờ.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Cô phải dấu kín vụ này, nhất thiết đừng hở môi với ai. Ta đi đây.

Xuân Mai lật đật ngồi dậy vươn tay ra toan kéo lại, nhưng Cao Thanh Vân đã vọt ra ngoài phòng. Y biết vận mệnh về tương lai của thiếu nữ xinh đẹp này tất có nhiều bi thảm, vì thị đã được Trần lão gia thu làm tỳ thiếp rồi lão đi mãi không trở về. Thị phải chịu cảnh phòng không chiếc bóng vĩnh viễn làm kẻ góa bụa là một điều khó lòng tránh được.

Hiện giờ Cao Thanh Vân không rảnh để nghĩ đến chuyện này. Y lập tức thông tri mọi người đừng xục tìm trong Trần gia cho mất thì giờ.

A Liệt cùng đồng bọn chạy ra khỏi Trần phủ hơn mười trượng thì A Liệt vọt lên để gặp Cao Thanh Vân hỏi:

- Cao huynh! Chúng ta không về Ngô Trạch nữa ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không! Tên ác ma kia rời khỏi nhà này đi theo ngã đường khác, vậy chúng ta phải đuổi ra ngoài thành, may hãy còn kịp.

A Liệt ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Tiểu đệ có cần thông tri cho A Tinh không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó tùy ở Tra đệ. Thời cơ chỉ vụt một cái là đi mất, ta chẳng thể theo Tra đệ để báo cho y được.

Giữa lúc mọi người nói chuyện nơi đây thì Lý Tuệ Tâm ở Ngô phủ đang cởi quần áo định đi nằm.

Theo lẽ thường, một lương gia phụ nữ bây giờ mới đi nằm đã là muộn rồi. Dù cô không ngủ được cũng nằm trên giường rồi mới phải.

Lục Minh Vũ ở bên ngoài nhờ có ánh đèn nhìn rõ mọi sự trong phòng, không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Hắn ngồi trên bờ tường đối diện ẩn mình vào sau đám cành lá rậm rạp để dòm ngó.

Nguyên Lục Minh Vũ ở Trần phủ chạy ra toan đi thật xa. Nhưng hắn chợ nhớ tới tình hình Chu phu nhân tức Ngô Đinh Hương do miệng Xuân Cúc xưng ra khiến hắn sinh lòng ngờ vực.

Lục Minh Vũ nghĩ lui nghĩ tới rồi quyết định đi điều tra.

Ngô Đinh Hương dọn đến đây trước khi câu chuyện của hắn bị bại lộ. Hắn thấy cô gái này quyết không phải là kẻ đối đầu với hắn được.

Hắn lại nghĩ rằng giả tỷ Ngô Đinh Hương hiểu những việc xảy ra ở Lạc Dương thì nàng đối với vụ Xuân Cúc bị cổ thuật nhất định phải xử trí một cách cẩn thận, quyết không mạo muội phá giải cho thị mà còn không hành động gì khác nữa.

Về điểm thứ hai theo nhận xét của Lục Minh Vũ thì nếu quả Ngô Đinh Hương biết rõ sự tình ở Lạc Dương, tất nàng thông tri cho bọn A Liệt, Cao Thanh Vân lẻn vào Trần phủ để vây bắt hắn mới là hợp lý.

Vì thế hắn quyết đoán cô gái này không biết việc Lạc Dương nhưng hiểu cổ thuật.

Lục Minh Vũ nghĩ tới đây đột nhiên xúc động mãnh liệt, không nghĩ nhiều nữa muốn chạy vào phòng Ngô thị.

Chỉ trong nháy mắt, mắt đã ẩn vào một chỗ có thể nhìn rõ trong nhà.

Nguyên hắn nhìn tháy hai điểm đáng ngờ. Một là Lý Tuệ Tâm còn nhỏ tuổi quá, mới mười bảy

mười tám là cùng. Điểm thứ hai là thiếu nữ xinh đẹp này không hiểu võ công, chỉ trong qua hành động cử chỉ đã nhận được ngay.

Lục Minh Vũ nghĩ thầm:

"Con tiểu tỳ Xuân Cúc đã nói chủ nhân của thị họ Chu. Chẳng lẽ thiếu nữ này là Chu phu nhân? Nhưng xem ra thì dường như nàng còn là một vị thiên kim tiểu thư chưa xuất giá. Vã nếu nàng chưa hiểU võ công thì làm sao đã học được cách phá giải cổ thuật?" Lý Tuệ Tâm đứng trước gương bỏ những châu ngọc trang sức trên đầu, rồi cởi búi tóc. Tóc nàng đen và dài xõa xuống vai.

Tiếp theo cô cởi bỏ áo ngoài, chỉ mặc tấm áo lót thêu hoa để hở cổ và cánh tay trắng như tuyết. Bây giờ cô mới lau phấn trên mặt đi. Hình tướng cô hoàn toàn biến đổi. Tuy cô là một thiếu nữ thanh xuân diễm lệ, mà đồng thời sức hấp dẫn về nữ tính của cô càng làm rạo rực lòng người.

Lục Minh Vũ dần dần nổi lửa dục lộ ra khoé mắt. Hắn lẩm bẩm:

- Té ra nàng còn nhỏ tuổi mà đã xuất giá thành thiếu phụ. Vừa rồi nàng mặc quần áo dài ta lầm tưởng nàng còn thiếu nữ....

Lý Tuệ Tâm oằn oại cái lưng, ngả người xuống. Hai cánh tay cô dưới ánh đèn sáng càng lộ ra những nét khêu gợi mê hồn.

Lục Minh Vũ chấn động tâm thần, không ngăn lửa dục, nghĩ thầm:

"Không ngờ nàng lại là một vưu vật thiên nhiên. Mình tới đây dòm ngó là một cử động không lầm...." Nên biết Lục Minh Vũ đã lăn lộn trong làng son phấn coi người quá nhiều, vì vậy mà những động tác, tính tình của đàn bà con gái hắn trông thấy là hiểu tới đặc chất của từng người.

Đại khái những kẻ đã đầm mình trong biển dục đều có bản lãnh này chẳng có chi là lạ.

Hắn nhảy đến dưới cửa sổ nhanh như chớp. Tay vừa đẩy cửa người đã nhẹ nhàng lọt vào phòng rồi. Hắn xoay tay khép cửa sổ.

Lý Tuệ Tâm trông thấy bóng người đàn ông ở trong gương đứng phía sau cô. Cô kinh ngạc trố mắt ra mà nhìn, nhưng không có vẻ luống cuống.

Lục Minh Vũ là một người đàn ông vào trạc tứ tuần, mặt mũi hồng hào, tướng mạo nghiêm trang, có tác phong một nhân sĩ. Hắn chỉ khác đời ở chỗ tia mắt rất mãnh liệt.

Lý Tuệ Tâm trở lại bình tĩnh, một tay che ngực, khẽ hừ một tiếng rồi hỏi:

- Trước nay các hạ vào đâu cũng quen thói không gõ cửa hay sao?

Lục Minh Vũ lấy làm thú vị vừa cười vừa hỏi lại:

- Cô nương gặp người nào cũng không hỏi tên bao giờ ư?

Lý Tuệ Tâm nở nụ cười rất hấp dẫn hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn cho biết cao danh?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cái đó cũng không nhất định. Có khi tại hạ nói cho cô nương biết nhiều quá, vượt qua cả tên thật. Có khi tại hạ không cho cô hay chút gì.

Lý Tuệ Tâm ngồi dậy, bây giờ cô không thể nhìn bóng đối phương trong gương, mà Lục Minh Vũ lại có thể nhìn trong gương thấy phía dưới áo lót của cô, da bụng cô trắng như tuyết khiến người ta phải lóa mắt.

Lý Tuệ Tâm xoay mình coi người đàn ông. Đột nhiên cô cảm thấy dường như hắn có luồng hấp lực khiến cô không tự chủ muốn chạy lại mà gieo mình vào lòng hắn.

Cô tự nhủ:

"Ta phải trấn tĩnh, không thì bị hắn kiềm chế. Hắn đã phát huy hấp lực và đó là một sức mạnh trước nay từng làm cho đàn bà con gái phải đầu hàng. Có lý đâu ta lại giống bọn phụ nhân dâm đãng, tự động hiến thân?" Nguyên cô đã thảo luận với Ngô Đinh Hương về vấn đề nghị lực của đàn ông. Cả hai người cùng đồng ý đi đến kết luận là bọn đàn ông rất hấp dẫn chia làm hai loại:

một hạng rất tốt và một hạng rất tồi bại.

Hạng thứ hai thì bất cứ đối với ai cũng làm như vậy. Thanh danh họ càng tàn tạ thì họ càng sành nghề câu gái. Hạng người này là những gã trai thông minh và nhiều thủ đoạn. Thế mà đàn bà con gái biết họ nổi tiếng về nghề này vẫn cứ tự tiện gần gũi họ. Đại khái chỉ vì các bà các cô muốn thử xem họ có chỗ nào khác thường mà lại trêu cợt được nhiều phụ nữ? Đồng thời có người hy vọng hàng phục được ho, bắt họ làm một tên bày tôi trung thành dưới bóng quần hồng.

Nói tóm lại những đàn ông tồi bại có sức hấp dẫn chỉ để đánh vào nhược điểm trong tâm lý phụ nữ.

Lý Tuệ Tâm một mặt tự cảnh cáo mình, nhưng một mặt vẫn di động hai gót tiến về phía Lục Minh Vũ.

Bộ pháp cùng kểu cách của cô đã được huấn luyện đầy vẻ phong tình. Dĩ nhiên đây là Ngô Đinh Hương chỉ điểm cho cô, bằng không dù cô có thông minh đến đâu cũng không sáng tạo ra được thái độ phong lưu lãng mạn.

Lục Minh Vũ nhìn cô mà nuốt nguơi miếng, miệng lẩm bẩm:

- Nàng thật là một vưu vật hiếm có ở đời....

Nên biết hắn coi người đã nhiều và hiểu sâu xa một người đàn bà phải cần một đoạn thời gian mới quen đường lối trăng hoa. Lý Tuệ Tâm là một cô gái xinh đẹp nhỏ tuổi, mà lại thành thuộc trong nghề này là một chuyện ít khi có được, trong đời hắn mới thấy đây là một.

Vì vậy hắn mừng thầm cho cuộc hạnh ngộ này. Tình Dục trong người rạo rực khắp chỗ, quên khuấy mình đến đây để làm gì?

Lý Tuệ Tâm đã tới gần Lục Minh Vũ, trong thâm tâm cô cũng muốn gieo vào lòng hắn để nếm thử mùi đời. Nhưng sau cùng bỗng nhiên cô dừng lại.

Lục Minh Vũ lộ vẻ kinh ngạc vì cử động đột ngột của Lý Tuệ Tâm ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Lý Tuệ Tâm cảm thấy có chút tự thẹn vì cô chợt nhớ tới mình là người xử nữ ngọc trắng gương trong. Từ thủa nhỏ đến giờ chưa từng thử qua mùi quan hệ nam nữ. Đừng nói chung chăn chung gối với Lục Minh Vũ, mà ngay bước đầu ôm nhau hôn hít cũng đủ khiến cho cô phải lộ tẩy. Vì thế mà đến lúc tối hậu cô dừng lại không gieo mình vào lòng đối phương.

Lý Tuệ Tâm không nói gì, xoay mình đi thẳng tới góc nhà.

Lục Minh Vũ đưa mắt lướt theo thấy có tâm rèm buông rủ. Hiển nhiên là chỗ phương tiện riêng biệt cho đàn bà. Hắn hiểu như vậy bất giác tủm tỉm cười rồi đảo mắt nhìn quanh khắp căn phòng.

Lý Tuệ Tâm ẩn vào sau rèm rồi có tiếng vén áo sột soạt.

Sau một lúc, Lục Minh Vũ chau mày ra chiều đã cảnh giác. Tiếp theo hắn đảo cặp mắt sắc bén nhìn vào bức rèm. Hắn giơ tay lên và đã vận động chân lực ra bàn tay.

Lục Minh Vũ võ công không phải tầm thường. Nếu hắn vận toàn lực phóng chưởng cách không thì đừng nói người đứng ở sau rèm mà ngay bức tường cũng đến phải sạt một góc.

Bỗng hắn cất tiếng gọi:

- Chu phu nhân! Ra đây!

Tấm rèm lay động, đồng thời có tiếng ho hắng của thiếu nữ.

Lục Minh Vũ toan phóng chưởng đánh tới, nhưng nghe tiếng hắng đằng liền dừng lại. Hắn lạnh lùng giục:

- Ra đi! Không thì ta động thủ đó!

Sau tấm rèm, một tràng cười khanh khách vọng ra. Tiếng cười vừa dứt, thiếu nữ hỏi:

- Các hạ làm gì mà nóng nảy thế?

Lục Minh Vũ nhăn tít cặp lông mày, vì hắn cảm thấy khẩu âm này hơi khác với giọng nói của Lý Tuệ Tâm.

Nếu là lúc bình thời thì Lục Minh Vũ đã hạ độc thủ ngay, không ngần ngừ gì nữa, nhưng hiện giờ lửa dục chưa tắt hẳn, nên tinh thần cảnh giác không sắc bén như khi tỉnh táo.

Hắn ngần ngừ chưa ra tay, cất tiếng hỏi:

- Phu nhân làm sao thế? Vì lẽ gì đột nhiên sinh lòng kinh hãi?

Hắn hỏi như vậy vì nghe thanh âm của đối phương hơi tỏ ra có ý khiếp sợ.

Người thiếu nữ sau bức rèm quả nhiên cực kỳ hồi hộp. Vì chiếu theo kế hoạch đã định trước thì bọn A Liệt, Cao Thanh Vân, bảy tám tay cao thủ hễ nghe ám hiệu là lộ diện ngay, nhưng lúc này sao chẳng thấy động tĩnh gì?

Cô kéo dài thời gian cho đến bây giờ đã kế cùng lực kiệt, chẳng còn cách nào kéo dài hơn được nữa.

Lục Minh Vũ thấy đối phương không trả lời liền nổi sát khí, lửa dục tắt ngấm. Hắn khẽ đẩy chưởng phong ra.

Tấm rèm che ở góc nhà bay tung lên. Người thiếu nữ ở phía trong hãy còn đứng đó.

Lục Minh Vũ tuy là tay lão luyện giang hồ mà lúc này không khỏi sững sốt.

Nguyên thiếu nữ không mặc áo lót hở hang mà lại mặc võ phục gọn gàng, tay cầm trường kiếm.

Cái đó còn chưa lạ lắm. Một điều khiến cho hắn kinh ngạc hơn nữa là thiếu nữ này chẳng phải là Lý Tuệ Tâm, một cô gái hấp dẫn, mà lại là nàng Âu Dương Tinh xinh đẹp.

Lục Minh Vũ đã thi triển cổ thuật vào người nàng, nên hắn rất quen thuộc.

Hắn vừa trông thấy tình trạng này đã nghĩ ngay đến phía sau Âu Dương Tinh nhất định có khuôn cửa ngầm. Thiếu nữ hấp dẫn vừa rồi tất theo cửa đó chuồn đi.

Tên lão ma cảnh giác vô cùng linh mẫn đã nghĩ ngay đến hai đường động thủ hay trốn chạy.

Chủ ý của hắn là trốn chạy, tuyệt đối không muốn động thủ.

Nhưng lúc hắn quạt chưởng hất tấm rèm, tai đã nghe thấy ngoài cửa sổ cùng cửa lớn đều có tiếng động rất khẽ. Hiển nhiên đây đã có cuộc phòng thủ.

Thực ra hắn hạ quyết tâm rất mau lẹ, muốn bắt ngay lấy thiếu nữ làm con tin để phá vòng vây mà ra. Nhưng hắn chưa rõ bên ngoài chỉ có mấy người gia tướng của Âu Dương Tinh, không thì hắn đã chạy trốn rồi, chẳng ngần ngừ gì nữa.

Âu Dương Tinh tay trái rút lẹ một lưỡi trủy thủ. Cặp mắt đen như ngọc trợn lên nhìn chằm chặp vào đối phương, nàng cất giọng the thé hỏi:

- Lục Minh Vũ! Ngươi còn tính đến bước đường liều mạng của con khốn thú nữa chăng?

Lục Minh Vũ vận động chân lực toàn thân, bật lên tiếng cười âm trầm đáp:

- Ngươi nói thế thì sai. Con khốn thú là ngươi chứ không phải ta.

Hắn là một nhân vật khét tiếng, nói câu này chẳng phải khoa trương.

Hai người chỉ cách nhau chừng bảy tám bước, Lục Minh Vũ có thể động thủ tới nơi. Dù Âu Dương Tinh muốn theo cửa ngầm chạy trốn, nhưng cũng phải chống nổi một đòn của hắn mới có thể rút lui bình yên được.

Âu Dương Tinh cũng đã tính đến chuyện chịu đựng một đòn của đối phương rồi mới rút lui.

Nhưng hiện giờ nàng lâm vào tình thế rất nghi nan, không phải nàng sợ đòn đánh ác hiểm của Lục Minh Vũ mà là không có người ngăn cản nổi khi hắn chạy trốn.

Nên biết hiện giờ A Liệt cùng Cao Thanh Vân và những tay cao thủ các phái lớn toàn bộ không ai ở đây. Trong nhà này chỉ có Âu Dương Tinh và ba tên gia tướng của nhà Âu Dương. Nếu chỉ có việc tự bảo vệ thì còn đủ năng lực, nhưng muốn khai chiến để buộc chân Lục Minh Vũ thì không đủ sức.

Tình thế Âu Dương Tinh hiện giờ khác trước, vì trước nàng chỉ cần giư lấy mìn. Gặp trường hợp này nàng có thể nói rõ cho đối phương hay ở đây ngoài nàng chẳng có ai hết là Lục Minh Vũ chạy trốn nay.

# Chương 110 - Đền Tội Ác, Ma Vương Hết Kiếp

Trường hợp này Lục Minh Vũ nhất định không dám cự tuyệt vì ba người gia tướng của nhà Âu Dương cũng là những nhân vật nổi danh, quyết hắn không dám dây vào.

Nhưng hiện giờ Âu Dương Tinh là tình nhân của A Liệt và rất có thể trở thành Tra phu nhân. Vậy mối huyết cừu của A Liệt chẳng khác gì mối cừu hận của chính nàng vậy.

Ai cũng biết phen này Lục Minh vũ còn trốn thoát thì mai hậu không hy vọng tìm thấy hắn nữa.

Âu Dương Tinh dĩ nhiên hiểu rõ điểm này, vấn đề nan giải của nàng ngoài việc tránh một đòn ác liệt còn phải nghĩ cách ràng buộc đối phương.

Thực ra giữa Lục Minh Vũ và Âu Dương Tinh trong lòng đã tính toán cả rồi.

Lục Minh Vũ vận động công lực, tay trái phóng chưởng cách không đánh vù một cái. Chưởng thế vừa xô ra, chưởng phong rít lên cực kỳ mãnh liệt như xé tan bầu không khí.

Âu Dương Tinh cũng đồng thời phát động. Nàng phất hai tay áo, liệng một vật tới gần đối phương. Nàng thi triển môn võ học gia truyền ra chiêu Kim Sa Xạ Ảnh nghiêng mình xông tới.

Chưởng lực của Lục Minh Vũ nặng như núi, Âu Dương Tinh không có biện pháp nào chống đối được, nàng liền ỷ vào diệu quyết của môn võ gia truyền thi triển thân hình nhẹ nhàng xoay quanh như con rắn để tránh né.

Tuy nàng không bị chết về chưởng lực của đối phương, nhưng luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt làm chấn động khí huyết nhộn nhạo cả lên, hô hấp cơ hồ tắc nghẽn.

Phát chưởng của Lục Minh Vũ đã vận dụng hết sức bình sinh, trong phần cương lại có phần nhu khiến Âu Dương Tinh không ra tay chống đỡ cũng không được. Mỗi khi nàng ra tay đều phải khéo léo đẩy luồng nl của đối phương trệch đi.

Sở dĩ cuộc diễn biến đưa đến tình thế này là vì Âu Dương Tinh đã vào chỗ sâu trong nhà không có cơ hội trốn tránh.

Lục Minh Vũ tay mặt cầm cây roi Ngân Khô Lâu toan tiếp tục tấn công, bỗng thấy trên mặt đất một luồng khó nhẹ năm sắc bốc len ngăn cản đường đi.

Luồng khói nhẹ này dĩ nhiên do Âu Dương Tinh vừa phóng ra.

Nguyên nhà Âu Dương ở Ký Bắc nhờ có thủ đoạn kỳ bí cực độc mà nổi tiếng võ lâm. Vậy Âu Dương Tinh phóng ám khí kỳ dị một cách đột ngột cũng là chuyện thường.

Lục Minh Vũ mình mang tuyệt học lại được Quái Y Tề Duy Ngã giảng giải về y dược nên các thứ kịch độc hắn cũng hiểu ít nhiều, mà hắn lại là một tay nhẫn nại kinh người, chuyên tâm học hỏi.

Hắn thấy làn khó ngũ sắc bốc lên mà chẳng quan tâm là mấy. Giả tỷ ở nơi rộng rãi thì Âu Dương Tinh chưa định chạy trốn, hắn đã xông tới.

Nhưng hiện giờ Âu Dương Tinh bí đường trốn chạy, hắn cũng không vội vàng trong lúc nhất thời, chỉ vung tay quạt một cái cho luồng kình phong quét làn khói ngũ sắc tan đi.

Nguyên Âu Dương Tinh chỉ mong môn Đại Tý Yên truyền gia của nàng khiến cho đối phương phát sinh hiện tượng tê chồn, tuy nàng không thể nhân cơ hội này bắt hắn được thì ít ra cũng làm cho công lực của hắn giảm đi phần lớn để nàng có thể chống chọi được một lúc.

Nên biết Đại Tý Yên không thuộc vào loại độc vật, công hiệu của nó chỉ khiến cho đối phương tê dại đần đờ mà thôi. Vì vậy mà người sở trường về môn chống cực chất độc, lại không có cách nào chống cự được tính chất kỳ dị của trạng thái này.

Công lực của Lục Minh Vũ rất ghê gớm dù bị trúng Đại Tý Yên hắn vẫn có thể vận công kìm hãm và hành động được.

Mục đích của Âu Dương Tinh cũng chỉ mong kiềm chế phần nào khiến đối phương không thể phát huy đủ mười thành công lực đối phó với mình. Tóm lại nàng hy vọng chống đối cầm chừng được để chờ bọn A Liệt tới nơi.

Bỗng thấy Lục Minh Vũ rảo bước tiến lại. Miệng hắn nở một nụ cười nham hiểm. Mắt hắn chăm chú nhìn Âu Dương Tinh.

Nguyên Lục Minh Vũ là con quỷ háo sắc, cứ thấy gái là lòng hắn lại bâng khuâng nghĩ ngợi.

Hắn thấy Âu Dương Tinh xinh đẹp lại lộ vẻ sợ sệt, dục niệm của hắn liền bị kích thích rất mạnh.

Dĩ nhiên trong tình thế này hắn chẳng làm gì được người thiếu nữ xinh đẹp, nhưng lòng hắn không khỏi khao khát, mắt chiếu ra những tia hàn quang ghê rợn.

Âu Dương Tinh lớn tiếng:

- Lục Minh Vũ! Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.

Lục Minh Vũ dừng lại lạnh lùng đáp:

- Hỏi gì? Hiện giờ bất cứ là ai cũng chẳng có cách nào cứu cô được.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

Lục Minh Vũ đáp:

- Công lực của ngươi kém ta xa quá. Nếu ta đánh một đòn toàn lực thì nhất định cô không chịu nổi. Vì vậy, mà bất cứ là ai cũng không dám sấn vào một cách lỗ mãng để ngăn ta hạ độc thủ giết cô.

Âu Dương Tinh bồn chồn trong dạ vì chờ mãi chưa thấy bọn A Liệt tới, nàng không nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ, Lục Minh Vũ nhắc nhở, nàng thấy rất đúng lý nên không khỏi lộ vẻ khẩn trương.

Lục Minh Vũ lại nói:

- Ta cũng không giết cô một cách khinh xuất, trừ phi có kẻ khác bức bách ta. Ta còn muốn lợi

dụng cô để trốn thoát một phen kiếp nạn.

Âu Dương Tinh cố ý làm bộ thản nhiên nói:

- Câu chuyện không phải dễ dàng thế đâu. Bây giờ ta hãy hỏi ngươi một câu. Bữa trước ngươi đã trốn ra khỏi trùng vi ở Lạc Dương mà sao chưa xa chạy cao bay, lại còn ẩn nấp quanh quẩn vùng Lạc Dương?

Lục Minh Vũ đáp:

- Vấn đề mấu chốt chẳng phải ở nơi gần hay xa. Giả tỷ ta không tự mình lộ liễu thì bọn ngươi dễ gì mà tìm thấy được....

Giữa lúc ấy trên nóc nhà có tiếng động lạch cạch, dường như là tiếng người lật mái ngói.

Lục Minh Vũ cười lạt ngửng mặt nhìn lên góc nhà, miệng cất tiếng hỏi:

- Âu Dương Tinh! Cô tưởng ta không thể phóng một chiêu mà giết được cô chăng?

Âu Dương Tinh không trả lời. Nàng biết rõ tên ác ma này có thể làm được như vậy.

Tiếng động trên nóc nhà khiến cho Lục Minh Vũ vẫn phải quan tâm ngửa cổ lên nhìn. Giả tỷ trên nóc đột nhiên khoét ra một lỗ thủng lớn đủ để một người nhảy xuống thì hắn không cần nghĩ ngợi gì nữa, động thủ đánh chết Âu Dương Tinh ngay.

Âu Dương Tinh cũng không dám vọng động. Nàng biết nếu nhân lúc Lục Minh Vũ ngửa mặt trông lên nóc nhà mà chạy trốn là sao vào ngụy kế của đối phương.

Nguyên cặp mắt của Lục Minh Vũ tuy nhìn đi chỗ khác, vẫn còn dư quâng để giám thị nàng.

Chả thế mà khi họ chạy trên được phố, nếu có người từ mé bên xông tới, hắn vẫn phát giác và né tránh được, chứ không phải chỉ nhìn thấy sự vật ở phía trước.

Đối với những tay cao thủ võ lâm, năng lực này càng được huấn luyện rất cao minh. Vì vậy mà nhất cử nhất động của Âu Dương Tinh vẫn không qua được mắt Lục Minh Vũ.

Nếu nàng có cử động muốn chạy trốn thì Lục Minh Vũ chẳng những phát giác ra ngay, đồng thời hắn còn nắm được lợi thế để bắt nàng.

Trường hợp nàng không chạy trốn, để hết tinh thần đối phó thì Lục Minh Vũ tuy có thể dùng sức mạnh muôn cân đánh một đòn trí tử, nhưng sử dụng năm ba chiêu để bắt sống nàng lại không thể được.

Chính Âu Dương Tinh cũng cảm thấy quái lạ, tự hỏi:

"Người trên nóc nhà là ai? Tại sao họ còn lách cách động mái ngói? Chẳng lẽ họ dám ở trên đó nhảy xuống?" Nàng không nhịn được cũng ngửng đầu nhìn lên.

Lục Minh Vũ mắt không dời nóc nhà, miệng cất tiếng lạnh lùng nói:

- Âu Dương Tinh! Giả tỷ cô chịu hợp tác để cho ta trốn khỏi nơi đây thì ta cũng trả cho cô một giá xứng đáng.

Âu Dương Tinh bực mình đáp:

- Đừng rườm lời nữa! Ai mà đi hợp tác với ngươi?

Lục Minh Vũ nói:

- Nếu cô làm bận chân tay ta thì ta phải trả thù. Cô có hối cũng không kịp.

Âu Dương Tinh cơ hồ muốn tiếp thụ điều kiện của hắn vì trước tình thế này, nhất định cô bị hắn bắt hay hắn giết, người ngoài có muốn ra tay viện trợ, nhưng không tránh khỏi hiện trạng ném chuột sợ vỡ đồ, dù có sức cũng khó lòng thi thố được.

Nàng chưa trả lời, Lục Minh Vũ lại hỏi:

- Nếu cô không nắm lấy thời cơ, hành động quyết đoán, thì cũng chẳng khác gì bọn son phấn thông thường.

Âu Dương Tinh nghĩ bụng:

"Công việc của ta là kéo dài thời gian để chờ bọn A Liệt tới đây rồi sau ta sẽ liều mạng khiến cho tên ác ma này không thoát được đại kiếp...." Nàng nghĩ tới đây bất giác run lên.

Từ thuở nhỏ tới giờ, nàng chưa từng có cảm giác về chuyện tử vong. Tuy nhiều khi gặp nguy hiểm nhưng bóng tử thần chỉ lờ mờ ở đằng xa chứ không hiển hiện rõ rệt ở trước mặt.

Ngoài ra ý nghĩ hy sinh tánh mạng khiến nàng rùng mình. Nàng là dòng dõi thế gia đã chịu nền giáo dục coi thân mình là quý. Dù phải hy sinh nhiều mạng người khác, cũng nên tự bảo toàn lấy mình.

Đằng này lại vì A Liệt mà nẩy ra ý nghĩ hy sinh tính mạng mình. Đối với nhà Âu Dương thì đây là quan niệm điên khùng.

Cho đến bây giờ mái ngói trên nóc nhà vẫn chưa mở ra một mảnh nào.

Lục Minh Vũ lạnh lùng nói:

- Âu Dương Tinh! Ta không muốn giết ngươi, nhưng nếu chẳng có cách nào bắt sống được ngươi, thì ta đành phải hạ độc thủ hay ít ra là kéo lấy vốn cho khỏi bị thua thiệt. Hay hơn hết là ngươi đừng kháng cự để ta khỏi đối với ngươi một cách bất lịch sự.

Hắn nói câu này tỏ ra muốn động thủ ngay, khiến Âu Dương Tinh càng chấn động tâm thần.

Trong góc nhà thanh âm của Lý Tuệ Tâm bỗng cất lên:

- Âu Dương tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng nghe lời quỷ quái của hắn. Bất luận bây giờ tỷ tỷ có chống đối hay không thì khi lọt vào tay hắn nhất định cũng bị Ô nhục, không còn nghi ngờ gì nữa....

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi. Nàng đang nhìn lên nóc nhà bỗng thu mục quan về để ngó cô. Nàng nghĩ thầm:

"Đáng lý Lý Tuệ Tâm phải trốn lánh cho xa, sao cô lại xuất hiện?" May mà thái độ kinh hãi của nàng có thể giải thích được là do phản ứng về câu nói sau cùng của Lý Tuệ Tâm.

Nên biết Lý Tuệ Tâm khác nàng ở chỗ chẳng nhiều thì ít nàng còn có sức kháng cự, mà Lý Tuệ Tâm thì dĩ nhiên hoàn toàn chịp ép một bề. Cô mà lọt vào tay tên ác ma Lục Minh Vũ thì không còn cơ hội nào cứu vãn được. Mặt khác những người đến cứu cô cũng bị Lục Minh Vũ uy hiếp không làm gì được.

Âu Dương Tinh chỉ hy vọng Lý Tuệ Tâm trí cơ sớm chạy đi là hơn. Nếu không thế, Lục Minh Vũ đột nhiên nhảy xổ lại thì cô sẽ thành miếng thịt trong thớt.

Lý Tuệ Tâm chẳng những không rút lui, còn dõng dạc nói - Âu Dương tỷ tỷ! Người ta sinh ra ai cũng một lần chết. Tỷ tỷ bất tất phải sợ hãi.

Lục Minh Vũ vẫn chăm chú nhìn lên nóc nhà, hiện giờ cũng chưa thấy động tĩnh gì. Hắn là con người giảo quyệt đa nghi, cho là đối phương đang bố trí kế hoạch khiến hắn chuyển mục quang ra nhìn Lý Tuệ Tâm, người trên nóc nhà mới thừa cơ nhảy xuống.

Hắn lạnh lùng nói:

- Đừng nói càn nữa. Ngươi là đứa con nít thì hiểu thế nào được? Ta đây đường đường một vị Bang chúa, có lý đâu lại thất tín.

Lý Tuệ Tâm đáp ngay:

- Cứ theo hành vi mà bàn thì ngươi đứng vào hạng gian ác thứ hai đời nay, ai mà tin được?

Lục Minh Vũ không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao lại hàng thứ hai?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Vì kẻ ác bậc nhất đã nói sao là đúng như vậy. Khi gặp cơ hội họ còn giữ lòng trung liều mạng cho kẻ khác. Có thế mới hòng xưng hùng xưng bá trong thiên hạ hay cướp nước làm Vua. Tài trí hạng người này còn cao minh gấp trăm ngươi và có hoài bão hơn đời. Như thế mới đáng là ác nhân bậc nhất. Còn ngươi chỉ đáng xếp vào hạng nhì.

Lục Minh Vũ nói:

- Lý luận như ngươi, bữa nay bản nhân mới nghe thấy là lần đầu.

Lý Tuệ Tâm còn muôn nói nữa, nhưng Âu Dương Tinh trong dạ bồn chồn, hận mình không thể lại tát cho cô một cái. Nàng toan ra hiệu, bỗng thấy cô lùi ra khỏi cửa ngầm, tiện tay kép bức rèm xuống che chỗ góc nhà đi.

Âu Dương Tinh thở phào một cái, nàng hết sức chú ý vào người Lục Minh Vũ.

Lục Minh Vũ từ nãy giờ không lý gì tới nàng, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Lạ thiệt! Ngươi định liều mạng với ta chăng?

Nguyên Âu Dương Tinh nổi chí phấn đấu. Mặt nàng đầy sát khí muốn xông vào đối phương.

Nàng lạnh lùng đáp:

- Cô em vừa rồi nói rất đúng, con người ta ai cũng phải một lần chết. Ta há sợ ngươi ư?

Nàng nhảy xổ lại. Cặp kiếm vọt ra hai đường kiếm quang đánh vào thượng bàn và trung bàn địch nhân.

Lục Minh Vũ đành phải dời mắt khỏi nóc nhà. Hắn vung cây Khô Lâu Tiên một cái, kình lực nặng như núi ào ạt xô ra.

Âu Dương Tinh đang nhảy tới thì bị luồng kình khí hất lùi lại. Nhưng nàng bay chênh chếch rồi hạ xuống gần bên tấm rèm cửa.

Lòng nàng tính toán điều gì đã rõ hiển nhiên.

Lục Minh Vũ bật tiếng cười khẩy, vọt mình nhảy đến chẹn đường tẩu thoát của Âu Dương Tinh. Nhưng động tác của hắn chậm một chút.

Âu Dương Tinh nhún mình một cái, người nàng đã lạng đến bên cửa.

Lúc này Lục Minh Vũ tuy còn có thể rượt theo nàng để ra tay công kích, nhưng sợ nàng có người tiếp ứng phản kích.

Lục Minh Vũ nghĩ như vậy, liền không rượt theo nữa, đứng sững lại đảo mắt nhìn quanh.

Chỗ hắn vừa đứng còn thấy một lớp khói ngũ sắc cao hơn mặt đất chừng một thước. Không cần hỏi cũng biết luồng khói này là Đại Tý Yên của Âu Dương Tinh phóng ra. Lúc đầu khó đậm hơn đã bị Lục Minh Vũ dùng chưởng lực quét tan đi, nhưng làn dư Yên chưa hết, sau lại lơ lửng bốc lên.

Làn khói đó chính là ám hiệu để người trên nóc nhà động chạm mái ngói.

Người trên nóc nhà đã biết rõ thứ ám khí này tuyệt diệu.

Làn khói lạt rồi vẫn còn hiệu lực mạnh mẽ.

Vừa rồi Lục Minh Vũ bức bách Âu Dương Tinh phải lùi lại chỗ đó, người trên nóc nhà làm cho phát ra thanh âm kỳ dị khiến Lục Minh Vũ phải di chuyển sức chú ý nhìn lên nóc nhà mà chưa phát giác ra làn khói lọt.

Lục Minh Vũ không để ý đến làn khó lạt, lúc hắn nhảy vọt lên cảm thấy hai chân tê chồn liền hiểu ngay vụ này là thế nào.

Bây giờ hắn điều tra tình hình bốn mặt xem còn cách nào trốn thoát đại nạn được không?

Phản ứng của hắn thật mau lẹ, không để mất một giây lát.

Âu Dương Tinh thấy Lục Minh Vũ không dám sấn lại, nàng thở phào một cái vội lùi ra ngoài cửa.

Nàng biết Lý Tuệ Tâm đột nhiên rút lui được là nhờ có gia tướng chỉ điểm. Bây giờ không chừng cũng còn gia tướng trấn giữ.

Lục Minh Vũ mà chưa khôi phụ lại như thường, nhất định không dám xông ra.

Âu Dương Tinh vừa lùi lại quả thấy một gia tướng là Âu Dương Vô Cụ trấn giư mé hữu ngoài cửa. Âu Dương Tinh nhảy lên nóc nhà thì trên đây cũng có Âu Dương Vô Trở coi chừng.

Nàng khẽ hỏi:

- Lý công tử chưa đến ư?

Âu Dương Vô Trở khẽ đáp:

- Nhất định bọn họ mắc mưu thanh Đông kích Tây của thằng cha này dẫn dụ đi nơi khác.

Âu Dương Tinh vội hỏi:

- Chừng nào thì hắn khôi phụ lại như cũ?

Âu Dương Vô Trở đáp:

- Công lực hắn cực kỳ thâm hậu, chắc khôi phục mau lắm....

Âu Dương Tinh chăm chú nhìn lão áo đen, nóng nãy hỏi gấp:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Âu Dương Vô Trở bỗng giơ tay lên ra hiệu cho nàng đừng nói. Lão nghiêng đầu chú ý lắng nghe động tĩnh. Lão lộ vẻ hân hoan nói:

- Đến rồi! Bọn họ đến rồi!

Âu Dương Tinh biết lão chuyên nghê thính thị đã nói là không sai. Nàng vui sướng như mở cờ trong bụng.

Nháy mắt hai bóng người vọt vào trong viện. Tiếng gió rít lên vù vù.

Hai bóng người hạ mình xuống đất thì một người là Bạch Nhật Thích Khách Cao Thanh Vân, còn một người là Tra Tư Liệt.

Hai người chân vừa chấm đất, Âu Dương Vô Cụ một tay ra hiệu mời vào nhà, một tay lão ra hiệu rút khí giới.

A Liệt chẳng nói năng gì vọt vào nhà như cơn gió thoảng.

Nguyên chàng đã luyện tuyệt nghệ này, không sợ tập kích, nên chẳng úy kỵ gì.

Lục Minh Vũ vừa thấy A Liệt xông vào, tuy hắn từng trải qua nhiều phen sóng to gió cả mà đối với nhân vật đã đả bại Phong Càn, hắn không khỏi run sợ, sắc mặt biến đổi.

A Liệt lớn tiếng quát:

- Này! Coi chừng!

Bỗng thấy hào quang lấp loáng, bảo đao rút ra khỏi võ. Tiếng quát chưa dứt, thanh đao của chàng đã chém tới trước mặt Lục Minh Vũ.

A Liệt ra chiêu này cực kỳ uy mãnh, khiến cho bạn thân của chàng là Cao Thanh Vân cũng phải

kinh ngạc, trợn mắt líu lưỡi hồi lâu.

Lục Minh Vũ không ngờ A Liệt vừa xông vào đã động thủ liền mà lại ra tay ghê gớm đến thế.

Nếu chàng nhân cừu hận mà nổi sát khí mãnh liệt thì lúc này tưởng chừng ba sông bốn biển cũng không đủ chỗ chứa mối cừu hận đó.

Ánh đao chụp xuống chém trúng vào cây Khô Lâu Tiên ở trong tay Lục Minh Vũ, bật lên tiếng choảng rùng rợn.

Lục Minh Vũ loạng choạng lùi lại ba bước. Mắt hắn loé ra nhừng tia hào quang hung dữ thâm độc.

Lạ Ở chỗ A Liệt chỉ đánh một chiêu rồi dừng tay. Chàng cầm đao trỏ vào mặt đối phương tựa hồ để uy hiếp hắn mà cũng giống như để hăm dọa.

Bỗng cây Khô Lâu Tiên ở trong tay Lục Minh Vũ rớt xuống đất. Cao Thanh Vân và bọn Âu Dương Tinh bây giờ mới hiểu sở dĩ A Liệt dừng tay là vì một chiêu đó đã đánh đối phương trọng thương rồi.

Cao Thanh Vân cất bước vào nhà lớn tiếng hỏi:

- Lục Minh Vũ! Ngươi gây nên tội ác đã nhiều, dù có chết đến trăm lần cũng không quá đáng.

Vậy mà mắt ngươi còn lộ vẻ oán hận. Ngươi tưởng bữa nay là ngày mạt vận hãy còn quá sớm chăng?

Y qua lại ngó A Liệt thấy chàng lộ vẻ vô cùng phẫn nộ Y không khỏi sững sốt chẳng hiểu ra sao.

Cao Thanh Vân cho rằng Lục Minh Vũ bị trọng thương sắp chết đến nơi mà phẫn hận thì còn có lý. Còn A Liệt thì hằn học điều chi? Chàng đuổi tới kịp thời, lại chính mình ra tay hạ sát kẻ thù thứ hai. Như vậy chàng đã hả giận hay ít ra cũng được giây phút khoan khoái mới phải?

Lục Minh Vũ hít mạnh một hơi chân khí. Người hắn ngửa về phía sau nhưng có bức tường chắn lấy, nên vẫn giữ thế đứng.

Hắn hằn học nói:

- Tra Tư Liệt! Bàn về võ công thì bản nhân còn có thể quyết một trận sống mái với ngươi.

Nhưng thanh đao của ngươi về khí thế cũng như sát cơ thật là khủng khiếp, cổ kim hiếm có. Vì thế mà bản nhân tuy bị ngươi đả thương, song trong lòng không phục. Ngươi may gặp cơ hội này mới thi triển được chiêu đó....

Ý hắn muốn nói không phải bị thương về võ công nên trong lòng phẫn hận.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới biết mình đoán sai. Té ra tên ma đầu này không còn cơ hội để tỷ đấu với A Liệt mà ôm mối bất bình.

A Liệt tức giận nói:

- Ngươi mau xuống Diêm Vương mà than.

Lục Minh Vũ trợn mắt lên đáp:

- Tâm địa như ngươi thì rồi đây cũng thành một ác sát tinh….

Hắn chợt nhớ tới trong trường hợp này thì các phái võ lâm có nghĩ ra thiên phương bách kế mưu cầu hòa bình chung quy vẫn thất bại. Bất giác hắn lấy làm khoan khoái, ngửa mặt lên trời cười vang.

Cao Thanh Vân hiểu được ý câu nói của hắn không khỏi chau mày.

Tiếng cười của Lục Minh Vũ mỗi lúc một nhỏ đi.

Lúc này bọn Nhất Sơn đại sư, Phong Hỏa Song Kiếm, Bùi Khôn Lượng, Diêu Văn Thái, bảy tám người cũng đã tới nơi. Tiếng cười của Lục Minh Vũ vừa dứt, người hắn ngã xuống.

Quần hào thấy Hỗn Thế Ma Vương chết rồi, trong lòng được cởi mở không bút nào tả xiết.

Cao Thanh Vân nói:

- Tư Liệt! Hắn chết rồi!

A Liệt nghiến răng đáp:

- Nhưng bọn A Tinh cũng bị tên ác ma hủy hoại rồi. Thật uất đến chết người….!

Cao Thanh Vân kinh hãi hỏi:

- Thật thế ư?

Âu Dương Tinh bên ngoài lớn tiếng hỏi:

- Tên ác ma đó chết rồi sao?

Tiếng nói chưa dứt, nàng đã nhảy vào bên A Liệt.

Hiển nhiên nàng chưa nghe câu nói của chàng.

Cao Thanh Vân đảo cặp mắt sắc bén nhìn thiếu nữ, cảm thấy có điều khác lạ, y chỉ lắc đầu quày quạy.

A Liệt không ngó đến Âu Dương Tinh, uất hận đáp:

- Hắn chết rồi.

Cao Thanh Vân cười ha hả nói:

- Tư Liệt! Hiền đệ đừng hoang mang. Ta không hiểu hiền đệ nói câu vừa rồi là căn cứ vào đâu? Theo nhận xét của ta thì không có chuyện đó.

Y biết A Liệt tâm tình rất trầm trọng đến nỗi chàng không dám nhìn Âu Dương Tinh, nên y hỏi như vậy để thức tỉnh chàng yên tâm mà quan sát lại.

Bây giờ, A Liệt mới đưa mắt ngắm nhìn Âu Dương Tinh. Chàng thấy rõ Cao Thanh Vân lịch

duyệt phong phú, nhãn lực hơn đời. Y đã nói vậy thì mười phần chắc đến chín phần là không sai.

Âu Dương Tinh không hiểu Cao Thanh Vân nói thế là nghĩa làm sao, nàng giương mắt lên nhìn người chết nằm dưới đất.

Lúc này bọn Nhất Sơn đại sư cũng tiến vào phòng.

Diêu Văn Thái ra chiều khâm phục nói:

- Tra công tử mới ra một đòn mà đánh chết được tên ác ma tội ngập trời, sức thần dũng này khiến cho võ lâm mở một trang sử mới.

# Chương 111 - Lúc Nguy Nan Gặp Vương Hồng Phạm

A Liệt ngó lại Âu Dương Tinh quả nhiên thấy nàng không có dáng đã gặp tai họa. Chàng cũng định thần lại nói mấy câu khiêm nhường.

Chàng nhân lúc mọi người kiểm tra thi thể Lục Minh Vũ, hỏi nàng:

- Cô nương có việc gì không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Xuýt nữa tiểu muội bị hắn bức bách đến chết. Ai bảo không việc gì?

A Liệt liền vặn hỏi:

- Nhưng cô không bị thương hại gì chứ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là không....

A Liệt thở phào một cái, lên giọng trách móc:

- Nhưng lúc tại hạ đuổi tới nơi, cô nương lại nói....

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Tiểu muội bị hắn làm tình tội khổ sở mà thôi, không có chuyện gì đáng nói nữa.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rồi nói:

- Tại hạ xảy chuyện hiểu lầm âu cũng là một chuyện may. Nếu tại hạ không nóng giận thì nhát đao vừa rồi cũng không đạt được đến trình độ tối cao của nói. Cô nương nên biết người Hóa Huyết Môn của bọn ta ai cũng cầu khẩn đạt được chiêu đó. Tiêu Dao lão nhân kỳ vọng ở nơi ta, nay ta cảm thấy mình có thể tự hào.

Âu Dương Tinh nói:

- Tiểu muôi đi coi Lý Tuệ Tâm....

Bao nhiêu người trong gian nhà này đều trong lòng khoan khoái, nhưng cách đây ngoài mười dặm ở hai nơi có hai người tâm tình khác xa với chốn này một trời một vực.

Trong hai người đó một là Ngô Đinh Hương. Hiện nàng lâm vào tình trạng hoặc thất thân hoặc bị diệt vong. Cả hai trường hợp đều đáng bi thảm cho nàng.

Còn người nữa là Lý Ích. Sau khi gã chia tay Ngô Đinh Hương lên xe ngựa ra đi trong bóng đêm đen tối. Tâm tình gã cực kỳ trầm trọng không bút nào tả xiết.

Gã biết rò Ngô Đinh Hương phải hy sinh để gã thoát khỏi hang cọp. Vụ này khiến tâm hồn gã như đeo một gánh nặng. Gã cho là mình nên ở lại cùng Ngô Đinh Hương cùng chịu chung số kiếp mới phải.

Lý Ích lòng dạ rối bời, xuýt nữa đi lạc đường.

Bánh xe đụng vào khối đá đánh "sầm" một tiếng. Xe rung chuyển mạnh khiến gã bừng tỉnh lại. Gã định thần tạm thời kiềm chế nỗi phẫn uất trong lòng, để tìm phương hướng.

Lý Ích ở vùng này từ nhỏ đến lớn nên gã nhận ra ngay, liền cho xe chạy về phía gần nhất để đi tới đường lớn.

Ngoài ra gã còn biết trang viện của Tiền Như Mạnh ở bên kia rừng cây cách đây không xa mấy.

Lý Ích tuy đã dong xe chạy khá nhiều đường đất, nhưng chạy quanh chạy quẩn vẫn chỉ cách trang viện của Tiền Như Mạnh chừng hơn một dặm.

Gã giơ tay lê gõ vào đầu tự nói một mình:

- Ta làm sao thế này? Ngày thường ta vẫn tự hào là kẻ tài trí mà bây giờ mới đụng phải một việc nan giải đã hoang mang thất thố. Ta cần phải bình tĩnh lại mới được.

Gã vừa trấn tĩnh tâm thần vừa giục ngựa tiến về phía trước, bụng nghĩ thầm:

- "Ngô Đinh Hương hiện đã lọt vào tay Tiền Như Mạnh. Đối phương đã ỷ võ công ghê gớm để lấn áp kẻ khác. Ta chỉ còn có cách đi tìm người võ công cao thâm hơn mụ mới cứu đặng Ngô Đinh Hương....

Gã nghĩ ngay tới Cao Thanh Vân rồi không ngần ngừ gì nữa, cho xe chạy gấp.

Lý Ích cho xe ngựa chạy xa chừng một tầm tên bắn, chuyển qua góc rừng chợt thấy bên đường có căn nhà tranh, ánh đèn trong nhà lọt ra ngoài.

Lúc này đêm đã sang canh ba, nếu người trong nhà chưa ngủ thì dĩ nhiên phải thắp đèn mới nhìn thấy sự vật. Nhưng nơi đây ở chốn hoang vu, sao lại có chuyện người ta chật vật đến nửa đêm còn có công tác?

Nếu ở nơi thành thị thì nửa đêm còn đèn sáng là thường. Dù chẳng có công tác, nhưng người ngoài thành thị không quen chịu tối tăm, nên thường thắp đèn rất khuya.

Ở chốn hương thôn mà thắp đèn khuya tất là có chuyện.

Lý Ích thấy ánh đèn trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng mình đang có việc gấp, gã không rảnh để truy cứu.

Cỗ xe ngựa lướt qua phía trước căn nhà tranh, bất giác gã liếc mắt nhìn vào thì thấy cánh cửa nửa khép nửa mở.

Mục quang gã nhìn trúng vào cái giường đặt giữa nhà. Trên giường có một người nằm. Ngoài ra dường như không còn ai.

Lý Ích kinh ngạc tự hỏi:

- Người này ngủ rồi sao không tắt đèn mà cửa lại bỏ ngỏ để gió lạnh thổi vào? Hơn nữa giường thường kê ở góc nhà hay sát vách, vì lẽ gì cái giường này lại đưa ra giữa nhà?

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì cỗ xe đã đi qua hơn trượng.

Bỗng có tiếng kêu bi ai từ trong nhà vọng ra.

Tuy gã đang nóng nãy vì việc gấp, nhưng tiếng rú bi ai dường như người mắc bịnh đến lúc đau khổ vô cùng.

Lý Ích là người dầy công tu dưỡng, lại từng độc nhiều sách thánh hiền. Sách dạy rằng phải nghĩ đến cái đau khổ của người khác trước rồi hãy nghĩ tới vấn đề của mình.

Gã liền quay đầu lại lắng tai nghe thì quả nhiên trong căn nhà tranh, những tiếng rên la vọng lên từng hồi. Gã lập tức xuống xe tiến về phía căn nhà tranh, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Giả tỷ người này lâm trọng bịnh thì hay dở gì mình tiện có xe cũng phải đưa họ vào thành tìm thầy điều trị...." Gã đi tới trước cửa thấy chính giữa nhà đặt một cái giường cũ nát, trên giải manh chiếu rách, người nằm trên giường không cử động.

Lý Ích hô lên một tiếng vẫn không thấy người kia phản ứng, nhưng tiếng rên la vẫn không ngớt lọt vào tai.

Lý Ích tiến vào trong nhà, dừng bước lại, ngó người kia một cách kinh dị.

Nguyên gã vào nhà lập tức phát giác ra hai điều không hợp tình lý.

Điều thứ nhất là toàn thân người này từ đầu xuống đến gót chân kể cả môi miệng đều chẳng có chỗ nào động đậy, thì tiếng rên la chẳng phải do người này phát ra.

Điểm thứ hai là người nằm trên giường mặc áo nho sinh. Y phục rất sạch sẽ và tề chỉnh.

Dường như đây lại là một bộ quần áo vừa mới thay đổi, chứ không phải mặc từ trước. Y có dáng người đang nằm ngủ trên giường.

Ngoài hai điểm trọng yếu này, Lý Ích còn thấy người nằm đó dáng điệu thanh tú tựa hồ không phải ở địa phương này.

Căn nhà quê kịch hủ lậu cũng là một lý do không hợp với chủ nhân của nó.

Bất giác Lý Ích tự hỏi:

- Hay là người này chết rồi nên mặc quần áo chỉnh tề để chuẩn bị nhập liệm?

Nhưng ý kiến này lập tức bị lật đổ, vì trước ngực người nằm trên giường vẫn còn thoi thóp.

Hiển nhiên chẳng phải người chết.

Tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, chợt gần chợt xa, quanh quẩn trong nhà.

Lý Ích định thần cất bước đến bên giường cúi xuống nhìn.

Gã thấy hai mái tóc người này đã đốm bạc, rồi không nhịn được gã cất tiếng hỏi:

- Tiên sinh ngủ đấy ư?

Người trên giường không phản ứng, Lý Ích cũng không mong đối phương trả lời. Gã đưa tay lên sờ trán người kia thì thấy ôn độ bình thường chứ không lạnh toát như xác chết mà cũng không phát nóng như người mắc bịnh.

Lý Ích trong lòng phiền muộn. Gã chỉ mong người này không bị cấp bệnh để khỏi mất thì giờ đưa đi điều trị. Bây giờ gã có thể lên xe ngựa vào thành ngay được.

Lúc gã xoay mình trở gót, người kia vẫn nằm yên không nhúc nhích. Nhưng gã vừa ra đến cửa liền phát giác một người đứng ngoài cản lối.

Người này hai mái tóc đốm bạc, diện mạo thanh tú, đúng là người vừa nằm trên giường trong nhà.

Lý Ích không quay đầu lại, chắp tay nói:

- Tiên sinh đùa kiểu này kể cũng hơi kỳ.

Người đứng tuổi mặt mũi thanh tú cười hỏi lại:

- Phải chăng ông bạn tưởng người nằm trên giường chính là tại hạ?

Hiển nhiên y ám thị Lý Ích mình không phải là người nằm trên giường.

Lý Ích nhẫn nại không quay đầu lại nhìn vào, đáp:

- Phải hay không cũng chẳng quan hệ gì. Hiện giờ tại hạ có việc gấp cần phải đi ngay. Sau này tiện dịp sẽ đến bái phỏng.

Nhưng đối phương vẫn chấn đường không có ý để Lý Ích ra đi. Y đứng yên không nhúc nhích, nét mặt vẫn mỉm cười.

Lý Ích trong lòng nóng nãy, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt. Những tiếng rên rỉ từ lúc người này xuất hiện tự nhiên đình lại.

Lý Ích chắp tay nói:

- Mong tiên sinh đừng làm lỡ thời giờ của tại hạ. Thực tình tại hạ đang có việc gấp lắm.

Người kia thủng thẳng tự giới thiệu:

- Tại hạ họ Vương tên gọi Hồng Phạm.

Lý Ích đành nói đưa đà:

- Té ra là Vương tiên sinh. Tại hạ tên gọi Lý Ích, gặp tiên sinh thật là may mắn.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Tại hạ thỉnh giáo Lý huynh một câu:

- Lý huynh có việc gấp trong mình, sao còn quanh vào đây?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ nghe tiếng rên xiết bi thảm, lại tưởng có người mắc bịnh, nên phải chạy vào xem sao mà thôi.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Lý huynh có hiểu y đạo ư?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ không hiểu, nhưng định đưa người mắc bịnh nếu có vào thành tìm thuốc điều trị thì tiện cả đôi đường.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Lý huynh làm thế chẳng lỡ việc của chính mình ư?

Lý Ích đáp:

- Tại hạ tuy cũng có việc cực kỳ gấp rút, nhưng chẳng thể thấy người mắc bịnh nguy cấp mà điềm nhiên tọa thị. Tại hạ nói vậy chẳng hiểu Vương tiên sinh có tin lời chăng?

Vương Hồng Phạm gật đầu đáp:

- Chính tại hạ cũng đoán thế, sao lại không tin?

Lý Ích vội nói:

- Đã vậy, tại hạ xin cáo từ để lên đường.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Lý huynh đừng nóng nãy. Đêm nay quyết không vào thành được!

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Phải chăng tiên sinh định ngăn cản không cho tại hạ động thân?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Không phải thế! Tại hạ chỉ nói là Lý huynh không về được đến Nghi Dương.

Lý Ích hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Vì Lý huynh quanh quẩn khu này mãi, tại hạ điều tra mới biết vấn đề là ở nơi đôi ngựa….

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Đôi ngựa làm sao?

Nên biết nơi đây cách thành Nghi Dương khá xa, nếu đi chân thì mất rất nhiều thì giờ, mà còn phải chờ đợi bọn Cao Thanh Vân cùng A Liệt tới nơi cũng mất công lắm.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Hai con vật này đã được huấn luyện chỉ đi quanh quẩn bên tòa trang viện kia, không chịu bỏ đi chỗ khác.

Lý Ích cả kinh nói:

- Nếu vậy tại hạ phải lên đường ngay và bỏ xe đi bộ....

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ biết Lý huynh ở Tiền gia trang ra đây. Tiền gia trang này là nói rất cổ quái, ít có người tốt, nên ban đầu tại hạ tưởng Lý huynh cũng cùng phe với họ....

Lý Ích ngắt lời:

- Không phải! Tại hạ là kẻ bị hại, hiện giờ quyết chạy về thành....

Gã đột nhiên cảnh giác dừng lại không dám nói chuyện kêu cứu binh tới.

Vương Hồng Phạm nói:

- Lúc Lý huynh rời khỏi trang, tại hạ rất lấy làm kỳ nên vào trang coi xem rồi nghĩ rằng Lý huynh đã không phải người võ lâm thì nhất định không phải đi trốn, huống chi lại ngồi trên xe ngựa, liền đoán ra do người ta sắp đặt để Lý huynh mắc bẫy. Khi Lý huynh phát giác ra không ổn bỏ xe đi bộ thì đã không kịp nữa. Người trong trang đuổi theo rất dễ dàng.

Lý Ích cả kinh nói:

- Tại hạ hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Tại hạ thấy trong sảnh đường nhà Tiền Như Mạnh có một thiếu phụ nhan sắc xinh đẹp. Y là người thế nào với Lý huynh?

Lý Ích ngập ngừng đáp:

- Y là.... Hỡi ơi! Câu chuyện khá dài một lời không hết. Tóm lại giữa tại hạ với y có mối tình cảm thân mật....

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Nhưng y lại tinh thông võ nghệ. Không hiểu vì lẽ gì Lý huynh đi đôi với y?

Lý Ích trầm ngâm một lúc hỏi lại:

- Chỗ ở của Vương tiên sinh rất gần Tiền gia trang. E rằng hai bên có mối tương quan với nhau. Có đúng thế không?

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Phải chăng Lý huynh tưởng tại hạ cùng phe với họ?

Lý Ích lắc đầu hỏi:

- Tại hạ có cảm giác phản lại vì Vương tiên sinh không giống bọn họ chút nào....

Gã nhìn nét mặt đối phương tuấn tú và đầu tóc đã đốm bạc đã sinh lòng tin cậy được một phần y là người công chính.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Nói thực cho Lý huynh hay:

- Chẳng những tại hạ không cùng phe với họ mà còn là đối nghịch nữa. Tại hạ vẫn giám thị người đàn ông kia cùng đi với Tiền Như Mạnh, vì hắn là đệ nhất ác nhân ở thế gian.

Lý Ích thấy Vương Hồng Phạm có phong độ trang nghiêm cao quý, chẳng thể không tin lời y được. Gã nói theo:

- Người họ Trương đó chính tại hạ cũng cho là đệ nhất ác nhân.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ theo dõi hành tung hắn từ Lạc Dương. Lúc hắn đến đây gặp Tiền Như Mạnh vì người hắn bị thương nên không có cách nào chống chọi được nên bị mụ nhân cơ hội ám toán.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kể về võ công, Tiền Như Mạnh tuy đã liệt vào hạng cao thủ võ lâm nhưng giả tỷ ác nhân không bị thương thì mụ còn kém hắn xa lắm.

Lý Ích hỏi:

- Giả tỷ Vương tiên sinh lúc đó muốn bắt tên ác nhân kia liệu có được không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dĩ nhiên có thể được.

Lý Ích nói:

- Nếu Vương tiên sinh không giải thích được vì lý do gì mà không bắt hắn thì tại hạ không thể tin được.

Lý Ích chất vấn câu này thật là hợp tình hợp lý, vì Vương Hồng Phạm đã đối nghịch với Trương Quân, theo dõi hắn từ Lạc Dương mà khi đó Trương Quân lại bị thương không có sức đề kháng thì sao y không hạ thủ, lại để hắn lọt vào tay Tiền Như Mạnh? Vậy Vương Hồng Phạm không giải thích được thỏa mãn thì những câu y vừa nói hoàn toàn giả dối.

Vương Hồng Phạm cười đáp:

- Lý huynh hoài nghi là phải lắm. Tại hạ chưa biết những lời giải thích có làm cho Lý huynh thỏa mãnh hay không, nhưng bất luận thế nào tại hạ cũng lấy hành động để chứng minh cho lập

trường của mình. Tỷ như bây giờ tại hạ có thể đưa Lý huynh vào thành lập tức, còn nhanh chóng hơn ngồi xe.

Thái độ cùng cử chỉ của Vương Hồng Phạm tỏ ra chẳng những y là người có học vấn mà còn đầy vẻ tôn nghiêm khiến ai cũng tin chắc y không phải hạng người tồi bại.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Giữa tại hạ và tên ác nhân thiên hạ vô song kia đứng trên lập trường một tà một chính không thể dung nhau, mà muốn diệt trừ hắn đi. Nhưng còn người nữa cũng muốn giết hắn để tửa mối huyết cừu bị giết cả nhà. Vì thế mà tại hạ lưu tính mạng hắn lại và còn để hắn dưỡng thương lành mạnh khôi phục võ công đặng quyết đấu với người kia.

Lý Ích bất giác trợn hai mắt lên hỏi:

- Nếu tiên sinh có thể nói họ tên cừu nhân của Trương Quân thì không chừng tại hạ....

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Sao Lý huynh lại biết được? Tại hạ nói cho Lý huynh hay cũng chẳng hề chi. Người đó họ Tra tên gọi Tư Liệt....

Lý Ích "ồ" lên một tiếng ngắt lời:

- Quả nhiên là Tra huynh....

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Sao Lý huynh cũng biết y?

Lý Ích ngần ngừ chưa quyết định có nên nói rõ cho đối phương biết hay không, vì bọn A Liệt hiện giờ đang hành động ở Nghi Dương, chẳng hiểu đã thành công chưa? Nếu gã tiết lộ có thể khiến Lục Minh Vũ biết tin thì tên ác ma này tất nhiên trốn chạy, làm cho bọn A Liệt phải mất công vô ích.

Rồi thấy phong độ đàng hoàng của Vương Hồng Phạm, gã nhận ra điểm này không thành vấn đề. Gã liền làm bộ như có điều khó nói.

Vương Hồng Phạm thấy Lý Ích trầm ngâm liền hỏi sang chuyện khác:

- Bất tất phải nhắc đến vì lẽ gì, Lý huynh nhận biết Tra công tử, tại hạ chỉ muốn biết có phải thiếu phụ Ở Tiền gia trang kia sắp gặp nguy hiểm? Nếu không thế thì Lý huynh vội về thành làm gì?

Lý Ích nghĩ tới Ngô Đinh Hương liền liên tưởng đến tình cảnh nàng bị Trương Quân dầy xéo, bất giác gã lòng đau như cắt cơ hồ chịu không nổi.

Vương Hồng Phạm nói:

- Coi vẻ mặt Lý huynh đủ biết y đang gặp cảnh nguy nan.

Lý Ích gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Phải chăng Tiền Như Mạnh muốn giết y?

Lý Ích không trả lời vì đây cũng là một lý do có thể như vậy.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Mụ đàn bà đó thật là ghê gớm! Tại hạ chẳng thà đối diện với một cường địch khác còn dễ chịu hơn động thủ với mụ.

Lý Ích nói:

- Chính mụ nói ra đã luyện thành Yếm Công có thể làm cho người ta ngán mà bị thất bại.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ biết rồi!

Y mỉm cười nói tiếp:

- Tuy tại hạ có thể đối phó với mụ, nhưng tại hạ đã nói trước động thủ là việc không hay, huống chi đối với người mà mình chán ngấy.

Lý Ích ngạc nhiên nhìn Vương Hồng Phạm nói:

- Nghe khẩu khí Vương tiên sinh có vẻ con người tu đạo ưa thanh tĩnh. Điểm này đối với nhân vận hào hiệp giang hồ lại càng hiếm có....

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Tại hạ nguyên là kẻ tu đạo, song vì chuyện đền ơn trả nghĩa mà phải tạm thời hòa mình cùng người trần tục.

Lý Ích bây giờ nhất quyết đem lòng tin tưởng vào đối phương. Gã nói:

- Vương tiên sinh! Tại hạ đến Nghi Dương thật là chuyện gấp rút vì Tra Tư Liệt huynh ở trong thành, nhất định sẽ giúp tiểu đệ....

Vương Hồng Phạm ngạc nhiên hỏi:

- Y tới đây từ bao giờ?

Lý Ích đáp:

- Y tới đây chưa đầy hai ngày.

Vương Hồng Phạm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu y đã tới đây thì có thể vì tên ác nhân ở Tiền gia trang.

Lý Ích ngắt lời:

- Không phải đâu. Nghe nói ở Nghi Dương cũng còn một tên ác ma.

- Đó là Bang chúa Cái Bang tên gọi Lục Minh Vũ.

Lý Ích nói:

- Nếu Vương Tiên sinh chịu đưa tại hạ về thành thì ơn ấy xin kết cỏ ngậm vành.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Lý huynh cứ yên tâm. Tiền Như Mạnh không giết nàng đâu. Tên nàng là gì?

Lý Ích đáp:

- Nàng họ Ngô tên gọi Đinh Hương, ngoại hiệu là Tử Y Ngọc Tiêu....

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ đóng cửa lâu ngày nên chưa nghe ai nói đến y.

Lý Ích nói:

- Mối nguy nan của nàng không những ở chỗ Tiền Như Mạnh định hạ sát mà đáng lo hơn nữa là Trương Quân toan cùng nàng....cùng nàng....

Gã đau lòng quá không nói hết lời được.

Vương Hồng Phạm nhìn gã ra vẻ đồng tình nhưng hiển nhiên chưa quyết định hành động thế nào. Y chờ Lý Ích tập trung chú ý lực lần nữa, rồi mới nói:

- Lý huynh phong tư anh tuấn, khí vũ hiên ngang, tại hạ tưởng nên tìm đường chính xuất thân, mưu thủ công danh cho mình mà gây nên sự việc hiển hách vì nước vì dân mới phải.

Lý Ích đáp:

- Lời giáo huấn của Vương tiên sinh rất đúng. Nhưng hiện giờ chưa thể bàn tới chuyện đó.

Nếu Ngô Đinh Hương mà thất thân với ác nhân kia thì tại hạ....

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Hay hơn hết là Lý huynh quyên y đi và từ nay cũng không nên qua lại với người võ lâm nữa.

Lý Ích ngần ngừ đáp:

- Cái đó không phải chuyện dễ dàng.

Vương Hồng Phạm nói:

- Ngô Đinh Hương đã là người võ lâm mà lại là tay từng trải thì dĩ nhiên không phải nội quyến của Lý huynh. Nếu đây là một đoạn duyện nghiệt thì nên nhân cơ hội này mà cắt đứt. Vậy vụ này chưa chắc đã là điều bất lợi cho Lý huynh.

Lý Ích nói:

- Tại hạ chỉ mong tiên sinh đưa giúp tại hạ vào thành để báo cáo vụ này với Tra huynh.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nếu Tra công tử đang bận đối phó với Lục Minh Vũ thì e rằng y không rảnh để tới đây được.

Lý Ích đáp:

- Nhất định y sẽ có biện pháp.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Ngô Đinh Hương có góp sức vào vụ này không?

Lý Ích đáp:

- Có rồi. Nàng phát giác ra Lục Minh Vũ mà chẳng tiếc dấn thân vào vòng nguy hiểm tìm đến Lạc Dương báo tin cho Cao huynh.

Rồi gã giải thích thêm:

- Nguyên nàng là vợ Diêu Văn Thái, Chưởng môn phái Lạc Xuyên. Vì phu thê bất hòa mỗi người đi một ngã. Diêu Văn Thái giận nàng lỗi đạo phu nhân toan hại mạng nàng. Nhờ Cao Thanh Vân huynh giúp đỡ, Diêu Văn Thái tưởng nàng đã uổng mạng rồi, vậy mà nàng cứ đến Lạc Dương là mạo hiểm vô cùng!...

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Nếu vậy Ngô Đinh Hương là một kỳ nữ tử biết trọng nghĩa quên mình.

Lý Ích nói:

- Giữa tại hạ với nàng tuy chưa có sự kề cận bằng thân thể, nhưng hình ảnh đã inh sâu vào trong lòng. Hai người vì mối chân tình mà chống chọi với Yếm Công của Tiền Như Mạnh. Một đằng Trương Quân cũng nhờ lòng ham muốn đối với nàng mà chống được Yếm Công của mụ. Ngô Đinh Hương hiểu điều này mới quyết định hy sinh thân mình liều dụ Trương Quân bức bách Tiền Như Mạnh buông tha tại hạ....

# Chương 112 - Vương Hồng Phạm Cứu Ngô Đinh Hương

Lý Ích càng nói càng xúc động. Gã nắm tay lại hỏi:

- Bất luận thế nào, tại hạ cũng phải chiếu cố cho nàng. Nếu để nàng không chịu ô nhục mà phải uổng mạng thì tại hạ liệu có thể sống một mình ở trên thế gian này được chăng?

Vương Hồng Phạm nghe tới đây mới biết rõ mối quan hệ cực kỳ phức tạp giữa mấy người.

Nhưng y vẫn còn một điểm chưa rõ liền hỏi:

- Trước kia Ngô Đinh Hương đã không giữa phụ đạo thì bây giờ nàng có gặp tình thế bắt buộc mà phải thất thân tưởng chẳng có việc gì nghiêm trọng. Tại hạ tin rằng nàng không vì chuyện này mà tự hủy mình.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp; - Theo lời Lý huynh thì vụ này mới là mối đau thương vô hạn. Nhưng Lý huynh từ nay nên phân ly nàng là xong.

Lý Ích muội đáp:

- Vương tiên sinh lầm rồi. Nàng đã chung tình với tại hạ thì chuyện thất thân không phải như ngày trước.... Hỡi ơi! Tại hạ không biết nói thế nào cho phải, nhưng đã quan sát con mắt nàng thì biết rằng nàng đã quyết định liều mình tự tử....

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Lý huynh đã nhận thấy điểm này thật ư?

Lý Ích đáp:

- Đúng thế! Đáng tiếc vụ này không có cách nào chứng minh được!

Vương Hồng Phạm quay lại hú lên một tiếng. Hai bóng người nhảy vọt vào.

Hai người này là một nam một nữ. Người đàn ông áo quần xốc xếch ra kiểu một nho sĩ lưu lạc cuồng ngạo. Còn người đàn bà mắt phượng mày liễu, nước da trắng bóng. Tuy mụ đã vào trác tứ tuần nhưng hãy còn phong vân. Như vậy đủ biết hồi thanh xuân mụ có tấm dung nhan lay động lòng người.

Vương Hồng Phạm giới thiệu hai bên. Lý Ích mới biết hai người này là sư đệ và sư muội của y tên gọi là Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên.

Vương Hồng Phạm bảo hai người:

- Hai vị phụ trách đối phó với Tiền Như Mạnh. Yếm Công ghê gớm và tâm thuật độc ác của mụ đều lợi hại, hai vị chớ coi thường.

Hà, Lý nghe xong lập tức hàng động, vọt mình đi biến vào trong bóng tối.

Lý Ích coi động tác mau lẹ của họ, tưởng chừng họ đã thương lượng kỹ càng từ trước. Nhưng thực ra họ chưa bàn bạc câu nào thì đủ tỏ những người này tâm ý đã cảm thông nhau.

Lý Ích liền tỉnh ngộ hiểu ngay Vương Hồng Phạm sở dĩ sai khiến hai người là vì giữa cặp này đã nẩy mối tình ái sâu xa có thể kháng cự được Yếm Công của Tiền Như Mạnh.

Vương Hồng Phạm nói:

- Bây giờ Lý huynh hãy đi theo tại hạ.

Y thò tay vào nách Lý Ích rồi không phí chút sức lực nào nhắc gã bổng lên khỏi mặt đất chạy như bạy.

Trong bóng tối, Lý Ích chẳng nhìn rõ vật gì, chỉ nghe bên tai tiếng gió vù vù đủ biết tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Lý Ích bây giờ mới biết Vương Hồng Phạm nói đưa gã về thành nhanh hơn chạy ngựa không phải là chuyện giả dối.

Chớp mắt hai người đã dừng lại ở sau một dãy nhà. Vương Hồng Phạm dẫn gã đi quanh ra cửa trước khẽ đẩy một cái, cánh cửa mở ra liền.

Vương Hồng Phạm nói:

- Đây là nhà chứa rơm cỏ. Lý huynh hãy vào ẩn trong này. Lát nữa tại hạ sẽ đến kiếm.

Lý Ích hỏi:

- Phải chăng bây giờ Vương tiên sinh đi kiếm Trương Quân?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đúng thế!

Lý Ích nói:

- Tại hạ muốn có mặt tại trường để được coi tiên sinh diệt trừ yêu quái, chủ trương chính nghĩa.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Nếu có cơ hội, tại hạ sẽ đến dẫn Lý huynh đi. Bây giờ tại hạ cần đi trước để điều tra động tĩnh của đối phương.

Lý Ích kính cẩn thi lễ rồi bước vào trong nhà.

Vương Hồng Phạm trở gót đi ngay. Động tác của y coi rất ung dung mà tốc độ mau lẹ khôn tả. Y chợt ẩn chợt hiện. Nếu là người bình thường thì chẳng thể nào ngó thấy y chạy qua.

Giữa lúc Vương Hồng Phạm và Lý Ích đến Tiền gia trang, thì Ngô Đinh Hương và Trương Quân đã ra khỏi đại sảnh.

Trương Quân dắt tay Ngô Đinh Hương xuyên qua một tầng viện lạc tiến vào trong một gian thượng phòng.

Ngô Đinh Hương đảo mắt nhìn quanh một lượt. Dưới ánh đèn sáng nàng nhận thấy các cần thiết gian phòng này tương đối lịch sự.

Nàng buồn rầu nghĩ thầm:

"Nếu đây chẳng phải là chỗ ta bị dầy xéo thì cũng là nơi ta bị uổng mạng." Nhưng bất luận nàng thương tổn tâm thần cũng vậy, hay nàng quyết định tuẫn tiết cũng vậy, khi nàng vào phòng rồi liền cảm thấy thư thái hơn trước, tựa hồ được cất gánh nặng.

Tay trái Trương Quân ôm chặt tấm lưng thon của Ngô Đinh Hương kéo sát người nàng vào lòng.

Ngô Đinh Hương cảm thấy lửa dục của đối phương cháy lên bùng bùng. Động tác của hắn ngoài việc để cọ xát thân thể còn có ý đề phòng nàng tự tử.

Nói một cách khác thì hiện giờ Ngô Đinh Hương lâm vào tình trạng chỉ có đường riu ríu tuân theo ý muốn của Trương Quân, ngoài ra không còn cách nào khác. Chẳng những nàng hết đường tẩu thoát mà muốn tự sát cũng không được.

Trương Quân lúc chú ý nhìn Ngô Đinh Hương, mắt hắn vọt ra những tia hàn quang đầy tình dục.

Hắn nói:

- Ngô Đinh Hương! Nàng nhất định giúp ta chứ?

Ngô Đinh Hương ngạc nhiên hỏi lại:

- Giúp đỡ ngươi ư?

Trương Quân đáp:

- Đúng thế!

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Tuy ta đã luyện võ công, nhưng ở trước mặt các ngươi thì chút công phu nhỏ nhặt này hoàn toàn không vào đâu, ta còn giúp gì cho ngươi được?

Trương Quân đáp:

- Nàng còn có bản lãnh mạnh hơn cả võ công. Đó là nhan sắc xinh đẹp và dáng điệu phong lưu....

Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Hiện giờ ta đã lọt vào tay ngươi thì ngươi muốn mổ sẻ hay làm gì tùy ý, chẳng lẽ ta còn phản kháng được chăng?

Trương Quân đáp:

- Nàng nói thế tuy đúng thật, nhưng nếu nàng không chịu hợp tác với ta thì cuộc hứng thú nhất định giảm đi rất nhiều....

Ngô Đinh Hương nói:

- Cái đó đối với ngươi chẳng phải là điều quan trọng. Bất quá ngươi chỉ cần phát tiết tình dục vào mình ta. Theo ta nhận xét thì Tiền Như Mạnh tất đang quanh quẩn nơi đây để dòm ngó chúng ta. Dù ngươi có giảm chút hứng thú cũng chẳng quan hệ gì.

Ở địa vị Ngô Đinh Hương, nếu nàng chỉ mong thoát chết thì cứ để mặc cho tên đàn ông làm gì thì làm, chẳng cần khích động lòng dục của mình để nghinh tiếp đối phương. Bằng nàng quyết định tuẫn tiết thì lại mong có cơ hội để tự tử. Biện pháp duy nhất của nàng là làm cho đối phương sơ hở một chút mới có cơ hội tự sát.

Vì thế Ngô Đinh Hương giữ thái độ Ôn hòa, không xung đột đối phương.

Trương Quân nói:

- Nếu ta chỉ mong chiếm lấy mình nàng thì dĩ nhiên là một điều giản dị. Ta cứ xé quần áo nàng ra là thỏa mãn lòng dục....

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc nàng cũng hiểu rằng lửa dục của ta đang bốc lên ngùn ngụt. Đáng lẽ ta cử động ngay, nhưng ta phải kiềm chế tấm lòng rạo rực để nói chuyện với nàng.

Ngô Đinh Hương cũng cảm thấy tình hình này có điều kỳ dị. Nàng không nhịn được hỏi:

- Phải rồi! Vậy mà sao ngươi chưa động thủ?

Trương Quân đáp:

- Vì ta biết rõ nếu ta phát tiết dục hoa? vào người nàng thì sau khi liễu sự, lập tức ta lại bị Tiền Như Mạnh kiềm chế. Khi đó chẳng những ngươi khó lòng toàn mạng mà ta cũng không thoát khỏi đại kiếp.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Tiền Như Mạnh không ở gần đây, sao ngươi còn sợ mụ?

Trương Quân đáp:

- Yếm Công của mụ dùng sức tâm linh làm chủ, còn thủ đoạn là phụ. Vì ta đã bị ám toán nên dù mụ Ở xa vẫn kiềm chế được. Hễ lửa dục của ta yên tĩnh lại là lập tức mụ đắc sách, kiềm chế ta trở lại ngay.

Ngô Đinh Hương thở hổn hển nói:

- Té ra là thế. Ủa! Ngươi ôm ta chặt quá!

Trương Quân khẽ nới ra một chút nói:

- Ta muốn rằng nàng hãy đem kinh nghiệm của mình phát huy sức quyến rũ đến tột độ để kích thích mãnh liệt lòng ham muốn của ta.

Ngô Đinh Hương không trả lời ngay. Nàng chuyển động cặp mắt xinh đẹp ngắm nghía người

đàn ông sắp chiếm lấy thân mình. Nàng thấy hắn trán rộng, cặp lông mày giống hình thanh đao tỏ ra trí lực hơn đời mà là con người cực kỳ cả quyết. Mục quang hắn hung dữ mà không vẫn đục tiêu biểu cho võ công cao minh và tinh thần tập trung vào một việc gì. Cặp môi mõng dính biểu hiện cho sự cơ mưu giảo quyệt.

Nói tổng quát thì tướng mạo Trương Quân hơi xấu một chút, nhưng khí thế kiên trì, tư cách cương liệt. Những điểm này có thể khiến người ta lãng quên nét mặt xấu xa của hắn.

Nhất là lập trường phái nữ không nhất định chú trọng đến đàn ông xinh đẹp mà chỉ muốn có một đặc điểm nào đủ làm rung động trái tim là hay rồi.

Đột nhiên, Ngô Đinh Hương cảm thấy không chán ghét hắn. Bất luận hắn là người tốt hay người xấu, nàng cũng nhận ra hắn là hạng đàn ông có lực lượng đảm đương đại sự.

Nàng tự nhủ:

- Nếu là ngày trước thì không chừng ta chịu đầu hàng hắn rồi, nhưng hiện giờ từ thân hình cho đến trái tim ta đã thuộc về người khác....

Nàng buông tiếng thở dài, rồi bao nhiêu nỗi đau khổ về thân thế, đường chật vật về vận mệnh ào ào kéo đến, hiển hiện lên trong đầu óc nàng.

Trương Quân chấn động tâm thần hỏi:

- Nàng không chịu ưng lời ta chăng?

Ngô Đinh Hương buồn rầu đáp:

- Xin lỗi các hạ. Tuy tiện thiếp rất ngưỡng mộ các hạ, nhưng bây giờ thì quá chậm mất rồi....

Trương Quân ngắt lời:

- Ta chỉ mong nàng hợp tác với ta một lần là chúng ta có thể đả bại mụ đàn bà chán ghét kia.

Ngô Đinh Hương nói:

- Tiện thiếp không làm gì được nữa rồi! Trương Quân đáp:

- Nàng không phải là cô gái mới, tuổi. Chẳng lẽ còn có ảo tưởng về ái tình?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Đây chẳng phải là ảo tưởng, mà là mối tình rất chân thật.

Trương Quân nói:

- Nàng hày nghĩ kỹ đi! Có khi nàng nghĩ đến tuổi lớn, hoặc những điều hứng thú nào đó không tương hợp với gã, thêm vào ngày tháng thấy mặt nhau, mối tình đi vào chỗ phai lạt dần dần.

Khi ấy mối tình rực rỡ không trở lại với nàng nữa. Sao nàng không nghĩ đến đời người ngắn ngủi mà cùng nhau vui thú một phen.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Những cái hoan lạc tạm thời càng khiến cho người ta cảm thấy trống rỗng. Tiện thiếp không phải là người ham tìm cái đó.

Trương Quân nói:

- Được rồi! Chúng ta hãy tính về đường lợi hại. Giả tỷ nàng không giúp ta thì người tình của nàng chung quy cũng chẳng đặng bình yên.

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp chỉ biết làm cho hết sức, còn việc đời thành công hay không, cái đó khó mà nói trước được.

Trương Quân nói:

- Luận điệu này của nàng dường như không giống những điều nói trước. Ta hiểu rồi! Nhất định nàng cho là gã đã tới nơi an toàn nên không còn vướng víu gì nữa....

Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Y là một chàng thư sinh chắc Tiền Như Mạnh cũng chẳng tìm đến y gây sự làm quái gì.

Trương Quân nói:

- Đó lại là một chuyện khác. Theo chỗ ta biết thì Tiền Như Mạnh là con người mưu kế sâu xa, tính tình ác độc. Mụ không chịu buông tha Lý Ích đâu. Hơn nữa mụ có hai con ngựa rất hay đã được huấn luyện kỹ càng. Nếu người ngoài rong ruổi thì chúng chỉ đi vòng quanh trang trại này, đánh chết cũng không chịu đi xa. Vì thế mà Lý Ích hiện giờ nhất định còn quanh quẩn gần đây, Tiền Như Mạnh muốn bắt lúc nào cũng được.

Ngô Đinh Hương giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

"Ta nghĩ rằng chàng về thành được thì đã có bọn Cao Thanh Vân giữ cho an toàn. Nếu chàng không về thành được thì tình thế lại khác hẳn.

Nàng cố làm vẻ thản nhiên hỏi:

- Theo lời các hạ thì những con vật kia khó huấn luyện lắm phải không?

Trương Quân khẽ giơ tay, nhắc bổng hai chân Ngô Đinh Hương rời khỏi mặt đất. Hắn đi lại bên giường nói:

- Nếu nàng không tin thì ta cũng chẳng làm thế nào được....

Hắn đặt Ngô Đinh Hương xuống giường. Nàng mềm nhũn nằm ngay xuống không cử động được, vì Trương Quân đã phong tỏa huyệt đạo.

Trương Quân cúi xuống nhìn nàng, mắt chiếu ra những tia ham muốn mãnh liệt. Hắn nói:

- Nếu nàng không hợp tác với ta thì sớm muộn gì vẫn chẳng khỏi mụ ác phụ kiềm chế, vì ta nhất quyết mụ chẳng buông tha nàng.

Cho đến bây giờ, Ngô Đinh Hương chưa có cơ hội nào tự sát, nên lương tâm nàng không chút

hối hận mà lòng nàng chỉ thê lương ảo não.

Trương Quân cúi xuống định hôn môi nàng. Hơi thở hắn phun vào mặt nàng, nhưng khi môi vừa chạm tới, hắn đột nhiên dừng lại.

Ngô Đinh Hương rất lấy làm kỳ, ngơ ngác nhìn Trương Quân.

Trương Quân khẽ nói; - Có người nhảy đến dưới cửa sổ.

Ngô Đinh Hương tính theo thời gian thì dù Lý Ích về thành không gặp trở ngại gì, tìm ngay thấy bọn Cao Thanh Vân cũng chẳng tài nào bây giờ đã tới đây để giải cứu nàng.

Vì thế nàng nghi hoặc, hỏi:

- Người đến đó là ai?

Trương Quân chỉ chờ phản ứng của nàng. Hắn thấy khóe mắt nàng lộ vẻ hoài nghi thì đoán ngay người mới đến không phải cùng phe với nàng.

Hắn khẽ đáp:

- Người này cũng chẳng phải là Tiền Như Mạnh.

Ngô Đinh Hương nói:

- Y cũng không phải là cao thủ của mụ phái đến.

Trương Quân gật đầu. Hắn giữ chặt lấy môi miệng nàng, rồi mới đứng ngay người lên làm bộ cởi áo. Hắn nghĩ bụng:

"Nếu người tới đây cùng phe với Ngô Đinh Hương mà thấy ta toan cởi áo lên giường tất hắn phải xuất hiện ngay. Bằng hắn là người của Tiền Như Mạnh phái đến thì nhất định tạm thời chưa hành động. Hắn còn đợi ta lên giường xong mới quay về báo cáo chứ không xuất hiện để quấy rối." Trương Quân cởi áo ngoài rồi, ngoài cửa sổ vẫn không có tiếng động. Hắn lại bên bàn thổi tắt đèn đi.

Trong phòng tối đen, Trương Quân bước tới bên cửa sổ nhanh như quỷ mỵ. Hắn lắng tai nghe, bên ngoài vẫn chẳng có động tĩnh gì, trong lòng lấy làm kinh dị.

Nên biết Trương Quân đã nghe thấy người đến hạ mình xuống phía dưới cửa sổ mà bây giờ hắn lại gần như vậy thì dù đối phương nín thở, hắn vẫn có thể nghe rõ tiếng tim đập, nhưng lại chẳng thấy gì.

Trương Quân trong lòng nghi hoặc quay đầu nhìn lại, bỗng giật nẩy mình.

Nguyên trước giường Ngô Đinh Hương đã có bóng người xuất hiện.

Trong bóng tối, Trương Quân chẳng những nhìn rõ đối phương, mà còn thấy cặp mắt trong sáng của họ đang nhìn hắn. Bây giờ hắn mới tỉnh ngộ biết người đến đây cố ý phát ra chút tiếng động ngoài cửa sổ dụ cho hắn rời khỏi bên giường, rồi chuồng qua cửa sổ tiến vào phòng.

Tình thế lúc này đã rõ ràng, người kia đến đây để giúp Ngô Đinh Hương.

Trương Quân không hoang mang chi hết, cười chạt hỏi:

- Cơ trí và võ công tôn giá, bản nhân đã nhận ra có đủ tư cách mở cuộc tỷ đấu nhưng chưa hiểu tôn giá là ai?

Lúc hắn hỏi câu này, đồng thời nhìn kỹ đối phương, thấy hai món tóc mai đã đốm bạc, tướng mạo thanh tú, phong độ văn nhã và cũng ra con người thông tình đạt lý.

Người kia hỏi lại:

- Các hạ hãy báo họ tên trước được chăng?

Trương Quân đáp:

- Bản nhân họ Trương. Tôn giá cứ kêu bằng Trương đại gia là được.

Người kia mỉm cười hỏi:

- Các hạ là ai mà huyênh hoang như vậy?

Trương Quân hỏi lại:

- Tôn giá là hạng người nào mà dám thiện tiện sấn vào trong tư thất của người ta?

Người kia không trả lời, hỏi lại:

- Ngô Đinh Hương là người thế nào với các hạ?

Trương Quân "ồ" một tiếng, cũng hỏi theo:

- Nàng là người thế nào với tôn giá?

Người kia hỏi:

- Mối quan hệ thế nào tạm thời chưa cho các hạ hay được. Có điều tại hạ tới đây là để bảo vệ cho y. Các hạ đã hiểu chưa?

Trương Quân đáp:

- Bản nhân chưa hiểu.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên điểm cách không.

Bỗng nghe luồng chỉ lực vọt ra đánh "vù" một tiếng như xé bầu không khí. Luồng chỉ lực này ghê gớm khiến người nghe phải kinh hãi.

Người kia phất tay áo một cái ngăn chặn luồng chỉ lực một cách rất ung dung, nhưng không có chuyện gì.

Trương Quân thấy công lực của đối phương tinh thâm mà không hiểu thủ pháp thuộc gia phái nào. Hắn chấn động tâm thần nói:

- Bản nhân biết rất nhiều tâm pháp bí mật của các gia phái trong thiên hạ, mà không nhận ra được lai lịch của tôn giá....

Lúc này chẳng những Trương Quân không biết đối phương là ai, mà cả Ngô Đinh Hương cũng chưa hiểu rõ lai lịch người đến bảo vệ cho mình. Dù y có xưng tên là Vương Hồng Phạm nàng cũng không hiểu.

Vương Hồng Phạm lạnh lùng nói:

- Võ công của tại hạ so với võ lâm trong thiên hạ bất quá chỉ là ánh lửa lập lòe của con đom đóm. Các hạ đã tinh thông những tuyệt chiêu, bí học của các gia phái, thì dĩ nhiên không chú ý đến môn phái bé nhỏ của tại hạ.

Trương Quân bụng bảo dạ:

- Hắn nói cây này tựa hồ hợp lý nhưng tại không thông, vì nếu hắn ở một môn phái vô danh có thể ta chưa biết tới, nhưng võ công hắn đã đến trình độn thượng thặng thì dù là một gia phái nhỏ bé ít người, cũng đủ nổi tiếng, quyết chẳng phải ba hạng vô danh. Vậy hắn nói câu này dường như hợp lý mà thật ra không phải...." Trương Quân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tạm thời chúng ta hãy gác lại chuyện võ công không bàn đến vội. Bản nhân muốn hỏi tôn giá một câu:

Có phải tôn giá đến đây thực tình để bảo vệ cho Ngô Đinh Hương?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đúng thế!

Trương Quân hỏi:

- Tôn giá định đem nàng đi hay bảo vệ cho nàng ngay ở chỗ này?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đưa y đi.

Trương Quân hỏi:

- Tôn giá đưa nàng đi đâu?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ đưa y đến gặp một người.

Trương Quân hỏi:

- Người đó ở đâu?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm.

Trương Quân nói:

- Có thể bản nhân không cần biết điểm này. Vấn đề là ở chỗ Ngô Đinh Hương có chịu theo tôn

giá hay không?

Vương Hồng Phạm đột nhiên cảm thấy mình ở vào địa vị bất lợi, vì Ngô Đinh Hương tuy bị Trương Quân chiếm lấy, nhưng chung quy nàng đã được hắn trợ giúp để Tiền Như Mạnh phải buông tha Lý Ích. Đồng thời chính nàng cũng thoát khỏi bàn tay mụ ác ma. Do đó giữa Trương Quân và Ngô Đinh Hương chẳng ít thì nhiều đã có mối liên quan hiểu nhau hơn là giữa nàng và Vương Hồng Phạm chưa từng quen biết.

Ngô Đinh Hương chưa gặp mắt Vương Hồng Phạm lần nào thì dĩ nhiên nàng chẳng thể tín nhiệm y một cách dễ dàng. Nàng là người ở giữa có thể nghĩ rằng:

Vạn nhất Vương Hồng Phạm lại là một tên quỷ hiếu sắc thì làm thế nào?

Nếu nói Vương Hồng Phạm đã được Lý Ích nhờ đến đây giúp đỡ nàng thì trừ phi đưa ra chứng cớ nàng mới tin được, vì bất cứ ai cũng có thể nói như vậy.

Vương Hồng Phạm nghĩ tới những điểm này thật lấy làm khó khăn để Ngô Đinh Hương chịu đi theo mình.

Bỗng nghe Trương Quân lại hỏi:

- Giữa Ngô Đinh Hương và bản nhân hoặc giả có ý kiến xung đột, nhưng trên bản chất thì bản nhân với nàng là người cùng một trận tuyến. Bản nhân chỉ cần ưng thuận với nàng một điều là nàng quay lại giúp bản nhân ngay. Tôn giá có tin như vậy không?

Vương Hồng Phạm phải quyết định ngay để đối phó với vấn đề này. Y chẳng nghĩ nhiều cho mệt trí, chỉ đem sự thực nói ra để tùy nàng quyết định.

Trường hợp mà Ngô Đinh Hương nhất quyết không tin Vương Hồng Phạm đứng về phe với Trương Quân để bị hắn làm nhục thì đó là nàng tự rước lấy tội nghiệt, không còn trách ai được nữa.

Thái độ của Vương Hồng Phạm là kết quả sau mấy chục năm tu đạo luyện khí. Bất cứ việc gì, y không giữ thái độ tiêu cực mà cũng không tỏ ra tích cực, chỉ biết hết sức hành động. Còn thành công hay không, y chẳng cần nghĩ tới. Nói một cách khác y có tinh thần "vô vĩ nhi vi".

Vương Hồng Phạm nghe Trương Quân hỏi vậy liền hững hờ đáp:

- Được rồi! Chúng ta hỏi Ngô cô nương xem ý kiến của cô như thế nào?

Ngô Đinh Hương dương cặp mắt nghi ngờ lên nhìn hai người. Mục lực của nàng tương đối kém sút, nên không thấy rõ thái độ của đối phương.

Vương Hồng Phạm lại hỏi:

- Ngô cô nương! Cuộc đối thoại giữa bọn ta cô đã nghe rõ rồi, có đúng thế không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp nghe rõ cả rồi.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Nếu vậy cô nương nên quyết định đi, một là cô để tại hạ bảo vệ cho, hai là cô muốn tại hạ bỏ đi?

Ngô Đinh Hương hỏi lại:

- Trước khi trả lời, tiện thiếp muốn đưa ra hai điều yêu cầu được chăng?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dĩ nhiên là được. Cô nương có yêu cầu điều chi?

Ngô Đinh Hương nói:

- Điều thứ nhất là thắp đèn lên đã và cho tiện thiếp khôi phục tự do.

# Chương 113 - Vương Hồng Phạm Là Nhân Vật Thế Nào?

Vương Hồng Phạm nói:

- Có thể được!

Trương Quân không lên tiếng. Hắn chờ Vương Hồng Phạm thắp đèn lên rồi và sắp giải huyệt đạo cho Ngô Đinh Hương, mới cất tiếng hỏi:

- Tôn giá bằng cứ vào điều chi để ưng thuận lời thỉnh cầu của nàng?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Bản nhân đứng trên lập trường bảo vệ cho Ngô cô nương. Cô đã yêu cầu dĩ nhiên tại hạ ưng chịu mà giúp đỡ cho cô đạt được tâm nguyện, nên tại hạ ưng thuận liền. Ít ra tại hạ cũng tỏ thái độ đồng ý với cô.

Trương Quân xoay chuyển ý nghĩ trong lòng:

"Thằng cha này võ công cực kỳ tinh thâm, nếu ta ra mặt chống đối thì mình nhất định không thỏa mãn được tình dục. Giả sử ta có thể làm cho nàng không tín nhiệm hoặc trừ diệt hắn thì Ngô Đinh Hương có bị cấm chế huyệt đạo hay không nàng vẫn là miếng thịt trên cái thớt của ta...." Hắn phân tích như vậy thì việc giải khai huyệt đạo Ngô Đinh Hương chỉ có lợi chứ chẳng có hại gì. Hắn liền thản nhiên đáp:

- Chính bản nhân cũng đồng ý, bất quá bản nhân hỏi vậy để hiểu rõ ý tứ của tôn giá cho khỏi lầm lẩn mà thôi.

Hắn khoát tay ra hiệu cho đối phương lui ra.

Quả nhiên, Vương Hồng Phạm lùi lại đến bên bàn khêu đèn cho sáng tỏ thêm.

Trương Quân vỗ vào người Ngô Đinh Hương mấy cái. Lập tức nàng khôi phục được tự do.

Ngô Đinh Hương ngồi dậy, nhờ ánh đèn sáng tỏ, nàng nhìn rõ thái độ hai người đàn ông.

Bây giờ nàng thấy rõ Vương Hồng Phạm là một hán tử đứng tuổi, ngôn ngữ cùng cử chỉ đầy vẻ ôn nhu văn nhã. Vừa trông đã nhận ra ngay tuyệt đối y chẳng phải con người tồi bại.

Còn Trương Quân đại khái trong vòng từ ba chục đến bốn chục tuổi. Diện mạo hắn có vẻ xấu xa quê mùa, nhưng là một hán tử kiên cường cả quyết.

Vương Hồng Phạm tiến gần thêm một chút hỏi:

- Cô nương còn điều yêu cầu gì nữa?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Tiện thiếp muốn hỏi các hạ mấy câu!

Vương Hồng Phạm nói:

- Xin cô nương hỏi đi!

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Các hạ chuẩn bị bảo vệ tiện thiếp về phương diện nào?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ đến đây cốt nhất là để bảo vệ danh tiết cho cô.

Cả Ngô Đinh Hương lẫn Trương Quân đều không khỏi ngạc nhiên.

Trương Quân cười nói:

- Lão huynh! Lão huynh đừng lầm lẫn. Hiện giờ nàng không còn danh phâ/ngươi quản thúc về điểm này.

Vương Hồng Phạm nhìn Ngô Đinh Hương hỏi:

- Hắn nói vậy có đúng không?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Đúng thế!

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Vậy làm sao Lý Ích lại nói với tại hạ là y có điều hối hận với Ngô cô nương, y cần phải liều mạng để bảo toàn danh tiết cho cô?

Ngô Đinh Hương không khỏi ngẩn người. Lòng nàng nổi lên mối tri kỷ sâu xa. Nàng lẩm nhẩm:

- Té ra chàng đã hiểu rõ tâm ý của ta. Nếu vậy ta có phải chết vì chàng cũng đáng lắm.

Trương Quân nói:

- Lý Ích nghĩ thế nào là chuyện riêng cá nhân của gã. Nhưng trên sự thực nàng không cần bảo toàn trinh tiết vì gã nữa.

Vương Hồng Phạm lạnh lùng nói:

- Cái đó còn phải nghe ý tứ của Ngô cô nương. Nếu cô nguyện ý toàn tiết vóji Lý Ích thì người khác phải tôn trọng ý kiến của cô, chẳng nên đem chuyện thực chất mà xâm phạm tới cô, vì làm thế thì có khác gì cưỡng gian một thiếu nữ?

Rồi y quay lại hỏi Ngô Đinh Hương:

- Ngô cô nương nghĩ sao? Có phải cô muốn thủ tiết với Lý Ích?

Ngô Đinh Hương không ngần ngừ gì đáp ngay:

- Phải rồi! Tiện thiếp nguyện ý thủ tiết với chàng.

Trong mắt Trương Quân chiếu ra những tia hàn quang vừa phẫn nộ vừa ghen tức. Nhưng hắn kiềm chế được ngay. Ánh hung quang chỉ thoáng qua một cái rồi mất biến.

Vương Hồng Phạm nói:

- Đã vậy thì ông bạn đây không xâm phạm đến cô chẳng nói làm chi. Nếu ông bạn có điều vô lễ, tại hạ chẳng thể buông tha được.

Trương Quân hỏi:

- Ngô Đinh Hương! Người này có phải do Lý Ích mời đến không? Nàng đã gặp hắn bao giờ chưa?

Ngô Đinh Hương tuy cảm thấy Vương Hồng Phạm là người tốt, nhưng vẫn thiếu bằng chứng xác thực. Nàng cũng muốn biết lai lịch y liền đáp:

- Tại hạ chưa từng gặp y lần nào.

Trương Quân nói ngay:

- Thế thì phải rồi! Có thể hắn là một tên thủ hạ của Tiền Như Mạnh giả vờ đến đây giúp nàng bức bách ta phải chạy đi để Tiền Như Mạnh thừa cơ hội đối phó với ta....

Ngô Đinh Hương ngắt lời:

- Quả nhiên có thể như vậy. Nhưng y không có vẻ con người tồi bại.

Trương Quân cười nói:

- Những kẻ đại gian ác trên đời thường khó mà trông nét mặt để xét đoán.

Ngô Đinh Hương vốn người lịch quyệt phong phú, dĩ nhiên nàng hiểu đạo lý này, nên nàng lẳng lặng không nói gì.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ đã nghĩ tới làm cách nào để cô nương tin tưởng. Nhưng xin lỗi cô nương, tại hạ không thể đưa ra được chứng cứ nào hết, trừ khi cô nương đi theo tại hạ đến gặp Lý Ích là tự nhiên cô sẽ tin ngay.

Trương Quân nói:

- Ngô Đinh Hương! Nàng mà đi theo hắn tất lọt vào tay Tiền Như Mạnh. Mặt khác, ta cũng nhất định theo ý nàng là quyết không xâm phạm đến nàng....

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Nếu các hạ không định xâm phạm Ngô cô nương thì buông tha cho cô đi có phải hay hơn không?

Trương Quân đáp:

- Nhưng bản nhân cần nàng giúp đỡ để đối phó với Tiền Như Mạnh.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nếu Trương Quân hứa lời không xâm phạm đến tiện thiếp, thì tiện thiếp có nghĩa vụ phải giúp y.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nhưng tại hạ bỏ đi rồi, hắn nuốt lời hứa thì cô đừng hối hận.

Trương Quân vội nói ngay:

- Ngô Đinh Hương! Nàng cứ yên lòng. Ta đâu phải là kẻ nói lời rồi lại ăn lời? Nhất định hắn là người của Tiền Như Mạnh rồi....

Ngoài cửa sổ đột nhiên nổi lên tràng cười. Tiếp theo có tiếng người nói:

- Ngô Đinh Hương! Người này không phải là thủ hạ của ta.

Tiếng nói vừa dứt đã thấy mấy người thắp đuốc lên. Bên ngoài viện cũng sáng rực Tiếng nói của Tiền Như Mạnh cách xa chừng bốn, năm trượng. Mọi người đều lấy làm kỳ, chẳng hiểu tại sao mụ đứng xa như vậy mà tiếng nói nghe rõ như đứng ở trong nhà.

Trương Quân chạy ra cửa sổ trước tiên để dòm ngó.

Ngô Đinh Hương cũng nhảy vọt đến bên cửa thò đầu nhìn ra ngoài.

Hai người cùng thấy Tiền Như Mạnh quả đứng cách xa đến bốn, năm trượng. Trong viện mười mấy tên tráng hán tay cầm đuốc chia nhau ra đứng bốn mặt.

Tiền Như Mạnh mái tóc búi cao lên để lộ gương mặt trắng trẻo. Đứng ở đằng xa mà ngó, mụ hãy còn phong vân lắm.

Trương Quân lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Chẳng lẽ mụ đã luyện thành thuật Thính Âm?

Hắn vừa dứt lời, Tiền Như Mạnh lắc đầu đáp:

- Tuy ta chưa luyện thuật Thính Âm, nhưng trong bọn thủ hạ của ta có người sở trường về thuật đó, nên ta đứng ở đây đã được y nói hết cho ta biết các ngươi trò chuyện gì với nhau.

Trương Quân nói:

- Té ra là thế. Thảo nào không ai biết mụ tới đây. Mụ nên nhớ Yếm Công của mụ tuy là một đại kỳ thuật trong thiên hạ, nhưng chính nó khiến cho mụ chẳng thể ẩn dấu hành tung được.

Tiền Như Mạnh lắc đầu nhắc lại:

- Ngô Đinh Hương! Người xuất hiện đột ngột này không phải là thủ hạ của ta. Ta phát thệ với ngươi như vậy.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Theo ý mụ phải chăng muốn cho ta cùng đi với y?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Đúng thế! Thủ hạ của ta vừa trở về báo cáo chỉ tìm thấy cỗ xe kia còn Lý công tử không hiểu đi đâu mất, chắc là người này đưa gã đi rồi.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Đa tạ phu nhân cho biết tin này, có điều tiện thiếp biết làm thế nào để có thể tin lời phu nhân được?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Đó là việc riêng của ngươi, ta chỉ cần gọi được Trương Quân về.

Trương Quân lớn tiếng nói:

- Tiền Như Mạnh! Mụ đừng quẫn dắt với ta nữa hay hơn.

Tiền Như Mạnh cười lạt đáp:

- Ta chỉ mong Ngô Đinh Hương bỏ đi là ta quyết không buông tha ngươi.

Ngô Đinh Hương chau mày nhìn Trương Quân nói:

- Bây giờ ngươi trốn lẹ đi, chắc bọn họ không thể đuổi kịp ngươi được.

Trương Quân ra chiều chán nản đáp:

- Không được. Mụ đã hạ thủ vào người ta rồi, dù ta có chạy đến bên trời góc biển cũng không thoát khỏi tay mụ.

Vương Hồng Phạm hỏi xen vào:

- Mụ ghê gớm đến thế ư? Ta không tin như vậy.

Trương Quân đáp:

- Tôn giá thử coi sẽ biết.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ không thể đi được. Tại hạ mà ra đi thì các hạ lại sinh sự.

Trương Quân hậm hực hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi tưởng ta không giết được ngươi chăng?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Giả tỷ ngươi nắm vững có thể làm được thì ngươi đã hạ thủ rồi.

Trương Quân tức quá xẵng giọng nói:

- Ngươi có hiểu cái đếch gì. Ta chỉ lo lúc tỷ đấy với ngươi thì mụ đàn bà khả ố kia xuất hiện đột ngột. Khi đó ta chẳng những không giết ngươi được mà còn bị mụ kiềm chế ngay tức khắc.

Vương Hồng Phạm rất cao hứng hỏi:

- Ngươi căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Trương Quân đáp:

- Ta và ngươi mà xẫy cuộc động thủ, bản lãnh ngươi cũng là tay cao thủ hạng nhất, tất nhiên ta phải đem toàn lực đối phó với ngươi. Trường hợp này khiến ta phải phân tâm, mụ sẽ nhân cơ hội đó để thi triển Yếm Công là ta bị kiềm chế.

Tuy hắn không nói rõ phải phân tâm tức là không thể dùng dục niệm để chế ngự Yếm Công của Tiền Như Mạnh, nhưng người nghe đều hiểu như vậy.

Tiền Như Mạnh cười khanh khách nói:

- A Trương! Ngươi đừng ngụy biện vô ích. Giả tỷ Ngô Đinh Hương không đi tất thị bị ngươi dâm dục rồi cũng không thoát chết. Khi đó chẳng những ngươi vẫn bị ta kiềm chế mà đồng thời còn để một người phải thác oan. Đối với ta, thị bị dâm nhục mà chết, ta cũng không vừa dạ.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giả tỷ thị đi theo người kia rời khỏi nơi đây thì hậu quả ra sao không cần phải nói nữa.

Trương Quân lớn tiếng hỏi:

- Đã thế thì hà tất ta phải đầu hàng? Được lúc nào hay lúc ấy, bây giờ ta làm theo lời ngươi há chẳng dại lắm ư?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Dĩ nhiên ngươi lầm rồi. Đằng nào ngươi cũng bị ta kiềm chế thì sao ngươi không nhận cơ hội này liên minh với ta? Ta sẽ giúp sức cho ngươi một tay để giết con người đã cản trở hảo sự của ngươi.

Trương Quân không nói gì nữa. Cặp mắt hắn dần dần chiếu ra những tia hung dữ.

Ngô Đinh Hương kinh hãi vội nói:

- Trương Quân! Ngươi đừng để mụ lợi dụng.

Trương Quân lạnh lùng đáp:

- Nàng đã không chịu giúp ta thì ta đành đi giúp mụ vậy.

Vương Hồng Phạm xen vào:

- Tiền Như Mạnh đúng là người có bản lãnh. Mụ chỉ nói hai ba câu đã khiến cho cục diện trở nên hổn loạn.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Ngươi là ai? Hãy báo danh đi!

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tạm thời tại hạ không tiện báo danh.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Rồi phu nhân sẽ biết nguyên nhân.

Tiền Như Mạnh nói:

- Ta không tin được là ngươi có thể địch nổi A Trương.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ địch nổi hay không thì lúc động thủ mới biết. Nhưng có một điều tại hạ cần nói trước cho phu nhân hay là Yếm Công của phu nhân có thể kiềm chế bất cứ ai trong thiên hạ thì được, nhưng đối với tại hạ, nó hoàn toàn vô dụng.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Ủa! Có chuyện đó ư?

Mụ tiến mau lại gần cửa sổ nhìn vào trong phòng. Lập tức Ngô Đinh Hương và Trương Quân cảm thấy toàn thân khó chịu, trong lòng nhộn nhạo muốn buồn nôn.

Vương Hồng Phạm vẻ mặt vẫn thản nhiên, dường như không cảm thấy điều chi chán ghét.

Tiền Như Mạnh đột nhiên phát giác ra người này có một luồng khí thanh linh toát ra. Thái độ ung dung của y khiến Yếm Công của mụ bị giảm bớt rất nhiều uy lực một cách vô hình.

Trong lòng kinh hãi, mụ biết Vương Hồng Phạm nói vậy không phải là lời hăm dọa vô căn cứ.

Mụ lạnh lùng nói:

- Tuy ngươi có chút đạo hạnh, nhưng nếu ngươi cùng A Trương động thủ, không giữ vững tâm thần được là nhất định bị ta thừa cơ kiềm chế.

Vương Hồng Phạm cười đáp:

- Phu nhân nói sai rồi. Khi đó người bị kiềm chế là Trương Quân chứ không phải tại hạ.

Trương Quân chấn động tâm thần hỏi:

- Vị lão huynh này đã có bản lãnh như vậy sao còn chưa ra tay giết con ác phụ kia để trừ hại cho thế gian?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tôn giá nói câu này để tại hạ suy nghĩ xem sao đã....

Trương Quân lại nói tiếp:

- Nếu quả lão huynh đánh chết mụ ác phụ này thì tại hạ xin phát thệ buông tha Ngô Đinh Hương và từ đây vĩnh viễn không đặt chân đến đất Nghi Dương nữa.

Vương Hồng Phạm nói:

- Câu đó đáng để cho tại hạ suy nghĩ.

Ngô Đinh Hương cũng nói theo:

- Trương Quân là nam tử hán, là đại trượng phu. Y đã nói ra có thể tin được.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Ngô cô nương cũng khuyên tại hạ giết chết Tiền Như Mạnh ư?

Ngô Đinh Hương gật đầu đáp:

- Mụ là người đáng chán ghét như vậy mà lại chết về bàn tay các hạ thì tiện thiếp quyết không theo bè với mụ.

Tiền Như Mạnh thấy tình thế bất diệu. Mụ biết rằng kẻ địch dấu tên này có thể đối phó với mình trước. Mụ còn thấy Trương Quân cũng ra chiều sợ sệt y thì đủ biết võ công y nhất định cao thâm khôn lường.

Mụ nói ngay:

- Này! Ngươi đừng để chúng lợi dụng. Lời hứa của A Trương không tin được đâu.

Vương Hồng Phạm hờ hững hỏi:

- Sao phu nhân biết thế?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Vì trong mình hắn có điều bí mật trọng đại, lão thân mà nói ra là tự nhiên ngươi hiểu được vì sao chẳng thể tin lời hắn.

Vương Hồng Phạm ngạc nhiên nói:

- Vậy phu nhẫn hãy cho tại hạ nghe.

Tiền Như Mạnh đáp:

- Được lắm! Bản nhân nói cho ngươi hay. Thực ra A Trương không phải họ Trương, mà hắn họ Phong tên Càn.

Ngô Đinh Hương run bắn người lên, tự nhủ:

- Trời ơi! Té ra hắn là sư huynh của Lục Minh Vũ và là người chân chính đứng sau màn để giựt dây những kẻ gây đại loạn trong thiên hạ....

Phong Càn ngửa mặt lên trời, nổi tràng cười rội nói:

- Tiền Như Mạnh! Ngươi đem vụ bí mật này tuyên bố ra ngoài tức là tự đào mả để chôn mình.

Ta nói thật cho mụ hay:

Cố nhiên ta bị Yếm Công của mụ kiềm chế, nhưng vụ bí mật này cũng là một nguyên nhân trói buộc chân tay ta. Nay mụ đã nói huỵch toẹt ra thì ta chẳng còn điều chi úy kỵ nữa, như vậy càng bắt buộc ta phải giết chết mụ cho lẹ.

Tiền Như Mạnh chấn động tâm thần vì mụ biết rõ võ công Phong Càn rất cao thâm. Nếu hắn liều lĩnh để giết mụ thì nhất định là mụ phải chết.

Tuy mụ đã thi hành thủ đoạn, lúc động thủ mụ chiếm được rất nhiều tiện nghi, nhưng Phong Càn nguyên trong lòng có luồng lửa dục bốc lên mà vãn hồi được liệt thế. Bây giờ hắn chỉ cần đưa ra lực lượng tương đương là có thể giết được mụ.

Nhưng nét mặt mụ không lộ vẻ gì hoảng sợ mà còn kiêu hãnh lớn tiếng:

- Được lắm! Ngươi cứ thử đi coi.

Phong Càn hắng đặng một tiếng, xoay mình đi về phía cửa sổ.

Bước chân của hắn lập tức phát ra một thứ tiết tấu rất ảo diệu. Tiết tấu này chẳng những chỉ nhằm vào đối tượng Tiền Như Mạnh mà nó còn bao trùm lên cả những người trong phòng là Vương Hồng Phạm và Ngô Đinh Hương.

Tiết tấu là một tấm lưới vô hình, hễ người ở trong tấm lưới hành động gì là hắn biết ngay và phát sinh phản ứng.

Nhưng bên trong vẫn có điều phân biệt rất lớn:

Tỷ như mục tiêu đối tượng là Tiền Như Mạnh thì động tác của mụ đưa Phong Càn đến hai phản ứng:

Một là rượt theo, hai là xung kích.

Nói một cách khác thì Tiền Như Mạnh đối với hắn cũng có hai phản ứng:

một là trốn chạy, hai là ra đòn tấn công trước.

Tiết tấu này kỳ diệu ở chỗ làm cho Tiền Như Mạnh mất thế chủ động. Dù mụ tấn công trước, nhưng Phong Càn phản ứng lại nhanh hơn là mụ tấn công.

Nếu mụ trốn chạy thì tình tra/người không thay đổi. Lúc mụ cất bước, Phong Càn nhận được phản ứng rượt theo nhanh hơn và rút ngắn quãng cách dần lại.

Dĩ nhiên tiết tấu này chẳng phải là ai cũng phát hiện ra được mà chỉ những tay cao thủ hạng nhất mới cảm giác thấy.

Tiền Như Mạnh và Ngô Đinh Hương đều là những tay cao thủ trong phái nữ, nên cũng cảm giác được tiết tấu của Phong Càn.

Ngô Đinh Hương bất quá chỉ kinh ngạc mà thôi, nhưng Tiền Như Mạnh thì thật đau khổ. Trong thâm tâm mụ hiện ra cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Mụ vội la lên:

- Phong Càn! Ngươi mà lọt vào tay đối phương thì cũng chẳng tử tế gì đâu.

Phong Càn lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là khó chịu lắm, nhưng mụ chịu quả báo trước ta thì ta tưởng cũng là đủ vốn rồi.

Tiền Như Mạnh nói:

- Chúng ta vẫn còn có thể lập điều ước bất xâm phạm.

Phong Càn đáp:

- Không được rồi! Mụ đã tiết lộ lai lịch ta, tức là điều bí mật này sẽ truyền bá ngay ra chốn giang hồ....

Tiền Như Mạnh ngắt lời:

- Ngươi tưởng y không biết rõ gốc gác ngươi ư?

Phong Càn hỏi lại:

- Làm sao mà y biết được?

Hắn dừng bước lại, còn cách cửa sổ chỉ chừng bốn, năm thước. Bây giờ dù tiết tấu không còn nữa thì công lực ghê gớm của hắn cũng nắm chắc đuổi kịp Tiền Như Mạnh và dĩ nhiên hắn có thể bẻ gẫy bất cứ cuộc tấn công nào của mụ.

Tiền Như Mạnh cũng hiểu nguy cơ chưa hết, mụ vội đáp:

- Ta xem chừng nhất định y biết rõ lai lịch ngươi mới thản nhiên như không. Giả tỷ ngươi hợp lực với ta, thêm vào bọn thủ hạ của ta nữa thì có thể chế phục được bọn y.

Phong Càn lắc đầu đáp:

- Tuy mụ nói có lý nhưng ta không muốn cùng về phe với mụ, vì mụ là kẻ đáng chán ghét nhất đời, ta chỉ hận mình không giết được mụ ngay cho hả dạ.

Tiền Như Mạnh vẫn chưa chịu bỏ. Mụ hỏi:

- Tuy ngươi đắc sách được một lúc, nhưng rồi đi vào tình thế hai bên cùng chết chứ chẳng thoát nạn được đâu, thì tội gì mà ngươi chịu như vậy?

Phong Càn bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Tiền Như Mạnh! Người này không sợ Yếm Công của mụ thật ư?

Tiền Như Mạnh đáp:

- Đó là y nói như vậy.

Phong Càn hỏi:

- Mụ bảo thật ta:

Y có sợ Yếm Công của mụ không? Nếu mụ gạt ta thì ta sẽ liên thủ với y, mụ cũng không thắng được.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Tại sao vậy?

Phong Càn đáp:

- Vì lẽ ta ước lượng không trúng.

Tiền Như Mạnh nghe hắn nói vậy không dám lừa gạt, vội đáp:

- Dường như y không nói dối.

Phong Càn thở dài. Hắn không quay đầu lại, chỉ lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng nhân huynh là một cao nhân dưới trướng Tiêu Dao?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Đúng thế. Bần đạo là Vương Hồng Phạm.

Phong Càn nói:

- Tại hạ đã được nghe danh tự của nhân huynh. Không trách nhân huynh cần giữ bí mật.

Tiền Như Mạnh hỏi xen vào:

- Phong Càn! Ngươi có liên minh với ta không, hay ngươi coi ta là cừu địch?

Phong Càn đáp:

- Để ta còn nghe ý kiến của Vương huynh đây xem sao đã.

Tiền Như Mạnh hỏi:

- Tại sao tự ngươi không có chủ ý?

Phong Càn đáp:

- Giả tỷ y không muốn nhân lúc ta gặp nguy nan mà chiếm tiện nghi thì ta khỏi cần liên minh với mụ để tránh mọi sự phiền não.

# Chương 114 - Tiêu Dao Nhất Kiếm Đã Thương Phong Càn

Tiền Như Mạnh giật mình kinh hãi hỏi:

- Các ngươi đã là cừu địch với nhau. Y nói vậy mà ngươi cũng tin ư?

Phong Càn đáp:

- Y là thủ đồ của Tiêu Dao lão nhân, đã nói thì còn sai sao được?

Tiền Như Mạnh cũng đã nghe qua sự tích truyền kỳ về Tiêu Dao lão nhân. Bất giác mụ chấn động tâm thần, nhìn chòng chọc vào mặt Vương Hồng Phạm.

Lại nghe Vương Hồng Phạm hỏi:

- Phong Càn! Ta đi từ Lạc Dương theo ngươi tới đây. Hành tung của ngươi thế nào ta đều nắm hết trong tay. Vì thế mà ngươi cùng Tiền Như Mạnh liên minh cũng vậy, đối nghịch cũng thế, đều tùy ý ngươi. Ta không hứa hẹn với ngươi điều chi hết.

Y nói vậy chẳng khác gì đã trả lời phương là nếu y muốn thừa cơ hạ thủ thì đã gặp nhiều cơ hội rồi, nhất là lúc Phong Càn chạy trốn trong mình đã bị thương, mà y muốn hạ thủ thật dễ như trở bàn tay.

Do đó có thể đoán ra Vương Hồng Phạm có ý lưu Phong Càn lại cho Tra Tư Liệt báo thù.

Phong Càn liền hạ quyết tâm, lạnh lùng nói:

- Tiền Như Mạnh! Mụ đã nghe rõ chưa? Ta sắp động thủ đây.

Lúc hắn nói câu này đã hết sức làm cho sát khí nổi lên. Làn khí âm hàn ào ạt xô ra.

Tiền Như Mạnh lùi sáu, bảy bước liền.

Phong Càn chuyển động thân hình rượt theo ra giữa sân mà đối phương vẫn còn giữ quãng cách chừng bốn năm thước. Hắn tiếp tục thúc đẩy làn sát khí lợi hại ào ạt xô tới địch nhân.

Bây giờ hắn hy vọng đối phương không chịu nổi, sợ vỡ mật trốn chạy, khi đó hắn sẽ thi triển sát thủ đánh mụ một đòn chết tươi để giải trừ Yếm Công của mụ vẫn kiềm chế hắn ít lâu nay.

Nhưng Tiền Như Mạnh chẳng những không bỏ chạy mà còn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nguyên mụ đã phát huyn toàn lực thi triển Yếm Công đặng đối phó với khí thế ghê gớm của Phong Càn.

Phong Càn trong lòng chán ngấy chỉ chực nôn oẹ, hắn muốn lập tức xoay mình bỏ chạy để xa lánh mụ đàn bà đáng sợ này.

Sở dĩ hắn không dám thi chiêu tấn công là vì cảm thấy Yếm Công của đối phương xô ra làm áp lực mãnh liệt phi thường. Do đó lúc hắn phát chiêu không thể tập trung toàn bộ tâm trí được.

Trước tình trạng này, uy lực của chiêu thức so với bình thời giảm sút đến nửa phần. Hắn tin là không thể đả bại được địch nhân.

Lúc này, Phong Càn đã cảm thấy Vương Hồng Phạm cùng Ngô Đinh Hương bước qua cửa phòng đi ra ngoài.

Nhưng hai người này chỉ đứng bàng quan nhất định không giúp Tiền Như Mạnh, nên Phong Càn rất yên tâm, không lý gì đến họ.

Phong Càn cùng Tiền Như Mạnh tỷ đấu với nhau một hồi. Cả hai bên cùng cảm thấy sức lực kiệt quệ, tinh thần mỏi mệt. Dĩ nhiên không phải họ mất sức về thể lực, mà là tâm lý về cảm giác bị sa sút.

Phong Càn chỉ mong chạy trốn, tránh xa mụ đàn bà này. Còn Tiền Như Mạnh thấy đối phương sát khí đằng đằng khó bề đương nổi cũng muốn bỏ chạy.

Giả tỷ hai bên ở vào thế quân bình thì cuộc chiến này dù có bị hao tổn tinh thần cũng khó bề phân cao thấp. Nhưng Phong Càn khí thế rất thịnh. Hắn thò tay rút khi giới ra mà lại là một thứ binh khí hình bàn tay ánh vàng chói lọi, kêu bằng Kim Ma Thủ.

Tiền Như Mạnh run bắn người, giơ song đao lên.

Mụ không hiểu tas khí thế của đối phương đột nhiên tăng gia làm cho Yếm Công của mình có phần giảm sút.

Phong Càn cũng không nghĩ đến đạo lý bên trong. Hắn đang phiền não khó chịu đột nhiên biến thành cừu hận mà phát ra luồng sát khí mãnh liệt.

Nguyên mối tâm tình của con người, cường độ vủa thù hận cũng chẳng kém gì cường độ về yêu đương mà còn mạnh hơn cả tình dục. Vì thế mối tình dục của Phong Càn đã biến thành cừu hận, thế lực càng tăng lên nhiều đè hẳn Yếm Công của đối phương.

Phong Càn uất hận phát chiêu. Cây Kim Ma Thủ biết thành một bàn tay lớn loé kim quang và rít lên tiếng gió vù vù chụp xuống chỗ yếu hại trước ngực Tiền Như Mạnh.

Tiền Như Mạnh thấy đối phương phát chiêu biến hóa vô cùng, mụ không dám phản kích, chỉ múa tít song đao thành bức màn sánh sáng để bảo vệ toàn thân.

Choang một tiếng! Kim Ma thủ của Phong Càn chụp trúng vào làn đao quang hất lùi đối phương hai bước, nhưng chưa xung phá được bức màn vô hình.

Phong Càn rú lên một tiếng khủng khiếp, liên tục ra tay tấn công gấp rút.

Ba tiếng choang choảng vang lên mà bức màn đao quang của Tiền Như Mạnh vẫn dầy đặc như trước. Có điều thân hình mụ bị hất lùi lại mà thôi.

Ánh đao của mụ từ trước ngực phóng ra càng nhanh, mỗi lúc một dầy thêm.

Thủ pháp này của mụ tuy rất là kỳ ảo, nhưng thủ nhiều mà công ít, rồi sau đưa tới cục diện bị

động, chỉ còn cách đỡ đòn.

Vương Hồng Phạm coi tới dây, tủm tỉm cười nói:

- Không ngờ "Đoạn Tình Đao Pháp" vẫn còn lưu truyền ở đời. Thảo nào trong lúc nhất thời, Phong Càn không làm gì được....

Ngô Đinh Hương thấy Phong Càn không đánh vào chính diện mà chạy vòng quanh để tìm chỗ sơ hở, liền hỏi:

- Vương tiên sinh! Phải chăng Phong Càn đã tự xưng là thiên hạ vô địch? Vậy mà sao hắn không hạ được Tiền Như Mạnh?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Phong Càn vừa ra chiêu Cửu U Trảo Hồn là môn tuyệt học đời nay. Chỉ trong nháy mắt chụp liền chín lần. Kể về công lực của hắn thì đại khái trong thiên hạ ít người chịu đựng nổi chín chiêu thức của hắn.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nhưng....

Vương Hồng Phạm ngắt lời:

- Tại hạ đã nói với cô nương là Tiền Như Mạnh sử đến Đoạn Tình Đao Pháp rồi. Đao pháp này phối hợp với Yếm Công của mụ giàn thành một bức màn đao quang, e rằng trong thiên hạ không ai phá nổi....

Ngô Đinh Hương càng nghe nói càng không hiểu lại hỏi:

- Nhưng rút cuộc ai lợi hại hơn ai mới được chứ?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Giả tỷ Phong Càn không bị ám toán trước kia thì bức bàn đao quang của mụ vẫn không ngăn cản nổi. Bây giờ thật khó mà biết được. Trừ phi hắn cũng trả bằng một giá tương đương.

Nguyên võ đạo đã đến chỗ tinh thâm rộng lớn liền bị ảnh hưởng của tâm thần mà phát sinh biến hóa. Vì thế, cũng là một môn quyền thuật mà mỗi người thi triển một khác. Ngay cùng một người thi triển một quyền pháp, nhưng cũng do thời gian, địa điểm, khí hậu, tâm tình, tùy từng trạng huống mà biến đổi, khiến cho uy lực quyền pháp phát sinh biến hoá.

Phong Càn là tay cao thủ tuyệt đỉnh, công lực thâm hậu, huấn luyện đến nơi, ít xẫy ra trạng thái thất thường. Nhưng hiện giờ hắn đã bị trúng ám toán thành ra uy lực biến đổi. Vì thế mà lúc hắn ra tay coi bề ngoài người ta không nhận thấy chỗ biến hóa.

Ngô Đinh Hương cũng là tay biết nhiều hiểu rộng. Dĩ nhiên nàng hiểu thấy vấn đề, liền "ồ" lên một tiếng, rồi chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Phong Càn đã thay đổi lối đánh. Hắn không dùng tuyệt chiêu Cửu U Trảo Hồn tấn công mãnh liệt nữa, mà thi triển thân pháp Tinh Phao Hoàn Trịch. Người hắn lúc vọt lên cao, lúc hạ xuống

thấp do bốn mặt tám phương đánh vào.

Tốc độ di chuyển thân hình của Phong Càn mỗi lúc một mau lẹ hơn. Sau hắn ra chiêu nhanh đến nổi biến ra nhiều bóng người vây quanh Tiền Như Mạnh tấn công như bão táp.

Ngô Đinh Hương hao dung thất sắc, nghĩ thầm:

"Võ công của Phong Càn quả nhiên đáng là thiên hạ đệ nhất. Giả tỷ Tiền Như Mạnh không nắm được tiên cơ thì chẳng thể chống nổi võ công kỳ tuyệt của hắn." Nàng tự biết giả tỷ mình xông vào trường mà đụng phải môn võ công biến ảo kỳ tuyệt của Phong Càn thì nàng nhất định không chống nổi mười chiêu đã bị hạ rồi.

Vương Hồng Phạm chầm rải nói:

- Môn võ của Phong Càn đây là Tam Thập Tam Thiên La, một tuyệt kỹ của Nhân Ma Sa Thiên Hoàn. Ngày trước lão dùng tuyệt kỹ này khiến người thiên hạ không ai địch nổi. Xem chừng Phong Càn đã được chân truyền về tâm pháp của Sa Thiên Hoàn....

Tiền Như Mạnh vẫn thi triển Đoạn Tình Đao Pháp. Song đao của mụ đan thành một bức màn hộ thân rất nghiêm mật.

Thỉnh thoảng, Kim Ma Thủ của Phong Càn lại đánh trúng đao quang bật lên những tiếng choang choảng.

Cuộc chiến kéo dài một lúc nữa, Phong Càn tuy vẫn chiếm thế công mà chưa thụ thập được Tiền Như Mạnh.

Ngô Đinh Hương đứng coi trọn mắt há miệng. Bỗng nghe Vương Hồng Phạm nói:

- Sau khi Phong Càn bày xong tấm lưới Tam Thập Tam Thiên La thì Tiền Như Mạnh khó mà sống sót được.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Phong Càn tự biết mình có chỗ nhược điểm, mượn sự hiện diện của tại hạ mà sử trò ruột đó ra. Khi hắn phát huy công phu đến tột độ thì chẳng khác gì mấy chục tấm lưới vây bọc, Tiền Như Mạnh chỉ lỡ tay một chiêu là bị Kim Ma Thủ của Phong Càn lóc ra như thủy ngân cả một lượt....

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đến nơi rồi! Hắn sắp bày xong Thiên La Địa Võng. Cô nương nên biết những tầng la võng này là do công lực toàn thân của hắn tụ lại kết thành, coi tựa hồ hữu hình mà thực ra chỉ là một loại khí thể, nên khi Tiền Như Mạnh sơ hở một chút là Kim Ma Thủ tràn vào được ngay. Nhưng bên đối phương cũng bị một đòn tương đương không kém.

Bây giờ Ngô Đinh Hương mới hiểu chỗ ảo diệu bên trong. Nàng liền chú ý theo dõi. Bỗng thấy Vương Hồng Phạm nhảy xổ ra nhanh như điện chớp. Thân hình y lướt qua bóng Kim Ma Thủ

dầy như đan.

Bỗng thấy bóng người trong trượng đột nhiên phân khai.

Tiền Như Mạnh tựa hồ một cành khô bị hất ra bảy tám thước rớt xuống đất đánh "huỵch" một tiếng, không nhúc nhích được nữa.

Phong Càn vẫn đứng nguyên chỗ, lạnh lùng nhìn Vương Hồng Phạm.

Vương Hồng Phạm trong tay đã cầm một thanh nhuyễn kiếm nhỏ mà dài như sợi dây. Y cũng chú ý nhìn Phong Càn.

Hai bên đứng cách nhau chừng sáu thước vững như núi, thân hình không chuyển động chút nào.

Phong Càn trầm giọng hỏi:

- Vương Hồng Phạm! Tại sao ngươi lại cứu sống mụ kia?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc. Tại hạ đã gặp mụ tức là có cơ duyên nên phải cứu mạng cho mụ.

Phong Càn hỏi:

- Mụ này tội đáng chết lắm ngươi có biết không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dù tội ác của mụ nặng như núi, nhưng hiện giờ mụ không thể độc ác được nữa, thì còn ân hận nỗi gì?

Phong Càn lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ đến lượt ngươi rồi phải không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tiền Như Mạnh đã bị trọng thương tức là các hạ được giải trừ mọi kiềm chế. Các hạ lại không bị tổn thương đến chân nguyên. Như vậy bây giờ tại hạ có động thủ cũng chẳng thể bảo là thừa cơ lúc người ta gặp nguy nan mà uy hiếp. Có đúng thế không?

Phong Càn ngửa mặt lên trời cười khành khạch đáp:

- Ta chẳng thể không thừa nhận ngươi rất công bằng, không chiếm tiện nghi đối với ta. Nhưng ta tưởng ngươi nên nhường lại cho Tra Tư Liệt mới phải.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Nhưng vì tình thế bắt buộc mà phải động thủ. Nếu bữa nay lại buông tha các hạ thì vòm trời bát ngát e rằng khó lòng tìm thấy được.

Phong Càn cười lạt nói:

- Bản nhân mà định bỏ đi thì e rằng ngươi không ngăn cản nổi.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Vậy các hạ hãy thử đi coi.

Vương Hồng Phạm nói bằng một giọng rất ung dung lễ độ, khiến cho Phong Càn đâm ra phấp phỏng, không dám hành động lỗ mãng.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Nếu quả các hạ quyết định cùng nhau tỷ đấu thì bản nhân phải dùng võ công của Tiêu Dao Môn để trừ hại cho đời. Đồng thời để người trên thế gian biết môn tuyệt nghệ Tam Thập Tam Thiên La của các hạ ghê gớm đến thế nào, Tiêu Dao Nhất Kiếm của tệ môn cũng có chỗ cao minh khác thường.

Phong Càn hơi biến sắc. Hiển nhiên hắn nghe Vương Hồng Phạm nói đến Tiêu Dao Nhất Kiếm đã sinh lòng khiếp sợ e dè.

Bỗng thấy Vương Hồng Phạm tiến lên một bước rồi dừng lại coi bộ rất ung dung nhàn nhã, như người tiêu dao tự tại, tuyệt không bận lòng vì một chút gì.

Tiêu Dao Nhất Kiếm là môn tuyệt kỹ, những người phong độ nhàn nhã thi triển mới cao thâm.

Ai mà rối loạn thì không thể luyện được môn kiếm thuật tuyệt thế này.

Phong Càn đột nhiên bước quanh ra mé hữu nhảy vọt lên đầu tường.

Động tác này của hắn không cần hỏi cũng biết là hắn đã quyết tâm trốn chạy.

Lập tức hai luồng kiếm quang nhanh như điện chớp từ trên không lướt xuống chém Phong Càn.

Hai luồng kiếm quang từ trên nóc nhà xuất hiện chém xuống, Phong Càn tuy chống cười, nhưng người hắn bị đẩy xuống sân.

Kiếm quang trên đầu tường thu lại. Hai người đã xuất hiện. Một người ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Còn một người là thiếu phụ trung niên rất xinh đẹp.

Phong Càn không kịp nhìn rõ xem ai vì chân hắn chưa chấm đất, Vương Hồng Phạm đã đánh tới. Luồng kiếm khí lấp loáng ánh ngân quang.

Phong Càn huy động Kim Ma Thủ phản kích một cách tàn độc.

Sau khi hai bên qua lại bảy, tám chiêu, Phong Càn cảm thấy có điều bất diệu. Tuy hắn là một nhân vật khét tiếng trần gian mà lúc này trong lòng xao xuyến, không sao kích thích được chí phấn đấu, vì thế mà nghệ thuật bị giảm sút.

Bây giờ Ngô Đinh Hương mới hiểu Tiêu Dao Nhất Kiếm là một môn tuyệt nghệ, một thứ kiếm thuật vào hàng thượng thặng. Người sử tuyệt nghệ này đến trình độ tối cao thì chẳng khác gì một vị tán tiên ở nhân gian, không dùng những thực vật của người đời.

Phong Càn phóng ra những chiêu Kim Ma Thủ cực kỳ ác liệt, nhưng gặp phải luồng thanh khí phất phơ của tiên nhân thì chẳng khác gì tuyết đọng bị ánh nóng thái dương chiếu vào làm cho tan rã mất biến.

Nàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

"Té ra hai thứ tuyệt nghệ này ngấm ngầm có tính cách xung khắc. Thảo nào Phong Càn là một tay hung hãn ghê gớm lại mình mang công lực tuyệt thế mà mới nghe đến Tiêu Dao Nhất Kiếm đã sợ tái mặt." Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Vương Hồng Phạm cả người lẫn kiếm hợp làm một như làn ngân quang xoay chuyển trên không, lơ lửng chập chờn như một tiên nhân.

Phong Càn bị là ngân quang vây đánh khác nào con nhặn xanh ở trong nhà đóng cửa kín nhào lui nhào tới mà không thấy đường thoát ra.

Hai tay đại cao thủ khai diễn cuộc đấu mới ngoài ba chục chiêu, tình thế hơn thua đã rõ rệt.

Ngô Đinh Hương tâm thần dao động, mục quang lu mờ. Nàng vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, hoài nghi những ảo ảnh trước mắt. Nàng tự hỏi:

- Ở nhân gian sao lại có người bay lượn trên không, chân không chấm đất?

Đồng thời thủ pháp của Phong Càn cực kỳ ảo diệu, thường khi chỉ khẽ cái chết chừng sợi tóc mà hắn thoát được. Tình trạng này khiến nàng tưởng chừng mình đang đứng ở trong rừng núi âm u, mắt không nhìn rõ.

Đôi năm nữ trung niên đứng trên đầu tường, chống kiếm quan chiến. Vừa rồi hai người đã liên thủ phát huy một chiêu nhanh như điện chớp mà uy thế mãnh liệt long trời lỡ đất.

Ngô Đinh Hương tuy vẫn nhớ đến hai tay cao thủ mà nàng chưa biết là ai, nhưng chiến cuộc ngoài không trường đang kịch liệt đến độ thần sầu quỷ khốc. Mắt nàng không lúc nào rảnh để ngó lại hai người kia.

Bỗng thấy Phong Càn quát lên một tiếng thật to. Cây Kim Ma Thủ quét ngang bổ dọc đánh liền ba chiêu. Tiếp theo hắn rên lên một tiếng.

Vương Hồng Phạm nhẹ nhàng hạ mình xuống đất. Thanh nhuyễn kiếm sáng nhưng vàng chênh chếch đưa ra đè lên khí giới của địch nhân.

Từ lúc hai người gây cuộc chiến đấu, đây là lần thứ nhất binh khí giao nhau. Hai người đứng đối diện nhìn nhau.

Hiển nhiên Phong Càn đã dùng hết sức bình sinh mới gây nên cục diện này. Ngô Đinh Hương chấn động tâm thần nghĩ bụng:

"Thằng cha này không khác gì ma quỷ, khiến người ta chẳng có cách nào ước lượng được năng lực của hắn...." Lại thấy Vương Hồng Phạm ung dung mỉm cười hỏi:

- Phong Càn! Chẳng lẽ các hạ còn muốn đầu một nơi mình một nẻo mới chịu can tâm?

Phong Càn hằng đắng một tiếng hỏi lại:

- Ngươi có chịu nhường ta để coi lại hai người đứng trên tường xem là ai không?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Các hạ coi đi!

Y không thu thế kiếm về, nhưng Phong Càn đã cảm thấy áp lực giảm đi nhiều. Đồng thời hắn được đối phương ưng thuận biết là y chẳng thèm thừa cơ biến chiêu để công kích. Hắn liền chuyển động mục quang ngó lên đầu tường.

Phong Càn ngắm nghía hồi lâu rồi nói:

- Ta chưa từng gặp qua bọn họ.

Vương Hồng Phạm nói:

- Sư đệ và sư muội của tại hạ gọi là Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên.

Phong Càn sững sốt hỏi:

- Ngươi còn bao nhiêu sư huynh, sư muội?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ còn một người sư đệ, nhưng y thành tâm hiếu đạo, không dính vào việc trần thế.

Phong Càn ngửa mặt lên trời thái độ nói:

- Ta chịu thua rồi.

Hắn buông tay cho khí giới rớt xuống đất bật lên những tiếng keng keng.

Vương Hồng Phạm kiếm thế rung lên một cái như con ngân xà chuyển động, nhanh đến nổi mắt người cơ hồ nhìn không rõ, nó đã đâm trúng ngực Phong Càn.

Nhưng Vương Hồng Phạm chỉ để mũi kiếm điểm trúng vào trước ngực đối phương, tựa hồ cả lần áo ngoài cũng chưa thủng.

Phong Càn không té xuống mà cũng không có hiện trạng người bị thương.

Ngô Đinh Hương tuy không hiểu được chỗ ảo diệu bên trong, nhưng thấy Vương Hồng Phạm đã thu nhuyễn kiếm về lùi lại hai bước thì biết là đại cuộc xong rồi.

Phong Càn lại ngó Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên lần nữa rồi mới nói:

- Chẳng những ta thua mà cả gia sư cũng đã thất bại.

Hà Hồng Văn hỏi:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Phong Càn đáp:

- Mấy tháng trước đây, lúc gia sư sắp lìa cõi đời vẫn tin là Tiêu Dao lão nhân chưa tìm được truyền nhân. Ngờ đâu lão đã có đích truyền mấy chục năm trước.

Lý Hồng Liên hỏi:

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà nhận ra bọn ta là truyền nhân chính của Tiêu Dao lão nhân?

Không phải nàng đã biết rồi mà còn cố ý hỏi. Thực ra Tiêu Dao lão nhân có mấy tên môn đồ mà chưa ai là người thừa kế chân chính. Tiêu Dao lão nhân đã tuyên bố:

Về phương diện võ học thì Vương Hồng Phạm là người thừa kế của lão, nhưng về phương diện đạo thuật thì Phạm Hồng Chí lại là truyền nhân. Xem chừng lão đã có lời ủy thác từ trước.

Lý Hồng Liên nhìn nhận sư phụ tuổi đã cao niên không tìm được đồ đệ vừa ý để truyền công, đành đem ngôi thừa kế trao cho bọn họ.

Phong Càn đáp:

- Theo nhận xét của ta thì có hai lý do để đoán các ngươi là thừa kế của Tiêu Dao lão nhân.

Điểm thứ nhất muốn hội đủ cả đạo pháp lẫn võ công thì ngàn năm khó kiếm được một nhân vật, nên lão phải lựa người chia ra mà truyền thụ. Có thế mới chứng minh được Tiêu Dao lão nhân đã có thừa kế rồi.

Phong Càn lý luận như vậy nghe tầm thường nhưng rất cao siêu. Những người trong trường nếu chẳng phải là nhân vật như Phong Càn thì quyết không suy luận được đến thế.

Lý Hồng Liên lại hỏi:

- Còn điểm thứ hai thì sao?

Phong Càn đáp:

- Về công lực cũng như niên canh, hiển nhiên các ngươi đã luyện ít ra là hai chục năm mà trên chốn giang hồ không một người nào hay biết, đủ tỏ các ngươi trước nay chưa từng len lỏi vào chốn giang hồ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiêu Dao lão nhân tu luyện tán tiên pháp môn, nghiên cứu cách qua lại giang hồ không để vết tích. Nếu quả các ngươi được hưởng thịnh danh thì nó lại chứng minh chưa tới được chính tông tâm pháp.

Ngô Đinh Hương vẫn chưa hiểu rõ, nàng không nhịn được nói:

- Bất cứ người gia phái nào cũng có thể không cần len lỏi vào chốn giang hồ.

Phong Càn nói:

- Nhưng võ công luyện đến trình độ như họ thì tất phải có một giai đoạn ra đời rèn luyện mới được. Chỉ có gia số của Tiêu Dao lão nhân là không cần vào đời dây đến chuyện thị phi. Đó là một mâu thuẫn lớn trong gia phái này. Ta không hiểu Tiêu Dao lão nhân đã dùng phương pháp nào để khắc phục điều khiếm khuyết đó.

Vương Hồng Phạm mỉm cười nói:

- Lời cao luận của Phong huynh khiến cho tại hạ rất bội phục. Tại hạ cũng nghi ngờ vấn đề này mấy chục năm mới nghĩ thấu. Không ngờ Phong huynh mở miệng đã nói huych toẹt ra được....

Nguyên bọn đồng môn của y bốn người đều trải qua một thời kỳ đóng cửa quan. Vương Hồng

Phạm sau khi xuất quan mới thấu lẽ huyền diệu. Vậy mà Phong Càn hiểu được ngay nên y rất khâm phục hắn. Đồng thời y hiểu tại sao mà sư phụ võ công tuyệt thế vẫ phải coi Nhân Ma Sa Thiên Hoàn là tay địch thủ không dám khinh thường.

Lại thấy Phong Càn hít mạnh một hơi chân khí. Mặt hắn hiện lên màu hồng nhưng chỉ thoáng cái đã tiêu tan để thay thế vào bằng màu lợt lạt khó coi.

Ngô Đinh Hương vừa nhìn đã biết gã bị nội thương trầm trọng. Bất giác nàng khẽ "ồ" lên một tiếng. Nhưng đột nhiên nàng nghĩ tới tình thế lúc này chưa tiện hỏi vặn, nàng liền dừng lại không nói nữa.

Phong Càn liếc mắt nhìn nàng ra chiều cảm kích, rồi quay lại hỏi Vương Hồng Phạm:

- Ta đã có thể đi được chưa?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Xin các hạ tùy tiện.

Phong Càn hỏi:

- Ngươi coi liệu ta còn cơ hội sống được nữa chăng?

Vương Hồng Phạm đáp ngay:

- Tại hạ tin rằng không còn cơ hội nào nữa.

Phong Càn nói:

- Ta tĩnh tu khổ luyện mấy chục năm, hao tốn bao nhiêu tâm huyết chẳng lẽ thành uổng hết ư? Ta không tin như vậy!

Vương Hồng Phạm nói:

- Các hạ cứ thử coi sẽ rõ.

# Chương 115 - Vương Hồng Phạm Trổ Tài Xét Đoán

Phong Càn hỏi:

- Trước khi ta rời khỏi nơi đây, có lời yêu cầu nhỏ mọn, chẳng hiểu ngươi có ưng thuận chăng?

Vương Hồng Phạm hỏi lại:

- Phong huynh còn có tâm sự gì chưa thỏa mãn?

Phong Càn đáp:

- Ta muốn đem Tiền Như Mạnh đi theo. Mụ là một con vật đáng chán ghét ở nhân gian. Tội nghiệp mụ rất thâm trọng. Đối với các ngươi mụ cũng là một người đáng chết lắm....

Hà Hồng Văn ngạc nhiên hỏi:

- Phong huynh đem mụ đi làm chi? Chẳng lẽ Phong huynh còn chưa đủ khổ vì mụ ư?

Lý Hồng Liên cũng hỏi tiếp:

- Tiền Như Mạnh không sống được nữa rồi. Phong huynh còn rước lấy cái nợ vào mình làm chi?

Phong Càn đáp:

- Ta cũng biết mụ không sống được nữa, nhưng ta muốn chính tay mình kết quả đời mụ.

Hà Hồng Văn hỏi:

- Phong huynh làm như vậy chẳng là bụng dạ hẹp hòi quá ư? Phong Càn đáp:

- Tình thật mà nói thì trường quyết chiến bữa nay, ta thất bại về tay Vương huynh vẫn chưa can tâm. Giả tỷ ta không vì mụ Tiền Như Mạnh thì ta tin rằng Vương huynh có thắng cũng phải trả giá tương đương.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Yếm Công của Tiền Như Mạnh tuy có ảnh hưởng đến ta, nhưng lúc ta quyết chiến với Vương huynh nó chẳng có tác dụng gì. Vì mụ đã hạ thủ ám toán vào người ta để khích động tình dục.

Sau chuyện này ta cùng Vương huynh quyết đấu đã đem lại cách biến hóa vi diệu phát sinh ảnh hưởng cực kỳ bất lợi. Nó làm cho công lực của ta không thể phát huy được đến trình độ tinh thuần.

Nói lui nói tới chỉ vì con phụ nhân đáng hận này làm hại ta, nên ta phải kết quả tính mạng mụ.

Lý Hồng Liên nói:

- Té ra là thế. Ta tin rằng Đại sư huynh sẽ ưng thuận lời yêu cầu của phong huynh.

Nhưng Vương Hồng Phạm nói ngay:

- Xin lỗi Phong huynh. Kẻ xuất gia rất trọng đường nhân quả, nên chẳng thể tuân mệnh được.

Y nói bằng một giọng rất kiên quyết, nên Phong Càn cũng thôi không nói gì nữa.

Hắn thở phào một cái rồi trầm trọng cất bước.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên ngồi trên đầu tường coi hành động của Phong Càn cho đến lúc hắn mất hút mới tung mình nhảy xuống.

Hà Hồng Văn bỏ đi. Trong sân chỉ còn lại Vương Hồng Phạm, Lý Hồng Liên và Ngô Đinh Hương ba người.

Ngô Đinh Hương nhìn bọn Vương Hồng Phạm ngỏ lời tạ Ơn, rồi châu mày hỏi:

- Phải chăng Vương tiên sinh định cứu sống Tiền Như Mạnh?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Phải rồi!

Ngô Đinh Hương ra chiều lo lắng nói:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Vì Tiền Như Mạnh mà chết đi là Phong Càn có thể thoát nạn. Cô nương nên biết Tiền Như Mạnh còn sống thì chẳng những Yếm Công của mụ dù ở xa vẫn quấy rối Phong Càn được, mà khi mình cần đến còn mượn sức mụ để kiếm cho ra Phong Càn lạc lõng nơi đâu.

Ngô Đinh Hương tỉnh ngộ nói:

- Té ra Phong Càn chưa chắc đã chết. Vương tiên sinh cố ý để hắn sống đặng cho Tra công tử báo cừu huyết hận.

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tại hạ chỉ hết sức an bài. Còn việc đời thành hai bại chưa chắc đã đúng như lời tiên liệu của con người....

Y đưa mắt nhìn Lý Hồng Liên hỏi:

- Sư muội đã phái người thông tri cho Tra công tử chưa?

Lý Hồng Liên đáp:

- Tiểu muội phái người đi rồi, không hiểu họ có tìm thấy Tra công tử chăng? Tin này do người nhà quê đưa đi, chưa chắc đã được việc.

Mấy người nói chuyện lúc nữa thì Hà Hồng Văn dẫn Lý Ích tới.

Lúc này bọn thủ hạ của Tiền Như Mạnh đã cắm đuốc vào tường hay chân cột và bỏ đi hết sạch rồi.

Lý Ích cùng Ngô Đinh Hương tương kiến. Bốn mắt cùng nhìn rồi hai người quấn quýt bên nhau.

Hà Hồng Văn lại coi tình trạng của Tiền Như Mạnh. Đột nhiên gã thất kinh la lên:

- Đại ca! Tiền Như Mạnh chết rồi!

Mọi người đều sững sốt. Hà Hồng Văn lật thây Tiền Như Mạnh lên coi rồi nói:

- Mụ bị rắn cắn chết. Con rắn hãy còn quanh quẩn ở đây.

Mọi người đều lại coi tình hình. Chỉ mình Lý Ích không hiểu võ công nên không được lại gần.

Con rắn độc này nhỏ mà dài, toàn thân màu hồng vẫn bò quanh bên mình Tiền Như Mạnh.

Nó bị người quấy nhiễu liền ngửng đầu lên. Cái lưỡi thò ra thụt vào, miệng khẽ bật lên những tiếng vo ve rất nhỏ.

Vương Hồng Phạm chau mày tự nói một mình:

- Sao lại có chuyện này?

Lý Hồng Liên nói:

- Thảo nào Phong Càn ở đây nói chuyện hồi lâu. Té ra hắn còn có thủ đoạn này. Mãi đến khi hắn biết chắc Tiền Như Mạnh chết rồi mới ra đi.

Hà Hồng Văn cũng nói:

- Thằng cha đó quả là lợi hại. Chúng ta cần đuổi theo ngay giết chết hắn đi mới trừ được mối lo về sau.

Vương Hồng Phạm không lên tiếng, hồi lâu mới hỏi:

- Phong Càn vẫn tự phụ là thiên hạ vô địch. Vì thế hắn không cần nuối giống độc vật này.

Vã lại nếu hắn hạ độc thủ thì sao còn yêu cầu đem Tiền Như Mạnh đi?

Mọi người ngẫm nghĩ thấy y nói đúng. Giả tỷ Vương Hồng Phạm chấp nhận lời yêu cầu của Phong Càn thì cái chết của Tiền Như Mạnh đã phanh phui từ trước.

Vương Hồng Phạm lại nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì Tiền Như Mạnh tội ác ngập đầu. Trong những tay cao thủ mà mụ kiềm chế tất có người giỏi nghề nuôi độc vật. Họ đã dòm dỏ lâu ngày mà chưa có cơ hội ra tay. Mãi đến nay mới gặp lúc thuận tiện liền phóng độc xà ra để cắn chết Tiền Như Mạnh. Thế là bọn họ được khôi phục tự do.

Ngô Đinh Hương nói:

- Nếu vậy người này đã nghe hết được câu chuyện của chúng ta không muốn để Tiền Như Mạnh chết. Cử động đó để đối phương với Phong Càn, nhưng lại bất lợi cho họ, nên họ mới phóng

độc xà giết mụ đi.

Vương Hồng Phạm khẽ vung tay đẩy chưởng ra. Lập tức con rắn độc biến thành đống thịt nát nhừ.

Con rắn độc chết rồi, nhưng chẳng phải sự việc đã kết htúc mà trái lại càng thêm nhiều chuyện rắc rối.

Điểm thứ nhất là có nên điều tra xem người phóng độc xà là ai không? Họ có dụng tâm gì?

Họ có thể là người cùng phe đảng với Phong Càn. Họ thấy Tiền Như Mạnh mà còn sống là điều bất lợi cho hắn nên hạ độc thủ để trừ diệt mụ đi.

Điểm thứ hai Phong Càn ra đi rồi, có thể hắn không chết. Tiền Như Mạnh mất mạng tức là hết đường truy tung. Đây cũng là một điều rất lo ngại.

Vương Hồng Phạm lẳng lặng ngẫm nghĩ dường như đã tìm ra được quyết định.

Lúc này chẳng những Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên mà cả Ngô Đinh Hương cũng cảm thấy Vương Hồng Phạm hành động quá chậm chạp. Bất luận là rượt theo Phong Càn hay truy tầm người phóng độc xà cũng phải hành động ngay. Nếu chần chờ mãi thì đối phương đủ thì giờ ẩn náu hành tung còn tìm thấy làm sao được?

Vương Hồng Phạm để trôi mất nhiều thì giờ rồi mới hỏi:

- Theo nhận xét của các vị, thì người phóng độc xà chạy đường nào?

Mọi người đã nghĩ tới vấn đề này rồi. Hà Hồng Văn đáp ngay:

- Hắn chạy về phương nào khó mà đoán được, nhưng bọn ta không phải ít người, có thể chia nhau đi các ngã truy tầm.

Lý Hồng Liên nói theo:

- Đúng thế! Chúng ta có thể tùy tiện đi tìm kiếm Phong Càn hay người phóng độc xà, nhưng chủ chốt vẫn là rượt theo Phong Càn.

Vương Hồng Phạm nhìn Ngô Đinh Hương hỏi:

- Cô nương tính sao?

Ngô Đinh Hương đáp:

- Nếu chúng ta chia đường rượt theo thì chẳng trúng đường Phong Càn cũng có thể tìm thấy người phóng độc xà.

Vương Hồng Phạm nói:

- Các vị nói phải lắm. Vậy chúng ta chia công tác và định rõ đường lối.

Mọi người đều kinh dị quay sang nhìn Lý Ích.

Lý Ích đáp:

- Quả tình tiểu đệ không biết một tý gì.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ đã nghĩ lại:

Nếu người thả rắn độc chỉ vì mục đích muốn giết Tiền Như Mạnh thì câu chuyện giản dị thôi. Nhưng nếu họ có dụng tâm khác thì chuyện này không phải tầm thường.

Mọi người đều lấy làm kỳ vì Vương Hồng Phạm dường như đã phát giác ra chứng cứ nên giọng nói của y có vẻ khẳng định.

Lý Hồng Liên hỏi:

- Sao Đại ca lại biết họ có chỗ dụng tâm?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Câu chuyện nói ra rồi thì rất giản dị. Đó là vấn đề con rắn độc kia vẫn quanh quẩn bên mình Tiền Như Mạnh. Hiện tượng này chứng minh người đó vẫn ở gần đâay và có nghẽ rõ cuộc đàm thoại giữa chúng ta....

Y mỉm cười nói tiếp:

- Họ chạy trốn lúc nãy thì chúng ta không để ý, nhưng nếu bây giờ mới cử động là lập tức chúng ta tóm được ngay.

Câu nói này dường như để cảnh cáo mọi người kia đừng có hấp tấp.

Ngô Đinh Hương hỏi:

- Con rắn độc nếu không ở bên mình Tiền Như Mạnh thì thế nào?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Cái đó chứng minh họ đã xa chạy cao bay. Sự phỏng đoán này rất vi diệu. Người kia còn ở gần đây là để chờ chúng ta rượt theo Phong Càn rồi hắn mới đi theo. Đồng thời họ ẩn nấp gần đây mà bây giờ thu rắn về thì sợ bị chúng ta phát giác, nên đành bỏ lại. Đồng thời họ có ở gần mới chỉ huy được con rắn độc bảo nó nằm yên.

Vương Hồng Phạm lý luận như vậy thật là khúc chiết khiến mọi người chẳng thể không tin.

Ngô Đinh Hương miễn cưỡng tìm ra một lý do để bài bác thuyết này. Nàng nói:

- Có thể họ bỏ rắn độc lại là đã chạy trốn rồi.

Vương Hồng Phạm cười đáp:

- Tại hạ vừa nói đến họ chạy đi rất có thể bị chúng ta rượt theo, dù mục đích của chúng ta chỉ là rượt theo Phong Càn. Bằng lý do này chưa đầy đủ thì tại hạ bổ sung thêm một điểm nửa là con rắn độc này đã thành tính thông linh, chủ nhân nhất định quý báu nó, chẳng khi nào bỏ phóng một cách khinh xuất....

Y nói tới đây, đột nhiên giơ tay trỏ về mé tả.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên liền lao về phía ngón tay trỏ của Vương Hồng Phạm. Hai người này vọt đi một cái đã ra xa đến năm trượng.

Chỉ trong không khắc đã mất hút.

Chẳng bao lâu, cặp sư huynh sư muội lại trở về. Hà Hồng Văn trong tay nắm một người nhắc bổng lên.

Gã liệng người đó xuống đất rồi đá một cước. Lập tức người kia cửa động được lồm cồm bò dậy.

Hiển nhiên người đó đã bị thương, sắc mặt lợt lạt, lối năm mươi tuổi. Tướng mạo không có gì đặc biệt, lưng cào bảo kiếm và một cây trúc địch bóng loáng.

Người đó không nhìn ai mà cũng không nói gì, giơ tay ra phủi bụi quần áo cho sạch sẽ.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Ngươi là ai? Quê quán ở đâu?

Lão già ngửng đầu nhìn Vương Hồng Phạm thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Trịnh Tường, quê ở Giang Nam.

Cái tên có vẻ thông thường còn quê quán thì nói rộng ra gồm mấy tỉnh. Tướng mạo đã bình thường, tên tuổi cũng chẳng có ấn tượng gì khác lạ.

Vương Hồng Phạm gật đầu hỏi:

- Phải chăng ông bạn đã phóng độc xà?

Trịnh Tường đáp:

- Phải rồi! Tại hạ không biết ở đây sao lại rắc rối thế? Tại hạ giết chết mụ ác phụ này chỉ là để khôi phục tự do cho mình.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nếu ông bạn nói thực mục đích giết Tiền Như Mạnh chỉ có thế thì chẳng thể trách ông bạn được.

Trịnh Tường đáp:

- Các vị không phiền trách, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vương Hồng Phạm hỏi lại:

- Những lời ông bạn nói đây có đúng sự thực không?

Trịnh Tường đáp:

- Dĩ nhiên là thực cả.

Vương Hồng Phạm đảo mắt nhìn bon Hà Hồng Văn hỏi:

- Hai vị nhận xét thế nào? Lão nói có thực không?

Hà Hồng Văn đáp:

- Cái đó khó mà đoán được.

Lý Hồng Liên hỏi:

- Lão chỉ nói có vậy thì thực tình khó đoán quá. Ngô cô nương nghĩ sao?

Ngô Đinh Hương ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tuy tiện thiếp thấy Vương tiên sinh có vẻ ngờ vực người này, nhưng không nhìn thấy điều chi khác lạ.

Vương Hồng Phạm nói:

- Được rồi! Tại hạ nói cho các vị hay. Người này không phải ở Giang Nam, mà tên cũng không đúng là Trịnh Tường. Tại hạ đoán hắn là thủ hạ tâm phúc của Phong Càn. Võ công hắn nhất định không ra ngoài những môn phái lớn là Thiếu Lâm, Nga My hay Võ Đương. Bây giờ chúng ta hãy chứng thực môn võ công của hắn.

Thế rồi Chưởng môn phái Tiêu Dao nhìn Hà Hồng Văn hỏi:

- Vừa rồi sư đệ đã động thủ với hắn, tuy chỉ mới vài ba chiêu nhưng chắc cũng biết đại khái về ấn tượng rồi chứ?

Hà Hồng Văn kinh ngạc đáp:

- Đại ca đoán trúng lắm. Hắn đã dùng Tiểu Thiên Tinh Chưởng để chống lại đòn đánh xuống đầu. Đó là tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm....

Lý Hồng Liên hỏi xen vào:

- Sao Đại ca lại biết thế? Phải chăng Đại ca đã trông thấy bọn họ động thủ?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh không trông thấy. Sở dĩ tiểu huynh đoán như vậy là vì lúc trước Tam đệ đã nói khó mà phán đoán được người đó nói thật hay nói dối. Như vậy đủ tỏ võ công của hắn đã không phải tâm pháp của Nhân Ma, lại cũng chẳng phải thủ pháp của môn phái kỳ dị nào. Nếu là tâm pháp của Nhân Ma thì Tam đệ ngó thấy là biết ngay. Còn như thủ pháp của môn phái kỳ dị tất Tam đệ cũng có lời phán đoán. Chính vì người đó sử võ công của các phái Thiếu Lâm, Võ Đương có nhiều chỗ tương tự, nên Tam đệ mới không khẳng định được. Dù khẳng định cũng chẳng thể theo võ công của họ để đoán ra lời nói chân hay giả.

Ngô Đinh Hương thấy lời nói của Vương Hồng Phạm có chỗ sơ hở, liền xen vào:

- Những lý do mà Vương tiên sinh kể ra chưa đủ khiến cho người ta liên tưởng đến hắn đã sử tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm hay phái Võ Đương.

Vương Hồng Phạm cười đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ đã giả định người đó cùng phe với Phong Càn. Vì hắn muốn che dấu thân thế của mình thì hay hơn hết là sử dụng thủ pháp của những phái lớn như Thiếu Lâm đang lưu truyền rộng rãi trên chốn giang hồ. Đồng thời, chính Phong Càn cũng hiểu tâm pháp của mấy phái lớn như Thiếu Lâm liền đem truyền thụ cho người đó là một việc rất hợp tình hợp lý.

Mọi người nghe Vương Hồng Phạm phân tích về võ công một cách tinh vi như vậy không ai dị nghị nữa.

Vương Hồng Phạm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn về quê quán và tính danh của hắn tại hạ vừa nghe hắn báo đã biết ngay là giả dối. Vì lúc hắn vừa dừng lại liền có cử động phủi bụi trên mình. Cử động này đã khiến cho tại hạ nhìn thấy phần bí ẩn không phải ít.

Mọi người không hiểu cách suy luận của Vương Hồng Phạm. Ngô Đinh Hương lại hỏi:

- Xin Vương tiên sinh cho biết những cử động đó có gì khác lạ?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Động tác này tỏ ra có tính sạch dởm. Hạn người này quả không có mấy, nhất là đàn ông lại càn ít nữa. Nếu không phải là tính sạch dởm, thì nhất định là người tinh thông về dùng độc hoặc đã luyện qua về công phu cổ độc.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Người đó đã nuôi dưỡng và chỉ huy rắn độc chứng tỏ hắn đã luyện công phu phóng cổ độc, mà môn này chỉ lưu truyền ở xứ Miêu Cương hoặc ở xứ Giao Chỉ. Do đó tại hạ nhận ra nhất định hắn không phải người Giang Nam mà là tên thủ hạ của Phong Càn nguyên quán ở Miêu Cương.

Mọi người thấy Vương Hồng Phạm kiến thức sâu rộng khôn lường. Nếu không thế thì chẳng tài nào suy luận nên những lý lẽ hơn người như vậy.

Vương Hồng Phạm không muốn mọi người dị nghị, liền nói tiếp:

- Bọn người ở Miêu Cương tên họ cổ quái, dĩ nhiên hắn không muốn sử dụng liền đổi danh tự thông thường này. Ngờ đâu hắn càng che dấu càn lòi chuyện giả trá.

Vương Hồng Phạm đảo cặp mắt sắc như dao nhìn chằm chặp vào người bị bắt hỏi:

- Tên họ thật ngươi là chi?

Lão già kia thấy Vương Hồng Phạm suy luận thần kỳ, trong lòng rất sợ hãi và khâm phục, không dám ngụy biện nữa, liền đáp:

- Tại hạ thật người ở Qúy Châu, tên gọi Lãng Đằng.

Vương Hồng Phạm hỏi:

- Lão đi theo Phong Càn đã bao lâu?

Lãng Đằng đáp:

- Đã hai chục năm rồi.

Vương Hồng Phạm nói:

- Theo tuổi lão mà tính thì biết hồi lão được Phong Càn thu dụng đã hơn ba chụ tuổi.

Điểm này là sự hiển nhiên chẳng có chi kỳ lạ. Nhưng Vương Hồng Phạm cũng hỏi đến là có chỗ dụng tâm mà mọi người chưa hiểu, nên đều chú ý lắng tai nghe.

Lãng Đằng đáp:

- Phải rồi, tại hạ đi theo Phong đại gia vào năm ba mươi tư tuổi.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tuy lão là người giảo hoạt, nhưng Phong Càn không phải thu dụng lão vì điểm này. Nếu hắn chỉ tìm người nhanh nhẹn giảo quyệt thì cần gì phải đến tận Qúy Châu xa xôi? Còn bảo hắn thu dụng lão để xây dựng thành tài thì tuổi lão đã lớn, muốn học công phu gì cũng khó lòng được đến nơi. Do đó ta nhận ra hắn vượt đường xa mà thu dụng con người đứng tuổi như lão chỉ vì lão đã thành tựu được một điểm nào đó.

Y ngừng lại một chút rồi kết luận:

- Môn thành tựu của lão dĩ nhiên là cổ độc. Có đúng thế không?

Lãng Đằng không nói gì, gật đầu để trả lời.

Vương Hồng Phạm lại hỏi:

- Nếu vậy thì cổ thuật của Lục Minh Vũ tuy không phải là dùng độc nhưng cũng liên quan với lão, có đúng thế không?

Lãng Đằng đáp:

- Đúng thế! Đó là bí thuật của tệ xứ. Môn bí thuật này lấy lực lượng tâm linh làm chủ nên ít người tu luyện.

Vương Hồng Phạm nói:

- Hiện giờ Lục Minh Vũ ở trong thành Nghi Dương, chắc lão cũng hiểu vụ này không còn sai nữa.

Lãng Đằng nhìn ánh mắt của đối phương rất sắc bén, trong lòng càng thêm khiếp sợ. Lão không biết chống chế cách nào, liền gật đầu để nhìn nhận Lục Minh Vũ hiện ở trong thành Nghi Dương.

Vương Hồng Phạm nói:

- Dĩ nhiên lão phải biết. Lão ỷ vào cổ độc bí thuật để theo dõi Lục Minh Vũ. Cái đó có thể giải thích tại sao Phong Càn lại qua bên này? Hắn cũng ngấm ngầm theo dõi Lục Minh Vũ nhưng còn chờ cho thương thế khỏi rồi mới ra ta hạ sát Lục Minh Vũ.

Lãng Đằng không nói sao được nữa, đành gật đầu thừa nhận.

Vương Hồng Phạm nói:

- Nếu lão chịu hối cải, chúng ta đi kiếm Phong Càn thì có thể thoát chết.

Lãng Đằng ngần ngừ một chút rồi hỏi lại:

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Vương Hồng Phạm run lên đáp:

- Lão đi theo Phong Càn hai chục năm nay, giúp hắn gây nên bao nhiêu tội nghiệt. Nếu lão không sửa đổi lỗi lầm để Phong Càn xa chạy cao bay, tiếp tục làm điều tàn ác thì chẳng khác gì chính lão ra tay tàn độc. Ta đành phải hạ sát lão rồi sẽ hết sức đi kiếm Phong Càn.

Lời nói trịnh trọng, thái độ nghiêm nghị của Vương Hồng Phạm tỏ ra y đã quyết tâm cà còn khiến cho đối phương hiểu rằng y đã nói sao là làm được như vậy.

Lãng Đằng lộ vẻ khủng khiếp tựa hồ thấp thoáng nhìn thấy bóng tử thần. Người lão run lên bần bật.

Bọn Ngô Đinh Hương vừa không hiểu tâm tính lão, vừa cảm thấy khinh bỉ. Vì lão là con người tàn độc, tuổi cũng nhiều rồi thì dĩ nhiên từng trải thế sự. Vậy mà gặp lúc sinh tử tối hậu lại biến thành con người khiếp nhược. Thật đáng khiến cho người ta khinh bỉ.

Hà Hồng Văn không nhịn được hỏi:

- Lãng Đằng! Lão không nghe thấy Đại ca ta bảo gì ư? Nếu lão biết sửa đổi lỗi lầm thì còn đường sinh lộ. Việc gì lão sợ hãi đến thế?

Lãng Đằng từ từ đưa mắt ngó Hà Hồng Văn rồi đột nhiên không khiếp sợ nữa. Lão đáp:

- Phong đại gia là ân công của tại hạ mà cũng là chủ nhân nữa. Dù tại hạ có phải chết đến trăm lần cũng không thể phản bạn lão nhân gia....

Sắc mặt lão biết thành lợt lạt. Nhãn thần cũng lờ đờ như sắp tắt.

Vương Hồng Phạm nói:

- Không ngờ con người gian ác như Phong Càn lại có tên thủ hạ trung can như vậy.

Lãng Đằng há miệng ra hai lần mà không phát thanh. Tiếp theo người lão lảo đảo té xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Vương Hồng Phạm ngăn cản Hà Hồng Văn không cho dụng vào. Y nói:

- Lão đã sử dụng bí thuật độc môn tự tận rồi. Bây giờ ta mới hiểu vì lẽ gì Phong Càn thu lão làm tùy bộc. Hỡi ơi! Kiến thức cùng nhãn lực của Phong Càn quả nhiên người thường không thể bì kịp!

Ngô Đinh Hương nói:

- Thảo nào lão vừa lộ vẻ khủng khiếp thì ra lão hiểu Vương tiên sinh quyết tâm, lão cũng quyết ý tự tận. Lý ấy lão cảm thấy bóng tử thần đã chụp xuống đầu mình.

Lý Hồng Liên nói:

- Tiểu muội lại tưởng lão là con người ngu ngốc không hiểu việc gì.

Hà Hồng Văn nói:

- Lòng trung thành của Lãng Đằng kể cũng đáng kính. Nhưng lão chết rồi là tuyệt đường tìm kiếm Phong Càn mới thật đáng giận.

Vương Hồng Phạm nói:

- Trí tuệ của con người dù cao minh đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Thần Mệnh Vận. Nếu Phong Càn chưa đến ngày tận số thì dù chúng ta trên chăn Thiên La, dưới đất Địa Võng cũng bằng vô dụng.

Y nói rồi đi trước dẫn mọi người lục soát tòa trang viện.

- ĐOẠN KẾT - Lúc này trời đã bình minh. Phương Đông hé ánh thiều quang.

Mấy người đi lục soát nhưng ngoài bọn bộc dịch không phát giác ra một người nào khả nghi.

Đoàn người ra cổng trang vào lúc tảng tảng sáng, đã nhìn rõ đồng bằng bát ngát. Gió lạnh thổi vào mặt khiến Lý Ích bất giác run lên.

Còn những người kia đều mình mang tuyệt nghệ nên không cảm thấy giá lạnh.

Ngô Đinh Hương tựa vào người Lý Ích, dùng ôn độ trong mình để sưởi ấm cho gã.

Tuy hai người không nói gì, nhưng những động tác bé nhỏ triền miên quấn quýt như vậy còn thấm thía hơn cả ngàn lời.

Vương Hồng Phạm nói:

- Ngô cô nương! Tại hạ nhận thấy cô nương nên lánh đi là hơn.

Ngô Đinh Hương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Có nhiều người từ đằng xa đang chạy về phía nầy. Nếu Tra công tử và những cao thủ các môn phái tới đây dường như có điều bất tiện cho cô nương.

Ngô Đinh Hương giật mình kinh hãi. Nàng dương mắt lên nhìn, nhưng một là thị tuyến không đủ, hai là bọn người còn ở rất xa nên nàng chẳng nhìn thấy gì. Nàng không dám nghi ngờ lời nói Vương Hồng Phạm vì y là một nhân vật vô cùng tuyệt thế nàng đã biết rồi.

Nàng nhìn Lý Ích nói:

- Vậy tiện thiếp lánh đi một chút.

Lý Ích nắm tay nàng dặn:

- Nàng đừng bỏ đi mất tích nhé.

Ngô Đinh Hương cảm thấy trong lòng ấm áp đáp:

- Lý huynh cứ yên lòng. Tiện thiếp không đi mất đâu?

Lý Hồng Liên nói:

- Nếu cô nương muốn cho người ta không phát giác thì nên tránh xa hơn một chút.

Lý Ích vội hỏi:

- Nếu vậy nàng đến trang viện chờ ta được chăng?

Ngô Đinh Hương nhận thấy như vậy là ổn hơn cả, liền đáp:

- Được lắm! Lý huynh thu xếp mọi việc rồi thủng thẳng đến gặp tiện thiếp.

Nàng trở gót chạy vào trong trang theo ngả sau chuồn đi.

Bên này bọn Vương Hồng Phạm chẳng bao lâu đã nhìn rõ bóng mười hai người từ phía xa xa tiến lại dưới làn sương mai lờ mờ.

Chỉ trong chớp mắt đoàn người đã tới gần, có nam có nữ, có già có trẻ, có tăng đạo có nữ ni.

Vương Hồng Phạm đưa mắt nhìn ra chỉ nhận được hai người là Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt.

Cao, Tra vừa ngó thấy Vương Hồng Phạm, Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên vội rảo bước tiến lại kính cẩn thi lễ.

Còn những người khác như Thạch Sơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Mai Am Chủ phái Hoa Sơn, Trình Nhất Trần phái Nga My, Phong Hỏa Song Kiếm phái Võ Đương và cả Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam đều kinh ngạc nhìn bọn Vương Hồng Phạm, vì không hiểu lai lịch mấy người này thế nào mà khiến cho Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt cung kính như vậy.

Cao Thanh Vân liền giới thiệu với mọi người:

- Vị này là Lý công tử ở Nghi Dương. Tại hạ tin rằng dù các vị chưa từng gặp y, nhưng cũng biết những việc liên quan đến y. Bây giờ tại hạ trịnh trọng giới thiệu mấy vị này.

Y nói họ tên bọn Vương Hồng Phạm rồi tiếp:

- Các vị này là cao đồ trương Tiêu Dao lão nhân. Chắc nay là lần đầu tiên các vị được gặp nhau.

Mọi người nghe nói là môn đồ của Tiêu Dao lão nhân mới hiểu vì vậy mà Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt tỏ lòng cung kính.

Bọn Vương Hồng Phạm cùng mọi người làm lễ tương kiến. Thái độ của những người này tỏ ra rất thanh cao rộng rải khiến ai cũng liên tưởng đến Tiêu Dao lão nhân. Chỉ có võ công của gia phái này là áp đảo được các môn phái trong võ lâm, dựng riêng một lá cờ trong thiên hạ.

Thái độ khiêm nhượng thanh cao của họ khiến bọn cao thủ các môn phái phải kính phục mà không nghi ngờ sợ sệt.

Lúc Cao Thanh Vân giới thiệu đến Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên, Vương Hồng Phạm tuy bụng dạ khoát đạt cũng không khỏi đưa mắt nhìn mấy lần.

Hai bên hàn huyên một lúc rồi Vương Hồng Phạm hỏi:

- Các vị đi đường đã gặp Phong Càn chưa?

Cao Thanh Vân có mối liên quan với Vương Hồng Phạm hơn hết nên đứng ra trả lời:

- Xin thưa để Giáo chủ đại ca biết là tên ác tặc đó đã chết về tay Tra công tử rồi.

Câu này nói ra khiến bọn Vương Hồng Phạm rất lấy làm an ủi. Ai cũng cho rằng hắn tội ác ngập đầu lại chết về tay Tra Tư Liệt là đáng lắm.

Tra Tư Liệt nói:

- Bọn tại hạ Ở trong thành Nghi Dương giết Lục Minh Vũ xong tiếp được tin liền tới đây ngay.

Chàng nhìn Vương Hồng Phạm bằng con mắt tôn kính nói tiếp:

- Không ngờ dọc đường bọn tại hạ gặp tên ác tặc Phong Càn. Lúc đó tiểu đệ đúng như lời tục ngữ thường nói "Oan gia chạm trá, cặp mắt đỏ ngầu" liền xuất toàn lực động thủ.

Lý Ích nghe tới đây trong lòng khẩn trương đến cực điểm vì đó là việc gã quan tâm nhất. Gã lo rằng bọn người nào đã gặp Phong Càn không chừng bao nhiêu chuyện bên này hắn đã nói ra hết, trong đó có cả câu chuyện bí mật về Ngô Đinh Hương mà hắn tiết lộ tất bị Diêu Văn Thái biết rõ.

Gã trong lòng hồi hộp nghe cho đến lúc Tra Tư Liệt nói là đem toàn lực động thủ, trong lòng càng khẩn trương chỉ mong cho A Liệt đánh một đòn Phong Càn chết liền thì hắn mới không còn cơ hội tiết lộ câu chuyện về Ngô Đinh Hương nữa.

Lý Ích hoang mang chỉ có Cao Thanh Vân là phát giác ra vì chính y cũng lo đến chuyện này bị Diêu Văn Thái khám phá.

Lại nghe Tra Tư Liệt nói:

- Tiểu đệ không ngờ tên ác ma Phong Càn ngạo nghễ coi thường thiên hạ mà bây giờ không chịu nổi một đòn. Sau khi đắc thủ, tiểu đệ mới biết hắn đã bị Vương đại ca kiềm chế.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Sao công tử lại biết Vương tiên sinh đã kiềm chế hắn?

Mọi người đều mỉm nhìn gã thư sinh này, vì vấn đề đó chỉ có người ngây ngô mới hỏi tới.

Tra Tư Liệt đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy trong mình Phong Càn có thương thế và là kết quả về Tiêu Dao nhất kiếm của Vương đại ca, nên hiểu ngay.

Lý Ích tưởng chừng cởi bỏ được khối đá lớn đeo nặng bên lòng. Gã lại nói:

- Phong Càn hung hãng lắm mà hắn chịu chết ngay ư?

Tra Tư Liệt mỉm cười đáp:

- Không phải đâu! Sau hắn còn nói nhiều chuyện lắm!

Lý Ích lại lo sốt vó, đưa mắt nhìn trộm Diêu Văn Thái thì thấy con người đứng tuổi này khí thế hung hãng, nhưng coi vẻ mặt khó mà đoán được trong lòng hắn nghĩ gì.

Tăng Lão Tam đột nhiên xen vào:

- Lý công tử! Công tử là dòng dõi thư hương, tưởng chăng nên hỏi đến việc thù nghịch đâm chém nhau làm chi?

Thanh âm của lão khiến mọi người chán ghét buồn nôn, mà lão vẫn chưa im tiếng mà lại nói tiếp:

- Hay hơn hết là từ nay trở đi công tử nên quên mọi sự Ở đây, quên cả mọi người. Có thế mới bớt được nhiều điều phiền não.

Tăng Lão Tam nói mấy câu sau đã có một số người đi vào trang để khỏi phải nghe thanh âm chán tai.

Lý Ích vì lo chuyện Ngô Đinh Hương trong lòng hồi hộp nên đối với thanh âm của lão không có cảm giác gì.

Tăng Lão Tam kinh ngạc quay lại ngó Liễu Phiêu Hương một cái rồi nói:

- Nương tử! Chắc là công lực của lão phu giảm sút nhiều rồi, không thể chen chân vào chốn giang hồ được nữa.

Âu Dương Tinh lên tiếng:

- Không phải thế đâu! Bản nhân nghe thanh âm của lão vẫn ghét cay ghét đắng như ngày trước. Chỉ có người ta không sợ mà thôi.

Nguyên nàng đã trông thấy anh chàng thư sinh Lý Ích không ghê sợ thanh âm của Tăng Lão Tam nên lấy rất lấy làm kinh ngạc. Nàng nghe lão nói vậy liền hiểu ý ngay.

Bây giờ mọi người các gia phái đều đã lánh xa gần hết.

Nên biết những người này đều là cao thủ trứ danh, chẳng những võ công cao cường còn là những nhân vật giàu kinh nghiệm. Ai nấy đều mượn cơ hội nào lần vào trong trang chia nhau xục xạo khắp nơi đồng thời để tránh thanh âm khó chịu của Tăng Lão Tam.

A Liệt cùng mấy người nữa lại lui ra ngoài đến ngồi ở đầu cầu gần trang trại, hoặc trên những phiến đá lớn để nghỉ ngơi.

Tăng Lão Tam bỗng đổi giọng hỏi:

- Vương tiên sinh cùng nhị vị đều là những tân tiên tiêu dao tự tại. Những điều phiền não trên

thế gian không xâm nhập vào được. Tiểu để dĩ nhiên phải khâm phục. Nhưng còn Lý công tử đây đây thì ỷ vào cái gì mà không sợ?

Thanh âm của lão bây giờ như người thường, vẻ mặt lão cũng hết trơ như gỗ mà ra chiều kinh ngạc tự hộ đối với việc đời lão rất nhiệt tâm.

Về điểm này cả đến Cao Thanh Vân là người hiểu Lý Ích sâu xa cũng không hiểu thấu. Mọi người đưa mắt nhìn Lý Ích lộ vẻ ngạc nhiên.

Chính Lý Ích cũng không giải thích được. Thực ra gã không để tâm đến thanh âm của Tăng Lão Tam, chỉ nóng lòng muốn biết Phong Càn có tiết lộ gì về chuyện Ngô Đinh Hương mà thôi.

Vương Hồng Phạm đột nhiên hỏi lại:

- Công phu của Tăng huynh so với Tiền Như Mạnh như thế nào?

Tăng Lão Tam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Chắc gần đây mụ còn cao minh hơn Lão Tam nhiều.

Vương Hồng Phạm nói:

- Thế thì phải rồi. Yếm Công của Tiền Như Mạnh còn không đánh đổ được Lý công tử. Khi đó mụ cũng rất lấy làm ngạc nhiên.

Âu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính vội hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tiền Như Mạnh đã hiểu rõ duyên cớ. Nguyên trên đời có hai tình trạng chống được Yếm Công. Thuyết này không bao quát công phu tu luyện mà là chuyện tự nhiên không sợ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Một là trong lòng ôm mối chân tình, một trường hợp nữa là trong lòng chứa đầy mối tình dục cương liệt. Điểm về sau bất tất phải nói đến. Còn điểm trước tỷ như bất tử mẫu nhiệt tâm bảo vệ cho con cái, hoặc mối chân tâm giữa đôi nam nữ. Những người ở trong trạng thái này đều tự nhiên chống được Yếm Công không xâm nhập vào.

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ, mà hiểu rõ nhất là Cao Thanh Vân.

Y không khỏi liên tưởng đến Ngô Đinh Hương cùng tiếng nói diệu dàng uyển chuyển, khoé mắt thu ba rung rinh như nước hồ thu, những cách đối xử tế nhị của nàng đều khiến cho người ta nảy mối tình cảm mê ly. Nhưng những cái đó đều là khói mây trước mắt. Bây giờ Lý Ích đã thay vào vị trí của y rồi.

Cao Thanh Vân thở phào một cái ngửng đầu trông ráng sớm trên trời tự nhủ:

- Xem chừng ta không phải là người dũng cảm chân chính vì ta chỉ dám "hận" chứ không dám "yêu". Về hận khiến cho ta lăn xả vào mà hành động không phải vướn víu điều gì. Nhưng "yêu" thì có nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ phải gánh lấy, nên ta không dám để mối tình cảm xâm

chím tâm hồn.

Luồng tư tưởng bỗng chuyển đến con người của Lý Tuệ Tâm. Tiếp theo y hạ quyết tâm rồi đưa mắt ngó Lý Ích nói:

- Lý huynh cứ yên dạ. Trước khi lâm tử, Phong Càn chỉ có mấy lời nói với Tra Công Tử, người ngoài không ai nghe rõ.

Lý Ích bây giờ mới yên tâm, tươi cười vui vẽ.

Lý Hồng Liên nói:

- Tra công tử! Mối huyết cừu của công tử đã trả. Thế là đại sự xong rồi. Không hiểu sau này công tử định là gì. Chúng ta chia tay rồi từ đây khó có cơ hội tái ngộ, nên bọn tiểu muội muốn biết công tử có hành động gì?

A Liệt đáp:

- Tiểu đệ còn nhiều việc phải thu xết, tỷ như đi bái phỏng các gia các phái để giải quyết những điều oan toàn trước nay.

Hà Hồng Văn cười mát, ung dung nói:

- Những việc đó bất quá chỉ mắc công lặn lội mà thôi. Bọn tại hạ lại quan tâm việc khác.

Y đưa mắt nhìn Âu Dương Tinh. Hiển nhiên muốn nhắc đến việc hôn nhân giữa nàng và A Liệt.

A Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ cũng chưa biết nên làm thế nào, nhưng sẽ thương nghị cùng Cao đại ca, có khi phải lên Ký Bắc một chuyến.

Vương Hồng Phạm nói theo:

- Vậy Tra huynh nên nghĩ tới việc đi Ký Bắc trước tiên, ngoài ra việc gì hãy để về sau cũng không muộn.

Bọn Vương Hồng Phạm đứng lên cùng mọi người gật đầu từ biệt. Còn những ai vào trong trang, ba anh em Vương Hồng Phạm không tìm đến để từ biệt nữa, trở gót đi ngay.

Bọn người còn lại là A Liệt, Cao Thanh Vân và Lý Ích trong lòng đều tính toán việc riêng của mình.

Tăng Lão Tam nổi lên tràng cười hô hố, nói:

- Này này! Các vị còn vụng về lắm. Để Tăng Lão Tam này là kẻ hiểu nhân tình thế cố giải quyết hết mọi vấn đề cho các vị.

Tuy lão rất nhiệt tâm, nhưng ba người chỉ cảm ơn hảo ý của lão, vì ai cũng nghĩ rằng dùng Tăng Lão Tam mà làm sứ giả thì hư việc hết.